

Võ Lâm Tuyệt Địa

Contents

Võ Lâm Tuyệt Địa	2
1. Ngôi Nhà Xác	3
2. Con Người Bí Mật	15
3. Người Đẹp Làm Náo Loạn	27
4. Vào Chốn Tử Thành	41
5. Đêm Cửa Thần Chết	52
6. Thảm Hiểm Nhà Hoang	66
7. Bóng Quỷ Chập Chờn	75
8. Đêm Đuối Theo Thiên Ma	89
9. Ngôi Cổ Mộ Lạ Lùng	101
10. Tình Trong Hoạn Nạn	112
11. Những Áng Mây Mờ	123
12. Bạch Vân Mục Nữ	134
13. Thoát Khỏi Tay Ma	147
14. Nghĩa Cứu Giai Nhân	155
15. Hồn Ngọc Mối Manh	169
16. Giang Hồ Tuấn Kiệt	180
17. Những Đóa Kỳ Hoa	189
18. Dị Dung Tuyệt Thủ	202
19. Phục Hồi Nhan Sắc	210
20. Cảnh Vật Đổi Thay	220
21. Đạo Cảnh Chợ Hoa	230
22. Đêm Khuya Do Thám	239
23. Hoa Sáng Liễu Mờ	253
24. Muôn Ngõ Quanh Co	262
25. Thù Hay Là Bạn	271
26. Đen Trắng Khó Phân	283
27. Vừa Khỏi Miệng Hùm	296
28. Lại Vào Lao Lý	308
29. Cùng Chung Hoạn Nạn	320
30. Cạm Bẫy Giảng Giảng	334
31. Con Người Hiểm Ác	343
32. Nghĩa Ngút Trời Xanh	355
33. Bí Mật Văn Bao Trùm	366
34. Cái Bang Lên Tiếng	378
35. Những Điều Bí Ẩn	389
36. Sắp Bày Mời Mọc	401
37. Trải Mật Phơi Gan	414
38. Càn Khôn Mộ Địa	427
39. Con Người Đại Ác	436
40. Gặp Gỡ Nơi Quán Rượu	445

41. Đường Đời Ngắn Hẹp	457
42. Kỳ Nhân Kỳ Sự	469
43. Yêu Đường Và Thù Hận	480
44. Thiện Ác Nan Phân	492
45. Cái Bang Đại Hội	495
46. Lộ Rõ Chân Tướng	509
47. Quỷ Kế Đa Đoan	520
48. Giăng Bẫy Đợi Chồn	533
49. Âm Mưu Thâm Độc	543
50. Lỡ Một Nước Cờ	552
51. Lòng Dạ Đàn Bà	561
52. Theo Dõi Bóng Ma	572
53. Những Chuyện Bất Ngờ	587
54. Mưu Sâu Chước Quỷ	597
55. Bên Ngoài Cửa Động	610
56. Một Chuyện Trao Đổi	628
57. Tiên Nương Và Dâm Phụ	634
58. Người Đẹp Danh Sơn	647
59. Cấp Phong Kỵ Sĩ	656
60. Rong Rải Gặp Nhau	665
61. Long Tranh Hổ Đấu	678
62. Vô Quýt Móng Tay	688
63. Móng Vuốt Tử Thần	699
64. Bập Bùng Lửa Quỷ	704
65. U Linh Cung Chúa	716
66. Gặp Lại Cổ Nhân	724
67. Liên Hoàn Độc Kế	733
68. Chết Một Mối Tình	745
69. Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	756
70. Ngoài Tổ Trong Mờ	769
71. Pho Tượng Trong Hang	776
72. Cờ Gập Tay Cao	789
73. Hoàn Toàn Lộ Mặt	800
74. Hoạ Tai Liên Tiếp	811
75. Gan Mật Anh Hùng	820
76. Thái Độ Anh Hùng	832
77. Vùng Lên Trong Lưới	844
78. Đường Tơ Kê Tóc	854
79. Vào Ra Cửa Tử	867
80. Lại Vào Trong Giỏ	876
81. Ngoài Cửa Ngọc Môn Quan	889
82. Dạ Chiến Trên Sa Mạc	897
83. Đoàn Quân Thiết Kỵ	912
84. Lan Nở Rừng Sâu	922
85. Hoàng Tử Hay Tù Nhân	936
86. Người Khách Lạ Nam Cương	940
87. Biển Động Thịnh Linh	948

Võ Lâm Tuyệt Địa

Giới thiệu

Sợ, sợ đến điên, sợ đến nổi anh hùng hào kiệt thành người đểu cáng, lừa bạn bè vào võ lâm tuyết địa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lam-tuyet-dia>

1. Ngôi Nhà Xác

Tuyết mỗi lúc mỗi đổ xuống như muốn dập vùi vạn vật, cả ngàn dặm mênh mông trắng xóa một màu...

Từ phía ngoài thành Khai Phong, hai bóng ngựa lướt bay trong mưa tuyết...

Con ngựa dẫn đầu chở một gã thiếu niên, mình mặc áo choàng da thú, hai bàn tay đút vào túi áo nhưng đáng chừng không có vẻ gì lạnh lắm.

Con ngựa được dắt theo sau trên lưng nằm vắt ngang một cái thầy người. Hai tay và hai chân của cái thầy đóng đưa theo nhịp bước của ngựa, quật quật quật quật.

Hai con ngựa đều là loại tuấn mã nhưng gã thiếu niên, trái lại, là một gã con trai lem luốc u xù...

Gã hơi cúi mặt xuống, chiếc nón rộng vành chụp mí, gã thúc ngựa đi chậm chậm giữa cơn mưa tuyết dập dồn, y như kẻ nhàn nhã dong ngựa dạo chơi. Gã không ngẩng lên nhưng ngựa vẫn nhằm thẳng con đường trước mặt dẫn ngay vào một trang viện đồ sộ nguy nga...

Hàng hàng lớp lớp những dãy nhà ngang dọc trang viện vượt hẳn lên giữa vùng tuyết trắng mênh mông.

Cửa cổng đi vào mở hoác, không một vết tích di động ý chừng năm này tháng khác không đóng lại một lần nào.

Bên trong, dãy hành lang dài thăm thẳm, hai bên đường dán đầy những cáo thị, lớp mới lớp cũ chồng mí lên nhau. Có tấm bị gió lâu ngày tróc góc phất phơ, nét chữ lơ mơ không rõ có tấm như mực vừa ráo, hồ dán hầy còn mềm.

Nhưng tuyết nhiên, ấy hành lang trống lạnh, không một bóng người thấp thoáng.

Xế vào bên trong được chắn bằng một tấm rèm tuyết bám lấm lấm và ở xéo bên góc trái, một gian phòng khá rộng. Điều kinh lạ hơn hết là gian phòng rộng đó không bày xếp một vật gì, chỉ đặt hơn mười cỗ quan tài, có cái đã đầy nắp, có cái chưa, y như hầy còn đợi người mang thầy tới liệm.

Gần cửa ra vào, hai người mặc áo đen lấy quan tài làm bà, đang ngồi đối ẩm. Xích vào bên phải có ba người khác, hai người ngồi đối diện nhưng nét mặt lạnh như tiền, không thấy ai nhếch mép, người thứ ba là một gã cụt tay, và thay vào chỗ cụt đó là một chiếc móc sắt, trông chừng nặng cả mấy mươi cân.

Đứng ngoài xa, thấy cái móc giáng xuống, ai cũng có thể nghĩ rằng nắp quan tài nếu không vỡ ra thì ít nhất cũng thủng một lỗ lớn, không ngờ chỉ thấy bay lên một hạt đậu phộng rang, và kỳ diệu hơn nữa là chiếc đĩa đựng đậu để trên nắp quan tài không hề lay động.

Hai người ngồi bên kia, chén rượu không ngừng và người ngồi bên phải, cứ mỗi lần nốc cạn một chén rượu lại cong lưng ho sặc sụa. Nhưng vừa dứt cơn ho, một chén khác lại cạn theo, hình như uống rượu và ho là công việc thường xuyên không thể thiếu của lão.

Phía bên trái của phòng này là cửa trống đi vào đại sảnh. Đó là một phòng khách rộng thênh thang, bày nhiều chiếc bàn dài. Trên bàn rượu thịt ê hề, nhưng lạ làm sao, mỗi bàn chỉ có một người ngồi, lại ngồi ngay ở đầu bàn, in hình là họ không chịu ngồi chung và ngồi dưới ai cả.

Số bảy người này, không ai quá hơn ba mươi một ba mươi hai tuổi, nhưng bằng vào dáng cách, khí phách của họ không phải là nhỏ. Trong ánh mắt của họ, chừng như chẳng có một ai.

Nhìn không khí chung, những người này in hình rất quen nhau mà cũng in hình thật xa lạ, thái độ của họ rất kỳ dị ...

Qua khỏi đại sảnh, lại thêm một dãy hành lang dẫn tới gian phòng khác, hình như là ngôi nhà chính nhưng bên trong im lặng như tờ.

Giữa phòng, dưới ánh sáng của ngọn bạch lập lờ mờ, có ba lão già tóc hoa râm, một người như sáp vàng, hình vóc ốm yếu, ngồi dựa trên chiếc phản hình như bị bệnh lâu ngày.

Người thứ hai mặt trắng, dáng điệu ung dung, dưới đôi mày xéch khỏi thái dương là đôi mắt long lanh như ngọc, hai bàn tay trắng muốt, chứng tỏ rất rạng rỡ một thời trong tuổi hoa niên.

Người thứ ba râu tóc dựng lên chơm chớm như cước, đôi mắt lơ lửng tựa ốc nhồi, hai vạt áo mở phanh bày lông ngực xồm xoàm, y như không bao giờ biết cái lạnh giữa trời mưa tuyết.

Cả ba người ngồi quây bên chiếc phản, kế bên là một chiếc bàn nhỏ, trên đó, nhiều mảnh giấy xếp mở la liệt, và kế bên màn là nhiều sợi thắt lưng đủ màu sắc, cũ mới khác nhau.

Người có râu quai nón mắt ốc nhồi đang rút trong một sợi thắt lưng lấy ra một cuốn sách nhỏ, trao cho người mặt áo trắng, người này coi theo đó kéo ra một tờ giấy lớn.

Cả ba người lặng lẽ làm việc, sắc mặt trầm trầm...

Qua một lúc lâu, người mặt trắng chợt thở dài :

- Bao nhiêu năm tâm huyết, sức lực hàng trăm người đổ ra, số tìm được cũng chỉ có bấy nhiêu...

Người mặt vàng như bệnh hé một nụ cười thật mỏng :

- Cái đã được cũng không phải là ít đâu... Nếu chúng ta bền chí thì kết quả nhất định sẽ có ngày !

Người có râu quai nón đập tay xuống mặt bàn :

- Có gì mà đại ca với nhị ca lo lắng như thế? Chẳng lẽ nó nuôi sống chúng ta được à?

Giọng nói của ông ta tỏ vẻ bất phục nhưng người mặt vàng vẫn mỉm cười :

- Trong vòng mười năm nay, bảy cao thủ uy danh trội nhất đều có mặt ở đây, họ đang chờ đợi nơi đại sảnh, nếu họ đồng lòng hợp sức thì chuyện này ít nhiều hy vọng thành công... Chỉ lo sợ họ là những người đã thành danh, ai cũng không chịu nhường ai thì rất khó mà chung sức.

* * *

Khung cảnh bên trong trang viện im lìm diễn tiến, bên ngoài gã thiếu niên dẫn ngựa chở thầy người cứ chậm chậm đi vào.

Tới sát cổng, gã nhảy xuống cặp lấy chiếc thầy người lưng thưng đi vào, bỏ lỏng hai con ngựa đứng bên ngoài.

Bước lên bậc thềm, gã đưa tay hếch nhẹ chiếc nón ra sau, khuôn mặt lộ hẳn ra rạng rỡ. Thật là tương phản, con người gã xốc xếch lem nhem bao nhiêu thì khuôn mặt gã khô ngô tuần tú bấy nhiêu. Sắc diện gã, gần như lạnh nhạt, nhưng vành môi tuy không hé mở, mà luôn luôn phẳng phất một nụ cười tươi.

Gã vờ đi vừa khẽ liếc lên bức tường dán đầy cáo thị. Đó là những tờ cam kết trọng thưởng ai giết được người trong cáo thị ghi tên. Lẽ tự nhiên, toàn là những tên gian ác trong Hắc đạo giang hồ.

Bên dưới những cáo thị ấy không thấy đóng dấu ký tên như những cáo thị ở nha môn, mà chỉ đề vắn vắn bốn chữ “Nhân nghĩa trang chủ”.

Tia mắt gã thiếu niên dừng lại trên tờ cáo thị mà đầu mực đã nhiều chỗ phai màu, bên trên ghi :

- “Lai Thu Hoàng, ba mươi bảy tuổi phái Không Động, chuyên sử dụng cặp roi. Trong người luôn mang một túi gồm bảy mươi ba mũi ”Tán môn đinh” một trong mười tám loại ám khí lợi hại của võ lâm hiện nay. Con người này mưu trí rất hiểm độc, tính âm ác, trong vòng bảy năm nay, mỗi năm ít nhất cũng tạo một thảm án. Bất cứ ai bắt sống được hay giết chết, sẽ được thưởng năm trăm lạng bạc.”

Gã thiếu niên đưa tay gỡ tờ cáo thị và đi thẳng vào trong.

Có lẽ đi đến đây nhiều bận, gã thiếu niên cử động rất quen thuộc, và hai người áo đen ngồi gần quan tài vừa liếc thấy gã vội đứng lên...

Buông chiếc thầy người rơi xuống, gã thiếu niên khê vắn mình cho thoải mái và xòe ngửa bàn tay...

Người cụt tay đứng dậy cặp lấy chiếc thầy đi thẳng ra hậu viện. Một người còn lại rút chén rượu trao qua, gã thiếu niên ngửa cổ uống cạn. Không ai nói với ai một tiếng. Họ làm việc y như những người câm.

Tới trước mặt ba lão già, người cụt tay ném chiếc thầy xuống đất.

Lão già mặt trắng khom mình xuống lật mặt chiếc thầy :

- A ! Lai Thu Hoàng !

Lão có râu quai nón đứng dậy vỗ tay :

- Ha ha... “Tam Thủ Lang” rồi cũng chết. Rõ là trời có mắt ! Ủ ! Mà ai giết được hán thế nhỉ ?

Gã cụt tay bây giờ mới mở miệng :

- Người ta giết !

Lão râu quai nón nheo nheo mắt :

- Ai không biết người ? Không lẽ là ma quỷ giết hán à ? Con bò gàn nói thêm một tiếng nữa rồi chết dịch hay sao mà sợ thế ?

Lão chưa nói dứt, chiếc móc sắt từ cánh tay cụt đã quất ngang...

Như một luồng gió quạt ngang, lão râu quai nón hết hồn nhảy tránh...

Gã cụt tay vẫn đứng yên một chỗ, lão già mặt vàng lật đật kêu lên :

- Tam đệ không biết tính tình Lãnh Tam sao mà ghẹo hán làm chi vậy ? Đừng có mắng hán !

Lão râu quai nón nheo nheo mắt nhìn Lãnh Tam và cất giọng cười khì khì...

Mặt Lãnh Tam vẫn lạnh như đồng và bàn tay còn nguyên vẹn chìa ra trước mặt :

- Năm trăm lạng !

Lão râu quai nón xôm tới :

- Nhưng nói rõ coi ai giết đã chứ !

Lão mặt trắng ngắt lời :

- Hỏi làm gì ? Trông cái chết của Lai Thu Hoàng đã biết ngay là gã thiếu niên kỳ dị ấy chứ còn ai vào đây nữa.

Lão mặt vàng nhướng mắt :

- Ai?

Không biết tên, mà từ trước tới nay cũng không nghe ai nói gặp hán đi lại trên giang hồ. Không một ai biết được võ công của hán cao hay thấp, trong vòng năm nay chỉ mình hán giết luôn bảy người, bảy người này chúng ta cáo thị đã lâu nhưng chưa ai giết được, và võ công của họ khá cao. Không biết gã thiếu niên này giết họ bằng cách nào ? ...

Lão mặt vàng cau mày :

- Thế thì hần đến bảy lần rồi. Tại sao nhị đệ không tìm hiểu?

Lão mặt trắng lắc đầu :

- Mỗi bận đến đây, hần không nói một lời, hỏi thăm tính danh hần không hỏi đáp, chỉ lắc đầu cười cười và bỏ đi ra !

Lão râu quai nón bật cười :

- Tính khí hần giống Lãnh Tam in hệt. Chỉ hơi khác là còn có chút cười chứ không như Lãnh Tam, một con gà chết!

Lãnh Tam quắc mắt, lão râu quai nón cười khịt khịt, thối lui. Lão mặt vàng bật cười hỏi tiếp :

- Ban nãy căn cứ vào đâu mà nhị đệ biết là hần ?

Lão mặt trắng chỉ tay về thầy Lai Thu Hoàng :

- Những kẻ bị hần giết, trên sắc mặt y như là còn phảng phất nụ cười kỳ dị. Tiểu đệ xem xét thật kỹ, rốt cuộc vẫn không làm sao biết được hần đã dùng thủ pháp chi!

Lão mặt vàng cúi mặt suy nghĩ, lão râu quai nón cũng trở mắt ngẩn ngơ ...

Lãnh Tam lại xoè tay :

- Năm trăm lượng !

Lão râu quai nón sặc cười :

- Bạc có trao thì cũng của người ta, chuyện chi mà gấp dữ vậy?

Lãnh Tam lại quắc mắt, nhưng lão mặt vàng đã nói :

- Lai lịch của gã thiếu niên này có lẽ rất nhiều bí ẩn, cứ mời hần họp mặt bữa nay đi, nhất định sẽ có lợi..., Lãnh Tam, ngươi trở ra mời hần nhập tiệc.

Lãnh Tam vẫn đứng sững, xoè tay :

- Năm trăm lượng!

Lão mặt vàng bật cười :

- Cái tật thật là kỳ cục mà cũng thật dễ thương, một là một, hai là hai, nói như đinh đóng cột. Nhị đệ trao tiền cho hần đi, nhớ đưa tiền và giữ người ta lại nghe !

Lãnh Tam đón lấy tiền, không nói một lời, quay đầu đi thẳng.

Lão râu quai nón nhìn theo, toét miệng cười :

- Tổ gì mà còn dữ hơn chủ, thật là ít có !

Lão mặt vàng gật đầu :

- Bằng vào võ công của anh em hần, nếu chúng mình không phải là thâm giao với cha hần thì hần đâu dễ chịu làm môn hạ của mình ! Tam đệ đừng nên xem hần là hạng tôi tớ trong nhà mà không nên.

Lão râu quai nón cười :

- Đùa thế thôi, chứ ai xem hần là tôi tớ bao giờ !

Lão mặt trắng cười nói với người anh cả :

- Đại ca bảo tam đệ nói năng thận trọng lễ phép còn khó hơn là bảo Lãnh Tam mở miệng!

* * *

Một tay kẹp lấy thi thể của Lai Thu Hoàng và khi ném vào quan tài xong, Lãnh Tam để túi bạc trước mặt gã thiếu niên, với tay bưng chén rượu giữa cổ ra tu một hơi dài.

Gã thiếu niên xách túi bạc, lại uống một hơi ba chén rồi vòng tay quay mình đi ra cửa.

Lãnh Tam bước tới ngăn giữa cửa, nhưng vẫn không nói một lời.

Gã thiếu niên khẽ cau mày :

- Chi thế?

Lãnh Tam vẫy tay về phía đại sảnh :

- Trang chủ mời uống rượu !

Gã thiếu niên lắc đầu :

- Cám ơn!

Nói mấy tiếng mà y như cảm thấy quá nhiều, Lãnh Tam lặng thinh, cứ đưa tay cản ngang giữa cửa.

Gã thiếu niên lách sang bên trái, Lãnh Tam lại giăng tay qua phía đó, gã thiếu niên mỉm cười, nhưng không kịp thấy bằng một thân pháp gì, chỉ thấy bóng nhoáng lên, gã đã qua mặt Lãnh Tam và ung dung đi ra phía cửa.

Biết theo không kịp, Lãnh Tam vung chiếc móc sắt quật ngược lại đầu mình...

Vừa quay lại vẫy tay như tỏ ý chào một lần chót, kịp trông thấy Lãnh Tam tự đập đầu mình, gã thiếu niên lao mình một cái đã đến sát một bên bắt lấy cái móc sắt.... Thật là may, đầu cái móc chỉ vượt ngoài da, tuy vậy, một giòng máu cũng đủ chảy xuống trán Lãnh Tam.

Gã thiếu niên cau mặt :

- Người làm gì thế ?

Đưa tay vuốt giòng máu, Lãnh Tam nói một cách tỉnh khô :

- Người đi, ta chết !

Gã thiếu niên sững sốt và như chợt biết ra cái lỗi nhận trách nhiệm của con người kỳ quặc này, gã thở dài bước trở vô :

- Được rồi, ta không đi, người đừng chết!

Theo ta!

Kéo tay gã thiếu niên đi vào đại sảnh, Lãnh Tam nói thêm một tiếng :

- Ngồi !

Và chỉ một tiếng thôi.

Hắn quay đầu đi thẳng.

Nhìn theo bóng dáng con người dị hợm, gã thiếu niên bật cười và ngồi xuống đầu bàn.

Bên kia đầu chiếc bàn đó là một nhà sư trẻ tuổi, khoảng trên dưới ba mươi, mình mặc áo cà sa màu xanh, hai tay buông xuôi, hình như là chưa rớ tới món ăn nào cả...

Thấy nhà sư không nói đến mình, gã thiếu niên mỉm cười với tay lấy hồ rượu rót đầy một chén. Nhà sư vụt cất giọng trầm trầm :

- Muốn uống hãy đi qua bàn khác!

Gã thiếu niên sững sốt nhưng lại mỉm cười :

- Vâng !

Gã buông chén và bước sang bàn kế...

Bàn này đã ngồi sẵn một người thiếu niên trắng trẻo ăn mặc rất sang trọng, vừa nhìn thấy gã định ngồi xuống, thì hắn đã gắt lên :

- Ta cũng không thích nhìn thấy người uống rượu!

Gã thiếu niên đứng lên không nói một lời rồi bỏ đi sang bàn khác...

Kể ngồi ở bàn thứ ba là một thiếu nữ mặc áo trắng tuyệt đẹp, thấy gã thiếu niên bước qua, nàng không nói nhưng tia mắt chiếu lên hắn học.... Thấy thái độ của nàng, gã thiếu niên không ngồi, bỏ sang bàn khác nữa...

Người ngồi đầu bàn thứ tư là một đạo nhân ốm lổng khổng, vừa thấy gã thiếu niên bước sang, lão vội phóng mình lên, cứ mỗi đĩa thức ăn, lão phun vào một bãi nước miếng rồi lặng thinh ngồi xuống vẻ mặt bình thản đến lạnh lùng.

Gã thiếu niên khẽ mỉm cười và rảo bước sang bàn thứ năm.

Bàn này ngồi sẵn một người đàn bà vừa lùn vừa mập, bên má có một cục bướu thật to, đang cầm đầu ăn uống hồng học, y như sợ có ai ăn hết.

Gã thiếu niên đứng nhìn do dự, chợt nghe bàn bên có tiếng cười :

- Người bạn thích rượu, mời bước sang đây !

Gã thiếu niên quay lại, thấy người gọi mình là một tên ăn mày chợt hết một mắt, áo rách bầm đầy bụi đất, đứng cách một bàn nhưng vẫn nghe thấy mùi hôi.

Không một chút đắn đo, gã thiếu niên bước qua ngồi xuống, mỉm cười :

- Cảm ơn!

Tên ăn mày há miệng cười bắn văng rau đầy mặt bàn :

- Ta vốn muốn cùng các hạ uống một bữa cho thật đã, hiềm vì bầu rượu đã cạn rồi. Vậy xin lấy thịt thể rượu để tỏ lòng hiếu khách!

Vừa nói hắn vừa trở đũa gấp một miếng thịt đang nhai lầy nhầy trong miệng đưa thẳng tới trước mặt gã thiếu niên.

Chỉ nhìn vào hàm răng đầy những bọt của hắn cũng đã buồn nôn, thế mà gã thiếu niên vẫn điềm nhiên há miệng đón lấy nhai một cách ngon lành.

Những người ở bàn kế cận xem chừng là chuyện hứng thú, họ quay đầu nhìn sững quên cả ăn uống...

Ngay lúc đó, một tên đồng tử bưng hồ rượu từ trong đi lại, lễ phép cúi đầu :

- Mang rượu hơi trễ, xin nhị vị thứ cho!

Vừa nói gã vừa châm đầy hai chén.

Gã thiếu niên mỉm cười vui vẻ :

- Cảm ơn!

Cho tay vào túi, gã rút ra một bạc nặng độ trăm lượng nhét vào tay tên đồng tử. Tên đồng tử hết sức ngạc nhiên.

- Ấy ... ấy đừng làm thế !

Gã thiếu niên lại cười :

- Có chi đâu, biểu đại ca chút ít mua đôi giày mới mang chơi ấy mà!

Tên ăn mày mấp máy đôi môi mà không nói ra tiếng. Hắn ở đây đã từng thấy không biết bao nhiêu là khách hào phóng, nhưng chưa bao giờ gặp một người quá rộng rãi như thế !

Tên ăn mày một mắt bưng chén đưa lên :

- Thật là người bạn tốt, cạn đi!

Hai người ngửa cổ đánh trót một cái, hai chén đôi bên đều cạn sạch.

Tên ăn mày chợt thấp giọng :

- Tại hạ gần đây cũng có hơi túng...

Không đợi gã nói hết, gã thiếu niên cho tay vào túi lấy ra bốn phong bạc, đẩy tới trước mặt tên ăn mày, vừa cười vừa nói :

- Vậy có chút ít đây, lão huynh cứ tạm dùng!

Năm trăm lượng bạc là tiền công diệt trừ Lại Thu Hoàng, nhất định phải gian khổ lắm mới có được món tiền ấy, thế mà gã thiếu niên lại cho một cách không tiếc tay.

Nhét hết bốn phong bạc vào lưng, tên ăn mày lại thở ra:

- Việc cần gấp của tại hạ phải có ít nhất là sáu trăm lượng, thế mà ông bạn lại cho có bốn trăm !

Cởi phất chiếc áo choàng lông thú trao qua, gã thiếu niên mỉm cười :

- Chiếc áo này tuy cũ, có lẽ cũng dưới hai trăm lượng, xin lão huynh cầm tạm cho đủ vậy.

Đón lấy chiếc áo, tên ăn mày một mắt thổi thổi trên lông áo và gật gù :

- À, à lông cũng còn khá quá, tiếc là hơi cũ một chút...

Lật qua lật lại một chút, hắn tiếp :

- Nhiều lắm cũng chừng trăm rưỡi lượng.... Nhưng thôi cũng được!

Thái độ tên ăn mày thật là đáng ghét, người ta đối xử quá tốt, đã chẳng có một tiếng tạ ơn, lại còn chê lên chê xuống. Thế mà gã thiếu niên không có gì bực lộ vẻ khó chịu, và với chiếc áo mỏng trên mình, chừng như không chút cảm thấy lạnh lẽo trong cơn gió tuyết, gã tươi cười như không...

Nhưng một tên đại hán mặt đỏ như gấc chín, ngồi ở bàn bên có lẽ không dần được, đập bàn quát lớn :

- Thật là đồ vô sỉ ! Giá mà không phải trong Nhân Nghĩa Trang, Kiều mẫu sẽ dạy cho nó một lần !

Tên ăn mày quay lại, hất mặt :

- Thằng chết bầm, ngươi mắng ta đó à ?

Người họ Kiều xô chén đứng dậy :

- Mắng ngươi đấy rồi sao?

Tên ăn mày dậm ra lúng túng và hắn vụt cười khan :

- Mắng ta? À... thì ra mắng ta... à à... cũng được !

Thái độ đầu voi đuôi chuột của tên ăn mày làm cho gã thiếu niên ban đầu hơi ngỡ ngàng, nhưng cuối cùng cũng bật cười.

Người họ Kiều bước qua vờ vai gã thiếu niên và chỉ tên ăn mày nói :

- Ông bạn, cái con người này là kẻ khi hiền sợ dữ, lúc nào cũng muốn tìm cách chơi gác người khác. Hắn là thú chứ không phải là người đâu.

Làm bộ như không nghe thấy, tên ăn mày một mắt bưng chén rượu ực cạn và đánh khà một tiếng :

- À ngon, rượu quá ngon, ai bảo rượu không mất tiền không uống quá hai chén thì kẻ đó là ngu, ngu!

Người họ Kiều giận dữ quay qua quắc mắt :

- Nhưng người con gái có cục bướng nơi mặt đã vội kêu lên :

- Kiều ngũ ca, con người ấy quả đáng ghét, nhưng chửi hần như thế cũng đủ lắm rồi, tha cho hần đi !

Con người nàng tuy xấu hết chỗ chê, thế nhưng giọng nói lại trong vút lạnh lạnh như tiếng ngọc khua, làm cho ai nghe cũng phải quay đầu lại...

Người họ Kiều dịu giọng gần gần :

- Nể tình Hoa Tứ Cô, tha cho người một lần đấy!

Chờ cho người họ Kiều trở lại bàn ngồi xuống, Hoa Tứ Cô cười cười nói tiếp :

- Kiều ngũ ca quả thật là bác nghĩa, thấy ai bị khinh lờn là không dằn được.

Người mặc áo đạo sĩ bây giờ mới lên tiếng :

- Môn không ngứa, bạc hà lại lẩn tẩn, chuyện đời thật quá kỳ!

Gã thiếu niên cảm thấy những kẻ có mặt nơi đây thật là dị hợm, nhưng gã cứ cười cười không nói một lời.

Thình lình từ phía trong dẫn ra một giọng cười ròn rảng :

- Để chư vị chờ quá lâu, xin thứ cho tội tiếp nghinh chậm trễ!

Cùng với giọng cười tiếng nói, lão già mặt trắng từ trong nhà thả bước ra...

Trước hơn ai hết, tên ăn mày một mắt đứng phắt dậy toét miệng cười :

- Đợi ai thì không được, chứ đối với tiền bối, dù phải đợi đến một năm, tại hạ cũng vui lòng.

Kim đại hiệp dạy quá lời!

Và nhìn khắp mọi người, lão già mặc áo trắng nói tiếp :

- Tiện đây, tại hạ xin giới thiệu để chư vị cùng biết với nhau, mà cũng là điều vinh hạnh cho tại hạ khi được chư vị chiếu cố.

Chỉ tay từ phải sang trái, lão nói rõ từng tiếng :

- Đây là Ngũ Đài sơn, Thiên Long tự, Thiên Pháp đại sư; đây là Thanh Thành sơn, Huyền Đô quan Đạon Hồn đạo trưởng; đây là Hoa Sơn Ngọc Nữ Liễu Ngọc Như cô nương; vị này là “Xảo thủ lang tâm nữ Gia Cát” Hoa Tứ Cô; vị ngồi kế đó là “Ngọc Diện Dao Cầm Thần Kiếm Thủ” Từ Nhược Ngu Từ đại hiệp; đây là Trường Bạch Sơn Hùng Ngũ đại hiệp; đây là cái bang “Kiến nghĩa Vãng Vi” Kim Bất Hoán đại hiệp; và

Chỉ tay đến gã thiếu niên, lão mặt trắng hơi khựng lại gượng cười :

- Chẳng hay vị thiếu niên anh hùng đây, cao danh quý tánh là chi?

Đoạn Hồn đạo nhân lạnh lùng nói :

- Vô danh tiểu tốt, sao lại có thể kể ngang hàng với chúng tôi được?

Trước câu nói khinh bạc ấy, gã thiếu niên vẫn một mực tươi cười :

- Vâng... vâng, tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt không đáng được nêu tên.

Lão già mặt trắng cố cười khoả lấp :

- Nếu các hạ không muốn nói, lão phu cũng không dám ép, tuy nhiên võ công của các hạ đã khiến lão phu vô cùng bội phục.

Nghe một người danh chấn võ lâm lại không tiếc lời khen ngợi một gã thiếu niên vô danh như thế, mọi người không hẹn cùng đưa mắt nhìn gã và lộ vẻ không tin tưởng...

Trước lời xưng tụng của một người có danh vọng võ lâm như thế, gã thiếu niên không tỏ vẻ gì đắc ý, và trước sự nghi ngờ của mọi người, gã cũng không lộ vẻ thẹn thù, chỉ điềm đạm mỉm cười không nói.

“Hoa Sơn Ngọc Nữ” Liễu Ngọc Như đứng lên :

- Chẳng hay tiền bối cho gọi chúng tôi đến đây có việc chi?

Người đẹp mở lời trước nhất, làm cho ai nấy đều quay mặt nhìn nàng. Lão già mặt trắng vòng tay :

- Lão phu mời chư vị đến đây, quả thật có một việc cực kỳ trọng đại, sự việc đó phải nhờ đến chư vị giúp cho!

Chớp chớp đôi mắt hạnh, Liễu Ngọc Như hé nụ cười như hoa nở :

- Tiếng “nhờ” thật chúng tôi không dám nhận, có việc chi xin Lý tiền bối cứ dạy.

Đang háng để lấy giọng, lão già họ Lý chậm rãi nói tiếp :

- Cứ theo người xưa kể lại, thì trong võ lâm khoảng 13 năm có một lần đại loạn. Chín năm trước đây đúng là chu kỳ đại loạn ấy, chỉ trong vòng ba bốn tháng, đã có khoảng chín mươi bốn lần quyết đấu. Mỗi ngày trung bình có mười một người táng mạng, đó là chưa kể những kẻ chưa được thành danh...

Kể đến đây, chừng như bị xúc động, lão già họ Lý thở dài :

- Tình trạng khốn đốn cứ kéo dài như thế cho tới cuối mùa đông năm ấy thì sự việc mới thật là thê thảm. Chỉ vì cuối mùa thu của năm đó, trong võ lâm vụt phát ra một tin tức kinh người, thiên hạ đồn rằng “Vô địch bảo giám, thức thập nhị thần công” quyền bí kíp vô giá của Vô Địch hoà thượng, con người đã làm rung chuyển võ lâm hồi hơn trăm năm về trước, hiện đang chôn dấu tại Hối Nhạn Phong trên đỉnh Hoành Sơn.

Tin ấy truyền ra đã làm rung động thiên hạ giang hồ. Ai cũng tin là có, không ai chịu cho đó là chuyện đồn vu vơ...

Thế là mọi con đường dẫn đến Hoành Sơn trở nên tấp nập và tự nhiên là trở thành những con đường máu. Vì nhiều kẻ nghĩ rằng cứ giết đi một người, số đến Hoành Sơn thật thừa thớt thì chuyện tranh đoạt bảo vật sẽ giảm bớt gay go.

Thế là thay vì thẳng đến Hoành Sơn, dọc đường họ đã mở ra nhiều trận quyết đấu kinh hồn liên tiếp. Điều đau lòng hơn hết là những kẻ kử hành, nhữn gkẻ thiện lương đến Hoành Sơn lễ Phật cũng lọt vào vòng thảm sát...

Nghe đến đây, những người có mặt đều lộ vẻ đau buồn, chỉ riêng Kim Bất Hoán và Đoạn Hồn vẫn tỉnh như không.

Lão già họ Lý thở dài kể tiếp :

- Lúc bấy giờ là cuối tháng mười một, tuyết bắt đầu rơi ngập đường. Qua những trận đấu, những kẻ còn sống thì hồi hải đến Hoành Sơn tranh giành bảo vật, cho nên dù thấy thi thể của người thân thích cũng chẳng ngó ngang. Thế mà có một kẻ dám hi sinh thời giờ quý báu để nhặt nhạnh từng cây chôn cất. Sau này lão phu nghe biết thì con đường đến Hoành Sơn đã chết mất khoảng hai trăm nhân mạng. Như vậy mà người ấy chôn cất không sót một cây nào. Hy sinh thì giờ tranh đoạt bảo vật để làm việc thiện, con người ấy dù không muốn cũng được nổi danh...

Từ Nhược Ngu vọt miệng hỏi :

- Có phải con người mang tên Tử Ngọc Quan và được thiên hạ mệnh danh là “Vạn gia sinh Phật” đó chẳng?

Lão già họ Lý gật đầu :

- Vâng, Từ đại hiệp quả rộng kiến văn!

Từ Nhược Ngu nói bằng giọng đắc ý :

- Tại hạ đã từng nghe gia sư đề cập đến chuyện này. Người bảo rằng Từ đại hiệp là nhân vật quang minh chính đại, trong võ lâm không một ai không chiêm ngưỡng uy danh. Chỉ tiếc trong trận Hoành Sơn đó, Từ

đại hiệp bị nạn chết một cách thảm khốc, bị ám khí tối độc là “thiên văn ngũ hoa miên” làm cho mặt mày nát bấy, thật là trời cao phụ kẻ lòng lành...

Từ Nhược Ngu nói suốt một hơi không nghỉ, dù cho ai lạ cũng dễ dàng nhận ra cái tật lớn của chàng, cứ nghe ai khen mình là kẻ kiến văn quảng bác, thì y như rằng chàng sẽ nói mãi không ngừng.

Nhưng lão già họ Lý không khen tiếp, ông lặng thinh một lúc mới nói :

- Lúc bấy giờ những kẻ có kiến thức đều cảm thấy rằng, bằng vào sức của một người, nhất định không sao đoạt được “Vô địch bảo giám” cho nên họ đã ngầm kết hợp lại thành phe thành nhóm, do đó những người chân chính cũng bị họ kéo vào vòng.

Kẻ ác mong đoạt được bảo vật, người ngay không muốn lọt vào tay Hắc đạo, nhưng dù kẻ ác hay người ngay đều quyết đoạt cho kỳ được.

Trong số này, kể cả trưởng môn quan trọng của chính phái võ lâm, kể cả những người đã quyết tâm từ lâu qui ẩn, hơn 200 người đã kết thành những nhóm nhỏ. Những nhóm này đã mở nên trận chiến đấu, kéo dài chín ngày đêm, biến chốn Hoàn Sơn thắng cảnh thành nơi Võ Lâm Tuyệt Địa.

Ngừng lại bằng một tiếng thở dài ảo não, lão Lý tiếp :

- Suốt 19 ngày đêm ấy, kiếm khí gần như phủ trắng đỉnh Hối Nhạn Phong, chim thú tản mác trốn cả một vùng rộng lớn. Càng đánh con người càng như phát điên, có người bình thường vốn là chính nhân quân tử, sau đó lại không khác kẻ cuồng đồ, như cường môn phái Hoàn Sơn là Ngọc Huyền Tử, suốt năm ngày không ăn uống, mặt mày dầu cổ bù xù như dã thú, phát điên giết luôn người bạn tâm giao là Thạch Kỳ đạo nhân rồi tự nhảy xuống vực sâu tan xương nát thịt.

Sau 19 ngày ác chiến, hơn hai trăm cao thủ đến Hối Nhạn Phong chỉ còn lại 11 người, nhưng không một ai còn trọn vẹn công lực như xưa...

Tinh hoa của võ lâm đều chôn chặt trong trận ấy, nơi đáng gọi là Võ Lâm Tuyệt Địa, đáng hải hùng ấy! Trong vòng năm mươi năm nay, chuyện thăm sát võ lâm phải kể đến trận Hoàn Sơn là kinh khủng nhất...

Kể đến đây, lão già họ Lý lim dim đôi mắt, những giọt nước mắt lăn dài theo má...

Mọi người đều thông cảm sự xót xa của lão. Họ là những người sống sót, lão già mặt vàng bệnh hoạn là “Thiên hạ đệ nhất trí” Tề Trí, lão già mặt trắng này là “Bất đại thần nhân” Lý Trường Thanh và lão có râu quai nón tánh tình nóng nảy là “Ngưu Đầu” Lưu Thiên Văn.

Những người sống sót sau trận Hoàn Sơn là những người một đời không vơi được ưu tư dằn vặt.... Vạn vật vùi chìm trong lặng lẽ, thật lâu Lý Trường Thanh mới nói tiếp :

- Điều đau lòng hơn hết là chuyện “Vô địch bảo giám” chôn nơi Hối Nhạn Phong đỉnh Hoàn Sơn lại là một chuyện lảo, một sự lừa đảo...

Lý Trường Thanh ngừng một giây, mím môi chưa xót :

- Tại hạ cùng với đại ca, tam đệ, Thiếu Lâm Hoảng Pháp đại sư, Võ Dương Thiên Huyền đạo trưởng và Cửu Châu Vương đại hiệp Trầm Thiên Quân 12 người sống sót cuối cùng đặt bước đến Hối Nhạn Phong. Lúc bấy giờ, sáu người chúng tôi sức lực chỉ còn gượng, hợp cả sáu người mới mở được hang đá, nơi mà theo tin truyền chôn dấu bí kíp.

Lý Trường Thanh đập tay xuống bàn, đôi môi nhếch lên cay đắng :

- Xò được cửa hang rarời, mới hay rằng hang đá trống không và trên vách đá có sơn mười chữ đỏ chói : “Các người đã mắc bẫy, tự dẫn vào tuyệt địa!”

Chuyện tuy đã lâu lắm rồi nhưng đến đây vẫn thấy Lý Trường Thanh này còn run giọng :

- Trừ Tề đại ca của tại hạ, tất cả khi nhìn thấy mấy chữ đỏ đều tức tối và ngã ra chết giấc. Đến khi tại hạ tỉnh dậy thì Hoảng Pháp đại sư và Trầm Thiên Quân đại hiệp đã chết luôn, vì tức tối, vì nghĩ một chuyện không đâu lại gây chết chóc quá nhiều, nên hai vị đập đầu vào vách đá tự tử. Võ Dương Thiên Huyền đạo

trưởng vì thương thế quý nặng, cố gắng về đến núi thì đã thành bất trị, chỉ còn ba anh em chúng tôi cố kéo dài cuộc đời đau đớn cho đến ngày hôm nay...

Giọng nói của Lý Trường Thanh thấp dần và cuối cùng tắt hẳn. Một sự xúc động lan ra, mọi người có mặt đều cúi đầu ủ rũ...

Mấy phút trôi qua, “Hùng sư” Kiều Ngũ vụt đập tay xuống ghế :

- Sống chết là chuyện thường, song vẫn có khinh có trọng, sự sống còn của Lý tiên bối là còn Nhân Nghĩa Trang, còn có chỗ giải quyết công đạo cho giang hồ.

Lý Trường Thanh thở dài buồn bã :

- Trần Hoàn Sơn, Hắc Bạch giang hồ đều tổn thương khá nặng. Tuy nhiên những bằng hữu bên Hắc đạo vốn có nhiều tâm kế, khi thấy chuyện dẫn đến nguy khốn thì đã tìm cách thoái lui, vì lẽ đó thành ra “Tà Hưng Chính diệt”, cục diện võ lâm cũng vì thế mà biến đổi. Bởi vậy Tề đại ca của tại hạ mới đăng cáo thị, lấy đó làm cách chế ngự phần nào hành động tàn ác của Hắc đạo giang hồ. Vả lại việc đăng cáo thị này, Hắc Bạch bằng hữu đều có thể tham gia. Cùng một hành động như nhau, nhưng những người bên Hắc đạo rất sẵn sàng tiêu diệt lẫn nhau khi thấy tài lợi.

Hoa Tứ Cô gật đầu :

- Trong đó hẳn là có các hạ nhỉ?

Thiếu niên lạ mặt vui vẻ nói lời :

- Từ huynh thì nhất định rồi !

Từ Nhược Ngu quắc mắt :

- Người xứng đáng gì mà dám xưng huynh gọi đệ với ta?

Gã thiếu niên cười cười :

- Vâng, vâng, không xứng, không xứng, xin lỗi, xin lỗi!

Liễu Ngọc Như cười mũi :

- Đàn ông con trai gì mà cứ co đầu rút cổ, thật là đồ vô dụng.

Câu nói và nhất là giọng cười khinh miệt của cô gái có danh hiệu “Hoa Sơn Ngọc Nữ” vẫn không làm cho gã thiếu niên nóng mặt, gã vẫn đánh chữ làm thỉnh.

“Hùng sư” Kiều Ngũ dậm đứng lên theo thói quen không chịu nổi sự trái tai gai mắt, nhưng không biết sao lại làm thỉnh, về mặt cứ hằm hằm...

Hoa Tứ Cô thì khẽ liếc gã thiếu niên ra chiều thiện cảm.

Thấy không ai nêu ý kiến gì thêm, Lý Trường Thanh nói tiếp :

- Thành lập Nhân Nghĩa Trang nay đã hơn chín năm, trong khoảng thời gian này, anh em chúng tôi bị địch tấn công hàng trăm trận, mà anh em chúng tôi vô công đã bị iệt hết hín phần, nếu không nhờ ba anh em họ Lãnh thì có lẽ Nhân Nghĩa Trang này đã không còn nữa. Thật ra thì anh em chúng tôi chỉ nhờ tay người khác mà nên danh!

Liễu Ngọc Như mỉm cười :

- Lý lão tiên bối quá khiêm... nhưng chẳng hay việc mà tiên bối cho vởi chúng tôi đến là ...

Lý Trường Thanh đón lời :

- Vâng, vâng, vì chuyện phải bắt từ đầu nên đã làm tốn thời gian của quý vị...

Lão lại đằng hắng và nói tiếp :

- Chuyện báu vật chôn ở Hoàn Sơn vốn là chuyện lừa đảo, nhưng sau trận Hoàn Sơn thì nơi đó lại phát sinh báu vật !

Kim Bất Hoán chồm mình tới :

- Vật báu gì thế?

Lý Trường Thanh thấp giọng :

- Hơn hai trăm cao thủ khi đến Hoành Sơn, họ đều nhận ra rằng chuyện sống sót trở về là chuyện mong manh, do đó, ai ai cũng nghĩ đến chuyện lưu lại bí quyết bản môn của mình cho kẻ truyền nhân. Nhưng những môn đệ đi theo, nếu có, cũng chẳng dễ gì sống sót, vậy thì chỉ còn cách chôn dấu bí kíp hoặc kiếm phổ, hoặc quyền kinh của phái mình vào một nơi kín đáo nào đó, nếu may còn sống sót thì lấy lại, bằng không thì đành dành cho kẻ có duyên.

Lẽ tự nhiên, không ai biết được của ai trong sự chôn dấu này cả. Chỉ có một người, chẳng những không ai dấu, mà còn kêu chỉ kỳ cùng chỗ chôn dấu độc môn. Người đó là “Vạn gia sinh Phật” Tử Ngọc Quan, vì họ Tử được mọi người biết tiếng là trọng nghĩa khinh tài, là người duy nhất được võ lâm tôn sùng và tín nhiệm.

Trong số 11 người sống được tới đỉnh Hồi Nhạn Phong, đã có bảy người chỉ chỗ chôn di vật cho Tử Ngọc Quan biết, với lời căn dặn nếu họ bị chết đi thì gói gắm cho họ Tử trao lại cho kẻ truyền nhân. Thế nhưng họ còn sống, họ trở lại chỗ chôn báu vật ấy thì hỡi ôi, di vật đều mất hết, chỉ còn có một giòng chữ để lại : “Các vị đã mắc bẫy rồi!”

Lý Trường Thanh nói đến đây, không khí vụt hơi nhốn nháo...

Câu chuyện thật là kéo từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, đúng là “sự hữu di ba”!

Từ Nhược Ngưu lên tiếng trước :

- Nhưng Tử Ngọc Quan tiền bối trước đó đã trúng độc mà chết rồi...

Lý Trường Thanh chặn lời :

- Không một ai thấy tận mắt cái chết của Tử Ngọc Quan. Tại sao lại không thể có chuyện trá tử? Chẳng hạn Tử Ngọc Quan lấy quần áo của mình mặc vào một chiếc thầy nào đó, rồi làm cho thầy đó nát mặt để không ai nhận ra được. Phương chi theo tự dạng mà Tề đại ca của tại hạ nghiên cứu thì nét chữ “các vị đã mắc bẫy rồi” viết ở vách đá đúng là nét chữ của Tử Ngọc Quan. Và cái tin đưa đến việc thâm thãm ở đỉnh Hoành Sơn, cái tin nói về “Vô địch bảo giám” thì mười người đã hết sáu bảy người nghe được từ miệng của Tử Ngọc Quan.

Và nếu có thực như thế, thì dụng tâm của Tử ngọc Quan cũng không có gì khó hiểu; vì đó là lối “nhất võng đả tận”, một mẻ lưới tóm hết võ lâm anh kiệt. Một việc làm dễ dàng thu được bí mật võ công của các môn phái, một việc làm có thể trở thành bá chủ võ lâm!

Không khí đại sảnh vụt năng trầm trầm bởi câu nói sau cùng của lão già họ Lý...

Thật lâu, Ngưu Đài Sơn Thiên Pháp thiền sư mới mở lời :

- Nếu sự tình quả đúng như vậy, thì Tử Ngọc Quan thật là kẻ gian ác số một trong võ lâm từ cổ chí kim. Tuy vậy, cũng chưa có đủ yếu tố xác nhận chuyện đó một trăm phần trăm do tay họ Tử, Lý lão tiền bối có thấy thế không?

Giọng nói của nhà sư phái Ngưu Đài làm cho không khí sống động lại. Và Lý Trường Thanh trầm trầm trả lời :

- Đại sư nói rất phải, và đó cũng chính là nguyên nhân khiến chúng tôi phải thỉnh cầu chư vị tới đây.... Vì ba năm sau vụ án Hoành Sơn, anh em chúng tôi phát giác một bạch kỳ tài xuất hiện từ phía ngoài Ngọc Môn quan. Người này tung tích kỳ lạ, ẩn hiện không chừng, thiện ác khó lường. Nhưng điều làm cho mọi người chú ý nhất là người này tinh thông võ học gồm hết cả các môn phái hiện thời, thông hiểu cả những bí thuật thất truyền của các đại phái võ lâm...

Nghe Lý Trường Thanh nói, mọi người đưa mắt nhìn nhau tái mặt...

Lý Trường Thanh nói tiếp :

- Ngoài ra, cái cuộc sống hào hoa xa xỉ của người này phải được kể là số một trong thiên hạ, mỗi khi đi đâu, tùy tùng trên dưới cả trăm, sở phí một ngày lên tới mười ngàn lượng bạc. Không một ai biết tên họ lai lịch, không một ai biết nơi cư trú, chỉ biết mang máng là ở tận ngoài biên cương, nhưng thế lực khổng lồ chế cả Trung Nguyên.

Từ Nhược Ngu vụt hỏi :

- Phải chăng người đó là Tử Ngọc Quan?

Lý Trường Thanh lại thấp giọng :

- Khi người ấy xuất hiện, anh em chúng tôi đều nghi đó là Tử Ngọc Quan cho nên tức tốc sai người theo dõi, và kết quả tài liệu thu thập được, cùng làm cho người biết phải lạnh mình.

Thiên Pháp đại sư gật đầu :

- Từ trước đến giờ ai cũng biết Tử Ngọc Quan sau ngày thành danh, chứ không một ai biết trước ngày thành danh lai lịch họ Tử ra cả!

Lý Trường Thanh thở dài :

- Hao tổn gần năm mươi vạn, động viên mất cả ngàn người, anh em chúng tôi mới sưu tầm được một phần tài liệu...

Chấm dứt câu nói bằng cách vẩy tay ra hiệu cho hai tên gia đồng, một tên đi đóng các cửa sổ, một tên đem bút mực và giấy phân phát cho từng người, và Lý Trường Thanh cho treo lên giữa sảnh đường một khuôn lớn do nhiều tờ giấy dán lại...

2. Con Người Bí Mật

Mọi người nhìn lên khuôn giấy lớn mà Lý Trường Thanh vừa cho treo ở giữa nhà, thấy chia làm hai phần, chữ viết vừa lớn vừa rõ :

- Tên họ : Hai mươi tuổi tên Tử Lượng. Từ hai mươi đến hai mươi sáu tên Tử Anh Minh. Từ hai mươi sáu đến ba mươi bảy tên Tử Lập. Từ ba mươi bảy về sau tên Tử Ngọc Quan.

Lai lịch : Cha tên Tử Nhất Bình, vốn là tay cự phú miệt Ngọc Trung, mẹ tên Lý Tiểu Thuý, vợ thứ bảy của Tử Nhất Bình. Anh em gồm sáu người, Tử Ngọc Quan là con út, tư chất rất thông minh, nhái giọng người rất giỏi, biết thông tiếng nói của mỗi tỉnh, mỗi địa phương. Sau khi thành danh, tự xưng là “Trung Châu nhân sĩ”. Lúc lên 14 tuổi, trong một đêm, cả nhà Tử Ngọc Quan hơn 30 người không rõ duyên cớ đã chết một cách lạ lùng. Tử Ngọc Quan một mình tiếp quản gia tài, suốt ngày câu kết với bọn “Oan vương hồ điệp phái”, một ổ đám dật giang hồ. Và, ba năm sau, gia tài sạch bách, Tử Ngọc Quan xuất gia làm một nhà sư.

Môn phái : 17 tuổi gia nhập Thiếu Lâm, làm tăng nhân lo việc bếp núc. Sau vì học lén võ công, phạm quy bị đuổi. Hai mươi tuổi gia nhập “Thập nhị liên hoàn đảo”, vì lợi khẩu nên được “Thiên nam nhất kiếm” Sử Tông Thọ yêu thương truyền nghệ. Sáu năm sau, Tử Ngọc Quan thông dâm với người thiếp yêu của Thiên nam nhất kiếm là Kim Yến rôm sạch tài vật bỏ trốn. Sử Tông Thọ giận dữ dốc toàn lực đuổi theo bao vây. Bị bức bách, Tử Ngọc Quan phải vượt biên giới ra ngoài, đem Kim Yến dâng cho Sát ma Thất Tâm để ông làm lễ tiến thân. Quả nhiên trong khoảng 10 năm đã học hết toàn bộ võ công của Thất Tâm phái, và Thất Tâm ông lại vô cớ mà chết một cách giữ dằn. Lúc bấy giờ Tử Ngọc Quan mới trở lại Trung Nguyên với bộ mặt mới của kẻ hành hiệp trọng nghĩa khinh tài. Liên hiệp nha trảo, tiểu trừ Thập nhị liên hoàn đảo, giết chết Thiên nam nhất kiếm.

Tướng mạo : Mặt trắng như ngọc, mày dài, mắt có đuôi hơi xế xuống, mũi co quắp như mỏ chim ưng. Môi đầy, giữa khoảng hai cạnh chân mày có một cục thịt dư to bằng đầu ngón tay. Aên mặt luôn chỉnh tề, quần áo chọn lựa, ưa thích màu tím, hai bàn tay đẹp như tay phụ nữ, ngón tay giữa đeo một chiếc nhẫn vàng, khi nói chuyện hay khoa tay như muốn khoe chiếc nhẫn, hoặc có lẽ muốn khoe bàn tay đẹp.

Thói quen ưa thích : Tầu lượng mạnh, thích ăn mì lớn và rau cải, thích ăn thịt bò, thịt rắn xào nửa sống nửa chín, không bao giờ ăn thịt heo, cỡi ngựa giỏi, tính hay dục ngựa chạy luôn, đánh ngựa đến chết. Thích đánh bạc, thích đi tản, thích gái đẹp, mạnh về đường sắc dục.

Đặc điểm : Nói năng lanh lợi, giao thiệp rộng. Nói luôn miệng, giỏi văn, giỏi hoạ, chữ viết đẹp. Mỗi lần giết người thì rửa tay thật kỹ, bất cứ binh khí nào dính máu là bỏ ngay...

Em qua lý lịch của Tử Ngọc Quan, mọi người đều rung động. Một con người, một cuộc đời như thế quả là đáng sợ, đáng sợ hơn cả hùm beo rắn rít!

Và họ lần lượt xem qua phần ghi bên trái :

- Tên họ : Người miền Ngọc Môn quan đều gọi là “Khoái Lạc Vương”, tên hô không rõ.

Lai lịch : không rõ.

Môn phái : không rõ. Nhưng người này rất tinh thông những tuyệt kỹ bí truyền của các môn phái.

Tướng mạo : Mặt trắng mày dài, mắt có góc và hơi xế xuống. Khoảng giữa hai chân mày có dấu sẹo nhỏ. Râu dài, mũi nhọn quắp như mỏ chim ưng. Hay sửa soạn cách ăn mặc, quần áo xa hoa, mỗi ngày đều có người chuyên môn sửa râu tóc và gội rửa. Khi nói chuyện hay vuốt râu. Cả râu và bàn tay thật đẹp. Ngón giữa của bàn tay trái đeo ba chiếc nhẫn in hình ám khí.

Thói quen ưa thích : Tầu lượng khá mạnh, thích ăn những món lạ. Không bao giờ ăn thịt heo. Luôn có nhiều gái đẹp phục thị bên mình, thường đánh bạc với các tỷ phú hào gia.

Đặc điểm : nói cười luôn miệng, hiếu khách, hay giao thiệp. Hoang phí mỗi ngày tốn hảng vạn trở lên, sạch sẽ quá mức, trong đám khách nếu có người nào lộ chút gì dơ dáy thì bị đuổi ra lập tức , mỗi lần đi ra ngoài luôn có ba mươi sáu tên kỵ sĩ hộ vệ. Chuyên sử dụng trường kiếm, mỗi chiêu gồm 13 thức, chưa có cao thủ nào qua khỏi một chiêu. Có 4 sứ giả được gọi là bảy tôi thân tín, nhưng chỉ có Khí sứ giả là luôn theo sát bên mình, mà cũng là người lấy đầu kẻ địch mỗi khi Khoái Lạc Vương tỏ vẻ bất bình.

Xem hết hai phần lý lịch, tất cả những người có mặt đều há mồm ngơ ngác!

Đợi cho không khí dịu lại, Lý Trường Thanh mới thông thả cất lời :

- Chưa vị có thấy điểm giống nhau trong hai phần lý lịch đó không?

Vẫn tỏ ra là người thông thái, Từ Nhược Ngưu liền nói :

- Hai người này ít nhất cũng có mười ba điểm giống nhau : Mặt trắng, chân mày và mắt hơi xế xuống, mũi quắp, bàn tay đẹp, quần áo đẹp, ưa rượu, hảo sắc, ưa đánh bài, ưa ăn món lạ, không thích thịt heo, hay đeo nhẫn, nói chuyện hay khoa tay khoa chân.!

Hắn nói luôn một hơi cực kỳ đặc ý, nhưng Hoa Sơn Ngọc Nữ Liễu Ngọc Như đã ngắt lời :

- Còn hai điểm nữa mà các hạ không thấy !

Từ Nhược Ngưu cau mày vặn lại :

- Hai điểm gì ?

Liễu Ngọc Như thư thả trả lời :

- Tử Ngọc Quan có mụn ruồi ở mép miệng, Khoái Lạc Vương lại để râu dài, đó là một, thứ hai, Tử Ngọc Quan có cục thịt dư ở giữa hai chân mày, Khoái Lạc Vương lại có vết sẹo ngay chỗ đó. Ngoài ra thì còn nhiều điểm nữa chứ, như hiếu khách nè, hay nói cười nè... nhiều chứ đâu phải chỉ 13 điểm!

Bị làm cụt hứng, Từ Nhược Ngưu đỏ mặt :

- À à... thế à !

Và y không còn cách gì để “chưng sờ” nữa. Họ tự lúng túng bưng chén rượu uống cạn một hơi và ngoảnh mặt đi nơi khác...

Như không chú ý gì đến chuyện tranh chấp giữa hai người, Lý Trường Thanh khoát tay:

- Từ thiếu hiệp nói đúng và ý kiến thêm của cô nương càng rõ ràng hơn. Bởi vì trừ những điểm đó ra còn có nhiều điểm khác mà ta phải chú ý..

Liễu Ngọc Như muốn có ý kiến thêm, nhưng Lý Trường Thanh đã nói tiếp :

- Như phân lý lịch các vị đã thấy, phạm kẻ nào gần gũi thân cận với Tử Ngọc Quan, thì y như rằng bị cái chết dữ dần vô có. Kể cả Khoái Lạc Vương tình thông được bí truyền của các môn phái, phải chăng nguyên nhân là trong trận Hoành Sơn, Tử Ngọc Quan được mọi người tin tưởng, gởi gắm? Và có thể giết được những người thân, có thể bán cả người đầu ấp tay gối thì không còn chuyện gì mà Tử Ngọc Quan lị chẳng dám làm...

Càng nói, sự tức tối càng làm cho giọng nói của Lý Trường Thanh thêm hằn học:

- Xét thêm các điểm về lai lịch, đem những điều gần giống nhau hợp lại thì có thể quả quyết rằng Khoái Lạc Vương và Tử Ngọc Quan chỉ là một người.

Quần hào cân nhắc tới lui, cuối cùng cũng không thấy khác ý Lý Trường Thanh, cả Thiên Pháp đại sư cũng thở dài lẩm bẩm :

- Con người ấy quá ham sắc dục, quá ham xa hoa, lửa oan nghiệt ấy sẽ có ngày tự đốt lấy mình.

Lý Trường Thanh gật đầu :

- Đại sư nói đúng, chính vì dục vọng mà người ấy đã tạo ra nghiệp dữ. Thật ra, trên đời bao giờ thiện ác cũng đả đầu, nhưng nếu chờ cho lửa ác tự thiêu kẻ ác, thì bấy giờ e nghiệp ác ấy đã làm tổn thương quá nhiều sinh mạng...

Thiên Pháp đại sư chấp tay niệm Phật hiệu...

Lý Trường Thanh chậm rãi tiếp lời :

- Anh em chúng tôi thỉnh chư vị đến đây, là mong các vị đồng tâm hiệp lực, trước là khám phá lai lịch chân tướng của kẻ ác, thứ đến là mưu sự trừ hại cho mọi người. Tuy kẻ ác điều xỏ gian ngoan nguy hiểm nhưng chư vị là tinh hoa của võ lâm hiện nay, hợp tình hoa ấy lại thì trộm nghĩ kẻ dữ ấy không phải là khó trừ.

Họ Lý dứt lời, đại sảnh lại lặng im phăng phắc. Sự việc cơ hồ quá lớn, làm mọi người cau mày suy nghĩ, chưa ai dám tháo thứ.

Thật lâu Kim Bất Hoán mới lên tiếng :

- Nếu chúng ta giết chết được cái tên Khoái Lạc Vương ấy rồi, thì tài sản của hắn giải quyết bằng cách nào ?

Lý Trường Thanh chum chim cười :

- Tài sản của hắn kể như vô chủ, và lẽ tự nhiên phải trao tặng quý vị để gọi là đền ơn khó nhọc.

Kim Bất Hoán hỏi gặng :

- Ngoài món đó ra không có gì nữa sao?

Lý Trường Thanh vẫn giữ nụ cười :

- Có chứ, tề trang có chuẩn bị thêm mười vạn lượng bạc...

Kim Bất Hoán cười híp mắt :

- À à, như vậy hì có thể thương lượng được!

Vừa nói hắn vừa bưng chén rượu ngửa cổ nốc một hơi cạn sạch.

“Hùng Sư” Kiều Ngũ hứ lên một tiếng bất bình :

- Quả là kẻ thấy vàng híp mắt.... Hạng người mà có lẽ nằm vào quan tài vẫn thò tay ra ngoài lượm bạc!

Kim Bất Hoán cười hăng hắc :

- Quá khen ! Thật là quá khen!

Là một kẻ luôn giữ dáng trầm tư, “Ngọc Diện Giao Cầm Thần Kiếm Thủ” bây giờ mới chậm rãi lên tiếng :

- Chuyện này quả thật là khó khăn, nhưng cũng là cơ hội tốt để dương danh trong thiên hạ...

Và như chợt nhớ ra, hắn vụt đập tay xuống ghế :

- Phải rồi, ai có thể giết được Khoái Lạc Vương thì nên tặng cho người đó danh hiệu đệ nhất võ công trong thiên hạ...

Liều Ngọc Như cười mũi :

- Chỉ e rằng danh hiệu ấy khó đến tay “Thần Kiếm Thủ”!

Từ Nhược Ngụ rùn vai :

- Thật à ?

Hắn buông một giọng cười khinh khỉnh và lại ngửa cổ tiếp tục trầm tư...

Huyền Độ quan chủ Đạo Hồng vụt cười ha hả :

- Thật là chuyện quá tức cười!... quá tức cười... haha.....

Tuy tiếng cười vang rõ ràng, nhưng vẻ mặt ông lại lạnh băng băng.

Lý Trường Thanh tỏ vẻ e dè :

- Chẳng hay đạo trưởng có ý chi?

Đạo hồng ném tia mắt một vòng trước khi trả lời câu hỏi :

- Các hạ muốn cho những người này đồng tâm hiệp lực à?

Lý Trường Thanh khê gật đầu :

- Vâng !

Đạo Hồng cười nhạt :

- Các hạ nên xem lại, những kẻ mang danh anh hùng đó, nếu không cầu danh thì cũng ham lợi. Hừ ! Đồng tâm hiệp lực ! Chuyện đấy bề mờ kim...

Lý Trường Thanh cúi mặt thở dài...

Hoa Tứ Cô, người con gái mang danh “Nữ Gia Cát” liếc mắt mỉm cười :

- Vị đạo trưởng Thanh Thành nói tuy có lý, nhưng lời lẽ có phần hơi quơ đũa cả nắm. Ở đây cũng có người ngoài hạng ham lợi danh ấy chứ. Chẳng hạn như Kiều Ngũ ca đấy, người mà tôi biết luôn luôn vì công ích chứ chưa thấy nghĩ đến quyền lợi riêng tư bao giờ cả.

Đạo Hồng đạo trưởng hừ trong miệng nhưng không nói !

Hoa Tứ Cô lại tiếp lời :

- Huống chi, giả thử có kẻ vì quyền lợi riêng tư, nhưng nếu nó phù hợp với yêu cầu chung, thì chưa chắc đã không thể đồng tâm hiệp lực.

Lý Trường Thanh gật gật đầu :

- Vâng, có như thế !

Không hiểu vì lẽ gì làm xúc động, Thiên Pháp đại sư vụt đứng phắt dậy lớn tiếng :

- Loại người như Tử Ngọc Quan không thể tồn tại để di hại thiên hạ, vì đại nghĩa bản tâm không từ thoái chuyển khó khăn này, nhưng nếu bảo phải hành sự chung với đám háo danh háo lợi, thì xin lỗi, bản tâm không thể, xin cáo từ !

Vừa nói, nhà sư Ngũ Đài vừa khoát tay áo rộng đứng lên đi thẳng ra ngoài...

Ngay lúc ấy từ ngoài cổng có tiếng vó ngựa vụt nổi lên rộn rã. Tiếng vó ngựa nện không ngừng, xuyên qua cổng ngoài, vượt thẳng vào giữa sân.

Lý Trường Thanh bước ra mở toang hai cánh cửa, cao giọng :

- Bậc cao nhân nào thế?

Tiếng ông ta vừa dứt, thì tám con kiện mã đã đến trước sân. Sắp thẳng một hàng, tám con ngựa loại Mông mã hùng vĩ cất cổ ccao lên, trên lưng mang tám kỵ mã áo đen sừng sững...

Chỉ thoáng qua, ai cũng biết tám kẻ ngồi trên lưng ngựa nếu không phải nói đều là hạng nhất lưu cao thủ thì cũng không thể bảo đó là hạng tầm thường.

Xuống ngựa !

Bằng vẻ mặt lạnh băng cổ hữu, Lãnh Tam khoan tròn một tay với chiếc móc sắt đứng chắn trước hàng ngựa dữ dằn và buông ra hai tiếng bằng giọng nhất gừng.

Như những pho tượng gỗ, tám tên kỵ mã im lìm bất động trên lưng ngựa, không biểu lộ vẻ gì trên khuôn mặt dăm dăm.

Không nói thêm nửa tiếng, chiếc móc sắt của Lãnh Tam vút mạnh lên.

Phập !

Đầu chiếc móc sắt bấu ngay vào bả vai con ngựa, nó hự lên một tiếng thật dài và rùng mình quỵ xuống...

Chân phải của Lãnh Tam đồng thời khễ nhích lên...

Gã kỵ sĩ chưa kịp có một phản ứng đã hưng trọn lấy ngọn cước thần tốc văng bắn ra ngoài...

Lãnh Tam dừng lại, quắc mắt qua một lượt.

Bảy con tuấn mã còn lại ngẩng cao cổ, bảy người kỵ sĩ vẫn sừng sững như không nghe thấy chuyện gì đã xảy ra.

Da mặt hơi sạm lại, Lãnh tam nhích thêm một bước...

Khoan !

Nghe tiếng gọi của người chủ nhân họ Lý, Lãnh Tam tức khắc thu ngay chiếc móc sắt, lui ra sau một bước...

Lý Trường Thanh nhích lên trầm giọng :

- Các bằng hữu từ đâu tới? Đến tậ trang có việc gì?

Kim Bất Hoán quắc mắt tiếp lời :

- Đến Nhân Nghĩa trang xông vào một cách tự do mà lại không xuống ngựa, các ông bạn dựa vào đâu mà lớn lối thế?

Bảy kỵ sĩ vẫn lặng thình, và ngoài cổng vụt rót vào từng tiếng một :

- Tôi thích làm thế nào thì làm thế ấy, ai làm chi được tôi nào?

Hơi hám thật là ngạo mạn, nhưng giọng nói nghe như tiếng oanh kêu.

Kim Bất Hoán chớp lia đôi mắt :

- Ý ý... giai nhân hé !

Ném tia mắt về phía Từ Nhược Ngu, họ Kim nói tiếp :

- Từ huynh, có đường rồi nhé !

Từ Nhược Ngu lừ mắt :

- Đừng đùa như thế !...

Miệng thì chống báng, nhưng hai tay họ Từ thì tự nhiên đưa lên sửa khăn sửa áo, và hai chanc ững tự nhiên xê lần ra trước...

Ngay lúc ấy từ ngoài cổng, một cỗ xe rèm màn rực rỡ, thảng bốn con ngựa trắng phau như tuyết, hai đại hán áo gấm dẫn đầu, hai đại hán áo gấm khác cầm cương chậm chậm tiến vào... Lý Trường Thanh khẽ cau mày :

- Tại sao lại ngang tàng như thế?

Giọng trong xe lạnh lạnh :

- Không cần biết!

Là một con người diêm tĩng nhưng đến lúc ấy, Lý Trường Thanh đã nổi giận :

- Đã đến đây có lẽ cô nương biết ai là trang chủ chứ ?

Giọng trong xe lại càng thêm vùng vằng :

- Mở cửa, mở cửa ra để ta nói chuyện với ổng coi !

Hai gã cầm y đại hán lật đật buông cương nhảy xuống và hai gã bên dưới đã quơ hai cây chổi lông quét nhè thêm sân...

Tiếp theo, hai ả tiểu tỳ từ trong xe khiêng một tấm thảm hoa bát từ thềm xe trải dài xuống đất...

Những người có mặt ở Nhân Nghĩa trang đều dao động xì xào...

Không một ai biết được chủ nhân của chiếc xe là nhân vật ra sao. Tự nhiên đó là một cô gái, vì đã đã nghe giọng nói, nhưng sao lại uy nghiêm và sang cả như thế?

Vả lại khi đến đây đã biết rồi, tại sao nàng dám vô lễ với Nhân Nghĩa trang đường ấy?

Thình lình, từ trong xe phát ra một chuỗi cười dài như nắc nẻ, và một đứa bé trai trạc chừng mười tuổi vừa mập vừa tròn như hạt mít, mặc quần áo đỏ nhảy xuống xe...

Thấy cách ăn mặc thì giống con gái nhưng giọng cười lại thì lại là trai, tóc cột lại thành từng chùm như đuôi gà dựng đứng.

Aùo đỏ, quần đỏ, đôi giày cũng đỏ, trên mặt đeo chiếc mặt nạ đỏ, chỉ chừa hai con mắt đen tròn tựa như hạt nhãn long lanh, đúng là một “Hoả Hải Nhi” trong các bức tranh Phúc Lộc Thọ.

Liễu Ngọc Như buột miệng kêu lên :

- Vừa rồi... vừa rồi người nói đó à ?

Hoả hải Nhi cười hi hi :

- Thắt cô nương của ta đấy chứ ! Để người ra mà xem, người còn đẹp gấp trăm lần so với nàng ấy !

Bị chú bé đánh trúng ngay chỗ ky, Liễu Ngọc Như đỏ mặt :

- Đồ ôn con, ai bảo người nói chuyện đẹp hay không đẹp...

Nàng chưa nói dứt lời thì từ rèm xe một bóng trắng nhoáng lên...

Chiếc bóng vừa đứng yên trên tấm thảm, người kinh ngạc thứ nhất là Liễu Ngọc

Như.

Trên chiếc thảm hồng, chiếc áo trắng thướt tha trong vóc mình yếu điệu, với làn da trắng như tuyết, thần như đào non, cô gái xuất hiện bất thần y như nàng tiên giáng thế.

Từ trước đến nay vốn là kẻ “mục hạ vô nhân”, cô gái họ Liễu tự cho rằng không còn ai đẹp như mình nữa. Nhưng bây giờ thì quả là thế gian đã đảo lộn hoàn toàn.

Và lòng ghen ghét đã làm cho Hoa Sơn Ngọc Nữ bật tiếng cười đồ kị :

Phải, đẹp lắm ! nhưng nên nhớ rằng dù đẹp như tiên đi chăng nữa, đối với Nhân Nghĩa trang cũng không được phép vô lễ như thế ! Hừ, dựa vào đâu mà nghênh ngang như thế chứ?

Cô gái áo trắng bĩu môi :

- Thế cô dựa vào đâu mà hỏi thế?

Lý Trường Thanh vội can thiệp :

- Câu hỏi của Liễu cô nương cũng chính là câu hỏi mà lão phu định hỏi đó!

Nghiêng mặt nhìn Lý Trường Thanh, cô gái áo trắng chu miệng :

- Giận rồi à ? Ông già!

Lý Trường Thanh làm thinh, ông nhìn thẳng vào cô gái áo trắng bằng đôi mắt cực kỳ nghiêm cách...

Cô gái áo trắng vụt cười khanh khách...

Vẻ mặt lạnh như băng của nàng lúc này, bây giờ được điểm thêm vào một nụ cười vụt rạng rỡ như đoá hoa hàm tiếu, và ngón tay như mũi viết của nàng vụt đưa lên vệt vệt nơi gò má :

- Lêu lêu, ông già mà lại giận cháu bé ! Lêu lêu mắc cỡ...

Thật là cử chỉ có thể biến đổi con người, lúc mới xuống xe đối khẩu với Liễu Ngọc Như, thì nàng là cô gái hai mươi, thế mà bây giờ thoáng qua y như là một cô bé mười một mười hai tuổi.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác...

Lý Trường Thanh cũng đâm ra lúng túng :

Cô ... cô nương...

Vốn là một con người trầm tĩnh, thung dung, thế mà vị chủ nhân Nhân Nghĩa trang bỗng trở thành ầm ớ, nói không ra tiếng.

Cô gái áo trắng sắc cười :

- Lý nhị thúc không nhận ra cháu à?

Lý Trường Thanh nhìn sững cô gái mà không biết là ai.

Nàng kéo tay áo ông giật mạnh :

- Chín năm trước... nhớ đi, Lý nhị thúc...

Lý Trường Thanh lắc đầu :

Nhớ không ra...

Cô gái bật cười :

- Ông già quả là lắm cảm quên rồi, chín năm trước có ngày mưa tầm tã, nhị thúc ướt từ đầu đến chân, lết bệt đến nhà cháu đó...

Lý Trường Thanh nhướng mắt :

- A! Chu... cục vàng cục ngọc của họ Chu đây mà !

Cô gái áo trắng vỗ tay :

- Đúng rồi, cháu là con nhỏ nằm vạ giữa đại sảnh đòi kẹo hồi năm mà nhị thúc mới đến đó, nhớ hôn?

Và nàng ôm lấy Lý Trường Thanh vắn về chòm râu ông :

- Nhị thúc còn giận à? Đánh cháu trừ đi, cháu không dám đánh lại đâu !

Lý Trường Thanh bật cười :

- Thật là mau quá nhỉ ! Mới đây mà đã là một cô gái thành nhân rồi ! A ! Bị cháu làm quên, lệnh tôn mạnh khoẻ cả chứ?

Cô gái liếng thoắng :

- Còn hơn nhị thúc nữakia ! Hơn cái già ấy mà! Râu tóc của ổng dạo này y như kết bông gòn...

Hình dung người bạn già qua câu nói của cô gái, Lý Trường Thanh thở dài :

- Sao, bây giờ ổng còn tiền nữa không? Năm trước vì chuyện của Nhân Nghĩa trang ổng bóp bụng xuất ra một vạn lượng vạn chắc ổng đau bụng lắm phải không?

Cô gái cười :

- Đau lắm, nhị thúc về rồi ổng còn đau hoài, mỗi bữa ráng lắm cũng chỉ chừa năm sáu tô cơm...

Lý Trường Thanh bật cười, nắm tay cô gái dắt vào đại sảnh ...

Như cái đẹp, cái vui của cô gái làm thu hút, mọi người cũng quay vào theo.

Cả Thiên Pháp đại sư nổi tiếng là kẻ ít nói ít cười bây giờ cũng luôn mỉm miệng.

Kim Bất Hoán đi sau khe kéo áo Từ Nhược Ngu :

- Đây, y như là con gái của “hoạt tài thần” họ Chu thì phải?

Từ Nhược Ngu gật đầu :

- Chứ còn ai nữa !

Kim Bất Hoán nói :

- Vậy thì chuyện hợp tác của mình coi bộ đến nơi rồi đa!

Từ Nhược Ngu nhướng mắt :

- Hợp tác cái gì?

Kim Bất Hoán háy háy con mắt chợt :

- Bằng vào tài mạo của Từ huynh, thêm vào đóo mưu kế của đệ, thì làm gì mà con bé ngon lành đó không về tay của Từ huynh! Ngon đấy nhé, Từ huynh mặc tình vênh vang với thiên hạ, mà đệ cũng kiếm chác được chút rượu nữa chứ.

Từ Nhược Ngu nở mũi nhưng vẫn còn dè dặt :

- Aáy ấy, chuyện ấy không quan trọng lắm nhưng cũng hơi...

Kim Bất Hoán dồn tới :

- Hơi hơi cái gì? Bộ Từ huynh sợ tài mạo của mình không xứng với người ta à? Hay là không dám?

Từ Nhược Ngu nhướng mắt :

- Cái gì mà không dám? Từ Nhược Ngu mà không dám à?

Kim Bất Hoán cười toe miệng :

- Vậy thì làm liền nào!

Súc sinh ! Hai tên súc sinh!

Tiếng mắng vang lên từ phía sau lưng, làm cho hai người giật mình quay lại, thấy chú Hoả Hải Nhi chống nạnh ngó hai người bằng đôi mắt tròn xoe ...

Kim Bất Hoán giận dữ quát lên :

- Tiểu súc sinh, ngươi chửi ai thế hả?

Người bảo ai là tiểu súc sinh?

Hoả Hải Nhi vừa hỏi vừa nhích tới xáng cho Kim Bất Hoán một bạt tai thiếu điều tá hoả...

Động tác của chú bé quá mau, Kim Bất Hoán không làm sao tránh kịp, chỉ nghe đánh bốp một tiếng, Kim Bất Hoán xiểng niểng, gò má đỏ rần.

Là một nhân vật thành danh, lại bị chú bé đánh cho một cái tát tai nẩy lửa, Kim Bất Hoán vừa hoảng vừa giận, quát lớn :

- Tiểu súc sinh!

Và hấn vung cả hai tay chụp xuống đầu thằng bé...

Nhưng chỉ thấy bóng hồng nhoáng lên trước mặt, chú bé đã thoát bỏ vào đại sảnh.

Từ Nhược Ngu tái mặt :

- Không xong, mình nói nó nghe hết rồi !

Vừa nói, hấn vừa quay mình định rút...

Kim Bất Hoán kéo lại :

- Sợ cái gì? Kế hoạch có rồi mà cũng không dám làm tới nơi tới chốn à? Không sợ gì hết!

Phần vì tiếc, phần bị Kim Bất Hoán kéo, Từ Nhược Ngu đặt tới đặt lui một hồi rồi cũng trở vào đại sảnh...

Vừa thấy hai người vô tới, Hoả Hải Nhi giật giật áo cò gái :

- Kìa, hai tên súc sinh vô tới kìa !

Lý Trường Thanh vội đưa tay ngăn lại :

- Ý đừng ! Chú bé đừng nói bậy bạ như thế !

Hoả Hải Nhi chu mỏ :

- Hai đứa chúng nó chum đầu châu mỏ bày kế lừa Thắt cô nương của tôi. Chúng nói trúng chỗ vừa đẹp vừa có tiền, lão gia phân xét coi chúng có phải là súc sinh hay không?

Lý Trường Thanh tắc lưỡi muốn nói, nhưng nhìn vẻ mặt sừng sùng của Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu lại thôi. Nhưng chỉ thoáng qua, họ Kim lại đổi sắc nghinh ngang như không có chuyện gì xảy ra cả. Và cô gái áo trắng vùng quắc mắt :

- Hai vị này là ai?

Vẻ vui vẻ trẻ trung của nàng tắt ngay sau câu nói, nàng nhìn hai người bằng con mắt lạnh lùng dễ sợ.

Liễu Ngọc Như cười nói :

- Cái vị đứng đó là “Kiến Nghĩa Đồng Vi” Kim Bất Hoán. Ông ấy còn mang biệt hiệu “Kiến tiền nhân khai” và “Kiến lợi vong nghĩa”, hai biệt hiệu sau này, lại nổi bật hơn biệt hiệu trước nhiều.

Cô gái áo trắng gật gật đầu :

- Và hai cái biệt hiệu sau nghe hay và có ý nghĩa nhiều hơn đấy chứ!

Kim Bất Hoán vòng tay và đưa bô mặt trơ trơ :

- Cám ơn cô nương quá khen cho!

Liễu Ngọc Như cười sặc sụa :

- Da mặt của Kim huynh dày quá, có lẽ là da mặt dày hạng nhất trong thiên hạ, gươm giáo bén đến đâu cũng khó mà thủng nổi.

Cô gái áo trắng quay lại :

- Còn vị này là ai?

Liều Ngọc Như cũng rước nói :

- À, vị này cũng vang danh thiên hạ đấy ! Biệt hiệu của người là “Ngọc Diện Giao Cầm Thần Kiếm Thủ”, họ Từ, tên Nhược Ngu. Cái tên có nghĩa là xem ra thì giống ngu, nhưng kỳ thật lại không ngu một chút nào cả, lại còn thông minh hơn người nữa kia.

Chỉ vào mặt họ Từ, cô gái áo trắng vùng cười ngất :

- Bằng vào hai người mà cũng muốn vượt áo tiên à? Thật là tức cười, vậy mà cũng gọi là vô lâm thất đại cao thủ? Không biết tại sao lại được như thế?

Giọng cười của nàng càng lúc càng đình tai nhức óc, giọng cười vừa ngạo nghễ vừa khinh miệt vô cùng...

Từ Nhược Ngu xạm mặt đứng chết trân một chỗ.

Kiều Ngũ bực bội hứ lên một tiếng :

- Thật là vô sỉ! Bại hoại !

Đoạn Hồng phun một bãi nước bọt, ngoảnh mặt sang phía khác.

Thiên Pháp đại sư mặt lạnh căm căm, vành môi đã trề ra lại càng thêm trề xuống.

Liều Ngọc Như thở dài một cái “xì” :

- Nếu biết sớm thất đại cao thủ có cái giống như thế, thì tôi lạy dài cũng không dám nhận là mình có ở trông.

Từ Nhược Ngu tối mặt lảng sang phía hành lang...

Càng thẹn càng dậm ra oán hận, Kim Bất Hoán lật đật chạy theo, từ Nhược Ngu dậm chân cự nự :

- Đã báo hại làm bể mặt bể mày, còn chạy theo làm gì nữa?

Kim Bất Hoán gặng lại :

- Vậy rồi thôi à ?

Chứ không thôi rồi làm gì nữa? - Từ Nhược Ngu gắt lên.

Kim Bất Hoán cười nhún nhún như khi :

- Dở ẹt, nếu là tôi, đối với một tuyệt thế giai nhân như vậy thì tôi sẽ đeo tới cùng, nửa chừng bỏ dở như thế thì chúng cười cho thúi mặt !

Từ Nhược Ngu xì một tiếng :

- Cười, cười ai ? Tôi đếch có ngán sợ mấy cái kẻ hay xía vô chuyện người ta ấy !

Kim Bất Hoán chụp hời liên :

- Chứ Từ huynh sợ cái gì ?

Từ Nhược Ngu thở dài :

- Tôi chỉ buồn vì người ta không để ý đến mình!

Kim Bất Hoán lên mặt :

- Hừ, thật là khờ, ai nói là cô ta không để ý đến Từ huynh?

Aùnh mắt họ Từ loé lên tia hy vọng :

- Có hôn? Đâu có.... Nếu có cảm tình thì cô ta đâu có tỏ vẻ khinh miệt như thế?

Kim Bất Hoán lắc đầu :

- Thật là đáng tức cười! Vậy mà bảo sao người ta không cười trong mặt cho được? Từ huynh quả không biết chút tâm lý nào của đàn bà cả!

Từ Nhược Ngu xôm tới, nhưng Kim Bất Hoán đã điểm điểm tay :

- Cái tật ấy vốn là của họ mà! Dù họ có thêm rở dãi đi chẳng nữa, trước mặt thiên hạ vẫn coi chúng ta như đồ bỏ! Cái điệu “mại hơi” đó mà !

Mặt Từ Nhược Ngu tươi rói :

- Biết có chắc hôn?...

Kim Bất Hoán tắc lưỡi :

- Aăy, ta là nhà tâm lý học (!) đây! Đi guốc trong bụng họ mà. Càng khoái họ càng làm mặt rúng rẩy mình, càng ưa, họ càng làm như muốn nhỏ vô mặt mình, cái đó xưa quá rồi mà Từ huynh không biết!

Từ Nhược Ngu gần phát run lên :

- Có lý, có lý. Vậy theo ý huynh bây giờ mình phải làm sao?

Kim Bất Hoán giả giọng thầy đời :

- Dễ ợt, mình mềm thì họ lấn lướt, mình cứ cứng lên thì lập tức họ phải xịu, tâm lý mà!

Từ Nhược Ngu hơi do dự :

- Nhưng cứng thì cứng làm sao đây?

Kim Bất Hoán hạ thấp giọng :

- Chuyện vậy mà không biết! Này nhé, tâm lý phụ nữ là sùng bái anh hùng, Từ huynh đã sẵn đẹp trai, bây giờ thêm một phát ngang tàng nữa thì nhất định là trời sập cô ả cũng đeo dính Từ huynh.

Từ Nhược Ngu vỗ tay :

- Đúng quá, đúng quá xá! Nếu không có Kim huynh thì đệ đã làm hỏng đại sự rồi còn đâu?

Gã lại xuống giọng :

- Nhưng về cái khoản “cứng” ấy thì nhờ Kim huynh chỉ giúp cho thêm nhé!

Kim Bất Hoán khoa tay :

- Dễ ợt! Cứ theo tôi! Nè, mà khi lâm trận thì đừng có lùi nghe. Chỉ cần Từ huynh phun râu đá giáp cho oai là ăn tiền. Đi đi...

Tuy hơi ngán, nhưng nhớ đến miếng mồi ngon quá, Từ Nhược Ngu bám vào theo.

Trong đại sảnh, Lý Trường Thanh đang nói chuyện với cô gái áo trắng.

Nàng luôn nói cười bằng một cách ngây thơ như một cô cháu bé đối với người chú thân thiết, nhưng đó chỉ là riêng với họ Lý thôi chứ đối với người khác, về mặt nàng đối ngay ra “người lớn”, thứ người lớn lạnh lùng khinh bạc.

Và mọi người đối với nàng, tuy cũng có hảo ý, nhưng bị phải bộ mặt ngổ ngáo đó làm cho bất mãn. Không ai nói ra nhưng trong lòng họ đều muốn cảo từ...

Đang lúc vui vẻ, Lý Trường Thanh không để ý đến việc đó, ông ân cần lắng nghe cô gái nói :

- Đáng lý cháu phải nói là đến thăm nhị thúc, nhưng nói thế là mang tội nói dối, mong nhị thúc thứ cho!

Lý Trường Thanh vuốt râu cười dễ dãi :

- Tốt, tốt lắm! Như thế là hiền đệ muội nữ có việc và ghé tạt sang đây thăm nhị thúc à?

Cô gái áo trắng lắc đầu :

- Cũng không phải như thế! Cháu từ nhà đến đây, để tìm người quen!

Lý Trường Thanh hỏi :

- Người quen? Ai thế? Ở đâu?

Ở đây, ngay tại đại sảnh này!

Quần hào nghe nói thế đều quay lại, ý muốn bỏ đi bây giờ không còn nữa. Tại đại sảnh không có mấy người, trừ Lý Trường Thanh ra, ai là người quen của nàng?

Tất cả đều nóng lòng muốn biết con gái của nhà đại tỷ phú nổi tiếng này từ ngàn dặm đến đây để tìm ai?

Lý Trường Thanh ngó quanh, mỉm cười :

- Đương kim cao thủ thiên hạ đều có mặt đủ, nhưng hiền đệ nữ muốn tìm ai?

Cô gái áo trắng quay ngược tay chỉ vào phía trong :

- Hẳn đó !

Không hẹn mà tia mắt mọi người đều hướng theo tay nàng chỉ. Gã thiếu niên ngồi co rút trong góc, gã thiếu niên đã mang chiếc thầy Lai Thu Hoàng đến đây để lãnh 500 lượng bạc, gã thiếu niên bị mọi người khinh để ra mặt mà vẫn làm thính.

Lý Trường Thanh chưa kịp nói gì, thì gã thiếu niên đã đứng dậy vòng tay :

- Văn bối xin cáo từ !

Vừa nói gã vừa bước mau ra cửa ...

Một ánh hồng vụt nhoáng lên, Hoả Hải Nhi phóng tới cản ngang, lớn tiếng :

- Dễ vậy à? Có biết cái cực khổ của cô nương tôi không chứ?

Cô gái áo trắng dậm chân :

- Đi, đi hử...đi đi... đi đi... tôi sẽ... cho mà coi...

Vành mi cô gái vụt đỏ lên, giọng nói của nàng nghẹn lại

Gã thiếu niên cười gượng :

- Cô nương làm chi mà phải nhọc nhằn, tôi, tôi...

Hoả Hải Nhi chống nạnh quát to :

- Giải nhe, xí, thật là hồng có lương tâm, nhớ coi, nhớ coi Thất cô nương của tôi đã đối đãi ra sao? Xí, hồng biết điều...

Gã thiếu niên thở dài cúi mặt

Cô gái áo trắng lại dậm chân, quệt nước mắt. Môi nàng rung rung...

Quần hùng ngơ ngác, nhưng ai cũng thấy câu chuyện khá hấp dẫn...

Liễu Ngọc Như khẽ liếc gã thiếu niên và cúi mặt lẩm bẩm...

Nàng lấy làm lạ lắm, nàng tiếc thắm cho cô gái áo trắng! Chẳng lẽ thiên hạ hết đàn ông rồi sao?

Chỉ có Lý Trường Thanh thấy khác.

Bằng con mắt nhiều tế nhị, ông nhận thấy gã thiếu niên không phải tầm thường như người ta tưởng. Nhất định phải có lý do...

Không riêng gì ông, “Nữ Gia Cát” Hoa Tứ Cô cũng có tia mắt nhìn thấu đáo. Cảm tình của nàng cũng dành cho gã thiếu niên từ lúc ban đầu ...

3. Người Đẹp Làm Náo Loạn

Mọi người còn đang phân vân, thì Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu vênh vang bước vào, mặt hất lên trời. Thấy dáng điệu nghênh ngang của họ, quần hùng cau mặt tỏ vẻ không ưa. Kiều Ngũ không dẫn được gấu lên :

- Hai người muốn gì nữa đó? Muốn cắt mặt liệt đi à?

Không thèm trả lời, Kim Bất Hoán đi thẳng tới trước mặt cô gái áo trắng, vòng tay đồng dặc :

- Xin chào !

Từ nhược Ngu cũng nhái y theo :

- Xin chào !

Mọi người đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, họ không hiểu hai tay mặt mo này lại định giở trò gì?

Cô gái áo trắng đang đứng dậm chân tức tối vì thái độ của gã thiếu niên, chợt bị Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu tới làm trò múa rối, nàng quắc mắt tuôn sự giận dữ ra bằng một câu như búa bổ :

- Cút ! Cút đi cho mau!

Từ Nhược Ngu bị tiếng thét của nàng làm cho lúng túng, nhưng Kim Bất Hoán vẫn lì lợm mỉm cười :

- Cô nương có cách gì làm cho tị hạ cút đi thì cô nương cứ làm thử xem!

Vừa nói hần vừa đưa tay ra sau ngoắc ngoắc Từ Nhược Ngu...

Thái độ và lời lẽ của Kim Bất Hoán làm cho tinh thần Từ Nhược Ngu vững lại, hần cũng xôm tới :

- Kim huynh đây là hào kiệt vô lâm, ai ai cũng biết tiếng, cô nương vô lễ như thế chẳng khác nào coi như vô lâm dưới mắt không người!

Tuy nhút nhát nhưng lời lẽ của Từ Nhược Ngu cũng khá vững, và càng thấy vững, hần càng tỏ ra đắc chí...

Chờ cho hần nói dứt, cô gái áo trắng nở nụ cười thật tươi :

- Hay lắm, như thế mới thật là anh hùng hảo hán.

Thấy kế của Kim Bất Hoán quả đúng như dự định, Từ Nhược Ngu mừng ra mặt:

- Đã biết thế thì từ rày về sau cô nương đừng có phách lối nữa nhé!

Cô gái áo trắng cười :

- Vâng, vâng, từ nay về sau, tôi không dám như thế ...

Từ Nhược Ngu phồng mũi :

- Phải, phải, nói thế có dễ nghe không!

Cô gái áo trắng lại cười :

- Nhị vị nghĩ coi, tôi là phận gái yếu đuối và mang theo một đứa bé như thế kia thì đâu phải là đối thủ của nhị vị, nhất là đối với nhị vị vốn là kẻ thức thời, biết tiến biết thoái như thế thì tôi đâu lại xem thường được!

Giọng nói của nàng càng lúc càng nghe ngọt lịm, nhất là cái cười, cái cười làm cho họ Từ xiêu hồn lạc phách...

Kim Bất Hoán được trớn nói :

- Đàn bà quần vận yếm mang lại học sách kiêu căng lớn lối, hứ, bộ ở nhà không ai dạy dỗ à?

Cô gái áo trắng chớp mắt :

- Thế anh hùng muốn dạy dỗ giùm tôi?

Kim Bất Hoán ưỡn ngực :

- Chứ sao, cô thấy Từ huynh là người tao nhã, lễ độ rồi muốn khi dễ à? Đâu có được, tuy người biết phép lịch sự như thế, nhưng đâu phải là kẻ dễ cho người dễ người, phải không thưa Từ huynh?

Thấy Kim Bất Hoán cứ gọi mình hoài, Từ Nhược Ngu lại đâm ra ngao ngán :

- À... à...

Không đợi hắn nói thành tiếng, cô gái áo trắng liền khoát tay :

- Đã vậy thì thử coi!

Y như thấy đã tới phiên mình, Hoả Hải Nhi xóc tới :

- Có đây !

Kim Bất Hoán quắc mắt :

- Chấp cả hai người nữa đó, tưởng bọn ta sợ à?

Đoạn Hồng đứng lên cười nhạt :

- Kim Bất Hoán, có muốn ta nói rõ không?

Kim Bất Hoán hất mặt :

- Càng hay!

Đoạn Hồng nói một cách ung dung :

- “Hoạt Tài Thần” thân phụ của cô gái này vốn là một tay hào phú, thế nhưng mấy mươi năm nay không có một mống nào trong hắc đạo dám đụng tới ông ta, vậy người có biết tại sao không?

Kim Bất Hoán cười hăng hắc :

- Sợ bạc của lão tẩm độc à?

Hắn nói xong câu dĩ định ngửa mặt cười một tràng dài để diễn võ dương oai, không ngờ thấy vẻ mặt của Đoạn Hồng xạm lại, hắn vội nuốt luôn không dám cười ra tiếng.

Đoạn Hồng gặng gặng :

- Nếu muốn nghe thì phải im ặng nhe hay là muốn ồn ào ?

Kim Bất Hoán nín luôn.

Đoạn Hồng nói tiếp :

- Sở dĩ không ai dám đụng đến “Hoạt Tài Thần” là vì mấy năm xưa có khá nhiều cao thủ võ lâm, lớp thì tránh thù, lớp thì tránh hoạ, họ ủa nhau đến tá túc với “Hoạt Tài Thần”. Tuy xem tiền như núm ruột, nhưng ông ta vẫn đối xử tốt với mọi người, cho nên từ đó nhà của ông ta trở thành nơi ngoạ hổ tàng long. Đừng nói ai khác, một người bạn nhỏ đi theo vị cô nương này bữa nay đây, cũng không phải là người dễ ghẹo đâu. Muốn dạy người, coi chừng bị người dạy lại đó!

Kim Bất Hoán chỉ Hoả Hải Nhi :

- Đạo trưởng bảo vị này đây?

Đoạn Hồng hứ lên một tiếng :

- Ngoài vị ấy thì ở đây ai là người bạn nhỏ nữa ?

Kim Bất Hoán cười ha hả :

- Tưởng ai chứ tên quỷ con ấy mà đạo trưởng cũng đem ra làm ông kẹ nhất người! Cho dù có học võ công từ trong bụng mẹ đi chăng nữa, cũng đâu phải kẻ dễ so sánh với Thất đại cao thủ võ lâm.

Đoạn Hồng cười khẩy :

- Không tin thì cứ thử xem !

Kim Bất Hoán ưỡn ngực :

- Tự nhiên, ai sợ chứ kẻ này đâu có nhát!

“Hùng sư” Kiều Ngũ không dần được, xua tay áo đứng dậy, nhưng Hoa Tứ Cô đã vội giật giật áo nói nhỏ :

- Làm gì vậy?

Kiều Ngũ hất hàm về phía Kim Bất Hoán :

- Không thấy cái thằng ăn mày chột mắt muốn đánh chú nhỏ ấy sao? Đâu có thể làm thình trước chuyện bất bình ấy chứ!

Hoa Tứ Cô mỉm cười :

- Ở đây không ai can thiệp một phần cũng tại cô ấy kiêu căng, ý người ta chờ xem bản lĩnh của cô ấy đấy. Chỉ có điều lạ là ông chủ nhà họ Lý cũng không thấy nói gì cả, chẳng lẽ ông ta cũng muốn chờ xem như người khác?

Kiều Ngũ cau mày :

- À, tôi cũng hơi lấy làm lạ về chuyện đó ...

Hoa Tứ Cô thấp giọng :

- Đó là Lý tiền bối hơi nghi ngờ chú bé mặc quần áo đỏ kia!

Kiều Ngũ thắc mắc :

- Bằng ấy tuổi thì có gì đâu mà đáng ngại ?

Ban đầu tôi cũng nghĩ thế, nhưng sau lại thấy có chuyện lạ. À mà thôi, chờ xem tí đã.

Trong khi hai người to nhỏ, thì đằng kia Kim Bất Hoán xoắn tay áo vẫn chưa xong. Hắn cứ xắn lên xoắn xuống một hồi, rồi kéo Từ Nhược Ngũ xích ra kề tai nói nhỏ.

Cô gái và Hoả Hải Nhi vẫn đứng làm thình.

Riêng Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư, Đoạn Hồng đạo trưởng vẫn im lìm, nhưng mắt họ cứ âm thầm quan sát Hoả Hải Nhi.

Thấy tình hình đó, Kiều Ngũ bắt đầu do dự...

Quả là đứa bé có điểm đáng nghi ngờ, tại sao cứ phải đeo mặt nạ? Chỗ này đâu phải chỗ đùa.

Trong lúc đó thì Hoả Hải Nhi cứ nắm chặt tay áo của gã thiếu niên, còn cô gái áo trắng một mặt thì theo dõi hành động của y, một mặt cứ liếc chùng chùng gã thiếu niên...

Kim Bất Hoán nói nhỏ với Từ Nhược Ngũ :

- Nè Từ huynh, cơ hội đến rồi đó nghe!

Từ Nhược Ngũ hỏi :

- Cơ hội gì?

Kim Bất Hoán càng hạ thấp giọng hơn :

- Đã có cơ hội lên mặt với thiên hạ, thế mà Từ huynh không thấy à? Nó muốn thử sức mình, Từ huynh cứ việc quát ngã tên quỷ nhỏ đó bằng một vài chiêu thần tốc, tự nhiên con bé đó sẽ phục lăn.

Từ Nhược Ngũ do dự :

- Nhưng nó nhỏ quá..., mình... mình làm sao...

Kim Bất Hoán gắt :

- Nhỏ thì nhỏ chứ! Không nghe cái lão quỷ Đoạn Hồng nói sao? Lão đã đề cao như thế thì mình cứ việc đánh ngã, và như vậy là ngon rồi chứ còn gì nữa.

Suy nghĩ một hồi, Từ Nhược Ngu vụt cười :

- Thôi, tôi không mắc bẫy Kim huynh đâu

Kim Bất Hoán trở mặt :

- Nói gì lạ vậy ?

Giao đấu với thằng tiểu quỷ đó, thắng thì chẳng nói gì, thua thì chỉ có nước dọn thổ! Chắc ăn tại sao Kim huynh không đánh mà lại dùn cho tôi?

Kim Bất Hoán tức tối hỏi gặng :

- Thiệt không đánh phải hông?

Từ Nhược Ngu lắc đầu :

- Cơ hội gọi là “lên mặt” này, tôi xin nhường cho Kim huynh đó!

Kim Bất Hoán gặng lại lần nữa :

- Không ăn năn hé?

Có gì mà ăn năn?

Hừ, thôi là bắt thức thôi vụ!

Vừa nói, họ Kim vừa ngoe nguẩy bỏ đi.

Khẽ liếc cô gái áo trắng, Từ Nhược Ngu nuốt ực nước bọt và gọi giật Kim Bất Hoán :

- Kim huynh, nói cái này nghe!

Kim Bất Hoán không thèm quay đầu :

- Cái gì?

Từ Nhược Ngu nói mau :

- Thôi, thôi... để tôi đối phó cho.

Kim Bất Hoán lắc đầu :

- Không, Từ huynh nói nhất định không ăn năn mà!

Từ Nhược Ngu cười gượng :

- Thôi mà, đùa chút đã giận sao? Để tôi đi, nên việc có đền ơn trọng hậu mà !

Kim Bất Hoán suy nghĩ và gật gật đầu :- Được rồi, đi đi!

Cám ơn, cám ơn

Từ Nhược Ngu vừa nói vừa xung xăng đi trở vô đại sảnh .

Và khi vừa tới, hắn cất cao giọng :

- Vì nghĩ tình và trọng ba vị tiền bối ở Nhân Nghĩa trang, nên không mang khí giới theo, cầm, kiếm gì cũng để ở nhà, nhưng nếu ai muốn ăn thua thì Từ mõ cũng sẵn sàng ứng phó bằng tay không đây!

Cô gái áo trắng quay lại quắc mắt :

- Hừ, bị chúng xúi rồi phải không?

Hoả Hải Nhi nhích lại gần cô gái :

- Cô nương, để tôi dạy cho hần một bài học, cô nương hãy giữ cậu này đi!

Cô gái áo trắng háy mắt :

- Hần đi đâu hần đi, hồng ai ở không đâu mà giữ!

Nói thì nói thế, nhưng cô vói tay níu lấy chéo áo gã thiếu niên chặt cứng.

Gã thiếu niên bảo nhỏ :

- Cứ đến đâu là gây chuyện đến đó ! làm gì mà kỳ cục quá!

Cô gái áo trắng nguýt dài :

- Chứ ai mà quá như cục bột vậy, thiên hạ đánh gò má trái thì đưa gò má phải ra cho đánh tiếp, tôi không chịu để ai khi dễ hết!

Gã thiếu niên lắc đầu :

- Thiệt là kỳ cục, giỏi làm thì giỏi chịu đẩy nhe!

Cô gái hứ một tiếng :

- Chứ hồng ai bảo ai chịu đâu ...

Nàng lại nguýt thêm cái nữa, nhưng tay cứ nắm chặt chéo áo gã chẳng buông.

Trong khi đó, Hoả Hải Nhi đã xốc lên chống nạnh dòm chăm bẵm Từ Nhược Ngu và hất hàm :

- Đánh đi chứ, còn chờ gì nữa?

Từ Nhược Ngu lại lúng túng :

- Từ mỗ không muốn, nhưng...

Đánh thì đánh, đừng có nhiều chuyện!

Vừa nói, Hoả Hải Nhi vừa phóng dựng chân lên, xáng cho họ Từ một bạt tai đánh bốp!

Từ Nhược Ngu bất phòng không sao tránh kịp, mà thật sự thì Hoả Hải Nhi lại ra tay nhanh quá...

Họ Từ vừa thẹn vừa giận, nổi hung lên, chồm tới vùng tay đánh lại, nhưng dù cố gắng cách nào vẫn không chạm được đối phương.

Thật là lạ, không biết bằng thủ pháp gì, Hoả Hải Nhi hai tay cứ múa loạn xạ, coi như là những đứa nhỏ đánh lộn ngoài đường. Tuy nhiên trong chiêu thức kỳ dị đó, không ai thấy được kẽ hở, cũng vì thế mà họ Từ khó lòng đánh trả.

Không hiểu tại sao, Từ nhược Ngu y như bị chiêu pháp của đối phương làm rối loạn, xoay quanh mãi vẫn không đánh trả được cái nào.

Đứng ở ngoài nhìn vào, thấy bóng hồng cứ chóp lên chóp xuống, nhưng nếu trông thật kỹ thì thân pháp của Hoả Hải Nhi thật ung dung..

Hoa Tứ Cô bảo Kiều Ngũ :

- Huynh thấy chưa, thấy cái lạ của chú bé ấy chưa?

Kiều Ngũ cau mày :

- Lạ quá, lỗi đánh gì mà tôi chưa từng thấy bao giờ!

Hoa Tứ Cô nói :

- Chính vì thế mà chắc chắn chú bé này không phải tầm thường đâu.

Kiều Ngũ cau mày làm thinh theo dõi

Một chập, Hoa Tứ Cô lại nói :

- Hình như là chú bé không muốn cho người khác biết môn phái của mình, nhưng cứ theo cách đó thì họ Từ ắt phải bại.

Kiều Ngũ gật gật đầu :

- Đã vậy mà từ Nhược Ngu lại lo trau chuốt để đánh cho đẹp hoài, thì làm sao mà không bại được.

Quả thật đây là cái tật lớn của họ Từ, bất cứ trong trường hợp nào cũng cố làm cho chiêu thế củ mình đẹp mắt. Y như là một chiêu thức nào khó coi thì dầu chết cũng không sử dụng.

Chợt thấy Hoả Hải Nhi tung ra một lượt ba thức, một trên đầu, một phía dưới và một ngay giữa bụng Từ Nhược Ngu.

Hoa Tứ Cô nói nhỏ :

- Phải trả lại bằng “thiết ngư canh địa”...

Không ngờ Từ Nhược Ngu bỏ tếu chân một bên, uốn giữa mình tránh bằng thế “xuân phong ngư liễu”, vì thế “thiết ngư canh địa” tuy hay nhưng lại không đẹp, và cũng vì thế, mặc dù không bại, họ Từ cũng phải một phen xính vính...

Kim Bất Hoán lắc đầu :

- Thật là ngổng đực! Đến chết vẫn không thôi lo cái đẹp...

Ngay lúc đó chợt thấy Lãnh Tam đỡ lão già mặt vàng như bệnh ra đứng sát bên Lý Trường Thanh và hai người vừa theo dõi trận đấu vừa thì thầm trao đổi...

Lý Trường Thanh hỏi :

- Đại ca thấy rõ không?

Tề Trí trầm ngâm :

- Chắc được bảy phần...

Kiều Ngũ ngạc nhiên hỏi nhỏ Hoa Tứ Cô :

- Chuyện gì lạ nhỉ?

Hoa Tứ Cô thở dài :

- Huynh xem, Hoả Hải Nhi đánh tuy không có phương thức gì cả nhưng không nhận được kẻ hở trong chiêu thức, nếu không phải người có mấy mươi năm căn bản võ công, thì làm sao dám dùng cách đó?

Kiều Ngũ cau mặt :

- Nhưng hắn chỉ độ chín mười tuổi thôi mà!

Hoa Tứ Cô tắc lưỡi :

- Vậy mới nói, một đứa bé chín mười tuổi, làm sao lại có khoảng mấy mươi năm căn bản võ công? Chỉ trừ ra hắn không phải tuổi nhỏ, mà tại vì thân hình bé nhỏ, với lại hắn đeo mặt nạ thành ra khó đoán!

Kiều Ngũ cau mặt lắm bầm :

- Mấy mươi năm căn bản võ công... mà lại là đứa bé độ mười tuổi...

Như chợt nhớ ra một người, Kiêu Ngũ vụt kêu khẽ :

- Hay là bà ta...

Hoa Tứ Cô vẫn điềm nhiên :

- Tám phần mười là thế !

Kiều Ngũ vỗ tay đánh bốp :

- Hèn nào bao nhiêu năm nay, bà ta biến mất trong giang hồ, không dè bà ta lại ẩn thân trong nhà của “hoạt tài thần”...

Khẽ liếc nhanh Thiên Pháp đại sư, Kiều Ngũ thấp giọng hơn nữa :

- Không biết lão sư này có thấy được manh mối hay chưa, nếu không thì e rằng...

Hoa Tứ Cô chận nói :- Không riêng gì Thiên Pháp đại sư, luôn cả Liễu Ngọc Như, Đoạn hồng đạo trưởng e rằng...

Hoa Tứ Cô nói chưa dứt, vụt thấy Thiên Pháp đại sư đứng dậy vẻ mặt trầm ngâm từ từ bước lại trận đấu...

Thình lình nghe cô gái áo trắng la lên :

- Mau !...

Cô gái vừa la thì Hoả Hải Nhi cũng vút lên tức khắc, tiếng “mau” vừa dứt thì bóng hồng của hần đã quật về phía Từ Nhược Ngu...

Trận chiến biến nhanh khi Hoả Hải Nhi đánh ra một chiêu thức lạ lùng...

Phi Long Thúc!...

Tiếng kêu thất thanh của Lý Trường Thanh chưa dứt, thì Từ Nhược Ngu đã la lên một tiếng ngã dài ra đất.

Tuy nhiên nhờ công lực khá cao, cho nên vừa té, Từ Nhược Ngu đã áp dụng ngay thế “yến Thanh thập bát phiêu” lặn mình như con vượn thoát cái dĩa ra ngoài mấy trượng, và họ Từ tung mình đứng dậy thoát hiểm, nhưng tinh thần y như bị mất hết, hần đứng sững nhìn Hoả Hải Nhi trên trời.

Cô gái áo trắng lại la lên :

- Chạy !

Một tay nắm áo gã thiếu niên, một tay kéo Hoả Hải Nhi, cô gái áo trắng chạy
bừa..

A Di Đà Phật !

Tiếng Phật hiệu trầm trầm rờn rợn, Thiên Pháp đại sư phóng mình lên chắn ngang trước cửa...

Thân hình đã cao lớn, chiếc áo cà sa lại phất tung theo gió, Thiên Pháp đại sư đứng sững như một vị thiên thần...

Cô gái áo trắng không nói không rằng, kéo gã thiếu niên và Hoả hải Nhi chạy tránh một vòng...

Nhiều bóng nhoáng lên, Lân tam, Đoạn Hồng, Liễu Ngọc Như, Kim bất Hoán và Từ Nhược Ngu đã tạo thế vòng cung xoắn ba người vào giữa...

Gã thiếu niên thở dài nói nhỏ :

- Thấy chưa? Còn lớn mặt nữa thôi? Đã biết người ta sẽ thấy được lai lịch của bà ta, tại sao lại còn dốt tới đây để làm chi?

Cô gái áo trắng phụng phịu :

- Tại ai? Người ta đi kiếm muốn gần chết, bây giờ cái gì cũng dám hết!

Nhưng nàng lại nghênh mặt về phía vòng vây :- Các vị làm gì thế?

Thiên Pháp đại sư trầm giọng :

- Cô nương đã thừa biết sao còn hỏi làm chi?

Cô gái áo trắng quay lại phía Lý Trường Thanh :

- Lý nhị thúc, coi khách của nhị thúc đó, nhị thúc để họ bức bách cháu thế à?

Lý Trường Thanh khẽ liếc về phía Tề Trí y như là sự việc quá nghiêm trọng làm ông không dám mở lời. Nhưng sắc mặt Tề Trí cũng trầm trầm không kém và cũng chẳng hé răng nói nửa lời...

Quần hùng vẫn siết vòng vây, nhưng họ cũng không hở miệng, họ đợi vị tiền bối được mệnh danh là “thiên hạ đệ nhất trí” giải quyết.

Không khí thật nặng nề, chỉ rõ sự việc đã đến lúc quá trầm trọng.

Thật lâu, Tề Trí mới chậm rãi mở lời :

- Chu Thất Thất, của cải, tài sản của Nhân Nghĩa Trang này, phần lớn là của lệnh tôn viện trợ, và vốn xem nhau như chỗ thân tình, cô nương muốn đi muốn ở, không ai có quyền ngăn cản cô.

Cô gái áo trắng, tức là người mà Tề Trí gọi là Chu Thất Thất, nghe nói thở dài nhẹ nhõm, nhưng Thiên Pháp đại sư đã nhích lên, vẻ mặt ông ta nặng trĩu trầm trầm...

Tề Trí nói luôn :

- Tuy nhiên người đi cùng với Chu cô nương thì cần phải ở lại đây, không ai có quyền đem đi hết!

Chu Thất Thất chớp chớp mắt chỉ gã thiếu niên :

- Lão gia nói người này à? Hắn có lỗi gì?

Tề Trí lắc đầu :

- Không phải!

Chu Thất Thất lại chớp mắt :

- Nếu không phải hắn thì con bé này à? Nó là con hầu của tôi, để nó lại làm gì? Để nó hầu lão gia à?

Tề Trí gằn giọng :

- Sự việc đã như thế, Chu cô nương còn đùa được sao?

Chu Thất Thất lắc đầu nhè nhẹ :

- Tề lão gia nói gì mà tôi không hiểu?

Tề Trí cười nhẹ ;

Không hiểu? Lành Tam, gỡ tờ cáo thị kia trao cho Chu cô nương xem!

Lành Tam quay trở ra hành lang Chu Thất Thất nắm chặt tay gã thiếu niên, tay nàng bắt đầu run, nhưng miệng vẫn mỉm cười.

Lành Tam quay vào mang theo tờ cáo thị. Tờ cáo thị này cũng đã khá cũ y như tờ cáo thị về Lai Thu Hoàng.

Tề Trí tiếp lấy và cười gằn :

- Tờ cáo thị này dán ở đây đã bảy năm rồi, tưởng phải cứ dán hoài, không ngờ hôm nay gỡ được!

Chu Thất Thất chớp chớp đôi mắt :

- Đó là cái gì thế?

Tề Trí nghiêm giọng :

- Đã biết hay chưa biết, cô nương cũng cứ xem !

Vừa nói, ông ta ném tờ cáo thị lại ngay trước mặt nàng.

Chu Thất Thất lượm lên thấy viết :

- “Hoa Nhị Tiên, người duy nhất sống sót trong ”thập tam thiên ma” sau trận Hoành Sơn vì người này đã biệt tích trước ngày xảy ra trận Hoành Sơn, và do đó đã lâu không ai biết tung tích...

Người này khoảng năm mươi lăm, sáu mươi tuổi nhưng vóc dáng thì y như gã đồng tử, ưa thích màu hồng. Lai lịch về võ học thì không rõ, hình như được chân truyền của chủ nhân “ngũ đại ma cung” hồi 60 năm về trước.

Hoa Nhị Tiên bình sinh không dùng binh khí, nhưng kinh công cao tuyệt, chưởng lực âm độc. Đương thời đứng vào hàng thứ sáu trong võ lâm. Ngũ Đài sơn Ngọc Long đại sư, Hoa Sơn Liễu Phi Tiên, Giang Nam đại hiệp Đàm Thiết chưởng đều chết về tay người này.

Mười năm về trước, thiên hạ đồn Hoa Nhị Tiên chết ở bên Hoàng Hà, nhưng chỉ trong vòng một năm, những ai có cừu thù với Hoa Nhị Tiên thì toàn gia đều chết do độc chưởng của bà ta, cho đến nay ngót 150 người chết. Đối với người này, dù chỉ một chút thù nhỏ, thì dù khó khăn cách mấy y cũng tìm cách báo thù cho được mới thôi. Chủ nhân Nhân Nghĩa trang đã từng xem xét các vết thương của người chết, đã chứng thực do độc chưởng của người ấy!

Cứ theo lời đồn thì thuở nhỏ, người này từng chịu nhiều uất hận, từng bị người nhốt trong lồng suốt tám năm, do đó mà thân hình không cao nổi và cũng vì thế mà tính tính cực kỳ độc ác...

Ai bắt sống hoặc giết được Hoa Nhị Tiên, sẽ được thưởng năm ngàn lạng bạc”

Chu Thất Thất cầm tấm cáo thị, nhưng chỉ để cho Hoả Hải Nhi và gã thiếu niên xem, còn nàng thì cũng chụm đầu, nhưng đôi mắt dòm chừng ra bốn phía.

Nàng trông ra phía ngoài, thấy tám tên kỵ sĩ đã xuống ngựa sẵn sàng.

Quần hùng đã siết vòng vây, chủ nhân Nhân Nghĩa trang vẫn trầm trầm không nói...

Chu Thất Thất chợt ghé tai gã thiếu niên :

- Hôm nay thoát khỏi đây hay không đều là nhờ công tử đấy !

Gã thiếu niên thở ra :

- Chuyện đã thế này, tôi cũng bó tay mà thôi!

Chu Thất Thất gất nhỏ :

- Không lo được cũng phải lo. Quên rồi à? Ai cứu mạng công tử đó? Đừng vong ân bội nghĩa chứ!

Gã thiếu niên thở dài không nói...

Chu Thất Thất chợt từ từ đứng dậy :

- Vị mà được gọi là “chưởng trung thiên ma” đây quả có ác độc như thế không?

Tề Trí cười nhẹ :

- Chu cô nương đã biết rồi, còn hỏi làm chi nữa ?

Chu Thất Thất liếc nhanh Hoả Hải Nhi :- Xem chừng ở đây người ta đã nhận người là “Chưởng trung thiên ma” Hoa Nhị Tiên rồi đấy!

Hoả Hải Nhi cười hăng hắc :

- Thật là chuyện tức cười!

Chu Thất Thất lại ngó gã thiếu niên :

- Tức cười hay không tức cười cũng chẳng sao. Tôi chỉ biết rằng suốt bảy năm nay bà ta không rời tôi nửa bước. Nếu trong bảy năm nay, bà ta có làm điều gì ác, tôi xin chịu đứt đầu!

Nàng nói lớn y như là nói với mọi người, nhưng mắt nàng rõ ràng chỉ là nói riêng với gã thiếu niên. Song gã ta chỉ tặc lưỡi cúi đầu, không biểu lộ ý kiến.

Thiên Pháp đại sư quát lớn :

- Không cần biết chuyện giết chóc năm rồi là ai, nhưng chỉ vào mối thù của Ngọc Long sư thúc, bản tăng cũng khó thể dung tha y thị được rồi.

Liễu Ngọc Như tiếp lời :

- Đúng, chính tôi,... chính tôi...

Mi mắt nàng ửng lên, dường như nhắc đến cừu thù làm nàng xúc động

Ai không để cho tôi rửa thù của cô tôi, tôi sẽ sống chết với người đó.

Đôi mắt nàng chăm chăm vào Chu Thất Thất, ý chừng câu nói đó chỉ dành cho cô gái ấy...

Kim Bất Hoán liếc mắt cho Từ Nhược Ngu, họ Từ liền xông tới :

- Từ mõ tuy không thù oán gì với Hoa Nhị Tiên, nhưng con người âm độc như thế thì ai ai cũng phải giết!

Hoả Hải Nhi trề môi :

- Bại tướng mà cũng châu mỗ vào nữa à?

Từ Nhược Ngu đỏ mặt làm thinh...

Kim Bất Hoán rước nói :

- Từ huynh vì nhất thời khinh địch, chỉ thua nửa chiêu, việc đó đâu có thể kể được.

Từ Nhược Ngu được trốn nói theo :

- Phải, vì thấy hăn nhỏ bé nên ta không nỡ buông sát chiêu đấy thôi.

Chu Thất Thất cười lạt :

- Nếu người này đúng là Hoa Nhị Tiên, thì người này giờ còn đứng nói chuyện được à? Hừ, nói không sợ thụt lưỡi!

Từ Nhược Ngu lại đỏ mặt ầm ồ...

Kim Bất Hoán lại phải đỡ lời :

- Phải, “chưởng trung thiên ma” Hoa Nhị Tiên võ công không phải tầm thường. Nhưng vì võ lâm trừ hại, bọn này đâu nhất thiết cứ đánh tay đôi? Và một khi những kẻ ở đây xông lên một lượt, thì liệu có mạnh được không chứ?

Lý Trường Thanh ngó Chu Thất Thất thở dài :

- Hoa các hạ nên nghe lời khuyên của lão phu mà bó tay chịu trói và Chu cô nương cũng nên lấy lẽ phải là hơn.

Chu Thất Thất dậm chân : - Lý nhị thúc cũng cho đây là Hoa Nhị Tiên nữa à? Lý Trường Thanh cười nhẹ :

- Chu cô nương vẫn còn muốn cưỡng lý nữa sao? Chu Thất Thất nghiêm giọng : - Nếu không phải thì sao?

Kim Bất Hoán lớn tiếng : - Lột mặt nạ xuống ta xem, nếu quả là một đứa bé, thì Lý lão tiên bối sẽ chịu lỗi! Chu Thất Thất gần giọng :

- Được rồi, lột mặt nạ cho họ xem đi!

Xem đây!

Hoả Hải Nhi vừa la vừa đưa tay lột phăng chiếc mặt nạ.

Tất cả mọi người thiếu điều buột miệng kêu lên kinh hãi.

Chiếc mặt nạ vừa rơi xuống, một bộ mặt thật hiện ra, một bộ mặt non choẹt bầu bĩnh trắng hồng như một quả đào non, bộ mặt ngây thơ của đứa bé lên mười.

Chu Thất Thất cười hăng hắc :

- Các vị xem rõ chưa? Một đứa bé da còn mặng sữa, không dè làm cái trò mặt nạ lại được tôn lên làm một nhân vật khét tiếng vô lâm.

Vừa nói nàng vừa kéo tay Hoả Hải Nhi và gã thiếu niên ngạo ngễ bước ra khỏi cửa.

Quần hùng há hốc mồm đứng lặng không một ai nhúc nhích.

Chu Thất Thất đi mau ra cửa, dáng điệu nàng hơi hấp tấp...

Tề Trí vụt quát lên :- Đứng lại!

Tiếng Tề Trí vừa quát lên thì Chu Thất Thất đã nhún chân kéo bay Hoả Hải Nhi lên lưng ngựa, đồng thời giật mạnh tay áo gã thiếu niên nói rất mau :

- Đồ vô lương tâm! Sinh mạng của hai chúng ta giao cho người đó!

Nhiều chiếc bóng vù vù bắn ra, dẫn đầu là Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như...

Ban đầu ai cũng khựng lại, đến chừng nghe tiếng quát của Tề Trí, họ chợt giật mình biết rằng chuyện còn nhiều uẩn khúc, cho nên họ cũng một loạt rượt theo.

Chu Thất Thất và Hoả Hải Nhi đã ngồi được trên yên, nhưng ngựa vẫn chưa kịp cất vó, thêm vào đó quần hùng khinh công cực kỳ mau lẹ, xem chừng rất khó thoát ra được khỏi cồng.

Gã thiếu niên bối rối đứng bất động khi cô gái thét bên tai chàng, đến chừng nghe gió động sau lưng thì Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như đã tới sát bên mình.

Hắn thở hắt một hơi dài và thông hai tay quạt ngược ra sau.

Mặc dù không quay đầu lại, nhưng y như có một con mắt sau lưng, chưởng lực của gã thiếu niên nhằm trúng ngay Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như y như là nhắm trước.

Chưởng lực của gã từ ống tay tuôn ra quá mạnh, Thiên Pháp đại sư và Liễu Ngọc Như tự nhiên là phải lo cho thân mình hơn là đuổi địch...

Cả hai trụ mình đứng lại, đồng thời vung mạnh đôi tay đối kháng...

Hai tiếng rú cùng phát một lượt, ai cũng đinh ninh gã thiếu niên sẽ dẹp lép dưới chưởng lực của hai nhân vật thành danh, không ngờ vừa dứt tiếng rú thì Liễu Ngọc Như bật ngựa ra sau lộn liên tiếp hai vòng, còn Thiên Pháp đại sư chối mạnh hai chân thụt lui luôn ba bốn bước...

Cứ mỗi một bước của ông ta, gạch nát ra từng mảnh, chứng tỏ ông ta đã dùng hết sức để lấy đà...

Dựa vào sức phản phong, gã thiếu niên vừa quạt chưởng vừa bay mình tới trước...

Ngay lúc đó Chu Thất Thất đã ngồi lên yên ngựa, Hoả Hải Nhi còn đứng dưới buộc lại vòng yên, đến khi thấy gã thiếu niên phát động thể công, Chu Thất Thất vội thúc mạnh đôi chân, con tuấn mã chồm lên phóng vó...

Chân thì thúc ngựa, tay thì kéo lấy Hoả Hải Nhi, vừa vắn gã thiếu niên vừa bay ra, Hoả Hải Nhi chụp lấy tay chàng, cả ba người giăng thẳng một giây theo sức ngựa bay vù ra cồng.

Một kẻ ngồi trên yên ngựa, hai kẻ nắm lấy tay nhau giăng giăng như ba con én châu cánh lướt nhanh, nếu không phải vì câu chuyện kinh người vừa mới xảy ra thì đây quả một cuộc biểu diễn cực kỳ ngoạn mục.

Quần hùng còn đang tức giận, nhưng đứng trước cảnh phi thân lạ lùng như thế, làm cho họ nhất thời sững sốt đứng há mồm trần trối.

Liễu Ngọc Như bị lộn mấy vòng, tuy không bị đe dọa tính mạng, nhưng sức lực bị giảm khá nhiều, và cũng vì quá sợ hãi, làm cho nàng đứng vịn vào vách thỏ ra từng hơi một, ngực nàng phồng lên phồng xuống, dáng cách hết sức mệt nhọc...

Thiên Pháp đại sư xưng vững, da mặt từ đỏ sang xanh, và ông vụt thở hắt một hơi, khoé miệng rỉ ra hai giòng máu. Thật ra, nếu lúc này ông cũng chịu té như Liễu Ngọc Như thì cũng không đến nỗi, chỉ vì thể diện cho nên ông ta đã cố vận hết chân lực để đứng vững, do đó làm cho khí huyết dồn lên ói máu...

Lúc bấy giờ tám tên đại hán của Chu Thất Thất cũng đã lên hết trên lưng bảy con ngựa còn lại, họ giàn thành hai đội, trước bốn sau ba, nhóng theo ngựa của nàng.

Họ quyết làm thành đội hậu vệ để cản đường cho chủ, vì họ biết rằng Nhân Nghĩa trang và đám hào kiệt này không bao giờ nặng tay với họ là kẻ vô can.

Tề Trí vịn tay Lý Trường Thanh bước ra kêu lớn :

- Rượt theo mau, trễ là hỏng hết!

Vừa nói ông ta vừa liếc Đoạn Hồng, Đoạn Hồng húng hắng ngó lơ đi chỗ khác làm như không thấy...

Tề Trí lại quay qua phía Từ Nhược Ngu, Từ Nhược Ngu lại ngó Kim Bất Hoán, họ Kim cười trơ trên :

- Hai chúng ta vốn không thù oán thì đuổi theo làm chi!

Liễu Ngọc Như và Thiên Pháp đại sư thấy công lực của hai người như thế mà còn thiếu điều muốn mất mạng với gã thiếu niên, tự nhiên họ không còn tinh thần đâu để nói chuyện đuổi theo kẻ địch.

Tề Trí thất vọng quay sang hướng Kiều Ngũ.

Kiều Ngũ bần thần :

- Lột mặt nạ ra rõ ràng là một đứa bé, thế tại sao tiền bối còn muốn đuổi theo?

Tề Trí thở ra :

- Đã có một mặt nạ bên ngoài, tại sao lại không thể có thêm lớp mặt nạ bên trong? Giải thuật dị dung thì có khó gì?

Chợt hiểu, Kiều Ngũ gật đầu :

- À, à ra thế...

Độ chừng thiên hạ đi xa rồi, Kim Bất Hoán làm bộ dậm chân :

- Sao tiền bối nói chậm thế? Chắc, Từ huynh, chúng ta mau đuổi theo, mau!

Rồi không chờ ý Từ Nhược Ngu, Kim Bất Hoán lôi tuốt hấn đi ra...

Hoa Tứ Cô lắc đầu cười khinh khỉnh :

- Từ Nhược Ngu bị tên đó bám hoài, thế nào cũng bị xuống hố một lần!

Kiều Ngũ nói :

- Để tôi đi xem sao...

Hoa Tứ Cô kêu với :

- Ngũ ca, coi chừng mắc bẫy...

Nhưng Kiều Ngũ đã ra tới ngoài xa, Hoa Tứ Cô dậm chân quay lại :

- Chuyện tiền bối dặn dò, tôi xin ghi nhớ...

Và nàng quày quả đi theo Kiều Ngũ, không kịp nói hết lời...

Xem chừng Hoa Tứ Cô lo lắng cho an nguy của Kiều Ngũ hơn mọi việc.

Liễu Ngọc Như vuốt vuốt đi lại gần Thiên Pháp đại sư :

- Đại sư bị thương nhiều ít?

Vừa then vừa giận, Thiên Pháp trả lời cộc lốc :

- Ai bị thương? Nó bị thương chứ ai?

Liều Ngọc Như thở ra :

- Đối với Ngũ Đài Sơn và Hoa Sơn, hắn là kẻ thù không đội trời chung, chúng ta cần hợp sức, ý đại sư ra sao?

Chừng như còn tức quá, Thiên Pháp đại sư vùng vằng :

- Ta không hợp sức với ai cả !

Vừa nói ông vừa phất tay áo đi ra, nhưng qua khỏi hành lang hai chân lại bắt đầu xính vính...

Liều Ngọc Như thở dài, chạy theo đỡ lấy ông ta:

- Mưa tuyết đang xuống mạnh, đại sư hãy để tôi đưa đi!

Thiên Pháp đại sư mím miệng thở dài sườn sượt...

Tề Trí trông theo chán nản :

- Anh hùng võ lâm như thế ư?

Trận gió mạnh tạt qua, Lãnh Tam và Lý Trường Thanh lật đật dìu đỡ Tề Trí vào trong...

Ngồi yên nơi đại sảnh, Lý Trường Thanh mới nói :

- Cuộc diện hôm nay thật khá gay go, tuy nhiên, ngoài thất đại cao thủ ra, vẫn hãy còn nhiều anh hùnghiệp nghĩa...

Tề Trí khẽ rùng mình :

- Ái chà, tuyết rơi nhiều quá. Nhị đệ này, đóng cửa lại đi...

Lý Trường Thanh chậm chậm đứng dậy đóng cửa, và từ bên ngoài, giữa trời mưa tuyết rơi, chợt nghe có tiếng ca văng vẳng :

- Mưa tuyết mênh mông, mưa tuyết ngập trời...

Cổ nhân đâu rồi, hỡi cổ nhân ơi...

Rượu hãy còn đây, vẫn bầu rượu cũ...

Chân trời góc bể, dòng lệ rơi rơi...

Tiếng ca thê thiết kéo dài như không gian vô tận, giọng ca ai oán nào nùng thấm đượm hơi men lãng đãng xa xa gần gần như một linh hồn ẩn hiện chấp chờn ...

Lý Trường Thanh đứng dựa mình bên khung cửa, đôi mắt mơ màng như gởi hồn về tận đâu đâu.... Và ông chợt thở dài, vành mi khô khấp long lanh ngấn lệ...

*

Kim Bất Hoán kéo Từ Nhược Ngu ra khỏi cổng Nhân Nghĩa trang, nhắm hướng Nam đi thẳng.

Liếc thấy dấu ngựa dẫn về phía Tây Bắc, Từ Nhược Ngu hỏi :

- Kim huynh, họ chạy ngã Tây Bắc, sao mình xuống phía Nam?

Kim Bất Hoán cười :

- Đồ điên, ai theo họ làm chi? Mình chỉ dựa vào lý do đó để đi chứ ở đó làm gì cho chán?

Từ Nhược Ngu đã phải theo hắn, nhưng miệng cứ cằn nhằn :

- Đã nói rượt theo, thì phải rượt theo chứ sao lại đi ngã khác...

Kim Bất Hoán cự lại :

- Không thấy võ công của gã thiếu niên đó à? Rượt theo rồi làm gì người ta chứ?

Từ Nhược Ngu hơi buồn :- Gã thiếu niên đó lợi hại thật, không ngờ hắn có bản lĩnh như thế, thảo nào cô bé đó lại không quần quýt theo hắn...

Kim Bất Hoán háy mắt :

- Nói nghe như là ghen vậy?

Từ Nhược Ngu đỏ mặt :

- Kệ nó, cho dù nó giỏi đến đâu nhưng nó đã chọc cho thiên hạ nổi giận rồi, không sớm thì muộn họ cũng xẻ ba nó...

Vừa nói đến đó chợt thấy từ phía Nam hơn mười con tuần mã xa xa phi nước đại, những kẻ ngồi trên yên vận áo choàng đen lất phất trong mưa tuyết...

Kim Bất Hoán sáng mắt :

- Có đường rồi, đang cơn mưa tuyết mà họ phi ngựa như thế thì có lẽ họ có chuyện cấp bách lắm. Ta có thể làm ăn được đây!

Chỉ trong chớp mắt, đoàn người ngựa đã tới sát bên, dẫn đầu là một gã đại hán có râu quai nón vung roi quát lớn :

- Tránh ra mau, không sợ chết à?

Kim Bất Hoán đứng chắn ngang giữa đường :

- Ta là Kim Bất Hoán, một kẻ không muốn sống đây, cứ cho ngựa dậm chết ta đi!

Gã có râu quai nón vút roi, cả đàn ngựa đều dừng lại...

Gã xuống ngựa, tươi cười :

- Tưởng ai hoá ra là Kim đại hiệp, Triển mỗ có lời xin lỗi nhé!

Chợt nhận ra lão râu quai nón là Triển Anh Tông, tổng tiêu đầu "Uy Võ tiên cục", Kim Bất Hoán vỗ tay :

- A, thì ra là tổng tiêu đầu, đi đâu mà rầm rộ thế? Bị trộm rồi à?

Triển Anh Tông lắc đầu :

- không, nhưng xét ra còn ác hơn là trộm đạo nữa. Thật không dấu chi Kim đại hiệp, "Uy Võ tiên cục" chúng tôi tuy không giỏi chi, nhưng nhờ bằng hữu võ lâm chiếu cố nên chưa từng sơ thất điều chi. Chỉ vì tối hôm qua có một con mụ điên vô can vô cớ giật xé lá cờ của tiên cục, cho nên vì danh dự, vì uy tín làm ăn, Triển mỗ quyết chạy theo dạy cho ả một bài học, để cho... để cho tiên cục không mất mặt với thiên hạ!

Kim Bất Hoán loá mắt như được vàng :

- Cái con mụ mà tổng tiêu đầu nói đó có phải là cô gái mặc áo choàng trắng dẫn theo cậu bé mặc áo đỏ phải không?

Triển Anh tông vỗ tay :

- Đúng rồi, nó đó. Chẳng hay Kim đại hiệp có biết bọn chúng đi hướng nào không nhỉ?

Kim Bất Hoán không đáp, cứ nhìn chòng chọc vào chiếc áo choàng lông thú đen mượt của họ Triển và vệt thổ dài :

- Chà, tổng tiêu đầu mua cái áo ấy ở đâu mà đẹp thế? Mặc đã oai vệ mà lại còn ấm lắm nhỉ, nhất định cần rằng nhìn ăn mua một chiếc mới được!

Như đã đi guốc trong bụng người đối diện, Triển Anh Tông cởi phăng chiếc áo trao cho Kim Bất Hoán :

- Nếu không chê là cũ, xin Kim đại hiệp hãy tạm dùng đỡ.

Kim Bất Hoán nở mũi :

- Aáy áy, làm vậy Kim mỗ đâu dám...

Miệng thì nói vậy nhưng tay thì chụp lấy ngay chiếc áo...

Triển Anh Tông gượng cười :

- Có chi đâu... Nếu Kim đại hiệp vui lòng chỉ giùm ngõ của con a đầu đó thì sau này Triển mỗ không dám quên ơn.

Choàng chiếc áo vào mình cẩn thận, Kim Bất Hoán chỉ tay qua hướng Bắc :

- Bọn chúng đi ngõ này, phải đuổi theo mau mới kịp.

- Đa tạ!

Chỉ hai tiếng buông ra gọn lỏn rồi Triển Anh Tông nhảy lên lưng ngựa vút roi, đoàn kỵ mã phi nhanh về hướng Bắc.

Từ Nhược Ngu lắc đầu :

- Đã có chiếc áo choàng của gã thiếu niên, bây giờ thêm một cái nữa choàng ra ngoài, Kim huynh không thấy quá dư sao?

Kim Bất Hoán cười ha hả :

- Dư dư nhiều! Họ Kim này trọn đời chỉ sợ thiếu chứ chưa bao giờ sợ dư cả ...

Và hắn vụt nheo mắt nhìn ra phía trước :

- Ủa, lạ không cà? Lại đến nữa...

4. Vào Chốn Tử Thành

Nghe Kim Bất Hoán nói, Từ Nhược Ngu quay lại dòm về phía đó, quả nhiên thấy độ mười mấy con tuấn mã chạy rầm rập lại. Nhưng khác với đám Uy

Võ tiêu cục, những người ngồi trên đoàn ngựa này ăn mặc lôn xộn không giống nhau, có người mặc áo gấm, có người vận kinh trang, nhưng dáng điệu thấy đều uy phong lẫm liệt...

Còn cách xa đã nghe tiếng kêu lên :

- Ai ở đằng trước đó? Có phải “Kiến nghĩa đồng vi” Kim đại hiệp không?

Tiếng kêu chưa dứt thì con ngựa đã đến gần.

Từ Nhược Ngu khẽ gật đầu :

- Con mắt của người này tinh lắm!

Chàng liếc thấy kẻ dẫn đầu là một lão già lùn thấp râu tóc hoa râm, mặc chiếc áo ngắn cũn cỡn trên đầu gối như một gã nông phu, chỉ có đôi mắt sáng quắc như có thần.

Thấy lão già, Kim Bất Hoán cười ha hả :

- Thất viên ngoại, còn tổ mắt dữ hế! Hèn gì nói tới Phương Thiên Lý đại nhân người ta cứ phải kèm theo danh hiệu “Thần Nhân Ứng”!

Phương Thiên Lý xuống ngựa vuốt râu cười lớn :

- Thôi mà, Thần Nhân Thần Nhĩ làm chi không biết! Lâu lâu gặp lại là kiếm chuyện chế giễu rồi! Sao không nói luôn đi? “Phốc Thiên Điêu” Lý Đình và “Xuyên Vân Nhạn” Dịch Như Phong nữa đó!

Kim huynh mạnh giỏi hế!

Hai lão già quắc thước, một thì tóc bạc phau phau, một thì râu dài dậm duột xuống ngựa và cất tiếng chào một lượt.

Kim Bất Hoán vỗ tay :

- Nghe đồn sau trận Hoành Sơn, “Phong Lâm Tam Diệu” cùng đóng cửa hưởng phước, thế sao nay tam vị lại cùng dong ruổi giữa mưa tuyết như thế này?

Phương Thiên Lý vụt thở ra :

- Ba anh em tôi trời sinh ra mang số khổ, y như là ở không một ngày không có cơm ăn...

Lão thở một cái khì rồi nói tiếp :

- Rèn được một mớ đệ tử, định bụng thôi thì cứ như thế kiếm cơm qua ngày tháng. Không dè mới hôm qua đây vì có việc đi vắng, ở nhà có một con a đầu điên nào không biết, xông vô phá hết đồ nghề, lại còn xưng là Chu Thất, Chu bát cô nương gì đó. Báo hại đám nhỏ khóc gần hết nước mắt.... Vì lẽ đó mà ba anh em chúng tôi quyết tìm con quỷ con đó hỏi cho ra chuyện.

Từ Nhược Ngu và Kim Bất Hoán liếc nhau suýt bật cười...

Thì ra cái cô bé đó quả thật là quỷ quái, ăn rồi chuyên môn đi phá thiên hạ, mới hai ngày mà đã gây chuyện lung tung...

Kỳ này không đợi cho Kim Bất Hoán ra nghề, Từ Nhược Ngu vội nói lớn :

- Bọn con nhỏ đó đi về hướng Tây Bắc kia, các vị cứ theo mau là kịp!

Phương Thiên Lý ngó Kim Bất Hoán :- Vị này là...

Kim Bất Hoán nói giọng hơi tức :

- Vị này là thần đồ cơm của thiên hạ tên Từ Nhược Ngu đấy, các vị không biết à?

Aò, thì ra “Ngọc diện giao cầm thần kiếm thủ” Từ đại hiệp, Kim huynh nói đùa quá vậy! Xin cảm ơn Từ đại hiệp nhé!

Cả ba người ”Phong Lâm Tam Diệu” phóng mình lên ngựa, vòng tay chào một lần nữa rồi cho ngựa chạy về hướng Tây Bắc.

Chờ cho họ đi rồi, Từ Nhược Ngu cười nói với Kim Bất Hoán :

- Thật ra thì đệ không cố ý phá chuyện làm ăn của huynh đâu, chỉ vì thấy họ đã không có áo choàng mà xem chừng cũng chẳng có được đồng nào nên chỉ phúc để họ đi cho rồi, thế thôi!

Kim Bất Hoán híp híp con mắt chột :

- Nói chơi vậy thôi chứ Từ huynh có phá đệ cũng không buồn gì.... Thôi ta đi hà!

Từ Nhược Ngu thấy Kim Bất Hoán theo ngã Tây Bắc, gạn hỏi :

- Ủa, bây giờ sao mình lại theo họ?

Kim Bất Hoán cười hì hì :

- Có Triển Anh Tông mở đường, lại thêm ba lão già tiếp hậu, mình thư thả theo xem cho vui chứ sợ gì nữa!

Chợt nghe từ bụi cây kế bên có giọng cười trong vút :

- Xem chơi mà nếu thuận tiện thì “hỏi” thêm một ít chứ!

Liền theo đó, “Nữ Gia Cát” Hoa Tứ Cô và “Hùng Sư” Kiều Ngũ bước ra khỏi ven cây, tới sát một bên.

Kim Bất Hoán hơi đổi sắc, nhưng lại cười ha hả :

- Không dè Sư tử biến thành mèo đi lẹ quá, làm đệ hết hồn!

Biết Kim Bất Hoán xỏ mình, Kiều Ngũ giận lắm nhưng cố làm thính không nói...

Kim Bất Hoán đắc ý hỏi tới :- Nhị vị đến đây có chỉ bảo gì chăng?

Hoa Tứ Cô cười chúm chím :

- Chúng tôi cố theo mục đích là để nhắc nhở Từ thiếu hiệp hãy dè chừng, kéo bị những kẻ “Kiến lợi nhân khai” lợi dụng thể thôi!

Bị trả lại một miếng quá đau, Kim Bất Hoán lờ đi :

- Ô, quý hoá quá, Hoa cô nương thật là kẻ có lòng.

Và quay qua nói tiếp với Từ Nhược Ngu :

- Từ huynh nên cảm ơn Hoa cô nương, dầu gì đó cũng là thái độ chăm sóc của một người chị cả!

Câu nói ẩn hàm ý liệt Từ Nhược Ngu là đứa con nít, nên Hoa Tứ Cô phải theo trông chừng, họ Từ nghe thể đổ mặt tía tai :

- Từ mõ là kẻ ngang dọc giang hồ, tự mình có thể quyết định cho mình, không cần phải nhờ đến nhị vị!

Biết họ Từ bị bầy của Kim Bất Hoán xuyên tạc ý tốt của mình, Hoa Tứ Cô thở dài nín lặng.

Kim Bất Hoán được nước vỗ tay :

- À à, thế thì hai vị khá khó nhọc nhỉ!

Kiều Ngũ nổi xung nắm chặt hai bàn tay, nhưng Hoa Tứ Cô đã kéo tay áo lại ...

Kim Bất Hoán càng làm già :

- Ủ, hai vị bao giờ cũng có vẻ thân thiết dữ hế, lúc nào có tiệc vui cho kẻ này uống ké vài ly nhé!

Hắn chấm câu bằng giọng cười móc họng và kéo Từ Nhược Ngu đi thẳng.

Kiều Ngũ giận run dậm phóng theo, nhưng Hoa Tứ Cô cứ nắm chặt lấy áo...

Và nghe Từ Nhược Ngu nói vọng lại :

- Coi bộ họ xứng đôi vừa lứa dữ!...

Kiều Ngũ sợ Hoa Tứ Cô mắc cỡ vội nói lấp :

- Cái bọn ăn nói xàm xở xin Tứ muội đừng để ý! Hoa Tứ Cô mỉm cười : - Ai mà đi nghe họ làm chi!

Kiều Ngũ thở ra : Đường đường là một danh hiệp chốn giang hồ mà thái độ thật là ... thật là con nít!

Nhiều ngọn gió phát qua, tuyết rơi từng cụm, xa xa vó ngựa rộn ràng...

Hoa Tứ Cô cau mặt thì thầm :

- Lại là người đi tìm Chu cô nương nữa chắc*

Chu Thất Thất thúc ngựa chạy như giông gió. Hoả Hải Nhi và gã thiếu niên nắm chặt tay nhau...

Một ngựa ba người, cứ thế lướt ra ngoài một dặm...

Bầy con tuấn mã chở đoàn hộ vệ cũng bám riết theo sau...

Thấy đã xa Nhân Nghĩa trang, Chu Thất Thất dừng ngựa quay lại mỉm cười :

- Thấy không, ta nói chỉ cần ló ra một ngón thôi là họ hết vía liền!

Ngồi sau cùng yên ngựa, gã thiếu niên lắc đầu chắc lưỡi :

- Chu nương, cô hại tôi quá!

Chu Thất Thất cười khúc khích :

- Bữa nay anh cứu bà ấy, nhất định bà ấy sẽ chẳng quên anh!

Và nàng thúc thúc Hoả Hải Nhi :

- Phải hôn? Ai quên được Trầm Lăng nhỉ?

Hoả Hải Nhi cười nho nhỏ :

- Quên sao nổi! Quên sao nổi!

Chu Thất Thất háy mắt :

- Tui cũng quên hồng nổi!

Gã thiếu niên chính là Trầm Lăng, cứ thở dài sườn sượt :

- Tôi vãi trời cho nhị vị quên tôi, quên hồng nổi là tôi chết mất!

Và chàng trở giọng gắt nhỏ :

- Tôi không hiểu tại sao không phải Hoa Nhị Tiên mà cứ làm như Hoa Nhị Tiên để cho người ta làm khó làm dễ chứ?

Ai nói không phải là Hoa Nhị Tiên? - Chu Thất Thất nhướng mắt.

Trầm lăng cười gượng :

- Hà, gạt ai chứ đừng gạt tôi. Tôi hỏi nếu quả thật là “Chưởng trung thiên ma” thì Từ Nhược Ngu sống được à? Nếu phải Hoa Nhị Tiên còn phải nhờ tôi à? Hừ, báo hại lão hoà thượng ấy oán tôi khắc cốt!

Hoả Hải Nhi cười ha hả :

- Trước mặt tôi cứ quảng cáo Trầm công tử thế này, Trầm công tử thế nọ, bây giờ gặp mặt thì quả thật ... phục lẫn. Há, cái lão “thiên hạ đệ nhất trí” gì đó, chỉ đáng xách dép cho Trầm công tử thôi!

Vừa nói vừa quay lại xá Trầm Lăng một xá :

- Tiểu đệ là Chu Bát, gia phụ thường gọi là “Đường Ương”, tỷ tỷ thì gọi là “thằng giận lẫy”, thiên hạ thì gọi là Hoả Hải Nhi, Trầm đại ca muốn gọi là gì cũng được, gọi là gì thì Hoả Hải Nhi này cũng phục sát đất rồi.

Tuy đoán được cái lối răn mắt của Chu Thất Thất, nhưng Trầm Lăng không ngờ lại có chuyện động trời như thế, chàng nhìn bộ mặt bầu bĩnh non choẹt của cậu bé và lắc đầu:

- Thật là quá quắt!

Chu Thất Thất cười ngặt nghẽo :

- Cái cậu em “giận lẫy” của tôi, cho đến ngũ ca của tôi cũng phải bị nhức đầu nhức óc với nó, thế mà bây giờ nó đâm ra phục Trầm công tử ngang xương.

Trầm Lăng cứ lắc đầu :

- “Giận lẫy” gì, “quỉ” chó “giận lẫy” gì! Hoa Nhị Tiên bây giờ không biết ở đâu, khi không rồi lông giả thành chân, cứ tìm cách cho người ta tưởng thật là Hoa Nhị Tiên rồi mới chịu đi!.... à mà này, cái chiêu “Thiên Ma Phi Long thức” làm sao mà sử hay quá vậy? Cho đến Tề lão tiên bối cũng phải lầm!

Hoả Hải Nhi cười hi hi :

- Trong “Thiên Ma thức” tôi chỉ thuộc có chiêu đó thôi, còn cái lối đánh loạn đả xà ngẫu đó đúng là độc môn của tôi đó!

Trầm Lăng cười :

- Cũng tại cái độc môn dị hợm đó mà Tề Trí mới mắc bẫy. Nhưng tôi hỏi nè, cái kẻ “thay đao đổi mạn” đó như thế nào? Hoa Nhị Tiên đi đâu và tại sao các người cố kéo tôi vô vòng làm chi vậy?

Hoả Hải Nhi chỉ Chu Thất Thất :

- Hỏi chị ấy thì biết :

- Chu Thất Thất gạt đầu :

- Phải rồi, đó quả thật là kế “thay đào tráo mạo”, vì Hoa Nhị Tiên bận làm một công việc mà không muốn cho ai biết.... Tuy nhiên công tử cứ yên tâm, Hoa Nhị Tiên quyết không làm việc quấy đâu, bà chỉ muốn chọc tức Liên Thiên Vân để cho bỏ cái tức năm xưa thôi.

Trầm Lăng cau mày :

- Liên Thiên Vân là người khảng khái, trọng nghĩa. Nếu kể về hiệp nghĩa thì ông ta chính là số một trong tam lão Nhân Nghĩa trang, tại sao lại có oán cừu với Hoa Nhị Tiên, bà ấy làm rồi đó!

Chu Thất Thất bĩu môi :

- Công tử làm thì có !

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Cái gì cô nương cũng che chở cho Hoa Nhị Tiên, bảo rằng mười mấy năm nay chẳng làm việc dữ, thế mà bảy năm trước đây bà ta lại giết luôn một lúc một trăm mấy mươi người!

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Hai chuyện đó chỉ là bịa! Sự thật thì mười một năm rồi Hoa Nhị Tiên không hề rời khỏi Chu gia bảo nửa bước. Chu Bát đệ đã đúng 11 tuổi rồi, không tin công tử hỏi nó thì biết!

Không lúc nào tôi chịu rời bà ta, thì làm sao bà ta đi đâu được chứ!

Trầm Lăng gặng lại :- Nếu quả thật suốt 11 năm bà ta không hề rời khỏi Chu gia bảo, thì chuyện tàn sát một trăm mấy mươi người hồi bảy năm trước đây là do ai?

Như bị vấn đề làm xúc động, Chu Thất Thất thở dài :

- Cái gốc của vấn đề là ở chỗ đó. Số một trăm mấy mươi người đó chẳng những quả đúng là có thù oán với Hoa Nhị Tiên, mà vết thương làm cho họ chết đó cũng chính là ngón chưởng độc môn của Hoa Nhị Tiên nữa. Lại thêm toàn gia của Thương Châu Kim Chấn Vũ lớn nhỏ 17 người chết sạch trong một đêm. Liên Thiên Vân và Lãnh Tam đến tận nơi xem xét, kết luận hung thủ cũng chính là Hoa Nhị Tiên. Lời nói của họ, toàn thể võ lâm đều tin nhiệm, ai ai cũng đề quyết là như thế. Nhưng thật là oan khuất, vì tối hôm đó, chính Hoa Nhị Tiên và chị em tôi đùa giỡn tại Chu Gia Bảo. Làm sao bà ấy có thể đến Thương Châu để giết người được chứ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Vậy thì hai người phải làm chứng để minh oan cho bà ta chứ?

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Tiếng nói của chị em tôi làm sao bằng tiếng nói của Liên Thiên Vân, làm sao có được tư thế như Nhân Nghĩa trang để mà nói với thiên hạ?

Trầm Lăng gật gật đầu và Chu Thất Thất nói tiếp :

- Khổ một nỗi là Liên Thiên Vân cũng đâu thấy tận mắt việc Hoa Nhị Tiên giết người, chỉ căn cứ vết tích rồi qui tội. Thật là một việc hết sức hồ đồ. Cho nên chẳng những Hoa Nhị Tiên giận ông ta mà chính tôi cũng tức tối... Có lúc tôi muốn cho ông ta một bài học, nhưng thật cũng khó...

Nàng khẽ mỉm cười và tiếp luôn :

- Chuyện này tôi mới nghĩ ra một kế, tôi bảo Hoa Nhị Tiên dụ ông ta ra ngoài, áp dụng “Thiên Ma Di tung thuật” làm cho ông ta điên đầu điên óc, rồi ra mặt cho ông ta một bài học. Nhất định thế nào Liên Thiên Vân cũng đem chuyện này nói lại với Lý Trường Thanh và Tề Trí, nhưng nhất định họ sẽ không tin được, vì hai ông mới bị Bát đệ lừa nơi đại sảnh mới đây! Đó, cái đó mới hay, vì Liên Thiên Vân từ trước tới nay được mệnh danh là “Nhất tự thiên kim”, một tiếng nói của ông ta không ai là không tin, thế mà bây giờ anh em một nhà lại còn không tin nhau được thì có tức bực cái bao tử ông ta ra không chứ!

Tuy đang lo, nhưng hình dung chuyện tức tối của ông già nóng tính Liên Thiên Vân, Trầm Lăng cũng phải bật cười...

Hai người cho ngựa đi chậm để nói chuyện, chợt nghe trên ngọn cây bên đường có tiếng cười hăng hắc :

- Chẳng những bao tử của lão sắp bể, mà ngực của lão cũng sắp bể luôn.

Giọng nói không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng, âm thanh nhọn hoắc như mũi tên....

Trầm Lãng ngược lên thấy tán cây bên vệ đường có một cục tuyết thật lớn, giống như bông tuyết phủ ổ chuột mà người ta thường thấy, chính giọng nói vừa phát ra trong ấy...

Và trong cục tuyết vụt rung lên đổ xuống, một người mặc quần áo đỏ từ trong nhảy ra, mặt đeo chiếc mặt nạ y như Hoả Hải Nhi lúc này.

Trầm Lãng lắc đầu :

- Chắc đây là cách “Ngũ Sắc Hộ Thân”, một phép trong “Thiên Ma Di Tụng thuật” chứ gì?

Hoa Nhị Tiên cười hăng hắc :

- Ối, cái thứ trùng đẽ cũng học được ấy mà Trầm công tử quá khen, đừng làm thế mà lão bà đâm ra ngạo mạn bây giờ!

Đây đúng là một thuật học nghiên cứu được từ loài côn trùng trong tuyết phủ, và câu nói của Hoa Nhị Tiên quả là câu nói thật tình.

Chu Thất Thất hỏi :

- Sao? Làm xong công việc rồi à?

Rồi, chuyện này thì lão Liên Thiên Vân quả là bể bụng...

Hoa Nhị Tiên vừa nói đến đó, chợt nghe xa xa có tiếng vó ngựa dồn dập...

Chu Thất Thất cau mày :- Bọn nào theo đó nhỉ?

Trầm Lãng cũng lấy làm lạ :

- Mà họ theo để làm gì?

Hoa Nhị Tiên chỉ Chu Thất Thất :

- Đây nè, cô này ghẹo người ta nè. Khi không rồi nhỏ mắt tiêu kỳ của Uy Vô tiêu cục...

Chu Thất Thất cãi lại :

- Không đâu nhé, tôi không có nhỏ đâu nhé !

Hoả Hải Nhi chỉ tay vào ngực :

- Mổ đấy, mổ nhỏ đấy. Nhưng họ làm gì mổ chứ? Cờ gì thấy gai mắt thấy mờ, họ tới thì cho họ biết tay!

Hoa Nhị Tiên cười :

- Hay. Hay lắm. Mọi lần chỉ có một người hay gây hoạ, bây giờ lại thêm một người nữa. Hai chị em thật là xứng phải không Trầm công tử?

Trầm Lãng xá một xá thật dài :

- Xin chừa vị ở đây mà vui, tại hạ xin cáo từ!

Hoả Hải Nhi la lớn :

- Đứng, Trầm ca đừng có đi! Coi chừng có người khóc!

Quả thật mi mắt của Chu Thất Thất đã ửng hồng, nàng nói như sắp khóc :

- Đi đi, đi đâu thì đi. Người ta không muốn ở chung với đám bò này thì để cho người ta đi...

Trầm Lãng đứng lại thở một cái khì :

- Chu cô nương, tôi hỏi thật, bây giờ cô muốn tôi làm sao đây?

Chu Thất Thất khẽ cười, hai tròng mắt ướt nhem :

- Tôi muốn... tôi muốn...

Nàng làm thỉnh cần môi cười ngỏ ngoảnh...

Nghe tiếng vó ngựa hơi gần, Hoa Nhị Tiên giục :

- Thôi, cô bé, bây giờ định chạy trốn hay định đánh? Lẹ lên đi, người ta sắp tới rồi đó!

Hoả Hải Nhi nói hốt :

- Tự nhiên là đánh chứ, có Trầm Lãng ca giúp nữa mà!

Trầm Lãng bước lại gần hỏi nhỏ :

- Đánh hả? Đánh thì đánh!

Rồi thỉnh linh chàng vung tay điểm vào “Kiên Tĩnh huyết” của Hoả Hải Nhi, bỗng xóc cật ta, phóng mình lên ngựa.

Từ này giờ Chu Thất Thất vẫn ngồi trên yên, Trầm Lãng vừa phóng lên vừa thúc mạnh, nàng đành phải giật cương cho ngựa lao nhanh về phía trước...

Hoa Nhị Tiên nhún chân vút theo sau...

Bầy con ngựa của đoàn kỵ sĩ thấy ngựa của chủ đã phi, cũng vội vã bám sát theo...

Hoa Nhị Tiên nảy ngược lại, rơi đúng vào yên của một trong bầy con ngựa đó...

Gã đại hán định nhảy xuống, nhưng Hoa Nhị Tiên khoát tay :- Cút chạy !

Và bà ta cú đứng vững trên yên, y như đứng trên một cây cầu ngoạn cảnh....

Gã đại hán vừa phục vừa sợ, cứ ra roi cho ngựa phi nhanh.

Tuy bị điểm huyết không cửa quấy được, nhưng Hoả Hải Nhi vẫn tỉnh táo như thường, hấn trừng mắt ngó Trầm Lãng la bài hải :

- Buông ra, buông ra! Cái gì kỳ cục vậy? Hồng buông ra tôi chửi à!

Trầm Lãng hất hàm :

- Ủ, lộn xộn hả? Lộn xộn tôi cạo đầu trọc lóc rồi đưa đến Ngũ Đài sơn làm thầy chùa con với Thiên Pháp đại sư cho coi!

Hoả Hải Nhi trợn tròn đôi mắt :

- Thiệt hả? Thiệt dám làm hả?

Thử coi, thử coi tôi có dám không? Tôi chưa nói cái gì mà không làm cả!

Hoả Hải Nhi chẳng miệng làm thỉnh.

Chu Thất Thất bật cười :

- Cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Cũng có người phải sợ chứ, cũng phải có khắc tinh chứ!

Hoả Hải Nhi trả đũa :

- Khắc tinh gì? Chẳng qua thấy anh rẻ mình nhin cũng chẳng ai cười vậy mà!

Trầm Lãng nhăn mặt làm thỉnh...

Chu Thất Thất có vẻ hả hê nhưng vẫn nói :

- Nói bậy hả? Rạch miệng bây giờ!

Hoả Hải Nhi bấu môi :

- Cha, khoái chí tử còn làm bộ!

Chu Thất Thất định quay người lại và chú bé, nhưng mới quay lại thì mặt nàng chạm trúng mặt Trầm Lăng, vì hai người ngồi chung một yên gần quá...

Hoả Hải Nhi cười ha hả :

- Cha, thân thiện ghê há!

Chu Thất Thất mắc cỡ đỏ mặt định mắng, nhưng ngay lúc ấy bỗng nghe tiếng ồn ào vắng vắng :

- Dấu ngựa còn rành rành đây, chắc con diên đó chạy chưa xa đâu!

Vì gió sau lưng thổi tới, cho nên còn xa mà tiếng người nghe rõ mồn một, nhưng ở sau thì không nghe được tiếng vó ngựa phía trước...

Chu Thất Thất nói :

- Thấy kệ, đến thì đánh, chạy đâu cho mệt. Bộ đánh không lại họ hay sao mà sợ!

Trầm Lăng thúc mạnh vào hông ngựa :- Thế tôi bộ đánh không lại cô sao? Thế tại sao tôi lại không đánh?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Người ta nói thiệt mà ở đó ... kỳ cục!

Thì tôi cũng nói thiệt, vì tôi cho rằng ví dù võ công của cô nương có cao hơn đi nữa cũng không thể đánh được!

Sao lại đánh không được?

Trầm Lăng ôn tồn :

- Bởi vì chuyện xảy ra là do chính cô đơn phương gây rối, bây giờ tạo thành chuyện lớn, thì làm sao mà ăn nói với bằng hữu giang hồ. Vả lại, Triển Anh Tông và Phương Thiên Lý cũng chẳng phải hạng người dễ chọc, nếu gây thù oán với họ thì sau này sợ lão gia gia cũng sẽ bị khó lấy!

Chu Thất Thất ngó lại thật nhanh :

- Như vậy là công tử cũng còn lo cho tôi đấy chứ! Trầm Lăng mỉm cười : - Ân cứu mạng làm sao tôi quên được! Chu Thất Thất cố cho thân mình dựa nhẹ ra sau, và nàng nói bằng một giọng thật

dịu :

- Thôi được rồi, chạy thì chạy. Bất luận chạy đến đâu cũng được, tùy nơi công tử hết!

Hoả Hải Nhi cười hi hi :

- Hay quá, hay quá! Nhưng coi chừng kẻ nhích tới, người xê lui, ép tôi nhẹ lép đẩy nhe!

Chu Thất Thất phát nhẹ vào hông chú bé :

- Đồ quỷ!

Trầm Lăng thúc mạnh hông ngựa, Chu Thất Thất giật cương rẽ theo ngả Lũng Thành...

Cứ như thế, đoàn người ngựa dọc theo ven sông thẳng xuống đất Tất Dương; lúc bấy giờ đã quá trưa, đoàn người rượt theo sau không còn nghe nữa...

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Mệt quá, kiếm khách điểm nghỉ đi, mệt quá rồi!

Trầm Lăng hơi do dự :

- Nơi đây sợ nghỉ không được đâu, coi chừng họ đuổi theo...

Chu Thắt Thắt sáng giọng :

- Theo à? Xí, bây giờ mà còn sợ! Cho dù họ đến họ giết tôi cũng không sợ, mệt gần chết, buồn ngủ thấy mồ!...

Trầm Lãng lắc đầu :

- Thiệt, con nhà giàu có khác!...

Chu Thắt Thắt quay lại trừng mắt :

- Nói sao?

Trầm Lãng đầu dụi :

- Tôi nói muốn nghỉ thì nghỉ!

Hoả Hải Nhi chu mỏ :

- Hồng phải nói vậy đâu, anh nói con gái nhà...

Hắn vụt làm thinh, đôi mắt ngó chăm chăm về phía trước...

Bây giờ đoàn người ngựa đã vào trong thành. Đường xá Tất Dương thật là đẹp, nhà cửa phố chợ thẳng tắp, cửa hàng đầy dẫy...

Đi hết con đường lót đá, quẹo qua một khúc quanh, chợt thấy mấy mươi người đàn ông vạm vỡ, khiêng một dọc mười bảy mười tám cỗ quan tài từ đầu kia đi lại.

Đám người khiêng quần áo lem luốc dính đầy bùn đất, thế mà những cỗ quan tài thì sạch bóng, điều lạ là dầu sơn vẫn còn chưa khô, có lẽ họ làm gấp lắm, y như là trong thành người ta chết quá nhiều, hòm đóng không kịp...

Người qua đường thấy đều đi chệch lại, nhưng in hình không ai biểu lộ ngạc nhiên gì cả. Có người cúi gầm mặt xuống đất, có người lại lẩn vào hàng quán bên phố, y như là họ sợ ngó mấy cỗ quan tài kia rồi hoạ đến vậy.

Hoả Hải Nhi càng thấy càng lạ lùng, cứ ngó theo chăm chăm :

- Lạ quá, quan tài ở đâu mà khiêng đông quá!

Chu Thắt Thắt cũng nói :

- Quả thật là nhiều quá!...

Hoả Hải Nhi nói luôn :

- Nhiều quá chứ thật giả gì nữa, từ nhỏ tới lớn tôi mới thấy một lần này, chị cũng chưa thấy đâu nhé!

Chu Thắt Thắt gật đầu :

- Ai mà thấy nhiều như thế bao giờ, mà nè, sao thiên hạ in như là không dám ngó, hay là ở đây bị bệnh dịch cũng chưa biết chừng à...

Hoả Hải Nhi nói :

- Dịch gì, nếu bị bệnh dịch thì người ta thiêu hết chứ ai lại khiêng đi như vậy!

Chu Thắt Thắt lại gật đầu :

- Nếu không phải là bệnh dịch, thì chắc là chuyện tàn sát vô lâm mới chết nhiều như thế... Uê, mà những người khiêng đâu ai có dáng cách vô lâm đâu nhỉ?

Hoả Hải Nhi nhướng nhướng mày :

- Vậy mới là kỳ!

Hoa Nhị Tiên cũng đã đi lên tới trước, nhưng lại đeo mặt nạ cho nên ai cũng tưởng là đứa bé đeo chơi, không người nào để ý đến cả.

Chu Thất Thất hát hàm nói với bà ta ;

Thấy không? Kỳ quá!...

Hoa Nhị Tiên nói :

- Đừng có bàn chuyện người ta, thành Tất Dương này không phải là chỗ...

Thấy bà ta ngáp ngừng, Chu Thất Thất hỏi :

- Chỗ này làm sao?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Không có sao hết!...

Tuy trả lời xuôi, nhưng bà ta lại lẩm nhẩm trong miệng :

- Đã là cái chỗ khó khăn mà lại thêm hai tay hay gây sự này nữa, không khéo sẽ tùm lum lên bây giờ cho coi!

Chu Thất Thất không nghe, nàng chờ cho đám người khiêng quan tài qua rồi giật cương cho ngựa rẽ qua đường lớn.

Dọc theo đường rộng lặng yên phẳng phắc, những khách bộ hành ai ai cũng ngậm miệng làm thinh, mắt ngó xuống chân cấm cúi đi hoài...

Chu Thất Thất cho ngựa rẽ vào một khách điểm lớn. Khách điểm này có vẻ huy hoàng lắm, chỉ có điều là cũng lặng trang, luôn cả hàng cơm phía bên ngoài cũng không thấy một người, in hình khách ở trong thành Tất Dương này đã đi hết cả. Khu thành có tiếng phồn thịnh bây giờ hoá ra thành chết!

Giao ngựa, chọn phòng xong xuôi, Chu Thất Thất đánh một giấc ngon lành cho đến trời sập tối mới thức dậy. Nàng cảm thấy chưa đã, mặc dù đã ngủ suốt một buổi trời...

Nằm nán thêm một chút, Chu Thất Thất cảm thấy như mình vừa qua một giấc chiêm bao...

Nàng nhớ trong giấc ngủ phẳng phắc nghe như là ngoài đường có tiếng vó ngựa dồn dập không dứt, nhưng bây giờ thức dậy lại im ờ...

Chu Thất Thất rửa mặt qua loa rồi chạy sang phòng bên kêu vọng vô :

- Bát đệ, Bát đệ...

Kêu chưa dứt bốn tiếng, cánh cửa vụt bật ra, Hoả Hải Nhi đứng thẳng trên giường dòm ra cửa sổ :

- Tôi biết đúng là chị mà!

Chu Thất Thất hỏi :

- Hấn đâu?

Hoả Hải Nhi hình hình mũi :

- Chị ngủ cho sướng cái thân chị, tôi thì không dám chợp mắt tí nào cả, cứ lo giữ hấn như giữ cửa nợ...

Và chỉ tay lên giường, chú bé tiếp :

- Đó, chị dòm coi, bây giờ mà hấn còn ngủ như trâu đó! Chu Thất Thất điểm điểm ngón tay : - Không được chửi người ta đa!

Miệng nói, mắt dòm theo tay chú bé, thấy một đồng mền phủ kín mịt. Chu Thất Thất vầy vầy chú bé :

- Đừng cho hấn ngủ, kêu dậy!

Phải rồi!

Hoả Hải Nhi toét miệng cười và chạy lại nhảy dựng lên chụp xuống chỗ Trầm Lăng nằm, kêu lớn :

- Dậy...

Nhưng chú bé cảm thấy như có điều lạ, ngưng lại nửa chừng hai tay nắm mép mền tốc lên...

Mặt giường trống không, cái mền chỉ trùm lên một cái gối!

Chu Thất Thất hốt hoảng nhảy tung cửa vào dặm chân đồm độp :

- Người nói người ta ngủ như trên, chẳng dè là người ngủ như trên. Giữ gì? Giữ gì mà người ta đi mất không hay?

Và nàng quay lại kêu lớn :

- Mau, mau... đâu cả rồi!...

Hoa Nhị Tiên và đám vệ sĩ chạy vào, Chu Thất Thất chỉ cái giường :

- Hắn... hắn đi rồi!...

Nàng chỉ nói được mấy tiếng rồi nín thinh, mi mắt bắt đầu ửng đỏ...

Bị Chu Thất Thất mắng, Hoả Hải Nhi xịu mặt :

- La um sùm, lớn sầm sầm rồi mà động một cái là chảy nước mắt! Xí...

Chu Thất Thất chồm lên :

- Nói gì? Nói gì đó, chết bầm...

Thấy chị nổi xung, Hoả Hải Nhi dậm hoảng :

- Ai nói gì? Tôi nói... tôi nói mau đi kiếm hắn chứ bộ...

Chu Thất Thất quay ra :

- Phải rồi, mau... mau, đi kiếm mau lên, đừng làm gì trơ trơ ra đó? Mau...

Ngay lúc đó, bóng người thoáng qua cửa, Trầm Lăng đã phóng ngay vào phòng.

Hoả Hải Nhi chụp lấy reo lên :

- Hú hồn, đi đâu vậy? Đi hồi nào vậy?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Hồi mà cậu nằm mơ chữ Kim Bất Hoán đó!

Hoả Hải Nhi chớp mắt :

- Ủa, tôi nằm mơ hồi nào cả?

Chu Thất Thất ngồi bệt xuống ghế làm mặt lạnh :

- A, tưởng ai thì hoá ra là Trầm công tử. Sao, sao còn trở lại? Chớ không phải đi luôn à?

Trầm Lăng gật đầu :

- Phải...

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Đi thì đi, trở lại làm gì? Có ai trông đâu?

Hoả Hải Nhi bĩu môi :

- Trông thì không ai trông, nhưng khóc thì có người khóc!...

Chu Thất Thất trừng mắt dứ dứ, Hoả Hải Nhi rút đầu chạy lại núp sau lưng Trầm Lăng...

Trầm Lãng nghiêm mặt :

- Thành này lộn xộn lắm, thiên hạ vô lâm kéo tới nườm nượp, tôi trở lại đây cho các vị hay, phải mau rút khỏi nơi đây đêm nay!

Chu Thất Thất liếc chàng :

- Trở lại đưa bọn này rời khỏi thành rồi bỏ đi luôn phải không? Hừ, tôi không đi đâu hết, ai muốn đi đâu thì đi một mình đi!

Vừa nói vừa vùng vằng đi ra, nhưng khi đi ngang Hoả Hải Nhi, nàng thúc cùi chỏ vào hông chú bé rồi bảo nhỏ :

- Quỉ, coi chừng hấn!

Và nàng quay lại nói lớn :

- Muốn ăn cơm thì ra ăn!

Hoả hải Nhi kéo tay Trầm Lãng :

- Trầm đại ca, đi ăn cơm. Muốn đi thì ăn no rồi đi! Đừng có thêm giận chỉ, con nít mà!

Trầm Lãng bật cười :

- Cô ấy con nít, còn cậu?

Hoả Hải Nhi híp mắt :

- Tôi biết điều hơn chứ. Chỉ có điều là ngủ hay mơ chút vậy thôi.

Trầm Lãng mỉm cười vò đầu chú bé, và chú bé kéo chàng ra phía sau.

Chỉ một mình Hoa Nhị Tiên ngồi lại trong phòng, dáng sắc trầm tư nặng nhọc, ý chừng bà ta cảm biết trong vòng gần đây tai hoạ sẽ đến nơi...

5. Đêm Của Thần Chết

Phòng ăn của khách điểm không còn lặng lẽ như buổi trưa nữa, hơn hai mươi chiếc bàn đã đầy ắp cả người.

Thực khách tuy ai ai cũng ăn vận chỉnh tề, nhưng vẻ mặt người nào cũng đờ đờ sát khí. Từng đĩa thịt đầy ắp, từng bầu rượu thơm ngát cạn dần và tiểu nhị thì chạy ra chạy vào lảng xằng...

Chu Thất Thất bước vào đảo mắt một vòng, không khí vụt im phăng phắc...

Từng tia mắt sáng lên, tập trung về phía cô gái.

Không hẹn, không bảo mà ai cũng nhìn nàng chằm chập ngẩn ngơ, sự xuất hiện bất ngờ của cô gái gây thơ trước những con người “vô lâm” sao mà y như một quả đào hồng trên rừng đào kiếm... nó không phải “vạn năng” trước cuộc chạy trốn cái chết, nhưng nó có hiệu lực như giọt nước mát giữa cơn nóng đốt người...

Họ quên cả ăn, quên cả mùi rượu mới mở và thơm phưng phức. Bụng chưa đầy dư, nhưng một cơn đói khác đang nổi dậy cồn cào, một cơn đói không phải của dạ dày, mà là cơn đói của đôi mắt!

Mãi cho đến lúc Hoả Hải Nhi kéo Trầm Lãng vào đến, thì mọi người mới “tỉnh” lại, không khí phòng ăn mới trở lại ồn ào.

Lúc bấy giờ thực khách mới bỏ mục quan sát, quay sang mục phẩm bình. Họ chụm đầu châu mỏ khen chê đủ thứ.

Hoả Hải Nhi đảo nhanh cặp mắt tròn vo :

- Chị Thất này, chị có nghe cái bọn tục tằn ấy nói không? Họ nói lên chị đó. Có cần tôi xả bớt cơn tức ra dùm không?

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Tức gì mà xả?

Hoả Hải Nhi ngạc nhiên :

- Họ nói chị mà chị không tức à?

Chu Thất Thất mỉm cười :

- Đẹp thì người ta nhìn, người ta khen, nếu chị Thất của người xấu như ma thì ai mà người ta thêm ngó. Có cầu xin họ cũng không thêm nói tới nữa là.... Họ tuy thô lỗ nhưng còn biết đến cái đẹp cái xấu, chứ không như...

Nàng ném cho Trầm Lãng một cái nhìn rồi nói tiếp :

- Chứ không ai như kẻ có mắt thò lộ mà y như là mù một thứ!

Trầm Lãng cứ tảng lờ như không nghe thấy.

Chu Thất Thất nghiêng răng đưa chân dưới ghế đập cho chàng một đập... nhưng Trầm Lãng cứ mỉm cười làm thinh...

Hoả Hải Nhi lắc lắc đầu :

- Chị Thất kỳ cục quá, chuyện đáng giận không giận, chuyện không đáng giận lại giận....

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Quỉ, kẻ người ta!

Hoả Hải Nhi cười khúc khích :

- Thôi, thôi, tôi sợ chị mà,... tức ráng chịu đừng thua ai rồi cứ nhè người ta mà gỡ!

Hoả Hải Nhi nói tới đó chợt đưa mắt nhìn quanh quất.... Thực khách bàn tán về sự có mặt của Chu Thất Thất, họ càng nói càng lớn giọng như cố tranh nhau.... Hoả Hải Nhi vụt đứng dậy chạy bay ra cửa, và chỉ một giây sau, cậu ta kéo tám tên vệ sĩ đứng sắp hàng sau lưng Chu Thất Thất...

Tám người vệ sĩ đã cao lớn, mặt lại chăm bẵm lườm lườm, trông như những vị thần giữ cửa...

Những cái miệng thao thao bắt đầu ngưng lại bằng cách thấp giọng lần lần.... Những cặp mắt toé lửa tham lam cũng hạ lần và dời qua hướng khác, hoặc cúi đầu lẩn tránh...

Chỉ có một người ngồi nơi bàn ở góc phía trái, từ trước đến sau không nói một lời, đôi mắt lạnh như băng cứ đăm đăm nhìn ra phía cửa như chờ đợi...

Người này có vẻ lạ hơn ai hết. Đôi mắt như ẩn tàng thù hận, da mặt trắng bệch dị thường, tuổi khoảng hơn hai mươi hai, mặc bộ quần áo màu lam, nhưng không thấy bám bụi đường. Quần áo của hắn có vẻ chải chuốt sạch sẽ lắm.

Ngay sau đó, ngoài cửa đi vào một thanh niên mặc áo gấm, tuổi độ hăm hai hăm ba. Gã liếc qua bàn Chu Thất Thất và đi ngay lại bàn gã áo lam ngồi xuống tươi cười :

- Đại ca đến sớm lắm à?

Gã áo lam không trả lời, đôi mắt cứ đăm đăm ra cửa...

Chừng như không thấy lạ lắm với thái độ của vị đại ca của mình, gã thanh niên áo gấm cứ lo ăn uống, nhưng thỉnh thoảng cũng liếc chừng ra cửa...

Ở một bàn khác, có mấy người vóc dáng thô kệch, lại luôn luôn ném mắt về phía bàn của hai anh em gã áo lam. Trong bọn họ có một người mặt mày hung hãn, sau khi liếc về bàn của anh em gã áo lam, hắn cúi đầu thấp giọng :

- Có phải bọn Đinh gia huynh đệ, kẻ nổi tiếng mấy hôm nay không kia?

Gã chung bàn có đôi mắt lảo liên như chuột, cười nhỏ :

- Thiết đại nhân nhận diện tài thật đấy. Anh em hần đó chứ còn ai nữa!

Gã mày rậm nghe khen có vẻ tự đắc :

- Hà, bọn họ cũng đến đây nữa à? Nghe nói anh em họ khá lắm mà.... Chuyện hơi khó rồi đấy nghe!

Gã mắt chuột cười khịt khịt :

- Sao Thiết đại ca nói thế! Anh em chúng giỏi rồi, nhưng cái tên “Thần Thương Trại Triệu Vân” Thiết Thắng Long của đại ca lại bỏ à? Hứ, gặp đại ca thì họ có nhầm nhò gì!...

Gã có tên Thiết Thắng Long đập bàn cười ha hả, nhưng gã vùng nín bật khi nhìn ra cửa...

Gã cúi đầu nói nhỏ :

- Kể sắp vô đó mới đúng là đáng gờm nghe!

Mọi người nhìn ra thấy hai vợ chồng của một gã lưng vượn vai hùm, tay dắt một đứa con gái nhỏ khoảng chín mười tuổi...

Ba vợ chồng cha con của người khách mới vào có nhiều điều trái ngược : Người chồng lưng dài vai rộng, gân cốt nổi vòng, hai cục xương quènh nhô cao lên và cái miệng rộng một cách dị thường. Nhìn vào dáng vóc và gương mặt, ai yếu bóng vía chắc phải phát run.

Người vợ thì thân hình yếu điệu, làn tóc đen huyền phủ kín bờ vai, khuôn mặt trái xoan với làn da trắng như trứng gà bóc.... Nếu chỉ nhìn nghiêng một phía, thì quả thật là một tuyệt sắc; nhưng nếu nhìn đối diện, thì không ai khỏi buột miệng tiếc nuối cho người đẹp, vì từ trên chân tóc giữa trán, một vết sẹo dài rọc xuống tận cằm, một vết sẹo của gươm đao!

Giá như một con người xấu mặt, thêm vết sẹo như thế, thì có lẽ không ai để ý mấy, trái lại, đây là một giai nhân, vết sẹo ác nghiệt đó khiến cho nhiều người thất vọng.... Họ thất vọng vì đâu nên nổi để cho người đẹp thiệt thòi...

Riêng con bé thì thật là dễ thương, gương mặt bầu bầu, đôi mắt tròn xoe như hai hạt nhãn, vừa đi theo cha mẹ vào quán, cô bé vừa chỉ trỏ nói liên miên không dứt...

Cho đến khi nhìn thấy Hoả hải Nhi, cô bé vụt nín thinh le lưỡi nháy chú bé một cái rồi chạy núp vào bên nách mẹ cười rình rích...

Hoả Hải Nhi ngoảnh mặt vô bàn :

- Cái con quỷ liến như khỉ!

Chu Thát Thát cười :

- Người ta cũng nói cậu như vậy đó!

Bao nhiêu cặp mắt tò mò của thực khách bây giờ đổ dồn về phía đôi vợ chồng lạ, nhưng hai người này y như không buồn ngó một ai, họ cứ lo hỏi con món này món nọ...

Chu Thát Thát liếc qua mỉm cười :

- Coi bộ vui rồi đó, càng lúc càng thêm nhiều nhân vật lạ. Tất Dương này chắc có lẽ sẽ ồn ào.

Trầm Lăng hỏi :

- Cô có biết vợ chồng người ấy là ai không?

Chu Thát Thát trề môi :

- Không cần biết. Họ có biết tôi là ai không chứ?

Trầm Lăng thở ra :

- Họ hơn cô thập bội đấy!

Chu Thát Thát cười khẩy :

- Đường kim thất đại cao thủ võ lâm cũng chỉ cỡ đó là cùng chứ gì?

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Cô nên biết còn rất nhiều nhân tài ẩn dật trong chốn giang hồ. Thất đại cao thủ đó chỉ là cái danh tình cờ tụ họp, họ đâu phải là đại diện chính thức cho võ lâm!

Chu Thất Thất gật gật :

- Được rồi, kể như tôi nói không lại. Vậy công tử biết hai vợ chồng đó không?

Trầm Lăng lắc đầu :- Tôi cũng không biết!

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- TỨC CHẾT NGƯỜI TA KHÔNG! Phải hổng có đông người thì biết tôi!

Ngay lúc đó, chợt nghe ngoài cửa nhiều tiếng cười ròn rảng, tiếp liền đó, bảy tám gã đại hán bu theo đỡ một vị hoà thượng cao lớn dềnh dàng da thịt đầy đà úc na úc nức lên ghé đi vô...

Mấy gã đại hán đó đều vận y phục sang trọng, thân thủ nhanh nhẹn, mắt họ rục rịch nhìn sắc bén, đúng là những hảo thủ võ lâm. Chỉ có điều đối với vị hoà thượng mập họ tỏ ra hết sức cung kính...

Vị hoà thượng thì quả là kỳ dị, ai đời trời lạnh như cắt da thế ấy, mà lão chỉ mặc một chiếc áo mỏng, lại còn phạch ngực để lộ cái bụng anh ách những mỡ...

Chu Thất Thất vừa liếc qua thì đã cau mày khó chịu.

Hoả hòi Nhi bảo nhỏ :

- Chị Thất này, đồ chị lão hoà thượng đó giống cái gì?

Chu Thất Thất cười rúc :

- Đừng có nói! Đang ăn mà nói tới cái đó bắt buồn nôn!

Hoả Hài Nhi thấp giọng :

- Nếu lão mà biết võ công thì là chuyện quá kỳ. Chị xem, đi không mà còn thở ành ạch thì làm sao mà đánh chác gì với ai được chứ!

Nhưng phải nhận rằng lão hoà thượng và mấy gã đại hán vừa vô là hạng giao thiệp rộng, và có lẽ được nhiều người trọng nể. Cho nên khi họ vừa bước vô, phần đông thực khách đều đứng dậy chào.

Chỉ riêng cặp vợ chồng người đàn bà mặt sẹo vẫn cứ lo ăn và đùa với con, vẫn với thái độ dưới mắt không người...

Và hai anh em người mặc áo lam họ Đinh, vừa thấy họ vô đã cúi gằm mặt xuống...

“Thần Thương Trại Triệu Vân” Thiết Thắng Long kéo tay gã mắt chuột :

- Ai vậy hé? Biết không? Hay “Vạn Sự Thông” bây giờ thành “Nhất Sự Bết” rồi?

Vạn Sự Thông nheo nheo đôi mắt chuột :

- Lạ quá, không một ai lộ mặt giang hồ mà tôi không biết, thế sao lão này nhìn mãi không ra!

Thiết Thắng Long nói :

- Như vậy, hoặc giả là tại Vạn Sự Thông... bí, hoặc hẳn là hạng vô danh tiểu tốt chứ gì!

Vạn Sự Thông ầm ớ :

- Có thể... có thể là hạng tầm thường...

Thiết Thắng Long xì một tiếng dài :

- Khỉ mốc, nếu vô danh tiểu tốt thì làm sao Vương tiêu đầu, Tần tiêu đầu và bọn Tổng gia trang lại cung kính kính như thế?

Lúc bấy giờ phòng ăn đã chật ních, chín mười tên tiểu nhị lăng xăng chạy tháo mồ hôi...

Và càng làm cho không khí ngột ngạt thêm là giọng nói của lão hoà thượng mập. Giọng nói oang oang như ốc, át cả tiếng người khác...

Hoả Hải Nhi nhăn mũi :

- Thật là chán ngấy!

Chu Thất Thất cũng tỏ vẻ khó chịu :

- Quán mà làm như nhà... thấy muốn nổi xung!

Trầm Lăng gắt nhỏ :

- Muốn gây chuyện nữa hay sao đây?

Chu Thất Thất háy mắt :

- Chứ vậy không chán à?

Trầm Lăng nói :

- Còn người ta nữa chứ một mình mình à? Ngó mà xem, hai anh em người mặc áo lam, hai vợ chồng người phụ nữ mặt sẹo nè... thiếu gì người bất mãn. Coi chừng một lát đây có chuyện bây giờ. Tội gì mình lại đi gây chuyện!

Chợt nghe lão hoà thượng kêu lớn :

- À, lại đây, lại đây!

Nhìn qua thấy hai tên đại hán áo đen kè lấy một gã đội nón rộng vành, đẩy về phía lão hoà thượng.

Một trong hai tên đại hán chỉ gã đội nón rộng vành :

- Bẩm lão gia, hần họ Hoàng, người ở đây gọi là Hoàng Mã. Chuyện này hần biết rõ lắm, nội thành Tất Dương này hần biết rõ hơn ai hết!

Lão hoà thượng cười khà khà :

- Được, được.... Lấy cho hần một trăm lượng bạc trước đi, để cho hần yên lòng.

Một trong bọn đại hán áo đen lấy ra một trăm lượng bạc ném dưới chân Hoàng Mã.

Lão hoà thượng vẫn cười : - Rồi, nói đi! Còn thưởng nữa! Gã Hoàng Mã run rẩy : - Dạ, dạ, tôi là Hoàng Mã, hơn mười năm nay ở tại Tất Dương... Lão hoà thượng rống lên :

- Nói ngắn ngắn đi, đừng có dài dòng, ai không biết mi là du đảng ở đây!

Và lão ngó quanh cười hề hếch :

- Nói lớn một chút cho chư vị ở đây nghe với!

Hoàng mã dềnh hăng luôn mấy tiếng :

- Phía Bắc thành Tất Dương này có mỏ than, nhưng ở đây không có ai đào. Cách đây nửa tháng chợt có mười thương khách đến mua hết vùng đất đó, muốn nhân công khai phá, nhưng đào mãi hơn nửa tháng vẫn chưa có lấy một mẫu than...

Tuy hần nói chuyện mỏ than, nhưng ai cũng biết sẽ dẫn đến chuyện lạ lùng, nên mọi người chăm chú theo dõi...

Hoàng Mã ngừng lại nuốt nước bọt rồi nói tiếp :

- Nhưng hôm đầu tháng cách đây bốn năm ngày, đám nhân công bồng đào được một tảng bia đá, trên tảng bia có khắc tám chữ : “Qua khỏi bia này, trời lay đất chuyển”...

Nói đến đây, giọng họ Hoàng chợt hơi rung...

Lão hoà thượng cũng không cười nữa :

- Ngoài tám chữ ấy, bia đá còn có vẽ thêm cái gì nữa không?

Hoàng Mã nói :- Không có gì nữa... mà nghe nói tám chữ đó, mỗi một nét là một cây tên, nghĩa là phải bảy tám mươi cây tên gì đó mới đủ cho tám chữ.

Đám thực khách vụt xì xào....

Chừng như chuyện những cây tên làm cho họ rúng động...

Hoàng Mã run run nói tiếp :

- Đám nhân công hầm mỏ thấy bia đá thì không dám đào nữa, nhưng những người chủ lại cố muốn đào cho kỳ được, nên họ bỏ thêm thật nhiều tiền để mướn người đào tiếp... tối hôm đó, đào đến một cái cửa hang bằng đá, trên cửa khắc : “Qua cửa sẽ chết”, chữ viết màu đỏ, trông đến rợn người...

Câu chuyện đến lúc gay cấn, thực khách im lặng lắng nghe...

Hoàng Mã lấy chân khều khều đồng bạc và nói tiếp :

- Bọn nhân công lại không dám đào; trái lại bọn chủ cảm thấy như sắp thành công, họ bỏ ra thêm bạc, lại sắm rượu thịt thôi thúc nhân công. Thế là đám nhân công đào sâu và đến ngày thứ hai...

Hoàng Mã vẫn nói nhưng giọng như lú lờ :

- Đến ngày thứ hai thì... thì không một ai trở ra. Chờ mãi đến trưa cũng không thấy động tĩnh.... Vợ con cha mẹ nhân công kéo đến miêng hầm kêu khóc rền trời.... Và cho đến chiều hôm ấy cũng im ờ không thấy ai ra, cũng không nghe tiếng động.

Hoàng Mã lau mồ hôi trán nói tiếp :

- Cuối cùng có một số thân nhân gan dạ, họ rủ nhau xông đại vào, thì mới biết rằng bên trong cửa đó là một động đá, và những nhân công đã chết hết. Mà cách chết của họ thật là dễ sợ, hai tròng mắt trợn trừng cơ hồ lòi hẳn ra ngoài, vẻ mặt như là gặp chuyện gì sợ hãi lắm rồi mới chết. Bọn người vừa vào thấy thế hoảng sợ chạy ra, thế là chủ nhân lại phải mướn kẻ mạnh dạn vào khiêng thây số công nhân chết; không ngờ qua đến ngày thứ ba, những người vào xem và những người khiêng thây cũng... chết luôn!

Gã họ Hoàng ngừng nói...

Mọi người nín hơi, ai cũng nghe lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi.

Một lão già cao cao ốm ốm, ngồi kể bên lão hoà thượng trầm ngâm một lúc mới

hỏi : - Chú có biết những người vào khiêng thây sau đó bị chết bằng cách nào không?

Hoàng Mã lấp bắp một hồi mới nói ra thành tiếng :

- Qua trưa ngày hôm sau, những người ấy có người đang ngồi ăn cơm, có người đang thắp hương phúng điếu kẻ chết, có người đang ngồi viết văn điếu, có người đang ở nhà xách nước tưới cây, nghĩa là họ không cùng chung một chỗ với nhau, nhưng vừa đúng chính Ngọ, thì cùng một lúc, y như là thấy quỷ, tất cả mọi người có tham dự vào chuyện vô hằm khiêng xác ấy vụt nhảy dựng lên la một tiếng thất thanh rồi ngã quỵ xuống vật mình mà chết.

Lão già vừa hỏi bỗng giật mình buông rơi chén rượu đang cầm, lão lảo nhãm như tự nói với mình :

- Vừa đúng Ngọ... thật là lợi hại... thật là lợi hại...

Chu Thát Thát nắm chặt lấy tay Trầm Lăng, cô gái liếng thoắng bắt đầu rung động...

Chỉ có Hoá Hải Nhi hỏi một cách tự nhiên :

- Có phải những người ấy bị trúng độc không cả?

Không ai đối ngữ với ai, nhưng lão già ốm cũng nói :

- Phải, đó là độc, cái cửa động đá đó nhất định chỗ nào cũng có độc, và chỉ cần chạm tay vào là không làm sao thoát khỏi. Thậm chí xác người trúng độc nếu người khác đụng vào cũng sẽ không toàn tính mạng. Thật là một thứ độc mà hơn hai mươi năm nay chưa từng nghe thấy!

Lão hoà thượng vụt hỏi :

- Lợi hại hơn “Tý Ngọ Thôi Hồn Sa” của ông anh nữa à?

Tất cả thực khách lại thêm một phen táng đờm khi nghe đến tên “Tý Ngọ Thôi Hồn Sa” Mạc Ly, người đứng vào hàng thứ ba trong mười chín thứ độc được ám khí trong võ lâm hiện tại. Vị chủ nhân “Tý Ngọ Thôi Hồn Sa” có mặt tại nơi đây mà này giờ không một ai biết mặt...

Và lão trả lời ngay câu hỏi của nhà sư :

- Nếu đem độc được của lão phu so sánh với chất độc này thì y như chim sẻ sánh với đại bàng!

Lão hoà thượng khẽ cau mày, nhưng rồi lại bật cười ha hả :

- Chỉ cần các vị bằng lòng theo bần tăng thì sẽ bảo đảm không bao giờ bị chết. Cho dù chất độc nào lợi hại hơn nữa, bần tăng cũng chỉ xem như một chất đường!

Và lão lại quắc mắt hỏi họ Hoàng :

- Cái cửa động đó có phải bị bịt kín lại rồi không?

Hoàng Mã lắc đầu :

- Trong một đêm một ngày chết ngót hai trăm người, còn ai dám léo hánh tới cái ma động ấy mà nói chuyện bít cửa? Luôn cả lũ khách có việc ngang qua Tất Dương thành cũng phải quay sang hướng khác. Ai liếc sơ về phía đó nếu không phải là muốn tự tử thì cũng là điên!

Lão hoà thượng cười ha hả :

- Như vậy tất cả những người có mặt ở đây đều muốn đến đó xem, hoá ra là đám điên hết à?

Hoàng Mã sững sốt và vụt quì sụp xuống lạy như tể sao :

- Tiểu nhân không dám... tiểu nhân không dám nói thế!

Lão hoà thượng hét to :

- Cút đi cho mau!

Như tử tội được lệnh ân xá, Hoàng Mã bò càng ra cửa. Gối bạc lăn lóc dưới chân gã cũng không dám đụng đến...

Hoả Hải Nhi chồm mình qua, lấy chân hất gối bạc bay theo Hoàng Mã, rồi theo đà cái hất chân vọt người ngồi y lên ghế như cũ và kêu với :

- Tiền công nói khô nước miếng đó, lấy đi chứ!

Quần hùng thấy chú bé mà thuật khinh công quá tuyệt, họ cũng quay lại nhìn ngơ ngác...

Lão hoà thượng vỗ tay :

- Giỏi, chú bé thật giỏi! Học của ai thế?

Hoả Hải Nhi chớp mắt :

- Học của chị tôi!

Lão hoà thượng lại cười hề hề :

- Giỏi, tên gì nhỉ?

Hoả Hải Nhi nhướng mắt :

- Chu Bát Gia! Còn hoà thượng gọi là gì nhỉ?

Lão hoà thượng ngửa mặt cười ngất :

- Chu Bát Gia, hả hả... Giỏi, bần tăng tên là Nhất Tiểu Phật, nghe rõ chưa?

Lão vừa cười vừa đứng dậy chậm chậm đi lại phía Hoả Hải Nhi, thịt trên mình lão rung rung trông thật buồn cười...

Chu Thất Thất và Trầm Lăng mím môi nhìn chăm chăm vào mặt lão...

Nhưng vừa đến gần Hoả Hải Nhi, Nhất Tiểu Phật đột ngột quay phắt sang bàn của hai anh em gã họ Đinh.

Hành động của lão thật là xuất kỳ bất ý.

Nhưng hai anh em họ Đinh lại càng nhanh hơn...

Gã áo lam tung một đá bay bổng chiếc bàn, hoành tay rút thanh kiếm sau lưng xóc tới.

Gã áo gấm tràn mình qua bên trái buồng cái ly, ho sặc sụa :

- Hoà thượng mập, Đinh Lôi, Đinh Vũ này có làm gì người, sao người vội thế?

Nhất Tiểu Phật vừa tung mình đá văng chiếc ghế vừa bay vù tới. Lão không đỡ mà cũng không tránh, lại đưa đầu ưỡn tới...

Bốp!...

Một tiếng dội khô khan, chiếc ghế va vào cái đầu trọc của lão, vỡ tan thành từng mảnh vụn!

Nhất Tiểu Phật vươn tay chụp lấy hai chân ghế gãy, thét lên một tiếng giáng xuống đầu hai anh em họ Đinh.

Thân hình lão vốn đã cao lớn, hai cánh tay dài lồng thòng, hai chân ghế vung ra với phạm vi gần một trượng tiếng gió rít lên làm cho đèn đuốc lao chao...

Mọi người đều thất sắc, vì ai cũng thấy anh em họ Đinh khó tránh được đòn phủ đầu hiểm ác...

Nhưng, thay vì nhảy tránh ra, cái mà ai cũng biết trước cách thoát, hai anh em họ Đinh lại tràn tới và, bằng một thân pháp cực kỳ tuyệt diệu, cả hai anh em đều lòn dưới chiếc áo rộng của nhà sư mập, tránh ngọn đòn hung hãn một cách thần tình. Từ trước mặt lòn qua sau lưng kẻ địch thoát thân trong thế hiểm nghèo quả là cách mà kẻ thiếu kinh nghiệm giao chiến không ai dám làm.

Phát chiêu, thấy trước mặt trống trơn, sau lưng có địch, Nhất Tiểu Phật thu đà đánh quật lại ra sau.

Quả là một thế đánh đẹp mắt, vì đang lữ đà phía trước chưa kịp xoay mà có thể tấn công ngược phía sau, thân pháp quả thật không phải tầm thường...

Chân ghế bên phải trúng ngay thanh kiếm của Đinh đại ca, chân trái bằng thế “Hoàn Phi” đá ngay vai Đinh nhị ca.

Rõ ràng hai anh em họ Đinh bị thế hạ phong, nhưng chớp nhoáng lên một cái, tiếng họ đã ở phía ngoài cửa sổ :

- Muốn đấu hãy ra ngoài, đừng làm náo động khách sạn đông người!

Từ lúc Nhất Tiểu Phật phát động công thế, cho đến lúc giao đấu và hai anh em họ Đinh ra ngoài cửa sổ chỉ trong vòng hai cái chớp mắt, chiêu thức của đôi bên đều là ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Họ kết hợp võ công, trí tuệ và kinh nghiệm chiến đấu, ba thứ tinh túy của một cuộc đấu chớp nhoáng, làm cho quần hào hà mồm trơ mắt y như là đang xem một cuộc biểu diễn cực kỳ ngoạn mục, cho đến khi hạ xong màn nhất họ mới chớp mắt thở phào và không hẹn mà cùng nhất loạt vỗ tay hoan hô.

“Tý Thợ Thôi Hồn” Mạc Ly bước lại gần Nhất Tiểu Phật, cất giọng cười thâm hiểm :

- Lôi Vũ “Song Long kiếm” đang thời kỳ thanh phát, đại sư cố mà ra tay cẩn thận hơn một tí!

Bốn tiếng “ra tay cẩn thận” của lão tuy không nhấn mạnh, nhưng ai cũng biết đó là lời hẹn ngầm độc ác.

Nhất Tiểu Phật cười sảng sặc :

- Hai tên oắt con ấy mà có nghĩa lý gì. Bạn phải giải quyết chuyện ở đây, nếu không bàn tăng đâu dễ gì buông tha chúng.

Và lão quét mắt qua khắp phòng lớn tiếng :

- Chuyện này các vị đã nghe hết rồi chứ? Vậy nếu có ai không phải vì chuyện ấy mà đến đây, thì xin hãy đi khỏi nơi này, những ai vì chuyện ấy đến đây, thì mời ở lại cùng bàn tăng thương lượng.

Chu Thất Thất hỏi giọng lạnh lùng :

- Ông lấy tư cách gì mà bảo người ta đi chứ?

Nhất Tiểu Phật ngó nàng chăm chăm và vụt cười ha hả :

- Nữ thí chủ nói thế chắc là không phải vì chuyện ấy mà đến đây chứ?

Quan sát lão hoà thượng từ đầu tới cuối, Chu Thất Thất biết lão là con người có nhiều mưu kế lợi hại, nàng cười nhạt trả lời :

- Ông hiểu lầm, tôi đến đây chỉ vì chuyện ấy đấy!

Nàng vừa nói vừa nhìn Trầm Lăng cười cười...

Đôi mắt của Nhất Tiểu Phật quay qua phía Trầm Lăng.

Y như người vô sự, chàng bưng chén rượu từ từ nhấp nháp, như chuyên tâm thưởng thức tửu vị, không buồn ngó đến một ai...

Cảm thấy có vẻ hơi gay, Nhất Tiểu Phật gật gật đầu :

- Tốt... tốt!...

Và lão quay sang bàn bên có năm gã đại hán đang ngồi, hất hàm :

- Sao? Còn chư vị?

Năm gã đại hán cùng một lượt đứng lên, mặt họ đều biến sắc...

Một người trong bọn gượng cười :- Đại sư có ý như...

Gã nói chưa dứt thì cánh tay của Nhất Tiểu Phật đã chụp tới...

Gã chỉ kịp kêu lên một tiếng “á” thì thân hình đã bị đỡ bổng lên rồi quăng xuống đất một cái bịch y như quăng một bao cát.

Rượu thịt chén bát đổ tứ tung. Bốn gã còn lại chưa kịp phản ứng thì lão hoà thượng lại vung tay...

Bốp... bốp...

Bốn gã đại hán bị luôn mỗi gã hai tát tai, mặt mày sưng húp, xiểng niểng văng vô góc vách...

Nhất Tiểu Phật cười ha hả :

- Đồ vô dụng, rút đi cho rảnh mắt!

Và lão oang oang lớn tiếng :

- Kẻ tham gia chuyện này càng đông càng tốt, nhưng nếu để bọn vô dụng đó chen vào, thì chẳng những không ích gì mà lại còn hư chuyện. Rút đi!

Bốn gã đại hán bị tát tai lật đật chạy lại đỡ gã còn nằm dưới đất, rồi tiu nghỉu rút êm ra cửa.

Nhất Tiểu Phật lại quay sang bàn khác.

Bàn này có bốn gã đại hán, họ đã chuẩn bị sẵn, nên nhất loạt đứng lên...

Không chờ họ kịp ra tay, Nhất Tiểu Phật một tay chụp ngay một gã vung tròn như chong chóng, làm cho hai gã kia, một bị trúng văng vô vách, một bật ngựa lên bàn của Chu Thất Thất.

Trầm Lãng không quay đầu lại, chỉ vòng tay ra sau lưng đỡ nhẹ một cái, gã đại hán dội lại nhưng không ngã sấp nhờ mấy ngón tay Trầm Lãng móc vào tay áo, gã chỉ vững vững rồi đứng lên như thường.

Trầm Lãng cứ tự nhiên bưng chén rượu khề khà nhấp từng ngụm một...

Nhất Tiểu Phật khề cau mày vươn tay chụp gã đại hán vừa được cứu quăng bổng lên không, nhưng bàn bên kia có một người vùng đứng dậy đưa tay hứng lấy và đặt gã xuống một cách an nhàn.

Quay lại thấy kẻ đó là “Thần Thương Trại Triệu Vân” Thiết Thắng Long, Nhất Tiểu Phật nhăn mặt cười hề hề :

- Thắng đại hiệp quả xứng danh là người hùng miền Hà Bắc! Hà hà!

Thiết Thắng Long có vẻ đắc ý vòng tay :

- Đại sư cũng biết đến tiện danh, thật là vạn hạnh!

Nhất Tiểu Phật lừ lừ mắt :

- Với con người uy dũng như Thiết huynh, bản tăng đâu dám xem thường, nhưng đối với kẻ khác...

Lão ngừng nói và đưa mắt đảo khắp hết phòng, tia mắt lão đằng đằng sát khí...

Trong số thực khách, mười người có mặt đã hết chín người riu riu đi ra, và Nhất Tiểu Phật ngửa mặt cười ha hả :

- Những vị còn lại chắc toàn là bậc anh hùng?

Lão chấm câu hỏi bằng một tia mắt sáng ngời quét qua mặt Vạn Sự Thông.

Nheo nheo đôi mắt chuột, Vạn Sự Thông hất mặt sang bên :

- Cách bên kia có hai vị, người mặc áo màu tía là “Thông Châu Nhất Bá” Hoàng Hoá Hổ, người mặc áo vàng là nghĩa tử của họ Hoàng, “Tiểu Bá Vương” Lữ Quang. Và bàn đằng sau là “Bát Tuyết Song Dao” Bành Lập Nhân, “Chấn Sơn Chương” Hoàng Phủ Tung, “Hận Địa Vô Hoàn” Lý Bá, “Du Hoa Phong” Tiêu Mộ Văn, còn vị ngậm ống điếu dài đó là “Cam Yên Đà Huyệt” Vương Nhị Ma...

Nhất Tiểu Phật gật gật đầu :

- Hay lắm, nhưng còn nữa chứ?

Vạn Sự Thông rùn rùn vai ngo qua bàn khác :

- Đây là “Trại Ôn Hầu” Tôn Thông Tôn đại hiệp và quý phu nhân, vị này là “Ngân Hoa Tiêu” Thắng Vinh, ... còn tại hạ chính tên là Vạn Thị Tung, nhưng người ta nói trại mãi thành ra Vạn Sự Thông...

Khẽ liếc qua bàn Chu Thất Thất, y nói tiếp :

- Còn vị tiểu thư đây có lẽ là ái nữ thiên kim của Hoạt Tài Thần, còn còn....

Y lướt mắt qua Trầm Lãng, rồi để vợ chồng người đàn bà mặt sẹo, nhưng lại lắc lắc đầu...

Nhất Tiểu Phật bật cười :

- Thôi, thế cũng đủ rồi, như vậy cũng đủ xứng danh là Vạn Sự Thông rồi. Con đường về sau, bản tăng thấy không thể thiếu các hạ làm bè bạn!

Vạn Sự Thông cười híp mắt :

- Đa tạ đại sư!

Nhất Tiểu Phật vụt quay qua quát lớn :

- Thắng đại nhân, xin mời chén rượu!

Lão đập tay xuống bàn, chén rượu bị tung văng vụt bay lên xia thẳng vào mặt Thắng Vinh... Đa tạ!

Họ Thắng mỉm cười, xoè bàn tay dựng đứng cản cái chén lại, và ông ta lại nghiêng xéo bàn tay. Chén rượu trút ngay vào miệng không rót ra ngoài một giọt.

Nhất Tiểu Phật cười khà :

- Khá lắm, Tôn đại hiệp dùng một chén nhé?

Bàn tay lão đập xuống, lại một chén rượu bay qua...

Không đưa tay cũng không tránh né, họ Tôn hả miệng cắn ngay vành chén và ngửa mặt lên cho rượu rót vào trong miệng...

Nhưng rượu vừa trút hết thì chợt nghe “tách” một tiếng, miệng chén sứt ra rơi xuống đất.

Thì ra tuy Tôn Thông khá nhanh nhẹn, nhưng dùng sức chưa đủ mức, vì thế mà chén rượu bị bề chỗ cắn rơi xuống, làm cho ông ta hơi đỏ mặt, nhưng Nhất Tiểu Phật đã vỗ tay :

- Người ta thường nói “phụng không bao giờ chung đậu với gà”, các vị quả thật anh hùng...

Tưởng lão hoà thượng mập không thấy sơ hở của mình, Tôn Thông vừa nhích môi cười thì chợt nghe Nhất Tiểu Phật thấp giọng :

- Coi chừng môi có bị đứt thì lấy rượu xoa đi, kéo người ta ngó thấy!

Và lão ta vụt quay mình, hai tiếng gió vút lên...

Không biết tự bao giờ, Nhất Tiểu Phật đã cầm sẵn hai chiếc đĩa, và trong cái quạt tay theo thế “Quỷ Thủ Tiên” trong “Nhị Long Thương Chu” thủ pháp, hai chiếc đĩa bay về tới hai chân của “Tiểu Bá Vương” Lữ Quang.

Làm như lúng túng, hoảng hốt, Lữ Quang chấp chới hai tay, nhưng khi hai chiếc đĩa bay tới, họ Lữ vụt nhảy vọt lên tung một lượt hai chân hất nhẹ lên, hai chiếc đĩa bay bay bổng lên thềm nhà quay vòng như chong chóng.

Đang đà lơ lửng trên không, Lữ Quang đạp chân vào không khí vọt lên bắt lấy hai chiếc đĩa, để mình rơi xuống ghé gập lấy miếng thịt bỏ vô miệng và khê gật đầu :

- Cảm ơn giúp đỡ!

Tất cả mọi người vỗ tay hoan hô, chỉ riêng “Thông Châu Nhất Bá” Hoàng Hoá Hổ lườm lườm đôi mắt chuẩn bị sẵn sàng ứng phó...

Không ngờ Nhất Tiểu Phật chỉ cười :

- Con như thế thì cha đâu có kém!

Và lão quay sang hướng khác...

Hoàng Hoá Hổ thở phào...

Bước lại gần bàn Bành Lập, và nhìn chăm chú vào ông ta một hồi rồi vụt quát

lên : - Lập Tiễn Hoa Sơn!

Bành Lập nhất thời ngơ ngác, nhưng liền đó ông ta chợt hiểu ra là Nhất Tiểu Phật dùng khẩu chiến để thử tài mình.

Thật ra mấy mươi năm rèn luyện đao pháp, họ Bành tuy rất khá và điêu luyện ở chiến trường, nhưng chưa gặp trường hợp “khảo thí” này, tuy vậy ông ta vẫn nhanh trí đáp liền :

- Bên trái “Phụng Hoàng Đơn Triển Xí”, bên phải “Tuyết Hoa Cái Đỉnh Môn”!

Nhất Tiểu Phật lại hô :

- Ngô Cương Phạt Quế!

Bành Lập đáp liền :

- Trái đánh “Ngọc Đái Lãng Môn”, phải dùng “Hoành Sa Lập Điều”!

Nhất Tiểu Phật lại hô :- Minh công “Bát Thảo Tâm Xà”, ám tiễn “Độc Xà Xuất Huyết”!

Đến đây quả là khá gay go...

Bởi vì chiêu thế “Bát Thảo Tâm Xà” thì phải uốn ngược thanh đao qua một cách uyển chuyển, còn “Độc Xà Xuất Huyết” thì lại phải công thẳng tới một cách gấp rút, cho nên chỉ lỗi trong một ly sẽ mất đi ngàn dặm, một thế đánh cương nhu cùng một lúc hết sức khó khăn...

Bành Lập suy nghĩ một giây và trả lời thật chậm :

- Bên trái “Hoành Đao Phong Bế”, bên phải áp dụng” Uyển Để Sanh Hoa“, nếu chưa đến tận cùng thì hai thanh đao nhập lại làm một theo thế ”Thập Tự Giá”...

Nhất Tiểu Phật gật đầu :

- Hay, vậy nếu dùng “Uyển Để Sanh Hoa” đánh tiếp?

Bành Lập toát mồ hôi chưa kịp nói lời nào thì Nhất Tiểu Phật đã nói luôn :

- Ta dùng “Lập Tiễn Hoa Sơn”, đáng lý các hạ phải dùng “Khô Thụ Bàn Căn” đối phó chứ không thể tung kịp ” Tuyết Hoa Cái Đỉnh”!

Bành Lập cau mày :

- Bên phải dùng “Triều Thiên Nhất Quế Hương”, bên trái dùng “Long Môn Tam Kích Lãng”, lấy công thế công!

Nhất Tiểu Phật mỉm cười :

- Hay và “Huy Thủ Phong Hầu”?

Bành Lập gạt mồ hôi cười ha hả :

- Ta đã đánh dưới bụng, đại sư phải lùi một bước, sao có thể dùng “Huy Thủ Phong Hầu”?

Nhất Tiểu Phật nhướng mắt :

- Người khác thì không được, nhưng bản tăng thì được. Các hạ xem đây...

Lão đột nhiên với tay rút thanh đao của Bành Lập, đánh ngay thế “Lập Tiễn Hoa Sơn”, nhưng chỉ nửa chừng vội thóp bụng lại, lạ làm sao, đầu lão vẫn giữ nguyên, chân đứng yên một chỗ mà bụng lại thót cong lại phía sau, và mũi đao lại quay xéo xéo quả đúng thế “Huy Thủ Phong Hầu”, mũi đao bay tới ngay cổ họng Bành Lập, nhưng chỉ chạm nhẹ vào da thì ngừng lại và lão mỉm cười :

- Sao, đúng không?

Bành Lập run giọng :

- Nếu đại sư đánh thật thì chắc tại hạ phải chết!

Nhất Tiểu Phật cười lớn và phóng nhanh thanh đao trả cho Bành Lập, rồi quay sang phía Hoàng Phủ Tung.

Hoàng Phủ Tung, Lý Bá và Tiêu Mộ Văn y như đã có bàn trước, cho nên Nhất Tiểu Phật vừa quay sang, Lý Bá vùng đứng dậy bước ra ngoài bậc cửa và khom mình xuống...

Một thốt đá xanh vuông vức độ mặt bàn dùng để lót mặt thêm nặng trên trăm cân, bị Lý Bá nhấc lên đưa thẳng khối đầu, từng bước một đi vào, cánh tay gân cuồn từng vòng như dây thừng quấn quanh bắp thịt.

“Chấn Sơn Chuông” Hoàng Phủ Tung quát lên :

- Thật là thần lực!

Vừa quát, vừa đứng dậy tung một chuông...

Bụt...

Ngon chưởng trúng ngay vào thốt đá, mặt đá bị thủng một lỗ, đá nát ra như bụi và thốt đá từ tay Lý Bá bay ngược trở ra...

“Du Hoa Phong” Tiêu Mộ Văn khom mình xuống, rồi như một đòn bẩy bật họ Tiêu tung mình theo đưa tay hứng lấy thốt đá đặt nhẹ vào chỗ cũ.

Nhưng chỉ vừa chấm đất, họ Tiêu lại nhún chân, cả người và thốt đá lại bay lên. Thêm hai ba lần lao người lên xuống, họ Tiêu đã đưa thốt đá ra phía sau vườn cho rơi đánh “bình” một tiếng rồi mới quay vào, mặt không đổi sắc.

Nhất Tiểu Phật gật gật đầu :

- Tam vị quả thật công phu dày dặn, Lý huynh thần lực, Tiêu huynh mang vật nặng phi thân, nhưng nếu lâm trận, thì công phu của Hoàng Phủ huynh có lẽ hữu ích hơn...

Họ Tiêu muốn nói gì đó nhưng lại thôi...

Chợt nghe “Cam Yên Đà Huyệt” Vương Nhị Ma bật cười ha hả :

- Đại sư luận hay lắm, nhưng theo thiên kiến của tại hạ thì khi lâm trận, chưởng lực của Hoàng Phủ huynh chưa chắc hữu dụng!

Nhất Tiểu Phật nhướng mắt :

- Sao?

Wương Nhị Ma vẫn thản nhiên :

- Chưởng lực có cứng mạnh nhưng chưa thuần, vì số đá bị bể nát vừa rồi lớn nhỏ không đều nhau, số bể lớn thì lớn quá, số nhỏ thì lại thành ra bụi cám. Từ đó mà xét, thì chưởng lực chỉ được năm sáu thành hảo hảo!

Hoàng Phủ Tung xạm mặt, nhưng bị sự phân tích xác đáng đó làm cho cứng miệng...

Nhất Tiểu Phật mỉm cười :

- Như thế thì có lẽ chưởng lực của Vương huynh tinh luyện lắm nhỉ?

Hoàng Phủ Tung xốc tới :- Đề xin lãnh giáo!

Wương Nhị Ma nghinh bộ mặt vàng như sáp ong, chớp chớp cặp mắt ba góc, tay vuốt bộ râu dê khật khưỡng đi lại trước mặt Hoàng Phủ Tung :

- Các hạ đánh tôi thử một chưởng xem!

Hoàng Phủ Tung trầm giọng :

- Chưởng lực của tại hạ không thuần, đánh ra nhưng không chắc lắm, cho nên vạn nhất lỡ làm cho các hạ mang thương tích rồi làm sao?

Wương Nhị Ma vuốt râu cười :

- Các hạ đánh tại hạ có chết cũng không sao, vì đây là việc do tại hạ tự nguyện, vả lại, tại hạ vốn là kẻ cô quả, không có kẻ truyền nhân, cũng không sợ có ai tìm các hạ mà báo thù đâu!

Hoàng Phủ Tung ngó chung quanh :

- Đó là các hạ tự nói đấy nhé, chứ vị bằng hữu làm chứng cho điều ấy!...

Vừa nói dứt lời hai tay đã vung lên, chưởng phong ào ào bắn vào giữa ngực Vương Nhị Ma...

Hay quá!

Họ Vương buột một tiếng khen, dựng đứng bàn tay nhẹ nhẹ đưa ra... Bùng!...

Hai ngọn chưởng dội vào nhau kêu lên một tiếng, thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Tung chao chao mấy cái, hai chân loạn choạng thối lui liên tiếp, trừng trừng đôi mắt nhìn Vương Nhị Ma và vùng há miệng ới ra một búng máu.

Tiêu Mộ Văn lật đật chạy lại, nhưng Hoàng Phủ Tung đã gạt tay ra và quay mình lao thẳng ra ngoài cửa. Nhất Tiểu Phật cười ha hả : - Không sợ mất danh mà chỉ sợ vô tài, Vương huynh làm bần tăng thật đã mất hết

sức!

Wương Nhị Ma vuốt vuốt râu :

- May rủi mà!...

Lúc bấy giờ phòng ăn thật là lộn xộn, bàn ghế lật nghiêng lỏng chỏng, chén bát văng bể tứ tung, chỉ có bàn của bọn Chu Thất Thất và hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo thì vẫn còn nguyên vẹn.

Trầm Lăng vẫn bình thản nhăm nháp an nhàn thư thái như không, đối với những việc xảy ra, không hoan nghênh cũng không phản đối.

Nếu bình thường thì quả đây là một người thủ phận thiện lương, nhưng trong hoàn cảnh này thì thái độ đó lại trở nên kỳ dị, trở nên mục tiêu khá hấp dẫn đối với kẻ ưa gây sự.

Chu Thất Thất thì cứ nhìn chàng chăm chăm, chừng như nàng rất thích thú với vẻ đầy tự tin của chàng.

Vợ chồng người đàn bà mặt sẹo thì cứ lo đùa với con gái chứ không buồn ngó đến ai. Còn cô con gái họ lại luôn luôn dòm Hoả Hải Nhi nhăm miệng hình mũi làm trò ông kẹ...

Hoả Hải Nhi thấy cô bé làm trò kỳ cục thì lại đâm ra muốn làm... người lớn, cậu ta thỉnh thoảng cau mày thở ra, tư lự Nhưng sự thật thì chẳng phải cảm khái chuyện gì, mà cũng không bắt măn hay thương hại một ai.

Tất cả sáu người trong bọn họ đột nhiên tạo thành một thế giới riêng biệt trong vũ trụ lảm điều lảm chuyện ồn ào nọ.

Nhất Tiểu Phật lần lần đi lại, nhưng hai vợ chồng người đàn bà mặt sẹo cứ lo đùa với con gái mình thôi...

Chu Thất Thất liếc thấy cười nho nhỏ :

- Lão thầy chùa mập đã ghẹo đến vợ chồng người ấy, coi chừng bị một vố đau!

Bao nhiêu cặp mắt còn lại đều đổ dồn vào Nhất Tiểu Phật và hai vợ chồng nọ, vì họ cảm thấy đây có thể là vấn đề gay nhất, mà không chừng cuộc diện cũng sẽ vì đó mà đổi thay...

Nhưng Nhất Tiểu Phật chưa kịp có một cử động nào thì thành linh phía bên ngoài xa xa nghe vọng lên một loạt tiếng rú cực kỳ kinh khiếp. Tiếng rú không cùng một chỗ, có gần có xa, nhưng lại nối tiếp cùng một lúc giữa đêm khuya nghe rợn gáy.

Nhất Tiểu Phật bước nhanh lại cửa sổ đưa tay vén màn che...

Một luồng gió thốc vào, tuyết bay rơi lả tả, nhiều ngọn đèn chao chao như muốn tắt, khung cảnh trong vòng vụt cheng nghiêng.

Dưới ánh sáng lập loè, trông người chết thật là dễ sợ. Đôi mắt trợn trừng như muốn lòi ra ngoài, vẻ mặt y như là trước khi chết đã gặp phải một chuyện kinh hãi tột bậc...

Điều đáng chú ý là da mặt họ tím bầm, sưng húp kỳ dị...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hồi hộp...

“Tý Ngộ Thôi Hồn” Mạc Hy lom khom dòm kỹ và vụt la lên :

- Độc, thứ ám khí tẩm độc cực kỳ lợi hại!

Nhất Tiểu Phật ngồi xổm xuống mở phanh ngực áo của nạn nhân, thấy da thịt nơi nào cũng tím bầm sưng húp, ngay giữa ngực có vết thương như bị tên đâm, chất nước đen đen nhờn nhờn chảy ra, không phải máu cũng không phải mủ...

Điều lạ là trong vết thương không thấy vật gì cả, không có tên cũng không tìm ra ám khí.

Xem tiếp những thầy khác, tất cả cách chết và hình dáng đều y như vậy, không thấy có gì khác cả.

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, không ai nói được lời nào...

Nhất Tiểu Phật nuốt nước bọt :

- Các vị có nhìn ra đó là thứ ám khí gì không?

Trầm Lăng nói nhỏ :

- Căn cứ vết thương thì có lẽ là tên bắn!

Mạc Hy trở mắt :

- Tên? Ở đâu?

Nhất Tiểu Phật trầm ngâm :

- Nếu nói có người núp trong bóng tối phóng lãnh tiễn giết đám người này rồi rút tên ra hết thì không thể làm được trong trường hợp này, vì chúng ta theo dấu vết rất mau. Còn nếu không như thế, thì tên từ đâu tới? Và rồi đi đâu?

6. Thám Hiểm Nhà Hoang

Nghi vấn về “lãnh tiễn” dồn dập nổi lên, không khí khủng bố bao phủ nặng nề...

Ngay lúc đó, xê về phía trước chợt nghe văng vẳng tiếng ca:

”Trăng lạnh rọi mờ hoang...

Khuyên hãy ngăn lòng dục...

Thành Tất Dương ai đến...

Sẽ thành kẻ mờ hoang...”

Nhất Tiểu Phật gầm lên:

- Đuổi theo!

Tiếng ca thoát trước thoát sau, chợt trái chợt phải, khi rõ ràng lúc văng vẳng không làm sao định hướng để đuổi theo... Nhất Tiểu Phật phóng mình lên rồi lại cũng đứng y một chỗ, đảo mắt nhìn đảo đảo...

Cô bé chợt òa khóc, đưa tay chỉ về phía xa xa:

- Quý... Cha ơi, có quý... Nó hiện ra rồi biến mất!...

Người miệng rộng dỗ con:

- Nín, đừng khóc con. Làm gì có quý!

Miệng tuy nói thế, nhưng mắt hần lại vẫn cứ khẽ liếc theo tay đứa bé...

Nhưng bóng tối mênh mang, tuyết trắng rợp trời, chỉ có gió bay phàn phật...

Không một ai thấy gì cả, nhưng linh cảm ai cũng tưởng chừng trong bóng tối dày đặc ấy, lảng vảng bóng tử thần!

Người miệng rộng vẫn ôm con dỗ ngọt:

- Đĩnh Đĩnh nín đi con. Không có đâu. Làm gì có quý!

Cô bé Đĩnh Đĩnh vẫn lăm la lăm lét nhìn bốn phía, tay thì ôm chặt lấy cha...

Quần hào gần như nín thở, ai cũng nghe lạnh gáy, ai cũng cảm thấy thần chết đang thủ sẵn cây cung trong xó tối, chỉ cần “tách” một tiếng là kết liễu không biết bao nhiêu sinh mạng!

Thật lâu, Nhất Tiểu Phật vùng cười thật lớn:

- Cái thứ giả thần giả quỷ ấy chỉ hù được cô bé chứ bần tăng thì đừng hòng. Đi, ai có đủ can đảm thì cùng đi với ta, lột mặt nạ bọn người hiểm ác này!

Vương Nhị Ma thấp giọng đùa:

- Còn bằng như ai không dám đi, thì nên đưa em bé này trở về khách điểm, để khỏi bị khóc nhé!

Người miệng rộng trao con cho vợ:

- Em đưa con về!

Người thiếu phụ mặt sọc lắc đầu quầy quậy:

- Không, anh đưa con về, để em đi cho!

Cô bé Đinh Đinh lại khóc ré lên:

- Không... Con hỏng chịu... Cha mẹ hãy cùng về với con...

Vốn là người tính nóng như lửa đốt, nhưng lại quá cưng con, người miệng rộng cứ đứng lẳng lẳng tặc lưỡi, khó bề tiến thối.

Trầm Lãng bước lại gần, dịu giọng:

- Xin nhị vị hãy đưa tiểu muội về, chuyện này chưa phải là quá lớn, không nên để tiểu muội sợ sệt...

Hai vợ chồng khẽ liếc chàng bằng tia mắt cảm tình...

Cô bé Đinh Đinh kêu lên:

- Không... Vị... thúc thúc cũng về đi...

Trầm Lãng cầm tay cô bé mỉm cười!

Người thiếu phụ mặt sọc thở ra:

- Thôi theo ý kiến của huynh đài, chúng ta về đi thôi.

Và nàng vụt lừ mắt nhìn về phía Vương Nhị Ma:

- Bằng ai có tưởng vợ chồng ta sợ thì... thì...

Nàng chấm câu nói bằng một cái vẫy tay...

Rắc!...

Chiếc ống điều của Vương Nhị Ma vụt gãy làm đôi rớt xuống đất, người thiếu phụ dắt tay chồng con đi thẳng...

Dọc ngang Nam Bắc mấy mươi năm, chưa từng một ai dám đụng tới cái tẩu thuốc của mình, bây giờ bị một người thiếu phụ bẻ gãy ống điều, Vương Nhị Ma tức gần ói máu, đứng chết trân một chỗ!

Quần hào cũng giật mình...

Nhất Tiểu Phật gật gù lia lịa:

- Nhanh, nhanh lắm, suốt bốn mươi năm nay bần tăng chỉ gặp một hai người như thế mà thôi.

Vương Nhị Ma tỉnh hồn cười gượng:

- Đó chỉ là một lối lệ tay, nếu không nghĩ nàng chỉ là một người đàn bà thì... thì...

Lão lấp bắp hồi lâu rồi lại nín luôn...

Trầm Lãng gật đầu mỉm cười:

- Phải, chỉ lệ tay thôi, nhưng cũng thật hiểm có!

Vương Nhị Ma oán thấu xương, lão gần gần:

- Thì chỉ lẹ tay thôi chứ gì nữa?

Trầm Lăng vẫn cười và chỉ xuống đất:

- Đại nhân hãy xem kia!

Vương Nhị Ma cúi đầu xuống mới hay rằng chiếc ống điều không những chỉ gãy làm đôi, mà lại còn bị lút xuống đất chỉ còn lại như hai gốc cây bị dao chém tiện ngang mặt đất!

Nên biết rằng tuyết phủ nhiều ngày, mặt đất đã đóng lại cứng như đá, thế mà chỉ một cái phẩy tay nhẹ, người thiếu phụ đã làm cho chiếc ống điều tuy bị gãy đôi nhưng cũng còn dài cả thước lút xuống đất một cách dễ dàng, và nhất là lút bằng mặt đất thì quả là kinh lực vừa mạnh mà lại vừa vô cùng chính xác!

Vương Nhị Ma tháo mồ hôi:

- A à... Khá, khá thật!

Nhất Tiểu Phật trầm ngâm:

- Hai vợ chồng người này có hơi lạ đấy...

Nhưng rồi lão lại bật cười:

- Mà chúng ta bàn mãi về họ hay là đuổi theo vụ kia chứ?

Vương Nhị Ma chụp lấy cơ hội khóa lấp:

- Phải, phải, chúng ta mau đuổi theo...

Nhất Tiểu Phật ngó Trầm Lăng:

- Chẳng hay công tử có cùng đuổi theo chẳng?

Dòm quanh không thấy Chu Thất Thất và Hỏa Hải Nhi theo đến, Trầm Lăng cau mày nhưng cũng nói xuôi:

- Vâng, theo thì theo!

Đám người trong đám gần như thù địch, nhưng bây giờ trước một vấn đề dữ dội, họ chợt trở nên thân thiết với nhau.

Họ cùng đi sát bên nhau, cùng nhau bàn tán rồi nhắm phía Bắc thành Tắt Dương đi riết...

Tuy khinh công cao thấp khác nhau nhưng không ai thi triển hết lòng nên khó mà phân biệt...

Dẫn đầu là Nhất Tiểu Phật kế là “Tý Ngộ Thôi Hồn” Mạc Hy, Trầm Lăng thì không mau không chậm.

Vương Nhị Ma và Tiêu Mộ Vân theo sát Trầm Lăng còn Thiết Thắng Long lại có phần sa sút.

“Trại Ôn Hầu” Tôn Thông và “Ngân Hoa Tiêu” Thắng Vinh đi sau nữa, nhưng họ vừa đi vừa nói chuyện xem chừng cũng chưa dùng hết sức.

“Bát Tuyết Song Đan” Bành Lập lướt lên cười nói:

- Đây, hai cha con Hoàng Hóa Hổ tưởng đâu là khó không về cũng chẳng hơn gì Vạn Sự Thông, họ nín lặng rút êm hết. Thật chẳng ra cái thể thống gì cả!

Thắng Vinh mỉm cười không nói...

Tôn Thông hỏi:

- Đằng sau không còn ai nữa à?

Bành Lập nói:

- Còn tên “Hàn Địa Vô Hoàn” Lý Bá nhưng rút lại sau xa lắm, con người ấy võ công không phải yếu, chỉ hiềm khinh công chậm quá...

Bành Lập nói chưa dứt chợt nghe phía sau một tiếng rú vọng lên, một tiếng rú nghe quen thuộc...

Bành Lập hoảng hốt:

- Lý Bá!...

Quần hào biến sắc, không ai lên tiếng mà cùng quay trở lại...

Nhất Tiểu Phật gầm lên:

- Ai có gì thủ ra tay món ấy, có mình dùng mình, có ám dùng ám, cứ thấy bóng là cứ việc thẳng tay, mau!

Tiếng “chỉ huy” của Nhất Tiểu Phật còn lải nhải thì quần hào đã quay trở lại khá xa và trước mắt đã thấy một bóng người nằm co dưới đất.

Nhưng tuyệt nhiên bốn bên im lìm không có một bóng người thấp thoáng. Tôn Thông, Thắng Vinh dợm xông tới, nhưng Nhất Tiểu Phật đã quát lên:

- Đứng lại, đốt lửa lên, xem dấu cho rõ!

Tôn Thông và Thắng Vinh giật mình đứng lại. Cả hai thâm phục lão hòa thượng coi lỗ măng, thế mà kinh nghiệm lâm trận lại hơn người.

Ba người trong bọn đánh lửa đốt đuốc, cũng may, họ lại có được một “Dư Hoa Phong” Tiêu Mộ Vân vốn là tay chuyên viếng nhà giàu trong đêm tối, cho nên việc đánh lửa thấp đuốc trở thành món độc môn chỉ sau tiếng hô là ánh lửa đã lập lòe.

Nhận rõ ra kẻ nằm co dưới đất đúng là “Hàn Địa Vô Hoan” Lý Bá, phía trước phía sau ông ta đều có một hàng dấu chân, nhưng hai bên thì phẳng bằng không có gì cả.

Nhất Tiểu Phật căn dặn:

- Mọi người tự nhận lấy dấu chân của mình đi!

Thắng Vinh chỉ trước nhất:

- Đây, dấu chân của tôi.

Vừa nói vừa gạch làm dấu...

Chỉ trong giây lát mọi người đều nhận ra dấu chân mình và bây giờ Bành Lập mới thấy dấu chân của mình lún sâu hơn hết, chứng tỏ khinh công yếu hơn hết, ông ta đỏ mặt thẹn thù. Nhưng mọi người đều cảm thấy đây là một việc quan hệ, cho nên không một ai nghĩ đến việc so sánh hơn kém ấy.

Mọi người rọi đuốc nhìn kỹ thì thấy có một dấu khác thật mờ, nếu không chú ý sẽ khó lòng thấy được. Dấu đó là dấu giày bện cỏ. Và chính là dấu của Nhất Tiểu Phật.

Nhưng ông ta chợt thắc mắc, đưa mắt nhìn về phía Trầm Lãng:

- Còn dấu của vị công tử này đâu?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Có lẽ tại hạ ồm quá, mình nhẹ nên bước đi mau bị lấp!

Ai cũng biết đó là một câu khiêm nhượng, và đồng thời ai cũng kinh dị trước một con người tuổi trẻ, xem có vẻ văn nhược thư sinh, thế mà khinh công lại đến mức cao tột lạ thường như thế!...

Họ bắt đầu tỏ ra sự hoài nghi, họ hoài nghi vô cùng, họ hoài nghi lai lịch của người thiếu niên mà chỉ mấy phút trước đây họ xem chẳng có gì...

Nhất Tiểu Phật cười sảng khoái:

- Chân tướng cuối cùng phải lộ, công tử đây bản lãnh quá đấy nhé!

Nhưng ông ta bỗng nín cười và nghiêm giọng:

- Bốn bên không có dấu nào lạ nữa, cũng không có vết tích gì chứng tỏ nơi đây có xảy ra chiến đấu, như vậy nghĩa là Lý Bá cũng bị ám khí, xin các vị chú ý xem thật kỹ!

Hai người đỡ xác họ Lý dậy. Da thịt vẫn y như những nạn nhân trước, cũng sưng húp tím bầm...

Đỡ ngực ra xem, cũng như những người đã chết rồi, cũng một vết thương như dấu tên bắn, vết thương cũng chảy ra một thứ nước đen nhờn và cũng không có ám khí gì lưu lại!

Quần hào đưa mắt nhìn nhau, người này nghe được tiếng tim đập của người kia dồn dập...

Mạc Hy run giọng:

- Thứ... thứ ám khí này chẳng lẽ quả thật là thứ nhân gian không có... hay là ám khí là thứ tan hòa trong máu?

Điều nên biết là ngoài vết thương độc nhất đó, toàn thân không có vết tích gì khác nữa, vì Lý Bá té ngã sấp nếu muốn lấy ám khí ra nhất định phải có dấu vết khác nữa. Bằng không thì không tài nào lấy được!

Tất cả nghĩ gẩn nát óc, không ai tìm được manh mối khả dĩ phăng dò.

Tuyệt càng rơi, người càng lạnh. Bành Lập run run:

- Chẳng lẽ đây là loại vô hình kiếm khí?...

Nhất Tiểu Phật bật cười:

- Bộ nằm mơ sao chứ?

Bành Lập muốn nói gì thêm nữa, nhưng bất gặp thái độ của nhà sư làm ông ta nín luôn...

Đôi mắt Nhất Tiểu Phật bắn ra từng tia uất khí. Ông vụt cởi phăng chiếc áo ném trên mặt đất và mặc dù giữa trời khuya tuyết đổ, nhưng toàn thân ông ta hơi nóng bốc lên hừng hực...

Cúi xuống lượm chiếc áo xé ra từng mảnh, Nhất Tiểu Phật buộc chặt cổ tay, bấp chân, thắt xiết ngang eo bụng, gân cốt ông vụt nổi lên cuộn cuộn...

Đôi mắt sáng quắc của ông ta nhìn khắp mọi người:

- Ai cần giữ tính mạng thì nên trở lại, ai đi thì hãy xem như không có vấn đề sống chết!

Bành Lập vẫn run run: - Đi... đi đâu?

Nhất Tiểu Phật cất giọng cười ngạo nghễ:

- Ngoài cái hang quỷ giết người ấy thì còn có đi đâu!

Và ông ta vụt quát to:

- Phải phá nát cái hang quỷ đó, ai có đảm lược xin cùng đi với bản tăng!

Rồi không đợi ai hưởng ứng ông ta lao mình tới trước.

Là những kẻ không kém bầu máu nóng. Thắng Vinh, Tôn Thông, Mạc Hy, Thiết Thắng Long, Tiêu Mộ Vân và Vương Nhị Ma không cần suy nghĩ, tung mình bám sát theo sau...

Liếc thấy Trầm Lãng còn đứng lại, Bành Lập gượng cười:

- Tại hạ và Lý Bá có chỗ giao tình, không nỡ để cho thi thể bộc lộ giữa đồng... Mai táng người cho trọn tình bạn rồi tại hạ sẽ theo sau.

Trầm Lãng mỉm cười, nhưng khi Bành Lập liếc lên lần nữa thì bóng chàng chỉ còn là một chấm mờ ở xa xa...

Bành Lập thở phào như trút xong gánh nặng, và không nhìn lại thi thể Lý Bá lần nào nữa, ông ta co giò phóng một nước luôn về khách điểm.

Chỉ trong thoáng mắt, Trầm Lãng đã bắt kịp bọn người đi trước nhưng chàng không vượt qua mặt họ, cứ âm thầm đi ở sau cùng.

Chàng nghĩ rằng cứ theo lệ trước thì lần này “lãnh tiễn” sẽ nhắm đúng vào chàng. Chàng bấm bụng cười thầm, không biết hành động “sẵn sàng” của mình có phăng được mối dây, hay là đi vào con đường... tự tử! Nhưng trái hẳn ý liệu, lần này đúng là “thượng lộ bình an”. Tất cả lia Tất Dương khá xa, có lẽ sắp đến vùng “hang quỷ”.

Trầm Lăng thở dài thất vọng, nhưng thỉnh thoảng Nhất Tiểu Phật vụt quất lên và Mạc Hy cũng cất tiếng kêu kinh dị, đoàn người náo loạn...

Nhất Tiểu Phật nổi nóng cười um:

- Mẹ nó, có giỏi thì xuất hiện ra với bản tăng đây, chuyện gì lại co đầu rút cổ làm yêu quỷ. Súc sinh!

Trầm Lăng cau mày nhún mình lao tới trước, thấy mọi người quây quần một chỗ, Nhất Tiểu Phật tay cầm một mảnh vải trắng, miệng thì mắng vãi mà bốn bên vẫn không thấy một bóng nào...

Trầm Lăng bước lên hỏi:

- Chuyện chi thế?

- Xem đây này!

Nhất Tiểu Phật trao mảnh vải trắng. Trầm Lăng tiếp lấy, dưới ánh sáng mờ mờ của trời khuya, chàng thấy hàng chữ đỏ au như máu:

- “Xin khuyên các vị hãy quay trở lại, thêm một bước nữa ăn năn không kịp!”

Trầm Lăng thấp giọng:

- Vật này ở đâu tới?

Giọng Nhất Tiểu Phật vẫn còn giận dữ:

- Vừa đến nơi này, bản tăng chợt thấy trước mặt tuyết đọng thành một vũng lớn trắng xóa, và đồng nước ấy vụt bắn vọt tới trước mặt bản tăng. Bản tăng thấp thoáng thấy trong sương mù có một bóng người, bản tăng khoát tay đối kháng, thì ra... thì ra chụp được nó là mảnh vải này!

Trầm Lăng cau mày:

- Thế còn người ấy đâu? Tại sao không đuổi theo?

Nhất Tiểu Phật lắc đầu:

- Cái bóng đó gọi là người thì cũng không phải, vì cái bóng nhỏ ngắn ngủn như một con chồn cáo lớn thì giống hơn. Bởi vì khi nó nằm phục ở đây thì không thấy, mãi đến khi nó động dậy mới thấy bóng, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại mất liền...

Trầm Lăng cắn môi suy nghĩ...

Tại sao lối này lại giống “Ngũ Sắc Hộ Thân Chưởng Nhân Pháp” một cách trong “Thiên Ma Mê Tung Thuật” của Hoa Nhị Tiên quá! Mà cả đến hình dáng lại cũng nhỏ thó ngắn ngủn! Quả là một chuyện trùng hợp hơi có vẻ dị kỳ.

Nhất Tiểu Phật thấy Trầm Lăng lặng thinh bèn nói:

- Công tử không cần suy nghĩ gì cả, bất luận nó dở trò gì cũng không làm bản tăng sợ đâu. Bây giờ đề nghị công tử cùng bản tăng mở đường. Còn Mạc huynh và Thắng huynh đoạn hậu đi!

Trầm Lăng gật đầu:

- Đi!

Rõ ràng tình thế không còn lui được nữa, tuy có người hơi ngán nhưng tất cả đều phóng tới.

Thấp thoáng phía trước dạng núi đã hiện chập chờn, quần hào cùng đi tới nhưng ai cũng phập phồng, không biết nơi “hang quỷ” đang dần sẵn trò gì. Không biết nơi đó có vật gì quý giá, nhưng trong lòng mọi người

bây giờ không một ai cảm thấy chút gì ham muốn, vì họ đều thấy vấn đề càng lúc càng kỳ dị, chứng tỏ nhiều quan hệ đến vô lâm an nguy, chứ không phải đơn thuần là một vấn đề về lợi ích riêng tư gì cả!

Mọi người đang đi tới, chợt nghe phía trước có tiếng cười vọng chói tay: - Các vị bây giờ mới tới đấy ư?

Quần hào rúng động dừng phắt lại...

*

* *

Không dám quay đầu dòm lại, cũng không dám thở mạnh hơi, Bành Lập cầm đầu chạy riết một hơi về tới khách điểm.

Nơi đây, bây giờ lại trở nên huyền ảo dị thường.

Có nhiều người loáng thoáng bên ngoài y như đang lo khiêng kẻ bị thương...

Có nhiều tiếng xì xào: à... lại mười người nữa...

Bành Lập không dám ngăn cấm, cũng không dám nghe, lên về phòng của mình xô cửa và cẩn thận gài then lại, thở phào lẩm bẫm:

- Ý, may mà sống được... bây giờ vàng cũng chẳng ham...

Nhưng Bành Lập bỗng giật mình...

Không phải, không phải rồi! Phòng mình sao lại có đèn? Họ Bành đảo mắt nhìn quanh và bỗng rụng rời, hai chân run lập cập...

Ngay giữa phòng, một người mặc áo màu trong xám. áo đã dài lệt bệt mà tóc lại bỏ cũng bỏ dài xập xòa nhưng vì ngồi day mặt vào trong nên Bành Lập chỉ thấy nội phía lưng...

Dưới ánh đèn mập mờ, bóng người ngồi y như một bóng yêu tinh...

Bành Lập nắm chặt hai tay lấp bấp:

- Bằng... bằng hữu là... là ai?

Người áo xám ngồi bất động, chậm rãi kéo dài từng tiếng:

- Trắng... lạnh... rọi... mờ... hoang...

Hai chân Bành Lập y như không còn gân cốt, cả thân mình tuột dần từ vách cửa, rụng bộp xuống đất như một bao thịt không xương...

Người áo xám cười hai tiếng khô khốc:

- Sợ chết à? Muốn được yên để trở về nhà à?

Hai hàm răng Bành Lập khua lớp cổp:

- Tôi... tôi muốn...

Người áo xám cười the thé:

- Thành Tất Dương ai đến, sẽ... thành kẻ... mờ... hoang!

Như một con thú biết trước giờ sắp chết, Bành Lập gom tận lực bình sinh phóng tới, chập cả hai tay giáng xuống đỉnh đầu người áo xám.

Vừa phóng tới, Bành Lập vừa hét lên:

- Quỷ ta cũng giết!

Không quay đầu lại, người áo xám phắt ngược tay áo rộng...

Như một câu gió thốc, Bành Lập vừa kịp rùng mình thì đã lộn ngược ra sau dội vào vách cửa, máu rỉ ra khóe miệng!

Người áo xám lạnh lùng:

- Hừ, sức người mà lại dám ăn thua với quỷ chứ?

Bành Lập nằm co sát vách, tay chân run bắn như thằn lằn đứt đuôi...

Người áo xám gần từng tiếng:

- Muốn chết hay muốn sống?

Bành Lập há miệng tâng hoạc mà nói không ra tiếng...

Người áo xám gắt lên:- Nói mau!

- Ô... Dạ... tôi... muốn... sống!

Giọng nói Bành Lập nghe như thụt lưỡi.

Người áo xám gật đầu, giọng lạnh như băng:

- Muốn sống hãy y theo lệnh ta...

*

* *

Quần hào lặng im chăm mắt nhìn về phía trước. Tiếng hỏi quả là giọng người, nhưng ai nghe cũng cảm thấy như tiếng quỷ kêu...

Thiết Thắng Long không cử động thân mình, nhưng đôi chân tự nhiên nhích lần ra phía sau...

Tiêu Mộ Vân cảm nghe như hai chân yếu xụi, đánh lập cập liên hồi...

Nhất Tiểu Phật gầm lên:

- Kẻ nào! Ra mặt ngay đi!

Từ trong bóng tối mập mờ, hiện ra một bóng người trắng toát...

Bóng trắng di động, nhưng từ đầu đến chân cứng như xác chết, chân không thấy nhấc co lên, mà hình cũng không uốn éo như dáng đi của người thường...

Bóng đó trắng, chân lại lơ lửng trên mặt đất, cánh tay áo cứ che ngang trước mặt lò xoà, y như một u hồn lảng đảng chứ không phải người đi...

Quần hào chợt nghe cổ họng mình khô khốc, tay chân lạnh ngắt mà mình lại rịn mồ hôi. Họ thấy rõ ràng gặp quỷ!

Nhất Tiểu Phật là con người dạn nhất, bây giờ cũng cảm thấy bóng đó quả đúng là người từ một địa đi lên.

Nhưng ông ta vụt gầm lên:

- Chết!...

Tiếng “chết” kéo dài theo thân ảnh tung lên, hai cánh tay hộ pháp của Nhất Tiểu Phật nhắm bóng trắng vù vù tới...

Từ chiếc bóng trắng phát ra một chuỗi cười the thé, và vụt nhấc bổng lên lui ngược ra sau...

Nhất Tiểu Phật rùng mình, nhưng ông ta lại vận toàn lực lao tới nữa.

Từ phía sau hơi gió ủa tới, Trầm Lăng lướt lên cản trước mặt Nhất Tiểu Phật và gắt lên:

- Chu Thắt Thắt, đùa chi mà lạ vậy?

Bóng trắng vụt sắc cười, buông tay áo rộng. Quần hào trông rõ đúng là cô gái mặt hoa răng rở, và dưới chân nàng vụt có tiếng reo:

- Trầm đại ca giỏi quá hé!

Hỏa hài nhi cười hi hi chạy lên, và bóng trắng Chu Thất Thất tụt xuống đứng trên mặt đất!

Thì ra nãy giờ cậu bé ôm lấy chân chị đưa lên, và sờ dĩ bóng trắng Chu Thất Thất di động khỏi mặt đất và thân hình không bị uốn éo là vì cậu bé đi chứ không phải cô đi. Nhưng vì đêm tối, cậu lại mặc đồ đỏ, với lại bị bóng trắng của Chu Thất Thất át đi làm cho không ai thấy nữa, chỉ trừ Trầm Lăng.

Nhất Tiểu Phật dở khóc dở cười, dậm cẳng:

- Cô nương và cậu bé thật là ác!

Hỏa Hài Nhi cười khì:

- Đại hòa thượng thật là gan cùng mình. Quỷ thật gặp ngài chắc cũng phải chạy té!

Thấy mặt chú bé y như là hạp nhãn, Nhất Tiểu Phật cười ha hả:

- Bần tăng là thầy chùa trị quỷ mà!

Chuyện thật đáng giận, nhưng chú bé đối với Nhất Tiểu Phật gần như “hạp” quá, nên nhà sư đã không giận mà lại còn vui, ông quay qua Trầm Lăng:

- Hai chị em này vui quá, bần tăng thích cậu bé lắm, công tử đừng giận nhé!

Chu Thất Thất háy ngang:

- Hấn mà dám giận, hấn làm lòi đuôi tụi này, tụi này không giận thì thôi chứ!

Nhất Tiểu Phật vỗ tay:

- Phải rồi, công tử không giận đâu, nhưng ai làm công tử phát giận được, kẻ ấy kẻ là giỏi lắm!

Chu Thất Thất lườm lườm, thúc Trầm Lăng một cùi chỏ và ngất nhỏ:

- Đồ thứ người đá!

Sự xuất hiện của hai chị em Hỏa Hài Nhi làm cho tình hình căng thẳng tiêu mất. Quần hào y như từ ác mộng tỉnh dậy thấy ban ngày. Không khí trước hang quỷ giữa đêm khuya bây giờ không còn rùng rợn nữa.

Trầm Lăng hỏi Chu Thất Thất:

- Hai người làm sao đến đây? Có vào xem quỷ chưa?

Và chàng thấp giọng hỏi luôn:

- Có gặp Hoa lão bà không?

Chu Thất Thất nguýt chàng:

- Xí, hỏi người ta mà y như là hỏi tội!

Trầm Lăng gắt:

- Thôi, chuyện không có lộn xộn, nói cho các vị đây nghe đi!

Chu Thất Thất háy một cái nữa mới nói:

- Lúc mấy người bạn xem xét thi thể những người chết thì chúng tôi tới. Nhưng chúng tôi tránh ra và đi luôn đến đây. Đã vào rồi nhưng tối quá mà không có đuốc, phần thì cậu Bát lại sợ run. Tôi thì không sợ, nhưng ngại cậu ấy sợ quá sinh bệnh nên trở ra đây...

Hỏa Hài Nhi quệt quệt lên má:

- Ê, lêu lêu, ai sợ? Nói hổng mắc cỡ! Xí, cứ nắm tay người ta run lấy bầy mà bây giờ nói...

Chu Thất Thất dậm chân la át:

- Câm, quỷ! Nói nữa vả miệng bây giờ!

Hỏa Hài Nhi chu mỏ:

- Ai biểu nói tôi...

Ngay lúc ấy chợt nghe trong bìa núi có tiếng rú thất thanh. Tiếng rú tuy không lớn, nhưng trời khuya im lặng nghe lồng lộng. Và cuối cùng tiếng la y như bị nghẹt và một bóng người lao đảo chạy ra...

Vừa thấy quần hào, bóng người đó khựng lại lấy tay chỉ chỉ nhưng nói không ra tiếng và từ từ quy xuống...

Quần hào hoảng hồn đứng yên không nhúc nhích...

Trầm Lăng xông lên đỡ lấy nạn nhân:

- Huynh dài, tỉnh lại, tỉnh lại...

Được Trầm Lăng lấy tay ấn vào huyệt đạo, nạn nhân từ từ hé mắt nhận ra Thiết Thắng Long, nạn nhân hé miệng thì thào:

- Thiết... Thiết huynh...

Thiết Thắng Long chồm tới:

- Công tử có nhận thấy không?

Trầm Lăng gật đầu...

Chu Thát Thát lại nguyền:

- Nhận thấy cái gì? Nói nghe!

Trầm Lăng nói bằng một giọng thản nhiên:

- Tử Sát Thủ!

Chu Thát Thát tròn tròn đôi mắt:

- Tử Sát Thủ? Thật à?

Nhất Tiểu Phật gật đầu:

- Rõ ràng lắm. Gần năm mươi năm trước, võ lâm có ngón chưởng này. Nhưng ngoài ba người: Tái Thượng Thần Long, Độc Thủ Sư Hồn và Yếu Mạng Thần Cái thì không còn một ai có chưởng này.

Mạc Hy nói:

- Nhưng... nhưng ba vị ấy đều chết cả rồi mà!

Nhất Tiểu Phật gật đầu:

- Phải, chết cả rồi!

Người chết mà dấu chưởng có đây. Vấn đề lại bắt đầu gọi lên không khí... ma quỷ. Quần hào không có ý, nhưng chân mỗi người như tự động nhích lại gần nhau...

Liếc thấy tình hình, Chu Thát Thát sặc cười:

- Ái chà, nghe nói điều đó sao mà bắt nổi da gà... Có lẽ ba u hồn của ba vị võ lâm tiền bối từ dưới huyệt mà trỗi lên đánh chết vị Tiên Lâm này!

Không nghe ai lên tiếng, Chu Thát Thát nhìn quanh thấy mặt người nào người nấy xanh mét, làm cho tiếng cười của nàng nhẹ dần rồi im bật... Và nàng cũng bỗng nghe da mình rờn rợn...

7. Bóng Quỷ Chập Chờn

Câu nói vô tình của Chu Thát Thát làm sống dậy bóng hình ma quái, và Hỏa Hải Nhi chợt nghe xương sống lạnh toát... Cậu ta nhích sát lại gần bên

Trầm Lăng nói nho nhỏ:

- Chỗ này kỳ quá... lạnh muốn chết... về nha!

Trầm Lãng gật đầu:

- ừ, hai chị em về đi!

Hỏa Hải Nhi chớp mắt:

- Còn huynh?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Từ nhỏ tới lớn chưa từng thấy quý, nếu bữa nay gặp được quý thì thú lắm... Nhưng không nên ở đông lắm, vì như thế quý sẽ sợ mà trốn mất!

Không khí im lặng mãi dăm buồn, một số người bắt đầu gọi chuyện...

Nhất Tiểu Phật dòm tay dòm chân mình và cười ha hả:

- Bần tăng so với quý cũng không khác xa chi lắm, nếu quý ra mặt, quý cái quý được gì cũng vậy, ắt sẽ cho bần tăng là đồng loại... Nhất định chúng sẽ xáp lại nhìn bà con chứ chẳng chạy đâu.

Nhìn vào phía hang quý, Trầm Lãng cười cười:

- Đại sư, đi vào chứ?

Chàng nói với Nhất Tiểu Phật mà vô tình liếc Thắng Vinh và Mạc Hy, làm cho hai người này nhúc nhích...

Thắng Vinh cất bước mỉm cười:

- Tại hạ xin theo huynh dài!

Mạc Hy cũng cười hà hà:

- Người trong giang hồ đều gọi tôi là “quý tìm hồn” bữa nay không chừng quý giả của tại hạ gặp quý thật cũng nên!

Giọng cười ông ta có vẻ hơi gượng gạo, nhưng chân thì vẫn bước đi...

Trầm Lãng nói lớn:

- Bốn người đủ rồi!

Chu Thất Thất trở mắt:

- Còn tôi?

Trầm Lãng thản nhiên:

- Về đi!

Chu Thất Thất xì một tiếng thật dài:

- Quyền gì mà ra lệnh cho người ta? Tôi không về đó. Cậu Bát đi, sợ gì? Mình đi trước coi ai làm gì mình!

Hỏa Hải Nhi gật đầu:

- A... a...

Nhưng rồi cậu ta lại chớp mắt lắc đầu:

- Tôi hồng đi, mà chị cũng đừng đi nữa!

Chu Thất Thất gắt:

- Quý, sợ rồi hả?

Hỏa Hải Nhi cười rút cổ:

- Tôi không sợ quý mà lại sợ Trầm đại ca. Tôi hồng dám hồng nghe lời của anh!

Và vội kéo chéo áo của Chu Thất Thất, chú bé thấp giọng:

- Nếu chị kỳ cục với anh, anh sẽ hồng ưạ chị, mai một gặp cô nào ngoan ngoãn, anh sẽ ưạ cô đó làm sao?

Chu Thất Thất phát nhẹ lên tóc chú bé:

- Quỳ, như vậy hồng cho mi theo... cho theo mi nhiều chuyện quá!...

Và nàng khê liếc Trầm Lăng rồi cũng thấp giọng:

- Về thì về!

Hỏa Hải Nhi hỉnh mũi:

- Trúng tim đen mà!

Chu Thất Thất phát chú bé một cái nữa và háy Trầm Lăng một cái rồi mới kéo tay em trở lại...

Thấy quần hào còn đứng lảng vảng, Trầm Lăng nói:

- Tại khách điểm có lẽ lộn xộn lắm, nếu chư vị về đó chắc sẽ giúp ích được nhiều!

Vương Nhị Ma gật gật đầu:

- Phải phải, ở đây tuy nguy hiểm nhưng ở khách điểm cũng đâu đã an nhàn. Chúng ta chịu ra như thế là phải lắm!

Trầm Lăng mỉm cười ý nhị:

- Đúng rồi, mỗi cánh đều có nhiệm vụ chứ!

Nhưng chàng vừa quay lưng thì Chu Thất Thất vội kêu:

- Trầm Lăng!

Chàng lại cau mày:

- Gì đó?

Chu Thất Thất điểm điểm:

- Coi chừng... quỳ bắt mất à!

Hỏa Hải Nhi nhảy cà tưng:

- Thấy hôn, chị Thất lo cho anh ghê hôn? Đừng có sợ, quỳ hông bắt nổi anh đâu. Có sợ quỳ cái... sống á!

Chu Thất Thất phát cậu bé một cái thật mạnh. Chú bé vừa cười vừa chạy tuốt. Đám Vương Nhị Ma cũng lục tục kéo về theo hai chị em Hỏa Hải Nhi.

Đi được ít bước, Chu Thất Thất quay lại nhìn theo bóng bốn người của bọn Trầm Lăng băng vào hang quỳ, lỗ mũi nàng chột ửng đỏ và nước mắt rưng rưng...

Hỏa Hải Nhi giật giật tay chị:

- Khóc gì, anh sẽ về mà!

Chu Thất Thất buồn rầu:

- Hồng biết sao chị thấy sợ quá Bất đệ... Nếu chàng... có bề nào thì chị... chị... !

Hỏa Hải Nhi cũng chột nghe cay lỗ mũi, nói không ra tiếng...

Chu Thất Thất vụt xoay mình chạy băng trở lại...

Hỏa Hải Nhi hoảng hốt kêu lên:

- Chị... chị Thất... Chị...

Chu Thất Thất nói mà không quay lại:

- Em về đi, về kiếm Hoa lão... nghe. Chị đi xem chừng anh ấy!

Tiếng nàng vừa dứt và chỉ trong hai lượt nhún chân là đã khuất hẳn vào màn sương...

Gió khuya phất mạnh, không khí vụt như xao động kinh hoàng, Hỏa Hải Nhi dòm quanh bốn phía và vụt la lên như hét:

- Chị Thất, chị Thất... đợi em với...

Và cậu bé bằng mình trở lại như bay...

Dưới chân rừng núi đá, một miệng hang sâu hun hút như miệng của một con quái vật khổng lồ, mà những mồm đá lồ lồm y là hàm răng chom chồm đang há ra chờ đợi những con mồi.

Hai tiếng “hang quỷ” người ta đặt ra càng làm cho nơi này trở thành cực kỳ ghê rợn, tự nó có khủng khiếp không thì chưa chắc, nhưng từ cửa miệng con người tả về nó bỗng trở thành khủng khiếp lạ thường!

Nhưng Chu Thất Thất không một chút gì do dự, sự lo lắng an nguy cho Trầm Lăng làm cho nàng can đảm phi thường.

Nàng nhún chân phóng vào “hang quỷ” bỏ lại đằng sau vấn đề sống chết. Vì nàng thấy rằng có chết có lẽ cũng dễ chịu hơn là ở ngoài thấp thỏm đợi trông!

Từ phía sau, Hỏa Hải Nhi kêu thất thanh:

- Chị Thất, chị Thất... đợi em với!

Chu Thất Thất không muốn đợi, vì nàng không muốn cho Hỏa Hải Nhi theo, nhưng nghe giọng kêu thê thiết ấy làm cho nàng không nỡ...

Nàng đứng lại cự nự:

- Biểu về không về, coi chừng đó. Coi chừng va vào đá!

Quả thật trong bóng tối lơ mờ, Hỏa Hải Nhi bước đi loạng choạng cứ vấp lên vấp xuống.

Chu Thất Thất chạy lại vịn:

- Té đau hôn?

Hỏa Hải Nhi lắc đầu:

- Không!

Miệng thì nói không nhưng lại cứ xuýt xoa không dứt, tay cứ nắm cứng lấy tay của Chu Thất Thất...

Hai chị em cứ nắm tay nhau đi lần tới. Càng đi càng sâu, càng sâu càng tối. Tối đến mức ngửa bàn tay không thấy.

Bọn bốn người của Trầm Lăng không biết đi đâu mất. Ban đầu gió ngoài cửa động ồ ồ không dứt, nhưng dần dần tiếng gió không còn nghe thấy nữa. Bốn bề tịch mịch, chỉ nghe khí đá bốc lên lạnh thấu thịt xương...

Thình lình, không biết một vật gì ướn nhẹp và cũng không biết từ đâu bay vô tới, Chu Thất Thất giật mình vận lực đưa hất lên, chỉ nghe “bẹp” một tiếng, vật ấy bay phớt qua luôn...

Chu Thất Thất nói nhỏ:

- Đừng sợ, Bát đệ, đừng sợ, dơi mà!

Bảo em đừng sợ, nhưng chính nàng lại phát run...

Nhưng liền lúc đó, phía trước có một bóng người lướt qua...

Chu Thất Thất run giọng:

- Ai? Ai đó?

Bóng đen nói thật mau:

- Thất Thất đó à? Trầm Lãng đây!

Vừa nghe giọng nói, Chu Thất Thất chạy ủa tới ôm lấy Trầm Lãng...

Thấy nàng ướt và run quá, Trầm Lãng vuốt tóc nàng thở dài:

- Bảo đừng có theo mà cũng theo... Sợ quá như vậy... Khổ quá!

Lặng đi một lúc như để nén bớt cơn mừng cơn tủi, Chu Thất Thất xô nhẹ Trầm Lãng và nói giọng giận lẫy:

- Tại muốn chết chứ sao! Hổng biết ai khiến tôi khổ như thế này? ánh lửa từ xa chập chờn, soi rõ hai vệt nước mắt trên mặt nàng. Chu Thất Thất ngoảnh sang hướng khác.

Thật là lạ cho tâm lý cô gái ngang tàng. Nàng khóc vì người ta đó, thế mà lại không muốn cho người ta thấy, biết cái khóc của nàng.

Tuy nhiên, cũng khó mà dấu được, Trầm Lãng cười dịu dàng:

- Coi kìa, cậu Bát có ngoan không? Ai đời lớn sầm sầm mà không bằng cậu bé!

Chu Thất Thất vùng vằng:

- Anh không bằng chứ ai không bằng...

Nàng háy Trầm Lãng một cái nhưng rồi lại phá lên cười. Cái cười trong lúc khóc ấy nó bao hàm cả một cái gì tình tứ dịu dàng, tha thiết. Dẫu cho lòng dạ sắt đá, trước cái cười đó cũng phải lung lay...

Từ phía bên kia, Nhất Tiểu Phật cảm được chạy lại cười:

- Chu cô nương đấy à? Bàn tăng biết cô nương sẽ đến mà. Đây, phía trước đó là cửa đá đấy nhớ, tới mau đi!

Chu Thất Thất bây giờ hết sức dạn dĩ, in như Trầm Lãng là lá bùa linh nghiệm. Một tay kéo Trầm Lãng, một tay kéo Hỏa Hải Nhi đi vào một cách tự nhiên.

Thấy Hỏa Hải Nhi bây giờ lại đeo thêm chiếc mặt nạ, Nhất Tiểu Phật bật cười:

- Hay lắm, đeo chiếc mặt nạ quỷ này nếu quỷ thật gặp chắc phải co giò chạy mất!

Trầm Lãng tiếp lấy cây đuốc trên tay Thắng Vinh, xông lên phía trước.

Dưới ánh sáng lập lờ, vách đá lở lĩm nham nhở như nanh vuốt ác quỷ nhe ra chực chờ đón những linh hồn lạc lõng và gió hú ù ù như ma đói kêu đêm...

Một khung cửa đá sừng sững chắn giữa đường, mặt thành đá phẳng lý cao vút, mọi người đứng ngó lên trật ột.

Trước một vách đá đồ sộ lêu nghêu, ai cũng cảm thấy mình trở thành nhỏ bé và nhất là đối với "hang quỷ" thần bí nặng màu khủng bố, con người lại càng thấy bé nhỏ hơn nữa!

Hai cánh cửa đá nặng nề khép hờ, thấy có dấu búa lam nham, nhưng với bề dày gần một thước, nặng ngót ngàn cân, dấu vết của búa đục cũng chỉ là những vết sóng lặn tẩn trên biển cả.

Trầm Lãng dừng lại cúi mặt trầm ngâm:

- Những công nhân đầu tiên phát hiện cánh cửa này không hiểu họ đã làm cách nào vô được? Vì cánh cửa nặng lắm mà kẻ hở thì lại quá hẹp. Không biết gã Hoàng Mã có nghe tường tận để kể lại câu chuyện hay không?

Nhất Tiểu Phật cau mày:

- Cứ như Hoàng Mã nói thì bọn phu mỏ đang say ngà ngà đã hợp sức phá cửa vào!

Trầm Lãng lắc đầu:

- Nhưng theo đây thì cửa này không phải do sức người phá mở, như vậy lời nói của Hoàng Mã không hoàn toàn là thực.

Quần hào nhìn nhau im lặng...

Chu Thất Thất nói giọng run run:

- Nếu không do sức người phá mở cửa đá, thì chẳng lẽ ma quỷ trong hang ra mở?

Câu nói của Chu Thất Thất làm cho mọi người ớn lạnh...

Hỏa Hải Nhi ngáp ngừng:

- Nhưng ma quỷ ở trong hang đã không muốn cho người vào thì làm sao họ lại mở cửa?... Hay là... hay là vì họ ở trong này buồn quá, muốn có người chết thêm để có thêm... ma mới cho vui?

Đã sợ, câu nói của Hỏa Hải Nhi làm cho thiên hạ sợ thêm, Chu Thất Thất gắt:

- Quỷ, đừng có nói bậy...

“Tý Ngộ Thôi Hồn” Mạc Hy sợ quá phát run:

- Hay là... hay là mình chờ... chờ trời sáng rồi hãy đi vào?

Nhất Tiểu Phật cười nhạt:

- Đã tung hoành nam bắc mấy mươi năm, là kẻ có danh vọng giang hồ, sao bữa nay nói nghe yếu xiu vậy?

Mạc Hy lắc đầu, lập bập nhưng rồi lại nín luôn.

Trầm Lãng nói nhỏ:

- Thật sự thì cái hang quỷ này cũng quá nhiều chuyện dị thường, Mạc huynh không muốn vô cũng không phải là vô lý!

Nhất Tiểu Phật hơi tức:

- Đã đến đây rồi thì ai lại không vô?

Trầm Lãng khê khoát tay:

- Không phải vậy, bất luận là ai, bây giờ mà vô cửa này thì việc chết sống không sao liệu trước được. Cho nên, mình có thể ép người làm một việc khác, nhưng không thể ép người ta tự tìm cái chết được.

Nhất Tiểu Phật muốn cãi, nhưng Trầm Lãng đã nói tiếp:

- Vì lẽ đó, tôi thấy rằng nếu Mạc huynh muốn về thì nên để Mạc huynh tự tiện!

Nhất Tiểu Phật bật cười ha hả:

- Nhưng một mình trên đường vắng, e rằng cũng khó mà trở về!

Mạc Hy rung động, ông ta lặng đi một lúc rồi vụt thét lên:

- Cứ việc đi vô!

Vừa phóng tới trước, Mạc Hy lại vừa la lớn:

- Ma quỷ nào ở trong hang, có giỏi thì ra mặt đối địch với lão gia! Ra đây... ra đây... hà hà... ra đây! Không dám à? Hả hả...

Chu Thất Thất cau mặt lăm bầm:

- Ông này sợ quá hóa điên mất rồi!...

Trầm Lãng mím môi nhún chân phóng tới...

Chàng thấy Mạc Hy chân đá tay múa như một người điên...

Trầm Lãng nghiêng mình chụp lấy mạch môn nơi cổ tay Mạc Hy và gắt lớn:

- Mạc Hy, làm gì thế? Chẳng lẽ không nghĩ đến tính mạng của mình à?

Mạc Hy khựng lại rùng mình lặng lẽ cúi đầu, vẻ mặt ông ta hơi ngơ ngác...

Lúc bấy giờ mọi người đã vào đủ mặt, họ thấy trong cửa đá rộng như một khách thính hình tròn, bốn bên in hình, có chín khung cửa, trên đầu cao có mặt lồi ra như họa hay điêu khắc trên đó, nhưng vì cao quá ánh đuốc không soi tới, cho nên không biết trên đó họa khắc những gì.

Động đá rộng mênh mông, chỉ đơn độc một chiếc bàn tròn chính giữa. Ngoài ra không còn một vật gì khác. Khoảng trống thênh thang nhưng im lìm như bãi tha ma, khí âm nặng nề u ám.

Bọn Chu Thất Thất đứng giữa động đá y như đám người lạc vào mộ địa, như lạc vào một bãi tha ma hoang vắng bóng quỷ chập chờn...

Chu Thất Thất thấp giọng:

- Đây... đây là lăng mộ của ai?

Thắng Vinh nói:

- Có lẽ đây là một ngôi mộ cổ của một vị đế vương nào đó...

Rồi như chợt thấy một cái gì, Thắng Vinh đi ngay lại chiếc bàn tròn.

Thấy Thắng Vinh thò tay về phía chiếc bàn, Trầm Lăng kêu lên:

- Dừng, dừng lại!

Thắng Vinh quay đầu lại:

- Bàn này có...

Trầm Lăng gắt:

- Bất luận vật gì ở đây, chúng ta tuyệt đối không nên mó tay vào. Thắng huynh nên nhớ kỹ điều ấy...

Chu Thất Thất hỏi:

- Tại sao vậy?

Trầm Lăng quay lại:

- Cô quên số người chết à? Nơi đây, bất cứ vật gì cũng đều có thể có rả độc, nếu chúng ta vô ý mó tay vào...

Hỏa Hải Nhi vụt rú thất thanh:

- Quỷ! Quỷ tới rồi kìa!

Như bị nước lạnh dội vào đầu, mọi người giật mình quay lại, thấy ngoài cửa phía bên trái của Hỏa Hải Nhi ánh sáng lân tân chớp chới như ma trời...

Nhất Tiểu Phật thét lên:

- Xông ra!

Trầm Lăng khoát tay:

- Khoan, cái hang quỷ này nhất định có nhiều địa đạo giao thông. Nếu chúng ta tháo lui sẽ bị nghẹt đường lập tức!

Thắng Vinh gật gật đầu:

- Huynh đài nói đúng. Tôi thường nghe nói những nơi cổ mộ luôn có địa đạo bí mật. Muốn đi được thông suốt là phải có địa đồ...

Chỉ nói đến đó, Thắng Vinh vụt chỉ tay vào chiếc bàn tròn và đôi mắt trợn trừng nói không ra tiếng...

Nhất Tiểu Phật biến sắc:

- Chuyện gì?

Thắng Vinh trấn tĩnh, nhưng giọng vẫn hơi run:

- Mới vừa rồi tôi... tôi thoáng thấy trên bàn này có một tấm thiết bài định lại lấy, nhưng không hiểu sao đột nhiên lại... biến mất?

Mạc Hy hoảng hốt:

- Có... phải Thắng huynh thấy đúng không?

Thắng Vinh tắc lưỡi:

- Lên bảy tuổi là tôi phải ở trong phòng tối thắp hương trong suốt mười lăm năm, tôi nhìn vật trong bóng tối chính xác như một con cú. Vừa rồi tôi thấy rất rõ mà!

Không ai có thể ngờ được, vì ai cũng biết Thắng Vinh là kẻ số một trong “Thắng Gia Bảo”, mà gần như cũng là kẻ số một trong võ lâm về môn tung ám khí trong đêm tối, mục lục của họ Thắng có một không hai...

Mạc Hy toát mồ hôi:

- Đây không phải... không phải là chỗ đùa đâu nhé, ai trong chúng ta có lấy thiết bài nào đó thì nói ra cho mọi người yên lòng!

Mọi người ngó nhau, không ai dám có ý kiến nhận định gì cả.

Mạc Hy vừa sợ vừa tức:

- Không ai lấy vậy chứ nó mọc cánh bay đi sao?

Thấy dáng điệu của Mạc Hy, Chu Thất Thất bắt cười thầm. Và nàng cũng đâm ra hoài nghi cả Thắng Vinh...

Hắn có thấy thật không? Hay vì sợ quá đâm ra quáng mắt, hay cố bày chuyện để làm cho mọi người sợ thêm. Hoặc hắn có ý gì khác chăng?

Càng nghi ngờ, tia mắt Chu Thất Thất càng lưu ý dò chừng Thắng Vinh.

Trái lại, Thắng Vinh thì hơi ngờ Nhất Tiểu Phật. Họ thắng biết lão hòa thượng mập này bản lĩnh cao lắm. Thế sao bao nhiêu lâu nay lại không nghe tiếng tăm trong giang hồ? Hay là lão ta chính là người trong hang quỷ cố ý dụ người vào đây mưu hại? Nếu quả thế thì tấm thiết bài do lão lấy, những chuyện khác cũng do lão làm ra chứ còn ai nữa?

Nhất Tiểu Phật từ nãy giờ làm thỉnh suy nghĩ... Ông ta cứ liếc chừng Trầm Lăng mà trong bụng băn khoăn...

Gã thiếu niên này lạ quá! Ông ta cảm thấy như thế...

Hắn ở đâu? Tuổi đã nhỏ, võ công cao mà thái độ lại bình tĩnh sáng suốt một cách đáng... nghi ngờ...

Phải chăng những chuyện nơi cổ mộ này đều do tay hắn sắp xếp?

Nhất Tiểu Phật khẽ liếc Trầm Lăng, Thắng Vinh cứ dòm lên Nhất Tiểu Phật, Chu Thất Thất lại để ý Thắng Vinh, Mạc Hy hết nhìn người này lại trông người khác...

Một vầng mây ngờ vực bắt đầu chụp xuống giữa những bộ óc... hoang mang.

Họ không nói gì, nhưng lại dang ra cho hơi xa nhau một chút...

Trầm Lăng không khấn trương, cũng không quá sợ hãi về mặt chàng lạnh ngắt từ đầu chí cuối.

Hỏa Hải Nhi chợt nói:

- Bên cửa có quỷ, thiết bài trên bàn cũng có quỷ... Chỗ này ghê quá, thôi về hà!

Thình lình Mạc Hy ngã sấp tới trước la oai oái...

Nhất Tiểu Phật, Thắng Vinh chồm tới đỡ nhưng Trầm Lăng đã nhanh tay hơn.

Da mặt Mạc Hy tái xanh, tim đập nghe dồn dập, đôi mắt lảo liêng đảo đảo...

Trầm Lăng hỏi:

- Không sao chứ?

Mạc Hy vừa thở vừa nói:

- Có... có chuyện...

Trầm Lăng cau mày:

- Chuyện gì?

Mạc Hy hốt hển:

- Vừa rồi... có ai đánh sau lưng tôi một thoi!

Chu Thất Thất trở mắt:

- Ai sau lưng ông đâu? Bộ ông sáng rồi sao chứ?

Mạc Hy lắc đầu:

- Rõ ràng mà! Bây giờ sau lưng còn nghe thốn đây... Tôi có đặt điều cho trời chu đất diệt!

Mọi người nhìn nhau lặng im, cơ hồ như nín thở...

Thắng Vinh ngó Mạc Hy chăm chăm và cảm thấy đáng nghi quá. Có phải lão này đặt chuyện để mọi người phân tán tinh thần để lão âm mưu thủ lợi?

Chu Thất Thất liếc Nhất Tiểu Phật. Nàng thấy hơi kỳ... Hay là lão phật mập này giả ngón?

Nhất Tiểu Phật lại quan sát Trầm Lăng... và ông ta vụt nhìn sang Chu Thất Thất... Có lẽ cô bé này cũng lạ đây... Coi chừng, coi chừng... Cái cặp này nguy hiểm...

Mọi người lại càng âm thầm dò xét lẫn nhau...

Mạc Hy cứ lăm bắm:

- Ai? Ai đánh? Ai đánh một thoi kỳ cục vậy?

Và lão vùng chồm sát mặt Thắng Vinh, cười rộ:

- Đúng rồi... Thắng huynh chứ không ai hết! Thắng huynh đứng gần tôi chứ không ai vô đánh.

Thắng Vinh cự nự:

- Đừng có nói bậy! Anh bày điều đặt chuyện rồi vu cáo cho người ta. Muốn gì nói thẳng đi!

Mạc Hy nổi nóng:

- Muốn gì? Muốn gì?...

Vừa nói vừa nắm tay chồm tới...

Thắng Vinh nhảy thụt ra, cho tay vào túi...

Mạc Hy đứng lại và cũng thò tay vào bọc:

- ám khí hả? Đây, lại đây... “Tý Ngộ Thôi Hồn” đây mà! Lại đây!

Nhất Tiểu Phật nhảy lại kéo Mạc Hy, Trầm Lăng cản khuyên Thắng Vinh.

- Chuyện thám hiểm chưa xong, đối phó địch phương chưa được, sao người mình mà lại gây nhau...

Mạc Hy vùng vằng:

- Trong này không có ai cả!

Trầm Lăng gần giọng:

- Không có ai thì ai đánh Mạc huynh?

Hỏa Hải Nhi vụt la lên:

- Quỷ... quỷ, nhất định là quỷ rồi!

Chợt nghe “phụt” một tiếng, ngọn đuốc trên tay Nhất Tiểu Phật vùng tắt ngấm. Bốn bên bóng tối âm âm...

Mọi người phát rùng mình...

Nhất Tiểu Phật gần giọng:

- Được rồi, đánh đi. Có lẽ không ai sống thoát cả. Cứ đánh cho sướng tay!

Nhất Tiểu Phật buông tay Mạc Hy, nhưng họ Mạc đã run rồi, lòng dạ đâu mà đánh nữa!

Thắng Vinh nói lớn:

- Bây giờ tới thì tới, lui thì lui, quyết định dứt khoát cái cho rồi. Chết thì chết...

Trầm Lãng vùng há miệng thối phù một cái, ngọn đuốc trên tay chàng tắt phụt. Bây giờ bóng tối mới hoàn toàn ngự trị, đứng gần nhau cũng không thấy rõ ràng.

Mọi người đều hết hồn và Nhất Tiểu Phật hỏi mau:

- Công tử làm gì thế?

Trầm Lãng thản nhiên:

- Một khúc đuốc bây giờ với chúng ta quý giá lắm. Dầu tới hay lui, chúng ta đều phải giữ gìn chứ không nên lãng phí nó. Bao giờ chúng ta quyết định dứt khoát rồi sẽ đốt lên.

Nghĩ đến lúc không thấy đường lui tới, mọi người ớn lạnh. Tất cả đều nhìn nhận Trầm Lãng có lý.

Thắng Vinh gật gù:

- Thiếu hiệp chu đáo lắm. Bây giờ tính sao đây? Tới lui đều khó cả rồi...

Hỏa Hải Nhi vụt kêu lên:

- Kỳ vậy chị Thất, làm gì thúc tôi một cái dữ vậy?

Chu Thất Thất gắt:

- Ai thúc hồi nào đâu?

Hỏa Hải Nhi nói:

- ủa, vậy chứ ai?

Mọi người đều lên tiếng:

- Tôi không động đậy gì cả!

Chuyện càng lúc càng thêm sợ sệt. Ai cũng cảm thấy như có kẻ vô hình đang hăm dọa...

Tiếng Hỏa Hải Nhi run bắn:

- Đi...đi... trở ra đi...

Và trong bóng tối dày đặc mọi người chợt nghe có tiếng bước chân...

Tiếng bước chân rào rào, dồn dập... Tiếng bước chân ma quái như từng nhịp đập vào tim của mọi người...

Không ai bảo ai, mọi người cùng ngồi thụp xuống, và có tiếng quát:

- Ai? Ai đó?

Có tiếng hỏi lại:

- Ai? Ai ở trong đó?

Tiếng hỏi sau phát ra từ phía bên ngoài...

Tất cả đều chuẩn bị. Chưởng lực, ám khí sẵn sàng...

Nhưng ánh sáng vụt bật lên. ánh sáng từ ngoài rọi vào...

Nhất Tiểu Phật bước nhanh tới núp sau cánh cửa và đưa tay ra hiệu cho Thắng Vinh.

Thắng Vinh gật đầu hội ý quát lớn:

- Người bạn nào ở ngoài cửa đó?

Lặng im một lúc, thỉnh thoảng nghe chưởng phong nện vào hai cánh cửa vang lên hai tiếng, hai cánh cửa xịch ra...

Nhất Tiểu Phật tránh lui mấy bước...

Bên ngoài bóng người nhoáng lên, Mạc Hy tức tốc vung tay, độc châm bay ra tua tủa...

Nhưng vì có phần hốt hoảng, độc châm từ tay Mạc Hy bay không trúng đích, vọt xé lên trên...

ánh sáng lóe ngời, một bóng người cao lớn đứng sừng sững ngay giữa cửa.

Hoàn hồn nhìn kỹ, mọi người cũng nhận ra đó là người đàn ông miệng rộng, có người vợ mặt sẹo và đứa con gái nơi khách điểm.

Mạc Hy thở phào:

- A... thì ra các hạ!

Người đàn ông miệng rộng nghiêm nghị:

- Không xem sau trước mà đã vội hạ độc thủ như thế?

Nhất Tiểu Phật trả lời:

- Trong hoàn cảnh nguy hiểm này, ra tay trước thì hơn. Xin bằng hữu hãy cho biết tính danh?

Người đàn ông miệng rộng hơi giận:

- Ông cho tôi là người của hang quỷ này à?

Nhất Tiểu Phật cười nhạt:

- Điều đó không thể nói được!

Người đàn ông miệng rộng cười gay gắt:

- Muốn biết lai lịch cũng không khó, nhưng xin hỏi hòa thượng có nhớ năm xưa Đại Bi thượng nhân trước lúc ra đi có đọc bốn câu kệ như thế nào không?

Thoảng hơi suy nghĩ, Nhất Tiểu Phật vùng biến sắc:

- Có phải bốn câu: “Bao giờ mây trắng hiện. Dấu Tử Sát ra đời. Chập chờn ánh ma trời. Vô lâm sanh đại biến”?

Người đàn ông miệng rộng gật đầu:

- Đúng, vị cao tăng ấy đã dự hiểu tai họa vô lâm hồi mười năm về trước. Ông đọc bốn câu kệ và rơi nước mắt mà ra đi... Ông đã ám chỉ đến ” Tử Sát Thủ”.

Nhất Tiểu Phật hỏi gần:

- Điều đó có quan hệ gì đến các hạ?

Người đàn ông miệng rộng cười lớn:

- Hòa thượng hãy xem đây...

Gã từ từ xòe dựng bàn tay đưa ra phía trước...

Dưới ánh đuốc bập bùng, lòng bàn tay gã ửng màu tím sẫm, đúng hơn là màu tía ngời ngời.

Quần hào hốt hải kêu lên:

- Tử Sát Thủ!

Gã đàn ông miệng rộng bình thản đến lạnh lùng:

- Đúng! Tái Thượng Thần Long Tử Sát Thủ!

Mạc Hy rống lên:

- Ma đầu, “An Dương Ngũ Nghĩa” đã chết vì ngươi...

Tiếng thét cùng một lúc với cánh tay vung ám khí bay ra loang loáng...

Gã đàn ông miệng rộng khoát lẹ cánh tay, ám khí lại rơi như lá rụng.

- Diên rồi à? Nói gì tầm bậy thế?

Mạc Hy nghiêng răng:

- An Dương Ngũ Nghĩa đã chết vì Tử Sát Thủ, trừ ngươi ra thì ai vào đây?

Sự oán hận vì bạn như không còn kể gì nguy hiểm, Mạc Hy lao mình tới phóng chưởng vào giữa ngực đối phương...

Trầm Lăng nắm tay kéo lại...

Mạc Hy trợn mắt:

- Ngươi... làm gì?...

Trầm Lăng thấp giọng:

- Mạc huynh hãy bình tĩnh, chúng ta cần xem xét kỹ. Lúc An Dương Ngũ Nghĩa thọ nạn thì vị huynh đài này cùng ở một chỗ với tôi làm sao có thể là hung thủ được?

Mạc Hy mím miệng buông tay...

Gã đàn ông miệng rộng cau mày:

- Người này sao kỳ thế? Hay là sợ quá sinh quẩn trí rồi chẳng?

Trầm Lăng vòng tay mỉm cười:

- Tại hạ có điều thắc mắc xin hỏi huynh đài, nghe nói “Tái Thượng Thần Long” Liễu đại hiệp có một người con gái độc nhất, từ lúc nhỏ sống mãi ngoài vùng sa mạc, có cùng huynh đài...

Người đàn ông miệng rộng nói liền:

- Vâng, đó là vợ tôi!

Trầm Lăng reo lên:

- A... thế thì thật là thất kính!...

Không đợi đối phương trả lời, Trầm Lăng nói tiếp:

- Trong võ lâm ai cũng biết “Tử Sát Thủ” là môn võ công thuần dương, phải là đàn ông mới luyện được. Năm xưa, ” Độc Thủ Sư Hồn” cả thầy trò bị nạn, ” Yếu Mạng Thần Cái” không có truyền nhân còn ” Tái Thượng Thần Long” thì lại chỉ có một con gái độc nhất, do đó mà Tử Sát Thủ không có kẻ thừa kế, không dè lệnh tẩu giữ được bí quyết giúp cho huynh đài luyện thành môn chưởng thất truyền ấy!

Gã đàn ông miệng rộng mỉm cười:

- Biết rõ được những điều ấy, chắc huynh đài cũng là bậc danh gia đệ tử?

Trầm Lãng nói lấp:

- Đệ tên là Trầm Lãng...

Gã đàn ông miệng rộng cũng mỉm cười:

- Đệ là Thiết Hóa Hạc!

Trầm Lãng chợt nghiêm giọng:

- Ngoài huynh đài ra, trong giang hồ chắc còn có người biết sử dụng ” Tử Sát Thủ ” nữa?

Thiết Hóa Hạc trở mắt: - Sao lại có chuyện như thế?

Trầm Lãng bèn thuật lại cái chết của thủ lĩnh “An Dương Ngũ Nghĩa” Tiên Lâm...

Thiết Hóa Hạc giật mình:

- Trong cái cổ mộ này sao mà nhiều chuyện lạ như thế? Tử Sát Thủ chỉ có ba người biết:” Độc Thủ Sư Hồn” thì thầy trò đều chết hết, ” Yếu Mạng Thần Cái” đến chết cũng chỉ một thân một mình, chỉ có vợ tôi biết bí quyết và chỉ mình tôi luyện được, thế tại sao lại có Tử Sát Thủ nào nữa...

Vừa nói, Thiết Hóa Hạc vừa đưa cao ngọn đuốc đi thẳng vào trong...

Nhất Tiểu Phật gật đầu:

- Phải vào, không vào hang hùm không bắt được cọp!

Và quay theo sóng bước với Thiết Hóa Hạc...

Mạc Hy và Thắng Vinh đưa mắt nhìn theo và cũng theo sau.

Chu Thất Thất liếc Trầm Lãng:

- Chúng ta thì sao?

Trầm Lãng ngó theo thấy bốn người đã đi vào ngách cửa bên trái xa xa, môi chàng chợt điểm một nụ cười và hỏi Hỏa Hải Nhi:

- Sao, chú bé?

Hỏa Hải Nhi lắc đầu:

- Thôi, đi về... ở đây chắc có...

Tiếng “quỷ” chưa kịp nói, Trầm Lãng đã thành linh lật tay bắt vào mạch môn chú bé và điểm luôn vào Khúc Trì huyết...

Chu Thất Thất kêu lên:

- Làm gì vậy?

Trầm Lãng cười gằn:

- Tưởng đây là Bát đệ của cô à?

Chàng trao ngọn đuốc cho Chu Thất Thất và đưa tay lột chiếc mặt nạ của chú bé...

Chu Thất Thất sững sờ...

Chiếc mặt nạ được lột ra, chú bé lộ bộ mặt da nhẵn tóc bạc: Hoa Nhị Tiên! Chu Thất Thất tái mặt kêu lên:

- Bát đệ đâu?...

Hoa Nhị Tiên cúi mặt: - Cậu bé bị ta điểm vào huyết ngủ trùm kín mền bỏ lại rồi!

Chu Thất Thất chợt nhớ lại lúc Hỏa Hải Nhi chạy theo vô đây một đôi bỗng nghe cậu ta thốt tiếng kêu kinh dị rồi ngưng một lúc mới gọi tiếp nàng. Nàng tưởng bị hãm bít bùng làm cho giọng nói cậu ta hơi khác, chứ không dè bị Hoa Nhị Tiên đánh tráo...

Chu Thất Thất cảm thấy Hoa Nhị Tiên dối cả mình, nên nàng phát giận:

- Tại sao?... Tại sao bà làm như thế?...

Hoa Nhị Tiên cúi gầm mặt làm thinh...

Chu Thất Thất càng giận dữ:

- Tại sao vậy chứ? Tại sao bà lại dở thủ đoạn với tôi?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đâu phải riêng cô, mà bà ta đối phó với tất cả. Làm lửa quỷ ngoài cửa để cho mọi người không chú ý, rồi bà ta lên lấy Thiết Bài trên bàn, cuối cùng còn đánh Mạc Hy... Ai cũng đinh ninh đứa bé nên không chú ý...

Ngưng một giây, chàng lại cười:

- Mãi đến khi bà ta kêu bị thúc cùi trở, ta mới khám phá được cái giả của bà ta!

Chu Thất Thất thở phào:

- Toàn là bà ta hết, thế mà báo hại tướng quý, tôi sợ gần muốn chết.

Trầm Lăng cười:

- Bị bà ta hù đầu phải mình cô!

Chu Thất Thất trở lại tức giận:

- Cả nhà tôi đối với bà rất tốt, không dè bà lại giúp bọn trong hang quỷ này nhát lại tôi, không chế Bát đệ... Tôi hỏi bà là tại sao? Tại sao?

Vừa nói nàng vừa tát mạnh Hoa Nhị Tiên một cái.

Hoa Nhị Tiên vùng ngẩng mặt ngó Chu Thất Thất, đôi mắt bà như chất chứa oán độc dị thường... Nhưng bà ta vẫn cứ làm thinh không nói.

Bao nhiêu năm chung sống, Chu Thất Thất chưa từng thấy tia mắt đó... Và thành linh Hoa Nhị Tiên nhảy dựng lên tung chân đá ngay vào bụng Trầm Lăng...

Trầm Lăng lách qua một cách dễ dàng...

Hình như cái tát tai của Chu Thất Thất làm cho hung tính của Hoa Nhị Tiên bộc phát, bà ta đá lung tung nhưng vì mạch môn bị Trầm Lăng nắm cứng, làm cho bà ta không làm gì được, tức quá bà ta há miệng cắn vào tay Trầm Lăng.

Kéo tay Hoa Nhị Tiên ngược ra sau lưng để tránh và chàng dịu giọng:

- Tôi biết bà cố ý tạo chuyện khủng bố ở đây, chỉ vì muốn cho chúng tôi mau mau trở ra mà thôi. Nhưng tại sao bà lại làm như thế? Hay là có gì bí mật trong này mà bà không cho chúng tôi biết? Hay là bà có quan hệ gì với cái hang động quỷ này? Bà nói đi, tôi quyết không làm khó dễ gì đối với việc làm của bà cả!

Hoa Nhị Tiên rần giọng:

- Buông ra ta nói!

Trầm Lăng mỉm cười:

- Buông ra rồi khó nắm lại lắm!

Hoa Nhị Tiên gầm một tiếng, lại nhún chân nhảy dựng lên đá thốc vào giữa ngực Trầm Lăng, chàng đưa tay hất nhẹ ra...

Hoa Nhị Tiên nghiêng rằng:

- Được, người làm cho ta khốn đốn, ta sẽ làm cho người chết... Ta sẽ rút lưỡi người... Ta sẽ móc mắt người... Ta sẽ bẻ răng người... Ta sẽ nhổ tóc người...

Chu Thất Thất giậm chân la lên:

- Câm lại... Đừng nói nữa!...

Hoa Nhị Tiên cười đanh ác:

- Ta mới nói mà người đã sợ, đến chừng ta làm thì sao? Mau bảo nó bỏ tay ta ra!

Chu Thất Thất dậm ngực:

- Tức chết đi thôi! Bà bị thương, cả nhà tôi lo cứu bà, chưa chấp bà, bà bị oan khức, tôi nghĩ cách làm cho bà rửa giận... Ngày xưa bà làm nhiều chuyện ác, ngủ là bị ác mộng, và tôi phải ngủ chung để lay tỉnh cho bà... Không dè... Không dè bây giờ tôi lại đổi được cái kết quả như thế này!...

Càng nói giọng nàng càng như nghẹn và cuối cùng không còn nói được, nước mắt chảy ròng ròng...

8. Đêm Đuổi Theo Thiên Ma

Thái độ của Chu Thất Thất làm cho Hoa Nhị Tiên hơi khựng, một thoáng thẹn thù phớt phủ mặt bà. Bà run run môi định nói nhưng rồi lại làm thinh cúi mặt.

Trầm Lăng dịu giọng :

- Sao bà lại làm như thế ? Đến bây giờ bà cũng không chịu nói. Chẳng lẽ trong cổ mộ này có người nào mà bà phải bảo hộ, phải chăm người đó là anh chị em của bà ...

Hoa Nhị Tiên vùng ngẩng mặt :

- Tại sao người biết ?

Buột miệng buông câu hỏi rồi Hoa Nhị Tiên cảm thấy lỗ lờ, bà ta làm mặt giận :

- Tiều súc sinh, người đừng có mong buộc ta phải nói !

Trầm Lăng hơi đổi sắc, nhưng chàng cố ôn tồn :

- Tôi không dè Hoa lão bà bà còn có anh chị em. Nhưng dầu có vì họ bà cũn nên nói cho tôi biết, khi biết tôi sẽ tìm cách giúp bà. Nếu bà cứ tìm cách cho chúng tôi đi ra, mà sự bí mật của ngôi cổ mộ này thiên hạ đã nghe hết cả, sớm muộn gì rồi họ cũng đâu có để yên !

Dưới ánh đuốc mập mờ, Hoa Nhị Tiên bỗng rưng rưng nước mắt :

- Ta nói rồi người sẽ giúp ta thật chẳng ?

Trầm Lăng gạt đầu :

- Nếu không muốn giúp bà thì tôi đã làm lộ chân tướng của bà ra mặt mọi người rồi. Bà thông minh chẳng lẽ bà không thấy được điều đó hay sao?

Hoa Nhị Tiên bặm môi, gục g85c đầu :

- Được rồi, ta sẽ nói cho người biết ... Hai mươi năm trước, bọn ta biết nơi đây có ngôi cổ mộ chứa cất nhiều vật quý, lúc bấy giờ “Thập Tam Thiên Ma” của bọn ta tung hoành võ lâm, nhưng luôn luôn đề phòng và cố tránh cừu nhân theo dõi, bọn ta muốn đến đây nhưng không có thì giờ, mãi đến sau trận Hoành Sơn “Thập Tam Thiên Ma” chết gần như hết, ta đành phải giữ kín chuyện ngôi cổ mộ này ở tận đáy lòng. Không dè ... không dè bí mật này cuối cùng vẫn bị người phát hiện ...

Chu Thắt Thắt rúng động :

- Rồi vì muốn bảo vệ sự bí mật của ngôi cổ mộ này nên bà ... hành động thế ư ?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Không ... Chỉ vì ta phát hiện những người bị trúng độc nơi đây, tất cả đều bị trúng “Lập Địa Tiêu Hồn Tán”, là độc môn của nhà họ Hoa ta, thứ “Lập Địa Tiêu Hồn Tán” này chỉ có đại ca ta là “Tiêu Hồn Thiên Ma” Hoa Mộc Tiên chế được mà thôi !

Trầm Lăng và Chu Thắt Thắt đều biến sắc ...

Chu Thắt Thắt run giọng :

- “Tiêu Hồn Thiên Ma” Hoa Mộc Tiên không phải đã chết trong trận Hoành Sơn rồi sao ?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Năm ngày sau trận Hoành Sơn, tình thế thật là hỗn loạn. mỗi ngày đều có những tin đồn khác nhau, không ai biết sự thật là sao cả. Lúc bấy giờ ai ai cũng bàng hoàng hốt hoảng, có người gần như điên, “Thập Tam Thiên Ma” của bọn ta chia ra làm hai ngã lên núi cũng bị tản lạc mất hết, ta chỉ nghe đại ca ta chết trong cái loạn đó, chứ chưa hề thấy được thi thể.

Chu Thắt Thắt trầm ngâm:

- Như vậy tin chết có thể là không đúng. Và có thể bây giờ “Tiêu Hồn Thiên Ma” ở trong ngôi cổ mộ này !

Hoa Nhị Tiên chớp chớp mắt :

- Có lẽ như thế, nếu “Lập Địa Tiêu Hồn Tán” xuất hiện ở đây, thì “Tiêu Hồn Thiên Ma” có lẽ cũng ở đây.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Biết là người hay là u hồn ở cổ mộ ?

Về mặt Hoa Nhị Tiên rắn lại một cách cương quyết :

- Người sống hay là u hồn, ta cũng phải giúp đỡ đại ca ta, nhất định không cho người ngoài vào phá rối.

Móc lấy tấm thiết bài, Hoa Nhị Tiên hỏi :

- Có biết vật gì đây không ?

Trầm Lăng và Chu Thắt Thắt soi ánh đuốc chỉ thấy tấm thiết bài đen hắc, trên mặt mờ mờ dợn sóng, y như một bầu trời giăng mây chẳng chặt biến đổi không ngừng. Trầm Lăng biến sắc :

- Có phải đây là “Thiên Vân Lệnh” mà chủ là Mộng Vân tiên tử, chủ nhân “Thiên Vân Ngũ Hoa Niên”, thứ ám khí tuyệt độc năm xưa đó không ?

Hoa Nhị Tiên gạt đầu :

- Khá đấy !

Chu Thắt Thắt trở mắt :

- Thiên Vân Lệnh ? Vật này xuất hiện thì phải chăng nữ ma đầu “Mộng Vân Tiên Tử” cũng chưa chết ?

Hoa Nhị Tiên lắc đầu :

- Ai thì không dám chắc, chứ Vân Mộng tiên tử bị chết vì “Càn Khôn Đệ Nhất Chỉ” của Trầm Thiên Quân, lúc bấy giờ chính mắt ta trông thấy.

Chu Thắt Thắt gặng lại :

- Thế sao vật này lại ... ở đây ?

Hoa Nhị Tiên thản nhiên :

- “Tử Sát Thủ Thần Công”, “Lập Địa Tiêu Hồn Tán”, “Thiên Vân Lệnh”, những thức của người chết đều tập trung ở đây, chúng tổ quỷ hồn trong cổ mộ không chỉ là một. Ta với họ sống là bạn hữu, chết cũng làm quỷ tương giao, ta không thể để ai khuấy nhiễu họ. Các người mau ra đi, nếu không sẽ cùng chung số phận với những người vô trước.

Chợt nhớ tới bọn Nhất Tiểu Phật, nhìn vào thấy cửa mà họ vô đã tự nhiên đóng lại không biết hồi nào, Chu Thất Thất kêu lên :

- Cánh cửa ... cánh cửa ...

Hoa Nhị Tiên cười lớn :

- Bây giờ các người mới thấy sao ? Hừ, ngôi cổ mộ này có thêm mấy tên quỷ mới, ta ở lại đây đâu có vắng vẻ gì ? ... Nghĩ tình ngày trước đến nay, ta khuyên các người hãy mau mau trở ra ...

Tiếng cười của bà ta bây giờ ghê rợn dị thường, nghe thấy bất rùng mình mọc ốc

...

Quan sát một lần nữa tấm cửa trong hang động, Trầm Lăng thấy rõ ràng ánh theo bát quái, chàng khẽ cau mày :

- Cửa họ vừa vào chính là “sinh môn”, thì làm sao có thể gọi là “tuyệt lộ” ?

Và chàng kéo Hoa Nhị Tiên tới cánh cửa, vung chưởng đánh luôn mấy cái ...

Bình !

Tiếng dội như rung rinh mặt đất ... Cánh cửa vẫn im lìm.

Ngay trong lúc đó, nhiều chuỗi cười nổi lên một lượt, âm hưởng bốn bên dội lại rền rền ...

Và chỉ thoáng sau, nhiều ánh lửa rực lên, từ phía ngoài trông vào mười mấy gã đại hán lưng giắt lời đao, tay cầm đuốc sáng.

Trầm Lăng và Chu Thất Thất quay lại thấy Bành Lập và Vạn Sự Thông cùng trong đám đó.

Trầm Lăng nói :

- A, Bành huynh ...

Thình lình, phía sau lưng Bành Lập xông tới mấy người thét lớn :

- Con tiện tỳ không dè gặp lại người ở đây ?

Thì ra đó là “Xuyên Vân Nhạn” Dịch Như Phong, “Phốc Thiên Điều” Lý Đỉnh, “Thần Nhân Ứng” Phương Thiên Lý, “Uy Vô Tiêu Cuộc” Triển Anh Phong ... Họ đến Tất Dương gặp Bành Lập nói chuyện ngôi cổ mộ, cho nên cũng kéo tới ...

Nhận ra mặt họ, Chu Thất Thất phóng vọt vào trong cửa, nàng ngoái lại nói :

- Trong này toàn những u hồn, các người có dám theo không ?

Nàng nói và lấy mắt về phía Trầm Lăng.

Không còn cách gì hơn, Trầm Lăng đành kéo theo Hoa Nhị Tiên lao theo ...

“Phốc Thiên Điều” Lý Đỉnh giận dữ tuốt đao xông vào, nhưng Phương Thiên Lý đã vội nắm tay kéo lại ...

Trầm Lăng theo kịp Chu Thất Thất, chàng gắt lớn :

- Tại sao cô lại liều lĩnh xông vô như thế ?

Chu Thất Thất cười :

- Đã tới thì không lui. Càng nghe nói chuyện kinh người, tôi càng muốn xem cho tường tận. Vả lại có bà ta theo đây, anh của bà dù người dù quỷ, chắc cũng không làm dữ với ta. Huống chi, ở ngoài thì cũng chết về tay bọn Phương Thiên Lý.

Trầm Lăng thở dài :

- Thật ra cô luôn làm chuyện khó khăn ...

Chợt nghe một tiếng động khô khan, cánh cửa đá bên sau khép lại. Ánh sáng và bọn Phương Thiên Lý bị đóng ở phía ngoài.

Ngọn đuốc trên tay Chu Thất Thất cũng tắt ngấm, bốn phía tối âm u.

Thấy cánh cửa đã đóng, Lý Đình cự nự với Phương Thiên Lý :

- Tại sao đại ca lại để cho nó thoát ?

Phương Thiên Lý cười :

- Ấn theo bát quái, cửa đó là “Tử môn” chúng vào đó làm sao ra được ? Chúng ta đuổi làm gì !

Quả thật, cánh cửa vừa khép lại, thì có một thốt đá rơi chặn cứng.

Lý Đình lắc đầu :

- Thật là nguy hiểm !

Phương Thiên Lý nhìn bốn phía lắc đầu :

- Thật ra, nếu trong cổ mộ này quả có người, thì cửa bát quái này cũng có mấu chốt của nó, nhưng nếu là quỷ, thì thật là vô phương.

“Xuyên Vân Nhận” Dịch Như Phong nói :

- Con a đầu đã vào đó rồi, thôi thì chúng ta nên trở ra là hơn.

Cả bọn thấy ngôi cổ mộ kỳ dị, không ai muốn lưu lại, nhưng Vạn Sự Thông và Bành Lập lữ mắt cho nhau trao đổi và Bành Lập nói lớn :

- Trong cổ mộ này có nhiều báu vật, chẳng lẽ đi vào đây rồi lại trở ra không ?

Vạn Sự Thông đốt thêm :

- Nếu chư vị sợ thì cứ về, riêng tôi và Bành huynh thì lành dữ gì cũng chẳng lui.

Triển Anh Tông hơi tức :

- Không, Uy Vô Tiêu Cuộc chưa có ai co đầu rút cổ. Chúng ta vô đi !

Phương Thiên Lý cũng bị khích nên lớn tiếng :

- “Phong Lâm Tam Diệu” này cũng đâu phải là hèn nhát. Nhưng không phải là thứ hữu đồng vô mưu, trước khi vào phải bàn bạc đã. Triển tiêu đầu thấy có phải thế không ?

Triển Anh Tông gật đầu :

- Vậy theo Phương huynh thì chúng ta nên tính sao ?

Phương Thiên Lý nói :

- Chúng ta nên chia làm hai tốp. Một đi mở đường, một theo sau tiếp ứng. Nói nhau nhờ một đường dây để tránh sự lạc đường.

Bành Lập vỗ tay :

- Hay, hay lắm. Nhưng bây giờ ai đi mở đường ?

Phương Thiên Lý nói :

- Tôi và Triển tiêu đầu bắt thăm nhé !

Và ông ta che khuất tay, hỏi :

- Chẵn hay lẻ ?

Triển Anh Tòng liền nói :

- Lẻ !

Phương Thiên Lý giở ra :

- Chẩn !

Triển Anh Tòng vẫy tay :

- Anh em tiêu cuộc hãy theo tôi !

Biết Phương Thiên Lý ăn gian Triển Anh Tòng, Bành Lập rửa thầm : “Lão già quỷ quyệt, nhưng sau trước gì cũng chẳng còn đâu !”

Và ông ta nói lớn :

- Tôi cùng đi với Triển huynh !

Phương Thiên Lý lấy ra một cuộn dây thừng, giao đầu dây cho Triển Anh Tòng :

- Tổng tiêu đầu buộc đầu dây này vào lưng, khi nào hết dây, cho dù đến đâu cũng phải rút trở lại. Nhớ đánh dấu mốc dọc đường. Thằng hoặc có gì bất trắc, Tổng tiêu đầu cứ giật dây là bọn tôi tiếp ứng ngay.

Triển Anh Tòng gật đầu buộc dây vào lưng và vẫy tay cho thuộc hạ :

- Theo ta !

Họ Triển đưa cao ngọn đuốc di thăng vào trong. Qua khỏi cánh cửa, trong kẻ tùy tùng có người rung giọng :

- Nếu cửa này bị phong bế thì chúng ta sẽ bị nhốt nghẹt trong này !

Triển Anh Tòng nói :

- Không ngại, còn có các anh em ở ngoài ...

Đoàn Triển Anh Tòng chín người, Triển Anh Tòng hết sức cẩn thận để đặt từng bước một.

Con đường hầm nóc cao quá hai trượng, vách đá dựng lên ăn sâu hun hút, hai bên in là có nhiều cửa ngách, nhưng tất cả đều đóng chặt không một khe hở.

Bành Lập luôn luôn theo ở sau cùng, tay cầm song đao, miệng cười chum chím. Lão ta có bộ mặt thật thư thái tự đắc của một kẻ biết người sẽ chết mà mình thì được an nhiên.

Đi được một khoảng, Bành Lập vụt vung đao cắt đứt sợi dây, những kẻ đi đầu tự nhiên không hề hay biết.

Một lát sau, họ Bành lại đi nhanh lên trước:

- Triển huynh có thấy chi không ?

Triển Anh Tòng lắc đầu :

- Không dè ngôi cổ mộ này rộng quá ...

Chợt phía trước có một cánh cửa hé mở ra phân nửa, bên trong có ánh sáng loé ra, Triển Anh Tòng hơi sợ :

- Ở đây lại có người sao ? ...

Vừa nói vừa đi riết lại dòm vào...

Bên trong là một gian nhà đá có sáu g1c để một cỗ quan tài với ánh đèn le lói ... Tuyệt nhiên không có một bóng người ...

Không biết đèn đó ai đốt tự bao giờ, cách sắp xếp sáu cỗ quan tài làm cho không khí nặng nề u ám ...

Triển Anh Tòng rùng mình :

- Vô hay không ?

Bành Lập trầm ngâm :

- Chúng ta nên giật dây để anh em họ Phương vào đây thương nghị ...

Triển Anh Tòng gật đầu giật giật sợi dây. Nhưng giật mãi nghe nhẹ hều, y như đầu kia không có ai nắm ...

Triển Anh Tòng biến sắc khi kéo nút thấy đầu dây bị cắt lìa ...

Một người trong bọn hoảng hốt kêu lên :

- Phải trở ra ngay !

Bành Lập dậm chân :

- Không hiểu tại sao lại như thế này ... Bây giờ trở ra cũng không ổn, cứ vào trong ấy thử xem sao !

Suy nghĩ một giây, Triển Anh Tòng quả quyết :

- Sinh tử hữu mạng, cứ vào !

Và trước hơn ai hết, họ Triển tung mình vào trong thạch thất ...

Bành Lập khoát tay :

- Ta giữ ở cửa đề phòng, các vị vào đi !

Tất cả mọi người đều xanh mặt, trù trừ ...

Bành Lập nói :

- Cũng có thể trong quan tài ấy chứa đựng nhiều báu vật ...

Hắn chỉ nói đến đó thì mọi người đã tràn vô hết cả ...

Bành Lập nở nụ cười độc hiểm, đẩy mạnh cánh tay ...

Bình !

Cánh cửa như có chốt khóa ngầm, và bị Bành Lập đẩy vào thì đã khấn vào vách như liên mí !

Bọn Triển Anh Tòng biết thế thì đã muộn rồi. Cánh cửa đã cứng ngắt không tài nào phá nổi. Dù có dụng cụ cũng đành thúc thủ, vì đá quá dày !

Ngay lúc đó, bên ngoài địa đạo có một bóng áo xám thoáng qua, nhưng Bành Lập không thấy, hắn lo dán miệng vào cửa nói :

- Triển Anh Tòng đừng phiền nhé ! ...

Chợt nghe sau lưng có giọng nói lạnh như băng :

- Khá lắm, người làm đúng ý ta. Bây giờ trở lại giật dây cho bọn Phương Thiên Lý vào đây !

Nghe rõ giọng nói của người áo xám nơi khách điểm, Bành Lập run rẩy quay ra nhưng cảm thấy nghe hai bàn chân như muốn sụm !

Chợt nghe có giọng nói ở sau âm u như quỉ kêu lên :

- Đi thẳng một đường đừng quay mặt lại, ta sẽ đối xử tốt, nếu lén xem xét thì người cũng sẽ chung số phận như bọn họ !

Ở bên ngoài, Phương Thiên Lý, Lý Đình, Dịch Như Phong cứ thấp thỏm trông chừng.

Chợt thấy sợi dây không lay động nữa. Phương Thiên Lý cau mày :

- Ủa, tại sao Triển Anh Tòng không đi nữa ? Hay là đã gặp chuyện gì ?

Ba người nín thở đứng chờ hồi hộp ...

Thình lình thấy sợi dây giật giật luôn ba cái. Ngưng một chút rồi lại giật luôn ba cái nữa ...

Lý Đình nói :

- Có chuyện rồi, hãy vào tiếp ứng !

Phương Thiên Lý cười nhạt :

- Tiếp gì ? Vào để chết chung, chứ tiếp ứng ...

Lý Đình ngạc nhiên :

- Sao ... sao ...

Vạn Sự Thông hốt hỏi :

- Có thể Triển Anh Tông đã phát hiện được chỗ trữ tàng báu vật ... Các vị ở đây nhé để tôi vào xem !

Phương Thiên Lý sáng mắt :

- Chúng ta và họ Triển có hẹn, nói là nói thể chứ dù gì cũng phải vào cho phải đạo !

Và không chờ ai cho ý kiến, ông ta vẫy thủ hạ đi vào ...

Lý Đình, Dịch Như Phong theo sát bên sau.

Vạn Sự Thông mỉm cười đắc ý !

Và bọn Phương Thiên Lý vừa khuất, thì cánh cửa đằng sau đã đóng âm.

Dịch Như Phong phát giác kêu lên :

- Không xong, trúng kế rồi !

Phương Thiên Lý hoảng hồn quay nhanh trở lại.

Nhưng tập hợp tất cả sức lực của mọi người, cánh cửa vẫn im ỉm không mấy may lay động, Phương Thiên Lý dậm chân :

- Có tới chứ lui được, cứ thử xem sao !

Thế là cả bọn lại đi vào và chỉ thêm một hồi nữa, bắt gặp mối dây bị cắt.

Cả bọn cùng tái mặt, Lý Đình run giọng :

- Không biết bọn Triển Anh Tông đi đâu, hay là trúng phải độc thủ rồi !

Phương Thiên Lý rần mặt lắm lý bước tới, chợt thấy một cây đuốc tắt vụt ngay một khung cửa đóng chặt, ông ta nhặt lên, cau mặt :

- Đúng là cây đuốc của họ ...

Phương Thiên Lý không nói gì hết, cứ cúi mặt bước đi.

Cả bọn không nói một lời, phần sợ phần thấy có nói gì cũng chỉ là vô ích. Đi riết một hồi gặp một ngã, tất cả đứng lại xanh mặt.

Ngay ở ngã ba, một cánh tay của ai bị đứt văng dưới đất, máu hãy còn chưa đọng lại.

Bàn tay của cánh tay ấy nắm chặt lại, chỉ ngón trở ngay ra chỉ thẳng qua ngõ bên phải, và nơi này, nơi con đường bên phải ấy, dưới ánh đuốc lập lòe, xương trắng đầu lâu ngón ngang rải theo đường !

Lý Đình nuốt ực nước bọt :

- Đi nữa không ?

Phương Thiên Lý mím môi :

- Không đi thì làm gì bây giờ !

Lý Đình ngán ngẩm :

- Nhưng phía trước là ... là tử lộ !

Phương Thiên Lý lắc đầu :

- Chứ đâu không là tử lộ ?

Lý Đình tức tối :

- Tại sao họ lại đặt ta vào tử địa !

Phương Thiên Lý nói :

- Xem chừng bị dụ vào cổ mộ này phần đông là những kẻ không cùng bọn với nhau, không quan hệ với, do đó có thể thấy rằng, đặt vào trong tử địa không chắc vì lý do cừu oán !

Dịch Như Phong hỏi :

- Nếu thế thì tại sao ?

- Cứ theo tôi thì trong cổ mộ này tàng ẩn một âm mưu, cũng có thể như âm mưu trong trận Hoành Sơn thuở trước, mà chúng ta là những con vật tể cờ !

Vạn Sự Thông hỏi :

- Theo Phương huynh thì đây là người chứ không phải là quỷ ?

Phương Thiên Lý cười nhạt :

- Trên đời này làm gì có quỷ ...

Thình lình từ phía sai nổi lên một giọng cười the thé, Phương Thiên Lý rùng mình quay lại ... nhưng con đường đá trống không vắng lặng bóng người.

Và khi quay đầu lại thì cánh tay đầm máu đã đổi thay hướng chỉ, ngón trở chỉ thẳng con đường trước mặt !

Tất cả kêu lên khủng khiếp :

- Đây ... là là ...quỷ chứ còn gì nữa !

Phương Thiên Lý phóng lên đá văng cánh tay máu và hét lên :

- Là quỷ ta cũng cứ đánh !

Vừa hét vừa băng mình thẳng vào con đường giữa.

Vạn Sự Thông mỉm cười bí mật lên cuối xuống chúi đầu máu nơi mũi giày. Đầu máu chứng tỏ vừa rồi chính hắn dùng chân hất cho cánh tay đổi phương hướng.

Thấy bọn “Phong Lâm Tam Diệu” đã đi hết vào con đường giữa Vạn Sự Thông chậm rãi theo sau.

Chợt có bàn tay khê kéo vạt áo, và một người mặc áo xám từ trong vách đá bước ra đứng sau lưng Vạn Sự Thông cười rờn rợn :

- Người cũng theo vào cửa chết à ?

Vạn Sự Thông run lấy bầy :

- Tiểu .. tiểu nhân ...

Người áo xám nói :

- Người có chỗ dùng, ta đâu có cho người chết ... đi đi ... đi theo con đường bên phải có đầu lâu xương trắng đó. Bạn người, Bành Lập sẽ đón tiếp.

- Vâng ... vâng ...

Chợt nghe từ phía con đường giữa dậy lên nhiều tiếng rú thất thanh, tiếng rú bị cắt đứt nửa chừng, tức tối. Đúng là tiếng giấy chết của bọn “Phong Lâm Tam Điều”.

Vạn Sự Thông bủn rủn tay chân, choáng váng mặt mày.

Hồi lâu, bốn bên lại lặng yên phẳng phắc, Vạn Sự Thông bậm môi quay lại, người áo xám đã biến mất tự bao giờ.

Phía trước cánh tay máu vẫn trơ trơ rùng rợn.

Bọn Phong Lâm Tam Điều băng vào con đường giữa qua hai khúc quẹo. Chợt thấy phía trước có một gian nhà đá, bên trong châu báu chất đầy, ánh sáng ngời ngời ...

Phương Thiên Lý sáng mắt :

- Đúng rồi ! Chọn con đường này quả không lầm !

Ông ta phóng mình nhảy vô ...

Nhưng bên trong bày ra bốn cổ quan tài, tuy nhiên, trong bốn cổ quan tài chất đầy châu báu.

Phong Lâm Tam Điều tuy đã thường có trong tay gia sản bạc vàng ngọc quý, nhưng chưa từng thấy kim cương ngọc thạch từng đồng như thế, họ buột miệng kêu lên mừng rỡ.

Đám bộ hạ đứng há hốc miệng sờ sờ như kẻ mất hồn, rồi họ vọt nhảy ủa vô mạnh ai nấy hốt.

Nhưng những kim cương ngọc thạch vừa hốt lên lại bể nát, từ trong đó chất nước bắn vọt vào mình vào mặt họ.

Nhiều tiếng rú nổi lên cùng một lúc, chất nước bắn ra y như lửa đốt, tất cả môn đệ Phong Lâm Tam Điều giấy đành đập như cá bị đập đầu.

Nước đó văng trúng đầu, quần áo, da thịt, râu tóc, chỉ trong nháy mắt đều mục rã ra như bột !

Có nhiều người không chết liền, họ lẫn lộn kêu la nghe thê thiết.

Tuy đau lòng trước thảm cảnh, nhưng ba anh em “Phong Lâm Tam Điều” đã không dám đỡ mà còn nhảy tránh vì sợ nhiễm vào nước độc.

Cuối cùng những nạn nhân lịm dần lịm dần và tay chân giật giật đứt hơi.

Thi thể nhầy nhụa ngổn ngang, bao nhiêu dũng sĩ hiện ngang chỉ phút chốc hóa thành những chiếc thây lầy nhầy gớm ghiếc.

Phương Thiên Lý vừa đau lòng vừa sợ hãi, ông trừng trừng đôi mắt :

- Độc ... thật là tối độc ! ...

Ầm ! ...

Cánh cửa vùng đóng lại, ba người bị nhốt chặt bên trong !

oOo

Cánh cửa sau lưng đóng lại, Trầm Lăng, Chu Thất Thất và Hoa Nhị Tiên đứng lặng trong bóng tối lật bàn tay không thấy.

Trầm Lăng vẫn nắm chặt Hoa Nhị Tiên, Chu Thất Thất bá lấy cổ Trầm Lăng kê mặt nàng sát vào mặt chàng và khẽ thở ra :

- Cũng được ...

Hoa Nhị Tiên bật cười :

- Chết đến nơi rồi cũng được cái gì ?

Chu Thất Thất nói giọng buồn buồn :

- Tôi có thể trong bóng tối dày đặc này gần gũi được với chàng, thì dù có chết đi cũng được !

Và nàng nói nhỏ vào tai Trầm Lãng:

- Tôi không muốn có người thứ ba trên đời bên mình. Thả bà ấy đi đi !

Trầm Lãng nói :

- Tiểu thư, cô muốn chết, nhưng tôi chưa muốn, nên tôi không thể thả bà ta được !

Chu Thất Thất quay lại cắn vào má chàng :

- Đồ vô tình vô nghĩa, tôi muốn cắn chết anh cho rồi !

Hoa Nhị Tiên nói :

- Phải rồi, cắn đi, càng mau càng tốt !

Trầm Lãng mò tay Chu Thất Thất :

- Đưa đây !

Nàng hỏi :

- Cái gì ?

- Đuốc !

Chu Thất Thất gắt :

- Đâu có !

Trầm Lãng cười :

- Tôi thấy cô tắt rồi giấu trong tay áo. Cô còn bao nó lại bằng chiếc khăn tay nữa. Phải không ?

Chu Thất Thất dậm chân:

- Quỷ đây nè !

Trầm Lãng đốt đuốc lên, cười nói :

- Có lửa rồi, đi !

Chu Thất Thất nói :

- Hồng đi !

Và nàng ngoe nguẩy đầu chỗ khác. Nhưng chỉ một phút nàng lại len lén dòm chừng.

Trầm Lãng làm thỉnh kéo Hoa Nhị Tiên đi.

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Được, hồng đêm rửa tới tôi, được, đi đi. Tôi chết ở đây.

Trầm Lãng không ngó lại cười nói :

- Coi chừng đằng sau lưng, ai đó ...

Chàng chưa nói dứt thì nàng đã "ái ái" và nhảy chồm tới vung tay đâm vào lưng Trầm Lãng thùm thụp :

- Chết, đánh cho chết luôn !

Nhưng cánh tay nàng chỉ mạnh một cái đầu, còn mấy cái sau thì giơ cao mà đặt xuống thì nhẹ hều.

Và miệng nàng cứ nói :

- Tôi hồng theo, tôi hồng theo ...

Thế nhưng chân nàng lại cứ bước theo !

Ba người đi thêm một khoảng chợt thấy một cánh cửa mở, bên trong có cỗ quan tài, cò ngọn đèn chấp chóa.

Chu Thất Thất nói :

- Chắc có người, vô xem !

Trầm Lăng gật lớn :

- Không được !

Chu Thất Thất hỏi :

- Sao vậy ? Tôi cứ vô !

Trầm Lăng cười mũi :

- Không thấy cái đó là cái bẫy à ? Bước vô là cửa đóng sập lại ngay !

Chu Thất Thất đảo mắt qua và nàng vụt cười hần hắc :

Khá, thông minh đấy !

Ba người lại đi tới nữa ...

Tới một đồi xa xa gặp một ngã ba.

Giữa ngã ba, một cánh tay còn ướt máu, ngón trở chỉ về con đường phía trái, con đường này, lẽ tự nhiên, đầu lâu xương trắng ngổn ngang.

Chu Thất Thất rùng mình, chỉ con đường bên phải :

- Đi con đường đó !

Trầm Lăng thoáng trầm ngâm :

- Người xưa dùng binh có nói “Thực tức là hư, hư tức là thực”. Con đường bên trái coi ghê gớm nhưng có thể đó là con đường dẫn tới trung ương, nơi đây mới là đầu mối then chốt bí mật của ngôi mộ cổ này, con con đường bên phải là con đường không nên đi !

Chu Thất Thất hỏi :

- Thế sao bên ngoài lại có đến tám cửa ?

Trầm Lăng nói :

- Bây giờ tôi mới khám phá ra rằng tám cửa bên ngoài chỉ là lối nghi binh. Tám con đường đó có thể khác nhau nhưng có thể cùng về một điểm. Mỗi con đường đều có thể có nhiều ngã rẽ, có nhiều bẫy rập, nếu chúng ta tránh khỏi bẫy rập là có thể đến trung tâm, chỗ bí mật cuối cùng.

Hoa Nhị Tiên cười nhạt :

- Hoa Mộc Tiên hành sự luôn luôn cẩn thận, ác người đừng mong tìm được bí mật. Hãy mau trở lại nếu không thì chết !

Trầm Lăng lơ đi như không nghe thấy.

Chu Thất Thất chợt kêu lên mừng rỡ :

- Đúng rồi, đúng rồi ... mình đi đúng rồi !

Ngó theo tay nàng chỉ, một gian thạch thất cửa mở, trong đó kỳ trân dị bảo chất đầy.

Hoa Nhị Tiên biến sắc.

Chu Thất Thất thì mắt sáng lên.

Tuy nàng sống trong giàu sang từ thuở nhỏ, nhưng châu báu ở đây nhiều quá làm cho nàng chóa mắt.

Nàng chạy tới với tay định chụp lấy mấy hạt kim cương.

Nhưng Trầm Lăng đã kéo tay nàng lại.

Chu Thát Thát cau mặt :

- Gì vậy ?

Trầm Lăng nói :

- Sinh trưởng trong một gia đình hào phú, chẳng lẽ cô chưa từng thấy những châu báu như thế hay sao ? Số báu vật ở đây nhất định sẽ có nhiều bí ẩn. Nếu muốn sống, nếu muốn khám phá bí mật ở đây, thì cô đừng mó tay vào.

Chu Thát Thát cắn môi :

- Được, nghe lời đó !

Hoa Nhị Tiên gật đầu cười nhạt :

- Thông minh, nhưng còn nhiều nữa, tránh không nổi đâu !

Không nghe những lời lẩm bẩm của Hoa Nhị Tiên, Trầm Lăng cứ đi tới trước.

Qua nhiều khúc quanh quẹo, chợt thấy một người từ bên trái thoáng qua, và ẩn mất ngay bên phải.

Trước khi biến mất, bóng đen đó vẫy tay, ba vết loé lên, rít vào trong gió bay thẳng tới Hoa Nhị Tiên, Trầm Lăng, Chu Thát Thát.

Bóng tối mập mờ ám khí ra đã lẹ lại quá bất ngờ rất khó mà tránh thoát. Nhưng cánh tay phải của Trầm Lăng chỉ khoát nhẹ lên vạch một vòng cung, cử động nhẹ nhàng nhưng kinh lực có sức hút lạ lùng chỉ nghe xoẹt xoẹt một cái, ba vật ấy đều lọt vào ống tay áo chàng.

Chu Thát Thát vừa sợ vừa bội phục, nàng liếc qua và nhận ra thứ ám khí đó là ba mũi tên ngắn kỳ dị.

Nàng vụt run giọng kêu lên :

- Tên ... tên ... Có phải là vật bắn ra từ tay của ... tử thần ?

Trầm Lăng xé vải áo quần tay nhặt lấy ba mũi tên. Tuy cách lớp vải nhưng chàng nghe hơi lạnh thấu xương, khi nắm lấy mũi tên :

- À ... thì ra là như thế !

Chu Thát Thát cũng lộ vẻ lạ lùng :

- À ... thì ra như thế ... té ra thứ quỷ tiền cây cung của tử thần bắn ra xem chừng kỳ diệu, nhưng kỳ thực cũng chỉ là như thế !

Ngay lúc ấy, từ phía xa xa của con đường hun hút vụt phát ra tiếng ca âm ỉ :

Trăng lạnh rọi mờ hoang

Cung tên từ địa phủ

Đốt đèn tìm bạch vũ

Gặp máu sẽ hòa tan

Tiếng ca mới nghe qua thật là rùng rợn, nhưng Trầm Lăng chợt bật cười :

- Có gì là quỷ tiền, bất quá chỉ là một thứ tên bằng băng giá thể thôi !

Thì ra thứ tên bắn ra ấy không phải bằng cây hay kim khí, mà nó là một thứ nước bị đóng băng. Hay là người ta làm cho thành băng giá. Nó có cứng, nhưng không cứng như kim khí, dễ vỡ phóng được vào da thịt của con người, là người phóng ra có nội lực tuyệt vời. Và khi tên này vào da thịt, đọng máu nóng tan ra thành nước.

Chu Thát Thát vừa thở vừa cười:

- Kể cũng giỏi, nếu không khám phá ra được, có lẽ sẽ làm cho người ta sợ đến chết luôn. Và nếu không phải trong một vùng tuyết rơi băng giá thì họ cũng không làm sao tạo ra thứ “quỷ tiền” này cho được !

Trầm Lăng nói :

- Cũng không nên thấy một cách đơn giản như thế, thứ quỷ tiền này còn là một độc châm. Khi tan sẽ dẫn khắp châu thân, người trúng sẽ chết một cách thảm khốc !

Vừa nói chàng vừa quăng ra ba mũi quỷ tiền ra ngoài xa.

Chu Thất Thất bủ môi :

- Dù gì, cái trò quỷ trong ngôi mộ cổ này cũng đã lòi rồi, cứ xem chúng còn giở trò gì nữa...

Nói chưa dứt lời, từ phía sau lưng nàng chợt có tiếng động nhẹ, vách đá vụt hở ra và từ trong đó vọt ra một làn khói mờ mờ, Chu Thất Thất choáng váng kêu lên :

- Khói ...

Tiếng “độc” chưa thoát khỏi miệng, nàng đã ngã xuống mê man.

9. Ngôi Cổ Mộ Lạ Lùng

Không biết bao lâu, Chu Thất Thất tỉnh dậy, nàng cảm nghe như qua một cơn say rượu.

Chu Thất Thất đảo mắt nhìn quanh, nhận ra là mình đang ở trong một góc thạch thất ảm thấp. Tay chân không bị trói nhưng rụng rời gần như không còn cử động được.

Khẽ liếc qua bên phải, Trầm Lăng và Hoa Nhị Tiên cũng cùng chung số phận như nàng. Cả hai cũng im lìm bất động.

Nàng hốt hải khẽ kêu :

- Trầm Lăng ... sao vậy ... sao lại cũng bị vào đây !

Sự sống chết của nàng, nàng không lo bằng chuyện an nguy của Trầm Lăng. Nàng nghe lòng mình như thất lại từng cơn !

Trầm Lăng nhìn nàng mỉm cười không nói chỉ lắc đầu.

Hoa Nhị Tiên thì sắc mặt có vẻ đặc ý, bà ta nói chậm chậm :

- Thứ mê hương này cũng là một môn độc bí chế của Hoa Mộc Tiên, ta còn biết : nó còn có tên là “Thần Tiên Nhất Nhật Túy”, cho dù thần tiên chỉ hít vào một chút cũng phải say khướt trọn ngày. Khi tỉnh dậy, tay chân mềm như bún. Nếu các người bằng lòng hứa không bao giờ tiết lộ bí mật ở đây, thì lát nữa gặp Hoa Mộc Tiên, ta sẽ có thể vì các người mà nói một đôi lời !

Chu Thất Thất ráng hết sức la lớn :

- Hồng cần, bà là kẻ vong ân bội nghĩa, hèn gì người trong võ lâm ai cũng muốn giết bà !

Hoa Nhị Tiên phát giận :

- Con a đầu hỗn láo ...

Cánh cửa đá chợt xịt mở, ánh sáng từ bên ngoài rọi vào. Hoa Nhị Tiên mừng rỡ :

- Được rồi, đại ca tới rồi, để xem người cứng đầu đến đâu ?

Vệt sáng bên ngoài di động qua mặt Hoa Nhị Tiên, Trầm Lăng và Chu Thất Thất. Vệt sáng này không biết bằng một thứ đèn gì, nó có hơi nóng và sức chói mạnh quá, làm cho cả ba mở mắt không ra.

Ngay lúc ấy, một người mặc áo tro màu xám lách mình đi vào thật nhanh, bóng ấy ngồi xuống thư thả :

- Ba vị từ xa đến, tại hạ không đón tiếp được chu đáo, xin các vị tha thứ cho !

Người áo đen lời lẽ thật là lễ độ, nhưng giọng nói lạnh băng. Mỗi một tiếng phát ra đều rất rõ ràng. Câu nói sắc và nhọn.

Ban đầu, dinh ninh thế nào anh mình cũng sẽ đến cho nên Hoa Nhị Tiên mừng lắm, nhưng đến bây giờ nghe giọng nói, vẻ mặt vui mừng của bà ta đổi ra kinh ngạc :

- Người ... người là ai ? Có phải là môn hạ của anh Hoa Mộc Tiên của ta không ? Hãy mau mau giải thuốc mê cho ta đi !

Y như là không nghe thấy, người áo xám tiếp tục nói theo ý mình :

- Ba vị đường xa mệt mỏi, nhưng đã đến đây rồi thì cứ yên tâm ở đây nghỉ ngơi dưỡng sức. Có cần chi cứ nói tại hạ sẽ cho người mang tới.

Chu Thất Thất nôn nóng hỏi ngay :

- Ông là ai ? Lừa chúng tôi vào đây có dụng ý gì ? Ông định làm gì chúng tôi ? Muốn giết, muốn gì nói ngay đi !

Tiếng của người áo xám từ phí asau ánh sáng :

- nghe nói thiên kim tiểu thư của Chu Bá Vạn đã không nề gian khổ đến đây, chắc có lẽ vị cô nương đây chẳng ? Thật là hạnh ngộ vô cùng !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Nếu phải thì sao ?

Người áo xám nói :

- Thành danh anh hùng trong võ lâm, rất nhiều người được tại hạ thỉnh đến đây, nguyên nhân sẽ nói sau, tại hạ nghĩ rằng các vị nên tịnh dưỡng khoẻ khoắn rồi sẽ nói chuyện. Tại hạ đâu dám lại chẳng nói ra. Huống chi, đối với Chu cô nương, sau này tại hạ còn nhiều điều nhờ cậy.

Chu Thất Thất lớn tiếng :

- Nói ngay đi ! Nói mau đi !

Thái độ của Chu Thất Thất giá như nàng cử động được thì cho dù là ai, nàng cũng sẽ chỗi dậy ăn thua một trận, nhưng người áo xám vẫn bình thản lạnh lùng :

- Tại hạ thỉnh các vị vào phòng này, hoàn toàn không có gì gọi là ác ý. Bao giờ các vị muốn về, các vị cứ tự nhiên, chẳng những tại hạ không ngăn cản, mà tại hạ còn cần phải thiết tiệc tiễn hành !

Chu Thất Thất hơi sững sốt, nghĩ thầm :

- Ủ, lạ nhỉ ?

Người áo xám nói tiếp :

- Nhưng trước khi về, các vị vì tại hạ viết cho một lá thư ...

Chu Thất Thất càng lấy làm lạ :- Thư cho ai ?

Người áo xám nói :

- Tự nhiên là các vị viết thư cho gia đình, cho gia đình biết là các vị bình yên. Và đối với sự an toàn của các vị, tại hạ đã cố gắng hết sức mình, cho nên nếu thấy có chút tín nghĩa thì trng thư các vị ghi cho thêm mấy chữ, bảo gia đình tặng cho chút ít vàng bạc, gọi là tượng trưng thù lao công khó nhọc của tại hạ vậy mà !

Chu Thất Thất kêu lên :

- Á ... thì ra ông ... ông là kẻ cướp !

Người áo xám y như cười, nhưng tiếng cười ngán ngẩn ngậm ngậm trong cổ họng, ngậm ngậm nhưng nhọn hoắc, và giọng nói lại bình thản như không :

- Đối với một họa sĩ nổi danh và có thực tài, không nên xem họ là người thợ, đối với một nhà chuyên sưu tập kim ngân, cô nương cũn gkhông nên đem hai tiếng “kẻ cướp” mà dùng với họ !

Chu Thất Thất gặng lại :

- Nhà sưu tập kim ngân ? Xí, chết bầm !

Người áo xám vẫn từ từ thư thả :

- Tại hạ hao phí bao nhiêu tâm tư mới thỉnh được các vị vào đây, bảo hộ an toàn chu tất, bằng vào nỗ lực ấy cho dù đổi lại tất cả gia sản của các vị cũng hãy còn chưa cân xứng. Nếu các vị có thái độ keo kiệt thì chẳng làm cho tại hạ đau lòng lắm ru ?

Trầm Lăng chợt mỉm cười :

- Việc ấy đúng đấy chứ. Nhưng chẳng hay ông cần bao nhiêu ?

Người áo xám nói :

- Vật có thứ quý thứ thường, người có loại cao loại thấp. Giá cả của chươ ị lẽ tự nhiên cũng cao thấp khác nhau. Như Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông ... cái đám phàm phu tục tử ấy, nếu tại hạ lấy nhiều vàng bạc chẳng hóa ra đề cao họ hay sao ? Điều đó tại hạ chưa từng làm bao giờ !

Rõ ràng là tổng tiền thiên hạ, thế mà cách nói của người áo xám thì in như là ông ta giữ giá trị cho thiên hạ, Chu Thất Thất bật cười :

- Vậy ông cần bao nhiêu ?

Người áo xám nói :

- Đối với Triển Anh Tông, tại hạ chỉ “nhận” mười lăm vạn lượng. Nhưng đối với cô nương thì ít nhất cũng phải một trăm năm mươi vạn lượng.

Chu Thất Thất buột miệng kêu lên :

- Một trăm năm mươi vạn lượng ? Tức là một triệu năm trăm ngàn lượng ?

Người áo xám vẫn nói từ từ :

- Vâng đúng thế. Cô nương là một người vừa trong trắng vừa thông minh bằng vào thân phận ngàn vàng đó, cô nương hơn bọn Triển Anh Tông thập bội. Nếu tại hạ “từ chối” cái số ấy, thì chẳng hóa ra xem thấp giá trị cô nương đi sao ? Chắc chắn là cô nương cũng không muốn tại hạ đánh thấp giá trị của cô nương như thế, phải không ?

Chu Thất Thất từ ngạc nhiên đến giận dữ :

- Thật là đồ điên ! Đồ ... đồ ... sài lang. Đồ ... quỷ !

Người áo xám vẫn một mực ôn tồn quay sang Trầm Lăng :

- Còn như vị công tử này đây, thì quả là ngọc thụ lâm phong, anh hùng trác tuyệt, tâm địa siêu quần, thông minh xuất chúng, nếu tại hạ cũng bằng vào con số một trăm năm mươi vạn lượng, thì cũng chỉ mới vừa vừa thôi.

Trầm Lăng cười ha hả :

- Đa tạ, đa tạ. Thật là các hạ đã xem tôi quá trọng tôi đã được người đối đãi như thế thì một trăm năm mươi vạn lượng đâu có là chi !

Người áo xám cất giọng cười bén ngót :

- Vâng, vâng, các hạ quả là người thấu suốt nhân tình. Còn như vị Hoa ... Hoa ...

Hoa Nhị Tiên thét lên :

- Hoa Hoa gì ? Chẳng lẽ người cũng đòi bạc của ta nữa à ?

Người áo xám thở dài :- Bà thật là quá ... xấu, lùn bần lùn tịt, tuy nhiên, nói thế không có nghĩa là không đáng đồng tiền bát gạo ...

Hoa Nhị Tiên giận quá chửi tới :

- Súc sinh, chết bầm ! ... Người ... người ...

Như không thèm nghe ai cả, người áo xám cứ nói :

- Ai cũng vậy, có lúc mình lại tự xem rẻ mình, nhưng tại hạ thì không sao coi nhẹ bà được, ít nhất cũng hai ba chục lượng để biểu lộ lòng kính trọng của tại hạ.

Tuy tức lắm, nhưng giọng nói và cách nói của người áo xám làm cho Chu Thất Thất cũng tức cười. Còn Hoa Nhị Tiên thì giận nổi vòng gân trên trán :

- Súc sinh, lúc nào đó đại ca ta sẽ đến, sẽ xé xương rút gân ngươi, sẽ bầm thây ngươi ra muôn mảnh !

Người áo xám hỏi thật nhẹ :

- Ai là đại ca của bà ?

Hoa Nhị Tiên nói như thét :

- Hoa Mộc Tiên ! Không biết hả ? Đừng có giả dò !

Người áo xám lặp lại chậm chậm :

- Hoa Mộc Tiên ! ...

Và lại gật gù :

- Phải, người đó quả là khá, chỉ tiếc rằng đã chết tiêu trong trận Hoành Sơn rồi ! Đối với tại hạ thì những gì khác cũng có thể sợ, chứ còn quỷ thì chẳng biết sợ chút nào !

Hoa Nhị Tiên rống lên :

- Đại ca ta là người chủ trì công việc nơi đây, ngươi dám ... ngươi dám ...

Người áo xám ngắt ngang nhưng giọng vẫn bình thường :

- Người chủ trì công việc ở đây là tại hạ !

Hoa Nhị Tiên rúng động, nhưng thoáng qua, bà ta lại chửi rùm lên :

- Chết bầm, súc sinh, ngươi đừng có gạt ta. Nếu Hoa Mộc Tiên chết rồi, thì những thứ “Dịch Toại Châu Bửu”, “Thần Tiên Nhất Nhật Túy” ở đâu mà có ?

Người áo xám nói từng tiếng một :

- Những thứ ấy chính do tay tại hạ chế ra !

Hoa Nhị Tiên tái mặt, la bài bãi :

- Ngươi gạt ta ! Ngươi gạt ta ! Trên đời này ngoài đại ca ta ra không ai biết độc môn bí chế ấy ! Hoa Mộc Tiên ! Hoa Mộc Tiên ! Anh ở đâu ?

Hoa Nhị Tiên la tới đó vùng tất nghẹn, một luồng kinh xẹt tới trúng ngay “á huyết” của bà ta, làm cho tiếng la như một cây kèn bị bít !

Lỗi “cách không đả huyết” của người áo xám thật là kinh khủng. Cách đánh vừa mạnh vừa mau, vừa chính xác phi tay võ lâm thượng thặng thì không khi nào dùng được !

Và người áo xám vẫn nói giọng bình thường :

- Không phải tại hạ vô lễ, nhưng vì Hoa lão bà đây giọng nói có phần hơi lớn, sợ nói nhiều có hại cho sức khoẻ của bà, do đó mà tại hạ phải “kính mời” bà tạm nghỉ một chút !

Chu Thất Thất cười gằn :

- Tốt, các hạ cò lòng tốt quá !

Người áo xám nói :

- Tại hạ làm đảm nhiệm lấy trách nhiệm o lắng sự an toàn cho các vị, tự nhiên, bất cứ việc gì cũng phải lo cho chu đáo !

Chu Thất Thất tức muốn nhảy dựng lên, hồi lâu, cơn giận hạ xuống, nàng cười ha hả, cười sặc sụa.

Trầm Lăng vụt hỏi :

- Té ra các hạ là người của Ngọc Quan “Khoái Lạc Vương”, cứ bằng võ công và hành động, nhất định các hạ phải là “Tài sứ”, một trong bốn vị Tửu, Sắc, Tài, Khí sứ giả ?

Không hiểu sắc mặt của người áo xám ra sao, riêng Chu Thất Thất nghe Trầm Lăng nói nàng biến sắc, nàng buột miệng hỏi :

- Sao anh lại biết ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Độc môn bí chế của Hoa Mộc Tiên đã lọt vào tay Ngọc Quan tiên sinh, và vị bằng hữu đây là “nhà sưu tập kim ngân”, thì tự nhiên là “Tài sứ” của Ngọc Quan tiên sinh vậy !

Chu Thất Thất rúng động không nói được một lời nào.

Trầm Lăng nói tiếp :

- Lại còn một việc nữa, Hoa Mộc Tiên đã biết cái bí mật của ngôi cổ mộ này, lúc đó tất cả tài liệu để lại cũng bao gồm luôn với độc môn bí chế. Do đó, Ngọc Quan tiên sinh mới cho vị “Tài sứ” đến đây tìm kiếm. Nào ngờ, chuyện châu báu ở đây là hoàn toàn do tin đồn nhảm, kỳ thực trong lòng mộ không có gì cả. Vị Tài sứ mới nảy sinh chủ ý gọi lòng tham của võ lâm bằng hữu, tương kế tựu kế, lợi dụng cổ mộ này làm bẫy rập !

Chu Thất Thất vẫn bần khoản :

- Nhưng ... nhưng đã cố ý dụ người đến đây, thì tại sao lại còn bày ra trò ma quái để nhát người ta ? bày ra chuyện cảm không cho ai tới ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- (thiếu trang 323)

- Trước mặt một con người thông minh như Trầm huynh, tại hạ không dám khoác lác, nhưng Trầm huynh chắc cũng có nghe rằng “Thi tử 3 yếu mạng, hồng nhan đa truân” và “chữ tài liền với chữ tai một vần” đấy chứ ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Có, có nghe, nhưng riêng tại hạ thì bây giờ, tại hạ rất yên lòng. Bởi vì Kim huynh cần đến kim ngân của tại hạ, thì nhất định Kim huynh sẽ không cần đến cái mạng của tại hạ, phải như thế chứ ?

Kim Vô Vọng lạnh lùng đáp :

- Phải, tuy nhiên, tại hạ có một cái tật rất lớn. Tật đấy là tật không thích thấy trên đời này có kẻ nào thông minh hơn mình. Chẳng hạn một con người quá thông minh như Trầm huynh vậy !

Chu Thất Thất run giọng kêu lên :

- Người ... người muốn làm gì anh ấy ?

Kim Vô Vọng mỉm cười, cái mỉm cười của hắn bày cả hàm răng chom chồm như dã thú :

- Nếu tại hạ không chặt được sinh mạng của huynh đài này, thì ít ra cũng phải tĩa bớt tay chân. Vì trên thế gian này bớt đi một đối thủ như Trầm huynh, thì trong giấc mơ của tại hạ mới được êm đềm !

Chu Thất Thất sợ quỳnh lên, mặt nàng cắt ra không chút máu, và Trầm Lăng mỉm

cười :

- Kim huynh nữ nào nhần tâm như thế ?

Kim Vô Vọng tỉnh bơ :

- Chứ Trầm huynh tưởng tại hạ là một kẻ từ bi hay sao ?

Trầm Lăng vẫn cười :

- Nhưng ngày nay dù Kim huynh có muốn nhổ của tại hạ một mảy lông, một sợi tóc, cũng e rất khó !

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Có lẽ tại hạ cũng thử xem !

Vừa nói, họ Kim vừa đứng dậy từ từ bước tới từng bước một.

Trầm Lăng vùng ngựa mặt cười ha hả :

- Tại hạ những tưởng Kim huynh là một kẻ thông minh, không dè không thấy gì là thông minh cả !

Và nhìn chằm chập vào mặt Kim Vô Vọng, Trầm Lăng nói tiếp :

- Kim huynh tưởng rằng tại hạ quả bị mê v2 “Thần Tiên Nhất Nhật Túy” đó ư ?

Kim Vô Vọng giật mình thụt lui mấy bước.

Trầm Lăng thản nhiên :

- Kim huynh vừa cho bắn cái luồng khói ấy ra, tại hạ lập tức vận bế hô hấp, cho nên đâu có vào cơ thể tại hạ được !

Kim Vô Vọng lặng người nhưng lão vội trấn tĩnh :

- Trầm huynh dù có lừa được khắp bàn dân thiên hạ, nhưng Trầm huynh không thể lừa tại hạ được. Nếu không bị mê bởi “Thần Tiên Nhất Nhật Túy” thì sao Trầm huynh lại chịu làm tên tù của Kim Vô Vọng ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Một điểm nhỏ nhỏ thế mà Kim huynh không nghĩ ra được nữa à ?

Và chàng vụt cười rồn rảng :

- Thử hỏi ngôi cổ mộ này vô cùng bí ẩn như thế này, thì năm bảy ngày tại hạ cũng chưa chắc tìm được đầu mối then chốt. Chi bằng để cho người ta khiêng đi, đỡ tốn thì giờ, đỡ bị mỏi chân, đỡ phải suy nghĩ tìm tòi, có phải hơn không ?

Kim Vô Vọng tái mặt nhưng vẫn gượng cười :

- Trầm huynh nghĩ thế hay lắm, nhưng ... nhưng tại hạ ...

Trầm Lăng dồn tới :

- Nhưng Kim huynh thì sao ?

Vừa hỏi chàng vừa vươn mình đứng dậy.

Da mặt của Kim Vô Vọng vốn đã xám xám, bây giờ lại ửng nắng màu một cách dễ sợ. Hắn “ngừ ngừ” trong cổ họng mà chân lại cứ thối lui ...

Trầm Lăng chớp tia mắt ngời ngời vào mặt Kim Vô Vọng :

- Nếu tại hạ cùng với Kim huynh mở một cuộc đấu chết sống tại đây, kể ra thì quá đẹp, vì bất cứ ai chết thì mộ phần đều đã có sẵn sàng !

Kim Vô Vọng làm thinh không nói, tia mắt như điện cứ nhìn chằm chập vào Trầm Lăng, bốn con mắt chia vào nhau không nhảy.

Và tia mắt của Trầm Lăng đủ nói lên một sự điềm tĩnh, cương quyết và tuyệt đối tự tin.

Chu Thất Thất đổi sợ thành mừng : - Trầm Lăng, anh nhường hần ba chiêu đi, nếu không hần làm sao dám đánh ! Trầm Lăng mỉm cười : - Nếu chỉ nhường ba chiêu thì cũng như không nhường !

Chu Thất Thất đắc ý cười lớn :

- Vậy thì nhường hần bảy chiêu đi !

Trầm Lăng nói với Kim Vô Vọng :

- Cô ấy đã có lời, vậy tôi xin nhường Kim huynh bảy chiêu đó. Xin mời !

Đa m85t Kim Vô Vọng ba hồi xanh ba hồi trắng nhợt, chứng tỏ hần nỗ lực khắc chế dữ lắm mới có thể chịu đựng nổi cái lối “chọc tức” của Trầm Lăng và Chu Thất Thất.

Và Chu Thất Thất lại cười :

- Sao ? Nhường bảy chiêu mà cũng chưa dám nữa ư ?

Kim Vô Vọng trừng trừng đôi mắt như muốn lột tròng, rồi thành linh ngã ngựa ra sau lăn khỉa hai vòng, thẳng ra ngoài mất hút.

Chu Thất Thất hoảng hốt :

- Rồi rồi ... hần trốn rồi ! ...

Trầm Lăng cười chúm chím ;

- Trốn là tốt nhất !

Chu Thất Thất trở mặt :

- Sao vậy ?

Trầm Lăng ngồi bệt xuống và thấp giọng :

- “Thần Tiên Nhất Nhật Túy” lợi hại lắm, làm sao mà tránh khỏi được ? tôi chỉ dùng tàn lực đứng dậy hù hần đấy thôi !

Chu Thất Thất rịn mồ hôi trán :

- May mà hần không giận dữ vì bị chọc tức, nếu không ... nếu không ...

Trầm Lăng thở hắt một hơi :

- Tôi biết trước Kim Vô Vọng là một con người không thể bị trúng kế nói khích. Và chính thế mà hần mới tin mình không bị mê ...

Một giọng cười hô hô từ bên ngoài, Kim Vô Vọng nhảy phóc vào.

Chu Thất Thất rú lên khùng khiếp.

Kim Vô Vọng ngửa mặt cười ha hả :

- Con người vạn sự thông minh, vẫn phải có một tí sơ suất. Trầm huynh đã bị vào cảnh đó. Trầm huynh quên rằng nhất cử nhất động ở trong này, bên ngoài đều thấy rõ cả hay sao ?

Và hần vụt gầm lên :

- Chuyện như thế này, Trầm huynh còn muốn nói gì nữa không ?

Trầm Lăng thở dài, hơi thở của người tuyệt vọng và chàng nhắm mắt làm thính.

Kim Vô Vọng từ từ bước tới với giọng cười đanh ác :

- Trầm huynh quả là địch thủ đáng e ngại, vì thế tại hạ buộc lòng phải tĩa bớt Trầm huynh một tay mới có thể yên lòng.

Nói dứt câu, hắn đã tới sát trước mặt Trầm Lăng, miệng cười rờn rợn, dựng đứng bàn tay...

Chu Thất Thất rú lên, nhắm mắt.

Kim Vô Vọng nhăn hàm răng trắng nhớn và hạ nhanh tay xuống...

Một tiếng rú dội lại.

Bàn tay Trầm Lăng lật nghiêng, nắm cứng mạch môn nơi cổ tay Kim Vô Vọng !

Như tỉnh một cơn ác mộng, Chu Thất Thất há hốc mồm.

Trầm Lăng chậm chậm đứng lên, tay phải nắm cứng mạch môn Kim Vô Vọng, tay trái phủ phủ bụi cát trên áo mình, chàng ngó Kim Vô Vọng và mỉm cười :

- Chuyện này thì Kim huynh chắc chưa bao giờ nghĩ đến ?

Bây giờ mới hoàn toàn tỉnh hẳn, Chu Thất Thất bật cười khanh khách :

- Sao mà ... mà hay thế ?

Trầm Lăng nói :

- Thực ra thì tại hạ đúng là không có bị mê, việc đó có lẽ bây giờ Kim huynh thấy rất rõ ràng !

Chu Thất Thất vẫn hoài nghi :

- Không bị mê thì tại sao hồi nãy ...

Trầm Lăng bật cười :

- Nếu khi nãy giao đấu với Kim huynh, sự thực tôi cũng không sao nắm chắc phần thắng, cho dù có thắng cũng khó mà bắt Kim huynh được. Chỉ bằng lối này có lẽ chắc hơn !

Mặt của Chu Thất Thất bây giờ tươi rói :

- Quý, anh ... anh ấy nha ... lừa hắn mà làm cho tôi sợ gần muốn chết. Nhớ nha, tôi sẽ trả thù ...

Kim Vô Vọng chết lặng một hồi mới ngửa mặt thở dài thườn thượt:

- Bị hạ dưới bàn tay của Trầm huynh, kể ra tại hạ không có gì oan uổng... Bây giờ Trầm huynh muốn nói gì cứ nói !

Trầm Lăng cười :

- Đã vậy, xin Kim huynh đưa bọn tôi ra khỏi nơi này, và xin thả tất cả bằng hữu trúng kế bị nhốt, Trầm Lăng này sẽ cảm kích vô cùng.

Kim Vô Vọng gật gật đầu :

- Được, vậy theo tôi.

Trầm Lăng nắm cứng mạch môn Kim Vô Vọng, một tay cúi xuống bế xốc Chu Thất Thất lên lưng và cắp lấy Hoa Nhị Tiên ra khỏi nhà giam.

Chu Thất Thất thân thể rã rời không còn sức lực gì cả, nhưng nàng vẫn bám cứng ngang cổ Trầm Lăng, ôm một cách cẩn thận.

Qua khỏi mấy khúc quanh, đến một gian thạch thất, Chu Thất Thất hỏi :

- Nơi đây nhốt ai ?

Kim Vô Vọng nói :

- “Thần Nhân Ứng” Phương Thiên Lý, “Phốc Thiến Điều” Lý Đình, “Xuyên Vân Nhận” Triển Anh Tòng cộng tất cả bốn người.

Chu Thắt Thắt ngạc nhiên :

- Bốn người ?

Kim Vô Vọng gật đầu :

- Bốn người, có thả họ ra không ?

Chu Thắt Thắt kêu lên :

- Khoan, khoan ... không thả được !

Trầm Lãng cau mày :

- Sao vậy ?

Chu Thắt Thắt nói :

- Bốn người đó thù tôi lắm, thả họ ra khó lường lắm !

Kim Vô Vọng liếc Trầm Lãng :

- Thả hay không tùy công tử đây.

Chu Thắt Thắt giận dữ :

- Ta không làm chủ được à ? Ta bây giờ không còn sức lực, thả họ ra làm sao Trầm Lãng ngăn cản họ được ?

Kim Vô Vọng vẫn ngó Trầm Lãng :

- Thả hay không ?

Trầm Lãng hỏi :

- Bốn người ấy chưa bị “Thần Tiên Nhất Nhật Túy” à ?

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Bằng vào bọn đó thì cần gì phải dùng “Thần Tiên Nhất Nhật Túy” !

Trầm Lãng hỏi :- Cửa làm sao mở ?

Kim Vô Vọng chỉ nơi cửa :

- Cái viên đá lồi nhỏ nơi ấy là cơ quan, đẩy vòng bên trái ba bận, đẩy vòng bên phải ba bận là cửa mở.

Trầm Lãng gật đầu làm thỉnh bước tới.

Chu Thắt Thắt mừng rỡ cúi mặt hun vào mép tai Trầm Lãng hai cái :

- Tốt lắm !

Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Tôi tưởng Trầm công tử là bậc đại nhân đại nghĩa cứu khổ cứu nạn anh hùng hào kiệt, không dè ... không dè ... ha ha ...

Hắn cất giọng cười chế giễu và nói tiếp :

- Người ta thường nói : “Anh hùng nan quá mỹ nhân quan”, chẳng trách chi Trầm công tử vì người đẹp mà mắc kẹ cho bằng hữu lâm nạn !

Trầm Lãng cứ lơ như không nghe thấy.

Chu Thắt Thắt tức quá chửi um.

Trầm Lãng kéo Kim Vô Vọng, qua một khúc quanh, đến chỗ bóng tối, chàng đứng lại gần giọng :

- Những bí mật trong ngôi cổ mộ này làm sao Kim huynh biết được ?

Kim Vô Vọng không đáp mà hỏi lại :

- Cha tôi là ai, công tử có biết không ?

Chu Thất Thất cười :

- Trả lời không đúng câu hỏi, thật đáng đánh đòn.

Kim Vô Vọng vẫn nói :

- Cha tôi người ta gọi là Kim Hỏa Vương !

Trầm Lăng gật đầu :

- Người ta đồn rằng Kim Hỏa Vương là ông vua mở khóa, mở cơ quan máy móc trong thiên hạ. Khoái Lạc Vương phái Kim huynh đến đây thật là đúng với sở trường !

Chàng ngừng lại một chút và hỏi tiếp :

- Kim huynh bảo rằng trong ngôi cổ mộ này không ai xông xáo được chứ ?

Kim Vô Vọng trả lời :

- Trầm công tử đoán biết chứ cần gì phải hỏi ?

Trầm Lăng mỉm cười và đưa tay điểm luôn vào ba “Vịng huyết” của Kim Vô Vọng và bỏ hấn nằm xuống.

Chu Thất Thất hỏi :

- Làm gì vậy ?

Trầm Lăng dắt Hoa Nhị Tiên và Chu Thất Thất ngồi dựa vào vách đá, dịu dàng bào nàng :

- Ở đây đợi tôi nhé !

Chu Thất Thất hoảng hốt :

- Anh ... thả họ ...

Trầm Lăng gật đầu :

- Thả bốn người ấy và bảo họ ra khỏi nơi đây. Một lúc tôi sẽ trở lại.

Chu Thất Thất nhăn mặt :- Sợ quá !

Trầm Lăng cười :

- Kim Vô Vọng bị điểm huyết rồi, sợ gì ? Đợi đó đi, một chút tôi sẽ trở lại ngay.

Nhìn theo bóng dáng Trầm Lăng, Chu Thất Thất chợt thấy rùng mình. Nàng nghe ớn lạnh nơi xương sống.

Trở lại gian thạch thất hồi nãy, Trầm Lăng y theo lờikvv đưa tay xoan viên đá, cánh cửa quả nhiên mở ra.

Một ngọn đèn lụn tim sắp tắt, dưới ánh sáng vàng vọt, thạch thất trống trơn không một bóng người !

Trầm Lăng giật mình trở mắt !

Chàng nhìn kỹ dấu bụi dưới đất, thấy có bốn chỗ sạch vừa có bốn người ngồi. Nhưng tại sao lại mất ?

Họ tự thoát ? Hay có người cứu ? Mà người cứu họ là ai ?

Trầm Lăng lật đật chạy tháo trở lại kêu lên :

- Chu Thất Thất, có gì không ?

Nhưng bốn bề vắng lặng. Chu Thất Thất, Hoa Nhị Tiên, Kim Vô Vọng, thấy đều mất hết !

Trầm Lăng tháo mồ hôi đứng lặng một hồi.

Thình lình, phía sau lưng chàng một giọng cười nổi lên ròn rợn :

- Trầm công tử, lâu quá, mạnh giỏi !

Vừa nghe giọng nói, Trầm Lăng bỗng nghe chán ngán.

Chàng nắm cứng đôi tay ngấm ngấm đối phó.

Chàng lấy giọng cười nhe nhó :

- Chỉ mới hai ngày không gặp, mà Kim đại hiệp đã nói là lâu quá !

Tiếng cười sau lưng nói :

- Vì tôi lo lắng cho Trầm công tử cho nên dù hai ngày cũng cảm thấy là lâu !

Trầm Lăng mỉm cười :- Cám ơn, Kim đại hiệp có lòng !

Và cànhtg vung đôi tay chụp ... nghe nhẹ bỗng !

Ngay lúc đó giọng cười lại nổi lên và ánh lửa rực tiếp theo.

Dưới ánh sáng lập lòe, đối diện với Trầm Lăng đứng là Kim Bất Hoán, con người “Kiến Nghĩa Đông Vi”.

Một tay hắn ta cầm cây đuốc mới đốt, một tay cầm cây gậy trườn lên chiếc áo choàng, vật mà chàng vừa chụp trúng.

Trầm Lăng khẽ gật gật đầu :

- May mà tôi nhẹ tay, nếu không đã rách áo rồi còn gì !

Kim Bất Hoán cũng cười :

- Chiếc áo của trầm công tử tặng ấy mà. Chà cũng khá là ấm đó !

Vừa nói hắn vừa choàng áo lên vai.

Trầm Lăng thấy lão này đã lấy của người, lại luôn luôn “nói mát”, nên chàng cười trả lại :

- Người ta thường nói : “Bảo kiếm tặng hiệp sĩ, Hồng phần tặng giai nhân”, còn đây là áo hồ câu, thứ áo của cáo già lâu năm này thì phải tặng người như Kim đại hiệp mới đúng là xứng chứ !

Kim Bất Hoán bị một miếng “nghet ngòi”, lão ta xoay qua hướng khác :

- Chu cô nương mất tích, Trầm công tử không nóng ruột sao ?

Trầm Lăng mỉm cười :- Chu cô nương đã có Từ thiếu hiệp lo lắng, thì tại hạ có gì mà phải vội !

Kim Bất Hoán cười lớn :

- Thật là thần cơ diệu toán ! Đúng ! Từ lão đệ của tôi vốn là kẻ đa tình, tất nhiên phải chu toàn cho Chu cô nương chứ !

Biết hắn muốn chọc tức mình, Trầm Lăng cứ cười vui vẻ :

- À, mà sao Kim đại hiệp lại đến đây ? Sao lại thông đường đi nước bước thế ?

Kim Bất Hoán vẫy vẫy tay :

- Trầm công tử đến đây, đến đây...

Trầm Lăng thông thả đi theo Kim Bất Hoán, qua một khúc quanh đến một gian thạch thất.

Nơi đây cửa mở sẵn và rõ ràng dưới ánh đèn sáng rực, Chu Thất Thất, Hoa Nhị Tiên, Kim Vô Vọng và Từ Nhược Ngu đang ở trong đó.

Kim Vô Vọng vẫn chưa được giải huyệt, Chu Thất Thất thì nghiêng răng trợn mắt chửi Từ Nhược Ngu không còn một chỗ.

Vừa thấy Trầm Lăng nàng nín không chửi nữa và vụt khóc tức tưởi :

- Biểu đừng bỏ người ta lại mà ... mà hồng chịu nghe ...

Từ Nhược Ngu bị Chu Thất Thất chửi quá nên hét hét ra ngoài xa nhưng khi thấy Trầm Lăng, thì hấn lật đật nhảy lại kê mũi gương sát vào cổ nàng.

Kim Bất Hoán đứng án giữa Trầm Lăng và Chu Thất Thất và đưa tay chỉ một cái ghế mời Trầm Lăng :

- Mời ngồi !

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Nếu Trầm công tử đây mà động đây, thì Từ lão đệ cũng động đây mũi kiếm vào cổ Chu cô nương nhé ! Việc tiếc ngọc thương hương, hãy để về sau !

Từ Nhược Ngu gật đầu :

- Biết rồi !

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Bây giờ trước nhất ta cũng nên chịu mà giải thích những điều Trầm công tử đang thắc mắc.

Và quay qua, hấn ta cười hi hi và nói với Trầm Lăng:

- Trầm công tử, tôi biểu diễn vài món cho công tử xem trước nhé !

Hấn ta nói dứt, vung tay phải giải khai “Vững huyết” cho Kim Vô Vọng, đồng thời điểm nhanh vào ngang lưng hấn một chỉ.

Kim Vô Vọng ư ư mấy tiếng bật mình ngồi dậy.

Việc đầu tiên là hấn lườm Trầm Lăng một cái và hấn chợt tái mặt liền theo, khi thấy Kim Bất Hoán hấn thét lên một tiếng, dợm phóng mình lên, nhưng lại ngã ngay xuống rú lên !

Thì ra vừa rồi Kim Bất Hoán đã điểm vào “Chương Môn Đại Huyết” nơi lưng của hấn.

“Chương Môn Đại Huyết” là yếu huyết hoạt động của gân, người bị điểm trúng thì phân nửa thân mình bên dưới hoàn toàn tê liệt và đau nhức như bị một bầy kiến run rút trong xương. Cho nên Kim Vô Vọng vừa cử động đã ngã ngay, đau đớn làm cho hấn chảy nước mắt.

Lúc thấy tình hình, Trầm Lăng hiểu ngay là hai người vốn có hiềm thù, nhưng thủ đoạn của Kim Bất Hoán hiện tại quả là ác độc.

10. Tình Trong Hoạn Nạn

Thấy Kim Vô Vọng nằm lăn dưới đất, Kim Bất Hoán lấy cây gậy hất dậy và cười khà:

- Đại ca. Gặp tiểu đệ nơi đây, có lẽ đại ca cho là kỳ dị lắm à?

Hai tiếng đại ca từ cửa miệng Kim Bất Hoán làm cho Trầm Lăng giật mình. Chàng không ngờ nổi họ chính là hai anh em...

Chàng lại cảm thấy Kim Bất Hoán quả là độc ác. Đối với kẻ thù, thủ đoạn đó đã là quá rồi, huống chi anh em. Quả thật súc vật không bằng.

Kim Bất Hoán vẫn cười hèn hèn:

- Đại ca tôi cứ tưởng rằng bấy rập cơ quan trong ngôi cổ mộ này khắp thiên hạ không ai biết nữa, không dè... đại ca quên rằng còn có một thằng em cũng là tay thợ chuyên nghề bấy rập cơ quan.

Kim Vô Vọng nghiêng răng máng lớn:

- Súc sinh... tại làm sao ngươi chẳng chết đi.

Kim Bất Hoán nheo nheo con mắt chợt:

- Con người như tiểu đệ thì trời nào để cho đệ chết. Nhưng vừa thấy mặt là đại ca đã rửa, thế thì mất tình anh em đi chăng?

Kim Vô Vọng giận dữ:

- Cha ta đã thu người làm nghĩa tử, nuôi dưỡng người, dạy dỗ người thành tài, không dè chỉ vì sản nghiệp của cha ta, người lại tìm trăm phương ngàn kế để hại ta. Người làm cho ta không chỗ dung thân phải lưu vong miền biên tế... Người đã làm cho ta phải cừ tử nhất sinh...

Vừa giận vừa mệt làm cho Kim Vô Vọng nghẹn ngang không nói được...

Kim Bất Hoán mỉm cười:

- Anh nên biết rằng tôi ngày nay là Nhân Nghĩa Đại Hiệp trong giang hồ, nổi danh Kiến Nghĩa Đông Vi. Anh làm nô bộc cho ác tặc Khoái Lạc Vương chuyên đi thu tài đoạt vật, bây giờ bày điều vu khống cho tôi, giang hồ bằng hữu ai mà tin được. Nếu tôi giết anh, giang hồ sẽ hết sức hoan nghênh chuyện vì đại nghĩa diệt thân ấy...

Kim Bất Hoán lại ngửa mặt cười ha hả:

- Lúc bấy giờ danh hiệu Đại Nghĩa Diệt Thân, Kiến Nghĩa Đông Vi Kim Bất Hoán này sẽ rền vang hải ngoại...

Gã càng nói to càng cao hứng...

Kim Vô Vọng gầm lên chữ mắng liên hồi...

Chu Thất Thất không dần được:

- Thật là đồ súc vật.

Trầm Lăng vụt hỏi:

- Bọn Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông có phải do Kim đại hiệp thả ra chăng?

Kim Bất Hoán gật đầu:

- Phải, sao công tử biết?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Kim đại hiệp thả họ ra, họ sẽ cảm kích đại hiệp vô cùng. Ân nghĩa đó, họ sẽ nói lan ra cùng thiên hạ, tiếng tăm anh hùng hiệp nghĩa của Kim đại hiệp sẽ vang dội bốn phương. Lúc bấy giờ Kim đại hiệp tìm đến họ, muốn vàng có vàng, muốn người có người, còn hơn ở đây cưỡng bách người thập bội... Chỉ tiếc vị Kim huynh đây ở dưới tay Khoái Lạc Vương, chỉ đành ngồi nhìn cái danh vị của Kim đại hiệp.

Kim Bất Hoán ngửa mặt cười ha hả:

- Sinh ra tôi chính là cha tôi mà biết tôi thì chính là Trầm công tử vậy.

Trầm Lăng vỗ tay:

- Cái mà Kim đại hiệp gọi là “biểu diễn” coi thật là đã mắt... Nhưng không biết Kim đại hiệp muốn tôi xem cái “biểu diễn” làm chi thế?

Kim Bất Hoán cười khi:

- Bởi vì tôi biết sự biểu diễn của tôi công tử sẽ thích thú, mà đã thích thú thì tự nhiên sẽ có thưởng. Và bây giờ tôi đang đợi thưởng đây.

Trầm Lăng cũng cười lớn:

- Tôi cũng biết cái “biểu diễn này” không thể xem không, vậy xin Kim huynh cứ nói thẳng ra cho.

Kim Bất Hoán gật đầu:

- Thật là quá thông minh, tại hạ chỉ...

Hắn lại cười ha hả:

- Thật không biết tại sao sinh Kim Bất Hoán rồi lại sinh Trầm công tử? Trầm công tử, mà có Trầm công tử rồi, Kim Bất Hoán này còn có vào đâu. Phải không nè?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Kim đại hiệp nâng đỡ cho, tại hạ vô cùng cảm kích.

Kim Bất Hoán lại cười:

- Tại hạ không thể là kẻ ác, nhưng vì cuộc sống ngày sau, nên không thể không có lòng mong hại Trầm công tử. Nhưng bằng vào cái đức của tại hạ, nên không nỡ hại Trầm công tử.

Trầm Lăng cười vui vẻ:

- Thật con người bất thiệp và hiểu nhiều như Kim đại hiệp khiến cho tại hạ vô cùng bội phục.

Kim Bất Hoán nói:

- Đó là những ngày qua, bây giờ đột nhiên có một cơ hội...

Hắn xích tới trước mặt Chu Thất Thất cười cười, nói tiếp:

- Trầm công tử hãy xem, Chu tiểu thư đây đã là con nhà hào phú, lại là bậc tuyệt thế thông minh, hoa dung nguyệt mạo, lại nghiêng lòng đối với công tử. Thật là công tử đã giỏi tu kiếp trước, nhưng bây giờ nếu Chu cô nương có mệnh hệ nào thì có phải đáng tiếc biết bao.

Trầm Lăng cứ cười:

- Chu cô nương đang ngồi yên ổn nơi đây, lại có Từ thiếu hiệp là tay anh hùng tuấn kiệt đứng sát bên hộ vệ, thì làm sao lại có mệnh hệ gì? Đó là Kim đại hiệp nói đùa đấy thôi.

Kim Bất Hoán gật gật đầu:

- Phải, tại hạ nói đùa...

Và hắn nhảy tới xô đầu Chu Thất Thất, làm nàng nhủi tới đụng phải mũi kiếm của Từ Nhược Ngu... Mũi kiếm sọt vào da, máu rỉ ướt cần cổ trắng mượt của nàng...

Chu Thất Thất cắn răng không nói...

Từ Nhược Ngu hơi biến sắc...

Kim Bất Hoán ngược mặt cười khì:

- Trầm công tử thấy không? Đâu có đùa. Trời có nắng mưa không biết, người có hoạ phúc không hay, nếu vừa rồi tại hạ ngã mạnh hơn chút nữa, thì cái vóc ngọc thân vàng của Chu cô nương chắc chẳng còn chi.

Trầm Lăng gật đầu:

- Thật là nguy hiểm, cũng may...

Kim Bất Hoán vụt cười đánh ác:

- Chuyện đến nước này, công tử đừng có giả vờ ngờ ngờ ngạc ngạc nữa. Nếu muốn Chu cô nương an toàn ra khỏi nơi đây, công tử phải nhận chịu ba điều kiện.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Kim đại hiệp vừa rồi đối với tại hạ có tình có nghĩa, sao bỗng dưng lại trở mặt, thật làm cho tại hạ khó chịu hết sức.

Kim Bất Hoán cười gằn, vung tay tát mạnh vào mặt Chu Thất Thất...

Trầm Lăng thoáng hơi đổi sắc, nhưng lại tươi cười:

- Thật ra nếu có điều gì sai khiến, dù không có Chu cô nương, tại hạ cũng nghe theo, có chi mà Kim đại hiệp lại hành hạ một cô gái yếu đuối như thế.

Kim Bất Hoán lạnh lùng:

- Chuyện thứ nhất, công tử phải thể không đem chuyện thấy ngày nay nói cho ai biết.

Trầm Lăng cười:

- Chuyện dễ quá, tại hạ đâu phải là đàn bà nhiều chuyện.

Kim Bất Hoán nói luôn:

- Thứ hai, công tử không được đối địch với tôi. Chuyện đó công tử cũng bằng lòng chứ? Được, tốt lắm...

Hắn vụt ngửa mặt cười bí hiểm, nói tiếp:

- Nhưng công tử nhận chịu quá dễ dàng như thế, thật làm sao tại hạ yên tâm? Tại hạ vốn là con người cẩn thận, điều nào không yên tâm nhất định không làm.

Trầm Lăng hỏi:

- Như thế nào thì Kim đại hiệp mới yên tâm?

Kim Bất Hoán móc ra ngón chủ thủ, ném tới trước mặt Trầm Lăng:

- Nếu công tử chết thật, tại hạ có lẽ sẽ quá yên tâm, nhưng không oán không thù làm sao tại hạ làm sao lấy mạng công tử được...

Kim Bất Hoán ngừng lại, đưa mắt chăm chăm nhìn vào mặt Trầm Lăng, nói từng tiếng một:

- Ngay bây giờ, tại hạ chỉ cần cánh tay phải, cánh tay cầm kiếm của công tử. Chỉ cần từ khuỷu tay trở xuống thôi, tại hạ sẽ đưa Chu cô nương về yên ổn.

Tuy bị thương nơi cổ, máu chảy đầm đề, nhưng từ trước tới sau, Chu Thất Thất không một chút cau mày nhăn mặt, đến bây giờ nàng mới rú lên:

- Trầm Lăng, đừng... đừng nghe...

Kim Bất Hoán vung tay tát mạnh vào mặt nàng.

Chu Thất Thất hét lên:

- Đánh chết ta đi đánh chết ta đi... Trầm Lăng, đừng lo nữa... chạy đi... bọn súc sinh này không cần nổi đầu....

Gương mặt của Trầm Lăng đổi sắc từng lúc, nhưng miệng chàng vẫn chậm rãi:

- Thân thể phàm phu, do ở phụ mẫu sở sinh, tại hạ làm sao dám hủy hoại...

Đang nói, thỉnh thoảng Trầm Lăng quăng mình lên...

Nhưng thật là lạ, Kim Bất Hoán quay lại cấp kỳ, tay trái chụp Chu Thất Thất, tay phải rút một ngón chủ thủ nữa, kê sát vào cổ họng nàng:

- Từ lão đệ đây là người có lòng thương hương tiếc ngọc, chứ tại hạ là tên lỗ mãng không ưa chuyện đàn bà, chỉ cần Trầm công tử nhúc nhích thì Chu cô nương sẽ trở thành người thiên cổ.

Trầm Lăng hai tay nắm chặt nhưng không dám nhích chân...

Chu Thất Thất bị giật ngã ra, sự đau đớn làm cho nàng chảy nước mắt, nhưng miệng cứ kêu Trầm Lăng:

- Đi đi... mặc kệ tôi... Đi đi... mau...

Trầm Lăng nghe nhói trong lòng, chàng lắc đầu ngồi bệt xuống ghế...

Kim Bất Hoán cười sảng sặc:

- Trầm công tử cũng chưa mềm lòng ư? Chu cô nương đã từng cứu mạng công tử, bây giờ cánh tay đổi mạng cho nàng mà tiếc sao?

Trầm Lăng ngồi lẳng như hình gỗ...

Kim Bất Hoán cười gằn:

- Nếu Trầm công tử không chịu, tại hạ cũng không biết phải làm sao. Vậy mời công tử ngồi đó xem tại hạ biểu diễn thêm màn nữa...

Hắn vừa nói vừa dùng lưỡi chủ thủ rọc ngay ngực áo Chu Thất Thất...

Hai thân áo ban ra, bộ ngực trong ngọc trắng ngà của cô gái bày ra lồ lộ...

Giữa ngực nàng, mũi trủy thủ phốt ngoài da máu rỉ đỏ lan vùng ngực...

Kim Bất Hoán quát lên:

- Có bằng lòng không?

Chu Thất Thất nghiêng răng chịu đau, miêng nàng run rẩy kêu Trầm Lăng:

- Đừng... đừng có chặt tay... họ không tha đâu.... Chạy đi...

Kim Bất Hoán cười sảng sặc, mắt hắn nhìn Trầm Lăng, tay cứ nhích mũi chủ thủ xuống ngực nàng.

Trầm Lăng cắn răng nuốt lấy ngọn chủ thủ...

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Sao không cứng nữa xem.

Trầm Lăng làm thinh, đưa cánh tay phải lên, tay trái cầm ngọn chủ thủ run run, mồ hôi chàng rớt xuống...

Chu Thất Thất kêu lên thê thiết:

- Đừng... Trầm Lăng... đừng...

Ánh thép vụt nhoáng lên, một tiếng khua rờn rợn...

Chu Thất Thất rú lên...

Nhưng không phải Trầm Lăng chặt tay, mà ngọn chủ thủ của Kim Bất Hoán bị thanh kiếm của Từ Nhược Ngu hắt văng vô vách.

Kim Bất Hoán tái mặt:

- Người... điên à?

Về mặt của Từ Nhược Ngu rần rại:

- Ban đầu ta tưởng ngươi là một con người, không dè ngươi là ác thú. Ta là kẻ đường đường nam tử, há theo ngươi làm chuyện táng tận lương tâm à?

Vừa nói, Từ Nhược Ngu vừa vung tay đánh luôn một hơi bảy kiếm. Kim Bất Hoán loạn choạng thối lui...

Thật là một chuyện vượt ra ngoài ý nghĩ, Trầm Lăng mừng quá chạy lại kéo áo phủ kín Chu Thất Thất... Bấy giờ nàng mới định thần lại, ngã vào lòng chàng khóc nức lên.

Kim Bất Hoán giận dữ hét lên:

- Đồ súc sinh. Bao nhiêu tâm kế ngươi quên tất cả... Sao lại vì Trầm Lăng? Ngừng tay lại mau.

Từ Nhược Ngu không nói một lời, vung kiếm quét tới tấp...

Sự tức giận làm cho họ Từ không kiêng kỵ nữa, luôn cả “Sư Hồn Đoạt Mệnh Truy Phong Thất Thập Nhị Kiếm”, chiêu thế mà bình thường hắn không bao giờ chịu dùng đến, bây giờ cũng đem ra cả.

Kim Bất Hoán tuy là kẻ gian hoạt, nhưng võ công cũng vào hàng cao thủ, không phải hạng tầm thường, vừa rồi bị thành linh thất thế, nhưng liền đó lấy ngay lại được phong độ, lập tức tuyệt kỹ Cái Bang được tận dụng phản công.

Hai người quần nhau, kinh phong quạt ngọn đèn trên vách chợp chờn như lửa quỉ.

Chu Thất Thất nín khóc, nàng bảo Trầm Lăng:

- Để mình tôi đây, đi bắt Kim Bất Hoán đi, tên đó phải rút gân hấn mới được.

Trầm Lăng gật đầu:

- Được rồi, chờ đây đi...

Chàng vừa đứng dậy, chợt thấy Kim Bất Hoán công liền ba chiêu và la lớn:

- Dừng lại, hãy nghe ta nói.

Từ Nhược Ngu cười gằn:

- Người như cá nằm trong lưới, còn nói gì nữa.

Kim Bất Hoán gằn gằn:

- Ta cho người biết sau này người sẽ ăn năn...

Hắn chỉ nói đến đó rồi vùng dựa vào trong vách đá, bỗng nghe “tách” một tiếng, vách đá vụt nứt ra...

Đến lúc Từ Nhược Ngu phóng kiếm đâm tới thì vách đá đã khép lại và Kim Bất Hoán đã không còn. Thanh kiếm chạm vào vách đá nhoáng lửa.

Trầm Lăng dậm chân:

- Tức chết. Quên cái ngón của hắn.

Từ Nhược Ngu thúc:

- Đuổi theo.

Kim Vô Vọng lên tiếng:

- Đường hầm trong cổ mộ này chẳng chật lắm, đuổi không kịp đâu.

Từ Nhược Ngu tức giận:

- Đã biết thế sao nãy giờ không nói.

Kim Vô Vọng vặn lại:

- Các hạ với tôi là anh em hay nó với tôi là anh em?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đúng, Từ huynh không nên trách.

Từ Nhược Ngu thở dài, buông rơi thanh kiếm...

Chu Thất Thất nháy Trầm Lăng:

- Phải dừng lại đây, lo bắt hắn thì làm sao hắn trốn được.

Trầm Lăng vịn vai nàng:

- Yên lòng đi, sẽ có ngày tôi bắt nó bò dưới chân cô.

Chu Thất Thất dựa vào lòng Trầm Lăng và nàng vụt nói:

- Sự thật thì bây giờ tôi không còn giận hắn mà còn cảm kích hắn nữa...

Trầm Lăng ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy?

Chu Thất Thất nói:

- Bởi vì không có hấn thì không hiểu được anh, tưởng lòng anh đối với tôi cũng lạnh băng băng như bộ mặt. Bây giờ nhờ hấn tôi mới biết anh có thể chết vì tôi.

Nàng lim dim đôi mắt và môi hé nụ cười...

Từ Nhược Ngu thấy nàng vừa trải qua cơn bị dồn vạt, làm nhục mà bây giờ lại yên vui như thế, biết rằng nàng đã gởi hết linh hồn cho Trầm Lăng. Chỉ cần Trầm Lăng có tình với nàng thì nàng đủ vui lòng. Còn người khác đối với nàng như thế nào cũng mặc.

Cảm nghĩ đến đó, Từ Nhược Ngu nghe lòng mình có một nỗi buồn man mác, chàng đi lại trước mặt Trầm Lăng, cúi đầu thở dài:

- Đệ nhất thời nghĩ quấy, để cho kẻ gian làm ngu muội, thật cảm thấy lòng...

Trầm Lăng cười dễ dãi, cắt ngang:

- Từ huynh sớm cải hối được việc làm, đã là việc vượt quá người thường rồi. Từ đây về sau sẽ thành nhất đại hiệp danh, đệ được làm bạn với Từ huynh là điều may mắn.

Từ Nhược Ngu nói:

- Đã thế thì đệ xin...

Khẽ liếc Chu Thất Thất, Từ Nhược Ngu vụt nín thinh và bước thẳng ra ngoài...

Trầm Lăng vội kêu:

- Từ huynh.

Từ Nhược Ngu nói ngoái lại:

- Núi cao sông dài, sẽ có ngày còn gặp lại. Xin chúc Từ huynh và Chu cô nương hạnh phúc trọn đời...

Tiếng chưa dứt thì bóng người đã khuất xa...

Chu Thất Thất hé miệng cười:

- Đó là người tốt, sau này chúng mình nên giúp hấn.

Kim Vô Vọng lên tiếng:

- Họ đã đi hết cả rồi, các hạ muốn tính sao tôi thì tính mau đi. Giết hay gì gì cũng được.

Trầm Lăng mỉm cười, một tay kéo Kim Vô Vọng, một tay vỗ lên lưng giải khai huyết đạo...

Kim Vô Vọng sững sờ...

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ từ trước tới nay không bằng lòng thất lễ với võ lâm hào kiệt. Kim huynh là anh hùng, tại hạ xin đôi nhau bằng lễ.

Ánh mắt Kim Vô Vọng phát ra tia cảm kích, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng:

- Tại hạ hiện là tên tù của các hạ, thì làm sao luận chuyện anh hùng?

Trầm Lăng mỉm cười, buông tay Kim Vô Vọng...

Chu Thất Thất hoảng hốt kêu lên:

- Coi... coi...

Trầm Lăng nháy mắt, Chu Thất Thất nín luôn...

Kim Vô Vọng đứng lặng một lúc và cất giọng lạnh lùng:

- Được lắm. Lầy lẽ đài lẽ. Bây giờ các hạ có cần chi không?

Trầm Lăng cười:

- Huynh dài đưa dùm ra khỏi ngôi cổ mộ rồi sẽ nói.

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Được.

Kim Vô Vọng gõ tay lên vách ba cái, hình như trên đó có cơ quan thông đồng, nên chỉ một phút sau, một đứa bé mang một bọc hành lý, vai đeo một cây cung dài quét đất chạy ra. Đứa bé bỗng khựng lại khi thấy Trần Lăng và Chu Thất Thất...

Kim Vô Vọng vẫy tay:

- A Đỗ, sửa soạn lên đường.

Đứa bé tên A Đỗ cúi đầu quay vào trong. Hai người bây giờ mới biết Kim Vô Vọng hãy còn nó tùy tùng.

Kim Vô Vọng vẫy tay và đi trước.

Trần Lăng lại công Chu Thất Thất, rồi cặp lấy Hoa Nhị Tiên và rảo bước theo sau.

Kim Vô Vọng cầm ngọn đèn dầu dẫn đường. Dưới ánh sáng ngọn đèn, Trần Lăng thấy rõ sự kiến trúc của ngôi mộ cực kỳ hùng vĩ, chàng chép miệng:

- Kim huynh có biết ngôi mộ này của vị đế vương nào không?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Không phải đế vương mà là của vị võ lâm chí tôn.

Chợt Kim Vô Vọng vụt hỏi:

- Các hạ có nghe danh hiệu “Cửu Chân Vương” Trần Thiên Quân không?

Trần Lăng gật đầu:

- Có... có nghe.

Kim Vô Vọng nói:

- Trong giới võ lâm, ai cũng biết Trần gia là danh gia vọng tộc trong lịch sử võ lâm. Trần gia tử đệ, suốt hai trăm năm nay đã trải qua bảy lần tai họa lớn, và cũng bảy lần gây dựng lại cơ nghiệp. Thế mà trong vòng một trăm năm trước đây, lại có một thế gia danh vọng, tài sản của họ chẳng những không kém Trần gia mà lịch sử của họ còn lâu hơn nữa...

Trần Lăng hỏi:

- Kim huynh nói có phải là Trung Nguyên Cao thị thế gia?

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Đúng, và ngôi mộ này là nơi tàng trữ báu vật của vị chủ nhân cuối cùng của Cao gia.

Trần Lăng trố mắt:

- Chủ nhân cuối cùng? Có phải là Cao Sơn Thanh?

Kim Vô Vọng đáp:

- Chính là người ấy. Là một nhân vật hào hùng võ công trác tuyệt, dòng họ Cao truyền đến đời ông ta là một đời có thể nói là cực thịnh của thế gia này. Không ngờ lúc tuổi về già Cao Sơn Thanh lại biến tính... Ông ta đâm ra khó khăn cổ quái dị thường. Đã vậy ông ta lại còn mê tín thần quyền, tạo ngôi cổ mộ này hao tốn không biết bao nhiêu tiền của. Ông ta không cho một ai, kể cả hàng đệ tử biết được ngôi cổ mộ này.

Chu Thất Thất lắng nghe từ đầu và bây giờ xen vô:

- Tại sao lạ vậy? Ông ta không muốn hưởng hưởng hỏa của con cháu sao?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Tại vì mê tín. Ông ta tin rằng người nào chết mà được có nhiều châu báu ngọc vàng chôn chung theo, thì đầu thai lên đời sau sẽ được hưởng tài sản ấy. Do đó ông ta mới dấu kín nơi này.

Chu Thất Thất hỏi:

- Nếu thế thì ai chôn ông ta?

Kim Vô Vọng đáp:

- Lúc già, khi biết mình sống chẳng lâu nữa, ông ta vận chuyển tài sản và luôn cả bí kíp võ công của dòng họ Cao đến đây, rồi ông ta lấp cửa, trốn luôn trong này chờ chết...

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Quả thật là điên.

Kim Vô Vọng nói tiếp:

- Vì thế mà sự hưng thịnh của dòng họ Cao đứt đoạn ở đây. Con cháu dòng họ Cao nghe nói sau này có người điên cuồng, có người phải đi ăn xin.

Chu Thất Thất ngẩng mặt chợt thấy thấp thoáng ánh sáng ngoài trời, bọn họ đã ra gần tới miệng hầm.

Chu Thất Thất chợt cảm thấy buồn man mác...

Trầm Lăng cũng thở dài:

- Một thế phiệt danh gia chỉ vì một người mà luân lạc.

Và chàng hỏi Kim Vô Vọng:

- Như thế suốt trăm năm nay chưa có một ai vào được ngôi mộ này sao?

Kim Vô Vọng nói:

- Khi vào đây, tôi đã quan sát kỹ, tất cả cơ quan bấy rập không có dấu vết gì khả dĩ gọi là có người đã vô đây. Bởi vì nếu có thì dễ biết lắm, nhưng tuyệt nhiên không có.

Kim Vô Vọng chép miệng nói tiếp:

- Nơi để quan tài, bên cạnh có một bộ xương người, một tay hướng về phía quan tài như khi kiệt lực vẫn còn cố với. Bên đó có một cái chén ngọc nằm bể lán lóc. Chứng tỏ họ Cao chưa vô được quan tài. Điều quan trọng hơn hết là căn cứ vào dấu vết, tôi biết chưa có một ai bên ngoài vào đây cả.

Trầm Lăng cau mày:

- Đã thế thì nhất định ngọc ngà châu báu, luôn cả võ công bí kíp vẫn còn trong ngôi mộ này, chỉ tại Kim huynh chưa phát hiện được.

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Điều đó thì xin các hạ yên lòng, nếu có nhất định tôi tìm ra. Mà đến bây giờ tôi tìm không ra, thì có nghĩa là trong này trống rỗng.

Im lặng thật lâu, Trầm Lăng thở dài:

- Ai thì không thể tin, chứ Kim huynh thì tôi tin điều ấy. Chỉ có điều thắc mắc là tài sản ấy đâu? Hay là họ Cao chưa đem vô đây? Hay là kiến tạo mộ phần hao tốn quá, nên cuối cùng không còn gì cả?

Cả ba người làm thình lăm lui đi ra, bên ngoài miệng hầm, tuyết ngập trắng mênh mông. Từ phía trời đông, vùng hồng lấp ló rọi từng tia vàng thắm lên mặt tuyết long lanh...

Chu Thất Thất cười nho nhỏ:

- Cảnh đẹp như vậy mà cứ lo chết sống với nhau trong đường hầm kỳ dị...

Nhưng, như chợt nhớ ra, nàng vụt kêu lên:

- Chết rồi. Quên mất Bát đệ rồi. Mau, mau giải huyết đạo Hoa Nhị Tiên đi, hỏi coi bà ta dấu Bát đệ đâu...

Trầm Lăng giải huyết đạo và đặt bà ta xuống...

Tuy được giải khai “Vùng huyết” nhưng Hoa Nhị Tiên vẫn đứng không vững, bà ta loạng choạng như người say rượu, chứng tỏ “Thần Tiên Nhất Nhật Tuý” thật quá mạnh.

Chu Thất Thất thét lên:

- Bát đệ của ta đâu? Nói mau.

Chu Thất Thất càng nôn nóng, Hoa Nhị tiên càng cố ngơ ngơ:

- Bây giờ đầu ta nặng như búa bổ, trí óc cứ quay cuồng, làm sao ta nhớ được chỗ nào.

Chu Thất Thất vừa sợ vừa giận:

- Người... người giết ta rồi. Bát đệ của ta đâu? Trời ơi, ta sẽ giết người.

Hoa Nhị Tiên vẫn thản nhiên:

- Bây giờ có giết tôi cũng là vô ích, chỉ chờ chừng nào chất thuốc mê tan hết, ta minh mẫn trở lại...

Trầm Lăng vụt chặn ngang:

- Bà cứ chỉ chỗ cậu bé đi, trong khi bà chưa hoàn toàn phục sức, tôi sẽ lo lắng an toàn cho bà...

Chính Trầm Lăng đã thấy chỗ lo sợ của Hoa Nhị Tiên. Bà ta sợ chỗ Hỏa Hải Nhi rồi Chu Thất Thất sẽ hành hung bà...

Chàng nhận thấy Hoa Nhị Tiên lo sợ cũng đúng, vì bây giờ chưa hoàn toàn phục sức, tay chân yếu mềm như bún, nếu gặp kinh địch thì làm sao bà ta bảo toàn tánh mạng. Còn chưa chỗ Hỏa Hải Nhi thì tự nhiên Chu Thất Thất và chàng sẽ lo hộ vệ cho bà.

Bị Trầm Lăng nói trúng tim đen, Hoa Nhị Tiên hơi biến sắc, nhưng sau một giây suy nghĩ, bà ta lại hỏi:

- Rồi sau khi ta khôi phục lại công lực thì sao?

Chu Thất Thất nói nhanh:

- Thì bà đi đường bà, tôi đi đường tôi, ai giữ bà làm chi.

Thoáng hơi suy nghĩ, Hoa Nhị Tiên gật đầu:

- Được rồi, theo ta.

Lúc này sức thuốc đã tan dần, Hoa Nhị Tiên có thể tự đi được. Chu Thất Thất cũng thế, nhưng nàng cứ đeo cứng lấy cổ Trầm Lăng không chịu tuột xuống.

Kim Vô Vọng cũng đi theo, mặt hấn rất tự nhiên hình như không có ý đào thoát. Từ phía sau một khoảng, A Đồ cũng leo theo sau.

Chu Thất Thất thỉnh thoảng liếc lại gật gù...

Nàng thấy đứa bé này ngộ ngộ. Tuy nhỏ nhưng đáng vẻ thông minh, khinh công lại không phải tầm thường.

Nếu Hỏa Hải Nhi mà gặp được nó, chắc chắn sẽ thích lắm. Nàng cũng không hiểu sao Kim Vô Vọng lại có thể có được một kẻ tùy tùng như thế...

Riêng A Đồ thì cứ đi theo mà miệng lại lẩm bẩm:

- Sao hồng bỏ đi cho rồi, còn cứ theo họ làm gì hồng biết.

Ý chừng nó lấy làm lạ về hành động của Kim Vô Vọng nhưng chỉ lẩm bẩm, không nói lớn.

Kim Vô Vọng hình như cũng nghe thấy nhưng lại cứ lơ đi...

Dọc theo triền núi ước chừng hơn mười trượng, đến một ghềnh đá lớn, Hoa Nhị Tiên dừng lại, rồi nói:

- Lật khối đá vuông lớn đó ra, cậu bé ấy nằm trong hốc đá đó. Hừ, được bao bằng cái áo choàng lông của ta ấm lắm, mặc sức mà ngủ.

Ngó thấy hốc núi nằm khuất kín đáo, thật quả là chỗ an toàn, Chu Thất Thất có vẻ yên lòng, nhưng miệng nàng vẫn gay gắt:

- Ấm, ấm gì? Chiếc áo của bà à? Bà quên chiếc áo ấy của ai cho bà ư? Hừ... Trầm Lăng, lật cục đá ấy ra đi...

Trầm Lăng quay lại nhìn Kim Vô Vọng, miệng của chàng hé nụ cười thay cho lời nói...

Kim Vô Vọng làm thình, bước tới đưa tay xô nhẹ...

Cái xô của hắn trông thật nhẹ nhàng, y như gạt một cái chén, thế mà khối đá nặng ngót ba trăm cân đã lăn tuốt ra xa...

Trầm Lăng buộc miệng kêu lên:

- Quả là thần...

Tiếng “lực” chưa ra khỏi miệng, Trầm Lăng vụt ngừng lại, cắn môi...

Chu Thất Thất hít hơi xanh mặt...

Hoa Nhị Tiên trở mặt sưng sờ...

Hốc đá trống trơn, Hỏa Hải Nhi đâu mất.

Chu Thất Thất thét lên:

- Quỷ bà, ngươi dám... dám gạt ta....

Hoa Nhị Tiên hơi hoảng:

- Tôi... rõ ràng tôi để hắn vào đây...

Chu Thất Thất rít lên:

- Rõ ràng cái gì? Rõ ràng nói láo. Bà đem em tôi đi đâu? Nói mau... Bà chết....

Hoa Nhị Tiên vội la lên:

- Ai gạt cô làm chi? Bộ tôi không lo mạng sống tôi à? À... hay là tự chú ấy xô cục đá chạy ra, đi rồi?

Kim Vô Vọng vặn lại:

- Nếu tự ra tay thì còn đẩy khối đá lại làm chi?

Chu Thất Thất quát lớn:

- Phải rồi, ai lấp lại làm chi? Huống chi nó nhỏ như thế làm sao xô nổi khối đá? Làm sao nó tự giải huyết được? Trầm Lăng, giết mụ già ấy đi... giết đi....

Trầm Lăng thở dài:

- Giết bà ấy bây giờ chẳng hơn gì được... Tôi thấy bà ta không nói láo... Tôi sợ cậu Bát đệ đã lọt vào tay người khác rồi...

Hoa Nhị Tiên cúi đầu áo nảo:

- Trầm công tử quả thật công bình...

Chu Thất Thất la át:

- Đừng có nhiều chuyện... Trời ơi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ nè?...

Trầm Lăng đỡ nàng:

- Đừng có la um, thùng thỉnh rồi sẽ tìm cách...

Chu Thất Thất giãy nảy:

- Thùng thỉnh gì? Thùng thỉnh để chết em tôi à? Ác lắm, mấy người ác lắm...

Nàng khóc rống lên, vật mình vật mẩy...

Kim Vô Vọng khẽ cau mày ngó Trầm Lăng:

- Cô ấy ngủ được sẽ khoẻ hơn...

Trầm Lăng thở dài:

- Chắc phải như thế....

Kim Vô Vọng vung tay vỗ ngay vào huyệt ngủ của nàng...

Chu Thất Thất nín ngay. Hai mắt nàng nhắm ngay lại thiêm thiếp...

11. Những Áng Mây Mờ

Chờ Trầm Lăng đặt Chu Thất Thất nằm yên, Kim Vô Vọng khẽ liếc Hoa Nhị Tiên và hỏi gần từng tiếng:

- Bây giờ Trầm huynh định xử trí như thế nào?

Nhìn tia mắt rợn lạnh của Kim Vô Vọng, Hoa Nhị Tiên chột muốn run.

Bây giờ mặt trời đã lên cao, bà ta mới nhận rõ mặt Kim Vô Vọng, một gương mặt kỳ dị...

Mắt mũi tai miệng của hắn, nếu rút ra từng thứ thì cũng giống như mọi người không có gì khác cả, nhưng nếu ráp lại cho thành một bộ mặt - như mặt của Kim Vô Vọng thì thật là không giống một ai...

Hai vành tai, một lớn một nhỏ, cặp chân mày bên đậm bên lơ, lỗ mũi y như một trái mật treo, cặp môi mỏng như lá lúa, đôi mắt cách xa nhau gần một gang tay, mắt bên trái tròn xoe như lục lạc, mắt bên phải lại bẹt ra ba góc ... có lẽ khi đắp bộ mặt hắn, tạo hoá lơ đãng đã đem mỗi thứ ở một con người khác ráp thành một bộ.

Bộ mặt đó, nếu giữa đêm khuya khoắt, đàn bà con gái thấy thì nhất định sẽ bật ngửa ra chết giắc.

Hoa Nhị Tiên vốn không muốn nhìn bộ mặt đó, nhưng day chỗ khác chỉ một giây là như có cái gì bắt buộc phải liếc dờm chừng.

Câu hỏi của Kim Vô Vọng làm cho bà ta nổi giận muốn mắng cho hắn một trận cho bỏ cái tật “gánh bàn độc mướn”, nhưng mắng người ta thì phải ngó mặt, chứ chẳng lẽ mắng bông lông? Thế nhưng cứ liếc lại là y như không nói ra tiếng.

A Đổ thì càng lấy làm lạ cho vị chủ nhân của mình, từ trước đến nay nó chưa từng thấy Kim Vô Vọng xem ai ra gì, thế mà không biết tại sao hôm nay lại có vẻ coi trọng Trầm Lăng quá...

Nghe Kim Vô Vọng hỏi, Trầm Lăng mỉm cười:

- Nếu đổi lại địa vị tôi bây giờ, thì Kim huynh xử trí ra sao?

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Giết thì chẳng ích gì, mang theo thêm mệt, cứ bỏ mặc bà ta ở đó.

Hoa Nhị Tiên hoảng hốt kêu lên:

- Người ... người bỏ ta ở đây thôi thì giết ta cho rồi.

Thật ra hoàn cảnh của Hoa Nhị Tiên bây giờ thật là nguy hiểm, sức lực chưa hồi phục, quần áo lại mỏng manh, ở đây, nếu không bị cường địch sát hại thì cũng sẽ bị tuyết rơi lạnh chết.

Kim Vô Vọng cười nhạt: - Thì ra “Chưởng trung thiên ma” cũng biết sợ chết... này, cầm lấy. Vừa nói vừa cởi sợi dây đai quàng tới..

Hoa Nhị Tiên đón bắt, nhưng không rõ được dụng ý của hắn... Trầm Lăng mỉm cười: - Kim huynh đã tha cho bà đó, hãy buộc dây vào rồi Kim huynh sẽ giúp cho một

tay.

Kim Vô Vọng nói:

- Trầm huynh đã không có ý sát hại bà ta, thôi thì chỉ còn cách phải mang bà ta đi vậy.

Hoa Nhị Tiên hiểu ra, vội buộc sợi dây vào cánh tay. Suốt một đời ngạo nghễ, vị “Thiên Ma” này tưởng rằng không biết sợ chết là gì, không dè đến lúc mà cái chết gần kề bà ta mới phát hiện ra rằng nói thì dễ nhưng làm thì quá khó.

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Trên đời từ xưa tới nay, cái khó khăn nhất vẫn là cái chết. Hoa Nhị Tiên sợ chết, tại hạ để đâu lại không sợ? Trầm huynh đã buông tha cho tại hạ, lẽ đâu tại hạ lại vong ân bội nghĩa? Bây giờ Trầm huynh đi đâu, tại hạ xin làm kẻ tùy tùng.

Trầm Lăng cười:

- Nếu không tin Kim huynh là kẻ đại trượng phu ân nghĩa phân minh, thì làm sao yên tâm để đối đãi với Kim huynh như thế?

Chàng xốc lấy Chu Thất Thất, Kim Vô Vọng nắm sợi dây cho Hoa Nhị Tiên nương lấy theo sau. Tuy hai người chưa thi triển kinh công nhưng cũng đủ làm cho Hoa Nhị Tiên theo muốn hụt hơi.

Dọc theo đường vắng lặng, muông thú cũng không thoáng bóng, nhưng trên mặt đất thì lại có nhiều dấu chân loạn xạ ... đúng là dấu của bọn Phương Thiên Lý.

Tuy như thế, Trầm Lăng vẫn phân biệt được hai hàng xuôi ngược khác nhau. Dấu đi về phía cổ mộ thì rất cạn, cơ hồ không thấy và khoảng cách khá dài, còn dấu từ cổ mộ trở ra, thì lại vừa sâu vừa nhạt. Chứng tỏ bọn Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông lúc tới thì dồi dào sức lực, mà lúc về thì đã mang nặng nội thương.

Trầm Lăng hơi suy nghĩ và quay lại mỉm cười:

- Kim huynh thủ đoạn thật là cao minh.

Kim Vô Vọng ngơ ngác:

- Trầm huynh nói thế là thế nào?

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ vốn sợ nhóm Phương Thiên Lý sẽ trở lại tìm Chu cô nương để báo thù, nhưng bây giờ biết thương thế của họ, tại hạ cũng yên tâm.

Kim Vô Vọng trố mắt:

- Tại hạ chưa hề làm cho họ bị thương.

Trầm Lăng giật mình...

- Nếu bọn Phương Thiên Lý không bị thương do Kim Vô Vọng thế thì ai làm cho họ bị thương? Kim Bất Hoán thì nhất định không thể hại họ được.

Càng suy nghĩ, chàng càng lấy làm khó hiểu, bước chân cũng chậm dần...

Tuy nhiên, họ cũng nuốt được một khoảng đường khá xa và thỉnh thoảng từ phía trước mặt họ có bóng người đi lại...

Bóng đi tới rất lẹ, ban nãy khi thấy chỉ là chấm xam xám, thoáng cái đã đến sát bên, và khi nhận ra, Trầm Lăng hết sức ngạc nhiên, vì người ấy là con gái của Loạn Thế Thần Long, vợ của Thiết Hoá Hạc: người đẹp mặt sẹo.

Nàng bỗng cô bé Đĩnh Đĩnh trên tay, sắc mặt nàng khẩn trương hoảng hốt...

Vừa thấy Trầm Lăng, y như gặp được thần nhân, nàng dừng lại vừa thở vừa hỏi:

- Công tử có gặp chồng tôi không?

Trầm Lăng biến sắc:

- Thiết huynh cũng chưa về sao?

Người thiếu phụ lắc đầu:

- Không có tin tức gì cả.

Trầm Lăng vội hỏi:

- Phương Thiên Lý, Thắng Vinh...

Trầm Lăng chưa nói dứt, thiếu phụ đã ngắt lời:

- Máy người ấy không phải đã đi cùng với công tử vào thám hiểm cổ mộ sao?

Trầm Lăng càng kinh hãi:

- Bọn họ cũng chưa về à?

Trầm Lăng biết đã có biến rồi. Chàng biết Thiết Hoá Hạc rất lo lắng cho vợ con, sau khi ra khỏi cổ mộ nhất định sẽ gấp rút trở về khách điểm, nhưng nếu thế này thì chắc chắn họ Thiết đã gặp nạn rồi...

Và điều lạ nữa là tại sao bọn Phương Thiên Lý biệt tích? Không trở lại khách điểm thì họ đi đâu?

Thấy dáng sắc Trầm Lăng, người thiếu phụ càng lo sợ, nàng nắm lấy áo chàng:

- Thiết Hoá Hạc làm sao? Hay là...

Trầm Lăng trầm tĩnh:

- Thiết tẩu hãy bình tĩnh, chuyện này...

Chàng ngừng nói, vì vừa kịp phát giác một chuyện lạ khác nữa ...

Trên mặt tuyết có một hàng dấu chân đi về phía ngôi cổ mộ, nhưng không hiểu tại sao lại dứt mất ở giữa đường? Dấu chân chỉ tới đây rồi không thấy nữa...

Không, không đúng...

In như là dấu chân từ ngôi mộ cổ đi về, mà chàng nghĩ là dấu của bọn Phương Thiên Lý lúc nãy tới đây vụt biến mất, khi giao nhau với dấu chân nhỏ từ phía trước mặt đi lại...

Trầm Lăng giật mình quay trở lại...

Kim Vô Vọng trầm trầm sắc mặt...

Đĩnh Đĩnh ôm cổ mẹ khóc hu hu...

Họ cùng theo sau Trầm Lăng quay trở lại được một khoảng xa xa, chợt nghe Trầm Lăng kêu lên:

- Đây rồi.

Kim Vô Vọng cúi mặt quan sát, thấy số dấu chân từ cổ mộ đi về Tất Dương đến đây vụt loạn xị và biến mất...

Y như là đám người vừa đến đây vụt bay bổng lên trời.

Thiếu phụ mặt sẹo ngơ ngác:

- Chuyện chi đã xảy ra?

Trầm Lãng nói:

- Thiết huynh cùng với bọn Phương Thiên Lý, Nhất Tiểu Phạt nhất định khi thoát hiểm nơi cổ mộ, họ sẽ quay về khách điểm Tất Dương. Nhưng... nhưng tại sao lại đến đây là mất dấu?

Mọi người cảm thấy sự việc đã trở nên trầm trọng, bởi chuyện mất tích đoàn người tại đây...

Trầm Lãng cau mặt cắn môi, lặng người không nói...

Thiếu phụ mặt sẹo cố quan sát dấu chân, rõ ràng không thấy tới, không thấy trở lại mà cũng không thấy rẽ sang trái phải gì cả... thật là điên đầu, họ đâu có cánh mà bay.

Nàng tuy hết sức trầm tĩnh, nhưng càng xem càng sợ sệt, hai chân bủn rủn không nói được tiếng nào...

Kim Vô Vọng khê liếc Trầm Lãng, cả hai người bình thời xét đoán sáng suốt lắm, thế nhưng bây giờ cũng tịt, không làm sao đoán được chuyện gì đã xảy ra.

Họ vốn là những kẻ không mê tín, nhưng bây giờ cũng phải cảm thấy chuyện xảy ra y như quỷ lộng.

Thiếu phụ mặt sẹo rưng rưng nước mắt:

- Thiếp bây giờ rối loạn cả tâm trí, xin công tử giúp cho để giải quyết vấn đề...

Trầm Lãng gật gù:

- Trong vấn đề này nhất định có một âm mưu đáng sợ, tuy vậy, Thiết tẩu xin cứ bình tĩnh...

Thình lình nghe một giọng nói khàn khàn:

- Thiết đại tẩu đừng tin lời hắn, kẻ đi với hắn đó là môn hạ của Khoái Lạc Vương, cũng là người làm ma làm quỷ trong ngôi cổ mộ. Họ Trầm đã cùng hắn kết thân, Thiết đại ca, Phương đại hiệp đã bị họ giết rồi, tôi xin làm chứng việc đó.

Giọng nói khao khao như vẹt đục, đúng là giọng nói của Kim Bất Hoán. Hắn núp ở một tàng cây gần đó nói vọng ra.

Bên hắn còn có mấy người nữa, đó là “Bất Bại Thần Kiếm” Lý Trường Thanh, “Khí Thôn Ngưu Đầu” Liên Thiên Vân và những kẻ “tiếc lời nói hơn vàng”: ba anh em nhà họ Lân.

Nguyên Lý Trường Thanh nghe tin thành Tất Dương có nhiều chuyện lạ, cho nên suốt đêm đi đến đây thăm dò, thừa cơ lại gặp Kim Bất Hoán...

Ngay lúc đó, Lý Trường Thanh thì còn giữ được chút bình tĩnh, nhưng Liên Thiên Vân đã sôi máu nóng gầm lên:

- Thảo nào anh em chúng ta không đoán được lai lịch gã họ Trầm, té ra hắn là chó săn của tên Khoái Lạc Vương... Lân Đại, Lân Tam, đừng để cho hắn thoát.

Thiếu phụ mặt sẹo hoang mang... nàng chưa dám chắc lời lẽ của Kim Bất Hoán là thực hay giả. Nhưng khi nghe Nhân Nghĩa trang chủ lên tiếng, nàng vụt nghiêng rằng vung tay nhắm giữa ngực Trầm Lãng đẩy ra một chưởng...

Chưởng thế của nàng thật là kỳ diệu, mà chưởng lực lại quá hùng hồn, so với “Chấn Sơn Chưởng” Hoàng Phủ Tung, còn hơn thập bội...

Tuy bận ôm Chu Thất Thất, nhưng Trầm Lãng vẫn tránh qua một cách lẹ làng... chàng biết rằng bây giờ dù có trăm miệng cũng không cãi lại.

Kim Bất Hoán được nước dôn tới:

- Thấy không, hắn phải thừa nhận chứ, Thiết đại tẩu, đừng nể nang gì cả...

Và quay sang Liên Thiên Vân, gã nói luôn:

- Liên lão tiên bối, xin giúp một tay...

Liên Thiên Vân quắc mắt:

- Ta đâu phải hạng lấy đông thắng ít.

Kim Bất Hoán cười nhạt:

- Đối với hạng người ấy thì còn nói gì đến chuyện đại nghĩa vô lâm? Liên lão tiên bối hãy xem cái người ngồi lùn xùn kia là ai?

Tay chỉ của Kim Bất Hoán làm cho Liên Thiên Vân chú ý, và ông ta dùng dùng nỗi giận gầm lên, nhảy tới...

Kim Vô Vọng tràn mình chặn ngang trước mặt ...

Liên Thiên Vân tròn tròn đôi mắt:

- Người là ai?

Kim Vô Vọng chăm chăm tia mắt lạnh lùng không nói...

Liên Thiên Vân càng giận dữ, vung tay đánh tới...

Kim Vô Vọng đưa nhẹ tay lên một vòng, hoá giải ngay chiêu lực đối phương.

Liên Thiên Vân đánh luôn năm lượt, Kim Vô Vọng khoa lệ đôi tay, đều nhắm chặt vào mạch môn họ Liên và chân vẫn đứng y không nhúc nhích.

Liên Thiên Vân đỏ mặt tía tai:

- Hoa Nhị Tiên là gì của người?

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Họ Hoa với ta không can hệ tí nào cả, nhưng Trầm công tử đã gởi gắm cho ta thì không một ai có thể đụng tới được.

Tuy bị lạnh vì sức yếu, nhưng vẻ mặt Hoa Nhị Tiên vẫn lộ niềm cảm kích.

Liên Thiên Vân râu tóc dựng ngược lên, chỉ trong nháy mắt đánh luôn ra chín chiêu...

Mặc dù tại trận Hoàn Sơn, Liên Thiên Vân bị hao tổn chân lực hết nửa phần, nhưng quyền ông tung ra vẫn cực kỳ uy mãnh.

Kình lực phát ra làm cho tuyết đông trên mặt đất vẩy tung ra bốn phía... Kim Vô Vọng vẫn đứng yên một chỗ đối đầu...

Lý Trường Thanh đứng ngoài quan sát, càng xem ông càng hết sức lạ lùng. Vừa kinh dị bởi võ công của Kim Vô Vọng, vừa kinh dị bởi lối khinh thân kỳ diệu của Trầm Lăng, tuy bận ôm một người mà tránh né sự tấn công một cách thần tình, sự xê dịch gần như không đụng đất...

Và cho dù cách đánh của thiếu phụ mặt sẹo có dữ dằn, công lực của nàng cũng không phải tầm thường, nhưng vẫn không làm sao động tới chéo áo chàng được.

Kim Bất Hoán thì xem không chớp mắt, người ta càng đánh sống chết với nhau, hấn càng như mở cờ trong bụng, và kêu lên:

- Lãnh Đại, Lãnh Tam, xông ra phụ đi chứ...

Hắn nói chưa dứt thì một luồng kình lực đã bay vù tới mặt, chiếc móc sắt nơi cánh tay cụt của họ Lãnh chớp ngừng...

Kim Bất Hoán nhảy tránh như khỉ, la lên:

- Làm cái gì vậy?...

Lãnh Tam gằn gằn:

- Người mà sai khiến ta à?

Chỉ có sáu tiếng, mà in hình như cảm thấy quá nhiều, gã ngậm miệng lại hừ hà trong cổ họng.

Kim Bất Hoán trừng trừng đôi mắt nhưng cũng không biết phải làm sao.

Lúc bấy giờ trên đấu trường đã trải qua mấy mươi chiêu. Trầm Lăng và Kim Vô Vọng chỉ thủ và tránh chứ không đánh trả. Trầm Lăng có phần hơi mệt, nhưng cũng may thiếu phụ lại cũng bị vướng bận cô bé Đình Đình, cho nên chàng tránh né cũng không khó khăn lắm...

Bên kia, Kim Vô Vọng cũng không phải thua sút Liên Thiên Vân, nhưng chỉ thủ mà không công cũng đã làm trở ngại không ít, trừ khi võ công đôi bên chênh lệch thật xa, chứ nếu không thì rất khó lòng cầm cự...

Lý Trường Thanh gật gù lắm bẫm:

- Người thiếu phụ này chắc là Liễu Bạ Phong, con gái của Loạn Thế Thần Long đây... võ công của nàng không thua kém “Hoa Sơn Ngọc Nữ”, như thế Thiết Hoá Hạc chồng nàng chắc có lẽ cũng là hạng phi thường... giang hồ hãy còn nhiều anh hùng hào kiệt, không biết gã thiếu niên họ Trầm là ai?...

Từ trước đến sau Trầm Lăng vẫn chưa đánh ra một chiêu nào, cho nên Lý Trường Thanh không làm sao có thể chiêm nghiệm môn phái, và nhìn qua phía Kim Vô Vọng, ông ta càng thắc mắc...

Ngay lúc đó, chợt thấy thiếu phụ mặt se Liễu Bạ Phong vùng thối lui lần lần, nàng tấn công đến lúc mồ hôi đầm ướt, ngực nàng phập phồng hơi thở dồn dập, thế mà vẫn không chạm được một góc áo của Trầm Lăng.

Nàng tức tối thét lên:

- Tại sao ngươi... ngươi không đánh trả?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tại hạ cùng phu nhân vốn không thù oán gì thì đánh trả làm sao?

Liễu Bạ Phong thắc mắc:

- Đừng có hàm hồ, nếu ngươi không hành động mờ ám, thì họ đi đâu tại sao ngươi không nói rõ...

Nàng nghiêng răng tiếp:

- Được, được rồi...

Và nhẹ đặt con xuống...

Đình Đình từ nãy giờ sợ quá khóc rưng rức, bây giờ thấy mẹ đặt xuống, cô bé càng hoảng hồn khóc thét lên...

Liễu Bạ Phong liếc con rồi lại liếc Trầm Lăng, nàng cũng vụt rơi nước mắt... và nàng lại bồng xốc con lên...

Trầm Lăng ngược mặt khe thở dài:

- Sự thực chưa rõ, phải trái chưa phân, phu nhân bảo tại hạ làm sao xử trí? Nếu phu nhân bằng lòng để cho tại hạ trong thời gian nửa tháng, tạ hạ nhất định sẽ tìm ra tung tích của Thiết đại hiệp.

Liễu Bạ Phong ngẩng mặt nhìn chàng trần trối...

Kim Bất Hoán định đốt thêm, nhưng bất gặp tia mắt lạnh như băng của Lãnh Đại, Lãnh Tam xối ngay mặt làm cho gã nín luôn.

Hồi lâu, Liễu Bạ Phong vụt nói với Trầm Lăng:

- Được rồi, ta đợi các hạ ở Tất Dương thành.

Trầm Lăng quay qua phía Lý Trường Thanh:

- Lý lão tiên bối định sao?

Suy nghĩ một lúc, Lý Trường Thanh mỉm cười:

- Tôi thấy anh em nhà họ Lãnh hơi có cảm tình với các hạ, có lẽ cũng không muốn giao đấu, chỉ trừ tam đệ của ta... à, à... có lẽ các hạ nên giao Hoa Nhị Tiên lại là ổn cả.

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Tại hạ đảm bảo bà ta không phải là hung thủ trong vụ án nhà Kim Chấn Vũ.

Đang tấn công Kim Vô Vọng, Liên Thiên Vân nghe thấy, quát lớn:

- Mốc xì, chính ta đã tự đến nơi đó...

Trầm Lăng chặn ngang:

- Tiền bối nên biết rằng hiện nay có rất nhiều môn võ công tuyệt truyền đã xuất hiện trên giang hồ, tiền bối cũng nên biết “An Dương Ngũ Nghĩa” đã chết dưới “Tử Sát Thủ” nhưng Thiết Hoá Hạc vẫn không có giết người...

Ngưng lại để lấy giọng, chàng nói tiếp:

- Bây giờ tại hạ không sợ gì chuyện để Hoa Nhị Tiên ở lại, nhưng tiền bối phải bảo đảm với tại hạ rằng trước khi sự việc rõ ràng, tiền bối không được để bà ta bị làm hại.

Lý Trường Thanh vuốt râu suy nghĩ và nói:

- Được rồi, lão phu để cho các hạ thời hạn nửa tháng, sau đó các hạ hãy đến Nhân Nghĩa Trang...

Và ông day qua Liễu Bạ Phong:

- Phu nhân cũng nên đến Nhân Nghĩa trang mà đợi ...

Liễu Bạ Phong lau nước mắt gạt đầu...

Lý Trường Thanh gọi lớn: - Tam đệ hãy dừng tay.

Liên Thiên Vân đánh nốt một quyền và lui lại, nhưng tia mắt hằn học vẫn nhìn chăm chú vào mặt Kim Vô Vọng...

Kim Vô Vọng ngửa mặt nhìn trời làm như không thấy...

Kim Bất Hoán không dừng được nữa, hấn la lên:

- Cho Trầm Lăng đi thì được, còn tên kia là bộ hạ của Khoái Lạc Vương, không nên tha hấn.

Trầm Lăng cười mỉa:

- Các hạ liệu giữ nổi người ấy không?

Kim Bất Hoán hơi ghen:

- À... à...

Trầm Lăng gần từng tiếng:

- Bất luận có phải là môn hạ của Khoái Lạc Vương hay không, nhưng nếu các vị đã để cho tại hạ đi, thì đừng nên làm khó vị nhân huynh này, nếu không có vị này giúp đỡ, tại hạ khó mà tìm ra sự thật.

Lý Trường Thanh thở dài:

- Vị huynh đài ấy nếu muốn đi, thì cũng không ai ngăn cản...

Và ông khoát tay:

- Chuyện coi như đã quyết định, không có gì phải nói nhiều, xin phiền Thiết phu nhân đỡ hộ lấy Hoa lão bà bà...

Trầm Lăng vòng tay nhìn anh em họ Lãnh mỉm cười, gương mặt khô khốc của họ cũng thoáng lên một ánh cười, nhưng khi liếc qua Kim Bất Hoán thì họ lại lạnh tanh trở lại...

Kim Bất Hoán nhả mặt lùi ra xa, hấn không dám nói gì thêm nữa...

Lý Trường Thanh khẽ liếc qua hắn và lắc đầu thở ra... *****

Chờ cho họ đi khuất, A Đồ đưa ngón tay cái lên trước mặt nói lớn:

- Trầm công tử là người bạn tốt đấy nhé, trong lúc nguy nan cũng quyết không bỏ sư phụ tôi, hèn gì sư phụ tôi đặc biệt với công tử quá.

Dùng hai tiếng “đặc biệt”, chú bé muốn nói Kim Vô Vọng chưa từng đối xử với ai như thế bao giờ...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Chú bé ngoan quá... chú nên biết chính trong lúc hoạn nạn mới thấy được tình bằng hữu chứ.

A Đồ nhăn mặt:

- Nhưng tôi không biết tại sao... tại sao công tử lại để cho cái thằng Kim... Kim gì một mắt đó xảy đi?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Bây giờ chưa phải lúc tính chuyện hắn...

Và chàng vụt hỏi Kim Vô Vọng:

- Có một điều tại hạ muốn hỏi Kim huynh...

Như đã biết trước câu hỏi, Kim Vô Vọng đáp liền:

- Trong số Tứ Bá gọi là sứ giả của Khoái Lạc Vương chỉ có mỗi mình tại hạ vào Trung Nguyên trước, tuy nhiên, tại hạ chưa từng mạo danh Hoa Nhị Tiên để làm bất cứ việc gì, chuyện tàn sát Kim Chấn Vũ tại hạ hoàn toàn không biết.

Trầm Lăng hết sức kinh ngạc, không phải vì chuyện họ Kim biết trước câu hỏi, mà vì câu trả lời của ông ta. Chàng lặng đi một lát và lẩm bẫm:

- Thế thì cả nhà Kim Chấn Vũ bị ai giết? Trừ người của Khoái Lạc Vương ra, trong thiên hạ vẫn còn có người biết độc môn của Hoa Nhị Tiên sao?...

Kim Vô Vọng gật gật đầu:

- Còn nữa chứ, còn “Tử Sát Thủ” nhị truyền của Loạn Thế Thần Long nữa, môn hạ của Khoái Lạc Vương chỉ có một người luyện được thôi, ngoài người ấy ra không ai biết cả. Mà người ấy thì hiện giờ còn ở ngoài miền Ngọc Môn Quan xa lắc xa lơ, vậy thì dấu “Tử Sát Thủ” làm chết anh em An Dương Ngũ Nghĩa là của ai? Điều đó tại hạ cũng hoàn toàn bí lối.

Trầm Lăng giật mình:

- Ô, tại hạ những tưởng anh em “An Dương Ngũ Nghĩa” chết từ ngôi mộ cổ, nhưng nếu không do Kim huynh thì trong ngôi mộ cổ còn có người khác nữa sao? Người đó là ai? Làm sao biết được độc môn đó chứ?

Kim Vô Vọng khẽ lắc đầu:

- Cuộc thế càng lúc càng thêm phức tạp, có lẽ thời kỳ đại loạn đã đến nơi rồi.

Trầm Lăng thở dài buồn bã:

- Hoả Hải Nhi chưa biết thất lạc về đâu, bọn Thiết Hoá Hạc với hơn mười cao thủ bổng không lại mất tích... Tàn sát gia đình Kim Chấn Vũ mà hung thủ hãy còn mịt mù... trên giang hồ, ngoài cánh Khoái Lạc Vương, lại còn có người biết được nhiều bí thuật thất truyền... tất cả những việc đó bao hàm một bí mật trọng đại, một cuộn tơ rối không có lấy nửa mối để phăng dò, mà với kỳ hạn nửa tháng thì thật là vô vọng.

Câu chuyện thật là đáng rơi nước mắt nếu đối với người khác, nhưng suy nghĩ một giây, Trầm Lăng lại bật cười:

- Bây giờ hãy còn mười lăm ngày nữa, thế mà đệ đã bắt đầu ưu tư, thì quả là làm trò cười trước mặt Kim huynh.

Thấy Kim Vô Vọng đứng sững như bị mất hồn, Trầm Lăng hơi ngạc nhiên nhìn chăm chú. Đôi mắt hai người lại dời xuống chỗ những dấu chân, cả hai vụt ngồi ngồi ánh mắt đi nhanh về phía ngôi mộ cổ...

A Đỗ ngạc nhiên:

- Trở lại làm gì thế?

Trầm Lăng nói:

- Những người đó không thể bay lên trời hay chui xuống đất, nhưng dấu chân lại mất ở đây, nếu không phải là họ trở lại thì họ đi đâu?

A Đỗ chợt hiểu ra:

- Phải rồi, họ theo dấu chân cũ mà trở lại thì ai biết nổi, à, thảo nào dấu chân đã sâu mà lại còn lộn xộn, nhất định là họ bước lên đến hai lần...

Kim Vô Vọng có vẻ băn khoăn:

- Chỉ có một chuyện hơi khó hiểu là những người này làm thế có dụng ý gì? Tự nhiên là họ muốn loà mắt người khác, nhưng như thế là họ định lừa ai?

Trầm Lăng nói:

- Có thể là họ muốn lừa tại hạ và Kim huynh, nhưng một điều khác lạ là tại sao Thiết Hoá Hạc lại chưa gặp vợ con? Hay là...

Kim Vô Vọng chợt sáng mắt lên chỉ dấu chân từ Tất Dương đi lại:

- Hay là những người này bị một kẻ khác điều khiển? Kẻ này chế ngự họ, bắt họ đi và làm thế để ai muốn tìm sẽ bị rối? Nhưng... nhưng số mười mấy cao thủ ấy bị kẻ này chế ngự, chẳng những bị hấn buộc phải theo, mà lại buộc theo bằng cách đi thụt lui dẫm trên những dấu cũ thì quả là một việc quá sức.

Trầm Lăng gật đầu:

- Người nào khác thì còn chẳng nói chi, chứ với việc Thiết Hoá Hạc mà bỏ vợ con thì rất là khó nghĩ. Trừ phi con người này có một thủ đoạn làm cho thần trí họ bị mất, thủ đoạn gọi là “thôi miên thuật.”

Kim Vô Vọng vỗ tay:

- Thôi đúng rồi, chỉ có cách ấy thôi, chứ cho dù võ công bằng trời cũng không thể nhất thời buộc đám hào kiệt võ lâm này tuân theo răm rắp như thế.

Hai người vừa đi vừa bàn, vừa chăm chú tìm tòi trên mặt tuyết, chỉ phút chốc đã đến gần ngôi mộ cổ. Cả hai cùng dừng lại nhìn xuống đất...

Kim Vô Vọng nói:

- Thụt lùi đến đây y như là họ lên một cỗ xe, sau xe có cột một trục cây, dấu ngựa, dấu bánh xe bị trục cây ấy lấp mất...

Chỉ trong phút chốc, tất cả bí mật kỳ dị đều bị hai người khám phá, cả hai mừng rỡ lộ ra ngoài mặt...

Nhưng sau đó Kim Vô Vọng lại cau mày:

- Con người này hành sự chu đáo quá, lại có thể chế ngự một lượt mười mấy cao thủ. Tại hạ thực nghĩ không ra trên giang hồ có người nào lợi hại như thế?

Vừa gỡ được mối đầu, bây giờ lại đến khúc đuôi, đôi mày Trầm Lăng cũng cau chặt

lại:

- Kim huynh có biết trong thiên hạ ai chuyên dùng “thôi miên thuật”?

Không do dự, Kim Vô Vọng đáp ngay:

- Mộng Vân tiên tử

Trầm Lăng “à” lên một tiếng thật dài:

- Đúng rồi, Mộng Vân tiên tử. Năm xưa người này đã dùng “Thiên Vân Ngũ Hoa Cầm” và “Mê Hồn Thôi Miên Thuật” làm cho danh chấn giang hồ, không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã phải quỳ dưới chân mình. Chỉ có điều “Thiên Vân Ngũ Hoa Cầm” quá tàn độc, nên người ta chỉ nhớ đến “Vân” mà quên mất “mộng”.

Kim Vô Vọng nói:

- Nhưng... nhưng Mộng Vân tiên tử đã chết lâu rồi.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tử Ngọc Quan có thể sống trong tiếng chết, thì tại sao Mộng Vân tiên tử lại không?

Và chàng móc túi lấy chiếc lệnh bài trao ra... Kim Vô Vọng kêu lên:

- Thiên Vân Lệnh.

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng, đó là lệnh bài của Mộng Vân tiên tử dùng để hiệu triệu quần ma.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Trầm huynh bắt gặp ở đâu?

Trầm Lăng nói:

- Trên chiếc ghế đá chỗ miệng hầm vào cổ mộ. Lúc đầu tại hạ tưởng nó là của Kim huynh, nhưng như thế này thì có lẽ người bỏ lệnh bài này trên ghế chính là kẻ đã dùng “Tử Sát Thủ” hại anh em An Dương Ngũ Nghĩa và bây giờ bắt bọn Phương Thiên Lý đi chắc cũng là người này.

Kim Vô Vọng tái mặt:

- Người này có mặt nơi cổ mộ mà tại hạ lại không hay biết... nhưng chắc rằng nhất cử nhất động của tại hạ, cũng đều lọt vào ánh mắt y... nhưng y là ai? Chẳng lẽ đó chính là Mộng Vân tiên tử?

Nghĩ đến việc có một hay nhiều kẻ như ma quỷ không bóng không hình ẩn hiện rình mò hành động của mình, Kim Vô Vọng bắt giác nghe ớn lạnh.

Trầm Lăng nói:

- Người ấy có phải là Mộng Vân tiên tử hay không, Mộng Vân tiên tử có phải đã xuất hiện giang hồ hay không? Thật là một việc quá mơ hồ.

- Việc bắt Thiết Hoá Hạc và bọn Phương Thiên Lý thì lại càng mơ hồ hơn nữa. Hung thủ tàn sát gia đình Kim Chấn Vũ là ai? Có phải Mộng Vân tiên tử hay không? Tất cả đều phải rõ ràng trong nửa tháng. Khó khăn quá, không biết Kim huynh có vui lòng trợ giúp cho tại hạ hay không?

Kim Vô Vọng đáp bằng một giọng khẳng khái:

- Đã gặp nhau tình cờ, lại tình cờ nảy sinh mối buộc ràng khăng khít, tại hạ nguyện sẽ cùng Trầm huynh sát cánh tìm cho ra việc mờ ám này.

Trầm Lăng nói:

- Chúng ta sau này là bạn hay thù, tạm thời không nên bàn tới, bây giờ Kim huynh đã nói thế thì chúng ta hãy cùng đi.

Hai người bèn tìm cảnh lá quét qua lớp tuyết, quả nhiên có lờ mờ dấu ngựa...

Kim Vô Vọng mừng rỡ:

- May quá, dấu ngựa đi về tây.

Trầm Lăng cau mày:

- Nếu nhằm chỗ có người để hỏi thăm còn đỡ, đi về hướng Tây là theo nẻo Thái Hành sơn, dọc theo con đường này là đồng hoang rừng núi, thật khó dò lăm.

Kim Vô Vọng nói:

- Họ đông người, xe ngựa lại chở nặng, không thể nào đi lẹ được đâu, chúng ta cứ đi cho mau một chút có thể nội trong ngày nay theo kịp.

Nhưng thật ra thì không như thế. Hai người đi riết đến chiều tối vẫn không thấy dấu ngựa xe gì cả. Bất cứ gặp ai, Kim Vô Vọng cũng để một mình Trầm Lăng hỏi thăm, bởi tướng mạo họ Kim kỳ cục quá, sợ người ta không dám trả lời.

Nhưng rút cuộc cũng không hỏi được gì cả. Có người không thấy gì hết, có người nói thấy xe ngựa đi qua, nhưng hỏi kỹ về xe ngựa thì họ lại ngơ ngáo ngáo...

Trời sẫm tối, tuyết rơi xuống càng nhiều, bọn Trầm Lăng tìm một quán trọ nhỏ phía ngoài thành Tế Nam ngơi nghỉ...

Chu Thất Thất được giải huyết, và chất thuốc cũng tan dần, nàng lại khóc nữa. Khi nghe Trầm Lăng thuật lại mọi chuyện, nàng lại hoảng hốt.

Là một quán trong làng quê, họ chỉ ăn qua loa, và vì mệt mỏi nên đi ngủ sớm.

Trầm Lăng nằm xuống là ngủ, A Đồ cũng rút vào góc phòng, chỉ có Chu Thất Thất là ngồi dựa vách, chỗ này dơ dáy quá, mà nàng sung sướng đã quen nên trông thật gớm ghiếc.

Nàng không nhắm mắt, mà cứ mở mắt thì thấy bộ mặt của Kim Vô Vọng, một bộ mặt mà đêm tối trông phát sợ, quay chỗ khác thì chút chút cũng bắt phải nhìn lại. Nhìn lại kỳ cục quá phải quay đi, cứ như thế mà nàng không tài nào nhắm mắt được.

Nhìn qua Trầm Lăng, thấy hấn nhắm mắt im rờ, nàng đâm ra tức tối lắm lắm:

- Thứ đồ gì nằm xuống là ngủ...

Bên ngoài tuyết rơi lả tả như những chùm hoa trắng, trời trong vắng vẻ trông thật đầy thi vị...

Từ xa xa tiếng mõ canh ể oải điểm canh ba...

Chu Thất Thất vẫn cứ ngồi buồn bã...

- Thành linh có tiếng vó ngựa và tiếng xe khua lộc cộc...

Nàng giật mình...

Phải chăng đoàn xe ngựa mà Trầm Lăng đã kể lại?

Nàng hoảng hốt định quay lại gọi Trầm Lăng, nhưng vừa xoay mình thì vù một cái, Trầm Lăng đã vọt ra ngoài.

Chu Thất Thất gật gù:

- Giải, thì ra...

Chợt nghe vù một cái nữa và bóng thứ hai phóng ra tiếp theo.

Nàng quay lại thấy mất Kim Vô Vọng.

Hai người thân pháp thật là nhanh, cho đến khi Chu Thất Thất ra đến ngoài đường, cả hai đều đã mất dạng...

Chu Thất Thất vừa lo vừa tức, nàng nói lầm thầm:

- Được rồi, không gọi thì ta đi một mình...

Nhưng bây giờ tiếng xe ngựa không còn nghe thấy nữa, Chu Thất Thất cũng không biết tiếng khua hồi nãy ở hướng nào...

Bằng một cách hết sức trẻ con, nàng rút cây trâm phóng xuống đất, thấy đầu cây trâm kéo về hướng đông, nàng bèn theo hướng đông.

Nhưng đi mãi cũng không thấy gì cả, chẳng nghe tiếng xe, cũng không thấy dấu ngựa. Quang cảnh chung quanh càng xa càng vắng ngắt, những tàng cây tuyết phủ thấp cao như bóng quỷ dạo đêm...

Nếu là người khác thì chắc sẽ trở lại, nhưng Chu Thất Thất nổi tiếng là có gan bướng bình, đã làm cái gì thì không chịu bỏ nửa chừng. Nhưng càng đi tuyết càng phủ lạnh run...

Thình lình từ dưới chân một luồng khí lạnh rút vào gân, thì ra đôi giày nàng đã tét, nước tuyết thấm vào y như mũi dao nhọn chằm thấu da thịt...

Chu Thất Thất dòm quanh quất, càng dòm càng thấy tiêu điều.

Bốn phía đồng không mông quạnh, chân thì đau nhức rã rời, Chu Thất Thất dựa vào gốc cây khóc thút thít...

Nàng lẩm thầm tức tưởi, nàng giận Trầm Lăng, nàng rửa mặt mình...

Thình lình nghe tiếng ào xào ở mé bụi cây thưa, Chu Thất Thất rùng mình, nàng xoay lần theo gốc cây cẩn rằng dòm...

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tiếp liền theo, hai bóng áo trắng từ rừng cây thoáng qua...

Chu Thất Thất nắm chặt tay nhìn kỹ, thấy cả hai khoác áo choàng trắng loà xoà sát đất, tóc xoã bờ vai, mỗi người cầm một chiếc roi đen đen... nhìn thật kỹ thì ra đó là hai người thiếu nữ.

Tuy trong hoàn cảnh dị kỳ đáng sợ, nhưng khi thấy họ là hai thiếu nữ, Chu Thất Thất cũng hơi yên yên...

Nàng chận tay lên ngực, không dám thở mạnh mà cũng không dám nhúc nhích...

Hai người thiếu nữ dòm quanh và ngừng lại.

Một trong hai người móc ra một cái còi và rít lên. Tiếng còi nghe như tiếng sói tru, quỉ khóc...

12. Bạch Vân Mục Nữ

Tiếng còi của cô gái cứ kéo dài, tim Chu Thất Thất vụt nện nghe đồm độp...

Ngay lúc đó, cách khoảng xa hơn mười trượng nghe có tiếng còi, y như tiếng còi đáp lại, vì sau đó có tiếng bước chân khua...

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Hai hàng người khoảng mười một mười hai người, già có, nhỏ có, cao có, thấp có, nhưng gương mặt của họ y như tượng gỗ lặng im đi thẳng vào mé rừng.

Hai người thiếu nữ đi theo sau. Chỉ cần có một người nào đi trệch ra ngoài hàng, lập tức tay roi của hai thiếu nữ vung lên trót trót...

Người bị đánh ngoan ngoãn đi nép lại ngay hàng, vẻ mặt vẫn lơ lơ y như không biết đau đớn là gì cả.

Tinh thần mới ổn định lại, chợt thấy tình cảnh đó nàng lại hết hồn. Trong đời nàng, nàng chỉ nghe nói chặn bò, chặn trâu, chứ chưa nghe ai nói đến việc “chặn người” bao giờ.

Nghĩ đến “chặn người” Chu Thất Thất lại bỗng nhớ tới việc “chặn thầy”. Nhớ tới càng làm cho nàng rớn óc...

Nhưng việc “chặn thầy” nàng chỉ nghe tương truyền rằng nó là việc lạ ở phía tây sông Tương... Ở đây không phải nơi đó, những người này mặt tuy đỏ ra như tượng gỗ, nhưng họ chưa phải chết, thì làm sao lại có vụ “chặn thầy”?

Trót, trót...

Tay roi của hai cô gái vun vút rút lên, hai hàng người đứng lại như chiếc máy hãm. Cô gái cao cao nói:

- Mệt rồi, nghỉ một chút đã.

Cô gái mặt tròn gật gật đầu:

- Cái việc chặn người này thật là mệt, đã không nghỉ được lại sợ người ta ngó thấy. Vậy mà đại tiểu thư lại chọn cho mình một cái tên đẹp quá. Hừ, Bạch Vân Mực Nữ...

Cô gái mặt tròn nói tới đây vụt cười, giọng nàng hơi mỉa:

- “Mực Nữ”, ai mà nghe thì tưởng đâu là mình là kẻ chặn trâu chặn bò, có ai nghĩ là mình “chặn người” đâu nhỉ.

Cô gái cao cũng cười:

- Chặn người thì cũng là “chặn”, chỉ có điều “chặn người” chẳng khác bị “người chặn” là mấy. Chị biết không, trong số người ấy biết bao kẻ thành danh anh hùng hào kiệt, tỷ như bảo rằng họ...

Và nàng lấy mũi roi chỉ chỉ một người trong đám:

- Như hần đó, một tiêu đầu nổi tiếng ở miệt tây hà đấy nhé.

Theo ngọn roi của cô gái, Chu Thất Thất thấy người đó thân hình cao lớn, râu quai nón xồm xoàm...

Nàng giật mình đánh thót, vì người đó đúng là Triển Anh Tông.

Triển Anh Tông có mặt nơi đây, thì chắc những người ở ngôi cổ mộ đều có ở đây tất cả.

Chu Thất Thất hơi mừng, trong sự vô ý của nàng tình cờ phát giác được điều mà Trầm Lăng và Kim Vô Vọng đang lo lắng...

Và nàng chợt thấy đáng tự hào: Trầm Lăng thông minh nhưng nhất định không bao giờ nghĩ nổi cái chuyện “chặn người” này. Hần tưởng họ bị bắt đi bằng xe ngựa, nên cứ theo xe ngựa. Hừ, trật bét.

Tuy là kẻ dối đầu với Triển Anh Tông, nhưng bây giờ thấy đầu cổ hần rồi bởi đóng tuyết, thân hình hần tiều tụy, Chu Thất Thất cảm thấy động lòng...

Nàng thấy rằng phải mau tung báo cho Trầm Lăng biết để tìm cách cứu.

Nhưng nàng thấy không ổn. Vì nàng nghĩ Trầm Lăng luôn xem mình như là vô dụng, bây giờ phải làm một chuyện kinh thiên động địa cho hần biết tay...

Và nếu muốn thế thì nay quả là cơ hội tốt. Bây giờ cứ theo dõi điều tra cho kỹ, nắm cho thật chắc rồi hần về nói lại. Nhất định bộ mặt hần sẽ nghịch ra coi vui lắm...

Chợt cô gái “Mực Nữ” nói:

- Thôi đi, nhớ rằng phải cho đám này tới chỗ trước khi trời sáng, không thì bị tội đấy nhé.

Cô gái mặt tròn nói:

- Gấp gì, bốn đoàn chứ đâu đã riêng mình. Có đến sớm cũng vậy thôi.

Chu Thất Thất lẻo đẻo theo sau, bây giờ nàng đã nghe tinh thần phần chấn lăm. Chân cũng bớt lạnh, nàng cứ lò dò đi theo quên cả sợ sệt.

Tuy không dám đi gần, nhưng nhờ tiếng bước chân của họ ào ào báo hiệu, cho nên Chu Thất Thất không bị lạc.

Hai cô “Mực Nữ” cứ cho rằng không ai biết, không ai theo dõi, nên rất vững lòng lừa đám người đi mà không hề ngó lại.

Trừ tiếng khua ào ào của bước chân, đoàn người không một tiếng nói. Bằng cách “lừa người” này, người nghĩ ra nó thật quả là cao minh. Không rần rộ như xe cộ, không một ai hay biết, quả đây là một cách độc nhất vô nhị trong việc dẫn độ phạm nhân.

Chu Thất Thất thầm khen và cảm thấy kẻ bày cách lừa người quái dị này chắc cũng phải là “quái vật”. Và nàng cứ để trí suy nghĩ về “quái vật” này, về hình dạng, về dáng cách...Cứ thế mà quên bằng con đường dài. Nàng ước độ theo ngót mấy tiếng đồng hồ.

Nếu tính từ lúc canh ba tới giờ, thì hiện tại có lẽ đã canh năm.

Bầu trời vẫn đục màu tuyết phủ, bốn bên bóng tối vẫn âm âm, chưa thấy được đường mây nào cả.

Chu Thất Thất cứ tưởng họ sẽ đi vào rừng núi hoang vu. Không dè càng đi càng thấy bằng phẳng, và cuối cùng, dưới ánh sáng lơ mơ của tuyết, xa xa đã thấp thoáng thấy những toà nhà lớn của thị thành.

Nàng lấy làm kỳ lạ...

Họ định vào thành sao? Không, điều đó không thể.

Nhưng hai “Mục Nữ” vẫn cứ “lừa” đám người đi thẳng về phía thành.

Và cửa thành vừa mở thì chợt thấy hai cỗ xe ngựa cực kỳ đẹp đẽ, từ trong thành hấp tấp đổ ra.

Bốn bên cỗ xe kết rèm sặc sỡ, mấy ngọn đèn sáng chói y như cỗ xe của danh gia hào phú. Cả ngựa lẫn xe trông thật là đẹp mắt.

Chu Thất Thất càng thấy vô lý. Vì nếu họ muốn dùng xe nhập thành, thì cũng không thể dùng cỗ xe hoa quý đập vào mắt người như thế.

Không ngờ hai cỗ xe cứ xông xộc chạy ra, một Mục Nữ khê vẫy tay, cỗ xe dừng lại.

Họ chia nhau lên xe, phủ rèm xe lại.

Đã tới, không còn lùi được, Chu Thất Thất phóng vừa tới chui vào đánh đu dưới lườn xe. Hai tay hai chân cànch móc cứng vào lườn xe y như một con dơi quạ.

Xe vào cổng thành, nàng nghe lưng mình chạm phốt trên mặt tuyết, nàng cảm thấy hơi lạnh rùng mình, nhưng không biết được xe rẽ về hướng nào.

Xe chạy được một hồi, Chu Thất Thất nghe tiếng người huyền áo, kẻ khen hoa này đẹp, người khen hoa kia thơm, kẻ trả giá, người chê đắt um lên... Nàng biết ngay đây là khu chợ hoa buổi sáng. Và xe ngựa dừng ngay lại.

Bọn Bạch Vân Mục Nữ in hình mua hoa nhiều lắm, nàng lấy làm lạ không hiểu họ mua làm chi.

Lại nghe người bán hoa nói bằng giọng ngọt ngào:

- Thôi mà, cô nương cầm hoa này đi, tiền bạc làm chi hồng biết.

Chu Thất Thất lại càng lạ lùng hơn nữa. Cứ theo cung cách này, chắc họ thường đến mua hoa, quen thuộc với chủ bán nhiều. Vậy thì “quái vật” mà nàng nghĩ lại thích hoa? Lạ chưa.

Xe ngựa lại bắt đầu lăn bánh.

Qua khỏi khu chợ hoa, đường bắt đầu quanh co khúc khuỷu. Quanh bên phải lộn bên trái một hồi, chợt nghe trên xe có tiếng hỏi:

- Cửa mở hay đóng?

Có tiếng trả lời:

- Mở hoắc. Có lẽ họ đã tới trước rồi.

- Thấy không, bảo đi sớm một chút mà cứ bảo nghỉ nghỉ...

- Ở đó mà cần nhân, đi mau đi.

Tiếng người dứt thì xe chợt lên dốc đứng. Ban đầu Chu Thất Thất tưởng lên triền núi, nhưng sau thì mới biết là xe lên những bậc đá. Đá xây từng cấp, và lên cuối cùng lại là con đường rộng thênh thang trải đá, chừng như mới quét nên tuyết sạch trơn.

Tuy không thấy rõ cảnh vật chung quanh, vì phải đu sát vào lườn xe nhưng thấy ít độ nhiễu. Chu Thắt Thắt đoán chừng trang viện này chẳng những khí phát hùng vĩ, mà nhà cửa lại còn sâu rộng lắm.

Đi thêm một đôi nữa, chợt nghe có người hô lớn:

- Ngừng lại ngay trại số bảy. Tất cả xuống xe.

Chu Thắt Thắt lên dòm ra hai bên xe, mấy mươi cái chân đi qua đi lại. Số người này có số thì mang giày ống cao, có số mang giày gấm thêu hoa, cước bộ của họ nhẹ nhàng lạnh lẽo, chỉ có điều không thấy mặt họ.

Chu Thắt Thắt bây giờ lo quỳnh lên.

Bây giờ đã vào hổ huyết, lại không nghĩ ra kế thoát thân, mà nếu họ chỉ cần khom mình xuống dòm vào, lập tức sẽ phát hiện ra nàng. Lúc đó cho dù có ba đầu sáu tay, có vuốt, có cánh, cũng khó lòng thoát khỏi.

Càng lo, Chu Thắt Thắt càng hối hận. Đáng lý nàng không nên một mình mạo hiểm như thế này. Bây giờ nàng có gì Trầm Lăng cũng không làm sao biết được.

Tiếng người huyền não ồn ào, tiếng ngựa hí, tiếng chân đi liên miên không dứt. Có mấy người nắm cương kéo xe vào trại tắm ngựa rửa xe...

Chu Thắt Thắt quỳnh lên, chỉ cần họ rửa kỹ một chút là nàng bị lộ. Cũng may, họ chỉ tắm ngựa và rửa mé thành xe.

Bây giờ nàng lạnh quá rồi, tay chân mỗi nhừ y như có muôn ngàn mũi kim châm chích trong gân cốt...

Nàng cắn răng nín thở, chỉ trông cho họ mau đi ra.

Nhưng thật là khổ nạn. Cái quân gì mà làm chậm như rùa. Một mặt cọ rửa, một mặt nói chuyện trên trời dưới đất. Nói cả những câu không trúng nghĩa, không ăn nhằm vào đâu hết.

Thật muốn chửi cha cho đỡ giận, nhưng Chu Thắt Thắt cố cắn răng...

Chợt nghe một hồi chuông khua vang vang và có người reo lên:

- Ăn sáng, ăn sáng...Ai ăn cháo nóng thì vào.

Bọn rửa xe quăng thùng, quăng bàn chải, chạy hết ra ngoài.

Chu Thắt Thắt thở một hơi dài nhẹ nhõm, và cũng tới lúc không tài nào gượng nổi nữa, nàng buông tay rút xuống đất cái bịch.

Toàn thân ẽ ẩm, nhưng nàng đành cắn răng chịu đau. Giả như có mặt Trầm Lăng thì chắc là sẽ có một trận khác rồi.

Chu Thắt Thắt cố gắng bò dậy, việc đầu tiên là chạy ra sau xe núp dòm ra phía ngoài.

Trước trại xe một hàng mấy mươi gốc tòng xanh, tàng lá xum xuê tuyết phủ trắng như bông, trông thật là đẹp mắt. Và ra ngoài nữa là nhà ngang nhà dọc từng từng lớp lớp, không làm sao đếm xuể...

Chu Thắt Thắt hết sức lạ lùng. Sao mà khí thế in như công hầu khanh tướng? Nhưng theo cảm giác nàng thấy là không phải...

Còn đang suy nghĩ nghi ngờ, Chu Thắt Thắt chợt nghe tiếng cười rúc rích, hơi nóng phả sau ót và cổ nàng bị ngay một cái hun....

Vừa sợ vừa giận, Chu Thắt Thắt quay lại, nhưng thân hình chợt như tê dại, không cử động được như ý muốn...

Đến chừng quay lại được thì không thấy ai cả.

Còn đang sợ sệt thì nàng lại bị hun một cái nữa, và nghe một tiếng cười nho nhỏ:

- Thơm quá, thơm quá.

Chu Thắt Thắt nắm tay đánh ngược ra. Nhưng nàng chỉ đánh vào không khí...

Khi nàng quay lại, thì người ấy lại vòng ra phía sau lưng...

Lại hun một cái nữa và cũng kèm theo câu nói:

- Đẹp thì phải nhu, sao lại đánh người?

Giọng nói bây giờ lại khác, một giọng nói già nua, chứ không phải là giọng nói vừa rồi.

Vừa giận, vừa tức lại sợ, Chu Thất Thất quay nhanh lại, vẫn không thấy bóng người...

Lại bị hun một lần nữa:

- Quay lại mau kẻo không thấy.

Tiếng nói lần này lại trong vút như giọng thiếu nữ...

Chu Thất Thất nghiêng răng xoay mình thật lẹ. Xoay như thế năm sáu lần, gân cốt nàng như được răn ra, càng quay càng nhanh hơn.

Nhưng người đó y như chiếc bóng, cứ luôn luôn hơn nàng một tích tắc, luôn luôn ở phía sau nàng. Giọng nói lại luôn luôn biến đổi. Lúc già lúc trẻ, lúc nam lúc nữ, y như bảy tám người vây lấy quanh nàng.

Cho dù mặt lớn bằng cái đầu, gặp cảnh này cũng phải đâm hoảng. Chu Thất Thất cất giọng run run:

- Người là ai? Là người hay là...quỉ?

Người ấy cười khúc khích:

- Quỉ, quỉ...

Và cổ nàng lại bị hun luôn...

Chu Thất Thất bây giờ mới cảm nghe môi người ấy lạnh ngắt. Nàng cảm nghe chực bị rần mỗ chứ không phải người hun...

Sợ quá hoá liều, Chu Thất Thất đứng yên lại, không xoay mà cũng không tránh né, đôi mắt nàng đảo qua đảo lại thật nhanh và cất giọng cười thách đố:

- Dù là quỉ thì tại sao không dám hun nơi mặt ta?

Người ấy cười:

- Hun trước mặt thấy được làm sao?

Chu Thất Thất nói:

- Ta sẽ nhắm mắt lại.

Người ấy lại cười:

- Lời nói con gái khó tin lắm. Nhưng...ta...ta cũng liều tin thử một lần.

- Hun đi.

Mắt nàng vụt hoa lên, một bóng người áo đỏ thoáng ra trước mặt.

Chu Thất Thất nghiêng răng tung hai tay lên một lúc...

Nhưng vừa mới cất lên, hai cổ tay nàng liền bị nắm chặt...

Người áo đỏ cười hăng hắc:

- Lời nói của con gái quả thật không nên tin. Cũng may, nhờ mắc bẫy quá nhiều, nên cũng phải nhanh tay.

Sau khi bị nắm tay. Chu Thất Thất mới nhìn rõ người áo đỏ. Hắn ăn mặc cực kỳ sang trọng, nhưng mày rỗ, mắt nhỏ, mũi xẹp môi dày, trông thật là xấu xí...

Nàng nhỏ bãi nước bọt, thét lên:

- Giết ta đi...giết đi. Ta là gian tế, mau mau giải đến chủ mi làm tôi đi.

Nàng nghĩ chẳng thà chết còn hơn là lọt vào tay của gã con trai mặt mũi như heo này...

Nhưng người áo đỏ lại cười hi hi:

- Chủ nhân nơi này không phải cha ta, cũng không phải con ta, cô làm do thám có ăn thua gì đến ta đâu? Tại sao ta lại phải bắt cô?

Chu Thất Thất trở mắt:

- Nghĩa là ngươi cũng lên vào đây à?

Thiếu niên áo đỏ cười híp mắt:

- Nếu không thì ai chui vô chuồng ngựa làm gì.

Chu Thất Thất chớp mắt, ý tìm đường sống vụt nổi lên...

Nàng nghĩ rằng vào võ công của gã này, nếu chịu giúp mình thì tưởng muốn thoát nơi này chắc là không khó...

Nhưng nhìn mặt gã thì nàng lại hết muốn nói ý mình...

Đôi mắt lơ lửng li ti của gã thiếu niên áo đỏ cứ dán ngay vào mặt Chu Thất Thất...Và gã vụt cười:

- Có phải cô muốn tôi giúp thoát khỏi nơi đây không?

Chu Thất Thất buông xuôi:

- Ngươi... có thể không?

Gã thiếu niên áo đỏ cười:

- Người nào khác thì xem nơi đây là miệng cọp hàm rồng, chứ với tôi thì muốn đến là đến, muốn đi là đi, có gì mà không được.

Chu Thất Thất tìm lời khích:

- Ta xem chừng ngươi chỉ là khoác lác.

Gã thiếu niên cười hi hi:

- Với ta mà cô nương dùng kế nói khích ấy thì chẳng ăn thua gì cả. Cô nương muốn ta giúp để thoát khỏi nơi đây thì cô phải để ta hun lên gò má...

Chu Thất Thất muốn mắng cho gã một trận, nhưng nghĩ mình đang ở trong tình thế bất lợi và nếu mình cứ nhắm mắt lại cho gã hun thì còn hơn là chết ở đây. Chết như thế này Trầm Lăng làm sao biết được...

Nghĩ đến Trầm Lăng, Chu Thất Thất không còn kể gì hết, miễn làm sao thấy được Trầm Lăng thì thôi...Nàng bèn nhắm mắt lại:

- Được rồi, hun đi.

Gã thiếu niên áo đỏ hun lên mặt nàng và nói:

- Đại trượng phu nói là phải thủ tín. Đi, hãy theo ta...

Gã vừa nói vừa kéo nàng đi...

Thấy gã thiếu niên kéo mình đi về hướng những gian nhà, Chu Thất Thất kinh hãi:

- Ngươi...đi đâu thế?

Gã thiếu niên cười híp mắt:

- Ta vốn muốn đưa nàng đào thoát, nhưng nếu thoát được rồi nàng sẽ bỏ ta, suy đi nghĩ lại, tốt hơn là nên lưu nàng ở lại nơi đây...

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Nhưng người... người...

Gã thiếu niên áo đỏ lại cười:

- Chủ nhân nơi đây không phải cha ta, cũng không phải con ta mà chính là mẹ ta. Hồi nãy cô lừa ta một lần, bây giờ ta lừa cô một lần như vậy là huề. Ta cần nói cho cô biết, con gái thường hay lừa người giỏi lắm, nhưng nếu con trai lừa người thì cũng chẳng đỡ đâu.

Chu Thất Thất vừa sợ vừa giận, nàng mắng lớn:

- Người là đồ con heo, người là đồ con chó, người là súc sinh...xấu hơn heo chó nữa... ta tức vì không bằm nát được thân người...

Nàng chửi càng dữ, giận càng hung, càng giận lại càng chửi, nhưng càng chửi lại càng nghe...lúng củng...Vì thật ra thì nàng không phải là hạng giỏi chửi, mà chỉ vì tức giận hay chửi thế thôi...

Nhưng càng chửi, gã thiếu niên càng cười đắc ý, chợt thấy từ gian nhà lầu lớn, bọn đại hán áo đen, thiếu nữ áo trắng reo lên:

- Đại thiếu gia đã về.

Có một thiếu nữ chừng như thân thiện với gã, vừa thấy đã nói:

- Đại thiếu gia đi suốt đêm không về, may mà bà không hay đấy, nếu bà biết thì không cho mở cổng đâu.

Gã thiếu niên cười:

- Ta đâu có vào cổng. Leo tường phía chuồng ngựa mà... À, thư thư này, đừng có mét bà nghe, rồi mình vui vẻ với nhau mà.

Bọn thiếu nữ cười:

- Ai mà cần vui vẻ...Chà, thiếu gia mang ở đâu về một con dê đẹp thế...

Trong lúc họ cười, gã thiếu niên kéo Chu Thất Thất băng qua đám trúc kiểng, nói là trúc kiểng nhưng khu này cũng khá rộng như một rừng trúc nhỏ nhỏ, và hẳn đi luôn ra một gian nhà xem cách trang trí thật là trang nhã...

Chợt có tiếng quát:

- Đứng lại.

Tiếng quát trong vút, nhỏ và thanh phát ra từ trên một tòa lầu kế rừng trúc, lầu cao mấy trượng nhưng tiếng quát rất rõ ràng, y như là người đứng sát một bên.

Gã thiếu niên áo đỏ ngoan ngoãn đứng lại. Hắn như không dám nhúc nhích.

Từ trên lầu tiếng gắt vọng xuống:

- Thật là cả gan, đi về rồi len lén vô phòng à?

Gã thiếu niên như sợ lắm, hắn không dám ngẩng đầu. Chu Thất Thất ngược mặt lên thấy một trung niên thiếu phụ mặt như đoá phù dung mới nở, suối tóc đen tuyền bông bênh như áng mây trôi, trên đầu đeo một vòng hoa gắn đặc kim cương lấp lánh...

Chu Thất Thất đã từng thấy nhiều thiếu phụ đẹp, nhưng nếu đem so với người thiếu phụ này, những người đẹp mà nàng thấy từ trước đến nay trở thành xấu hết.

Nàng nhìn lên và đôi mắt như không thể dời đi nơi khác...

Chu Thất Thất cảm thấy mình là con gái mà còn phải mê hồn, nếu một người đàn ông mà nhìn thấy người thiếu phụ này có lẽ sẽ chết ngay.

Người thiếu phụ như cũng đã thấy Chu Thất Thất, nên hơi giật:

- Người con gái đó ở đâu đến?

Gã thiếu niên áo đỏ gượng cười:

- Nàng...nàng là Yến Băng Vân, là cô gái mà con thường nói với mẹ, và mẹ cũng bảo mời nàng đến chơi đó.

Người thiếu phụ chớp mắt gật đầu:

- À... thật quả nàng đẹp quá, hèn gì người không xiêu hồn lạc phách sao được. Lên đây, mời nàng lên đây.

Thấy gã thiếu niên muốn kéo mình về phòng, Chu Thất Thất biết lời che đậy cho nàng, không phải do ý tốt của gã, cho nên nàng lật đật la lên:

- Không, tôi không phải là Yến Băng Vân. Tôi đến đây để do thám những bí mật của các người. Tôi họ Chu. Người này bắt gặp tôi núp ngoài chuồng ngựa, nên hấn bắt. Muốn giết thì giết đi.

Câu nói của Chu Thất Thất làm cho gã thiếu niên run lên, tay gã nghe lạnh ngắt mà lại nhuốm mồ hôi, và người thiếu phụ cũng biến sắc, lừ mắt nhìn gã thiếu niên:

- Mang lên đây.

Gã thiếu niên dẫn Chu Thất Thất lên lầu.

Thật là sang trọng như vương giả, ngôi lầu cẩm ngọc giá trị vàng rực rỡ, người thiếu phụ ngồi dựa nghiêng trên một chiếc giường bọc nhung xem mềm và êm ái lắm...

Gã thiếu niên dẫn Chu Thất Thất đến trước mặt thiếu phụ, nàng như không còn biết sợ là gì nữa, đã đến lúc đâm liều. Nàng đứng thẳng và nhếch môi cười như thách đố.

Người thiếu phụ hỏi:

- Cô họ Chu mà tên là gì?

Chu Thất Thất nói:

- Đáng lý không cần, nhưng thôi, cũng nói cho bà biết. Tôi tên Chu Thất Thất... Chu Thất Thất, nghe rõ chưa? Nhớ kéo quên.

Người thiếu phụ nhìn chăm chú vào mặt nàng:

- Chu Thất Thất gan nàng quá lớn.

Chu Thất Thất mỉm cười:

- Tôi thấy bà là một người đàn bà quá đẹp, tôi thích chứ sao lại sợ? Chỉ tiếc bà đẹp mà sinh người con quá xấu.

Không dè một cô gái nhỏ tuổi mà lại to gan như thế ấy, trên gương mặt đẹp của người thiếu phụ chợt lộ nét hời hợt... Bà ta vụt khoát mạnh tay...

Tà áo lụa của bà ta vừa phất lên, một nữ tỳ mặc áo trắng chạy ra cúi đầu và chạy thẳng xuống lầu...

Một lúc sau, bốn gã đại hán mặc áo đen dẫn bốn cô gái áo trắng, bốn người "Mục Nữ" mà Chu Thất Thất gặp ở ven rừng và ở cổng thành...

Vừa đến trước mặt người thiếu phụ, họ sụp xuống rạp đầu...

Người thiếu phụ nói thật chậm rãi:

- In hình là như vậy, mà cũng in hình là không phải như vậy.

Người thiếu phụ khẽ nhếch môi hé một nụ cười kinh hồn lạc phách... Và bà ta dụ giọng:

- Cô bé thật giỏi. Cô còn nhỏ, ta dạy cho cô biết một điều: Trên đời này, người đàn bà càng đẹp bao nhiêu, thì càng độc ác bấy nhiêu, trái lại, người xấu xí thì tâm địa lại tốt.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Thật thế à?

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Ta chứng minh cho cô thấy. Cô sẽ thấy những cô gái thuộc hạ của ta, nếu sơ xuất điều gì, thì sẽ phải tội ra sao.

Năm ngón tay như búp măng ngọc của người thiếu phụ nhẹ vẫy lên, bốn cô gái “Mục Nữ” vụt khóc thê thiết. Tiếng khóc của họ làm cho ai nghe thấy cũng mủi lòng...

Nhưng mấy gã đại hán thì mặt y như sắt nguội, cứ hai người một cặp, người trước ngoãi tóc, người sau nắm lấy thân áo cô “Mục Nữ” xé toạc ra, bày cả thịt trắng muốt và mỗi gã đại hán rút trong lưng ra một chiếc roi da vút tron trót lên mình cô gái...

Bốn người thiếu nữ lẫn lộn rên la van xin lạy lục, nhưng những chiếc roi cứ cất lên vút xuống, chỉ trong nháy mắt, làn da ngà ngọc trên mình của mỗi người thiếu nữ hằn đỏ mấy chục vết roi.

Những làn roi rướm máu trên làn da non mướt như kích thích tính dã man, cánh tay của mấy gã đại hán càng nổi gân vòng lên, và nhịp roi càng thúc nhật...

Những đường hằn rướm máu trên da thịt mấy cô gái càng lúc càng chằng chịt bít cả thân mình...

Không còn chịu đựng nổi nữa, Chu Thất Thất hét lên:

- Ngừng lại... ngừng lại... xin khẩn cầu bà, bà hãy bảo họ dừng tay.

Người thiếu phụ mỉm cười và khẽ vẫy tay...

Loạt mưa roi ngừng lại...

Mấy cô gái nằm yên thoi thóp, Chu Thất Thất nước mắt hoen mi.

Người thiếu phụ mỉm cười và khẽ hát hàm:

- Bây giờ cô có biết sợ chưa?

Chu Thất Thất nghiêng rằng:

- Bà giết tôi đi.

Người thiếu phụ vẫn dịu giọng:

- Cô bé hay lắm. Ta biết cô không sợ chết, nhưng cô cũng nên biết rằng trên đời này còn có nhiều việc còn đáng sợ hơn hết, tỷ như...

Chu Thất Thất bật lỗ tai, run giọng:

- Ta không cần nghe... ta không cần nghe...

Người thiếu phụ vẫn nói chậm rãi:

- Đã thế thì cô nên ngoan ngoãn nói cho ta biết, những bí mật nơi đây cô biết nhiều hay ít? Trừ cô ra có còn ai biết nữa không?

Chu Thất Thất lắc đầu nguầy nguậy:

- Không, ta không biết... ta không biết gì cả.

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Cô thật tình không biết à? Tốt.

Tiếng “tốt” của người thiếu phụ vừa dứt, đám đại hán xoắn lại vây tròn chung quanh Chu Thất Thất...

Tay chân phát run lên, Chu Thất Thất vụt la bài hãi:

- Trầm Lăng... Trầm Lăng... anh ở đâu? Mau đến cứu tôi...

Sau tiếng la của nàng, thành linh có tiếng chuông rung...

Tiếng chuông từ phía sau bức cẩm trướng màu huyết dụ. Người thiếu phụ khẽ cau mày...

Bà ta thông đôi chân, đôi bàn chân nhỏ nhỏ trắng như ngọc chuốt...

Đôi bàn chân ngọc ấy xỏ vào đôi dép nhung thêu và nhẹ nhàng cất bước...

Chu Thất Thất sững sờ nhìn theo dáng đi người thiếu phụ...

Gã thiếu niên áo đỏ quay mặt lại nói:

- Bảo đừng có nói bậy cũng nói... Hừ, may đấy, may mà có khách, nếu không...

Chợt có một cô gái áo trắng từ dưới chạy lên:

- Bà truyền lệnh tạm thời đưa vị Chu cô nương này xuống nhà hầm.

Gã thiếu niên áo đỏ hỏi:

- Còn ta?

Cô gái áo trắng cười hắc:

- Thiếu gia hả? Hãy theo tôi.

Chu Thất Thất đảo quanh bốn phía và thành linh vung tay đánh ngã mấy gã đại hán, rồi phóng mình lên, tung qua cửa sổ xuống lầu...

Cô gái áo trắng và gã thiếu niên áo đỏ thấy nàng đào tẩu, nhưng không la mà cũng không cản trở.

Chu Thất Thất cũng không dè mình thoát thân được dễ dàng như vậy. Nàng mừng quá vì nghĩ rằng chỉ cần ra khỏi lầu là không ai còn ngăn cản được.

Không ngờ khi chân vừa chấm đất, chợt nghe phía sau lưng có tiếng cười nhẹ:

- Cô bé giỏi quá. Ta đang đợi đây.

Tiếng nói nhẹ nhàng và giọng cười êm dịu, rõ ràng là giọng của người thiếu phụ...

Như bị một gáo nước lạnh dội lên đầu, Chu Thất Thất cắn răng quay phắt mình trở lại vận toàn lực lên hai cánh tay tung ra một lượt...

Nàng gom trí nhớ vận dụng chiêu thức lợi hại nhất mà mình đã biết, quyết đánh một đòn thí mạng thoát thân...

Chỉ trong chớp mắt, Chu Thất Thất đã đánh luôn một hơi bảy tám chiêu. Kinh công của nàng không phải tầm thường, xuất chiêu cũng khá nhanh nhẹn, chỉ tiếc sở học chưa được thuần, nhưng không chiêu nào đúng mức hoả hầu, nếu dùng với hạng người thường trong chốn võ lâm thì có lẽ ít nhiều có hiệu quả, nhưng đối với người thiếu phụ này, thì chỉ như trò múa rối trẻ con.

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Cô bé giỏi lắm, học võ cũng nhiều đấy chứ.

Miệng thì khen, tay áo rộng của người thiếu phụ phất lên nhẹ nhàng...

Khúc Trì huyết bên tay phải của Chu Thất Thất bị quệt trúng, tức thì xụi xuống như bị liệt gân, nàng nghiêng người, dùng tay trái đánh luôn ba chiêu nữa...

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Ngón nhiều nhai không rõ, học võ nhiều thành tạp nham, không dùng vào được đâu...

Cánh tay áo rộng lại nhao lên, Khúc Trì huyết bên tay trái của Chu Thất Thất tê rần, cánh tay xụi xuống.

Là cô gái bước bình, hai tay không còn động đậy được, Chu Thất Thất vẫn phóng mình lên, hai chân tung ra một lượt, đúng là thế liên phi trong “Bắc Phái Lăng Tử Oan Ưng Thối”

Người thiếu phụ lắc đầu cười:

- Bằng cái thông minh của cô, nếu chỉ học một môn võ thôi, thì ngày nay có thể với ta đấu mười chiêu, nhưng bây giờ...

Cánh tay áo rộng lại quay nửa vòng, cả hai huyệt “Hoàn Khiêu” nơi đầu gối của Chu Thất Thất đều bị quét trúng...

Hai chân nàng mềm nhũn ngã nhào xuống đất...

Vẫn tươi như hoa nở, tóc không rối một sợi nào, người thiếu phụ nghi thái vẫn ung dung...

Chu Thất Thất cúi mặt thở dài:

- Ta không hiểu bà có âm mưu gì... Chắc là, Vô Lâm đại loạn...

Người thiếu phụ mỉm cười:

- Việc làm của ta trong thiên hạ không ai đoán được cả. Cô phục ta chưa?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tại sao ta phải phục? Nếu ta cùng tuổi với bà, ta chẳng thua bà đâu.

Người thiếu phụ cười:

- Thật là leo mép. Chết cũng chẳng chịu thua. Ta nói cho cô biết, lúc ta bằng tuổi cô thì đã vang danh thiên hạ. Cô sống đến tuổi ta rồi cô sẽ biết rằng trên thiên hạ không ai qua được ta đâu. Chỉ tiếc vì...

Người thiếu phụ không nói tiếp, bà ta phát tay áo đi vào...

Chu Thất Thất chỉ nghe tiếng ngọc kết theo tà áo chạm khuya, nhưng quay lại thì bóng bà ta đã mất.

Ngay lúc đó, hai gã đại hán áo đen chạy ra, trên miệng hé nụ cười đánh ác...

Chu Thất Thất cắn răng. Nàng nghĩ không mong gì thoát được...

Nàng ngoái cổ nhìn thấy phía đó là con đường trải đá hoa ngũ sắc ăn xuyên qua rừng trúc thẳng ra dãy nhà phía sau, nơi có nhiều người thấp thoáng...

Nhưng nàng không nhìn được nữa. Nàng bị hai gã đại hán nhấc bổng lên...

Cánh tay lông lá của chúng đụng vào người nàng, nàng giận quá chửi tướng lên...

Một trong hai gã đại hán nói:

- Sẽ làm hộ... Sớm muộn gì rồi...

- Sớm muộn gì sao?

Tiếng gắt lạnh lạnh làm cho hai gã đại hán giật mình quay lại bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của gã thiếu niên áo đỏ làm cho hai gã xanh mặt cúi đầu...

Gã thiếu niên liếc nhìn Chu Thất Thất định nói gì đó, nhưng lại bị cô gái áo trắng kéo đi...

Hai gã đại hán khiêng Chu Thất Thất thì đã cười:

- Đến đây định trốn làm chi cho phí sức.

Vừa nói với cô ta vừa xoay xoay cái bàn nhỏ hai lượt, mặt đá vùng tuột xuống lộ ra một cái địa lao...

Trong đường hầm này sáng rực chứ không tối như địa lao nơi cổ mộ, hai bên vách đá treo đèn hoa sặc sỡ.

Cô gái áo trắng nói:

- “Hoa Sơn Thất” còn trống, hay mang nàng vào đó.

Hai gã đại hán trước mặt cô gái này lại tỏ ra cung cung kính kính, nghe bảo, hai gã cúi mọp đầu và khiêng Chu Thất Thất xuống...

Chu Thất Thất quay đầu hỏi:

- Thư thư, đây là đâu vậy? Có thể nói cho tôi biết được không?

Cô gái áo trắng cười:

- Gọi tôi là thư thư thật ngọt quá, chỉ tiếc vì tôi không thể nói.

Chu Thất Thất nổi xung lớn tiếng:

- Cái con quỷ cái, không nói thì có ngày ta cũng biết.

Cô gái áo trắng chỉ cười chứ không nói...

Hai gã đại hán khiêng Chu Thất Thất xuống hầm.

Địa đạo này nhiều ngã quanh co, xem chừng hơn chứ không thua địa đạo nơi cổ mộ.

Hai bên vách đó in hình có cửa, nơi thì khắc “La Phủ”, nơi thì khắc “Thanh Thành”, toàn là tên những danh sơn thắng cảnh. Đến một chỗ thấy khắc “Hoa Sơn” hai tên đại hán ấn nút cơ quan cánh cửa đá mở ra, gã đại hán đứng bên phải nhe răng cười:

- Con nhỏ này, ta hun người thử xem...

Và gã đưa cái mỏ râu tua tủa của gã hun vào má Chu Thất Thất. Chu Thất Thất không phản kháng mà lại dịu giọng:

- Chỉ cần người đối với ta tốt là được, hun thì hun chứ có sao.

Gã đại hán cười ha hả:

- Đó, nói vậy nghe có phải ngọt không...

Gã lại kề mặt vào...

Nhưng gã vụt rút lên và đưa tay bụm mặt...

Máu từ mặt gã chảy ướt ra tay...

Môi gã bị Chu Thất Thất cắn tét ra một miếng...

Gã giận quá nắm áo Chu Thất Thất định kéo toạc ra nhưng Chu Thất Thất đã nói:

- Động đến ta một chút, thiếu gia của người đến đây ta sẽ bảo hần... hừ hừ, bảo hần như thế nào người biết rồi chứ?

Gã đại hán buông chéo áo, bụm miệng chiếu tia mắt căm hờn...

Gã đại hán bên kia nói:

- Mã lão tam, thôi đi, người không biết tính của tiểu ma vương ấy à?

Vừa nói hần vừa quăng Chu Thất Thất vào trong cánh cửa đóng sầm.

Chu Thất Thất thở dài, nước mắt trào ra...

Trước mặt cứ chập chờn hình bóng của Trầm Lăng. Nàng lại khóc. Khóc sừng mắt, và mệt quá nàng thiếp trong giấc ngủ.

Trong giấc ngủ nàng trải qua nhiều cơn mộng dị kỳ. Nàng thấy Trầm Lăng, nàng mừng quá kêu chàng, nhưng Trầm Lăng không ngó tới nàng, lại quần quýt bên người thiếu phụ. Nàng lại thấy gã thiếu niên áo đỏ từ trong áo nàng chui ra...rồi thành linh hần biến thành con chồn cáo nhảy tới chụp nàng...

Chu Thất Thất hoảng hồn khóc thét lên...

Nàng dụi mình dụi mắt... Nàng đã tỉnh, nàng lại dụi mắt, gã thiếu niên áo đỏ đang đứng trước mặt nàng.

Chu Thất Thất lấy tay véo thịt mình. Nàng tưởng còn trong mộng... Nhưng không, nàng đã tỉnh. Gã thiếu niên áo đỏ đứng toét miệng cười.

Đôi mắt gã thật giống mắt chồn, hần ngó nàng, nhìn nàng lăm lăm như muốn nuốt sống nàng...

Chu Thắt Thắt nghiêng răng quát lớn:

- Súc sinh, ngươi đến đây làm gì?

Gã thiếu niên cười híp mắt:

- Đến làm gì à? Cô nương không đoán được sao?

Gã chỉ chỉ vào gò má Chu Thắt Thắt...

Chu Thắt Thắt giận run:

- Khốn nạn đi ra mau.

Gã nghinh nghinh mặt:

- Không ra thì cô làm sao?

Chu Thắt Thắt giận xanh mặt:

- Ngươi...ngươi dám...

Tuy hỏi thế, nhưng nàng biết hẳn thừa sức dám... Và nàng chợt nghe da mình mọc ốc...

Nhưng gã thiếu niên mỉm cười ha hả:

- Ta không chối là ta thích phụ nữ đẹp lắm, nhưng bình sinh ta không bao giờ làm chuyện ép buộc. Nếu cô nương bằng lòng thuận với ta, ta sẽ cứu cô nương ra khỏi đây.

Chu Thắt Thắt nghiêng răng trào trợn:

- Chết thì chết, ta không bằng lòng gì cả.

Gã thiếu niên áo đỏ hỏi:

- Tại sao vậy? Tại sao chết cũng không bằng lòng? Thôi ta biết rồi, cô nương chê ta xấu quá chứ gì?

Chu Thắt Thắt lớn tiếng:

- Phải, ngươi như con quỉ, con heo nái nó mới chịu ngươi.

Gã thiếu niên áo đỏ cười lớn:

- Quả đúng mà, quả cô chê tôi xấu. Được rồi...

Thình lình gã xoay đầu ra sau rồi xoay trở lại:

- Xem thử coi.

Vốn không muốn ngó nhưng rồi lại cũng phải ngó, và Chu Thắt Thắt kinh hoàng đưa tay bịt miệng...

Gã thiếu niên xấu xí bây giờ lại là một chàng trai đẹp đẽ...

Dưới ánh sáng của ngọn đèn lồng, mặt gã trắng hồng, mày dài mắt sáng, đôi môi như hai cánh anh đào...

“Ngọc Diện Dao Cầm Thần Kiếm Thủ” người đẹp có tiếng trong võ lâm, nhưng so với hắn cũng một trời một vực.

Chu Thắt Thắt ngẩn ngơ:

- Ngươi...ngươi...

Gã thiếu niên áo đỏ mỉm cười:

- Sao? Bây giờ ta ra sao? Có bằng lòng...

Chu Thắt Thắt vụt la lên:

- Đồ yêu quái. Ngươi đừng có hòng....

Gã thiếu niên nhướng mắt:

- Cũng không bằng lòng à? À...ta biết rồi, chắc cô nương cho rằng ta không có đáng cách của một nam nhân tuấn kiệt chứ gì? Được, xem...

Gã lại xoay qua, đến chùng nhìn lại thì, từ một thiếu niên mặt trắng nho sinh, gã bỗng trở thành một thiếu niên da mặt xám như đồng, chân mày lưỡi kiếm nhếch lên, đôi mắt như mắt cọp...

Giọng nói của gã cũng thay đổi, gã vòng tay cất tiếng trầm trầm đúng giọng “vô lâm”:

- Cô nương thấy sao?

Chu Thất Thất nhỏ một bãi nước bọt:

- Đồ quỷ quái, đừng hòng.

Gã thiếu niên áo đỏ cau mày:

- Cũng không nữa à? À à...hay là cô nương chê nhỏ? Được đây này...

Gã lại xoay mình...

Lần này, khi xoay lại thì mép và cằm đã lún phún râu xanh, đôi mắt vẻ mặt cũng thành một thanh niên thuần phục...

Bằng vào con người đó, hắn nói đúng, quả thật có nhiều mê lực đối với bọn thiếu nữ, hơn là những gã thiếu niên...

Chu Thất Thất vừa lạ lùng vừa sợ hãi, nàng cứ một mực chữ bới...

Gã thiếu niên áo đỏ lại xoay mình, biến thành một tên mày râu mắt lớn, râu quai nón xồm xoàm, và gã gầm lên:

- Người không chịu ta thì ta ăn thịt người....

Lời lẽ luôn xứng với khuôn mặt, gã thiếu niên áo đỏ bây giờ giọng điệu hung hãn lạ thường...

Chu Thất Thất đã từng nghe có thuật “dị dung”, người biết thuật này cải trang hay lắm. Nhưng nàng không thể tưởng tượng nổi gã thiếu niên áo đỏ này...

13. Thoát Khỏi Tay Ma

Chu Thất Thất còn đang ngỡ ngàng trước thuật diệu dung kì dị của gã thiếu niên thì gã đã cười hăng hắc:

- Bất luận cô thích người thanh niên loại nào, già hay trẻ, ta đều có thể biến y như vậy. Nếu nàng bằng lòng ưng ta, thì y như được cả mười người chồng một lượt, như thế có phải đại phúc không? Người con gái nào khác không thể cầu như thế được đâu.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Không, cho dù người thế nào ta cũng không bằng lòng.

Gã thiếu niên nhần nhần mặt:

- Vẫn không chịu à? Tại sao vậy? À, thôi ta biết rồi, cô là cô gái thông minh, trọng tài học chứ không trọng dung mạo. Thế thì ta cho người biết, ta tuy bất tài nhưng từ ca phú thủy đều biết cả, thập bát ban võ nghệ đều tinh thông. Ngoài ra thì thiên văn địa lý, y bốc tướng số, cầm kỳ thi họa, săn bắn cung tên tất thấy đều tinh diệu. Nhất nhất việc gì cũng thông. Nếu cô nương ưng ta làm chồng, ta đảm bảo cho cô nương trọn đời sung sướng... Ta cho cô xem thử...

Hắn dừng nói và tung mình lên thi triển võ công...

Thân pháp của gã toàn là tinh túy của các đại môn phái Trung Nguyên và tung mình ra một chưởng, dẫu chưởng lún sâu in rành rành trên vách đá xanh, năm ngón bầu vào y như trên cục bột...

Tuy Chu Thất Thất không tinh thông về võ công cho lắm, nhưng kiến thức nàng rất rộng. Vừa liếc qua dấu chưởng, nàng biết ngay đó là công lực của “Mật Tông Đại Thủ Ấn”. Nàng kinh ngạc đến độ ngẩn người... và nàng buộc miệng kêu lên:

- A.... làm sao người học được.... Nàng muốn nói học được bí truyền của các đại môn phái, nhưng chỉ nói đến đó rồi nín thinh...

Gã thiếu niên mỉm cười:

- Có gì khó? Chẳng qua lúc nhỏ đọc thi phú người xưa lấy đó làm chiêu thức...

Ông tay áo lại cuốn lên, thoáng chốc biến như bay, như nước chảy, miệng hắn lại ngâm nga:

- “Trị truyền phương tử phiên hồng tỵ, tỵ hữu vĩ từ động giáng thần”

Chu Thất Thất khẽ gục gật đầu và nghe hai tiếng “giáng thần” vừa thẳm ra khỏi miệng, ông tay áo gã thiếu niên vụt đứng sững lên uốn éo như muôn ngàn con rắn...

Chu Thất Thất còn đang chiêm nghiệm hai câu thơ vừa rồi, nàng thấy cách ghép thật hay. Câu đầu vốn của Dương Cự Nguyên, câu sau của Đường Ngạn Khiêm... và chiêu thức của gã phù hợp vào thật đẹp ...

Gã thiếu niên lại ngâm sang sảng:

- Vụ ám khí thông thanh quế uyển, nhật hoa dao động hoàng kim bào ...

Gã lại ghép một câu của Lý Thương Ẩn, một câu của Hứa Hồn... và tay trái gã buông thông năm ngón liên tiếp điểm xuống, thân hình vụt xoay qua, tay phải từ bên trán bung ra, thân ảnh ung dung xoay trở... Miệng hắn lại ngâm tiếp:

- “Thuỷ thủ loạn phiên điều ngọc bội, bối nhưng đa chỉnh lực vân hoàn” để cho phù hợp với chiêu thức vừa rồi.

Tay gã khoác lên, Chu Thất Thất buộc miệng khen:

- Hay. ...

Gã vẫn tung mình lên xuống và miệng thì hỏi:

- Sao? Cô thấy có được không?

Nhưng không nghe câu hỏi của gã, Chu Thất Thất bị thu hút bởi thủ pháp tinh luyện biến ảo và nàng tắc lưỡi:

- Đúng là văn võ song toàn.

Gã thiếu niên đứng lại:

- Mong ơn cô nương khen tặng, thật ra tiểu sinh không muốn khoa trương, chứ tìm khắp thiên hạ e rằng khó có một người thứ hai như tiểu sinh vậy.

Chu Thất Thất cười lạt:

- Chuyện đó thì cũng chưa chắc.

Gã thiếu niên nhướng mắt:

- Chẳng lẽ cô nương còn biết một người nào đó tài mạo như ta sao?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Có, ta biết một người mà vô luận võ công thi phú, lời lẽ, tinh thần, nhất nhất đều hơn người vạn bội. Bằng như người chỉ đáng mất xách giày cho người ta.

Quai hàm gã thiếu niên cứng lại, gân mặt nổi vòng... Nhưng gã lại cười:

- Cô nương cố ý chọc tức tôi đấy à?

Chu Thát Thát lạnh lùng:

- Người không tin thì thôi... mà chưa biết chừng bây giờ đây người ấy đã có mặt... à... à... người ấy mà đến đây thì không ai bắt giam ta được.

Gã thiếu niên sững sốt, nhưng gã vụt sáng ngời đôi mắt:

- Ta biết rồi... người đó là Trầm Lãng.

Chu Thát Thát gật đầu:

- Đúng... Trầm Lãng.

Và y như nhắc tên là gặp người, Chu Thát Thát lẩm bẩm:

- Trầm Lãng, anh ở đâu? Anh biết là tôi đang nhớ anh lắm.

Tia mắt nàng chợt đăm đăm như một kẻ xuất thần ...

Gã thiếu niên chợt nghe toàn thân lạnh toát, đôi mắt gã như hai luồng lửa sáng ra, nhưng dáng dấp gã bỗng hùng dũng lạ thường... Một dáng cách có thật nhiều mê lực.

Chu Thát Thát nói như không suy nghĩ:

- Trừ Trầm Lãng ra, người cũng có thể gọi là một trong muôn ngàn tuyển chọn. Trên đời này nếu như không có Trầm Lãng, không biết chừng ta sẽ chọn người ...

Gã thiếu niên gằn gằn:

- Nhưng vì trên đời này có Trầm Lãng nên cô không bao giờ chọn ta, có phải thế không?

Chu Thát Thát lạnh lùng:

- Không cần ta phải trả lời, người cũng đã thừa biết.

Gã thiếu niên áo đỏ gặn lại:

- Nếu như Trầm Lãng chết thì sao?

Chu Thát Thát hơi biến sắc, nhưng nàng lại cười ngay:

- Con người như Trầm Lãng không thể chết sớm như người tưởng đâu, người hãy yên lòng.

Gã thiếu niên nghiêng răng:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng...

Gã vụt lớn tiếng:

- Được rồi, ta sẽ xem hắn là người như thế nào. Ta sẽ bảo hắn chết trước mặt ta.

Chu Thát Thát chớp mắt:

- Nếu có gan người thả ta đi, ta sẽ đưa người gặp Trầm Lãng thử xem ai cao thấp? Gặp mặt người sẽ phân biệt được liền.

Gã thiếu niên áo đỏ cười sằng sặc:

- Cô đừng có dùng kế khích tướng, ta không bị kế ấy đâu... mà được, ta sẽ thả người cho người mang hắn đến đây.

Có hơi mừng, nhưng Chu Thát Thát vẫn cố khích:

- Dám á. Không sợ Trầm Lãng giết chết hay sao?

Gã thiếu niên nói:

- Chỉ sợ Trầm Lãng không dám tới thôi.

Chu Thát Thát cười nhạt.

- Cho dù núi kiếm rừng đao, hấn cũng đến như thường, chỉ sợ người...

Như không thích nghe, gã thiếu niên với tay giải huyết đạo cho nàng...

Chu Thất Thất mừng rỡ phóng mình lên, nhưng vì bị bế huyết lâu quá nên tay chân tê cứng, vừa phóng lên nàng lại quỵ xuống...

Gã thiếu niên đưa tay đỡ:

- Cô có đi được không?

Chu Thất Thất vùng vằng:

- Đi không được thì ta bò, ta không cần người đỡ.

Gã thiếu niên cười nhạt không đáp, gã ngồi thụp xuống ôm ngang đầu gối nàng...

Chu Thất Thất trừng mắt định xô hấn ra, nhưng kỳ dị làm sao, bàn tay gã thiếu niên như có một ma lực, đụng đến đâu nàng nghe tê rần đến đó, đã làm cho nàng chẳng những không xô mà lại có ý không xô...

Lòng tuy không muốn mà thân không tự chủ được. Chu Thất Thất ngã dựa vào mình gã, da mặt từ trắng bỗng ửng hồng...

Đôi mắt gã thiếu niên hừng hừng như lửa, những ngón tay của gã bắt đầu run run...

Chu Thất Thất run giọng: - Buông ra... buông ta ra...

Gã thiếu niên áp sát mặt vào vành tai nàng:

- Cô quả muốn ta buông ra à?

Toàn thân Chu Thất Thất run lấy bầy, nàng bỗng chảy nước mắt:

- Ta... Ta biết... xin... xin người...

Thình lình từ ngoài cửa có tiếng cười hần hắc vọng vào:

- Giỏi nghe, biết mà, biết sẽ đến đây mà, hai người làm gì thế?

Giọng nói nghe như có mùi ghen và cô gái áo trắng bước vào... Vừa sợ, vừa hổ thẹn, Chu Thất Thất nghiêng rằng xô gã thiếu niên... Cô gái áo trắng liếc xéo nàng:

- Chưa chán sao mà còn dựa mãi trong lòng không chịu đứng dậy?

Chu Thất Thất tức lắm nhưng không hiểu tại sao nàng cảm thấy chân tay mềm rũ...

Cô gái áo trắng quay qua gã thiếu niên:

- Sao? Cái quỉ ấy lại dùng đến với nàng này rồi à?

Gã thiếu niên không nói, đôi mắt của gã như hai tia lửa, cứ nhìn xòng xộc vào mặt cô gái áo trắng...

Cô gái áo trắng vụt đỏ mặt, và quay mình thoát chạy...

Nhưng lẹ như con cáo, gã thiếu niên đã ôm cứng lấy nàng...

Và hấn nổi trong hời thở dồn dập:

- Tại cô tìm đến đây nhé. ...

Mắt gã vụt bùng bùng, hấn nắm lấy ngực áo cô gái áo trắng giật mạnh...

Soạt ...

Thân áo tụt ra... Chu Thất Thất lật đật quay mặt vào trong không dám nhìn nữa...

Cùng với tiếng động của gã thiếu niên và cô gái áo trắng phía sau, Chu Thất Thất cũng phát run lên, nàng muốn thoát chạy ra nhưng lại giữ chân không lên.

Chợt nghe gã thiếu niên nói:

- Ta đã tha nàng sao không đi mau đi?

Chu Thát Thất cần môi loạng choạng chạy...

Nhưng chiếc áo trắng của cô gái bị cởi ra vừa rồi chợt bay tới trước mặt nàng và gã thiếu niên kêu:

- Lấy áo này mặc vào, ra khỏi cửa quẹo trái, đừng đứng lại, cũng đừng có ngoái đầu. Sẽ có người đến tiếp... đừng để ta đổi ý.

Như một cái máy, Chu Thát Thất không dám liếc nhìn gã thiếu niên và cô gái ...

Nàng loạng choạng đi ra, run rẩy khoác chiếc áo trắng và quẹo hai khúc quanh, tim vẫn đập nghe đồm độp... nàng cảm thấy gã thiếu niên áo đỏ là một con ác quỷ... còn đáng hận hơn ác quỷ nữa...

Nàng cứ bậm môi đi... Phảng phất nghe như hai bên vách tường trong đường hầm lách cách khua, nhưng nàng không dám dừng lại. Nàng rẽ trái như gã thiếu niên nói, rồi quành qua lộn lại mấy lần... rõ ràng địa đạo rộng mênh mang...

Chợt thấy hai gã đại hán đứng chắn ngang trước mặt, Chu Thát Thất quỳnh lên nhưng không có cách nào hơn nữa, nàng cố lấy vẻ tự nhiên đi tới...

Không ngờ hai gã đại hán thấy nàng lại không tỏ vẻ gì lạ cả, chỉ nghe một gã nói:

- Cô này hơi lạ he.

Gã kia nói:

- Có lẽ bà mới thu dụng...

Nghe nói, Chu Thát Thất mừng quá. Tim nàng bắt đầu dịu lại... Bây giờ nàng mới rõ dụng ý của gã thiếu niên bảo nàng mặc chiếc áo này.

Thu hết can đảm Chu Thát Thất hất mặt đi thẳng tới... Hai gã đại hán đã không cản trở mà lại khom mình tươi cười:

- Cô nương có chuyện đi xa à?

Không dám đáp lời, Chu Thát Thất chỉ ư ử trong cổ họng, gật đầu đi thẳng.

Nàng nghe hai gã đại hán nói với nhau: - Coi cái bộ khá oai vệ nhỉ.

Nàng cứ ngẩng mặt đi luôn...

Hai bên vách đá in như có nhiều cửa nhưng tất cả đều đóng im thín thít.

Chu Thát Thất đâm nghi. Bọn Triển Anh Tông, Phương Thiên Lý có thể bị nhốt trong này và người thiếu phụ ở trên lầu có thể là Mộng Vân tiên tử, hay cũng là người của Mộng Vân tiên tử...

Tất cả những việc bí ẩn này chính Trầm Lăng đang cố công mà chưa tìm ra được manh mối, thế mà bây giờ nàng nắm được tất cả.

Nghĩ đến đây Chu Thát Thất nghe thân hình nhẹ nhõm và lòng lâng lâng vui sướng lạ lùng. Nàng cảm thấy những gì khổ cực, dày vò nhục nhã đều biến mất hết. Gặp lại Trầm Lăng đem chuyện khám phá này kể cho chàng là hơn tất cả.

Tâm thần sung sướng, thân hình như vụt nhẹ lên, cước bộ nghe không còn yếu ớt nữa. Vừa đi vừa nghĩ, nàng đã đi hết con đường địa đạo nhưng vẫn không thấy cửa ra.

Ngay lúc đó, một bóng người trong bóng tối vụt thoáng qua.

Chu Thát Thất giật mình, tim đập rộn lên vì bóng người mà nàng vừa thấy cao lớn quá mức, mình cao hơn tám thước. Nàng đứng chỉ cao tới ngực người ấy mà thôi. Nàng cũng không ốm lắm, thế mà eo lưng nàng cũng chỉ bằng bắp tay của người ấy thôi.

Thân hình đã cao lớn mà thân pháp lại nhanh nhẹn vô cùng, không nghe một tiếng động nào mà người ấy đã tới sát bên. Thân hình cao lớn đứng sừng sững trước mặt nàng y như một thiên thần trong truyện cổ.

Con người thật lạ lùng, mình trần trụi trụi, da trét một thứ dầu bóng loáng, chiếc đầu to bằng chiếc đầu cại nhẵn thính... Và điều kỳ lạ khác là con người to lớn đó lại có một đôi mắt hết sức hiền hoà.

Chu Thắt Thắt bạo gan hỏi lớn:

- Ông có phải là người công tử sai đến đón tôi không?

Người cao lớn gật đầu chỉ chỉ vào miệng và lỗ tai.

Chu Thắt Thắt chợt biết ra: con người này vừa câm vừa điếc.

Người cao lớn đưa hai tay lên. Địa đạo cao độ hai người phải chồm lên mới tới thể mà người cao lớn chủ đưa tay lên là đưng.

Cả thân hình chét dầu bóng loáng chợt nổi từng vòng từng vòng tuột thốt đá làm nắp địa đạo vừa dày vừa lớn bị ông ta dỡ bồng lên.

Và khi dỡ thốt đá những vòng thịt trong người ông ta cuộn lên y như có nhiều con rắn uốn mạnh dưới lớp da...

Chu Thắt Thắt há hốc mồm kinh ngạc...

Thật là sức lực kinh hồn. Trên đời này ngoài ông ta chắc chắn không còn có ai dỡ nổi thốt đá ấy.

Không dám chần chờ, Chu Thắt Thắt vội vòng tay:

- Đa tạ.

Rồi cũng không dám nhìn lại nữa, vội vàng nhún chân phóng mình ra khoảng trống của thốt đá mà người cao lớn còn đang đỡ...

Định bụng bên ngoài nếu không có đồng hoang, rừng rậm thì cũng là bãi tha ma, thế nhưng Chu Thắt Thắt lại lầm. Nơi đây lại là nơi ở phía sau của một trại bán hòm.

Cả một gian rộng lớn ấy chứa toàn những cỗ quan tài mới làm xong. Có số đàn ông lực lưỡng hoặc đang cưa cây, hoặc đang bào ván, hoặc đang ráp khuôn. Cũng có một số đồng chuyên lo sơn phết. Họ làm hùng hục gần như không ai ngó đến ai chứng tỏ chủ trại hòm này đang lúc làm ăn phát đạt.

Chu Thắt Thắt lại hết hồn, nhưng thốt đá đã hạ xuống rồi, dù có lo gì cũng không biết phải làm sao nữa.

Nàng đứng sững để tùy cơ đối phó...

Nhưng lạ làm sao, đám công thợ này cứ hì hục ai lo việc nấy y như không ai lạ gì chuyện có mặt của nàng... không ai buồn liếc nàng đến một cái.

Ngoài phía trước tiếng xe khua, tiếng người nói thực là huyền ảo. Rõ ràng nơi đây là phố chợ.

Nơi bán hàng đang có hai người lựa mua trả giá cùng với tiếng cưa, đục, đóng,... bốn phía ào ào không ngớt.

Nhưng Chu Thắt Thắt thì vừa sợ, vừa lo. Trại bán hòm. Sao lại là trại bán hòm mà không phải là một hiệu buôn gì khác?

Phải chăng dưới địa đạo này luôn có người chết? Và nơi đây là chỗ chuyên liệm thây để đưa ra ngoài?

Nếu quả thế thì thật là có trời mà biết... Ai cũng tưởng có người mua hòm về để làm đám tang chứ đâu ai ngờ một khuôn hòm để từ trong trại mới khiêng ra đã có thây ma trong ấy. Cho dù một ngày dưới địa đạo có hai ba người chết cũng đem ra một cách dễ dàng...

Chu Thắt Thắt rùng mình. Kế hoạch giết người chôn xác quả thật tinh vi, bí mật.

Càng nghĩ càng thấy kì quái, càng nghĩ càng thấy sợ sệt. Chu Thắt Thắt bậm gan đi đại qua đường.

Bên ngoài cửa trại hòm có hai gã đứng ra mời mọc khách mua hòm. Một gã mặt rỗ chần chịt, một gã thì sức môi nói ngọt khó nghe.

Thật là dễ tức cười. Bán rau bán quả thì rao mời đã đành, đằng này bán hòm mà cũng đứng rao hàng mời mọc. Y như là không muốn mua nhưng vì mời quá phải mua vậy.

Bên trong nơi tử tiền cao cao, trên tử có một cái cân ô Thiên binh để cân bạc. Chu Thắt Thắt chú ý từng chi tiết một. Nàng nghĩ chỉ cần ghi tất cả là có thể đưa Trầm Lăng tới nơi được.

Chu Thắt Thắt thấy người khách mua hòm cứ chăm chú nhìn nàng, trái lại gã rao hàng lại không hề chú ý.

Vừa hơi lạ vừa mừng, Chu Thắt Thắt hồi hã đi thẳng ra đường thấy người người lũ lượt qua lại, nàng trở nên phấn chấn.

Nàng cứ cầm đầu đi riết qua bên kia đường mới dám ngẩng mặt nhìn. Nàng quay lại dòm thấy phía trước hòm có đề ba chữ “Vương Sâm Ký” thật lớn.

Và hai bên có câu đối:

” Chỉ sợ khách hàng đông quá

Rất mong người đến thưa dần”

Chu Thắt Thắt chút nữa đã sặc cười. Thật là câu đối quá trào phúng.

Nàng cố ghi nhớ tất cả. Nàng sẽ đưa Trầm Lăng khám phá tất cả bí mật, âm mưu quỷ quái này.

Đi một hồi, Chu Thắt Thắt lại cảm thấy bồn chồn...

Tại sao họ biết mình rõ tất cả bí mật của địa đạo mà lại thả mình?

Chẳng lẽ gã thiếu niên ấy điên? Chẳng phải hắn dành để cơ nghiệp khổ cực của mẹ hắn phải sụp đổ ư?

Hay là... Nhưng nàng lại tử nói:

- Không, không thể...

Vì nàng đang nghĩ đến Trầm Lăng... Vì tình yêu, nàng có thể hi sinh cho Trầm Lăng... Nếu hắn yêu nàng, hắn cũng có thể...

Nhưng nàng cứ luôn miệng nói:

- Không, không thể...

Bây giờ trời đã hoàng hôn, mây chiều còn tia nắng rơi lên y như gấm vóc đội ánh xuống mặt đất làm cho dung nhan người nào cũng rực rỡ như hoa.

Chu Thắt Thắt cảm thấy trên đời chưa lúc nào nàng thấy đẹp như thế này. Lòng cảm nghe một niềm vui vô tận.

Nhưng cảnh chiều đó đẹp cũng không thể trường tồn. Thoáng chốc bóng mây đã xám, trên trời sao đã điểm thưa thưa.

Từ sự hân hoan buổi chiều, Chu Thắt Thắt cảm nghe nỗi lo lắng về đêm.

Bây giờ một lại đối, không biết Trầm Lăng ở phương nào?

Lạ thật. Vui cũng nhớ tới Trầm Lăng, nguy nan cũng nhớ Trầm Lăng, cho đến một đối cũng nhớ Trầm Lăng. Bóng hình của Trầm Lăng luôn túc trực trong óc nàng.

Ra gần tới cổng, Chu Thắt Thắt mới biết là Lạc Vương Thành. Nàng bắt đầu do dự. Không biết là mình có nên ra thành hay không?

Nhất định Trầm Lăng không còn ở nơi chỗ ngụ nữa rồi. Vì một khi nàng mất tích chàng sẽ lo sợ và sẽ bỏn ba tìm kiếm. Nhưng không biết chàng kiếm lối nào?

Không biết bây giờ chàng đi tìm nàng hay chính nàng lại đi tìm chàng?

Chu Thắt Thắt nghĩ đến đó chợt bật tức cười.

Nhưng hoàn cảnh này không làm cho nàng cười ra tiếng.

Dừng nghỉ ở chân thành một lúc, Chu Thắt Thắt chợt thấy có một gã từ xa đi tới, đầu đội nón sùm sụp, miệng cứ huyết gió... xem dáng điệu nếu không là lưu manh thì cũng là du đảng ...

Chờ cho hán đi tới, Chu Thất Thất nhảy xổ ra:

- Này anh có biết người anh hùng ở đất Lạc Dương này là ai không?

Người đội nón ban đầu giật mình, nhưng sau khi nhìn thấy rõ Chu Thất Thất, hán vụt cười híp mắt:

- Đúng rồi, cô nương tìm đúng rồi. Thành Lạc Dương này ai lại chẳng nghe danh tôi, ai lại chẳng nghe danh “Hoa Hoa Thái Tuế” Triệu lão đại này...

Hán nói chưa dứt lời đã bị luôn năm sáu cái tát tai nẩy lửa. Hán té bò còng dưới đất và chưa kịp hỏi gì đã bị Chu Thất Thất bẻ quặt cánh tay ra sau lưng:

- Nói mau, ai là người của đất Lạc Dương này?

Triệu lão lú lú lười:

- Ở phía tây thành có “Thiết Diện Ôn Hầu” Lữ Phụng Tiên, phía đông có “Trung Nguyên Mạnh Thường” Âu Dương Hỉ. Hai người này đều là nhân vật danh tiếng của Lạc Dương Thành.

Nghe tên đoán người, Chu Thất Thất gất lớn:

- Âu Dương Hỉ tại đâu? Mau dẫn ta tới đó.

Triệu lão chớp mắt:

- Vâng vâng... tiểu nhân xin tuân mạng. Xin cô nương buông tay cho.

Quả Âu Dương Hỉ là một cự phách tại Lạc Dương. Nhà cửa san sát chiếm một góc thành đông rộng lớn.

Cách xa mấy mươi trượng, Chu Thất Thất rõ ánh đèn rực rỡ rù lầu đài trang viên Âu Dương Hỉ huyền ảo tiếng nói cười ...

Đi gần tới thấy trước cổng xe ngựa dều dập vô không ngớt, người nào cũng ngực phồng vai rộng trong giới võ lâm.

Đến tận cổng, Chu Thất Thất buông tay Triệu lão đại...

Hán vụt chạy bật ra kêu lớn:

- Anh em ơi, mau mau, con quỷ nhỏ này đến nhiều loạn chúng ta đây.

Hơn mười gã đại hán ùn ùn chạy tới. Chu Thất Thất chụp lấy ngực áo lão Triệu quăng ngay tới trước...

Mấy gã đại hán chạy đầu lật đặt đưa tay ra đỡ nhưng ba bốn gã té dòn cục vào nhau... Chúng lồm cồm bò dậy thì Chu Thất Thất đã tới. Võ công của nàng tuy tạp nham nhưng thừa sức đối phó với bọn vô lại này. Chúng chỉ mạnh mà không có chí khí lâm trận...

Y như một bầy dê trước cọp, Chu Thất Thất luôn mấy hôm nay toàn gặp chuyện tức, bây giờ được dịp xả ra nên càng đánh càng lạnh lẽo và dữ dằn.

Mấy gã đại hán xem chừng ăn không ngồi rồi hô nhau chạy ngược trở về...

Chu Thất Thất rượt riết theo...

Thình lình có tiếng quát lên:

- Đứng lại.

Nàng liếc thấy một thanh niên trên dưới ba mươi tuổi, thân thể cường tráng, mình mặc chiếc áo gấm thêu hoa, đang chấp tay sau lưng đứng ngay giữa cổng.

Gã thanh niên chăm chăm nhìn Chu Thất Thất và y có hơi kinh ngạc khi thấy nàng đánh bọn đại hán bằng những ngón đòn toàn bằng chiêu thể lợi hại. Tuy nhiên, gã vẫn ung dung vòng tay:

- Võ công của cô nương thật tinh diệu.

Là kẻ ưa mềm chứ không ưa cứng, thấy gã thanh niên áo gấm vòng tay thủ lễ, Chu Thất Thất bèn dừng tay đứng lại. Đám đại hán chạy rút ra phía sau lưng gã thanh niên...

Gã thanh niên áo gấm lại cười:

- Bọn nô gia có mắt không trông, dám xin cô nương tha thứ cho.

Chu Thất Thất nói:

- Không có gì, vả lại họ bị đánh chứ chẳng phải tôi.

Gã thanh niên áo gấm lại vòng tay:

- Tính cô nương quả là thẳng thắn.

Chu Thất Thất mỉm cười: - Tính đó tốt chứ?

Chừng như chưa từng gặp người thiếu nữ nào kỳ cục như thế cho nên gã thanh niên áo gấm hơi sững sốt, ngập ngừng:

- Vâng... vâng... rất tốt.

Chu Thất Thất hỏi:

- Cứ xem phong cách các hạ chắc là “Trung Nguyên Mạnh Thường” phải không?

Gã thanh niên Mạnh Thường Quân Âu Dương Hỉ chớp chớp mắt:

- Người như cô nương nếu bình thường thì tại hạ cầu mà mời vào, chỉ vì hôm nay...

Chu Thất Thất cau mặt:

- Bữa nay làm sao? Hay là bữa nay các hạ không có tiền?

Âu Dương Hỉ cười hơi gượng:

- Không phải thế... Thật không dấu gì cô nương, bữa nay có một vị giang hồ đại thương gia tạm mượn vùng này để tính chuyện làm ăn. Đó là nhà cự phú Lãnh Nhị

Thái gia gia. Do đó, khách khứa các nơi đến đây nhiều quá cho nên tại hạ không dám mời cô nương...

Chu Thất Thất chớp mắt và vụt cười:

- Tại sao các hạ biết tôi là một người cũng đến đây tính chuyện là ăn đó chứ. Mau dẫn tôi vào.

Lâm vào thế bị động, Âu Dương Hỉ cứ đưa mắt nhìn nàng mà chưa biết nói sao...

Hắn thấy Chu Thất Thất quần áo tuy không được tề chỉnh nhưng con người thì lại có rất nhiều khí phách, trong lòng bán tín bán nghi... Gã vẫn còn lúng túng thì Chu Thất Thất đã ngang nhiên đi vào cửa y như xem nhà thiên hạ là nhà của mình.

Âu Dương Hỉ lại càng hoang mang thêm nữa. Hắn sợ không khéo lại đắc tội với người đáng kính vì chưa rõ lại lịch của khách cho nên đành phải ngoan ngoãn đưa đường.

Giữa đại sảnh đèn đuốc sáng choang, hai bên mấy dãy bàn ghế toàn bằng cây tòng hương bóng loáng và đã ngồi sẵn nơi đây ngót ba mươi người... Số người này tuổi tác, dáng điệu tuy không giống nhau nhưng cách ăn mặc thì đều rất sang trọng quý phái. Rõ ràng họ là những thương gia cự phú giang hồ. Họ thấy Âu Dương Hỉ đưa vào một thiếu nữ trẻ đẹp khiến cho người nào cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Chuyện bị người ta nhìn mình bằng con mắt lạ lùng y như là chuyện quá quen thuộc với Chu Thất Thất. Người ta cứ chăm chăm nhìn nàng từ đầu đến chân, nhưng nàng thì cứ tỉnh phớt như không.

14. Nghĩa Cứu Giai Nhân

Sự có mặt của thành linh của Chu Thất Thất dẫn đến một không khí bất bình thường trong đại sảnh. Từ chỗ họ bàn bạc công việc chung với nhau bây giờ lại chia năm sẻ bảy từng nhóm xì xầm...

Chu Thất Thất cứ tảng lờ, nàng đến một ghế trống ngồi xuống và vụt nói lớn:

- Các vị đây chẳng lẽ ai cũng chưa từng thấy đàn bà à? Cứ bàn chuyện làm ăn đi chứ. Tôi có phải ba đầu sáu tay gì đâu mà nhìn dữ thế?

Đám hào kiệt có mặt trong đại sảnh mười người có hết tám người bị nàng làm đổ mặt tía tai. Có nhiều người sượng quá cúi đầu nín lặng.

Chu Thất Thất càng đắc ý và cổ nhin cười.

Không muốn người ta nhìn mình nhưng chính nàng lại cứ đảo mắt nhìn thiên hạ. Trong hai mươi mấy người có mặt, Chu Thất Thất thấy có chừng sáu bảy người có thể nói là đúng đắn thương gia hào phú, còn lại toàn là nhân vật hùng cứ võ lâm...

Trong đó có hai người ngồi đối diện xeo xéo với nàng là có vẻ đặc biệt hơn hết.

Một người ngồi hơi gần nàng xem chừng nhỏ tuổi hơn hết trong bọn, mặc áo gấm thêu hoa sang trọng, mặt trắng môi son, vóc dáng anh tuấn. Chính hắn luôn lên liếc nàng nhưng cứ mỗi khi bắt gặp ánh mắt nàng thì mặt hắn ửng lên.

Chu Thất Thất cười thầm. Chắc chắn hắn ít hay tiếp xúc với phụ nữ. Nhất là chắc chắn hắn chưa đặt chân đến trà thất ca nhi muội lần nào cả.

Cái tật ghẹo chọc thiên hạ vẫn là cái tật lớn nhất của Chu Thất Thất. Thấy người ta mắc cỡ nàng lại càng dán mắt vào mặt người ta riết rồi gã mặc áo gấm không còn dám ngẩng đầu lên nữa.

Một người nữa trong số hai người mà Chu Thất Thất thấy hơi đặc biệt ấy thì y như nho sinh thì rớt tú tài. Tượng người mảnh khảnh trên khuôn mặt vừa thon vừa dài có ba cụm râu thưa ngắn ngủi. Hắn mặc một chiếc áo dài xanh giặt giũ sạch sẽ thẳng băng. Hắn ngồi im lìm, hai mắt lim dim y như đối đã mấy ngày nói không ra tiếng.

Sau lưng hắn lại có một chú thư đồng ốm tong teo lòi xương sồn vải áo. Cũng may gã lại được đôi mắt tròn xoa chớp loé bốn phía, nếu không thì hai thầy trò gã sẽ thành ra thầy trò.. phạt.

Lại một chuyện trái ngược nữa. Chu Thất Thất lại cổ nhin cười. Ai đời một nho sinh nghèo rớt mồng tơi, vậy mà lại “khăn gói thầy trò” tới dự chuyện làm ăn của thương gia hào phú. Chẳng lẽ hắn đến để “đấu giá” kho sách mực bút của hắn.

Lúc bấy giờ không khí đại sảnh có phần lắng lại bình thường. Âu Dương Hỉ tăng hắng hai ba tiếng:

- Kính thưa, bây giờ thì còn lại Lãnh nhị gia và Giả công tử. Chẳng hay chuyển đến Lạc Dương này có hàng lạ chi không?

Hắn vừa nói vừa ngó một người đầu bịt khăn Tiêu Dao, mình mặc áo xanh lợt, lưng đeo mười mấy cái túi có thêu hoa, tay cầm chiếc ống điếu to tướng...

Hắn ăn vận trong thật là lạ mắt. Xem tuổi tác thì không phải nhỏ, nhưng râu cạo láng trơn, đáng lý phải gọi là “lão gia” mới xứng thế mà lại ưa người ta kêu là “công tử”.

Hắn híp mắt nhìn quanh và cười hí hí:

- Mấy năm gần đây đệ lại đâm ra hơi lười. Kỳ này nghe có Lãnh nhị gia đến thì biết ngay là Lạc Dương thành sẽ xôm chợ lắm, nhưng thực ra thì đệ chỉ mong được vài món thôi.

Âu Dương Hỉ nói:

- Hàng hoá quý ở chỗ tốt chứ không quý ở chỗ nhiều. Hàng mà Giả công tử mang đến thì nhất định là quý giá. Xin Giả công tử cho bằng hữu ở đây được sáng mắt một chút.

Giả công tử cười híp mắt:

- Hay... nói thật hay. Nhưng giang hồ bằng hữu ai ai cũng từng biết nếu việc mua bán có khoảng năm nghìn lượng thì kẻ này chẳng dám làm đâu nhé ...

Chu Thất Thất khẽ cau mày...

Nàng cố tìm hiểu xem tên này thuộc loại nào... Và nàng cũng chợt nhớ đến lời thiên hạ đồn đại về năm gã lưu manh nhất trong giới thương gia giang hồ là Ỗ Sĩ, Nông, Ngư, Thương, Bốc. Và cái tên Giả công tử này nhất định là “Gian Thương” Giả Lộc Bì.

Chu Thất Thất càng băn khoăn, không hiểu tại sao đám người này lại tính chuyện làm ăn với lão này? Chẳng lẽ họ lại muốn vong thân bại sản?

Giả công tử móc trong túi ra một con cóc làm bằng ngọc phỉ thúy lớn gần bằng cái chén. Ánh ngọc xanh rờn và nhất là cặp mắt của con cóc là hạt minh châu thật lớn. Ánh đèn hắt vào phản chiếu lung linh...

Giả công tử vỗ vỗ vào con cóc ngọc:

- Các người đều là những người biết xem quý vật, con cóc ngọc này tốt xấu chắc quý vị đều biết rồi. Tại hạ không muốn quảng cáo làm chi. Vậy xin các vị cứ cho giá.

Toàn đại sảnh đều im lặng...

Chu Thất Thất cười thầm...

Nàng định chừng ai cũng biết cái lợi hại của Giả Lộc Bì cho nên không dám nói chuyện với hắn về giá cả. Thật ra thì con cóc ngọc này đáng giá khoảng trăm sáu ngàn lượng...

Giả công tử dòm quanh và chăm chú vào một người mập mạp có vẻ đại thương nhân, hắn cười cười:

- À ông bạn Thi Vinh Quý đây rồi... đâu đã từng buôn bán châu ngọc. Hãy nói thử xem sao?

Gã Thi Vinh Quý gượng cười làm núng nính hai gò má bệu:

- Ấy Ấy.... Theo đệ thì có thể là khoảng ba ngàn lượng.

Giả công tử xạm mặt cười nhạt:

- Ba ngàn lượng. Đó là người anh em cho giá cặp mắt của con cóc đấy chứ. Hà hà... cặp minh châu đó nhé, người anh em tìm được thì đệ xin bỏ sáu ngàn lượng liền lập tức.

Thi Vinh Quý cười hùa:

- A... tại hạ cũng biết ba ngàn lượng là quá ít, nhưng... vì tại hạ chưa xem được tận mắt cho nên tạ hạ chưa dám bỏ giá cao.

Ánh mắt Giả công tử vụt loé lên một cách dữ dằn:

- Chưa xem kỹ? Hừ bảo vật như thế này làm sao đệ dám rời tay? Chẳng lẽ người anh em lại không tin tại hạ à?

Thi Vinh Quý run run đồng thệ trên gò má và gã cúi đầu ầm...

- Ấy.. ấy.... vậy đệ xin cho giá sáu ngàn lượng vậy.

Giả công tử cười ha hả:

- Sáu ngàn lượng tuy chưa phải tới vốn nhưng tại hạ là kẻ luôn mua bán nhanh lẹ và cũng muốn dễ dãi cho người anh em một lần. Nhưng nguyên tắc “nắm tiền rồi mới giao hàng” đấy nhé. Đó là nguyên tắc làm ăn của đệ từ trước đến nay. Một nguyên tắc bất di bất dịch... hừ... sáu ngàn lượng cũng nhiều đấy chứ...

Có kẻ không dè được chấp giá mau như thế, Thi Vinh Quý lộ sắc mừng ra mặt... Những người khác cũng nhận thấy hắn được giá hời cho nên ai nấy cũng gật gù tắc lưỡi... có người tiếc nuối vì mình không mau miệng...

Chu Thất Thất cau mày... Nàng chợt nhớ đến cái tên Giả công tử này - hắn tên Giả Lộc Bì, “Lộc Bì” có nghĩa là lột da. Không biết chuyện này hắn có định lột da không thì không biết nhưng cách mua bán này thì quả thật thiếu công bình.

Vốn sinh trong một gia đình hào phú, giá trị của châu ngọc nàng biết rất sôi, bằng cặp mắt của con cóc này, hai hạt minh châu tương tự thế thì quả thật cũng có đến sáu ngàn lượng...

Lúc ấy Thi Vinh Quý đã sai người cân bạc và trao cho Giả công tử và tiếp lấy con cóc ngọc. Nhưng vừa xem qua hân vùng biến sắc run giọng:

- Khối ngọc này không... không phải là ngọc tốt... còn... còn hai hạt minh châu chỉ là một hạt chẻ làm đôi... Công tử... Giả công tử...

Giả công tử cười giọng điệu ngoa:

- Thật thế à? Vậy mà tôi cũng chưa xem kỹ. Nhưng hàng ra khỏi cửa thì không có chuyện đổi lại. Đó là nguyên tắc làm ăn. Chẳng lẽ con người già dặn trên thương trường như Thi thương gia lại chẳng biết sao?

Thi Vinh Quý trơ mặt sững sờ một lúc lâu và vùng bật ngựa ra ghế dựa cứ rũ như con gà chết.

Giả công tử bật cười khô khốc:

- Đây, còn món hàng thứ hai này là món hàng đặc biệt, món hàng mà đệ biết chư vị nằm trần trở trông mong...

Gã vừa nói vừa nhấc tay lên...

Mọi người dòm qua vạt há hốc mồm...

Thì ra nãy giờ không ai để ý, một cô gái mặc áo trắng ngồi co ro dưới chân Giả công tử bây giờ theo tay gã kéo đứng lên. Một thiếu nữ với mái tóc đen huyền loã xoã...

Nàng đứng lên trong dáng cách sợ sệt, da mặt nàng tái mét, nhưng càng sợ sệt, càng co ro, người con gái càng toát ra một vẻ đẹp nào nùng... Đôi mắt láo liêng khiếp đảm càng điểm xuyên cho khuôn mặt như đoá hoa hàm tiếu đọng giọt sương mai.

Người con gái ấy là món hàng đặc biệt?

Không khí nơi đại sảnh vụt như ngưng đọng lại, nhiều cặp mắt e ngại đổ dồn lên gương mặt cô gái đáng thương...

Giả công tử đưa mắt quan sát, môi gã khê hé nụ cười đắc ý. Gã kéo cô gái lại gần và lớn tiếng:

- Đây đáng phải là tiên nữ chốn bồng lai, là phi tần của hoàng đế. Nhưng có lẽ các vị kiếp trước dày công tu hành có nhiều lợi phúc cho nên chỉ cần bỏ ra một số bạc đáng giá thì vị tiên nữ này sẽ vĩnh viễn thuộc về tay mình... Lúc phiên muện, chư vị có thể sẽ tiêu sầu với khúc ca tuyệt diệu của nàng, lúc các vị cảm thấy lặng lẽ đìu hiu thì nàng sẽ cùng các vị dựa kề vóc ngọc... Vóc thân kiều diễm của nàng sẽ là liều thuốc an thần huyền diệu nhất trên cõi đời này.

Tất cả đều im lặng, một phần lớn là vì sự việc quá bất ngờ...

Qua một lúc lâu, chợt có người nói lớn:

- Nàng đã có tác dụng lớn như thế sao Giả công tử không giữ mà dùng?

Người phát biểu ý kiến đó có lẽ đã nghi ngờ thủ đoạn gian xảo của Giả công tử.

Giả công tử bật cười ha hả:

- Để dùng à? Ha ha... Đâu để các vị phải thắc mắc. Tại hạ nghĩ lâu rồi chứ. Chỉ hiềm vì lão thái thái nhà tại hạ dữ quá hơn sư tử hà đông cho nên tại hạ đành phải nuốt nước bọt để đưa nàng đi gỡ vốn đây chứ.

Giả công tử lại cao giọng:

- Các vị còn chờ gì nữa?

Xoạt...

Cùng một lượt với câu nói, Giả công tử giật phăng giải áo của cô gái...

Chiếc áo vụt ra khỏi người, khối da thịt nom lồ lộ dưới ánh đèn rực rỡ...

Cô gái co rúm lại nhưng nàng càng cử động thì những đường cong càng run rẩy như vũ nữ thoát y...

Giả công tử vẫy vẫy tay:

- Thấy chưa? Nếu có ai bảo rằng không đẹp thì người ấy quả là điên nếu không muốn nói là đui.

Giả công tử nói chưa dứt lời một đại hán mặt sẹo chẳng chịt đứng lên:

- Được rồi, ta bằng lòng trả một ngàn ngàn lượng.... một ngàn năm trăm ngàn lượng....

Nhiều người nhao nhao đứng dậy:

- Một ngàn tám trăm lượng....

- Hai ngàn lượng....

- Ba ngàn lượng....

Người thiếu nữ run bần bật, nước mắt trào ướt má... tia mắt đảo quanh chớp chớp như van lạy, cầu khẩn...

Chu Thất Thất cau mặt cắn môi...

Nàng vụt la lên:

- Tôi... tám ngàn lượng.

Tất cả ngẩn người...

Gã thiếu niên áo gấm ngồi đối diện xeo xéo với Chu Thất Thất mỉm cười:

- Một vạn lượng.

Vẻ mặt Giả công tử vụt nở như hoa...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Họ phát ngán cho số tiền quá cao...

Chu Thất Thất cắn môi nói lớn:

- Hai vạn lạng.

Không khí trong đại sảnh vụt sôi lên...

Bao nhiêu cặp mắt dồn về phía Chu Thất Thất. Trong tia mắt của họ bao hàm thích thú lẫn kinh dị...

Giả công tử mỉm cười ngó gã thiếu niên áo gấm:

- Vương công tử tính sao?

Gã thiếu niên mỉm cười lắc đầu...

Giả công tử vòng tay ngó Chu Thất Thất:

- Cung hỉ cô nương. Cô gái này thuộc về cô nương rồi... chẳng hay... chẳng hay bạc của cô nương để ở đâu? Hai vạn nhiều lắm đây.

Chu Thất Thất mím miệng ngập ngừng:

- Bạc tôi không có mang theo nhưng... nhưng trong vòng hai ngày...

Mặt gã công tử xạm xuống:

- Cô nương đùa chứ? Không có bạc thì phóng giá làm chi?

Bốn bên vụt nổi lên tiếng xì xầm, có nhiều giọng cười chế nhạo...

Chu Thất Thất đỏ mặt đứng lên...

Nhưng lão có dáng thầy đồ xơ xác ngồi lim dim từ đầu vụt mở mắt ra:

- Không sao, tôi xin cho cô nương mượn bạc...

Mọi người há hốc mồm....

Chu Thất Thất tròn xoe đôi mắt kinh dị...

Không ai ngờ một lão thầy đồ coi bộ nghèo rớt mồng tơi như thế mà lại có số bạc quá lớn như thế.

Giả công tử đã lờ trốn một lần bấy giờ bắt buộc phải gượng cười:

- Vị cô nương đây là người lạ, chẳng hay lão gia...

Lão thầy đồ khịt mũi lạnh lùng:

- Ông không tin cô ấy nhưng ta thì tin bởi các người không biết mà ta biết.

Giả công tử trở mặt:

- Vị cô nương đây là ai vậy?

Lão thầy đồ cười khẩy:

- Cho các hạ lừa người ta để lấy bạc ba mươi năm nữa cũng không biết được. Phụ thân vị cô nương này chỉ nhỏ một lông chân cũng đủ hơn gấp mười lần của các hạ. Ta cho các hạ biết vị cô nương ấy họ Chu.

Giả công tử trở mặt:

- Vị cô nương ấy là... thiên kim tiểu thử của Chu gia à?

Lão thầy đồ hừ hừ trong miệng và lại lim dim đôi mắt nhưng mọi người thì lại mở trừng trừng nhìn sững Chu Thất Thất.

Giả công tử lại cười híp mắt:

- Đã có lão gia đây bảo đảm thì đâu có chi là ngại...

Và gã quay qua cô gái hất hàm:

- Phi Phi, từ bây giờ ngươi là người của vị cô nương ấy. Sao còn chưa sang bên ấy đi?

Cái người kinh dị khi ấy hơn ai hết là Chu Thất Thất...

Nàng đoán không ra cái lão thầy đồ ấy là ai. Cũng không hiểu tại sao tên Giả Lộc Bì lại tin nhiệm ông ta như thế? Tín nhiệm một người mà từ đầu đến chân không đáng giá một ngàn lượng bạc.

Cô gái áo trắng chạy sang Chu Thất Thất. Nàng có dáng điệu dịu dàng uyển chuyển và giọng nói như mật rót:

- Kể bị nạn là Bạch Phi Phi xin ra mắt Chu cô nương.

Chu Thất Thất lật đật đỡ nàng đứng dậy...

Ngay lúc đó Âu Dương Hỉ lên tiếng:

- Luôn luôn chuyện hay thường tồn lại phần sau. Chúng ta hãy đợi Lân nhị gia.

Chu Thất Thất hơi lấy làm lạ. Nàng không biết Lân nhị gia là ai. Tại sao mọi người có vẻ cung kính đối với ông ta như thế?

Nàng liếc mắt qua bắt gặp tia mắt của một gã thư đồng không biết tự bao giờ đứng sau lưng gã công tử áo gấm. Từ lâu nàng không để ý thấy gã thư đồng chăm chăm nhìn nàng, mặt hắn có vẻ quen quen nhưng không biết nàng đã gặp hắn ở đâu rồi.

Nàng nhìn hắn chột giật mình vì bao nhiêu con mắt trong đại sảnh đều đổ dồn về phía lão có dáng thầy đồ câu nói của Âu Dương Hỉ. Không lẽ Lân nhị gia lại là người này hay sao?

Nhưng đúng là Lân nhị gia rồi. Lão thầy đồ quay lại thẳng bệ đen đứng sau lưng:

- Khổ Hải Nhi, chúng ta có mang theo những gì hãy đưa ra để quý vị đây cho giá đi.

Khổ Hải Nhi chậm chậm bước ra và nói:

- Năm mươi gánh Ô Long Tỉnh.

Xôn xao một lúc, một đại phú thương địa phương đưa được giá năm ngàn lượng.

Khổ Hải Nhi lại nói:

- Dầu Đồng Hoa, năm trăm giỏ... mực tốt, một ngàn thẻ.

Hắn nói luôn một hơi bảy tám món hàng, món nào cũng là đặc sản của các địa phương xa tự nhiên chỉ thoáng qua đã có người mua giá cao.

Chu Thắt Thắt chỉ thấy những bao bạc được Lãnh nhị gia thu đủ, nhưng hàng hoá thì không thấy đâu cả. Nàng thấy kỳ dị.

Thật quả Lãnh nhị gia này là một thương gia giàu sụ mà lại nhiều uy tín. Thế mà tại sao ông ta lại ăn mặc xoàng xĩnh như thế? Con người quả là lập dị quá mức.

Khổ Hải Nhi lại nói tiếp:

- Năm trăm thạch gạo lúa thơm.

Trúng được hai mối to, Giả công tử cứ ngồi yên nhip căng xem thiên hạ thì khi nghe đến “gạo lúa thơm” hắn vụt nhồm lên:

- Món đó đệ xin mua cho.

Khổ Hải Nhi hỏi:

- Bao nhiêu?

Giả công tử trầm ngâm một lúc rồi nói với giọng quả quyết:

- Một vạn lượng.

Thật ra lúa thơm hiện tại rất hiếm nhưng thị trường chỉ khoảng hơn hai mươi lượng một thạch. Với số năm trăm thạch mà Giả công tử mua giá một vạn kể là vừa phải. Không ngờ gã thiếu niên áo gấm Vương công tử vụt lên tiếng:

- Một trăm năm mươi ngàn lượng.

Giả công tử hơi sững sốt nhưng rồi gã bậm môi:

- Một vạn sáu ngàn lượng.

Wương công tử mỉm cười:

- Hai vạn lượng.

Giả công tử biến sắc:

- Hai vạn lượng? Vương công tử bộ đùa sao? Từ xưa đến nay làm gì có giá đó?

Wương công tử cười nói:

- Huynh đài thấy cao thì xin để cho đệ vậy?

Giả công tử ngần ngừ một lúc rồi vụt nghiêng rằng:

- Được rồi... hai vạn mốt.

Một con người luôn nắm chắc vấn đề thương mại từng giờ mà lại mua vượt quá cao giá chợ như Giả công tử khiến cho mọi người hoang mang... Họ xì xầm to nhỏ không ngớt.

Wương công tử lại cười:

- Ba vạn.

Wương công tử luôn luôn vọt giá cao chứ không rặn từng ngàn một như Giả công tử càng làm cho thiên hạ giật mình. Họ không biết thị trường đang có bí mật gì đây?

Riêng Giả Lộc Bì nghe gắt giá xong thì nhảy nhồm lên như bị đổ nước sôi:

- Ba vạn. Trời ơi... Vương công tử điên rồi sao chứ?

Gã Vương công tử rần mặt lạnh lùng:

- Giả huynh nói năng nên cẩn thận một chút.

Hoành hoành thao túng thị trường rộng lớn có lẽ đây là lần thứ nhất Giả Lộc Bì biết ngán gã Vương công tử. Hắn không dám nói gì thêm nữa mà ngồi bệt xuống ghế như tờ giấy sập.

Khổ Hải Nhi nói:

- Nếu không ai gát giá nữa thì năm trăm thạch lúa thơm này về Vương công tử vậy.

Giả Lộc Bì vội la lên:

- Khoan.

Và giọng gã run run:

- Vương công tử, đệ xin thêm một ngàn. Như vậy là ba vạn một. Xin công tử nhường cho đệ chuyển hàng này.

- Thôi, huynh đã nói hết lời, đệ đành phải nể tình mà nhường vậy.

Giả Lộc Bì nghe vậy mừng quá lật đật lo đếm bạc trao qua.

Mọi người cảm thấy như từ cung trăng rơi xuống. Mua hàng bằng một giá quá đắt mà họ Giả lại tỏ vẻ vui mừng thì thật không còn ai biết đâu mà rõ nữa. Có lẽ lão này đến lậm vì mua bán mà hoá điên?

Gã Khổ Hải Nhi thu xong bạc vụt cười ha hả. Giọng cười của gã thật là kỳ cục.

Vương công tử cũng ngửa mặt lên trần nhà cười chúm chím...

Giả Lộc Bì đắm ngơ:

- Cười... cười cái gì vậy?

Khổ Hải Nhi nói:

- Tôi cười cái người ở Phủ Khai Phong đặt mua của ông năm trăm thạch gạo thơm với giá năm vạn bạc đấy mà.

Giả Lộc Bì giật mình đánh thót:

- Sao? sao?... Người ấy sao?

Khổ Hải Nhi cười hi hi:

- Người ấy chắc chắn điên. Và vì thế nên ông mới dám bỏ ra ba vạn một để mua cho kỳ được số gạo này.

Giả Lộc Bì gặng lớn:

- Nhưng tại sao người biết?

Khổ Hải Nhi cứ cười:

- Cái ông cự phú đặt mua gạo của ông ấy là người của Lãn nhị gia tôi mà làm sao lại không biết được? Chờ cho ông đến Khai Phong thì người ấy đã đi mất biệt rồi. Nhưng không sao. Ông ta vẫn còn một ngàn ngân lượng để đặt cọc kia mà? Ha ha... Không dè suốt đời lột da thiên hạ mà bây giờ ông bị một vỏ cũng khá đau.

Giả Lộc Bì tái mặt nhưng chưa tin hẳn:

- Thế còn... còn Vương công tử?

Khổ Hải Nhi cười sặc:

- Vương công tử à? Thì Vương công tử là người mà lão gia tôi mời giúp đó mà.

Giả Lộc Bì nắm cứng tay chồm tới...

Đôi mắt lim dim của Lãnh nhị gia vụt tròn xoe:

- Muốn gì?

Giả Lộc Bì bị tia mắt quét như một lần roi điện rùng mình thụt lui luôn mấy bước... Và hần vùng ôm mặt khóc ồ ồ...

Chu Thất Thất nín cười không nổi mà cả đại sảnh lúc đó cũng rúc rích khắp nơi. Giả Lộc Bì bị vỗ đầu làm mọi người hả dạ.

Lãnh nhị gia cười tủm tỉm:

- Thi bằng hữu vừa rồi cũng bị vỗ nặng... Khổ Nhi, hãy lấy ba ngàn lượng trao cho người ta. Thi bằng hữu, của thiên trả địa mà. Cầm đi đừng khách sáo gì cả.

Thi Vinh Quý vui mừng tạ ơn rồi rút...

Chu Thất Thất gục gật đầu...

Bây giờ nàng mới thấy rõ con người của Lãnh nhị gia. Ông ta đúng là một phú gia lương thiện nhưng đủ sức ăn miếng trả miếng với kẻ gian thương.

Lãnh nhị gia lim dim đôi mắt...

Khổ Hải Nhi cũng bắt đầu trở lại giọng bình thường:

- Bây giờ đến... tám trăm tuần mã.

“Tám trăm tuần mã”. Bốn tiếng vừa phát ra, cả đại sảnh nhao nhao lên lập tức...

Từng đôi mắt sáng lên như bắt gặp vàng. Đặc biệt có hai nhóm người. Một nhóm gồm ba người lưng hùm vai gấu, mắt sáng như sao. Nhóm kia gồm hai...

< Thiếu trang 345 - 346 >

Vừa nói hần vừa kéo hổ báo bỏ đi ra...

Mọi người thấy bọn Thạch gia huynh đệ đột nhiên làm lạnh như thế ai ai cũng lấy làm kỳ lạ... Nhưng không ai kịp suy nghĩ thêm vì ba anh em họ Thạch đã lao vào nhanh như cắt với ba ngọn trường đao nhoáng xuống đầu Tây Môn Giao...

Như đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, Tây Môn Giao cười nhạt và lách xéo mình qua...

Bứt... Bứt....

Nhiều tiếng dội khua lên, chiếc bàn bằng gỗ quý đã bứt ra thành bốn đoạn.

Có nhiều tiếng kêu lên khùng khiếp...

Thạch Văn Hổ mắt đỏ ngầu ngầu:

- Một còn một mất, không có lời thôi.

Ánh thép lại vung lên, Thạch gia huynh đệ ào ào xốc tới...

Gã mặt vàng như bệnh cùng bọn với Tây Môn Giao này giờ làm thỉnh thỉnh linh đứng phắt lên kéo Tây Môn Giao ra xa và lớn tiếng:

- Xin ba vị dừng tay nghe tôi một lời.

Thạch Văn Hổ ngăn Bư, Báo lại:

- Để xem Long Thường Bệnh muốn nói gì.

Long Thường Bệnh nhăn nhăn da mặt vàng nghệt:

- Chúng ta gây sự tại đây sẽ là mất hoà khí giang hồ, hơn nữa sẽ làm mất mặt Âu Dương huynh, cho nên tại hạ nghĩ rằng...

Thạch Vân Hồ gầm lên:

- Bất luận thế nào, tám trăm con ngựa này phải thuộc về bọn ta.

Long Thường Bệnh mỉm cười:

- Các vị quyết phải được, chúng tôi quyết phải được vậy thì còn sống chết với nhau... nhưng nếu chúng ta chia hai, mỗi phía bốn trăm con thì có lẽ sẽ không mất niềm hoà khí.

- Long lão đại nói thế cũng có lý...

Long Thường Bệnh mỉm cười:

- Vậy chúng ta hãy nắm tay lại để thủ tín.

Thạch Vân Hồ có hơi do dự nhưng cuối cùng cũng vui vẻ nhận lời:

- Được rồi, bốn trăm con cũng tạm được.

Long Thường Bệnh tươi cười bước tới, hai bên cùng chìa tay...

Thình lình, tay trái của Long Thường Bệnh vụt bắn ra hai tia sáng và tay phải vừa chìa ra đã lật lại đẩy ngay vô ngực Thạch Vân Báo và Thạch Vân Bưu...

Thạch gia huynh đệ cùng rú lên một lượt loạn choạng thụt lùi...

Thạch Vân Hồ trừng trừng đôi mắt:

- Người... người...

Chưa nói trọn câu Thạch Vân Hồ vùng há miệng, máu từ trong miệng trào ra ồ ạt...

Gương mặt chần vẩn của Thạch Vân Bưu và Thạch Vân Báo đỏ rần và chợt biến ra màu bầm tím.

Cả ba từ từ quỵ xuống như thân cây đổ gốc, tay chân giật giật liên hồi, tắt thở.

Những người trong đại sảnh đưa mắt nhìn nhau im lặng. Long Thường Bệnh chậm chậm ngồi xuống điềm nhiên và dáng điệu của hắn vẫn như người đau mới mạnh...

Âu Dương Hỉ thoáng vẻ tức giận, nhưng lại làm thinh...

Chu Thất Thất hết sức bất bình, nhưng nàng nghĩ không ai có thái độ gì cả thì mình cũng không tội gì phải lo cho mệt. Nàng nhìn gã Khổ Hải Nhi, thấy gã chỉ liếc sơ ba cái thấy của anh em họ Thạch và nói một cách tự nhiên:

- Cuộc người đã xong, bây giờ đến cuộc mua bán.

Tây Môn Giao cười ha hả:

- Tự nhiên.

Vừa nói hắn vừa cởi gói mang trong mình ra để trên bàn. Bao được mở ra, vàng ròng chói lọi.

Khổ Hải Nhi hỏi:

- Bao nhiêu?

Tây Môn Giao cười:

- Hai ngàn lượng vàng ròng, tưởng cũng quá đủ rồi chứ.

Gã Vương công tử ngẩng mặt mỉm cười:

- Đệ có hai ngàn lạng một lượng.

Câu nói của Vương công tử không chỉ làm cho Chu Thất Thất giật mình mà cả đại sảnh cũng đều kinh ngạc.

Tây Môn Giao cười khà khà:

- Vị công tử định nói càn rỡn chắc?

Vương công tử mỉm cười:

- Trước ba thi thể nằm sòng sượt nơi đây thì không ai có thể đùa được cả.

Tây Môn Giao xoay mình lại nhìn thẳng vào mặt họ Vương và lừ lừ bước tới.

Mọi người đều chú ý Tây Môn Giao. Họ quên hẳn Long Thường Bệnh. Gã mặt vàng này đã lén đến sau lưng Vương công tử và hẳn giơ tay lên.

Họ Vương vẫn ngồi im lặng...

Tây Môn Giao cười sằng sặc:

- Chịu nổi ba chưởng thì ta sẽ nhường ngựa lại cho...

Chưa nói hết câu hai cánh tay đã vung lên nhắm vào hai bên bả vai của Vương công tử...

Ở đằng sau hai bàn tay của Long Thường Bệnh cùng một lúc bay ra bảy tia sáng chớp...

Chu Thất Thất đứng phắt lên...

Nhưng Vương công tử đã quật ngược ống tay áo rộng ra phía sau. Hành động quá lạ lùng như ba người cùng một lượt. Bảy tia chớp bị cuốn gọn trong cánh tay áo rộng và thêm một cái vẩy nữa, bảy tia sáng đó quật ngay ra phía trước tạt vào giữa ngực Tây Môn Giao...

Một tiếng rú lên khủng khiếp, Tây Môn Giao bật ngựa ra phía sau...

Long Thường Bệnh tái mặt nhưng gã vẫn bình tĩnh rút tay lại, lập tức rút ra hai ngọn chủy thủ, chồm tới sát sau lưng họ Vương...

Y như có thêm mắt phía sau, Vương công tử không quay đầu lại, chỉ nhẹ rướn mình lên và hai ngọn chủy thủ sượt sát qua vải áo gấm cắm phập lên mặt bàn phía trước...

Bây giờ mới thật là hoảng hốt, Long Thường Bệnh biết không ăn được nữa, hắn quay mình thật lẹ ra ngoài...

Nhanh như cắt, Vương công tử nghiêng mình qua, tay trái nghiêng mặt ghế cho ngọn chủy thủ xoay đúng hướng, tay phải đập nhẹ lên mặt bàn... vút.

Ngọn chủy thủ mà Long Thường Bệnh phóng ghim ở trên mặt bàn vút trở ra xẹt đúng lại giữa lưng của hắn...

Long Thường Bệnh rú lên một tiếng ngã sấp xuống, tay chân duỗi thẳng.

Vương công tử miệng chum chim cười, nhưng vẫn không quay lại:

- Độc thật, loại ám khí chưa từng thấy.

Không khí lạnh như không có hơi thở này giờ vụt trở nên thoải mái. Ai ai cũng thoải mái khi thấy những tên gian đồ đền tội.

Chu Thất Thất thở phào...

Nàng không ngờ con người thư sinh như gã họ Vương mà bản lĩnh lại lời hại như thế...

Ngẩng mặt lên lại bắt gặp tia mắt của gã thư đồng sau lưng họ Vương đang nhìn nàng chăm chăm, môi gã mỉm cười như muốn nói gì.

Chu Thất Thất cau mặt khó chịu...

Tại sao hắn cứ chăm chăm nhìn nàng như thế chứ Có phải gã biết nàng không?

Nhưng chính nàng cũng cảm thấy mặt gã thơ đồng này rất quen.

Chu Thất Thất ngồi lặng thinh suy nghĩ. Bạch Phi Phi vẫn đứng sát bên cô chủ mới, mặt nàng như hoa nở và môi cứ chum chím cười.

Nhưng cố suy nghĩ nát óc Chu Thất Thất vẫn không sao nhớ được gã thơ đồng này ở đâu và nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi nàng lại nhớ đến Trầm Lăng...

Nàng không biết Trầm Lăng ở đâu? Chàng đang làm gì? Không biết có nhớ nàng không?

Chợt nghe Âu Dương Hỉ nói sát một bên:

- Đêm đã khuya, tiệc đã dọn sẵn chẳng hay cô nương có vui lòng?...

Đã hai ngày liên tiếp Chu Thất Thất mới nghe được câu trúng ý vừa lòng. Nàng mỉm cười và khẽ gật đầu...

Nàng đứng dậy và lúc đó mới hay rằng đại sảnh đã đi ra hết quá phân nửa. Năm cái thây cũng đã được khiêng đi cả rồi...

Nàng giật mình đỏ mặt. Nàng tức tối không hiểu tại sao mỗi lần nhớ tới Trầm Lăng là y như rằng hồn vía bay đâu mất cho đến biến động xung quanh như thế nào mà nàng cũng không hay.

Phòng ăn rất trang nhã, thức ăn cũng rất là thịnh soạn. Chu Thất Thất là con nhà giàu có nhưng chưa từng thấy bữa tiệc nào ngon như thế.

Tuy nhiên nàng vẫn ăn thật ít và khi liếc thấy Vương công tử và hai người ngồi gần bên y như là không đụng đũa đến bao giờ. Họ ngồi nhìn thiên hạ ăn mà thôi.

Trội hơn hết là Lãnh nhị gia. Ông này coi đáng thầy đồ nhưng ăn thì như hổ tương...

Âu Dương Hỉ luôn nói luôn cười đặc biệt ân cần với Chu Thất Thất. Chẳng những vốn vã với nàng mà còn trịnh trọng giới thiệu nàng với tất cả mọi người.

Chu Thất Thất miễn cưỡng mỉm cười đáp lễ:

Chợt nghe Âu Dương Hỉ nói lớn:

- Vương huynh đây vốn là Lạc Dương thế gia công tử. Đạo này đi ngang thấy bằng hiệu của “Vương Sâm Ký” thì đó là cửa hàng của Vương công tử đây.

Ba tiếng “Vương Sâm Ký” lọt vào tai Chu Thất Thất như một tiếng nổ chát chúa. Nàng không còn nghe thấy Âu Dương Hỉ nói thêm gì nữa.

Bất giác nàng đưa mắt về phía Vương công tử, người này và gã thơ đồng có bộ mặt thật sáng sủa cũng ngó nàng mỉm cười.

Vương công tử lên tiếng:

- Tại hạ họ Vương, tên Lâm Hoa.

Chu Thất Thất run giọng:

- Trại... trại hòm....

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Chu cô nương nói chi thế?

Da mặt ửng hồng của Chu Thất Thất vụt biến thành màu trắng bệch. Nàng trừng trừng nhìn gã họ Vương bằng tia mắt hãi hùng...

“Vương Sâm Ký”... Vương Lâm Hoa phải chăng là gã thanh niên áo đỏ yêu ma... gã thơ đồng phải chăng là bạch y thiếu nữ... Thôi... đúng rồi, thảo nào trông mặt quen quen... Hắn cải trang mà nàng không nhận ra, nhưng chính hắn biết nàng...

Thấy Chu Thất Thất khi không lại vụt run run và tái mặt, Âu Dương Hỉ lật đật chạy lại hỏi:

- Chu cô nương làm sao thế?

Chu Thất Thất đứng phắt lên, chiếc ghế nàng ngồi ngã lật ra sau và nàng xô bàn loạng choạng chạy băng ra cửa...

Nhiều tiếng gọi vọng theo:

- Chu cô nương... Chu cô nương.

Bạch Phi Phi kêu giật giọng:

- Chu cô nương cho tôi theo...

Chu Thất Thất không dám quay đầu, nàng băng chạy như điên...

Không biết tự bao giờ bên ngoài trời đã mưa. Chu Thất Thất cầm đầu chạy riết... Ánh mắt kì dị, nụ cười ma quái của gã Vương Lâm Hoa cứ như đeo sau lưng nàng.

Y như có người đang đuổi theo sau, chỉ cần nàng dừng lại thì ám ảnh đó sẽ phủ lấy nàng...

Chu Thất Thất càng chạy càng thở, càng thở càng nghe như nghẹt cổ. Nước mưa đổ xuống đầu, đầm đìa xuống lưng, xuống mặt, mắt mở không ra.

Nàng tự biết cứ chạy mãi như thế sẽ đến lúc nàng quỵ xuống chết luôn, nhưng nàng cứ chạy.

Nàng cảm thấy trước mắt chập chờn bóng nhà cửa lơ mờ trong màn mưa đục, chập chờn như có cánh cửa mở hoạc ra... Nàng không còn suy nghĩ được gì nữa cứ đâm đầu mà chạy và té quỵ xuống.

Nàng nằm lịm đi một lúc và hé mắt nhìn quanh...

Thì ra ngôi nhà mà nàng chạy vào là một toà miếu cũ, mái tường nhiều nơi vỡ đổ, tượng thần nứt mẻ lâu đời, bên dưới bức tượng một đồng lửa chập chờn...

Một bà lão tóc bạc phơ đang ngồi khều lửa...

Chu Thất Thất ngồi dậy thở phào. Nàng cố gượng cười với bà lão:

- Lạnh quá, lão bà bà cho tôi sưởi nhờ tý được chăng?

Vẻ mặt bà lão rất hiền từ nhưng cũng rất là lạnh nhạt. Bà chỉ gật đầu chứ không đáp lại.

Tóc của Chu Thất Thất rối bởi dầm nước, quần áo nàng dán sát vô mình, làn da căng thẳng như lộ hẳn ra ngoài. Cũng may đây là bà lão chứ nếu trước mặt đàn ông như thế thì quả thật là khó chịu...

Dầu vậy nàng cũng thấy lỗ tai nóng bừng bừng, đưa tay ra vén tóc bằng một bộ điệu lúng túng...

Tia mắt bà lão dịu dần. Bà nhìn nàng và khẽ lắc đầu:

- Tội nghiệp, quần áo ướt dầm hết... lạnh lắm phải không?

Vốn đã lạnh run, nghe bà lão hỏi như nhắc nhở làm cho Chu Thất Thất càng run hơn nữa. Tuy ở bên đồng lửa, rằng nàng vẫn đánh cảm cập và cảm thấy toàn thân đông cứng.

Bà lão áo xanh dịu giọng:

- Không có ai là đàn ông ở đây tôi thấy cô nương nên cởi áo vắt nước rồi hơ lửa cho không rồi sẽ mặc, mới có thể ấm được.

Tuy không muốn nhưng vì lạnh quá, Chu Thất Thất đành phải nghe lời bà lão. Nàng cởi y phục và mặt đỏ bừng...

Bà lão áo xanh mỉm cười:

- Cũng may ta là đàn bà không thì...

Chu Thất Thất vụt ngừng tay. Nàng không cởi hết quần áo lót tuy nhiên, bộ đồ lót mong manh trắng trẻo cũng đủ phô bày toàn vẹn những đường cong tuyệt mỹ.

Nàng thu mình lại trong cho quần áo mau khô...

Thình lình bên ngoài có tiếng người đằng hắng...

Chu Thắt Thắt giật mình co rút lại:

- Ai... ai đó?

Bên ngoài có tiếng người già cả:

- Mưa to quá, cho kẻ xuất gia này đứng nhờ một chút ngoài hiên.

Chu Thắt Thắt thở phào:

- Tu hành tự nhiên là quân tử, đừng vào cũng đừng dòm ở cửa sổ nhé.

Chợt nghe tiếng cười ha hả:

- Quân tử đứng ngoài hiên, nhưng có tiểu nhân dòm trên nóc.

Chu Thắt Thắt hoảng hồn chụp lấy đồng quần áo che ngang trước ngực và ngược mắt về chỗ phát ra tiếng cười...

Trên xà ngang nóc miếu, nơi mạng nhện văng tứ phía ló ra cái đầu, cặp mắt thao thao như mắt mèo đang nhìn như sói vô thân thể của nàng.

Vừa thẹn, vừa tức, Chu Thắt Thắt thét lên:

- Người... người là ai? Người ở đó bao lâu rồi?...

Người ấy cười hì hì:

- Không lâu, vừa đủ để mãn nhãn vậy thôi.

Mặt Chu Thắt Thắt bùng bùng như lửa. Nàng loay hoay mà bộ quần áo vẫn không làm sao che kín được thân mình. Nàng thẹn quá thiếu điều chui xuống đất.

Người trên trần lại cười hô hố:

- Tiếc vì mắt ta hơi kém mà bộ đồ lót của tiểu cô nương lại chẳng tụt ra luôn.. ôi tiếc quá. Tiếc quá.

Chu Thắt Thắt giận quá hét lên:

- Đồ ăn trộm, đồ khốn nạn, người...

Gã trên trần buông tay nhảy xuống. Hắn mặc chiếc áo da dê cũ mềm phanh ngực, tay cầm bầu rượu lưng giắt chiếc dao trần, tuổi không lớn lắm nhưng râu ria xồm xoàm, cặp chân mày như hai bệt mực và đôi mắt y như mắt cú mèo nhìn chòng chọc vào mình Chu Thắt Thắt.

Chu Thắt Thắt cứ ngồi cố che chiếc áo. Nàng tức tối không đứng dậy để cho gã mấy bạt tai. Thẹn quá nàng nói một câu hết sức ngây thơ:

- Người... đi ra, chờ ta mặt quần áo đã.

Gã râu xồm cười hì hì:

- Ngoài kia lạnh lắm, ta không ra đâu.. hừ hừ... có một người biết cái đẹp, biết cái tình... như ta bầu bạn với cô nương như vậy có phải vui vẻ hơn không?

Chu Thắt Thắt liếc quanh, nàng hy vọng bà lão áo xanh là một võ lâm cao thủ, trước cảnh này bà sẽ ra tay can thiệp, không dè thấy bà ta rút vô trong kẹt mặt mày lấm la lấm lét...

Chu Thắt Thắt chớp chớp mắt và vùng cười nhạt:

- Người có biết ta là ai không? Ta là “ma nữ” Chu Thắt Thắt đây. Ta không phải người dễ chọc đến đâu... Biết điều thì hãy mau mau đi ra để khỏi chết oan.

Định dùng hai tiếng “ma nữ” để dọa tên đó không dè hắn ta chỉ khựng lại phút đầu rồi lại cười ha hả:

- Thế cô nương có biết ra là ai không?

Chu Thắt Thắt thét lên:

- Người là con chó.. là súc sinh.

Gã râu xồm lại nhăn nhó cười:

- Ta là Phục Ma Kim Cang Hoa Hoa Thái Tuế đây... cô bé hãy ngoan ngoãn....

Chu Thắt Thắt giận quá hoá run lên và nàng vụt đứng phắt dậy chỉ tay vào mặt gã râu xồm:

- Được, muốn xem cứ xem. Xem cho rõ... kéo ra móc đôi mắt người ra rồi không có đâu mà xem.

Gã râu xồm hết hồn. Hắn không dè nàng dám đứng lên như thế... Hắn đâm hoảng, hoang mang không dám nói ngay.

15. Hòn Ngọc Mỗi Manh

Đã đến nước liễu, Chu Thắt Thắt nhích lên...

Gã râu xồm lại thụt lùi từng bước. Đôi mắt cú mèo của gã tròn xoe đầy kinh ngạc...

Ngay lúc đó ngoài hiên vụt có tiếng lạnh lạnh:

- Dâm tặc, người có ra không?

Một bóng người ló bên ngay cửa sổ, đầu đội nón lá, chòm râu dưới cằm phất phơ... Bóng tối ngập khuôn mặt không trông rõ chủ thấy chùm tua đốc kiếm sau lưng tà tà theo gió uy nghi như pho tượng thờ....

Gã râu xồm sững sốt:

- A... ông gọi tôi ra?

Người đội nón là cười mỉm:

- Ngoài người ra thì còn ai nữa?

Hơi lụng khụng một giây, nhưng gã râu xồm bật cười ha hả:

- Té ra ta là “dâm tặc” ư?

Và gã vụt nhún mình như một con chim lướt ngang qua đầu Chu Thắt Thắt và vút luôn ra cửa...

Chu Thắt Thắt mỉm môi. Nàng không dè thân pháp của gã lại cao cường như vậy.

Ánh kiếm loé lên, bóng người ngoài cửa sổ kà một đạo nhân vóc dáng nhỏ thó hiện ra và bầu rượu trên tay gã râu xồm cũng vừa đưa tới..

Keng.

Không ngờ chiếc bầu rượu lại bằng kim khí, kiếm thép chạm vào khua lên một tiếng dội ra...

Vị đạo nhân đánh luôn ba kiếm, chiếc bầu rượu chớp nhoáng liên hồi. Chu Thắt Thắt đứng nhìn sững sốt, nàng không dè đây là hai cao thủ ưu hạng võ lâm...

Bà lão áo xanh đứng sau lưng nàng bảo nhỏ:

- Cô nương mặc y phục vào mau lên.

Chu Thắt Thắt giật mình quay lại:

- Đa tạ lão bà.

Quần áo hãy còn ướt, nàng mặc vào ngó ra ngoài giữa màn mưa u ám ánh thép loé lên, hạt mưa bắn văng tua tủa bốn bên...

Kiểm pháp của lão đạo sĩ không thấy gì tinh diệu lắm nhưng nhanh nhẹn lạ lùng. Kiếm rút gió re re như xé nước. Kiểm pháp của ông ta xem chừng không kém kiểm pháp của “Ngọc Diện Dao Cầm Thần Kiếm Thủ” là mấy...

Gã râu xồm chừng như có hơi hoảng:

- Gã mũi trâu, ta với lão không thù oán gì cả tại sao người đánh rất quá vậy?

Người đạo sĩ lạnh lùng:

- Bất luận là ai, nguyên nhân gì, đã cùng ta giao đấu thì nên biết rằng bảo kiếm của ta chưa từng tha một kẻ nào.

Gã râu xồm xem chừng sợ thật:

- Luôn cả kẻ không thù oán như ta người cũng giết nữa à?

Người đạo sĩ cười nhạt:

- Được chết dưới thanh kiếm của ta là phúc lớn đấy chứ.

Gã râu xồm la lớn:

- Ác... ác quá.

Vẫn nói với nhau nhưng lão đạo sĩ vẫn không ngừng kiếm. Lão đánh luôn một hơi hơn hai mươi kiếm làm cho gã râu xồm cuống quýt..

Soạt.

Soạt.

Thanh kiếm loáng lên, chiếc áo da dê của gã râu xồm đứt luôn mấy mảnh bay tung theo gió, và gã càng quỳnh quáng hơn lên.

Gã lụp chụp tràn qua tránh lại thêm hai ba bộ thanh kiếm lão đạo sĩ lách qua bầu rượu bay thẳng vào ngực gã...

Chu Thắt Thắt buột miệng kêu lên:

- Đùng... hấn chưa đáng tội chết.

Nhưng nàng nói quá thừa, thanh kiếm đang đà đâu còn ngừng lại...

Kịch...

Tiếng dội nho nhỏ kéo theo âm thanh kim khí, thanh kiếm trên tay lão đạo sĩ bị tiện ngang phân nửa.

Thì ra trong đường tử kê tóc, gã râu xồm rút phát thanh đao lao mạnh, hai ánh thép chạm vào nhau, thanh kiếm đứt làm đôi...

Lão đạo sĩ giật mình thụt lùi luôn mấy bước...

Gã râu xồm cười ha hả:

- Hay, lão buộc thanh thần đao của ta phải bay ra ngoài thì kiểm pháp cũng đáng liệt vào trong năm danh thủ đấy.

Lão đạo sĩ đưa nửa thanh kiếm lên ngang ngực đề phòng...

Nhưng gã râu xồm không thừa thế đánh tiếp mà lại lộn mình ra sau hơn ba trượng...

Trong tiếng mưa gió, tiếng gã gầm vang lên:

- Cô em nhỏ, lần sau có cớ đồ hãy cẩn thận xem chừng biết chưa...

Giọng nói kéo lần ra và mất hút theo bóng gã...

Lão đạo sĩ đứng sững dưới cơn mưa, nửa thanh kiếm trên tay từ từ hạ xuống. Giọt mưa đổ xuống chiếc nón lá nghe lách cách...

Chu Thất Thất cũng sững sờ... chợt nhìn ra lão đạo sĩ, nàng vội kêu lên:

- Đạo gia, xin mời vào đây nhận của tiểu nữ một lạy tạ ơn...

Lão đạo sĩ chậm chậm đi vô..

Chu Thất Thất nói:

- Vừa rồi nhờ ơn đạo trưởng...

Lão đạo sĩ vụt cười chận lời:

- Cô nương có biết ta là ai không? Có biết tại sao ta lại cứu nàng không? Tại vì ta muốn đem nàng đi cho nên ta không muốn nàng lọt vào tay người khác...

Chu Thất Thất sững sờ...

Lão đạo sĩ đưa thanh kiếm cụt hất ngược chiếc nón lá. “Huyền Đô Quan Chủ” Đoạn Hồng Tử.

Chu Thất Thất giật mình, nhưng nàng vẫn cười:

- Bữa nay kể thật là may, lại có thể gặp được Đoạn Hồng đạo trưởng. Chẳng hay vừa rồi đạo trưởng nói đưa tôi đi đâu?

Đoạn Hồng tử nói:

- Ta phải gặp Hoa Nhị Tiên.

Chu Thất Thất hơi dỗi nhưng nàng vẫn nói êm:

- Hoa Nhị Tiên hiện tại ở Nhân Nghĩa Sơn Trang. Thế đạo trưởng chưa biết sao?

Đoạn Hồng Tử nói: - Đã thế thì bây giờ hãy dẫn ta đến đó.

Chu Thất Thất bật cười:

- Xin lỗi, tôi còn việc của tôi, đạo trưởng muốn gặp thì đến đó mà tìm.

Đoạn Hồng Tử trừng mắt:

- Tiểu a đầu lớn gan thật. Người định lừa ta à? Nên nhớ rằng tuổi tác của ta không phải dễ bị người lừa đâu.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi nói thật đấy. Vì có chuyện trọng yếu nếu không tôi sẽ đi với đạo trưởng ngay.

Đoạn Hồng Tử giận dữ:

- Đã gặp ta thì bất cứ chuyện trọng yếu nào cũng phải bỏ.

Trừ Trầm Lăng ra bất cứ ai giận dữ Chu Thất Thất đều xem như không có... thấy Đoạn Hồng Tử trừng mắt nàng cũng trừng mắt lại:

- Nếu tôi không đi thì sao nào? Ông hung dữ, ông lợi hại à? Hừ... đối với một tên vô danh ông còn không giữ nổi thanh kiếm mà...

Đoạn Hồng Tử gằn lớn:

- Không đi cũng không được.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Ông cho rằng tôi sợ ông đấy à?

Nàng vốn là người không biết sợ ai là gì. Dù đối phương là một cao thủ lợi hại nhưng cơn giận nổi lên, nàng coi như không có gì.

Thấy Đoạn Hồng Tử lăm lăm thanh kiếm nàng liền nghiêng mình sang bên trái thi triển “Hoài Dương Thất Thập Nhị Lộ Đại Tiểu Cầm Nã” chực đoạt lấy thanh kiếm...

Đoạn Hồng Tử cười sặc:

- Con a đầu không biết lợi hại. Phế cánh tay phải của người trước rồi sẽ dạy người sau...

Và lão vung kiếm lên vào cánh tay phải của nàng.

Tuy kinh nghiệm chiến đấu còn ít nhưng vốn lạnh lợi, vừa nghe nói Chu Thất Thất hét lên:

- Được rồi, ngoài cánh tay phải của ta, nếu người làm ta bị thương nơi nào khác thì người là súc vật.

Và nàng vung tay chiêu thức tung ra loạn đả. Trừ cánh tay phải mà nàng luôn có thủ kín đáo ngoài ra chỗ nào cũng mặc kệ. Nàng cứ đánh bừa...

Quả nhiên nhờ thế nàng đã cầm cự được với Đoạn Hồng Tử một lúc khá lâu.

Đoạn Hồng Tử cười sằng sặc: - Con a đầu giáo hoạt.

Và lão ta hất đốc kiếm sang bên phải đâm ngay qua ngực trái của nàng.

Luôn giữ chặt bên phải tự nhiên bên trái trống không và Chu Thất Thất cũng không dè Đoạn Hồng Tử lại đánh liều như thế nên nàng không sao tránh kịp...

Nghe một tiếng soạt nho nhỏ, mảnh áo trên vai đứt phốt. Chu Thất Thất hét lên:

- Đường đường cao nhân một phát nói ra mà không giữ đúng lời. Thất phu.

Giữa tiệc đông đủ anh hùng, vị “Huyền Đô Quan Chủ” này còn dám nhỏ nước miếng vào thức ăn để không cho Trầm Lăng ngồi vào thì còn việc gì mà lão ta không dám làm nữa chứ?

Nếu Chu Thất Thất biết điều đó có lẽ nàng không giận dữ như bây giờ.

Chém được một kiếm, Đoạn Hồng Tử cười sặc sụa, tận dụng chiêu thức độc ác nhất tấn công tới tấp.

Chu Thất Thất nghiêng rặng vận khinh công tránh né. Nàng thật không ngờ đường đường một kiếm khách thành danh như thế mà lại đi áp đảo một cô bé yếu mềm.

Giận quá nàng chửi to lên:

- Súc sinh, người... người quả là.. súc sinh.

Đoạn Hồng Tử trợn tráo:

- Hôm nay cho người rơi vào tay của súc sinh luôn.

Tránh né mãi mệt quá, Chu Thất Thất nổi khùng. Nàng vừa tránh vừa chửi:

- Chẳng những người là súc sinh, mẹ người cũng là súc sinh luôn.

Luôn cả hai ngày không những bị đặt trong vòng nguy hiểm mà lại luôn gặp toàn kẻ ác cho nên Chu Thất Thất không còn giữ lễ độ gì nữa. Nàng chỉ còn cắn hờn tức tối mà thôi.

Đoạn Hồng Tử càng lạnh lẽo, Chu Thất Thất càng cố sức tận dụng khinh công tránh né hơn là đánh trả. Nàng càng lạnh lẽo, Đoạn Hồng Tử càng như nổi điên, đôi mắt lão bùng bùng như đồng lửa bên ngoài. Trái lại mặt Chu Thất Thất càng phút càng xanh vì mệt và sợ.

Đoạn Hồng Tử thấy trận đấu càng kéo dài càng lờn lộn, miệng cười sằng sặc như thú dữ say mồi. Chu Thất Thất càng như rũ liệt, tay chân mỗi rụng rời...

Nàng nghiêng mắt thâm nhủ: “Trời đã hại ta thì ta cứ chết.”

Nàng đã đến mức liều. Nàng chờ một nhát kiếm của Đoạn Hồng Tử phóng ngay tim sẽ ngã sấp vào tự vận.

Nhưng ngay lúc đó, Đoạn Hồng Tử vụt hình mũi hít hít luôn mấy cái rồi lão vùng tái mặt, tay cầm kiếm từ từ hạ xuống.

Lão quay qua nhìn trôn trôn bà lão áo xanh bằng tia mắt vừa sợ sệt, vừa giận dữ:

- Người... người...

Và lão vụt dậm chân:

- Không dè ta phải bị bại nơi đây.

Đoạn Hồng Tử vừa thét vừa nhún chân phóng ra cửa sổ. Nhưng có lẽ chân lực không còn đủ để điều khiển thân mình nữa. Thay vì phóng ra cửa sổ, Đoạn Hồng Tử lại đâm vào thành cửa, khung cây lâu ngày không còn cứng nữa lại bị cả thân người va vào quá mạnh bật tung.

Cả thân mình Đoạn Hồng Tử luôn cả khung cửa sổ văng xuống vũng sinh ngoài hiên. Ông ta lăn tròn mấy vòng gượng chống thanh kiếm gãy bỏ dậy bằng mình vào bóng tối. Chiếc nón lá bị nước đập xuống rồi bị gió cuốn đi lông lốc.

Chu Thất Thất đứng ngơ ngẩn ngó theo.

Rõ ràng ông ta đã thắng chỉ cần một đường kiếm sơ sài nữa cũng đủ kết thúc mạng nạng thế tại sao lại bỏ chạy? Mà lại chạy một cách hoảng hốt như thế?

Chu Thất Thất liếc lại bà lão áo xanh. Bà ta vẫn ngồi yên như tượng đá. Đồng lửa vẫn hừng hừng. Khói trắng vẫn từ đồng lửa là đà cuộn quanh trong ngôi miếu.

Về mặt bà vẫn hiền hoà nhưng vành môi điểm kín một nụ cười kỳ lạ. Tia mắt từ bi nhưng bí ẩn âm u nhìn theo những làn khói trắng trong đồng lửa bay ra. Cái nhìn của bà ta, nụ cười kín đáo của bà ta sao mà... sao mà... Chu Thất Thất rùng mình.

Những làn khói trắng từ đồng lửa bay ra càng nhìn, nằng chợt thấy như những làn mây mỏng rồi dầy, rồi trắng đục... bỗng bênh... sâu thẳm...

Ngôi miếu cổ như đảo lộn, nghiêng ngả... Hình như bóng bà lão áo xanh chập chờn khi gần khi xa.. mờ mờ tỏ tỏ...

Tay chân Chu Thất Thất bỗng nghe mềm nhũn. Nằng quỵ dần...

Nụ cười của bà lão áo xanh chợt như rõ dần rồi mờ hẳn... Chu Thất Thất mê man.

Không biết qua bao lâu Chu Thất Thất vùng tỉnh dậy.

Nằng nghe quần áo đã khô, toàn thân ấm áp. Chỗ nằng nằm êm ả lạ thường...

Những gì lạnh lẽo, mệt mỏi, sợ hãi, tức tối... đều tan biến. Nằng nghe trong người khoan khoái dễ chịu.

Bà lão áo xanh ngồi kế một bên. Chu Thất Thất cau mày. Nằng thấy chỗ này đang là khách điểm. Phòng nằng đang nằm mọi thứ đều sạch sẽ thơm mát.

Về mặt bà lão hiền hoà thân thiết. Bàn tay bà nhẹ nhẹ vuốt mà nằng và mỉm cười:

- Cô bé ngoan tỉnh dậy rồi à? Cô bệnh đó. Ngủ nữa đi.

Chu Thất Thất nhăn mặt. Nằng bỗng không lại có cảm tưởng những ngón tay của bà lão như những con rắn độc đang chờn vờn trên má nằng. Nằng định lấy tay hất ra nhưng dờ tay không nổi.

Bây giờ nằng mới biết mình không còn đủ sức. Nằng nhớ đến những làn khói... mây nơi ngôi miếu. Nằng nhớ đến nụ cười kỳ quái của bà lão áo xanh này, nằng vụt la lên:

- Bà là ai? Tại sao làm cho tôi thế này? Bà sẽ làm gì tôi?

Nhưng đó chẳng qua là ý nghĩ của nằng đi trước chứ thực sự nằng nói không thành tiếng. Môi nằng mấp máy nhưng chẳng có phát âm. Chu Thất Thất giật mình nhồm dậy: Nằng đã câm rồi.

Nàng không ngồi dậy nổi. Không cựa quậy được.

Bà lão áo xanh nói bằng một giọng dịu dàng:

- Cô bé, mặt cô xanh lắ. Cô bịnh nặng lắ. Hãy nghỉ một chút nữa rồi tôi sẽ đưa đi.

Chu Thấ Thấ giận dữ. Nàng muốn thét lên rằng nàng không bịnh gì cả. Nàng bị con yêu phụ này hại nàng.

Nhưng nàng không nói được.

Thậ là một tình trạng cực kỳ bi thắ. Tại làm sao nàng lại cứ gặp phải hoàn cảnh quá ác liệt như thế này.

Bất giác nước mắt nàng trào ra như suối.

Bà lão áo xanh đi ra ngoài một lát trở vào theo sai có một gã tiểu nhị.

Bà đỡ Chu Thấ Thấ ngồi dậy.

Nhìn Chu Thấ Thấ bằng đôi mắt thương xót, gã tiểu nhị lắc đầu:

- Lão bà thậ là một con người kiên nhắ.

Bà lão áo xanh cười gượng:

- Đứa học trò gái của tôi đây từ nhỏ đã mất cha mẹ lại bị tật nguyên. Tôi không lo thì ai lo cho nó?

Bà ta lại thở ra:

- Ầ. Ầu cũng là mạng số, không còn cách nào khác hơn.

Gã tiểu nhị cứ lắc đầu:

- Bà thậ là một người tốt.

Chu Thấ Thấ chịu không nổi cái nhìn thương hại của hắ, càng chịu không nổi những lời lẽ của hắ.

Nàng tức lắ. Nàng muốn cắn chết con yêu phụ này. Nhưng bây giờ một con ruồi nàng cũng không làm chết được chỉ còn nhắm mắt cho họ muốn làm gì thì làm.

Bà lão áo xanh đỡ nàng lên lưng một con lừa xanh. Bà đi trước dẫn con lừa bước chậm chậm.

Gã tiểu nhị nhìn theo thương xót và hắ vụt chạy theo móc ra một đĩnh bạc trao cho bà lão.

- Thôi, tiền phòng để tôi liệu. Bà cất đĩnh bạc này mà chi dùng.

Bà lão áo xanh y như là cảm động nghẹn ngào:

- Cậu... cậu thậ là một con người tốt.

Gã tiểu nhị dụi dụi đôi mắt ửng hồng và quay nhanh trở vào khách điếm. Chừng như không đành lòng nhìn lâu hơn.

Chu Thấ Thấ giận run ước chừng ngồi dậy được nàng sẽ tát cho cái người tốt mà ngu ấy một cái cho nên thân. Thậ là ngu như bò, ai lại đi tin một mụ phù thủy là một con người tốt.

Nàng tức quá cứ rửa thắ trong bụng. Cái hạng ngu như thế chết quách đi cho rồi. Sống không ích gì cho ai cả. Thấy người bị nạn mà không biết, đi gọi mụ phù thủy là kẻ hiền từ tốt bụng.

Con lừa cứ chậm chậm bước đi. Chu Thấ Thấ nước mắt rời từng giọt.

Mụ phù thủy này định mang nàng đi đâu?

Mụ sẽ làm gì nàng?

Rồi đây số phận nàng ra sao?

Người đi đường đều ít nhất một lần nhìn lại hai bà cháu cô gái câm. Tia mắt người nào cũng đậm màu thương hại.

Nói ít nhất một lần, nhưng kỳ thực là họ chỉ nhìn một lần thôi chứ không ai nhìn lại lần thứ hai cả. Đó là một điều lạ. Chu Thất Thất trông họ nhìn nàng nhiều để thấy nàng là nạn nhân và bà lão áo xanh là phù thủy nhưng không ai chịu nhìn đến hai lần cả. Điều đó đi một lúc xa nàng mới phát giác ra.

Nàng vừa giận vừa tức mà lại vừa kỳ lạ. Nàng muốn lộn nhào xuống lưng lừa chết cho mát thân nhưng sức không làm được và bà lão áo xanh cứ đi sát một bên vịn chùng.

Cứ thế đi riết đến mặt trời lên khá cao bà lão mới nói với nàng bằng một giọng dịu dàng:

- Có mệt lắm không, tới quán kia ăn điểm tâm nhé?

Bà ta càng dịu dàng, Chu Thất Thất càng tức tối. Tức gần hộc máu. Việc mà trong đời nàng chưa từng có. Nàng chưa biết hận ai bao giờ.

Quán ăn ở giữa đường, ngựa sắp dọc dài. Trong quán người ngồi đông kịt.

Thấy bà lão áo xanh và Chu Thất Thất đi vào, ai cũng tỏ vẻ thương xót. Chu Thất Thất muốn phát điên. Lúc bấy giờ nếu ai làm cho nàng nói được lên âm mưu độc ác của mụ phù thủy này thì bảo nàng làm gì nàng cũng làm cả.

Trong quán không còn một chỗ trống, thấy nàng và bà lão đi vào có người lật đật đứng lên nhường chỗ. Y như là họ đều bị vẻ hiền từ của bà lão làm cho cảm động.

Chu Thất Thất chỉ trông Trầm Lãng thình lình xuất hiện nhưng người đông vậy mà bóng dáng Trầm Lãng không có. Nàng đâm ra tức Trầm Lãng. Nàng rửa Trầm Lãng là kẻ thiếu lương tâm.

Nàng quên bằng là tự mình bỏ đi chứ không phải Trầm Lãng bỏ nàng.

Tâm trí cùng quẫn, Chu Thất Thất cứ nghĩ loay quanh...

Ngay lúc đó chợt có cỗ xe song mã lốc cốc chạy tới dừng ngay trước cửa quán. Ngựa vốn là kiện mã, xe lại sơn phết mới toanh. Rèm xe, vòng cổ sáng long lanh.

Tên đánh xe tay phải vung roi, tay trái ghì cương làm bộ làm tịch coi rất là khệnh khạng. Mọi người trong quán ai cũng thoáng cau mày.

Họ định chùng chắc lại là một cường hào nào đây.

Quả đúng như họ đoán. Chủ nhân chiếc xe đã bước xuống cũng khệnh khạng. Hắn lớn tuổi rồi nhưng ăn mặc như thanh niên công tử.

Theo sau hắn là một cô gái mặt hoa da ngọc. Nàng bước đi từng bước sợ hãi e dè. Dáng cách rụt rè của người nàng càng tăng thêm vẻ đẹp làm thực khách phải tắc lưỡi trầm trồ. Nhiều người xầm xì: “quả là bông hoa lải cẩm bãi cứt trâu.”

Vừa ngó thấy gã hào phú và cô gái bước vào, Chu Thất Thất mừng quýnh muốn la nhưng... kêu không ra tiếng.

Hai người ấy là Giả Lộc Bì và cô gái áo trắng là Bạch Phi Phi.

Phía bên trái chỗ Chu Thất Thất có một bàn trống, Giả Lộc Bì khệnh khạng dắt Phi Phi lại ngồi xuống.

Chu Thất Thất ngẩng mặt nhìn Bạch Phi Phi. Nàng cũng mong Giả Lộc Bì nhìn thấy nàng. Mắt nàng cứ nhìn qua không dám nháy.

Cuối cùng đúng như nàng mong ước, Bạch Phi Phi đã thấy nàng và Giả Lộc Bì cũng đã thấy nàng.

Nhưng vừa liếc thấy nàng về mặt Giả Lộc Bì bỗng hơi khó chịu. Hắn vờ khạc nhổ và quay mặt đi chỗ khác.

Bạch Phi Phi thấy rõ nàng. Đôi mắt cô ta lộ vẻ vui mừng pha lẫn xót thương, nhưng cô ta chùng như làm bộ không quen, không cười mà cũng không chào hỏi.

Chu Thắt Thắt kinh dị, tức tối và thất vọng... Giả Lộc Bì thì chẳng nói chi nhưng Bạch Phi Phi sao lại cũng vô tình như thế chứ?

Nàng nghĩ trên đời này không là kẻ ác thì cũng là kẻ vô tình, không ai tốt cả. Nàng cảm thấy sống với cuộc đời như thế thật không còn thú vị gì cả.

Bà lão áo xanh lại ân cần:

- Bé ngoan, khát không? Uống một chén trà nhé.

Và bà ta đưa chén nước đỡ cầm cho nàng uống.

Chu Thắt Thắt nghĩ rằng không có cách chi làm cho chết được thì cứ nhịn ăn nhịn uống riết rồi cũng phải chết. Nàng bèn phun ngụm nước ra bàn.

Nước đổ ra mặt bàn bằng gỗ sạm màu bóng loáng trông như một tấm gương. Chu Thắt Thắt nhích mình tới dòm vào.

Y như bao nhiêu máu khắp châu thân đều dồn lên lông ngực, vừa dòm vào mặt bàn phản chiếu rõ mặt mình, Chu Thắt Thắt vụt nghẹn ngang.

Mặt bàn gỗ láng, nước đổ lên phản ánh như mặt gương, Chu Thắt Thắt dòm vào thấy mặt mình lộ: Da mặt trắng hồng như quả đào non của nàng giờ tái mét, mọc đầy những mụn đỏ thâm thâm. Cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh trước kia giờ méo xệch và đôi mày liễu trước kia bây giờ cũng không còn.

Chu Thắt Thắt nghe bị một mũi dùi chọc thẳng vào tim. Nàng không rú được chỉ ặc ặc trong cổ và bật ngửa ra, luôn cả chiếc ghế cũng đổ theo nàng.

Thực khách hết hồn đứng dậy, bà lão áo xanh lăng xăng quýnh quáng. Bạch Phi Phi và vài người nữa chạy lại phụ đỡ nàng lên.

Có người nhìn nàng thở ra:

- Cô nương, lão bà đây đã già cả mà lại còn hết sức chăm sóc cho cô. Cô phải ngoan ngoãn chứ. Đừng có khó khăn như thế mà tội nghiệp cho bà.

Bà lão rơm rớm nước mắt:

- Tội quá quý vị ơi. Con cháu của già đã điên khùng, lại tật nguyên từ nhỏ vì vậy mà tính tình không chừng không đổi... tội nghiệp cho cái đời nó quá. Xin quý vị đừng chấp.

Mọi người nghe thế tất thấy đều tặc lưỡi. Ai ai cũng đều khâm phục lòng nhân và thương xót cho sự vô phúc và cực nhọc của bà lão.

Chu Thắt Thắt được đỡ lên ghế. Nàng muốn khóc thét lên nhưng miệng vẫn ngậm câm.

Bây giờ thì nàng hoàn toàn tuyệt vọng. Cho dù Trầm Lăng có đến được đây, có tìm gặp được nàng cũng không nhận ra được nàng.

Bạch Phi Phi lấy chiếc khăn tay lau nước mắt cho nàng và lấy giọng dịu dàng thân thiết:

- Thưa thưa đừng khóc nữa. Thưa thưa tuy... có bệnh tật nhưng còn đỡ hơn có nhiều thiếu nữ xinh đẹp mà mạng còn khổ hơn nhiều.

Giả Lộc Bì vỗ bàn gất lớn:

- Phi Phi, sao không lại đây cứ đứng hoài bên đó?

Bạch Phi Phi giạt mình lật đặt lên lau nước mắt và lén rút cây trâm nam ngọc nhét vào tay bà lão.

Bà lão ăn mày nhìn theo nàng lăm bắm:

- Cô bé tốt bụng quá, trời phạt phù hộ cho cô.

Lời lẽ dịu dàng, vẻ mặt hiền hoà của bà ta thật đúng là một vị bồ tát sống.

Chỉ riêng Chu Thất Thất mới thấy rõ chiếc mặt nạ bà tát của bà ta. Chỉ có nàng mới thấy rõ nanh vuốt của con quỷ cái. Chỉ có nàng mới thấy rõ bùa phép độc ác, tinh mà của mẹ phù thủy này nhưng nàng không còn nói được.

Bà lão áo xanh chọn một gian phòng phía tây khách điếm. Bà ta đưa Chu Thất Thất vào đó. Trời càng lúc càng tối. Chu Thất Thất càng nghe đói khát vô cùng. Bây giờ nàng mới biết đói còn có phần dễ chịu hơn khát.

Sau khi mang trà vào, gã tiểu nhị lại lắc đầu tặc lưỡi trở ra.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Chu Thất Thất và bà lão áo xanh. Mẹ ta ngồi ngó nàng, môi nhếch nụ cười hiểm ác. Chu Thất Thất rùng mình nhắm mắt.

Mẹ áo xanh kéo đầu nàng và cười sằng sặc:

- Con tiểu a đầu không chịu ăn, không chịu uống, người muốn chết đấy à?

Chu Thất Thất mở mắt trừng trừng nhìn mẹ ta. Tuy không nói được nhưng mắt nàng tỏ ra kiên quyết muốn chết của nàng.

Mẹ áo xanh thét lên:

- Đã vào tay ta rồi muốn chết hả... hà hà... đâu có dễ dàng quá vậy? Ngoan ngoãn nghe lời ta đi không thì...

Mẹ ta chấm câu bằng một cái tát nẩy lửa lên mặt Chu Thất Thất.

Chu Thất Thất bắn vào mắt mẹ ta một tia nhìn căm hận.

Mẹ áo xanh lại cười ròn rợn:

- Tiểu a đầu vẫn còn cứng hả? Không sợ hả? Được... để ta xem người có biết sợ không?

Từ tiếng được trở đi giọng nói của mẹ ta vụt biến thành giọng nói của đàn ông.

Chu Thất Thất tuy thừa biết sự độc ác của mẹ áo xanh rồi nhưng nàng không tưởng được mẹ ta là một gã đàn ông cải nam trang.

Nàng còn đang sợ sệt thì “soạt”, mẹ áo xanh giật phăng giải áo của nàng và mẹ đưa tay ra.

Chu Thất Thất rùng mình. Nàng không thể không sợ khi nghĩ tới tám thân trinh trắng của nàng sẽ bị dày vò bởi bàn tay của một tên ác ma.

Mẹ áo xanh cười hô hô bằng một giọng đàn ông:

- Ta vốn muốn lấy đức hiếu sinh đưa người đến một nơi hưởng phúc an lành nhưng người lại không biết phải trái thì... hừ. Ta phải hưởng trước khi người chết.

Đã không thể phản kháng, lại cũng không thể tránh né. Nghĩ đến việc hồng nhan hoen ố, Chu Thất Thất vụt trào nước mắt.

Mẹ áo xanh cười độc ác:

- Sợ không?

Chu Thất Thất nghiêng răng nuốt nước mắt gật đầu.

Mẹ áo xanh cười lớn: - Vậy mới phải chứ.

Giọng mẹ ta vụt biến đổi y như... một bà già hiền lành nhất thế gian:

- Bé ngoan, nghỉ đi nhé. Cô cô đi một lát rồi sẽ trở về.

Chỉ trong phút chốc tình thế hoàn toàn biến đổi. Ác ma biến hoá hết sức lạ lùng.

Thấy mẹ ta khép trái cửa phòng bỏ đi, Chu Thất Thất úp nghiêng mặt xuống gối nước mắt trào ra như xối.

Ác ma đã đi rồi nhưng nó sẽ trở lại. Thân phận nàng sẽ ra sao?

Chu Thắt Thắt khóc riết rồi thiếp luôn trong giấc ngủ.

Trong giấc ngủ chập chờn ác mộng, Chu Thắt Thắt chợt nghe một luồng gió lạnh lùa vào thân thể. Nàng giật mình mở mắt, cửa đã mở toang, ác ma đã trở về.

Tay phải mũ cấp một cái bao dài dài, tay trái đóng cửa lại.

Bỏ chiếc bao xuống, mũ lại cười dịu dàng:

- Cô bé ngoan, cô xem ta có thương cô không? Sợ cô buồn nên ta đi tìm bạn cho cô đây.

Chu Thắt Thắt quay mặt qua. Nàng vùng tối mắt.

Từ trong bao mũ kéo ra một cô gái áo trắng, hai má hồng hồng, hai mắt lim dim, mặt hoa rạng rỡ: Bạch Phi Phi.

Trời ơi. Lại Bạch Phi Phi. Lại cô gái đáng thương lọt vào tay ác quỷ.

Chu Thắt Thắt trừng trừng đôi mắt căm hờn, nhưng mũ áo xanh lơ đi không ngó. Bà ta móc trong lưng ra một cái túi cổ đen đen. Bên trong túi có một lưỡi dao nhỏ, một cái móc sắt sáng hoắc, một cái kéo, còn nhiều thứ nữa mà Chu Thắt Thắt không thấy kịp nhưng tất cả đều nhỏ xíu y như là đồ chơi con nít.

Chu Thắt Thắt nhìn trần trối không biết mũ làm gì.

Mũ áo xanh lại cười cười:

- Cô bé ngoan, nếu cô không sợ thì cứ xem. Còn sợ thì ta khuyên cô nên nhắm mắt lại.

Chu Thắt Thắt không biết việc gì, nhưng nàng cũng cứ nhắm mắt cho xong.

Mũ áo xanh lại cười:

- Đúng là cô bé ngoan.

Sau đó, Chu Thắt Thắt chỉ còn nghe tiếng động.

Tiếng mở nút bình... tiếng sột soạt của dao cắt... tiếng nhấp của kéo, tiếng cạo, tiếng vỗ nhẹ nhẹ... những tiếng động lạ lùng như thể cứ kéo dài mãi.

Phần thì mỗi, phần thì lấy làm lạ quá, Chu Thắt Thắt hé mắt ra dòm. Nhưng vì mũ áo xanh ngồi xoay lưng lại phía nàng làm nàng không nhìn được. Chỉ thấy mũ làm việc không ngừng, hai tay thoăn thoắt.

Chu Thắt Thắt dòm hoài không được, nàng đành nhắm mắt cố ngủ cho rồi. Nhưng nàng không tài nào ngủ được

Thêm một lúc lâu nữa chợt nghe mũ áo xanh thở cái khì:

- À.. xong, tốt quá.

Chu Thắt Thắt mở mắt ra, tìm nàng như đứng lại.

Từ một thiếu nữ mà bất cứ ai nhìn cũng phải tặc lưỡi vì vẻ đẹp đoan trang thủy mị, Bạch Phi Phi bây giờ đã biến thành một người đàn bà trung niên tóc hoa râm, mặt rỗ nhăn nhó, chân mày xệ xuống, sóng mũi xẹp lép... một người đàn bà xấu xí không chỗ nói.

Mũ áo xanh xao tay hất hàm:

- Sao? Cô cô khéo tay không? Ông trời xuống đây mà nhìn cũng không ra nhỉ?

Cơn tức dâng lên, Chu Thắt Thắt nghe như một khối đá dằn lên ngực, nàng nghiêng răng nhắm mắt...

Cho đến khi nàng mở mắt ra Bạch Phi Phi đã được mũ thay cho một bộ quần áo vải thô, trông hệt như một người đàn bà quá tuổi, quá kệch bần cùng.

Mụ ác ma mỉm cười, mụ cười mà Chu Thất Thất cảm thấy buồn nôn. Mụ xia tay lẩm bẩm:

- Theo lương tâm mà nói thì phải nhận đây là một công trình tuyệt tác mới đúng. Nếu cô không trông thấy tận mắt thì ai có thể tưởng tượng đây là một cô gái mới ngày hôm qua còn làm đám đàn ông mê tít nhỉ?

Chu Thất Thất nghiêng rằng...

Một ngày nào đó, nàng sẽ tự tay trả thù. Nàng sẽ móc mắt lột da con mụ ác ma này.

Ý niệm phục thù làm cho nàng vụt thấy ham sống. Bất cứ cách nào nàng cũng phải sống. Vô luận bị dày vò tủi nhục đến đâu nàng cũng phải sống để báo thù.

Mụ áo xanh cứ đứng chống tay đắc ý:

- Cô nên biết nhé, nếu nói về cái tinh diệu của thuật dị dung thì trừ cái người mà đã được “Mộng Vân Tiên Tử” đích thân truyền dạy thì trên thế gian này chỉ có mình cô cô là hạng nhất thôi.

Chu Thất Thất rùng mình. Nàng nghĩ thuật dị dung của Vương Vân Hoa ở trại hòm Vương Sâm Ký đối với mụ này chẳng ăn thua gì.

Phải chăng người thiếu phụ tuyệt sắc ấy là Mộng Vân Tiên Tử? Phải chăng gã thiếu niên áo đỏ là kẻ đích truyền?

Nàng vụt nhớ đến Trầm Lăng. Nàng tức vì không thể nói cho Trầm Lăng biết được chuyện này. Nàng chột rùng mình. Nếu Trầm Lăng sa vào bẫy rập của họ... Nàng lắc đầu xua đuổi ý nghĩ tối tăm.

Nghĩ đến Trầm Lăng, nàng không dám nuôi hy vọng.

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người lại tiếp tục lên đường.

Chu Thất Thất cũng ngồi trên lưng lừa, mụ ác ma một tay nắm dây, một tay nắm Bạch Phi Phi.

Bạch Phi Phi vẫn đi đứng như thường mà không bị hại như Chu Thất Thất. Mụ ác ma không sợ sự phản ứng của Bạch Phi Phi như với nàng.

Chu Thất Thất không dám ngó Bạch Phi Phi. Nàng không đủ can đảm nhìn giòng nước mắt đau đớn, tia mắt sợ sệt của Bạch Phi Phi.

Tiếng cộp cộp chậm chậm của con lừa, bụi cát tấp vào mặt và tóc, nước mắt quét bụi hoan những cái nhìn thương hại của khách qua đường trở thành những vấn đề quen thuộc.

Cái mà Chu Thất Thất muốn điên lên được là cuối cùng đi đến nơi đâu mới ngừng hẳn? Cái đau đớn dày vò tủi cực này đến bao giờ mới hết hay cứ kéo dài mãi cho đến chọn đời?

Ngay lúc đó, một cỗ xe rèm phủ bụi bùng từ phía trước đâm sầm lại.

Đôi mắt Chu Thất Thất mở ra gần rách mí. Nàng nhìn sững kẻ đánh xe: Kim Vô Vọng.

Và kẻ ngồi kế bên Kim Vô Vọng, mắt sáng mày ngài đáng cách ụy nghi: Trầm Lăng.

Trời ơi. Bao nhiêu máu đều dồn cả lên đầu. Nước mắt vụt trào ra... Chu Thất Thất nghẹn ngào.

Trầm Lăng ơi. Thất Thất đây nè. Ngó lại đi, Trầm Lăng ơi.

Nhưng Trầm Lăng đâu làm sao mà nghe được tiếng kêu náo nùng thê thiết trong lòng Chu Thất Thất?

Chàng có ngó nàng, nhưng ngó để mà tặc lưỡi thương hại cho con người vô phúc. Chàng quay sang nơi khác khẽ lắc đầu như không đành lòng ngó lâu nữa.

Con lừa chậm chậm đi qua. Chiếc xe cũng chậm chậm lăn bánh. Chu Thất Thất muốn điên luôn.

Nhưng mụ ác ma vùng chặn xe lại. Mụ ngửa tay thống thiết:

- Đại gia ơi. Cầu trời ban phúc cho quý vị. Cầu trời ban cho quý vị thượng lộ bình an. Xin quý vị cho bà cháu của lão chút ít qua ngày... Nam mô, xin trời ban lộc cho quý vị.

Trầm Lăng hơi ngạc nhiên vì chàng không dè bà lão này lại cản xe lại xin như vậy... nhưng Kim Vô Vọng đã nhét bạc vào tay bà.

Chu Thất Thất nhìn sững Trầm Lăng, mắt nàng cơ hồ chảy máu.

Nàng tức tối đâm ra giận dữ. Nàng mắng thăm Trầm Lăng có mắt không trông, vô tình vô nghĩa... nhưng cuối cùng nước mắt nàng lại trào ra.

Chu Thất Thất nhìn lại mặt ác ma và Kim Vô Vọng.

Mặt ác ma nhận bạc và lải nhải:

- Đợi ơn đại gia... Mô phật... người có lòng trời phật sẽ độ trì...

Vẻ mặt của Kim Vô Vọng cứ lơ lơ không biểu lộ xót thương, cũng không hằn học... một vẻ mặt chai ngắt.

Toàn thân đã tan nát, biến đổi gớm ghê, Chu Thất Thất biết Trầm Lăng không làm sao nhận được nàng. Nhưng trước khi gặp mặt lòng nàng vẫn còn một chút hy vọng dù đó là hy vọng mong manh.... Nhưng bây giờ... bây giờ....

Tiếng xe khua lộc cộc mỗi lúc một xa dần... mang chút hy vọng mong manh của nàng đi mất.

Trước mắt nàng chỉ còn là bóng tối mông mênh.

Người đi đường lại xuống ánh mắt thương tâm.

Nhưng họ chỉ xót thương kẻ tàn tật nghèo nàn. Họ đau lòng cho kiếp nhân sinh thống khổ tầm thường. Họ không thấy, không biết cái thống khổ cực kỳ khắc nghiệt của cô gái hoàn toàn tuyệt vọng.

16. Giang Hồ Tuần Kiệt

Cỗ xe vẫn đều đều lăn bánh.

Gió lạnh từng cơn phần phật. Trầm Lăng kéo sụp chiếc nón rộng vành che khuất ngang mắt. Chàng không nhìn Kim Vô Vọng, miệng cứ lầm thẫm :

-Ba ngày... đã ba ngày rồi, không tìm được manh mối, không thấy được một dấu vết... hạn kỳ càng lúc càng thu ngắn lại...

Kim Vô Vọng gật gật đầu :

-Hy vọng thật là quá ít.

Trầm Lăng cười :

-Ít, nghĩa là vẫn có.

Kim Vô Vọng gật đầu mạnh hơn :

-Phải chứ, trên đời này có lẽ không việc gì làm cho Trầm huynh tuyệt vọng được cả.

Trầm Lăng hỏi :

-Kim huynh có biết hy vọng duy nhất của chúng ta là gì không?

Không thấy Kim Vô Vọng trả lời, Trầm Lăng nói tiếp :

-Hy vọng duy nhất của chúng ta là Chu Thất Thất, bởi vì chuyện mất tích của nàng là bởi vì nhất định nàng có phát hiện nhiều chuyện bí mật. Tính trẻ con của nàng thúc đẩy nàng một đi tìm cho được manh mối, nếu không... nếu không thì không bao giờ nàng chịu đi một mình đâu.

Kim Vô Vọng gật đầu :

-Đúng rồi, ý nghĩ của bất cứ ai cũng không dấu được Trầm huynh, huống chi là Chu Thất Thất.

Trầm Lăng thở dài :

-Nhưng đã ba hôm rồi cũng không tìm được dấu vết của nàng, chỉ sợ nàng đã lọt vào tay kẻ địch, bởi vì tính tình của nàng đi đến đâu cũng dễ bị người chú ý, nếu không bị kẻ địch cầm giữ thì mình đã tìm ra rồi.

Kim Vô Vọng lại gật đầu :

-Đúng rồi...

Trầm Lăng bật cười :

-Tôi nói bốn câu, Kim huynh đáp luôn bốn lần đúng, phải, Kim đang suy nghĩ việc gì phải không? Bởi vì những câu nói của tôi thực chất đâu có cần sự trả lời.

Lặng thinh không nói một lúc lâu, Kim Vô Vọng chậm chậm quay đầu lại nhìn Trầm Lăng chăm chăm...

Trên mặt hắn vẫn không biểu lộ gì cả, miệng lại nói từ từ :

-Bây giờ nói “đúng vậy” thật tình đấy. Trầm huynh đoán đúng. Tôi đang suy nghĩ thật, nhưng Trầm huynh có biết là tôi nghĩ gì không?

Trầm Lăng cười cười :

-Tôi đoán không ra, nhưng tôi thấy kỳ kỳ...

Kim Vô Vọng hỏi :

-Cái gì kỳ?

Trầm Lăng chớp loé ánh mắt :

-Giữa đường gặp một mục bá vợ, lại cho bà ta liền một chi phiếu một vạn lượng bạc, cái đó không kỳ à?

Làm thinh một lúc nữa, Kim Vô Vọng chợt hơi cười :

-Chẳng lẽ trên đời này không có một việc gì có thể che mắt Trầm huynh được sao?

Trầm Lăng cười :

-Cũng không phải hoàn toàn.

Kim Vô Vọng hỏi :

-Chứ Trầm huynh không phải là con người hay bố thí sao?

Trầm Lăng gật đầu :

-Có chứ, nếu trong người tôi có một vạn bạc, gặp một người ăn mày đáng thương, tôi cũng có thể cho cả chứ sao lại không?

Kim Vô Vọng rùn vai :

-Vậy thì thôi.

Trầm Lăng nhìn chăm chăm :

-Nhưng tôi là kẻ lãng tử không có gia đình sự nghiệp, còn Kim huynh thì có khác chứ. Kim huynh không thể như vậy, và tại sao mục ấy không xin ai mà lại nhắm ngay Kim huynh để xin chứ?

Kim Vô Vọng cúi mặt thì thầm :

-Không việc gì có thể qua mắt Trầm huynh được... không việc gì qua mắt được...

Và hắn vụt ngẩng mặt, giọng nói và ánh mắt biến đổi lạnh lùng :

-Trầm huynh nói đúng, quả thật trong vấn đề này có chuyện lạ, nhưng tôi không thể nói ra được.

Hai người nhìn thẳng vào nhau im lặng...

Trầm Lăng chum chim cười, nụ cười rộng dần rộng dần...

Kim Vô Vọng nói :

-Nụ cười của Trầm huynh cũng hơi kỳ kỳ...

Trầm lăng gật gật đầu :

-Cái bí mật trong lòng Kim huynh không thể nói ra, nhưng tôi cũng đoán được đôi phần.

Kim Vô Vọng nhướn mắt :

-Tự tin quá vậy ?

Trầm Lăng cười :

-Tôi đoán thử xem nhá.

Kim Vô Vọng hất mặt :

-Cứ tự nhiên, chuyện nào khác Trầm huynh có thể đoán được, nhưng chuyện này...

Và y nín luôn, vì ai cũng cảm thấy câu thừa.

Buông tầm mắt lơ đãng nhìn theo làn bụi cuốn xe qua, Trầm Lăng nói thật chậm :

-Chúng ta từ lúc giao tình đến nay, không có chuyện gì Kim huynh giấu tôi cả, nhưng hôm nay, bởi vì chuyện này có quan hệ với Kim huynh lớn quá...

Kim Vô Vọng lừ lừ đôi mắt, và cứ hừ hừ trong miệng...

Trầm Lăng nói tiếp :

-Mà đã có quan hệ trọng đại với Kim huynh, tự nhiên đó là chuyện của Khoái Lạc Vương...

Đôi mắt Trầm Lăng vẫn nhìn theo lớp bụi đường xa, nhưng kỳ thực vẻ mặt của Kim Vô Vọng vẫn không lọt khỏi mắt chàng từng phút, thấy hần hơi biến đổi khi nghe ba tiếng “Khoái Lạc Vương”, chàng nói luôn :

-Cho nên theo nhận xét của tôi, tất bà lão đáng thương nhất định có quan hệ với Khoái Lạc Vương, cái đáng cách khốn khổ của bà ta chỉ là cách che mắt thiên hạ...

Trầm Lăng không nói nữa mà cũng không nhìn Kim Vô Vọng, và vành môi Kim Vô Vọng chợt sắc lại như dao...

Hai người lặng lẽ thật lâu, bốn tia mắt giao nhau, người nào cũng muốn chọc thủng tâm lý người kia...

Cỗ xe cứ theo đà khấp khểnh, màn óc mỗi người đều căng lên, nhưng ngoài mặt họ vẫn phớt tỉnh như không.

Lần lần, vẻ mặt lạnh như băng của Kim Vô Vọng rạn ra và tan h lẫn, như gặp phải sức nóng của mặt trời.

Cuối cùng Kim Vô Vọng vẫn phải “xì” ra...

Hắn thở phì một hơi và nói từng tiếng một :

-Đúng, bà lão đó quả là môn hạ của Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng dồn tới :

-Trong hàng môn hạ của Khoái Lạc Vương, Kim huynh chẳng quản tiền bạc, nhưng chỉ một cái gật đầu của bà lão, Kim huynh đã lập tức trao ra một vạn lượng bạc, qua thái độ, đủ thấy địa vị của bà ta rất trọng... Có thể là “Tửu, Sắc, Khí” một trong ba vị sứ giả này... Nhưng tại sao bà ta lại là đàn bà?

Từng câu nói của Trầm Lăng, giọng tuy nhỏ nhưng tác dụng như những tiếng sấm dội vào tai. Kim Vô Vọng nghe như lòng bùng. Hắn lặng một lúc lâu rồi vụt hỏi :

-Trầm huynh có biết khắp thiên hạ, ngoại trừ Mộng Vân Tiên Tử ra, còn có ai nổi tiếng về thuật dị dung không?

Trầm Lăng hơi trầm ngâm :

-Thuật dị dung không được liệt vào võ công, cho nên người tinh luyện dị dung thuật, không nhất thiết phải là hàng cao thủ...

Thình lình Trầm Lăng vụt vỗ đùi :

-Phải rồi, ngoài Mộng Vân tiên tử phải kể đến Sơn Tả Tư Đồ.

Kim Vô Vọng ngẩng mặt lên nhưng lại làm thình...

Aùnh mắt Trầm Lăng loé lên :

-Cánh cửa Sơn Tả Tư Đồ chẳng những dị dung thuật tinh luyện mà khinh công, ám khí, mê hương... thấy đều cao hơn thiên hạ. Ngày xưa đã nổi tiếng một thời trong giới võ lâm, không thua gì Mộng Vân tiên tử. Chỉ có điều họ hành sự ác độc nên bị ác báo, họ bị chết tuyệt. Tuy nhiên, con sâu trăm cẳng, có rui cả cũng còn rơi rớt một hai, bằng vào truyền thống đó, nếu người còn lại mà đầu nhập vào môn hạ Khoái Lạc Vương thì xứng vào hàng sứ giả.

Kim Vô Vọng cứ làm thình...

Trầm Lăng cứ nói như với một mình :

-Nếu tôi là Khoái Lạc Vương, có được tử đệ của Sơn Tả Tư Đồ đầu nhập, thì tôi sẽ giao nhiệm vụ gì?

Trầm Lăng vừa nói mà cũng như vừa suy nghĩ mỗi manh, ánh mắt chớp chớp liên hồi và vụt sáng rực lên :

-Sơn Tả Tư Đồ không thiện rượu, Tài Bá thì cũng đã có người, truyền thống của Sơn Tả Tư Đồ cũng không phải là khí lực quyết đấu, nhưng nếu dùng họ vào việc sưu tập giai nhân thì tuyệt diệu. Đúng rồi, có phải thế không?

Kim Vô Vọng lạnh ngắt :

-Nhớ rằng này giờ Trầm huynh nói không đấy nghe. Há, tôi không có ý kiến.

Trầm Lăng mỉm miệng gật gù :

-Nếu tôi là tử đệ của Sơn Tả Tư Đồ, cần sưu tập mỹ nhân cho Khoái Lạc Vương, thì tôi phải làm bằng cách nào đây?

Chàng vẫn dăm dăm như tìm kiếm một mình :

-Phải làm sao để hoàn thành sứ mạng? À... à... trước hết tôi phải là đàn bà, tôi phải cải trang thành đàn bà, vì chỉ có thế mới có cơ hội gần gũi với phái nữ nhiều hơn.

Kim Vô Vọng khê liếc Trầm Lăng, ánh mắt lạ lùng...

Vẫn bằng giọng điệu tìm tòi, Trầm Lăng tiếp lời :

-Và sau khi bắt được những người thiếu nữ, phải dẫn họ đi qua ngàn dặm để đưa ra biên cảnh sẽ bất tiện quá, vì gái đẹp là đá nam châm thu hút sự nhòm ngó của thiên hạ.

Và chàng vụt cười :

-À... mà sao lại không áp dụng chuyên môn? Tôi đã giỏi về dị dung thuật tại sao tôi lại không làm cho họ xấu đi cho dễ? Họ mà xấu thì ma nào thèm để ý? Nếu sợ họ phản kháng thì cứ cho họ uống vào một thứ gì đó, có thể làm cho họ á khẩu, có thể làm cho họ không còn sức lực.... Suốt con đường dài đâu còn phải sợ gì...

Kim Vô Vọng thở dài và ngó ra phía sau, chỗ chú bé đang nằm ngủ, hần lăm bầm :

-Nếu sau này mi chỉ được một nửa thông minh của Trầm công tử, thì cũng quá đủ sức rồi.

Chú bé đường xa mỗi một ngủ say như chết, nào có nghe thấy gì đâu. Câu nói của Kim Vô Vọng chỉ có nghĩa là : Anh thông minh lắm, tất cả bí mật đều bị anh khám phá cả rồi.

Trầm Lăng ngó Kim Vô Vọng :

-Trở lại nhé.

Kim Vô Vọng cau mày :

-Trở lại?

Trầm Lãng gật đầu :

-Vừa rồi có hai cô gái đi cùng với hấn, nhất định đó là con gái nhà lành, tôi làm sao có thể làm ngơ nhìn họ thọ nạn?

Kim Vô Vọng không trả lời mà quay lại nói với chú bé đang... ngủ :

-Lớn lên ráng mà học Trầm công tử, phải ráng nhớ, đừng có “theo nhỏ bỏ to” mà hỏng công việc nhé.

Chú bé vẫn ngáy pho pho...

Trầm Lãng bật cười không nói. Chiếc xe cũng vẫn lao đi không quay lại...

Qua một phút, Kim Vô Vọng ngó Trầm Lãng mỉm cười :

-Cám ơn.

Lần thứ nhất từ khi giao thiệp mật thiết với nhau, Kim Vô Vọng mới mỉm cười, cái mỉm cười xuất phát chân thật từ đáy lòng. Trầm Lãng khẽ hỏi :

-Cám ơn cái gì?

Kim Vô Vọng nói :

-Trầm huynh quyết tâm theo dõi căn cứ của Khoái Lạc Vương, lại biết rõ chuyến này Tư Đồ Biếu sẽ về gặp Khoái Lạc Vương, đáng lý Trầm huynh phải theo dõi ngay, nhưng vì Tư Đồ Biếu đã thấy Trầm huynh đi cùng với tôi, nếu Trầm huynh theo dõi hấn, tự nhiên tôi sẽ khó mà tránh khỏi tội, vì thế Trầm huynh đã vì tôi mà bỏ đi một cơ hội lớn, Trầm huynh không nói ra nhưng tôi làm sao lại không thấy cái ơn nghĩa ấy.

Một con người lạnh nhạt quái dị, mà lại có thể thốt ra một câu hết sức chí tình, Trầm Lãng gật gật thở dài :

-Bằng hữu quý ở chỗ hiểu nhau, Kim huynh đã hiểu lòng tôi như thế thì thật tôi không còn biết mong gì hơn nữa.

Hai người lại làm thỉnh, thật ra đối với họ, đối với hai con người như Kim Vô Vọng và Trầm Lãng, nói với nhau như thế thật cũng đã quá thừa rồi.

Ngựa cứ bỏ vó đều đều. Bánh xe cứ lăn theo bụi cuốn, chợt nghe từ phía trước văng vẳng vang lên tiếng ca :

Ngàn vàng mua một trận cười

Ngàn xưa anh kiệt mấy người vững chân

Rượu đào men thấm lã lã

Còn ta, ta giữ đôi phần nam nhi...

Cùng với tiếng ca, một thiếu niên dáng dấp ngang tàng, từ trong căn lều băng qua phía lộ...

Người thiếu niên ấy mình cao tám thước, mày rậm mắt to, ngang lưng giắt cây đao trần sáng loáng chớp ngời, tay cầm bầu rượu vừa ca vừa uống...

Với đầu tóc tơ bởi, với áo giày xốc xếch, nhưng dáng dấp gã hùng vĩ lạ thường, và thái độ thì y như không còn biết ai trong vũ trụ...

Khách bộ hành bị phong độ của gã làm cho không ai không chú ý, mà gã lại nhìn chằm chằm Trầm Lãng...

Trầm Lãng mỉm cười, gã thiếu niên mỉm cười đáp lễ, và hấn vụt hỏi :

-Cho đi nhờ xe một đỗi được chứ?

Trầm Lãng vẫy tay :

-Xin mời tự nhiên.

Gã thiếu niên bước tới hai bước, vọt lên ngồi dựa bên Trầm Lăng.

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

-Chúng ta đường không giống nhau, bọn này đi bằng con đường các hạ đến, thế cùng đi làm sao được?

Gã thiếu niên ngửa mặt cười ha hả :

-Tứ hải vi gia, đâu lại không đến được, đâu lại không đi được?

Gã trao bầu rượu vỗ vai Trầm Lăng :

-Làm một ngụm đi cho ấm.

Trầm Lăng mỉm cười đón lấy bầu rượu, chợt nhận ra chiếc bầu rượu này làm bằng kim khí, và rượu thì, uống vào một ngụm, chàng cảm thấy quả thật là rượu quý mà các tửu điểm lớn cũng ít có.

Họ không hề mở miệng hỏi nhau về lai lịch danh tánh, chỉ mở miệng ra hớp rượu, phút chốc đã cạn bầu. Gã thiếu niên cất giọng cười rất ư là cởi mở :

-Rượu ngon, bạn tốt, hà hà...

Gã chưa dứt tiếng cười, Kim Vô Vọng đã dừng ngựa lại nơi một tiểu trấn, và nói bằng một giọng lạnh lùng :

-Bọn này đã đến chỗ cuối cùng, xin mời bằng hữu.

Gã thiếu niên nhảy xuống, kéo luôn Trầm Lăng :

-Được rồi, bằng hữu cứ tự tiện, tại hạ cùng ông bạn đây phải cạn vài hồ nữa đã.

Và gã lôi riết Trầm Lăng vào một quán nhỏ ẩm thấp tồi tàn, chú bé trong xe ngựa đầu dây cười hì hì :

-Chắc hẳn điên rồi, hẳn không biết tính Trầm công tử mà...

Kim Vô Vọng hừ hừ trong cổ họng và gất khế :

-Coi chừng xe.

Kim Vô Vọng vào đến nơi thì Trầm Lăng và gã thiếu niên đã cạn mỗi người ba chén lớn, một đĩa thịt bò tái đầy ắp cũng đã được bày ra...

Trầm Lăng là con người đi suốt mọi nơi, từ chỗ hào hoa quyền quý, đến một quán cóc dơ dáy nhất, từ những món ăn thịnh soạn, đến đĩa thịt cũ buồn nôn, bất cứ ra sao, cũng đều ăn được cả, phong độ không hề thay đổi với bất cứ nơi nào.

Kim Vô Vọng cứ ngồi nhìn bằng đôi mắt lạnh băng và cuối cùng vụt hỏi :

-Sau rốt là người bạn muốn gì?

Gã thiếu niên cười ha hả :

-Muốn gì ư? Muốn rượu, muốn kết bạn chứ còn gì nữa.

Kim Vô Vọng cười nhạt :

-Các hạ cho rằng ta nhìn không đúng à?

Gã thiếu niên càng cười lớn hơn :

-Đúng, ta không phải người tốt, các hạ là người tốt đấy ư? Đúng, ta là cường đạo, nhưng các hạ e rằng hơn ta một mức cũng chưa biết chừng...

Kim Vô Vọng xạm mặt...

Gã thiếu niên lại nâng chén :

-Đến đây, đến đây “tiểu” cường đạo xin kính “đại” cường đạo một chén vậy.

Kim Vô Vọng gõ nhẹ lên mặt bàn, hai chiếc đĩa để nằm y như bị một ma lực bắn lên xỉa thẳng vào cánh tay gã thiếu niên...

-Khí công như thần.

Bốn tiếng đó gã thiếu niên phát âm không cùng một giọng, vì hai tiếng “khí công” thì gã há miệng, đến tiếng “như” gã ngậm lại cắn lấy hai chiếc đĩa, và đến tiếng “thần” thì hần lại há miệng ra, hai chiếc đĩa bay ngược trở về, nhắm đúng vào đôi mắt Kim Vô Vọng.

Một đi một trả nhanh như chớp, chỉ nghe “xẹt, xẹt” hai tiếng gió thật ngắn và Trần Lãng mỉm cười...

Hai chiếc đĩa từ miệng gã thiếu niên đang bay trở về nửa đường bỗng dừng mất tích.

Nhìn lại thấy Trần Lãng đang gấp thịt cho vào miệng bằng hai chiếc đĩa được Kim Vô Vọng và gã thiếu niên “biểu diễn” vừa rồi.

Thủ pháp của gã thiếu niên thật ra ngoài sức tưởng tượng của Kim Vô Vọng, nhưng đến thủ pháp của Trần Lãng thì quả thật đã đi quá xa với sức tưởng tượng của gã thiếu niên...

Ba người cùng nhìn nhau bằng ba ánh mắt ngẫm hiểu.

Trần Lãng trả đôi đĩa trở về chỗ cũ, nâng chén từ từ y như vô sự...

Kim Vô Vọng không cầm đĩa, cũng không tỏ thái độ gì, trong lòng lấy làm lạ hết sức, không biết giang hồ bây giờ đã nở ra bao nhiêu thiếu niên tài hoa.

Gã thiếu niên cũng trở lại tư thế cũ, cũng cứ nâng chén cạn bầu, giọng cười theo men rượu lâng lâng...

Cạn thêm mấy bầu nữa, gã đứng lên nhừa nhựa hơi men :

-Đệ... đệ thấy hơi nhiều.... xin cho đi sau một tí...

Miệng nói tay khoa, chén nước chấm lật nghiêng bắn văng tung toé...

Kim Vô Vọng không kịp tránh, bị nước bắn vào mình...

Gã thiếu niên chồm tới, phủi lia lịa :

-Úi chà... úi chà... xin lỗi, xin lỗi...

Nhưng Kim Vô Vọng hất tay gã ra, tự mình phủi lấy...

Trần Lãng sợ hấn giận, đưa tay vỗ vỗ vai hần :

-Không có chi, ông bạn cứ đi ra ngoài.

Gã thiếu niên cười cười đi ra sau quán.

Kim Vô Vọng phủi áo xong vùng biến sắc :

-A... đuổi theo.

Trần Lãng kéo tay lại :

-Đuổi làm chi?

Kim Vô Vọng xạm mặt không nói cứ nôn nả chạy theo...

Trần Lãng cười :

-Có phải bị chúng móc túi rồi không?

Kim Vô Vọng nổi nóng thốt khan :

-Hần lấy vật thì phải lấy mạng hần.

Rồi cảm thấy kỳ, Kim Vô Vọng hỏi lại :

-Mà sao Trầm huynh biết?

Trầm Lăng mỉm cười đưa ra một tập ngân phiếu và một cái túi nhỏ thật đẹp ...

Kim Vô Vọng trở mắt :

-Sao ... sao lại lọt vào tay của Trầm huynh?

Trầm Lăng cười :

-Hắn lấy trong mình của Kim huynh thì tôi lấy lại trong mình hắn chứ.

Kim Vô Vọng nhìn sững chàng một lúc thật lâu rồi lại mỉm cười ngồi xuống nâng chén uống cạn một hơi...

Ngẫm nghĩ một hơi nữa hắn lại bật cười ha hả :

-Mười mấy năm rồi chưa từng uống một ngụm rượu, chén này là vì vị anh tài tay chân lanh lẹ nhất trong thiên hạ đây nhé. Đệ nhất “Thần Du” đây nhé.

Trầm Lăng mỉm cười cố ý hỏi lại :

-Ai là “Đệ nhất thần du”? Gã thiếu niên ấy à?

Kim Vô Vọng bĩu môi :

-Cái tên chết bầm ấy có thể gọi là một trong những tay kiệt kiệt trong nghề móc túi, chứ mỹ từ “Đệ nhất thần du” thì phải dành cho Trầm huynh kia chứ.

Trầm Lăng cười lớn :

-Ăn trộm, móc túi mà cũng có “mỹ danh”. Đệ xin chịu thua không dám nhận cái mỹ danh ấy rồi đa.

Kim Vô Vọng lấy tập ngân phiếu và vạt tròng mắt nhìn chiếc túi nhỏ :

-Ừa, còn cái túi gì đây?

Trầm Lăng cười :

-Lấy lại tập ngân phiếu cho Kim huynh, nhân tiện “khều” cái túi của hắn để làm kỷ niệm buổi sơ giao ấy mà.

Trút cái túi ra không thấy có tiền nhiều, chỉ có mấy món lật vặt, Trầm Lăng lắc

đầu :

-Bằng vào tay chân như thế, đáng lý túi phải sộp lắm, không dè chỉ có ít bạc lẻ. Có lẽ hắn phá tiền dữ lắm.

Kim Vô Vọng cười mũi :

-Vào mà dễ thì ra cũng dễ chứ sao.

Trầm Lăng mỉm cười và móc trong túi ra một trang giấy, không phải ngân phiếu mà là một lá thư. Thư ấy viết bằng những dòng nguệch ngoạc bất thành câu như sau :

”Long Đầu đại ca nhả giám,

Từ lúc đại ca cho tiểu đệ say một bữa đó tới nay, tiểu đệ bèn cho thiên hạ say chứ tự mình không say nữa. Hà hà... thật là dễ chịu, trong những ngày gần đây, tiểu đệ có làm được một số việc vui vui. Đệ có kiếm vào túi ít nhiều, nhưng, y theo đại ca nói, đã cho cha nó cả rồi. Rốt cuộc cũng chỉ nằm chèo queo trong ngôi miếu cũ, bữa thì no bóc ké, bữa thì tốp khô sôi ruột ồ ồ. Hà hà... tuy vậy mà khoái, bây giờ đệ mới tin đại ca nói đúng, giúp đỡ cho thiên hạ, cái gánh bần độc muộn ấy mà, coi vậy mà lòng mình mát mẻ lắm, thư thái lắm, có thể nhờ đó mà tăng thọ cũng chưa biết chừng...”

Đọc đến đây Trầm Lăng bật cười :

-Thấy không, hắn quả là kẻ vong tiền như rác đây mà.

Và chàng xem tiếp thư :

“Cái thằng cha Phan lão nhị ấy mà, thật là một tên vô sỉ chuyên việc hái hoa, còn cái tên Đồ Lão Dao nữa, sáng tối chỉ lo tồn trữ của riêng, cái thằng Triệu Cẩm Tiền thực ngôn bội tín, ba cái thằng đã chọc giận đại ca ấy, tiểu đệ đã xin chúng mỗi đứa một cái vành tai rồi. Kể lại bị cái lão Chu, cái thằng mập chủ tiệm cơm ấy mà, nó giở trò với đệ, đệ xẻo luôn một vành tai nữa. Hà hà... thế mới biết, hấn nạo da róc thịt người ta thì dễ, tới phiên gã bị xẻo thì gã lại la. Thật là con khỉ, kể không xiết, đại ca có xem tận mắt mới thấy. Cái thằng Chu này già đời sẽ không còn dám ăn thịt thiên hạ nữa..”

Chính Kim Vô Vọng xem đến đây cũng không nín cười được, nhất định tay viết thư này kể chuyện phải là hay lắm, mà chắc cũng dễ nổi nóng lắm...

Lá thư tiếp :

“Cũng đỡ, còn có Cam Văn Nguyên, Cao Chỉ, Cam Lập Đức, Trinh Hùng, Lục Bình, Kim Đức Hoà, Tôn Tử Ân, số này khá sạch sẽ... hà hà... quất một bữa cơm rượu nơi quán trọ họ Chu, thấy thằng chủ chó chết, thêm đám tiểu nhị lấu cá, quất luôn năm trăm bảy chục bạc, đem cho lão Hùng ”đậu hủ” cưới dâu. Aø, còn một chuyện cần nói để đại ca biết, là cả một miền đó số bạn nghèo được ta thu dụng hết, cộng chung là sáu trăm tám mươi bốn người, đệ đã cho họ ám hiệu liên lạc, chỉ cần anh em đón dọc đường thấy có “nai tơ” bất chính, thì sẽ báo cho đại ca biết. Hà hà... cánh mình cũng mấy ngàn người rồi, xin đại ca lúc nào cao hứng cho một cái tên cho xôm tụ một chút nghe.

Đệ,

Hồng Đầu Ưng bái thư” Xem xong, Trầm Lãng nhíp tay gục đầu :

-Hay, hay... không dè nhỏ tuổi như thế mà hấn làm nên đại sự, mà lại là đại ca của mấy ngàn anh em đây chứ.

Kim Vô Vọng nhượng nhượng mắt :

-Chỉ có điều là bọn mình bị họ liệt vào hạng “nai tơ” chứ.

Trầm Lãng cười lớn :

-Đâu phải “nai tơ” không, còn kèm theo hai chữ bất chính nghe mới cay chứ. Aø này, chắc lúc Kim huynh trao tiền cho Tư Đồ Biếu, bị anh em họ dòm thấy, cho nên mới đi tắt đón mình.

Ngẫm nghĩ một lúc Trầm Lãng tiếp :

-Trong thơ có kể tên một số người xem chừng đều là anh hùng hảo hán, thêm nữa, người viết thơ ký tên Hồng Đầu Ưng là người đã vang danh “Độc Hành Đại Đạo” từ lâu, nghe nói người này khinh công còn có phần hơn đám Đoàn Hồng Tử, thế mà bị gã thiếu niên này thu phục, có lẽ hành vi lấy của nhà giàu giúp nhà nghèo đã khiến họ kết giao.

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng nhưng không nói.

Trầm Lãng cười :

-Xem trong túi còn gì nữa không?

Chàng móc ra thấy có một con mèo tiện bằng ngọc trắng, viên ngọc không quý lắm, nhưng công phu chạm khắc thật là tinh xảo, chỉ bằng mấy nhát đơn sơ mà thành một con mèo, nếu lớn thì y như một con mèo sống.

Xem kỹ nơi cổ thấy có khắc giò chữ li ti : “Hùng Miêu Nhi tự trác tự tặng tự ngoạn”

Trầm Lãng vỗ tay :

-À, thì ra gã tên là Hùng Miêu Nhi, hấn chạm hay quá chứ.

Kim Vô Vọng nói :

-Trông hấn cũng giống mèo.

Trầm Lãng lại trút túi lấy ra một vật nữa, chàng cầm lên và vùng tái mặt ...

Kim Vô Vọng lật đặt lấy xem và cũng trở mắt kinh dị...

Đó là một viên ngọc, sự quý giá của nó cũng như muôn ngàn viên ngọc khác, nhưng cái làm cho hai người kinh ngạc là hai chữ “Trầm Lãng” khắc trên viên ngọc.

Kim Vô Vọng hỏi :

-Viên ngọc này của Trầm huynh sao lại lọt vào tay hần?

Trầm Lãng lắc đầu :

-Không phải của tôi.

Kim Vô Vọng trở mắt :

-Không phải của Trầm huynh sao lại có tên?

Trầm Lãng nói :

-Viên ngọc này của Chu Thất Thất.

Kim Vô Vọng càn kinh ngạc :

-Của Chu cô nương sao lại trong mình hần? Hay là... hay là...

Trầm Lãng cắn môi :

-Bất cứ vì nguyên nhân gì, viên ngọc này ở trong tay hần thì tự nhiên hần phải biết manh mối của Chu Thất Thất, cần phải hỏi hần.

Kim Vô Vọng lắc đầu :

-Hần đi xa rồi, khó theo kịp lắm.

Nhưng rồi hần lại nói luôn :

-Phải rồi, cứ chú ý theo đường, tìm ngay cái số lang thang ở chợ quán, kể cả số du đăng hỏi sẽ biết ngay chỗ ở của hần.

Trầm Lãng gật đầu :

-Đúng thế, mấy nghìn người anh em của hần ở dọc giải theo đây, lo gì mình không tìm được. Đi thôi.

Vừa nói dứt câu, chàng đứng dậy và thoát cái đã ra khỏi cửa...

17. Những Đóa Kỳ Hoa

Trời đã về chiều, gió lạnh bắt đầu hăm dọa những gian nhà trống...

Bên một con đường vắng, một ngôi đình cổ rộng nhưng thấp lè tè, giữa ngôi chính điện một đồng lửa to tướng, xoay quanh đồng lửa, mười bảy mười tám gã đại hán, và những chiếc ghế trống còn bỏ nghiêng ngã chung quanh...

Họ vừa ca vừa vỗ tay đánh nhịp :

Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi,

Giang hồ đệ nhất

Hai bàn tay trắng

Cầm chơi ác bá cường hào tài vật

Đem giúp người nghèo khổ rách

Uống vài chung giũ túi ra đi...

Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi,

Giúp người, rũ túi ra đi...Giữa tiếng ca tiếng cười ồn ào trong ngôi đình, ở bên ngoài chợt vọng vào tiếng ca nhũn nhũn :

Gọi hán là người, bốn bể phiêu du...

Hay gọi con mèo tối ngày lụy túy...

Đám đại hán ngừng ca reo lên :

Đại ca đã về. Đại ca đã về.

Có tiếng nhao nhao :

Trúng mối hủ đại ca?

Có gió lớn hủ đại ca? Hùng Miêu Nhi đưa mắt nhìn quanh cười ha hả :

- Các anh em có bao giờ nghe Hùng Miêu Nhi này tay không trở về đâu?

Và hán vỗ vai gã đại hán mặt vàng ngồ gần đồng lửa :

- Ngô lão tứ lanh mắt đấy. Hai tên ấy đúng là “nai tơ”. Có điều họ giỏi lắm đấy nhé, chỉ sợ chú mi không rõ tới nổi đâu.

Ngô lão tứ cười lớn :

- Võ công cao bằng trời cũng không làm sao qua khỏi “Diệu Thủ Không Không” của đại ca mà.

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt cười ha hả :

- Có lý, có lý.... Để ta cho các bạn xem cái vật mà ta đã cầm đỡ của người anh em đó nhé. Không nhiều, chỉ một tập ngân phiếu vừa đủ cho mười mấy gia đình cô nhi quả phụ ở cửa thành Bắc này sống an nhàn suốt đời vậy thôi.

Trong tiếng vỗ tay hoan hô của mười mấy gã đại hán, Hùng Miêu Nhi cho tay vào lưng và vùng tái mặt...

Móc bên này đã rồi móc bên kia, mặt gã từ tái tái chuyển sang màu xám xịt...

Bọn đại hán nhao nhao : - Đại ca, gì vậy đại ca?

Hùng Miêu Nhi sờ đầu thì thào :

- Thật là lợi hại, thật là lợi hại ...

Dưới ánh lửa chập chờn, mồ hôi trên trán gã nhỏ từng giọt, từng giọt... và hán vùng ngửa mặt cười sằng sặc :

- Thủ pháp thật là tài tình. Đệ nhất hảo hán, Hùng Miêu Nhi này ngày nay gặp phải nhân vật như thế thì keo thua đậm này quả thật là rất vui lòng.

Ngô lão tứ trở mặt :

- Đại ca nói ai thế?

Hùng Miêu Nhi đưa ngón tay lên gật gật :

- Kể vào võ công thì người ấy cao lắm, tuy vậy, trình độ võ công cũng có thể có người có được, chỉ có về phong độ, một phong độ cực đẹp, ta có thể nói trên đời này có một... Nếu ta là con gái, không phải người như thế thì nhất định ta không ưng.

Ngô lão tứ càng lấy làm lạ :

- Nhưng người ấy là ai?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hủ là gã thiếu niên, một trong hai con “nai tơ” của ta ấy mà.

Cả đám đều sững sốt.

Ngô lão tứ hơi run :

- Nếu đại ca khen hấn như thế thì... thì quả là... là... đáng khen quá rồi, nhưng...

Nhưng thấy bàn tay của Hùng Miêu Nhi cho vào lưng rồi để hoài không chịu lấy ra, hấn ngừng luôn không hỏi nữa ...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Có phải lão tứ còn hồ nghi đấy chứ gì? Nè, ta bảo cho các chú biết nhé, chẳng những tập ngân phiếu bị gã thiếu niên ấy lấy lại, mà luôn cả cái túi của ta cũng bị hấn... bị hấn... “cầm nhầm” luôn, ghê chưa?

Chuyện mất mặt như thế, nếu người khác, chắc họ đã dẫu luôn, thế mà trước mặt đông đủ anh em bộ hạ, Hùng Miêu Nhi dám nói, mà lại nói một cách cặn kẽ, lại còn khen luôn đối thủ, quả thật là một con người thẳng thắn.

Đám đại hán đưa mắt nhìn nhau há miệng ngẩn ngơ...

Hùng Miêu Nhi vẫn cười :

- Có gì mà các bạn ngẩn người ra như thế? Có thể gặp một nhân vật như thế thì phải thấy đó là đại phúc. Mất cái vật ấy thì có đáng kể gì? Vả lại vật thì ... thì cũng của thiên hạ chứ đâu đã là của mình.

Ngô lão tứ vẫn thắc mắc :

- Nhưng còn cái... cái túi.

Hùng Miêu Nhi cười :

- Ôi, cái túi ấy thì ăn nhầm gì? Kể ra dùng thanh đao tiện con mèo ấy thì cũng công phu, nhưng cũng chẳng sao...

Gã đang nói vùng tái mặt :

- Chết rồi, còn nữa, còn một vật nữa trong cái túi.

Đám đại hán cùng biến sắc theo, vì vật gì đại ca của họ cũng không tiếc thế mà vật này đại ca lại biến sắc, đủ biết vật ấy quý lắm...

Ngô lão tứ không dần được, hỏi tới :

- Vật gì vậy đại ca?

Lặng đi một lúc, Hùng Miêu Nhi mới nói :

- Vật đó tuy chỉ là vật mà ta nhặt được trong ngôi cổ miếu nhưng... nhưng...

Hấn thở dài nói tiếp :

- Nhưng nó là vật bất ly thân của một vị cô nương...

Đám đại hán ngẩn người, nhưng không ai dám hỏi...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Có phải các bạn muốn hỏi người con gái đó là ai không?

Ngô lão tứ gật đầu : - Vâng, vâng... không biết có phải cô ấy là ...

Hấn lại ngập ngừng ...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Phải, nàng ấy đúng là một người mà ta rất bằng lòng, nàng là một thiếu nữ tuyệt sắc, nhưng tên họ, lai lịch của nàng thì ta mù tịt.

Ngô lão tứ hí hóp mắt :

- Đại ca có cần tiểu đệ đi dò thám không?

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Không, không cần thiết, vì từ lúc gặp nàng rồi sau đó nàng bỗng nhiên mất tích, ta đã chú ý tìm mấy lượt vẫn không thấy.

Hắn bỗng ngừng nói và quày quả trở ra...

Đám đại hán kêu với :

- Đại ca, đại ca đi đâu thế?

Hùng Miêu Nhi nói vọng lại :

- Bằng giá nào ta cũng phải lấy cái túi ấy lại... và cũng muốn cùng gã thiếu niên ấy kết giao, không có chuyện gì thì các bạn ở đây đợi đi.

Dứt lời, hắn vọt đi luôn.

Ngô lão tứ nhìn theo lẩm bẩm :

“Ngược xuôi khắp vùng Nam Bắc, ta chưa từng gặp một người nào thẳng thắn và tốt bụng như đại ca, được làm em nuôi của đại ca quả là phúc đức, đại ca cần tìm người, ta phải giúp mới được.”

Hắn đưa tay chào anh em rồi dông theo. ***** Mặt trời đã về chiều, những tia nắng còn giăng mắc trên nền mây óng ánh.

Hùng Miêu Nhi ba chân bốn cẳng chạy riết một hồi ra đến đại lộ. Vì cần tìm Kim Vô Vọng và Trầm Lăng nên hắn chưa thi triển khinh công.

Đi được một lúc, Hùng Miêu Nhi chợt thấy bà lão áo xanh lam lũ, tay dẫn một con lừa chậm chậm đi lại.

Ngồi trên lưng lừa và đi kế bên còn có hai người đà bà trông quá xấu xí. Xấu đến nỗi Hùng Miêu Nhi chỉ ngó qua một lần thì không muốn nhìn lại nữa.

Nhưng hắn lại chăm chú nhìn bà lão, chính bà này hắn đã gặp một lần cùng với cô gái nơi toà cổ miếu.

Thoáng cau mày suy nghĩ, Hùng Miêu Nhi dừng lại chặn trước mặt ba người, và xoa tay cười vui vẻ :

- Có nhận ra tôi không?

Bà lão áo xanh chớp chớp mắt mấy lần và cũng cười theo :

- Đại gia định cho già mấy nén bạc ấy à?

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Bà không nhận ra tôi, nhưng tôi biết mặt bà. Hôm kia bà chỉ có một mình sao nay lại đến ba? Còn vị cô nương hôm nọ bà có gặp đâu không?

Quả tim tuyệt vọng của Chu Thất Thất vụt đập rộn lên. Nàng nhận ra rồi, mặc dù hôm trong toà cổ miếu hắn cải trang có vẻ u xù, nhưng bây giờ nàng vẫn nhận được gương mặt, từ đôi mắt của gã. Nàng không dè gã lại tìm nàng...

Nhưng mục già áo xanh đã nói :

- Cái gì một người, ba người? Vị cô nương nào? Đại gia nói gì già không hiểu. Đại gia có cho tiền thì cho, không thì già đi vậy.

Hùng Miêu Nhi trừng mắt :

- Không biết thật à? Hay giả đồ không biết? Cái vị cô nương hôm nọ hơ lửa trong ngôi cổ miếu với bà, quên rồi à? Cô gái mà... mà con mắt tròn, cái miệng nho nhỏ đó....

Mục già áo xanh làm như vụt nhớ lại :

- À, cái vị cô nương hơ lửa ấy à? Ồ, nàng đẹp quá. Hôm đó nàng cùng đi với gã đạo sĩ, họ đi về hướng Đông, đại gia chắc theo không kịp đâu.

Hùng Miêu Nhi thất vọng thở dài...

Thấy đã cụt ngõ, hắn muốn bỏ đi, nhưng chợt thấy người đàn bà đi kế mũ áo xanh có vẻ kỳ kỳ... kỳ kỳ trong tia mắt khi nhìn hắn.

Hắn dừng lại cau mày, hắn cảm thấy là lạ, nhưng hắn không suy nghĩ thêm nữa, hắn đang lo mất dấu cô gái hôm kia...

Mụ già áo xanh lại lụm cụm giục lừa đi thẳng.

Quả tim hy vọng của Chu Thất Thất lại rơi nặng xuống..

Hùng Miêu Nhi lắc lắc cái đầu, rượu cạn khô rồi. Hắn thở dài buồn bã...

Thành linh phía sau lưng có tiếng kêu : - Đại ca.

Ngô lão tứ vừa chạy theo vừa thở....

Thấy có vẻ lạ lùng, Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Chuyện gì đó?

Ngô lão tứ chỉ mũ áo xanh :

- Đệ thấy hai “nai tơ” cho mũ ấy một tấm ngân phiếu. Ngân phiếu có triệu son, ít nhất cũng năm ngàn lượng trở lên chứ không ít đâu.

Hùng Miêu Nhi nhướng nhướng mày :

- Thấy không lầm chứ?

Ngô lão tứ đáp :

- Đúng mà, đã theo dõi thì làm sao được.

Hùng Miêu Nhi cau mày :

- Nếu có bồ thí, thì cũng đâu có đến một tấm ngân phiếu năm ngàn lượng trở lên... có lẽ họ có quan hệ mật thiết lắm. Hai người kia đã là nhân vật kỳ tài chốn võ lâm, thì mũ áo xanh cũng không phải hạng tầm thường. Nhưng tại sao bà ta lại làm bộ lam lũ thế?

Hắn quay lại chạy theo...

Mụ già áo xanh như không hay biết...

Tia mắt Hùng Miêu Nhi chớp chớp rồi thành linh vung tay chụp vào vai mụ ...

Năm ngón tay hắn vận đầy chân lực, rít xé vào trong gió, chỉ cần nghe tiếng gió, người am hiểu võ công biết liền bả vai bị chụp sẽ vỡ cả thịt xương...

Cái chụp của Hùng Miêu Nhi trượt vào không khí...

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả :

- Hay quá. Võ công quả phi thường.

Mũ áo xanh lại tỏ vẻ ngơ ngác :

- Cái gì võ công? Đại gia nói gì già không hiểu.

Hùng Miêu Nhi lạnh lùng :

- Bất luận hiểu hay không bà cứ theo tôi.

Mụ già áo xanh lại càng làm vẻ ngơ ngơ hơn nữa :

- Đi ... đi đâu?

Hùng Miêu Nhi cười mũi :

- Thấy bà nghèo khổ quá lòng tôi bất nhẫn, nên tôi muốn trợ giúp bà.

Mụ áo xanh làm như mừng quýnh :

- Đa tạ đại gia có lòng tốt. Chỉ hiềm vì già còn phải đưa hai đứa cháu...

Hùng Miêu Nhi vụt thét lên : - Không đi cũng phải đi.

Hắn phóng mình lên lưng lừa dang tay đập mạnh, con lừa khịt lên liên hồi nhảy tới...

Mụ già tái mặt, dậm chân :

- Đồ vô lại. Trở lại không, có trở lại không?

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Ta vốn đã vô lại rồi, thêm một mẻ này là đem cái vô lại đối phó với hiệp nghĩa môn đồ.... Người khác không làm gì bà được, nhưng ta, ta vô lại, ta thừa sức.

Mụ áo xanh la bài hãi :

- Cường đạo..... bố người ta.... cường đạo... cứu tôi với.

Hùng Miêu Nhi càng la lớn hơn :

- Phải, cường đạo đây.... Bố người ta... cường đạo đâu có sợ người tốt? La đi, ta la phụ với, thử xem có ai dám cứu không?

Không còn dần được nữa, mụ áo xanh nghiêng răng vung tay cặp lấy Bạch Phi Phi, nhún mình lao nhanh về phía trước...

Khinh công của “mụ” quả thật bất phàm, tuy bận ôm một người, nhưng chỉ ba bốn lần chấm chân xuống đất thì đã ra xa ngoài hai mươi trượng.

Hai chân thúc vào hông lừa, một tay vịn Chu Thất Thất, một tay đập mạnh vào mông con thú, Hùng Miêu Nhi quay mặt cười ha hả :

- Sao, cuối cùng vẫn lòi đuôi ra chứ?

Mụ áo xanh nghiêng răng vọt tới, chỉ còn một cái nhún chân nữa, mụ ta bắt kịp con lừa....

Không ngờ Hùng Miêu Nhi quay lại ôm xóc Chu Thất Thất, hắn đứng xồng trên lưng lừa, nhún mình phóng tới như bay...

Vừa phi thân, hắn vừa nói vọng lại :

- Đuổi kịp ta rồi hãy nói chuyện.

Chỉ mấy cái nhún chân, hắn đã bỏ con lừa xa lác...

Hùng Miêu Nhi thừa biết mụ già áo xanh cố theo không phải vì con lừa mà chính vì cô gái xấu xí này...

Đúng ra nếu gặp phải chính danh “hiệp nghĩa môn đồ” như hắn nói lúc nãy, thì chuyện này thật không nên làm, nhưng Hùng Miêu Nhi chỉ cần đạt mục đích thôi, còn việc gì thì hắn mặc kệ tuốt.

Không dè không đuổi kịp một tên “vô lại”, mụ áo xanh tức tối quát lên :

- Dừng lại, ta có điều muốn nói.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Nói gì?

Mụ áo xanh nói lớn :

- Bất cứ việc gì, bỏ cháu ta xuống rồi thương lượng.

Lúc bấy giờ hai người đuổi nhau đã gần tới cái đình của đám đại hán hồi này.

Hùng Miêu Nhi quay lại cười ha hả :

- Dừng lại cũng được, nhưng bà dừng trước đi rồi ta sẽ dừng liền. Nếu không, chấp ba ngày ba đêm bà cũng vẫn ở sau hít bụi.

Mụ áo xanh tức tối quát lên :

- Đồ tiểu tặc. Đồ vô lại.

Nhưng rồi mụ ta cũng phải dừng bước trước...

Hùng Miêu Nhi đứng lại cách xa năm trượng và quay mặt lại cười :

- Ta không cần gì cả, chỉ muốn hỏi mấy câu thôi.

Mụ áo xanh trừng trừng đôi mắt : - Hỏi mau.

Hùng Miêu Nhi chậm rãi :

- Chuyện thứ nhất, người trao ngân phiếu cho bà là ai?

- Người qua đường bố thí, ta làm sao biết là ai?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Nếu không quen sao hần trao cho bà số bạc quá lớn như thế?

Mụ áo xanh tái mặt :

- Được, ta cho người biết. Hai người ấy chính là giang hồ đại cường đại đạo, bị ta khám phá bí mật trong lúc tình cờ, cho nên họ dùng bạc để bịt miệng ta, còn việc họ đi đến đâu thì ta không biết.

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Nếu họ là đại cường đạo, thì bà phải là đồng đảng, tại sao lại có hai cô gái tàn tật đồng hành? Sao lại có chuyện lạ vậy?

Mụ áo xanh giận dữ :

- Chuyện đó người không cần biết.

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt cười lớn :

- Khổ nỗi Hùng Miêu Nhi này là con người thích biết, thích biết luôn cả những việc mà không ăn nhằm dính dáng gì đến mình....bữa nay nhất định là phải bắt bà, nếu không thì bà cứng đầu lắm.

Hần ngưng lại ngó chăm chăm vào mặt mụ áo xanh rồi vùng quát lớn :

- Anh em đâu?

Mười mấy tên đại hán trong đình cùng rầm rập chạy ra, Hùng Miêu Nhi trao Chu Thất Thất cho họ và nói :

- Đem cô gái này vào căn cứ bí mật chăm sóc tử tế nghe...

Đám đại hán dạ ran và mang nàng đi.

Hùng Miêu Nhi xốc tới gần mụ già áo xanh hất hàm :

- Xong chưa?

Mụ áo xanh cười danh ác :

- Được, muốn chết ta cho chết.

Tiếng “chết” phát ra hơi dài và chưa dứt thì ba ta đã đánh luôn ba chiêu. Lẽ tự nhiên “mụ ta” không dám khinh thường gã thiếu niên “vô lại” này, vì thuật khinh công của gã đã làm cho bà ta hơi ngán, và mặc dù bận phải cấp Bạch Phi Phi dưới nách, mụ ta cũng tấn công được một cách dữ dằn.

Như cộp giồng mồi, Hùng Miêu Nhi tràn qua lách lại tránh khỏi ba chiêu và cười ngất :

- Nghĩ bà là... đàn bà, ta nhường cho ba chiêu đó, và còn phần ta, ta nhường thêm ba chiêu nữa cho đúng luật ... “vô lại” vậy.

Mụ áo xanh gầm lên, chân phải mụ ta nhích tới một bước, thân hình hơi nghiêng, tay phải chậm chậm đưa lên và thỉnh linh đẩy mạnh :

- Chiêu thứ nhất.

Nắm ngón tay mụ ta cong cong lại như nắm cái móc, ngón tay cái hơi co vào giữa, và khi đã nửa chiêu cũng chưa lộ hẳn đó là thế gì...

Hùng Miêu Nhi đứng yên một chỗ, đôi mắt lom lom, khoé miệng nhếch cười, y như xem chiêu thế của đối phương chẳng ra đâu cả.

Đưa ra được nửa chiêu, mụ áo xanh vùng dỗi thế, đánh tạt qua mang tai trái của Hùng Miêu Nhi, mấy ngón tay cùng bung ra một lượt, xem như đang nắm vật gì rồi thỉnh linh thả ra vậy. Nhưng động tác của mụ ta nhanh lắm, nhanh không nhìn kịp.

Quả nhiên, đánh vào một chỗ không đánh, nhưng thực ra thì đúng là chỗ mà đối phương ít phòng bị nhất, mụ ta đã làm cho Hùng Miêu Nhi lỉnh quỳnh, hấn lật đặt chéo mình sang bên phải...

Nhưng, y như là đã đoán trước chuyện đó, thấy Hùng Miêu Nhi nghiêng mình, mụ ta vội búng ngay ngón tay trở, ngón tay mà nãy giờ còn giữ chặt với ngón tay cái như ấn quyết, ngón tay trở bung ra với một nội lực dữ dằn, tựa tựa như công phu “Đàn chỉ thần công”, một tia gió y như mũi sắt xĩa ngay vào lỗ tai đối thủ...

Không dè mụ ta lại đánh ra một chiêu quá độc, vì mũi dùi chỉ phong đó có thể chọc thủng màn tai, Hùng Miêu Nhi lật đặt ngựa mình, tổng mạnh hai chân bấn lùi ra sau mấy thước...

Tuy nhờ thân pháp nhanh nhẹn tránh thoát ngọn chỉ phong hiểm ác, nhưng làn da trán của Hùng Miêu Nhi vẫn bị sốt qua sát rạt.

Giận quá hấn hét lên :

- Kể như một chiêu đó.

Trong tiếng hét của hấn, mụ áo xanh đã bám theo như bóng với hình, chiêu thứ hai nhắm ngay vào bụng dưới của hấn.

Tránh chiêu thứ nhất quá độc, Hùng Miêu Nhi mới vừa đứng lại được, thì bị luôn chiêu thứ hai, nhưng nhờ nội lực sung mãn và nhớ chiêu thứ nhất làm cho hấn bắt đầu dè dặt. Cho nên khi nghe hơi gió lay lay trước bụng, hấn lại ngã ngựa ra sau và hấn lùi luôn mấy bước nữa, nhưng thay vì chỗi chân đứng lại, hấn lại lộn luôn hai lượt đứng y lại ngay trước mắt mụ áo xanh.

Thấy Hùng Miêu Nhi chẳng những tránh được đòn hiểm ác mà thân pháp lại kỳ ảo lạ lùng, mụ áo xanh gân cổ gằn gằn :

- Còn một chiêu nữa.

Và tay phải mụ lại chậm chậm đưa lên , động tác xem y như chiêu thứ nhất.

Hùng Miêu Nhi cười nhạt :

- Vừa rồi đúng ra là đã ba chiêu, nhưng nhường thêm một chiêu nữa cũng được.

Câu nói không phải là ngán, thế mà khi nói xong thì chiêu thế của mụ áo xanh vẫn mới ra phân nửa.

Hùng Miêu Nhi cứ đứng sững một chỗ, đôi mắt lừ lừ như cộp rình mồi.

Nhưng mũi vùng thét lên một tiếng, chuông thể dựng đứng lại, chân phải tung lên như chớp.

Thế đánh thật là ngoài sức tưởng tượng của đối phương, Hùng Miêu Nhi nghiêng mình qua bên phải tránh vừa khỏi ngọn cước, thì từ trong người mũi áo xanh vụt tua tủa bay ra vùng ánh sáng ngời ngời...

Vùng ánh sáng tỏa ra chu vi gần ba trượng chụp xuống đầu Hùng Miêu Nhi khe hở không được một gang tay.

Cho dù võ công có là đệ nhất võ lâm đi chăng nữa, đặt mình trong vùng ám khí lợi hại như thế cũng phải đành bó tay. Đám đại hán đứng ngoài thấy đại ca bị nguy nhưng họ chỉ còn biết la rập lên khùng khiếp chứ không còn biết phải làm sao cho kịp.

Trong cái chết chỉ cách đường tơ kẽ tóc đó, chiếc bầu rượu nơi tay Hùng Miêu Nhi vụt nhoáng lên, bằng một thủ pháp như chong chóng, chiếc bầu rượu xoay tít một vòng, bao nhiêu ám khí của mũi áo xanh đều bị chiếc bầu hút hết, y như chiếc bầu đó có chất nam châm rất mạnh.

Mũi áo xanh trợn dọc đôi mắt khùng khiếp, đám đại hán đứng ngoài vỗ tay vang dội.

Hùng Miêu Nhi đứng thẳng mình cười ha hả :

- Ám khí thật vô cùng lợi hại, thủ pháp cũng quả là kinh khiếp, cũng may, Hùng Miêu Nhi này vốn là tổ sư về môn phá ám khí mà.

Mũi áo xanh hơi run run :

- Người... cái bầu đó... ở đâu người có?

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Chi? Hối chi? Lo đỡ chiêu này.

Trong tiếng cười kéo dài, Hùng Miêu Nhi múa tít cái bầu...

Mũi áo xanh trừng trừng đôi mắt thối lui...

Hùng Miêu Nhi dừng tay lại cười khi :

- Sao? Đánh chứ?

Mũi áo xanh nghiêng răng :

- Không dè... không dè hôm nay ta... ta lại gặp chiếc bầu này....

Ngừng một giây, mũi dậm chân : - Thôi, cũng xong....

Vừa nói vừa quay phắt mình...

Hùng Miêu Nhi tràn qua cười hăng hắc :

- Muộn rồi, đâu có dễ thế được.

Thanh đoản đao nơi lưng hắt được tuốt ra, một luồng ánh sáng uốn cong như chiếc móng.

Đôi mắt mũi áo xanh đỏ ngầu, thỉnh thoảng mũi xốc mạnh Bạch Phi Phi ném thẳng vào ảnh đao của Hùng Miêu Nhi.

Hùng Miêu Nhi giật mình vội kéo rút ngọn đao về, tay trái đưa ra đón lấy cô gái. Trong khoảnh khắc đó, mũi áo xanh đã phóng ra ngoài mấy trượng và thêm mấy lần chấm đất, bóng mũi ta mất hút.

Ngô lão tứ chạy dọc theo quan đạo, chợt thấy hai “nai tơ” đang đứng hỏi chuyện với một gã đại hán.

Chợt nhớ đại ca mình đang muốn kiếm họ, Ngô lão tứ bước lại hỏi :

- Có phải hai vị muốn tìm người?

Liếc qua Ngô lão tứ, Trầm Lãng cười :

- Người mà chúng tôi muốn kiểm chắc bằng hữu biết?

Ngô lão tứ cũng cười :

- Nhưng người mà hai vị muốn tìm đó là ai?

Trầm Lãng đưa con mèo ngọc ra : - Người này đây.

Ngô lão tứ mừng quá đưa tay, nhưng Trầm Lãng đã thu con mèo ngọc lại. Hắn lơ bộ nói luôn :

- Biết, biết chứ.... Người này thì biết quá đi chứ, hai vị theo tôi.

Vừa nói vừa quay mình đi trước. ***** Bóng đêm đổ xuống, đồng lửa giữa đình hừng hực, chung quanh vách thêm bảy cây đuốc sáng ngời.

Hùng Miêu Nhi ngồi trên chiếc ghế đệm cũ, đang nhìn chăm chăm hai người con gái xấu xí tật nguyền.

Hắn cảm thấy hai cô gái này kỳ quái, nhưng hắn vẫn không biết kỳ ở chỗ nào.

Hắn cảm thấy hai cô gái này y như có điều muốn nói, từ trong đôi mắt họ, đã nói lên sự vui mừng, nôn nóng và pha vẻ lo sợ thẹn thù...

Hùng Miêu Nhi lấy cây củ khêu những ám khí trong miệng chiếc bầu ra, hắn khom người nhìn kỹ và chợt hơi biến sắc...

Ngay lúc đó, Ngô lão tứ chạy vô kêu lớn :

- Đại ca, đệ mang khách tới rồi đây.

Hùng Miêu Nhi cau mặt : - Ai?

Kim Vô Vọng và Trầm Lãng bước vào.

Kim Vô Vọng nét mặt trầm trầm, Trầm Lãng tươi cười hơn hở...

Trầm Lãng trao con mèo ngọc, Hùng Miêu Nhi tiếp lấy, hai người cùng mỉm cười, không ai nói với ai một tiếng...

Trầm Lãng móc lấy viên ngọc có khắc tên chàng cầm nơi tay, Chu Thất Thất vừa mừng vừa thẹn...

Hùng Miêu Nhi lại đưa tay, nhưng Trầm Lãng vẫn nắm giữ...

Hùng Miêu Nhi cười cười :

- Viên ngọc này in như là cũng của tại hạ.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Huynh đài có thấy hai chữ khắc trên viên ngọc rồi chứ?

Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Có chứ, hai chữ “Trầm Lãng”.

Trầm Lãng hỏi :

- Huynh đài chắc biết ý nghĩa của hai chữ đó?

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt :

- Có chứ, biết chứ... Trầm Lãng là một vị nữ bằng hữu, vì tưởng nhớ nàng nên tại hạ khắc tên nàng lên viên ngọc ấy mà.

Giá mà cười được Chu Thất Thất sẽ cười ngã lăn chiêng. Quả là “vô lại”, hèn gì mũ áo xanh cứ chữ hoải. Chuyện như thế mà hắn dám nói trọ hợng trọ hầu như thế.

Trầm Lãng sắc cười :

- Nếu nói cách đó, thì đệ chính là vị nữ bằng hữu mà huynh đài nói vừa rồi.

Hùng Miêu Nhi hơi khựng : - Nói... huynh đài nói thế... là sao?

Trầm Lãng nói :

- Hai chữ này chính là tên của tại hạ đây.

Hùng Miêu Nhi đỏ mặt, nhưng hấn vụt cười ha hả :

- Thật là đụng đầu cái cốp. Móc túi cũng không hơn, nói láo cũng không được, kể như phục luôn, được chưa?

Nhưng hấn lại cau mày :

- Nhưng cứ theo như tôi biết, thì viên ngọc này cũng không phải của huynh đài, nhưng tại sao lại khắc tên huynh đài? Có phải vị cô nương ấy là... là...

Trầm Lãng chận lời :

- Vâng, là bằng hữu của tại hạ. Và tại hạ đến đây chính vì muốn hỏi thăm tin tức của nàng.

Hùng Miêu Nhi không trả lời mà cứ nhìn Trầm Lãng, miệng hấn lẩm bẩm :

- Nếu cô nương ấy khắc tên này lên ngọc, tất nhiên là nghĩa trọng tình thâm...

Chỉ ngó qua sắc diện và thái độ, Trầm Lãng biết ngay gã thiếu niên này đã ái mộ Chu Thất Thất, nên mới có dáng vẻ mất hồn như thế...

Chàng vội hỏi dồn :

- Vị cô nương ấy bây giờ ở đâu?

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Không dấu chi huynh đài, thật ra thì đệ chỉ gặp có một lần, viên ngọc này đệ nhặt được chứ không gặp nàng lần nào nữa.

Hấn thở dài nói tiếp :

- Thật ra thì đệ cũng đã tìm mấy lần, nhưng bóng nàng vẫn bật tăm, và nghe đâu nàng cùng đi với Đoạn Hồng Tử.

Trầm Lãng sững sờ... chàng biết Hùng Miêu Nhi không nói dối. Nhưng nếu thế thì quả thật là bí lối...

Ngồi bên đống lửa, Chu Thất Thất muốn hét lên thật to :

- Ta ngồi đây nè. Cô nương ở đây nè. Đồ đui.

Nhưng nàng vẫn nói không ra tiếng...

Tia mắt Kim Vô Vọng chợt nhìn sững bầu rượu, ban đầu còn đứng, sau cùng khom mình xuống vừa chỉ và vùng tái mặt...

Hấn dời tia mắt qua Hùng Miêu Nhi và vụt hỏi :

- Chiếc bầu này ở đâu các hạ có?

Hùng Miêu Nhi chum chum cười hỏi lại :

- Chắc huynh đài biết lai lịch của chiếc bầu này?

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng :

- Không biết thì ai hỏi làm chi...

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Và khi đã biết thì cũng không cần phải hỏi...

Kim Vô Vọng lại hừ hừ... và quả nhiên không hỏi nữa...

Nghe họ ăn miếng trả miếng với nhau từng nhát một, trầm lãng cũng bị lôi cuốn đưa mắt nhìn vào chiếc bầu và ánh mắt chàng vụt sáng lên...

Và Kim Vô Vọng lại hỏi :

- Có phải huynh đài đã giao đấu với bà lão áo xanh?

Hùng Miêu Nhi hỏi lại :

- Huynh đài có quen với bà ấy?

Kim Vô Vọng bắt đầu bực ra mặt :

- Nhưng bây giờ các hạ hỏi tôi, hay tôi hỏi các hạ?

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Thật đúng ra thì tôi không nên hỏi câu đó, nếu các hạ biết thì các hạ đâu có hỏi làm chi? Vâng, tôi có giao đấu với bà ta.

Hắn ngó chăm chăm vào mặt Kim Vô Vọng và từ từ nói tiếp :

- Không những đã giao đấu với bà ta, mà còn biết bà ta là người nối hậu của Sơn Tả Tư Đồ, và hai vị cô nương này đây, tôi cũng giật lại trên tay bà ấy. Những vật còn dính trên mệnh chiếc bầu này chính là ám khí độc môn của giòng họ Tư Đồ. Nó là “Yên Vũ Đoạn Trường Ty”, độc tính của nó chỉ kém “Thiên Vân Ngũ Hoa Châm” một chút thôi.

Kim Vô Vọng biến sắc, bước tới dòm hai cô gái...

Bạch Phi Phi hơi ngán bộ mặt của Kim Vô Vọng nên nàng liếc sang nơi khác, Chu Thất Thất thì trái lại, nàng cứ ngó chăm chăm...

Hùng Miêu Nhi nói luôn :

- Sơn tả Tư Đồ, trừ ám khí ra, thuật dị dung có một đạo nổi danh như sấm. Theo tôi, hai người con gái xấu xí này đã bị dị dung.

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Nhưng nếu đã bị các hạ xem thấy, thì thuật dị dung này kể như hết nổi danh.

Trầm Lăng xen vào :

- Nếu huynh đài đã có khả năng chuyên phá ám khí của thiên hạ, đã dùng đá nam châm làm cái “Thần Từ Hồ Lô” mang danh là “Thiên Hạ Nhất Đại Trang” này, thì tất nhiên cũng có biết qua cách phá thuật dị dung. Không biết huynh đài có vui lòng bỏ chút diệu thủ của mình ra để biến lại bộ mặt thật của hai cô gái hay không?

Hùng Miêu Nhi nhìn chăm chăm vào Trầm Lăng và chum chím cười :

- Thì ra huynh đài đã biết lai lịch của “Càn Khôn Nhất Đại Trang”, nhưng thật ra tôi không phải là “diệu thủ” như huynh đài đã nói đâu, cho dù hai vị cô nương đây là thiên tiên, chúng ta bây giờ cũng không làm sao thấy bộ mặt thật của họ được.

Ngô lão tứ xen vào :

- Hay là mình đem nước rửa thử xem.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Nói như đệ thì hoá ra thuật dị dung của Sơn Tả Tư Đồ là lối dặm mặt của phường tuồng.

Chu Thất Thất rợn lên trong lòng, chính nàng cũng không biết phải làm sao.

Kim Vô Vọng liếc nàng và nói :

- Vị cô nương này chẳng những bị dị dung mà còn bị cho uống một thứ thuốc câm và tê liệt, tôi thấy nàng có vẻ có nhiều điều muốn nói lắm, nhưng không nói được.

Hùng Miêu Nhi chợt sáng mắt, hần lấy chậu xúc một chậu tro, và bẻ một que củi đặt vào tay Chu Thất Thất :

- Cô nghe được bọn này nói chứ? Có gì muốn nói cứ viết ra đi.

Chu Thất Thất mừng quá, nàng nắm cái que, nhưng nắm quá khó khăn, tay nàng không còn một chút gân cốt nào cả, nó không còn nghe theo sự điều khiển của nàng nữa...

Nàng ráng hết sức mới đặt được cây que lên mặt chậu, nhưng vừa muốn viết thì cây que đẩy lút vô chậu tro và nàng cũng té nhủi luôn vô chậu.

Mồ hôi nàng đổ xuống hoà với nước mắt hoen ướt hai má...

Kim Vô Vọng, Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng đưa mắt nhìn nhau lắc đầu thở ra...

Hùng Miêu Nhi kéo cái chậu lại trước mặt Bạch Phi Phi, nàng cầm que viết lên :

“Tôi tên Bạch Phi Phi, vốn là một thiếu nữ côi cút khổ sở, không hiểu tại sao lại bị mù áo xanh bắt và làm thân thể sắc diện ra như thế này.”

Hùng Miêu Nhi chớp mắt hỏi :

- Có phải trước kia cô đẹp lắm không?

Bạch Phi Phi then thùa nhẹ nhàng gật đầu...

Hùng Miêu Nhi cười và hỏi tiếp :

- Cô có biết vị cô nương kia không?

Bạch Phi Phi lắc đầu ...

Hùng Miêu Nhi lại hỏi :

- Không biết nhưng có thấy mặt thật của cô ấy không?

Bạch Phi Phi lại lắc đầu...

Hùng Miêu Nhi gật gù :
- Bây giờ tôi biết rồi, mù áo xanh chuyên bắt các thiếu nữ mang đến một nơi nào đó, mù dùng thuật dị dung

làm cho các cô gái này xấu đi để không bị theo dõi. Ta không thể để cho hai cô gái này như thế, bằng giá nào cũng phải tìm cách phục hồi sắc diện thật cho họ.

Kim Vô Vọng mím miệng làm thinh...

Trầm Lăng thở dài :

- Cách gì bây giờ? Trừ khi tìm ra cho ra cái người đã làm nên cơ sự này....

Hùng Miêu Nhi suy nghĩ một hồi và bỗng cười ngặt :

- Tại Lạc Dương tôi có một người bạn, người ấy tuy nhỏ tuổi, nhưng văn võ song toàn, giỏi cầm kỳ thi hoạ, giỏi săn bắn, giỏi y khoa tướng số, không có cái gì mà hắn không giỏi. Chúng ta đến tìm hắn, nhất định hắn sẽ có cách.

Trầm Lăng vỗ tay :

- Nèn, nèn lắm... chính tôi cũng muốn gặp được một người như thế.

Sự thất vọng làm cho Chu Thất Thất muốn ngất đi, nàng không nghe họ nói gì cả, chỉ thấy mình bị khiêng lên xe, và cũng không biết họ đưa mình đi đâu.

Trên xe còn có một thằng bé, nàng biết mặt nó thế nhưng nó không nhận được nàng, nó cứ lết ra xa không chịu ngồi gần nàng...

Hùng Miêu Nhi lấy một tấm bố lớn phủ mui xe và cho đi suốt đêm không nghỉ, đến Lạc Dương thành thì trời mới vừa rạng sáng...

18. Dị Dung Tuyệt Thủ

Tới sát cổng thành xe ngựa phải đậu chờ khá lâu cửa thành mới mở.

Trầm Lăng hỏi :

- Mới tảng sáng đến nhà người ta có phiền không?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Tại đây tôi có một người bạn tốt, suốt năm cửa nhà mở hoác, bất luận là ai, bất luận giờ nào cũng vào được, và bất luận ngày đêm, cơm nước luôn sẵn sàng...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Tác phong này phảng phất hơi hám Mạnh Thường Quân.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Người này họ Âu Dương, tên Hỉ, con người luôn luôn hoan hỉ, thiên hạ xem hắn như Mạnh Thường Quân, nếu hắn nghe huynh đài nói chắc hắn cười bò...

Kim Vô Vọng mím mím môi :

- Hừ, có nhiều bạn cũng ngộ.

Hùng Miêu Nhi nghe mà không thềm nói lại, cứ vút roi cho ngựa nhảy về phía trước. Trời hãy còn sớm, đường trống ít người qua lại, hắn cho ngựa phi nước đại, chiếc xe chao chao nuốt nhanh khoảng đường dài...

Qua một khúc quanh, chợt nghe tiếng người huyền áo, mùi hoa thơm thoang thoảng dễ chịu, Hùng Miêu Nhi đưa roi chỉ chỉ :

- Chợ hoa của Lạc Dương đấy. Chợ này nổi tiếng lắm nghe, nhiều người ở xa cũng đến đây mua, mẫu đơn ở đây là nhất.

Trầm Lăng cười :

- Tôi cũng có nghe danh, không dè bữa nay lại đến được. Lẽ ra nên ghé mua một ít, chỉ hiềm vì hoa không ai cài tóc... thôi thì để dành ngày khác vậy.

Hai người cười nói vọng vào trong xe, Chu Thất Thất nghe mà chua xót trong lòng.

Nếu bây giờ nàng được ngồi sát bên Trầm Lăng, để chàng mua hoa và tự cài lên tóc nàng thì có chết đi nàng cũng vui lòng.

Đến chợ hoa, Chu Thất Thất chợt nhớ đến con đường hầm giam giữ bọn Phương Thiên Lý, tất cả bí mật nằm sẵn trong bụng nàng mà nàng không thể nói ra...

Chuyện hoa cài trên tóc trở thành ảo vọng, Chu Thất Thất nghe nhịp xe lăn mà nước mắt lưng tròng.

Ngày lúc đó chợt có hai cỗ xe hoa quý giục tới và rẽ vào chợ bán hoa...

Thành xe và vòng niềng vẫn sáng trưng óng ánh, trong xe vẫn nghe giọng oanh yến xôn xao, nhiều cặp mắt long lanh trên những khuôn mặt kiều diễm từ rèm xe dòm ra cười với khách qua đường.

Gió cuốn bật rèm xe, Chu Thất Thất từ đằng sau nhìn tới, tim nàng vụt đập lên dồn dập, vì hai chiếc xe ngựa trắng này đúng là hai cỗ xe chở bọn Triển Anh Tông hôm nọ, chính là cỗ xe mà nàng đã đánh đu để vào trang viện bí mật và gặp bọn yêu ma...

Chợt nghe Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Chỉ thấy xe tốt người đẹp, mà không biết khuê phòng ở chốn nào? Những mối tình của ánh mắt dọc đường thường thường là trôi theo dòng nước.

Trầm Lãng cười :

- Coi chừng người đẹp nghe được là phiền.

Ngựa cứ đi nước lớn, chỉ phút chốc đã đến cái nơi mà Hùng Miêu Nhi bảo là suốt năm không đóng cửa, và Âu Dương Hỉ quả mừng vô hạn khi thấy thấy mặt người thiếu niên kè kè bầu rượu.

Giới thiệu xong Kim Vô Vọng và Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi đi lo ngay vụ chiếc bầu, y như bầu rượu cạn là hẳn kém vui.

Âu Dương Hỉ cười hỏi :

- Sao? Đạo này mèo đã “hoang” thật à? Bể đi đâu mất vậy? Bữa nay đến đây ngoài mực rượu ra, còn có mực gì khác nữa không?

Hùng Miêu Nhi quát mắt :

- Còn nữa chứ, uống xong rồi còn kiếm bạc nữa chứ.

Âu Dương Hỉ rùn vai :

- Mang cái bầu rượu ấy đi để cho chúng đuổi ra chứ gì.

Hùng Miêu Nhi để nhẹ chén xuống :

- Bây giờ nói chuyện đằng hoàng nghe. Bữa nay thật có chuyện cần lắm, cần đi tìm Vương Lâm Hoa. Không biết gần đây hẳn có thường ở Lạc Dương không nhỉ?

Âu Dương Hỉ vỗ tay :

- Kể ra mèo hoang có vận may nghe. Hẳn còn đây chứ chưa đi đâu cả.

Và Âu Dương Hỉ vỗ vỗ đùi nói tiếp :

- Nói đến hẳn thì nghĩ mà tức cười.

Hùng Miêu Nhi so vai :

- Hẳn thì khỏi chuyện tức cười, nhưng gần đây thì có gì lạ lắm không?

Âu Dương Hỉ nói :

- Bữa trước Lãnh Nhị tiên sinh đến đây mở một phiên khảo giá, ngay trong lúc đang bàn bạc chợt có một thiếu nữ tuyệt đẹp đi vào. Vương công tử nhà ta định giữ trò ngắm ghé, thế mà vị cô nương đó vừa thấy y thì như là thấy quỷ, cô ta vụt thoát ra cửa ba chân bốn cẳng chạy cắm đầu cắm cổ. Thật là một chuyện mà trong đời hẳn chưa từng gặp. Trong chuyện này may nhất có lẽ là gã Giả Lộc Bì, vì hẳn mới vừa bán cho vị cô nương ấy một cô hầu trẻ đẹp, trong lúc nàng chạy bỏ cô ấy lại, thế là Giả Lộc Bì lại len lén mang cô bé ấy đi.

Hùng Miêu Nhi ôm bụng cười và định hỏi xem vị cô nương ấy là ai, nhưng Trầm Lãng vọt miệng hỏi trước :

- Chẳng hay Lãnh Nhị tiên sinh có phải là người của Nhân Nghĩa Trang không?

Âu Dương Hỉ gật đầu :

- Đúng rồi, Lãnh Nhị tiên sinh là con người nổi danh trong ngành thương mại, trong một năm thu vào rất nhiều bạc, thế mà tiên sinh đều đem tất cả tiền kiếm được sung vào Nhân Nghĩa Trang, sự ăn mặc của chính mình thì lại hết sức tiện tặn, quanh năm chỉ mặc mỗi một chiếc áo vải thô, ai không biết tưởng đâu ông là hạng cùng đinh khổ rách.

Trầm Lãng gục gặc đầu :

- Lãnh gia huynh đệ thật xứng là nhân kiệt...

Ngay lúc đó, từ trong nhà chợt có giọng cười rổn rảng và một gã thiếu niên mặc áo gấm vừa đi ra vừa cười :

- Âu Dương huynh, gia đình của anh thật là quá quắt, tôi đang nằm lơ mơ, chúng chạy vụt vô, nói có một con mèo hoang chạy vô đây, chúng bảo tôi dậy đuổi mèo, há, kỳ không?...

Hùng Miêu Nhi thét lên một tiếng, tung mình ngang qua bàn phóng tới chụp lấy áo gã thiếu niên áo gấm, vừa cười vừa mắng :

- Tiểu yêu, mèo đây, mèo hoang đây... hừ, tối ngày lo ghẹo con gái mà nói dóc, lảng tránh rút lưỡi bây giờ.

Gã thiếu niên áo gấm vừa đẩy vừa la :

- Ủi trời, có thiệt, có mèo hoang thiệt há.

Hùng Miêu Nhi cười ngất :

- Sao? Đã quyến rũ được bao nhiêu gái vị thành niên? Cứ thật cung khai nhẹ tôi.

Gã thiếu niên định trả đũa, chợt thấy Kim Vô Vọng và Trầm Lăng, hấn vội bước

ra...

Ra tới bàn, hấn vòng tay vui vẻ :

- Có hai vị huynh đài như “cổ bá thương tông”, như “lâm phong ngọc thụ” ở đây thế mà Âu Dương huynh không dẫn kiến cho tiểu đệ.

Âu Dương Hỉ cười cười đứng dậy, nhưng lại quên băng tên, đành hàm hồ giới thiệu :

- Đây là Kim đại hiệp và Trầm công tử, còn đây là công tử Vương Lâm Hoa. Ba vị thấy đều tuần kiệt, mong rằng sớm thân thiết với nhau.

Kim Vô Vọng hừ hừ trong cổ họng và Trầm Lăng đã vội đứng lên vòng tay đáp lễ.

Âu Dương Hỉ nói luôn :

- Vương huynh, mèo hoang hôm nay đến đây mục đích là để tìm Vương huynh đấy.

Wương Lâm Hoa cười :

- Mèo hoang mà tìm thì e chuyện chẳng lành đâu, thảo nào mà mắt cứ giật giật, không dám đi đâu đóng cửa ở nhà, thế mà hoạ vẫn giáng xuống như thường.

Hùng Miêu Nhi cũng cười :

- Anh lầm rồi, lần này đến đây không phải để “lượm” bạc đâu, cũng không phải để đổ rượu nữa, mà là mang hai giai nhân tuyệt sắc đến cho anh đấy.

Trầm Lăng mím miệng cười thâm, cái tay “mèo hoang” này cũng nhiều thủ đoạn đây, chưa chi hấn đã gây sự chú ý cho đối phương rồi.

Wương Lâm Hoa cười lớn :

- Tìm đệ với một chuyện tốt như vậy thì khó tin quá, thôi hai vị tiên nga ấy xin để cho anh xem một mình vậy.

Hùng Miêu Nhi cười :

- Đừng có mại hơi. Sợ rằng anh muốn xem được mặt của họ thì phải cực thân mới xong đấy.

Wương Lâm Hoa hỏi :

- Sao mà phải cực thế?

Hùng Miêu Nhi vỗ vai họ Vương :

- Tôi hỏi anh nhé. Ngoài cái việc múa đao hươu thương, rồi mài mực viết chữ, anh còn biết gì hay nữa không?

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Bao nhiêu đó chưa đủ à?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Không phải không dư, nhưng còn phải thêm.

Vương Lâm Hoa lắc đầu :

- Đòi hỏi dữ vậy? Thật tôi tiếc vì không biết mặt lệnh đường, nếu không thì tôi sẽ biến ra để đánh đòn anh chơi cho bổ ghét.

Hùng Miêu Nhi vụt vỗ bàn một cái rầm :

- Đúng rồi. Nó đó.

Âu Dương Hỉ và Vương Lâm Hoa giật mình gặng lại :

- Cái gì vậy?

Hùng Miêu Nhi xông tới :

- Có phải anh còn biết về thuật “dị dung” phải không? Hà hà... chưa đánh đã khai, rút lại không kịp rồi bạn ơi.

Vương Lâm Hoa cười trừ :

- Nhưng mà rồi sao?

Hùng Miêu Nhi điểm điểm tay :

- Chuyện như thế này nhé, nguyên là có hai người đẹp bị người dùng thuật dị dung làm cho xấu đi, nếu anh có thể khôi phục được dung nhan cho họ, thì quả là tôi phục lẫn luôn.

Vương Lâm Hoa chớp chớp mắt :

- Nhưng hai vị cô nương ấy là ai?

Hùng Miêu Nhi nói :

- À, cái đó thì tôi chưa rõ, chỉ biết là họ Bạch.

Vương Lâm Hoa khẽ thở phào như trút được gánh nặng :

- À, thì ra là họ Bạch...

Và hần vùng cười :

- Thật ra thì dị dung thuật tôi cũng chỉ biết qua loa, nếu bảo cải trang họ, chưa chắc tôi đã hoàn thành tốt, nhưng nếu phá bỏ cái đã dị dung, thì rất có thể.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Thế thì quý quá, nào, theo tôi. *****

Chu Thất Thất và Bạch Phi Phi đã được đưa vào phòng, Hùng Miêu Nhi kéo áo Vương Lâm Hoa vào theo.

Bọn Trầm Lăng theo sau.

Chu Thất Thất vừa thấy Vương Lâm Hoa thì tim nàng như chột đứng lại.... Nàng không dè Hùng Miêu Nhi lại đi rước... ác ma.

Nàng nhớ đến gã thiếu niên áo đỏ.

Thật ra lúc lọt vào tay mũ áo xanh, nàng cảm thấy dù sao gã thiếu niên áo đỏ cũng ít đáng sợ hơn, nhưng bây giờ thoát khỏi mũ rồi gặp lại con người này, cái sợ của nàng trở lại.

Tuy nhiên, nhìn Trầm Lăng, nàng thấy yên ổn được một phần, tiếc vì Trầm Lăng lại chẳng thấy được ý nghĩ trong mắt nàng.

Vương Lâm Hoa cúi xuống xem xét hai người một cách cẩn thận, Chu Thất Thất vừa mừng vừa sợ cũng vừa lo...

Nàng tin rằng gặp Vương Lâm Hoa, gặp con người “ác ma thiên biến vạn hoá” này, sắc diện nàng có thể sẽ khôi phục được.

Nhưng, nàng lại thở dài... có phải đây là một chuyện sẵn an bài? Và nàng muốn cười, nếu hắc khôi phục hoàn toàn sắc diện cho nàng cũng tốt, bằng không chỉ cần nói được, nàng sẽ nói hết cái bí mật của hắc, không biết lúc bấy giờ hắc sẽ khóc hay cười.

Nàng sợ Vương Lâm Hoa phát hiện được ý nghĩ thâm kín trong lòng, nàng lật đật nhắm mắt lại.

Vương Lâm Hoa xem xét thật kỹ, thật lâu, hắc như xuất thần trong công việc, bọn Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi cũng nín thở theo dõi...

Cuối cùng Vương Lâm Hoa cũng đứng dậy lắc đầu tặc lưỡi :

- Thật là lợi hại. Thật là lợi hại

Hùng Miêu Nhi lo lắng : - Sao? Có cứu được không?

Vương Lâm Hoa không đáp mà lại nói :

- Cứ xem như thủ đoạn dị dung này, thì in như là thuộc về bí truyền của Sơn Tả Tư Đồ...

Hùng Miêu Nhi mừng quýnh :

- Đúng rồi. Vương huynh quả là đã nắm được mấu chốt rồi. Đã biết căn nguyên thì tự nhiên giải được.

Vương Lâm Hoa cắn cắn môi :

- Tôi tuy có thể xem, nhưng...

Gã thở ra nói tiếp :

- Cái người áp dụng thuật dị dung với hai vị cô nương này, quả đã phát huy kỹ thuật đến tuyệt đỉnh, hai bộ mặt bị dị dung này, rất khó tìm mấu chốt...

Hùng Miêu Nhi nôn nóng chặn ngang :

- Như vậy nghĩa là sao?

Vương Lâm Hoa nói :

- Trong con mắt người thường đây là hai bộ mặt xấu xí, nhưng dưới con mắt chuyên môn thì đây là hai tác phẩm toàn mỹ. Cũng như một bức họa, hay là một tuyệt phẩm điêu khắc vậy. Và bằng vào người chuyên môn thì không ai nỡ phá đi một công trình nghệ thuật như vậy.

Hùng Miêu Nhi sửng sốt, nhưng rồi hắc lại cười và chửi tươi :

- Chết bầm, chết bầm, đủ thứ chết bầm.

Vương Lâm Hoa lắc đầu :

- Anh đúng là con người tục, không nhiều nhã hứng.

Hùng Miêu Nhi kéo họ Vương :

- Thôi đừng có nói cao xa, nhã, hồng nhã gì cũng được, chỉ cần anh khôi phục giùm dung nhan cho hai vị cô nương đây là được.

Vương Lâm Hoa cười :

- Thật gặp anh là gặp nạn, được rồi, anh cứ để đó tôi lo.

Hùng Miêu Nhi lại nói :

- Nhưng còn cái vụn cam và tẻ liệt thì sao đây?

Vương Lâm Hoa trầm ngâm :

- Được rồi, tôi sẽ ráng hết sức thử xem sao. Nhưng các anh cũng phải phụ đa nhe, nếu khi nào cần tôi nói, các anh cũng phải ráng hết mình mới được.

Không biết vô tình hay cố ý, họ Vương lại chấm câu bằng cái liếc qua Trầm Lăng.

Trầm Lăng cười :

- Nếu tiểu đệ có dùng được vào chỗ nào, xin Vương huynh cứ sai khiến tự nhiên.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt : - Hay lắm, nhớ nhé.

Và hắn ngó qua Âu Dương Hỉ ...

Âu Dương Hỉ nheo nheo mắt :

- Khỏi lo mà, muốn gì có nấy.

Vương Lâm Hoa gật gật đầu :

- Vậy thì : bốn hũ dấm đỏ, rượu hạng nhất bốn chén, muối trắng mười cân, bốn cây vải mịn, hai cái chậu đồng thật mới, hai cái kéo thật mới, hai ngọn dao nhỏ thật sắc, bốn cái lư đồng, bốn cái bầu bằng đồng, than thật đượm hai trăm cân.... Và bảo người nhà giặt sạch cây vải trắng, tôi và Trầm huynh đây sẽ lo việc cắt may hai chiếc áo dài, phải giặt thật sạch sẽ.

Hùng Miêu Nhi cười :

- Tôi có cảm giác như anh bỏ đồ để mở cửa hàng.

Âu Dương Hỉ cũng cười :

- Tôi mới là khổ đây chứ. Trong vòng nửa tiếng đồng hồ phải sắm sửa cho đủ thì thật là dừ luôn.

Tuy nói thế nhưng ai cũng có vẻ mừng, nhất là Âu Dương Hỉ lảng xảng sai cắt người mua sắm...

Không đầy nửa tiếng đồng hồ sau, Âu Dương Hỉ đã sắm đủ mọi vật. Mấy lò lửa bắt đầu nhen lên, và nước trong mấy cái bầu bằng đồng cũng sắp sôi. Vương Lâm Hoa trao cho Trầm Lăng chiếc áo dài trắng :

- Bây giờ xin Trầm huynh mặc áo để rồi chúng ta bắt tay vào việc.

Hùng Miêu Nhi hỏi : - Còn tôi, tôi làm gì đây?

Vương Lâm Hoa cười :

- Anh thì mau mau đi ra, ở ngoài đợi lệnh.

Hùng Miêu Nhi sững sốt :

- Uê, không cho người ta xem à?

Âu Dương Hỉ cười :

- Đã bảo ra thì ra, còn đứng đó lộn xộn.

Vương Lâm Hoa quay lại ngó họ Âu :

- Anh cũng ra ngoài luôn.

Âu Dương Hỉ nhướng mắt :

- Uê, cũng ra?

Hùng Miêu Nhi thúc thúc cùi chỏ :

- Đã bảo ra thì ra, còn đứng đó lộn xộn.

Vương Lâm Hoa nghiêm mặt :

- Lúc đệ làm việc, cần phải hết sức yên tĩnh, bởi vì nếu không cẩn thận một chút, để lại cho hai vị cô nương một tai hoạ nhỏ nhen, thì dù cho thần tiên cũng không cứu được, cho nên xin Âu Dương huynh, Hùng huynh và Kim đại hiệp ra ngoài.

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng và quay ra cửa..

Hùng Miêu Nhi cũng kéo tay Âu Dương Hỉ đi ra...

Vương Lâm Hoa đóng chặt cửa lại, buông tất cả màn che bên trong xuống, không một chút kẽ hở nào lọt được vào phòng.

Trầm Lăng đứng yên một chỗ nhìn Vương Lâm Hoa làm việc.

Nước trong mấy cái bầu đồng lớn đã sôi ầm ầm...

Vương Lâm Hoa quay lại nhìn Trầm Lăng :

- Tiểu đệ bảo mấy vị kia đi ra, là vì không muốn tiết lộ bí mật về chuyện dị dung cho họ biết, như vậy là chỉ có một mình Trầm huynh, chuyện ấy chắc Trầm huynh đã thấy...

Trầm Lăng gật đầu :

- Vâng, vâng.

Vương Lâm Hoa nghiêm giọng :

- Hùng Miêu Nhi và Âu Dương Hỉ là những người bạn lâu năm với tiểu đệ, còn Trầm huynh với tiểu đệ thì chỉ là sơ giao, không chịu tiết lộ bí mật với họ mà lại bằng lòng để huynh đài ở lại, tự nhiên bên trong có nguyên do, cho dù sáng suốt, chắc huynh đài cũng hơi thấy điều kỳ lạ.

Trầm Lăng cười cười :

- Chính đệ cũng muốn biết điều ấy.

Vương Lâm Hoa cười :

- Chỉ vì giữa tiểu đệ và huynh đài tuy là sơ giao, nhưng bằng vào tinh thần của huynh đài, tiểu đệ cảm thấy đúng là một người mà khiến cho tiểu đệ khâm phục...

Trầm Lăng chận nói :

- Cảm ơn huynh đài, thật ra nếu huynh đài nói thật tình, tiểu đệ cũng nói thật tình, tính đệ có ngay thẳng có thật tình, có cương quyết đấy nhưng nếu nói về thủ thuật khéo léo thì không làm sao sánh được với huynh đài

Ngừng một giây, chàng mỉm cười :

- Nhưng có lẽ huynh đài để tôi phụ việc này, chắc còn có duyên cớ khác nữa.

Không đợi Trầm Lăng nói hết, Vương Lâm Hoa chận ngang :

- Vâng, thật thì đúng như thế... thật cũng còn một duyên cớ khác.

Trầm Lăng chận đầu : - Và nhất định duyên cớ đó rất thú vị.

Vương Lâm Hoa gật đầu :

- Đúng, thú vị lắm.

Trầm Lăng hỏi :

- Chẳng hay đệ có thể nghe chăng?

Không trả lời ngay, Vương Lâm Hoa lại nói :

- Vừa rồi, khi Âu Dương huynh dẫn kiến huynh đài, vẫn chưa nói rõ tên tuổi của huynh đài cho tiểu đệ biết, có phải thế không?

Trầm Lăng cười :

- Có lẽ Âu Dương huynh không biết hoặc biết mà lại quên, đó cũng là chuyện thường.

Vương Lâm Hoa nói :

- Thế nhưng tên của huynh đài, tiểu đệ có thể đoán ra.

Trầm Lăng cười : - Hay đến thế cơ à?

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Có phải huynh đài tên Trầm Lăng không?

Trầm Lăng giật mình :

- Vâng, huynh đài đoán đúng, có lẽ... có lẽ đã có người nói với huynh đài về tiểu đệ rồi?

Nghe hai người nói chuyện, Chu Thất Thất vừa sợ vừa tức, nàng muốn Trầm Lăng đập chết Vương Lâm Hoa cho rồi.

Vương Lâm Hoa mỉm cười nói :

- Nếu huynh đài muốn hỏi tại sao tiểu đệ lại biết đại danh của huynh đài thì... thì sau này huynh đài sẽ biết mà không cần hỏi...

Vương Lâm Hoa lại bắt tay vào việc chứ không nói mà cũng không ngó Trầm Lăng...

Nghiêng cái bầu nước sôi bằng đồng, để miệng ngay phía mặt Bạch Phi Phi, hơi nóng bùng xông lên, nàng nhắm mắt lại.

Vương Lâm Hoa nói :

- Trầm huynh nhắc giùm đệ cái bầu nước.

Trầm Lăng ứng tiếng hai tay hứng cái bầu, bên dưới lửa hừng hực, bên trong nước sôi ùng ục, thế mà Trầm Lăng vẫn cứ bưng cái bầu đồng y như là bưng bầu nước lạnh.

Vương Lâm Hoa không ngó lại, nhưng nét mặt hẩn phốt một nét xúc động, sự xúc động đó bao gồm cả vừa kinh lạ, vừa bội phục, vừa ngưỡng mộ mà cũng vừa tặc tử...

Hầm lấy dấm đổ vào bầu, qua một phút hơi xông lên hừng hực, nghe mùi nồng nặc, làm cho Bạch Phi Phi nhắm mắt, đôi mắt nàng càng nhắm khít lại hơn.

Khá lâu Vương Lâm Hoa lại lấy rượu đổ luôn vào bầu, hơi xông ra vừa chua vừa cay, Bạch Phi Phi chảy nước mắt nước mũi chầm ngấm.

Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng cũng rịn mồ hôi.

Hơn một tiếng đồng hồ nữa, Vương Lâm Hoa lấy chậu đổ dần nước hoà chung với rượu và dấm, hẩn nói :

- Trầm huynh đổ nước này vào bồn lớn, rồi cởi quần áo vị cô nương này và đỡ dùm nàng ngồi vào bồn.

Trầm Lăng sững sốt :

-Cởi cả quần áo sao?

Vương Lâm Hoa gật đầu :

- Bởi vì lỗ chân lông đều bị chất thuốc dị dụng bịt kín hết rồi, nếu không làm thế không được

Hẩn lấy ra ba cái bình nhỏ, đổ phần trong ấy ra trộn đều vào trong bồn và nói :

- Huynh đài sao lại nhút nhát thế? Bắt tay vào việc đi chứ.

Trầm Lăng thở ra và nói :

- Chuyện cứu người là quan hệ, không có thể nghĩ gì khác được, cô nương cứ an

Chàng nghiêm mặt cởi dây áo cho Bạch Phi Phi và đỡ nàng vào bồn...

lòng.

***** Ở ngoài, Hùng Miêu Nhi và Âu Dương Hỉ cứ đi qua đi lại bồn chồn nôn nóng...

Họ đứng ngồi không yên, y như thân nhân của người sanh khó đang túc trực ngoài phòng sanh hồi hộp đợi chờ...

Lắng nghe trong phòng tiếng lửa cháy xèo xèo, tiếng nước sôi ùng ục, tiếng nước đổ vào bồn, tiếng dao tiếng kéo khua... Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Y như là họ làm thịt heo thịt gà trong ấy .

Âu Dương Hỉ cười :

- Hắn mà cho tôi xem rồi biểu tôi lạy tối ngày tôi cũng lạy mà xem cho kỳ được...

Chợt nghe trong phòng có tiếng rú nhỏ nhỏ, đúng là tiếng kêu thất thanh của Trần Lăng, Kim Vô Vọng đứng dậy, nhưng Hùng Miêu Nhi đã kéo lại...

Kim Vô Vọng quắc mắt :

- Các hạ muốn gì?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Kim đại hiệp đừng nóng, con người như Trần huynh thì không đến nỗi xảy ra việc gì đâu mà sợ, nếu mình xông vào làm cho hư việc rồi trách nhiệm này ai chịu?

Kim Vô Vọng hừ hừ trong miệng và làm thỉnh ngồi xuống.

Chợt bên trong có tiếng động lạ, tiếng động y như tay chạm mạnh vào nhau... Kim Vô Vọng lại đứng phắt lên...

Âu Dương Hỉ cau mày :

- Tiếng động lạ nhỉ?

Hùng Miêu Nhi thoáng trầm ngâm :

- Có lẽ họ đang chà xát da thịt, hoặc vỗ để làm cho tan thuốc dị dung...

Âu Dương Hỉ gật gật đầu : - Có lý, có lý...

Kim Vô Vọng không nói, nhưng có vẻ đồng ý với Hùng Miêu Nhi nên từ từ ngồi xuống.

Nhưng ngay lúc đó, từ trong phòng lại có tiếng kêu kinh khiếp, tiếng kêu lần này thì lại là của Vương Lâm Hoa.

Kim Vô Vọng và Âu Dương Hỉ cùng đứng lên một lượt...

Lần này Âu Dương Hỉ không dẫn được nữa, hấn phóng lại sát bên cửa, nhưng Hùng Miêu Nhi đã vội chạy lại kéo tay...

19. Phục Hồi Nhan Sắc

Âu Dương Hỉ ngó Hùng Miêu Nhi và nói :

-Vương huynh vốn là một con người bình tĩnh, đột nhiên có tiếng kêu kinh hãi như thế, nếu không là...

Hùng Miêu Nhi chặn ngang :

-Không là như thế nào? Vương Lâm Hoa chính đang lo việc cứu hai cô gái, chẳng lẽ Trầm Lăng lại làm gì sao? Huống chi hai người chỉ mới quen nhau, chẳng những không thù, không oán, mà lại cùng một mục đích cứu người, thì không có gì phải ngại cả.

Aâu Dương Hỉ bần khoản :

-Nhưng tại sao lại có tiếng kêu kinh hãi như thế?

Hùng Miêu Nhi cười :

-Biết đâu hai người bị nhan sắc của hai cô gái làm cho họ hết hồn? Nhất là con người háo sắc như Vương Lâm Hoa, không chừng khi phục hồi nhan sắc rồi thấy họ đẹp quá hấn ngất đi nữa à.

Aâu Dương Hỉ lắc đầu :

-Thật là rắc rối.

Cửa đóng kín quá, chỉ trừ những tiếng động, còn thì bên trong nói chuyện ra sao ở ngoài không nghe thấy gì cả.

Bên trong, sau khi cởi quần áo cho Bạch Phi Phi, nàng thẹn quá cứ nhắm mắt lại mà hơi thở dồn dập.

Nhưng cái người khó chịu hơn hết là Chu Thất Thất...

Nàng chỉ khẽ nhướng mắt rồi cũng nhắm híp mắt lại, Trầm Lăng cảm đầu làm việc không dám nhìn ai cả.

Vương Lâm Hoa không quay mặt lại, cứ giục Trầm Lăng :

-Cởi xong thì bồng nàng đặt vào bồn đi chứ.

Trầm Lăng cau mặt :

-Sao huynh đài lại cố ý tránh không làm việc này?

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

-Họ là con gái, chuyện kỳ nhất là thanh niên đụng vào họ trong lúc họ không còn ý phục. Đây là ngộ biến mình phải từng quyền, nhưng bớt đi một người thì càng tốt thêm một chút, Trầm huynh đã làm, tôi không nên ghé tay vào thêm nữa, huống chi... huống chi họ là người của Trầm huynh, xin Trầm huynh cứ làm một mình.

Trầm Lăng ngơ ngác :

-Sao lại là người của đệ? Sao lại có thể nói như thế?

Vương Lâm Hoa nói lảng :

-Thuốc trong bồn đã tan cả rồi, Trầm huynh mau lên đi chứ.

Trầm Lăng không nói nữa, chằng bồng xốc Bạch Phi Phi đặt vào bồn.

Vương Lâm Hoa lại nói :

-Hai vị cô nương này đều do Trầm huynh mang đến, bây giờ toàn thân trong trắng của họ đều lọt vào mắt của Trầm huynh, vào tay của Trầm huynh. Tôi nói câu này thật là nghiêm chỉnh, sau này Trầm huynh phải giải quyết với họ một cách tương xứng, ý tôi muốn nói tuy đây là chuyện tình cờ, nhưng âu cũng là thiên định, Trầm huynh phải chiếu cố họ, phải nghĩ đến trách nhiệm của mình đừng nghĩ đến người thứ ba nào khác.

Trầm Lăng nghe cũng hơi giận và lấy làm kỳ quái, nhưng vì Vương Lâm Hoa nói nghiêm chỉnh quá cho nên chàng chưa biết phải nói sao.

Chỉ có Chu Thất Thất là hiểu rõ ý của Vương Lâm Hoa mà thôi, vì hắn đã biết Trầm Lăng là người mà nàng đã nói với hắn lúc ở địa đạo, cho nên bây giờ gặp dịp may, hắn cố buộc cho Trầm Lăng dính vào hai cô gái khác, để hắn có hy vọng. Một phần cũng vì câu nói của Chu Thất Thất lúc đó, chỉ có điều hắn không ngờ trong hai người con gái bị dìm dung mà hắn định buộc vào Trầm Lăng lại có cả nàng.

Vương Lâm Hoa trong lúc tình cờ mà có thể hạ một nước cờ thật cao, hấn quả đúng là một con người có trí, nhưng chính việc hay vẫn có một việc dở, chính cái khéo léo có một cái vụng về... hấn định tách Chu Thất Thất ra khỏi Trầm Lăng, nhưng hấn lại làm một chuyện buộc chặt hơn mà hấn không hay.

Trầm Lăng không nói gì nữa, cầm đầu làm phận sự...

Vương Lâm Hoa hỏi :

-Tắm sạch rồi chứ? Được rồi, Trầm huynh lau khô giùm đi, rồi, bây giờ Trầm huynh dùng nội lực “Dương Hoa” vỗ vào ba mươi sáu huyệt “Thiếu Âm” cho nàng. Nếu ngại, Trầm huynh có thể mặc quần áo lại cho nàng.

Trầm Lăng làm thình, cứ âm thầm làm y như thế. Mặc quần áo cho Bạch Phi Phi xong, chàng bắt đầu nắn bóp các huyệt Thiếu Âm.

Huyệt “Thiếu Âm” chính là những nơi kích động nhất trên mình người thiếu nữ. Nếu bị người thanh niên đụng vào sẽ có một cảm giác đê mê lạ lùng, chính lúc dưới địa đạo, Chu Thất Thất bị Vương Lâm Hoa bóp vào những huyệt đó. Bạch Phi Phi nhắm mắt lại khít rịt, tay chân nàng run khẽ...

Trầm Lăng căn môi không dám ngó sang nơi khác.

Vương Lâm Hoa nhúng mũi dao nhỏ vào bầu dấm đang sôi và nói :

-Trầm huynh đừng có ngừng tay nghe, phải chuyên tâm làm cho thật đều, bất cứ thấy gì cũng không được ngừng nghe. Nếu không lơ sơ thất thì trách nhiệm nặng lắm và sẽ ân hận suốt đời.

Trầm Lăng tay không ngừng, miệng mỉm cười :

-Vương huynh yên tâm, đệ chưa làm cho ai thất vọng khi giao phó nhiệm vụ bao giờ.

Chàng đâu lại chẳng biết phản ứng trong cơ thể Bạch Phi Phi, đâu lại chẳng nghe lòng mình xao động, nhưng về mặt chàng vẫn tĩnh khô, tỏ ra tinh thần không bị chi phối lắm.

Vương Lâm Hoa đi lại ngay trước mặt Bạch Phi Phi và nói :

-Thuốc dị dung trên mặt nàng bây giờ đã mềm rồi...

Vừa nói vừa lấy hai ngón tay nắn nắn...

Lớp da mặt dần lên trông dễ sợ...

Vương Lâm Hoa lấy một hoàn thuốc bỏ vào miệng nàng và nói :

-Bây giờ huyết khí trong người nàng đang vận chuyển dữ lắm, nàng có thể nói được rồi, chỉ vì...

Hấn muốn nói chỉ vì nàng quá bị kích động bởi hai bàn tay của Trầm Lăng vỗ vào những huyệt Thiếu Âm, thế nhưng hấn lại làm thình.

Nếu người khác nghe nói thế, có thể sẽ ngừng tay, nhưng Trầm Lăng làm như không nghe thấy, hai tay chàng cứ làm việc như thường...

Vương Lâm Hoa gật gù :

-Hay.

Và một tay nắm lấy da mặt dần dần của Bạch Phi Phi, một tay cầm dao rọc xuống...

Bạch Phi Phi không nghe đau, nhưng tiếng “soạt soạt” của đường dao rọc vào da làm cho Trầm Lăng và Chu Thất Thất nhẩn mặt...

Cứ như thế, từ miếng này đến miếng khác, từng lớp da “dị dung” được lột ra, mặt Bạch Phi Phi y như một quả đào bóc vỏ...

Tay Trầm Lăng vẫn không ngừng nắn huyệt, mặt chàng trần trối nhìn hồi hộp...

Aùnh thép nhoáng lên chói mắt, tay dao của Vương Lâm Hoa thình lình đâm thẳng vào mặt Trầm Lăng...

Chu Thắt Thắt rú lên...

Trầm Lãng kêu lên một tiếng kinh hoàng nho nhỏ, chân vẫn không xê dịch, nửa thân người bên trên nghiêng hẳn qua bên phải, ngọn dao nhỏ xốt qua mang tai...

Tay Trầm Lãng vẫn bóp huyết đều đều, nhưng giọng chàng có vẻ giận :

-Vương huynh làm thế là có ý gì?

Y như là không có chuyện gì, Vương Lâm Hoa mỉm cười :

-Được lắm, Trầm huynh bình tĩnh như thế thì mọi việc mới bảo đảm vẹn toàn, nhất là trong khi bị phân tâm chú ý, thế mà ứng phó như thế thì tuyệt diệu, chứ nếu hoảng hốt ngừng tay thì hư đấy.

Trầm Lãng mỉm cười :

-À, tôi tưởng Vương huynh có gì chứ.

Và chàng lại tiếp tục như không có gì xảy ra.

Vương Lâm Hoa nhìn sững Trầm Lãng, trong tia mắt khâm phục có pha nhiều đổ kỵ...

Và hắn chợt thở dài :

-Trong đời của Trầm huynh chẳng lẽ không có chuyện gì làm cho huynh phải để ý cả ư?

Trầm Lãng cười :

-Tự nhiên là phải có chứ, chỉ tại người ngoài không thấy đó thôi.

Trầm Lãng vẫn nói cười như không, riêng Vương Lâm Hoa thì cũng vẫn nói cười nhưng trong thâm tâm hơi khó chịu, hắn cảm thấy đứng trước Trầm Lãng, hắn là một con số không to tướng.

Hắn trầm trầm sắc mặt và lấy tay phẩy nhẹ, một cái phẩy thật nhẹ gần như không thấy, nhưng tất cả chất thuốc dính đọng trên mặt Bạch Phi Phi đều y như bị một cơn gió mạnh thổi bay vào chậu nước muối kế bên...

Người khác có thể thấy đó là một cử động tầm thường, nhưng Trầm Lãng ngấm cảm thấy một nội lực khủng khiếp, chàng buột miệng kêu lên :

-Thần lực...

Nhưng liếc thấy gương mặt của Bạch Phi Phi, chàng nín thình luôn...

Bây giờ chất dị dung hoàn toàn được rửa sạch, gương mặt thật của nàng bày ra lồ lộ. Một vẻ đẹp nào nùng.

Nhìn hai gã thiếu niên, nàng vụt ửng hồng khuôn mặt như e thẹn, hàng mi dài cong vút chớp chớp đôi mắt long lanh...

Từ này giờ đụng vào da thịt của nàng, Trầm Lãng không hề nghe lòng rung động, nhưng thoáng thấy mặt nàng chàng chợt nghe xao xuyến lạ lùng...

Vương Lâm Hoa cũng nhìn sững sốt và khê thở ra :

-Quả là quốc sắc thiên hương....

Thấy hai người nhìn sững Bạch Phi Phi, Chu Thắt Thắt mím miệng nghiêng răng... nàng muốn mắng vào mặt họ cho chừa tính xấu...

Bận ngó chừng đôi mắt của Bạch Phi Phi, vì đôi mắt của nàng đang bên lên nhìn Trầm Lãng, chừng ngó lại bất gặp ánh mắt của Vương Lâm Hoa cũng đang nhìn Trầm Lãng, Chu Thắt Thắt bỗng giật mình...

Trong tia mắt của hắn tố cáo cả một cái gì sâu độc trong lòng...

Và thình lình hắn nhấc tay lên cuốn theo thế liên hoàn đánh thẳng vào Trầm Lãng, một thế đánh cực kỳ hiểm ác, vừa lẹ vừa mạnh bạo vô cùng.

Đứng xéo một bên sau khi đã làm xong công việc và không ngó Vương Lâm Hoa, nhưng mỗi một cử động nhỏ nhất của hắn, Trần Lăng đều thấy hết...

Chàng nghe luồng chưởng lực cuộn cuộn trong không khí, một lượt mười mấy chưởng theo thế liên hoàn, chàng chỉ xoay nửa thân trên và hai tay kéo lên thật lẹ...

Hai luồng chưởng lực chạm vào nhau, Trần Lăng đứng y một chỗ, nhưng Vương Lâm Hoa loạng choạng thối lui...

Trần Lăng nghiêm mặt :

-Huynh đài lại định làm gì thế?

Thụt đụng vào góc tường mới đứng lại được, Vương Lâm Hoa phỉ phỉ áo và cười tươi như không :

-Đúng quá. Hồi nãy đệ nghĩ Trần huynh chỉ lẹ mắt lẹ tay mà thôi, chứ không tin nội lực. Nhưng không phải đệ thử là chỉ vì lẽ đó, mà đệ muốn xem huynh sau một lúc lâu đã huệ cho vị cô nương đó có bị tổn thương nội lực hay không.

Liếc mắt thật dài vào mặt Vương Lâm Hoa, Trần Lăng mỉm cười :

-À, ra thế. Thật đệ hết sức cảm kích sự chiêu cố của Vương huynh.

Cả hai người không ai có vẻ gì chú ý đến việc mới xảy ra cả.

Chu Thát Thát nghiêng răng, và nàng chợt hơi tức Trần Lăng, người ta muốn hại mình mà mình cứ tin, thật là ngu.

Bạch Phi Phi cũng hé mắt len lén nhìn Trần Lăng, má nàng chợt ửng hồng... nàng có vẻ e thẹn, nhưng trong e thẹn có pha nhiều vẻ hài lòng...

Vương Lâm Hoa lại quay miệng bầu dấm sôi sang mặt Chu Thát Thát...

Nước mắt nước mũi nàng đổ ra, sự khó chịu không làm nàng mất vui mừng, nàng cố cắn răng chịu đựng.

Vương Lâm Hoa vẫn làm y như trước, nhưng được liệu lần này lại nhiều hơn.

Hắn cười ngó Trần Lăng :

-Khôi phục cho vị cô nương này tương đối khó hơn, mệt hơn, Trần huynh ráng nhé.

Trần Lăng cười gượng : -Phương thức cũng như hồi nãy chứ?

Vương Lâm Hoa gật đầu :

-Vâng, y như thế, xin Trần huynh bắt đầu cho...

Nhìn đôi tay của Trần Lăng vừa đụng tới khuy áo, Chu Thát Thát cảm nghe tim đập loạn...

Nàng nhắm mắt lại, uốn mình rên khe khẽ...

Y như bị bay bổng giữa tầng mây, tâm hồn nàng lơ đãng, mê mải một cách dễ chịu...

Nàng rên thành tiếng, nàng biết mình có thể nói được rồi, trước, nàng định khi nói được, sẽ lột hết âm mưu của Vương Lâm Hoa, nhưng bây giờ nàng không nói, nàng cắn răng lặng nghe cảm giác mê mải...

Bạch Phi Phi nằm co trên sạp, thỉnh thoảng len liếc về phía Trần Lăng, Vương Lâm Hoa day mặt vào vách đứng yên trong dáng sắc trầm tư...

Cả bốn người không ai nói đến ai, nhưng sợi dây liên lạc về ý nghĩ quán quít không rời...

Cúi mặt làm thỉnh một lúc lâu, Vương Lâm Hoa quay lại cầm con dao nhỏ, và bắt đầu nắn nắn mặt Chu Thát Thát.

Công việc lần này hắn làm hết sức chậm chạp, hai tay như ẽ oải, nhưng đôi mắt cứ dán vào mặt Trần Lăng đăm đăm, hắn nhìn đến độ xuất thần...

Trầm Lăng như không dần được :

-Sao Vương huynh không làm đi?

Vương Lâm Hoa nói :

-Đệ đang lúc chưa được tập trung tinh thần cho lắm, tâm tư đang rối loạn cho nên chưa dám làm, vì sợ có thể bị sơ xuất...

Trầm Lăng ngạc nhiên :

-Sao bỗng dưng lại rối loạn?

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

-Tiểu đệ đang nghĩ không biết sau khi phục hồi dung mạo cho hai vị cô nương này rồi, huynh đài sẽ đối đãi với tiểu đệ ra sao?

Trầm Lăng cười lớn :

-Tự nhiên là chúng ta đãi nhau trong tình bằng hữu, có chi đâu mà huynh đài phải suy nghĩ.

Vương Lâm Hoa hỏi lại ;

-Đã hai lần đệ thử huynh đài, chẳng lẽ huynh đài không để vào lòng một tí gì sao? Huynh đài không nghĩ rằng đệ cố ý hại huynh đài sao?

Trầm Lăng lại cười :

-Đệ và huynh đài có thù hằn gì với nhau đâu mà nghĩ rằng huynh đài muốn hại đệ chứ?

Vương Lâm Hoa mừng ra mặt :

-Đã thế thì đệ hết sức yên tâm, nhưng mong huynh đài nhớ cho lời nói vừa rồi, mong huynh đài hãy lấy tình bằng hữu mà đãi nhau.

Trầm Lăng mỉm cười :

-Nếu Vương huynh không tỵ hiềm, thì đệ không khi nào quên lời nói ấy.

Vương Lâm Hoa nói :

-Hay lắm

Và hắn buông dao đứng dậy...

Trầm Lăng lại càng ngạc nhiên :

-Ủa, sao Vương huynh không làm việc đi?

Vương Lâm Hoa nói :

-Huynh đài cứ yên lòng, chỉ còn một chút nữa là xong, tiểu đệ chỉ làm trong nháy mắt. Bấy giờ huynh đài khỏi phải võ huyết nữa.

Hắn trao chén rượu, Trầm Lăng đón lấy

Vương Lâm Hoa tươi cười :

-Chén này chúc huynh đài phước thọ dồi dào, và mong được huynh đài lấy thân tình đối xử với đệ, hoạn nạn có nhau...

Trầm Lăng nâng chén :

-Xin đa tạ và xin ghi nhớ...

Sau suốt một lúc lâu mê mê vì bị nắn bóp các huyệt Thiếu Âm, Chu Thất Thất lần lần sáng suốt lại, nàng vô tình đưa mắt qua, chính lúc Trầm Lăng kề chén rượu đến miệng...

Tuy biết nếu có một hành động nào làm cho Vương Lâm Hoa hơi bất mãn, hẳn rất có thể sẽ không chịu phá bỏ lớp dị dung trên mặt nàng, nàng sẽ chịu thành người xấu xí mãi mãi, nhưng khi thấy Trầm Lăng sắp uống chén rượu, nàng không dừng được nữa, hốt hải kêu lên :

-Buông xuống.

Lâu quá không nói được, bây giờ lại phải la lên trong một trường hợp quá cấp bách, Chu Thất Thất phát âm hơi lơ lớ, làm cho Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng giật mình...

Trầm Lăng quay lại hỏi :

-Cô nương nói chi?

Chu Thất Thất muốn nói “buông xuống, rượu độc”, nhưng lâu quá không nói được bây giờ vụt nói thành linh, không chuẩn bị làm cho chính nàng cũng giật mình... và sau đó là một cơn mừng vô hạn, nàng nín luôn như để xác nhận sự thật tiếng nói của mình...

Vương Lâm Hoa chớp chớp mắt và vùng bước tới điểm vào Á huyệt của nàng.

Trầm Lăng cau mày :

-Sao Vương huynh không để cô ấy nói?

Vương Lâm Hoa cười :

-Vị cô nương này đã trải qua một thời gian sợ hãi quá lâu, tâm trí chưa bình tĩnh hẳn, lại mới vừa nói được, nếu để cho nàng động thần kinh nhiều quá rất có thể bị điên luôn, may mà kịp nhớ chứ không thì nguy to rồi, cứ để nàng nghỉ yên một chút.

Và hẳn lại nâng chén lên ;

-Mời nè.

Trầm Lăng hơi do dự, nhưng thấy Vương Lâm Hoa ngửa cổ uống cạn, chàng cũng ngửa cổ uống theo...

Chu Thất Thất tức rơi nước mắt ...

Vương Lâm Hoa lại rót ra hai chén nữa :

-Chén này...

Hắn nói luôn một hơi những lời chúc tốt đẹp, và Trầm Lăng uống luôn một hơi ba chén...

Chu Thất Thất giận run, càng giận nàng càng tức Trầm Lăng, nàng giận một con người thông minh như thế mà lại đi mắc mưu một đứa tiểu nhân...

“Trầm Lăng, Trầm lăng.... Được rồi, ta sẽ xem ngươi là một con người thế nào, ta sẽ làm cho ngươi chết trước mặt ta..”

Câu nói hằn học của gã thiếu niên áo đỏ lúc ở dưới địa đạo còn văng vẳng bên tai, Chu Thất Thất nghe như một mũi dùi chọc thẳng vào tai...

Nàng mơ hồ cảm thấy như Trầm Lăng đã từ từ quỵ xuống ới máu ra lênh láng... nàng mơ hồ như một cơn ác mộng... ***** Trăng đã lên cao, bọn Hùng Miêu Nhi ở ngoài càn lúc càn sốt ruột.

Aâu Dương Hỉ dặm chân : -Sao lâu quá vậy cà?

Lúc bấy giờ thật lâu không nghe trong phòng có tiếng động, nhưng càng yên lặng thì lại càng gây thắc mắc, sự im lặng trở thành kỳ dị bất thường...

Trên nhà đã dọn xong cơm tối, Aâu Dương Hỉ cứ lăm bằm :

-Có chuyện rồi, nhất định là có chuyện rồi.

Và khê hỏi Hùng Miêu Nhi :

-Sao? Cứ đợi hoài sao?

Hùng Miêu nhi có vẻ trầm ngâm :

-Đợi thêm chút nữa coi...

Kim Vô Vọng sáng giọng :

-Đợi nữa rồi nếu có chuyện gì xảy ra thì ai chịu trách nhiệm? Các hạ chịu phải không?

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

-Tôi chịu? Tại sao tôi lại chịu?

Kim Vô Vọng cười nhạt :

-Nếu các hạ không chịu trách nhiệm thì bây giờ tôi phải xông vào.

Vừa nói Kim Vô Vọng vừa đứng phắt lên...

Nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn án ngang trước cửa...

Kim Vô Vọng giận dữ :

-Các hạ muốn gì?

Hùng Miêu Nhi nói :

-Nếu quả cần phải vào thì nên gõ cửa trước đã chứ.

Aâu Dương Hỉ lập tức gõ cửa ...

Vương Lâm Hoa ở trong nói vọng ra :

-Gấp chi dữ vậy? Đợi một chút, sắp xong...

Hùng Miêu Nhi cười nói với Kim Vô Vọng và Aâu Dương Hỉ :

-Thấy không? Đợi chút nữa mà... ***** Nghe tiếng gõ cửa, Chu Thất Thất mừng quá, nàng mong Hùng Miêu Nhi, Kim Vô Vọng xông vào, dù cho nàng ra sao cũng mặc, phải cứu Trầm Lăng trước đã...

Nàng rất sợ thấy cảnh Trầm Lăng lâm nạn, nhưng rồi cũng phải quay lại...

Nàng hết hồn, Trầm Lăng vẫn đứng y nguyên, môi vẫn điểm nụ cười đặc biệt...

Sao hết hồn? Mừng mới phải chứ.

Thật ra nãy giờ nàng cứ đinh ninh Trầm Lăng đã quị rồi, bây giờ thấy chàng vẫn còn đứng đó làm cho nàng hoang mang...

Chẳng lẽ trong rượu không có thuốc độc? Linh cảm của nàng chưa từng sai chạy bao giờ.

Nàng biết chắc Vương Lâm Hoa nhất định sẽ ám hại Trầm Lăng...

Vương Lâm Hoa nói :

-Công việc chỉ còn một chút xíu nữa thôi, khỏi phải nhờ huynh đài giúp sức. Đệ biết qua hai lần đã huyết cho hai nàng, huynh đài bây giờ mệt lắm rồi, nên nghỉ ngơi một chút cho lại sức.

Trầm Lăng cười :

-Vâng, như thế thì xin nhờ huynh đài lo liệu..

Đúng là chàng có vẻ mệt nhọc, vừa ngồi xuống thì hai mắt đã nhắm lại và thân hình cũng bắt đầu lảo đảo...

Cuối cùng nụ cười trên môi tắt hẳn, Trầm Lăng bật ngửa trên ghế lặng im...

Vừa mới được yên lòng, bây giờ Chu Thất Thất bắt đầu hoảng hốt...

Vương Lâm Hoa liếc Trầm Lăng và môi nở nụ cười...

Hắn bước lại gần Chu Thất Thất và ngồi xuống nhìn nàng chăm chăm, đôi mắt Chu Thất Thất gần như bắn lửa, nhưng đôi mắt Vương Lâm Hoa lại nhìn nàng một cách thắm thiết, tay trái hắn vỗ vào huyệt đạo, tay phải ấn trên á huyệt của nàng.

Có thể nói được nhưng nàng cắn răng chờ đợi...

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

-Chu cô nương, có gì muốn nói cứ nói, sao lại làm thình?

Bạch Phi Phi lồm cồm ngồi dậy, nhưng Vương Lâm Hoa đã vung cánh tay áo, cách không điểm huyệt ngũ của nàng...

Chu Thất Thất rúng động, nàng run giọng :

-Sao ngươi ... lại biết ta?

Vương Lâm Hoa cười :

-Vừa rồi nghe tiếng rên của cô nương là tôi nhận ra ngay, tôi hơi hối hận vì biết được thì trễ quá, đã để Trầm Lăng lo liệu cho cô nương... thủ đoạn khéo léo sắp giăng kế hoạch của tôi, rồi cuối cùng tôi lại tự dẫn mình vào tròng.

Chu Thất Thất vừa thẹn vừa giận, nàng nhớ tiếng mình rên rỉ khi bị hắn điểm huyệt Thiếu Âm, và khi này Trầm Lăng nắm bóp cho nàng cũng tiếng rên rỉ đó, và chỉ có mình hắn biết được, chứ Trầm Lăng không thể biết vì chàng chỉ nghe có một lần đầu.

Vương Lâm Hoa nói tiếp :

-Rất tiếc Trầm Lăng không nhận ra điều đó, cho nên hắn không làm sao biết được kẻ nằm đây chính thị Chu cô nương...

Chu Thất Thất thét lên :

-Ồ ác ma... ngươi...

Vương Lâm Hoa cứ nói :

-Vì không biết là cô nương, cho nên cô nương có kêu hắn cũng không nhận ra được, chỉ có mỗi một mình tại hạ biết thôi.

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

-Ồ súc sinh...

Vương Lâm Hoa như càng đắc ý :

-Vâng, tôi súc sinh, nhưng so với người mà dưới mắt cô nương là anh hùng tuấn kiệt, thì tên súc sinh này lại mạnh hơn. Trước kia có lẽ cô nương không tin nhưng bây giờ cô nương nhìn hắn xem, muôn ngàn Trầm Lăng cũng không bì kịp một Vương Lâm Hoa này.

Chu Thất Thất thét lên :

-Bây kẻ hại người còn dám khoe khoang, liêm sỉ của thanh niên trong thiên hạ đều bị ngươi huỷ cả. Nếu đối diện tranh tài mà ngươi giết được hắn ta phục, nhưng ngươi giết hắn bằng cách này, ta dù làm quỷ cũng quyết không thể tha ngươi.

Vương Lâm Hoa cười :

-Chỉ tiếc cô vẫn còn sống nhăn chứ không làm quỷ được.

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

-Hắn chết, ta sẽ quyết chết theo hắn.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

-Hắn chết? Ai bảo là hắn chết?

Chu Thất Thất run giọng :

-Người... người đầu độc...

Vương Lâm Hoa bật cười :

-Nếu tôi giết hắn để rồi làm cho cô nương hận tôi trọn đời à? Cô nương là người con gái duy nhất mà tôi yêu trong đời này, tôi đâu có thể làm cho cô nương hận tôi như thế. Không, hắn chỉ bị thuốc mê thôi, hắn ngủ một giấc sẽ dậy, chẳng những không chết mà còn khoẻ khoắn nữa là khác, thậm chí khi tỉnh dậy hắn vẫn tưởng mình bị một mối mà ngủ chứ không biết là bị đánh thuốc mê.

Chu Thất Thất hỏi :

-Tại sao người phải làm như thế?

Vương Lâm Hoa nói :

-Làm thế là vì tôi muốn cho cô nương thấy rằng cuối cùng tôi vẫn hơn hắn, nếu hắn thông minh thì làm sao bị bẫy của tôi được.

Chu Thất Thất cãi :

-Hắn là quân tử, hắn thật tình đối đãi với người bạn nên hắn mới mắc kế tiểu nhân.

Vương Lâm Hoa bật cười :

-Đúng, hắn quả là quân tử, nhưng nếu như thế thì tôi xứng với cô nương hơn hắn, vì cô nương cũng là tiểu nhân, một ngày nào đó cô sẽ tìm đến tôi vì cô không thể xứng với hắn, thế thì tại sao cô phải chờ đến ngày đó? Tốt hơn là bây giờ hãy theo tôi đi, để tránh khỏi cái ngày phải khóc.

Chu Thất Thất giận run :

-Đồ khốn nạn, ta thà ưng chó ưng heo, chứ ta không bao giờ ưng người. Người hãy dập tắt hy vọng ấy đi là hơn.

Vương Lâm Hoa vẫn cười :

-Bây giờ cô giận tôi cũng được, chửi tôi cũng được, nhưng xin cô đừng bao giờ quên những lời tôi nói với cô ngày nay.

Chu Thất Thất gằn gằn :

-Tự nhiên, ta chết cũng không quên. Nhưng nếu ta là người, thì bây giờ nên giết cả ta và Trầm Lăng thì tốt hơn hết.

Vương Lâm Hoa cau mặt :

-Tại sao lại giết cô nương?

Chu Thất Thất cười nhạt :

-Nếu người không giết ta thì khi Trầm lăng tỉnh dậy, ta sẽ nói tất cả gian mưu, nói tất cả bí mật của người, ta sẽ bảo Trầm lăng giết người.

Vương Lâm Hoa cười lớn :

-Tôi đang muốn cô làm như thế, nếu không thì tôi đâu có thả cô hồi còn dưới địa đạo, nếu không thì tôi đâu có nói với cô những chuyện này giờ.

Thấy hắn cười một cách đắc ý, Chu Thất Thất có hơi kinh dị :

-Người không sợ à?

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

-Cô nương cứ nói đi rồi sẽ biết tôi sợ hay không sợ...

Ngay lúc đó Trầm Lăng cự mình, ngáp luôn hai ba cái...

Vương Lâm Hoa ngừng nói, tay cầm dao, tay chặn những lớp da bị dị dung trên mặt Chu Thất Thất và bắt đầu làm việc.

Tay hắn thật nhanh nhẹn, hắn làm như rất quen thuộc, như làm một chuyện hằng ngày...

Chu Thất Thất bây giờ tuy có thể lên tiếng, nhưng trọng sắc đẹp vẫn là cái bệnh của phụ nữ. Nàng sợ tiếng nói của nàng làm cho Vương Lâm Hoa run tay, có thể làm cho nàng mang sẹo, nàng cắn răng nín lặng.

Chỉ nghe Trầm Lăng ngáp, rồi vươn vai, rồi như đứng dậy... và nghe tiếng chàng cười :

-Huynh đài chưa xong à? Chà, mệt ngủ một giấc ngon quá.

Tay vẫn thoăn thoắt làm việc, miệng Vương Lâm Hoa nói :

-Trầm huynh chỉ mới thiu thiu thôi mà, đệ sắp hoàn tất rồi đây. Trầm huynh xem thì lại mà xem.

Trầm Lăng cười :

-Đệ cũng muốn xem vị cô nương ấy một chút.

Vương Lâm Hoa nói :

-Vị cô nương kia là thiên hương nhất chi, thì vị cô nương này cũng nhất định phải là tuyệt sắc... Đây, Trầm huynh cứ xem.

Vừa nói, tay hắn nhanh lên và hắn dùng cánh tay áo phất qua một cái, gương mặt của Chu Thất Thất lộ lộ hiện ra...

Vốn là con người trầm tĩnh, nhưng khi nhận ra nàng, Trầm Lăng vẫn phải kêu lên kinh ngạc...

Tiếng kêu của chàng dội ra tới bên ngoài, Kim Vô Vọng không dẫn được nữa, hắn lao mình tới vung tay đập mạnh vào cánh cửa, nhảy vọt vào trong...

Hùng Miêu Nhi cản không kịp cũng đành phải vào theo, vừa nhận ra Chu Thất Thất, hắn khựng lại há hốc mồm kinh ngạc...

Trầm Lăng run giọng :

-Chu Thất Thất... sao lại là cô...

Hùng Miêu Nhi cũng ảm ố :

-Sao lại... sao lại là nàng...

Hai người quả thật không ngờ, đi tìm muốn chết, đến chừng nàng ở bên mình mà không hay...

20. Cảnh Vật Đổi Thay

Đang lúc mọi người còn ngơ ngác, Chu Thất Thất tung mình đứng dậy, hai tay vung ra điểm ngay vào hai đại huyết “kiên tĩnh” và “huyền cơ” của Vương Lâm Hoa ...

Y như là biết trước chuyện sẽ xảy ra như thế, Vương Lâm Hoa nghiêng người sang bên trái một cái thật lẹ và tránh ra xa...

Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng hết hồn lật đật bước tới, mỗi người giữ lấy một tay Chu Thất Thất ...

Trầm Lăng gất lớn :

- Thất Thất , điên rồi à ? Sao lại hành hung Vương công tử ?

Chu Thất Thất giãy giụa la lên :

- Buông ra, buông ra... các người là đồ ngu, giữ ta lại làm gì ? Buông ra cho ta lột mặt tên ác ma ấy ...

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Xin các vị xem, tôi không nài khổ cực giải cứu khổ nạn cho vị cô nương , thế mà cô ấy lại hành hung tôi thì nghĩa lý làm sao ?

Trầm Lăng cũng cười khoả lấp :

- Xin Vương huynh thứ cho, có lẽ thần trí nàng chưa tỉnh hẳn...

Chu Thất Thất giậm chân :

- Đồ ngu, người biết cái khổ gì ? Ta mê bao giờ mà chưa tỉnh ? Người ... người mới là kẻ u mê chứ ai ?

Vương Lâm Hoa cau mặt :

- Nếu thần trí của cô nương tỉnh táo thì sao lại lấy oán báo ân ?

Chu Thất Thất thét lên :

- Người đừng có đóng kịch. Nếu không tại người thì ta làm sao lại bị tai nạn như thế này ? Ta... ta sẽ chết sống với người .

Vương Lâm Hoa ngó mọi người, cười nhần nhó :

- cô nương này nói gì tại hạ thật không hiểu chi cả. Trầm huynh, Âu Dương huynh, Miêu huynh, các anh có hiểu gì không ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Tôi thật không hiểu gì cả Chu cô nương ...

Chu Thất Thất thét lớn :

- Câm mồm lại...

Trầm Lăng cau mày :

- Câm mồm là cô mới phải chứ .

Chu Thất Thất dậm chân đồm độp :

- Đồ ngu, thật là đồ ngu... người không biết chính Vương Lâm Hoa là tên ác ma đã bắt bọn Thiết Hoá Hạc, Triển Anh Tông .

Trầm Lăng khẽ cau mày ngó Vương Lâm Hoa.

Vương Lâm Hoa cứ cười :

- Chu cô nương, uống thêm một chút thuốc an thần nhe ? Tôi với cô nương vốn không thù oán, sao cô nương lại nói chuyện ngậm máu phun người như thế ?

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Không thù oán ? Ngậm máu phun người ? Người ... người ... ác tặc, súc sinh, đã làm thì tại sao người không dám nhận ?

Vương Lâm Hoa ngó xung quanh bằng vẻ mặt ngờ ngờ :

- Tại hạ có làm gì đâu ? Tại hạ chỉ có cứu cô nương thôi, chẳng lẽ cứu như thế là sai ư ? Trầm huynh, anh phân xét dùm xem .

Trầm Lăng thở dài :

- Tự nhiên là Vương huynh không sai, có lẽ tại nàng ...

Chu Thất Thất tức quá hai chân chồi đạp lung tung ...

Không còn cách gì hơn, Trầm Lăng đành nắm huyết đạo của nàng. Nhưng cảm thấy khó chịu chàng thở dài dụi giọng :

- Cô nên biết tôi không còn cách gì nữa .

Chu Thất Thất giận run :

- Thật là ngu... ngu sao mà ngu quá là... ngu. Vừa rồi Vương Lâm Hoa đâm trúng người một dao thì có lẽ người mới sáng mắt ra. Có lẽ người mới biết ai điên, ai tỉnh.

Trầm Lăng gượng cười :

- Vương huynh sao lại đi giết tôi làm chi ? Có lẽ cô...

Chu Thất Thất dậm chân :

- Còn nói nữa... nói nữa... ngu ... ngu... ta cần người chết...

Âu Dương Hỷ xen vô :

- Nếu cô nương muốn nói gì thì hãy nói lành lành một chút...

Chu Thất Thất la lớn :

- Nói lành, nói lành... ta điên rồi, ta muốn điên rồi, các người giết ta đi .

Nàng tức quá khóc rống lên...

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì mà cũng không biết làm gì ...

Bạch Phi Phi không đành được, bước lại gần nàng :

- Cô nương ... tiểu thư, xin cô nương đừng xuống, chứ nóng nảy thế này, làm sao...

Chu Thất Thất nạt ngang :

- Đi đi... ta không cần ai hết .

Bạch Phi Phi cúi đầu chảy nước mắt ...

Trầm Lăng thở dài :

- Cô ấy nói thế là có ý tốt, sao cô lại làm như thế ?

Chu Thất Thất vừa khóc vừa nói :

- Ta như thế rồi làm sao ? Ừ, nó tốt, còn tôi... tôi điên rồi, đi lo cho nó đi, đừng lo gì cho tôi hết.

Bạch Phi Phi ngồi bật xuống đất khóc rưng rức...

Vương Lâm Hoa móc ra một hoàn thuốc :

- Xem chừng vị cô nương này thần trí còn thác loạn quá, xin Trầm huynh cho nàng uống hoàn thuốc này, nàng sẽ trấn tĩnh lại...

Chu Thất Thất la lên :

- Không , ta không uống . Đó là thuốc độc...

Trầm Lăng cứ đưa viên thuốc vào miệng nàng :

- Uống đi, nghe tôi uống đi.

Chu Thất Thất qua mặt sang phía khác :

- Không, ta không uống ... uống viên thuốc này sẽ vĩnh viễn hết nói được những bí mật của hần ...

Trầm Lăng nói :

- Được rồi, tôi không ép cô uống nhưng cô nên nói chuyện bình tĩnh, không thì...

Chu Thất Thất run giọng :

- Được, đừng ép tôi uống thuốc đó, tôi sẽ nói chuyện bình tĩnh, đừng ép tôi uống, thì bảo gì tôi cũng làm cả .

Vương Lâm Hoa nói :

- Cô bảo thuốc này là thuốc độc à ?

Hắn lấy viên thuốc lại và bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến...

Nuốt xong hắn cười :

- Nếu thuốc độc thì tôi sẽ chết .

Trầm Lăng lắc đầu nói với Chu Thất Thất :

- Cô còn nói gì nữa...

Chu Thất Thất tức tưởi :

- Đừng có tin hắn. Mỗi một cử chỉ của hắn là mỗi một âm mưu gian hiểm. Hắn là con người độc ác nhất trên thế gian này.

Vương Lâm Hoa cười nhạt :

- Chu cô nương, tôi với cô nương có thù oán gì nặng lắm sao cô nương tìm mọi cách để hại tôi thế ?

Chu Thất Thất không trả lời, quay qua nói với Trầm Lăng :

- Trầm Lăng, sau khi tôi rời bỏ chỗ trọ, tình cờ gặp bọn Triển Anh Tông ...

Nàng thuật lại mọi việc đầu đuôi và gặng lại :

- Như thế xem tôi bây giờ tỉnh hay điên ?

Trầm Lăng làm thỉnh tư lự...

Vương Lâm Hoa cứ cười :

- Một câu chuyện thật là kinh động . Trầm huynh có thể tin được không ?

Trầm Lăng không biết nói làm sao được. Nhưng trong đôi mắt có vẻ hoài nghi...

Vương Lâm Hoa nói tiếp :

- Chẳng lẽ Trầm huynh không nghi rằng nếu những lời của Chu cô nương là đúng, có những cơ mật như thế thì tại hạ đâu lại đại đột thả cộp về rừng, đâu có thả nàng một cách dễ dàng như vậy ?

Âu Dương Hỷ xen vào :

- Theo tại hạ thấy thì Vương công tử nói phải, bởi vì nếu có điều bí mật như thế thì ai lại thả Chu cô nương ?

Trầm Lăng vẫn làm thỉnh. Hết nhìn Vương Lâm Hoa lại đến Chu Thất Thất ...

Chu Thất Thất cúi mặt ngập ngừng :

- Lẽ tự nhiên là phải có nguyên nhân, chỉ vì...

Nàng ầm ớ rồi nín luôn. Nàng không muốn nói nguyên nhân tình ái trước mặt mọi người ...

Trầm Lăng hồi thúc :

- Chỉ vì sao ?

Chu Thất Thất cắn môi, nhưng cuối cùng nàng ngẩng mặt lên lớn tiếng :

- Được, muốn nói thì nói... Chỉ vì gã họ Vương này muốn ngỏ ý cầu hôn với tôi, còn tôi... tôi đã nói với hắn về Trầm Lăng , hắn muốn cho tôi dẫn Trầm Lăng đến đó, cho nên hắn thả tôi .

Nghe một người thiếu nữ dám nói tách bạch những điều như thế, bọn Âu Dương Hỷ ngẩn ngơ... Riêng Hùng Miêu Nhi cúi mặt có vẻ hơi đau khổ...

Vương Lâm Hoa ngẩng mặt cười ha hả :

- Lời lẽ của cô nương càng nói nghe càng tuyệt diệu... Thật ra thì dù cô nương có là tiên nữ hạ trần cũng chưa chắc tại hạ yêu đến điên cuồng như thế .

Chu Thất Thất gặng lại :

- Người không dám thừa nhận à ? Bao nhiêu lần người cố hại Trầm Lăng không phải vì duyên có ấy sao ? Vừa rồi người còn nói ta là một người con gái mà bình sinh người thích nhất, thế mà người cũng chối luôn à ?

Vương Lâm Hoa nhăn mặt :

- Tôi mới nói vừa rồi đây ? Trầm huynh, anh có nghe không ?

Trầm Lăng lắc đầu...

Chu Thất Thất nói :

- Hắn nói như thế, hắn nói... tại người bị hắn bỏ thuốc mê, hắn nói với ta trong lúc đó...

Vương Lâm Hoa lắc đầu :

- Từ nãy đến giờ cô nương cứ nói tôi mưu hại Trầm huynh, bây giờ lại nói tôi bỏ thuốc mê. Tôi làm được tại sao tôi không biết ? Các vị nghe coi, trên đời này có ai như thế không ?

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau im lặng...

- Người đã làm hắn mê, mục đích để nói chuyện với ta, vì bây giờ người đã nhận ra ta, người sợ ta oán hận nên người không giết Trầm Lăng .

Vương Lâm Hoa nói :

- Lúc bấy giờ luôn cả Trầm huynh còn không nhận ra cô nương, tôi thì làm sao nhận ra được. Bấy giờ cho rằng tôi nhận ra cô nương đi, thì tại sao tôi lại cứu cô nương làm chi ? Tôi biết cô nương sẽ nói ra tất cả bí mật này thì đại gì tôi cho bị lộ ? Chẳng lẽ tôi muốn hại tôi sao ?

Nhìn mặt mọi người thấy không ai có vẻ tin mình cả, Chu Thất Thất tức muốn phát điên :

- Người là ác ma, người muốn thi hành kế gì ta làm sao biết được ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Cô nương đã không biết, nghĩa là tại vì tất cả những việc cô nói nãy giờ toàn là mộng mị, chỉ có điều mộng này là mộng lớn, mộng có nhiều hứng thú quá .

Chu Thất Thất càng lúc càng tức tối. Nàng nói thật, nhưng không ai tin nàng ... Bị người ta nói ngược lại mà không cãi được, rõ ràng là một chuyện bực tức vô cùng.

Nàng quay mắt nhìn mọi người :

- Tôi nói hoàn toàn là chuyện thật, thế mà không ai tin được cả sao ?

Ai cũng đều làm thinh. Nhưng trên mặt họ đã nói lên sự trả lời. Không ai tin cả.

Chu Thất Thất dậm chân khóc ồ ồ...

Nàng khóc rất thương tâm, nhưng không ai biết nói sao được cả.

Cuối cùng Hùng Miêu Nhi vụt nói :

- Nếu những điều cô nương nói là đúng thì có cách giải quyết.

Âu Dương Hỷ nhướng mắt :

- Sao ? Cách gì đó ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nếu Chu cô nương nói là đúng sự thật, tự nhiên cô nương có thể đưa chúng ta đến chỗ đó được .

Đang khóc Chu Thất Thất nghe nói vụt reo lên :

- Phải rồi, ta sẽ dẫn các người đi. Đến đó xem hân còn chối cãi được nữa không ?

Trầm Lãng gật đầu :

- Chắc chỉ còn cách đó chứ không làm sao được nữa. Chẳng hay Vương huynh có thể cùng đi được chăng ?

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Trầm huynh không nói, tại hạ cũng xin đi. Để xem Chu cô nương làm đến cách gì nữa .

Lúc bấy giờ trời đã xế rồi, trên dọc đường trong thành Lạc Dương người ta qua lại dập dìu. Bọn Trầm Lãng , Chu Thất Thất kết đoàn ra đi. Cảnh rộn rịp làm cho ai cũng đỡ bớt bức dọc...

Mọi người đi đường thấy có Âu Dương Hỷ trong đoàn ai ai cũng lễ phép nhường bước.

Chu Thất Thất dẫn đường, nhưng vì nàng chỉ mới qua một bận nên đi một hồi nàng ngỡ ngác mất lối.

Một bên Trầm Lãng , một bên Hùng Miêu Nhi đi kèm sát bên nàng. Bạch Phi Phi leo đèo theo sau.

Cứ đi quanh qua quẩn lại mãi vẫn chưa ra lối. Âu Dương Hỷ bắt đầu nôn nóng :

- Bây giờ như thế này, Chu cô nương cứ nói rõ chỗ nào, tại hạ sẽ dẫn đến chỗ đó, chứ không thuộc đường đi vòng vòng hoài mất thời giờ quá .

Chu Thất Thất gạt ngang :

- Không cần.

Và nàng xăn xái dẫn đi một hồi nữa, lọt vào một con đường hai bên có nhiều quán ăn nhỏ nhỏ. Chu Thất Thất đói bụng, nghe mùi thức ăn bay ngào ngạt, bụng nàng vụt sôi lên, và nàng chợt nhớ hôm từ trại hòm chạy ra, cũng đói như thế này và cũng nghe mùi thức ăn y như vậy... Nàng chăm chú nhìn và chợt nhận ra đường phố quen quen...

Mừng quá, Chu Thất Thất đi nhanh lên, chỉ một hồi nữa thấy ngay bảng hiệu “Vương Sâm Ký”.

Tấm bảng đen chữ vàng lồ lộ nhất định không làm sao lầm được. Huống chi, ngoài bảng hiệu còn có hai câu đối : “Chỉ sợ khách hàng đông quá. Rất mong người đến thưa dần”, vết tích đó làm sao lầm lẫn được ?

Nhìn vào trong, nơi tử tiền, chiếc cân Thiên Bình vẫn còn trơ đó... Hai gã rao hàng, một tên sút môi, một tên mặt đỏ đang đứng cân bạc...

Tất cả mọi việc đều còn y như lúc nàng mới thoát hòm nọ.

Không dấu được vẻ vui mừng, Chu Thất Thất kêu lên :

- Đây, tại nơi này .

Trầm Lãng cau mày :

- Tại trại bán hòm ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng là trại bán hòm này đây .

Vương Lâm Hoa cười :

- Đúng, trại hòm này là chỗ làm ăn của tôi , nếu nhà Chu cô nương có ai qui tiên, cần quan tài thì tại hạ có thể biếu tặng mấy chiếc .

Chu Thất Thất làm như không nghe, cứ nín thinh xăm xúi đi vào.

Hai gã đứng bán hàng định ngăn lại hỏi, nhưng thấy có Vương Lâm Hoa đi theo sau, chúng lật đật cúi đầu :

- Thiếu gia đã đến, xin thiếu gia vào, chúng con sẽ đi châm trà lập tức.

Vương Lâm Hoa đưa tay mời khách. Thật ranh không mời thì khách vẫn vào. Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi vẫn kè kè theo Chu Thất Thất .

Bên sau nhà là một gian trại thợ làm việc. Quan tài lớp đóng xong, lớp còn dang dở, một đám công nhân trần trụi đang ngồi trên phản uống trà, hút thuốc, thấy Vương Lâm Hoa dẫn khách vào, họ lật đặt đứng dậy tươi cười chào hỏi.

Tuy dân bào ván vụn bỏ đầy đây, nhưng chỉ liếc qua Chu Thất Thất thấy ngay dấu vết thốt đá, nơi miệng hầm “địa đạo” ở mé bên trái.

Đúng là chỗ mà nàng thoát lên hôm nọ. Chỗ mà suốt đời nàng không bao giờ quên được.

Chu Thất Thất nhếch cười . Cái cười tắt mất khá lâu. Nàng sợ Vương Lâm Hoa cản trở nên làm bộ như không thấy gì cứ thông thả đi lần lại chỗ đó, nhưng chỉ được ít bước, như không dẫn được, nàng phóng mình nhảy đến thốt đá và quay ngoắt Vương Lâm Hoa hỏi lớn :

- Sao ? Bây giờ ngươi còn nói gì nữa thôi ?

Y như không biết gì cả, Vương Lâm Hoa cau mày :

- Sao ? Cô nương nói gì ?

Chu Thất Thất cười gằn :

- Bây giờ mà mi còn đóng kịch nữa à ? Ngươi thừa biết dưới thốt đá này là cửa địa đạo bí mật mà ngươi còn làm bộ à ? Chính ta đã thoát ra nơi đây hôm trước ...

Kim Vô Vọng xạm mặt nhìn Vương Lâm Hoa chăm chăm. Nhưng Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Thật là hay, hay quá .

Chu Thất Thất hất hàm :

- Cái gì hay ?

Vương Lâm Hoa cứ cười :

- Dưới thốt đá này là địa đạo bí mật sao cô nương không giở lên xem ?

Chu Thất Thất nói : - Tự nhiên, tự nhiên là phải giở chứ .

Hùng Miêu Nhi bước tới :

- Để tôi .

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Không ai biểu .

Sẵn búa, sẵn đục sắt để gần đó, Chu Thất Thất lại lấy và ngồi xuống đục thốt đá ...

Đục xong mấy đường chung quanh, Chu Thất Thất lấy xà beng kê vào kê hở nạy mạnh lên...

Thốt đá chạy trịch qua một bên...

Chu Thất Thất trừng mắt thối lui mấy bước...

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau ...

Bên dưới thốt đá bùn đất đen ngầu, không có địa đạo bí mật gì cả .

Vương Lâm Hoa ôm bụng cười sặc sụa, hần cười bằng giọng cười hết sức đắc ý.

Trầm Lăng cau mày ngoắt Chu Thất Thất ...

Hùng Miêu Nhi , Âm Dương Hỷ lắc đầu chán nản...

Kim Vô Vọng lừ đừ không nói...

Bạch Phi Phi run run môi, nước mắt nhỏ ròn ròn...

Chu Thất Thất như điên, lấy xà beng nạy tung tất cả mấy mảnh đá xanh quanh, tất cả mọi người cứ đứng nhìn, không một ai ngăn cản.

Nhưng rốt cuộc cũng không thấy vết tích địa đạo đâu cả. Vương Lâm Hoa càng cười lớn :

- Chu cô nương, bây giờ sao đây ?

Chu Thất Thất giận run, mồ hôi nhỏ giọt :

- Ác ma, người biết chắc bọn ta thế nào cũng đến, cho nên người... người đã bít mắt rồi .

Trầm Lăng cười gượng :

- Dưới đất đâu có dấu vết gì ? Ai cũng thấy theo dấu vết này thì có lẽ cả chục năm nay không ai động tới... Thất Thất, sao lại đi nói những chuyện kỳ cục như vậy ?

Chu Thất Thất chảy nước mắt, dậm chân :

- Trầm Lăng , thật mà, tôi van anh, tôi chưa từng gạt anh bao giờ cả mà .

Trầm Lăng thở ra :

- Nhưng ... nhưng bây giờ ...

Vương Lâm Hoa chặn ngang :

- Nếu Chu cô nương chưa chịu, tại hạ sẽ đào cả vùng đất này lên vậy .

Trầm Lăng khoát tay :

- Vương huynh cần chi phải thế ...

Vương Lâm Hoa cười :

- Có sao, nếu không làm cho hết sức, thì tại hạ cũng khó ăn, khó nói quá ...

Và quay sang đám nhân công, Vương Lâm Hoa ra lệnh :

- Tất cả lại đây .

Đám nhân công tiến lại, kẻ cuốc, người xuống âm ập đào đất...

Mãi đến chiều, cả một vùng đất rộng được đào lên, rõ ràng đó chỉ là một ngôi mộ cũ lâu đời, chung quanh không có lấy một lỗ một, một hang chuột, chứ đừng nói đến địa đạo .

Vương Lâm Hoa cười :

- Chu cô nương, bây giờ còn cần làm như thế nào để tìm vết tích nữa không ?

Chu Thất Thất ngồi bệt xuống đất, đôi mắt mở trừng trừng như kẻ mất hồn...

Vương Lâm Hoa nói tiếp :

- Ở Lạc Dương thành này chỉ có đây là trại hòm Vương Sâm Ký, không có chi nhánh nào nữa cả. Nếu chưa tin, chư vị huynh đài có thể đi hỏi xung quanh...

Trầm Lăng lắc đầu thở dài sườn sượt :

- Tại hạ chỉ còn biết cách xin lỗi huynh đài, xin huynh đài nghĩ nàng là đàn bà lại mới qua cơn khủng hoảng tinh thần mà bỏ qua cho.

Vương Lâm Hoa cười vui vẻ :

- Không, không có chi. Miễn Trầm huynh biết cho lòng thật của đệ là đủ rồi. À, thôi bây giờ cũng đã chiều rồi, xin mời chư huynh đến nhà để dùng bữa cơm đạm bạc nhé ?

Trầm Lăng khoát tay :

- Đâu dám, đâu dám...chúng tôi đâu dám quấy rầy Vương huynh quá như thế .

Chu Thất Thất vùng dậy nói lớn :

- Anh không đi, tôi đi .

Trầm Lăng cười :

- Còn đi đâu nữa ?

Chu Thất Thất nói :

- Đến nhà hân.

Trầm Lăng cau mặt :

- Vương công tử có mời cô đâu.

Chu Thất Thất nói :

- Không mời cũng đi, tôi cần phải xem đến nơi đến chốn.

Vương Lâm Hoa cười :

- Phải rồi, Chu cô nương không đi thì tôi cũng mời. Tại hạ cũng muốn Chu cô nương xem cho đến nơi đến chốn .

Không biết phải làm sao, mọi người đành phải đi theo.

Quả thật là một phú gia nức tiếng chốn Lạc Dương, nhà của Vương Lâm Hoa nguy nga đồ sộ...

Vừa tới cửa, Chu Thất Thất đã liếc mắt nhìn chân quan sát...

Vương Lâm Hoa cười :

- Nhà cửa tuy chật hẹp, nhưng bên sau có vườn tược khoảng khoáng, chỉ có điều tại hạ thô thiển, nên sửa sang không đẹp lắm, nếu được Trầm huynh quá bộ đến xem và chỉ cho chắc có lẽ sau này tại hạ sẽ làm lại đẹp hơn .

Trầm Lăng khiêm tốn :

- Đâu dám quấy nhiễu Vương huynh ...

Nhưng Chu Thất Thất đã nói :

- Tốt lắm, tốt lắm, ra sau đi .

Trầm Lăng cười :

- Vương huynh nói thế là để cô xem cho đáng mắt đấy .

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Chỉ có những kẻ gian trá mới nói quanh co, tôi có nghe biết cũng cứ như không biết .

Vừa nói nàng đành bước đi trước...

Cứ thấy có đường đi là đi, Chu Thất Thất không e dè khách sáo gì cả, y như nàng xem nhà người ta không khách nhà mình, Trầm Lăng theo sau cứ luôn lắc đầu .

Phía sau, khi qua khỏi ngôi nhà trước, quả thật là khoảng khoáng, nhà thủy tạ lung linh, nhưng gốc tùng xanh mướt, tàng cây tuyết động thật là trang nhã như cảnh tiên .

Chỉ có điều khung cảnh hết sức tịch mịch, không có bóng người, không có tiếng chim kêu, ngoài tiếng gió động, thông reo, không có gì nữa cả .

Chu Thất Thất hơi lo. Nàng thắc mắc không biết đám đại hán bộ hạ và đám thiếu nữ áo trắng của họ đâu mất hết...

Đi hết khu vườn rộng lớn chỉ thấy những ngôi nhà thủy tạ và tàu ngựa ở về phía bên trái, tiếng ngựa hí lanh lảnh, còn thì không có gì đáng chú ý cả...

Tất cả đều lạ, không có cảnh nào, vật nào như lúc Chu Thất Thất đã thấy, nàng dừng chân lại nói lớn :

- Không phải là nhà của hần .

Vương Lâm Hoa bật cười :

- Chẳng lẽ luôn cả nhà mình mà tại hạ cũng chẳng biết mà Chu cô nương lại biết ?

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Rõ ràng không phải ở đây, người còn muốn gạt ta nữa à ?

Âu Dương Hỷ xen vô :

- Vương công tử ở đây lâu năm rồi, không làm sao mà nói không phải được, tại hạ xin làm chứng cho việc đó .

Chu Thất Thất cắn môi :

- Như vậy thì hần còn một nhà khác nữa .

Vương Lâm Hoa cười :

- Tại hạ chưa lập gia đình, không lẽ còn có chỗ riêng, chỗ để dành cho người đẹp ?

Chu Thất Thất hét lên :

- Tức chết, tức chết .

Nàng nhảy vọt lên hai tay cào cấu lấy mái thủy tạ rào rào, toàn thân nàng nghe như lửa đốt, hai má bừng bừng...

Nàng dậm chân, vung tay như muốn bứt xé, xô ngã tất cả mới hả hơi.

Trầm Lăng lắc đầu :

- Làm gì kỳ vậy ?

Chu Thất Thất la lớn :

- Kệ tôi, anh tránh ra...

Và nàng xông tới trước mặt Vương Lâm Hoa :

- Ta hỏi người, có phải người có một người mẹ phải không ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Nếu không có mẹ, chẳng lẽ tôi từ dưới đất chun lên ? Cô nương hỏi thế có lẽ cô nương không có mẹ à ?

Không thèm nghe câu sau, Chu Thất Thất trừng mắt hỏi : - Mẫu thân người có đây không ?

Vương Lâm Hoa hỏi lại : - Cô nương muốn gặp mẹ tôi à ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Phải, người dẫn ta đi .

Vương Lâm Hoa cười : - Thật là trùng hợp, tại hạ đang muốn đưa Trầm huynh đến giới thiệu với mẹ tôi đây .

Trầm Lăng vội gật đi :

- Đừng, đừng có nghe lời nàng, chúng tôi làm sao lại dám vô lễ quấy rầy lệnh đường như thế ?

Vương Lâm Hoa nói :

- Không sao, mẹ tôi tuy đã lớn tuổi nhưng lại thích được trò chuyện với bậc thiếu niên anh tuấn, Trầm huynh hỏi thử Âu Dương huynh đây thì biết .

Âu Dương Hỷ cười :

- Chẳng những đệ từng diện kiến mà lại còn được lệnh bá mẫu cho ăn nhiều món ngon lắm. Lão bá mẫu là một bậc hiếu khách và hiền hoà lắm .

Trở lại nhà trước thì Vương lão phu nhân đang ngồi chải đầu. Tóc bà bạc trắng như bông, thấy khách tới bà lật đật đứng lên tươi cười hỏi han...

Bà cười làm nhăn cả mặt, một gương mặt hiền từ khả kính, bà vừa nói chuyện với khách vừa ân cần dặn con trai sửa soạn cơm rượu đãi khách...

Cả bọn Trầm Lăng nhìn bà lão, và trong bụng ai cũng cảm thấy đây quả là một bà lão hiền hoà gương mẫu.

Riêng Chu Thát Thát khi thấy bà lão là nàng muốn điên lên luôn...

Nàng muốn la lớn : “không phải mẹ hán đâu.” Nhưng nàng nuốt ngược dần xuống...

Nàng biết trong hoàn cảnh này không thể nói gì cả .

Đầu óc nàng chợt quay cuồng như chong chóng. Ngồi gần mà ai nói gì nàng cũng chẳng nghe... Họ làm gì nàng cũng không rõ...

Nàng vẫn ngồi ăn, nhưng chỉ là một cái máy không hồn...

Cơm đã xong, Vương lão phu nhân cũng đã đi nghỉ, nàng vẫn chờ đợi, ngơ ngơ...

Vương Lâm Hoa cố cầm hết sức, nhưng Trầm Lăng một mực xin kiếu ra về...

Vương Lâm Hoa vụt cười :

- Chu cô nương ...

Nàng quay phắt lại :

- Ác quỷ nói gì ?

Vương Lâm Hoa vẫn mỉm cười :

- Khung cửa nhà này luôn luôn mở rộng, nếu còn có gì chưa thoả mãn, xin Chu cô nương cứ quá bộ đến đây xem xét một cách tự nhiên .

Chu Thát Thát trừng trừng mắt nhưng không nói...

Vương Lâm Hoa vừa cười cười vừa hỏi :

- Chu cô nương sao lại không nói chuyện ?

Chu Thát Thát nghiêng răng vùng vằng bỏ đi ra trước .

Trầm Lăng gượng cười :

- Vương huynh đối xử với nàng như thế, nàng còn lời gì nói được .

Và chàng vòng tay chào một lần nữa, rồi cùng cả bọn lui ra.

21. Đạo Cảnh Chợ Hoa

Đêm đã hơi khuya, Âu Dương Hỷ đưa cả bọn về nhà bày thêm một tiệc rượu nữa...

Mặc cho ai ăn uống , Chu Thát Thát cứ cúi gằm đầu không nói một tiếng nào.

Âu Dương Hỷ chợt thở ra :

- Vương Lâm Hoa tuy không phải là quân tử, nhưng thật cũng không phải hạng người như Chu cô nương nói. Tôi nghĩ trong vấn đề này chắc có chuyện hiểu lầm, Trầm huynh...

Trầm Lăng cười cười chặn lại :

- Điều đó huynh đài không nói tôi cũng đã biết như thế .

Âu Dương Hỉ nói :

- Huống chi, tuy là người văn võ song toàn, nhưng chưa từng có thói quen khoe khoang với ai cả, trừ ba anh em chúng ta. Lạc Dương thành này thiên hạ chỉ biết hấn là hào hoa công tử, chứ không một ai biết được tuyệt kỹ của hấn, luôn cả giới giang hồ cũng thế.

Trầm Lăng gật đầu :

- Điều đó tại hạ cũng biết...

Chu Thất Thất nổi nóng vỗ bàn :

- Biết, biết cái con khỉ mốc .

Trầm Lăng cau mày :

- Đến nước này mà cô cũng cứ còn muốn làm dữ hoài. Nói chuyện oan ức cho người ta, người ta tốt, người ta buông tha cho là may còn không biết .

Chu Thất Thất trừng trừng :

- Buông tha ? Tôi buông tha cho hấn thì có.

Trầm Lăng hơi giận :

- Bây giờ cô muốn gì nữa ?

Chu Thất Thất tức quá làm thỉnh... Nhưng một chút sau nàng lại ngáp dài :

- Tôi buồn ngủ quá .

Trầm Lăng hơi mừng :

- Phải rồi, đi ngủ sớm đi .

Bạch Phi Phi đứng lên :

- Tôi xin đi thu xếp chỗ nghỉ cho cô nương .

Nàng đi theo sau Chu Thất Thất nhưng thỉnh thoảng Chu Thất Thất quay lại vùng vằng :

- Ai cần mà đi theo, dang ra .

Bạch Phi Phi run giọng :

- Nhưng ... nhưng ... ân đức của cô nương ...

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Người có ân với cô là Trầm Lăng, chứ không phải là tôi, đi ra lo lắng cho hấn ngủ đi .

Vừa nói nàng vừa vung tay xô ngược, Bạch Phi Phi té lăn dưới đất, nước mắt nhỏ ròng ròng ...

Chu Thất Thất bỏ đi luôn, không quay đầu lại...

Bước lại đỡ Bạch Phi Phi, Trầm Lăng thở dài :

- Tính ý của nàng như thế, cô đừng có buồn... Thái độ tuy thế nhưng trong bụng nàng tốt lắm.

Bạch Phi Phi lau nước mắt :

- Chu cô nương đối với tôi ân nặng như non, kiếp này tôi mãi mãi là người của Chu cô nương và Chu cô nương đối đãi với tôi như thế nào thì tôi cũng xin vâng chịu .

Nhìn vẻ mặt hiền hoà nhưng hết sức kích động của nàng, Trầm Lăng thở dài :

- Chỉ có điều... có điều khó chịu cho cô quá .

Bạch Phi Phi cười buồn :

- Tôi sinh ra đã là bạc mệnh, bất cứ khổ như thế nào tôi cũng chịu đựng được cả. Huống... huống chi quý vị đây đối với tôi quá tốt, đó là niềm an ủi suốt đời tôi .

Nàng quay mặt qua phía khác lau nước mắt, nhưng càng lau, nước mắt càng tuôn...

Trầm Lăng buồn buồn :

- Thôi, cô đi nghỉ đi .

- Đa tạ công tử .

Nàng khoanh tay cúi đầu lui ra. Nhưng khi ngẩng mặt bắt gặp cái nhìn của Trầm Lăng, nàng vội cúi đầu không dám ngó lên...

Nàng vốn có tính đi rất chậm, nhưng bây giờ lại đi thật lẹ như chạy trốn và khi qua khỏi rèm, nàng bật khóc lên thành tiếng...

Tiếng khóc của nàng làm cho ai ai cũng phải cúi đầu...

Âu Dương Hỉ thở dài :

- Con gái như thế mới đúng là con gái, ai mà cưới được nàng âu cũng là phúc đức trong đời .

Hùng Miêu Nhi cười :

- Anh nói như thế thì Chu cô nương không phải là con gái à ?

Âu Dương Hỉ lấp bắp :

- Chu cô nương hử ? À ... à ...

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Cái anh này đâm ra lảm cẩm rồi, nói không thì nói không làm cái gì mà lấp ba lấp bắp .

Âu Dương Hỉ cũng cười :

- Chu cô nương thật thì đúng là tuyệt thế giai nhân, chỉ có điều tính tình cô...

Hùng Miêu Nhi xì một tiếng :

- Anh mà biết cái con khỉ gì ? Tính nàng như thế là tại nàng là một con người nhiệt tình, tình nóng, ai được nàng yêu là phúc lớn trên đời.

Âu Dương Hỉ cũng cười :

- Phúc hay không hỏi Trầm công tử thì biết .

Trầm Lăng mỉm cười làm thinh...

Đêm đã khuya, gió càng lạnh phát, Trầm Lăng nhìn sững ra cửa sổ và chợt lẫm thẫm :

- Đêm lạnh như thế này chẳng lẽ có người dầm sương tuyết đi đâu ?

Không nghe rõ, Âu Dương Hiú hỏi lại : - Trầm huynh nói chi ?

Trầm Lăng cười cười :

- Không , không có gì... Hùng huynh này, tôi với anh cạn một chén nữa nhé .

Cạn xong chén rượu , Hùng Miêu Nhi chợt đứng lên :

- Đệ bữa nay hơi yếu rượu... uống thêm nữa chắc sẽ có ác mộng... Kiểu trước nghe

Hắn xô ghế đứng lên. Quả thật có hơi loạng choạng...

Trầm Lãng kêu lên :

- Rượu ngon về khuya, sao Hùng huynh ngưng ngang như thế ?

Âu Dương Hỉ nói :

- Kệ hắn, cho con mèo hoang ấy ngủ sớm. Tôi với anh cứ cạ suốt đêm nay .

Trầm Lãng nâng chén cười khà khà, nhưng tia mắt long lanh cứ nhìn ra cửa sổ...

Ra khỏi phòng, dòm quanh không thấy ai, từ bước đi loạng choạng Hùng Miêu Nhi vụt lướt nhanh một cách nhẹ nhàng vào bóng tối... ánh mắt lờ mờ men rượu của hắn cũng vụt sáng lên...

Qua khỏi hành lang dài, quặt qua một góc tối nữa, Hùng Miêu Nhi quăng mình hai cái đã ngồi co trên mái ngói...

Gió rít từng cơn, tuyết xuống rợp trời, bốn phía mù mù trắng đục...

Đứng thẳng mình lên nhắm hướng cho rõ ràng. Hùng Miêu Nhi ấn nhẹ gót chân lao mình tới trước ...

Gió khuya thốc ngược vào mặt như dao nhọn, Hùng Miêu Nhi đưa tay khép thân áo lại, thân ảnh hắn đi xa hơn mười trượng. Đêm tối lờ mờ, xa xa thân hình hắn chỉ như chấm đen hay như một con cú đậu trên nóc nhà.

Dưới chân không một tiếng động, hắn âm thầm theo dõi một bóng đen.

Gần đến sát bên, Hùng Miêu Nhi thu mình đứng sau lưng bóng đen đó...

Bóng đen có vóc người nhỏ thó, đứng một chỗ thì thầm :

- Thật lạ lùng, tuyết đầu mà đổ quá... Thật là khó đi...

Hùng Miêu Nhi cười nhẹ :

- Nói lầm thầm gì thế ?

Bóng đen giật mình quay lại vùng chướng đầy ngay vào giữa ngực Hùng Miêu Nhi ...

Hùng Miêu Nhi kêu lên một tiếng nho nhỏ :

- Không xong

Tiếng kêu chưa dứt, thân ảnh đã quỵ xuống...

Bóng đen vận kinh trang, mặt che lụa đen, thấy chỉ mới một chiêu mà đối phương đã quỵ, hắn cũng giật mình kêu nho nhỏ :

- Hả... ngươi là ai ?

Hùng Miêu Nhi phục sát mái ngói rên ư ử, không trả lời mà cũng không động dậy được...

Bóng đen bịt mắt lăm bằm :

- Lạ nhỉ, khinh công xem thì khá, thế mà võ công sao lại bết thế ?

Rồi như không nữa, bóng đen khom mình xuống dòm...

Dưới ánh lờ mờ, mặt Hùng Miêu Nhi y như tờ giấy trắng, đôi mắt nhắm khít rịt...

Bóng đen vừa dòm thấy mặt Hùng Miêu Nhi , vụt kêu lên kinh hãi :

- Uôa, thế là hắn ... sao lại thế ?...

Rồi như hồi hận, bóng đen đỡ xốc lấy Hùng Miêu Nhi lên và nói nho nhỏ :

- Ngươi ... ngươi thấy trong mình có nặng lắm không ? Sao... mà đỡ thế ? mới một chưởng...

Cứ mãi lo sợ cho nạn nhân, bóng đen không thấy đôi mắt Hùng Miêu Nhi hi hí, sửa soạn hé nụ cười... và thành linh hắt vung tay giật phất vuông khăn che mặt...

trúng kê, bóng đen rơm rớm nước mắt.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Chu Thất Thất, ta đoán không sai mà .

Chu Thất Thất nhướng mắt và nàng vụt cười :

- Thật à ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đầu tiên thì tôi không chắc, nhưng khi giả đồ bị thương rồi thấy đáng điệu cô nương là tôi biết ngay...

Chu Thất Thất hỏi :

- Rồi bây giờ thích thú lắm phải không ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Cô nương có thể nóng lòng khi thấy tôi bị thương, như vậy cũng bù được việc tôi lo lắng cho cô nương rồi .

Chu Thất Thất cười :

- Tôi luôn luôn đối với anh rất tốt, thế anh không biết à ?

Hùng Miêu Nhi lúng túng : - Tôi ... tôi biết chứ...

Chu Thất Thất nói tỉnh khô :

- Tôi luôn luôn nghĩ tới anh, tôi muốn anh ... chết đi cho rồi ...

Vừa nói, Chu Thất Thất tát luôn Hùng Miêu Nhi hai ba cái và đá luôn một đá, làm cho hắt lặn tròn trên mái ngói...

Thành linh bị đánh, Hùng Miêu Nhi chưa kịp ngạc nhiên thì đã rơi bình xuống đất .

Chu Thất Thất hai tay chống nạnh dòm xuống chửi um :

- Con mèo ngu, con mèo đần, con mèo chết... Người dám ghẹo ta, cho người chết luôn .

Vừa chửi vừa lượm tuyết cục trên mái ngói liệng xuống ào ào...

Hùng Miêu Nhi lóp ngóp ngồi dậy, hai tay phủi lia phủi lịa...

Đám người trong nhà tưởng có kẻ trộm mở cửa vác hèo xông ra đập Hùng Miêu Nhi túi bụi...

Hùng Miêu Nhi không đánh lại, cứ đỡ mà kêu :

- Dừng tay, dừng tay .

Người đánh lại chửi um lên :

- Mẹ nó, ăn trộm, đánh cho chết .

Hùng Miêu Nhi chịu thêm mấy cây nữa mới chạy được, hắt phóng mình lên mái ngói chạy như bay, vừa tức, vừa giận mà cũng buồn cười ...

Xong xáo giang hồ đã lâu, chưa từng bị trận nào kỳ cục như thế, Hùng Miêu Nhi theo một đôi không thấy bóng Chu Thất Thất , hắt nổi đoá lăm bầm :

- Con a đầu mắc dịch... không biết đi đâu một mình, không khéo gây họa rồi phải lo cho nó mà mệt .

Chợt trong bóng tối có tiếng sặc cười :

- Người chửi ai đó ?

Chu Thất Thất vuốt tóc từ trong bóng tối bước ra, dưới ánh sáng lờ mờ và dưới ánh mắt của Hùng Miêu Nhi nàng quả là một nàng tiên .

Hùng Miêu Nhi nhìn nàng trân trối và lại ngập ngừng :

- Tôi... tôi ... lo cho cô quá .

Chu Thất Thất hỏi :

- Vậy thì “con a đầu mắc dịch” là người cũng chửi ta ?

Vừa nói nàng vừa lừ đừ nhích tới...

Hùng Miêu Nhi hơi ngán, thụt lui...

Chu Thất Thất bật cười dịu giọng :

- Yên lòng đi, tuy người chửi ta, nhưng ta không giận đâu .

Hùng Miêu Nhi lấp bắp :

- Tốt... vậy thì... tốt quá .

Hắn không nói được tiếng nào cho ra hồn. Hắn cũng đâm ra tức cho mình, không tại sao lại lập cà, lập cập như thế... và cuối cùng hắn cũng bật cười .

Chu Thất Thất nhướng mắt :

- Người xem thử người kia, tuyết dính đầy mình, đầu chồm bồm y như cái thúng, lớn chồng ngồng rồi mà không sửa soạn cho mình được à ?

Nàng nói một cách dịu dàng y như là chuyện Hùng Miêu Nhi bị đánh vừa rồi không ăn nhằm gì với nàng cả... làm cho giọng cười của Hùng Miêu Nhi cuối cùng trở thành ra cười ... gượng.

Và Chu Thất Thất lại móc ra một chiếc khăn lụa trắng đưa tay ngoắc ngoắc :

- Lại đây, lại đây ta lau mặt dùm cho .

Hùng Miêu Nhi thụt lùi khoát khoát tay :

- Thôi, thôi... cảm ơn... cô nương có lòng tốt nhưng tôi ... tiêu thụ không nổi. Chỉ xin cô nương sau này đừng... múa tay hát chân như hồi nãy nữa là được rồi .

Chu Thất Thất hỏi :

- Hồi nãy đùa một chút mà người giận à ?

Hùng Miêu Nhi lúng túng :

- A... a...

Chu Thất Thất thở ra một cái khi :

- Người nha... người quả là con nít. Ta xem người nên kêu ta bằng chị là phải hơn... Nhé, để sau này chị sẵn sóc cho .

Không còn dẫn được nữa, Hùng Miêu Nhi cười ha hả...

Chu Thất Thất trợn mắt : - Cười cái gì ?

Hùng Miêu Nhi vừa cười vừa nói :

- Bây giờ có chuyện cần gì tôi thì cô nương cứ nói ngay ra đi, đừng bày trò bày chuyện. Tôi mà có một người chị như thế chừng ba hôm chắc cái đầu tôi bị người ta cú cho bể nát .

Chu Thất Thất bậm môi cung tay đánh tới, nhưng chuyển này Hùng Miêu Nhi đã đề phòng cho nên nàng đáng hệt...

Chu Thắt Thắt lại dậm chân :

- Đồ con mèo mắc dịch... đồ con mèo chết toi .

Hùng Miêu Nhi cười :

- Đừng chửi mất công, yên lòng đi, cái gì cô nương muốn làm, tôi sẵn lòng làm ngay .

Tuy vừa nói vừa cười , nhưng đôi mắt của Hùng Miêu Nhi có vẻ chí thành lắm...

Chu Thắt Thắt hình như thấy được điều đó nên nàng không chửi nữa :

- Người nói thật không ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi nói như đao chém đá mà .

Ngó ngó Hùng Miêu Nhi một chút, Chu Thắt Thắt nói :

- Nhưng ... nhưng tại sao người muốn thế ?

Hùng Miêu Nhi lại ngập ngừng :

- Tôi ... tôi ...

Rồi hần bỗng dậm chân nói lớn :

- Đừng có hỏi tại sao ... tóm lại... tóm lại, lời tôi nói ra tôi không bao giờ nuốt, tôi không bao giờ đổi ý. Cô nương có chuyện gì muốn tôi làm thì cứ nói ngay đi .

Chu Thắt Thắt thở ra và gật gật đầu :

- Được rồi, bây giờ tôi hỏi anh trong thành Lạc Dương này anh có thuộc đường nhiều không ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Nếu tìm kẻ dẫn đường thì cô nương đã chọn đúng rồi. Vậy mà hồi này giờ không chịu nói... Đâu thì chưa biết chứ thành Lạc Dương này như cái nhà của tôi vậy. Cô cần nơi nào, nhắm mắt tôi cũng dẫn đi đúng.

Chu Thắt Thắt gật đầu :

- Được rồi, anh dẫn tôi đến chợ hoa đi .

Hùng Miêu Nhi vẫy tay. Hai người phóng xuống...

Đêm càng khuya, đường càng vắng. Chợ hoa Lạc Dương ban ngày ồn ào náo nhiệt bao nhiêu thì ban đêm lại vắng vẻ bấy nhiêu.

Chu vi chợ bán hoa bây giờ chỉ là những con đường hẹp, gồ ghề...

Chu Thắt Thắt dòm quanh dòm quắt, chỉ thấy trên mặt vệ đường tuyết phủ lờ lờ những cành hoa rơi rớt héo xào...

Nàng đi tới đi lui dòm xét, còn Hùng Miêu Nhi chỉ đứng khoanh tay một chỗ dòm theo.

Chu Thắt Thắt hỏi nhỏ : - Lạc Dương chỉ có mỗi một chợ hoa này thôi à ?

Hùng Miêu Nhi gật đầu : - Chỉ có nơi này không có đâu nữa cả . Nhưng muốn mua hoa thì giờ này còn sớm

Chu Thắt Thắt cau mặt : - Mua hoa tẻ mề tôi sao ?

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt : - Không mua hoa mà đến chợ hoa, chẳng lẽ đến đây hóng gió . Dòm quanh để định hướng Chu Thắt Thắt nói : - Có một chuyện bí mật .

Hùng Miêu Nhi hỏi : - Bí mật gì ?

Chu Thắt Thắt nói : - Anh muốn thì tôi nói anh nghe, nhưng ...

Và nàng ngó ngay mặt Hùng Miêu Nhi, nói chậm chậm : - Nhưng trước khi nói, tôi hỏi anh một câu đã ?

Hùng Miêu Nhi cười : - Sao bây giờ coi bộ quan trọng vậy ? Hỏi đi .

Chu Thất Thất nói : - Nếu tôi nói chuyện có dính đến Vương Lâm Hoa thì anh có tin không ? Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt :

lắm .

- Con người của Vương Lâm Hoa thật ra thì cũng có lúc mập mờ lắm, ai hỏi đến lai lịch võ công của hắn thì hắn cũng cứ nói lảng đi chứ không muốn đề cập... cô nương cứ nói đi, bất luận chuyện gì tôi cũng không lấy làm lạ đâu .

Chu Thất Thất gật đầu :

- Được rồi, tôi nói cho anh biết, lúc mà tôi đeo dưới lườn xe để vô thành Lạc Dương, xe chạy ngang cái chợ này và số thiếu nữ dừng xe mua một số hoa cũng ở đây.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Như vậy bây giờ cô muốn bắt đầu từ chợ hoa này tìm đường đến chỗ hôm nọ cô bị giam đó phải không ?

Chu Thất Thất cười :

- Anh thông minh đó .

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Ngụ còn sướng hơn .

Chu Thất Thất cười :

- Được rồi, anh ngụ, đi tìm dùm tôi một cỗ xe lớn đi .

Hùng Miêu Nhi trừng mắt :

- Tìm cỗ xe lớn làm gì ?

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Mới nói ngụ là ngụ thật rồi, một chút xíu vậy mà cũng nghĩ không ra... Lúc tôi ở dưới gầm xe, tôi không thấy gì cả, chỉ có nhớ phương hướng, thì bây giờ cũng chỉ còn có cách ấy...

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Phải rồi, thật tôi nói ngụ mà. Nhưng đang đêm như vậy cô bảo tôi tìm xe thì đi tìm đâu ra ?

Chu Thất Thất dụ giọng dỗ dành :

- Đường đường nam tử như anh, có một chút việc như thế mà làm không được sao ? Tôi nghĩ là không nhưng một cỗ mà đến mười cỗ, nếu quyết tâm là anh cũng tìm được ngay .

Hùng Miêu Nhi vò đầu :

- Nhưng ... nhưng ...

Chu Thất Thất càng dụ giọng :

- Tôi van anh, nhé ? Tôi van anh mà .

Nàng vừa nói vừa nhăn nhăn mặt, nghiêng nghiêng đầu, một dáng điệu hết sức là... dễ thương .

Hùng Miêu Nhi thở dài gật gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ đi thử xem .

Chu Thất Thất mừng ra mặt :

- Ủ, vậy mới ngoan chứ... Lẹ đi nhé . Tôi đợi đây nhé .

Tay nàng xoa xoa mặt Hùng Miêu Nhi và kê sát lỗ tai hần :

- Nhanh đi nhé, đừng để tôi thất vọng nhé ...

Hùng Miêu Nhi lại thở ra, lại lắc đầu và lủi thủi đi ngay...

Qua một lúc không mau mà cũng không lâu lắm, chợt nghe tiếng xe ngựa lộc cộc, Hùng Miêu Nhi cầm cương vắt vào, vênh mặt ra chiều đắc ý ...

Chu Thất Thất vỗ tay cười :

- Đúng là hay quá... tôi biết mà, tôi biết anh làm được mà... ở đâu vậy ? ở đâu hay vậy ? không phải ăn trộm chứ hả ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Trộm cũng được, cướp cũng được, miễn tôi tìm được về đây cho cô thôi. Được chưa ? Hay còn phải tra tấn nữa ?

Chu Thất Thất sắc cười :

- Thôi được, kể như anh có lý đi .

Và nàng khom xuống định chun vô lườn xe ...

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Làm gì vậy ?

Chu Thất Thất cười :

- Ngu nữa, đã nói mấy lần rồi mà hổng nghe sao ? Hôm đó trốn dưới gầm xe cho nên...

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Biết rồi, biết rồi... đúng đúng, tôi là đồ ngu .

Chu Thất Thất lừ mắt :

- Chứ còn không ? Ngu đứt đuôi rồi còn gì ?

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Thôi, thôi cô nương của tôi ơi, hôm đó vì sợ người ta thấy nên cô nương trốn dưới gầm xe, bây giờ chun xuống làm gì ? Muốn nhìn phương hướng thì cứ ngồi trên mà nhìn, cùnlăm là nhắm mắt lại là được rồi, chứ chun xuống dưới làm chi cho cực tẩm thân ? Bộ ghiền đeo dưới gầm xe rồi sao ?

Chu Thất Thất đỏ mặt, nhưng còn xỉ vào trán Hùng Miêu Nhi :

- Được rồi, kể như anh có lý một lần đi. Thiệt là kẻ ngu nói trúng được một việc là đắc ý tếu .

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Ai đắc ý ?

Chu Thất Thất háy mắt :

- Anh đắc ý chứ ai. Đắc ý muốn chết đi còn làm bộ... Hổng nhận hả ? Hổng nhận tôi hổng thèm đi với anh nữa .

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Được rồi, thôi, tôi đắc ý .

Chu Thất Thất lại háy :

- Hổng biết xấu hổ, đắc ý cái gì? Làm được cái gì mà đắc ý? Xí, hổng biết xấu .

Hùng Miêu Nhi lắc lắc đầu :

- Hèn chi Trần Lăng không dám gheo cô là phải. Luôn luôn đủ chuyện để xài xể người ta .

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Nói cái gì ?

Hùng Miêu Nhi chịu thua :

- Thôi, thôi, hồng có gì hết. Lên xe đi cô nương ơi .

Chu Thất Thất lườm một cái rồi mới chịu lên xe...

Hùng Miêu Nhi giật cương cho ngựa chạy tới...

Chu Thất Thất nhắm mắt lại lằm bằm :

- Một , hai , ba , bốn , năm , sáu ... bảy ...

Đếm riết tới số bốn mươi bảy, Chu Thất Thất vùng mở mắt ra nói lớn :

- Không phải, không phải .

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Không phải cái gì ?

Chu Thất Thất nói :

- Xe này chạy chậm lắm, chậm hơn xe hôm nọ nhiều lắm. Trở lại đi, trở lại trước chợ rồi chạy lại .

Hùng Miêu Nhi thở dài sườn sượt :

- Vâng, tuân mạng .

Hắn lắc đầu rồi lại quay xe lại chợ ...

Chu Thất Thất cũng nhắm mắt lại đếm, riết đến số bốn mươi bảy, nàng lại mở mắt ra kêu lớn :

- Không được, không được, mau quá, mau quá .

Hùng Miêu Nhi giận quá la lên :

- Sao không chịu nói sớm một tí? Xe chạy mà cũng không biết mau chậm nữa...

Chu Thất Thất đưa tay bịt miệng hắn, và dịu giọng cười :

- Thôi mà, thôi, một lần nữa thôi. Nhé, một lần nữa thôi. Nhé .

Hùng Miêu Nhi trợn trợn mắt một hồi rồi xuôi xị :

- Thấy mặt cô là bao nhiêu giận dữ tiêu dần đâu mất. Đừng nói một, hai, mười, trăm bận tôi cũng phải tuân mạng như thường

Hắn lại gò cương quay xe lộn lại...

Chu Thất Thất cười cười :

- Tốt quá, anh thật là người tốt mà ...

Hùng Miêu Nhi bủi môi, nhướng mắt, y như là hắn ngán cô gái quá xá.

22. Đêm Khuya Do Thám

Hùng Miêu Nhi cho xe chạy lại một lần nữa. Chuyến này thì tốc độ khá đúng.

Chu Thất Thất đếm riết đến số chín mươi rồi vụt la lên :

- Bên phải, tới một đổi rồi quẹo trái .

Hùng Miêu Nhi dòm tới trước, quả có ngã rẽ liền cho ngựa quẹo qua.

Chu Thất Thất lại bắt đầu đếm. Xe chạy theo đường quan tiếp tục... nàng lại bảo quẹo phải. Quả nhiên có ngã rẽ bên phải. Đi một hồi nàng la quẹo trái thì đúng là có đường quẹo trái. Tuy có xê xích chút ít nhưng Hùng Miêu Nhi cũng thấy thật là đáng phục tài :

- Quả là nhớ giỏi quá .

Chu Thất Thất lăm bằm một hồi nữa và vụt kêu :

- Đến rồi. Đến đây nè .

Hùng Miêu Nhi ghì cương lại ngơ ngác hỏi :

- Đến đâu ???

Chu Thất Thất mở bừng mắt ra, thấy trước mắt đúng là con đường có cấp đá dốc lên, hai bên tường đứng thẳng, trước mặt hai cánh cửa sơn đỏ chói, đèn đuốc sáng ngời và hai bên quả có đường xe xéo đủ cỡ xe qua...

Chu Thất Thất chỉ cổng đỏ :

- Đó, vào ngay đó .

Hùng Miêu Nhi hơi biến sắc :

- Ngay cửa đó ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng, ngay đó .

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Tôi sợ cô lại lằm lằm nữa .

Chu Thất Thất gất nhỏ :

- Không mà, lằm sao được. Không bao giờ lằm được .

Hùng Miêu Nhi gằn giọng :

- Tôi nói nhất định lằm. Chỗ này tôi có đến rồi .

Chu Thất Thất mở to đôi mắt :

- Anh biết à ? Có phải của Vương Lâm Hoa không ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Chỗ này Vương Lâm Hoa tuy có đến, nhưng không phải sản nghiệp của hắn .

Chu Thất Thất gặn lại : - Thế thì đây là đâu ?

Hùng Miêu Nhi mỉm cười lắc đầu :

- Không thể nói được... không nói được ...

Chu Thất Thất gất lớn :

- Sao không nói được ? Nói đi... nói mau đi .

Cau mày một phút khá lâu, Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Được rồi, tôi nói nhưng sợ cô... đỏ mặt .

Chu Thất Thất trề miệng :

- Đỏ mặt ? Còn lâu .

Hùng Miêu Nhi gật đầu thấp giọng :

- Được rồi, muốn biết thì tôi cho biết: đây là kỹ viện, những cô gái bên trong toàn là kỹ nữ .

Chu Thát Thát đỏ mặt cúi đầu...

Nàng vờ vờ tà áo một lúc khá lâu và vụt ngẩng đầu lên trừng mắt :

- Kỹ viện ? Đây sao lại là kỹ viện ? Người gạt ta.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Nếu cô nương không tin, cứ vào đó thì biết.

Chu Thát Thát nặng mặt : - Đi thì đi chứ, ta sợ à ?

Nàng nói và hăm hăm đi vô, tới cửa sửa soạn đưa tay gõ, nhưng lại vụt chạy trở ra...

Hùng Miêu Nhi ngó nàng cứ chum chim nhưng không nói.

Chu Thát Thát lăm bằm :

- Kỹ viện, đúng, trong này đúng là kỹ viện. Số “Bạch Vân mục nữ” đều là kỹ nữ... chúng lấy chiêu bài kỹ viện để che dấu hành vi. Khá, thật là thông minh. Không ai có thể nghĩ tới điều này. Kể cả bọn bình thời nhe nanh múa vuốt tự xưng là võ lâm anh hùng lại bị bọn kỹ nữ bắt nhốt vào kỹ viện.

Hùng Miêu Nhi vẫn làm thình, nhưng chân mày hấn cau lại thật sâu, nụ cười cũng tắt...

Chu Thát Thát nắm áo hấn giật giật và nhỏ giọng :

- Bất luận như thế nào, đã đến đây thì phải vào điều tra cho rõ .

Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Đúng thế, cô nương vào đi.

Chu Thát Thát trở mặt :

- Người ... ta đi vào một mình ?

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt :

- Chứ tôi phải cùng đi với cô nương sao ?

Chu Thát Thát nghiêng răng :

- Được, người muốn ta năn nỉ người phải không ? Đừng, đừng có hòng. Ta đã vào một mình rồi, ta há lại sợ ư ?

Tuy ngoài miệng nói không sợ, nhưng trong bụng vẫn hơi ớn ớn. Tình trạng dưới địa đạo hôm nào... Người thiếu phụ đẹp và võ công siêu việt, mà thủ đoạn lại rất ác, rất độc...

Tất cả chuyện đó làm cho nàng nghĩ đến là đã lạnh thấu xương sống... Nàng đi lại gần chân tường, ngó lên đầu tường rồi quay mặt ngó Hùng Miêu Nhi ...

Hùng Miêu Nhi chấp tay sau đít ngó nàng mỉm cười ...

Chu Thát Thát không dần được nữa, rít lên :

- Người ... người ...

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Tôi sao ?

Chu Thát Thát gặng lại :

- Người không vào hả ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Nơi này tôi muốn vào thì phải vào buổi đầu hôm, trong mình phải mang theo nhiều bạc, đồng dạc bước vô, chứ đâu có lối trèo tường giữa khuya thế này ?

Chu Thất Thất cắn răng nhìn sững hắn một lúc, rồi nàng vụt phóng mình nhảy qua đầu tường.

Định trêu cho Chu Thất Thất tức một lúc chơi, không dè nàng lại quyết định đi vào như thế, làm cho Hùng Miêu Nhi hoảng hốt nhún chân lao vút theo sau...

Chân vừa chấm đất, Hùng Miêu Nhi thấy Chu Thất Thất đứng sát góc tường trong, nhướng nhướng mắt ngó hắn mỉm cười :

- Tôi biết anh không bao giờ yên tâm để tôi một mình đi.

Vừa tức vừa cười , Hùng Miêu Nhi lắc lắc đầu :

- Được rồi, được rồi... tôi phục cô luôn .

Chu Thất Thất thào giọng :

- Đã phục thì phải nghe lời tôi nghe .

Hùng Miêu Nhi nghiêm giọng :

- Chỗ này nếu đúng như cô nói thì quả là chốn long đàm hổ huyết, bất cứ chỗ nào cũng có thể có cạm bẫy mai phục .

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng thế .

Hùng Miêu Nhi thấp giọng hơn nữa :

- Vào đây chúng ta phải lưu ý từng chút, nếu sơ sẩy tôi và cô hết có hy vọng trở về và cũng không mong sống sót .

Chu Thất Thất gật đầu :

- Tôi biết... hãy theo tôi .

Vừa nói nàng vừa xông ra trước ...

Cứ theo cung cách nghi trang, thì đêm về ở đây phải là đèn đuốc sáng choang, đàn ca rộn rịp, thế nhưng khi hai người vào thì trái lại, bốn bên vắng ngắt, không có một chút ánh sáng...

Tuyệt đóng trên mái ngói trên tầng cây làm cho đêm đen sáng được một phần, Chu Thất Thất ngồi xuống rồi đứng lên quan sát cảnh vật. Nhưng trời mù mờ quá, nàng không nhận được chỗ nào là chỗ đã có đi qua.

Hùng Miêu Nhi theo sát bên nàng , nói nhỏ :

- Coi chừng dấu chân để lại trên tuyết nhe .

Chu Thất Thất phẩy phẩy tay :

- Biết rồi... biết rồi...

Hùng Miêu Nhi vẫn giật giật áo nàng :

- Dầu gì, làm ăn trộm thì cô không bằng tôi đâu. Để tôi đi trước cho .

Nói không đợi Chu Thất Thất trả lời, hắn lướt luôn lên đi trước ...

Hai người, kẻ trước người sau, dựa theo bóng tối tầng cây lần ra phía sau vườn. Không nghe một tiếng người , cũng không thấy vẻ gì gọi là có cạm bẫy mai phục cả.

Nhưng đó là sự im lặng đáng sợ. Sự im lặng của một con hổ thu mình...

Chu Thất Thất nghe tim đập thình thịch, càng lúc càng nhanh...

Chợt chân dẫm phải một vật mềm mềm, đang lúc sẵn sợ trong bụng, Chu Thất Thất rú lên...

Cũng may, Hùng Miêu Nhi quay lại kịp bịt miệng nàng và khẽ gắt :

- Cái gì vậy ?

Chu Thất Thất chỉ tay xuống đất...

Hùng Miêu Nhi dòm kỹ, thấy dưới tàng cây rậm tối, hai gã đại hán áo đen đang nằm trên mặt tuyết, không biết sống hay chết .

Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi giật mình thụt lui...

Hai gã đại hán vẫn cứ nằm im rơ...

Chu Thất Thất hỏi nhỏ :

- Chẳng lẽ... chết cả rồi ?

Nhóng thêm một chút nữa, Hùng Miêu Nhi khom mình xuống dò xét... lật qua lật lại hai người lạnh ngắt, mắt trợn trừng trừng. Tuy tay chân lạnh, nhưng hơi thở vẫn còn thoi thóp và ngực hầy còn âm ẩm...

Xem kỹ một lúc, Hùng Miêu Nhi nói :

- Họ bị điểm huyết.

Hai tay Chu Thất Thất nắm chặt, giọng nàng vẫn còn run :

- Cách ăn mặc bày đúng là họ là bọn ác nô trong nhà này, họ ở đây tức là giữ việc canh phòng...

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu.

Chu Thất Thất lại hỏi :

- Nhưng... họ bị ai điểm huyết ?

Hùng Miêu Nhi gắt nhỏ :

- Hỏi kỳ cục, tôi làm sao biết được ?

Chu Thất Thất nói :

- Hay là ta giải huyết cho họ rồi hỏi họ xem ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Kể hạ thủ này chẳng những nội lực thâm hậu mà cách điểm huyết cũng lạ kỳ lắm . Đây là độc môn công phu , phải là người điểm giải chứ không ai giải được .

Chu Thất Thất trở mắt :

- Ai... ai vậy cà ?

Hùng Miêu Nhi mím môi :

- Tình huống này thì nhất định có vị cao nhân nào đã đến trước mình. Hành tung của mình có lẽ người này đã biết...

Chu Thất Thất hỏi :

- Bây giờ làm sao ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hay hơn hết là về rồi tính sau .

Suy nghĩ một giây, Chu Thất Thất nói :

- Trở về à ? Đã đến đây sao lại trở về ? Cho dù có người đến trước, mà họ đã điểm huyết bọn nay thì tự nhiên họ là người phía mình rồi. Như vậy... mình tự nhiên có một người giúp đỡ... Cứ ở lại điều tra cho rõ...

Thấy nàng nói có lý, Hùng Miêu Nhi gật gật đầu ...

Hai người lại đi tới, bây giờ thì họ cẩn thận từng bước một .

Đi một khoảng nữa, thấy khu rừng trúc... Và trong đó có ánh sáng đèn dọi ra...

Chu Thất Thất kéo chéo áo Hùng Miêu Nhi :

- Đây nè, rừng trúc này tôi đã có vô rồi. Cứ việc đi tới đi...

Hùng Miêu Nhi biết không cách nào hơn, đành phải theo nàng ...

Họ lần tới ba gian nhà trang nhã, ánh đèn theo những khung cửa sổ hắt ra sáng chói...

Tính hiếu kỳ nổi lên, Hùng Miêu Nhi kéo Chu Thất Thất lần tới cửa sổ lắng nghe...

Một lúc lâu chợt nghe có tiếng động nho nhỏ, có tiếng rên yếu ớt của đàn bà. Tiếng rên kéo dài...

Chu Thất Thất nói vào tai Hùng Miêu Nhi :

- Hồng chừng có Bạch Vân mục nữ nào phạm lỗi bị họ hành hạ...

Nhưng ... lạ lắm, không phải giống tiếng rên của người bị hành hạ lúc đau đớn...

Và cùng lúc đó, có tiếng thở của đàn ông...

Hùng Miêu Nhi đổi sắc...

Hắn kéo tay áo Chu Thất Thất và ra dấu bảo đi...

Chu Thất Thất giật tay, khoát khoát...

Lại có tiếng thì thầm bên trong. Tiếng thì thầm của đôi trai gái...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất mọp sát xuống lắng nghe, họ không hay rằng sau đó có một bóng người từ trong nhà thoáng vụt ra cửa sổ.

Sau cùng, hai người lại lắng nghe tiếng động và lần lần ra ngoài.

Chu Thất Thất đứng thẳng lên cắn môi :

- Thật là người không biết xấu hổ... quân vô lại...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nhưng gặp việc này nó xác nhận cho mình thấy ở đây không có gì lạ cả. Nếu có gì thì sao lại xảy ra vụ kỹ nữ tình tự với khách mua hoa hồi này ?

Chu Thất Thất hơi ngượng :

- Làm sao biết chắc được ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nghe thì biết chứ sao lại không ? Tôi đâu có lạ gì cảnh đó nữa...

Hắn ngó Chu Thất Thất và vụt hỏi :

- Cái gì trên tóc cô vậy ?

Chu Thất Thất nói :

- Cái gì đâu ???

Chu Thất Thất nhìn Hùng Miêu Nhi rồi cũng kêu lên :

- Trên đầu anh kia .

Hai người giật mình đưa tay lên đầu...

Không biết bao giờ và không biết ai đã dùng cành cây nhỏ dương qua dương lại như hai cái mũ chụp lên đầu hai người , trên mỗi cái lại gắn một mảnh giấy...

Hùng Miêu Nhi giật mảnh giấy trên đầu mình thấy viết mấy chữ : “Đế vương... ngu” . Đầu Chu Thất Thất thì lại viết : “Hoàng hậu... ngu” .

Hai người nhìn nhau ngơ ngác...

Ai đã làm việc đó ? Và đã làm bao giờ ?

Chu Thất Thất thì chẳng nói chi, chứ như Hùng Miêu Nhi mà người ta tròng vật đó vào đầu bao giờ mà không biết thì quả là kinh dị .

Chu Thất Thất tức tối :

- Quân khốn nạn, cái gì mà đế vương ngu, cái gì mà hoàng hậu ngu... Tôi bắt được tên đó tôi xả hấn ra từng mảnh...

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Người ta tròng lên đầu bao giờ cũng không hay mà nói chuyện xả xác người ta được. Cứ theo điệu này nếu có gặp cũng không đụng được tới ché áo hấn nữa là...

Chu Thất Thất cũng cảm thấy ơn ớn...

Bằng vào khinh công như thế, bằng vào thủ pháp như thế, võ công của người ấy giỏi gấp trăm ngàn lần đối với nàng... cũng may, đó chỉ là trò đùa, chứ giả như thay vào đó bằng một mũi phi tiêu có tẩm độc thì kể như hai người đều toi mạng...

Hùng Miêu Nhi cũng hơi sợ :

- Người này chắc là người đã điểm huyết hai gã đại hấn áo đeo hồi nãy. Nhưng hấn... là ai ? Ai mà võ công lại cao đến mức đó chứ ?

Chu Thất Thất rần giọng :

- Bất luận là ai, chúng ta cứ...

Hùng Miêu Nhi khoát tay :

- Thôi, về đi .

Chu Thất Thất nguýt dài :

- Về, về... người thì chỉ biết có cái về không .

Hùng Miêu Nhi thở ra :

- Cái con người đó đối với mình tự nhiên là không có ác ý, nếu không thì đã giết mình như lấy đồ trong túi. Và người ta làm như thế có nghĩa cảnh cáo mình không nên nán lại đây nữa.

Chu Thất Thất hỏi :

- Tại sao ? Tại sao vậy ?

Hùng Miêu Nhi dòm xung quanh, nói nhỏ :

- Trong vùng tối âm u này, chắc chắn có nhiều bầy rập, chỉ tại mình không thấy. Người ấy sợ mình ngộ nạn nên có ý bảo về.

Chu Thất Thất xì một tiếng nho nhỏ :

- Biểu về là về à ? Tại sao phải nghe lời hấn chứ ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Dầu gì đi nữa, người ta cũng có ý tốt mà .

Chu Thất Thất lại xì :

- Tôi không cần hấn tốt. Tôi cần phải điều tra cho rõ trắng đen.

Rồi không chờ ý Hùng Miêu Nhi , nàng bỏ đi tới trước...

Xông xáo giang hồ bao nhiêu lâu, Hùng Miêu Nhi nổi tiếng là tay kỳ cục, bất cứ ai hấn cũng không sợ. Ai cũng bảo hấn là kẻ cứng đầu to gan. Thế mà bây giờ gặp Chu Thất Thất lại cứng đầu to gan hơn nữa. Hấn nhìn theo nàng lắc đầu và đành lẻo đẻo theo sau...

Hai người lại rón rén bước đi...

Thình lình một hồi chuông đổ nghe lạnh lạnh. Tiếng chuông giữa đêm vắng vẻ, lọt vào tai những kẻ rình mò y như giọng thét của tử thần...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất chưa biết đối phó ra sao thì ánh lửa đã nhoáng lên trước mặt...

Không dám đi tới mà cũng không dám thụt lui, cả hai đang lúng túng thì nơi ánh lửa có tiếng thét lớn : - Ai ?

- Bắt trộm mau ...

Hùng Miêu Nhi tái mặt kêu lên :

- Nguy rồi... lui lại...

Hấn nói chưa trọn câu thì một bóng đen to lớn từ nơi có ánh lửa lao tới nhanh như tên bắn...

Thân pháp của người ấy lạ quá, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất vừa thấy bóng, hấn đã sát tới trước mặt...

Hai người ngằm vận lực, nhưng chợt nghe người ấy gất nho nhỏ :

- Theo ta, mau.

Ngay lúc ấy, ánh lửa, tiếng chân người, tiếng quát tháo đã dậy lên. Tiếng động bốn bên gom vào chỗ Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất ...

Không còn lui tới gì được nữa, Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi đành phải theo người lạ mặt rẽ sang bên trái, cũng may phía đó không có ai, cả hai người phóng riết tới chân tường và phóng mình vọt ra ngoài...

Chân vừa chạm đất, bóng người lạ mặt cũng mất luôn.

Chu Thất Thất dậm chân :

- Đồ ngu, đồ chết bầm... Hấn làm lộ tung tích rồi hấn làm lây luôn tới mình... Hấn ngu mà hấn bảo mình ngu.

Hùng Miêu Nhi trầm ngâm :

- Biết đâu hấn cố ý làm như thế.

Chu Thất Thất lườm mắt :

- Xì, hấn cố ý để lộ tung tích ? Hứ, bộ điên ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hấn cảnh cáo mình mà mình không chịu ra thì chỉ còn cách đó làm lộ để mình phải đi ra chứ sao ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Mắc mớ gì hấn ? Đồ phá đám.

Hai người vừa nói vừa chạy ra theo con đường lát đá dọc theo hông tường...

Nhưng chỉ một khoảng, Chu Thất Thất vùng đứng lại ...

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Làm gì nữa ?

Chu Thắt Thắt nói :

- Tôi muốn trở lại xem thử...

Hùng Miêu Nhi tròn xoe :

- Trời đất, điên rồi hả ?

Chu Thắt Thắt cười nhạt :

- Tôi không có điên mà trái lại còn sáng suốt bằng mười anh. Này nhé, bắt không được trộm, tự nhiên họ vô phòng họ ngủ, tại sao mình không trở lại xem ?

Hùng Miêu Nhi vò đầu bứt tóc thở ra :

- Trời ơi là trời. Cô nương thông minh của tôi ơi, qua một lần có biến, người ta càng cảnh giác, người ta sẽ bố phòng cẩn mật gấp mười lần trước, chứ không phải người ta sẽ ngủ khò như cô nghĩ vậy đâu cô ơi .

Chu Thắt Thắt cắn môi :

- Lý thì như thế, nhưng bây giờ tôi càng thấy rõ đây là sào huyệt ma quái, không trở lại xem, tôi không yên lòng được .

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Tại sao cô đoán chắc thế ?

Chu Thắt Thắt nói :

- Tôi hỏi anh, trong một kỹ viện như muôn ngàn kỹ viện thông thường khác, làm gì có chuyện đại hán phòng vệ tuần du như thế ? Và người lạ mặt cứ thúc giục cho mình trở ra, tức nhiên hẳn đã thấy nguy cơ bao phục bốn bên. Vậy thì, tôi hỏi anh, một cái kỹ viện thông thường có phải thế không ?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu tắc lưỡi :

- Thôi, tôi nói không lại cô .

Chu Thắt Thắt nói :

- Nói không lại thì phải nghe theo tôi .

Hùng Miêu Nhi dậm cẩu :

- Được rồi, muốn trở lại thì trở .

Chu Thắt Thắt mừng quá :

- Thật hả ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Thật chứ giả làm sao. Nhưng không phải ngay đêm nay, bây giờ trở về, ngày mai bàn kế cho kỹ, nhất định ta sẽ lọt được cái bộ mặt thực của cái kỹ viện kì cục này .

Trầm ngâm một lúc, Chu Thắt Thắt hỏi :

- Anh nói chắc không ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Như đinh đóng cột .

Chu Thắt Thắt gật đầu :

- Được rồi, ngày mai bàn thật nghe .

Hai người trở về đến nhà Âu Dương Hiú thì người trong nhà đã ngủ cả. Hình như không ai biết chuyện hai người bỏ nhà giữa đêm.

Suốt hơn nửa đêm một mối, Chu Thất Thất trở về phòng ngủ thẳng một giấc, mở mắt ra thì trời đã sáng bát.

Nàng ngồi dậy vươn vai, và như nghĩ ra điều gì, vội chạy sang phòng Trầm Lăng.

Phòng Trầm Lăng hãy còn đóng cửa, nàng định gõ, nhưng lại thôi. Nàng áp tai vào phòng nghe ngóng...

Bên trong tiếng thở của Trầm Lăng đều đều...

Chợt sau lưng có tiếng :

- Cô nương dậy sớm ...

Chu Thất Thất giật mình quay lại thấy Bạch Phi Phi ...

Bị bắt gặp áp tai vào phòng đàn ông, Chu Thất Thất hơi thẹn và cũng hơi giận, nhưng nàng dần kíp và mỉm cười :

- Đêm hôm có ngủ ngon không ?

Đã suốt hai ngày, y như đùng tới Chu Thất Thất là nàng nổi giận, bây giờ bỗng nhiên lại vui vẻ, Bạch Phi Phi mừng nhưng vẫn sợ, nàng cúi đầu đáp nhỏ :

- Đa tạ cô nương , tôi... ngủ được ạ .

Chu Thất Thất nói :

- Ngẩng mặt lên coi .

Bạch Phi Phi dạ rồi e dè ngược mặt...

Trời đã sáng tỏ, ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chói lên khuôn mặt tươi nhuận của Bạch Phi Phi, Chu Thất Thất dòm thấy cả những sợi lông tơ trên da mặt non mượt của nàng .

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng là thiên hương quốc sắc, chính ta thấy còn phải mê hướng chi đám đàn ông .

Bạch Phi Phi phát run, vì sợ Chu Thất Thất phát ghen nên nàng lật đật nói :

- Cô nương mà dạy thế, chứ em làm sao bì lại cô nương

Chu Thất Thất cười :

- Đừng có nói giọng khách sáo... Và cũng đừng có dối tôi nhé .

Bạch Phi Phi hết hồn :

- Em đâu dám dối cô nương .

Chu Thất Thất dịu giọng :

- Không dối hả ? Được rồi, tôi hỏi nhé, ngủ được ngon mà sao hai mắt đỏ mọng lên như thế ?

Bạch Phi Phi đỏ mặt ấp úp :

- Em... em...

Sợ bị Chu Thất Thất giận, Bạch Phi Phi định tìm cách nói nhưng lại nói không ra tiếng...

Chu Thất Thất mỉm cười :

- Như vậy là cô không ngủ được. Tôi hỏi nha, phòng cô sát phòng Trầm công tử, cô có biết Trầm công tử đêm hôm có đi đâu không ?

Hơi yên lòng, Bạch Phi Phi đáp nhỏ :

- Em nghe Trầm công tử trở về phòng thì y như đã say quá rồi, vừa nghe ngã người lên giường là đã có tiếng ngáy. Bên phòng em cũng nghe nữa mà .

Chu Thất Thất khẽ cau mày nói lầm thầm :

- Như thế thì không phải hấn ...

Chợt nghe sau lưng có tiếng tiếp theo :

- Không phải ai ?

Không biết bao giờ, Trầm Lăng đã đứng ngay nơi cửa mỉm miệng cười .

Chu Thất Thất đỏ mặt ngập ngừng :

- À... a... không có gì .

Nàng thấy Trầm Lăng, cũng y như Bạch Phi Phi lúc thấy nàng. Cũng cúi đầu, cũng ửng mặt, cũng ầm ớ nói không ra tiếng...

Bạch Phi Phi cúi mặt len lén rút lui. Trầm Lăng nhìn Chu Thất Thất và miệng chàng lẩm bẩm :

- Quả là xuân hoa bách ngọc...

Chu Thất Thất hỏi :

- Ai ?

Trầm Lăng cười :

- Cô cứ còn ai nữa .

Chu Thất Thất lại đỏ mặt...

Nàng chưa nghe Trầm Lăng khen bao giờ hết, bây giờ chợt nghe, nàng vừa vui, vừa thẹn :

- Nói thật à ?

Trầm Lăng cười :

- Nói thật chứ dối làm sao Ai chà, gió quá, vô phòng ngồi đi .

Không đợi đến câu thứ hai , Chu Thất Thất đã đi ngay vào ngồi xuống..

Bỗng không nàng lại dậm ra rón rén. Ngồi lờ ngời, đứng lờ đứng, hai tay cứng đờ không biết đặt vào đâu... Nàng không nhìn lên, nhưng nàng biết Trầm Lăng đang nhìn mình... nhìn mình không chớp mắt... Chính vì thế mà nàng lúng túng...

Cuối cùng, như không còn nhịn nổi, nữa, nàng ngẩng mặt cười :

- Nhìn gì mà nhìn dữ vậy. Nhìn hoài nhìn huỷ... Nhìn hoài cũng vậy chứ có thành bông hoa gì ...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Tôi đang nghĩ cô đẹp như thế, nếu đội lên đầu một cái vương miện thì quả đúng là hoàng hậu .

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt :

- Cái... cái gì ... hoàng hậu ?

Trầm Lăng cười ha hả :

- Người đẹp hạng nhất là hoa khôi, là hoa hậu, là hoàng hậu chứ còn gì nữa .

Chu Thất Thất nhìn sững Trầm Lăng... nhưng thấy dáng điệu chàng như không, làm cho nàng hoang mang lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ là hấn ? Nhưng nếu không thì tại sao bỗng dưng hấn lại bày chuyện nói hoa khôi... hoàng hậu...

Trầm Lăng nói tỉnh khô :

- Tuyết dạo này xuống nhiều quá, đêm lại càng lạnh dữ, tối nay nếu cô có đi ra ngoài thì phải mang giấy cao lên...

Trống ngực Chu Thất Thất đập rộn lên :

- Ai nói đêm nay tôi đi ?

Trầm Lãng cười :

- Tôi có nói cô đêm nay đi đâu ? Tôi nói “nếu có” đi đâu...

Nói đến đó, Trầm Lãng chợt quay đầu qua phía cửa sổ cười :

- Hùng huynh làm gì đứng ngoài ấy ? Không lạnh à ?

Hùng Miêu Nhi đi vô cười gượng :

- Trầm huynh dậy sớm thế ?

Trầm Lãng cười :

- Sớm đâu... Sự thật thì tôi không sớm mà anh cũng không sớm, chính những người đang đêm len lén đi ăn trộm mới là dậy sớm hơn ai hết, Hùng huynh nghĩ có phải không ?

Hùng Miêu Nhi đằng hắng luôn hai ba tiếng :

- À... à.. phải ... phải ...

Trầm Lãng lại cười :

- Vừa rồi tôi có nói một người giống hoàng hậu, bây giờ thấy Hùng huynh tôi lại chợt nhớ vụ mấy thầy tướng...Cỡ như Hùng huynh, tướng mạo hùng hùng dũng dũng như thế, mấy ông dám nói tướng hoàng đế lắm à .

Hùng Miêu Nhi há hốc mồm .

Trầm Lãng đứng dậy cười :

- Hai vị ngồi đây, tôi ra ngoài một chút nghe . Ra xem cái này một chút .

Chu Thất Thất hỏi :

- Xem... xem cái gì ?

Trầm Lãng cười :

- Ra xem hồi hôm có tên đại ăn trộm nào định lén vào đây khuôn đồ, khuôn đã không được mà lại bỏ luôn xe ngựa .

Không chờ ai nói gì thêm, Trầm Lãng vừa cười vừa khật khưỡng đi ra.

Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi ngồi nhìn nhau chết lặng...

Một lúc lâu Hùng Miêu Nhi chớp mắt :

- Đêm hồi hôm là hấn ?

Chu Thất Thất cắn môi :

- Đúng là hấn .

Hùng Miêu Nhi ủ rũ :

- Quả đúng là hành động xuất quỷ nhập thần, nhất cử nhất động của mình không qua mắt hấn được... thật là võ công tuyệt hảo .

Chu Thất Thất sặc cười :

- Đa tạ .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Cái gì đa tạ ?

Chu Thất Thất cứ cười :

- Anh khen hấn thì cũng như là khen tôi, thì tôi tạ ơn, chứ nếu anh chửi hấn thì tôi đập anh liền.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Đêm hôm hấn khinh nhờn cô như thế cô không giận à ?

Chu Thất Thất cười :

- Ai nói hấn khinh nhờn tôi ? Hấn hoàn toàn có ý tốt đấy chứ. Anh nói thế à ? Chúng ta phải cảm ơn, chứ sao lại giận ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi thì tôi giận .

Chu Thất Thất hỏi :

- Anh giận cái gì ?

Hùng Miêu Nhi không nói, đứng dậy bỏ đi...

Chu Thất Thất không kéo lại mà còn nói với theo :

- Giận làm chi ? Đêm nay tìm cách làm cho hấn không theo được có phải hơn không ? Đàn ông như vậy, làm được như vậy đàn bà mới thích chứ .

Hùng Miêu Nhi quay lại :

- Bộ tưởng tôi không có cách làm cho hấn không theo được à ?

Chu Thất Thất mỉm cười nhướng mắt :

- Có cách à ? Làm sao ?

Hùng Miêu Nhi điểm điểm tay :

- Để rồi xem .

Hấn gật gật đầu ra dáng quả quyết và đi thẳng...

Chu Thất Thất nhìn theo mỉm cười đắc ý: vậy mà cũng dám nói từ hồi nào đến giờ chưa bị ai nói khích. Hứ, đàn ông nào cũng thế, chưa chắc một ai thoát được lời nói của đàn bà Chỉ trừ...

Nàng sực nhớ đến Trầm Lăng. Rõ ràng cái tên này khó xài lắm. Cứng cũng không được, mà mềm cũng không nghe... có lúc hấn như châm, như điếc. Thật là dễ ghét, mà là cái thứ ghét dễ... ghiền .

Có lúc nàng muốn cắn cho đã giận, nhưng khi chạm vào da thịt hấn thì nàng lại cắn thật nhẹ, vì nàng sợ hấn đau. Cứ mỗi lần hấn nhăn mặt là nàng nghe lòng nàng đau nhói .

Không biết có ai cố ý hay không, mà cả bọn lại đến chơi nhà Vương Lâm Hoa...

Và tự nhiên, tiệc rượu thịnh soạn được bày ra với sự ân cần của chủ và sự hả hê của khách...

Rượu được vài tuần, Hùng Miêu Nhi vụt nói :

- Đệ chợt nhớ đến một vấn đề thú vị hết sức .

Âu Dương Hiú là con người mau miệng hơn hết :

- Gì đó ? Nói nghe coi .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Bọn bốn người của mình cùng uống thử một bữa xem ai ngã trước nè. Đồng ý không ?

Âu Dương Hiú nheo nheo mắt :

- Ủ...

Hắn ngó Trầm Lăng, rồi lại ngó Vương Lâm Hoa, nhưng cả hai làm thinh...

Đã biết uống rượu, đã từng ngồi vào bàn tiệc, không một người thanh niên nào chịu nhận mình là yếu. Nếu có, cũng chỉ là một câu khiêm nhượng, và sau đó là bộc lộ bản lĩnh của mình để đính chính sự khiêm nhượng đó ngay. Và tự nhiên, một khi có té bò càng, họ cũng có “lý do” chứ không bao giờ chịu nhận là mình “quá chén” .

Âu Dương Hiú liếc hai người rồi cười ha hả :

- Vấn đề xem có vẻ hứng thú thật đấy. Nhưng e khó có người hưởng ứng đấy chứ .

Hùng Miêu Nhi cười :

- Có gì mà khó, nhưng không biết Vương huynh có sẵn rượu không thôi chứ ?

Không đợi nói hết câu, Vương Lâm Hoa vỗ tay :

- Hay lắm, mang ra bốn hũ .

Bốn hũ bày ra, Âu Dương Hiú gật gật đầu :

- Như thế này hay lắm. Bốn người bốn hũ, công bình lắm .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Giả như xong bốn hũ mà chưa ai... mệt, thì sao ?

Vương Lâm Hoa nhướn nhướn mắt :

- Bốn chưa đã... thì tám .

Trầm Lăng lại hỏi :

- Giả như tám cũng chưa mệt ?

Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Nếu thế thì uống tuốt... ba ngày. Sao ?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Hay lắm, hay vô cùng. Nhưng...

Âu Dương Hiú hỏi :

- Nhưng gì nữa ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nhưng đâu phải ôm hũ rượu rồi... cảm câu trong đó được ? Còn vấn đề mau chậm nữa chứ .

Âu Dương Hiú đưa một ngón tay :

- Đừng lo, anh một là người ta một mà .

Hùng Miêu Nhi vẫy tay :

- Hay. Bắt đầu

Nghe Hùng Miêu Nhi bày cái trò uống rượu thi, Chu Thất Thất biết ngay tim đen của anh ta là phục rượu cho thiên hạ say. Thiên hạ ở đây nhắm chính là Trầm Lăng. Cu cậu say rồi thì mặc sức tung hoành...

Nàng cười thầm và im lặng ngồi xem.

Thật quả là hủ chìm, chỉ trong khoảng khắc, bốn hủ đều cạn sạch.

Vương Lâm Hoa lại vỗ tay, bốn bình mới được thay liền tức khắc. Cho đến bốn hủ đó cạn nữa và thay thêm bốn hủ thứ ba thì bốn người xem khác sắc...

Chu Thất Thất chợt thấy có thú vị thật tình, nàng cũng muốn xem trong bốn người ai là kẻ ngã trước...

Nhưng liền sau đó nàng lại thấy... không hứng thú chút nào .

Bởi vì bốn người tửu lượng xem chừng xấp xỉ, nếu Trầm Lăng mà ngã thì Hùng Miêu Nhi giỏi lắm cũng phải bỏ la. Và như vậy thì chương trình kể như... huê cả làng.

Ngay lúc đó, chợt thấy Trầm Lăng vịn thành bàn loạng choạng đứng lên kéo giọng lè nhè :

- Lão Hùng, lão Hùng, rượu uống mạnh như heo, ba hủ ngấm cù đeo ...

Vừa nói, vừa cười hề hề, giọng cười kéo riết cho tới khi ngã bật xuống ghé dựa mình xuôi xị.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Rồi, một mạng .

Vương Lâm Hoa nhướng cặp mắt gần sụp mí :

- Coi chừng nghe... coi chừng hấn giả đồ nghe.

Chu Thất Thất tuy rất đồng tình với Hùng Miêu Nhi là làm cho Trầm Lăng say, nhưng đến khi thấy Trầm Lăng ngã thì nàng lại đâm ra sốt ruột...

Nàng vừa lo đỡ Trầm Lăng vừa có vẻ cự nự :

- Say chết người ta đây chứ làm bộ gì? Nếu không say ai lại nói lảm bảm như vậy ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Không dè lại có người ngã trước tôi hé. Thật tài, thật tài... phải tự uống mừng ba chén nữa ...

Hắn nói bằng giọng đặc sệt, và khi uống cạn ba chén thì Chu Thất Thất quay lại không thấy hắn ...

Thì ra vì kèm không nổi, Vương Lâm Hoa sụm hai chân và mẹp luôn dưới gầm

Hùng Miêu Nhi đập bàn cười ha hả, hắn xô ghế đứng lên nhưng rồi lại sụm luôn...

Âu Dương Hiú ngửa mặt cười lè nhè :

- Giỏi, giỏi ...

Một tay ôm hủ rượu một tay điểm điểm :

- Đệ nhất nhân... thiên hạ đệ... nhất nhân... võ công ai hơn ai... hồng biết. Mà hể nói nói đến nhậu thì Âu... Âu Dương này số... số một .

Hắn kéo lét đôi dép và lè nhè như thế ra riết tới thêm rồi vụt “oẹ oẹ” hai ba tiếng rồi... nín luôn.

23. Hoa Sáng Liễu Mờ

Cổ nằm một lúc nữa, khi thấy họ quả đã hết cục cựa, Hùng Miêu Nhi đứng phắt lên ngó Chu Thất Thất :

- Sao ? Cô thấy hắn còn theo nổi nữa không ?

Chu Thất Thất gật nhè nhẹ :

- Cứ kể là anh giỏi đi, nhưng... nhưng đáng lý anh không nên làm cho hắn say quá như thế .

Và nàng cứ ngó lom lom Trầm Lăng ...

Hùng Miêu Nhi đưa thẳng hai tay :

- Trời ơi là trời. Phụ nữ ơi là phụ nữ... Mình lo cho họ rồi họ lo cho... người khác nè trời .

Chu Thắt Thắt làm thỉnh lo đỡ Trầm Lãng lên phòng xong rồi mới đi theo Hùng Miêu Nhi ...

Mang hai ý nghĩ khác nhau nên không ai nói với ai lời nào cả, mãi cho đến khi ra khỏi vòng rào nhà họ Vương, Chu Thắt Thắt mới quay lại nói :

- Đêm nay không có Trầm Lãng mở đường, tôi với anh phải cẩn thận lắm mới được.

Hùng Miêu Nhi nhún nhún vai không nói ...

Chu Thắt Thắt sắc cười :

- Bộ uống rượu chưa say bây giờ muốn uống dấm hả ?

“Uống dấm” là tiếng lóng để ám chỉ những người ghen, Hùng Miêu Nhi biết Chu Thắt Thắt chế mình, hần không thềm nói, làm thỉnh đi riết...

Tới khu vực “kỹ viện” hai người vọt qua tường. Bên trong bóng tối im ỉm...

Không thấy có gì khác lạ, khả nghi. Cũng không thấy bóng người tuần phòng. Hai người cũng cứ dè dặt, nhưng không thấy có gì trở ngại cả.

Đi riết một hồi lọt ra sau vườn. Cảnh vật xung quanh quả đúng là chỗ “động ma” mà Chu Thắt Thắt lọt vào hôm trước: cũng rừng thông, rừng trúc, ao sen nước đọng trắng xoá... nhất nhất đều y hệt.

Càng nhìn càng giống, càng nhìn Chu Thắt Thắt lại càng hồi hộp. Trên trán, trong lòng bàn tay đều cảm nghe rơm rớm mồ hôi...

Thình lình, Hùng Miêu Nhi vụt cười :

- Ngon quá, rượu ngon quá xá...

Chu Thắt Thắt hết hồn hết vía, nàng quay phắt lại kéo Hùng Miêu Nhi ngã xuống, hai người lăn tròn vô bóng tối của hòn giả sơn...

Lặng im một lúc, không thấy động tịnh gì cả. Chỉ nghe gió đẩy lá thông xào xạc... tiếng cười của Hùng Miêu Nhi không gây biến động gì cả...

Chu Thắt Thắt thở phào, giật áo Hùng Miêu Nhi :

- Điên rồi sao làm kỳ vậy ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Ai điên ? Thử xem có gì không chứ .

Chu Thắt Thắt tắc lưỡi :

- Thử cái điệu gì kỳ cục vậy ? Bộ không sợ chết sao ?

Hùng Miêu Nhi lại la lớn :

- Được rồi, bảo không thử thì không thử .

Chu Thắt Thắt hết hồn, đưa ngón tay trở lên môi, gất :

- Suyt. Đừng có nói .

Hùng Miêu Nhi cũng làm như nàng :

- Suyt. Đừng có nói .

Chu Thắt Thắt vừa sợ vừa giận, lỗ khốc lỗ cười. Nàng nhìn kỹ thấy lúc này Hùng Miêu Nhi giả đồ say, nhưng bây giờ ra ngoài bị sương gió thấm vào làm cho hần say thật chứ không còn làm bộ gì nữa...

Hùng Miêu Nhi đứng dậy vươn tay vuốt chân và đi thẳng tới. Thân pháp của hần nhanh nhẹn phi thường. Chu Thắt Thắt kéo lại không kịp đành phải đi theo sau .

Đi thêm một đôi nữa, khinh lực của Hùng Miêu Nhi vẫn nhanh và nhẹ, hần đi không nghe tiếng động gì cả. Chu Thất Thất mừng quá bám riết theo.

Không dè ngay lúc đó Hùng Miêu Nhi lại chạy bay vô cụm rừng thông, tay nắm chân đá, cành thông rung chuyển ào ào, và hần lại lớn tiếng :

- Sao ? Mày nói tao say hả ? Chết, tao đánh mày chết... Tao đâu có say... tao... mệt mà mày nói tao say ...

Chu Thất Thất giận run, nàng xông vào nắm cứng Hùng Miêu Nhi và xáng cho hần mấy cái bạt tai toé lửa...

Hùng Miêu Nhi không đỡ mà cũng không tránh, hần cứ cười khi khi...

Chu Thất Thất nghiêng răng mắng nho nhỏ :

- Đồ con mèo ngu, con mèo say... ta đánh chết mi luôn...

Hùng Miêu Nhi nường nường mắt :

- Ủ... cô nương ... đừng đánh chết tôi chứ... đánh chết một nửa thôi cũng được...

Giọng lẽ nhè của hần là cho Chu Thất Thất tuy giận nhưng cũng hoá tức cười. Nhưng nàng biết sơ sẩy một chút ở đây là chết cho nên cố nín không dám cười ra tiếng.

Nhón gót nhòm quanh thấy trong vườn vẫn im, không có phản ứng gì cả, Chu Thất Thất cúi sát vào tai hần nghiêng răng :

- Đồ chết bầm, con mèo say, người mà còn nói thêm một tiếng nữa là ta điểm huyết người liền... ta điểm rồi ta quăng người ở đây cho họ ăn thịt người luôn...

Hùng Miêu Nhi gật đầu lia :

- Nghe rồi... biết rồi...

Chu Thất Thất gặng lại :

- Người còn nói nữa không ?

Hùng Miêu Nhi lắc lia :

- Hồng dám... hồng dám...

Chu Thất Thất xỉ xỉ vào đầu hần :

- Được rồi, nhẹ nhẹ đi theo ta, hé môi là ta giết chết .

Hùng Miêu Nhi lập lại :

- Được rồi, nhẹ nhẹ đi theo cô, hé môi là cô giết chết .

Hần nói một cách rõ ràng, tỉnh táo...

Chu Thất Thất đăm ngán.

Hần say thật nhưng chưa mất trí hần. Cũng may vừa rồi không ai nghe thấy hết...

Thế rồi hai người lại đi tới trước nữa...

Thật là nguy hiểm. Một người thì say tuý lúy, một người thì thiếu kinh nghiệm, họ không thấy rằng hành động của họ vừa rồi, cho đến người chết cũng tỉnh dậy chứ đừng nói chi người ngủ.

Lúc đó, vẫn không nghe ai động tĩnh chi hết, tự nhiên phải có duyên cớ, Chu Thất Thất không thấy cái nguy hiểm đó mà cứ tưởng là may mắn.

Chu Thất Thất đoán đúng, chỗ gọi là “kỷ viện” này quả đúng là cái ổ quỷ mà nàng lọt vào hôm đó. Đi thêm một quãng nữa thấy ngay ngôi lầu mà nàng gặp người thiếu phụ đẹp.

Lúc bây giờ tuy tối, nhưng Chu Thất Thất lại có cảm giác như thấy người thiếu phụ độc ác ấy đang đứng tựa lan can vẫy nàng và chồm chồm cười. Nàng phát rùng mình vội kéo Hùng Miêu Nhi núp vào gốc cây to.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Cái gì...

Chu Thất Thất lật đặt bụm miệng hần và chỉ chỉ lên lầu :

- Đó... nơi này đây .

Hùng Miêu Nhi ư hử gật đầu...

Chu Thất Thất nói sát vào tai hần :

- Đến đây nhớ đừng có gây một tiếng động nào cả... Người thiếu phụ chủ nhân của toà lầu này còn ghê hơn ác quỷ nữa, chỉ một tiếng động nhỏ, một hơi thở lớn là bị y thị phát giác ngay. Chết chứ không phải chơi đầu nghe... biết không ?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu và làm như nín thở.

Chu Thất Thất buông tay hần ra và thở nhẹ nhẹ :

- Bây giờ tuy tìm được chỗ này rồi nhưng ta không biết phải làm gì... Vô dọ trước ? Hay là đi gọi Trầm Lăng ?

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ :

- Vô xem trước đi .

Chu Thất Thất nói :

- Vô xem thì phải rồi. Nhưng anh chưa biết cái lợi hại của mụ chủ ngôi lầu này, vả lại... vả lại anh cũng say quá rồi...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Không sao đâu. Đi đi...

Hần nói chưa hết câu thì đã như một mũi tên thoát dây cung vọt mình tới trước...

Chu Thất Thất chụp không kịp mà lại không dám kêu. Nàng sợ quá muốn phóng theo, nhưng hai chân chợt như mềm nhũn...

Nhìn theo thấy Hùng Miêu Nhi lao thẳng vào, dang chân đá tung cánh cửa rồi ngang nhiên bước vô...

Hùng Miêu Nhi đá cánh cửa mà Chu Thất Thất nghe như hần đá vào tim mình. Nàng nghe choáng váng mặt mũi, ngồi bẹp xuống đất lắc đầu lẩm bẩm : hết... hết rồi .

Nàng biết chắc Hùng Miêu Nhi đi vô đó là hết mong trở ra được, nàng muốn xông vào nhưng hai chân nhấc không lên...

Nàng ngồi một chỗ nghiêng rặng tặc lưỡi :

- Ai biểu người say, ai biểu người làm phách uống cho dữ... Người chết là đáng đời...

Miệng thì nói vậy nhưng nước mắt nàng lại trào ra...

Nghe trong lầu, Hùng Miêu Nhi quát tháo um sùm :

- Quỷ bà đâu, ma nữ đâu, có giỏi thì sống chết một phen thử coi... Ta... ta Hùng Miêu Nhi, hồng sợ ai hết .

Hần càng nói, giọng càng lè nhè kéo lết, có tiếng nghe không rõ...

Tiếp liền theo là nhiều tiếng khua động, tiếng Hùng Miêu Nhi la hét hoà trộn, y như là trong đó đã phát sinh kịch chiến...

Chu Thất Thất biết chết đã đến nơi rồi. Hùng Miêu Nhi võ công có cao đó, nhưng đâu phải là địch thủ với người thiếu phụ... huống chi bây giờ hần lại say mềm .

Chu Thát Thát nước mắt, nước mũi choàm ngoàm, nàng ngồi một chỗ y như chờ chết, nàng tức tưởi như một đứa trẻ bị đòn và cứ lẩm bẩm :

- Nếu không vì mình, hắn đâu có uống rượu ... hắn đâu có đến nơi đây... mình hại hắn rồi... mình không vô chết với hắn mà lại ngồi nơi này... mình đáng chết... đáng chết...

Nàng cho tay vào miệng cắn một cái máu chảy ròng ròng...

Trong ngôi lầu vụt im phăng phắc... một thứ im lặng đáng dị kỳ, rùng rợn .

Chu Thát Thát ngẩng đầu lên nhìn trần trời...

Ngôi lầu vẫn sừng sững, giữa bóng tối chập chờn, không một tiếng động, không một ánh đèn, không một bóng người ...

Chu Thát Thát vừa sợ vừa lấy làm lạ... nàng không hiểu tại sao ? Chẳng lẽ hắn... hắn đã chết rồi... Nhưng nếu hắn chết thì ít ra phải có tiếng động gì chứ ?

Một ngôi lầu chết, một ngôi lầu lặng lẽ trước mắt nàng , bây giờ y như chỗ nhốt linh hồn... Những tấm rèm phất phơ theo gió giống như con ma tóc bạc phất phơ... Cánh cửa hé hé y như mắt quỷ rình mò... rình mò theo dõi sự sợ sệt trong lòng nàng ...

Mà không, cánh cửa bị Hùng Miêu Nhi đá banh ra giống như một cái miệng khổng lồ đang mấp máy thèm thuồng... đang mỉm cười chế nhạo... y như là cái miệng gớm ghiếc ấy đang nói với nàng : “Sao ? Hồng dám vô à ? Bình thường gan lắm mà ? Sao bây giờ ngồi đó ?”

Chu Thát Thát run cầm cập, nửa muốn ngó vô mà nửa muốn quay mặt đi phía khác...

Tuyết xuống ướt đầm áo, đất ướt dính đầy quần, nhưng nàng không hay biết, đôi mắt sợ hãi cứ dán chặt vào toà lầu...

Cánh cửa theo gió đóng đưa như đùa cột, như khiêu khích...

Chu Thát Thát đứng phất dậy nghiêng rằng :

- Tại sao lại sợ ? Chết không sợ thì sợ cái gì ?

Thế nhưng nàng vẫn sợ. Nàng vẫn đứng im lì...

Cuối cùng Chu Thát Thát bậm môi nhích tới. Cửa vẫn mở nhưng nhìn vào trong bóng tối dày đặc, không thấy gì cả...

Nàng lại nghiêng rằng bước tới. Nàng đứng sững nơi giữa cửa...

Thình lình cánh cửa bật ra đập vào vách nghe một cái rầm. Chu Thát Thát hoảng hồn hoảng vía...

Nhưng không, một ngọn gió thốc vô làm động, chứ không có gì cả... Và qua cơn sợ đó làm cho Chu Thát Thát bình tĩnh lại, tay trái nàng đưa lên trước ngực phòng bị, tay phải xô cánh cửa bước vô...

Bên trong tuyệt nhiên không một bóng người ...

Tuy vẫn sợ nhưng Chu Thát Thát cứ vận đầy chân lực sẵn sàng ứng phó...

Càng đi vào, càng nghe im lặng... Chỉ có bóng nàng, chỉ nghe hơi thở của nàng. Chu Thát Thát lại rùng mình...

Trò gì đây ? Cạm bẫy gì đây ?

Hùng Miêu Nhi đâu ? Đã chết hay bị bắt mang đi ? Hay đang lọt xuống hầm sâu ? Hay đang bị bẫy bắt treo lơ lửng ?...

Tại sao im lì ? Họ giăng bẫy đợi nàng ?...

Nhưng đã vào rồi thì không còn cách nào hơn nữa. Chu Thát Thát cắn môi đi tới.

Y như một kẻ mù đi giữa đồng trống, không biết nương vào đâu, không biết hướng vào đâu...

Thình lình chân nàng vấp phải một vật mềm mềm... y như chân người và nàng cúi người tới trước đụng một người hơi rượu nực nồng...

Chu Thắt Thắt thụt lui run giọng :

- Ai ?

Vẫn không thấy một phản ứng, nhưng có tiếng cười ...

Chu Thắt Thắt càng kinh hoảng. Nàng thu hết can đảm hét lên :

- Ai ?

Tiếng hỏi vừa dứt, đèn bốn bên bật sáng...

Đứng lâu trong bóng tối, đèn bật sáng thình lình làm cho Chu Thắt Thắt choá mắt, nàng nhắm mắt lại thụt lùi...

Nhưng lại chạm phải một người ở sau lưng. Chu Thắt Thắt lại nhảy tới, nhưng có hai cánh tay đã giữ lấy vai nàng ...

- Đứng cho vững, coi chừng té .

Tiếng nói của ai quen quá, in như là ...

Chu Thắt Thắt mở mắt quay phắt lại...

Nàng trừng mắt há mồm ngơ ngác...

Bàn ghế trong phòng vẫn ngay ngắn chỉnh tề, không có dấu vết gì chứng tỏ mới xảy ra trận đấu...

Điều làm cho nàng kinh do là con người ngồi quay lưng ra cửa, miệng chum chím cười : Vương Lâm Hoa, nhất là bên cạnh hắn lại chính là Trầm Lăng .

Và bên phải Trầm Lăng lại là cái tên đã làm cho nàng sợ sệt khóc hết nước mắt nãy giờ : Hùng Miêu Nhi .

Sự việc ba người cùng có mặt nơi đây đã làm cho Chu Thắt Thắt vô cùng kinh ngạc, nàng không tin là chuyện xảy ra như thế được, nhưng còn có lý do giải thích, chỉ có người thứ tư là nàng phải điền đầu. Con người thân cao vai lớn, mắt xéch miệng rộng : Thiết Hoá Hạc .

Là bạn nhưng cũng là địch, cả bốn người lại tập trung một chỗ... một chỗ lạ kỳ. Họ cùng mỉm cười, thái độ họ không có gì có thể gọi là xung đột .

Chu Thắt Thắt thấy y như mình đang nằm mộng .

Bốn người cùng đứng dậy và Vương Lâm Hoa vòng tay mỉm cười :

- Phục lắm, phục lắm . Sự can đảm của Chu cô nương quả xứng đáng là cân quốc anh hùng, nữ trung hào kiệt, tại hạ thật tình khâm phục .

Thiết Hoá Hạc cũng vòng tay :

- Chu cô nương vì bọn chúng tôi mà không nề gian nguy và chịu đựng quá nhiều khổ sở, tại hạ vô cùng cảm kích, không bao giờ quên được .

Trầm Lăng ngó Chu Thắt Thắt :

- Qua câu chuyện này kiến thức và đảm lược của Chu cô nương đều tăng gia gấp bội. Tuy phải chịu nhiều nỗi sợ sệt nhưng thật là đáng giá .

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Hồi nãy giờ họ nói cô không dám vào, nhưng tôi thì tôi nhất định là cô sẽ vào...

Chu Thắt Thắt vụt nhảy dựng lên la lớn :

- Câm, câm mồm lại .

Và nàng chạy lại nắm áo Trầm Lăng giật giật :

- Chuyện làm sao ? Nói mau, nói mau... tôi phát điên lên bây giờ .

Hùng Miêu Nhi bước lại mỉm cười :

- Cô nương dễ thông thả, làm gì mà ...

Chát .

Hùng Miêu Nhi nói chưa dứt câu đã bị Chu Thất Thất tát cho một cái xiềng liềng...

Nàng quay lại chống nạnh tay quát lớn :

- Thông thả, thông thả cái gì ? Ta hỏi ngươi, ngươi say muốn phát điên luôn, tại sao bây giờ lại tỉnh bơ như vậy ? Có phải hồi nãy ngươi giả đò không ?

Hùng Miêu Nhi vò vò má :

- Tôi , tôi ...

Chu Thất Thất nhắc tay lên :

- Tôi tôi gì ? Ngươi lừa ta phải không ?

Hùng Miêu Nhi bùm mang tai thụt lui :

- Ấy... ấy...

Cái con người nói năng lạnh lợi như Hùng Miêu Nhi thế mà bây giờ không mở miệng được... Con người ngang tàng như hãn thế mà bây giờ lại đâm ra khúm núm co ro. Hãn ngó Vương Lâm Hoa bằng tia mắt cầu cứu.

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Chuyện này thật ra thì có nhiều khúc mắc lắm, nhưng ...

Trầm Lăng tiếp lời :

- Thật ra thì không ai có ác ý với cô cả .

Chu Thất Thất vẫn tức :

- Không ác ý ? Còn nói không ác ý ? Tôi hỏi anh, tại làm sao anh lừa dối tôi ? Tại làm sao các người lừa tôi ?

Trầm Lăng cười :

- Chuyện bí mật ở đây bọn này định nói...

Chu Thất Thất gắt :

- Thế tại sao không nói ?

Trầm Lăng cau mặt :

- Cô cứ lồng lộn như thế thì ai làm sao nói được .

Chu Thất Thất đập đập bàn :

- Tôi sao ? Tôi sao ? Chẳng lẽ tôi phải cười cợt năn nỉ các ông ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Nhưng cô nương cũng phải lắng nghe người ta nói xong đã chứ .

Trầm Lăng nói tiếp theo :

- Cô cứ ngồi xuống đằng hoàng đi rồi người ta nói cho mà nghe .

Chu Thắt Thắt trừng trừng mắt :

- Tôi hồng ngời. Tôi hồng ngời rồi làm sao hông ?

Tuy nói vậy nhưng nàng lại thụt lùi lại dựa vào chiếc ghế và ngồi phịch xuống. Quả là chỉ có tiếng nói của Trầm Lăng đối với nàng mới có hiệu lực.

Trầm Lăng thở dài :

- Được rồi, chuyện dài lắm, xin Vương huynh nói lại từ đầu đi .

Chu Thắt Thắt nhôm nhôm mình lên :

- Nói đi, còn đợi gì nữa...

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Nói thì nói, nhưng ...

Chu Thắt Thắt trừng trừng mắt :

- Nhưng nhưng gì ?

Vương Lâm Hoa nói :

- Chuyện làng nhàng lắm, cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, nói tới đâu... Bây giờ tôi đề nghị cô nương cứ nêu thắc mắc, tôi sẽ nói mới rõ...

Chu Thắt Thắt gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ hỏi...

Nhưng nàng lại ngập ngừng.

Sự thật thì vấn đề quá rắc rối, chính nàng nhất thời cũng không biết phải hỏi từ đâu...

Nàng ngẩng mặt rồi lại cúi đầu suy nghĩ... Đôi mắt nhìn quanh, chợt thấy trên vách đối diện có treo một bức hoạ thật lớn. Nàng chưa biết bức hoạ gì, nhưng linh cảm thấy có mối manh...

Đó là một bức hoạ có màu, hoạ vào lúc nửa đêm...

Ánh trắng vàng vạc toả bàng bạc trong bức học, một con đường gấp ghenh co từ bên trái bức học trở ra, quanh quanh lộn lộn vòng vào chính giữa, rồi như mất hút vào đêm tối. Nó phối hợp với cảnh trăng mờ ảo làm cho người nhìn không biết từ đâu mà cũng không biết đến đâu...

Hai bên con đường khúc khuỷu trong bức hoạ là cổ thụ chọc trời, vách núi sừng sững, bên dưới là nham thạch, là bùn đất ngầu ngầu...

Bên trái của vách núi lộ ra một khoảng tường hồng, một mái ngói de ra dưới tàng cây rậm rạp, y như là từ trong núi sâu có một trang viện đồ sộ lắm.

Phía sau chỗ núi thấp lè tè, lộ ra phân nửa người tóc đen nhanh nhẹn, mắt ánh long lanh, đúng là một tuyệt sắc giai nhân đang ẩn mình rình rập...

Dưới mái ngói bên này, lại cũng vẽ một người con gái đẹp, thân mình nghiêng nghiêng nửa muốn như đi vào, nửa như muốn trở ra...

Người con gái thứ ba trong bức hoạ đang đứng ngay một khúc quanh gấp của con đường, đầu hơi nghiêng nghiêng lộ phân nửa mặt, y như là quay đầu dòm lại và cũng y như là cố tránh tia mắt của người con gái trong mái ngói...

Cả ba người con gái đều có một vẻ đẹp kinh người, nhưng thần sắc của họ thật là u uất pha lẫn những gì như oán hận...

Sắc thái của con người trong bức hoạ y như là trốn tránh, y như là chờ đợi.

Ba người con gái mỗi người mỗi vẻ, mỗi người có một sắc thái riêng không ai giống ai... Mỗi người y như đang có một hành động gì đặc biệt.

Là một bức hoạ, tự nhiên cảnh vật không phải sống động nhưng cái khéo của hoạ sĩ là làm cho người xem có một cảm xúc rất mạnh, người xem có một cảm giác ghê rợn từ khung cảnh đêm trăng huyền hoặc, từ ba người con gái đang có một hành động gì ghê gớm lắm. Mặc dù không biết họ làm gì .

Bức hoạ kỳ lạ mà giản đơn, giản đơn ở bút pháp, giản đơn mà linh động vô cùng.

Tự nhiên người vẽ bức hoạ này nhất định có mối cảm hoài súc tích. Người hoạ sĩ đã đem tất cả những gì mệnh mang trong cõi lòng trải lên bức hoạ, y như tình huống trong bức hoạ chính hoạ sĩ đã trải qua...

Chỉ có sống thực với hoàn cảnh, người hoạ sĩ mới có thể làm cho linh hồn bức hoạ được sống động như thế, mới có thể truyền cảm người xem bằng nét bút thân diệu của mình...

Bức hoạ hấp dẫn mục quang của Chu Thất Thất, nàng nhìn được tâm hồn của người trong cảnh. Và mắt nàng dán chặt vào người con gái đứng trên đường...

Người con gái ấy tư phong trác tuyệt, phong vận động nhân, người con gái ấy có một sắc thái là vai trò chính...

Nhưng chính điểm làm cho Chu Thất Thất kinh dị hơn hết là mặc dầu chỉ thấy có phân nửa mặt, nàng cũng nhận ra được người con gái đứng giữa đường trong bức hoạ đó chính là người thiếu phụ tuyệt sắc và độc ác mà nàng đã gặp ở trong tòa lâu này...

Nàng quay lại hỏi Vương Lâm Hoa :

- Người đó là ai ?

Wương Lâm Hoa đáp :

- Thầy tôi...

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Nói láo, chính nghe anh gọi bằng thân mẫu ?

Wương Lâm Hoa cười :

- Chỉ vì con của bà bị mất tích, bà thu tôi làm đệ tử, bà thương tôi lắm nên cho xưng hô mẹ con.

Chu Thất Thất gật gật đầu và gặng lại :

- Nghĩa là anh thừa nhận tôi có gặp bà ta ?

Wương Lâm Hoa mỉm cười :

- Đúng thế .

Chu Thất Thất gặng lại :

- Nghĩa là anh thừa nhận bà ta bắt giam tôi dưới địa lao ở đây, rồi anh thả tôi ra bằng cái ngõ trại hòm ?

Wương Lâm Hoa gật đầu :

- Đúng thế .

Chu Thất Thất hỏi luôn :

- Như vậy bọn Triển Anh Tông, Phương Thiên Lý đều bị áp giải tới đây và cũng bị nhốt dưới địa lao ?

Wương Lâm Hoa cười :

- Đúng vậy.

Chu Thất Thất hỏi dồn bằng một sắc diện giận dữ, thế mà Vương Lâm Hoa trả lời bằng nụ cười cởi mở như không, làm cho nàng giận dữ thét lên :

- Hừ, cho đến bây giờ anh mới thừa nhận, và có lúc phải thừa nhận thì tại sao trước giờ anh cứ chối, anh làm cho tôi muốn phát điên lên vậy chứ ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Tại vì lúc đó, tôi chưa biết Trầm huynh là bạn hay thù, tự nhiên tôi phải phủ nhận tất cả, nhưng bây giờ...

Chu Thất Thất chận ngang :

- Bây giờ thì sao ? Bây giờ hai người đã đi cùng một đường rồi hả ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Đúng thế, bây giờ tại hạ đã biết Trầm huynh với chúng tôi là bạn, cho nên tất cả mọi chuyện tôi đều không dấu diếm .

24. Muôn Ngõ Quanh Co

Câu nói của Vương Lâm Hoa làm cho Chu Thất Thất giật mình sững sốt.

Chính mắt nàng đã thấy hai mẹ con Vương Lâm Hoa làm những chuyện kỳ bí, chuyện nào cũng có hại đến người khác, có hại đến vô lâm ... Nàng không tin Trầm Lăng lại nhập phe với họ. Nàng không tin con người có hành động và lương tâm nghĩa hiệp như Trầm Lăng lại có thể làm như thế được.

Nàng suy nghĩ và không dẫn được, thét lên :

- Trầm Lăng, nói mau, hắn nói có đúng không ?

Trầm Lăng mỉm cười nói chậm chậm :

- Vương huynh nói câu nào cũng đúng .

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Sao ? Sao ? Tôi không tin... tôi không tin...

Nàng bước lại gần Trầm Lăng , nước mắt nàng bắt đầu chảy :

- Tôi không tin anh lại đi một đường với họ... Thứ đại gian đại ác đó... Không thể... anh không thể đi chung với họ...

Trầm Lăng lắc đầu :

- Cô lầm rồi .

Chu Thất Thất ngồi phịch xuống ghế, nàng ngó Trầm Lăng bằng đôi mắt vừa giận vừa buồn. Nàng nói bằng một giọng run run :

- Anh... chẳng lẽ anh cũng như họ à ?

Trầm Lăng nói :

- Tôi nói cô đã lầm .

Chu Thất Thất đập tay xuống bàn :

- Như vậy nghĩa là làm sao? Nghĩa là làm sao? Trời ơi... tôi không hiểu gì hết.

Trầm Lăng nói :

- Tôi nói cho cô biết, bất luận chuyện gì, cô không nên xem bên ngoài không. Bất cứ chuyện gì cũng có mặt trái, mặt thật, chẳng những cô không hiểu mà còn hiểu lầm nữa là khác

Chu Thất Thất lắc đầu, rưng rưng nước mắt :

- Hiểu lầm ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Phải, cô hiểu lắm, Vương công tử không phải là ác ma như cô tưởng.

Chu Thất Thất cau mặt :

- Nhưng chính mắt tôi thấy mà .

Trầm Lăng thở dài :

- Cái cô thấy thì quả đúng, Thiết đại hiệp, Phương đại hiệp, Triển tiêu đầu quả bị lệnh sư của Vương huynh đem từ ngôi cổ mộ ra, cho người mang đến đây, trong lúc tôi và cô đang quần thảo với Kim Bất Hoán. Nhưng hành động đó của họ toàn là vì hiệp nghĩa, chứ không có gì ác ý.

Chu Thất Thất la lớn :

- Không ác ý tại sao lại có hành động kỳ bí như vậy ? Tại sao lại làm cho bọn Triển Anh Tông bị mê loạn tâm thần, lại còn...

- Cô có chú ý bảng hiệu là hai câu đối ngoài cửa trại hòm không ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Bộ đui sao không thấy ? Chẳng những thấy mà tôi còn chú ý thật nhiều để nhớ nữa...

Trầm Lăng nói :

- Cô chú ý có thấy bảng hiệu và câu đối đều đã cũ kỹ, cây nhờ nước sơn, nếu không thì đã mục nát cả rồi...

Chu Thất Thất chặn ngang :

- Thì cửa hàng lâu đời, vật phải cũ...

Trầm Lăng cười :

- Phải rồi, cửa hàng lâu đời, vật cũ, cây làm bằng hiệu cũ, bàn ghế cũ, cái gì cũng cũ, chỉ có chỗ tử tiền thì mới tinh khôi. Chẳng những nước sơn còn chưa khô mà đường cửa nét bào cũng thô thiển, so với những vật khác trong cửa hàng thì khác xa một trời một vực.

Chu Thất Thất trở mặt :

- À... cái đó tôi không để ý...

Nhưng nàng lại hỏi :

- Mà cái đó thì có quan hệ gì ?

Trầm Lăng cười nói :

- Chính cái đó mới là quan hệ. Tử tiền đã để nơi ấy, nhưng tại sao lại mới ? Sao lại có tính cấp làm cho rồi một cách vội vã như thế ? Nếu cái cũ có hư thì cũng thông thả mà thay chứ .

Chu Thất Thất gật đầu :

- À há... tại sao thế ?

Trầm Lăng nói luôn :

- Lại còn một điểm nữa, bất cứ trại hòm nào, bước vô là nghe một mùi vị đặc biệt, có thể nói đó là mùi vị của cây ván hoà với nước sơn, cũng có thể hòa thêm với cảm giác chắt chóc, mà người nghe nhận thấy ngay cái đặc biệt đó liền. Thế mà Vương Sâm Ký hôm đó lại nghe một mùi khác, mùi nhang đèn...

Chu Thất Thất gật đầu :

- Phải rồi... tại sao thế ?

Trầm Lăng nói :

- Để tôi kể hết . Bất cứ trại hòm nào người ta đều sợ lửa lắm. Vì cây ván với nước sơn trong trại hòm dễ bắt lửa lắm, nhưng riêng Vương Sâm Ký thì khói lại xông nám cả vách sau... Trong lúc mọi người không chú ý, tôi rờ thử vào tường thì nhận ra rằng khói đó chẳng những đã bám lâu ngày rồi, mà mới mấy ngày nay lại bị xông lên khá nhiều nữa...

Chu Thất Thất nôn nóng :

- Khó hiểu quá, anh nói rõ xem .

Trầm Lăng nói :

- Có hai điểm mấu chốt. Một là trại hòm mà có lửa đến nám khói lên vách là một chuyện lạ. Thứ hai , không thấy lý do, như đóng un chẳng hạn, thế mà tường lại bị khói bám.

Chu Thất Thất gục gặc đầu :

- Phải rồi, thế thì tại làm sao ?

Trầm Lăng cười :

- Lúc đó, đã có nhiều chuyện đáng nghi nhưng không dám phỏng đoán, cho đến khi trở ra, tôi mới có một đáp án hoàn toàn...

Chu Thất Thất định hỏi nhưng Trầm Lăng nói tiếp :

- Khi trở ra, tôi thấy sát vách với trại hòm có một cửa hiệu nhang đèn. Từ đó có một nhận xét : trại hòm hiện tại trước đây là hiệu bán nhang đèn, ngược lại, hiệu bán nhang đèn hiện tại trước kia là trại hòm.

Chu Thất Thất bậm môi :

- Dời nhà ???

Trầm Lăng gật đầu :

- Phải, bên sau của trại hòm, vốn là chỗ làm nhưng trước kia, người ta nấu bột nhang cho nên vách bị đóng khói. Họ dời nhà gấp lắm, nhưng tất cả cái gì cũng có thể dời được, chỉ có tử tiền là vật dính liền với nền, cho nên họ phải làm cái mới, và vì gấp quá nên làm thì giống nhưng rất thô sơ.

Chu Thất Thất ngơ ngơ ngác ngác nhưng sau một thoáng nàng nhảy dựng lên vỗ tay :

- Biết rồi, tôi biết rồi .

Trầm Lăng cười :

- Biết như thế nào ? Nói thử xem .

Chu Thất Thất nói :

- Vì sợ tôi đến kiếm ra địa đạo nên Vương Lâm Hoa đổi nhà để đánh lạc hướng. Vì lẽ đó mà đào hết nền nhà mà cũng không tìm ra được địa đạo .

Vương Lâm Hoa nói :

- Cũng phải công phu lắm, chứ không đơn giản thế đâu...

Như không nghe, Chu Thất Thất cứ nói :

- Tự nhiên chuyện đổi nhà này người quen ở đây sẽ thấy lạ lắm, chỉ có mình là không để ý thôi.

Trầm Lăng cười :

- Đó chính là diệu kế của Vương huynh, lợi dụng việc trước mắt để làm thành một vấn đề khó lòng khám phá.

Vương Lâm Hoa cũng cười :

- Diệu thì cũng có diệu thật nhưng vẫn không qua mắt Trầm huynh được. Đó là một điều mà đệ không ngờ.

Trầm Lăng nói :

- Thật ra thì nó cũng rõ lắm, chỉ có điều tại không chú ý nên không thấy. Riêng tôi thì tôi nghĩ, có nhiều điều bí mật mà mình mỗi lúc một đơn sơ trước mặt. Cho nên chỉ khác nhau ở vấn đề quan sát mà thôi.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Nhưng muốn luyện được cách quan sát như Trầm huynh thì không phải dễ như nói chuyện thế đâu. Có thể nguyên tắc thì ai cũng biết, nhưng đến khi gặp việc thì lại bị ngoại cảnh chi phối mất Chu Thất Thất trừng mắt hỏi Trầm Lăng :

- Nhưng tại sao đã biết mà anh lại không nói cho tôi biết ? Nhớ rằng chuyện đó chỉ có mình tôi và anh khám phá ra thôi nhé .

Trầm Lăng cười :

- Tôi vì sợ tính nóng của cô làm cho kế hoạch của tôi phải hỏng nên tôi không dám nói ra.

Chu Thất Thất lại đâm tức :

- Ủ, tôi biết mà... anh thông minh... anh giỏi nhẫn nại, nhưng tôi hỏi rồi anh có kế hoạch gì chứ ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Trầm huynh trầm tĩnh quá thành ra tôi cũng không ngờ bị khám phá, mãi cho đến tối ngày hôm đó...

Hắn mỉm cười ngó Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất :

- Tối hôm đó thấy bóng thoáng qua cửa sổ, tất cả đều thấy hết nhưng chỉ có một mình Hùng huynh đuổi theo. Tôi cũng tuân ra xem, nhưng lại bị Trầm huynh giữ lại.

Hắn bật cười và nói tiếp :

- Đêm hôm, thực thì tôi muốn cố làm cho Trầm huynh say, vì nội về Lạc Dương thành này nói về uống rượu thì chưa ai là đối thủ của tôi cả .

Chu Thất Thất háy mắt :

- Xì, mèo khen mèo dài đuôi .

Vương Lâm Hoa làm như không nghe :

- Không dè Trầm huynh chưa say mà tôi thì đã ngà ngà...

Chu Thất Thất nói :

- Tiểu tử quỷ gặp đại tử quỷ thì tự nhiên là ngà chứ sao .

Vương Lâm Hoa cười :

- Tôi dựa vào ghế ngủ gà ngủ gật, mãi cho đến khi tỉnh dậy thì Trầm huynh đã biến mất. Tôi biết không thể nào theo được cho nên đành phải đến đây...

Chu Thất Thất hỏi :

- Trầm Lăng, lúc đó anh đi đâu ? Nói thật nghe coi .

Vương Lâm Hoa rướn nói :

- Trầm huynh đến ngay hiệu bán nhang đèn, điếm vào huyết ngữ tất cả các người giúp việc, và tìm ra địa đạo sau nhà.

Chu Thất Thất giật mình :

- Chết. Thế còn cái ông khổng lồ giữ cửa địa đạo ?

Trầm Lăng cười :

- Kể ra thì ông ấy quả là thần lực, nhưng vì địa đạo thì hẹp mà ông ta lại quá dềnh dàng xoay trở không tiện, lại thêm vì cảm điếc, không hô hoán được, nếu không thì tôi sẽ không làm sao qua nổi cửa đó.

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Thế... thế anh giết ông ấy à ?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Ai lại giết như thế ? Tôi chỉ điểm huyết ông ấy thôi... À, thật là sức mạnh kinh người, tôi điểm luôn mười hai đại huyết ông ta mới chịu ngủ .

Chu Thất Thất thở phào :

- Phải chi ông ta vật một cái chết cho rồi... thứ người chuyên gạt người ta .

Vương Lâm Hoa nói :

- Trong địa đạo ấy, ngoài ông khổng lồ ra, nơi nào cũng có bầy rập, người tầm thường không mong gì lọt vào. Nhưng Trầm huynh lại điểm ngã ba mươi sáu gã đại hán, chỉ sót lại có mười một người. Và Trầm huynh thoát khỏi luôn cơ quan...

Chu Thất Thất nói :

- Cái thứ tà ma ngoại đạo ấy mà làm gì ai

Miệng thì nói thế nhưng mắt nàng lại liếc Trầm Lăng bằng tia mắt khâm phục vô cùng...

Hùng Miêu Nhi nói :

- À, cái thứ đó thì tôi cũng biết...

Chu Thất Thất háy mắt :

- Xí, biết .

Hùng Miêu Nhi cười :

- Sửa soạn mắng người ta rồi đấy. Mà được người đẹp mắng thì kể cũng là khó chứ có dễ đâu .

Chu Thất Thất nói :

- Ủ, để đó rồi tính... Trầm Lăng, anh kể tiếp đi, ra khỏi địa đạo rồi sao nữa ?

Trầm Lăng nói :

- Trong địa đạo quả thật là nguy hiểm. Cũng may tôi thoát được nhưng khi lên đến cửa thì bị lệnh sư của Vương huynh phát giác. Vừa thấy bà ngồi trên miệng địa đạo, tôi hết hồn định chắc sẽ không tránh khỏi cuộc quyết đấu.

Chu Thất Thất thiếu điều nhảy nhồm :

- Rồi sao nữa ? Có đánh hôn ?

Trầm Lăng nói :

- Không ngờ bà ta không tỏ ra gì là giận dữ cả, bà ngồi yên một chỗ gọi tôi lại. Phong thái của bà thật là đẹp và uy nghi mà lại hiền hoà. Bình sinh tôi chưa gặp ai như thế .

Chu Thất Thất hừ hừ trong miệng và lườm lườm nhìn Vương Lâm Hoa, nàng không chửi bằng miệng nhưng ánh mắt nàng đã thay lời...

Vương Lâm Hoa đọc thấy ánh mắt đó, nhưng vẫn phớt như không :

- Hồi đầu hôm khi đến đây, tôi đã trình hết mọi việc cho mẫu thân tôi biết. Bà hỏi tôi về tướng mạo và lai lịch Trầm huynh và thỉnh linh bà xuống lầu, đến ngôi ngay nơi cửa địa đạo. Lúc đó tôi thấy lạ quá, nhưng khi Trầm huynh lên, tôi mới thấy mẫu thân tôi liệu việc như thần.

Chu Thát Thát lại hừ hừ và hỏi Trầm Lăng :

- Rồi sao nữa ?

Nghe Vương Lâm Hoa gọi là mẫu thân, Trầm Lăng chợt nhớ nãy giờ mình vô ý quá, chàng vội chữa lại :

- Lệnh đường gọi tôi lại nói cho biết mọi việc đã qua, tôi mới biết là bà vì đối phó với Khoái Lạc Vương. Khoái Lạc Vương sự thật thì chưa đến Trung Nguyên, nhưng thế lực của lão là tai hoạ cho võ lâm. Lão sẽ làm cho đồng đạo giang hồ không ngày nào yên được .

Chàng thở dài nói tiếp :

- Khi nghe rõ đầu đuôi, tôi đã phải xin lỗi bà thứ cho về việc đột nhập và xin bà cố duy trì sự nghiệp để làm chỗ tựa cho bằng hữu võ lâm. Tôi cũng có hứa hẹn sẽ đem hết sức mình ra phụ trợ...

Vương Lâm Hoa nói :

- Như vậy là từ đây về sau Trầm huynh và tất cả chúng ta sẽ đứng trên một trận tuyến để mưu đại sự cho võ lâm... Những chuyện hiểu lầm trước kia xin xí xoá...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Nhưng sau đó bà lại nói thêm với tôi một chuyện khá thú vị...

Chu Thát Thát nhướng mắt :

- Chuyện gì ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Chuyện của hai người... vì cô và Hùng Miêu Nhi lúc còn ở ngoài thì đã bị lộ tung tích... Gia mẫu tôi cố làm như không hay biết, kể cả chuyện đêm qua cũng đều do Trầm huynh cố làm ra để cho hai người ra khỏi nơi đây...

Chu Thát Thát trừng trừng Trầm Lăng :

- Tôi hỏi anh, tôi có làm gì anh mà anh đối xử với tôi như thế ? Tại sao anh không cho tôi vào mà lại cố tìm cách làm cho tôi phải trở ra ?

Trầm Lăng nói :

- Vì lúc bấy giờ sự việc chưa rõ ràng, tôi sợ hai người làm hỏng việc, hai nữa là...

Vương Lâm Hoa cười và nói tiếp :

- Hai là Trầm huynh sợ cô sẽ bị nguy hiểm, vì lúc đó Trầm huynh cũng chưa nắm chắc được là bạn hay là thù ... Như vậy Trầm huynh vì lo lắng cho cô nương đấy chứ .

Chu Thát Thát làm dữ :

- Xì, lo gì ? Đồ nói dối, gạt người ta... đùa cợt người ta, khi dễ người ta ...

Và nàng lại quay qua xỉ xỉ Hùng Miêu Nhi :

- Người là con mèo chết, con mèo ngu, con mèo làm biếng, con mèo... con mèo ăn vụng... Ta hỏi có phải người biết chuyện này rồi phải không ?

Thấy Hùng Miêu Nhi ngập ngừng, Vương Lâm Hoa vội đỡ lời :

- Cho mãi đến sau này tôi mới cho Hùng huynh biết mọi sự...

Chu Thát Thát giận dữ :

- Như vậy là các người lừa tôi phải không ?

Và nàng quay qua trợn mắt hỏi Hùng Miêu Nhi :

- Tôi hỏi anh, có phải anh làm bộ say phải không ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Cũng có hơi choáng váng, nhưng say thật thì chưa say...

Chu Thất Thất thét lên :

- Vậy thì tại làm sao anh lại gạt tôi ? Tại sao ? Tại sao ?

Nàng vừa hỏi vừa xông tới, Hùng Miêu Nhi cứ thụt lùi lần.

Thụt riết một hơi đụng vách, Hùng Miêu Nhi lật đật phi tránh, nhảy vút qua núp sau lưng Trần Lăng... và khoát khoát tay :

- Trần huynh giải thích cho Chu cô nương nghe đi...

Mi mắt Chu Thất Thất đã ửng hồng, nàng thét lớn :

- Giải thích gì ? Chuyện gì lại phải giải thích ?

Trần Lăng nói :

- Sự thực thì cũng không nên trách Hùng huynh .

Chu Thất Thất sùng sộ :

- Trách ai ? Các người bênh nhau .

Trần Lăng thoáng hơi trầm ngâm nói :

- Cô có chú ý bữa nay có một người không có mặt ?

Chợt nhớ ra, Chu Thất Thất hỏi :

- Ủa, còn Kim Vô Vọng đâu ?

Trần Lăng nói :

- Sáng sớm hôm nay không biết hấn đi đâu và lúc nào không ai hay cả .

Chu Thất Thất hơi sững sốt :

- Hay là hấn đã phát hiện được điều gì ?

Nhưng rồi nàng vụt la lên :

- Mà hấn có ăn thua gì đến chuyện các người gạt tôi chứ ?

Trần Lăng nói :

- Tuy không có quan hệ gì, nhưng vẫn sợ hấn nghe thấy. Thật ra Kim Vô Vọng quả xứng đáng là hào kiệt, nhưng dù gì hấn vẫn là thủ hạ của Khoái Lạc Vương.

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng tại sao anh giấu tôi mà lại nói cho... cho con mèo dịch vật này biết chứ ?

Trần Lăng cười :

- Tôi biết Hùng huynh không bao giờ tiết lộ chuyện bí mật này, còn cô ...

Chu Thất Thất xông tới :

- Còn tôi sao ? Tôi là đàn bà nhiều chuyện... là ngồi lê đôi mách phải không ?

Trần Lăng cười :

- Cô thật không phải nhiều chuyện, không phải ngồi lê đôi mách, nhưng mà cô khó giữ chuyện lâu dài lắm...

Chu Thất Thất nói :

- Phải rồi, tôi là người ngay thẳng, thấy sao nói vậy chứ không phải quanh quẩn co co, âm mưu này âm mưu nọ như các người đâu, nhưng ...

Nàng dụi dụi mắt :

- Các người không nói thì thôi, sao các người lại còn khinh lờn tôi ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Chẳng qua là sau khi uống rượu nhiều rồi tôi đâm ra cao hứng, đùa với cô chút chơi chứ đâu có ý khinh lờn chi cô, cô giận dỗi mà chi .

Chu Thất Thất gần gần :

- Hừ, cao hứng đùa chơi... Hừ, anh có biết vừa rồi tôi lo sợ cho anh như thế nào không ? Tôi liều mạng xông vào đây để cứu anh, anh biết không hả ?

Hùng Miêu Nhi sững sờ cúi đầu. Câu nói và thái độ của nàng làm hắn cảm kích...

Chu Thất Thất nói tiếp :

- Tôi biết các anh là kẻ thông minh, các anh cho tôi là đồ ngu, thế nhưng các anh có biết mỗi việc làm, mỗi một cử động của tôi, tôi đã vì ai không ? Chẳng lẽ tôi chỉ vì tôi ?

Trầm Lăng, Vương Lâm Hoa nhìn nhau im lặng...

Chu Thất Thất cười nhạt :

- Các người thông minh, các người cho rằng làm như thế căn bản không có gì quan hệ, bắt quá cũng chỉ chọc cho tôi tức rồi cười chơi vậy thôi. Sự việc qua rồi, các người ha hả miệng cười cho đã thế thôi. Các người thông minh như thế phải không ?

Và nàng nghiêng răng cổ không cho chảy nước mắt :

- Các người thông minh, chẳng lẽ các người không thấy làm như thế là làm tổn thương cho nhiệt tình của tôi không ? Nhưng tại sao các người lại làm cho tôi khổ tâm như thế này chứ ?

Trầm Lăng đặng hắng :

- Kỳ thực thì cũng...

Chu Thất Thất hét lên :

- Câm lại, tôi không nghe anh nói nữa... Tôi không thèm nghe các anh nữa... Từ rày tôi cũng không thèm ngó mặt các anh nữa...

Chân nàng thụt lặn ra cửa, miệng thì nói :

- Bây giờ, tôi sẽ đi, vĩnh viễn tôi không bao giờ trở lại nữa. Ai theo cản trở tôi , tôi sẽ chết trước mặt người đó .

Dứt lời, nàng quay mình chạy thẳng không thèm ngoái lại...

Hùng Miêu Nhi hét hồn kêu giật ngược :

- Chu cô nương, Chu cô nương ...

Và hắn đứng dậy muốn chạy theo, nhưng Trầm Lăng đã với tay kéo lại.

Hùng Miêu Nhi quỳnh lên :

- Anh... để cho nàng đi sao ?

Trầm Lăng thở dài :

- Không để cho đi thì làm cách nào bây giờ ? Tính như lửa của nàng ai có thể cản nàng được ? Vả lại nàng đã nói là làm cho kỳ được, bây giờ anh mà đuổi theo, nàng dám chết trước mặt anh thật cho mà xem...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nhưng... tính tình nàng như thế, để đi một mình sẽ gặp tai hoạ nữa .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Hùng huynh an tâm, nàng không đi xa đâu .

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Không đi xa ? Sao vậy ?

Trầm Lăng nói :

- Vì trong lòng nàng còn có nghi vấn... Mà nếu chưa hỏi được rõ ràng thì nàng sẽ không đi đâu. Vừa rồi vì giận quá nên nàng quên hỏi, nhưng khi nhớ lại nhất định sẽ trở về hỏi cho được mới nghe...

Vương Lâm Hoa cười nói :

- Trầm huynh biết nàng hơn ai hết, có lẽ chuyện đó chắc chắn sẽ diễn ra như thế .

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Sẽ diễn ra như thế... cũng mong rằng sẽ diễn ra như thế ...

Đêm đã về khuya, tuyết càng lúc rơi càng nặng...

Chu Thất Thất chạy riết, chạy không ngó lại...

Không biết bao lâu, chợt thấy một vách thành đứng sừng sững ngay trước mặt, nàng mới biết rằng mình đã chạy đến chân thành...

Cửa thành đóng chặt...

Chu Thất Thất đứng lại, nàng thở gấp như không kịp với nhịp tim và từ từ quỵ xuống mặt đất.

Nàng không gượng đứng dậy mà lại phục luôn dưới chân thành cất tiếng khóc thê thiết...

Cũng không biết khóc như thế bao lâu, tiếng khóc của nàng xuyên vào đêm khuya tịch mịch, dội đi xa lắm. Những kẻ tuần thành có lẽ đã gục đầu bên bầu rượu, nếu không thì họ sẽ nghe và đã đến rồi.

Nhưng cho dầu họ có đến hỏi han, nàng cũng không cần...

Trong lúc đó nàng đã ném bỏ ra ngoài tất cả để mà sống trọn vẹn với nội tâm. Một nội tâm bức tức, tủi cực... hờn mát của nàng ...

Lúc ở nhà, nàng là vị thiên kim tiểu thư, nàng là công chúa của đám gia nhân, môn hạ, là đứa em cưng của đám anh chị, là cục ngọc của cha mẹ nàng ...

Tất cả sự sung ái nuông chiều, đã tạo cho nàng một tâm hồn vừa cả giận vừa yếu đuối...

Nhưng khi ra ngoài, nàng cảm thấy thế giới là cả một sự lạnh nhạt tàn bạo, nàng cảm thấy không ai lo lắng cho nàng , không ai thương xót cho nàng ...

Đột nhiên, đối với xã hội, đối với mọi người nàng sinh ra ác cảm, hằn học...

Có lúc nàng cảm nghe lòng mình nguội lạnh, chán nản, thất vọng. Lòng nàng hướng về tổ ấm gia đình...

Gió càng lạnh, tuyết càng rơi. Chu Thất Thất rùng mình.

Nàng chợt nhớ đến một việc định hỏi mà rồi quên, đến bây giờ mới sực nhớ lại.

Vương lão phu nhân, tạm gọi là như thế, vì Vương Lâm Hoa xưng mẹ, xưng con, người đàn bà đẹp ấy sau khi nói chuyện với Trầm Lăng rồi bỏ đi đâu ? Vô tình hay cố ý ? Có việc gì trong vấn đề này không ?

Thiết Hoá Hạc có mặt tại toà lâu với Trầm Lăng, còn bọn Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông đi đâu ? Họ có được thả ra không ? Nếu có thả ra thì tại sao không họp mặt nơi đó ?

Và Vương lão phu nhân đã từng đến ngôi cổ mộ thì việc Hoả Hải Nhi mất tích có liên hệ gì không ?

Nếu có thì bà ta mang Hoả Hải Nhi đi đâu ?

Bao nhiêu sự việc cùng nghĩ ra một lúc, nhất là sự an nguy của Hoả Hải Nhi làm cho nàng bồn chồn lo lắng...

Những cái gì thất vọng chán nản làm cho lòng nàng nguội lạnh, bây giờ chợt như được hâm nóng lại.

Nàng đứng xống dậy, do dự một lúc rồi quay đầu chạy trở lại. Trước mặt, nàng như thấy nụ cười của Trầm Lăng. Nụ cười như nói " Tôi biết cô sẽ trở lại mà "...

25. Thù Hay Là Bạn

Nghĩ đến câu nói khi thấy nàng trở lại của Trầm Lăng, Chu Thất Thất đứng lại dậm chân:

- Không, đừng để hấn cho rằng mình không qua được ý liệu của hấn. Không, không trở lại...

Nhưng nếu không trở lại thì làm sao?

Những việc khúc mắc làm sao dọn được?

Chu Thất Thất lại ngồi phịch xuống đất, ôm mặt khóc...

Thình lình, một bàn tay lạnh ngắt đặt lên vai Chu Thất Thất...

Chu Thất Thất giật mình quay lại:

- Ai?

Trong bóng tối gió đưa tuyết rụng, một con người tóc bỏ dài xập xoã đứng sừng sững trước mặt nàng, tà áo theo gió bay phất phới.

Chu Thất Thất buộc miệng kêu lên:

- Kim Vô Vọng. Lại là ông?

Y như một hình cây đứng sững, sắc mặt lạnh băng băng của Kim Vô Vọng vẫn y như hôm nào. Hấn không trả lời, thật ra thì câu hỏi của Chu Thất Thất cũng không nhất thiết phải trả lời.

Chu Thất Thất lấy làm lạ hết sức, nàng hỏi lại:

- Ông không phải đã đi rồi à? Tại sao lại ở đây?

Kim Vô Vọng nói:

- Đêm vắng, tiếng khóc bay xa lắm. Tôi nghe tiếng khóc nên đến đây...

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Hôm qua... Tối hôm qua ông đi đâu?

Kim Vô Vọng lắc đầu không nói.

Chu Thất Thất không lạ gì tính ý của người này. Một khi hấn không nói thì dù cho ai cậy rằng, hấn cũng không nói, vì thế nàng không hỏi nữa.

Kim Vô Vọng vẫn đứng im, cúi mặt nhìn nàng...

Thật lâu hấn hỏi:

- Tại sao cô khóc?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không có sao cả.

Kim Vô Vọng mới:

- Trong lòng cô chắc có chuyện thương tâm?

Giọng nói của hắn một mực lạnh lùng, nhưng trong cái lạnh lùng hiện tại, Chu Thất Thất nghe có ít nhiều thân thiết lo lắng...

Và cái chút ít “quan hoài” đó làm cho Chu Thất Thất động mỗi thương tâm, nàng lại úp mặt vào tay khóc.

Kim Vô Vọng vẫn đứng yên như để nàng khóc cho vơi bớt.

Một lúc lâu, hắn vùng chép miệng:

- Tội nghiệp. Cô bé thật đáng thương..

Chu Thất Thất vụt đứng lên nói lớn:

- Ai đáng thương? Tôi có gì đáng thương? Ông mới là đáng thương đó.

Kim Vô Vọng nói tỉnh khô:

- Ngoài miệng cô càng không thừa nhận, tôi lại càng thấy cô đáng thương.

Ngừng lại thêm một giây, Chu Thất Thất vụt cười sặc sụa:

- Tôi đáng thương? Tôi có tiền, tôi đẹp, tôi nhỏ tuổi, tôi lại biết võ công. Ai nói tôi đáng thương là người đó ... đã điên.

Kim Vô Vọng vẫn lạnh lùng:

- Bên ngoài nhìn thì cô quả có phúc, nhưng trong bụng lại mang quá nhiều thống khổ. Bên ngoài trông thì thật là cô có được tất cả, thế nhưng trong thật sự thì cô không được gì cả.

Chu Thất Thất lại khựng đi một lúc, rồi nàng lại lắc đầu lia lịa:

- Không, không đúng, muôn ngàn lần không đúng.

Kim Vô Vọng vẫn trầm trầm nói tiếp:

- Bên ngoài thì cô rất cứng mạnh, nhưng bên trong thì lại mềm yếu vô cùng. Bên ngoài thấy cô đối với người rất là hung dữ, nhưng bên trong, lòng cô đối với ai cũng đều tốt cả.

Hắn thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Chỉ hiềm vì trên đời này ít có người biết được tâm sự của cô. Mà cô thì, à... cô bé đáng thương, cô lại chuyên đi làm những việc cực khổ mà không ích gì cả.

Chu Thất Thất sững sốt đứng nghe và càng nghe càng sững sốt.

Nàng không dè trên thế gian này còn có kẻ thương xót nàng, hiểu nàng. Mà người hiểu nàng, thương xót nàng nhất lại là người lạnh nhạt nhất.

Và nàng nghĩ. thật không ngờ sau khi bị bọn Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi đối xử tàn nhẫn với nàng, rồi cái người lạnh nhạt nhất ấy lại đem đến cho nàng nhiều an ủi.

Nàng ngẩng đầu nhìn Kim Vô Vọng, nhìn bộ mặt kỳ dị của ông ta, nàng không ngờ con người có bộ mặt tàn khốc như thế, mà lại có được một tấm lòng vĩ đại.

Trong phút chốc thoáng qua, nàng chợt cảm thấy trên đời này chỉ có con người duy nhất đang đứng trước mặt nàng là xứng đáng mà thôi.

Nàng đứng dậy, vịn vai Kim Vô Vọng và nói bằng một giọng chân thành tha thiết nhất:

- Họ không hiểu tôi, mà họ lại càng không hiểu ông nữa.

Nàng là một cô gái nghĩ sao làm vậy, cho nên sự đối xử thân mật của nàng làm Kim Vô Vọng ngạc nhiên.

Thật lâu ông mới thở dài:

- Bình sinh tôi không thích ai hiểu tôi cả, càng không có người hiểu tôi, tôi lại càng thích thú. Nhưng bây giờ... bây giờ thì cô bé đáng thương.

Buông tay ra và nhìn Kim Vô Vọng một lúc thật lâu, Chu Thất Thất vụt cười:

- Ngày xưa không ai hiểu tôi, nhưng từ đây về sau đã có ông, và trên đời này không một ai hiểu ông, nhưng từ đây về sau đã có tôi.

Kim Vô Vọng nghiêng mặt qua, nhưng vẫn cố tránh tia mắt của nàng:

- Cô thật có thể hiểu tôi sao?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Có thể chứ, thật chứ...

Và bằng một cách hết sức tự nhiên của một người thơ ngây, nàng nắm tay Kim Vô Vọng kéo chạy riết trở lại cổng thành. Cửa thành tuy chưa mở nhưng có thể tránh gió tuyết được, nàng kéo Kim Vô Vọng ngồi xuống và nói bằng một giọng hết sức dịu dàng:

- Từ đây về sau tôi hoàn toàn hiểu ông. Tôi hiểu ông bây giờ và cũng cần hiểu cả quá khứ. Sao? Ông có bằng lòng đem chuyện quá khứ kể lại cho tôi nghe không?

Đôi mắt của Kim Vô Vọng cứ nhìn vào khoảng không xa xa, im lặng không nói.

Chu Thất Thất giục:

- Nói đi. Bất luận lúc trước ông làm những gì cứ nói tôi nghe, không sao cả, tôi sẽ hiểu và sẽ tha thứ.

Kim Vô Vọng lắc đầu và thở ra sườn sượt.

Chu Thất Thất càng giục tới:

- Nói đi, nói đi. Không nói tôi giận cho coi.

Tia mắt của Kim Vô Vọng dời ngay vào mặt Chu Thất Thất, ánh mắt sắc như dao chớp ngời ngời.

Chu Thất Thất không tránh né mà cũng không sợ sệt, nàng cứ giục:

- Nói đi, nói mau đi.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Cô quả thật muốn nghe à?

Chu Thất Thất nói:

- Muốn nghe sao không, không thì ai hỏi làm chi?

Kim Vô Vọng nói:

- Cái mà bình sinh tôi thống hận nhất là đàn bà, Thấy đàn bà là... là...

Nói đến đây, mắt họ Kim chợt long lên sòng sọc:

- Thấy một người phụ nữ đẹp là tôi bất chấp tất cả, tôi xé toạc quần áo của họ, tôi chiếm đoạt trinh tiết của họ. Họ càng sợ tôi, tôi càng làm dữ. Bắt đầu từ mười lăm tuổi cho đến bây giờ tôi hủy hoại không biết bao nhiêu người thiếu nữ.

Chu Thất Thất phát rùng mình.

Tia mắt Kim Vô Vọng rực lên, môi gã nhếch một nụ cười đanh ác:

- Bình thường tôi là kẻ hiền ngang đạo mạo, nhưng giữa đêm khuya tuyết giá, bốn phía không người, một người con gái gặp tôi là tôi tức khắc biến thành một con hổ giữ, một giống vật man trá nhất trên đời này.

Toàn thân Chu Thất Thất run lên, chân nàng bắt giắc lui dần.

Nhưng chân tường đã cản ngang, nàng dội mình đứng sững.

Kim Vô Vọng nhếch vành môi rờn rợn:

- Đó là tại cô muốn nghe, chứ không phải tôi muốn nói. Thế thì tại sao cô lại sợ? Cô muốn thoát thân ư? Hả...hả...

Hắn ngửa mặt cười sáng sặc, giọng cười như một mũi dùi chọc thủng màn đêm dày đặc, như một mũi khoan xoay vào óc con người.

Chu Thất Thất vùng đứng thẳng người, giọng nàng nghiêm nghị:

- Tại sao tôi lại sợ? Tại sao tôi lại phải đào thoát?

Kim Vô Vọng hơi sững sốt và cất tiếng cười:

- Cô không sợ?

Chu Thất Thất trả lời một cách tự nhiên:

- Ngày xưa ông làm những chuyện ác nhân như thế là tại vì khi nhìn vào vẻ mặt của ông, những người thiếu nữ đâm sợ hãi. Nhưng đó tại vì vẻ mặt của ông là chướng ngại vật làm cho họ không nhìn thấy lương tâm ông. Và vì thế mà ông sinh ra đau khổ, thống hận... ông làm những chuyện trả thù.

Chu Thất Thất cười , nói tiếp:

- Điều đó không hoàn toàn do lỗi bởi ông. Vì người ta ngược đãi ông, ông ngược đãi lại, ông báo thù. Ngay bây giờ ông đem những việc ấy nói lại cho tôi nghe, tôi biết ông không thể hành động như thế nữa.

Kim Vô Vọng vặn lại:

- Tại sao cô biết tôi không thể?

Chu Thất Thất chớp mắt cười:

- Bởi vì ông có làm, tôi cũng không sợ, ông cứ thử đi là biết.

Nàng đứng thẳng người, hai tai chống nạnh. Kim Vô Vọng thụt lui mấy bước, trân trân nhìn nàng bằng đôi mắt ngạc nhiên tốt độ.

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Thấy chưa? Ông sợ tôi phải không? Thấy không? Ông chưa làm cho tôi sợ thì tôi đã làm cho ông sợ, có hay không?

Kim Vô Vọng gượng cười:

- Tôi chỉ làm cho cô sợ thôi ư?

Chu Thất Thất cười:

- Ông không chịu nói những chuyện ông làm trước kia, là vì những chuyện đó đã làm ông thống khổ. Vậy thì từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ hỏi nữa.

Nàng lại kéo tay Kim Vô Vọng nói tiếp:

- Nhưng có một chuyện ông cần phải nói cho tôi biết, tại sao đêm qua ông lại lẳng lặng ra đi? Ông đi đâu?

Kim Vô Vọng ngạc nhiên:

- Lẳng lặng ra đi?

Chu Thất Thất cười:

- Chứ sao? Chẳng lẽ ông đi đường hoàng, đi có chào tôi à? Ông đi đâu vậy?

Kim Vô Vọng nhướng mắt:

- Chính Trầm Lăng sai tôi đi.

Chu Thất Thất chặn lời:

- Nhưng bảo đi đâu?

Kim Vô Vọng nói:

- Đi điều tra một số người.

Chu Thát Thát hỏi:

- Sao hắn không đi mà lại bảo ông đi?

Kim Vô Vọng nói:

- Hắn còn phải có nhiều việc. Mà việc này chỉ có một mình tôi đi được thôi. Tôi với Trầm Lãng đã lấy tình bằng hữu đãi nhau, hắn nhờ tôi, tôi vì nghĩa khí không thể từ chối.

Chu Thát Thát cau mặt:

- Vì nghĩa khí không thể từ chối. Hừ, nghe lời quá, mà không hiểu sao ai cũng nghe lời Trầm Lãng thế nhỉ? Thật là không hiểu nổi... không hiểu nổi...

Kim Vô Vọng mỉm miệng cười.

Chu Thát Thát dậm chân:

- Ngó cái gì? Nói đi, nói cho tôi biết hắn bảo ông đi làm chuyện gì? Điều tra ai? Ông định đối tôi như họ nữa à?

Trầm ngâm một giây, Kim Vô Vọng nói:

- Việc hẹn ước của Trầm Lãng với Nhân Nghĩa Trang cô quên rồi sao?

Chu Thát Thát gật đầu:

- Phải rồi. Bữa nay in như là đúng hạn kỳ.

Kim Vô Vọng nói:

- Đã đúng hạn kỳ tối hôm qua.

Chu Thát Thát hỏi:

- Như vậy là hắn bảo ông thay họ đi hội ước à? Nhưng làm sao ông biết hết những chi tiết trong nội vụ mà đi? Ông làm sao nói những chuyện đó với Nhân Nghĩa Trang chủ?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Không, người thay mặt Trầm Lãng đi hội ước không phải là tôi. Tôi chỉ âm thầm theo dõi số người thay Trầm Lãng đi hội ước thôi.

Chu Thát Thát hỏi dồn:

- Nói gì lòng vòng quá, ai thay hắn đến Nhân Nghĩa Trang?

Kim Vô Vọng nói:

- Triển Anh Tòng, Phương Tiên Lý, Thắng Vinh.

Chu Thát Thát kêu lên:

- À.. Thì ra họ.

Và nàng gục gặc đầu:

- Phải rồi, chỉ cần họ đến là xong. Tất cả những sự hiểu lầm sẽ được giải quyết hết. Trầm Lãng đi hay không cũng được.

Bỗng nàng vụt trở mặt:

- Nhưng họ thay Trầm Lãng đến Nhân Nghĩa Trang thì còn phải theo dò xét những gì?

Kim Vô Vọng nói:

- Nguyên nhân bên trong tôi không hiểu rõ. Trầm Lăng chỉ nhờ tôi theo dõi hành tung của họ. Dò xét cho chắc rồi trở về cho hẳn biết.

Chu Thất Thất gần gần:

- Thì ra các người lại bàn chuyện trước với nhau.

Nàng bắt đầu bực tức lại. Nhưng nàng cố gắng không để lộ ra mặt, hỏi tiếp:

- Trầm Lăng có hẹn với ông?

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Có.

Chu Thất Thất hỏi:

- Bao giờ?

Kim Vô Vọng nói:

- Khoảng giờ này.

Chu Thất Thất hỏi:

- Ở đâu?

Kim Vô Vọng nói mà chân mày hơi nhướng nhướng:

- Ở tại đây.

Nhưng ngoài câu trả lời của Kim Vô Vọng còn có một câu trả lời y như vậy và cùng một lúc làm cho Chu Thất Thất giật mình quay lại.

Không biết bao giờ, Trầm Lăng đứng sau lưng nàng nở nụ cười chúm chím.

Vừa giật mình, vừa giận và cũng vừa mừng, Chu Thất Thất dậm chân:

- Ngươi. ngươi nữa. Ngươi là oan hồn. Đến bao giờ vậy?

Câu hỏi sau cùng của nàng chột như dùi giòng.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tôi đến hỏi Kim huynh nhướng nhướng chân mày đó.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Anh đến đúng lúc lắm. Tôi đang muốn hỏi anh, tại sao việc gì anh cũng làm một cách úp mở cố che mắt tôi như vậy? Anh bảo Kim đại hiệp theo dõi bọn Triền Anh Tông chi vậy?

Chuyện này kể ra dài dòng lắm.

Chu Thất Thất nói:

- Dài anh cũng phải nói.

Trầm Lăng cười:

- Sau khi tôi gặp Vương lão phu nhân, và sau khi nói chuyện với bà, bà bèn thả bọn Triền Anh Tông, Phương Thiên Lý, Thiết Hoá Hạc ra nhưng tôi sợ lại gây khó khăn cho tôi vì chuyện hiểu lầm, cho nên tôi để Triền Anh Tông và đám người của Phương Thiên Lý đi đến Nhân Nghĩa Trang. Họ đến nơi, tự nhiên những khúc mắc sẽ được giải hết. Như vậy một công mà có thể xong hai việc.

Chu Thất Thất chận hỏi:

- Đã thế sao còn theo dõi họ làm gì?

Trầm Lăng đáp:

- Bởi vì tôi thấy trong vấn đề này còn nhiều khúc mắc khác nữa.

Chu Thất Thất vùng vằng:

- Chuyện khúc mắc đó tôi biết.

Trầm Lăng cười:

- Đã biết rồi thì khỏi phải nói ra.

Chu Thất Thất đỏ mặt dậm chân:

- Nhưng anh phải nói. Tôi bảo anh phải nói..

Trầm Lăng mỉm cười:

- Bởi vì nếu Vương lão phu nhân đối với bọn Triển Anh Tông có ý tốt, thì tại sao chờ tới lúc tôi tới mới thả họ?

Chu Thất Thất sáng mắt lên:

- Phải rồi, tôi biết mà. Tại sao thế nhỉ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đã nói biết mà lại cứ hỏi.

Chu Thất Thất gât:

- Xí, tưởng tôi ngu à? Này nhé, bà ta có một âm mưu gì đó, nhưng khi thấy bị phát giác, bèn làm bộ chứ bà ta đâu có muốn thả.

Trầm Lăng gât gât đầu:

- Thật là thông minh. Đúng rồi, chuyện quả có như thế. Và còn chuyện này nữa, sau khi thả bọn Triển Anh Tông ra, bà ta còn nói có chuyện cần đến Hoành Sơn và lật đật bỏ đi.

Chu Thất Thất nói:

- Vì thế cho nên anh sợ bà ta chặn giữa đường bắt bọn Triển Anh Tông mới nhờ Kim đại hiệp cùng một lượt âm thầm theo dõi. Vả lại, ngoài mặt anh làm như cùng đứng chung một hàng trận với bà mà nếu để Kim đại hiệp có mặt nơi đó thì quả bất tiện. Không bằng tách ra theo dõi bên trong, có phải thế không?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Càng xét cô càng thông minh ra.

Chu Thất Thất xì một tiếng thật dài, nhưng bên trong lại thấy hồi lòng hồi dạ. Và cái đó cổ dẫu vẫn lòi ra trong ánh mắt.

Trầm Lăng nói tiếp:

- Tất cả chuyện đó, tôi không có ý muốn dẫu cô, nhưng trước mặt Vương Lâm Hoa tôi không làm sao nói được. Cũng may, cô gặp Kim huynh ở đây, nếu không... không thì.

Chu Thất Thất lừ mắt:

- Nếu không thì sao?

Trầm Lăng cười:

- Không thì báo hại người ta phải lo lắng chứ sao.

Chu Thất Thất chớp mắt nói nho nhỏ:

- Xí, lo lắng? Quỉ mà tin anh.

Nàng nói chưa dứt thì đã không ngăn được tiếng cười, và khi nàng đã cười thì bao nhiêu buồn rầu, tủi cực, chán nản, thất vọng đều tiêu tan, mất hết.

Nhìn hai người nói chuyện, sắc mặt của Kim Vô Vọng lạnh băng và khi thấy đã hết lời, hấn lên tiếng:

- Bọn Triển Anh Tòng suốt đường đến Nhân Nghĩa Trang không gặp gì trở ngại cả. Tôi đưa họ đến tận cổng rồi mới trở lại đây.

Trầm Lăng cau mặt:

- Lạ nhỉ.

Nhưng rồi chàng lại vòng tay mỉm cười:

- Đa tạ Kim huynh.

Kim Vô Vọng khoát tay:

- Hai tiếng “đa tạ” đáng lý Trầm huynh không nên dùng đối với tôi.

Trầm Lăng cười:

- Vâng, hai tiếng đó đối với Kim huynh thật là tầm thường quá.

Kim Vô Vọng nói:

- Cái bà Vương lão phu nhân ấy bây giờ không có lộ âm mưu gì đối với bọn Triển Anh Tòng, vậy bắt đầu từ đây Trầm huynh định sao?

Trầm Lăng hơi do dự và hỏi lại:

- Còn Kim huynh?

Kim Vô Vọng ngược mặt thở dài:

- Việc hợp tác với Nhân Nghĩa Trang đã xong, bọn Triển Anh Tòng cũng đã an toàn. Dù gì, chuyện đến đây cũng tạm chấm dứt một giai đoạn. Tôi... tôi phải trở về.

Trầm Lăng cau mặt:

- Về đâu?

Kim Vô Vọng cúi đầu:

- Tử Ngọc Quan tuy là một ác ma nhưng hấn đãi tôi ân tình nặng lắm. Trong suốt cuộc đời tôi... tôi không thể phụ hấn.

Và hấn vụt ngẩng mặt ngó Trầm Lăng:

- Nhưng... nhưng Trầm... công tử có bằng lòng thả cho tôi về không?

Trầm Lăng cười buồn:

- Lấy ân nghĩa mà đãi nhau. Kim huynh đối với Tử Ngọc Quan có thể nói là tận tình tận nghĩa. Và đệ với Kim huynh thì sao lại có thể có gì cản trở.

Kim Vô Vọng thở dài lặp lại như tự nói với mình:

- Lấy tình nghĩa mà đãi nhau... nhưng.

Và hấn ngẩng nhìn Trầm Lăng đến hai ba lần, mới nói:

- Nhưng từ đây trở đi, nếu còn gặp lại nhau thì chúng ta là thù chứ không là bạn nữa. Ngày nay công tử thả tôi, e sau này sẽ phải ăn năn.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Mỗi người đều có một chí khác nhau, không ai ép buộc được ai cả. Từ đây về sau cho dù chúng ta là thù đi nữa, tôi vẫn không có gì ân hận cả.

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Như thế thì tốt lắm.

Hai người nhìn nhau thật lâu và nói gần như một lượt:

- Xin hãy trân trọng... cho mình.

Cả hai cùng ngừng nói và cùng nở nụ cười buồn bã.

Chu Thất Thất đứng ngó hai người mà nước mắt rơi rơi.

Và nàng bỗng dậm chân:

- Cần ở thì ở, cần đi thì đi. Làm gì mà lúng túng như đàn bà thế?

Kim Vô Vọng mím môi:

- Đúng rồi. Tôi phải đi rồi. Trầm huynh, giang hồ hiểm ác, kẻ vô lương luôn rình người hiệp nghĩa, xin Trầm huynh.

Trầm Lăng chặn lời:

- Xin Kim huynh yên lòng, tôi sẽ hết sức lưu ý, riêng Kim huynh, Kim huynh.

Kim Vô Vọng ngửa mặt cười dài:

- Đã đem máu lệ đền tri kỷ thì việc sống chết đâu có ngại gì.

Hắn ngừng ngang và quay phắt mình lại, bước đi luôn không ngó lại.

Chu Thất Thất trông theo chiếc bóng cô đơn giữa đêm tối chập chùng của Kim Vô Vọng, nàng khẽ liếc Trầm Lăng và vụt kêu lên:

- Hãy khoan, Kim ...

Nàng chợt nhớ đến Trầm Lăng luôn gọi hắn là Kim huynh, và y như là cứ nghe Trầm Lăng gọi ai như thế nào thì nàng gọi theo như thế ấy, cho nên chỉ hơi ngập ngừng rồi gọi luôn:

- Kim huynh, đợi tôi một chút.

Kim Vô Vọng dừng chân nhưng vẫn không quay đầu lại:

- Cô nương gọi tôi?

Chu Thất Thất lại liếc Trầm Lăng rồi cắn môi nói lớn:

- Tôi... tôi theo Kim huynh.

Y như bị chôn chân xuống đất, Kim Vô Vọng đứng sững ngay tức khắc. Hắn không quay đầu lại mà cũng không nói lời nào cả. thật là hắn cũng không biết nói sao.

Trầm Lăng mở to đôi mắt ngạc nhiên.

Chu Thất Thất không ngó chàng nhưng nói lớn:

- Trên đời này chỉ có Kim huynh là người hiểu tôi, trên đời này chỉ có anh là người tốt, nhất định tôi theo anh.

Kim Vô Vọng muốn quay lại nhưng rồi lại không. Hắn ngửa mặt cười dài rồi bước đi thật mau. Trong giọng cười của hắn, không ai đoán được ý nghĩa gì cả.

Chu Thất Thất gọi lớn:

- Kim huynh hãy khoan... hãy đợi tôi.

Vừa gọi, nàng vừa phóng mình theo thật lẹ.

Vừa đưa tay định kéo nàng lại, nhưng thoáng một ý nghĩ, Trầm Lăng rút tay về, đứng nhìn theo trên trời, môi chàng điểm nhẹ nụ cười.

Chu Thất Thất cứ chạy theo Kim Vô Vọng. Nàng chạy được chừng hơn mười trượng, len lén quay đầu ngó lại thấy Trầm Lăng không rượt theo, nàng tức tối quyết đi luôn, nhưng khi quay lại thì không thấy Kim Vô Vọng đâu nữa.

Tuyệt xuống thật nhiều, trước mắt nàng một màu trắng đục không biết đâu là bờ bến. Chu Thất Thất càng thấy một nỗi thất vọng ê chề, và nàng vụt khóc rưng rức.

Nàng vừa khóc vừa chạy, không cần phân biệt phương hướng, cứ cắm đầu chạy như điên.

Đi không biết phải đi đâu thì cần gì phải phương hướng? Dù cho tuyết không mù mịt, đường có rõ ra cũng chẳng ích gì.

Nàng rút khăn ra lau nước mắt, mà miệng cứ lầm bầm:

- Được rồi, Trầm Lăng... người đối với ta không một chút lương tâm. Nhưng tại làm sao ta không chết? Tại sao ta không chết..

Nàng dụi dụi mắt và thỉnh thoảng phải một người.

Cái đụng mạnh quá làm cho Chu Thất Thất dội luôn mấy bước, nàng giận dữ định mắng, nhưng khi nhìn lại thì thấy Kim Vô Vọng. Hắn như một tượng đá đứng ngó nàng.

Ngay trong lúc gần như tuyệt vọng, Chu Thất Thất thấy Kim Vô Vọng y như giữa đất khách gặp thân nhân, lòng nàng rộn lên không biết buồn tủi hay mừng rỡ.

Nhưng cho dù buồn tủi hay mừng rỡ, chỉ cần gặp được thân nhân... Chu Thất Thất chạy a tới ôm lấy Kim Vô Vọng, khóc hu hu.

Cả tóc, cả mình, cả mặt mày Kim Vô Vọng đều bị tuyết bám đầy lạnh ngắt, chỉ có mắt hắn rực lên như lửa, nhìn đắm đắm vào màn tuyết mịt mù.

Một lúc lâu hắn thở dài:

- Cô theo tôi thật à? Tôi gì phải thế?.

Chu Thất Thất vừa khóc vừa cười:

- Tự tôi muốn như thế. Tự tôi muốn theo Kim huynh. Từ đây về sau Kim huynh sẽ không còn thấy cô đơn nữa. Chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Kim huynh không bằng lòng ư?

Kim Vô Vọng hỏi:

- Từ đây về sau cô nhất quyết theo tôi?

Chu Thất Thất gật gật đầu:

- Ừ, vĩnh viễn theo Kim huynh, vĩnh viễn không lìa. Cho dù Kim huynh có đuổi, tôi cũng không đi. Nhưng nhất định Kim huynh không bao giờ đuổi, phải không?

Kim Vô Vọng cười buồn:

- Cô là một cô bé đáng thương...

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không, không. tôi không phải đáng thương. Có Kim huynh bên cạnh tôi, tôi không có đáng thương nữa. Từ nay trở đi Kim huynh đừng nói như thế nữa.

Kim Vô Vọng cứ lầm thắm:

- Cô bé đáng thương.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Coi... coi... Kim huynh, đừng nói thế nữa...

Kim Vô Vọng thở dài:

- Tội gì cô lại phải theo tôi... Cô tội gì phải giận Trầm Lăng.

Chu Thất Thất ngắt lời:

- Không, không phải vì Trầm Lăng, tôi tự ý muốn theo Kim huynh.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Nhưng nếu Trầm Lăng theo bảo cô về thì sao?

Chu Thất Thất nói:

- Không, không... tôi không thèm ngó hấn.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Thật à?

Chu Thất Thất gật đầu lia lịa:

- Thật, thật mà, nhất định là thật.

Ngừng một chút, Kim Vô Vọng lại kêu lên:

- Kìa, Trầm Lăng quả tới thật kìa.

Mắt Chu Thất Thất mở to mừng rỡ:

- Đâu... đâu.

Nàng quay đầu lại dòm quanh quẩn.

Tuyết trắng mênh mông không một bóng người.

Nàng ngó lại, thấy Kim Vô Vọng mỉm nụ cười thông cảm, nhưng cũng có đôi phần chế nhạo.

Mắt Chu Thất Thất đỏ bừng, nhưng nàng cố che bằng một câu nói cứng:

- Hừ, hấn có đến tôi cũng không thèm ngó tới.

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Bé con, tâm sự của cô không qua mắt tôi được đâu, về đi.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Tôi không về. Chết cũng không về.

Kim Vô Vọng nói:

- Nhưng cô theo tôi làm sao được?

Chu Thất Thất la lên:

- Kim huynh không cho tôi theo thì tôi sẽ chết ngay tại đây cho coi.

Kim Vô Vọng cười buồn bã và lầm thầm như tự nói với mình:

- Theo cũng được, nhưng rồi Trầm Lăng sẽ theo. Nếu không theo ngay mà cứ để cho Chu Thất Thất đi thì cũng là để cho tiện việc theo dõi. Hấn không hỏi mình về căn cứ của Tử Ngọc Quan là vì tình nghĩa đối với mình, nếu hấn âm thầm theo dõi thì cũng không trách hấn.

Kim Vô Vọng tự nói như thế là chính hấn đang phân tích một vấn đề mà cũng có nghĩa là giải thích nguyên nhân. Hấn nói lầm thầm chỉ một mình hấn nghe mà thôi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Kim huynh nói gì thế?

Kim Vô Vọng không trả lời mà lại nói:

- Tôi nói... à, mà thôi, được rồi, đi thì đi.

Hai người đi thật lẹ, trưa ngày hôm đó đã đến vùng Tây Cốc.

Tây Cốc là một tiểu trấn ở phía tây thành Lâm An. Nơi đây thật là tịch mịch, bên ngoài là rừng núi hoang vu. Phía đông là hướng Lạc Dương, phía bắc là bến Đại Hà. Khách thương lai vãng dập dìu, sự buôn bán khá là phồn thịnh.

Chu Thất Thất nắm chặt tay Kim Vô Vọng, vô đến thị trấn nàng cũng không chịu buông tay. Ai ngờ nàng, xầm xì gì nàng cũng không cần. Nàng xem như ngoài nàng và Kim Vô Vọng ra không còn có ai nữa cả.

Tự nhiên là thiên hạ sợ nàng dữ lắm. Họ vừa lấy làm lạ mà cũng vừa tức cười. Thế nhưng cứ thấy Kim Vô Vọng quay lại là họ lờ đi nơi khác. Dù đang cười mà bắt gặp đôi mắt của Kim Vô Vọng là họ tắt ngay.

Chu Thất Thất nói nho nhỏ:

- Coi kìa. Ai cũng ngán Kim huynh hết. Thật là hãnh diện.

Kim Vô Vọng bật cười:

- Hãnh diện cái gì?

Chu Thất Thất cười:

- Tôi mong thiên hạ sợ tôi, thế mà không ai sợ hết. Bây giờ đi với Kim huynh, tôi thấy y như là chồn ngồi lưng cọp. Đi tới đâu thiên hạ cũng ngán không dám nhìn. Thế

có hãnh diện không? Tôi muốn ra bộ làm oai với họ mà. mà đói bụng quá làm oai hỏng nổi rồi.

Kim Vô Vọng bật cười:

- Bây giờ cô có thể ăn được à?

Chu Thất Thất trố mắt:

- Sao lại không? Tôi không phải như những cô gái hay buồn rầu đâu nhé. Họ cứ gặp chuyện gì rồi là ăn không vô. Tôi thì không thế đâu, tôi mau quên lắm. Cứ gặp là ăn, không bỏ sót bữa nào cả. Bởi vậy ngũ ca của tôi nói là sau này tôi sẽ thành ông bụng bự.

Kim Vô Vọng càng cười to:

- Bụng bự đấy à? Mập thì mập chứ bộ xấu lắm sao? Thôi, đi ăn.

Con người lạnh băng băng của Kim Vô Vọng y như có chiều thay đổi, có lẽ tính liến thoắng của Chu Thất Thất ảnh hưởng một phần.

Hai người đi thêm một khoảng đường, như nhớ lại, Kim Vô Vọng hỏi:

- Ngũ ca của cô có phải là người giang hồ quen gọi là Chu Ngũ Công Tử ấy không?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Phải rồi, mà ngũ ca của tôi thật đúng là quái vật, bao phiền phức đức của gia đình tôi bị ảnh hưởng hết. Anh ấy tốt số lắm, đi tới đâu người ta ưa thích tới đó. Thật tôi không hiểu tại sao?

Giọng nói của Chu Thất Thất làm như có vẻ chán ngán ông anh nhưng kỳ thực thì lại có vẻ đắc ý lắm.

Kim Vô Vọng gật gật đầu:

- Tôi cũng nghe danh, ai cũng nói Chu Ngũ Công Tử đẹp trai lắm, chỉ tiếc là cho đến nay chưa từng được diện kiến lần nào.

Chu Thất Thất nói:

- Đừng nói chi Kim huynh, anh chị em chúng tôi gần như là đôi ba năm mới gặp anh ấy một lần. Anh ấy như là hồn ma bóng quế đến rồi.

Câu nói của Chu Thất Thất thật là kỳ cục. Đáng lý nói đến câu "hồn ma bóng quế" thì ngưng, đã tạm gọi là trọn câu. Thế mà nàng còn thêm hai chữ "đến rồi" ở đằng sau đuôi, thật là lằng xẹt.

Kim Vô Vọng quay lại ngó nàng, thấy mắt nàng đăm đăm ngó vào quán ăn, hẩn bật cười. Thì ra là hai tiếng "đến rồi" của nàng có nghĩa là "đến quán ăn rồi", chứ không ăn nhằm gì đến câu nói cả.

Nhìn vào quán, thấy thực khách tấp nập, Kim Vô Vọng nói:

- Ở đây buôn bán xem chừng phát đạt quá.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Vì thế cho nên quán ăn đông nghẹt

Kim Vô Vọng nói:

- Nhưng mình vô thì lại không có chỗ ngồi.

- Cứ việc theo tôi.

Nàng vừa nói vừa kéo Kim Vô Vọng đi riết vào một bàn trong góc. Bàn này ngồi sẵn hai người mặt bầu có dáng khách thương. Họ đang ăn uống cười nói nhưng vừa thấy Kim Vô Vọng là lập tức cúi đầu.

26. Đen Trắng Khó Phân

Gương mặt Kim Vô Vọng quả là gương mặt "cô hồn". Hai gã thương buôn đang ăn uống tươi cười. Chừng như Chu Thất Thất dẫn Kim Vô Vọng đứng sững trước bàn, họ chợt nghe nghẹn họng...

Cặp mắt của Kim Vô Vọng ngó vô y như có một sức ép đè ngay giữa ngực. Một gã bưng chén rượu kê dụng môi rồi dừng luôn ở đó. Một gã ngậm đầy miệng thức ăn, nhai không được, nuốt không trôi mà nhổ ra cũng không dám. Họ chết trân như thể hình cây.

Mãi đến một lúc lâu, họ mới hoàn hồn, buông đũa gọi tiểu nhị tính tiền rồi bỏ đi một nước...

Kim Vô Vọng và Chu Thất Thất ngồi xuống.

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Thật cô rõ là quá quắt !

Chu Thất Thất cười:

- Chồn cồi cộp mà.

Kim Vô Vọng bật cười. Tiếng cười thật là sáng khoái...

Chu Thất Thất hỏi:

- Sao lại không cười nữa ? Tôi thích giọng cười của Kim huynh quá.

Làm thình một lúc, Kim Vô Vọng nói chậm rãi:

- Trong nửa ngày nay tôi cười nhiều quá.

Chu Thất Thất ngơ ngác nhìn Kim Vô Vọng...

Nàng không biết chính lòng mình đang nghĩ gì, vui buồn, đau khổ hay chua cay... thật là cả một tâm tình phút tập...

Ngay lúc đó, tiểu nhị mang thức ăn tới, Chu Thất Thất không buồn suy nghĩ vẩn vơ nữa, cứ cầm đầu ăn uống.

Kim Vô Vọng thì lại hình như nuốt không trôi. Có lẽ hẳn đang suy nghĩ nhiều lắm nhưng vì gương mặt hẳn lạnh tanh nên khó mà đoán được.

Chu Thất Thất luôn luôn gấp thức ăn bỏ vào chén hẳn và luôn miệng khen món này món nọ. Thực khách chung quanh luôn ngó về nàng...

Chừng như họ lấy làm lạ lắm. Mà lạ cũng phải. Người đàn ông thì xấu quá, còn người đàn bà thì đẹp quá. Hai người là cả hai thái cực. Có lúc thì như thân thiết, có lúc thì như lạnh nhạt. Họ là gì với nhau không một ai đoán được.

Chu Thất Thất biết thiên hạ đang lấy làm lạ về mình nhưng nàng cứ lơ đi. Nàng ân cần nói với Kim Vô Vọng:

- Aên đi, bụng trống mà uống rượu là hại lắm, ăn đi !

Nàng vừa nói vừa gấp một miếng chả lớn bỏ vào chén Kim Vô Vọng...

Nhưng đưa chưa tới chén, miếng chả vụt rơi xuống bàn, đôi mắt nàng dăm dăm nhìn ra cửa sổ trước mặt và mặt nàng tái ngắt.

Kim Vô Vọng ngơ ngác:

- Gì vậy?

Chu Thất Thất lấy đôi đũa chỉ ra cửa sổ:

- Xem kia... kia...

Nàng nói mà đũa nhip vào nhau lách cách, chứng tỏ nàng đã quá run.

Kim Vô Vọng biến sắc quay đầu dòm lại...

Cửa sổ trống trơn không thấy gì cả...

Kim Vô Vọng vừa lạ lùng vừa lo lắng:

- Cái gì ?

Chu Thất Thất run giọng:

- Cửa sổ... có người.

Kim Vô Vọng cau mặt:

- Ai đâu ? Bộ cô hoa mắt rồi à ?

Chu Thất Thất cứ run:

- Mới đó, nhưng khi Kim huynh ngó lại là mất !

Kim Vô Vọng hơi gắt:

- Nhưng ai mới được chứ?

Như nói tới người ấy làm cho Chu Thất Thất lú lờ:

- Tức là... tên ác ma làm cho tôi vừa căm vừa xấu đó...

Kim Vô Vọng tái mặt:

- Cô có thấy rõ không?

Chu Thất Thất nói:

- Tôi thấy rõ lắm mà. Mặt của hắn suốt đời tôi không quên được đâu.

Cho đến bây giờ có hơi định tĩnh tinh thần rồi, thể mà giọng nói của nàng vẫn run run...

Kim Vô Vọng trầm trầm sắc mặt, ngồi làm thinh không nói...

Chu Thất Thất hỏi:

- Kim huynh có thể đuổi theo không?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Bây giờ thì không đuổi kịp đâu.

Chu Thất Thất hoang mang:

- Bây giờ làm sao đây? Tôi thấy mặt hắn là không còn ăn ngủ gì được nữa hết. In như là lúc nào hắn cũng có thể ở sau lưng tôi... tôi chỉ nhắm mắt lại là thấy ngay bộ mặt quỷ của hắn...

Nàng buông đầu ôm mặt cơ hồ muốn khóc...

Trầm ngâm một lúc, Kim Vô Vọng vùng đứng dậy, móc nén bạc ném lên bàn, kéo tau Chu Thất Thất:

- Theo tôi!

Chu Thất Thất run run:

- Đi đâu ?

Da mặt Kim Vô Vọng sắc lại như thép nguội. Hắn không trả lời, cứ kéo Chu Thất Thất đi ra cửa quán.

Sau khi cân nhắc phương hướng, Kim Vô Vọng kéo Chu Thất Thất chạy như bay ra khỏi tiểu trấn, nhằm thẳng vào một vùng hoang vắng tiêu điều chứ không theo đường cái.

Chu Thất Thất càng lạ lùng càng kinh dị. Rõ ràng nàng đã bị ác ma thu mất hồn vía. Có thể nói trên đời nàng không sợ ai cả, chỉ sợ mỗi một mình hắn thôi...

Kim Vô Vọng cứ kéo nàng đi... Đi càng xa càng thấy vùng đất hoang vu như chưa hề có người đặt chân đến bao giờ. Chu Thất Thất càng đi càng run rẩy...

Sợ quá, Chu Thất Thất gần như không còn hồn vía. Nàng vịn hắn vào vai của Kim Vô Vọng, nương theo để mà đi không biết bao lâu, nàng cũng không hay biết. Cảnh đó đã tạo ra hai sắc thái kỳ dị...

Nếu từ sau nhìn tới, người ta có cảm tưởng một thực nữ yếu điệu đang tựa đầu vào vai một đại hán trượng phu đi du ngoạn. Nhưng nếu từ trước nhìn lại thì người ta sẽ thấy một ác ma, một tiên nữ đang sánh vai băng băng lướt giữa trăng... một hình ảnh thật là dễ sợ.

Tuy bận vướng trên vai một khối oan gia nhưng cước bộ của Kim Vô Vọng không hề suy giảm mà càng lúc lại càng nhanh...

Chu Thất Thất khẽ hỏi:

- Phía trước là đâu vậy?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Tôi cũng không biết là đâu.

Chu Thất Thất sững sốt:

- Vậy thì mình đi đâu?

Kim Vô Vọng nói:

- Tôi cũng không biết đi đâu.

Chu Thất Thất há mồm:

- Ủa...

Kim Vô Vọng nói:

- Tôi làm gì tức khắc rồi cô sẽ hiểu...

Và hắn vùng thấp giọng:

- Có người theo.

Chu Thắt Thắt phát run, nàng nín hơi nghe ngóng... Quả nhiên trong tiếng gió có tiếng khua tà áo từ phía sau phần phật xa xa...

Kim Vô Vọng không dừng lại mà cũng không quay đầu, cứ gia tăng cước bộ...

Chu Thắt Thắt cũng không dám quay đầu lại, nàng đã quá sợ rồi. Nhưng ai ? Kẻ theo sau là ai? Nếu không phải là tên ác ma ấy?

Chu Thắt Thắt nghe một luồng lãnh khí chạy dài trong xương sống. Nếu quả là tên ác ma ấy thì liệu Kim Vô Vọng có đối phó được không?

Tiếng tà áo khua trong gió chỉ trong phút chốc đã theo tới sau lưng của hai người, nhưng tiếng khua chợt nghe chậm lại, không vượt lên trước mà cũng không lên tiếng...

Chu Thắt Thắt điếng hồn, nàng đeo cứng lấy hai vai Kim Vô Vọng. Tim nàng đập từng nhịp liên hồi...

Kim Vô Vọng càng gia tăng cước bộ. Tiếng động đằng sau cũng càng nhanh. Nhưng nếu phía trước chậm lại thì phía sau cũng lần lần chậm lại.

Trong lúc này Chu Thắt Thắt đã đoán được một phần. Có lẽ Kim Vô Vọng đã thấy tên ác ma ấy cho nên tìm cách dẫn dụ hắn đến chốn hoang vu này. Nhưng đến đây để làm gì chứ?

Nếu dụ để diệt trừ thì đây cũng đã có thể là nơi hành động. Nếu không phải để diệt trừ mà là để có cách đối phó khác thì cũng phải sao đó, chứ chẳng lẽ như thế này hoài?

Cứ như thế, Kim Vô Vọng gia tăng cước bộ băng thẳng đến một vùng bằng phẳng đầy những tuyết rồi vòng trở lại...

Chu Thắt Thắt càng lạ lùng hơn nữa. Sao lòng vòng rồi trở lại...

Ngay lúc đó, Kim Vô Vọng dùng thuật truyền âm nói với nàng:

- Người này võ công tuy cao nhưng nội lực lại không đầy đủ. Do đó tôi cố ý làm cho nội lực của hắn bị hao tổn. Cho đến khi nào nhận thấy nội lực hắn hoàn toàn sút giảm thì sẽ giao đấu và nhất định thủ thắng.

Chu Thắt Thắt vừa sợ vừa mừng. Nàng lúng túng không biết cách gì biểu lộ sự cảm kích.

Thình lình, Kim Vô Vọng ngửa mặt cười sảng sặc:

- Hay, hay lắm !

Kim Vô Vọng nói: - Tôi biết thế nào cách hạ cũng sẽ đến đây.

Người bên sau cũng nói:

- Tôi biết thế nào cách hạ cũng sẽ đến đây.

Kim Vô Vọng hơi giận:

- Bây giờ các hạ định bôn cọt tôi đấy à? Các hạ nên biết rằng tuy tôi và các hạ là đồng môn nhưng về tình cảm giữa tôi và các hạ chưa có gì đáng kể. Ta dụ các hạ đến đây thì các hạ đã biết rồi chứ? Hừ... hừ... là để kết liễu sinh mạng các hạ đấy.

Người đằng sau cũng nói:

- Bây giờ các hạ định bôn cọt tôi đấy à? Các hạ...

Kim Vô Vọng hét lên:

- Người là ai?

Vừa hét, Kim Vô Vọng vừa mang Chu Thắt Thắt phóng ngược trở lại...

Người đằng sau không kịp đề phòng đã chạy ngay tới quá nhanh, thiếu chút nữa đã đâm sầm vào mình Kim Vô Vọng...

Cũng may là còn cách mấy thước nữa, hấn cố hết sức đạp chân đứng lại. Chu Thất Thất và Kim Vô Vọng há hốc mồm kinh ngạc...

Vì kẻ đuổi theo không phải là tên ác ma như Chu Thất Thất đã gặp mà lại là một tên đầu bù tóc rối, quần áo dơ bẩn và chỉ có một con mắt: Kim Bất Hoán.

Chu Thất Thất kêu lên:

- A ... lại là người.

Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Hai vị không ngờ à?

Chu Thất Thất giận dữ:

- Người làm quỷ làm ma theo dõi chúng ta có ý gì?

Kim Bất Hoán híp híp con mắt:

- À, à... ta chỉ muốn xem hai người thân ái với nhau ra sao. Thử xem hai người đưa nhau ra cánh đồng hoang này để làm gì vậy mà?

Giận run không nói từ lâu, bây giờ Kim Vô Vọng mới thét lên:

- Súc sinh, câm miệng lại.

Kim Bất Hoán cười khì:

- Ủ, câm miệng. Hừ, đại ca bảo thì tiểu đệ phải vâng lời chứ sao.

Và hấn ngửa mặt cười sằng sặc nói luôn:

- Hà hà... đến nay đệ mới biết đại ca quả có số đào hoa. Mới một vài thủ đoạn mà đã phỏng lấy của quý trên tay của Trầm Lăng.

Kim Vô Vọng ánh mắt chớp lên đằng đặng sát khí...

Nhưng Chu Thất Thất đã chửi bừa:

- Đồ súc sinh, đồ khốn nạn, câm cái mồm chó của ngươi lại.

Kim Bất Hoán cười hớ hớ:

- Ủ, tẩu tẩu, sao mà hung dữ quá vậy? Tiểu đệ tốt mà... Nè, tiểu đệ cho tẩu tẩu biết nhé, đại ca coi thật thà thể mà... hà hà...

Chu Thất Thất trợn mắt:

- Thế mà sao? Thế mà sao?

Kim Bất Hoán háy mắt:

- Đại ca điều lắng nghe. Hồi cái thuở mười lăm tuổi đã được nhiều cô mê chết nghe. Và sau này...

Không cản trở mà cũng không tỏ thái độ gì cả, Kim Vô Vọng cứ ngó thẳng rớt bằng tia mắt lạnh lùng.

Trái lại, Kim Bất Hoán lại làm bộ len lén nhìn và ngưng ngang câu nói...

Hấn gợi đúng sự tò mò của Chu Thất Thất, thấy hấn ngập ngừng nàng hỏi dồn:

- Sao ? Sau này thế nào?

Kim Bất Hoán đặng hắng rồi nói:

- Tôi không dám nói.

Chu Thất Thất giục:

- Nói đi, không sao đâu.

Kim Bất Hoán rùn vai cười hì hì:

- Bị mấy cô bám riết làm đại ca không luyện võ nổi. Về sau, bực mình quá, đại ca mới hủy diệt bộ mặt điển trai của mình.

Chu Thất Thất kêu lên:

- A...

Nàng cứ tưởng bộ mặt hung thần của Kim Vô Vọng là do bẩm sinh. Nay nghe Kim Bất Hoán nói, nàng ngạc nhiên quá sức. Quả đây là một phát giác mới mẻ lạ lùng...

Kim Bất Hoán nói tiếp:

- Tuy là tự mình hủy hoại dung mạo nhưng sau khi hủy rồi tính tình của đại ca lại vì đó mà biến đổi luôn. Chẳng những oán hận thấu xương đối với đàn bà mà đại ca còn thù ghét luôn cả đàn ông.

Chu Thất Thất sửng sốt một phút, rồi nàng lẩm thầm bằng một giọng buồn buồn:

- Thì ra như thế... thì ra hồi hôm hấn lại dối gạt mình...

Kim Bất Hoán nhướn nhướn con mắt một:

- Ai ? Tôi không có dối gạt cô nương đâu, thật mà.

Chu Thất Thất trừng trừng:

- Ai nói với người.

Kim Bất Hoán liếc nàng, liếc Kim Vô Vọng rồi cười hì hì:

- Tôi biết... tôi biết rồi. chắc là đại ca đã gạt tẩu tẩu và bây giờ tôi lại nói lời ra...

Bị hấn gọi tẩu tẩu hoài, Chu Thất Thất nổi nóng:

- Đồ chết bầm, ai là tẩu tẩu của người ?

Làm như không nghe, Kim Bất Hoán cứ nói:

- Tẩu tẩu, tiểu đệ nói với tẩu tẩu những chuyện bí mật đó. Vậy tẩu tẩu nên đa thiếu cho tiểu đệ nhậu chơi.

Chu Thất Thất gạt đầu:

- Ủ, cho chú.

Nàng cho tay vào áo rồi thỉnh linh xán cho hấn một tát thật mạnh:

- Đó, cho đó.

Đã không tránh, cũng không xoa mặt, Kim Bất Hoán cứ cười hì hì:

- Tẩu tẩu đã cho thì tiểu đệ xin lãnh vậy. Bàn tay mềm mại của tẩu tẩu đụng vào má nghe dễ chịu quá. Thật là đại ca có quá nhiều điểm phúc...

Bây giờ Kim Vô Vọng mới lên tiếng:

- Sao ? Người đã nói hết chưa?

Kim Bất Hoán đáp:

- Rồi, hết rồi đại ca.

Kim Vô Vọng mặt lạnh băng, gần từng tiếng một:

- Ta với người nghĩa tình tuy đã đoạn tuyệt nhưng nghĩ đến ngày thơ bé bên nhau, hôm nay ta tha cho người một lần nữa đó...

Và hấn vụt hét lên:

- Cút, cút đi... Đừng để ta đổi ý mà chết. Đi !

Kim Bất Hoán không lộ vẻ gì gọi là sợ sệt, cứ đứng cười hì hì:

- Đại ca bảo tôi cút thì tôi cút. Nhưng tôi còn có một câu hỏi đại ca. Hỏi xong rồi cút nhé.

Rồi không đợi Kim Vô Vọng trả lời, hắn hỏi luôn:

- Đại ca có biết Trầm Lăng bây giờ ở đâu không nhỉ?

Chu Thất Thất hốt hỏi:

- Người tìm Trầm Lăng chi vậy?

Kim Bất Hoán cười hì hì:

- Còn có nhiều người tìm hắn chứ đâu phải mình tôi.

Càng lấy làm lạ, Chu Thất Thất hỏi gđòn:

- Còn ai tìm hắn nữa?

Kim Bất Hoán đếm đếm đầu ngón tay:

- Ba vị tiền bối Nhân Nghĩa Trang nè, Đoạn Hồng đạo trưởng nè, Hùng Sư Kiêu Ngũ nè, và... và tiểu đệ nữa. Tiểu đệ thì chẳng ăn nhằm gì, bởi tiểu đệ là đồ vô dụng nhưng còn mấy người kia thì nguy hiểm lắm đấy nhé.

Chu Thất Thất gặn lại:

- Mà những người đó tìm Trầm Lăng làm gì?

Kim Bất Hoán làm bộ âm ớ:

- À à... không có gì quan trọng, chỉ tìm để chặt cái đầu hắn chơi chút vậy mà.

Chu Thất Thất giật mình hỏi tới:

- Mà tại làm sao vậy chứ? Tại sao?

Kim Bất Hoán lại đếm đầu ngón tay:

- Tội hắn bội tín không giữ lời hẹn ước nè, tội hắn làm nhiều điều bất nghĩa nè, tội hắn ngoài mặt thì giả bộ nhân nghĩa mà bên trong thì gian ác nè... Oái, nhiều lắm, kể làm sao cho xuể... Mà bao nhiêu đó cũng đủ để... xin cái đầu hắn rồi mà.

Chu Thất Thất tròn tròn đôi mắt:

- Nhưng... nhưng Trầm Lăng đã đưa bọn Triễn Anh, Phương Thiên Lý đến Nhân Nghĩa Trang rồi. Họ đến đó là xong rồi còn gì nữa?

Kim Bất Hoán nhướn con mắt một:

- Bọn Triễn Anh do Trầm Lăng đưa đi à?

Giọng hỏi hắn có vẻ kỳ cục nhưng Chu Thất Thất không để ý, nàng gật đầu:

- Chứ sao, Trầm Lăng đưa họ đến chứ ai?

Và quay sang Kim Vô Vọng, nàng nói luôn:

- Kim huynh làm chứng dùm vụ đó...

Kim Vô Vọng bắt đầu thấy vấn đề có phần rắc rối qua câu nói úp mở của Kim Bất Hoán nhưng cũng gật đầu:

- Đúng, chính tôi tận mắt thấy họ vào Nhân Nghĩa Trang.

Chu Thất Thất ngó Kim Bất Hoán, nàng hát hàm:

- Nghe không?

Kim Bất Hoán cười bí mật:

- Phải, đúng là họ đã đến Nhân Nghĩa Trang.

Chu Thất Thất thở phào:

- Vậy mà cũng lắm chuyện.

Kim Bất Hoán cười hà hà:

- Họ đến nhưng họ vừa bước vào cửa là lăn đùng ra chết không nói được nửa lời. Chết sạch bách không còn một mống.

Chu Thất Thất trừng mắt kêu lên sững sốt...

Là kẻ bình tĩnh nhất, Kim Vô Vọng cũng hết hồn:

- Họ chết... chết như thế nào?

Kim Bất Hoán cười nhạt:

- Không ai sau ai trước. Khi vừa về tới cửa là cùng hè nhau một lượt ngã ra chết hết. Mình họ không có một vết thương, y như là bị độc mà chết. Cả Nhân Nghĩa Trang không biết bao nhiêu cao thủ kiến thức quảng bác. Thế mà không một ai biết họ chết vì chất độc gì.

Hắn ngửa mặt cười khô khốc và nói tiếp:

- Hạ độc thì không có gì lạ. Lạ ở chỗ là định giờ khắc đúng. Hà hà... thật là tuyệt diệu. Thật là một thủ đoạn vừa tàn nhẫn vừa hay ho.

Kim Vô Vọng rùng mình đứng lặng...

Chu Thất Thất run giọng:

- Chuyện đó... chuyện đó không phải Trầm Lăng làm đâu.

Kim Bất Hoán rùng vai:

- Người do hắn đưa đến, không phải hắn hạ độc thì là ma quỷ làm đấy à?

Chu Thất Thất nghiêng rằng:

- Đúng rồi... đúng là y thị rồi...

Kim Bất Hoán nhướng mắt:

- Ai ?

Chu Thất Thất trợn mắt:

- Không ai nói với người.

Và nàng kéo tay Kim Vô Vọng:

- Đi, đi... phải cho Trầm Lăng biết vụ này...

Kim Bất Hoán khoát tay:

- Khỏi, khỏi... đã có người thay các vị làm vụ đó rồi và nhất định là hắn không trốn thoát được đâu. Còn hai vị... hi hi... bây giờ thì hai người cũng khó mà đi.

Kim Vô Vọng chiếu tia mắt dữ dằn:

- Người định cản trở đó à?

Kim Bất Hoán nói giọng tỉnh bơ:

- Tôi đâu dám... nhưng họ...

Hắn làm thỉnh đảo vòng đôi mắt như ám chỉ xung quanh...

Nhìn theo tia mắt dị kỳ của hắn, Chu Thất Thất và Kim Vô Vọng chợt thấy trong màn tuyết mờ mờ, bốn phía đều có bóng người thấp thoáng...

Phía bên đông một người thoáng ra trước. Trông vóc dáng con người tầm thước, ba chòm râu suông đuột phát phơ, đôi mắt sáng ngời chứa đầy sát khí: Bất Phục Thần Kiếm Lý Trường Thanh.

Bên phía nam, một người râu như chổi xể, đôi mắt tròn như mắt cọp ngầu ngầu: Khí Thôn Ngư Cẩu Liên Thiên Vân.

Người bên phía tây, một người dáng vóc nhỏ thó ốm yếu, đi chừng hai bước lại khòm lưng xuống ho khan: một trong ba anh em họ Lãnh, Lãnh Đại.

Chỉ có người bên phía bắc là khác hơn hết, vừa cao lớn vừa hồng hào. Chính là đương kim cao thủ phật môn Ngũ Đài Sơn Thiên Pháp đại sư.

Cả bốn người, không những địa vị đang trong thời kỳ hiển hách mà họ còn mang trong mình tuyệt kỹ vô lâm...

Có mặt bốn người đó và một khi họ cản đường thì khó có một ai thoát nổi.

Chờ cho bốn người đến gần, Kim Bất Hoán mới hoành thân nhảy trái ra ngoài hai trượng. Hắn nói thật lớn:

- Câu chuyện nói vừa rồi, các vị đều nghe rõ cả chứ?

Liên Thiên Vân nói như gầm:

- Nghe, nghe rõ cả rồi.

Kim Bất Hoán nói như phân bua:

- Tại hạ nói có sai đâu, đám người ấy do Trầm Lăng đưa đến mà.

Liên Thiên Vân gằn gằn:

- Được rồi, tên Trầm Lăng đó không thể nào tha thứ được.

Giọng nói của Liên Thiên Vân y như một tràng trống lớn. Tuy đã có tuổi nhưng khi giận dữ thì thái độ của ông ta không khác thuở thiếu thời.

Kim Bất Hoán đốc vô:

- Các vị nên biết nhé... Ở đây còn có một nhân vật còn rục rờ hơn Trầm Lăng nữa đấy nhé. Khả khả... Kể ra các vị còn vận may nhiều đấy nhé... Tình cờ mà gặp như thế này là...

Lý Trường Thanh trầm giọng:

- Ai ?

Thật ra thì nãy giờ tám con mắt của bốn người đã chăm chăm ngó vào mặt Kim Vô Vọng. Nhưng họ Lý vẫn hỏi để xác định chính danh.

Kim Vô Vọng vẫn đứng yên một chỗ, lạnh như tiền nhưng trong lòng đã bắt đầu lo lắng...

Kim Bất Hoán lại nói lớn:

- Các vị nhìn cho thật kỹ nhe. Người đó là Kim Vô Vọng, Tài sứ giả của Khoái Lạc Vương. Người mà các vị chắc đã nghe rõ đại danh...

Bốn người của Lý Trường Thanh từng bước một lừ lừ nhích tới. Tám con mắt như tám mũi dùi chĩa thẳng vào mặt Kim Vô Vọng. Chu Thất Thất tái mặt đứng nép sát vào mình Kim Vô Vọng. Tia mắt căm hờn chiếu thẳng vào Kim Bất Hoán như muốn ăn tươi nuốt sống...

Họ nhìn Kim Vô Vọng, Kim Vô Vọng nhìn họ. Nhìn nhau bằng tia mắt cực kỳ căng thẳng nhưng không ai nói với nhau một tiếng nào.

Họ cùng im lặng, một sự im lặng nghiêm trọng. Sự im lặng của hăm dọa và chết chóc...

Chu Thắt Thắt không chịu nổi sự im lặng nặng nề ấy. Nàng nói lớn:

- Các người muốn gì?

Bốn người cùng một lượt liếc nàng. Nhưng chỉ một cái liếc thôi, tia mắt của họ lại chớp nhanh trở lại Kim Vô Vọng ngay. Và họ cứ lườm lườm như thế chứ không mở miệng...

Chu Thắt Thắt lại hét lên:

- Các người muốn gì hãy nói. Các người làm... làm gì lạ thế?

Bây giờ thì bốn người của Nhân Nghĩa Trang không trả lời mà cũng không còn liếc lại nàng nữa. Họ đã nhàm câu nói của nàng mặc dù nàng mới nói có hai lần.

Chu Thắt Thắt bặm môi, nàng nói với Kim Vô Vọng:

- Họ không nói thì chúng ta đi.

Đứng ngoài nhìn vào, Kim Bất Hoán chợt cười sặc sụa:

- Các vị có nghe không? Có nghe con tiểu a đầu nó nói dễ nghe không?

Chu Thắt Thắt tức tối thét lên:

- Các người muốn nói thì nói, không nói thì cứ đánh nhau... Đã không nói mà cũng không đánh thì tự nhiên là chúng ta đi chứ. Bộ gà sao mà cứ vè vè xù lông chớp cánh hoài thế?

Lý Trường Thanh nói:

- Các người còn đợi chúng ta phải ra tay sao?

Oâng ta nói nhưng tia mắt không ngó Chu Thắt Thắt mà tia mắt cứ nhìn chăm chập vào Kim Vô Vọng.

Kim Bất Hoán hòa vào:

- Phải rồi, các người còn đợi chúng tôi phải ra tay sao? Nếu biết điều thì nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói. Không thì đau đòn đa.

Kim Vô Vọng cười nhạt nhưng vẫn lặng thinh không nói...

Chu Thắt Thắt trừng mắt ngón Kim Bất Hoán:

- Súc sinh, khốn nạn...

Liên Thiên Vân hét lớn:

- Nói làm gì với cái giống đó. Bắt trói quách nói cho xong chuyện.

Kim Vô Vọng vụt ngửa mặt cười ha hả:

- Ngũ vị anh hùng, ngũ vị hào kiệt bước tới trói tay đây chứ? Nào, mời !

Đôi mắt long lanh của Chu Thắt Thắt đảo nhanh và nàng cũng cười gằn:

- Thật là đáng thương. Thật là đáng tiếc. Đường đường năm vị anh hùng oai chấn võ lâm, thế mà lại ỷ chúng hiếp cô, lấy đông hiếp ít...

Liên Thiên Vân la át:

- Câm mồm lại, con tiểu a đầu. Ai nói với người là bọn ta ỷ chúng hiếp cô?

Và ông ta quay lại nói với đồng bọn:

- Xin các vị lui ra đệ tại hạ bắt tên này rồi sẽ tính...

Lý Trường Thanh khề cau mày do dự. Nhưng Liên Thiên Vân đã hầm hầm xóc tới.

Kim Vô Vọng lừ mắt:

- Các hạ dám một mình giao đấu với ta à?

Liên Thiên Vân quát:

- Ta đâu phải hạng vô danh tiểu tốt mà hèn nhất.

Kim Vô Vọng nhếch mép lạnh lùng:

- Tôi thấy ông nên rút lui lại là tốt hơn. Khi Thôn Ngư Cẩu Liên Thiên Vân ngày xưa quả không phải là yếu kém. Nhưng sau trận Hoành Sơn thì võ công các hạ chỉ còn lại đôi phần. Các hạ làm sao giao đấu với ta được.

- Ai mà trợ chiến, ta sẽ không tha người ấy.

Cùng một lượt với tiếng gầm như hổ dữ, Liên Thiên Vân lao tới, hai tay đánh ra liên tiếp theo thế liên hoàn.

Kim Vô Vọng đẩy nhẹ Chu Thất Thất:

- Đề phòng.

Miệng nói, chân lách qua, tránh thoát ngọn liên hoàn của Liên Thiên Vân.

Là một người từng trải, Lý Trường Thanh chỉ thấy cách tránh đòn của Kim Vô Vọng thì biết ngay là con người đó lợi hại, ông ta khẽ lừ mắt ra hiệu cho Lãnh Đại.

Lãnh Đại nhích qua thấp giọng:

- Sao ?

Lý Trường Thanh nói nhỏ:

- Con người này võ công thâm hậu lắm. Thâm hậu đến mức mà ta không lường biết được. Trong bốn mươi chiêu, tam đệ ta tuy không bị hại nhưng sau đó chân lực bị giảm suy và nhất định sẽ bị hắn đánh ngã.

Lãnh Đại gật đầu:

- Xem tình hình chắc là như thế rồi.

Lý Trường Thanh hỏi:

- Gần đây người tự thấy công lực ra sao?

Lãnh Đại mỉm cười:

- Vẫn như thường.

Lý Trường Thanh cau mặt:

- Còn cái bệnh ho?

Lãnh Đại nói:

- Chuyện đó không khó.

Lý Trường Thanh nhìn qua thấy Kim Bất Hoán đứng mỉm cười đắc ý. Riêng Thiên Pháp đại sư tuy hàm hàm muốn nhảy vô nhưng bị câu nói của Liên Thiên Vân hồi nãy nên ông ta chưa dám.

Hai người hai bên không biết vô tình hay hữu ý, cứ ép lần ép lần vào chỗ Chu Thất Thất.

Lý Trường Thanh nói khẽ với Lãnh Đại:

- Thiên Pháp đại sư bị trúng một chiêu của Trầm Lăng đến nay chưa hết nội thương, còn ta... hừ hừ... chắc là người phải ra tay. Nhưng có tin rằng thắng được hay không?

Lãnh Đại nói:

- Để thử xem.

Lý Trường Thanh gật đầu:

- Được rồi. nhưng bây giờ thì không được. Tính tình lão tam khó lắm. Người hãy đợi đến chiều đó rồi sẽ ra tay. Bây giờ hơn hai mươi chiêu rồi, mười bảy mười tám chiêu nữa là đến chiều đó. Hiểu không?

Lãnh Đại nói:

- Biết.

So với Lãnh Tam, Lãnh Đại có vẻ siêng mở miệng hơn nhưng nhất định là hắn không chịu nói dư. Cho nên chỉ một tiếng “biết” rồi thôi. Miệng hắn ngậm lại luôn. Mắt chăm chăm vào trận đấu.

Liên Thiên Vân xuất chiêu nhanh như gió, chỉ trong thoáng mắt đã đánh hơn hai mươi chiêu. Nội lực dồn ra như sóng nước dập dồn. Đứng ngoài nhìn vào thế đánh của ông ta ai ai cũng rớn óc.

Bằng vào cách đánh liên hoàn ấy, quả đã làm cho Kim Vô Vọng rất khó đương đầu. Nhưng hắn nhờ sự tinh luyện của khinh công và tay chân nhanh lẹ nên tránh cũng không chật vật.

Gió chung quanh cuốn lên, tuyết bay dạt ra như hoa trắng.

Sức dạt của những mảnh tuyết thật là mạnh. Văng vào mặt ai là lập tức ấn vào một dấu đỏ ngay. Chính mặt Chu Thất Thất đã bị ba bốn đốm đỏ như vậy.

Chu Thất Thất vuốt mặt hoài và lo lắng: “Sao nói công lực của Liên Thiên Vân bị giảm sút? Nếu như thế mà chỉ có ba bốn phần hồi trước thì nếu còn đủ chắc chắn là bất cứ đối với một cao thủ nào thì ông cũng sẽ bóp chết như con nhái.”

Và nàng mắt đầu hoài nghi khả năng của Kim Vô Vọng. Đối với một mà còn vất vả như vậy thì làm sao có thể đối phó với cả năm người?

Bây giờ nàng không nghĩ chính tà gì cả. Mà có lẽ tính nàng như vậy. Ưa ai là nàng mong người đó thắng, không cần ai chính ai tà. Có lẽ vì thế mà nàng thành một con người đặc biệt, làm được những việc mà kẻ giỏi hơn không làm được.

Chính ngay lúc hai người đang dằn co, nàng đã tức mình tại sao Kim Vô Vọng không thể tung một chiêu hạ ngay cái lão râu xồm cái cho rồi. Chỉ có thể nàng mới thoả mãn. Còn việc Liên Thiên Vân là người tốt hay xấu thì nàng không cần để ý.

Thế mà Kim Vô Vọng xem chừng cứ bị thế hạ phong làm cho nàng lo quính.

Nàng không biết thực thì Liên Thiên Vân công lực bị giảm sút thật, còn lại ba phần thì ông đã đem ra dùng hết, không chừa một chút dự lực nào để làm sinh lộ.

Trái lại, là một tay kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ già dặn, Kim Vô Vọng thấy ngay chỗ yếu đó của Liên Thiên Vân. Vì thế hắn tuyệt không ra sức phản công mà chỉ nhắm vào việc tĩa dần chân lực.

Chân lực của hắn còn để dành để mở đường máu, nếu cần. Và còn phải dành để giao đấu với người khác nữa. Những chiêu thức hiểm độc nhất hắn còn tiện tận.

Quả nhiên, thế công của Liên Thiên Vân lần lần đi xuống. Đi xuống bắt đầu từ chiêu thứ bảy chứ không phải đến bây giờ nhưng tại Chu Thất Thất không thấy được.

Hai bên thái dương của ông, mồ hôi nhỏ giọt xuống ròng ròng.

Chiêu thức của Kim Vô Vọng tuy chậm nhưng rất chắc, rất bền. Hắn không gia tăng nhưng tự nhiên lần lần chiếm hẳn thượng phong. Thành linh, Liên Thiên Vân hét lên một tiếng. Hai tay tổng ra một lượt theo thế “Thạch Phá Thiên Kích”. Cả hai tay đều nhắm thẳng vào giữa ngực Kim Vô Vọng với một kinh lực quả đúng là trời long đất lở.

Lý Trường Thanh liếc Lãnh Đại và thấp giọng:

- Đó là chiêu thứ ba mươi tám của hắn đấy.

Lãnh Đại khê gật đầu, đôi mắt không dám rời trận đấu.

Kim Vô Vọng nhất quyết không chịu đối không, hai chân hắn thụt xéo ra sau nửa bước, chỉ tránh đòn cách một đường tơ kẽ tóc. Hắn thừa dự lực để đợi những chiêu sau.

Không ngờ Liên Thiên Vân chợt nhảy lui, đứng yên một chỗ quát lên:

-Dừng tay

Tiếng quát của ông ta như sấm nổ, Chu Thất Thất nghe màn tai dội ong ong. Nàng choáng váng lòng bùng không nghe được gì nữa trong một lúc khá lâu.

Kim Vô Vọng vừa nghe tiếng thét thì cảm thấy như có một luồng kinh lực đập ngay vào ngực. Hắn lắc lư thân hình hai ba cái nhưng cước bộ, khí thế, tinh thần không một chút gì lay động. Hắn giữ vững thế thủ như thường.

Ngay trong lúc đó, một bóng người nhỏ thó phóng ngay vào như một ngọn dao cắm phập vào khoảng giữa hai người.

Chiếc bóng nhỏ thó đó chính là Lãnh Đại.

Tiếng thét của Liên Thiên Vân vừa rồi chính là một tuyệt kỹ đã giúp ông ta thành danh hồi mấy mươi năm về trước. Nó được mệnh danh là Thiệt Để Chùy.

Thiệt Để Chùy là một công lực có chất nhưng không hình. Nó là một công phu xuất từ nội lực, phát ra bởi chót lưỡi, sau một tiếng quát. Tiếng quát đó là công lực phát xuất thành âm. Nó thuộc về loại khí công, một môn thượng thừa trong võ học.

Sở dĩ Liên Thiên Vân có biệt hiệu Khí Thôn Ngư Đầu, chính là do môn khí đó.

Hai tiếng: “Dừng tay” khi này chỉ là hình thức của việc xuất phát nội lực. Và đồng thời có tác dụng làm cho đối phương đứng một chỗ, phân tán chân lực để thân thể trở thành một cái bia mềm hứng trọn ngọn chùy Thiệt Để ấy. Một ngọn chùy từ chót lưỡi lấy toàn vẹn khí công công thẳng tới mục tiêu.

Môn khí công dùng chiếc lưỡi để lấy ấy rất cần đối phương có một phút sững sốt bất ngờ. Tạo ra cái phút sững sốt bất ngờ ấy là công dụng thứ hai cũng tiếng quát “dừng tay”.

Thật là một thể công cực kỳ lợi hại. Một tuyệt kỹ siêu đẳng dễ dàng thu lấy sinh mạng đối phương. Ngày xưa, không biết bao nhiêu cao thủ đã gởi linh hồn vào ngón đòn độc nhất vô nhị ấy.

Chỉ tiếc vì công lực của Liên Thiên Vân chỉ còn lại có ba phần. Trong ba phần đó, qua cuộc đấu này giờ lại bị đối phương phá đi hơn phân nửa. Vì thế mà hiệu lực của Thiệt Để Chùy không làm sao đúng theo ý muốn của kẻ đánh ra.

Và vì thế mà Kim Vô Vọng bị trúng đòn chỉ bị hải kinh hơn là bị mang thương

tích.

Liên Thiên Vân cũng không phải không biết Thiệt Để Chùy của mình ngày nay hiệu lực so với năm xưa hãy còn ít lắm nhưng tính trời sinh của ông là không bao giờ biết chịu thua ai. Cho nên dù muốn dù không cũng phải đánh một đòn tối hậu.

Và bao nhiêu năm sinh tử có nhau, Lý Trường Thanh quá biết việc đó của đứa em kết nghĩa.

Thiệt Để Chùy vừa tung ra là Lãnh Đại đã nhúng tay can thiệp.

Liên Thiên Vân râu tóc dựng lên:

- Tránh ra mau.

Lãnh Đại mỉm cười:

- Lão gia đã bảo dừng tay thì tự nhiên trận đấu xem như kết thúc. Và tôi có quyền ra tay.

Liên Thiên Vân sững sờ và Lý Trường Thanh đã lướt tới kéo ông lui lại.

Kim Bất Hoán đứng chống nạnh cười hi hi:

- Vui nữa... vui nữa...

Thiên Pháp đại sư nhích lên trầm giọng:

- Bần tăng..

Kim Bất Hoán nhăn mặt:

- Đại sư làm gì gấp thế ? Hắn là con cá nằm trong lút mả. Tại sao mình lại không chờ xem những tuyệt kỹ không hay dùng bữa bãi của Lãnh gia huynh đệ?

Thiên Pháp đại sư trầm ngâm và lui lại.

Đúng như lời Kim Bất Hoán, địa vị và võ công của Lãnh gia huynh đệ chẳng những cao mà còn có những kỳ đặc nữa.

Tuy là với danh nghĩa nô bộc trong Nhân Nghĩa Trang nhưng về phương diện võ công thì lại là võ lâm cao thủ.

Họ không cầu danh mà cũng không cầu lợi và cũng không tham gia vào những việc giang hồ ân oán thị phi. Chỉ trừ những việc phạm đến sự an nguy của Nhân Nghĩa Trang, bằng không thì họ chẳng bao giờ đụng chạm với ai cả.

Nhưng mỗi lần họ ra tay thì những ai là người giao đấu với họ, không một ai sống sót trở về.

Vì lẽ đó mà giới giang hồ rất ít về họ.

Thân thể của họ thì lại càng là một vấn đề bí mật. Họ không bao giờ hé môi về điều đó với bất kỳ ai. Cho dù ai có điều tra cách mấy cũng không làm sao tìm được một chút mối manh.

Võ công thần bí, thâm thể thần bí, và tính tình họ cũng... thần bí luôn. Và vì thế mà họ trở thành những con người thần bí.

Chính Thiên Pháp đại sư, một nhân vật trọng vọng của võ lâm cũng đâm ra hiếu kỳ khi nghe Kim Bất Hoán nhắc tới chuyện Lãnh gia huynh đệ.

Trong khi ấy, Lãnh Đại cứ cong lưng ho mãi.

Chu Thất Thất nhìn hắn và cau mặt:

- Người đã bệnh hoạn như thế sao lại còn tính chuyện giao đấu làm chi?

Ngẩng nhìn nàng, Lãnh Đại nói:

- Đa tạ lòng tốt... khặc khặc...

Hắn chỉ nói bốn tiếng rồi lại khòm lưng ho nữa.

Chu Thất Thất tắc lưỡi.

27. Vừa Khỏi Miệng Hùm

Thấy Kim Bất Hoán cứ dùng lời châm chọc và Chu Thất Thất đã nổi xung,

Lãnh Đại quay phắt qua gần giọng :

- Câm miệng lại.

Kim Bất Hoán sửng sốt :

- Người ... người bảo ta câm miệng ?

Lãnh Đại lầm bầm :

- Ta bảo thế.

Kim Bất Hoán nhăn mặt :

- Người ... người không phân biệt ai là bạn, ai là địch sao ?

Lãnh Đại lạnh lùng :

- Ta bằng lòng có một địch thủ như thế, chứ không thích có một người bạn như ngươi.

Câu nói của họ Lãnh bao hàm ý nghĩa: bạn mà ti tiện thì đáng sợ hơn là kẻ địch chính trực. Và tuy mặt dày mày dạn, Kim Bất Hoán cũng thẹn thùng vì câu nói đó, hẳn liếc Lý Trường Thanh ý muốn cho họ Lý lấy uy quyền của chủ nhân khiển trách sự vô lễ của thuộc hạ ...

Nhưng Lý Trường Thanh cứ lơ đi như không nghe thấy, Kim Bất Hoán lại nhìn Lãnh Đại, bắt gặp tia mắt rợn lạnh đang trừng trừng ngó hằm hằm cho hằm xuống nước luôn, hẳn cười khi khi :

- Phải phải... tại hạ xin cảm ơn... Thật là cái ơn của tại hạ ... ơn đấy quá. Xin... xin Lãnh huynh cứ lo trừ diệt cái... cái tên ấy đi.

Lãnh Đại nhếch môi khinh bỉ và quay qua ngó Kim Vô Vọng :

- Xin mời.

Chu Thát Thát cũng không nói nữa. Bây giờ nàng biết cái con người bình hoạn của Lãnh Đại nhất định phải là một nhân vật lợi hại lắm, bởi vì nếu không thế thì Kim Bất Hoán ắt không có đầu rút cổ như thế đâu...

Nàng mở con mắt tròn xoe hồi hộp chờ đợi...

Nhưng Kim Vô Vọng và Lãnh Đại vẫn chưa nhúc nhích...

Hai mặt ngó nhau, bốn mắt lườm lườm, tay chân họ chưa có vẻ gì sẵn sàng cả. Từ trên xuống dưới hãy còn trống lỗng.

Nhưng cả hai người cùng biết, cả hai cùng sẵn sàng trong cái vô hình, tinh thần, ý chí của cả hai đều không lộ một chút gì sợ sệt...

Cả hai đều biết rằng bất cứ một ai ra tay trước, trừ khi có tuyệt kỹ “tiên phát chế nhân” bằng không thì trong cái nhích tay sẽ bị đối phương khóa ngay và chiếm thượng phong lập tức.

Bởi vì kẻ muốn ra tay trước, tự nhiên là xuất phát ngay thể công, nhưng thông thường, nếu lấy chiêu thức tận dụng thể công thì tự nhiên thể thủ có nhiều sơ hở. Và như thế, trong chiêu đầu nếu không hạ được thì sự phòng thủ sẽ bị phá ngay.

Cho nên khi hai cao thủ gặp nhau và khi họ cùng ước lượng tuyệt kỹ của nhau, luôn luôn họ đắn đo cân nhắc, ít có khi nào họ nôn nóng để bị đối phương chiếm thượng phong. Vì một khi như thế mà muốn gỡ lại thể quân bình cũng phải nhiều vất vả.

Từ khi tiếng “mời” của Lãnh Đại thốt ra thì cả hai người chẳng những thân hình không dám vọng động mà đôi mắt họ lại không dám rời nhau.

Là những kẻ nhiều kinh nghiệm như Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư, Kim Bất Hoán... đều biết rõ vấn đề, họ biết hai người tuy chưa ra một chiêu nào, nhưng cuộc diện đã báo trước tình thế khẩn trương gấp mấy lần trận đấu giữa Liên Thiên Vân và Kim Vô Vọng vừa qua.

Họ không dám phân tán tinh thần, họ nín hơi theo dõi.

Chu Thát Thát lần lần cũng nhận được vấn đề sinh tử. Nàng ý thức được nguy cơ của đôi bên gấn gáp trong đường tơ kẽ tóc. Nàng đã có dự nhiều trận đấu dữ dội, nhưng chính bây giờ, trong trận đấu này, bóng dáng tử thần rõ ràng hơn hết. Cho đến bây giờ, nàng mới bắt đầu run sợ thật sự, mặc dù trận đấu chưa thực tế diễn ra.

Gió giữa đồng không rít lạnh mang tai, không khí im lìm nghẹt thở. Cả hai người vẫn chưa ra tay.

Trong giờ phút cực kỳ căng thẳng đó, trong cảm giác mọi người đều bỗng thấy như vạn vật trong vũ trụ này chết cả, từ côn trùng, cỏ cây, đều cúi rạp lặng im... Tất cả đều rụi xuống, chỉ còn có họ, họ là nhân chứng cuối cùng và những nhân chứng này cũng chỉ tồn tại một cách mỏng manh...

Không ai còn ước định được thời gian, vì không biết sự đối chọi tinh thần như thế đã qua bao lâu...

Không khí nặng nhọc chụp xuống vùng đất hoang vu...

Lãnh Đại cảm thấy như uể oải, tuy chưa giao đấu, nhưng trong tình trạng căng thẳng của tinh thần, khí lực bỗng thấy tiêu hao. Nếu thực sự giao đấu, cũng bằng một thời gian như thế và nếu đôi bên cùng tồn tại thì sự tiêu hao khí lực có lẽ không hơn như thế.

Họ Lãnh nghe mồ hôi rịn từ từ trên trán, chảy xuống thái dương, lần lần xuống mặt hấn .

Nhưng hấn vẫn cắn răng chịu đựng...

Đôi mắt hấn, đôi mắt mà cả trong đêm tối vẫn sáng ra mấy trượng bỗng mờ dần, mờ dần...

Tay chân hấn cũng mềm y như đã trải qua suốt đêm kịch chiến. Mềm dần, mềm dần và bắt đầu đau nhức...

Hấn vẫn cắn răng chịu đựng...

Chỉ vì hấn biết, hấn biết đây không phải là một cuộc khảo nghiệm võ công của cả hai người mà chủ yếu là khảo nghiệm ý chí và sức kiên nhẫn...

Hấn biết không phải một mình hấn, mà cả đối phương. Đối phương cũng đang chịu đựng không thua gì hấn.

Giữa hai người, ai chịu đựng bền bỉ, dẻo dai, người đó sẽ thắng. Chỉ cần một khoảng khắc thôi, thì khoảng khắc đó nó có tính cách tối hậu quyết định, đủ để quyết định cho vấn đề thắng bại, vấn đề sống chết .

Một khoảnh khắc cực kỳ trọng yếu. Trước giờ chết một giây, cũng vẫn cố mà chịu đựng.

Hấn tự nhủ với lòng: “Lãnh Đại người không được ngã xuống, tuyệt đối không được ngã xuống. Bây giờ ngay bây giờ, có lẽ đối phương của người đã không còn chống chọi nổi, người chỉ cần ráng thêm một giây, một giây nữa thôi, hấn sẽ ngã.”

Bằng vào sự tin tưởng đó, hấn kiên trì chịu đựng, hấn mở tròn đôi mắt...

Lãnh Đại hơi nhếch môi, nhưng không có nụ cười. Hấn biết, chỉ cần khép hai mí mắt lại, không khó lắm đâu, thì tất cả mọi phiền toái của đời, tất cả sự cực khổ sẽ nhẹ nhàng theo đôi mắt khép...

Thế nhưng hấn cứ cố mở ra...

Phần Lãnh Đại thì quá rõ ràng như thế.

Riêng Kim Vô Vọng, đúng như Lãnh Đại nghĩ và đúng như cuộc tranh đấu cân não, họ Kim cũng đang vất vả, cũng đang cơ cực, tinh thần cực kỳ căng thẳng...

Không khí nặng nề ngộp thở cứ thế trôi qua...

Lúc bấy giờ Lãnh Đại và Kim Vô Vọng chịu đựng cực hình của sự co rúm thần kinh mà những kẻ ở ngoài, những kẻ đóng vai trò chứng kiến cũng rịn mồ hôi trán.

Họ cũng chịu đựng như trải qua một phen ác đấu.

Kim Bất Hoán đột nhiên len lén giật giạt tay áo Lý Trường Thanh ...

Hai người trao đổi nhau qua ánh mắt và cùng xích lại gần.

Kim Bất Hoán nói nhỏ :

- Theo Lý đại nhân thì cuối cùng ai sẽ thắng ?

Trầm ngâm một chút, Lý Trường Thanh gượng mỉm cười :

- Nếu nói về võ công mạnh yếu, ý chí kiên nhẫn, kinh nghiệm giao đấu, bình tĩnh khi lâm trận thì cả hai người đều đáng gọi là kỳ phùng địch thủ, ngang hàng với nhau.

Kim Bất Hoán gật gật đầu :

- Phải, hai người đều có thể gọi là kiệt liệt và tương xứng, võ lâm thất đại cao thủ của chúng ta hiện nay đối với họ thật chẳng vào đâu.

Lý Trường Thanh mím miệng thở dài :

- Nhưng sự thắng bại của hai người, trừ việc xem xét về võ công, ý chí, kinh nghiệm, thể lực mạnh yếu, bình tĩnh hay không còn phải có một nhân tố khác.

Như có thấy một phần việc đó, Kim Bất Hoán hoan hô nho nhỏ :

- Lý đại nhân quả xét vấn đề tinh tế .

Lý Trường Thanh không vui mà lại có vẻ buồn :

- Lãnh Đại có đủ tất cả, tất cả đều không kém Kim Vô Vọng, nhưng về thể lực... a, mấy năm gần đây vì quá tích tụ mà thành lao, thêm vào đó, rượu cũng trợ giúp cho vấn đề suy nhược, nếu hai người tiếp tục tiêu hao, thì thể lực của Lãnh Đại... a, sợ e không còn được như ý muốn hẳn .

Kim Bất Hoán hơi lo :

- Thế... thế phải làm sao ?

Lý Trường Thanh thở dài :

- Hai người giao đấu, ai mạnh thì hơn, ai yếu thì thua, đó là qui luật không ai cưỡng lại, chỉ vì...

Kim Bất Hoán chặn ngang :

- Chỉ vì Lý đại nhân còn hy vọng... hy vọng trong muôn một, mong Lãnh Đại may mắn để thắng được, và nếu đến khi nào Lãnh Đại quả không chống chọi nổi thì sẽ đặt vấn đề thay thế .

Lý Trường Thanh cười gượng :

- Sự tình đã đến nước này chắc phải như thế mà thôi .

Kim Bất Hoán nói :

- Nhưng sau trận Hoàng Sơn, Lý đại nhân bị hao sức lực, đến nay vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không biết có thể...

Hắn nhìn sững Lý Trường Thanh, hắn dùng đôi mắt để thay cho câu nói sau cùng...

Lý Trường Thanh thở ra :

- Không dấu chi Kim đại hiệp, nếu tại hạ phải giao đấu với người ấy thì thắng ít mà bại ắt nhiều hơn.

Kim Bất Hoán hỏi :

- Nhưng nếu sau đó Thiên Pháp đại sư thượng trận thì liệu có thắng được hẳn không ?

Trầm ngâm thật lâu, Lý Trường Thanh mới nói :

- Nhà sư Ngũ Đài Sơn võ công thâm hậu, nhưng bây giờ chỉ khi nào người ấy sau mấy trận kịch chiến nội lực bị hao tổn nhiều, chứ nếu không thì...

Họ Lý thở dài không nói tiếp...

Kim Bất Hoán mỉm cười sâu hiểm .

- Võ công của người ấy tại hạ có biết đôi phần.

Lý Trường Thanh chớp mắt :

- Xin được nghe ý kiến hay ?

Kim Bất Hoán nói thật chậm :

- Sự kiên trì khổ cực của người ấy, trong giang hồ tại hạ chưa thấy có người thứ hai nào, hẳn không hay gần nữ sắc cho nên sức rất dẻo dai. Điều đó võ lâm cũng chỉ có một. Trước kia có hơn mười người áp dụng xa luân chiến, nhưng sau hơn mười trận đấu đó mặt hắn không hề thay đổi .

Lý Trường Thanh biến sắc :

- Nếu quả như thế thì sợ e...

Kim Bất Hoán hỏi luôn :

- E rằng Thiên Pháp đại sư khó lòng thủ thắng phải không ?

Lý Trường Thanh gật đầu :

- Phải, Thiên Pháp đại sư võ công tuy thâm hậu nhưng nếu so sánh về chiêu thức kỳ ảo, độc dữ và cơ trí đối địch thì không làm sao bằng được người ấy được. Cho nên giao đấu thì ba phần thắng đến bảy phần thua.

Kim Bất Hoán thở ra một hơi thật dài :

- Nếu thế thì hôm nay quả là đại nạn rồi . Bởi vì tính riết lại thì chỉ còn một mình tại hạ, mà tại hạ thì có thượng trận cũng bằng thừa, không nên... vì tại hạ đã biết trước không phải là địch thủ của hấn .

Lý Trường Thanh mím miệng lắc đầu không nói một lời nào nữa cả. Ông biết Kim Bất Hoán lần này thì nói thật...

Kim Bất Hoán nói tiếp :

- Chúng ta năm người, hiển nhiên đều không phải là đối thủ của hấn, không lẽ bây giờ lấy mắt nhìn từng người từng người rụng xuống hay sao ?

Lý Trường Thanh thở dài :

- Chuyện đó... trừ khi nào...

Kim Bất Hoán hỏi dồn :

- Sao ? Trừ khi nào sao ?

Lý Trường Thanh dậm chân :

- Trừ khi nào tất cả chúng ta cùng ra tay một lượt.

Một câu nói như vấn đề đại kỵ trong suốt cuộc đời ngang dọc, Lý Trường Thanh buộc lòng phải nói ra... nói một cách vội vàng sợ sệt, nói mà cúi gầm mặt xuống trốn tránh... trốn tránh thật sự, trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh danh dự

Và đó là một câu nói làm cho Kim Bất Hoán hả lòng...

Hấn nói vòng vo một hồi mục đích là buộc Lý Trường Thanh phải thốt ra câu ấy, một câu nói mà hấn biết không dồn ép thì nhất định họ Lý không khi nào mở miệng.

Hấn nghe chưa dứt đã vỗ tay tán thưởng :

- Đúng như thế. Chúng ta đối phó với một tên ác ma ấy, xét ra cũng không cần phải nói đến chuyện giang hồ đạo nghĩa, không cần phải có hành động quân tử đối với kẻ chuyên gây họa cho vô lâm. Đáng lý không nên đợi đến bây giờ, mà chúng chúng ta phải làm sớm hơn mới đúng.

Lý Trường Thanh cúi đầu tư lự ... Cho đến khi ngẩng mặt lên thì quả nhiên Lãnh Đại đã không còn sức lực để chống chọi nữa rồi...

Kim Bất Hoán dồn tới :

- Sao ? Lý đại nhân quyết định đi chứ .

Y như một kẻ dẫm chân xuống bùn, đã nói một câu rồi, Lý Trường Thanh buột miệng nói luôn :

- Chỉ phải như thế thôi .

Như đã hờm sẵn, Lý Trường Thanh vừa mở miệng thì Kim Bất Hoán đã thét lên :

- Phải như thế. Kim Vô Vọng phải chết .

Hấn bắn mình ra với chuỗi cười đánh ác của loài quỷ quái yêu ma. Chưởng lực của hấn ào ào nhắm ngay vào bụng, vào ngực Kim Vô Vọng...

Không, không phải hấn dùng chưởng lực đơn thuần mà khi hấn vung tay thì trong chưởng phong của hấn kèm theo một bực sáng kì dị...

Quả là Kim Bất Hoán chuẩn bị cực kỳ chu đáo, Lý Trường Thanh vừa gạt đầu ưng thuận một việc làm bất chính thì hấn đã ra tay, ra tay bằng ám khí.

Không dám để tinh thần phân tán một giây, vừa thấy ám khí Kim Vô Vọng phóng mình lên như một chiếc pháo thăng thiên, lăn tròn trên khoảng không mấy vòng tránh thoát ám khí và sà xuống ngay bên Chu Thất Thất và quát lớn lên :

- Kim Bất Hoán, tâm địa và hành động của ngươi ta đã biết trước quá lâu rồi... Hừ, ngươi muốn hại ta, khó lắm .

Thấy Kim Vô Vọng đang tập trung tinh thần đối kháng với Lãnh Đại mà lại còn tránh đòn đánh lên một cách tài tình như thế làm cho mọi người phải giật mình.

Và nhất là Kim Bất Hoán, hấn thấy cái nguy trước hơn ai hết, hấn la bài hãi :

- Cùng một lượt xông lên đi chứ .

Hấn vung một nắm ám khí rồi nhảy trái ra xa, và tuy hô hào như thế nhưng đứng cách Kim Vô Vọng xa hơn ai hết.

Thiên Pháp đại sư khẽ liếc nhìn Lý Trường Thanh ...

Lý Trường Thanh tránh ánh mắt của nhà sư nhưng vẫn gạt gạt đầu...

Cả hai, kẹp thế gọng kềm vừa nhoáng ra mỗi người đã đánh phủ đầu một lúc ba chiêu...

Kim Bất Hoán vừa ra ngón độc thì Lãnh Đại thân thể không còn chủ động liên tiếp thối lui... Liên Thiên Vân cúi mặt trầm trầm nặng nhọc như đang dần co lý trí...

Một tay kéo Chu Thất Thất rùn mình xuống, một tay cuốn tròn nửa vòng, đối kháng chiêu thế của hai người, Kim Vô Vọng gầm lên :

- Lý Trường Thanh, hãy trông lại “Khí Thôn Ngư Đầu” .

Kim Bất Hoán đứng ngoài vội la lên :

- Đừng quay đầu, mắc bẫy.

Lý Trường Thanh đầu lại không thông chuyện đó, nhưng tình huynh đệ quá nặng không cho phép ông làm ngơ...

Nhưng vừa quay lại, vừa liếc thấy ông ta vùng thất sắc...

Thì ra Liên Thiên Vân cúi đầu không phải để suy nghĩ chuyện gì, mà dáng cách của ông ta trông thật là dễ sợ : hai mắt nhắm nghiền, da mặt tái mét, nước dãi từ miệng chảy dài xuống áo...

Lý Trường Thanh kinh hãi rú lên :

- Tam đệ...

Vừa đối phó với chưởng thế của hai người, Kim Vô Vọng vừa nói :

- Trong khi giao đấu với ta, ông ấy đã trúng phải mê hương độc chất, nếu không có thuốc giải bản môn thì trong hai tiếng đồng hồ sau, chất độc đó sẽ giết người .

Lý Trường Thanh rú lên :

- Ác tặc.... người... người muốn gì ?

Tuy đang giận và sợ nhưng Lý Trường Thanh vẫn còn đủ sáng suốt, kinh nghiệm dạy cho ông ta biết đây không phải là chuyện quyết giết mà là vấn đề... điều kiện...

Kim Vô Vọng trả lời :

- Dùng mạng của Liên Thiên Vân để làm lối thoát .

Kim Bất Hoán gầm lên :

- Người tưởng bọn này sẽ thả cho người à ? Hà hà... chết, người đừng nuôi ảo vọng .

Hắn vừa nói vừa xông tới. Bây giờ có lẽ đến lúc mà hắn không thể “tiên bảo kỳ thân” được nữa, hắn lao mình tới, tung khóa ba chiêu.

Kim Vô Vọng tránh né một cách không khó khăn gì mấy và hắn nhếch môi cười nhạt :

- Kim Bất Hoán, người luôn luôn là sai lầm .

Kim Bất Hoán đánh ba chiêu vượt hết, hắn la lên :

- Phải bắt nó khảo cho ra thuốc giải .

Lý Trường Thanh lẩm bẩm :

- Phải như vậy rồi ...

Và ông ta lại chồm mình tới, chiêu thức lần này càng dữ, lối đánh lại cũng rất hơn. Vì nóng lòng muốn cứu Liên Thiên Vân nên ông ta không còn dè dặt gì nữa cả...

Chu Thất Thất tái mặt...

Trong bụng nàng linh quỳnh...

Phải chăng cách làm khôn khéo đã trở thành đại đột ?

Nhưng Kim Vô Vọng không có vẻ gì nao núng cả. Hắn ngửa mặt cười sặc sụa...

Đã ngán sẵn rồi, Kim Bất Hoán hỏi giọng hằn học mà không dấu được phần lo

sợ :

- Cười cái gì ? Sao lại cười kỳ cục vậy ?

Kim Vô Vọng nói :

- Người xem đây nè...

Hắn vẩy tay lên, một dải đen đen li ti như hạt đậu bắn ngược một vòng...

Mọi người hết hồn, chân ai cũng hơi lùi, mắt đăm đăm phòng bị...

Nhưng không, Kim Vô Vọng không đánh ai cả, hắn ngửa mặt há miệng cho những hạt điểm đen đen mà hắn vừa ném thành một luồng ấy chạy tọt vào họng hết...

Hắn run run vai cười băng ánh mắt, hắn nói bằng một giọng âm ập, vì miệng hắn còn ngậm những thứ đen đen ấy :

- Thấy chưa ? Thuốc giải độc đó.

Hắn ngậm môi vì sợ những viên thuốc văng ra, hắn không dám cười nhưng vẫn nghe ùng ục từ miệng hắn

Lý Trường Thanh tái mặt :

- Thuốc giải ? Người định... nuốt hết thuốc giải độc ?

Kim Vô Vọng vẫn nói trong giọng choàm ngoàm :

- Phải vậy chứ sao ? Nếu các người không dừng lại. Nhưng Lý đại nhân, ông thừa biết mà, tôi chưa nuốt ngay đâu, còn chờ lại cho ông giây phút chứ. Và không nói ông cũng biết, tôi dám nuốt lẫn và Liên đại nhân dám chết như thường .

Tay chân của Lý Trường Thanh chậm lại và lui dần theo câu nói của Kim Vô Vọng ...

Thiên Pháp đại sư cũng phải ngưng theo...

Còn một mình Kim Bất Hoán, nhưng hắn đã ngừng trước hơn ai hết. Không phải hắn lo sợ cho Liên Thiên Vân mà là vì hắn không bao giờ đánh hết mình, hắn vừa đánh theo lối hòa, vừa dòm kẻ khác.

Hắn chớp chớp đôi mắt giảo huyệt :

- Kim Vô Vọng, để cho người chạy rồi quăng thuốc giải lại thì chúng ta không tin được, còn nếu chờ giải xong rồi chúng ta sẽ cho người đi thì người cũng đâu có chịu... Vậy theo ý người thì người giải quyết bằng cách nào ? Nói mau đi .

Tay nắm chặt tay Chu Thất Thất , Kim Vô Vọng cười nhạt :

- Ta muốn ở thì ta ở, ta muốn đi thì đi, ai cản trở ta được ? Tại sao lại phải chờ ai thả chứ ?

Câu nói của hắn làm cho mọi người có vẻ ngạc nhiên...

Kim Bất Hoán trở mắt :

- Ủa... ủa... vậy nghĩa là làm sao ?

Kim Vô Vọng nói :

- Ta muốn các vị thả nàng, chứ ta, ta không cần ai thả cả.

Lý Trường Thanh gặng lại :

- Thả nàng ? Thả vị Chu cô nương này ?

Kim Vô Vọng gật đầu :

- Phải, thả nàng. Nàng đối với chuyện này không quan hệ chi cả. Các vị cứ đứng yên một chỗ, chờ cho nàng đi xa rồi ta sẽ trao thuốc giải cho.

Tuy có vẻ yên lòng nhưng Lý Trường Thanh vẫn nói :

- Nhưng ... nhưng làm sao tin được lời hứa đó ?

Kim Vô Vọng rùn vai :

- Không tin thì thôi. Ta có ép phải tin đâu .

Trầm ngâm một giây, Lý Trường Thanh gật đầu :

- Cũng được .

Ông ta vừa nói vừa nhìn Thiên Pháp đại sư ...

Nhà sư Ngũ Đài Sơn khẽ gật đầu...

Kim Bất Hoán thật tình không muốn, nhưng thấy Lãnh Đại nhìn hắn bằng cặp mắt lạnh quá hắn đành phải gật đầu...

Nhưng trong cái gật đầu của hắn kèm theo giọng cười đều giả :

- À thì ra người muốn thả Chu cô nương à ? Hà hà... Thật là hay... thật ra cho dù người không nói, ta cũng không hề dự định đến lông chân nàng đâu.

Kim Vô Vọng cười nhạt và quay qua nói với Chu Thất Thất :

- Cô đi mau đi .

Chu Thất Thất chảy nước mắt :

- Kim huynh muốn tôi đi thật sao ?

Kim Vô Vọng nói :

- Cô không đi thì tôi khó khăn lắm .

Giọng nói của hắn vẫn lạnh lùng, nhưng nếu nghe kỹ thấy âm hưởng không suông sẽ, chứng tỏ hắn xúc động...

Biết rằng không cách nào hơn được, Chu Thất Thất tuy buồn lắm, song được cái là nhận xét vấn đề mau và hành động cũng dứt khoát thật mau. Qua một phút đắn đo, nàng dặm chân :

- Được rồi, tôi đi... nếu anh còn sống, tôi sẽ đi tìm anh. Bằng như anh chết, tôi sẽ vì anh mà phục thù .

Nàng nói dứt câu bặm môi đi thẳng...

Độ chừng nàng đã đi xa, Kim Vô Vọng mới quay đầu nhìn theo bóng dáng của nàng. Hắn ngó chăm chăm không động đậy...

Mãi cho đến khi bóng nàng biến mất trong màn sương trắng đục hắn mới từ từ quay lại...

Kim Bất Hoán cười mũi :

- Đáng thương, thật đáng thương thay. Té ra vị cô nương họ Chu ấy đối với Kim đại ca của chúng ta quá vô tình vô nghĩa. Nói đi là đi, không hề quay lại để lưu ánh mắt ân tình...

Kim Vô Vọng rần mặt :

- Súc sinh ...

Nghe một tiếng “phù” nho nhỏ, từ cửa miệng của Kim Vô Vọng bay ra những chấm đen, bắn thẳng vào mặt Kim Bất Hoán ...

Gương mặt Kim Bất Hoán vốn đã vừa dơ vừa xấu đến ghê gớm, bây giờ lại thêm những điểm đen in đều lên càng làm cho bộ mặt của hắn trông qua phát ói...

Bị những vật từ miệng Kim Vô Vọng bắn ra làm cho Kim Bất Hoán tá hỏa tam tinh, da mặt đau nhói, và sau đó thì lại nghe rất rạt...

Hắn đưa tay vuốt mặt và khi vừa lấy tay xuống chưa kịp coi là vật gì thì đã bị Lãnh Đại chụp cứng cổ tay...

Kim Bất Hoán trừng trừng :

- Làm cái gì vậy ?

Lãnh Đại nói khô khốc :

- Những vật trên mặt ngươi là thuốc giải, ngươi ném tầm bậy ta giết ngươi .

Đã ngán sẵn anh em họ Lãnh, bây giờ Kim Bất Hoán càng ón hơn nữa, hắn cứ đứng yên cho Lãnh Đại gỡ những viên thuốc dính trên mặt hắn .

Kim Vô Vọng ngửa mặt cười sằng sặc :

- Thuốc giải đã trao rồi, bây giờ muốn đánh cứ xông vô một lượt . Sau tiếng quát của Kim Vô Vọng thì hai bóng người đã nhoáng lên...

Chu Thất Thất không quay đầu lại, hai chân nàng như cái máy chạy riết một hơi luôn mấy mươi trượng. Bây giờ suối nước mắt bị dồn ép mới vỡ bờ...

Nàng cắn chặt môi, để mặc cho nước mắt chảy quanh quốe miệng. Nàng muốn cố nén khóc, nhưng càng nén càng tức tưởi, cuối cùng nàng bụm mặt khóc ồ lên...

Nàng khóc hoài, khóc riết... khóc như thể không biết bao lâu, đến khi lấy tay ra mới hay này giờ đứng một chỗ dưới một gốc cây khô cằn cội...

Không khí hơi ẩm áp, có lẽ vào khoảng giữa trưa, nhưng sương tuyết vẫn làm trời u ám.

Nàng định thần dụi dụi mắt, nói lầm thảm một mình : “Thất Thất, đừng khóc nữa... Kim đại ca không chết đâu. Khóc làm gì ? Đừng khóc, đừng khóc, Kim đại ca có lẽ đã thoát khỏi bọn hung dữ đó rồi .”

Nhưng rồi nàng lại khóc, lại nói : “Chết bầm, ai nói Kim đại ca không chết ? Ai nói Kim đại ca chạy thoát ? Bốn tên đó vốn không phải là địch thủ của Kim đại ca nhưng họ như chó hòa, làm sao Kim đại ca khỏi bị chúng cắn trúng ?”

Nàng tức tưởi một hồi rồi lại khóc, lại nói : “Không , tuy bọn đó ủa lại ực hiếp nhưng nếu Kim đại ca muốn thoát thì sẽ thoát. Không, nếu họ vây chung quanh rồi Kim đại ca làm sao chạy ?”

Nàng cứ khóc, cứ nói lảm nhảm một mình... Lúc thì tự an ủi, lúc thì tự mắng mình. Trở qua trở lại, nàng cứ tự mình dần vật lầy mình...

Không biết như thế bao lâu, không biết vì nước mắt đã cạn hay vì tự chế được, nàng không khóc nữa...

Nàng cắn môi nhắm hướng trước đi tới...

Vừa đi, nàng lại vừa nói lảm nhảm : “Ta không đi tìm Trầm Lăng. Hắn đối đãi với ta như thế, ta không thềm đi tìm hắn ... Chết cũng không đi tìm hắn ... Cho dầu trên thế gian này người ta chết hết, ta cũng không thềm đi tìm hắn ”

Nàng nói với nàng, nàng căn dặn lấy nàng, nhưng chân nàng lại không nghe theo, cứ lần đi theo cái hướng mà bọn Trầm Lăng trú ngụ...

Nàng lại nói lảm nhảm : “Ta đi đây, đi con đường này không phải để tìm Trầm Lăng... Ta đi tìm người khác... thằng cha mít, thằng cha xoài... À, hay là thằng cha Vương Nhị Ma cũng được... Bất cứ ai, ta tìm đến họ là họ giúp ta ngay. Ta sẽ nhờ họ đi cứu dùm Kim đại ca”

Sự thật nàng cũng tự biết những lời nói của nàng không chắc lắm, khó tin tưởng lắm, thế nhưng nàng lại thích nói như thế. Những cô gái tuổi trẻ thường có tính lạ lùng như thế, họ khác hơn đàn ông. Có những chuyện họ dối người, không dối người họ cũng cứ dối với họ.

Vừa nghĩ, vừa đi, vừa nói, không ngờ nàng lại đi lọt vào cái thị trấn nhỏ, nàng thấy cái quán mà nàng và Kim Vô Vọng vào đó dành bàn của hai gã thương buôn...

Gã tiểu nhị hình như còn nhớ mặt nàng , gã tiếp đón tươi cười :

- Cô nương dừng chi đây? Vị lão gia kia đâu? Sao không cùng tới? Ông ấy đi đằng sau à ? Chúng tôi xin dọn hai phần ăn nhé ?

Chu Thất Thất đâm quạu :

- Hỏi cái gì lải nhải hoài thế ?

Gã tiểu nhị rút vai chu mỏ xui lơ...

Chu Thất Thất khoát tay :

- Vịt tiềm, gà quay, bồ câu nướng, thỏ nấu măng... ừ, bốn món dọn lên đi...

Sự thật thì nàng đang lo nghĩ chuyện khác, nhưng quen miệng nói luôn chứ không có ý định chọn thức ăn...

Nhưng đó là những món ăn nhà giàu, ở những nhà hàng lớn chứ cái quán nhỏ và đám tiểu nhị nghèo xơ xác này nghe mà còn chưa nghe chứ đừng nói chuyện thấy.

Gã tiểu nhị đứng há hốc một hồi rồi mới cười cười :

- Dạ... dạ thưa cô, những món đó ở đây không có ạ .

Chu Thất Thất gắt :

- Có cái gì ?

Gã tiểu nhị giật mình đáp nhỏ :

- Dạ... dạ... có cơm và mì. Mì lớn có, nhỏ có, hoành thánh có... dạ dạ... có mì nấu, mì xào... mì...

Chu Thất Thất khoát tay :

- Thôi được rồi, một tô mì nhỏ .

Gã tiểu nhị tươi mặt lại :

- Hà... một tô mì nhỏ .

Hắn hô lớn và quay vào trong.

Gã tiểu nhị vừa bực vừa tức cười : ” Hứ, khéo chừng sơ. Quanh đi quẩn lại rồi chỉ một tô mì nhỏ .”

Quả thật không lâu, chỉ một thoáng sau là gã bưng tô mì ra.

Nhưng Chu Thất Thất cứ ngồi yên không rớ tới đĩa. Tô mì đã nguội.

Bây giờ giá mà thật có gà quay, vịt tiềm, nàng cũng nuốt không trôi.

Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng la :

- Chết tôi, chết tôi rồi... đánh chết tôi rồi

Tiếp liền theo, một người chạy vào máu me đầy mình, dáng điệu của người đó không phải là trong giới võ lâm .

Chu Thất Thất chỉ liếc sơ, không buồn nhìn kỹ. Nhưng đám tiểu nhị và một số thực khách thì lại nhón nháo :

- Vương quản lý, chuyện gì thế ?

- Kẻ nào dám hành hung Vương quản lý của chúng ta thế ? Đánh chết cha nó đi .

Thì ra người bị đánh đó là viên quản lý họ Vương, quản lý cái quán này.

Wương quản lý nói hơi run :

- Tôi ... tôi và lão Lý mập bán thịt heo đang nói chuyện ngoài trước, tụi này nhắc chuyện hồi sớm ấy mà, tụi này nói chuyện cô gái đẹp đi với gã đàn ông như quỷ sứ đó... Gã Lý mập nói chuyện đó đúng với câu : “bông hoa lài cấm bãi cứt trâu” và tôi với hắn đang cười thì có một tên đại hán không biết từ đâu đến xông xộc vào đánh đánh tụi tôi tụi bụi...

Hắn vừa nói đến đó bất chợt ngẩng mặt lên gặp ngay tia mắt lạnh lùng của Chu Thất Thất, đúng là “bông hoa lài” đang đứng chống nạnh trước mặt hắn...

Hắn hết hồn không nói nữa mà cũng không khép miệng lại kịp, thành ra hắn đứng há hốc như phỗng đá...

Chu Thất Thất đưa hai tay gạt ra, những kẻ đứng vây quanh té nhào đùn cục, họ lấm lét bò lét vô góc quán...

Chu Thất Thất ngó gã Vương quản lý, nàng hất hàm :

- Nói nữa nghe .

Wương quản lý lắp bắp :

- Tôi ...tôi ...tôi ...

Chu Thất Thất chụm ngực áo hắn :

- Người bảo ai giống quỷ ?

Wương quản lý tháo mồ hôi hột :

- Tôi ... tôi nói... tôi .

Chu Thất Thất gắt :

- Người đánh mi đó hình dạng ra sao ?

Wương quản lý vẫn còn run :

- A...a... mày rậm, a... mắt lớn... a...

Không chờ hẳn nói hết, Chu Thất Thất xô bật ghế vô tử tiền, nàng phi thân lướt qua mặt bàn riết ra ngoài cửa...

Nàng dòm thấy một người tay xách bầu rượu đang đi nghênh ngang ngoài ấy... Nàng mừng quá kêu lớn :

- Hùng Miêu Nhi , Hùng Miêu Nhi ...

Hùng Miêu Nhi quay lại và hai người cùng chạy tới, cùng nắm lấy vai nhau lắc lia lắc lịa, bộc lộ sự vui mừng vô cùng...

Thiên hạ không dám lại gần, nhưng họ cứ châu đầu dòm chòng chọc...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất không thềm chú ý, họ cứ lo mừng mừng hồi hồi riu rít...

Chu Thất Thất trong hoàn cảnh cùng đường gặp được Hùng Miêu Nhi, lại cũng gặp y như lúc gặp Kim Vô Vọng, đất khách gặp người thân... nàng nắm chặt vai Hùng Miêu Nhi mà nước mắt tuôn dứt nổi...

Qua một phút, nàng cố dần cơn tức tưởi, nói với Hùng Miêu Nhi :

- Thật là hay hết sức, hay hết sức... gặp anh thật là hay hết sức .

Hùng Miêu Nhi cười thật tươi :

- Thật là hay... hay quá... không dè gặp lại cô nương ở chỗ này .

Chu Thất Thất hỏi :

- Mà... mà sao anh lại đến đây ?

Hùng Miêu Nhi cười hất hất :

- Thì... thì đi tìm... tìm cô chứ đi đâu ?

Chu Thất Thất trở mặt :

- Tôi cũng đi tìm anh đây nè .

Hai người lại cùng kêu lên một lượt :

- Thật à ?

Rồi hai người lại cùng bật cười :

- Đi, đi uống một chén đi .

Thế là hai người nắm tay đi vô quán, vừa đi vừa nói vừa cười ...

Lúc bấy giờ vì mừng quá, cả hai không còn e dè gì nữa cả. Người khác nhìn vào y như là thấy quỷ, thấy y như hai con quái vật... Nhưng họ lại dạt ra xa, nhất là gã Vương quản lý thì càng trốn biệt.

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất dắt nhau vô chọn một bàn ngồi xuống. Không có tên tiểu nhị nào dám ló ra, họ cũng không cần, Hùng Miêu Nhi mở nút bầu của mình rót đầy vào hai chén...

Chu Thất Thất cười :

- Thật tôi không dè anh còn tưởng nhớ đến tôi .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Sao lại không ? Gần muốn điên lên đây... Cứ chạy đi tìm càn chứ không chắc có thể tìm được. Cô xem như thế có phát điên được không ?

Chu Thất Thất chu miệng :

- Chính tôi mới không biết làm sao tìm được anh đây, hồi nãy nghe người ta nói, có người đánh thiên hạ ngoài đường, tôi đoán là anh, quả thật đoán trúng phóc .

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Vừa nghe thằng khốn đó nói soi nói mói, tôi biết là hấn nói cô, chịu không nổi, tôi đập hấn một hơi nên thân. Lúc đó ông trời mà nói lên cô như vậy tôi cũng nện luôn .

Hai người lại cười, nhưng cười một lúc lại cảm nghe hơi lụn xuống dần...

Cuối cùng, Chu Thất Thất đành phải hỏi :

- Không biết Trầm...

Nàng ngần ngừ một chút rồi nín luôn...

28. Lại Vào Lao Lý

Thấy nàng ngập ngừng, Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Cô hỏi Trầm Lăng phải không ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Ai hỏi hấn ? Ma vương quỷ sứ hỏi hấn chứ ai hỏi hấn ?

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Cô đi một chút rồi Trầm Lăng cũng đi. Tôi tưởng hấn đi tìm cô về, không ngờ chờ đợi hoài cũng không thấy bóng dáng gì của hấn cả.

Chu Thất Thất hứ một tiếng :

- Cái đồ đó mà anh đợi hấn làm gì ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi đâu phải đợi hấn, tôi đợi cô đấy chứ !

Chu Thất Thất háy mắt :

- Thật à ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Thật chứ sao không thật! Tôi càng đợi càng nôn nóng, rồi lại thêm cái tên Vương Lân Hoa cứ theo hỏi võ công của Trầm Lăng, hỏi lu bù, nào là thầy của Trầm Lăng là ai, lai lịch ra sao ? Hấn lại hỏi tôi làm sao biết, làm sao quen...

Chu Thất Thất xí xí hai ba tiếng :

- Toàn là cái thứ đồ ăn hại !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Vương Lân Hoa cứ theo hỏi riết, tôi đâm chán không muốn trả lời... Nhưng kể cũng còn đỡ, có hấn tôi cũng bớt buồn, tôi chưa định đi, mà có muốn đi cũng không đi được với hấn . May sao ngay lúc đó bỗng có cứu tinh...

Chu Thất Thất hỏi :

- Có Trầm ... có ai ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Người ấy không phải Trầm Lăng .

Chu Thất Thất cự nự :

- Ai hỏi Trầm... ai hỏi hấn mà cứ nhắc hấn hoài...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Hỏi hần là phải chứ sao lại không hỏi ?...

Chu Thất Thất đưa tay đẩy miệng Hùng Miêu Nhi :

- Từ rày về sau tôi sẽ không bao giờ hỏi tới hần nữa mà... Thật mà... anh tin tôi hôn ? Từ nay về sau tôi chỉ nghĩ đến người nào tốt đối với tôi thôi.

Bằng hai bàn tay to kệch cỡm cứng cáp Hùng Miêu Nhi nắm chặt lấy mấy ngón tay búp măng của Chu Thất Thất, hần nhìn nàng chăm chăm... Thật lâu hần cũng không rời...

Chu Thất Thất sặc cười :

- Thế người đến đó là ai, nói tôi nghe coi ?

Hùng Miêu Nhi giật mình tỉnh dậy :

- Ối, cái tên đó chẳng ra cái thá gì hết. Hần đi cái dáng thì xem chừng khinh công cũng khá lắm, thế mà hần cứ vận cái bộ đồ thương buôn xem thấy phải ghét !

Chu Thất Thất hỏi :

- Thế anh có biết hần không ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Tôi không có biết hần. Thấy hần vừa tới là lo to to nhỏ nhỏ với Vương Lâm Hoa một hồi, rồi lại thấy Vương Lâm Hoa hơi biến sắc, quay lại thôi thấy với tôi mấy câu rồi đi theo thằng cha ấy. Họ đi dáng gấp lắm, xem chừng họ có chuyện quan hệ...

Chu Thất Thất cau mày :

- Chữ hần nói giống gì anh không nghe à ?

Hùng Miêu Nhi bĩu môi :

- Đường đường nam tử như tôi mà lại đi nghe lén à ? Cầu mà nói với tôi biết tôi đã nghe chưa...

Và hần lại cười :

- Họ nói nhỏ quá !

Chu Thất Thất cũng bật cười :

- Anh nghe, anh dễ thương ở chỗ đó đó... Anh không bao giờ làm bộ ra vẻ đường hoàng cả.

Nhưng Chu Thất Thất lại cau mày nói luôn :

- Cái lối của Vương Lâm Hoa thật là dễ ghét, cái gì hần cũng làm ra vẻ bí mật. Cho đến việc nói năng của hần , y như không có câu nào là thật cả !

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Ủ, hần thần bí lắm. Trước thì tôi không thấy, nhưng càng giao thiệp lâu càng thấy hần kì cục quá.

Chu Thất Thất nói :

- Những người không đường chính đều là như vậy cả, chỉ có Trầm... Trầm Lăng thì không như thế...

Nàng vụt ửng má và cười nói tiếp :

- Tôi không có nghĩ đến hần đâu, chỉ lấy tỷ dụ thế mà...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi thì... tôi tin tưởng.

Chu Thất Thất nói :

- Các người mới quen với Trầm Lăng nên không biết đấy nhé. Tôi thì tôi biết hắn từ lâu, tôi thấy hắn cũng úp úp mở mở như Vương Lâm Hoa vậy hà. Còn hơn nữa là khác.

Suy nghĩ một hơi, Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Quả có như vậy. Hành sự của hắn làm cho mình khó hiểu lắm. Cứ nói chuyện vừa qua, chuyện mà hắn và Vương Lâm Hoa đấu trí với nhau thì biết... Thật là, mỗi người đều có một ngón, họ giằng một mặt trận kỳ cục rồi rồi cuộc y như họ gặp nhau trên một điểm nào đó. Mà chung qui cũng là bí mật.

Chu Thất Thất nghiêng nghiêng mặt :

- Chứ sao ! Ban đầu tôi cứ tưởng Trầm Lăng hoàn toàn tín nhiệm Vương Lâm Hoa, không dè cái đó là hắn giả đồ !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Xem ra thì chẳng những hắn gạt Vương Lâm Hoa thôi mà hắn còn gạt luôn cả chúng mình... Thật tôi đoán không ra, không biết lai lịch hắn ra làm sao, việc làm hắn ra sao, không biết dụng ý hắn như thế nào nữa...

Chu Thất Thất nhắm mắt :

- Bộ mình anh à ? Luôn cả tôi cũng đoán không ra nổi. Tất cả việc gì của hắn y như là bị hắn bỏ trong cái hầm óc của hắn rồi hắn đập nắp lại kín mít, hổng ai dòm thấy, mà cũng hổng ai dỡ nắp hầm đó được.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Hầm gì ?

Chu Thất Thất bật cười :

- Thì cái hầm bí mật chứ hầm gì nữa !

Hùng Miêu Nhi cũng cười :

- Cô nói chuyện lộn xộn quá ...

Và hắn vụt hỏi :

- Mà hắn làm chi vậy hà ?

Chu Thất Thất trề trề môi :

- Ai biết, có quỷ mà biết !

Nàng chớp chớp mắt nói tiếp :

- Tôi thật không hiểu tại sao trên đời này lại có cái hạng người như thế, y như là không ai tin ai được cả. Giá mà người ta thẳng thắn hết thì tốt quá...

Hùng Miêu Nhi bật cười, thầm nghĩ :

- Cứ nói như cô thì có lẽ thiên hạ loạn hết !

Nhưng hắn lại nói khác đi, sau khi suy nghĩ một lúc lâu :

- Thẳng thắn thật tình là một đức tính tốt, nhưng có một số người trong mang quá nhiều tâm sự, trên vai lại gánh nặng vấn đề trọng đại... họ cần phải có đủ cơ trí, đủ thủ đoạn đối phó với đời. Mình bảo họ cứ phải thật tình sao được ?

Chu Thất Thất nhìn sững vào khoảng trống, tâm tư như là có ít nhiều xáo trộn :

- Anh là con người thật tốt, vẫn còn nói tốt cho người khác...

Và trong khoảng khắc, nàng cảm thấy người thiếu niên có vẻ hơi rùng rú ngồi trước mặt mình thật thì còn dễ mến hơn tất cả mọi người nào có vẻ thông minh thành thị khác...

Nàng chợt nhớ đến Kim Vô Vọng, nàng so sánh giữa người này với người khác, bất giác nàng thở dài sườn sượt...

Không hiểu sao nàng cảm thấy ngoài Trầm Lăng ra, có lẽ Hùng Miêu Nhi là người thiếu niên dễ gần nàng hơn hết...

Nàng ngẩng lên bắt gặp Hùng Miêu Nhi cũng đang dờ mắt ra suy nghĩ. Đôi chân mày rậm rì của hắn cau lại, làm cho vẻ mặt ngang tàng của hắn đậm màu u uất...

Nàng cảm thấy mến hắn nhiều, gần hắn nhiều hơn...

Nàng hỏi nhẹ nhàng :

- Anh đang suy nghĩ gì thế ?

Hùng Miêu Nhi đáp một cách tự nhiên :

- Đang nghĩ về cô !

Chu Thất Thất cười thật ngọt, mấy ngón tay mềm mại của nàng rờ nhẹ lên đôi mày rậm của gã, một tay cầm lấy tay hắn nói bằng một giọng thân thiết :

- Tôi đang ngồi kể bên anh đây, anh còn nghĩ gì nữa ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi đang nghĩ trong suốt những ngày qua cô đã làm những gì, có cô đơn tịch mịch lắm không ...

Đôi mắt xa xôi của hắn dời lại ngay mặt của Chu Thất Thất và Chu Thất Thất cũng đang nhìn hắn ...

Chu Thất Thất mỉm cười :

- Tôi không có cô đơn, tôi có người bầu bạn...

Nàng thành tình nhồm lên nói lớn :

- Không xong rồi...

Đang lúc êm đềm trong tình thân thiết, nàng làm cho Hùng Miêu Nhi giật nảy mình :

- Chuyện gì vậy ?

Chu Thất Thất nói :

- Trong suốt ngày qua Kim Vô Vọng ở bên cạnh tôi , giúp đỡ tôi , ngay bây giờ đang bị Kim Bất Hoán dẫn một đám ác ma theo vây khốn.... Chúng ta phải đi cứu hắn !

Hùng Miêu Nhi vẫn cứ ngồi im...

Chu Thất Thất gắt lớn :

- Có nghe không ? Đi mau !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Thì ra suốt ngày qua hắn cùng đi với cô, bây giờ ngồi đây với tôi cô cứ nghĩ đến hắn ... Hừ... được, được...

Chu Thất Thất lại trở lại mềm dịu, nàng cười , đưa tay vò vò tóc hắn , nói thật

nhẹ :

- Chú bé ngu, gặp anh tôi mừng quá, cái gì tôi cũng quên được hết, nhưng ... nhưng bây giờ hắn đang lâm nạn, mình phải đi cứu hắn mới đúng.

Hùng Miêu Nhi ngẩng mặt :

- Gặp tôi cô mừng thật à ?

Chu Thất Thất nói :

- Thật chứ sao lại không thật !

Hùng Miêu Nhi vụt đứng lên :

- Vậy thì chúng ta đi !

Và hần kéo tay nàng chạy bay ra cửa...

Chu Thất Thất lắc đầu cười :

- Anh thật đúng là trẻ con !...

Hai người cứ như thế chạy riết ...

Một tay nắm Hùng Miêu Nhi , một tay Chu Thất Thất chỉ đường đi. Hùng Miêu Nhi cứ theo tay chỉ, dẫn nàng chạy tới...

Tuyết rơi dày ngập, đường không một dấu vết gì cả, chỉ thấy dấu chân cái đậm cái lợt của Kim Vô Vọng và Chu Thất Thất chạy vừa rồi...

Nhưng khi muốn vào cánh đồng hoang, lại thấy thêm một dấu chân khác nữa. Có lẽ là dấu chân của Kim Bất Hoán ...

Hùng Miêu Nhi chợt dừng lại :

- Không phải rồi !

Chu Thất Thất hỏi :

- Cái gì không phải ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Sao dấu chân đến đây lại có dấu chạy vòng vòng, chắc không phải...

Chu Thất Thất bật cười , thuật lại chuyện bị Kim Bất Hoán rượt theo.

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu rồi lại dẫn nàng chạy tới nữa...

Riết đến một vùng dấu chân loạn bầy chòm nhúm, Chu Thất Thất nói :

- Đúng là tại nơi này !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Có phải chỗ này là chỗ giao đấu đây không ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đúng rồi... nhưng ... nhưng họ đã đi cả rồi. Hay là... hay là Kim Vô Vọng đã... đã bị chúng bắt !

Hùng Miêu Nhi vụt kêu lên :

- Cô xem này...

Nhìn theo tia mắt của Hùng Miêu Nhi , Chu Thất Thất tái mặt... Trên mặt tuyết in lộn xộn vết chân lại có một vũng máu tươi !

Máu loang vào tuyết biến thành một màu hồng nhạt, thêm vào đó, dấu chân dẫm lên, nếu không chú ý sẽ không thể nào thấy rõ được.

Hai người bước lại gần, Hùng Miêu Nhi hốt một nắm tuyết pha máu đưa lên mũi ngửi...

Đôi mày rậm của hần càng nhíu lại :

- Đúng rồi, đúng là máu rồi !

Chu Thất Thất run giọng :

- Như thế này... có phải là... hần bị bại rồi chăng ?

Hùng Miêu Nhi không đáp mà cứ khom mình xuống dòm mãi những dấu chân. Hần dòm một cách kỹ càng, cẩn thận...

Chu Thất Thất không dám làm động, nhưng đợi một lúc lâu nàng đâm bực :

- Người ta lo muốn chết mà cứ ở đó dòm hoài !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Dấu chân này xem qua thì không có gì nhưng nhìn thật kỹ thì hơi lạ lắm !

Chu Thất Thất nghe nói cũng lật đặt khom mình dòm xuống...

Nhưng xem mãi cũng không thấy được gì lạ cả, Nhưng càng không thấy, tính hiếu kỳ càng nổi dậy, nàng lại càng chăm chú hơn nữa, nhưng rút cục cũng không phân biệt được gì...

Nàng ngẩng mặt hỏi :

- Có gì lạ đâu ?

Hùng Miêu Nhi hỏi lại :

- Cô xem không nhận ra gì à ?

Chu Thất Thất ngập ngừng :

- Tôi thấy... in như là...

Thật ra nàng không thấy được gì, nhưng bản tính của nàng vẫn là bản tính không chịu thua cho nên nàng cứ ngập ngừng ngập ngừng như thế...

Cuối cùng, nàng đứng thẳng dậy dậm chân :

- Thôi, tôi chịu, anh thấy gì ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Cô xem thật kỹ nhưng vì thiếu hẳn phương pháp quan sát...

Chu Thất Thất gất :

- Thì anh thấy gì cứ nói ra xem !

Hùng Miêu Nhi chỉ một dấu chân :

- Cô xem, dấu chân này phải có một vóc dáng to lớn mà trong số những người đó, kẻ có vóc dáng cao lớn là...

Chu Thất Thất vỗ tay :

- Phải rồi, của Liên Thiên Vân !

Hùng Miêu Nhi lại chỉ một dấu chân khác :

- Dấu chân này thì so với dấu khác hoàn toàn không giống, vì người này mang thứ giày bằng cỏ. Mà giày cỏ khi thường thường những người xuất gia hay dùng.

Chu Thất Thất nói :

- Như vậy là của Thiên Pháp đại sư .

Và nàng cũng chỉ một dấu chân mà nói :

- Và đây là thứ giày bện bằng giống cỏ chỉ đám ăn mày chúa thường dùng... à à... Kim Bất Hoán ơi Kim Bất Hoán , đây là đôi giày chó của ngươi đây...

Và người lấy chân dậm dậm tan nát dấu chân của Kim Bất Hoán ...

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Ghét ai thì ghét cả dấu chân, cô đáng mền ở chỗ đó.

Chu Thất Thất hỏi :

- Còn ba dấu nữa, tôi xem không ra ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Ba dấu còn lại không có gì đặc biệt... nhưng, cô xem nơi đây sẽ thấy được rõ ràng.

Hắn đưa tay chỉ một dấu chân khác thật sâu, thật rộng, khoảng cách dài mấy thước...

Chu Thất Thất gật đầu :

- Đây là dấu của Kim Vô Vọng và Lãnh Đại, lúc giao đấu nghị lực, hai người đứng một chỗ lâu lắm nên mới có dấu chân như thế.

Hùng Miêu Nhi nói tiếp :

- Nhưng Lãnh Đại bị bại, cho nên dấu chân sâu hơn này là dấu chân của hắn .

Chu Thất Thất vỗ tay :

- Đúng rồi, đúng rồi !

Ngoài miệng tuy nói cho có vẻ khám phá như thế, nhưng trong bụng Chu Thất Thất chuyện nhìn dấu chân này không lợi ích gì cả. Dầu vậy khi nhận biết được một chuyện gì, nàng cũng thấy hài lòng.

Nàng luôn luôn hay nói người ta là con nít, nhưng xét lại nàng lại con nít tổ hơn ai hết.

Hùng Miêu Nhi vẫn trong dáng điệu trầm ngâm :

- Còn có một điều này, Lãnh Đại quanh năm ít hay đi đâu, cho nên trên mặt tuyết còn in rõ dấu giày mới, trái lại Kim Vô Vọng vì phải xông xáo ngược xuôi nên bàn chân nhẵn thín vì dấu giày mòn.

Chu Thất Thất nghe đến điều ấy lại càng thích thú và có vẻ phục chuyện khám phá mới này. Nàng gật đầu lia :

- Đúng... đúng...

Hùng Miêu Nhi lại nói :

- Tất cả dấu chân đều phân biệt được, chỉ còn lại một đó là của Lý Trường Thanh . Còn dấu chân của cô thì khỏi phải nói rồi.

Chu Thất Thất cười :

- Con mèo con, càng lúc thấy anh càng thông minh...

Và nàng đưa tay xỉ vào trán Hùng Miêu Nhi một cái rồi nói tiếp :

- Xí, nghe khen chắc khoái dữ. Xí, thật là con mèo con !

Ba tiếng “con mèo con” thật không có danh từ nào thân mật hơn nữa, và cái xỉ nhẹ của nàng càng bộc lộ sự thân thiết đậm đà hơn nữa...

Hùng Miêu Nhi cảm được cái sự thân thiết êm đềm ấy, hắn cười bằng con mắt như say. Và hắn nói :

- Thật ra thì phương pháp quan sát sự vật của tôi phần lớn là nhờ học của Trầm Lăng ...

Chu Thất Thất vùng nói lớn :

- Anh lại nói tới hắn ... lại nói tới hắn ... tôi nghe là phát ghét !

Thật tiếng “ghét” của nàng trong lúc này đúng với ý nghĩa “ghét” của phụ nữ. Chẳng hạn thương “quéo ruột đi” nhưng vẫn nói “ghét thấy mồ” !

Hùng Miêu Nhi không thấy tâm lý ấy, chỉ thấy Chu Thất Thất phát giận là đâm ngán quá chừng...

Hắn sững một hồi rồi áp ứng :

- Cô không thích thì... sau này tôi sẽ... sẽ không nói ...

Chu Thất Thất gắt :

- Nói nữa thì sao ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nếu còn nói nữa thì tôi ... tôi là thằng chết bầm !

Bây giờ Chu Thất Thất mới bật cười :

- Được rồi, còn vụ dấu chân thì sao nữa ?

Hùng Miêu Nhi chỉ dấu chân Kim Vô Vọng :

- Cô xem, cùng một dấu chân mà có lúc nặng lúc nhẹ, lúc sâu lúc cạn, mà khinh công của Kim Vô Vọng so với năm người kia lại trội hơn hết, nhưng căn cứ vào dấu chân như thế này chứng tỏ càng lúc càng kiệt lực, sợ e Kim Vô Vọng lâm nguy.

Mặt Chu Thất Thất sắc lại :

- Còn có gì... lạ nữa không ?

Hùng Miêu Nhi chỉ một hàng dấu chân :

- Số dấu này mũi dầy cả ra ngoài, chứng tỏ dấu họ rút đi, nhưng thiếu mất dấu của Kim Vô Vọng .

Chu Thất Thất tái mặt kêu lên :

- Như vậy chắc Kim Vô Vọng bị họ khống chế bắt khiêng đi rồi ?

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Sợ e là như vậy !

Chu Thất Thất vụt chảy nước mắt :

- Làm sao ? Làm sao bây giờ ? Lọt vào tay họ thì còn khổ hơn là chết nữa !

Quả thật, tính của Kim Vô Vọng nàng thừa biết, thà chết chứ không thể nhịn nhục được...

Lặng thinh một lúc, Hùng Miêu Nhi nói :

- Số dấu chân này so với lúc mới đến thì nặng hơn nhiều lắm, chứng tỏ dù hạ được Kim Vô Vọng họ cũng bị hao tổn nội lực khá nhiều, nhất là Lãnh Đại và Liên Thiên Vân ...

Chu Thất Thất nói :

- Nhưng riêng Kim Bất Hoán vốn là kẻ không chịu ra sức thì tại sao dấu chân hắn cũng sâu ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Biết đâu tại vì hắn phải vác hay khiêng Kim Vô Vọng cho nên dấu chân phải nặng !

Chu Thất Thất lại nhảy dựng lên, lại dậm nát dấu chân Kim Bất Hoán và lại chảy nước mắt :

- Ác tặc... súc sinh... người ... bọn người nếu dằn vặt hắn thì có ngày nào đó hắn sẽ lóc thịt bọn người từng miếng cho chó xé...

Hùng Miêu Nhi nhìn nàng bằng cặp mắt thương cảm... Không biết tại vì Chu Thất Thất mà đau lòng hay chính mình đau lòng trước cảnh thảm bại của Kim Vô Vọng ...

Chu Thất Thất kéo áo Hùng Miêu Nhi , giọng nàng run run :

- Tôi van anh ... tôi van anh, hãy giúp tôi đi cứu dùm Kim Vô Vọng .

Hùng Miêu Nhi cúi mặt :

- Tôi... tôi ...

Chu Thất Thất chảy nước mắt :

- Trên đời này tôi chỉ có mỗi anh, lẽ nào... lẽ nào anh lại nhẫn tâm...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đi !...

Cứ theo dấu chân đuối riết, Hùng Miêu Nhi nghe lòng nặng như đeo đá, hần không nói một lời, còn Chu Thất Thất thì cứ nắm lấy tay hần , nằng nắm thật chặt.

Dấu chân đi về phía bắc chứ không phải về hướng Lạc Dương... Cứ như thế đến một triền núi. Núi không cao nhưng đứng dưới chân nhìn lên cũng phải nhìn trệt ót.

Hùng Miêu Nhi đứng dưới chân núi ngẩn ngơ...

Chu Thất Thất giật giật tay :

- Lên núi chứ, làm gì ngơ ngơ ở đây ?...

Câu nói tuy có ý trách nhưng giọng nói lại hết sức êm đềm. Có lẽ Chu Thất Thất giờ đây quả thật cảm kích lòng tốt của Hùng Miêu Nhi ...

Hùng Miêu Nhi thấp giọng :

- Tôi đang lấy làm lạ là sau khi bắt được Kim Vô Vọng , nếu họ muốn tra khảo thì phải đưa về Nhân Nghĩa Trang chứ tại sao lại đến đây ?

Họ đi một lúc rồi lại đứng, dòm quanh dòm quẩn bốn phía, đi riết đặng một nơi bằng phẳng, nơi đó có một ngôi đình nho nhỏ cất kiểu bát giác...

Cột đình sơn đỏ, ngói lợp màu xanh, tuyết đơm trắng như bông trông thật là đẹp mắt...

Nhưng dấu chân thì đến nơi đây lại mất, hai người tập trung nhãn lực cố sức tìm tòi nhưng vô hiệu, không tìm ra được một dấu nào cả.

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Lạ nhỉ ? Sao kỳ vậy cà ?...

Chu Thất Thất cũng nói :

- Thật là lạ... Chẳng lẽ đến đây rồi họ bay bổng lên trời ?...

Nhưng nằng lại vỗ rầy reo lên :

- À... thì ra như thế !...

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Cô đoán ra rồi à ?

Chu Thất Thất nói :

- Tình hình này tôi đã có gặp một lần rồi. Đó là lúc tôi cùng Trầm... tôi cùng với Thiết Hoá Hạc, Thắng Vinh, Nhất Tiểu Phật và một số người nữa vào điều tra nơi ngôi cổ mộ. Sau đó lại cũng một hàng dấu chân rồi nữa chùng cũng biến mất. Lúc đó cũng có người nói : “Chẳng lẽ họ bay lên trời hay chun xuống đất !”

Hùng Miêu Nhi nôn nóng hỏi :

- Rồi kết quả như thế nào ?

Chu Thất Thất nói :

- Sau đó mới biết họ đi chồng lên dấu chân khi đến. Nghĩa là họ thụt lùi, cố làm cho không ai theo dõi được...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- A... quả là diệu kế !

Hắn vừa nói vừa lui lại xem xét...

Nhưng chỉ độ vài bước hắn lại cau mày :

- Nhưng lần này... lần này thì không chắc cũng sẽ như thế !

Chu Thất Thất hỏi :

- Tại sao vậy ? Tại sao lần này không như lần trước ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Chuyện ở nơi cổ mộ là gặp phải bọn gian manh xảo trá, tự nhiên họ phải dùng mưu kế quỷ ma, còn lần này đối với bọn Thiên Pháp đại sư thì...

Chu Thất Thất gặng lại :

- Bộ bọn này là hạng người tốt à ?

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Họ tốt hay xấu chúng ta hãy khoan nói, nhưng họ vẫn là những người có danh vọng. Cho dầu có ý gì u ám cũng không là sao thoát được sự hiểu biết của mọi người... Huống chi... họ không thể nghĩ rằng bên sau có người theo dõi... Vả lại, bằng vào sự mệnh danh đường đường chính chính và với võ công của họ , cho dù có kẻ đuổi theo họ cũng không trốn tránh.

Trầm ngâm một chút, Chu Thất Thất nói :

- Câu nói của anh không phải hoàn toàn vô lý. Nhưng nếu theo anh thì chuyện này tại làm sao ? Chẳng lẽ họ bay lên trời thật à ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở ra :

- Thật tình tôi nghĩ chưa ra !

Chu Thất Thất dậm chân :

- Tôi không biết, anh cũng không biết thì...thì... làm sao ? Chẳng lẽ cứ ở đây chờ họ trên trời rơi trở xuống à ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hay là ta lên nữa xem thử...

Ngay lúc đó trên đỉnh núi chợt có tiếng rú thất thanh vọng xuống.

Giọng la vừa như nghẹt họng mà cũng vừa như run sợ :

- Cứu mạng... bố...người ta... cứu mạng !

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất nhìn nhau không ai bảo ai cùng lao lên núi.

Tiếng kêu cứu phát ra từ một cái vực sâu trên gần đỉnh núi, và khi Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất đến đó thì tiếng kêu đã đuối dần.

Tiếng nạn nhân như đã hết sức, vừa rên vừa nói yếu ớt :

- Tôi ... tôi bị... tôi gần rơi xuống rồi... xin ai đó làm phúc kéo lên dùm... trọn đời.. tôi không dám quên ơn...

Nhìn theo chỗ phát ra giọng nói, thấy trên bìa vực sâu có bàn tay bám vào mỏm đá, tay đã nổi gân xanh, xem chừng đã đuối quá rồi...

Chu Thất Thất nín hơi nói với Hùng Miêu Nhi :

- May quá, hãy còn chưa tuột hẳn, chúng ta lên thật vừa.

Và nàng cao giọng kêu lên :

- Đừng sợ... đừng buông tay... chúng tôi đến ngay !

Vừa kêu nài vừa cất chân, nhưng Hùng Miêu Nhi kéo lại :

- Khoan, tôi xem chuyện này...

Chu Thất Thất gắt :

- Cứu mạng như cứu lửa, chần chờ sao được ?

Từ phía đó, tiếng cầu cứu càng lúc lại càng nghe yếu thêm nữa...

Chu Thất Thất giật tay nôn nóng...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tôi xem chuyện này có chỗ...

Chu Thất Thất dậm chân :

- Trời ơi ! Bất luận thế nào phải cứu người ta lên rồi sẽ bàn. Chần chờ để người ta sút tay rơi xuống chết sao ?

Hùng Miêu Nhi định cãi nhưng Chu Thất Thất cứ đẩy bừa lên...

Hắn hơi bực :

- Được rồi, tôi tới cứu, còn cô phải đợi ở đây !

Vừa nói, Hùng Miêu Nhi vừa đẩy Chu Thất Thất lại sau rồi chạy tới khom mình nắm hai tay người ấy...

Chu Thất Thất kêu hỗ trợ :

- Ráng... ráng mạnh lên...

Chưa nói hết lời, thành linh hai bàn tay đang cấu vào mồm đá của nạn nhân vụt lật ngược ra bắt trái vào “uỷên mạch” nơi cổ tay Hùng Miêu Nhi theo phép “phân cân cầm nã thủ”...

Trong lúc bất phòng, Hùng Miêu Nhi bị nắm chặt cổ tay và tức khắc toàn thân tê liệt...

Chu Thất Thất nói chưa hết câu thì nghe Hùng Miêu Nhi rú lên một tiếng, cả thân mình bị giật bắn ra ngoài rơi tòm xuống vực sâu thăm thẳm...

Sự đột biến thành linh, Chu Thất Thất điếng hồn. Nàng nghe như nhiều tiếng sét liên tiếp nổ sát bên tai...

Dư âm tiếng rú của Hùng Miêu Nhi còn chưa dứt thì một giọng cười ằng ặc tiếp liền theo và một bóng người phóng vụt lên...

Trời đã về chiều, cảnh vật bắt đầu u ám, nhưng trên núi cao vẫn còn thấy rõ. Chiếc bóng đó là một người ăn vận theo lối thương buôn với chiếc áo rộng thùng thình, với chiếc nón vành mềm cúp xuống mang tai sùm sụp...

Vừa hơi trấn tĩnh, Chu Thất Thất giận dữ thét lên :

- Ác tặc, trả mạng Hùng Miêu Nhi lại cho ta !

Nàng vừa thét vừa lồng lộn lao tới...

Người thương buôn khẽ nhích qua nửa bước và cười thật nhẹ :

- Con bé, người dám làm dữ với ta à ?

Giọng nói rất hiền và cách nói rất là hoà hoãn, nhưng vừa lọt vào tai Chu Thất Thất thì giọng nói ấy y như một mũi dùi nhọn hoắc... Chu Thất Thất phát run lên, mồ hôi nhỏ xuống như hạt đậu...

Tay chân nàng chợt nghe mềm nhũn, nàng run rẩy đứng yên một chỗ...

Người thương buôn cười :

- Cô bé, cô còn nhận được ta ư ?...

Chu Thắt Thắt run run :

- Người là... người là...

Lưỡi nàng lú lại, xương quai hàm y như cứng lại không nói ra tiếng...

Người thương buồn cười :

- Phải, ta là cô cô thân ái đây... Trời hôm nay lạnh quá, cô cô phải mặc áo bông dày, chắc hơi lạ nhỉ ?

Chu Thắt Thắt run cầm cập :

- Người ... người ...

Người thương buồn cười thật dịu :

- Cô cô đối với cô bé rất tốt, mặc quần áo cho bé, đút cho bé ăn, thế mà bé cứ muốn bỏ đi, bé thật là cô bé thiếu lương tâm...

Hắn vừa nói vừa lừ lừ bước tới...

Chu Thắt Thắt luống cuống thụt lui :

- Ta cầu người ... ta van người ...

Người ấy lại cười :

- Sau khi bé đi rồi, bé có biết đâu cô cô đau lòng như thế nào không ? Cô cô nhớ bé hết sức... Lại đây, lại đây cho cô cô hun một miếng coi nào !

Kinh hãi tột độ, Chu Thắt Thắt lạc giọng :

- Cút đi... cút đi... đồ yêu quái !

Người thương buồn vẫn cười :

- Sao bé lại bảo cô cô cút ? Cô cô đưa bé đi mà, sẽ thay quần áo cho bé, sẽ đút bé ăn...

Đến tiếng sau cùng thì hắn đã đến sát trước mặt Chu Thắt Thắt :

Chu Thắt Thắt rú lên :

- Người bước tới... ta đập người chết !

Sợ quá đâm liều, Chu Thắt Thắt vung tay đẩy thẳng vào giữa ngực hắn ...

Làm sao mà đánh được, Chu Thắt Thắt bây giờ y như một người không còn gân cốt, chưa chắc nàng có thể đập chết được một con ruồi...

Người thương buồn tay nắm lấy tay nàng một cách rất nhẹ nhàng, miệng hắn cứ cười :

- Ngoan đi bé, cô cô cưng...

Chỉ nghe được mấy tiếng Chu Thắt Thắt hoa mắt, nặng đầu rũ xuống hôn mê...

Gió núi phốt mạnh vào mặt, Chu Thắt Thắt giật mình tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, thấy mình đang nằm gọn trong lòng người thương buồn, Chu Thắt Thắt nghe như có một con rắn lạnh bò trong xương sống...

Nàng nói không còn rõ tiếng :

- Buông tôi ra... buông tôi ra...

Nàng định dùng sức đẩy ra, nhưng toàn thân nàng bây giờ đã mềm nhũn như không còn gân cốt...

Người thương buồn cười :

- Bé cưng, ta làm sao buông bé ra được !

Đã bị một lần rồi, cũng tên ác quỷ này trong lớp mù già áo xanh, nàng đã như bị một cơn ác mộng dài khủng khiếp... Bây giờ rõ ràng ác mộng lại kéo về...

Trong óc nàng bây giờ không biết phải dùng danh từ gì để hình dung được sự sợ hãi, kinh hoàng tột độ... Một sự khiếp đảm gấp trăm ngàn lần so với cái chết...

- Không phản kháng được, cũng không vùng vẫy được, nước mắt Chu Thất Thất trào ra...

Nàng run giọng :

- Ta van người ... ta xin người hãy tha cho ta, ta và người không thù oán, sao người nỡ hại ta...

Người thương buồn cười :

- Ta hết sức sẵn sàng cho cô bé, sao cô bé lại nói rằng ta hại ? Ta hại mà ta bằng ẳm bé như thế này sao ?

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Nếu không tha ta thì yêu cầu người hãy giết ta. Nếu người bằng lòng giết ta, thì dù có làm quỷ ta cũng mang ơn người ...

Người thương buồn cười khà khà :

- Giết mà sao lại mang ơn ? Nói đùa à ?

Chu Thất Thất nhắm mắt :

- Thật mà... ta xin thề, ta nói thật....

29. Cùng Chung Hoạn Nạn

Người thương buồn không trả lời, bỗng xóc nàng lên đi thẳng lại bên bờ vực dòm xuống cười khúc khích :

- Cái con mèo ngu si của cô khá lắm, không biết nó dùng móng vuốt vào cái gì mà cho đến bây giờ vẫn chưa rơi hẳn xuống .

Tuy sợ nhưng Chu Thất Thất không dấu được vẻ vui mừng :

- Hẳn chưa chết ư ?

Người thương buồn nói :

- Chưa, hẳn chưa chết, hẳn còn cố bò lên, nhưng tiếc vì hẳn hoài công chứ làm sao mà bò lên được. Đây, cô bé muốn xem thử không ?

Chu Thất Thất thật không muốn xem chút nào cả nhưng nàng chưa kịp nói gì thì người thương buồn đã đưa người nàng ra ngoài miệng vực...

Nàng run rẩy hồi hộp mở mắt ra...

Rõ ràng, dưới vực sâu thăm thẳm mù mù, hai bên vách dựng đứng đá chĩa ra như mũi sắc, có một người đang lơ lửng nhích từng chút một hết sức khó khăn...

Chu Thất Thất choáng váng nhắm nghiền mắt lại van xin :

- Tôi van lạy người, xin người cứu dùm hẳn ...

Người thương buồn cười :

- Cứu hẳn ? Tại làm sao ta lại phải cứu hẳn ?

Chu Thất Thất run run :

- Hẳn vì lòng tốt muốn cứu người nên hẳn mới... bị xuống dưới .

Người thương buồn cười lớn :

- Ta theo các người riết đến đây mới nảy sanh cái kế kỳ diệu này, đâu lại có chuyện ném rồi lại cứu .

Chu Thắt Thắt tức quá thét lên :

- Người là súc sinh... người là ác ma .

Người thương buồn càng cười lớn hơn nữa :

- Đúng. Ta là ác ma. Nhưng tại sao hồi nãy lại chẳng nghĩ ra ? Tại làm sao ở đây có người kêu cứu ? Tại sao người lại xúi hấn lại cứu làm chi ? Có phải người hại hấn không ?

Nhớ lại Hùng Miêu Nhi không chịu mà mình cứ thúc mãi Chu Thắt Thắt nghe lòng như dao cắt, nàng khóc thét lên :

- Hùng Miêu Nhi ... tôi hại anh... tôi giết anh rồi Hùng Miêu Nhi ơi

Từ dưới vực sâu vụt có tiếng của Hùng Miêu Nhi vọng lên :

- Thắt Thắt ... Chu Thắt Thắt , cô ở đâu ? Thắt Thắt có sao không ?

Tiếng kêu bộc lộ cả một sự thất vọng cho mình và lo lắng cho người khác... Thân mình đang gỏi trong cái chết Hùng Miêu Nhi lại còn tâm trí để lo nghĩ cho nàng, quả là một tình cảm không gì đổi được...

Chu Thắt Thắt nghe như ruột mình bị đứt ra từng khúc.

Máu theo nước mắt đầm đìa...

Nàng ráng thét lớn :

- Hùng Miêu Nhi ... Miêu Nhi... anh ở đâu ?

Nàng vừa thét vừa vẩy, cố làm cho mình tuột khỏi tay tên ác ma để rơi xuống vực sâu, để cùng chết với Hùng Miêu Nhi .

Bây giờ nàng chỉ còn mỗi một ước mong được chết mà thôi. Mà phải chết dưới vực này, chết cùng với người đã vì nàng mà chết...

Những chuyện gì khác nàng không còn nghĩ đến nữa.

Nhưng hai cánh tay của tên ác ma y như một cái khuôn sắt, hấn kẹp chặt lấy nàng, không còn cách gì có thể làm cho vọt ra được.

Chu Thắt Thắt rít lên :

- Buông ra... buông ta ra .

Người thương buồn cười ha hả :

- Cục cưng ơi, ta không buông ra đâu. Ta đã biết bao nhiêu cục khổ mới nắm được cưng trong tay thì sao lại dễ dàng buông ra chứ ? Từ nay cô bé đừng nghĩ đến cái chết vô ích .

Chu Thắt Thắt vụt khóc lớn lên :

- Trời ơi. Tại làm sao tôi lại không chết được

Người thương buồn cúi mặt xuống :

- Chết à ? Ha ha... lạ lắm, có người không muốn chết thì lại chết một cách dễ dàng, trái lại, có kẻ muốn chết mà lại rất khó khăn...

Hắn chấm dứt câu nói bằng một tiếng cười rờn rợn và vùng nhấc chân hất một khối đá thật lớn lăn xuống vực...

Tiếng khối đá lăn theo mé vực nghe đã lạnh người rồi, nhưng khi nó xuống tới đáy vực thì một tiếng vọng lên mới thật là khiếp đảm. Tiếp theo tiếng rú từ dưới vực sâu là tiếng kêu đau đớn của Chu Thắt Thắt ở trên bờ, nhưng nàng chỉ kêu được nửa chừng rồi nghẹn cứng.

Không khí hoàn toàn im lặng, sự im lặng của chết chóc, của đau khổ...

Chu Thất Thất đau xót gần như ngất lịm... Trước mặt nàng cứ chập chờn mơ hồ như thấy từ dưới vực sâu, vóc thân vạm vỡ của Hùng Miêu Nhi ... giờ đây chỉ còn một đồng thịt bầy nhầy...

Nàng chết điếng khi khối đá rơi xuống và tiếng rú của Hùng Miêu Nhi ... Toàn thân nàng như cây đóng, nàng không cử động gì được nữa... Mãi một lúc thật lâu nàng mới cảm thấy tên ác ma bỗng nàng đi, nhưng hần đi đâu ? Đã đến nơi đâu ? Nàng hoàn toàn không biết.

Mà thật ra nàng cũng không muốn biết làm gì. Bởi vì một khi đã lọt vào tay tên ác ma này thì bất cứ con đường nàng thì cũng đi vào địa ngục .

Nhưng cuối cùng thì nàng vẫn thấy hần đi ngược trở lên, đi lên đỉnh núi.

Đường đi khắp khảnh quanh co, có lúc không thấy đâu là đường nhưng tên ác ma vẫn đi một cách dễ dàng, y như là hần rất quen thuộc đường đi nước bước ở đây lẫn.

Hần đã đi nhiều lần rồi chẳng ?

Và hần đưa nàng đi đâu ? Không muốn biết nhưng nàng vẫn tự hỏi...

Đỉnh núi hoang vu lại có một rừng thông và khoảng tuyết đứng mấp mờ trong rừng thông ấy chấp choá như có tường cao mái ngói.

Thật là lạ.

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- Đứng lại .

Người thương buồn gặng lại :

- Đứng lại ?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Phải, đứng lại đi. Ta có chuyện muốn hỏi.

Người thương buồn hơi ngạc nhiên :

- Cô có chuyện muốn hỏi ?

Hần dòm xuống mặt Chu Thất Thất , da mặt trắng xanh của nàng chợt có vẻ hồng hào, tia mắt tuyệt vọng của nàng chợt thoáng vẻ đắc ý...

Thật y như kẻ chết đuối vớt được phao. Nhưng Chu Thất Thất trong tình cảnh này đã vớ được cái gì ? Nàng đang nghĩ gì ? Tên ác ma thật thắc mắc.

Chu Thất Thất nói lớn :

- Ta bảo đứng lại thì ngươi phải đứng lại. Ta hỏi thì ngươi phải trả lời. Hiểu chưa ?

Người thương buồn bật cười :

- Cô bé, cô biến thành người xuống lệnh cho ta bao giờ thế ? Cô đang nghĩ một chuyện gì kỳ cục lắm phải không ?

Chu Thất Thất hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta không biết ngươi là ai à ?

Người thương buồn gặng lại :

- Mà nếu biết thì sao ?

Chu Thất Thất nói :

- Ngươi là môn hạ của Khoái Lạc Vương, ngươi có cái họ đôi là Tư Đồ, ngươi là tên ma đầu chuyên đi tìm gái đẹp cho Khoái Lạc Vương. Bây giờ ngươi mang ta đến cho hần, mang ta đến để làm tì thiếp cho hần .

Người thương buôn cười :

- Đúng, nhưng rồi sao ?

Chu Thất Thất nói bằng một giọng trang nghiêm :

- Bây giờ đây nếu người không nghe ta, đến khi ta làm ái thiếp của hần rồi, lẽ tự nhiên ta sẽ có cách... có cách làm cho hần sủng ái...

Những câu nói của nàng tự nhiên là có sự nỗ lực, có một cố gắng hết sức, tuy nhiên, trong tình cảm hiện tại nàng cũng không tránh được ghen ngào.

Nàng cố nén tiếng thở ra, cố tạo một tiếng cười :

- Và nếu ta đã thành ái thiếp của hần rồi, lời nói của ta đối với hần có nhiều hiệu quả... Giả như ta bảo hần giết người thì có lẽ cũng không khó khăn lắm đâu .

Đòn tâm lý của nàng có hiệu lực. Gã thương buôn phải ngẩn người ...

Chu Thất Thất cười nói tiếp :

- Những lời ta nói chắc người không đến nỗi u tối mà nghĩ rằng ra kiếm cách dọa nạt. Không ta nói là làm, và khi làm thì người biết ta có thừa sức. Người cứ tưởng tượng đi, dễ sợ lắm...

Gã thương buôn nói :

- Phải, dễ sợ lắm .

Chu Thất Thất gật đầu :

- Nếu sợ thì người cần phải...

Gã thương buôn vụt cười ngất :

- Cô bé, những việc ấy, những lời nói ấy nghĩ ra được quả là khá thông minh... Cô bé thông minh, có lẽ ta sẽ thưởng cô bé bằng một cái hôn mới được...

Gã cũng thuộc vào loại nói là làm, hần cúi xuống hôn vào mặt Chu Thất Thất.

Chu Thất Thất giận run :

- Người... người... nhớ lời ta nói...

Gã thương buôn không nói, cứ ngửa mặt cười và đi thẳng vào cụm rừng thông. Trong đám thông rừng, một trang viện đồ sộ ra ngoài ý nghĩ của những ai chưa biết. Vòng tường màu hồng cao ngất, mái ngói cong vút rực rỡ, quả là một trang viện hào hoa.

Phía trước không một bóng người, gã thương buôn cứ đi vào một cách tự nhiên, y như trang viện đó của gã .

Chu Thất Thất nhìn trang viện này thật là tuyệt vọng, nàng nghĩ có lẽ đây là sào huyệt của Khoái Lạc Vương.

Hơi ẩm len vào cơ thể, Chu Thất Thất thấy gã thương buôn đưa mình vào một gian phòng khá trang nhã, chính giữa có một lò sưởi lửa hồng rực rỡ... Nhưng bốn bên vẫn không thấy bóng người.

Gã thương buôn bỏ Chu Thất Thất lên một cái phản lót nệm thật êm.

Nàng co quắp lại khi nhìn đôi mắt rực lửa của gã ...

Nàng nhắm mắt lại, tim đập thình thịch. Nàng không dám nhìn đôi mắt kỳ dị của gã .

Trong một gian nhà không một bóng người này, nàng không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra...

Cho đến bây giờ, nàng cũng chưa quả quyết được tên ác ma này là đàn ông hay đàn bà . Nhưng nàng thấy ánh mắt của hần đang đầy rực lửa dục...

Lần này nàng cảm thấy lửa dâm loạn trong đôi mắt hấn rõ ràng hơn lần trước. Lần mà hấn còn trong lột mù áo xanh.

Cũng đôi mắt đó, nhưng lần trước và lần này hoàn toàn khác biệt. Và chính ngay lần này, mỗi lúc lại cũng khác nhau. Thật là kỳ dị, nàng không sao đoán nổi tâm địa của gã .

Nàng nhắm mắt cắn răng chờ đợi. Nàng cũng không biết chờ đợi cái gì ? Nhưng “cái gì” đó nàng biết tất sẽ phát sinh. Và tự nhiên nó hoàn toàn bất lợi, hoàn toàn nguy hiểm cho nàng .

Thế nhưng qua một lúc thật lâu, nàng vẫn không thấy gã thương buôn ác ma động tịnh.

Nàng cắn răng chịu đựng sự căng thẳng tinh thần này, một sự căng thẳng của con người biết trước muôn ngàn nguy hiểm và không có sức đối phó. Nó làm cho từng sợi lông, cọng tóc trong người nàng như dựng đứng lên...

Thình lình, nàng thấy hấn bỏ đi ra. Dáng đi của hấn chậm chạp nhưng không quay lại. Nàng không tin chắc mặc dù nàng đã hé mắt ra dòm.

Nàng thấy bóng hấn đã ra khỏi cửa.

Thật vô lý, sao lại không có chuyện gì cả ? Sao hấn lại bỏ đi ? Nàng thở phào nhưng rồi cơn lo lắng lại cũng kéo về...

Sao hấn đi ra ? Hấn bỏ luôn nàng à ? Sao lại có chuyện dễ như thế được ?

Không , Chu Thất Thất thấy không vô lý gì hết. Nàng đã ở trong tay hấn , bao giờ hấn muốn ra tay lại không được ? Có gì đâu phải vội .

Hay là bên ngoài hấn làm ra vẻ xem mình không ra gì hết, nhưng sự thật những lời hăm dọa của mình khi này đã làm cho hấn không dám vô lễ ?

Không, một ác ma như thế nhất định mình không dọa được hấn đâu... Bây giờ hấn bỏ đi, nhưng biết đâu đó chỉ là thời gian sắp đặt thủ đoạn đối phó ? Chu Thất Thất cứ suy nghĩ lòng vòng, chính cái suy nghĩ không căn cứ ấy đã làm cho nàng lúc sợ, lúc buồn, lúc hi vọng...

Càng suy nghĩ, nàng càng cảm thấy bóng dáng tên ác ma này không giống lắm như mù áo xanh hôm trước .

Hay hấn không phải tên ác ma đó ?

Nhưng rồi nàng lại thấy đúng. Đúng là mù ác ma ấy chứ không phải hai người...

Nàng bắt đầu quan sát, trong gian phòng này, món gì cũng đều là sang trọng cả. Bất cứ thứ gì, từ phản nệm, đến bàn ghế, ly tách, bình hoa... mỗi thứ đều hoa lệ, xinh đẹp.

Nàng kinh ngạc hết sức. Nếu đây là cánh cửa Khoái Lạc Vương thì quả là điều mà không ai tưởng tượng ra được...

Hấn chưa đến Trung Nguyên mà đã âm thầm xây dựng một trang viện như thế sao ? Mà ai bố trí cho hấn ?

Không, tên ác ma ấy không thể có được bộ óc mỹ thuật như thế này...

Hay nơi đây là của Kim Vô Vọng dựng nên ? Kim Vô Vọng thì còn có thể. Họ Kim có lòng tốt, tự nhiên biết thưởng thức cái đẹp, điều đó có thể có lý hơn. Nhưng nếu nơi này là do Kim Vô Vọng thiết lập thì tại sao không nghe hấn nói ?

À, lại có một điều nữa... dấu chân của bọn Thiên Pháp đại sư cũng lại đi lên hướng này. Dấu chân của họ biến mất nơi ngôi đình phía dưới có phải trong ngôi đình có con đường ngầm dẫn lên đây ? Nếu không thì bay đi đâu ?

Nhưng cũng không phải, Kim Vô Vọng đâu có phải hạng bị bắt rồi khai và dẫn về căn cứ, con người đó tính tình như thế, cho dù bị bắt, bị khảo, nhất định không bao giờ nói ra sự bí mật của họ... Mất Chu Thất Thất chột loé lên. Hay là Kim Vô Vọng không bị bắt, ngược lại, số người kia bị Kim Vô Vọng bắt dẫn lên đây ?

Nếu Kim Vô Vọng mà có ở nơi đây thì nhất định nàng sẽ được cứu...

Nhưng, Kim Vô Vọng làm sao lại có thể bắt bốn người ấy được ? Đâu phải chuyện dễ như thế ?

Nàng cứ vòng quanh vòng quanh suy nghĩ, nhưng càng nghĩ, ý càng loạn lên... Đầu óc cứ bị xáo trộn xà ngầu...

Trong lúc tâm trí đang căng thẳng vì suy nghĩ, Chu Thất Thất chợt thấy ngoài cửa có bóng người nhoáng lên... Nàng quay nhanh dòm lại, tại sao cảm thấy bóng người quen quá...

Ai ? Ai mà có vóc dáng quen thuộc thế ?

Nàng đâm ra hốt hoảng không vì sợ sệt mà là do đầu óc quay cuồng...

À... mắt Chu Thất Thất vụt sáng lên...

Nàng nhớ ra rồi, vóc dáng quen thuộc ấy là hình bóng của Lý Trường Thanh .

Vóc người tầm thước uy nghi, thêm chòm râu phơ phất không phải Lý Trường Thanh thì còn là ai nữa ?

Nhưng “Bất Bại Thần Kiếm”, người anh hùng họ Lý sao lại ở đây ?

Nếu quả bị Kim Vô Vọng bắt dẫn về đây thì sao lại có thể tự do như thế ấy ?

Còn nếu ông ta uy hiếp được Kim Vô Vọng, buộc dẫn về đây thì tự nhiên phải chạm mặt với tên ác ma rồi chứ ?

Và nếu thế thì cho dù ai thắng ai bại cũng phải có tiếng động chứ sao lại im rơ như thế ?

Hay là ông ta là đồng bọn với gã thương buôn ác ma ?

Không, không thể như thế. Bằng vào danh nghĩa của ông ta, không thể có chuyện như thế được .

Nếu không như thế thì làm sao lại có chuyện mập mờ ?

Chu Thất Thất lại bắt đầu rối trí...

Sao câu chuyện lại có nhiều nghi vấn như thế ? Sao lại mâu thuẫn nhau như thế ? Một vấn đề càng nghĩ càng thấy không hợp tình hợp lý chút nào cả.

Ý nghĩ của nàng bị cắt đứt khi có hai bóng người đi vào.

Đi đầu là một người ốm nhỏ, áo rộng phủ lợp thướt dưới đất, mặt phủ chiếc khăn đen, hai tay co rút trong thân áo rộng, chẳng những tướng mạo không xem rõ được mà con không hiểu được đó là đàn ông hay đàn bà nữa.

Người đi sau cao lớn, mắt tròn mày rậm, mặt đen như trôn chảo, nhìn qua là biết ngay là một người có sức lực nhưng bất trí.

Biết họ vào đây khó mà có được một ý lành... Nhưng Chu Thất Thất vẫn thét lên :

- Các người là ai ? Vào đây có việc gì ?

Người che mặt nói :

- Là ai cô không cần biết, hãy nghe ta hỏi đã...

Giọng nói của hắn vừa ngắn, vừa lấy giọng trầm trầm y như giả tạo chứ không phải là giọng thật...

Chu Thất Thất nói lớn :

- Nếu người không lấy khăn che mặt xuống thì có hỏi cả ngày ta cũng không nói một câu .

Người che mặt hỏi :

- Cô quả thật như thế à ?

Chu Thất Thất lạnh lùng :

- Người không tin tùy người ...

Người che mặt cười nhạt :

- Đại Hoàng .

Hắn chỉ gọi rồi hất mặt ra hiệu...

Gã có tên Đại Hoàng cười nhe răng trắng nhớn như chó sói, hắn bước lại gần Chu Thất Thất , chụp lấy thân áo của nàng ...

Bị nhấc bổng lên như một con gà, Chu Thất Thất la lớn :

- Người muốn làm gì ?

Gã Đại Hoàng cười sằng sặc :

- Người ấy hỏi cô, cô phải nói, biết chưa ?

Chu Thất Thất rít lên :

- Ta... ta không ...

Gã Đại Hoàng cười sằng sặc :

- Không à ?

Nắm ngón tay của gã như móc sắt bấu vào thân áo của Chu Thất Thất xé toạc một đường...

Chu Thất Thất muốn búng cho hắn một đá, nhưng tay chân nàng mềm nhũn, nàng đành nghiêng răng :

- Hối đi .

Gã che mặt cười nhạt :

- Vậy là được. Chuyện gì lại chịu khổ chứ ? Ta hỏi đây, người có bằng lòng làm tì thiếp thứ hai mươi bảy của Vương gia ta không ỉ

Chu Thất Thất giận dữ :

- Con chó... khốn nạn.

Gã Đại Hoàng thét lớn :

- Người dám hỗn ?

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Ta đã lọt vào tay chúng bây, muốn giết hay muốn làm gì thì làm, tự ý chúng bây, đừng có hỏi bằng lòng hay không gì cả, súc sinh .

Gã che mặt hỏi :

- Thật không bằng lòng à ?

Chu Thất Thất trừng mắt không thềm nói...

Gã che mặt hất hàm :

- Đại Hoàng .

Gã mặt đen đỏ lại nhe răng trắng nhớn và bấu tay lên ngực áo nàng .

Xoạt .

Thân áo hoàn toàn toạc ra bày một thân thể trắng ngần lồ lộ...

Nàng lăn tròn trên chiếc phản thét lớn :

- Ác tặc... lũ chó...

Gã che mặt cười gằn gằn :

- Người có chịu không ?

Chu Thất Thất chảy nước mắt :

- Ta là vật trong tay của chúng bây, chúng bây muốn gì ta cũng không phản kháng được, bằng lòng hay không bằng lòng cũng thế mà thôi .

Gã che mặt lắc đầu :

- Không, khác chứ .

Chu Thất Thất cắn răng :

- Ta... ta...

Gã che mặt hỏi :

- Sao ?

Chu Thất Thất nghiêng răng thật chặt :

- Không bằng lòng, chết cũng không bằng lòng, người bảo tên chó chết đó xé hết quần áo ta đi, lẳng nhục ta đi... ta không bằng lòng thì chúng bây làm gì ta cũng không bằng lòng. Thân của ta dù có bị dơ, lòng của ta cũng không hề chịu theo bọn chó của chúng bây đâu .

Gã che mặt lặng thinh...

Hình như hắn không dè nàng lại có thể trả lời như thế...

Hắn chưa ra lệnh, tên Đại Hoàng cũng chưa ra tay...

Qua một lúc lâu, gã che mặt nói, thật chậm :

- Đại Hoàng, đem nó giam vào trong địa lao, để cho nó suy nghĩ lại.

Lại rơi vào địa ngục. Quả là trời không dành cho nàng một may mắn nào lâu dài...

Đã nói đến địa lao nghĩa là nói đến hầm tối... Mà bất cứ một cái hầm giam nào cũng giống như nhau. Cũng âm u, cũng ẩm ướt... Đối với trang viện hoa lệ bên trên, địa lao này quả là địa ngục.

Tên Đại Hoàng quả là một thứ dã nhân, hắn không biết gì gọi là “thương hương tiếc ngọc”, hắn mang Chu Thất Thất tới miệng hầm rồi quăng bừa nàng xuống bậc đá y như là một bao cát chứ không không phải là người...

Cái ném đó làm cho Chu Thất Thất nghe như xương cốt đều gãy hết, nàng rú lên một tiếng rồi ngất lịm...

Không biết nàng ngất như thế đến bao lâu, đến chừng tỉnh lại thì chợt nghe bên tai có một giọng gọi ngọt ngào quen thuộc :

- Thất Thất ... Thất Thất ... Tỉnh dậy đi... Thất Thất ...

Nàng nghe bên tai mà lại cảm như ở tận đâu đâu, nhỏ lắm, xa lắm...

Giọng nói chứng tỏ con người đã bị quá nhiều hành hạ, đến hồi kiệt lực giọng nói trở thành yếu ớt, mòn mỏi...

Nhưng không vì thế mà nàng không phân biệt được... Nàng nghe rõ ràng giọng nói của con người có bộ mặt khôi ngô, có đôi mắt long lanh, có đôi mày xéch ngược: giọng nói của Trầm Lăng .

Chu Thất Thất vòng tay ôm chặt lấy cổ chàng, run rẩy :

- Trầm Lăng ... phải không ... phải anh đây không ?

Trầm Lăng thở dài :

- Thất Thất, tôi đây. Trầm Lăng đây .

Nước mắt nàng bật trào ra... nước mắt đau thương, nước mắt kinh sợ và nước mắt vui mừng...

Nàng nói bằng một giọng run run :

- Trầm Lãng, đây là thật sao ? Hay là mình nằm mộng ?

Nàng ôm chặt lấy Trầm Lãng, y như để xác nhận đây là sự thật, và sợ mộng đẹp này bị mất đi.

Trầm Lãng thở dài :

- Thất Thất, đây là thật... Thật chứ không phải là mộng đâu .

Chu Thất Thất nói :

- Tôi biết mà, tôi biết anh sẽ đến cứu tôi ... tôi biết anh không bao giờ để bọn ác ma làm nhục tôi ... tôi biết anh nhất định sẽ đến cứu tôi ...

Lặng đi một lúc, Trầm Lãng thở ra :

- Tôi chưa phải đã cứu được Thất Thất ...

Chu Thất Thất run giọng :

- Sao vậy ? Chưa cứu ra... Tại sao... a... anh ... anh cũng bị bắt ư ?

Nhưng Trầm Lãng khỏi phải trả lời...

Chu Thất Thất nhìn quanh, chính Trầm Lãng cũng bị nhốt nơi đây.

Như bị ngọn dao xuyên qua cổ họng, Chu Thất Thất nghe đau nhói, nghẹn ngang...

Nàng sững sờ, toàn thân tê dại như đá gổ...

Trầm Lãng cũng mất đi nụ cười cổ hữu trên môi...

Chàng buồn bã cúi đầu :

- Tôi bây giờ cũng không còn cách gì nữa cả... Tôi bây giờ trở thành vô dụng... Có lẽ Thất Thất ... đã thất vọng rồi... Tôi chết được có lẽ còn hơn...

Chu Thất Thất trào nước mắt :

- Không ... không ... anh không thể chết. Chỉ cần gặp mặt được anh là tôi mãn nguyện, không thất vọng gì cả .

Trầm Lãng nói :

- Nhưng... bây giờ ...

Chu Thất Thất lắc đầu nguầy nguậy :

- Đừng... đừng nói gì cả... Tôi van anh , đừng nói gì nữa cả... Anh ôm tôi đi, ôm thật chặt đi... Tôi không cần gì nữa cả .

Thật vậy, nằm trong lòng Trầm Lãng cái gì nàng cũng đều quên hết.

Cảm tình của Kim Vô Vọng, sự thân thiết của Hùng Miêu Nhi cho đi nữa, cho ai đi nữa nàng cũng quên hết. Nàng chỉ cần gần gũi một mình Trầm Lãng ...

Nàng không phải là người vong ân bội nghĩa, nhưng ân thì đền, nghĩa thì đáp, còn tình nàng , nàng chỉ gửi vào một mình Trầm Lãng mà thôi... Tình của nàng đối với Trầm Lãng đã thâm căn nhập cốt, cho dù trong giờ phút chết đến nơi, nàng cũng có thể vui vẻ bên chàng...

Hầm giam u ám như một ngôi mộ. Khí lạnh toát ra từ chân nền âm thâm như đang gặm lòn sinh mạng của con người... Nhưng nằm trong lòng Trầm Lãng, Chu Thất Thất vẫn thấy địa ngục là thiên đường.

Nàng kể lại những chuyện mà mình đã gặp, chuyện đau khổ, lo lắng, buồn rầu tưởng nhớ... Nàng nói hết cho Trầm Lãng nghe, chừng như nàng cho rằng tất cả những gì trong hoạn nạn nàng đã được đền bồi, sự đền bồi đó là nàng đã gặp được Trầm Lãng .

Riêng Trầm Lãng, chàng cứ cúi mặt thở, trong hoàn cảnh này chàng biết nói gì được nữa .

Chu Thát Thát ngửa mặt nhìn chàng, trong bóng tối lơ mơ, môi nàng khẽ động, bao nhiêu lần muốn nói, nhưng rồi lại làm thinh...

Nhưng cuối cùng không dần được nữa, nàng khẽ hỏi :

- Tại sao ? Tại sao anh lại bị đưa vào đây ?

Trầm Lãng nói :

- Thuốc mê, thật tôi không ngờ, chỉ ghé vào một cái quán nhỏ hẻo lánh uống một ly sữa đậu nành mà cũng có thể bị thuốc mê, một bước sơ sẩy là thành hoạ lớn... Cho đến lúc tỉnh dậy thì mới hay bị nhốt vào đây .

Chu Thát Thát chảy nước mắt :

- Chắc là anh bị họ hành hạ khổ sở lắm... thấy không ... cả giọng nói của anh cũng bị lạc đi... Thật là lũ ác ma khốn nạn...

Trầm Lãng lắc đầu :

- Bây giờ cảm hận cách mấy cũng không làm gì được .

Chu Thát Thát hỏi :

- Nói đi, nói cho tôi nghe đi, họ đã hành hạ anh như thế nào ? Anh chịu đựng đau khổ ra sao ? Nói đi, nói cho tôi biết đi... tôi van anh mà... nói đi .

Trầm Lãng cắn môi làm thinh...

Chu Thát Thát nũng nịu :

- Tôi biết mà, anh không chịu nói, khổ gì anh cũng không nói, anh không phải là hạng người đi kể cái khổ của mình cho người khác nghe... Nhưng đối với tôi ... với tôi anh cũng không nói nữa sao ?

Trầm Lãng ngập ngừng :

- Tôi ... tôi biết nói làm sao ?

Chu Thát Thát nhăn mặt :

- Chứ họ đối xử với anh làm sao ? Họ hành hạ anh làm sao tôi sẽ hành hạ họ như thế... Tôi sẽ hành hạ họ bằng mười lần hơn nữa... sẽ làm cho họ, cho lũ chó đó biết tay tôi...

Rồi nàng vụt làm thinh ngơ ngác một hồi... nàng vùng khóc nức nở :

- Mà bây giờ luôn cả cái chết tôi chết còn không được thì còn mong gì đối với họ, còn mong chuyện báo thù. Thật là tôi ngu quá, tôi điên rồi... tôi ... tôi tức quá...

Trầm Lãng dịu giọng :

- Thát Thát , đừng khóc... thù phải báo được chứ sao không ...

Chu Thát Thát ngẩng mặt lên nín khóc :

- Sao ? Anh có thể ?

Trầm Lãng gật gật đầu :

- Cơ hội, chỉ cần có cơ hội...

Ngay lúc đó, thành linh một vệt sáng từ trên rơi xuống...

Trầm Lãng ôm Chu Thát Thát lắc đầu nhảy tránh qua mấy thước.

Một cái mặt của gã đại hán y như mặt chó mực dòm xuống... Từ dưới hầm dòm lên miệng cách xa gần năm trượng, trông bộ mặt của hắn quả không phải là mặt người ... Chu Thất Thất hét :

- Dòm cái gì ?

Gã đại hán cười nhe răng trắng nhớn :

- Đói hôn ?

Chu Thất Thất quát lớn :

- Đói chết cũng được, cút đi .

Gã đại hán đưa tay cầm một vật quơ qua quơ lại trên miệng hầm hỏi :

- Đây là bánh bột chúng ta để cho chó ăn, có cần không ?

Chu Thất Thất giận dữ :

- Người là chó, chúng bay là chó, là heo chứ ai...

Nhưng miệng nàng đã bị Trầm Lăng lấy tay bịt lại. Và Trầm Lăng ngẩng mặt lên nói :

- Vậy thì xin phiền đại ca ném bánh đó xuống đây .

Gã đại hán cười ha hả :

- Không ăn thì rã ruột, người khôn đó .

Và hắn vung tay, quả nhiên mấy chiếc bánh rơi xuống...

Bánh rơi trúng nền đá kêu côm cốp, chứng tỏ bánh nguội lâu rồi, có lẽ còn cứng hơn đá.

Chờ cho nắp hầm đẩy lại, Trầm Lăng buông tay bịt miệng Chu Thất Thất ...

Nàng có vẻ tức giận :

- Anh ăn miếng bánh đó hả ?

Trầm Lăng nói :

- Cho dầu không ăn thì cũng có chỗ dùng.

Chu Thất Thất ngạc nhiên :

- Dùng vào việc gì ?

Trầm Lăng nói :

- Có cơ hội sẽ dùng.

Và chàng nhặt hết mấy chiếc bánh bỏ vào trong áo...

Chu Thất Thất nhìn chàng trân trối một hồi rồi nàng vụt hỏi :

- Nội lực của anh chưa bị mất à ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Còn tốt.

Chu Thất Thất lộ vẻ vui mừng :

- Hèn gì mà anh nói còn có thể báo thù, phải rồi, chỉ cần nội lực anh đừng mất thì dù chúng mình đến mười tám tầng địa ngục thì anh cũng có thể thoát ra...

Trầm Lăng hỏi :

- Cô tin tôi như thế à ?

Chu Thất Thất nhướng mắt :

- Tin chứ, tin chắc vậy đó .

Nàng bò tới ngồi bệt vô lòng Trầm Lăng ...

Làm thình một lúc nàng lại nói :

- Phải rồi, anh xem tôi có ngơ ngẩn không ? Gặp được anh tôi mừng quá nên quên hết, có một việc quan trọng mà tôi cũng quên luôn.

Trầm Lăng hỏi :

- Chuyện gì mà quan trọng ?

Chu Thất Thất thấp giọng làm như sợ ai nghe :

- Kim Vô Vọng đưa bọn Triễn Anh Tông đến Nhân Nghĩa Trang, nhưng sau khi vào đến cửa, họ bị chất độc mà chết cả. Bọn Lý Trường Thanh bảo đó là thủ đoạn của anh nên họ quyết tìm anh ...

Trầm Lăng hết hồn :

- Có chuyện ấy sao ?

Chu Thất Thất nói :

- Chuyện đó tự miệng họ nói thì có lẽ là sự thật.

Và nàng lại hỏi :

- Anh có thể đoán ra manh mối không ?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Câu chuyện mới nghe thình lình, không dám đoán đại đâu...

Chu Thất Thất nói :

- Tôi dám chắc vụ này do Vương Lâm Hoa làm ra chứ không ai cả. Mà tôi không biết tại sao anh lại đi tỏ ra thân thiện với con người ấy như vậy .

Trầm Lăng cười :

- Mình phải thấy kẻ địch nào chính, phương chi thế lực của Khoái Lạc Vương mạnh lắm, mà Vương Lâm Hoa lại không phải là đồng bọn của hắn. Vô luận thế nào ta cũng không nên một mình phải chịu nhiều mũi nhọn.

Chu Thất Thất nói :

- Tôi thấy hắn còn nguy hiểm hơn Khoái Lạc Vương nữa... Theo tôi thì anh nên tạm thời dừng ra mặt đối địch với Khoái Lạc Vương, mà không để cho mẹ con hắn thông dong như thế ấy .

Suy nghĩ một giây Trầm Lăng nói :

- Thật ra nếu cùng với mẹ con Vương Lâm Hoa khai chiến thì phần thắng cũng không chắc được nhiều đâu .

Chu Thất Thất trờ mắt :

- Anh cứ tăng người lên mà lại giảm giá trị mình xuống như thế. Có điểm nào anh yếu hơn Vương Lâm Hoa đâu, và hắn có việc nào tỏ ra hơn anh được chứ ?

Trầm Lăng thở ra :

- Việc nào khác hơn thì khoan nói, chỉ nói tài lực, vật lực thôi tôi cũng không bằng một góc của hắn... Tiền tài thế lực là một vấn đề khá mạnh, làm sao có thể hơn họ được. Người của họ đông, phương tiện của họ nhiều, lấy việc trong chiếc quán nhỏ mà họ cũng có người bỏ thuốc mê bắt được tôi đây cũng đủ cho mình thấy rõ điều đó. Chỉ tiếc vì mấy ngày trước tôi xem nhẹ nó quá...

Chu Thất Thất nói :

- Tiền tài mà có gì phải lo. Tôi có ...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Cô có thì tôi có làm gì được ?

Chu Thất Thất nói :

- Tôi có thì anh có chứ .

Trầm Lăng có vẻ không bằng lòng :

- Tôi đâu phải là hạng người có thể tiếp nhận tiền như thế .

Chu Thất Thất cố nói :

- Chứ tôi có tiền chẳng lẽ...

Trầm Lăng khoát tay :

- Thôi, đừng nói nữa .

Chu Thất Thất làm thinh lúc lâu, rồi nàng nói giọng buồn buồn :

- Cứ tạm nói rằng của tôi anh không thể nhận được đi, nhưng trong cuộc tranh chấp hiện nay, tôi cũng có một phần bốn phần, có tiền xuất tiền, có sức ra sức, tôi không thể góp những gì tôi có cho đại cuộc vô lâm sao ?

Trầm Lăng nói :

- Nhưng tôi làm sao bảo...

Chu Thất Thất chặn lời :

- Con người muốn làm chuyện lớn thì không nên câu nệ tiểu tiết. Nếu một việc nhỏ như thế mà anh giải quyết không thông thì lên núi làm hoà thượng cho rồi, còn nói đến chuyện thiên hạ làm gì .

Trầm Lăng lúng túng :

- Cái đó... cái ấy...

Chu Thất Thất sắc cười :

- Ấy đó, ấy đó gì ? Kể như anh bị tôi thuyết phục một việc rồi nhé. Cho anh biết, cha tôi tuy cũng có hơi nhỏ nhen, nhưng cứng tôi lắm, bởi vì các anh chị lớn tôi đều có gia sản giàu có, chỉ riêng tôi chỉ biết tiêu chứ không biết làm ra tiền...

Trầm Lăng cười :

- Nói đúng quá .

Chu Thất Thất xì một tiếng dài :

- Nghe người ta nói nè... Sở dĩ cha tôi đem cả gia tài mà không đứng ra chia bầy, để cho một mình tôi là tại vì thế, và anh nhớ rằng nó không phải là nhỏ đâu nhé.

Trầm Lăng nói :

- Hèn nào người trong giang hồ đều gọi cô là thiên kim tiểu thư .

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Đừng có ghẹo người ta, để người ta nói cho nghe...

Trầm Lăng cười :

- Thôi, thôi... nói đi.

Chu Thắt Thắt điểm điểm ngón tay :

- Này nhé, số gia tài đó, thưở mười hai tuổi tôi đã được tự do xài rồi, nhưng dù sao còn để trong nhà ông, mình xài thấy bất tiện quá, cho nên tôi tìm cách này cách nọ làm cho ông giao hết cho tôi, sau đó tôi lại dời sang nhà người chị ba tuốt luốt .

Nàng cười và nói tiếp :

- Anh rể thứ ba của tôi là người Sơn Tây, rất giỏi tính toán buôn bán, mà lại sợ tôi lắm. Tôi đã nói rõ với anh ấy trước là tôi không cần đến lời làm ra bởi số vốn của tôi, nhưng khi cần chi dụng thì phải trao lệ cho tôi ...

Trầm Lãng hỏi :

- Anh rể thứ ba của cô có phải “Lục Thượng Đào Chu” Phạm Phần Dương không ?

Chu Thắt Thắt trở mắt :

- Lạ nhỉ, sao ai anh cũng biết hết vậy ?

Trầm Lãng cười :

- Những kẻ thành danh chốn giang hồ ít có ai mà tôi không biết, huống chi cái con người giỏi múa cây quạt sắt ấy thì làm sao lại không biết được .

Chu Thắt Thắt vỗ tay :

- Giỏi, cho anh là giỏi đó. Bây giờ tôi nói cho anh biết một điều này nữa, là do lời ước hẹn, thì nếu có tín vật của tôi trong tay thì bất cứ nơi nào, trong ba mươi bảy phố trong bốn tỉnh cũng đều có thể muốn lấy bao nhiêu tiền, bất cứ bao giờ cũng được.

Trầm Lãng hỏi :

- Sao hắn lại có thể tin cô như thế ?

Chu Thắt Thắt cười :

- Tiền của hắn tuy không ít, nhưng tôi thì lại nhiều hơn hắn thì làm sao hắn lại dám không tin tôi chứ .

Trầm Lãng hỏi :

- Như vậy tín vật đó chắc cô luôn giữ chặt trong mình ?

Chu Thắt Thắt cười :

- Tín vật của tôi là cái gì không ai đoán nổi cả. Tín vật ấy luôn luôn ở trong mình tôi, ai muốn cướp cũng không cướp được .

Trầm Lãng ngạc nhiên :

- Ở trong mình cô ?

Chàng ngạc nhiên cũng phải, vì quần áo của nàng đã từng bị người xé rách, thay đổi, nếu tín vật ấy cất trong mình thì làm sao còn được ?

Chu Thắt Thắt cười :

- Ở trong mình tôi chứ đâu, chính tôi ...

Trầm Lãng khoát tay :

- Đừng nói cho tôi biết .

Chu Thắt Thắt nói :

- Chẳng những nói cho anh biết, mà còn trao nó cho anh nữa.

Trầm Lãng lắc đầu :

- Không , tôi không ...

Chu Thất Thất trừng mắt :

- À, anh tính nuốt lời hả ? Vừa rồi anh đã bằng lòng, vả lại vì cần phải thắng địch thủ để mưu sự an toàn cho toàn thể võ lâm , anh dùng nó đâu có phải là bất chính .

Trầm Lăng đuối lý làm thinh...

Chu Thất Thất nói thật nhỏ :

- Hai cái hạt châu tôi đeo ở lỗ tai tức là tín vật, hai cái hạt châu này coi thì tầm thường nhưng hai mặt của hạt châu đều có khắc dấu. Bên trái chữ “Chu”, bên phải hai chữ “Thất Thất”. Cầm tín vật này có thể lấy được ít nhất là bảy mươi vạn lượng hoàng kim. Nhớ vàng ròng chứ không phải bảy mươi vạn lượng bạc đâu nhé. Với số đó sẽ làm được nhiều việc lắm .

Số vàng quá lớn làm cho Trầm Lăng cũng phải ngạc nhiên, vì với số vàng này thật có thể muốn làm chuyện gì to tát cũng được cả.

Chu Thất Thất cười :

- Vật quý giá như thế ở trong mình tôi , thế mà tiếc cho cái bọn đã từng bắt giữ tôi lại không bao giờ để ý .

Trầm Lăng gật gù... Đúng là vật không đáng để ý. Người con gái dù sang dù hèn cũng đều có đôi hoa tai, huống chi đôi hoa tai của Chu Thất Thất đeo không phải là kim cương mà là hột đá mài quá tầm thường. Nói là hạt châu là vì đeo tai rồi gọi quen miệng, chứ thật ra phải gọi là hột đá mài mới đúng...

30. Cạm Bẫy Giăng Giăng

Không thể cãi được với Chu Thất Thất , Trầm Lăng đành phải nhận lấy chiếc vòng hột đá.

Thật ra lấy là vì không từ chối được, chứ Trầm Lăng cũng chưa nghĩ sẽ lấy tiền để dùng vào việc gì...

Chu Thất Thất cười :

- Vậy mới gọi là cậu bé ngoan chứ... Nhưng nhớ rằng hoa tai mà ở trong mình người đàn ông là chuyện dễ dẫn tới sự chú ý của thiên hạ lắm đấy nhé. Phải ráng mà cẩn thận.

Trầm Lăng hỏi :

- Có lẽ cô không được yên lòng ?

Chu Thất Thất nói thật dịu dàng :

- Sao lại không ? Đừng nói đến hoa tai, mà luôn cả thân thể và sinh mạng của tôi giao cả cho anh tôi cũng yên lòng. Phải nói là rất yên lòng mới đúng.

Cùng một lượt với câu nói, nàng dựa mình vào lòng Trầm Lăng, có lúc nàng tức không có cách nào làm cho thân mình trở thành một chất lỏng để có thể hoà vào làm một với Trầm Lăng , để cho không một lúc nào rời ra được...

Và bỗng nhiên nàng muốn cảm ơn tên ác ma, nhờ hắn mà giờ đây nàng được nằm trong lòng Trầm Lăng ...

Nàng chìm đắm mơ mộng như thế không biết bao lâu, chợt nghe Trầm Lăng kêu lớn :

- Nước... nước ...

Nàng hơi giật mình, nhưng chợt nhớ có lẽ Trầm Lăng có dụng ý...

Trầm Lăng kêu một hồi nắp hầm xịch mở ra...

Gã đại hán có bộ mặt chó sói thò mặt xuống :

- Cái thằng tiểu quỷ, la lối om sòm gì đó ?

Cái thằng chó chết đó lại dám gọi Trầm Lãng là tiểu quỷ ? Chu Thất Thất tức muốn phát điên, nàg dợm chửi thì lại bị Trầm Lãng bịt miệng ...

Thật là lạ, chẳng những Trầm Lãng không giận mà lại còn cười :

- Tại hạ miệng khát muốn chết đây, xin phiền huynh đài cho chén nước .

Gã đại hán mặt sói cười khi khi :

- Nước cho người uống thì không có, chỉ có nước cho heo uống, có uống được không ?

Trầm Lãng cười :

- Xin có nước thôi, nước gì cũng được .

Gã đại hán cười khi khi :

- Tốt, chờ một chút .

Gã coi bộ rất cẩn thận, gã đẩy nắp hầm lại rồi mới ra đi...

Trầm Lãng buông tay, Chu Thất Thất tức quá nói :

- Tại... tại... sao anh lại chịu được như thế chứ ?

Trầm Lãng nói nhỏ :

- Nhấn nạy một chút, đợi xem...

Cửa nắp hầm lại mở, gã đại hán mặt chó sói thông cây trúc xuống, đầu cây cột một cái thùng thiếc, gã cười khi khi :

- Đó, muốn uống thì thọc mỏ vào, ta cho heo uống cũng thế đấy...

Trầm Lãng đứng dậy vẫy tay...

Một luồng gió mạnh từ tay chàng bắn thẳng lên trúng ngay đầu gã đại hán đánh bốp một tiếng...

Gã đại hán mặt sói rú lên một tiếng nhào tuốt xuống hầm... Chu Thất Thất dòm lại thấy thứ ám khí của Trầm Lãng dùng chính là cái bánh bột cứng như đá mà gã liệng xuống bảo ăn khi nãy...

Trầm Lãng điểm vào huyết đạo của gã đại hán và lượm lấy cây trúc, thì chợt nghe trên miệng hầm có tiếng quát :

- Chuyện gì vậy ?

Trầm Lãng lại vung tay, một cái bánh bột lại tung lên, lại một người rơi xuống...

Trầm Lãng một tay xốc lấy Chu Thất Thất, một tay cầm cây trúc chống một cái mạnh lấy đà...

Chu Thất Thất nghe vù một cái và nàg vội nhắm mắt, đến khi mở mắt thì thấy đã đứng trên miệng hầm...

Bên trên là một gian nhà nhỏ, trên chiếc bàn có rượu thịt, nhưng người ăn uống thì có lẽ đã xuống hầm...

Chu Thất Thất mừng quá kêu lên :

- Giỏi quá, anh giỏi ghê .

Trầm Lãng khoát tay hạ thấp giọng :

- Đừng nói lớn, mình chưa thoát khỏi chỗ nguy hiểm đâu .

Chu Thất Thất gật đầu...

Nhưng vẫn không nín được, nàg nói nho nhỏ :

- Anh là kẻ thông minh nhất trên thiên hạ ghen, hèn gì mà tôi ưa anh quá .

Trầm Lãng mặt lạnh như đồng, y như chàng không nghe thấy lời lẽ và thái độ đáng yêu của cô gái ...

Chu Thất Thất cụt hứng làm thinh.

Trầm Lãng đi lẹ ra cửa, hé dóm ra ngoài và vọt ra luôn. Bên ngoài là một dãy hành lang dài nhưng không thấy bóng người nào cả.

Chu Thất Thất nói nhỏ :

- Vận khí của mình thật là hên, bọn chúng chết ráo trọi rồi .

Trầm Lãng làm thinh quẹo qua phía trái, nhưng vừa bước tới mấy bước thì chợt nghe phía đầu đằng kia có tiếng chân đi lại và có tiếng nói :

- Sao lại đem nó nhốt chung với Trầm Lãng ?

Giọng nói ồn ồn lơ lớ chính là giọng nói của Kim Bất Hoán ...

Và có tiếng trả lời :

- Chỉ có một cái hầm, không nhốt ở đó thì nhốt đâu ?

Giọng nói này nhộn mà ngắn ngủn, đúng là giọng nói của người che mặt lúc vô nói chuyện với Chu Thất Thất ...

Trầm Lãng dừng bước...

Chợt nghe có tiếng nói đằng sau :

- Chúng ta đến hầm giam xem .

Giọng nói lần này như trâu rống, chính là giọng nói của “Khí Thôn Ngư Đẩu” Liên Thiên Vân ...

Bây giờ thì tấn thối lưỡng nan, tới cũng có người, lui cũng có người, Trầm Lãng mím môi do dự...

Chu Thất Thất gất nhỏ :

- Sợ cái gì ? Cứ đánh liều với họ...

Trầm Lãng nghiêng răng bồng lấy Chu Thất Thất tận dụng toàn lực lao mình tới trước...

Thật là một thân pháo kì dị, Trầm Lãng nhún chân một cái thì thân ảnh đã như một mũi tên xé gió. Mặc dù bận phải bồng Chu Thất Thất, nhưng có lẽ đây là lần thứ nhất trên đời Trầm Lãng tận dụng khinh công ...

Bọn Kim Bất Hoán, Liên Thiên Vân vừa mới quẹo qua chợt thấy bóng người xé gió như tên bắn, cả bọn kinh hoàng nhảy tránh sang một bên.

Thật là trong đường tơ kẽ tóc, Trầm Lãng xẹt ngang trước mặt mọi người và không hề quay đầu lại, cứ phóng mình chạy thẳng...

Kim Bất Hoán la lên :

- Trầm Lãng chạy rồi.

Liên Thiên Vân gầm như cộp :

- Đuổi theo .

Tiếp liền theo là tiếng gió khua ào ào vang động phía sau.

Nhà lạ, không quen đường, phần thì trong cơn nguy cấp Trầm Lãng cứ cắm đầu chạy thẳng chứ không phân biệt được phương hướng, đến chừng nhận ra thì lối hành lang đó bít đầu...

Cũng may, tận đầu phía trái còn có cửa, chàng đánh liều lao vào ngõ ấy.

Đám người phía sau bám riết... Và càng đuổi khoảng cách càng gần...

Phần không thuộc đường, phần vướng víu bởi Chu Thất Thất, Trầm Lãng chỉ lẹ được lúc phát đi, nhưng về sau phải chậm dần...

Liên Thiên Vân hét lớn :

- Đứng hòng thoát khỏi .

Kim Bất Hoán vừa rượt theo vừa cười hô hố :

- Bữa nay ngươi có mọc cánh cũng không trốn được, ngoan ngoãn bó tay chịu trời đi .

Trầm Lăng đã lọt vào trong cửa, Chu Thất Thất vùng vằng :

- Đáng liêu với chúng đi .

Trầm Lăng làm thinh, ngó thấy phía trước trong phòng này có khung cửa sổ, bên trái còn một khung cửa lớn, chàng do dự một giây, vội xách ghế ném ra cửa sổ, còn chính mình thì lẹ làng lên vô cửa lớn...

Chiếc ghế tung ra cửa sổ đánh “bình” một tiếng thì bọn Liên Thiên Vân, Kim Bất Hoán đã vô tới, Trầm Lăng nép bên cánh cửa lớn nín hơi...

Nghe Liên Thiên Vân quát hỏi :

- Nó chạy ngõ nào ?

Kim Bất Hoán nói :

- Có lẽ nó đã nhảy qua cửa sổ .

Liên Thiên Vân hần học :

- Nó chạy mau quá, theo đi .

Liên theo là tiếng khua tà áo lao xào phóng qua cửa sổ...

Trầm Lăng thở phào nói nhỏ :

- Mình trở ra con đường hồi nãy rồi sẽ tính, họ theo không kịp đâu .

Chu Thất Thất nói :

- Hay quá, kể hay quá . Hồi nhỏ tôi chơi cút bắt cũng làm như vậy đó .

Trầm Lăng suýt chút nữa đã bật cười. Trong hoàn cảnh nguy cấp mà còn nhớ tới vụ chơi cút bắt hồi nhỏ thì thật là quá vô tư...

Chàng lắc đầu :

- Đúng là “thiên kim tiểu thư” .

Chu Thất Thất cười nhỏ :

- Thiên kim gì ? Tại ở bên anh tôi không biết sợ đấy chứ .

Trầm Lăng vừa cười vừa đẩy cánh cửa ra...

Nhưng chàng tái mặt...

Bọn Liên Thiên Vân, Kim Bất Hoán và gã đại hán bận áo dài lúc vô phòng Chu Thất Thất đã đứng sững bên ngoài...

Kim Bất Hoán cười ha hả :

- Ngươi tưởng bọn ta đi rồi à ? Hà hà... làm sao qua mặt được Kim Bất Hoán này mà hòng làm kẻ dương đông kích tây ?

Liên Thiên Vân gầm như trâu rống :

- Ngươi còn muốn chạy đi đâu ?

Gã mặc áo dài lướt thướt che mặt vải đen gần gần :

- Hãy ngoan ngoãn bước ra chịu trời .

Trầm Lãng nghiêng rằng bước ra một bước, nhưng lại thụt vô thật lẹ đóng sầm cửa lại, cài then.

Bọn Kim Bất Hoán đứng người cười hô hô, họ không phá cửa mà lại nghe tiếng ống khoá khua rổn rảng...

Gã mặc áo xanh cười nhạt :

- Nhà này bốn phía toàn là đá xanh cốt sắt, nó còn kiên cố hơn hầm giam thập bội, các người cứ yên lòng ở trong ấy mà chết, đừng tính chuyện đào tẩu chi mắc công .

Kim Bất Hoán cười hô hô :

- Chờ cho bao giờ các con đói rữ không còn ngo ngoe được rồi lão gia sẽ vào, còn rượu thịt đây, chúng ta đợi thêm vài ngày nữa vậy .

Tiếng cười tiếng nói xa dần rồi mất hẳn...

Trầm Lãng lấy tay gõ vô vách, chàng thở dài...

Gã áo dài nói thiệt, phòng này xung quanh quả là bọc sắt .

Chu Thất Thất cần nhằn :

- Chúng nó có ba người, lại không phải là đối thủ của anh, vừa rồi không chịu đánh họ, để bây giờ...

Nàng thở ra không nói tiếp...

Trầm Lãng lắc đầu :

- Vừa rồi nếu đánh liều với họ, hơn thua chết sống chẳng nói chi, nhưng ... nhưng còn có...

Chu Thất Thất làm thinh một lúc chợt khóc oà...

Trầm Lãng dịu giọng :

- Thất Thất, nín đi. Thôi, kể như ... như tôi tính sai một nước cờ mà .

Chu Thất Thất dậm chân :

- Không, anh không có tính sai... không có sai... anh chỉ vì tôi, tôi thật đáng chết... tôi thật vô dụng .

Vuốt tóc nàng, Trầm Lãng an ủi :

- Đáng chết phải là tôi... đối với tôi, Thất Thất đã gởi trọn lòng tin, thế mà tôi lại không cứu được Thất Thất, tôi mới là vô dụng. Đáng lý Thất Thất phải mắng tôi mới vừa .

Chu Thất Thất nghẹn ngào :

- Thôi. Tôi van anh, anh nói thế làm cho tôi đau lòng lắm. Anh nên biết bất luận thế nào, nhất quyết tôi không phiền trách gì anh cả.

Phòng này y như là một phòng ngủ, có bàn ghế mà lại có một cái giường thật rộng, Trầm Lãng đặt Chu Thất Thất nằm trên giường và chàng lộ vẻ buồn :

- Tôi bây giờ thật là nát ruột khi thấy Thất Thất yếu đuối mà tôi không biết làm sao cứu thoát... Gian phòng này có lẽ là mộ địa của chúng ta rồi .

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Không, chúng ta cần phải phấn chấn, anh ...

Trầm Lãng thở dài :

- Theo tình trạng này có phấn chấn cũng không làm sao có cách thoát được. Tôi không thể lừa Thất Thất bằng lời an ủi vu vơ...

Chu Thất Thất cúi đầu tức tưởi...

Trầm Lãng hỏi :

- Tôi không thể cứu Thất Thất, để Thất Thất phải chết ở đây, Thất Thất có trách tôi không ?

Chu Thất Thất lau nước mắt nhìn chàng :

- Làm sao lại trách anh ? Nếu tôi phải chết bây giờ thì cũng đâu phải tại anh ?

Và nàng lại nở nụ cười khô héo :

- Huống chi, nếu được chết chung một chỗ với anh thì là một điều thoả mãn nhất của tôi rồi .

Trầm Lăng buồn buồn :

- Nhưng tuổi Thất Thất còn nhỏ... Thất Thất còn...

Chu Thất Thất đập tay xuống giường gất lên :

- Phải rồi, tuổi tôi còn nhỏ, tôi không muốn chết... Tôi muốn được cùng anh sống hoài ở đây, không cần gì nữa hết, nhưng ...

Nàng vụt nín thình...

Vì đột nhiên cảm thấy nội lực mình khôi phục lại, nàng đập tay xuống giường có tiếng dội khá lớn...

Nàng mừng quá nói lớn :

- A ... thứ thuốc mê này không giống như lần trước, sức thuốc lần lần tan mất, ngay bây giờ tôi có thể cử động được rồi .

Nhưng nàng lại buồn buồn :

- Bây giờ thì quá muộn rồi... có cử động được cũng chẳng làm gì được nữa...

Lặng thình một lúc lâu, nàng lại nói :

- Dù sao cũng cảm ơn trời Phật để cho tôi có thể cử động được trong lúc này...

Trầm Lăng hỏi :

- Nhưng như thế cũng có ích chi ?

Chu Thất Thất cúi mặt e thẹn :

- Biết rằng chúng ta không thể thoát được, nhưng khoảng thời gian trước khi chết vẫn là thì giờ cũng chúng mình .

Giọng nàng hơi run run, nhưng không phải trạng thái sợ sệt mà là trạng thái của người thiếu nữ quyết định trao gởi cả đời mình cho người yêu.

Trầm Lăng cắn môi :

- Thất Thất ...

Nhưng Thất Thất đã quàng tay qua cổ chàng... một sức mạnh kỳ diệu của ái ân đã làm cho Trầm Lăng xiêu lảo và cùng nàng ngã xuống chiếc giường êm ấm...

Chu Thất Thất nói sát vào môi chàng :

- Hiểu không ? Ngu, anh ngu đáng thương của em... Trong giờ phút cuối cùng này, tất cả những gì của em là của anh tất cả

Cả hai cùng im lặng, họ gởi hồn vào biển ái nguồn ân.

Trong khoảng khắc thiêng liêng nhất của đời người, cho dù trước khi chết họ cũng không bị một ngoại cảnh nào chi phối...

Họ đắm mình trong vũ trụ yêu đương, một vũ trụ mà không có một bóng người nào khuấy nhiễu, họ chỉ còn mơ màng lắng nghe nhịp tim cùng hoà một điệu đàn...

Yêu là tự nguyện hiến dâng, sẵn sàng thu nhận. Trầm Lãng và Chu Thất Thất đã đi đến tận cùng của yêu đương... Chỉ còn một chút nữa thôi là họ sẽ ràng buộc suốt đời...

Và cuối cùng, phút ấy cũng sắp đến, bàn tay của Trầm Lãng rời cổ nàng và lần lần xuống thân nàng ...

Đang lúc mê mê vì lửa yêu đương, Chu Thất Thất chợt lặng im...

Bàn tay của Trầm Lãng vừa đụng đến chân nàng, nàng chợt cảm thấy xao động lạ thường, nhưng sự xao động đó lại vô cùng quen thuộc.

Chu Thất Thất vụt cắn mạnh vào môi Trầm Lãng và co chân đạp thốc lên... Trong lúc bất phòng Trầm Lãng ngã xuống giường, chàng lồm cồm chỗi dậy kêu lên :

- Thất Thất, điên rồi à ?

Chu Thất Thất vùng dậy nghiêng rằng :

- Người không phải là Trầm Lãng.

Trầm Lãng trở mặt :

- Cô điên rồi à ? Tôi không phải là Trầm Lãng thì là ai ?

Chu Thất Thất trầm giọng :

- Súc sinh, ác tặc... Người là loài vô sỉ, là loài trâu chó... Ta biết người không phải là Trầm Lãng .

Trầm Lãng ngơ ngác :

- Chứ là ai ?

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Vương Lâm Hoa. Người là ác tặc, người là súc sinh. Hừ, may mà ta biết, nếu không đời ta đã ô uế rồi... Nếu không, thật là oan cho Trầm Lãng .

Trầm Lãng cười ngơ ngẩn :

- Tôi là Vương Lâm Hoa ?

Chu Thất Thất giận dữ :

- Vương Lâm Hoa, người hạ độc kế để hại ta... Người lừa ta để đoạt tiền, người còn muốn lừa ta để đoạt trinh tiết của ta nữa. Nhưng người thất bại

Trầm Lãng hỏi :

- Tôi mà lại lừa cô ?

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Tuy người tự biết thuật dịch dung của người giỏi, nhưng người cũng thừa biết ta và Trầm Lãng đã gần gũi nhau nhiều, cho nên người dàn cảnh gần ta trong bóng tối u ám, để cho ta khó nhận ra... Nhưng người vẫn không làm được như ý muốn .

Nàng nghiêng rằng kèn kẹt và nói tiếp :

- Người không nhái được giọng nói của Trầm Lãng, nên làm bộ bị giam cầm hành hạ cho khan tiếng... Hừ, sau khi dịch dung không thể cười mỉm miệng được cho nên luôn luôn làm bộ trầm trầm buồn bã, nhưng người lắm, ta và Trầm Lãng đã từng gặp nguy cơ, miệng hắn vẫn luôn luôn mỉm cười, không lúc nào mà hắn không cười được .

Trầm Lãng gặng lại :

- Thật à ?

Chu Thất Thất gằn gằn :

- Còn nữa, người đã lên khỏi miệng hầm là có thể thoát được, nhưng người không chịu thoát, người chờ ta lại sức...

Trầm Lãng hỏi :

- Còn gì nữa ?

Chu Thất Thất hừ hừ hai ba tiếng :

- Gã mặt chó có muốn cho người uống nước thì sao không dùng dây mà dùng cây ? Nói là trúc nhưng lại dùng khúc gốc thật lớn, thật cứng, như vậy nghĩa là người đã sắp sẵn rồi...

Trầm Lãng cười :

- Còn gì nữa không ?

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Ác tặc, người lừa tiền ta còn chưa đủ sao ? Hừ, người còn muốn chiếm thân ta nữa ? Người chệch dưới hầm không tốt, người lừa ta đến đây cho có giường nệm... Khốn kiếp, súc sinh .

Trầm Lãng cười :

- Đúng, hầm giam ẩm ướt quá, nơi đó làm sao có hứng thú được ? Cho nên ta phải đưa nàng đến đây cho địa thế tốt hơn chứ sao...

Cho đến bây giờ , giọng nói của hắn mới trở lại giọng nói bình thường của Vương Lâm Hoa : Hắn đã hoàn toàn thừa nhận .

Chu Thất Thất mồm lớn :

- Ác tặc, súc sinh, tâm địa của người hãy vứt cho chó ăn đi. Người tưởng sau khi chiếm được ta rồi người sẽ tìm cách đào thoát, khiến cho ta hận Trầm Lãng, tìm Trầm Lãng báo thù, như vậy người không ra tay mà vẫn giết được Trầm Lãng, phải không ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Phải, nhất cử lưỡng tiện mà, hiểu chưa ?

Chu Thất Thất cười gằn :

- Trừ tâm địa súc sinh của người ra, còn ai mà có thể nghĩ mưu kế hiểm độc ấy nữa. Khắp thiên hạ có lẽ không làm sao tìm được một người mà lòng dạ heo chó như người .

Vương Lâm Hoa cười :

- Nhưng tôi còn có một việc hơi khó hiểu...

Không đợi Chu Thất Thất nói, hắn nói tiếp :

- Cái diệu kế của tôi đã lừa được cô khá lâu, tại làm sao đột nhiên cô lại biết ?

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Chỉ vì ...

Nàng hơi ngáp ngừng rồi vụt thét lên :

- Người không cần biết tại sao ta hiểu, chỉ cần biết người không làm sao lừa ta được mãi là đủ rồi .

Thật ra chẳng những Vương Lâm Hoa lơ mơ không biết mà chính nàng cũng rất khó nói...

Nguyên khi nàng và “Trầm Lãng giả” đang say sưa trong tình âu yếm, lúc gần đến mức độ khởi đầu cho việc trao thân, nàng cảm thấy bàn tay mềm mại của đối phương sao quá quen thuộc... đó là lối ”khởi động” của Vương Lâm Hoa đã làm khi nàng bị giam giữ dưới địa đạo ở Lạc Dương thành ...

Và trong đường tơ kẽ tóc của cuộc đời, nàng vùng thức khá mau, nàng khám phá hành động của Vương Lâm Hoa ...

Thật là may, chỉ một chút xíu nữa thôi, cuộc đời trong trắng của cô gái bị hoen ố... cái may đó là do cảm giác cực kì nhạy bén của nàng ...

Nàng còn đang bàng hoàng nửa sợ nửa mừng vì kịp thời khám phá thì Vương Lâm Hoa đốt đèn lên.

Hắn đứng ở đầu giường, quả thật diện mạo dị dung đến tám phần giống Trần Lăng, chỉ có đôi mắt, đôi mắt hiểm ác và đậm loạn...

Chu Thất Thất kéo chăn quấn kín thân mình, nàng nghiêng rằng không ngó Vương Lâm Hoa ...

Wương Lâm Hoa cười :

- Cô rất thông minh, cái thông minh của cô đã ra ngoài dự liệu của tôi, nhưng bây giờ cô tưởng tất cả cô đều biết hết sao ?

Chu Thất Thất nói :

- Còn cái gì ta không biết, ta ...

Thình lình như nhớ ra một cái gì, nàng ngẩng đầu nhìn chăm bẵm vào đôi mắt của Vương Lâm Hoa , đôi mắt thâm độc và ác hiểm, nàng thét lên :

- À... chính đôi mắt đó... đôi mắt đó...

Wương Lâm Hoa hỏi :

- Sao ?

Chu Thất Thất run vì tức giận :

- Người, chính người là người giết Hùng Miêu Nhi... Người giả dạng thương buôn... chính là người .

Wương Lâm Hoa cười ha hả :

- Đúng, dung mạo của tên ác ma đang ám ảnh trong trí cô đó là môn nhân của Sơn Tả Tư Đồ, tại sao ta lại không làm như thế ? Dị dung thuật của dòng họ Tư Đồ tuy xảo diệu nhưng làm sao qua nổi Vương Lâm Hoa chứ .

Chu Thất Thất hét lên :

- Ác tặc, súc sinh.

Wương Lâm Hoa càng cười lớn hơn nữa :

- Cô bé, tuy cô thông minh, thế mà cô lại không biết gì cả, cô có muốn ta nói cho nghe sự việc từ đầu không ?

Chu Thất Thất tức lắm, nàng nói hơi run :

- Nói... nói đi...

Wương Lâm Hoa cười :

- Nhân tiện đi ngang qua cánh đồng hoang đó, tôi chợt thấy Kim Vô Vọng và Lý Trường Thanh. Tôi biết họ nhưng làm sao họ nhận ra tôi được ? Tôi bèn xen vào gạ chuyện...

Chu Thất Thất hỏi :

- Họ bằng lòng ngừng tay để nói chuyện với người à ?

Wương Lâm Hoa đưa một ngón tay :

- Chỉ một câu đầu tôi đã thuyết phục được họ ngay.

Chu Thất Thất trợn mắt :

- Người đã nói về Trần Lăng ?

Wương Lâm Hoa cười :

- Một lần nữa cô đoán đúng. Tôi cũng làm dáng điệu đang đi tìm Trầm Lãng để thanh toán, tự nhiên họ dễ dàng thân cận với tôi. Tôi bèn chỉ họ đến nơi này, tự nhiên đến ngôi đình dưới lưng chừng núi họ sẽ bằng con đường bí mật làm mất dấu chân, báo hại cô và Hùng Miêu Nhi hoang mang tột độ...

Thật đúng đây là một chuyện mà Chu Thất Thất không ngờ, tính hiếu kỳ thúc giục nàng hỏi một cách nôn nóng thường lệ :

- Tại làm sao họ lại nghe người như thế ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Bởi vì họ đang cần tôi giúp để đối phó với Trầm Lãng ... Bởi vì họ nhận tôi là nhân nghĩa anh hùng, mà Trầm Lãng là ác tặc.

Nói tới Trầm Lãng là Chu Thất Thất đâm tức :

- Người chết, người sẽ lột tròng con mắt người ra.

Vương Lâm Hoa phớt tỉnh :

- Từ trong cửa miệng của họ, tôi truy ra là cô cũng có lãng vãng ở vùng này, và sau đó thì quả thật cô và con mèo ngu đã tới.

Hắn cười một tiếng rồi nói tiếp :

- Lúc bây giờ tôi mới biết bên ngoài cô làm bộ dáng hoàng nhưng bên trong thì lãng mạn quá sức, vì cô đeo sát tên Hùng Miêu Nhi và không chừng cũng đã... có chuyện với hắn rồi nữa...

Chu Thất Thất giận dữ :

- Khốn nạn, ta với Hùng Miêu Nhi trong tình bạn đường đường chính chính, chỉ có người... chỉ có cặp mắt dơ dáy của người mới thấy chuyện dơ dáy như thế .

Như không thèm nghe tiếng chửi của nàng, Vương Lâm Hoa cứ nói :

- Cô với Hùng Miêu Nhi tay nắm tay dắt nhau đi trước, thì tôi theo hút bên sau, đến lúc thấy hai người lên núi, tôi mới nảy sinh diệu kế hoá trang thành tên “ác ma” trong trí tưởng của cô, và sau đó thì như cô đã biết, gã Hùng Miêu Nhi đã thành một đồng thịt... Không sao, được người đẹp chiếu cố nếu thành quỷ cũng là thứ quý “no”... Chẳng oan uổng gì đâu .

31. Con Người Hiểm Ác

Đến bây giờ Chu Thất Thất mới biết cơ nghiệp này là của Vương Lâm Hoa, và vì chính hắn giả ra tên ác ma cho nên khi bắt nàng, hắn đi vào đây xem quá tự do quen thuộc.

Vương Lâm Hoa lại nói :

- Khi mang cô đến đây, tôi liền ra sau núi giả dạng Trầm Lãng cùng với bọn Kim Bất Hoán thương lượng bố trí kế hoạch.

Chu Thất Thất nghiến răng :

- Kim Bất Hoán thì chẳng kể, thế còn Lý Trường Thanh, Lãnh Đại lại cũng chịu giúp người thực hiện kế hoạch vô sỉ này thì quả thật không ai nghĩ nổi.

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Lãnh Đại mất nội lực mê man, còn Lý Trường Thanh thì bị trọng thương, họ nằm đấy chứ làm gì được. Chỉ có Liên Thiên Vân, hà hà ... Cái lão này phải gọi là con trâu ngu, chứ con trâu khôn cũng chưa đúng, tôi chỉ cần thuyết phục Kim Bất Hoán là xong.

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- Người ... sẽ có ngày người phải chết ... Người sống có thể không làm gì người được, nhưng người chết cũng sẽ hiện hồn vẩn cổ người.

Vương Lâm Hoa cười ha hả :

- Nếu là hồn đàn bà thì tôi hoan nghênh lắm, còn nếu hồn đàn ông thì ... hà hà ... sống tôi còn chẳng sợ chẳng lẽ thành quỷ rồi tôi ngán à ?

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Hừ, người chờ xem, sẽ có ngày ...

Vương Lâm Hoa cười rờn rợn :

- Đợi không kịp rồi, bây giờ tôi đang cần ...

Chu Thất Thất rùng mình :

- Người ... người muốn gì ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Tôi muốn gì cô không biết sao ?

Chu Thất Thất lui dần vào góc giường :

- Người ... người dám ...

Vương Lâm Hoa cười sằng sặc :

- Tại sao lại không dám ? Nếu không dám, thì tôi đâu có nói hết những bí mật cho cô biết .

Chu Thất Thất nghiêng răng :

- Ta đã biết hết bí mật của người, tại sao người không giết ngay ta đi để diệt khẩu ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Tôi tên là Lâm Hoa, cho nên lòng tôi cũng như cái tên ấy ...Tôi là kẻ “lân hoa tiếc ngọc”, mà con người đẹp đẽ như cô, tôi làm sao giết được ?

Hắn cười cười và đi lần lại bên giường.

Chu Thất Thất vừa thụt lùi vào trong vừa thét lên :

- Cút, cút ngay. Ta thà chết, chứ không để cho người làm nhục .

Ngay lúc đó, bên ngoài chợt vắng vắng nghe tiếng quát tháo, tiếng đánh nhau, nhưng Chu Thất Thất còn tâm trí đâu nghe thấy.

Vương Lâm Hoa khẽ cau mày, nhưng hắn vẫn nói :

- Vừa rồi tôi và cô ... khá thân mật, sao bây giờ ...

Chu Thất Thất hét lớn :

- Đồ chó, ta sẽ giết người .

Nàng vừa muốn tung mình dậy thì cái mền lại tuột ra, nàng chỉ còn cách ôm chặt lại chứ không làm gì được.

Vương Lâm Hoa cười nheo mắt :

- Ủa, sao không ra tay mà lại ngồi co rút vậy ?

Chu Thất Thất run giọng :

- Ta van người... người giết ta đi ... thiếu gì đàn con gái trong thiên hạ, tại sao người lại cứ muốn bức bách ta .

Vương Lâm Hoa rùn vai :

- Thế thì đàn ông trong thiên hạ thiếu gì, tại sao cô lại cứ phải chọn một mình Trần Lăng ?

Chu Thất Thất nói :

- Ta ... ta ...

Và nàng vụt la lên :

- Trần Lăng ... cứu tôi mau ... Trần Lăng ...

Vương Lâm Hoa cười :

- Trần Lăng đây còn kêu ai nữa ? Được rồi, cô không nhận tôi là Trần Lăng, tôi cũng cứ làm Trần Lăng.

Và hần nhảy phốc lên giường.

Chu Thất Thất la lên vùng vẫy, nàng gom tàn lực chống cự.

Nhưng sức nàng làm sao chống được với sức của Vương Lâm Hoa. Cuối cùng nàng kiệt sức.

Vương Lâm Hoa vừa thở vừa cười :

- Đừng ... đừng có vùng vẫy vô ích ... Từ đây về sau cô đã thuộc về tôi, và khi mà cô đã thuộc về tôi, đã nếm biết mùi rồi, sợ có lấy roi mà đánh cô cũng không chịu rời tôi một phút .

Chu Thất Thất cảm thấy đôi mắt của Vương Lâm Hoa y như hai đốm lửa, càng lúc càng sa xuống mặt nàng.

Nàng uốn mình nhào ngược một cái thật mạnh và ngắt lịm.

Khoảng thời gian mà nàng bị ngắt không biết ngắn hay dài, nhưng dù dài hay ngắn cũng đủ để cho chuyện kinh rợn xảy ra.

Nhưng chính nàng, nàng cũng không ước định được thời gian ấy dài hay ngắn và chuyện gì đã xảy ra. Nàng hoàn toàn không biết.

Chỉ biết rằng cuối cùng nàng không muốn tỉnh, nàng rất sợ khi tỉnh dậy phải nhận ra một sự thật ghê tởm mà nàng không đủ can đảm chịu đựng, nhưng rồi nàng vẫn phải tỉnh.

Và khi mở mắt ra, nàng thấy ngay bộ mặt của tên “Trần Lăng” ấy đang mỉm cười nhìn nàng.

Cái bộ mặt đó đang nhìn nàng ... mà lại mỉm cười ...

Trong lúc nàng mê man, hần đã làm gì ? Chuyện gì đã xảy ra ?

Trong bụng Chu Thất Thất chợt nghe như đốt, nàng tức giận đến phát điên.

Nàng gom hết tàn lực nhảy dựng lên tát vào bộ mặt ghê tởm đang đứng nhìn nàng.

Lạ làm sao, hần không tránh né, cũng không chống lại.

Có lẽ hần đã thỏa mãn quá rồi, hần để cho nàng xả bớt cơn giận dữ.

Tiếng động bình bạch vang lên, hần đứng yên cho nàng đầm đá.

Nàng lỏng lẻo thét lên :

- Quân ác ma, quân khốn nạn ... người hủy hoại đời ta ... ta liều chết với người ...

Hần không nói gì, hần đứng yên chịu đánh .

Nhưng thành linh, hai cánh tay nàng bị người nắm cứng.

Nàng vùng vẫy la lớn :

- Quân khốn nạn ...

Nhưng nàng vụt ngậm miệng lại trở mắt ngẩn ngơ.

Vì nàng chợt nhận ra bên trái là Kim Vô Vọng, bên phải là Hùng Miêu Nhi, hai người đang giữ chặt tay nàng.

Chu Thắt Thắt như mất hồn ngơ ngác.

Hai người không chết ? Nhưng tại sao họ lại không chết ? Tại sao họ lại ở đây ?

Nàng run giọng :

- Các người là ai ?

Hùng Miêu Nhi mở con mắt tròn xoe :

- Cô điên rồi sao ? Cả đến chúng tôi mà cô cũng không nhận được ?

Chu Thắt Thắt hét lên :

- Các người giả mạo ... Ta biết ... Ta biết cả, các người đừng hòng lừa gạt ta được.

Nàng lại lồng lộn vầy vùng.

Kim Vô Vọng hỏi :

- Giả à ? Cô nhìn kỹ lại xem chúng tôi thật hay là giả?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Nàng đã mê loạn thần trí rồi. Nếu không thì tại sao lại đánh Trầm Lãng ? Trầm Lãng đã phải chịu bao nhiêu khổ nhục mới cứu được nàng, thế mà nàng lại bảo Trầm Lãng hủy hoại nàng ...

Chu Thắt Thắt đưa mắt từ người này sang người khác.

Kim Vô Vọng vẻ mặt lạnh băng băng, tia mắt trầm trầm.

Hùng Miêu Nhi tròn xoe đôi mắt mèo hoang nhìn nàng chăm chập.

Những bộ mặt đó, những cặp mắt đó, những tinh thần đó không thể giả được .

Và nhất là giọng nói. Đúng rồi, không làm sao giả được. Muôn ngàn lần không giả được.

Nhưng tại làm sao họ lại có mặt nơi đây ?

Nhìn lại cái gã mà vừa bị nàng đánh : đôi mắt long lanh trí tuệ, đôi mày xéch ngược như mũi kiếm nằm xéo khỏi thái dương, và vành môi ngạo nghễ mỉm cười ...

Không, không thể giả được, quả đúng là Trầm Lãng .

Nhưng vừa mới “giả” đây, sao bây giờ lại “thật” ?

Chu Thắt Thắt vừa sợ vừa mừng mà cũng vừa kỳ quái.

Nàng run run :

- Tôi ... tôi có nằm mơ không ?

Hùng Miêu Nhi cự nự :

- Mơng sao được mà mơng ?

Chu Thắt Thắt vẫn ngẩn ngơ và nàng vùng ngồi bẹp xuống ôm mặt khóc :

- Nếu là mơng thì xin cho cơn mơng kéo dài cho đến khi chết ... Tôi không sống nổi ... Tôi khổ sở lắm ...

Trầm Lãng nhìn nàng bằng đôi mắt xót thương thông cảm, má chàng bị nàng đánh đỏ bầm nhưng môi vẫn mỉm cười :

- Thắt Thắt, tội nghiệp quá... đừng khóc nữa. Bây giờ là thật chứ không phải mơng đâu. Vừa rồi đó mới là mơng. Một cơn ác mơng. Nhưng nó đã qua rồi .

Giọng nói của chàng thật êm, thật nhẹ. Không có gì chứng tỏ hơi khàn khàn cả.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Chu Thắt Thắt nhào vào mình chàng khóc ngất :

- Trầm Lãng ... thật anh đã cứu được tôi ?

Trầm Lãng đáp nhỏ :

- Chỉ tức vì tôi đến chậm làm cho cô bị chúng hành hạ thái quá.

Chu Thất Thất dậm chân :

- Anh cứu tôi mà tôi lại đánh anh ... tôi thật đáng chết

Và nàng quật tay lại vả vào mặt mình ...

Trầm Lãng nắm tay nàng dịu giọng :

- Thất Thất, đừng làm thế. Tôi mới là đáng trách .

Chu Thất Thất tức tưởi :

- Tôi mới đáng trách ... tôi mới đáng mắng ... Trầm Lãng, sao anh không đỡ ... sao anh để tôi đánh dữ vậy ?
...

Trầm Lãng mỉm cười :

- Cô chịu khổ nhiều quá, để cho cô đánh cho vơi bớt cơn khổ ... Có sao đâu ? Bàn tay nhỏ xíu mà đánh đau đớn gì .

Chu Thất Thất rờ nhẹ lên má chàng :

- Coi nè, đỏ rần nè ... đau lắm mà ...

Và nàng quàng tay qua cổ chàng, tha thiết :

- Anh đối với tôi như thế, trong đời tôi không làm sao quên được ...

Nàng lại quên tất cả. Quên mọi sự đau khổ, quên cả sự có mặt của người xung quanh. Nàng ôm lấy cổ chàng, hun lên mặt chàng. Nước mắt nàng ướt cả mặt chàng, nàng quên, quên tất cả .

Hùng Miêu Nhi, Kim Vô Vọng đứng nhìn cảnh yêu đương mừng rỡ. Họ không biết nghĩ gì và cũng không biết làm sao cho phải.

Thật lâu, Trầm Lãng vỗ vai Chu Thất Thất :

- Thôi đừng khóc nữa ... Không khéo Kim huynh và Hùng huynh cười chết ... Giải đi, nghe lời đi, đừng khóc nữa ...

Bây giờ mới nhớ lại sự có mặt của Hùng Miêu Nhi và Kim Vô Vọng, Chu Thất Thất then thẹn cúi mặt.

Chợt nàng thấy một bàn tay trắng muốt búp măng, bưng một chén trà đưa nhẹ đến bên nàng và một giọng nói thật ngọt ngào :

- Cô nương, xin cô nương dùng chén trà.

Chu Thất Thất ngẩng mặt lên bắt gặp đôi mắt long lanh trên khuôn mặt dịu hiền mà rạng rỡ như hoa buổi sáng. Nàng trở mắt kêu lên :

- A ... lại là nàng ...

Bạch Phi Phi cười :

- Vâng, em đây .

Chu Thất Thất nhìn sững :

- Cô ... cô cũng đến đây ?

Bạch Phi Phi dịu dàng lễ phép :

- Vâng, em đến đây, cô nương.

Chu Thất Thất hỏi :

- Trầm ... Trầm Lãng đi đâu cũng mang cô theo cả à ?

Bạch Phi Phi cúi đầu không dám nói. Về mặt nàng nửa thẹn thù nửa khổ sở, trông thật đáng thương.

Chu Thất Thất giục :

- Sao không nói ? Nói đi .

Bạch Phi Phi vẫn cúi đầu :

- Em ... em ...

Tuy không chảy nước mắt nhưng giọng nói của nàng đã nghẹn ngào.

Trầm Lãng quay lại nói :

- Phi Phi, cô ra ngoài đó trông chừng bọn chúng, thấy có chút động tĩnh thì kêu lớn lên nhé .

Bạch Phi Phi vâng dạ đi ra. Và thật là khôn ngoan thùy mị, trước khi lui ra nàng vẫn không quên vái chào tận mặt Chu Thất Thất.

Nhìn theo vóc dáng yếu điệu của cô bé, Chu Thất Thất cười gằn :

- Phi Phi, hừ ... sao gọi nghe thân thiết quá .

Trầm Lãng thở dài :

- Nàng là cô gái nhỏ đáng thương, sao Thất Thất đối đãi với nàng như thế ? Nàng cơ khổ lệnh đệnh không nơi nương tựa, chẳng lẽ tôi bỏ không nghĩ tới sao ?

Chu Thất Thất nói mát :

- Phải rồi, nàng dễ thương, nàng đáng thương ... còn tôi chắc không đáng thương chút nào cả. Nàng cơ khổ lệnh đệnh, không nơi nương tựa, còn tôi, tôi nhiều chỗ nương tựa lắm, tại làm sao anh lại không bỏ mặc tôi ?

Trầm Lãng nói :

- Dù sao, cô ...

Chu Thất Thất cướp lời :

- Ủ, phải rồi, anh luôn luôn biện hộ cho nàng, luôn nghĩ đến nàng, sao anh còn đến cứu tôi làm gì ? Tôi không bao giờ muốn thấy mặt anh cả .

Trầm Lãng tắc lưỡi :

- Thôi, được rồi, cứ kể như tôi sai đi. Tôi ...

Chu Thất Thất vụt sa vào lòng chàng nức nở :

- Không, không ... anh không có sai ... tôi mới sai. Nhưng ... tôi ghen ... tôi ghen thật ... tôi không có cách gì cả ... tôi thật không có cách gì cả .

Hùng Miêu Nhi đâm ngơ ngẩn, hần lấm bầm :

- Hừ, thật là lạ ... lạ quá ...

Chu Thất Thất quay lại trừng mắt :

- Nói cái gì ?

Hùng Miêu Nhi đâm hoảng, gượng cười :

- Tôi nói Trầm huynh luôn nghĩ đến cô, bởi vì nếu không thì sao lại dám mạo hiểm đến đây cứu cô ?

Chu Thất Thất vụt cười, mặt nàng nước mắt chàm ngòm :

- Thật hả ?

Hùng Miêu Nhi cúi mặt :

- Tôi nói dối cô làm gì .

Chu Thất Thất cười và giặt giặt áo Hùng Miêu Nhi :

- Anh thật tốt ghê .

Và nàng quay qua Kim Vô Vọng nói luôn :

- Còn Kim huynh nữa ... hai anh đều tốt với tôi quá. Nếu hai anh mà chết tôi sẽ đau lòng lắm ... a ... phải rồi, tôi quên, hai người làm sao mà thoát hiểm được ?

Kim Vô Vọng vẻ mặt vẫn lạnh ngắt. Hắn là một con người nhiều nghị lực, tất cả tình cảm đều chế ngự tận trong lòng, không bao giờ cho lộ ra ngoài mặt.

Hắn nói thật chậm :

- Cô đi rồi, tôi bị bốn người họ bao vây. Trầm huynh tới kịp cứu tôi đi. Bốn người quả đã không theo kịp mà cũng không nhận được mặt Trầm huynh ...

Chu Thất Thất hỏi :

- Còn gì nữa ?

Kim Vô Vọng lắc đầu :

- Không có gì nữa cả .

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt :

- Ủa ... chỉ đơn giản thế thôi ư ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thật sự thì như vậy, song cũng không phải giản đơn như vậy, chỉ có điều những tiểu tiết thì Kim huynh không có nói. Vả lại cũng không cần phải nói.

Chu Thất Thất cười :

- Không nói thì tôi đoán.

Và nàng líp híp mắt lại nói một mình :

- Này nhá, trận đấu lúc đó gay lắm ... Kim Bất Hoán thì cứ luôn mồm chửi ớ lên ... Kim huynh đã đổ mồ hôi ướt mình sắp sửa bại tới nơi ... Ngay lúc đó, Trầm huynh đến ... đánh ra một loạt chiêu, làm cho họ xinh vính ... và ... và mang Kim huynh đi, đám đó hoảng hồn, mà cũng không theo kịp ...

Nàng mở mắt mỉm cười :

- Có phải thế không ?

Trầm Lăng cười :

- Thật đúng như thấy tận mắt .

Chu Thất Thất nhăn nhăn mặt :

- Nhưng sau đó làm sao tôi nghĩ không ra .

Trầm Lăng nói :

- Ban đầu không rõ sự tình, tôi định cứu Kim huynh đi rồi thôi, không muốn cho họ thấy mặt. Nhưng sau đó lại biết họ muốn đi tìm tôi, và biết chuyện đám Triển Anh Tông chết, do đó tôi và Kim huynh cùng trở lại gặp họ. Không ngờ họ đi xa rồi, nên tôi và Kim huynh theo dấu đến đây.

Chu Thất Thất hỏi :

- Thế anh có thấy tôi và Hùng Miêu Nhi không ?

Trầm Lãng cười :

- Tự nhiên là thấy ... dấu chân. Tôi với Kim huynh nghiên cứu thật kỹ mới đoán ra, nhưng đoán ra rồi lại càng nóng lòng lo lắng...

Chu Thất Thất mở to mắt :

- Thật à ? Anh lo lắng cho tôi thật chứ ?

Trầm Lãng tránh không trả lời, mà cứ tiếp :

- Sau khi tôi và Kim huynh lên núi, dấu chân vụt biến mất, nửa đường chỉ còn lại dấu chân của cô và Hùng huynh. Theo riết đến bìa vực sâu, dấu Hùng huynh lại mất. Còn dấu của cô thì đánh một vòng tròn rồi cũng mất, thay vào đó là một dấu chân khác đi lên núi.

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Tôi bị tên ác độc đó bắt đi .

Trầm Lãng kể tiếp :

- Lúc đó, tôi cũng đoán là như thế, nhưng Hùng huynh thì quả thật khó hiểu. Do đó, tôi quyết định phải xuống vực sâu.

Chu Thất Thất trố mắt :

- Ý, xuống dưới à ? thật là nguy hiểm .

Hùng Miêu Nhi thở dài xen vô :

- Đúng lắm, phía dưới đáy vực nguy hiểm lắm, cái đó tôi biết rất rõ, đáng lý Trầm huynh không nên mạo hiểm cứu tôi như vậy.

Chu Thất Thất lắc đầu lia :

- Không, không phải ý tôi như thế .

Nàng hơi ửng mặt và không nói nữa ...

Vì nàng chợt nhớ Hùng Miêu Nhi đã vì mình nên mới lọt xuống vực ... Bây giờ hẳn lại được thoát ra từ cái chết mà nàng lại nói một câu quá vô tình.

Nàng vừa thẹn vừa giận trách mình, nước mắt vụt trào ra.

Hùng Miêu Nhi không nhìn nàng, mà cứ nói tiếp :

- Lúc rơi xuống, tôi nghe cô la trên bờ vực, tôi nóng nảy biết bao, nhưng không làm sao lên cứu được. Sau cùng bị tảng đá rơi xuống ... à, cũng may, nhờ những đá nhọn theo thành vực đỡ hốt, nếu không thì tôi đã đập thây rồi. Tuy vậy, tôi cũng không làm sao lên được, chỉ đeo một sợi dây mây để mà chờ chết, vì đeo tòn ten giữa khoảng không, nên tôi không dùng sức được.

Trầm Lãng lắc đầu tỏ vẻ còn kinh sợ :

- Cũng may, sợi dây mây khô giòn lắm, nếu Hùng huynh dùng sức thì nguy hiểm vô cùng ...

Càng nghe, Chu Thất Thất càng chảy nước mắt.

Hùng Miêu Nhi kể tiếp :

- Ban đầu thì tay tôi nghe như gân cốt đều đứt ra, sau cùng tê cứng cả thân mình, óc cũng bắt đầu choáng váng, rất nhiều lần tôi định buông tay cho đỡ khổ thân mình, lúc đó thật chết còn sướng hơn gì hết, nhưng tôi vẫn không buông, tôi không chết chỉ vì ... vì ...

Hắn cắn môi không nói nữa.

Chu Thất Thất khóc òa :

- Thật tôi hại anh ... thật tôi không phải với anh ...

Hùng Miêu Nhi ngẩn ngơ một phút, rồi mỉm cười :

- Đâu có gì mà cô nói thế

Hắn càng nói bình thản chừng nào, Chu Thất Thất càng đau khổ :

- Thật tình, tôi lúc đó muốn nhảy xuống vực cùng chết với anh ... vì tôi đã hại anh, tôi chỉ chết mới vơi được đau đớn .

Hùng Miêu Nhi chợt quay mặt chỗ khác, không muốn cho ai thấy mặt mình, nhưng qua đôi vai hơi rung, tố cáo sự cảm động vô cùng của hắn.

Trầm Lãng thở dài và nói lại chuyện lúc đó :

- Khi đã quyết định xuống vực, tôi dùng dây buộc vào mình, xuống đến nửa chừng thì thấy Hùng huynh, lúc đó Hùng huynh gần như đã ngất rồi, nhưng khi tôi xốc Hùng huynh lên thì câu nói thứ nhất của Hùng huynh là bảo tôi phải tìm cách cứu cô.

Chu Thất Thất run rẩy ngồi bẹp xuống.

Trầm Lãng kể tiếp :

- Thế là ba người chúng tôi theo dấu lên núi. Vào đến gian nhà này gặp ngay Kim Bất Hoán và Liên Thiên Vân, bọn này chế ngự họ liền và rất may là Phi Phi phát giác chuyện lạ ở trong này, chúng tôi hủy ống khóa vô đây...

Chu Thất Thất hỏi :

- Còn tên ác quỷ Vương Lâm Hoa ?

Kim Vô Vọng lạnh lùng :

- Hắn làm sao chạy thoát được ?

Hùng Miêu Nhi quay lại cười lớn :

- Cái thằng khốn nạn đó quả là đứa gian ngoan, khi thấy Trầm huynh hắn liền nói : “Trầm Lãng thật đến, Trầm Lãng giả xin bố tay chịu trời vậy”. Hắn biết không đánh lại mà chạy cũng không khỏi, cho nên hắn chịu trời thật tình.

Trầm Lãng cười :

- Thấy như thế, tôi cũng không muốn chiết nhục hắn, tôi mời hắn lại ngồi chung với Kim Bất Hoán. Và hắn cũng được một cái là hỏi đầu đều đáp thật đó cả .

Chu Thất Thất trở mắt :

- Như vậy chuyện đầu đuôi anh đều biết cả rồi à ?

Trầm Lãng gật đầu :

- Biết hết .

Chu Thất Thất kêu lên :

- A ... tôi ...

Nàng chợt nhớ trước giờ hôn mê ... và nàng cúi mặt xuống bây giờ quần áo nàng đã chỉnh tề ... bất giác nàng ngẩng mặt lên liếc ba người.

Như đọc được thắc mắc của nàng, Trầm Lãng nói :

- Cũng may, có Phi Phi lo liệu cho cô cả.

Chu Thất Thất ngừng mặt, nghiêng rằng :

- Tên ác độc đó, tên khốn nạn đó ... à, mà anh có điểm huyết hắc chưa ?

Trầm Lăng cười :

- Tôi làm sao nỡ đối xử với hắc như thế ?

Chu Thất Thất hỏi dồn :

- Thế có trối hắc lại không ?

Trầm Lăng lại cười :

- Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư đều là tiền bối anh hùng, Kim Bất Hoán cũng là bậc thành danh, kể cả Vương Lâm Hoa tôi cũng không thể vô lễ như thế.

Chu Thất Thất hốt hãi :

- Trời ơi, không trối không điểm huyết mà anh lại bảo Phi Phi coi chừng họ thì ... chẳng lẽ anh muốn cho họ thoát bằng cách đó sao ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Không sao đâu, tôi tạm thời nhớ một ít “Thần Tiên Nhất nhật Tuý” cho họ mỗi người một tí, nghĩ rằng họ không thể đi đâu .

Đã từng biết qua mùi vị Thần Tiên Nhất Nhật Tuý, tự nhiên Chu Thất Thất biết rất rõ, nàng rất yên tâm ... Và nàng nghiêng răng lẩm bẩm :

- Vương Lâm Hoa, ngày báo ứng của ngươi đã đến rồi .

Vừa nói nàng vừa bước lẹ ra ngoài.

Bọn Trầm Lăng theo sau.

Chu Thất Thất vừa ra khỏi cửa chợt nghe phía ngoài có tiếng rú lên.

Cả bọn lật đật chạy tuôn ra, và họ đều khựng lại sững sờ.

Lý Trường Thanh, Liên Thiên Vân, Thiên Pháp đại sư, Lãnh Lại và Kim Bất Hoán hãy còn ngã nghiêng trên ghế, chỉ riêng Vương Lâm Hoa đã đứng dậy và đang cắp lấy Bạch Phi Phi, vẻ mặt cô bé hoảng hốt tái xanh.

Thấy bọn Trầm Lăng, Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Các vị đã nói chuyện xong rồi à?

Hùng Miêu Nhi hét lên :

- Ngươi ...

Vương Lâm Hoa chận nói :

- Chuyện này đã ra ngoài ý liệu của các vị phải không ? Nhưng các vị hãy bình tĩnh, nếu không thì cô bé này nguy đấy .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Buông cô ấy xuống .

Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Buông xuống ? Sao Trầm huynh nói nghe dễ quá vậy ? Vị cô nương này bây giờ là bùa hộ thân của tại hạ, thì tại hạ làm sao lại buông xuống được .

Trầm Lăng nói :

- Buông nàng xuống rồi tôi sẽ thả cho Vương huynh đi thông thả.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Thật à ?

Trầm Lãng nói :

- Thật hay không tùy Vương huynh quyết định .

Vương Lâm Hoa cười lớn hơn nữa :

- Được, lời đó mà nếu ai khác nói thì tại hạ không tin, bởi vì bản tính của tại hạ đa nghi lắm, nhưng Trầm huynh nói, thì lại khác.

Hắn dõm xuống Bạch Phi Phi và nói tiếp :

- Nói cho thật thì tôi không muốn buông cô chút nào hết, nhưng ...

Hắn cúi xuống hun lên má nàng một cái rồi thụt lui ra mấy bước buông nàng xuống lao đi.

Bạch Phi Phi té xuống đất ôm mặt rưng rức.

Nhìn theo bóng Vương Lâm Hoa hút mắt, Chu Thất Thất dậm chân :

- Thật là tức chết

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đừng giận thêm một, đã bắt được một lần, tôi lại không thể bắt hắn hai lần sao ?

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- Chết rồi, vòng hoa tai ...

Trầm Lãng hỏi :

- Vòng hoa tai gì ?

Chu Thất Thất run giọng :

- Hoa tai là tín vật để nhận vàng của tôi, bị hắn lừa lấy ... Bằng vào tín vật ấy hắn sẽ có vàng nhiều lắm, hắn sẽ có phương tiện làm ác hơn nữa ...

Và nàng không dừng được phóng mình đuổi theo.

Trầm Lãng nhanh tay kéo lại :

- Đừng ...

Chu Thất Thất dậm chân :

- Anh ... anh để cho hắn đi sao ?

Trầm Lãng nói :

- Chứ cô bảo tôi nuốt lời hứa sao ?

Chu Thất Thất cắn răng đứng lặng một hơi rồi vùng chỉ mặt Bạch Phi Phi :

- Tại cô, tại cô hết thấy. Nếu không bị cô thì nhất định không thể nào thả hắn ... Trầm Lãng, tôi không hiểu tại sao anh lại thả tên ác ma đó ?

Trầm Lãng nghiêm mặt :

- Chứ chẳng lẽ cô nỡ để cho Phi Phi chết bởi tay Vương Lâm Hoa sao ?

Lần thứ nhất thấy vẻ mặt của Trầm Lãng sắc lại, Chu Thất Thất cắn răng không dám nói nữa.

Kim Vô Vọng cau mày :

- Thần Tiên Nhất Nhật Túy là thứ thuốc công hiệu vô song thế tại sao hắn lại có thể thoát như thế chứ ?

Bạch Phi Phi khóc rống :

- Tại tôi ... tại tôi hết

Kim Vô Vọng hỏi :

- Sao vậy ?

Bạch Phi Phi khóc :

- Lúc này hấn ngồi dậy, rồi hấn chợt rên y như là đau đớn lắm, tôi nghe chịu không nổi mới hỏi hấn, hấn nói từ nhỏ hấn có bệnh, cứ mỗi lần phát lên đau đớn lắm. Tôi hỏi có cách gì làm cho bớt đau không hấn nhờ tôi lấy trong hộp tù này giùm cho hấn một bình thuốc...

Chu Thất Thất biến sắc :

- Rồi người lấy thuốc cho hấn ?

Bạch Phi Phi cúi mặt :

- Tôi thấy hấn đau đớn rên la quá, cho nên lại lấy giùm hấn, không dè hấn uống vô một chút rồi vùng đứng dậy...

Kim Vô Vọng dậm chân :

- Đáng lý tôi phải nghĩ tới việc này sớm hơn mới phải. Bởi vì hấn đã có thuốc phá được mê dược của Sơn Tả Từ Đồ, thì tại sao lại không có thuốc phá được Thần Tiên Nhất Nhật Tuý.

Bạch Phi Phi phục dưới đất khóc thê thiết :

- Nhưng tôi đâu có biết ...Tôi chỉ thấy hấn đau đớn tội nghiệp cho hấn...

Đột nhiên lửa khói bao phủ khắp tòa nhà.

Trầm Lăng nói :

- Độc thật . Vương Lâm Hoa độc thật .

- Thế lửa hung hiểm quá, không hiểu hấn dùng chất gì mà dẫn hỏa mau lẹ như thế ... a, con người cơ trí nhưng hiểm độc quá, thật là trên đời này ít có .

Đột nhiên ngay trong lúc ấy, từ trong biển lửa chợt có tiếng rú lên giọng thật yếu ớt, y như đã nghẹt thở, vừa nghe qua đã khiến phải rùng mình sởn gáy.

Hùng Miêu Nhi kêu lớn :

- Ai còn kẹt trong ấy ?

Chu Thất Thất gần gần :

- Tôi biết, đó chính là thủ hạ của Vương Lâm Hoa.

Và nàng thuật sơ qua cho mọi người nghe chuyện hồi ở dưới hầm, chuyện Vương Lâm Hoa thi hành độc kế.

Cuối cùng nàng nói bằng một giọng cảm hờn :

- Đối với môn hạ mà hấn không kể tới như thế, hấn quả không phải là người .

Trầm Lăng nói :

- Các người đợi đây một phút, tôi vào cứu họ.

Chu Thất Thất kêu lên :

- Không . Bọn đó cũng là ...

Trầm Lăng nói :

- Bất luận họ là người gì, họ cũng là người, mà đã là người thì không thể để cho họ bị chết thiêu như thế ...

Vừa nói chàng vừa lột áo vùi trong đồng tuyết, xé phân nửa bao lấy đầu mình, phân nửa cuốn thành một cây côn, rồi không đợi ai nói một tiếng nào, chàng đã phóng mình vào biển lửa ...

32. Nghĩa Ngút Trời Xanh

Đã có được cây côn bằng vải ướt, lại thêm tận dụng nội gia tuyệt kỹ, Trầm

Lãng xông đến đâu, cây côn vải trên tay đã làm cho ngọn lửa rạt ra bốn phía, và chỉ trong vài cái nhảy thân ảnh chàng đã biến mất trong biển lửa ngập trời.

Chu Thất Thất chảy nước mắt:

- Thật là điên rồi... Không lo tính mạng của mình mà lại lo cứu bọn ác ma...thật là...

Kim Vô Vọng nói hốt:

- Thật là một con người mà trong đời tôi chưa từng thấy bao giờ... Một người có thể gọi là đệ nhất trượng phu. Kim Vô Vọng này có được một người bạn như thế, có chết cũng vui lòng...

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Con mèo hoang này chưa phục ai cả, bây giờ chỉ phục một mình Trầm Lãng thôi.

Bọn Lý Trường Thanh, Thiên Pháp đại sư cũng mím miệng gục gặt đầu ra chiều cảm động...

Lý Trường Thanh thở dài:

- Không dè con người Trầm Lãng lại có được hành động hiệp nghĩa như thế.

Kim Bất Hoán cười nhạt:

- Có gì mà làm không được? Làm để biểu diễn cho mọi người...

Liên Thiên Vân giận dữ lườm Kim Bất Hoán:

- Một cái chuyện chết sống như thế mà là giả bộ à?

Thiên Pháp đại sư nói:

- Ai thật ai giả khoan nói tới, và cho dù mua danh chuốc lợi đi nữa thì chuyện đó không phải ai cũng làm được đâu.

Kim Bất Hoán biểu môi:

- Hấn...

Chu Thất Thất quay phắt lại:

- Người nói thêm nửa tiếng nữa ta sẽ chặt đầu người. Đồ vô sỉ.

Quả nhiên, đùng tới Chu Thất Thất, Kim Bất Hoán ê càng. Hấn cúi đầu ngậm miệng...

Lý Trường Thanh cúi mặt:

- Mong ơn trên độ trì cho Trầm công tử...

Hùng Miêu Nhi hứ một cái:

- Đóng lửa như thế làm gì mà hại Trầm Lãng nổi.

Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng Hùng Miêu Nhi cũng bắt đầu thấp thỏm...Và trên gương mặt của mọi người ai cũng lộ vẻ lo âu...

Lửa càng lúc càng lan rộng, ngọn càng lúc càng cao...

Trầm Lãng không thấy trở ra mà cũng không nghe tiếng tăm gì cả...

- Hay là...làm sao...

Hùng Miêu Nhi trấn an:

- Yên lòng đi, hấn sẽ ra ngay bây giờ...

Lại mấy phút trôi qua...

Lửa càng lan rộng...ngọn càng lúc càng cao...

Chu Thất Thất mím mím miệng:

- Sẽ ra mà...Con người như hấn thì làm gì mà lại bị nguy hiểm được.

Chu Thất Thất chớp chớp mắt:

- Đúng rồi...con người như hấn...Không, nhất định không thể...

Ngọn gió quét qua lửa bùng lên dữ dội, hắt hơi rát rạt da mặt, tất cả nhãn nhó thụt lui...

Chu Thất Thất kêu lên:

- Chết rồi... lửa dữ quá. Ở ngoài này chịu còn không nổi, trong đó... trong đó hấn...

Hùng Miêu Nhi nói cứng:

- Mình chịu không nổi thì phải rồi, chứ còn hấn... bản lĩnh như hấn, cho dù mười tám tầng địa ngục hấn cũng ra khỏi... yên lòng ... yên lòng đi...

Hấn cười thật lớn, nhưng ai nghe cũng biết là giọng cười giả tạo. Giá mà hấn khóc thì có lẽ dễ chịu hơn.

Hấn bảo người ta yên lòng, nhưng chính hấn đã rợn lên rồi.

Chu Thất Thất cũng cố cười, nhưng miệng nàng như mếu:

- Đúng rồi, con người như hấn, ma quỷ cũng phải kiêng dè...

Nhưng lửa vẫn là lửa... Lửa hừng hừng khói vút lên cao, khung trời u ám bầm bầm màu máu...

Chu Thất Thất run lấy lấy:

- Hấn...hấn...

Nàng không nói được nữa... Nàng quay nhìn Hùng Miêu Nhi...

Da mặt Hùng Miêu Nhi rần rần như sắt nguội. Hấn mím môi nín lặng. Những lời trấn an người khác mà cũng để trấn tĩnh chính mình, bây giờ hấn cũng hết nói được nữa rồi...

Kim Vô Vọng nắm cứng hai tay, móng muốn bấm lủng vào da...

Chu Thất Thất ngó Hùng Miêu Nhi, ngó Kim Vô Vọng rồi nàng bật khóc.

Bạch Phi Phi ngồi quỳ xuống, nước mắt trào ra...

Không ai còn có thể dám tin rằng một người sống lại có thể băng qua đám lửa chạy ra...

Trầm Lăng tuy nhanh tuy mạnh, nhưng da thịt đâu có phải là sắt đá.

Vả lại cho dù da đồng xương sắt, với thể lửa này có lẽ cũng phải chảy ra...

Nhưng cho dù lửa mạnh đến đâu, có lúc cũng phải dịu dần...Thế lửa bây giờ không còn lên cao nữa mà bắt đầu tuột xuống...

Lý Trường Thanh thở phào, nhưng giọng nói hầy còn lo lắng:

- A...lửa đã nhỏ dần...

Chu Thất Thất nín khóc:

- Đúng rồi, lửa sắp tắt rồi...hấn có thể ra...

Nàng tự biết không ai có thể đứng chịu mãi trong lửa để chờ cho tắt... nàng cũng tự biết Trầm Lăng có hy vọng lắm, nhưng nàng vẫn nói, nói như cầu nguyện một phép lạ...

Thế lửa dữ dần rụi hẳn xuống, đó đây còn lưá thừa những chỗ chập chờn,,

Mọi người châu mắt nhìn chằm chập, mắt họ ránh xuyên vào trong khói muốn cứng cả mi...

Vẫn im rờ không tiếng động, không một bóng người...

Ngọn lửa bên ngoài đã tắt, mầm hy vọng trong lòng của mọi người cũng theo đó mà lụn dần...

Không còn ai dám tin rằng Trầm Lăng sẽ trở ra, nhưng không một ai dám nói...

Kim Vô Vọng vụt run giọng:

- Cái không đáng làm, dù chết cũng không làm, việc phải nên làm, dù chết cũng không sợ. Nghĩa dũng ngàn xưa cũng chỉ đến thế thôi. Trầm Lăng, anh hãy nhận cho tôi một lạy...

Vẻ mặt lạnh như tuyết đóng của Kim Vô Vọng vụt trào ra hai dòng nước mắt...

Có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, con người sắt đá này biết khóc...

Hắn từ từ quì xuống đôi vai run rẩy...

Trong cuộc đời ngang tàng của hắn, có lẽ đây cũng là lần thứ nhất hắn phủ phục trước một người...

Hùng Miêu Nhi kêu lên:

- Không, không... Không chắc đã...

Nhưng hắn lại cũng quì xuống, và khác hơn Kim Vô Vọng, gã thanh niên phát khóc. Hắn khóc thật to. Khóc ồ ồ như một đứa bé...

Mười người đàn bà khóc cùng một lượt, tuy có thê thiết thật nhưng nó không đặc biệt xúc động đến rờn rợn như một người đàn ông, nhất là người đàn ông ngang tàng không biết sợ gì nguy hiểm...

Dòng nước mắt của Kim Vô Vọng, tiếng khóc của Hùng Miêu Nhi đã làm rung động mọi người...

Lý Trường Thanh lồm thồm như khấn vái:

- Trầm Lăng ơi... Trầm Lăng. Ngày nay công tử được hai vị này nhỏ dòng nước mắt hào hùng thân thiết, cái chết của công tử quả là không uổng, quả là xứng đáng...

Thiên Pháp đại sư cúi đầu niệm Phật:

- Cái chết của nghĩa sĩ, nặng bằng non thái...

Tuy mới mấy phút trước đây, họ còn xem Trầm Lăng là thù địch, nhưng bây giờ hai vị cao thủ võ lâm cũng phải để cho nước mắt rơi rơi...

Liên Thiên Vân thì nước mắt chảy ướt đầm cả râu, ông ta không khóc nhưng giọng nói ồ ồ như ngộp thở:

- Trầm Lăng, nếu sớm biết chú là người như thế này, thì cho dù ai đập nát đầu ta, ta cũng kết bạn với chú... Tức thật là tức... Liên Thiên Vân này có mắt mà không trông....

Chỉ riêng Lãnh Đại, hắn nghiêng răng kèn kẹt, không nói một lời.

Hắn không chảy nước mắt nhưng hắn cắn môi rỉ máu...

Bạch Phi Phi khóc không còn ra tiếng, giọng nàng đã khàn khàn:

- Trầm....

Chu Thát Thát vừa khóc vừa ngó Bạch Phi Phi và thét lên:

- Người khóc cái gì? Trầm Lăng chết là tại vì ngươi, ngươi còn khóc gì nữa? Không tại ngươi thì thằng khốn nạn Vương Lân Hoa làm sao thoát được... làm sao phóng hỏa được... hu hu... không có lửa làm sao Trầm Lăng chết... làm sao... hu hu.

Bạch Phi Phi nói lớn:

- Phải rồi...tôi...vì tôi...tại tôi tất cả...Tôi cũng không còn muốn sống nữa...

Và nàng vụt đứng lên nhắm mắt băng vào đồng lửa còn đang hừng hực than...

Nhưng nàng vừa chạy được hai bước thì đã bị Kim Vô Vọng và Hùng Miêu Nhi nắm lại, nàng vừa vùng vẫy vật mình kêu khóc....

Chu Thất Thất nhìn vào đồng than rực lửa, giọng nàng vụt run lên:

- Phải rồi... chết.. .chết mà còn ít khổ hơn...

Nàng vụt đứng lên chạy, bay vào đồng lửa...

Thân pháp nàng nhanh hơn Bạch Phu Phu thập bội, và vì con đang bận kéo níu Bạch Phi Phi, Kim Vô Vọng và Hùng Miêu Nhi trở tay không kịp.

Đến khi hai người nhìn thấy thì nàng đã sát bên đồng lửa...

Lửa tuy đã không còn ngọn, nhưng than nóng dư sức nung người trong nháy mắt, Kim Vô Vọng tái mặt kêu lên:

- Thất Thất, đứng lại...

Hùng Miêu Nhi phóng người theo:

- Thất Thất đừng ... đừng chết.

Chu Thất Thất không dòm lại, nàng cắn răng lao vào đồng than hồng..

- Thất Thất...

Tiếng la thất thanh của Hùng Miêu Nhi chưa dứt, thì một bóng người từ phía trong bắn vút ra, vừa đúng lúc Chu Thất Thất lao tới, hai người đâm sầm vào nhau...

Chu Thất Thất dội ngược trở ra trở mắt...

Trầm Lăng vác gậy đại hán trên vai, quần áo gậy đại hán ướt mem như mới vừa nhúng nước, mặt Trầm Lăng cũng đầm mồ hôi...

Quả thật, ngọn lửa ngất trời, có thể đốt cả rừng cây, nhưng không đốt được Trầm Lăng...

Tất cả mọi người rú lên một lượt, họ vừa kinh sợ, vừa mừng rỡ, sự mừng rỡ cuối cùng của tuyệt vọng, y như hoàn thuốc cải tử hồi sinh.

Chu Thất Thất dụi dụi mắt ngăn ngor rồi nàng vụt chạy sa vào lòng Trầm Lăng, khóc rống lên...

Một tay vác gậy đại hán, một tay Trầm Lăng dìu Chu Thất Thất ra chỗ xa hơi lửa, mọi người bu quanh tít tít...

Bạch Phi Phi vừa khóc vừa cười:

- Trầm công tử...

Tay chân Kim Vô Vọng phát run:

- Có sao... có sao không?

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt la lớn:

- Trời ơi.. .thật là trời có mắt.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Chắc các vị không tin rằng tôi còn sống?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Thật là một thành tích lạ lùng.

Chu Thất Thất nắm tay đầm nhẹ vào ngực Trần Lăng nàng cười mà nước mắt cứ trào ra:

- Hồng chết... anh hồng chết... thật hồng chết mà.

Trần Lăng cười:

- Lửa thiêu không chết nhưng cô đâm tôi sẽ chết.

Chu Thất Thất sặc cười, quệt quệt nước mắt:

- Còn nói giỡn nữa... người ta sợ gần muốn chết, anh mà chết thì tôi... tôi...

Nàng lại cười và nước mắt lại trào ra...

Trần Lăng cảm động ngập ngừng:

- May mà tôi ra kịp...

Kim Vô Vọng thở dài:

- Không phải riêng Chu cô nương, nếu Trần huynh chết thì sẽ kéo theo hai người chết nữa...

Theo tia mắt của Kim Vô Vọng, Trần Lăng bắt gặp Bạch Phi Phi đứng xa xa vãn vê tà áo...

Chàng chép miệng:

- Thật là một cái lỗi... Tại hạ đã làm cho các vị lo âu.

Chu Thất Thất xí:

- Nói vậy là đủ rồi hả?

Trần Lăng mỉm cười:

- Chứ cô bảo tôi phải làm sao bây giờ?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Phải vậy nè...

Nàng chồm miệng lên sát tai Trần Lăng, lẽ tự nhiên câu nói sau cùng của nàng chỉ mỗi một mình Trần Lăng nghe thôi...

Chờ cho cơn mừng dịu xuống, Kim Vô Vọng mới nói:

- Súc lửa như thế mà Trần huynh có thể thoát thân, thật là một chuyện mà không ai có thể nghĩ tới.

Trần Lăng nói:

- Khi tôi tìm được cái hầm, cứu được người này lên, thì lửa đã bịt dày cả rồi. Lúc đó thật tình tôi cũng nghĩ rằng không sao thoát được... Cũng may, chợt nhớ tới gian phòng cứu mạng.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Phòng gì cứu mạng?

Trần Lăng cười:

- Cái phòng cô bị nạn đó. Phòng cô gần mất mạng thì lại là phòng cứu mạng cho tôi. Nên nhớ rằng phòng đó xây bằng đá xanh, xây thật dày mà bên ngoài lại bao thêm một lớp sắt cũng dày. Phòng đó lửa không sao cháy được, cho nên tôi vác người này chạy vào trong đó...

Trần Lăng kể bằng một giọng hết sức hoà hoãn bình thường, nhưng ai cũng hình dung được tình trạng hết sức cấp bách nguy hiểm...

Hùng Miêu Nhi nói:

(bị mất trang 60)

...

...

Tất cả đều lắc đầu, ai cũng có thể tưởng tượng cảnh lò than, lò quay... Họ thật không hiểu làm sao Trầm Lãng lại có thể chịu nổi...

Và thật sự thì kinh khủng lắm, chính kể đến đây Trầm Lãng như nhớ lại mà rịn mồ hôi...

Chu Thất Thất cười:

- Thế thì bây giờ anh trở thành một con người có được thân thể Kim cương bất hoại rồi.

Nhìn Chu Thất Thất cười và nghe nàng nói đùa, ai cũng tức cười theo. Nàng thật là một cô gái kỳ cục, khóc đó nhưng cũng có thể cười đó, hình như chỉ cần Trầm Lãng không chết, thì dù cho mọi chuyện quá hung dữ đến đâu, nàng cũng dễ dàng quên hết.

Nàng cứ riu rít như con chim. Nói không ai xen vào được hết.

Ngay lúc đó gã đại hán giật mình tỉnh dậy, hần ngó chằm chập vào mắt Trầm Lãng, ngó không nháy mắt...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Sao, có bị gì không?

Gã đại hán rần giọng:

- Ta đang chờ xem.

Trầm Lãng hỏi:

- Chờ xem gì?

Gã đại hán nói:

- Chờ xem người làm sao ta?

Trầm Lãng bật cười:

- Người nói thử xem ta sẽ làm sao người?

Gã đại hán rít qua hàm răng:

- Người tuy cứu mạng ta, nhưng ta không cảm kích chút nào cả... Nếu người muốn khai thác những điều bí mật nơi đây thì đừng có hòng.

Chu Thất Thất mắng lớn:

- Súc sinh, người muốn chết?

Gã đại hán không nao núng:

- Bọn người muốn làm gì cứ làm, cứu ta ta không cần, giết ta ta không sợ.

Trầm Lãng mỉm cười khoát tay:

- Người đi đi.

Gã đại hán hơi sững sốt:

- Đi?...Người bảo ta đi?

Trầm Lãng gật đầu:

- Đi đi, ta không có gì cần ở người cả.

Bây giờ gã đại hán mới thật sự kinh dị:

- Người không buộc ta nói?

Trầm Lăng cười:

- Có gì cần mà ta phải buộc người?

Gã đại hán trở mặt:

- Vậy... vậy tại sao ngươi lại cứu ta?

Trầm Lăng nghiêm mặt:

- Cứu mạng ngươi là tại vì cần phải cứu mạng một con người, chỉ có thể thôi. Không có nguyên nhân gì cả.

Gã đại hán càng kinh dị:

- Chỉ... Chỉ đơn giản thế thôi?

Trầm Lăng bật cười:

- Cứu một mạng người thì là cứu một mạng người, có gì mà đơn giản hay phức tạp?

Gã đại hán không tin, nhưng lại không thể không tin được... Hắn đứng dậy đi vài bước, quả nhiên không ai nói gì cả, hắn dừng lại đứng yên... Hắn đứng yên như tượng gỗ...

Trầm Lăng cười:

- Đi đi chứ, đi đi, cứ thông thả mà đi, đừng có ngại gì cả.

Gã đại hán cau mặt:

- Thi ân bất cầu báo, tuy chưa thấy song tôi có nghe. Nhưng thi ân bằng cách lao mình vào trong nguy hiểm, nguy hiểm thật sự cho tính mạng để cứu người... Cứu một người chưa quen biết bên hàng trận địch, là một chuyện chẳng những chưa thấy mà cũng chưa nghe bao giờ cả.

Chu Thất Thất bật cười:

- Nhưng bây giờ thì ngươi đã thấy rồi ngươi lấy làm kỳ dị à? Không, tại ngươi không biết đấy, vị Trầm công tử đây còn có làm những việc kỳ dị hơn thế nữa, nhưng chỉ kỳ dị đối với những kẻ không hiểu ý nghĩa làm người mà thôi.

Gã đại hán ngấp ngừng:

- Tôi... tôi... các vị...

Từ ta với ngươi, đến tôi và các vị... trong tâm não của gã đại hán quả đang có một biến chuyển lớn lao...

Và gã quì thụp xuống cúi đầu:

- Không, tôi không muốn đi nữa.

Trầm Lăng vẫy tay:

- Các hạ cứ tự nhiên, đừng làm thế.

Gã đại hán nói giọng hơi run:

- Nước chảy theo hướng thấp, người đi lên chiều cao... Chim chọn cây, người chọn chủ. Tôi tên Dương Đại Lực, tôi tuy là một tên vô học lỗ mãng, nhưng những câu tục ngữ trên tôi có nghe, có biết...

Gã thở ra một hơi và nói tiếp:

- Dương Đại Lực này mù mắt suốt mấy mươi năm nay, bây giờ gặp Trầm công tử, mắt vùng bừng sáng... Bao nhiêu năm nay theo Vương Lâm Hoa, tôi tưởng chỉ có người lừa người, người ăn thịt người, nay gặp Trầm công tử, tôi mới hay rằng trên đời này vẫn có người quang minh lỗi lạc...

Chu Thất Thất hỏi:

- Người nói vòng vo một hồi lâu quá, nhưng cuối cùng là muốn gì?

- Tôi chỉ cầu mong Trầm công tử thu nạp tôi, từ đây tôi nguyện làm nô bộc cho Trầm công tử, nhưng tôi rất hãnh diện vì từ đây tôi sẽ làm đúng một con người.

Trầm Lăng nói:

- Nhưng... nhưng...

Dương Đại Lực nói liền:

- Dù công tử có nói gì tôi cũng nguyện sống chết theo hầu công tử...

Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng, cười:

- Anh nên bằng lòng cho vui vẻ.

Trầm Lăng đưa tay:

- Thôi, được rồi, các hạ hãy đứng dậy.

Dương Đại Lực xá một xá dài:

- Hôm qua tiểu nhân là nô bộc của Vương Lâm hoa, chỉ biết vì chủ tận trung, ngày nay đã thành nô bộc của Trầm công tử, bất luận công tử cần chi, cần hỏi điều gì, cứ biết là tiểu nhân nguyện nói rõ ràng:

- Không... không... tôi không hỏi gì huynh đài cả.

Dương Đại Lực lắc đầu:

- Trầm công tử không hỏi tôi cũng xin nói...

Suy nghĩ một hơi, hắn nói bằng một giọng quả quyết:

- Mẹ của Vương Lâm hoa vốn là em của Mộng Vân tiên tử, cha hắn là ai thì không ai biết. Võ công của hắn toàn do mẹ hắn truyền dạy, thế nhưng mẹ hắn học của ai thì cũng không ai biết. Tiểu nhân chỉ biết rất nhiều tuyệt kỹ thất truyền trong võ lâm, hai mẹ con hắn đều biết hết cả.

Chu Thất Thất chợt hiểu ra:

- A đúng rồi, Tử Sát Thủ... ở trong ngôi cổ mộ ngày nọ, những người chết vì Tử Sát Thủ nhất định là nạn nhân của Vương Lâm Hoa.

Như không biết rõ việc đó, Dương Đại Lực nói tiếp:

- Toà nhà này chỉ là một trong những ngôi nhà bí mật của mẹ hắn, cứ như chỗ tôi biết, thì mẹ con hắn có đến sáu mươi nơi như thế... Và những ngôi nhà bí mật này đầy dẫy cả suốt Giang Nam, Giang Bắc.

Hùng Miêu Nhi chẳng miêng:

- Năm sáu mươi chỗ? Thật là lợi hại. Thật là nhiều dã tâm quá.

Dương Đại Lực nói:

- Dã tâm của hai mẹ con hắn như thế nào thì thật là tôi không biết rõ, chỉ biết rằng họ đang tìm cách thu phục thật nhiều nhân vật thành danh để làm bộ hạ.

Hắn liếc Chu Thất Thất:

- Vừa rồi, cái người can tôi đi vô phòng tra vấn cô nương, người mặt áo dài che mặt đó cũng là một nhân vật có lẽ địa vị cao lắm trong võ lâm...

Chu Thất Thất hỏi dồn:

- Hắn là ai?

Dương Đại Lực vỗ trán:

- Y như... hình như người ta gọi y là... cái gì cái gì Kim Ngư....

Chu Thất Thất hơi biến sắc:

- Có phải Võ Lâm Kim Ngư Bạch Tổng Tam?

Dương Đại Lực gật đầu lia lia:

- Đúng rồi, đúng rồi... Hắn đấy. Nghe nói người ấy luôn luôn đi lại những nhà cao sang, và được họ cung phụng nuôi nấng như một con ... cá vàng. Vì thế mà có danh hiệu Kim Ngư. Còn hai tiếng Võ Lâm là do thân pháp của hắn nhanh lẹ lắm, y như loại cá không vảy vẩy... không ai có thể chụp được hắn cả. Cứ như ngày hôm nay là một chứng cứ, hắn đã sớm giông rồi.

Chu Thất Thất tức tối:

- Hèn chi mà hắn không dám bỏ khăn che mặt...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Hắn quen biết cô à?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Đâu phải quen biết không. Chính cha tôi nuôi hắn mà. Hắn là một trong nhiều võ sư của nhà tôi đấy. Chuyện gì trong nhà tôi hắn đều biết rất rõ... Hắn quen biết nhiều lắm, cả một giải Giang Nam hào phú chắc không nhà nào mà hắn không biết. Vương Lâm Hoa thu dụng hắn chắc cũng có mục đích viếng gia tài thiên hạ đấy.

Hùng Miêu Nhi gật gật:

- Quả hắn nhiều mưu kế thật.

Kim Vô Vọng ngó Lý Trường Thanh:

- Đại nhân nghe cả rồi chứ?

Hai tiếng đại nhân Kim Vô Vọng nói bằng một giọng móc họng nhưng Lý Trường Thanh vẫn cười, mặc dù ông ta hơi đỏ mặt.

- Chưa thấy những điều đó, chỉ nội thái độ và hành động của Trầm thiếu hiệp vừa rồi cũng đủ nói lên sự lăm lăm của anh em tại hạ.

Trầm Lăng cười:

- Chuyện đã qua không nên nhắc lại làm chi, Cho dù sự bất đắc dĩ, nhưng hôm nay vẫn bối rối đối với ba vị cũng là điều thất lễ, xin ba vị vì cảm thông mà không trách.

Thật sự đây là một câu nói thật, nhưng lại trở thành hơi sáo, vì sự việc quá rõ ràng, còn ai trách vào đâu được nữa.

Lý Trường Thanh nói:

- Bọn Triển Anh Tùng chết một cách đột ngột, thật làm cho ai ai cũng khó hiểu, hiện tại Lãnh Tam đang gìn giữ thi thể họ, chẳng hay Trầm thiếu hiệp có nên đến xem thử hay không?

Liên Thiên Vân hơi giận:

- Thì rõ ràng là Vương Lâm Hoa hạ thủ rồi còn xem xem gì nữa?

Lý Trường Thanh cười:

- Chuyện thì tuy thế, nhưng trên đời lại có thứ độc được lạ lùng như thế, thật tôi nghi ngờ quá...Tôi nghĩ rằng trong vấn đề này còn có nhiều bí ẩn...

Trầm Lăng nói:

- Tiền bối nói đúng, trong chuyện này tất nhiên có bí ẩn, tuy nhiên xem thi thể cũng khó đoán được, muốn vén màn bí mật này cần phải hành động...

Lý Trường Thanh hỏi:

- Nhưng... nhưng không biết thiếu hiệp định hành động ra sao?

Trầm Lăng lặng thinh một lúc:

- Thật không dám dấu tiền bối, ngay bây giờ tại hạ thật chưa có một kế hoạch nào nhất định cả, chỉ có cách là tùy cơ mà hành sự, và ngay bây giờ, việc đến Nhân Nghĩa Trang tại hạ cũng chưa đi được.

Lý Trường Thanh thở dài:

- Giang hồ đại loạn, xem chừng đã sắp mở màn, xem khắp võ lâm, người đứng mũi chịu sào gánh lấy trọng trách làm cho bớt đi tai kiếp, không ai hơn Trầm thiếu hiệp... Sự gian khổ này, lão phu không cần nghĩ cũng có thể biết một cách rõ ràng... Chỉ mong lần tạm biệt này thiếu hiệp có thể thu lợi nhiều, và nhiều may mắn, anh em lão phu sẽ đợi tin lành của thiếu hiệp tại Nhân Nghĩa Trang.

Trầm Lăng làm thinh đưa mắt nhìn Kim Vô Vọng...

Cái nhìn của Trầm Lăng có ý muốn Kim Vô Vọng giải Thần Tiên Nhất Nhật Tuý cho họ, và Kim Vô Vọng cũng thừa hiểu ý đó, nhưng khổ nỗi hấn chỉ dùng được mà không giải được, cho nên Kim Vô Vọng đành phải làm lơ...

Trầm Lăng sực nhớ lại Kim Vô Vọng không giải được, chàng đâm ra lúng túng...

Lý Trường Thanh đằng hắng một tiếng:

- Hiện tại lão phu xin tạm biệt, nhưng...

Trầm Lăng gượng cười:

- Thần Tiên Nhất Nhật Tuý chỉ trong một ngày là tự giải... Nhưng bây giờ tại hạ và Kim huynh đều phải đi...

Hùng Miêu Nhi ngó Chu Thất Thất, rồi lại ngó Trầm Lăng, và hấn cười:

- Tôi thì không có chuyện gì gấp, vậy xin đưa nhị vị tiền bối về Nhân Nghĩa Trang...

Trầm Lăng mừng rỡ:

- Như thế thì hay lắm... Đại Lực hãy đỡ Lãnh huynh và đại sư đây xuống núi. Sau đó, hãy tạm trú ngụ với đại sư mà đợi ta, trong thời gian đó, tự nhiên sẽ được đại sư dạy dỗ thêm.

Tuy muốn theo Trầm Lăng, nhưng không biết làm sao hơn, Dương Đại Lực đành cúi đầu vâng lệnh.

Cho đến bây giờ Thiên Pháp đại sư mới mở miệng, giọng ông ta vẫn trầm trầm:

- Trầm thiếu hiệp, chỗ mà bản tăng kính nể là lòng nhân nghĩa của thiếu hiệp, và ngay bây giờ những gì không hay trước đây có thể xem như không có, tuy nhiên, giữa ta và Hoa Nhị Tiên, mong thiếu hiệp không nên xen vào.

Trầm Lăng vòng tay:

- Vâng.

Thiên Pháp đại sư nói tiếp:

- Dầu vậy, thiếu hiệp cứ yên lòng, bản tăng không phải là loại thừa gió bẻ măng, trước giờ Hoa Nhị Tiên khôi phục hoàn toàn nội lực, bản tăng sẽ không hề động đến mảy lông.

Trầm Lăng lại vòng tay:

- Đa tạ đại sư.

Kim Bất Hoán vụt hỏi:

- Còn tôi ai đưa tôi đi?

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Ta sẽ đưa người.

Kim Bất Hoán phát run:

- Lý tiền bối... các người đừng bỏ tôi...

Hắn bị tia mắt lườm lườm của Kim Vô Vọng làm cho tịt ngòi luôn không dám nói

Lý Trường Thanh ngó Kim Bất Hoán lắc đầu, ông ta chép miệng thở dài không nữa.

nói...

Thế là Hùng Miêu Nhi đỡ lấy Lý Trường Thanh, Liên Thiên Vân, Dương Đại Lực đỡ lấy Thiên Pháp đại sư và Lãnh Đại...

Chu Thất Thất vụt đi ngay lại trước mặt Hùng Miêu Nhi, giọng nàng cảm động:

- Miêu huynh, anh... anh đi à?

Hùng Miêu Nhi không dám ngó ngay nàng, hắn cười cười nói không suông câu:

- Đi.. à... đi...

Chu Thất Thất cúi mặt:

- Anh... anh... Tôi....

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt cười khỏa lấp, giọng của hắn không được tự nhiên:

- Tạm thời từ biệt, sau này sẽ gặp lại nhau... Trầm huynh, ân cứu mạng không dám cảm tạ bằng lời, mong ngày sau... ngày sau...

Hắn ngừng ngang không nói được trọn câu, khom mình xốc lấy Lý Trường Thanh và Liên Thiên Vân đi ngay xuống núi...

Nhìn theo bóng hắn, Chu Thất Thất lăm lăm:

- Miêu Nhi, tôi đối không phải với anh... không phải với anh...

Nước mắt nàng tuôn ra theo câu nói ngập ngừng...

Kim Vô Vọng gật gật đầu:

- Hùng Miêu Nhi là một thanh niên khí phách mà cũng rất giàu tình cảm...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ai được Kim huynh khen, người đó nhất định là tốt lắm.

Chu Thất Thất giục:

- Thôi đi chứ, còn gì mà phải nấn ná ở đây nữa.

Trầm Lăng nói:

- Nên ở lại để xét cho kỹ nơi này, đồng thời để Kim huynh có thì giờ xử trí với Kim Bất Hoán.

Chu Thất Thất hỏi:

- Xử hắn thế làm sao đây?

Trầm Lăng nói:

- Tùy ở Kim huynh.

Kim Vô Vọng bằng một giọng tức tối:

- Giống ác tặc này tôi hận vì không thể băm thây hắn cho nguôi giận...

Hắn hầm hầm cặp lấy Kim Bất Hoán, băng mình ra sau núi...

33. Bí Mật Vãn Bao Trùm

Những đường mây ngang đã giang rõ ở phương đông, ánh mặt trời đỏ bầm bầm đã xô dạt bóng đêm ra sau núi. Cảnh vật rừng cây vẫn còn hầy lờ mờ...

Bạch Phi Phi ngồi gục đầu như khoanh tròn thân mình lại, nàng cắn cắn tay áo nhìn theo bóng Trầm Lãng đang xục xạo giữa bãi tro tàn...

Trầm Lãng tìm xem rất kỹ, có lẽ một viên sỏi nhỏ cũng không qua mắt được.

Chu Thất Thất ngẩng mặt nhìn trời trong dáng sắc trầm tư, nhưng cứ mỗi một cái nhìn của Bạch Phi Phi về phía Trầm Lãng, là nàng cắn môi mạnh hơn một chút.

Ngay lúc đó Kim Vô Vọng xung xăn đi lại vẻ mặt hẩn rần xanh...

Chu Thất Thất hỏi ngay:

- Kim Bất Hoán đâu ?

Kim Vô Vọng ngập ngừng:

- A ...a....

Chu Thất Thất hỏi dồn:

- Anh ...anh giết hẩn rồi à ?

Kim Vô Vọng lặng thinh một chút rồi nói thật chậm:

- Tôi thả nó rồi.

Chu Thất Thất trố mắt:

- Anh ...anh thả hẩn ? Hừ, hẩn đã bao nhiêu lần âm mưu hãm hại anh, sao anh lại thả hẩn ? Để hẩn sống sẽ không biết bao nhiêu người lại phải khổ, phải chết vì hẩn nữa...

Chợt nghe Trầm Lãng cười:

- Tôi biết thế nào Kim huynh cũng thả hẩn mà.

Trầm Lãng ra tới và nói tiếp:

- Kim Bất Hoán đối với Kim Vô Vọng tuy có bất nhân, nhưng Kim Vô Vọng đối với Kim Bất Hoán không thể là bất nghĩa. Tôi là Kim huynh, tôi cũng phải thả hẩn thôi.

Kim Vô Vọng nở nụ cười buồn:

- Đa tạ sự cảm thông...

Từ lâu, bao nhiêu sự đối xử tốt của Trầm Lãng, Kim Vô Vọng không bao giờ hé miệng tạ ân. Bây giờ sở dĩ hẩn nói ra bằng lời là vì quá cảm kích sự thông cảm sâu xa của Trầm Lãng...

Thông cảm sâu xa được một con người, nhất là con người không bao giờ phát lộ tình cảm như Kim Vô Vọng, là một việc thật khó. Mà cảm kích sự cảm thông đó, có khi người ta xem còn quý hơn việc cứu lấy sinh mạng nữa. Kim Vô Vọng quý chuyện đó hơn ai hết, nhưng hẩn cũng chỉ bộc lộ tới mức tối đa bằng hai tiếng đa tạ mà thôi.

Chu Thất Thất ngó Kim Vô Vọng rồi lại ngó Trầm Lãng, nàng lắc đầu:

- Đàn ông các anh có lúc thật hiểu không nổi.

Trầm Lãng cười:

- Nhưng có lẽ còn dễ hiểu hơn đàn bà.

Mỗi người hiểu một cách khác nhau, một lúc thật lâu, Kim Vô Vọng hỏi:

- Trong đám tro tàn này có mò thêm được manh mối gì không ?

Trầm Lãng nói:

- Tìm mấy lượt chưa thấy gì, tuy vậy ngay bây giờ cũng không dám nói sớm...

Không đợi Kim Vô Vọng nói, Trầm Lãng hỏi luôn:

- Kim huynh định đi về đâu ?

Kim Vô Vọng ngẩng mặt nhìn trời lẩm bẩm:

- Đi về đâu...hướng về đâu...

Và hần vùng nói lớn:

- Trầm huynh, cuộc đời tôi đã gắn liền vào cuộc đời anh rồi, còn gì phải hỏi nữa ?

Trầm Lãng hơi mừng, nhưng lại e dè:

- Nhưng ...nhưng mối tình đối với người cũ...

Kim Vô Vọng mím môi:

- Chẳng lẽ tôi không được có suy nghĩ như Dương Đại Lực.

Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Được Kim huynh tương trợ, Trầm Lãng này không còn có sự vinh hạnh nào bằng nữa...Và nhất là đại sự nhất định sẽ thành công...Kim huynh, đệ sẽ nguyện dù phải chết cũng không làm cho Kim huynh thất vọng.

Hai người nắm chặt lấy tay nhau, ánh mắt họ thay thế cho muôn ngàn tâm sự...

Chu Thất Thất hỏi:

- Bây giờ định sao đây ?

Trầm Lãng nói:

- Trước nhất phải đi tìm ông anh rể cô. Số vàng đó nhất định không để lọt vào tay Vương Lâm Hoa được.

Chu Thất Thất mừng quá:

- Anh...anh...

Nàng đeo lấy cổ Trầm Lãng, nói lớn:

- Vậy là chuyện của tôi anh cũng đều lo lắng chứ có bỏ đâu...

Giọng nói tiếng cười của nàng làm cho ánh nắng ban mai càng thêm rạng rỡ, nhưng tuyết vẫn xuống nặng, tuyết của tháng đông trong rừng núi càng lúc càng nặng nề, càng xám thêm lên...

Gió sáng từng cơn buốt thịt, Chu Thất Thất cắn răng, vành môi hồng thắm bắt đầu nhợt nhạt, nhưng nàng cố giữ cho khỏi run, bên ngoài vóc dáng yếu mềm, cô gái họ Chu có một ý chí kiên quyết lạ thường.

Kim Vô Vọng nhìn nàng, ánh mắt lạnh lùng của hần chợt pha màu chua xót ...Hắn chua xót cho cô gái khác: Bạch Phi Phi. Và hơn ai hết, hắn cũng thâm thương hại cho Chu Thất Thất, một cô gái mà ý nghĩ hành động luôn ương ngạnh, luôn luôn tỏ ra cứng cỏi nhưng chính trong đáy tâm nàng, cũng giống như thân thể của nàng, mềm yếu hơn ai hết. Trái lại Bạch Phi Phi, không có một hành động nào tỏ ra cứng mạnh, nhưng chính cô gái này có sức chịu đựng vô song, nàng có đủ sức chịu đựng những gì bất hạnh trong đời nàng...

Hai người con gái trời xui gặp nhau trong ân nghĩa, nhưng lại cùng chung sống trong hoàn cảnh trái ngược ...Hai người có tâm sự giống nhau, mà lại khác nhau. Họ cùng tốt với nhau, nhưng lại cùng khó chịu vì nhau.

Bạch Phi Phi từ trước đến sau luôn luôn cúi đầu. Không biết nàng có phải vì không dám nhìn đến cái vui mừng của Chu Thất Thất, hay là nàng không dám ngẩng mặt nhìn Trầm Lãng.

Nàng tự hiểu rõ thân phận của mình, nàng biết bốn phận của nàng là do người khác, phải tuân theo người khác an bài. Nàng không bao giờ mong mỗi người khác nghĩ đến, chiếu cố đến...

Cho dù đói khát, mệt mỏi, lạnh run, nàng cũng cứ cúi đầu chịu đựng, nàng không muốn một ai nhìn ra sự thống khổ của mình.

Kim Vô Vọng khẽ thở ra:

- Thôi, chúng ta xuống núi.

Chu Thất Thất reo lên:

- Phải rồi, xuống đi chứ.

Lúc mà nàng vui vẻ, thì bất cứ chuyện gì nàng cũng quên hết, và luôn luôn dễ chiều theo người khác, nàng đưa tay định kéo Trầm Lăng, nhưng Trầm Lăng đã đi lại trước mặt Bạch Phi Phi.

Tay chân Bạch Phi Phi đã lạnh cóng chính nàng đang không biết làm sao có thể đi được một khoảng đường khắp kheh cheo leo từ đây xuống núi, chợt thấy Trầm Lăng đi tới đưa tay...

Nàng hết sức cảm kích, hết sức vui mừng, nhưng đồng thời nàng run rẩy ...Cánh tay Trầm Lăng đưa ra, cánh tay mà tựa đáy lòng nàng mong đợi, nhưng nàng vẫn không

dám đón nhận, nàng e dè liếc về phía Chu Thất Thất, nàng vúi mặt cắn môi cố ngăn dòng nước mắt:

- Công tử...tôi...tôi có thể đi được...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cô có thể đi được thật à ?

Bạch Phi Phi càng cúi đầu thật thấp hơn nữa:

- Dạ...dạ thật...thật...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cô bé ngu, có gì mà phải gấn gượng như thế ? Cô có đi được đâu.

Chàng vơ tay cặp lấy Bạch Phi Phi, chàng nghe thấy nàng run rẩy.

Chu Thất Thất hơi đỏ sắc, nàng nhìn Bạch Phi Phi ngã dụi vào tay Trầm Lăng mà nghe lòng như có một khối đá nghìn cân đang đè nặng ...đè nặng đến mức cơ hồ bước đi không nổi nữa.

Trầm Lăng quay lại cười:

- Đi chứ, sao lại uể oải thế ?

Chu Thất Thất nói:

- Tôi đi không nổi.

Trầm Lăng cau mặt:

- Sao lại đi không được...

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Người ta nói người ta đi nổi, thì anh lại một hai đòi phải để dìu đi, còn tôi nói đi không nổi, thì anh lại một hai bảo rằng tôi đi nổi...anh...anh...

Nàng vụt ngồi bẹp xuống, ngồi bừa trên đồng tuyết khóc rưng rức...

Trầm Lăng thở ra và khẽ lắc đầu...

Bạch Phi Phi run giọng:

- Công tử ...công tử mau lại dìu Chu cô nương ...tôi, tôi...có thể đi được...thật mà...

Nàng vừa nói vừa tụt khỏi tay Trầm Lăng, cắn răng gấn gượng bước đi...

Ngon gió mạnh quét ngang, Bạch Phi Phi loạng choạng như cành cây gãy, cơ hồ như chỉ một lần gió nữa là nàng lảo đảo xuống triền...

Trầm Lăng nhìn Kim Vô Vọng, thở dài:

- Kim huynh...

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Cứ để tôi lo liệu cho nàng.

Trầm Lăng đi lại trước mặt Chu Thất Thất, nhưng không nắm tay nàng mà chỉ đưa tay:

- Được rồi, đứng dậy đi.

Chu Thất Thất càng cúi đầu khóc lớn...

Trầm Lăng nói:

- Chuyện gì cũng nghe y theo cô cả, cô còn khóc gì nữa ?

Chu Thất Thất nói như rít:

- Tôi biết mà, tôi biết anh không muốn đỡ tôi ...anh lại đây là vì tại bị bắt buộc mà thôi ...phải không ? Phải không ?

Trầm Lăng làm thinh không nói...

Chu Thất Thất ngồi sụp xuống đất khóc lớn:

- Tôi biết mà, tôi biết anh càng ngày càng làm vậy mà, tôi biết anh chán tôi rồi mà...

Hai tay nàng đập bành bịch trên đồng tuyết và lại càng khóc lớn:

- Tôi biết mà, tôi càng làm thế này anh càng chán ngán tôi hơn nữa, nhưng...nhưng tôi làm sao khác được...Tôi chịu không nổi khi thấy anh với người khác...Tôi tan nát ruột gan...Tôi không chế ngự nổi lòng tôi...

Nàng ngược mặt rên rỉ:

- Chu Thất Thất ơi...Chu Thất Thất, tại làm sao mi ngu như thế ? Tại làm sao mi làm chuyện ngu như thế ?

Trầm Lăng nhìn nàng thương hại, chàng cúi xuống bồng nàng lên...

Nàng quật hai tay vòng lấy cổ chàng, tức tưởi:

- Trầm Lăng ...tôi van anh ...mãi mãi đừng chán ghét tôi ...chỉ cần anh đối xử tốt với tôi, tôi có chết cũng được.

Trầm Lăng mỉm cười...

Sau bữa cơm, lò sưởi được đốt lên hừng hực...

Tuy là một khách điểm nhỏ trong làng mạc hẻo lánh bài trí sơ sài, nhưng trải qua nhiều cơn nguy khốn, Chu Thất Thất vẫn thấy đây là một thiên đường...

Nàng nằm co trên chiếc chiếu dựa lò sưởi, mắt nàng không rời khỏi Trầm Lăng. Chuyện cãi cọ giữa nàng và chàng đã trở thành quá khứ...

Vừa rồi, lúc đi xuống núi, Trầm Lăng đã nói với nàng:

- Bạch Phi Phi là một cô bé đáng thương, sống cơ khổ lê lết trên cõi thế gian này, không nơi nương tựa, chúng mình phải đối xử tốt với nàng...

Lời nói của chàng không có gì hơn là cốt nói rõ tình cảm của mình đối với Bạch Phi Phi, đó là thứ tình cảm xót thương rộng rãi...

Lẽ tự nhiên là Chu Thất Thất dễ dàng thông cảm. Thật ra không phải đến bây giờ, mà ngay trong lúc còn trong tay Giả Lộc Bì, Bạch Phi Phi còn trong vòng hoạn nạn đó, nàng đã động mỗi thương tâm, và hơn một lần nàng đã ra tay cứu vớt...

Nhưng cho dù cao thượng đến đâu, nàng cũng là người con gái đang yêu, mà ai yêu cũng ích kỷ...Và cũng chỉ trong trường hợp đó thôi.

Và nàng đã nói với chàng:

- Em biết rồi, từ đây về sau mình sẽ đối xử tốt với cô ta....

Bây giờ Bạch Phi Phi ngồi xa xa ở tận góc phòng, nàng tuy rất sợ lạnh, nhưng không dám ngồi gần lò lửa, chỉ vì tại có Trầm Lăng ngồi nơi ấy. Nàng không phải sợ Trầm Lăng, mà nàng sợ Chu Thất Thất ...Sự thật nàng cũng thương Chu Thất Thất, nàng chỉ sợ cơn ghen của cô chủ ấy thôi.

Chu Thất Thất nhớ lại lời Trầm Lăng, nàng thấy cô bé co ro, nàng động lòng thương, vừa định đi lại bảo cô bé lại sưởi ấm, thì Trầm Lăng đã gọi:

- Phi Phi sợ lạnh sao không lại mà sưởi ?

Chu Thất Thất vụt nói:

- Sợ lạnh ? Sợ lạnh sao không đi ngủ đi, trong ấy có mền...

Sự thật nàng đâu có định nói thế, giá mà Trầm Lăng đừng có kêu Phi Phi, thì nàng đã đến kéo cô bé lại sưởi rồi ...cho nên khi nói xong, nàng cảm thấy hối hận...

Trầm Lăng liếc nhìn Chu Thất Thất, chàng lắc đầu cười gượng...

Bạch Phi Phi ngoan ngoãn đứng lên cúi mặt:

- Vâng ...Tôi cũng buồn ngủ quá ...xin cô nương ngủ cho ngon.

Nàng định nói một lời chúc tụng thường lệ nhưng mà nói không xuôi, và nàng rón rén đi ra không dám ngẩng đầu lại.

Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng rồi ngó Kim Vô Vọng và nàng vụt đứng lên:

- Tôi bảo nàng đi ngủ có lẽ là không phải chẳng ?

Trầm Lăng nói:

- Tôi chưa nói như thế.

Chu Thất Thất lớn tiếng:

- Miệng thì chưa nói, còn trong lòng ?

Trầm Lăng cười:

- Trong lòng tôi, cô làm sao biết được.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Tôi biết, tôi biết tâm lý của các người, các người đang nghĩ tôi là người con gái xấu ...được rồi, tôi sẽ luôn luôn là người xấu, luôn luôn làm những chuyện xấu cho các người xem. Tôi...

Nàng chưa nói dứt thì chợt có tiếng gõ cửa...

Trầm Lăng hỏi lớn:

- Ai ?

Tiếng bên ngoài đáp:

- Tôi, tôi có chuyện xin thưa.

Cơn giận chưa nguôi, Chu Thất Thất vùng vằng:

- Nửa đêm nửa hôm, kêu réo om sòm. Thật là ma quỷ.

Nàng xô mạnh cửa phòng, tên tiểu nhị lồm khóm bước vô...

Một tay xách bình trà, một tay cầm phong thơ, gã tiểu nhị bị bộ mặt hầm hầm của Chu Thất Thất làm khựng lại ngẩn ngơ...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Chuyện gì đó ? Thơ à ?

Gã tiểu nhị liếc Chu Thất Thất và cuối đầu:

- Vâng, thơ. Vừa rồi có người bảo tôi mang trao cho Trầm công tử.

Tiếp lấy phong thơ, Trầm Lãng hỏi:

- Người đó như thế nào ?

Gã tiểu nhị lắc đầu:

- Tôi chưa thấy...

Chu Thất Thất nổi xung:

- Nhận thơ mà không thấy người, người đui à ? Chẳng lẽ họ là ma quỷ qua mắt người à ?

Gã tiểu nhị lật đật nói:

- A...a...Vừa rồi chính tên Lưu Phương bán bánh mì ở đằng trước đây mang lại mà ...Hắn nói có người khách ăn mì bảo mang lại. Tôi có hỏi, nhưng hắn...

Chu Thất Thất gất:

- Hắn nói sao ?

Gã tiểu nhị quỳnh quáng:

- Dạ dạ...hắn không có nói gì cả ...Hắn quả thật là tên đui. Tên mù mắt bán mì ở đầu đường đó mà.

Bây giờ đến lúc Chu Thất Thất lại sừng sốt. Bộ dạng gã tiểu nhị thật làm cho người ta ai cũng dễ giận mà cũng vừa dễ tức cười...

Y như là hắn ngán Chu Thất Thất quá, hắn vừa nói vừa thụt lui đi tuốt...

Trầm Lãng mở thơ ra đọc:

- Có điều cơ mật trọng yếu. Sẽ gặp vào lúc canh ba.

Chu Thất Thất bước lại:

- Còn gì nữa ?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Mười hai chữ không hơn không kém.

Chu Thất Thất cau mặt:

- Mà ai viết ?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không thấy đề tên, nét chữ cũng lạ hoắc.

Chu Thất Thất lẩm bẩm:

- Lạ nhỉ, ai vậy cà ?

Con người của Chu Thát Thát đúng với câu bạo phát bạo tàn, giận cũng mau, mà nguội cũng lẹ. Bây giờ thì nàng đã quên tuốt chuyện hồi nãy rồi. Nàng lại ngồi sát bên Trầm Lãng, châu đầu vào đọc thơ.

Chữ của lá thơ lẩn nhẩn, nguệch ngoạc, nét to nét nhỏ không ngay ngắn gì cả. Chúng tỏ viết trong lúc vội vàng, có thể đứng ngoài đường viết cũng nên.

Chu Thát Thát cau mày:

- Chữ viết y như cua bò, tôi lấy chân viết còn đẹp hơn nữa ...đúng là con người lỗ mãng.

Càng tỏ ra mình đã biết quan sát sự vật tinh tế, Chu Thát Thát càng tỏ ra đặc ý...Nàng mong Trầm Lãng khen một tiếng, thế nhưng Trầm Lãng lại lắc đầu:

- Chưa chắc.

Chu Thát Thát trừng mắt:

- Sao chưa chắc ?

Trầm Lãng cười:

- Chưa chắc thì chưa chắc chứ sao nữa.

Chu Thát Thát xí:

- Chẳng lẽ con người lịch sự lại đi viết chữ như thế này à ?

Trầm Lãng nói:

- Chữ viết nguệch ngoạc, nhưng nét sắc lắ, con người thô lỗ dốt nát không biết được như thế đâu ? Cô xem nét chữ có gì hơi khác lạ không ?

Nhìn kỹ vào lá thơ, Chu Thát Thát tỏ vẻ Ẩnhiên cứuÛ:

- Không, không có gì ...à, mà có ...mỗi một nét đều hơi chênh về phía bên phải ...chữ nào cũng in như là bị gió bạt dữ lắm...

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng như thế.

Chu Thát Thát thắc mắc:

- Nhưng như thế nghĩa là sao ?

Trầm Lãng nói:

- Hẳn lấy tay trái viết. Tay trái tay phải chữ tuy có khác nhưng nét thì vẫn giống nhau.

Chu Thát Thát cúi đầu suy nghĩ:

- Dùng tay trái viết, nghĩa là muốn cho người đọc không biết tự dạng, không biết đây là người quen ...Như vậy, chẳng những người này mình biết mặt mà lại cũng từng thấy nét chữ nữa. Hẳn lại bảo người mù đưa thơ, thì quả là hẳn có ý dấu mình rồi.

Trầm Lãng gật đầu:

- Có lẽ như thế.

Chu Thát Thát vẫn thấy kỳ:

- Hẳn làm như thế tức là không cho mình biết hẳn là ai ... Nhưng rồi canh ba hẳn cũng phải đến phải gặp, mình cũng sẽ biết ngay vậy thì chuyện chi hẳn phải làm như thế ?

Trầm Lãng cứ gục gặc đầu:

- Nhất định là phải có nguyên do...

Chu Thất Thất chột vỗ tay:

- Đúng rồi, đây chắc chắn là cái kế kim thuyền thoát xác, dương đông kích tây rồi. Hắn làm như thế này để cầm chân mình ở đây, rồi hắn sẽ thừa cơ hành sự ở nơi khác.

Trầm Lăng nói chậm chậm:

- Nhưng nếu hắn không viết thơ này thì đêm nay mình cũng ở nơi này chứ đã định đi đâu ? Và nếu quả thế thì lá thơ này vô ích mà lại còn có hại.

Chu Thất Thất ngẩn ngơ:

- À há...cần gì phải làm như thế...

Ngưng một giây nàng gượng cười:

- Chuyện đã xảy ra rồi, theo dấu vết mà nghiệm thì không khó lắm nhưng chuyện chưa xảy ra thì đoán dễ sai lắm. Mà trong trường hợp đó sai một ly dăm đi một dặm lắm.

Chu Thất Thất nói tiếp:

- Nhưng chính anh nói trong vụ này nhất định có nguyên do ?

Trầm Lăng gật đầu:

- Mỗi một chuyện đều phải căn cứ nhiều mặt mà xét đoán, cẩn thận chứng nghiệm từng ly từng tý mới được. Trong khi chưa có gì chứng thật, thì không ai có thể đoán được chính xác.

Chu Thất Thất hỏi:

- Như vậy nghĩa là anh đã có cách suy nghiệm khác ?

Trầm Lăng nói:

- Việc này cũng không chừng kẻ viết thơ này đang bị cường địch theo dõi nếu không chờ đêm khuya canh vắng thì không dám chường mặt ...cũng không chừng tay phải hắn đã bị thương, cho nên phải viết bằng tay trái.

Chu Thất Thất bật cười:

- Anh anh ...trái tim anh không biết có bao nhiêu lỗ tai. Chuyện người ta không nghĩ đến thì anh vẫn nghĩ đến được.

Trầm Lăng vẫn nói bằng một giọng dè dặt:

- Nhưng cách này thì có lẽ trước canh ba hắn còn cần có việc làm cấp thiết, cho nên thơ này buộc chúng ta phải ở lì nơi đây...Đến như chuyện gặp như thế nào, để làm chi thì thật là không làm sao đoán được.

Chu Thất Thất nói:

- Đã không thể đoán trúng thì đoán làm gì cho mệt.

Kim Vô Vọng nhìn đăm đăm ra cửa sổ:

- Canh ba cũng sắp tới nơi rồi...

Đôi mắt hắn cứ gấn chặt trên cửa sổ, ngồi không động đậy...

Chu Thất Thất có vẻ phục lắm, vì nàng không sao có thể ngồi im một chỗ...

Thình lình, cánh cửa sổ nghe khua một tiếng xà khá dài, rồi lửa phục cháy lên, bên ngoài ngọn lửa phản phật, và in như có người đứng thẳng...

Trầm Lăng đứng phắt lên, hai tay đẩy ra một lượt, hất cánh cửa sổ bị cháy văng ra xa, lửa chỉ còn liếm láp theo khung cửa...

Kim Vô Vọng nhắc lấy tấm chăn lao tới chụp tắt ngay..

Chuyện xảy ra thật thành linh, nhưng hai người ứng phó khá nhanh, khá tỉnh, không một chút gì lụp chụp. Chỉ trong nháy mắt chuyện đâu đã hoàn vào đó...

Trầm Lăng thấp giọng:

- Thất Thất ở lại trông chừng Phi Phi, tôi và Kim huynh theo dấu kẻ địch.

Tiếng nói vừa dứt thì Trầm Lăng đã thoáng qua cửa sổ...

Chu Thất Thất dặm chân:

- Lại Phi Phi nữa, chuyện gì cũng quên không nổi Phi Phi ...Sầm sầm cái đầu mà còn bảo coi chừng y như là em nhỏ ...Coi chừng nó rồi ai coi chừng tôi.

Nàng đứng vùng vằng và lắng tai nghe bên ngoài mà không thấy bóng dáng ai cả...

Rõ ràng khi lửa bùng lên thấy có bóng người thấp thoáng bên ngoài, thế mà thoáng cái đã không có một tiếng động...

Trầm Lăng nói:

- Người này thân pháp nhanh lắm.

Kim Vô Vọng hất tay:

- Rượt theo...

Hai người song song sau trước phóng mình vào đêm tối...

Trời đêm mù mù ánh tuyết, không làm sao phân biệt được dấu chân...

Nhưng con người ấy khinh công cao lắm, có lẽ cũng không chừa lại một dấu vết nào...

Kim Vô Vọng đang ngon trớn thành linh Trầm Lăng kéo tay dừng lại, nói lớn:

- Người này đến tuy không được minh bạch, nhưng chúng ta cũng không bị tổn thất nào, chuyện chi phải theo làm chi cho mệt...

Và chàng thấp giọng nói luôn:

- Coi chừng kẻ điệu hổ ly sơn.

Kim Vô Vọng chớp mắt nói:

- Phải rồi, chúng ta trở về.

Và rồi cũng thấp giọng nói luôn:

- Tôi về, anh theo.

Trầm Lăng gật đầu, thụp mình xuống ẩn sau gốc cây to...

Chàng nghĩ người này thân pháp dù có nhanh cũng không quá như thế, nhất định hẩn ẩn đâu đó để thi hành độc kế. Nếu theo, tất sẽ lâm vào nguy hiểm, không bằng tương kế tựu kế, cứ ẩn nơi này, hẩn hẩn nại không được tất sẽ bị lộ ra...

Nhưng, cờ gặp tay cao, Trầm Lăng cơ trí, kẻ ấy càng không ngu ...Hẩn không bị mắc bẫy, hẩn vẫn ẩn mãi không lộ ra...

Trầm Lăng cố dần, hẩn cũng dần không kém ...Cứ chịu mãi như thế gần suốt nửa canh, bốn phía vẫn cứ êm rờ...

Kim Vô Vọng về tới khách điểm, cũng vẫn không có gì động tĩnh ...Ánh sáng ngọn đèn vẫn le lói chiếu hắt ra cửa...

Chu Thất Thất vẫn ngồi lấy tuyết đắp cho hình nhân...

Người khác đắp tuyết, thì đắp những con người mập mạp, y như ông Phật Di Lặc, Chu Thất Thất thì trái với thói thường ấy, nàng đắp người tuyết cao mà ốm lòng không, chỉ cần một làn gió nhẹ cũng đổ xuống ngay.

Mặt nàng bóng lên vì lạnh, xem y như quả đào non, hai tay thoăn thoắt khôn ngừng, nàng đang nắm cái đầu người tuyết, nàng đang vỗ vỗ hai gò má...

Kim Vô Vọng đi đến bên mà nàng vẫn không hay, miệng nàng cứ lẩm nhẩm: “cái miệng này nhé...cái môi này nhé...” và tay thì cứ nắn luôn...

Kim Vô Vọng đằng hắng một tiếng...

Chu Thất Thất giật mình quay lại cười:

- Anh này, làm hết hồn...

Và nàng ngó quanh rồi hỏi:

- Anh trở lại hỏi nào vậy ? Hắn ...hắn đâu ?

Kim Vô Vọng nói:

- Còn đang tìm kiếm.

Chu Thất Thất nói:

- Anh lắm, hắn về rồi...

Nàng sắc cười, chỉ hình tuyết và nói luôn:

- Ngó coi, không phải hắn đứng đó à ? Bị tôi đánh nãy giờ muốn chết ...xem xem, hắn không cục cựa, cứ ngó tôi cười hoài.

Nàng nhìn sững người tuyết một lúc rồi cúi mặt thở dài:

- Giá mà Trầm Lăng ngoan ngoãn thế này thì tốt biết bao nhiêu.

Kim Vô Vọng cũng nhìn sững nàng, vẻ mặt lạnh lùng của hắn như cảm thông thương xót...

Nhưng hắn vẫn lạnh lùng:

- Hồi nãy giờ ở đây có động tịnh gì không ?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không nghe thấy gì cả.

Kim Vô Vọng nói:

- Tôi đến sát bên mình mà còn không nghe, trong phòng nếu có biến cố thì làm sao mà biết được. Tại làm sao cô lại không giữ trong phòng ?

Chu Thất Thất cự lại:

- Giữ cái gì trong đó ? Bảo tôi làm a hoàn cho Phi Phi à ? Ở bên giường hầu cho nó ngủ, đắp mền cho nó à ?

Kim Vô Vọng không nói, bỏ đi vào trong...

Chu Thất Thất lẩm bầm:

- Làm gì mà hung hãn dữ vậy ? Có phải tại hôm đó ...hôm đó...à...à ...thiệt tôi cũng không phải, hôm đó thật là không phải...

Kim Vô Vọng phóng vô cửa sổ, bỏ Chu Thất Thất đứng trơ trơ một mình buồn bã...

Nàng nói lẩm thầm một hơi rồi vùng chạy nước mắt...

Thình lình, nghe tiếng Kim Vô Vọng kêu thất thanh:

- Không xong rồi.

Chu Thất Thất phóng vào hót hời:

- Cái gì vậy ?

Kim Vô Vọng mở toang cửa phòng Bạch Phi Phi, gương mặt hần rắng lại như thép nguội, giọng hần hần học:

- Cô xem đi.

Trên chiếc giường nhỏ mềm gối xóc tung, cửa sổ phòng mở hoác, từng cơn gió ập vào ngọn đèn phụt lên phụt xuống gần muốn tắt...

Một chéo mềm rơi lòng thông vào lò than ở dưới giường sắp cháy...đôi đũa gấp than rút dựa bên lò...

Bạch Phi Phi biến mất.

Chu Thất Thất kinh hoảng:

- Bạch Phi Phi đâu ? Đi đâu rồi....

Kim Vô Vọng hơi bực:

- Hỏi cô mới đúng chứ.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Con quỷ nhỏ, không biết đi đâu ? Muốn đi đâu, muốn làm gì cũng phải nói một tiếng chứ...

Và nàng vụt kêu inh ỏi:

- Phi Phi... Phi Phi ơi...

Kim Vô Vọng nói:

- Đừng có kêu, vô ích.

Chu Thất Thất nói:

- Kêu nó nghe nó về...

Kim Vô Vọng nói xằng:

- Cô đang lừa người, hay cô tự lừa cô ? Xem cửa sổ, xem giường mềm lộn tung lên thế này, không biết sao ? Bộ cô ấy tự đi à ?

Chu Thất Thất đi sát lại giường nhìn xem quanh quất rồi ngồi phịch xuống lằm bằm:

- Không phải nó tự đi ...nghĩa là bị người ta bắt...ai ? Ai bắt nàng....Tại làm sao bắt nàng ?

Kim Vô Vọng làm thình, đôi mắt sáng quất nhìn bốn phía...

Chu Thất Thất chảy nước mắt thì thầm:

- Làm sao bây giờ ? Làm sao ? Nàng yếu đuối mà lại rơi vào tay kẻ khác ...không biết họ định làm gì ?

Kim Vô Vọng nói:

- Bây giờ thì lo, sao bình thường không đối xử tốt với người ta một chút ?

Chu Thất Thất nghẹn ngào:

- Tôi ...tôi ...cũng không hiểu tại sao ...Tuy đối với nàng như thế, nhưng nàng bị bắt đi, tôi đau lòng lắm...

Kim Vô Vọng im lặng một lúc rồi nói chậm chậm:

- Tôi đã từng nói với cô, lòng cô tuy rất tốt, chỉ tiếc vì...

Miệng tuy nói nhưng mắt Kim Vô Vọng cứ lảo liêng, và thỉnh thoảng bước lại sát giường, đưa tay nắm lấy một vật...

Chu Thất Thất hỏi:

- Cái gì vậy

Kim Vô Vọng không nói, cứ nhìn chăm chú vật trên tay, sắc mặt càng lúc càng dễ sợ...

Và hắn vụt nắm tay lại nói bằng một giọng dữ dằn:

- Nó, nó nữa.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Ai ?

Kim Vô Vọng nghiêng rằng:

- Kim Bất Hoán.

Chu Thất Thất đứng bật lên:

- Nó ? Đúng là nó à ?

Kim Vô Vọng buông nắm tay ra, rớt xuống một mảnh vải rách...

Chu Thất Thất dặm chân:

- Đúng rồi, đúng tên ác tặc đó rồi, đây đúng là mảnh vải của chiếc áo rách mà hắn thường mặc ...Chắc là Bạch Phi Phi giầy giữa dữ lắm, nên mới rách văng ra đây.

Kim Vô Vọng cứ đăm đăm ra cửa sổ, đôi mắt trừng trừng như muốn lòi hẳn ra ngoài, răng nghiến nghe ken két...

Chu Thất Thất muốn nói gì đó, nhưng thấy bộ dạng Kim Vô Vọng nàng dậm chân, nín luôn...

Kim Vô Vọng nói qua kẽ răng:

- Tại tôi ...Tại tôi tha hắn ...Nếu không thì không có nạn này.

Chu Thất Thất nói:

- Chính là tại tôi ...tại tôi

Kim Vô Vọng thét lên:

- Đừng nói gì nữa cả.

Chu Thất Thất nín khe...

Nhưng chỉ một lúc, nàng nín lâu không được:

- Anh đừng nóng, đợi Trầm Lăng về tới chúng ta nghĩ cách cứu Phi Phi...

Kim Vô Vọng vùng vằng:

- Đây là chuyện thuộc về tôi, tại tôi, còn đợi Trầm Lăng gì nữa ...Cô nói lại giùm, trong vòng ba ngày, nếu tôi không bắt được Kim Bất Hoán tôi thề sẽ không làm người nữa.

Tiếng chưa dứt hẳn, Kim Vô Vọng đã phóng mình qua cửa sổ.

34. Cái Bang Lên Tiếng

Nhìn theo bóng Kim Vô Vọng mất hút trong đêm tối, Chu Thất Thất thẩn thờ một phút rồi nàng vụt kêu lên:

- Kim huynh... Kim huynh... đợi tôi với...

Vừa kêu nàng vừa lao mình qua cửa sổ.

Không còn thấy bóng Kim Vô Vọng đâu...

Nàng quay đầu lại, chạy bay theo hướng Trầm Lãng đi hồi nãy. Nàng chạy như điên. Vừa chạy vừa kêu lạc giọng:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng...

Bốn bề tối bùng bùng...

Trầm Lãng vẫn lặng hơi, ngồi mãi sau gốc cây không động dậy...

Mắt chàng chớp sáng ngời, vẻ mặt vẫn lạnh băng băng, chàng biết kẻ ra mặt trước, nhất định không phải là chàng...

Nhưng ngay lúc đó, tiếng kêu của Chu Thất Thất đã lòng lộng bên tai:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng... anh ở đâu... về mau, về mau.

Trầm Lãng tức mình, tặc lưỡi nói không vào bóng tối:

- Được rồi, người bạn, đêm nay kẻ như ngươi đào thoát được. Bất luận ngươi là ai, ta cũng phục ngươi đó.

Tiếng Chu Thất Thất càng lúc càng gần:

- Trầm Lãng... về mau, về mau...

Trầm Lãng thở ra đứng dậy đi lại hướng nàng...

Chu Thất Thất tìm chàng thì khó, nhưng chàng tìm nàng thì rất dễ...

Hai người vừa đụng đầu, nàng đã sà vào lòng chàng:

- May quá, anh không sao cả... anh không sao cả.

Trầm Lãng hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra ?

Chu Thất Thất vẫn còn hốt hãi:

- Kim Bất Hoán... Kim Bất Hoán...

Trầm Lãng gắt:

- Sao ? Hắn làm sao ?

- Hắn bắt Bạch Phi Phi rồi.

Trầm Lãng biến sắc:

- Còn Kim Vô Vọng đâu ?

Chu Thất Thất nói:

- Lúc đó hắn về chưa kịp.

Trầm Lãng đẩy nàng ra, quát lớn:

- Còn cô làm gì ? Cô xuôi tay để cho hắn bắt Bạch Phi Phi à ?

Bị Trầm Lãng xô xiểng niểng ra sau, Chu Thất Thất la lớn liền:

- Tôi không biết... Tôi không biết... Bộ tôi cứ khoanh tay nằm trên giường sao ? Tôi... tôi... lúc đó... đang ngồi ở ngoài chứ bộ.

Trầm Lãng tắc lưỡi chạy bay về khách điếm...

Chu Thất Thất chạy theo sau, vừa chạy vừa khóc.

Về đến khách điếm, Trầm Lãng xem qua rồi hỏi:

- Có phải Kim Vô Vọng đuổi theo không ?

Chu Thất Thất gật đầu...

Trầm Lãng hỏi:

- Có dặn gì tôi không ?

Chu Thất Thất đáp:

- Hắn nói trong vòng ba ngày sẽ bắt Kim Bất Hoán dẫn về, hắn...

Trầm Lãng dậm chân:

- Ba ngày, sao lại phải đợi đến ba ngày.

Tuy nói thế, nhưng Trầm Lãng thừa biết rằng về võ công, sự thật Kim Vô Vọng hơn hẳn Kim Bất Hoán, nhưng nếu luận về giao hoạt thì Kim Bất Hoán lại hơn. Kim Vô Vọng đơn thân độc mã thì thực khó lòng đối phó với Kim Bất Hoán...

Chu Thất Thất nói:

- Hắn đi chưa lâu lắm, chỉ sợ...

Trầm Lãng chận hỏi:

- Đi hướng nào ?

Chu Thất Thất chỉ bên trái cửa sổ:

- Hắn...

Nàng vừa nói một tiếng, thì chợt thấy một bóng người từ hướng đó phi thân vun vút tới...

Nhìn vào thuật khinh công tuy vẫn là một võ lâm cao thủ, nhưng không phải đáng cách của Kim Vô Vọng.

Chu Thất Thất kêu lên:

- Có người đến...

Từ nãy giờ, chuyện xảy ra làm cho nàng cứ đinh ninh chuyện phong thư là do Kim Bất Hoán sắp đặt, nhưng bây giờ thì lại thấy có người đến, khiến nàng ngơ ngẩn...

Chính Trầm Lãng cũng thấy hơi kỳ...

Còn đang băn khoăn thì bóng người đã tới, thoáng qua cách ăn mặc thì kẻ đó đúng là môn hạ Cái Bang...

Người đó đầu tóc rối bời như ổ quạ, mặc áo chắp vá khắp nơi, tay cầm gậy, lưng đeo túi chỉ có điều không nhận rõ mặt...

Chu Thất Thất nói:

- Hay là Kim Bất Hoán ? A... nhưng không phải...

Bởi vì cách ăn mặc của người này quả đúng là môn đệ của Cái Bang, so với lối ba trợn của Kim Bất Hoán thì khác xa lắm...

Người môn đệ Cái Bang đến cách cửa sổ chừng năm bước thì dừng lại, hắn vòng tay thốt:

- Trầm huynh mạnh giỏi.

Trầm Lăng hơi ngạc nhiên:

- Vâng... vâng...

Người môn đệ Cái Bang lại nói:

- Chu cô nương cũng mạnh như xưa ?

Chu Thất Thất lại càng ngạc nhiên hơn nữa:

- Vâng... vâng...

Cả hai người tuy ngoài miệng đáp lời, nhưng trong bụng khá hoang mang, bởi vì hai người chưa từng quen biết với môn đệ Cái Bang, thế sao người này lại biết, mà cách nói lại có vẻ thân mật ?

Thấy bộ điệu hơi lạ của hai người, người môn đệ Cái Bang mỉm cười:

- Nhị vị không nhận ra tiểu đệ ư ?

Hắn vừa nói vừa bước lại gần...

Dưới ánh sáng chòi ra cửa sổ, hắn ngược mặt thở dài:

- Sự thật thì gần đây tiểu đệ cũng thay đổi quá nhiều.

Trầm Lăng và Chu Thất Thất bây giờ mới thấy rõ mặt hắn...

Rõ ràng gương mặt tiêu tụy cát bụi, đã làm cho con người trở nên cần cỗi, nhưng riêng đôi mắt vẫn không mất vẻ hào khí ngày xưa...

Chu Thất Thất kêu lên:

- A... thì ra là anh...

Trầm Lăng cũng kinh dị không kém:

- Ủ, sao mà thay đổi dữ thế ?

Gã môn đệ Cái Bang cười hỏi:

- Nhưng nhớ ra chưa chứ ? Từ Nhược Ngu đây mà.

Thật là chuyện không ai ngờ được. Từ một công tử hào hoa, ăn mặc luôn chải chuốt, một người tôn thờ cái đẹp tuyệt đối, cho dù lâm trận tử sinh, một thể võ công đẹp thì thà chết chứ không chịu đánh, một con người “mỹ thuật chủ nghĩa” như thế, mà bây giờ đầu bù tóc rối, bằng lòng phong cách ăn mày, bằng lòng làm một môn đệ Cái Bang...

Thật không ai ngờ được. Không ai ngờ được “Ngọc Diện Dao Cầm” ngày nay như thế.

Trầm Lăng mở cửa niêm nở mời vào.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn khêu tổ, Từ Nhược Ngu quả thật đã thay đổi hẳn. Từ cây gậy “đá cầu bóng” đến chiếc áo vá đùm vá chụp, thấy thấy bất cứ một món nào trên người hắn cũng đều tượng trưng đầy đủ cho sắc thái của Cái Bang...

Nhìn chiếc túi lổm đổm dấu máu và cánh tay phải mang thương của hắn, Chu Thất Thất hỏi:

- Phong thư hồi hôm có phải của Từ huynh viết không ?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Vâng, tôi viết...

Chu Thất Thất nhìn Trầm Lăng, nàng nháy mắt tỏ sự thán phục tài xét đoán của hắn. Trước đây mấy phút, nàng nghĩ rằng Trầm Lăng phen này đoán hỏ...

Trầm Lãng làm như không thấy gì, cứ nói với Từ Nhượng Ngu:

- Khá lâu không gặp, không dè Từ huynh đã đầu nhập vào môn hạ của một đại bang... Nhưng nguyên nhân làm sao thế ?

Thật là tẻ nhạt, Trầm Lãng không coi thường Cái Bang, nhưng thường thường người ta hay nói Cái Bang là đám ăn mày... Và vì thế, Trầm Lãng chỉ nói một “đại bang” chứ không nói Cái Bang.

Từ Nhượng Ngu mỉm cười:

- Chuyện này kể ra cũng hơi dài...

Thấy trong nụ cười của Từ Nhượng Ngu có pha màu ảm đạm. Trầm Lãng vội chuyển sang đề tài khác:

- Không biết hôm nay có chuyện chi cơ mật mà Từ huynh muốn cho đệ được lạm bàn ?

Trầm ngâm một lúc, Từ Nhượng Ngu nói:

- Chuyện này có lẽ phải bắt đầu chuyện đệ đầu nhập Cái Bang mà nói...

Trầm Lãng nói:

- Tiểu đệ rất mong được nghe.

Từ Nhượng Ngu nói:

- Sau ngày tạm biệt, đệ cảm thấy những việc làm của mình từ trước đến nay thật là quá thẹn, cho dù không ai nói tới, nhưng lương tâm tự thấy tiền đồ mù mịt, không biết phải làm thế nào để rửa sạch được những sai lầm...

Hắn thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ thật là đệ vô cùng bối rối, trong một phút buồn lòng, tâm tư vụt nguội lạnh như tro tàn... Đệ không còn định hướng gì cả, cứ lang bang mãi. Chỉ trong vòng nửa tháng, thân hình của đệ trở thành tiêu tụy, hốc hác... Và vì không thiết gì nữa, cho nên tiểu đệ để cho quần áo thật là xộc xệch, so với môn đệ Cái Bang đã đến mức giống nhau...

Trầm Lãng cảm động thở dài:

- Sao Từ huynh lại tự dằn ải mình như thế ?

Từ Nhượng Ngu cười buồn:

- Trầm huynh có chỗ chưa rõ, lúc bấy giờ đệ chỉ bị dẫn vật và chính nhờ thế mà giảm được phần nào đau khổ tinh thần...

Chu Thát Thát nhìn Trầm Lãng và giọng nàng buồn buồn:

- Nói thì nói thế, chứ sự chà xát thân thể làm sao diệt được sự thương tâm...

Trầm Lãng lờ đi, chàng không muốn đề cập chuyện buồn nhiều:

- Cái Bang đương thời là một đại môn phái trong võ lâm, môn hạ nơi nào cũng có, thanh thế rất mạnh, nếu vì muốn cực khổ tắm thân mà Từ huynh đầu nhập vào đó, thì mong khổ làm sao thành được ?

Từ Nhượng Ngu nói:

- Thật ra tiểu đệ lúc đó cũng chưa có ý đầu nhập Cái Bang, bởi vì ý chí bị tiêu tan cho nên không muốn làm việc gì cả. Mãi về sau, mãi đến lúc vất vả đói khát, thiên hạ thấy dáng cách đáng thương như thế mới động lòng bố thí...

Họ Từ cười thật buồn:

- Không dè Cái Bang tin tức thật là mau lẹ và điều tra của họ cũng thật là xác đáng. Họ biết lai lịch của đệ, bèn phái ba vị trưởng lão đến bàn chuyện với đệ.

Chu Thát Thát hỏi:

- Bàn chuyện gì ?

Từ Nhượng Ngu nói:

- Họ bảo đệ đã có hành động ăn xin, tự nhiên phải đầu nhập Cái Bang. Nếu không sẽ phạm vào qui cũ Cái Bang và như thế hàng đệ tử Cái Bang sẽ xem là đối địch...

Chu Thất Thất cau mặt:

- Sao lại có cái qui cũ gì lạ thế ? Rồi Từ huynh bằng lòng à ?

Tránh tia mắt của Chu Thất Thất, Từ Nhượng Ngu cúi mặt thở ra:

- Vâng, tôi bằng lòng... lúc bấy giờ, tiền đồ như thế nào, đệ thật không để ý, nếu có người bảo đệ làm hòa thượng, ni cô gì gì đó, chắc có lẽ đệ cũng không từ chối.

Trầm Lăng nói:

- Việc làm của Cái Bang thật chẳng qua cũng chỉ là mục đích cầu được nhân tài. Nếu họ không xem trọng Từ huynh thì sau lưng Từ huynh làm gì có được nhiều túi vải như thế.

Quả như thế, sau lưng Từ Nhượng Ngu ít nhất cũng đến bảy chiếc túi. Mà túi vải đeo trong mình vốn là vật tượng trưng cấp bậc trong Cái Bang. Túi càng nhiều, cấp bậc càng cao. Từ đệ tử một túi, đến đệ tử bảy túi, phải trải qua một giai đoạn khó khăn lắm.

Thế mà Từ Nhượng Ngu mới gia nhập đã thành “Thất Đại đệ tử”, đối với Cái Bang qui cũ, thì đây là một ưu đãi phá lệ.

Từ Nhượng Ngu lại thở ra:

- Thật ra lúc bấy giờ tiểu đệ đã không còn tha thiết gì nữa cả, và vì không màng đến mọi sự cho nên đệ xuôi chiều gia nhập Cái Bang cho khỏi nói qua nói lại. Đã như thế thì đệ đâu có quan tâm đến những chiếc túi này...

Và hắn vụt ngẩng mặt cười:

- Nhưng nếu không bởi những chiếc túi “quan tước” này, thì đệ cũng khó lòng nghe được điều cơ mật...

Trầm Lăng hỏi:

- Có phải vì những điều cơ mật ấy mà Từ huynh đến đây chăng ?

Từ Nhượng Ngu gật đầu:

- Đúng thế.

Chu Thất Thất nóng nảy:

- Nhưng nó là chuyện gì chứ ?

Chu Thất Thất động tới, là y như Từ Nhượng Ngu lại cúi đầu:

- Sau khi đầu nhập Cái Bang, họ cũng không có giao cho đệ một nhiệm vụ gì cả, ngày này qua ngày khác cứ theo ba vị trưởng lão đi đây đi đó...

Chu Thất Thất hỏi:

- Thế còn Bang Chủ ?

Trầm Lăng nói:

- Năm xưa, từ lúc Hùng Bang Chủ thất lạc, cái ghế Bang Chủ của Cái Bang vẫn còn bỏ trống, công việc của Cái Bang đều do ba vị trưởng lão cộng đồng xử lý.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Thì tại sao không chọn đại một trong ba vị ấy tôn làm Bang Chủ, để chỉ một tổ chức lớn như thế mà lại không có đầu ?

Trầm Lăng cười:

- Ba vị trưởng lão ấy, bất luận võ công, bồi phận, thanh danh, không ai dưới ai cả, vì lẽ đó, ba người cứ nhường nhau không ai chịu làm Bang Chủ.

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Tôi sợ e không phải thế. Không phải ba người cứ nhường cho nhau. Trên thế gian này tôi không tin cái chuyện quá tốt như vậy... Tôi nghĩ rằng vì cảm thấy không ai tranh đua nổi với ai, cho nên họ không làm, mà cũng không ai muốn cho ai làm cả... Nói thế thì có lý hơn, dễ tin hơn.

Trầm Lăng cười:

- Cô thông minh đấy.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi tuy không thông minh gì, nhưng chuyện này...

Nàng liếc Trầm Lăng rồi vụt nói tránh:

- Rồi về sau như thế nào ? Từ huynh kể tiếp đi chứ ?

Từ Nhược Ngu nói:

- Bên ngoài, trong thời gian tôi về đó thì không khí bình thường không thấy gì đáng nói, nhưng tôi lại phát giác được một chuyện thật kỳ lạ.

Chu Thất Thất hỏi:

- Chuyện gì ?

Từ Nhược Ngu nói:

- Sau khi đệ gia nhập Cái Bang thì ba vị trưởng lão không rời tôi nửa bước. Đi họ cùng đi, về họ cùng về, trừ khi đi tiêu đi tiểu, nhưng ít nhất những khi cần thiết như vậy, cũng phải có hai người kèm theo tôi... Ban đầu tôi không rõ nguyên nhân, sau này biết ra thì là trong ba vị trưởng lão ấy, người nào cũng không chịu để một người nào đơn độc nói chuyện với tôi cả.

Chu Thất Thất chớp chớp mắt:

- Lại nhĩ. Từ huynh đâu phải là đàn bà ? Chẳng lẽ họ ghen à ?

Nhưng nàng vụt đập tay xuống ghế, cười nói:

- À... phải rồi, vì sau khi tranh đoạt ngấm ngầm ngôi vị Bang Chủ, họ thấy không ai thắng được ai, và họ biết rằng nếu một trong bọn họ mà nắm được Từ huynh, thì người đó sẽ thắng. Vì thế mà họ sợ không ai dám để ai nói chuyện riêng với Từ huynh cả... Tôi có biết một số người vì tranh danh đoạt lợi, mà họ đã làm bất cứ chuyện gì, dầu tệ hại đến đâu cũng mặc...

Trầm Lăng có vẻ suy nghĩ:

- Đệ có nghe chuyện tam lão của Cái Bang, theo sự hiểu biết của đệ thì Đơn Cung là con người khá hung dữ, chỉ Âu Dương Luân tuy có hơi ham ăn ham uống một chút, nhưng vẫn là con người chính trực, đến như Tả Công Long thì khỏi phải nói, ông ta là con người đại nhân đại nghĩa, không bao giờ có một hành động xằng bậy... Ba người của họ, người nào cũng danh vọng vang lừng...

Từ Nhược Ngu mím miệng thở ra:

- Câu nói “biết người biết mặt, ai biết được lòng” thật là đúng lắm. Nếu không thân cận được với họ như thế, thì không làm sao có thể nghĩ nổi rằng trong ba vị ấy lại có một mặt người lòng thú, một ác ma tàn bạo... Nếu không nhờ tình cờ khám phá

được âm mưu đen tối của họ, thì đệ tin rằng số mấy ngàn đệ tử, một cơ nghiệp lớn lao của Cái Bang ắt sẽ đứt đoạn nơi tay của một con người.

Trầm Lăng cau mặt:

- Có chuyện như thế sao ?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Tiểu đệ hôm nay đến đây, một là chuyện này có ít nhiều quan hệ đến Trầm huynh, hai là mong Trầm huynh nghĩ chút tình đồng đạo giang hồ ra tay hiệp nghĩa cứu cho Cái Bang thoát cơn ách vận.

Trầm Lăng nghiêm mặt:

- Tiểu đệ đã nói, Cái Bang là một Bang phái lớn nhất trong thiên hạ hiện nay, nếu không may thế lực ấy lọt vào tay kẻ ác, thì giang hồ thế tất sẽ đại loạn. Cho nên nếu chuyện này có tầm quan trọng như thế, Từ huynh có gì cần xin cứ nói ngay, chỉ cần tiểu đệ có được đôi chút khả năng, đệ sẽ quyết không từ chối...

Từ Nhược Ngu nói:

- Chuyện này bắt đầu, tới nay đã bốn hôm...

Dừng lại một chút như để chọn lời, Từ Nhược Ngu nói tiếp:

- Bốn ngày trước đây, đệ và tam lão nghỉ tạm trong ngôi miếu hoang, ba người nằm xuống là giây o o, chỉ riêng tiểu đệ trần trở mãi không sao nhắm mắt...

Chu Thất Thất nôn nóng:

- Chắc là họ giả đồ ngủ chờ gì ?

Từ Nhược Ngu nói:

- Đêm hôm đó tuyết xuống dữ lắm, Âu Dương Luân đốt một đống lửa lớn giữa miếu, bốn người chúng tôi nằm xoay quanh, người nằm dưới chân tôi là Âu Dương Luân, phía trên đầu Âu Dương Luân là Tả Công Long và dưới chân Tả Công Long là chân của Đôn Cung, như vậy nghĩa là đầu tôi và đầu của Đôn Cung giao lại với nhau...

Chu Thất Thất bật cười:

- Cái cách nằm ngủ đó chẳng lẽ lại quan hệ đến chuyện cơ mật mà Từ huynh sắp nói ?

Từ Nhược Ngu biết Chu Thất Thất muốn nói mình kể chuyện dài dòng, hấn mỉm cười nói tiếp:

- Tự nhiên là có liên quan nhiều trong câu chuyện... Cho đến lúc nửa đêm, tôi thấy lửa muốn tàn, chính đang muốn ngồi dậy bỏ thêm củi, không dè... ngay trong lúc đó, tôi thấy Đôn Cung len lén đưa ngón tay trở về vẽ trên trán tôi...

Chu Thất Thất cười:

- Đúng không ? Tôi nói họ giả đồ ngủ mà...

Từ Nhược Ngu nói:

- Thấy lạ, tôi nín lặng để xem động tĩnh... Thì ra Đôn Cung dùng ngón tay viết chữ trên trán tôi...

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Hấn muốn nói chuyện bí mật với Từ huynh ?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Hấn viết “ta và ngươi hợp sức, trừ Tả”.

Chu Thất Thất nói:

- Quả đúng Đôn Cung là con người quá xấu trong tam lão Cái Bang. Tả Công Long là một người tốt nhất, anh không nên nghe lời hấn.

Từ Nhượng Ngu gật gật đầu:

- Tôi biết hẳn bắt đầu làm chuyện đen tối, tôi bèn làm bộ ngủ mà không hay. Nhưng Đơn Cung lại viết tiếp: “con người này không tin được, phải hành động ngay bây giờ, không thì...”

Câu nói chưa dứt thì Chu Thất Thất đã giục:

- Rồi sao nữa ? Tôi nóng nghe quá...

Từ Nhượng Ngu nói:

- Ngón tay của hẳn càng viết càng đè nặng, chứng tỏ hẳn nôn nóng lắm. Nhưng hẳn vừa mới viết đến đó thì Tả Công Long...

Từ Nhượng Ngu nói chưa dứt bỗng nghe bên ngoài có tiếng áo khua trong gió...

Tuy khi vào đây Từ Nhượng Ngu đã đóng cánh cửa lại, nhưng tiếng động vẫn nghe được rất rõ ràng, chứng tỏ kẻ nào đó phi thân gấp lắm và mau lắm...

Từ Nhượng Ngu biến sắc, kêu lên:

- Không xong...

Trầm Lăng với tay bóp tắt ngọn đèn và hỏi nhỏ:

- Từ huynh có biết ai đó không ?

Từ Nhượng Ngu nói:

- Tả Công Long.

Trầm Lăng cau mặt:

- Tại sao ông ta...

Chợt nghe ngoài cửa sổ có giọng trầm trầm:

- Cái Bang tam lão đến đây là để thanh lý môn hộ, tìm bắt Từ Nhượng Ngu, xin bằng hữu giang hồ đừng nên xen vào.

Giọng nói nặng và rền, bộc lộ nội lực của con người này sung túc lắm...

Trầm Lăng hỏi nhỏ:

- Người nói đó có phải là Tả Công Long không ?

Từ Nhượng Ngu gật đầu.

Trầm Lăng thấy vấn đề hơi lạ...

Nếu luận về võ công, thì thanh danh của tam lão Cái Bang không qua được Thất Đại cao thủ võ lâm hiện tại, thế sao bằng vào giọng nói xem chừng nội lực Tả Công Long hơn hẳn Thiên Pháp đại sư, hơn hẳn bọn Đoạn Hồng Tử, Kiều Ngũ ? Hay là ông ta từ trước đến nay ẩn dấu không chịu lộ ra ? Hay là gần đây ông ta gặp được sự truyền thụ nào may mắn ?

Ngay lúc đó, tiếng bên ngoài lại vang lên:

- Từ Nhượng Ngu, ngươi không chịu ra à ? Ta đã biết ngươi có mặt nơi đây, đừng trốn tránh vô ích... Khách điểm này đã bị bao vây, ngươi đừng mong trốn thoát.

Chu Thất Thất hỏi nhỏ:

- Họ đều muốn lôi kéo anh, sao bây giờ lại hành động như thế ?

Từ Nhượng Ngu thở dài:

- Chỉ vì họ biết tôi đã khám phá bí mật của họ, cho nên họ quyết giết chết tôi để diệt khẩu.

Chu Thất Thất nói:

- Không hề gì, anh không phải sợ, có Trầm Lăng ở đây, không ai dám giết anh đâu.

Từ Nhược Ngu mỉm cười:

- Sống chết đối với tôi không quan hệ lắm, chỉ hiềm vì chưa nói được hết những điều bí mật...

Vù.

Từ Nhược Ngu mới nói đến đó, ánh sáng vụt xé qua cửa sổ, một mũi tên lửa bay vô cấm phập trên giường...

Trầm Lăng cũng phất tay dập tắt ngọn lửa, bên ngoài có giọng trầm trầm: - Từ Nhược Ngu, ta đã nói xong, nếu người không chịu ra... Chu Thất Thất hét lớn:

- Ra thì ra, bộ ta sợ à ?

Nàng nhảy lên đá banh cửa sổ, nhưng tà áo bị một bàn tay giật ngược làm nàng ngã choài trở lại, và Trầm Lăng phóng ra...

Giữa đêm tối chập chờn, trên mặt tuyết đóng xung quanh bãi cỏ, bóng người ló ló, có lẽ trên bảy, tám mươi...

Liếc nhìn qua tình thế, Trầm Lăng biết chuyện bí mật mà Từ Nhược Ngu nói đó quan hệ trọng đại lắm, cho nên họ quyết giết để bịt miệng, nếu không, họ không dùng đến một lực lượng như thế.

Trầm Lăng vừa lao ra, thì giữa đám người ló nhỏ, ánh đuốc bật sáng ra lập tức.

Dưới ánh sáng lập lòe, bảy, tám mươi người tóc tai xù xụ, quần áo chùm khiêu lung tung, sau lưng người nào cũng mang túi lớn rõ ràng đều là hàng cao đệ Cái Bang.

Chính giữa hai cây đuốc lớn, một người da mặt hồng hào, tóc đã hoa râm, ba chòm râu dài uy nghi trong gió...

Quần áo cũng không có gì phân biệt, vóc người cũng trung trung không khác một ai, nhưng ông ta nổi bật giữa đám đông người...

Chỉ vì ông ta tuy đứng không động đậy, nhưng từ gương mặt bộc lộ linh quang, y như viên ngọc nằm trên đồng sạn.

Chỉ liếc qua, Trầm Lăng biết ngay người ấy là ai rồi.

Tia mắt của lão già chậm chạp nhìn ngay Trầm Lăng, vẻ mặt ông ta lạnh như tuyết đóng...

Trầm Lăng không dùng lễ, nhưng câu nói vẫn dịu:

- Tôn giá có phải là Tả Công Long ?

Lão già không gật đầu:

- Đúng, các hạ là gì của Từ Nhược Ngu ?

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ tên là Trầm Lăng vốn là bạn thâm giao với Từ huynh.

Đôi mày rậm của Tả Công Long vụt nhướng lên:

- À... Trầm Lăng ? Có phải Trầm Lăng là người thiếu niên mà lão phu có nghe gần đây nổi tiếng giang hồ, chỉ trong vòng một tháng mà danh vang thiên hạ đó chăng ?

Lời nói nghiêm trang mạch lạc, sắc thái lại đường đường chính chính, từ đầu đến chân không lộ một tí gì gọi là gian trá cả... Căn cứ vào tư thế của ông ta và căn cứ vào hành vi của Từ Nhược Ngu trước kia, nếu là một người khác có thể dễ hoài nghi lắm...

Thoáng một chút trầm ngâm, Trầm Lăng hỏi:

- Cái Bang tam lão từ trước đến nay như hình với bóng, vậy chẳng hay Đôn trưởng lão và Âu Dương trưởng lão đâu không có mặt nơi đây ?

Tả Công Long trầm mặt:

- Hai người đó ở đâu, không can gì đến các hạ.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thăm hai vị ấy thế thôi... Tại hạ muốn hỏi xem Từ Nhược Ngu phạm lỗi gì mà Cái Bang lại phải đem qui cũ ra trừng trị ?

Về mặt Tả Công Long sắc lại dữ dằn:

- Bằng vào lời nói của ta cũng đủ quá rồi, cần gì phải hỏi hai người ấy.

Trầm Lăng cười:

- Thế thì, tại hạ xin thỉnh giáo...

Tả Công Long hần học:

- Chuyện của Cái Bang, không bằng lòng cho người ngoài hỏi tới.

Trầm Lăng chớp chớp mắt, nhưng lại cười khà:

- Đã thế thì tại hạ xin... không dám hỏi.

Và chàng qua mặt lại nói lớn:

- Chu cô nương, chúng ta đi thôi.

Câu nói của Trầm Lăng làm cho trong phòng Từ Nhược Ngu giật nảy mình và Chu Thất Thất phóng ra kinh ngạc:

- Đi à ?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đi.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Nhưng... nhưng còn Từ Nhược Ngu ? Chúng ta bỏ hấn sao ?

Trầm Lăng cười:

- Hấn với ta tuy là bằng hữu, nhưng hấn đã phạm tội với môn phái, lẽ tự nhiên môn phái phải trừng trị. Đó là qui cũ vô lâm, chúng ta đâu có thể xen vào một cách vô lý như thế được.

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng... nhưng...

Trầm Lăng ngắt lời:

- Không có nhưng gì cả, đó là chuyện của người ta...

Và quay qua Tả Công Long, Trầm Lăng vòng tay:

- Tại hạ xin cáo từ.

Tả Công Long vụt thét lên:

- Không đi được.

Trầm Lăng quay lại tạo bộ mặt cực kỳ ngơ ngác:

- Ủa, tôn giá bảo tại hạ đừng xen vào việc của Cái Bang, tại hạ tuân lệnh cáo từ, sao tôn giá còn cản lại ?

Tả Công Long hơi khựng lại, nhưng mặt ông ta vẫn hằm hằm:

- Việc làm của ta, người không có quyền hỏi.

Trầm Lăng nói:

- Vâng, tại hạ tuân lệnh ấy, cho nên tại hạ xin cáo từ.

Tả Công Long gắt lớn:

- Nhưng người không đi được.

Trầm Lăng quay mặt lại:

- À... Vậy thì chuyện này không phải riêng của tôn giá, mà có cả tại hạ trong đó nữa, và đã có tại hạ trong đó, vậy thì, tại hạ có quyền hỏi: tại sao ?

Tả Công Long hừ hừ trong miệng:

- Được, ta nói cho người biết, người là kẻ bất hảo trong giang hồ...

Trầm Lăng chận hỏi:

- Sao gọi là bất hảo ?

Tả Công Long hơi khựng lại, nhưng cứ nói lướt:

- Vì... vì người... không có lai lịch rõ ràng, cho nên... cho nên phải liệt vào phần tử bất hảo. Và Từ Nhược Ngu đã làm chuyện bất chính, thì nhất định... người cũng có quan hệ với hắn.

Trầm Lăng gật gù:

- À... Như thế nghĩa là tôn giá định đem tại hạ và Từ Nhược Ngu ra để... xử chung ?

Tả Công Long gắt lớn:

- Đúng như vậy.

Trầm Lăng vụt ngửa mặt cười ha hả, cười ôm bụng, cười sặc sụa luôn...

Chu Thất Thất và Từ Nhược Ngu ngơ ngác...

Tả Công Long giận dữ:

- Người cười cái gì ?

Trầm Lăng nói:

- Ta cười con hồ ly mặc áo nhưng lại để lộ đuôi.

Tả Công Long trợn mắt:

- Người muốn nói gì ?

Trầm Lăng nói:

- Lúc mới gặp, tôi thấy dáng ông là người đàn ông hoàng, tôi không tin rằng ông là một tên ác đồ mặt người lòng thú... Tôi cho rằng lời nói của Từ huynh có chỗ không đúng, cho nên tôi mới làm một cuộc thí nghiệm...

Trầm Lăng ngưng lại để cười một hơi nữa rồi mới nói tiếp:

- Sau khi thí nghiệm, quả nhiên ông để lộ đuôi... Chỉ có điều lộ đuôi như thế nào tôi sợ chính ông cũng không biết... Ông có muốn nghe không ?

Tả Công Long đỏ mặt gằn gằn:

- Cứ nói đi, nói cho hết rồi chết.

Trầm Lăng nói thật chậm:

- Ông vốn có một mình đến đây, thế mà lại mượn danh “tam lão”, nội một điều đó chứng tỏ ông đã có lòng gian. Nếu không, nếu người mình chính thì không ai lại đi làm như thế.

Tả Công Long cười nhạt:

- Còn gì nữa ? Nói hết đi.

Trầm Lãng cười:

- Ông luôn luôn bảo tôi đừng xen vào chuyện của người khác, thế mà khi tôi đi thì ông lại cản không cho... Điều đó chứng tỏ ông sợ Từ Nhược Ngu đã nói tất cả âm mưu đen tối của ông cho tôi biết, cho nên ông định giết tôi luôn để bịt kín chuyện... Hà hà... Nếu việc ông làm là minh chánh thì tại sao ông lại sợ chứ ?

Tả Công Long biến sắc:

- Người...

Nhưng Chu Thất Thất vỗ tay cười át tiếng ông ta:

- Trầm Lãng vẫn là Trầm Lãng mà... Ông muốn lừa ai thì lừa, chứ lừa Trầm Lãng của tôi sao được ?

Từ Nhược Ngu bây giờ mới lướt tới:

- Trầm huynh nói đúng lắm, biết người biết mặt chứ ai rõ biết lòng, ai có thể tưởng tượng một con người nhân nghĩa vang danh như Tả Công Long mà lại là...

Tả Công Long thét lớn:

- Là gì ? Là sát tinh.

Hắn hùng hổ vẫy tay, các đệ tử Cái Bang hầu cận nhoáng lên, mấy mươi thanh đao lấp lánh...

Chỉ thấy đao và người hơi di động, lập tức Trầm Lãng, Từ Nhược Ngu và Chu Thất Thất đã bị bao vây vào giữa.

Ngoài vòng vây còn có mười mấy người lưng đeo bao tên, tay cầm cung nỏ hờm hờm, ý chừng chỉ nhóng chờ bọn Trầm Lãng phóng ra thì lập tức tung tên và ám khí.

Thật ra nếu đối diện nhau nơi mặt đất, thì chẳng những Trầm Lãng, mà cả Chu Thất Thất cũng xem chúng chẳng vào đâu, nhưng nếu phải vượt vòng vây, thân hình còn đang lơ lửng mà gặp tên và ám khí thì thật là nguy hiểm.

Bởi vì bằng vào khinh công của bọn Trầm Lãng mà nếu muốn phi thân thoát vây, thì số môn hạ Cái Bang này làm gì mà cản nổi, chỉ có cách bố trí cung tên và ám khí mới có thể chế ngự họ được thôi.

Trong tình cảnh đó, bọn Trầm Lãng không có còn ý nghĩ về đào thoát được nữa. Không có ngõ lui, chỉ còn một con đường tiến tới, trận thế giằng ra cực kỳ hiểm ác.

Nhưng đồng thời, thế trận đó nó còn nguy hiểm cho cả đôi bên.

Bởi vì một khi không còn khứ lộ, thì dù muốn dù không, đối phương cũng sẽ vùng vẫy cho đến khi hết sức, và như thế, kẻ địch cho dù bị hạ, lực lượng bao vây cũng sút mẻ tới bởi.

Chu Thất Thất thoáng thấy rùng mình, tuy chưa lâm trận nhiều, chưa kinh nghiệm đầy đủ những thủ đoạn hiểm ác, nhưng bằng cách giàn trận đó cũng thấy được sự dữ dằn.

Số mấy mươi tay đao của Cái Bang cước bộ thật đều và thật nhẹ, sự di động của họ nhịp nhàng và chặt chẽ phi thường. Chỉ bằng vào lối khơi mào, đủ để thấy họ toàn là những môn hạ chọn lọc của Cái Bang. Và cũng đủ để nói lên chiến trận sẽ diễn ra khốc liệt.

35. Những Điều Bí Ẩn

Bóng tối trầm trầm, ánh đao lấp lánh...

Trầm Lăng, Từ Nhược Ngu và Chu Thất Thất bị bao vây bởi một vòng chặt chẽ của môn hạ Cái Bang.

Hàng mấy mươi người nhấp nhô, những tia mắt dữ dần chậm chạp như dã thú giữa rừng hoang đang gầm gừ vỗ vập chụp mồi.

Một cảnh tượng bày ra, một cảnh tượng hứa hẹn lá cây nhuộm máu, giữa đêm tối âm u, bất cứ ai nhìn vào cũng phải rùng mình sởn gáy.

Cho dầu không biết nhiều, nhưng ngay lúc đó, Chu Thất Thất cũng ý thức được rằng sự chặt chẽ, sự lão luyện của thế trận quả là lợi hại.

Nếu đem từng người ra mà tính, thì võ công của đám môn đệ Cái Bang cũng có gì đáng kể lắm, nhưng số đông người ấy hợp lại, có phương pháp, có qui củ, thì quả là điều đáng sợ.

Cả mấy mươi người tập trung thành trận pháp, y như một con người vụt cao lên, lớn lên và hàng trăm cánh tay tua tủa mọc ra.

Chu Thất Thất nghe lòng rộn lên lo sợ, máu nóng cuộn cuộn quay xoắn trong óc, mắt nàng không còn thấy rõ mặt người nào, chỉ thấy ánh đao thấp thoáng và bóng người lơ lửng.

Nàng nắm cứng hai bàn tay chờ đợi trận huyết chiến nổ ra... Nhưng thật thì nàng không ý thức được rõ ràng trận máu ấy sẽ diễn biến như thế nào, thắng bại ra sao, trạng thái chết chóc tới mức độ nào, nàng không thể biết mà cũng không còn lo được nữa...

Nhưng đối với Trầm Lăng thì lại là một vấn đề tính toán...

Chàng không để cho tâm thần tán loạn, phải bình tĩnh đối phó, phải thắng chứ không thể bại. Vì bại là diệt vong. Bại ở đây không có vấn đề mang thương mà thoát.

Ánh đao thép ngời ngời cứ loáng lên, bóng người cứ từ từ di động...

Vòng vây mỗi lúc mỗi thu hẹp lại, thu hẹp một cách từ từ chậm chạp. Thế trận như tuần tự, như an bày, mục đích chính hình như khùng bố tận cùng rồi mới ra tay.

Đối với một người nào khác, chứ đừng nói chi Chu Thất Thất, cũng khó mà quan sát, nhưng đối với Trầm Lăng thì khác. Chàng nhận rõ trận chính là ba mươi sáu người,

ba mươi sáu người nếu xem qua thì là một khối chung nhau, nhưng thực tế thì họ kết thành cứ ba người là một tổ.

Và theo cước bộ, thì nếu cứ nhìn một cách thông thường, đó là bước di động của đoàn người xoay quanh, nhưng thực tế thì giữa cước bộ của ba người này với ba người khác, nó có một mác như mắt xích.

Cho đến trường đao cũng thế, ánh đao vẫn lấp loáng trùng trùng, nhưng sự cử động của họ hết sức chậm rãi. Nó là sự súc tích nội lực và nhằm tạo thành mắc lưới đều, chứ không phải trọng vào sự nhanh nhẹn.

Họ làm việc xem y như là một màn biểu diễn cho người xem nhận rõ cái đẹp chứ không nhằm mục đích thanh toán đối phương.

Cứ chờ đợi, trong cảnh sốt ruột như thế, Chu Thất Thất từ pháp phòng dẫn tới một nhọc, uể oải trong trạng thái kinh hoàng.

Thình lình, ba ngọn đao nhoáng lên hạ xuống...

Sợi dây căng thẳng vì chờ đợi như vụt đứt, Chu Thất Thất, Từ Nhược Ngu thở phào một cái và dợm nhún chân.

Nhưng, bóng Trầm Lăng đã sà sà tràn tới, một thanh đao của người đứng giữa đã lọt vào tay chàng, cánh tay trái co vào đánh đập tay cầm đao dội vào tới ngực của người bên trái và thanh đao theo đà dạt lại, tiện ngang cần cổ người bên phải một nhát thật ngọt, ngọt như cây dao chuối kéo ngang thân chuối...

Hai tiếng rú cùng một lượt, vì hành động đồng thời, tuy kể thì lâu nhưng sự việc chỉ diễn ra chớp mắt, ba thân người đổ xuống, trong khi Trầm Lăng lướt tới chỉ mới nửa đà.

Sự việc diễn ra lẹ tới mức mà Từ Nhượng Ngu và Chu Thất Thất chân chưa nhóm khỏi mặt đất thì “tổ” đầu của trận tuyến đã ngã rồi, Chu Thất Thất không biết Trầm Lăng đã dùng một thủ pháp gì mà nhanh như thế...

Có thanh đao trong tay, Trầm Lăng như cọp thêm vây, nhiều tiếng thép khua chạm vào nhau cả một rừng đao xung quanh ập vào, đã bị Trầm Lăng phóng lên uốn mình một vòng hất tất cả văng trở lại.

Đứng giữa vùng ánh thép, Từ Nhượng Ngu và Chu Thất Thất vẫn chưa động đến móng tay.

Chu Thất Thất ngó Từ Nhượng Ngu nở một nụ cười rạng rỡ:

- Thấy không, tôi đã nói trước mà, đừng sợ gì cả, có Trầm Lăng ở đây, ai mình cũng không sợ cả. Cứ đứng yên mà xem cho đã mắt.

Từ Nhượng Ngu gật gù:

- Võ công của Trầm huynh quả thật...

Từ Nhượng Ngu nói chưa dứt câu thì gió bỗng cuốn lên, bay thốc cả tà áo của hắn và Chu Thất Thất, mái tóc sập xòa của nàng cũng bị hất tung lên...

Tiếng thép chạm vào nhau liên miên không dứt, bóng của Trầm Lăng như chiếc chong chóng quay tròn, quay tròn mỗi lúc một nhanh.

Ánh đao càng lúc càng nhoáng lên chói mắt, ánh đao che khuất bóng người.

Nhưng vòng vây thép sao càng phút càng thu nhỏ lại ? Phải chăng Trầm Lăng đã không còn chống đỡ nổi ?

Chu Thất Thất không còn cười được nữa, nàng nói lầm thảm:

- Sao vậy ? Sao kỳ cục vậy ? Trầm Lăng... hắn...

Từ Nhượng Ngu nói:

- Cho dù võ công tuyệt thế, Trầm huynh hai tay cũng khó cự bốn tay... Huống chi, chẳng những đông người mà trận pháp lại lợi hại.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Đã thế... sao còn chờ gì nữa... tiếp tay với hắn chứ.

Tuy nói thế nhưng nàng vẫn đứng yên.

Bởi vì trận pháp đã hoàn toàn chuyển động, từng thanh đao như đã nối liền lại với nhau thành một màn thép mỏng bao quanh, nói đúng hơn, nó là cái bong bóng thép và chỉ thấy Từ Nhượng Ngu, Chu Thất Thất là cái nhân bất động.

Không thấy đâu là khe hở, không thấy đâu là chỗ có thể chen tay.

Từ Nhượng Ngu trơ trơ đôi mắt không biết phải làm sao.

Chu Thất Thất cứ dậm chân:

- Trầm Lăng, ngừng lại được không ? Để cho bọn này xen vào với... bọn này phụ với chứ... Trầm Lăng, Trầm Lăng... có nghe thấy tôi nói không ?

Không có tiếng trả lời.

Chỉ có tiếng cười của Tả Công Long:

- Trầm Lăng bây giờ như người cỡi cọp làm sao ngừng được ? Mà ai cho hắn ngừng chứ ? Nhưng... người đừng có vội, đừng có nóng, xong Trầm Lăng rồi ta sẽ tính tới người.

Chu Thất Thất nghiêng răng ken két:

- Thằng ăn mày già... Thằng già chết bầm... Có giỏi thì đánh xuất một với ta, núp ở xa xa nói bóng nói gió... Thằng già... đừng nói anh hùng.

Tả Công Long cười ngất:

- Sống được là anh hùng, hiểu chưa ? Chết thì còn anh hùng cái gì nữa... Ba đứa chúng bây như người chết còn thoi thóp...

Chu Thất Thất chửi tưởi:

- Thằng già ăn mày... mày chết... mày chết... chứ ai chết...

Nhưng nàng vụt ngậm miệng, khi nhìn lại Từ Nhược Ngụ.

Sắc mặt hần tiều tụy trắng nhợt, mảnh vải cũ băng ở bắt tay hần đã rỉ máu ướt đầm ra ngoài.

Vết thương chưa khít miệng, máu ra nhiều, làm hần run rẩy... Xem chừng nếu có giao tranh thì chịu đựng cũng chẳng bao lâu.

Chu Thất Thất thở dài kêu nhỏ:

- Từ công tử...

Nàng chột xưng hô một cách khách sáo, làm cho Từ Nhược Ngụ sững sốt:

- Cô nương có điều chi ?

Chu Thất Thất cúi đầu:

- Từ trước đối với anh, tôi có nhiều thất lễ... Nhưng xin anh yên lòng, tôi đã biết anh là người tốt.

Trong giờ phút này, nàng nói bằng một giọng hết sức trầm tĩnh ngọt ngào. Sự biến đổi từ lời lẽ tinh thần đến cách xưng hô, và nhất là nội dung câu nói không ăn nhằm gì đến hoàn cảnh hiện tại, làm cho Từ Nhược Ngụ càng ngơ ngác:

- Chu cô nương... tại hạ... à... cô nương không nên khách sáo với tại hạ...

Giọng Chu Thất Thất lại hết sức chậm rãi, ngọt ngào:

- Không đâu, tôi không khách sáo, tôi nói thật tình... tỷ như... tỷ như bây giờ một mình Trầm Lăng muốn phá vòng vây thoát ra thì không khó lắm, nhưng... nhưng...

Bây giờ không đợi nàng nói hết, Từ Nhược Ngụ đã hiểu rõ. Hiểu rất rõ... Chu Thất Thất nói những lời nói đó là nàng đã nghĩ rằng Từ Nhược Ngụ, mà kể cả nàng đều phải chết... lời nói của một con người chết nói với một con người cũng sắp chết, lẽ tự nhiên rất bình thản ngọt ngào và bao dung. Những lời lẽ mà nếu bình thường thì thật là khách sáo, nhưng ở trong trường hợp này lại hết sức chân thành.

Chu Thất Thất nói tiếp:

- Trầm Lăng là một con người thế nào Từ huynh tất đã biết, nếu hần chưa biết được điều bí mật mà Từ huynh nói, thì nhất định sẽ không bao giờ chịu thoát vòng vây...

Từ Nhược Ngụ nở nụ cười buồn:

- Tôi đã hiểu ý cô nương, tại hạ chết sống không quan trọng đâu. Chỉ có điều những bí mật ấy cần phải nói cho Trầm Lăng biết.

Chu Thất Thất thở dài:

- Chỉ cần Trầm Lăng biết được để có thể yên lòng xông pha trùng vây thoát thân, việc sống chết của tôi, tôi cũng không cần.

Từ Nhược Ngụ thở một hơi dài và vùng ngựa mặt kêu lớn:

- Trầm huynh, hãy nghe tôi nói, ngay đêm đó, tại nơi miếu hoang...

Chợt nghe Trầm Lăng kêu lên:

- Tính sai rồi...

Và tiếng nói của Tả Công Long tiếp liền theo:

- À... thì ra sự bí mật người chưa biết.

Và ông ta ngửa mặt hú lên một tràng dài.

Trận thế vùng biến đổi.

Bao nhiêu ánh thép vùng ngưng lại, đoàn người Cái Bang rẽ một vòng cung cắt ngang khoảng giữa Từ Nhược Ngu và Trầm Lăng.

Trầm Lăng dậm chân phóng lên như một chiết pháo thẳng thiên, định xà xuống đầu lưng với Từ Nhược Ngu, nhưng...

Rào... rào...

Tên vọt bắn ra y như một bầy cào cào tua tua...

Chu Thát Thát nhìn theo bóng Trầm Lăng, rú lên: - Chết...

Nhưng ánh đao trên tay Trầm Lăng đã cuộn lại một vòng, bao nhiêu tên bắn rơi lả tả...

Dầu vậy thân ảnh chàng cũng phải sà xuống, nhưng không sà xuống được mục tiêu đã định.

Thế trận rẽ làm hai, mười lăm ngọn trường đao xoắn tròn lấy Từ Nhược Ngu vào giữa.

Chu Thát Thát lòn dưới bóng đao chạy sang đứng sát bên Trầm Lăng, nàng hỏi giọng run run:

- Sao ? Sao kỳ vậy ?

Trầm Lăng giận dữ:

- Tại cô, cô còn hỏi.

Chu Thát Thát sững sốt:

- Tại tôi ? Tôi làm gì ?

Không nghe nàng nói, Trầm Lăng vung đao định phá vòng vây...

Nhưng lúc bấy giờ đã chia ra làm hai phía, số người tự nhiên bị giảm và vì thế mà họ chuyển công ra thủ. Hướng mà họ phải chặn đứng, bằng giá nào cũng phải chặn đứng, là khoảng cách giữa Từ Nhược Ngu và Trầm Lăng.

Họ tạo ngang giữa hai người thành một bức tường.

Họ dời thế công kích từ Trầm Lăng sang phía Từ Nhược Ngu, mười lăm ngọn trường đao chớp nhoáng xé lên, chia thẳng vào một người trong tay không tác sát và một cánh tay đang mang nặng vết thương.

Mười lăm ngọn trường đao rít lên trong gió, mỗi một ngọn trường đao đều mang theo bóng dáng của tử thần, mỗi một ngọn đao như sẵn sàng chờ đúng lúc là chặt Từ Nhược Ngu làm hai đoạn.

Từ Nhược Ngu liên miên tránh né, không còn có thì giờ đánh trả, mà cũng không còn có sức mà đánh trả.

Sự chết chóc chỉ còn trong đường tơ kẻ tóc, thiên tính yếu mềm của Từ Nhược Ngu lại càng lộ hẳn ra, y như một quả trứng bóc vỏ, chỉ cần cần một ngón tay cũng đủ nát tan.

Hắn vừa thở vừa kêu lớn:

- Trầm huynh... Trầm huynh... tôi đã hết sức rồi...

Trầm Lăng vẫn chưa có cách nào phá bức tường người của môn đệ Cái Bang để xông qua được.

Mười mấy ngọn trường đao lại đang lăm lăm chìa mũi vào chàng.

Từ Nhược Ngu càng kêu, giọng càng như muốn đứt.

Chu Thất Thất vừa lo vừa tức, nàng gất lên ong óng:

- Kêu réo cái gì lạ lùng như thế. Là sống là chết, là làng làm dữ thì cũng phải uốn ngược ngẩng đầu chứ ? Là đàn ông con trai, sao lại có thể không bằng...

Đúng, nàng không phải chỉ nói bằng lỗ miệng, chính nàng đã từng nhiều phen khinh thường cái chết và ngay bây giờ nàng cũng đang xông xáo...

Nhìn vào một người con gái đầu tóc rối bời, tả xung hữu đột, quả thật nàng đã đem cái chết gát bỏ ra ngoài ý nghĩ...

Từ Nhược Ngu rung giọng:

- Tôi... tôi không sợ chết. Nhưng sợ bí mật...

Chu Thất Thất hét lên:

- Nếu quả là nam tử thì giờ phút này phải liều chết xông lên. Dầu gì cũng phải nói cho được sự bí mật rồi hẵng chết và như vậy mới không uổng cho kiếp sống.

Từ Nhược Ngu vẫn giọng rung rung:

- Nhưng... tay tôi... tay tôi đã bị trọng thương, không thể dùng được...

Chu Thất Thất giận dữ:

- Tại sao lại không được, tại vì người đang tự mình lừa dối lấy mình, tại người nhu nhược, tại mặt người đã lạnh, chỉ y lại vào người khác... Tại vì người không dám hành động.

Từ Nhược Ngu vẫn còn tràn mình tránh né, nhưng nước mắt đã trào ra, lời nói của Chu Thất Thất quả thật là những mũi tên bắn thẳng, bắn trúng và bắn không tránh nổi...

Chu Thất Thất lại thét lên:

- Hãy tự cổ võ cho dũng khí của mình, hãy ra tay, hãy liều mạng mà đánh... Biết chưa ? Chỉ cần có dũng khí, chỉ cần phải đánh một nước liều, hãy xem như chỉ có một mình ở giữa vòng vây, hãy quyết tâm mở đường máu... Chỉ bằng vào tinh thần đó thì tự nhiên không chết.

Từ Nhược Ngu chảy nước mắt rưng rưng:

- Không... không xong rồi... Tôi... tôi hết sức rồi... Trầm huynh... cứu... cứu tôi...

Chu Thất Thất giận quá cũng phát run:

- Đồ nhu nhược. Làm con trai như thế chẳng trách gì không có một cô gái nào thích cả... Ta không hiểu cái thanh danh "Thất đại cao thủ võ lâm" người bằng cách nào mà kiếm được ?

Thật không dè trong giờ phút này lại có chuyện như thế xảy ra.

Chu Thất Thất tức là vì tính khí của nàng, nhưng cũng chính nàng biết rất rõ Từ Nhược Ngu, võ công của hắn không phải là yếu, chỉ có điều bẩm sinh đã thiếu mất hào khí của một bậc nam nhi. Lúc bình thường, lúc không bị người uy hiếp sinh mạng, thì kiếm pháp trau chuốt cho đẹp mắt, phong cách tao nhã, tất cả những thứ gì làm đáng bề ngoài, đều là thứ để che đậy cái nhu nhược của hắn, và chính nhờ đó mà hắn dễ dàng có được thanh danh. Con mắt của người đời vốn thường là nông cạn, điều đó cũng không phải là lạ lắm.

Chỉ có điều, một con người mà cách che đậy càng khéo léo, thì bất thời gặp một cuộc khảo nghiệm nặng nề, tự nhiên càng dễ dàng bộc lộ. Nó bộc lộ một cách thật là khắc nghiệt.

Từ Nhược Ngu bây giờ chính ở trong trường hợp đó.

Đêm đã ngẫm tới điểm cùng, đang chuyển mình bước qua giai đoạn bình minh.

Trời càng tối hơn bao giờ hết, gió càng lạnh hơn bao giờ hết.

Thình lình, Từ Nhược Ngu rú lên một tiếng, tiếng rú nghe thê thiết dị thường.

Trầm Lăng kêu lớn:

- Từ huynh, có sao không ?

Từ Nhược Ngu rung giọng:

- Tôi... tôi...

Mới nói được hai tiếng thì hắn lại rú lên...

Cùng một lượt tiếng cười của đám môn đệ Cái Bang lại rộ lên hô hô...

Dưới ánh mập mờ của bầu trời sắp sáng, tuyết trắng lốm đốm từng vũng máu hồng.

Tả Công Long cười sằng sặc:

- Được chưa ?

Trong đám đao quang lấp loáng có tiếng đáp:

- Được rồi, nắm đao.

Tả Công Long thét lớn:

- Phản đồ đã diệt, đi.

Bóng đao lại nhoáng rạt lui dần dần... Và hàng loạt tên bắn vãi ào ào.

Cho đến khi Trầm Lăng dùng đao gạt hết tên, thì đám môn đệ Cái Bang đã không còn thấy bóng.

Trên mặt tuyết đọng nhiều vũng máu, Từ Nhược Ngu nằm co quắp.

Chu Thất Thất dặm chân:

- Đuổi theo...

Trầm Lăng không đáp. Chàng thở dài cúi xuống xóc lấy Từ Nhược Ngu.

Mặt mày, mình mẩy đầy những máu, trong bóng tối không thấy đỏ mà lại thấy bầm bầm, trông cực kỳ ghê rợn.

Từ Nhược Ngu vẫn còn thoi thóp.

Trầm Lăng cả mừng cúi thấp xuống:

- Từ huynh, hãy cố gắng lên... cố lên...

Từ Nhược Ngu cựa mình rên siết, mí mắt cố nhướng lên, ánh mắt lơ lơ đảo qua đảo lại trên khuôn mặt Trầm Lăng, y như là đang gắng nhìn cho rõ là ai.

Trầm Lăng cúi sát xuống nữa:

- Từ huynh, tôi đây... Trầm Lăng đây.

Từ trong đôi mắt Từ Nhược Ngu cuối cùng lóe lên tia sáng, một tia sáng mong manh.

Từ Nhược Ngu cố gắng cựa mình run rẩy:

- Trầm huynh, tôi... tôi đã không... xong rồi...

Trầm Lăng nói:

- Đừng, đừng nói thế... không, anh không thể chết... anh hãy còn sống đây mà.

Từ Nhược Ngu lắc đầu thật nhẹ, thật yếu, cố gắng nở nụ cười khô héo:

- Tôi... tôi tự biết... không xong... chỉ tiếc... chuyện bí mật... tôi không còn sức... nữa...

Trầm Lăng nói:

- Bỏ đi, bỏ chuyện đó đi, chuyện đó không quan hệ. Từ huynh cố gắng bảo trọng sinh mạng.

Từ Nhược Ngu lắc đầu:

- Quan hệ lắm, quan hệ...

Hắn nắc lên một tiếng, nghẹn ngào...

Chu Thất Thất nôn nóng hỏi:

- Trừ Từ huynh ra, còn ai biết chuyện này không ?

Từ Nhược Ngu nuốt nước bọt hai ba lần:

- Thơ... có thơ... Liễu Ngọc... a... a...

Hắn nắc lên một tiếng và không nói được nữa.

Trầm Lãng lắc đầu tuyệt vọng, chàng nói lời an ủi:

- Từ huynh, anh yên lòng. Đã có thơ cho Liễu Ngọc Như, tôi sẽ tìm hỏi rõ ràng, nhất định không để cho yêu ma tán loạn.

Từ Nhược Ngu mấy máy đôi môi, cố gắng hết sức nhưng vẫn không nói được tiếng nào, đôi mắt cứ trân trân nhìn Trầm Lãng.

Tia mắt nói lên sự đau khổ pha lẫn thẹn thù ân hận.

Trầm Lãng lắc đầu lầm thảm như van vái:

- Thôi, anh yên lòng nhắm mắt, đừng đau khổ, cũng đừng trách mình, dù sao anh cũng đã ráng hết sức, đã dùng tận cùng sức lực của mình rồi.

Vành môi của Từ Nhược Ngu khẽ nhếch lên, không biết cười hay mếu. Mắt hắn từ từ nhắm lại, hơi thở yếu dần, rồi tắt hẳn.

Vùng hồng phương đông từ từ hé dạng, ánh sáng yếu ớt ban mai rọi lên khuôn mặt tái xanh của Từ Nhược Ngu. Chu Thất Thất nhìn vào khuôn mặt của người chết, nước mắt nàng chảy dài theo má...

Nàng thì thào:

- Thật đáng thương... đáng thương.

Trầm Lãng thở dài:

- Thật là một con người rất đáng thương.

Chu Thất Thất mím môi:

- Nhưng, một người con trai chỉ bằng lòng chịu khổ, chứ không bằng lòng để cho người thương xót... Người con trai để cho người ta thương xót thì không phải chân chánh là một người con trai. Nếu hắn dùng quá nhu nhược, thì chưa chắc hắn đã chết đêm nay...

Trầm Lãng lạnh lùng:

- Phải, hôm nay đáng lý là hắn không chết, thế mà hắn phải chết vì tay cô.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Tôi ? Vì tôi ?

Trầm Lãng gật đầu mím miệng:

- Phải, cô...

Vành mắt Chu Thất Thất bắt đầu ửng đỏ:

- Lại tôi nữa... Cái gì cũng tôi tôi hết... Bữa nay tôi làm gì chứ ? Tôi đã làm gì chứ ? Rõ ràng tại hắn quá sợ chết... Càng sợ chết lại càng mau chết. Tại hắn chứ sao lại tại tôi ?

Trầm Lãng lạnh lùng:

- Lúc đó nếu cô dừng buộc hắn nói, Tả Công Long làm sao biết được những bí mật đó chưa kịp nói ra, làm sao họ lại tập trung mũi nhọn tấn công hắn ? Làm sao hắn chết được ? Lúc đó Tả Công Long chỉ nhắm vào mỗi một mình tôi.

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng... nhưng lúc bấy giờ anh đã bị họ áp đảo, đánh đỡ không muốn nổi rồi, nếu anh có mệnh hệ nào thì hắn cũng phải chết...

Trầm Lăng vặn lại:

- Tại sao cô biết tôi đánh đỡ không nổi ?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Thì... thì ai lại không thấy... lúc đó anh đánh với họ lâu quá rồi mà anh có làm họ bị thương được người nào đâu.

Trầm Lăng nói:

- Cô quên rằng chỉ một chiêu đầu tôi đã hạ được một lượt ba tên rồi sao ? Tôi có thể trong một chiêu hạ ba người thì tại sao sau đó lại không thể làm bị thương ai cả chứ ? Đã có lắm trận ít nhiều cô phải hiểu, phải thấy biết chứ ?

Chu Thất Thất sững sờ:

- Tôi... tôi đâu có biết tại sao... Thấy thế trận càng lúc càng thu hẹp lại thì ai không nghĩ rằng anh đã không còn chống đỡ nổi.

Trầm Lăng tắc lưỡi:

- Lúc đó, tức là sau khi tôi hạ ba người, sau khi họ bắt đầu sẽ biến thành thế vậy, thế trận vô cùng hỗn loạn, và như vậy, trong lúc mang thương, Từ Nhược Ngu làm sao chống đỡ nổi ? Vì lẽ đó mà tôi chỉ đánh theo lối “dụ chiến” cố làm cho thế trận của họ càng lúc càng phải thu hẹp lại, chỉ khi nào thế trận của họ không loạn, tôi nắm lấy then chốt, tự nhiên sẽ che chở cho cô và Từ Nhược Ngu một cách vững vàng. Chờ cho thế trận thu hẹp đến mức không còn thu hẹp được nữa, lúc bấy giờ tôi sẽ phá từ trên cái gốc, thế trận sẽ tan ngay...

Trầm Lăng thở dài nói luôn:

- Cô nên biết, bất luận trận pháp nào, vòng đai càng thu hẹp thì lại càng dễ phá. Bởi vì khi vòng đai thu quá hẹp, tự nhiên tầm công kích của từng cá nhân trong trận sẽ bị hạn chế tới mức tối đa, lúc đó chỉ bằng vào một chiêu thế căn bản, thế trận sẽ bị tê liệt ngay tức khắc. Chuyện đó rất đơn giản, không phải cô không hiểu nổi, chỉ tại vì cô không chịu nghĩ thế thôi.

Chu Thất Thất cúi gằm đầu im lặng.

Trầm Lăng càng áo não:

- Phí không biết bao nhiêu tâm lực mới nắm chắc được mấu chốt của thế phá, khi đã nắm được, khi đã cầm chắc trong tay cái thắng thế, cô... cô lại...

Chu Thất Thất dậm chân:

- Tôi biết... tôi biết tôi đã tính sai.

Nàng ngẩng mặt, nước mắt ràn rụa:

- Không biết tại làm sao tôi lại không nghĩ tới, tại sao tôi lại không biết làm cho đúng... tôi... nếu tôi không vì anh, không lo sợ cho anh... tôi đâu có làm như thế. Vả lại, anh nói thì nghe đơn giản, nhưng tôi thì làm sao có thể nghĩ đơn giản như thế được ? Đâu có phải ai cũng như anh, đâu có phải ai cũng sáng suốt như anh...

Chu Thất Thất càng nói càng khóc và cuối cùng nàng ngồi bẹp xuống đất khóc ồ ồ cạnh xác Từ Nhược Ngu.

Nhìn nàng một lúc, Trầm Lăng thở dài:

- Thôi, đừng khóc nữa. Trời đã sáng hẳn rồi. Kim Vô Vọng thì chưa có tin tức gì cả. Thu xếp thi hài của Từ huynh rồi mình đi tìm hắn trước đã, rồi mới tính việc khác được.

Mặc cho đầu tóc rối bời và quện đầy bông tuyết, Kim Vô Vọng cứ băng mình trong gió đêm phần phật.

Đêm càng về khuya, tuyết càng rơi nặng, quần áo Kim Vô Vọng ướt như lợn suối, nhưng hơi nóng vì tức giận trong người cứ hừng hực xông lên.

Là một con người kín đáo gần như bí mật, cả đến thân thể cũng hoàn toàn kín đáo, những dĩ vãng của mình chẳng những Kim Vô Vọng không bao giờ nói cho ai biết, mà chính bản thân hắn cũng không hề nghĩ đến. Hắn chỉ nhớ rằng từ nhỏ đến lớn, hắn chưa lúc nào nghĩ đến, chưa lúc nào quan tâm đến sự chết sống, an nguy cho bất cứ một ai và cũng chưa từng biết ứa nước mắt trước nỗi khổ đau của kẻ khác.

Từ nhỏ đến lớn không bao giờ hắn bỏ thì giờ để nghĩ đến như thế nào là thiện, như thế nào là ác, cũng không bao giờ chịu suy nghĩ ai là người phải, ai là người trái cả. Những chuyện nào thấy thích là làm, những chuyện con người thấy không thích là lập tức cho một đao kết liễu...

Tự hắn, hắn cũng không buồn nhớ xem đã có bao nhiêu người chết dưới tay hắn, chưa bao giờ hắn biết thương tiếc một ai. “Kẻ yếu là phải chết”, nếu bảo hắn có chút suy tư thì là như thế ấy, hắn xem đó là “chân lý tuyệt đối muôn đời”.

Nhưng đến giờ phút này, hắn hoàn toàn thay đổi.

Mặt đất đã đóng một lớp băng dày, đêm vẫn một màn đen đặc.

Kim Bất Hoán chạy về đâu ? Tìm hắn bằng cách nào ? Kim Vô Vọng hoàn toàn chưa ý thức được kế hoạch.

Hắn băng mình trong đêm tối chỉ nhờ vào trực giác, thứ bản tánh của thú rừng, mà cũng là kinh nghiệm trong tiềm thức của con người bốn ba xuôi ngược vô lâm.

Giang hồ hào kiệt có một bản năng gần như dã thú, mới nghe qua tuy hơi lạ, nhưng nếu nghiên cứu thật kỹ sẽ phát hiện dễ dàng điểm tương đồng giữa dã thú với con người lưu lãng giang hồ.

Cả hai đều cần phải lẩn trốn sự theo dõi của người khác. Và trong lúc trốn tránh sự rượt đuổi đó, tự họ, họ cũng phải làm một cuộc rượt đuổi để kéo dài sự sống.

Họ là vật bị săn đuổi, nhưng đồng thời họ cũng là thợ săn.

Sinh mạng của họ luôn luôn dừng nơi giới tuyến của con đường sinh tử.

Giữa khung cảnh hoang vu tuyết phủ, giữa màn đêm đen đặc một màu, Kim Vô Vọng chợt cảm thấy giữa mình và dã thú không khác là bao.

Vành môi hắn khẽ nhếch lên để lộ một nét cười mai mỉa và chịu đựng.

Và quả thật là đúng. Trực giác của hắn không lầm.

Phía trước mặt có một vật lấp loáng ngời ngời. Băng vào nhãn quang của dã thú, Kim Vô Vọng nhìn không sai được.

Đó là một cây trâm. Cây trâm cài tóc của Bạch Phi Phi.

Thật là một cô bé thông minh, trong tình trạng kinh hồn táng đờm, vẫn không bị mất trí tuệ và dũng khí, nàng đã len lén ném chiếc trâm, để làm tiêu điểm, để tố cáo phương hướng của Kim Bất Hoán.

Nhìn vào cây trâm, Kim Vô Vọng biết mình theo đúng hướng và càng gia tăng cước bộ, mắt càng chăm chú xung quanh.

Cách đó chừng vài mươi trượng, Bạch Phi Phi lại để thêm một chiếc hoa tai, và xa hơn một chút lại một chiếc hoa tai nữa.

Rồi thì, một chiếc khăn tay, một sợi dây đai... cứ thế vạch hắn một con đường.

Sau cùng, một chiếc giày. Chiếc giày nhỏ nhỏ xinh xinh bên cạnh hoa mai màu đỏ rực dội lên mặt tuyết rất dễ dàng nhận ra.

Được một mục tiêu chỉ thẳng, con đường tìm kiếm của Kim Vô Vọng đã quá dễ dàng.

Cho đến lúc nhận được chiếc giày thứ hai của nàng, Kim Vô Vọng chợt nghe một mùi thơm kỳ lạ từ trong gió phất qua khứu giác.

Không phải mùi thơm của hoa rừng, của trái chín, mà là mùi thơm của thịt. Thịt nướng.

Giữa đồng hoang đêm vắng làm sao lại có mùi này ? Ai nướng thịt ở đâu đây ?

Không cần suy nghĩ thêm gì nữa, Kim Vô Vọng độ theo chiều gió, băng về hướng phát ra mùi thơm đó.

Thêm một đổi không xa, trước mặt thấp thoáng mái nhà và từ nơi đó rọi ra ánh lửa.

Càng gần, càng thấy rõ, mái nhà có ánh lửa đỏ là một tòa hoang miếu.

Đúng ra đây là một từ đường, chứ không phải là miếu. Còn nói miếu thì đây là miếu của gia đình, của một họ nào đó lập ra để thờ tiên nhân của họ. Cho đến khi dòng họ đó tản lạc không còn thừa tự, thì từ đường này trở thành miếu hoang.

Sự suy vong in như là bao giờ cũng nhiều hơn là hưng khởi, cho nên từ đường trở thành hoang miếu mỗi lúc một nhiều, những cảnh đồng không, những khu rừng chồi mênh mông vắng vẻ, gần như đâu đâu cũng có miếu hoang. Nó trở thành nơi dừng chân, trú ngụ, nơi hẹn ước của giới giang hồ, đạo trộm.

Ánh sáng từ ngôi miếu hoang này, lập lòe soi ra mặt tuyết bên ngoài. Mặt tuyết in rõ một hàng dấu chân mới rành rành, dấu cũ nếu có cũng đã bị tuyết rơi lấp mất.

Khinh công của Kim Bất Hoán tuy không phải là yếu, nhưng vì phải mang theo bên mình một Bạch Phi Phi, do đó dấu chân in rõ. Kim Vô Vọng thu mình trong bóng tối góc tường, chăm chú nhìn hàng dấu chân, mặt hần càng lúc càng xạm xuống.

Dấu in lại đó đúng là dấu chân mang giày cỏ...

Kim Vô Vọng lập tức nhún chân phóng vào ngôi miếu, nơi đây, một đồng lửa đang hừng hực, trên đồng lửa gát ngang một con chó.

Kim Bất Hoán đâu ?

Một ngôi từ đường nhỏ nhỏ không cửa sổ, cửa trước là con đường duy nhất. Mặt tuyết trên thềm in rõ dấu chân đi vào, tuyết nhiên không có dấu trở ra.

Huống chi lửa than thật đượm hầy còn mấy khúc củi đang cháy đỏ, ánh lửa hầy còn lập lòe, chứng tỏ chỉ vài giây trước đây vẫn có người ở đó.

Ánh lửa hừng hực rọi lên da mặt xạm xanh như thép nguội của Kim Vô Vọng. Hần không lộ ra vẻ gì cả. Hần đứng lặng thình thình nhìn đồng lửa.

Kim Bất Hoán nhất định còn ở nơi đây, nhất định hần chưa đi đâu cả.

Giữa chốn hoang vắng êm đềm, ngôi miếu hiền lành chợt ngùn ngụt sát khí. Kim Vô Vọng nói gần gần từng tiếng:

- Đi ra, chờ ta lục kiếm à ?

Đêm vắng, đồng hoang, giọng nói lạnh lùng từng tiếng, âm hưởng dội vào góc tường vắng lại. Nhưng bốn phía rơi vào im lặng, không một tiếng động nào.

Mái nhà, góc vách, bụi đóng, nhện giăng.

Bệ thờ với những chân hương siêu đồ, với những chân đèn khay, kỷ, bụi vẫn nguyên phong, không một dấu tay... Chiếc màn thờ bằng vải bố cũ kỹ phát phơ trong gió.

Một vết tích lạ lùng xuất hiện, từ dưới bệ thờ, một bàn chân lộ ra ngoài, bàn chân không phải mới lộ ra, có lẽ lâu rồi, nhưng chỉ lộ chút mũi nên nhìn qua khó thấy.

Kim Vô Vọng vùng chân, án thờ lộn ngược ra sau.

Hai người nằm trốn phía dưới lộ ra, không phải Kim Bất Hoán và Bạch Phi Phi, mà là hai lão ăn mày tóc rối hoa râu, da mặt xanh dờn, mắt trũng trũng trợn ngược.

Cho dù gan lỳ, Kim Vô Vọng bất giác thối lui:

- Ai ?

Trong lúc bất thành linh thốt lên tiếng quát và Kim Vô Vọng chợt thấy mình ngơ ngẩn.

Vì hai kẻ nằm đây là hai cái xác không hồn.

Kim Vô Vọng nhìn qua biết ngay hai người này chết đã quá ba ngày, nhưng vì khí trời lạnh lẽo, nên da thịt chưa biến đổi lắm.

Nhen lửa cho phòng lên, nhìn kỹ hai xác người, Kim Vô Vọng vụt kêu lên hốt hãi:

- Đơn Cung, Âu Dương Luân... tại sao hai người lại chết ở đây ?

Ai là hung thủ ? Và Tả Công Long đi đâu ?

“Cái Bang Tam Lão” tuy không phải là hàng cao thủ thượng thặng võ lâm, nhưng bằng vào tư thế và sự giao du rộng rãi, danh tiếng của họ cũng đã dội rền khắp nẻo.

Xuôi ngược giang hồ đã khá lâu năm, Kim Vô Vọng nhận ra hai người không khó, nhưng không thể tưởng tượng được rằng thình danh hiển hách, tử đệ vầy vầy như “Cái Bang Tam Lão” mà hai người lại chết nơi hoang vắng thê thảm như thế.

Ngôi miếu hoang vốn đã sẵn không khí trầm trầm, gió đêm rờn rợn, bây giờ thêm hai xác chết càng làm cho không khí nặng mùi khủng bố.

Là một kẻ từng nằm bên xác chết, thế mà khung cảnh này đã làm cho hắn phải thụt lùi, cảm nghe một luồng ớn lạnh chạy dài trong xương sống.

Hắn quay phắt mình lại đi ra, nhưng khi đôi mắt liếc qua đồng lửa, Kim Vô Vọng vụt đứng sững chết trân.

Con chó nường gát ngang đồng lửa không cánh mà bay mất.

Ai ? Ai có thể hành động sát ở sau lưng mà Kim Vô Vọng không hề hay biết ?

Kẻ đó, thuật khinh công phải thật kinh người.

Khinh công đó, nếu không phải là người của thế giới võ lâm sẽ nhất định cho là ma quỷ.

Kim Vô Vọng lại nghe ớn lạnh.

Ngay lúc đó, một giọng cười khô khốc nổi lên:

- Kim Vô Vọng ?

- Ai ?

Kim Vô Vọng quay phắt lại. Từ bên ngoài một kẻ thông thả đi vô...

Một con người ốm tong teo như ngọn trúc khô, di động lằng đằng theo chiều gió, nhẹ nhàng như một chiếc bóng chứ không phải hình người.

Mỗi một bước mang theo tiếng cười rờn rợn, hai bàn tay như những cọng sắt xạm xỉ cứ che lấy mặt, thân ảnh chập chờn như quỷ nhập tràng.

Ánh lửa yếu ớt hắt ra đủ thấy áo quần xộc xệch, đầu tóc rối bời, đúng là một gã ăn mày, nhưng bằng vào vóc dáng, tuyệt không phải là Kim Bất Hoán.

Quả xứng là một niêu hũ trong chốn võ lâm, tuy trong khung cảnh có phần kỳ dị và tuy phải trải qua những chứng kiến hãi hùng, nhưng chỉ thoáng qua thôi, Kim Vô Vọng đã lấy lại được tư thế bình thường, đôi mắt lạnh lùng lại chăm chăm nhìn vào kẻ đó.

Gã ăn mày ôm tong cứ tà tà đi tới, gã vẫn giữ giọng cười hăng hắc:

- Kim huynh, cách đã lâu quá rồi, không ngờ nơi chốn cửu tuyền, chúng ta lại vẫn gặp được nhau.

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Đừng bày cái trò đó với ta. Cái trò ma quái hãy để mà dọa nạt kẻ khác. Ta còn sống đây mà, Kim Vô Vọng còn sờ sờ trên mặt đất đây mà.

Không phải chỉ cứng trong lời nói, âm thanh của Kim Vô Vọng không một chút gì biến đổi, sắc diện vẫn như không.

Gã ăn mày cười ha hả:

- Người còn sống đây sao ? Hả hả... hả hả... thật là chuyện quá tức cười, người vừa mới chết đây, thế mà tự người lại không biết.

Kim Vô Vọng vẫn lạnh lùng:

- Chết hay sống, tự ta biết, không dám nhọc đến các hạ phải làm cái việc phân tách. Nhưng cái trò ma quỷ ấy coi chừng rồi đây các hạ sẽ thành quỷ đấy.

Gã ăn mày cười lớn:

- Thành quỷ thật ? Hà hà... người cho ta là quỷ giả đấy à ?

Hắn cười thật lớn, giọng cười thật tự nhiên, nhưng cái tự nhiên đó chứa đầy hơi hám nặng nề khủng bố.

Kim Vô Vọng rít lên:

- Không cần úp mở, ta chỉ hỏi người là ai ?

Gã ăn mày hỏi:

- Người muốn xem mặt ta chứ ?

Kim Vô Vọng thét lớn:

- Bỏ tay ra.

- Bỏ tay ra ?

Gã ăn mày lập lại để cười, và hắn từ từ nói tiếp:

- Được, muốn xem, ta cho xem. Nhưng trước khi nhìn tận mặt nhau, ta muốn nói thêm một điều: ở giới nào, gặp người trong giới ấy, phạm là người ở thế gian thì gặp kẻ đang ở thế gian, chứ không có chuyện người sống mà gặp kẻ chết bao giờ. Biết điều đó chứ.

Hắn nói đến tiếng cuối cùng thì đôi tay bỏ xuống.

Da mặt hắn xám xịt, đôi mắt hắn trùng trùng trắng dã.

Hắn là một trong “Cái Bang Tam Lão”: Đôn Cung.

36. Sắp Bày Mời Mọc

Sự xuất hiện của Đôn Cung thật phải nói là một điều kinh dị ngoài tưởng tượng.

Con chó nường đột nhiên mất tích. Hai chiếc thây người xuất hiện dưới bệ thờ. Những chuyện đó làm cho người dễ dàng mọc gai óc.

Bây giờ đến việc một con người mới thấy chết nằm lạnh ngắt đây, lại vụt hiện ra trước mặt để nói chuyện với mình, điều đó quả đã làm cho Kim Vô Vọng tái mặt:

- Đơn... Đơn Cung. Người... người...

Giọng nói của con người mà bất cứ trong trường hợp nào cũng vẫn lạnh băng băng, thế nhưng bây giờ đã thoáng hơi run rẩy.

Đơn Cung bật cười khanh khách:

- Đúng, ta là Đơn Cung. Người nhận ra ta rồi chứ ? Lúc này, khi người còn sống, người đã thấy thi thể của ta, lúc đó chắc người đâu có ngờ nhỉ ? Người đâu có ngờ khi chết rồi ta lại có thể gặp nhau.

Kim Vô Vọng cắn răng. Cho dù vững tâm cách mấy, sự việc diễn ra kỳ dị bắt buộc phải hoang mang.

Không thể dừng được nữa, Kim Vô Vọng quay nhanh lại dòm xuống bệ thờ.

Hai chiếc thây vẫn nằm y chỗ cũ.

Như chợt nhớ ra điều gì, Kim Vô Vọng xoay mình trở lại...

Nhưng không còn kịp nữa, bàn tay đen như móc sắt của Đơn Cung đã chớp lên.

Kim Vô Vọng từ từ quỵ xuống.

Tuy bị điểm vào huyết đạo làm cho thân thể rã rời, quỵ xuống nhưng thần trí hãy còn minh mẫn, Kim Vô Vọng trợn mắt thét lên:

- Vương Lâm Hoa.

Đưa tay gỡ nhanh lớp hóa trang, Vương Lâm Hoa quay lại cười sảng sặc:

- Giải, Kim Vô Vọng khá đấy. Tuy nhiên, khi nhận ra ta thì đã quá muộn rồi.

Kim Vô Vọng gằn gằn:

- Ta thua người mất mấy giây.

Wang Lin Hua cười:

- Chuyện đó người cũng đừng có trách mình làm chi, trong hoàn cảnh này chỉ chậm vài giây là khá lắm rồi. Có kẻ sợ còn phải ngắt đi là khác.

Ngay lúc đó, từ trên nóc miếu nổi lên giọng cười hô hố:

- Thật là tuyệt. Con người chuyên làm cho người ta khủng khiếp, ngày nay vẫn bị người ta làm khủng khiếp như thường.

Cùng với câu nói, người trên nóc miếu thông xuống một vật đen đen, theo sợi dây dài: con chó nường.

Thì ra, mãi lo tìm người ẩn nấp, khi mới bước vào miếu, Kim Vô Vọng bất ý không thấy một sợi dây kèm thật nhỏ cột sẵn trên lưng con chó và đầu dây căng thẳng lên nóc miếu.

Và nhất là trong bóng tối lơ mơ khi phát hiện hai chiếc thây người đã làm cho Kim Vô Vọng càng không để tâm được vào chi tiết nhỏ nhặt, do đó người ẩn trên nóc miếu kéo con chó lên một cách êm rơ.

Tất cả sự việc từ nhỏ đến lớn đều nhằm một mục đích dàn cảnh ma quái để khủng bố tinh thần, để đối phương bất ý dễ dàng hạ thủ. Giá như người khác, có lẽ họ còn kéo dài cái trò ma quỷ ấy ra để cho đã cái công sấm sủa, nhưng với Kim Vô Vọng thì họ không dám. Vì đối với Kim Vô Vọng, cái quay đầu nhìn trở lại hai cái xác trong miếu, đã là một hành động sơ xuất có một không hai rồi. Nếu thêm một tích tắc nữa thôi, cũng sẽ bị lộ tẩy ngay.

Kim Vô Vọng lạnh lùng:

- Cũng khá, bọn người biết ta theo đến đây thì cũng là giỏi lắm.

Wang Lin Hua cười:

- Biết chứ, nếu không ai chịu tổn công dân cảnh lớn lao làm chi cho mệt.

Từ trên nóc miếu, Kim Bất Hoán cười ha hả:

- Thật quả là thiên đường không chịu đi, cứ khẳng khẳng đâm đầu vào địa ngục.

Hắn nhảy xuống dòm sát mặt Kim Vô Vọng:

- Nước chảy vòng tròn mà... Kim Vô Vọng ơi, người đâu có dè ngày nay lại lọt vào tay ta nhỉ ?

Kim Vô Vọng bủ môi:

- Có sao đâu.

Từ việc làm đến lời nói, Kim Bất Hoán nghĩ rằng Kim Vô Vọng nếu không sợ hãi, thì cũng hối hận hay giận dữ, thế nhưng thấy bộ mặt lạnh băng và lời nói tỉnh bơ ấy, làm cho hắn thất vọng.

Dẫu vậy hắn vẫn cố tình tìm cách lăng nhục và cố làm cho Kim Vô Vọng bị đau khổ dày vò, hắn đảo mắt cười khi:

- Theo được đến đây chắc người đặc ý lắm hả ? Có lẽ người tự cho mình nhiều bản lĩnh lắm hả ? Thế người có biết tại sao người theo được đến đây không ?

Kim Vô Vọng nói:

- Không biết, sao ?

Kim Bất Hoán nói chậm chậm:

- Không biết thì ta nói cho mà nghe chơi cho đỡ buồn, này nhé, trâm nè, hoa tai nè, khăn nè, dây đai nè, giày nè... Những thứ đó đâu phải Bạch Phi Phi để lại, mà chính là ta, ta đánh dấu dùm cho người đấy chứ.

Hắn nói thật nhanh, nhấn từng câu, cố làm cho Kim Vô Vọng tức tối, thế mà Kim Vô Vọng vẫn tỉnh khô:

- Rất hay.

Kim Bất Hoán cười lớn:

- Điều đó tầm thường quá mà. Sao người lại đâm ra ngu thế ? Bạch Phi Phi đã bị khống chế, cho dù có thể bỏ khăn, bỏ hoa tai đi, chứ đến giày thì làm sao cởi được ? Bộ ta chết rồi à ?

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Nhưng bây giờ thì đáng lý người phải thấy người là kẻ đã chết.

Kim Bất Hoán cười:

- Đúng, ngày đó người đã thả ta, nhưng đâu phải vì đó mà có thể sinh tình ? Ta làm cho người phải thả ta đấy chứ ? Đó là bản lĩnh của ta đấy chứ, có phải do lòng tốt của người đâu ?

Kim Vô Vọng gật gù:

- Rất hay.

Kim Bất Hoán nhướng nhướng đôi mắt:

- Ngày trước, người thả ta, ngày này ta thu sinh mạng của người, người không chua xót, không hối hận à ? Hừ, hà hà... làm bộ lạnh lùng ngoài mặt làm chi ? Trong lòng người đau khổ sắp chảy nước mắt rồi mà.

Kim Vô Vọng vẫn như không:

- Từ trước đến nay ta chưa làm một việc gì mà phải hối hận cả.

Kim Bất Hoán cười khi khi:

- Từ trước đến nay không hối hận, nhưng bây giờ thì phải hối hận. Từ trước đến nay chưa chịu thua, nhưng bây giờ thì phải chịu thua. Người tự cho mình là kẻ xuất chúng, thế nhưng nhất cử nhất động của người, đều lọt vào kế hoạch của chúng ta.

Kim Vô Vọng lim dim đôi mắt:

- Thế à ?

Kim Bất Hoán nói:

- Người cứ suy nghĩ lại xem, bọn ta đã dụ người đến đây, tất nhiên biết rằng người nhất thân nhất mã, chứ không có Trầm Lăng theo bên cạnh.

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Nếu có Trầm Lăng, thì người làm sao nên việc.

Kim Bất Hoán vỗ tay:

- Tự nhiên, bọn ta hay là ở chỗ đó chứ. Hay ở chỗ là đoán đúng không có Trầm Lăng. Nhưng tại sao lại đoán đúng như thế ? Tại sao lại tài quá như thế ? Đó là chỗ người không hiểu nổi.

Lần này thì Kim Bất Hoán đánh trúng một đòn. Quả thật đó là điều mà Kim Vô Vọng băn khoăn, nhưng bộ mặt hắn vẫn lạnh băng băng:

- Việc người làm sao ta biết được, đối với ta không quan hệ.

Kim Bất Hoán hơi khựng:

- Luôn việc ấy mà người cũng không muốn biết nữa à ?

Kim Vô Vọng nhắm mắt không thèm nói.

Kim Bất Hoán nói lớn:

- Người không muốn biết, nhưng ta thì lại thích nói cho người biết.

Hắn muốn chọc giận Kim Vô Vọng, mà Kim Vô Vọng lại cứ phớt tỉnh như không. Càng lúc hắn càng khó chịu và cuối cùng, ngược lại, hắn bị Kim Vô Vọng chọc tức trở lại.

Giận quá, Kim Bất Hoán chụp lấy ngực áo Kim Vô Vọng, thét lên:

- Cho người biết, tại vì ta biết trước Trầm Lăng sẽ bị Cái Bang kéo nứ, đêm nay nếu hắn không chết, thì hắn cũng không thoát thân được. Vì cái “Giang hồ đệ nhất bang” ấy đã bị bọn ta...

Vương Lâm Hoa cứ đứng cười xem hai người “chơi” nhau, đến bây giờ hắn mới lên tiếng:

- Thôi, đủ rồi.

Rồi hắn mỉm cười nói tiếp:

- In như là Kim huynh nói có hơi nhiều.

Kim Bất Hoán cười vuốt đuôi:

- Vâng... vâng.. tôi có... có nói hơi nhiều.

Hắn buông ngực áo cho Kim Vô Vọng té dội lưng xuống đất và cười hà hà:

- Nhưng dù sao hắn cũng là kẻ sắp chết rồi, hắn có nghe được gì cũng không nói lại được với ai. Nghe nhiều hơn chút nữa cũng không có quan hệ.

Vương Lâm Hoa nói:

- Có quan hệ chứ sao lại không.

Kim Bất Hoán lật đật nói:

- Vâng, vâng, tiểu đệ sẽ không nói nữa.

Thấy dáng cách của Kim Bất Hoán, Kim Vô Vọng biết ngay rằng hắn đã bị Vương Lâm Hoa mua đứt đi rồi. Và chuyện đó cũng dễ hiểu.

Kim Bất Hoán vốn là con người cầu lợi chứ không phải cầu danh, chuyện bị người mua chuộc làm tội mọi thì không phải là chuyện làm cho Kim Vô Vọng ngạc nhiên. Chuyện hơi lạ là chuyện Cái Bang, cứ theo cung cách của hai người thì nhất định Vương Lâm Hoa đã thọc tay vào chuyện đó.

Nhưng chẳng lẽ Cái Bang lại cũng bị Vương Lâm Hoa mua chuộc ?

À... Kim Vô Vọng chợt nhớ ra. Đơn Cung và Âu Dương Luân phải chăng vì bắt phục Vương Lâm Hoa mà chết ?

Nghĩ đến chuyện Cái Bang làm cho Kim Vô Vọng lo lắng vô cùng, tuy ngoài mặt vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng hết sức bối rối.

Vương Lâm Hoa lúc bấy giờ ngồi dựa nơi cửa miếu làm thỉnh, xem dáng sắc của hắn, y như là đang đợi chờ một việc gì.

Qua một lúc, chợt nghe vó ngựa từ xa dồn dập. Vó ngựa dần dần đến nơi và dừng lại bên ngoài.

Tiếp liền theo có một giọng nói hơi nhỏ đưa vào:

- Kính thưa công tử, thuộc hạ đến đây phục lệnh.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Công chuyện đã xong hết chưa ?

Người ở bên ngoài đáp:

- Thuộc hạ đã đưa Bạch cô nương đến chỗ, bây giờ thì có lẽ Bạch cô nương đã ngủ rồi.

Vương Lâm Hoa cười bằng một giọng hài lòng:

- Tốt lắm, suốt ngày hôm nay ngươi đã quá cực khổ. Đó là việc đáng thưởng. Cứ đến tử lấy năm mươi lượng bạc, rồi cứ việc ăn chơi thỏa thích, sau nửa tháng đến đây lãnh lệnh.

Người bên ngoài bằng một giọng vui mừng:

- Đa tạ công tử.

Vương Lâm Hoa nói:

- Khoan, ta dặn. Ngươi cứ việc ăn chơi, nhưng nhớ đừng có bép xép bậy bạ, đừng có gây sự lôi thôi. Và nhớ đừng để nhân vật giang hồ điều tra lý lịch, hiểu chưa ?

Người bên ngoài thấp giọng:

- Dạ vâng, thuộc hạ không dám thế.

Vương Lâm Hoa cười:

- Hiểu thì tốt lắm. Ngươi nên biết bản môn đối với thuộc hạ vốn đối đãi nhiều ân hậu, nhưng bất cứ ai phạm vào qui cũ, thì tự nhiên là bản thân phải khổ sở. Ta nói thế chắc ngươi đã thừa biết.

Giọng bên ngoài cung cung kính kính:

- Dạ vâng, thuộc hạ hiểu rõ điều đó.

Vương Lâm Hoa vẫy tay:

- Tốt lắm, đi đi.

Sau một lúc, Vương Lâm Hoa vụt hỏi:

- Sao chưa đi ? Có gì nữa không ?

Người bên ngoài nói ầm ồ:

- Dạ dạ... thuộc hạ còn có...

Vương Lâm Hoa gắt:

- Có việc sao không nói ngay ?

Người bên ngoài nói:

- Thưa, có Triệu Minh đã xong việc ở Qui Châu, vừa về, cùng đến đây một lượt với thuộc hạ.

Vương Lâm Hoa hơi cau có:

- Đã đến sao lại ở ngoài ?

Người bên ngoài nói:

- Dạ dạ... Triệu Minh nói... nói không dám đến gặp công tử...

Vương Lâm Hoa gặng lại:

- Không dám ? Hắn đã làm hư chuyện rồi à ?

Người bên ngoài nói:

- Chuyến đi Qui Châu của Triệu Minh rất thuận lợi. Tổng Tam Lão ở Qui Châu trong vòng hai ngày đã giao đủ năm ngàn lượng bạc, số bạc đó cũng đã được mang về.

Vương Lâm Hoa hừ một tiếng:

- Đã thế thì hắn là kẻ có công, thế tại sao lại không dám đến gặp ta ?

Người bên ngoài hơi ấp úng:

- Hắn... Có một việc nhờ thuộc hạ thưa lại với công tử...

Vương Lâm Hoa gắt lớn:

- Thì cứ nói đi chứ, chuyện gì mà ấp a ấp úng như vậy ?

Người bên ngoài nói:

- Triệu Minh và... và Bình Nhi, một trong số Mục Nữ hầu Thái phu nhân, hai người ấy tâm đầu ý hợp, cho nên...

Vương Lâm Hoa gắt:

- Nên, nên làm sao ?

Người bên ngoài nói mau:

- Dạ Bình Nhi đã có thai, bây giờ...

Vương Lâm Hoa hừ một tiếng gằn gằn:

- Ta biết rồi, khỏi nói.

Ngưng một giây, Vương Lâm Hoa chợt mỉm cười và nói thật hòa hoãn:

- Đó là một tin vui, sao hắn lại không dám đến gặp ta ? Mau gọi hắn vào đây.

Như có vẻ sững sốt, người bên ngoài lặn thình một lúc rồi mới “dạ”.

Qua một lúc nữa, có giọng nói của một gã thiếu niên:

- Triệu Minh xin tham kiến công tử.

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Chuyến đi Qui Châu này, người quả là khó nhọc.

Triệu Minh cung kính:

- Thưa công tử, đó là bốn phận của thuộc hạ.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chuyện của người, ta biết cả rồi. Không ngờ con người xem thật thà như người mà cũng “ái tình” ra phết... À, cái chuyện tình ái của thiếu niên là một chuyện đáng hoan nghinh.

Không hiểu rõ được ý chủ, Triệu Minh cứ lắp bắp:

- Dạ... dạ... mong công tử thứ tội...

Vương Lâm Hoa cười:

- Bình Nhi ngày thường xem có vẻ lạnh lạnh lạt lạt thế mà vẫn bị người xỏ mũi. Xem thế đủ biết bản lĩnh của người cũng khá lắm, ta vẫn phải lé mắt với người đấy.

Như không nên nổi vui mừng, gã Triệu Minh cũng cười:

- Người ta thường nói “chủ nào tớ nấy”, thuộc hạ được gần công tử, thì ít nhiều cũng học được điều hay...

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Hay, hay. “Chủ nào tớ nấy”, té ra chuyện ái tình của người là do người học được ở ta...

Trong tiếng cười, Vương Lâm Hoa vùng đứng dậy và bắn thẳng ra ngoài như một mũi tên và giọng hần vụt biến thành lạnh ngắt:

- Người bằng vào đâu mà xứng học ở ta chứ.

Hắn vừa nói dứt thì tiếng của Triệu Minh rú lên thê thiết và Vương Lâm Hoa lại thông thả quay vào ngồi dựa vào khung cửa như cũ. Mặt gã vẫn bình thản y như không có chuyện gì xảy ra cả.

Bốn bên lại im lặng. Thứ im lặng chết chóc.

Vương Lâm Hoa mặt vẫn tĩnh khô, nhưng mũi hắn lại thở dài và nói chậm chậm:

- Mang thi thể của Triệu Minh đi chôn cất tử tế cho hắn. Xong, đến tử lấy hai trăm lượng bạc cho Bình Nhi, nói với nó rằng Triệu Minh đã tử nạn trong công tác Qui Châu.

Giọng nói của gã bên ngoài hồi nãy, hơi run:

- Dạ... vâng... vâng...

Hắn chỉ nói mấy tiếng mà răng hắn đánh vào nhau côm cốp.

Kim Vô Vọng chứng kiến từ đầu đến cuối, mặt vẫn lạnh lùng, nhưng lòng nghe xao xuyến.

Cho đến bây giờ Kim Vô Vọng mới biết tổ chức thuộc hạ của Vương Lâm Hoa chẳng những rộng lớn mà lại còn chặt chẽ và kỷ luật nghiêm khắc đến thế.

Bằng vào tuổi nhỏ như Vương Lâm Hoa mà bản lĩnh như thế ấy, Kim Vô Vọng chợt thấy mình đã đánh giá không đúng giá trị của hắn, đã xem hắn quá nhẹ.

Hắn thật không dè Vương Lâm Hoa lại có những âm mưu quá lớn lao như thế.

Rõ ràng gã thiếu niên này là một mối lo lớn cho giang hồ, ngay bây giờ nếu không ai trừ hắn, thì sau này sóng gió sẽ dậy lên một cách dữ dội.

Thình lình chợt nghe tiếng gió khua lên.

Vương Lâm Hoa cười:

- Hay lắm, cũng đã về đến đây à ?

Bóng người nhoáng lên, một gã đại hán áo đen, dáng dấp hung hãn lao thẳng vào cửa miếu.

Kim Vô Vọng hơi rúng động.

Môn hạ của Vương Lâm Hoa lại có kẻ khinh công đến mức đó sao ?

Liếc qua thấy kẻ đó là một con người thấp mà lại ốm. Gã mặc chiếc áo đen dài quần chặt bó mình, trên đầu trùm vuông vải đen, chỉ lộ hai con mắt ngời ngời.

Tia mắt lạnh của hắc liếc Kim Vô Vọng, hắc cười nói:

- Hay quá, không dè người lại đến sớm hơn ta.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Biết hắc à ?

Gã áo đen cười đáp:

- Vừa rồi tôi dùng kế “Kim Thiên Thoát Xác”, thì hắc và gã họ Trầm lại dùng kế “nửa cầm nửa thả”, để lừa tôi, may mà tôi không mắc bẫy chúng.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Giá mà mắc bẫy thì thật là khốn đốn đấy.

Và hắc lại hỏi tiếp:

- Tại sao đến bây giờ mới về ?

Gã áo đen đáp:

- Tên này đi thật, còn gã họ Trầm thì ẩn lại... Kể ra thì hắc khá là kiên nhẫn, hắc nấp mãi không động đây...

Vương Lâm Hoa cười:

- Tôi đã nói mà, tên Trầm Lãng nó chịu đựng giỏi lắm.

Gã áo đen cười nhỏ:

- Thế nhưng cái Chu cô nương ấy lại kiên nhẫn không nổi, cô ta chạy đến kêu réo om sòm, Trầm Lãng biết giăng bẫy không xong đành phải bỏ đi.

Vương Lâm Hoa cười:

- Vậy thì phải cảm ơn nàng chứ.

Gã áo đen nói:

- Đúng, nếu không nhờ nàng, có lẽ tôi khó mà thoát thân lắm.

Vương Lâm Hoa nhìn ra ngoài trời, dạng sắc trầm ngâm:

- Cứ tính theo thì giờ đã định thì bọn Cái Bang bây giờ có lẽ đã đối đầu với Trầm Lãng rồi.

Kim Bất Hoán có vẻ băn khoăn:

- Không biết kết quả ra sao ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Với số người của Cái Bang đó cũng khó mà làm gì Trầm Lãng nhưng riêng với Từ Nhược Ngưu thì nhất định là có kết quả.

Kim Bất Hoán nói:

- Nhưng... nếu Trầm Lãng biết...

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Hắc biết thì sao ? Ta có thể lợi dụng việc hắc và Cái Bang trì kéo với nhau. Khó là khó cho Cái Bang chứ đâu đã ăn thua gì đến mình.

Kim Bất Hoán vỗ tay:

- Công tử tính toán như thần, đệ thật phục lẫn luôn.

Ba người cứ nói chuyện tách bạch với nhau, nói không có gì ẩn ý hay dấu diếm, nói y như không có Kim Vô Vọng nơi đó.

Thấy cung cách đó, Kim Vô Vọng biết ngay rằng hôm nay họ sẽ giết mình. Hiểu rõ như thế, nhưng vẻ mặt hắn vẫn lạnh băng.

Đồng lửa giữa miếu càng cháy sáng, than càng rực lên, tiếng nổ tách tách đều đều, và sự có mặt của đồng người như thêm sự ấm cúng. Chỉ có kẻ cá chậu chim lồng là thấy lạnh và đơn côi. Kim Vô Vọng khẽ nhếch môi cười...

Màn đen xám của đêm tuyết đổ lợt dần, từ phương đông bắt đầu giăng giăng mấy vệt mây ngang.

Vương Lâm Hoa đi qua đi lại nơi cửa, miệng lầm bầm:

- Sắp về... sắp về rồi.

Qua một lúc, quả nhiên nghe tiếng động.

Gã áo đen đứng dậy:

- Đúng rồi, họ về đó.

Tiếp liền theo, ba gã ăn mày hấp tấp đi vào.

Đi đầu là một người tóc hoa râm, gương mặt hồng hào, lưng đeo túi vào hàng bát, cữu phẩm Cái Bang.

Kim Vô Vọng nhận ra ngay đó là một trong “Tam Lão Cái Bang” Tả Công Long.

Điều khó hiểu là con người nổi tiếng nghĩa nhân như Tả Công Long thế sao lại cũng bị Vương Lâm Hoa mua chuộc.

Vương Lâm Hoa mỉm cười lễ phép vòng tay:

- Bang Chủ chắc là mệt lắm.

Tả Công Long cười sảng khoái:

- Công tử đừng xưng hô như thế chứ. Lão phu có thể đảm đương chức vụ Bang Chủ hay không vẫn còn chưa biết chắc, nếu công tử gọi thế thì thật lão phu áy náy quá.

Kim Bất Hoán cười hùa:

- Ngay bây giờ Tả huynh hãy chưa ngồi vào chiếc ghế Bang Chủ nhưng hai chướng ngại vật nguy hiểm đã trừ rồi, lại có Vương công tử ủng hộ bên trong, thì ngôi vị Bang Chủ đã là vật trong túi của Tả huynh rồi còn gì nữa.

Tả Công Long vỗ vai Kim Bất Hoán:

-Ồ... Thế thì còn nói... Nếu đệ bắt đầu nhậm chức, thì cái ngôi “Chấp Pháp Trưởng Lão” của Cái Bang ngoài Kim huynh ra, đâu còn ai xứng đáng.

Kim Bất Hoán cười híp mắt:

-À à... nhưng “Chấp Pháp Trưởng Lão” thì mỗi tháng được cấp bao nhiêu “công tác phí” nhỉ ?

Tả Công Long nhăn mặt:

- Kim huynh nói đùa hoài... Kim huynh cần bao nhiêu thì đệ phải thù phụng bấy nhiêu chứ.

Kim Bất Hoán cười khi khi:

- Như thế thì đệ xin cảm tạ trước lão huynh.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Không biết Bang Chủ đã kết thúc câu chuyện ấy ra sao ?

Tả Công Long cười:

- Tuy không thập toàn thập mỹ, nhưng cũng không làm chư vị thất vọng. Đệ đã cho thuộc hạ gửi lại Từ Nhược Ngụ năm đao.

Vương Lâm Hoa gật gù:

- Năm đao thì cho dầu tiên phật cũng không hồi mạng được.

Kim Bất Hoán lo lắng:

- Thế còn Trầm Lăng ?

Tả Công Long thở ra:

- Trầm Lăng thì... chưa chết.

Kim Bất Hoán dậm chân, tặc lưỡi:

- Không hiểu sao cái mạng của cái thằng quỷ nhỏ đó lại dài như thế.

Có lẽ trong đời, cái người làm cho Kim Bất Hoán sợ hơn hết là Trầm Lăng. Hắn làm nhiều việc làm thiên hạ phải nhức đầu, nhưng nếu gặp Trầm Lăng thì cái kẻ nhức nhối muốn chết ấy lại là hắn.

Đêm đêm, ngày ngày, hắn cứ cầu nguyện cho Trầm Lăng mau chết, thế mà Trầm Lăng lại cứ trơ ra không chết. Mà thật ra, chuyện mong Trầm Lăng chết cũng không riêng gì hắn, còn phải kể đến họ Vương.

Trầm ngâm một lúc, Vương Lâm Hoa vụt cười.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Chi thế ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Kim huynh đừng có thất vọng, sang năm, ngày này, sẽ là ngày cúng giỗ Trầm Lăng đấy.

Kim Bất Hoán mừng ra mặt:

- Thật à ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tôi đâu có khi nào nói dối đâu.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Nhưng kế hoạch của công tử như thế nào, nói cho đệ mừng coi ?

Vương Lâm Hoa nói thật chậm như một vấn đề chắc chắn:

- Trong vòng một giờ sau nữa, Trầm Lăng sẽ đến đây.

Tả Công Long hỏi:

- Làm sao có thể biết chắc ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Dầu trong trường hợp nào, hắn cũng phải đến tìm Kim Vô Vọng và Bạch Phi Phi, có phải thế không ?

Kim Bất Hoán nói:

- Chuyện đó thì hắn rồi.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng Kim Vô Vọng và Bạch Phi Phi ở đâu, bây giờ hắn chưa mò ra manh mối.

Kim Bất Hoán hỏi ngay:

- Đã không biết manh mối thì làm sao hắn lại đến đây ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Đã không có manh mối để phăng dò, thì tự nhiên là bạ đâu đi đó... Nếu là Kim huynh, thì Kim huynh sẽ đi đâu ?

Bị hỏi thành linh, Kim Bất Hoán ấy ứng...

Vương Lâm Hoa cười nói tiếp:

- Nếu đệ là Trầm Lăng, thì chỉ có một con đường là theo dấu các vị Cái Bang. Bởi vì nếu không tìm được Kim Vô Vọng, Bạch Phi Phi, thì ít ra cũng bắt đầu từ cái mốc Cái Bang mà dò tới.

Tả Công Long gật gù:

- Sự xét đoán của công tử quả tôi không theo kịp.

Kim Bất Hoán vẫn bắn khoả:

- Nhưng nếu hấn đến đây thì... thì làm sao ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Võ công của Trầm Lăng thật khó mà lường được. Cho nên đối phó với hấn, chúng ta chỉ phải dùng trí. Hấn đến, ta phải làm cho hấn mắc bẫy.

Kim Bất Hoán cau mày:

- Cái thằng tiểu quỷ đó sáng mắt lắm, khó mà làm cho hấn dính bẫy.

Vương Lâm Hoa cười:

- Kim Vô Vọng không phải là mưu trí sao ? Thế mà còn bị mình bắt được. Và đã lừa được Kim Vô Vọng thì tại sao lại không lừa được Trầm Lăng chứ ?

Kim Vô Vọng cười nhạt:

- Cơ trí của ta một, cơ trí của Trầm Lăng hơn gấp trăm lần. Bằng vào cái thủ đoạn ma quỷ của người mà muốn lừa được hấn thì là chuyện mò trăng đáy bể.

Vương Lâm Hoa cười:

- Kế thứ nhất không được thì kế thứ hai...

Hấn nhìn sững Kim Vô Vọng, tia mắt bắn ra cực kỳ độc ác và vụt cười sằng sặc:

- Ta dùng kế này có lẽ phải mượn tạm của người một vật...

Kim Vô Vọng giận dữ:

- Ngày nay ta đã bị lọt vào tay người, ta thà chết chứ không chịu nhục...

Vương Lâm Hoa mỉm cười, dịu giọng:

- Kim đại hiệp là một bậc kỳ tài, thông minh tuyệt đỉnh, tại hạ dám đâu vô lễ...

Quay qua Kim Bất Hoán, hấn hất hàm:

- Phải không Kim huynh ?

Kim Bất Hoán cười nịnh:

- Phải, phải.

Vương Lâm Hoa cũng cười theo:

- Tuy nhiên, nói đi rồi nói lại, Kim đại hiệp đã ở trong tay tại hạ, cho dầu tại hạ muốn lãng nhục thì Kim đại hiệp làm gì ?

Và hấn cũng quay qua Kim Bất Hoán, hất hàm:

- Có phải vậy không Kim huynh ?

Kim Bất Hoán cười trơ trẽn:

- Phải, phải.

Kim Vô Vọng giận quá, nhưng nghiêng rằng không nói.

Kim Bất Hoán nhướn nhướn mắt:

- Kim Vô Vọng, nay thì chắc ngươi đã thấy được đối thủ rồi chứ ? Những cái dữ dằn của ngươi có thể làm cho ta sợ, chứ đối với Vương công tử của ta thì có nhằm nhè gì... Ngươi tuy là bạn thân của Trầm Lăng, nhưng Trầm Lăng thì có ký lô nào đối với Vương công tử của ta đâu. Ngươi tuy là môn hạ của Khoái Lạc Vương, nhưng đối với Vương công tử của ta, Khoái Lạc Vương...

Vương Lâm Hoa xoa tay:

- Thôi, đủ rồi.

Và hắn mỉm cười nói tiếp:

- Nói đến Khoái Lạc Vương, tại hạ sức nhớ đã quên cho Kim đại hiệp hay một chuyện. Cái vị sứ giả “đồng liêu” của Kim đại hiệp, cái vị chuyên đi trộm phần bẻ hoa ấy mà, có lần cũng đã lọt vào tay tại hạ, nhưng tại hạ thả hắn rồi. Thật sự thì tại hạ cũng chẳng tốt lành gì đâu, chỉ vì... chỉ vì tại sao Kim đại hiệp có biết không ?

Kim Vô Vọng cắn răng không thềm hỏi.

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Tại hạ thả hắn về chỉ vì muốn hắn cho Khoái Lạc Vương hay rằng Kim đại hiệp đã... phản. Và thủ đoạn của Khoái Lạc Vương đối với những kẻ phản như thế nào, có lẽ Kim đại hiệp rõ hơn tại hạ.

Kim Bất Hoán cười hắc hắc:

- Cho nên ngươi mà lọt vào tay Vương công tử của ta rồi thì kể như cuộc đời của ngươi bế mạc.

Vương Lâm Hoa bước lại gần cửa nhìn ra ngoài trời, miệng hắn lẩm bẩm:

- Trầm Lăng ơi, sao lại đến chậm thế ? Ta đang tưởng nhớ ngươi đây.

Vừa thúc Trầm Lăng đuổi theo, Chu Thất Thất lại vừa cau mặt:

- Nhưng mà biết theo ngã nào đây ?

Và nàng lại nói tiếp:

- Tôi thấy hướng Kim đại ca đi, nhưng không biết đi đâu.

Trầm Lăng nhìn đăm đăm phía trước, lẳng lặng làm thinh.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Sao ? Tính sao ?

Trầm Lăng nói trong dòng suy nghĩ:

- Nhóm môn đệ Cái Bang đi về hướng này, dấu chân họ còn in rõ.

Chu Thất Thất gắt:

- Kỳ không ? Anh mới nói vấn đề trọng yếu là Kim đại ca, thế thì dấu chân đám ăn mày chó đó mới cũ có ăn thua gì ?

Trầm Lăng nói:

- Kim huynh không tìm được, nhóm môn hạ Cái Bang lại đi cùng một hướng... mình cứ theo đó, biết đâu chừng lại gặp Kim huynh.

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Phải rồi, thông minh lắm. Mình cứ theo dấu này đi, nếu không tìm được Kim đại ca thì cũng gặp cái đám ăn may chó đó, tra cho lời chuyện bí mật.

Trầm Lãng gật đầu, nhưng vẫn đứng y một chỗ.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Sao hồng đi ?

Trầm Lãng nói:

- Chưa ổn đâu...

Chu Thất Thất hỏi:

- Sao vậy ?

Ngần ngừ một lúc, Trầm Lãng nói:

- Bạch Phi Phi bị bắt không chừng lại có dính líu với nhóm Cái Bang và việc Cái Bang có biến. Việc bí mật của Từ Nhược Ngu không chừng lại có dính líu với Kim Bất Hoán. Những chuyện này tuy diễn biến không giống nhau, không ăn nhằm gì với nhau, nhưng có thể chỉ do một người chủ sự, người đó không chừng lại là...

Chu Thất Thất hỏi dồn:

- Không chừng là ai ? Khoái Lạc Vương ? Vương Lâm Hoa ?

Trầm Lãng gật đầu:

- Phải, Vương Lâm Hoa.

Chu Thất Thất hỏi:

- Cứ cho là hắn đi, rồi sao ?

Trầm Lãng nói:

- Chuyện này nếu là do Vương Lâm Hoa chủ sự, thì nếu chúng ta mò theo dấu này ắt sẽ lọt vào bẫy hắn. Vương Lâm Hoa là một con người xảo hoạt, có thể nói trong thiên hạ chỉ có hắn là kẻ gian trá hiểm độc nhất. Hành động của ta nếu lọt vào ý liệu của hắn, thì sự giăng bày mưu kế dọc theo con đường này cực kỳ nguy hiểm.

Chu Thất Thất mở tròn đôi mắt sững sờ một lúc rồi nàng vụt bật cười:

- Sự đoán chính xác của anh thì ai cũng chịu thua rồi, nhưng có lẽ anh vướng vào cái bệnh tính toán thái quá. Cứ nói như anh thì chắc mình phải đứng lì một chỗ.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thần cơ diệu toán của Gia Cát Khổng Minh thì ai cũng có nghe, nhưng căn bản trong đời ông là “cẩn thận”, điều đó thì cô có nghe chứ ?

Chu Thất Thất sắc cười:

- Ê... ê... mắc cổ... dám đem mình mà so với Gia Cát Khổng Minh.

Trầm Lãng cười:

- Không phải so sánh, mà là muốn học cái đức “cẩn thận”. Và khi có được ý niệm như thế rồi là đi.

Nói dứt, Trầm Lãng tung mình đi trước.

37. Trãi Mật Phơi Gan

Khí lạnh thấu xương, tuyết rơi lớp lớp.

Trầm Lãng và Chu Thất Thất cứ bằng mình thoăn thoắt như không biết gì lạnh lẽo.

Cứ đi, đi mãi cho đến khi bắt gặp mùi... thịt nướng.

Ánh mắt Chu Thất Thất sáng lên:

- Hứ, tay nào mới bết mắt đã lo ăn thế nhỉ ?

Trầm Lãng hỏi:

- Giữa đồng không mông quạnh, tuyết giá băng băng như thế này mà lại có mùi thịt nướng, cô không thấy lạ à ?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Gì mà lạ ? Chuyện ăn thì nơi nào lại không có ?

Trầm Lãng liếc nàng một cái thật dài và lắc đầu không nói.

Bây giờ thì họ đã thấy tòa miếu cũ và dấu chân môn đệ Cái Bang cũng hướng về nơi đó. Dấu chân dẫn mãi tới cửa miếu là mất. Tự nhiên là họ vào đó chứ không đi ngõ nào khác nữa.

Chu Thất Thất cau mày:

- Lạ nhỉ...

Trầm Lãng hỏi:

- Cô cũng thấy lạ nữa à ?

Chu Thất Thất nói:

- Mùi thịt nướng tự nhiên là từ trong miếu đó bay ra, nhưng người nướng là ai ? Có phải là bọn ăn mày chó đó hay là ai khác ? Nếu họ thì sao họ lại có thể nhàn nhã như thế được ?

Trầm Lãng thấp giọng:

- Chuyện càng nguy hiểm chừng nào, thì bên ngoài càng êm đềm chừng nấy, cái vẻ nhàn nhã mà cô thấy đó có thể là bẫy rập dụ người.

Chu Thất Thất rùn vai:

- Nhưng một đồng lửa nướng thịt thì đâu đáng kể là bẫy rập ? Chẳng lẽ lại chuyện thịt nướng tẩm thuốc độc hay sao ? Mà cứ cho là thịt tẩm độc đi, nhưng nếu mình không mó tới thì sao lại làm gì được chứ ?

Trầm Lãng cười:

- Có lúc cô cũng khá thông minh.

Chu Thất Thất chum miệng:

- Nhưng có lúc cũng đần độn quá, phải không ?

Trầm Lãng lại cười:

- Bạn này thì cô đoán đúng đó!

Chu Thất Thất “xì” một tiếng dài:

- Phải rồi, trong thiên hạ chỉ có một mình Trầm Lãng là thông minh, cái thông minh của thiên hạ bị một mình anh chiếm hết thì bảo sao người ta lại không ngu!

Ngoài mặt làm bộ giận, nhưng trong lòng nàng lại không giận chút nào cả. Suốt đêm nay Trầm Lãng đang bực nàng, bây giờ thấy chàng cười là nàng thỏa mãn. Chỉ cần Trầm Lãng không giận nàng thôi, còn chàng có mắng nàng ngu dại gì nàng cũng không màng.

Trong lòng tuy thích lắm, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ giận. Tâm lý những cô gái thật là khó hiểu.

Làm bộ quay mặt đi chỗ khác một lúc, nhưng cuối cùng lại cũng không chịu nổi, lại cũng len lén liếc chàng.

Trầm Lãng đứng ngó sững vào tòa cổ miếu, tay chân chàng không động đậy.

Chu Thất Thất khẽ thúc vào lưng chàng, chàng cũng cứ làm thình.

Nàng nói giọng hơi bực:

- Đi vào chứ ? Đâu có thể nào cứ đứng ngoài mãi được! Cho dầu trong đó có bầy rập, có mai phục, thì cũng phải xem qua chứ!

Trầm Lãng ngó nàng rồi lại ngó vào ngôi miếu, chàng nói chậm chậm:

- Tôi vào trong ấy xem sự thể ra sao, cô đợi ngoài này nhé!

Chu Thất Thất định cãi, nhưng thấy đôi mắt nghiêm nghị của chàng, nàng đành cúi mặt nói xuôi xị:

- Được rồi, tùy anh!

Trầm Lãng cười:

- Vậy mới là ngoan chứ. Nếu trong đó có động tịnh gì, tôi sẽ báo hiệu cho cô biết ngay.

Chàng không vận dụng khinh công, mà lại chậm chậm đi vào.

Đi được mấy bước, Chu Thất Thất kêu:

- Anh...

Trầm Lãng quay lại cau mày...

Chu Thất Thất nói:

- Đừng để tôi đợi lâu nhé!

Trầm Lãng đi thẳng vào miếu.

Tuy không biết Kim Vô Vọng trú ẩn ở đâu trong ngôi miếu này, cũng không biết Vương Lâm Hoa đã tận dụng ác kế đem Kim Vô Vọng ra đối phó với mình, nhưng linh cảm cho Trầm Lãng biết rằng ngôi cổ miếu này không phải là chỗ lành.

Chàng đi thật chậm, nhưng dù gì rồi cũng phải vào.

Nhìn theo bóng Trầm Lãng, Chu Thất Thất ban đầu vẫn nghĩ rằng chàng có ý xem thường nàng, nàng có cảm thấy hơi khó chịu, nhưng khi bóng chàng vừa khuất, thì tim nàng vụt đập rộn lên, đập một cách dữ dội không kiềm chế được.

Càng nghĩ, nàng càng cảm thấy trong ngôi miếu này nhất định có mai phục, nhất định có bầy rập giết người, nếu không thì tại sao trời vừa rạng đông lại có người nướng thịt ? Chuyện không thể nào có được!

Trong đồng lửa nướng thịt này nhất định là có chuyện. Nhất định phải có chuyện... Nhưng đó là chuyện gì, quả thật nàng đoán không thấu.

Nhưng càng đoán không ra, Chu Thất Thất càng lo lắng. Và càng lo lắng, nàng lại càng cố đoán.

Phải chăng có người núp trong đó ? Có thể núp để chờ Trầm Lãng bước vào là vài mê hồn hương. Có thể thịt gì mà họ nướng đó đã ướp thuốc mê sẵn rồi cũng nên. Nếu làm thế thì Trầm Lãng khó mà biết được.

Đúng rồi, nhất định là đúng. Phải nói cho Trầm Lãng biết mới được. Nếu không, chờ đến khi Trầm Lãng phát giác trong thịt nướng có thuốc mê thì đã chậm mất rồi!

Nghĩ đến đó, Chu Thất Thất dậm chân.

Nhưng nàng đứng lại...

Không đúng, bằng vào cái mũi rất thính của Trầm Lăng lại không phân biệt được hơi thuốc mê sao ? Vương Lâm Hoa đại gài lại dỡ cái trò con trẻ ấy ?

Bản lĩnh của Trầm Lăng, Vương Lâm Hoa biết rõ hơn ai hết. Nếu cần đối phó với Trầm Lăng nhất định hẳn sẽ áp dụng phương pháp tâm kỳ, khó ai đoán nổi. Một độc kế cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng độc kế ấy ra sao ? Trong ngôi miếu ấy bốn bên đầy dẫy mai phục, một khi Trầm Lăng bước vô, lập tức tên độc sẽ tua tủa bay ra làm cho chàng trở tay không kịp.

Chu Thất Thất lại đâm lo.

Nhưng không, nàng thấy cũng không đúng.

Nhất định không đúng. Vì biện pháp đó cũng là ấu trĩ.

Hay là trong ngôi miếu này có bẫy rập, cơ quan ?

Hay là trong đó có nhiều cao thủ tuyệt đỉnh ? Mỗi người võ công đều xấp xỉ với Trầm Lăng, chờ chàng vào là xúm lại vây công ?

Không, không thể như thế!

Bao nhiêu nghi vấn dồn dập vào óc Chu Thất Thất thật nhanh và càng nghĩ, trí óc nàng càng rối loạn.

Mắt nàng cứ trần trần vào cửa miếu. Nàng trông một tiếng động có thể là tiếng kêu kinh hoàng của Trầm Lăng - Có thể là tiếng gầm thét giận dữ của đông người - Có thể là tiếng binh khí chạm vào nhau. Tiếng động gì cũng được, nàng chỉ cần để xác định trạng thái mơ hồ.

Trầm Lăng đi vào một lúc khá lâu, bốn bên đều vắng lặng. Đừng nói tiếng la hét, một hơi thở cũng không nghe thấy!

Sự im lặng không thích hợp. Sự im lặng dị kỳ. Một sự im lặng đáng sợ, sự im lặng làm cho nghẹt thở.

Gió vẫn giục từng cơn, tuyết vẫn rơi lất phất.

Buổi sáng mùa đông của vùng tuyết đỏ rét buốt kinh người.

Chu Thất Thất cắn môi, hai bàn tay xoa mạnh vào nhau. Nàng không dư thì giờ nhớ đến rét run. Nàng đang sốt ruột vì không khí cứ im phăng phắc.

Một tiếng nổ rung chuyển đi, cho trời long đất sụp đi rồi có chết cũng được. Đừng có im lặng mãi.

Thời gian như kéo dài ra, mặc cho người sốt ruột, quang cảnh vẫn tự nhiên bất động.

Trầm Lăng lên tiếng đi!

Có mai phục thì đánh, không có mai phục thì ra. Ra cho người ta biết chứ!

Nếu bị cạm bẫy, trước khi xuôi tay, trước lúc ngất đi cũng phải kêu lên một tiếng chứ! Đâu có lẽ chết mà không kịp kêu! Đâu có lẽ thành linh bị điểm vào “á huyệt” ?

Có chuẩn bị đề phòng mà, đâu phải chuyện tình cờ!

Thủ đoạn của Vương Lâm Hoa, lẽ đâu lại quả thật quá lợi hại, độc dữ như thế ?

Được, Vương Lâm Hoa, nếu người hại chết Trầm Lăng, ta cũng không cầu sống. Người mặt tình giết ta luôn đi. Chết như thế còn hơn là sống.

Chu Thất Thất cắn răng để khỏi bật tiếng kêu...

Nhưng, đè nén được tiếng kêu thì chân nàng phản kháng. Nàng không còn tự chủ được nữa.

Nàng phóng mình lao vào cửa miếu.

Bầu trời sáng tỏ dần dần...

Làn mây xanh xám biến ra trắng đục.

Ánh nắng ban mai yếu ớt nhưng trong lành rọi sáng ngôi miếu cổ: gỗ mục, nhện giăng, bụi đóng, cộng với không khí im lìm tạo thành một khung cảnh âm âm, kỳ bí, bất thường. Giữa ngôi miếu, trước bệ thờ, than vẫn còn hừng hực nhưng đã bắt đầu lụn xuống.

Thịt trên đồng lửa hầy còn y nguyên, nhưng vì lửa nhỏ nên thịt chưa cháy xém.

Chiếc màn cũ biến màu xám xịt đã bị rách toang tụt xuống cuộn tròn, không biết bị người cuốn hay bị gió...

Chiếc màn khá lớn cuộn tròn y như bó một tử thi trước khi mang liệm vào hòm.

Bệ thờ lặt đổ không biết bị ai xô. Khoảng giữa đồng lửa và bệ thờ, một đồng nước đen ngòm quanh quẩn...

Không, không phải nước.

Máu!

Máu gì ? Máu thú hay máu người ?

Trầm Lãng đâu ?

Rõ ràng Trầm Lãng mới vào đây, sao bây giờ biến mất ?

Lòng nghi ngờ sợ sệt, cộng với khung cảnh dị kỳ làm cho Chu Thát Thát điếng hồn.

Nàng vụt kêu hốt hãi: - Trầm Lãng...

Tiếng kêu thất thanh của nàng y như một ngọn đao khổng lồ rạch toạc bức màn tĩnh mịch.

Nhưng tiếng nàng tắt ngang như bị nghẹt.

Bởi vì, dưới bệ thờ bị ngã nghiêng, một cái đầu vụt ló ra: Trầm Lãng!

Nhưng Trầm Lãng chỉ ló đầu ra rồi lại thụt vào.

Chu Thát Thát phóng một cái vào tới chỗ, nàng ôm cổ Trầm Lãng, vừa thở vừa cười:

- Anh ở đây, anh không bị chuyện gì, anh không lên tiếng làm tôi sợ muốn chết luôn!

Nàng nghĩ Trầm Lãng sẽ nắm lấy tay nàng, sẽ cười, sẽ mắng yêu một tiếng. Nhưng không, Trầm Lãng không động đậy, chàng gất bằng một giọng như tát nước:

- Đi ra!

Không khí đã sẵn lạnh, thái độ của Trầm Lãng lại y như một thùng nước lạnh dội vào đầu, Chu Thát Thát sững sốt buông tay...

Bất luận như thế nào, bất luận chuyện thích hay không thích, bình thường Trầm Lãng đối với nàng luôn luôn từ tốn, chưa từng bao giờ có thái độ dữ dằn...

Chu Thát Thát buông tay và mi mắt ửng hồng...

Nàng đã vì Trầm Lãng mà lo sợ như thế, nàng vì Trầm Lãng mà nàng lo sợ gần chết được, bây giờ được chàng trả lại bằng lạnh lùng, bằng nạt nộ.

Chu Thát Thát bất giác thối lui, nàng cắn môi rướm máu. Bất luận như thế nào, nàng cũng không còn dằn được nữa. Nước mắt nàng trào ra, rơi rơi xuống má.

Trầm Lãng vẫn không ngó tới nàng, đôi mắt cứ đăm đăm phía trước.

Nhìn cái gì chứ ? Chu Thát Thát có thấy gì đâu!

Trước mặt nàng chỉ có Trầm Lãng nàng chỉ nhìn Trầm Lãng, nước mắt chảy ròng ròng.

Lòng nàng chợt lạnh tanh.

Nàng tức tưởi thì thầm:

- Thôi, như thế là hết rồi. Như thế là xong. Tội tình gì chứ ? Khổ gì mà phải làm như thế ? Tội gì có phúc không chịu hưởng, lại cứ đeo đẳng hấn làm chi ? Để cho hấn rúng rẩy ?

Được rồi, Trầm Lãng, Trầm Lãng. Người đã đối xử với ta như thế... Từ đây về sau vĩnh viễn ta sẽ không nhìn người nữa...

Nàng quệt nước mắt nói thầm như thế nhưng vẫn không nhúc nhích.

Nàng tức lắm và nàng làm một cuộc so sánh: luận về khí phách ngang tàng, hấn không bằng Hùng Miêu Nhi, luận về dáng cách thâm trầm, hấn không bằng Kim Vô Vọng và luận về hào hoa tuấn tú, dễ thông cảm tình người, thì hấn đâu được như Vương Lâm Hoa ?

Nhưng không hiểu tại sao nàng lại thấy chỉ có một mình hấn, trong con mắt nàng chỉ có một mình hấn, nàng chỉ thích hấn, nếu một ngày không thấy hấn là nàng cảm nghe như gan teo ruột thắt.

Nàng không dám nghĩ nếu sau này vĩnh viễn không gặp Trầm Lãng thì nàng sẽ ra sao ?

Tại sao ? Tại làm sao hấn lại đối với nàng như thế ? Mà nàng lại đối với hấn như thế ?

Yêu và hận vụt nhào lên xâu xé lòng nàng, nàng khóc lớn lên:

- Trầm Lãng, ta hận người lắm! Ta hận người lắm!

Trầm Lãng vẫn không ngó nàng, mắt cứ đăm đăm phía trước.

Chu Thát Thát nghe lòng mình như rách nát, nàng rít lên:

- Người đã chết rồi phải không ? Người, không nói được tiếng nào nữa phải không ? Người... người...

Máu nóng vụt bùng lên, nàng dang tay tát mạnh vào má Trầm Lãng...

Một tiếng “chát” khô khan, năm vết ngón tay in hằn lên má, Trầm Lãng y như không biết, vẫn ngồi một chỗ im ru...

Chu Thát Thát vừa giận, vừa lo, vừa buồn tủi, vừa hối hận... Cuối cùng nàng phục xuống khóc lớn:

- Trầm Lãng, Trầm Lãng, tại làm sao anh đối đãi với tôi như thế ? Tại làm sao ? Anh giết tôi đi, anh giết tôi đi!

Trầm Lãng vẫn không ngó tới nàng.

Nàng cứ khóc... Tiếng khóc yếu dần.

Chợt nghe Trầm Lãng nói thật nhẹ:

- Cố gắng... hãy cố gắng lên một chút...

À... Chu Thát Thát vụt nghe như bắt được vàng. Trầm Lãng vẫn lo lắng đến nàng mà!

Trầm Lãng nói tiếp: - Cố gắng lên một chút, Kim huynh!

À... không, Trầm Lãng không phải nói với nàng.

Chu Thất Thất lại thất vọng, nhưng nàng lại kinh hoảng. Nàng trở mắt nhìn ra trước.

Trước mặt Trầm Lăng có một người nằm: Kim Vô Vọng!

Kim Vô Vọng nằm trên vũng máu, hai mắt nhắm nghiền, da mặt vàng như sáp.

Hơi thở hắt mỏng manh như tơ, sinh mạng mười phần tiêu ta hết chín...

Tại sao tình hình ngôi cổ miếu này lại biến sinh như thế ?

Chu Thất Thất xô mình tới, nàng thấy cánh tay phải của Kim Vô Vọng đã đứt lìa, máu tuôn ướm đầm cả một vùng. Quần áo Kim Vô Vọng đầm đìa máu những máu...

Chu Thất Thất rú lên...

Nàng kêu không ra tiếng.

Bây giờ thì nàng biết rồi. Biết tại sao Trầm Lăng không ngó đến nàng. Tay chàng ấn ngay giữa ngực Kim Vô Vọng, chàng đã dùng nội lực của mình để tiếp cho một sinh mạng mỏng manh.

Chu Thất Thất run lấy bầy.

Nàng muốn kêu lên, nàng muốn hỏi Kim Vô Vọng coi tay làm sao, nàng muốn khóc lớn cho vơi niềm thương xót, nhưng nàng cắn răng không dám lên tiếng. Nước mắt nàng trào ra...

Kim Vô Vọng ơi, anh không thể chết. Anh là người thân thiết nhất của tôi và Trầm Lăng. Anh không thể chết.

Trầm Lăng, tôi van anh... Anh hãy ráng hết sức đi... Tôi tin rằng anh sẽ cứu được.

Chu Thất Thất lằm thằm trong miệng như van vái, như khẩn cầu.

Một hơi rên nho nhỏ...

Kim Vô Vọng thở một hơi dài trong tiếng rên yếu đuối.

Da mặt Trầm Lăng trắng xanh, gương mặt nặng nhọc và mồ hôi bắt đầu rịn xuống.

Cho đến bây giờ chàng mới dám thở một hơi như trút bớt cơn lo lắng.

Chàng thoáng vẻ mừng. Sự san sẻ nội lực bắt đầu công hiệu. Kim Vô Vọng còn sống được.

Bên ngoài, trời lần lần sáng hẳn.

Kim Vô Vọng lần lần thở mạnh, gò ngực bắt đầu cử động.

Hai tay Chu Thất Thất nắm chặt lại. Nàng nghiêng rằng.

Tia mắt ảm đạm, mắt thần của Kim Vô Vọng chậm chạp đảo quanh một vòng và nhìn thẳng vào mặt Trầm Lăng:

- Trầm...

Trầm Lăng càng vận dụng chân lực nhiều hơn nữa:

- Kim huynh, đừng nói gì cả. Không có gì đáng ngại đâu.

Kim Vô Vọng làm thỉnh, nhưng đôi mắt đã thay lời, đôi mắt đã nói lên sự đau đớn, bi phẫn, cảm kích, vui mừng...

Hắn đã từ trong cái chết mà sống lại, người bạn chí thân đã có mặt một bên.

Vành môi hắn nhếch nụ cười yếu ớt nhưng không gượng gạo. Hắn nhắm mắt lại, ác chiến vừa qua như ác mộng trôi qua.

Nhưng hắn cảm thấy ác chiến vừa rồi và sự đổ máu đều là xứng đáng. Nếu không có chuyện đó, có thể bây giờ Trầm Lăng đã trúng phải gian kế của Vương Lâm Hoa rồi.

Chu Thất Thất cũng thở một hơi dài nhưng vẫn không yên tâm:

- Kim đại ca, không sao chứ ?

Trầm Lăng lườm mắt hừ hừ...

Vẫn với thái độ lạnh lùng đó, nhưng Chu Thất Thất chịu được, nàng không còn tức giận nữa.

Nàng cúi sát vào tai Kim Vô Vọng:

- Kim đại ca...

Trầm Lăng trừng mắt nhìn nàng, nói:

- Tránh ra, đừng có kêu!

Chu Thất Thất thụt lại một bước, nàng đáp nho nhỏ:

- Thôi, tôi không có kêu... tôi...

Rồi như nhớ lại, nàng cho tay vào lưng lấy ra một bao giấy chì, nàng nói nho nhỏ nhưng không dấu nổi vui mừng:

- Có rồi, có thuốc nè...

Trầm Lăng hỏi:

- Thuốc gì ?

Chu Thất Thất nói:

- Nghe nói đây là thứ thuốc trị thương trong hoàng cung đại nội, cha tôi tốn kém nhiều lắm mới có được. Lúc đi, tôi lén lấy một bao.

Trầm Lăng bảo:

- Đưa xem!

Chu Thất Thất dặn:

- Phân nửa uống, phân nửa rịt lên vết thương.

Độ mấy phút trôi qua, thuốc ngấm, Kim Vô Vọng day trở được lần lần.

Chu Thất Thất lo bỏ củi vào cho lửa bùng lên.

Hơi ấm vây quanh, Kim Vô Vọng càng phút càng tỉnh táo hơn, da mặt cũng lần lần thắm lại.

Ánh mắt hần nhìn Trầm Lăng bằng tia nhìn cảm kích, nhưng hần chỉ nói:

- Hay lắm, anh đến rồi.

Trầm Lăng bây giờ mới cười được:

- Kim huynh hãy làm thỉnh để dưỡng thần.

Kim Vô Vọng cũng nhếch môi cười:

- Trầm huynh yên lòng, tôi không chết đâu.

Hần nhìn quanh, nhìn Chu Thất Thất. Hần cười, nụ cười thật nhẹ, thật ngẩn, giọng thù hận nổi lên:

- Vương Lâm Hoa đâu ?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không thấy!

Kim Vô Vọng nghiêng rằng:

- Khốn kiếp, quân ác tặc...

Chu Thất Thất không dần được:

- Có phải Kim đại ca bị chúng làm mang thương tích không ?

Kim Vô Vọng gần gần:

- Hắn gây thương tích cho tôi, nhưng hắn cũng không yên lành đâu...

Chu Thất Thất hỏi:

- Nhưng, làm sao...

Nàng định hỏi nguyên do, nhưng bất gặp đôi mắt không bằng lòng của Trần Lăng, nàng vội nói trở:

- Làm sao Kim đại ca cũng phải nghỉ cho khỏe một chút rồi sẽ nói.

Nàng đã “hy sinh” bản tính nhất thời để đẹp lòng Trần Lăng quả là một chuyện quá khó đối với nàng, nàng lên liếc Trần Lăng, nàng mong một nụ cười nho nhỏ...

Nhưng không, Trần Lăng cũng không cười, mà cũng chẳng ngó nàng.

Đó là một chuyện không chịu nổi. Nhưng nàng phải chịu. Nàng cố dần xuống...

Kim Vô Vọng ngó Trần Lăng:

- Không sao, để tôi nói rõ...

Trần Lăng cười:

- Liệu khỏe thì Kim huynh cứ nói.

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Tôi đuổi theo đến đây, nghe mùi thịt nướng, không dè trong miếu có bầy, vì thế bị chúng bắt.

Chu Thất Thất ngó Trần Lăng:

- Thấy không, có cái gì mà qua mặt Trần Lăng được, nghe mùi là biết liền...

Trần Lăng lừ mắt:

- Đừng có làm đứt chuyện!

Chu Thất Thất nín thinh.

Nàng tức lắm. Trần Lăng cứ rầy át nàng hoài.

Mắt nàng tại bắt đầu ửng đỏ. Nhưng nàng vội quay đi, sợ Kim Vô Vọng ngó thấy.

Nàng tức tối lắm, mặt cứ nóng bừng bừng.

Mãi đến lúc nguôi bớt mới hay Kim Vô Vọng vẫn đang kể chuyện.

Bây giờ thì nàng cố lắng nghe...

Kim Vô Vọng nói:

- Lúc đó huyết đạo bị điểm. Bọn ác tặc xem tôi như cá trong chậu, thịt trên thớt, chúng không sợ gì cả cứ mặc tình bàn chuyện với nhau. Bây giờ tôi mới biết Vương Lâm Hoa tài trí không thường mà phe đảng lại đông lắm. Điều mà chúng ta chưa nghĩ tới.

Trần Lăng gật đầu:

- Hắn thông minh chứ. Chỉ có điều dùng cái thông minh sai chỗ.

Kim Vô Vọng nói:

- Sau cùng thì Tả Công Long đến. Cái thằng già đó ngày thường giả nhân giả nghĩa, ai cũng phải làm. Hắn bị Vương Lâm Hoa mua chuộc. Hắn chỉ nhắm vào chiếc ghế Bang Chủ chứ không còn biết gì nữa cả.

Trần Lăng mím môi:

- Như vậy chuyện bí mật của Từ Nhược Ngu quả có quan hệ với Vương Lâm Hoa.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Từ Nhược Ngu ? Sao lại có chuyện bí mật ?

Trầm Lăng kể lại câu chuyện cho Kim Vô Vọng nghe và nói thêm:

- Chuyện bí mật mà Từ Nhược Ngu nói đó, có lẽ là chuyện tên phản đồ Cái Bang.

Kim Vô Vọng nói:

- Hôm Từ Nhược Ngu và Cái Bang Tam Lão ở trong ngôi miếu này, có lẽ nửa đêm đó là Vương Lâm Hoa tới.

Trầm Lăng gật đầu:

- Từ Nhược Ngu biết đệ quen với Vương Lâm Hoa, cho nên khi thấy được âm mưu đen tối của hắn là lật đặt tìm cho tôi biết!

Kim Vô Vọng hỏi:

- Nhưng làm sao Từ Nhược Ngu biết chỗ Trầm huynh ?

Trầm Lăng nói:

- Vương Lâm Hoa luôn luôn theo dõi, tự nhiên là có bàn với Tả Công Long, có lẽ họ Từ nghe được.

Kim Vô Vọng lại hỏi:

- Nhưng hành vi của Từ Nhược Ngu lúc còn ở sát bên Cái Bang Tam Lão, làm sao lại có thể không bị Vương Lâm Hoa phát giác cả ?

Trầm Lăng nói:

- Có lẽ vì thế mà Từ Nhược Ngu mới tìm cách thoát thân, khi bị Vương Lâm Hoa chú ý... Vì lúc đến gặp tôi thì hắn đã bị thương rồi. Nhưng không hiểu tại sao lại chạy khỏi...

Chu Thất Thất xen vào:

- Lúc đó có lẽ Vương Lâm Hoa đi khỏi. Có lẽ hắn đang bận lo sắp kế hại mình, do đó mà Từ Nhược Ngu thoát được...

Hơi ngưng một chút, nàng lại nói tiếp:

- Hắn biết tuy thoát được, nhưng nhất định sẽ bị đuổi theo, cho nên phải trốn mãi đến khuya mới dám tìm mình.

Kim Vô Vọng cười:

- Càng ngày Chu cô nương xét đoán sự việc càng thông lắm.

Trầm Lăng lạnh lùng:

- Phải nghiên cứu đại cuộc, đó là những tiểu tiết không cần thiết lắm.

Đang cao hứng vì lời khen của Kim Vô Vọng, Chu Thất Thất vùng xụ mặt bởi câu nói của Trầm Lăng. Nàng tức lắm, ước chừng muốn bỏ đi quách cho rồi. Thế nhưng nàng lại không đi được. Vì đi rồi biết bao giờ mới gặp lại Trầm Lăng!

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Thật ra bây giờ thì cũng trễ cả những việc ấy rồi. Bất luận lúc ấy Vương Lâm Hoa đi đâu, nhưng rồi hắn cũng đã đến đây, và bất luận lúc đó Từ Nhược Ngu đã đào thoát ra sao, bây giờ thì... thì hắn cũng không còn nữa...

Trầm Lăng thở dài:

- Chỉ tiếc Từ Nhượng Ngu, cố liệu chết đến báo cho mình biết hành động đen tối của Vương Lâm Hoa, nhưng hành động đen tối đó mình đã biết rồi. Cái chết của hắn thật không đáng!

Kim Vô Vọng nói giọng trầm trầm:

- Con người ở đời có những việc dù chết cũng phải làm. Đến như việc ấy có ích lợi hay không thì đó là việc khác. Tuy Từ Nhượng Ngu làm việc không ích lắm, nhưng cái chết của hắn chính là vì nhân nghĩa. Cái chết đó làm cho cuộc đời không thẹn thì cái chết vẫn không uổng.

Trầm Lăng nghiêm mặt:

- Đệ xin bái nhận những lời vàng đá!

Kim Vô Vọng thở ra:

- Tôi chỉ nói thế thôi. Chứ hành động khinh thường cái chết hàng ngày của Trầm huynh tôi làm sao lại không biết.

Trầm Lăng nói:

- Người càng không sợ chết thì làm càng khó chết.

- Đây mới đúng là lời vàng ngọc, con người ở đời không thể không nghe... Nếu vừa rồi mà tôi cứ lo lắng sợ chết, thì có lẽ không sống được đến bây giờ!

Trầm Lăng nói:

- Vương Lâm Hoa...

Bây giờ thì Kim Vô Vọng quả là phần chán, không đợi Trầm Lăng nói hết, hắn đã chặn ngang:

- Lúc đó bọn Vương Lâm Hoa, Tả Công Long, Kim Bất Hoán đều cho rằng tôi là kẻ sắp chết, chẳng những bọn chúng lăng nhục tôi thậm tệ, mà còn đem tất cả gian mưu ra bàn luận một cách tự nhiên. Bên ngoài tôi cố làm như tập trung ý chí đè nén phần nộ, nhưng bên trong tôi lại chuẩn bị sẵn sàng.

Trầm Lăng cười:

- Tia mắt Vương Lâm Hoa tuy lợi hại, nhưng chắc chắn không thấy nổi ý liệu của Kim huynh. Nhưng trên đời này có mấy ai đoán nổi ý nghĩ của Kim huynh ?

Kim Vô Vọng nói:

- Hắn có biết được nếu chỉ một giây có thể là tôi sẽ vùng lên, hắn biết tôi đang nhẫn nại, chịu đựng, hắn biết tôi không cử động được nhưng hắn không biết đó là giả!

Chu Thát Thát không nín nổi nữa:

- Nhưng... không phải Kim huynh đã bị hắn điểm huyết sao ?

Kim Vô Vọng nói:

- Lúc đó vì bất ý bị hắn điểm trúng huyết đạo nhưng tôi kịp ngấm ngấm vận khí đề kháng, do đó cái điểm của hắn không phạm tới yếu hại.

Trầm Lăng gật gù:

- Những bậc danh sư về võ công trong giang hồ, nếu luận về vận khí đề kháng, thì phải kể Tử Ngọc Quan là số một. Sự thành công sau trận Hoàn Sơn của hắn càng làm cho thiên hạ kinh hồn, nhưng tôi không ngờ Kim huynh lại cũng luyện được môn vận khí đó, và lại dùng được một cách tinh diệu như thế ấy!

Kim Vô Vọng thở dài:

- Tử Ngọc Quan là thiện hay ác, ta tạm gạt ra ngoài, nhưng việc đối đãi với môn nhân thì phải nhận rằng hắn rất tốt. Hắn không dấu riêng gì cả!

Trầm Lăng nói:

- Là một miếu hùng, lẽ tự nhiên phải có chỗ hơn người... Nếu không có chỗ hơn người thì làm sao có hành động hơn người được ? Cho dầu đó là hành động ác... Thật không dấu chi Kim huynh, tôi rất mong muốn gặp thấy được phong thái của người ấy.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Nhưng, Trầm huynh há chẳng phải...

Trầm Lăng chận nói:

- Đối với hành vi ác độc của hần, lẽ tự nhiên tôi có cảm hận, nhưng đối với chỗ cơ trí hơn người của hần, tài lực hơn người của hần, thì tôi làm sao không khỏi sự khâm phục!

Kim Vô Vọng làm thinh. Tự nhiên hần cảm thấy lời lẽ của Trầm Lăng là đúng. Phải thấy cái hay cái dở trong một con người.

Kim Vô Vọng trở lại chính đề:

- Lúc bấy giờ, tôi tuy kịp thời vận khí đề kháng, nhưng chỉ lực của Vương Lâm Hoa đâu phải tầm thường. Cho nên nửa thân mình của tôi bị tê điếng, nếu giao đấu ngay lúc đó, nhất định sẽ không chịu nổi hần quá nửa chiêu.

Trầm Lăng gật gù:

- Vương Lâm Hoa cũng là miếu hùng của giới thiếu niên.

Kim Vô Vọng nói tiếp:

- Tôi tỏ ra có một thái độ nằm chờ chết, âm thầm vận khí khôi phục sức lực, đồng thời cũng muốn lắng nghe những chuyện bí mật của chúng, và nhất là nghe chúng đoán thế nào Trầm huynh cũng đến, thì tôi lại càng ấn nhẫn chờ anh đến rồi sẽ ra tay.

Chu Thất Thất mở tròn xoe đôi mắt:

- Nhưng cho tới cuối cùng, Vương Lâm Hoa vẫn không nhìn nổi sự giả bộ của Kim đại ca à ?

Kim Vô Vọng nói:

- Con mắt của Vương Lâm Hoa sáng lắm, nhưng có lẽ trong tình trạng bất phòng, hần không nhìn ra. Có điều tâm kế của hần thật là linh diệu, hần đoán rất chính xác, hần biết Trầm huynh nhất định sẽ theo dấu chân đám Cái Bang mà đến. Hần chuẩn bị sẵn ác kế đối phó.

Chu Thất Thất gật gật đầu:

- Vương Lâm Hoa tuy cao kế, nhưng việc nào hần cũng bị Trầm Lăng đoán ra cả.

Nàng ngưng nói và khẽ liếc Trầm Lăng.

Trầm Lăng đâm bực:

- Để nghe Kim huynh nói. Cô sợ người ta tưởng cô căm sao mà nói hoài vậy ?

Chu Thất Thất đỏ ửng mi mắt:

- Tôi... tôi... thôi để tôi đốt thêm củi...

Nàng quay phắt lại đốt lửa và giọt nước mắt vừa vắn nhểu ra.

Kim Vô Vọng nhìn theo lắc đầu:

- Tội nghiệp cô bé...

Trầm Lăng như không để ý, cứ hỏi:

- Rồi sau đó thì sao ?

Kim Vô Vọng nói:

- Sau đó... Trước giờ anh đến họ định đưa tôi sang chỗ khác. Tôi biết quả bất địch lại chúng nhưng tôi vẫn cứ phải ra tay.

Khẽ liếc đồ vật vắng đồ khắp nơi trong miếu, Trầm Lăng gật gật đầu:

- Trận chiến diễn ra dữ dằn lắm phải không ?

Kim Vô Vọng mỉm cười:

- Hai tiếng ác chiến thật chưa đủ để hình dung. Nó không còn là sự giao đấu của con người nữa, mà là một cuộc cầu xé của dã thú... Bằng vào võ công của Vương Lâm Hoa, Tả Công Long và Kim Bất Hoán thì thật tôi khó lòng đương cự...

Tuy nói thế nhưng Kim Vô Vọng vẫn tiếp tục bằng một tiếng cười ngạo mạn:

- Nhưng Kim Bất Hoán, nó là một con quỷ chuyên dọa người yếu, thấy mặt tôi nó đã rúng rồi, Tả Công Long tuy nhiều kinh nghiệm chiến đấu nhưng bị sát khí của tôi làm cho hắn cũng chùn... Chỉ có Vương Lâm Hoa... a, hắn quả là một con chó sói đầu đàn.

Trầm Lăng hỏi:

- Võ công của hắn cũng ác độc như mưu kế của hắn ?

Kim Vô Vọng gật đầu:

- Võ công của hắn thuộc loại tạp chủng mà hết sức là hiểm ác. Điều dễ sợ hơn hết là tâm kế linh mẫn của hắn lại được hỗ trợ bởi võ công kinh người ấy!

Trầm Lăng hỏi:

- Như thế nghĩa là sao ?

Kim Vô Vọng nói:

- Chính vì tạp chủng mà dữ dằn và tâm cơ linh xảo ấy, làm cho hắn như có một linh tính. Khi giao đấu, mình chưa đánh ra, hắn đã biết trước chiêu thức mình sắp sử dụng. Tâm trí và tay chân hắn rập ràng với nhau, trí vừa cảm nhận thì tay đã ra rồi, cho nên chiêu thức của mình chưa ra đã bị hắn phong bế từ trong trứng nước!

Trầm Lăng hỏi:

- So với Thiên Pháp Đại Sư ?

Kim Vô Vọng lắc đầu:

- Thiên Pháp Đại Sư khó qua hắn hai mươi chiêu!

Trầm Lăng kinh ngạc:

- Dữ dằn như thế sao ?

Kim Vô Vọng cười:

- Có lẽ Trầm huynh nghĩ rằng nếu hắn giỏi thế thì tôi làm sao gây thương tích cho hắn ?

Trầm Lăng cũng cười:

- Đệ đâu nghĩ thế!

Kim Vô Vọng nói:

- Nếu luận về võ công thì quả thật tôi rất khó mà gây thương tích cho hắn, nhưng có lẽ Trầm huynh cũng thừa biết cái đáng sợ, cái tối kỵ nhất của võ công là nếu đối phương liều mạng!

Trầm Lăng gục gặc đầu: “một kẻ liều mạng, trăm người phải nể”. Điều đó tự nhiên chàng biết.

Kim Vô Vọng lại tiếp:

- Tôi đã phải liều bỏ cánh tay phải mới đánh được hấn một chưởng. Chỉ tiếc lúc bấy giờ tôi đã ngất đi, nên không biết thương thế hấn ra sao.

Trầm Lăng cười:

- Một chưởng của Kim huynh, không thể lấy vóc thân bằng xương thịt mà chịu nổi. Nếu thương thế hấn không trầm trọng, thì nãy giờ tôi làm sao có thể thông dong nói chuyện với Kim huynh!

Kim Vô Vọng mỉm cười:

- Đúng, thương thế hấn không nhẹ đâu. Nếu không nhất định hấn không bỏ lỡ cơ hội.

Trầm Lăng nhìn sững ra ngoài một lúc, rồi thở ra:

- Kim huynh, sao anh lại làm chi như thế ?

Kim Vô Vọng trừng mắt:

- Làm sao ? Chẳng lẽ tôi đã làm sao ư ?

Trầm Lăng thở dài:

- Kim huynh đối xử với tôi như thế, làm cho tôi thật khá yên tâm!

Kim Vô Vọng vẫn cứ nhướng mắt:

- Đối với anh, tôi có gì đâu ? Tôi nhất thời không biết giữ ý, bị chúng ám toán, chứ đâu có quan hệ gì đến anh đâu ?

Trầm Lăng nói:

- Nhưng đáng lý anh không cần phải ra tay!

Kim Vô Vọng vẫn làm vẻ ngu ngơ:

- Sao được, không ra tay sao được ?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Một là cứ để họ mang đi nơi khác, anh sẽ ra đi một cách an toàn, hai là trong khi giao đấu, anh bỏ đi thì bọn họ cũng không cần anh nổi. Nhưng sở dĩ anh phải đánh đến cùng là tại vì tôi... tại vì cạm bẫy của chúng đã giăng sẵn chờ tôi, anh phải làm cho chúng không thể hại tôi được.

Chàng cười bằng một giọng buồn buồn và nói tiếp:

- Anh càng vì tôi mà hy sinh như thế, càng khiến cho tôi không biết phải làm sao...

Thấy Trầm Lăng nói mà cứ nhìn mãi cánh tay cụt của mình, Kim Vô Vọng bật cười ha hả:

- Có gì mà anh áy náy như thế ? Anh thương vì tôi tàn phế à ? Không đâu, còn lại một cánh tay, tôi vẫn có cách thắng cường địch còn nguyên vẹn, anh không tin thế sao ?

Trầm Lăng ngáp ngừng:

- Tôi... tôi...

Kim Vô Vọng thét lên:

- Đừng có nói tầm ruồng! Sao hôm nay anh lại làm cái cách “nhi nữ thường tình” như thế ? Bao lâu anh cứu tôi, tôi có nói nửa tiếng cảm ơn đâu chứ ?

Trầm Lăng vụt cười lớn:

- Đúng, bằng một cánh tay, đứng về phương diện nam nhi chúng ta mà nói, thì không có chi đáng kể cả... Một cánh tay của Kim Vô Vọng hơn ngàn lần so với hai cánh tay của Vương Lâm Hoa mà!

Trong khoảng khắc, cả hai như chỉ thấy hào hùng chứ không thấy bi thương. Một người ngồi trong vũng máu, một người tiền đồ đầy gai chông, nhưng cả hai đều cất giọng cười sảng khoái.

Tuy ngồi quay lưng lại, nhưng mỗi tiếng của hai người đều lọt vào tai của Chu Thất Thất, sự cảm động thấm tình làm cho nước mắt nàng rơi đổ...

Bây giờ, nước mắt của nàng không phải bởi đau buồn hay tức tối, mà giọt nước mắt cảm kích nghĩa tri âm của kẻ hào hùng.

38. Càn Khôn Mộ Địa

Hai người vừa nói chuyện vừa cười, và Kim Vô Vọng cảm nghe nội lực mỗi lúc mỗi tăng, thương thế, y như không có... hấn cảm thấy phần khởi vô cùng.

Nhưng bỗng nhiên, Kim Vô Vọng lại cảm nghe giọng cười của Trầm Lãng lại mỗi lúc một yếu dần.

Kim Vô Vọng giật mình, thì ra bàn tay của Trầm Lãng từ nãy giờ vẫn ấn chặt vào giữa lưng mình, một nguồn chân lực rần rần chuyển động.

À... thì ra Trầm Lãng vẫn âm thầm truyền chân khí, thảo nào vết thương đã sớm hết đau đớn, mà nội lực lại tăng lên.

Chân khí là sinh mạng của người luyện võ, mà một con người như Trầm Lãng, thì nó là một vật quý hơn sanh mạng nữa. Thế mà chàng đã đem vật quý hơn sanh mạng ấy mà trao cho Kim Vô Vọng một cách không tiện tằn, để làm cho Kim Vô Vọng càng mau mạnh và chính bản thân Trầm Lãng thì mỗi lúc một yếu dần.

Kim Vô Vọng tái mặt thét lên:

- Bỏ tay ra.

Trầm Lãng gượng cười:

- Vâng... vâng...

Và sự thật thì chàng cũng đã đuối rồi, chàng buông tay ra ngồi dựa ngửa vào chiếc bệ thờ.

Tất cả động tĩnh của hai người đều lọt vào tai Chu Thất Thất. Nàng hãy còn tung tức muốn bỏ mặc kệ họ, nhưng nàng không thể.

Bây giờ thì không phải thuần một mặt tình yêu, mà trong đó còn có vấn đề nghĩa cử.

Không thể được. Nàng không thể mặc kệ họ được. Nàng sẽ không tìm đâu ra được những con người như thế ấy. Nàng phải lo lắng cho họ.

Nàng cầm lấy khúc thịt nướng trên đồng lửa và đi lại bên Trầm Lãng.

Khúc thịt nướng ngoài da tuy đã r ám cháy, nhưng thịt bên trong còn thật là ngon. Chu Thất Thất ngó Trầm Lãng, nàng cười thật dịu:

- Anh mệt, hãy ăn cái này đi.

Không ngó đến nàng, Trầm Lãng nói giọng lạnh lùng:

- Cầm đi chỗ khác.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi đã dùng ngón xoa xăm thử rồi, thịt tốt lắm mà.

Trầm Lãng vẫn lạnh lùng:

- Bảo mang đi tránh ra.

Chu Thắt Thắt cắn môi:

- Nếu anh không thích ăn thịt thì để tôi đi thử xem gần đây có lẽ có làng mạc quán xá, anh muốn ăn gì, tôi đi mua. Kim đại ca, anh cũng phải cần ăn một ít.

Trầm Lăng nói mà không ngó:

- Thôi, khỏi nhọc.

Chu Thắt Thắt cố dần:

- Tôi... tôi muốn vì anh mà làm một việc gì... tôi...

Trầm Lăng vẫn cứ bằng một giọng lạnh băng:

- Muốn vì tôi mà làm một việc gì ? Được, hãy làm một việc đi.

Chu Thắt Thắt mừng ra mặt:

- Chuyện gì ? Bất cứ chuyện gì tôi cũng làm cả.

Trầm Lăng nói tỉnh như không:

- Xin cô đi xa ra một chút, đi tránh càng xa càng tốt. Đi cho tôi đừng bao giờ thấy mặt cô, tức là cô đã làm một việc cho tôi rồi đó. Và tôi sẽ hết sức cảm kích cô vì việc làm đó.

Chu Thắt Thắt sưng sọt, nước mắt bắt đầu chảy ra, nhưng nàng vẫn cố cười:

- Tôi... tôi...

Nàng khe liếc Kim Vô Vọng, và nàng cắn răng dần xuống, nàng nói:

- Tôi đã làm gì anh giận ? Anh nói đi, nếu quả tôi sai, sau này tôi sẽ cải sửa. Cái gì tôi cũng sẽ cải sửa.

Câu nói đó, đúng ra có chết nàng cũng không nói, nhưng nàng phải nói. Nói xong uất ức quá, nàng bật khóc.

Tiếng khóc của nàng thê thiết quá, tiếng khóc tủi cực, tiếng khóc tức tưởi.

Trầm Lăng cuối cùng quay đầu lại nhìn nàng. Nhìn sững vào mặt nàng.

Mặt chàng vẫn lạnh băng băng.

Tia mắt chàng làm cho nàng run bần bật. Nàng tức tưởi:

- Nhưng tôi đã làm gì ? Tôi đã làm sai chuyện gì ?

Trầm Lăng cười nhạt:

- Cô làm việc gì, tự cô, cô không biết nữa à ? Nếu không do cô thì làm sao Bạch Phi Phi bị bắt ? Nếu không do cô, Kim đại ca làm sao thân thể như thế này ?

Chu Thắt Thắt càng khóc:

- Nhưng... nhưng những việc ấy đều do tôi cả ư ?

Trầm Lăng thét lên:

- Không phải cô thì là ai ? Nếu cô biết thông cảm thương xót người khác, thì làm sao có những chuyện này xảy ra ?

Chu Thắt Thắt khóc như mưa bắc:

- Tôi... tôi...

Trầm Lăng gắt lớn:

- Cô là một con người tự tư, vị kỷ, tự cao, khinh người, tật đố... Cô là ác phụ, chỉ mong và làm cho mình vui sướng, còn ai khổ mặc ai, chuyện khổ của ai cô cũng không thèm để ý, chỉ cần mình cô được vui sướng thôi. Chỉ cần làm cho cô vui sướng thì cho dù ai có ra sao cô cũng mặc kệ. Biết chưa ?

Những lời nói của Trầm Lăng như từng ngọn roi quất vào da thịt của nàng. Nàng nghe lỗ tai lùng bùng và cuối cùng ngã choài, ngồi bẹp xuống đất.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng bị ai mắng một cách dữ dội, thậm tệ như thế.

Nàng run rẩy tự vấn lương tâm: phải không ? Có phải ta xấu như thế không ? Có phải mình đã làm những việc tệ hại như thế không ?

Nàng ngồi trân trân như kẻ mất hồn, nàng không khóc nữa, nàng không còn tâm trí để nghĩ đến việc tức giận cảm hờn nữa.

Trong khoảng khắc bao nhiêu bộ mặt quen thuộc bỗng thoáng qua trước mắt nàng. Hùng Miêu Nhi, Bạch Phi Phi, Phương Thiên Lý, Triển Anh Tông... Những bộ mặt đó đã từng bị nàng làm khó dễ, đã từng bị nàng làm điều đứng không có một lý do chính đáng...

Có những người đã mất mặt vì nàng, có những người đau khổ thiếu điều chết vì nàng... Tất cả, có khi vì lòng háo thắng, có khi chỉ vì tự ái, có khi vì lòng ghen ghét... Nói chung, họ chưa làm gì nên tội với nàng cả. Chỉ có nàng hành tội họ mà thôi.

Nàng lau nước mắt và nói bằng một giọng hối hận:

- Tất cả những việc đó tôi chỉ vô tình, tôi không cố ý làm hại một ai cả.

Trầm Lăng nói:

- Phải, cô không cố ý làm hại ai hết, nhưng cái vô ý ấy còn ác hơn là cố ý nữa. Cô tự đặt cô làm một con người mà buộc ai cũng phải tôn trọng cô, chiều chuộng cô, chỉ có cô là ngồi trên cao, còn người khác thì cô đạp dưới chân, cô xem việc làm phượng hại người khác là một việc cần nên làm vậy.

Giọng Chu Thất Thất hơi run:

- Không... không... tôi hoàn toàn không cố ý như thế...

Trầm Lăng cười gằn:

- Cô còn nói không cố à ?

Chu Thất Thất vụt khóc rống lên:

- Thôi... thôi... anh bảo có thì có... nhưng... nhưng tôi chưa biết chuyện ở đời... cái gì tôi cũng không biết cả... anh... chẳng lẽ anh không tha thứ cho tôi được sao ?

Trầm Lăng lạnh lùng:

- Tôi không làm việc ấy được.

- Chu Thất Thất nắm tay xuống đất, gào lên:

- Có nhiều người làm những chuyện sai, những chuyện đó còn hơn tôi nhiều nữa, thế tại sao anh lại tha thứ cho họ, tại sao... tại sao anh lại không tha thứ cho tôi ?

Trầm Lăng nói:

- Có chứ, việc tha thứ vì thông cảm đó, đối với cô, tôi đã làm nhiều rồi. Hành động của tôi không đợi ai yêu cầu cả.

Chu Thất Thất vùng vằng đứng dậy, nàng đứng trước mặt Trầm Lăng, nàng nuốt nước mắt, nghiêng rằng:

- Được rồi, anh không tha thứ, tôi cũng không yêu cầu nữa. Anh đã từng giết những người không thể tha thứ được, bây giờ anh hãy giết tôi đi.

Trầm Lăng vẫn một mực lạnh lùng:

- Tôi không làm được việc ấy.

Chu Thất Thất trợn trừng đôi mắt:

- Anh... anh làm một con người ác. Tôi cũng không yêu cầu anh gì cả, tôi chỉ mong được chết dưới tay anh, anh cũng không bằng lòng... Tại sao ? Tại sao ?

Trầm Lãng ngồi im lặng.

Chu Thất Thất ngồi bẹp xuống đất khóc rống lên:

- Trời ơi... trời ơi... Tại sao anh đối xử với tôi như thế ? Những kẻ ác còn được có phúc chết dưới tay anh, còn tôi... tôi không muốn sống nữa... Tại sao ? Tại sao anh không chịu giết tôi ?

Trầm Lãng nhắm mắt lại.

Kim Vô Vọng thì đã nhắm mắt từ lâu.

Không có ngôn ngữ nào có thể nói lên được tình cảnh của Chu Thất Thất trong lúc đó.

Nàng cảm hận, nàng tự hận mình, nàng hận Trầm Lãng.

Nàng hận lắm, nhưng nàng không làm sao được...

Thình lình, nàng nhảy dựng lên, y như một kẻ điên, nàng hốt tất cả những vật gì ở chung quanh quăng xuống trước mặt Trầm Lãng... Nàng hốt hết, quăng hết. Nàng không quăng trúng Trầm Lãng mà quăng thành đồng trước mặt...

Nàng lồng lộn thét lên:

- Được rồi... tôi hận... trọn đời tôi, tôi hận anh...

Và nàng lao mình ra ngoài chạy như điên dại...

Trầm Lãng mở mắt ra nhưng vẫn ngồi bất động như một nhà sư nhập định.

Kim Vô Vọng cũng mở mắt và cũng lặng thình nhìn Trầm Lãng.

Thật lâu, Trầm Lãng bật cười...

Kim Vô Vọng hỏi:

- Chẳng lẽ lòng anh là sắt đá ?

Trầm Lãng vẫn giữ nụ cười, nhưng nụ cười thật buồn. Chàng thì thầm như tự nói với mình:

- Lòng của tôi... ai biết được lòng tôi...

Kim Vô Vọng lại hỏi:

- Sao anh lại nỡ đối xử với nàng như thế ?

Trầm Lãng hỏi lại:

- Tôi phải đối xử với nàng như thế nào ?

Lặng thình một lúc, Kim Vô Vọng lại hỏi:

- Chẳng lẽ nàng quả thật không thể tha thứ được ?

Trầm Lãng hỏi lại:

- Chẳng lẽ nàng có thể tha thứ ?

Kim Vô Vọng thở dài:

- Cho rằng nàng không thể tha thứ đi nữa, anh cũng phải tha thứ cho nàng.

Trầm Lãng hỏi:

- Tại sao ?

Ngửa mặt nhìn lên trần nhà, Kim Vô Vọng nói:

- Đến khi anh ở vào cái tuổi của tôi, anh sẽ biết... Trên đời này người đẹp thì có nhiều, nhưng nếu muốn tìm một người yêu anh sâu đậm như thế thì rất khó. Thật không phải dễ.

Và hần cúi xuống ngó ngay mặt Trầm Lăng, nói tiếp:

- Anh phải thật tình công nhận là nàng thật tâm yêu anh, anh cũng phải thừa nhận việc làm của nàng quả không ác ý. Đối với người khác, anh đều rộng lượng khoan dung, thế tại sao với nàng anh lại không ?

Trầm Lăng lim dim đôi mắt một lúc rồi nói chậm rãi:

- Đối với người khác tôi đều có thể khoan dung, nhưng đối với nàng, tôi không thể...

Kim Vô Vọng khựng một lúc và cuối cùng gật đầu thở dài:

- Phải... anh có thể khoan dung người khác, nhưng với nàng thì không thể.

Hai người lại lặng thinh, cả hai người cúi mặt trầm tư. Hình như họ đang suy nghĩ đến mối quan hệ phức tạp vi diệu giữa người đối với con người...

Sau cùng, Trầm Lăng lại nói:

- Người khác có thể tha thứ cho nàng, nhưng tôi thì không thể.

Bây giờ như không còn suy nghĩ gì nữa, Kim Vô Vọng ngẩng mặt nói liền:

- Đúng, người khác có thể tha thứ cho nàng, nhưng anh thì không thể... Trách nhiệm của người khác chỉ là trách nhiệm đối với bản thân mình, nhưng anh, trên vai anh trách nhiệm quá nặng... quá nặng.

Trầm Lăng ngẩng mặt cười buồn:

- Vẫn còn có Kim huynh hiểu được tôi.

Kim Vô Vọng hỏi:

- Chỉ có một người hiểu anh, không ít quá sao ?

Trầm Lăng nói:

- Người sinh trong đời được một tri kỷ cũng quá đủ rồi.

Hai người lại lặng thinh.

Đồng lửa hừng hừng cháy mạnh. Hơi ẩm lan khắp ngôi miếu. Cả hai đều nghe ẩm áp, nhưng không biết hơi ẩm do đồng lửa hay do tình tri kỷ ? Có lẽ là cả hai...

Lại qua một lúc khá lâu nữa, Trầm Lăng nói:

- Dầu sao, cũng nguyện cho nàng....

Bất giác, Kim Vô Vọng cũng lặp lại:

- Dầu sao, cũng nguyện cho nàng...

Nói lặp lại thì không đúng, vì tuy có trước có sau đôi tiếng, nhưng thật sự ý nghĩ cùng một lượt...

Và họ lại làm thinh, vì họ cùng đã hiểu với nhau câu nói đó: “Dầu sao, cũng nguyện cho nàng sống được bình yên hạnh phúc”.

Lời cầu nguyện chân thành đó đã không nghe thấy nữa...

Nàng chạy đã quá xa rồi. Nhưng thật là bao xa thì chính nàng cũng không biết được.

Nhưng vẫn là xa, một khoảng đường nàng đã chạy thật có xa.

Gió lạnh tạt vào mặt nàng rất rạt, tê rần... lần lần nghe đau ran khắp cả, đau như có một bầy kiến đang bò cắn mặt nàng...

Nước mắt nàng đã khô tự bao giờ, chân nàng nghe như ngàn cân rì xuống.

Nàng chạy quá nhiều rồi. Bây giờ, bản năng sinh tồn tự nhiên của con người sống mạnh, nàng quên tất cả những gì buồn đau, tủi cực, nàng chỉ cần một chén trà nóng, một chiếc giường ấm.

Nhưng trước mắt nàng không có một cái nhà, những điều nàng cần, tự nhiên không có.

À, có kia rồi.

Nhưng không, đó là ngôi nhà mồ.

Ngôi nhà mồ của nhà giàu có, kiến trúc thật lớn, thật đẹp.

Lòng Chu Thất Thất nghe nặng trĩu. Nàng thất vọng. Bất cứ những gì cũng đều thất vọng.

Ngồi co tròn sau tấm mộ bia, bốn phía nhà mồ, chỉ có nơi này là tránh gió tốt nhất.

Nàng cởi giày, lấy tay bóp bóp mấy ngón chân...

Nhưng nàng vụt ngừng tay lại ngẩn ngơ...

Lúc chạy đi, tất cả những gì nàng cũng không nghĩ đến, bây giờ trăm mối lại giao đầu...

Yêu và hận cùng đến với nàng một lúc. Yêu phát điên mà hận cũng muốn phát điên...

Tại làm sao Trầm Lăng đối với mọi người đều tốt, mà đối với nàng lại vô tình như thế ? Nàng hận Trầm Lăng.

Tại làm sao mọi người đối với nàng đều tốt, mà nàng không thêm ngó ngang đến họ; tại sao Trầm Lăng xử tệ với nàng, mà trái lại nàng không quên hằn được ? Nàng tự hận lấy mình.

Lòng nàng như một cuộn tơ, lòng nàng loạn lên như một cuộn tơ rối...

Nhưng, giòng suy nghĩ rối loạn như tơ vò của nàng bị cắt đứt.

Nàng lắng tai nghe. Một thanh âm gì đó lọt vào tai nàng.

Tiếng nói của người.

Nhưng tiếng nói ấy phát xuất từ dưới nấm mồ.

Rõ ràng, mỗi tiếng cũng đều từ dưới ấy đưa lên.

Trong mộ lại có tiếng người, không lẽ người chết còn nói chuyện ?

Một luồng ớn lạnh chạy lồng trong xương tủy của nàng...

Chu Thất Thất phát run lên.

Nhưng không, chỉ thoáng qua thôi. Nàng lấy lại được bình tĩnh.

Kinh nghiệm giang hồ đã làm cho nàng không như những cô gái tầm thường.

Biết đâu ngôi mộ này không phải là nơi bí mật, biết đâu lại chẳng phải là sào huyệt bí mật của một bang phát nào đó ?

Chu Thất Thất dòm khắp chung quanh để xác định địa thế.

Nàng nghe ngay phía dưới tấm mộ bia, phía dưới chỗ nàng ngồi có tiếng động của bước chân.

Chuyện xung đột vừa rồi với Trầm Lăng làm cho nàng đau buồn rún rứa, nhưng bây giờ chuyện lạ xảy ra làm cho nàng quên hết quá khứ, tinh thần phấn chấn dị thường, nàng nhún chân một cái, thân mình đã bắn vọt ra ngoài hơn một trượng và rơi đúng xuống một go mối um tùm...

Nàng ẩn mình sau gò mối lên dòm trở lại.

Tấm mộ bia nơi chỗ nàng ngồi khi nãy vùng chuyển động xoay trật một bên để lộ một cửa hang... từ trong đó lộ ra một cái đầu dòm quanh bốn phía.

Rồi một cái đầu nữa lộ ra...

Cuối cùng, hai người đàn ông chui ra khỏi mộ.

Hai người đàn ông mặc áo da dê thông thả đi ra. Người đi đầu lại dòm quanh một lần nữa, nhưng dáng điệu của hắn rõ là một việc làm lấy lệ theo thói quen chứ không phải e dè. Có lẽ nơi này đối với họ an toàn lắm.

Người đi sau vừa ra khỏi là quay đầu lại đẩy tấm mộ bia quay về chỗ cũ, hắn đẩy khối đá khá lớn một cách dễ dàng, chứng tỏ sức lực của hắn không phải tầm thường.

Hai người bước xuống tam cấp, và họ nói chuyện bình thường tỏ ra nơi đây từ trước đến giờ không hề xảy ra điều gì đáng đề phòng cả.

- Thật cái phế vật này kỳ quá, trời rét cắt da thể này mà bảo chúng mình đi tìm thuốc. Phải đi mấy mươi dặm chứ gần gũi gì cho cam. Bộ tính hành xác mình hay sao mà.

Người kia nói:

- Vương lão đại, đừng có than phiền. Có lẽ đây là chỗ giao tình thâm hậu với Lão đầu nhi của mình, nếu không thì Lão đầu nhi chúng ta đâu có sai đưa đến đây.

Gã Vương lão đại gật gật:

- Có lý, nếu không vì lẽ đó thì ai mà để cho phế vật sai khiến chứ.

Người kia cười:

- Mặc kệ gì là gì, mình cứ đi chơi cho đã. Ở đây thật ra không thiếu thứ gì, kể cả gái, nhưng tù túng quá, mình đi ngông một bữa rồi hắn hay.

Wương lão đại tán thưởng:

- Phải rồi, thả rểu một bữa cho đã. Tên phế vật ấy không chết đâu.

Hai người vừa nói vừa cười và đi mỗi lúc một xa. Họ đi mà không hề dòm lại.

Chờ cho họ đi khuất, Chu Thát Thát bò ra. Tự nhiên, nàng đi lại ngôi mộ và đưa tay xô tấm mộ bia.

Tấm mộ bia vừa trịch qua, Chu Thát Thát lại hơi do dự.

Vào nữa không được, mà trở ra thì chưa muốn.

Cửa tuy gài chặt, nhưng có kẻ hở, ánh đèn bên trong chiếu một vệt ra ngoài.

Chu Thát Thát lưỡng lự một chút, nàng cắn môi ngồi xuống dòm theo khe hở.

Thấy chính giữa phòng đó, một lò lửa đang hừng hực, bên lò lửa có một cái bàn rượu thịt đang bày đầy Kim Bất Hoán và Tả Công Long ngồi nơi đó.

Một cô gái áo hồng, mặt đầy son phấn đang lom khom bỏ củi vào lò, chiếc lưng nho nhỏ cong cong y như con rắn.

Một cô nữa mặc áo màu xanh đang ngồi trong lòng Kim Bất Hoán, mặt cô hồng hồng cười cợt, nhưng ánh mắt lộ một tâm trạng chán nản vô cùng.

Còn Vương Lâm Hoa đâu ?

Chu Thát Thát dòm nghiêng vào trong, thấy có một chiếc giường. Vương Lâm Hoa đang nằm trên đó.

Gương mặt hắn nhợt nhạt như tờ giấy bạc, đúng như lời Kim Vô Vọng nói, tên ác ma này đã mang thương.

Tả Công Long tay quần băng vải, dây băng lại treo treo trên cần cổ, thương thế có vẻ nặng.

Riêng Kim Bất Hoán thì có vẻ nhẹ hơn cả, hần ăn uống như thường lại luôn luôn nựng nịu cô gái ngồi trong lòng, trông đáng sắc cùng quần áo của cô gái thật đáng thương.

Nhưng tại sao Kim Bất Hoán lại sai người tìm thuốc ? Hai gã đàn ông khi này nói “Lão phế vật” rõ ràng là ám chỉ hần chứ còn ai nữa ?

Chu Thất Thất thật không ngờ chạy bậy chạy bạ mà lại gặp được cái chuyện tìm không gặp này.

Trong gian phòng này kẻ đặc ý nhất là Kim Bất Hoán, mà kẻ uể oải nhất lại là Vương Lâm Hoa. Kim Bất Hoán ăn uống nói cười luôn miệng, còn Vương Lâm Hoa thì y như là một thỏ chẳng ra hơi.

Kim Bất Hoán ăn uống một hồi lại kéo luôn cô gái áo hồng lại sát bên mình, vừa ăn vừa giỡn.

Chẳng những Chu Thất Thất trông thấy phát ghét, mà chính Tả Công Long xem chừng cũng đã xốn mắt không ít.

Tả Công Long lừ lừ đôi mắt:

- Kim huynh coi bộ hả hê quá nhỉ ?

Kim Bất Hoán cười ha ha:

- Rất là hả hê... Có người đẹp bên mình, rượu càng thêm hương vị mà.

Hần kéo Tiểu Linh xuống hun đánh “chụt” lên má nàng.

Tả Công Long nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Qua một chuyện vừa rồi, Kim huynh vẫn vui vẻ như không thì thật không phải là việc dễ làm.

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt:

- Chuyện vừa rồi ? Hà hà... Cái thằng Kim Vô Vọng nó chết rồi thì mình phải ăn mừng chứ.

Tả Công Long cười nhạt:

- Chưa chắc lắm... giá như lúc đó Kim huynh thêm cho hần một đao thì có lẽ vững hơn, chỉ tiếc là Kim huynh chạy trước xa quá.

Kim Bất Hoán cười hì hì:

- Đệ chạy hơi lẹ, mà in như là Tả huynh cũng hơi quýnh. Đệ thấy Vương công tử mang thương tích nên không dám nấn ná, thế còn Tả huynh thì sao ?

Tả Công Long xạm mặt làm thính.

Kim Bất Hoán lại cười lớn:

- Chuyện đã qua thì cảnh đời đổi khác. Tả huynh cũng nên “chút chút” cho vui. Tiểu Phương, hãy đứng lên hát một bài cho Tả đại gia giải buồn xem nào.

Cô gái áo xanh cúi mặt:

- Tôi không biết hát.

Kim Bất Hoán trừng mắt:

- Mẹ nó, hát bậy ít câu gì đó cũng không biết nữa à ?

Tiểu Linh thấy vậy lật đật đứng lên cười lơ lửng:

- Nó không biết hát thật, thôi xin để tôi hát hầu lão gia vậy.

Kim Bất Hoán nạt lớn:

- Ai biểu người hát ? Tiểu Phương không hát được thì múa vậy. Múa đi, múa đi... dơ tay lên, dơ chân lên... ừa, ừa... dơ lên... cao lên, ừa... cao lên nữa... hì hì...

Cứ theo lời nói của Kim Bất Hoán, Tiểu Phương dơ tay dơ chân y như một người điên...

Tiểu Linh cố nhịn cười vỗ tay hát theo...

Kim Bất Hoán vỗ tay cười ha hả.

Tả Công Long cau mày:

- Công tử đã nghỉ yên, Kim huynh cũng nên nghỉ một chút đi.

Kim Bất Hoán lộ mắt cười lớn:

- Vương công tử hả ? Hà hà... có lẽ hần không còn sống được lâu đâu. Hoi hóp mà... cứ lo vui có sao đâu.

Câu nói của Kim Bất Hoán làm cho mọi người kinh hãi, kể cả Chu Thất Thất.

Tả Công Long biến sắc, nói gần như không ra tiếng:

- Kim huynh... Kim huynh nói đùa chi thế ?

Kim Bất Hoán trầm sắc mặt:

- À, đệ không bao giờ nói đùa đâu nhé.

Vương Lâm Hoa lên tiếng:

- Sao Kim huynh biết đệ sống không lâu ?

Hần nói một cách tỉnh khô, nhưng sắc mặt đã bắt đầu thay đổi.

Kim Bất Hoán nói:

- Ủ, tự nhiên là tôi biết chứ.

Tả Công Long vội nói:

- Công tử tuy trúng một chưởng của Kim Vô Vọng, nhưng chưởng lực đó làm hại công tử thế nào được. Tôi thấy trong vòng bảy ngày thôi, công tử sẽ bình phục như thường.

Kim Bất Hoán rùn vai:

- Tôi thì... tôi nói không qua khỏi ngày này.

Tả Công Long tái mặt:

- Kim... bộ Kim huynh điên rồi à ? Nói gì bậy bạ thế ?

Kim Bất Hoán tỉnh bơ:

- Tôi nói không qua ngày nay đó, dám đánh cá không nè ?

Vương Lâm Hoa cười nheo nhỏ:

- Không dè giờ chết của tôi mà Kim huynh lại biết được. Chỉ tiếc nơi đây cái gì đệ cũng có, thế mà thiếu chuẩn bị cỗ quan tài.

Kim Bất Hoán nói:

- Có sao đâu, sau khi công tử chết, sẽ đưa thi hài đến Nhân Nghĩa Trang. Cái gì thì không biết chứ quan tài thì Nhân Nghĩa Trang đã có chuẩn bị sẵn cho công tử rồi.

Câu nói của Kim Bất Hoán nghe thật hết sức tự nhiên, bình thường. Nhưng quả là câu nói long trời lở đất.

Tả Công Long càng tái mặt hơn nữa:

- Kim huynh... Kim huynh có ý gì thế ?

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt:

- Ý của tôi như thế nào, Tả huynh còn chưa hiểu à ?

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, miệng Kim Bất Hoán chẳng ra một nụ cười đanh ác, con mắt còn lại của hắn híp híp làm cho da mặt nhăn nhăn như bộ mặt quỷ nhập tràng...

Giọng nói của Tả Công Long hơi run:

- Đệ... đệ chưa biết...

39. Con Người Đại Ác

Sự thật thì Tả Công Long không sợ Kim Bất Hoán về phương diện võ công. Vì vừa rồi lão đã thấy trong khi giao đấu với Kim Vô Vọng.

Võ công của Kim Bất Hoán khó mà hơn lão nổi.

Tả Công Long hơi sợ là bởi bộ mặt đanh ác của Kim Bất Hoán. Bộ mặt như ác quỷ hiện hình của hắn quả có một sức khủng bố lạ lùng.

Tả Công Long cũng không phải là người tốt, lão từng gặp kẻ ác nhiều hơn người lành. Nhưng chưa từng thấy bộ mặt nào ác độc như bộ mặt của Kim Bất Hoán trong lúc này.

Lão ta chưa từng gặp bộ mặt nào đanh ác đến thấy phải rợn người như thế.

Lão đứng như chết trên một chỗ không biết phải làm sao.

Kim Bất Hoán chậm chạp đứng lên, chậm chạp đi lại trước mặt Vương Lâm Hoa. Miệng hắn vẫn ngòm ngòm đầy thịt và tay hắn bưng chén rượu đầy, sóng sánh bắn văng từng giọt ra ngoài.

Hắn bước từng bước một, mỗi bước hắn đi rượu lại bắn ta.

Tả Công Long có cảm tưởng y như hắn đang bưng chén máu.

Con mắt độc nhất của hắn tua tủa những tia ác độc ngẫu nhiên, y như máu từ trong đó cũng sắp sửa bắn ra...

Mặt Vương Lâm Hoa xạm xanh như tàu lá, hắn gượng cười:

- Kim huynh định làm gì thế ?

Kim Bất Hoán nhăn hàm răng đầy bọt thịt:

- Tả Công Long không biết ý định của tôi, chẳng lẽ luôn đến công tử cũng không biết nữa à ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tuy biết nhưng cũng còn có chỗ chưa hiểu lắm.

Kim Bất Hoán cười hi hi:

- Có chỗ nào không hiểu ?

Vương Lâm Hoa hỏi lại:

- Có phải Kim huynh định giết tôi không ?

Kim Bất Hoán chợt cười hô hô:

- Giỏi, chú bé thông minh đấy.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng Kim huynh với tôi vốn là bạn ăn thề, thì sao lại muốn giết tôi ?

Kim Bất Hoán phun mạnh một bãi nước bọt xuống đất:

- Bạn ăn thề ? Bạn ăn thề thì đáng đồng tiền bát gạo gì chứ ? Há, có hùm beo thì có sư tử, họ Kim này suốt đời không có bạn bao giờ, ai tìm họ Kim để kết bạn thì người đó dui.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng ngày trước...

Kim Bất Hoán ngắt lời:

- Ngày trước thì người còn có đường, tấp theo người tự nhiên ta cũng nhắm nháp được đôi chút, bởi thế ta mới qua qua lại lại với người, thế nhưng bây giờ người đã ngáp ngáp như gà nuốt giầy thun, thì còn sơ mũi gì nữa chứ ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Ngay bây giờ tôi bị sơ ý mang thương, không lâu cũng sẽ lành, thế lực của tôi đầy đầy trong mười ba tỉnh, thuộc hạ mấy ngàn người, nếu Kim huynh còn muốn kết bạn với tôi, khi tôi lành bệnh thì sự ích lợi cho Kim huynh lớn lao biết bao nhiêu. Người thông minh như Kim huynh, không lẽ việc đó lại không thấy nữa sao ?

Bên ngoài dòm vào, Chu Thất Thất khẽ gật đầu.

Bên lằn mức sống chết mong manh, thế mà Vương Lâm Hoa lại có thể bàn chuyện một cách tỉnh bơ như thế, và nhất là gương mặt không đổi sắc... điều đó làm cho nàng có hơi bội phục.

Thấy Kim Bất Hoán gật gật đầu:

- Phải, nếu người mạnh thì ta cũng gặm được ít xương... nhưng, một là ta đợi không nổi, hai là nếu bây giờ giết người, ta sẽ có lợi lớn hơn.

Hắn cười khịt khịt và nói tiếp:

- Họ Kim này làm việc từ xưa đến nay không cần gì khác cả, chỉ cần việc lợi mà thôi. Có lợi là làm, làm hết tình, làm thẳng thắn. Nếu cần đội khu thiên hạ mà có lợi vẫn cứ làm.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Nhưng nếu giết tôi thì Kim huynh có lợi gì ?

Kim Bất Hoán nhướng nhướng mắt:

- Lợi nhiều lắm chứ sao không ? Người muốn nghe à ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Muốn nghe lắm chứ.

Kim Bất Hoán nói chậm từng tiếng:

- Một, nếu giết người, thì cái tín vật của Chu Thất Thất sẽ về tay ta, một đồng vàng to như thế không có lợi sao ?

Vương Lâm Hoa gật gật đầu:

- Té ra chuyện đó Kim huynh cũng biết.

Kim Bất Hoán nói tiếp:

- Hai, cái thầy của người cũng có giá lắm. Mang thầy người đến Nhân Nghĩa Trang, chẳng những ta có được một món tiền thưởng lớn, mà bọn họ còn hoan hô “Nghĩa Sĩ” Kim Bất Hoán nữa chứ. Khoái không ? Được lợi, mà còn có danh thì còn gì sung sướng bằng ? Kể cả Trầm Lăng nữa, hắn thù người lắm, ta giết người, tự nhiên hắn sẽ vỗ vai ta, gọi ta là bạn... Và người đừng quên, Kim Vô Vọng cũng bị người giết đấy nhé.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Hay... hay...

Kim Bất Hoán vỗ tay cười lớn:

- Tự nhiên là hay rồi, chính người cũng phục ta nữa, phải không ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhưng Kim huynh cũng đừng quên rằng thuộc hạ của tôi nhiều người giỏi lắm, gia mẫu tôi lại là cao thủ đệ nhất võ lâm. Kim huynh giết tôi thì họ đâu dễ buông tha Kim huynh được.

Kim Bất Hoán hỏi:

- Nhưng ta giết người thì ai biết ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Kim huynh phải đến Nhân Nghĩa Trang lãnh thưởng.

Kim Bất Hoán cười hô hố:

- Cái đó thì người hãy yên lòng, Nhân Nghĩa Trang đã có ước lệ là “thủ khẩu như bình”, bởi vì nếu không thì ai dám giết người lãnh thưởng.

Vương Lâm Hoa liếc về phía Tả Công Long:

- Còn có Tả Bang Chủ đây chi ?

Hai tiếng “Bang Chủ” Vương Lâm Hoa cố nhấn thật mạnh và quả nhiên, từ nãy giờ ngồi xuôi xị mất thần trên ghế, Tả Công Long nghe đến hai tiếng ấy vụt ngồi thẳng dậy.

Hai tiếng “Bang Chủ” đối với Tả Công Long y như một liều thuốc kích thích công hiệu lạ lùng.

Phải, nếu Vương Lâm Hoa mà chết, thì còn có ai là người đưa lão lên ngôi Bang Chủ ?

Hai tiếng “Bang Chủ” như một ngọn lửa đốt cháy lòng tham, ngọn lửa tham một khi đã cháy lên thì tất cả những gì sợ sệt thấy đều quên hết.

Nhân loại đã từng rủ nhau lao vào chỗ chết một cách ngang nhiên, cũng chỉ vì ngọn lửa tham đốt cháy tinh thần.

Tả Công Long đứng phắt lên quát lớn:

- Đúng. Bất cứ ai muốn hại Vương công tử, Tả Công Long này nhất định không thể tọa thị điềm nhiên.

Giọng lão ta dội trong phòng kín, âm hưởng ồn ồn, nhưng Kim Bất Hoán vẫn không thềm đếm xỉa, hấn cứ lạnh lùng nói với Vương Lâm Hoa:

- Tả Công Long à ? Hứ, nếu hấn là kẻ thông minh thì hấn sẽ ngồi yên. Vì người bây giờ thì còn có nhằm nhè gì nữa. Hấn ngồi yên mà còn có lợi hơn.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tả Công...

Kim Bất Hoán cướp lời:

- Nếu hấn không biết điều, ta sẽ giết luôn một lượt...

Và quay lại nhìn Tả Công Long, Kim Bất Hoán gầm gừ:

- Còn một cánh tay nữa mà, thử xem.

Liếc xuống cánh tay bị thương của mình, Tả Công Long ử rử ngồi bệt xuống ghế.

Kim Bất Hoán cười ha hả, hấn nốc cạn chén rượu và quăng mạnh xuống đất, cái chén ngọc vỡ từng mảnh nhỏ...

Tiểu Linh và Tiểu Phương tái mặt đứng nép sát vào góc phòng từ nãy đến giờ. Thành linh Tiểu Linh ưỡn ngực tới trước, vỗ khê vào má Tiểu Phương:

- Coi kìa, tại cô làm cho Kim lão gia nổi giận đó thấy không ? Mau mau ra tiếp Kim đại gia đi, cho Kim đại gia bớt giận.

Đúng là một cô gái phong trần dày dạn, vừa có kiến thức lại vừa can đảm. Vừa nói cô vừa ưỡn ngực uốn éo đi ngay ra.

Thật ra nàng không hẳn muốn cứu Vương Lâm Hoa, nhưng vốn biết rõ rằng nếu họ Vương chết thì nàng cũng sẽ bị giết. Và tuy biết thế, nhưng Vương Lâm Hoa vẫn liếc về nàng bằng tia mắt vô cùng cảm kích.

Tiểu Linh kéo tay Tiểu Phương uốn ẹo đi ra, tới trước mặt Kim Bất Hoán, ả xô Tiểu Phương vào mình Kim Bất Hoán còn chính ả thì lại bá lấy cổ và hun bừa lên mặt:

- Kim đại gia, đừng giận nữa mà làm mất cuộc vui...

Kim Bất Hoán một tay ôm lưng Tiểu Phương, một tay nắn nắn ngực Tiểu Linh, ả nói giọng trêu trúa:

- Chà... thật là mềm... thật muốn lột vỏ quá.

Ả Tiểu Linh cũng không kém, ả càn cạ sát vô hơn nữa và cả thân mình uốn qua uốn lại quần lấy Kim Bất Hoán:

- Lột thì lột đại đi... Người ta nóng muốn chết đây nè...

Và ả kề vào tai Kim Bất Hoán nói vừa đủ nghe:

- Ở phía trong còn có cái giường êm lắm... vô đó rồi “lột” nghe.

Kim Bất Hoán cười khi khi:

- Vậy hả ? Tốt lắm...

Chát. Chát.

Kim Bất Hoán vụt hất tay lên, hai cô ả văng nhào vô vách, trên má còn hằn đủ năm ngón tay...

Tiểu Linh vừa xoa má vừa rên:

- Ủ... Kim đại gia...

Kim Bất Hoán cười sằng sặc:

- Đồ chó cái, người tưởng lão tử dễ bị mắc bẫy người lắm à ? Bọn chó cái của bây mà qua mặt lão tử được sao ?

Tiểu Linh chửi lớn:

- Thằng già chột, thằng già đui, thương tưởng đến người mà người làm phách. Hứ, thứ đồ xách dép người ta còn không được nữa là...

Y như là trúng vào cái nghề chuyên môn, cô ả nổi gân cổ chửi nát không còn một chỗ...

Kim Bất Hoán cười lớn:

- Tốt, chửi đi, lão tử khoái cái đó lắm, làm một chuyện mà được nghe chửi là điều mà lão tử khoái chí tử đấy.

Thật là tồi bại, Chu Thất Thất nghe phát buồn nôn. Tả Công Long cũng nhăn mặt...

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Bằng vào con người của người, thật là toàn thiên hạ rất khó tìm thấy. Vương Lâm Hoa ngày nay ngã dưới tay của con người như thế thật là oan uổng...

Kim Bất Hoán gật đầu:

- Khá đấy.

Ả cười khô một tiếng rồi nói tiếp:

- Chắc bây giờ thì người hối hận lắm phải không ? Hối hận vì không mang cả bọn Cái Bang đến đây, hối hận vì đã sai hai gã tâm phúc đi tìm thuốc cho ta, phải không ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Hối hận thì không, chỉ tiếc thôi.

Kim Bất Hoán nhướng mắt:

- Người tiếc cái gì ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Ta tiếc vì một nhân tài như ngươi mà lại cũng không được sống lâu...

Thoáng sững sốt, nhưng Kim Bất Hoán lại cười lớn:

- Ngươi sợ quá rồi nói sảng à ? Người sắp chết là ngươi chứ đâu phải là ta.

Vương Lâm Hoa mỉm cười:

- Phải, ta sắp chết, nhưng ngươi cũng thế thôi.

Kim Bất Hoán thét lớn:

- Láo.

Vương Lâm Hoa dịu giọng:

- Kim huynh, tuy anh là kẻ ti tiện, vô sĩ, giảo hoạt nhất, nhưng tại hạ hãy còn chỗ hơn mà.

Kim Bất Hoán rùn vai:

- Nhưng, ngươi còn phải co vùi, không bầy ta được.

Tuy nói thế, nhưng qua thái độ của Vương Lâm Hoa, Kim Bất Hoán cũng đã bắt đầu hơi ngán.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tuy tôi vẫn phải chịu thua Kim huynh, nhưng Kim huynh cũng phải chịu thua tôi sau đó. Hà hà... Kim huynh uống rượu này giờ mà không nghe gì à ? Trong rượu đó có thứ thuốc làm cho thủng ruột đấy.

Kim Bất Hoán nghe như sét nổ lòng bùng bên tai, hấn khựng người lơ lảo...

Mồ hôi trên trán hấn bắt đầu rịn ra, nhưng hấn vẫn cười:

- Người... người lừa ta.. hà hà... Nếu trong rượu có thuốc độc, sao... sao đến bây giờ ta vẫn không cảm thấy gì cả ?

Hấn vẫn cười, tỏ vẻ không tin, nhưng giọng nói hấn hơi run.

Vương Lâm Hoa nói:

- Đâu có chi mà phải sớm vậy. Bảy ngày sau kia chứ. Trong thiên hạ này chỉ có một mình tôi chữa được thôi. Bây giờ Kim huynh giết tôi thì bảy ngày sau đó, e rằng...

Kim Bất Hoán nhảy dựng lên la lớn:

- Người lừa... Đừng, đừng mong lừa được ta, ta giết ngươi.

Vương Lâm Hoa nói tỉnh khô:

- Cứ tự tiện, Kim huynh cứ việc ra tay.

Kim Bất Hoán nhích tới, nhắc tay lên...

Do dự một chút, hấn bỗng buông tay xuống, rồi cung kính thốt:

- Vương công tử, tại hạ chỉ đùa với công tử thôi, mong công tử đừng để tâm.

Vương Lâm Hoa nói:

- Kim huynh trước thì hách dịch, sau thì cung kính, chuyện Kim huynh đùa đó làm cho đệ khó chịu quá.

Tả Công Long cũng cười hòa:

- Phải, Vương công tử nói phải lắm, Kim...

Kim Bất Hoán quay lại cười đánh ác:

- Sao ? Tôi sao ? Người bây giờ cũng định lên chân đấy à ? Đừng quên nhé, người có tốt gì đâu ? Vương Lâm Hoa có để yên cho người à ?

Tả Công Long lau mồ hôi:

- Ta... vừa rồi ta chỉ bị người uy hiếp...

Kim Bất Hoán nói tiếp:

- Người cũng đừng quên, sinh mạng của người bây giờ hãy còn nằm gọn trong tay ta đó nhé, lúc nào cao hứng ta đều có thể dỡ một trận đùa với sinh mạng của người đấy...

Tả Công Long tháo mồ hôi hột:

- Tôi... tôi...

Ầm.

Cánh cửa bị đập tung, Chu Thất Thất lao vào.

Kim Bất Hoán giật mình quay lại:

- Chu Thất Thất...

Chu Thất Thất cười khanh khách:

- Người muốn chạy đấy à ? Trầm Lăng, Trầm Lăng... họ ở đây này, mau lên.

Vừa gọi tay nàng đã vung lên tấn công tới tấp.

Thoáng thấy Chu Thất Thất, Kim Bất Hoán giật mình nhưng hấn lại mừng, hấn nghĩ đến nai tơ lọt vào hang cọp, hấn vung tay lên định khóa lấy nàng...

Nhưng, cái tên của Trầm Lăng từ trong miệng của Chu Thất Thất vừa thoát ra, Kim Bất Hoán vụt cảm nghe tay chân như muốn xụi.

Phải rồi, đã có Chu Thất Thất tự nhiên phải có Trầm Lăng... Hấn thoáng hơi run...

Chu Thất Thất hét lên:

- Kim Bất Hoán, người đừng chạy... đừng chạy...

Kim Bất Hoán lầm bầm:

- Đừng chạy là... ngu...

Hấn không còn nghĩ gì được nữa, hấn đánh càn một chiêu lấy có rồi băng mình ra cửa...

Chu Thất Thất lại hét lên:

- Còn Tả Công Long nữa, Kim Bất Hoán đã chạy rồi...

Tả Công Long rúng động... Hấn đã chạy sao mình không chạy... Chẳng lẽ lại ngu hơn hấn sao ?

Và quả nhiên, Tả Công Long hay hơn Kim Bất Hoán một bậc, lão ta lao mình ra cửa chạy như thấy quỷ...

Chu Thất Thất hét lớn:

- Có gan thì đừng chạy.

Miệng tuy la lớn nhưng chân nàng vẫn không nhúc nhích. Miệng nàng bảo đừng chạy, nhưng trong bụng thì lại vãi họ chạy, càng chạy xa càng tốt. Chạy đừng bao giờ trở lại.

Thấy Chu Thất Thất thành linh xông vào, lại nghe nàng kêu Trầm Lăng, Vương Lâm Hoa biến sắc, hấn biết không còn mong gì thoát được.

Nhưng chợt thấy dáng điệu của Chu Thất Thất, hấn vụt nhếch cười...

Chu Thất Thất vẫn kêu lớn:

- Trầm Lăng, họ chạy ra đó, đuổi theo.

Vương Lâm Hoa cũng vụt kêu lên:

- Vương Lâm Hoa còn đây. Vương Lâm Hoa còn đây.

Chu Thất Thất sững sốt, nhưng nàng nhận ra Vương Lâm Hoa nháy giọng Trầm Lăng, rõ ràng hấn cố làm cho bọn Kim Bất Hoán không dám quay trở lại.

Và hấn ngó Chu Thất Thất cười và thấp giọng:

- Đa tạ Chu cô nương cứu trợ.

Chu Thất Thất quát:

- Câm mồm.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Trầm công tử sao chưa đến ?

Chu Thất Thất gần giọng:

- Tại sao ngươi biết hấn chưa đến ? Hấn đứng ngoài kia kìa.

Vương Lâm Hoa cười:

- Nếu Trầm Lăng ở ngoài, cô nương sẽ không bao giờ cho họ sợ chạy... Tại hạ cũng không cảm ơn cô nương đã đuổi dùm.

Chu Thất Thất gặng lại:

- Ngươi biết chắc thế à ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Xem sắc đoán việc là sở trường của tại hạ mà.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Cứ cho là Trầm Lăng chưa đến đi, nhưng rồi sao ? Một mình ta không đối phó ngươi được à ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tại hạ bây giờ trời gà không chặt, xin cô nương cứ tự nhiên...

Chu Thất Thất hỏi:

- Đã thế sao ngươi còn hân hoan ? Ngươi cho rằng ta đến cứu ngươi đấy à ? Hừ, không đâu, ta không muốn ngươi vào tay người khác đấy chứ.

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên, tự nhiên.

Chu Thất Thất gần giọng:

- Vừa rồi ngươi uy hiếp Kim Bất Hoán, làm cho hấn không dám giết ngươi. Bây giờ lọt vào tay ta thì đừng mong đỡ trò nữa.

Vương Lâm Hoa cười:

- Bây giờ cô nương có giết tôi, tôi cũng vẫn hân hoan... Được người đẹp như tiên giết, còn hơn để cho cái thằng ác ma một mắt...

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Nếu cho rằng lọt vào tay ta là dễ chịu thì người đã lầm rồi. Kim Bất Hoán bắt quá là chỉ giết người thôi, chứ còn ta, ta sẽ làm cho người khổ sở ê chề.

Giọng nói của nàng càng lúc càng rít giữa hai hàm răng, nàng nhớ đến việc Vương Lâm Hoa đã làm cho nàng khổ sở, máu hận trong nàng vọt bùng lên, nàng bước tới vùng tay tát luôn ba bốn cái...

Wang Lin Hua cười:

- Có thể được bàn tay ngọc ngà của cô nương tát vào má thì quả là tam sinh hữu hạnh. Nếu không ngại đau tay, cô nương cứ việc đánh cho đã...

Chu Thát Thát rít lên:

- Thật đấy à ?

Nàng vùng tay đánh luôn năm sáu tát nữa...

Wang Lin Hua vẫn cười:

- Hay quá, đánh thật đẹp.

Chát. Chát. Chát.

Liên tiếp bảy tám tát tai nữa, da mặt trắng xanh của Vương Lâm Hoa vọt tím bầm và sưng húp lên như một cái đầu heo.

Chu Thát Thát gần gần:

- Đánh được đấy chứ ? Người còn muốn ta đánh nữa không ?

Wang Lin Hua nói:

- Tôi... tôi...

Mặt hần bây giờ nóng bừng bừng như lửa đốt, những lời lẽ khôn ngoan lẽ lự cũng không còn nói ra được nữa.

Tiểu Linh và Tiểu Phương nép sát vào vách tròn tròn đôi mắt, hai ả không ngờ một thiếu nữ xem đẹp dễ dịu dàng như thế, mà thủ đoạn lại dữ dằn hơn cả đàn ông.

Chu Thát Thát cười nhạt:

- Sao ? Nói đi, được, ta đánh tiếp.

Không thấy nàng vận lực cho lắm, nhưng tay hạ xuống vừa nhanh mà cũng vừa nặng vô cùng...

Wang Lin Hua thở ra, hỏi:

- Cô nương biến thành hung dữ bao giờ thế ?

Chu Thát Thát hỏi:

- Người cảm thấy đủ chưa ?

Wang Lin Hua lật đật đáp:

- Đủ rồi. Đủ rồi.

Chu Thát Thát lại hỏi:

- Đánh thế có oan không ?

Wang Lin Hua cũng đáp vội:

- Không, không oan chút nào cả.

Chu Thát Thát nói gần từng tiếng:

- Người cứ tưởng rằng ta là Chu Thất Thất của ngày xưa là người đã quá lắm. Ta cho người biết, ta đã biến đổi rồi, từ đầu đến chân biến đổi từng phân từng tấc.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Cô nương phải chăng vừa mới tức giận ai ?

Chát. Chát.

Hai tát tai nữa cắt ngang câu hỏi của Vương Lâm Hoa và Chu Thất Thất nhích lên một bước nữa:

- Người còn nói một tiếng bậy bạ nữa ta sẽ cắt một vành tai của người liền. Hừ, người không tin à ? Ta không phải để cho người khinh lờn mãi đâu.

Vương Lâm Hoa vội vàng nói:

- Vâng, tôi xin tuân...

Chu Thất Thất lại gần gần:

- Người còn nhớ chứ, hôm đó người đã lừa và làm nhục ta ?

Vương Lâm Hoa ấp úng:

- Vâng, còn nhớ, nhưng cô nương, chuyện ngày xưa còn nhắc lại làm chi ?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Không nhắc lại ? Hừ, suốt đời ta, ta không bao giờ quên được. Quả trời cao có mắt cho nên ngày nay người lại lọt vào tay ta. Bây giờ người còn có gì để nói nữa không ?

Vương Lâm Hoa thở dài: - Tại hạ không còn gì để nói được nữa, bây giờ cô nương muốn sao, tôi xin chịu vậy.

Chu Thất Thất gật đầu: - Tốt, đưa đây ?

Thấy nàng xòe tay, Vương Lâm Hoa hỏi: - Chi ? Cái chi ?

Chu Thất Thất giận dữ: - Người còn muốn đóng kịch nữa à ? Người đã lừa lấy của ta vật gì thì mau trả lại đây.

Vương Lâm Hoa gượng cười:

- Vâng, xin tuân lời cô nương.

Quả thật Vương Lâm Hoa bị thương nặng lắm, phải khó khăn mãi một lúc hần mới lấy được đôi hoa tai ra...

Chu Thất Thất chợt lấy cười gần:

- Vương Lâm Hoa, không ngờ người cũng có ngày nay nhỉ.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Cô nương còn có chi dạy bảo nữa không ?

Chu Thất Thất không đáp. Nàng vuốt mớ tóc lòa xòa đi qua đi lại.

Nàng đi sang đông thì đôi mắt của Vương Lâm Hoa liếc theo sang đông, nàng đi sang tây thì đôi mắt hần cũng theo sang tây... Hần muốn theo dõi bước đi để đoán tâm ý của nàng.

Cô ả Tiểu Linh rụt rè bưng lại một chiếc ghế và cố tạo một nụ cười thật dịu:

- Xin cô nương dần dần cơn giận, xin cô nương ngồi nghỉ một chút. Cho dầu công tử tôi có lòng phụ cô nương...

Chu Thất Thất quay phắt lại giận dữ:

- Con chó, hần phụ gì ta ? Hần mà xứng đáng nói đến chuyện ấy à ? Đúng đẹp một bên, ta không làm gì người đầu, bép xép cái lỗ miệng là chết.

Tiểu Linh ráng cười:

- Vâng, vâng, tôi không dám nói gì cả.

Ả là đàn bà, ả rất biết tâm lý đàn bà, đàn bà mà một khi nổi giận thì bằng gấp trăm ngàn lần cái giận của đàn ông...

Ả đứng nép một bên không dám hó hé gì nữa cả.

Nhưng câu nói của Tiểu Linh làm cho Vương Lâm Hoa nảy ra một ý hay, hần nói:

- Người đàn ông mà có lòng phụ rẫy, họ sẽ ác lắm, cô nương muốn tìm người giúp đỡ để đối phó với kẻ đàn ông phụ rẫy thì tại hạ sẽ là người đắc lực...

Chu Thất Thất quát lên:

- Câm miệng.

Tuy cố làm bộ dạng hung dữ, nhưng vành mắt của Chu Thất Thất đã hồng hồng... Câu nói của Vương Lâm Hoa quả đã đánh trúng chỗ yếu của lòng nàng.

Vương Lâm Hoa mừng thầm, hần đã biết ngay bây giờ Chu Thất Thất chưa định giết hần. Và hần chỉ cần có thể. Miễn bây giờ đừng giết thì tự nhiên sẽ có cách.

Và lẽ tự nhiên là cách của hần sẽ có thừa.

Chu Thất Thất đi thêm hai vòng nữa rồi thành linh vung tay điểm vào mấy yếu huyệt của Vương Lâm Hoa, lấy mền bao hần lại và vác lên vai đi thẳng ra ngoài...

Tiểu Linh run giọng:

- Cô... cô nương, cô đem Vương công tử đi đâu ?

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Nếu có ai hỏi, người nói Vương Lâm Hoa đã bị Chu Thất Thất bắt đi. Nếu có ai muốn tìm thì người nói mạng của hần đã mất rồi.

Tiểu Linh chớp chớp mắt, và ả vụt cười:

- Có người đến đây thì có lẽ chúng tôi cũng đã đi mất rồi...

Và ả lại nói nhỏ hơn:

- May quá, bạc của họ hãy còn đây.

40. Gặp Gỡ Nơi Quán Rượu

Tuyết mỗi lúc càng xuống thật nhiều. Xa xa tàng cây trắng xốp như những núi bông sừng sững...

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Người con gái giữa chốn phong trần này không thể tin được...

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Người con trai chốn giang hồ lại có thể tin được họ sao ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Đúng, đúng, đàn ông cũng không phải giống tốt.

Chu Thất Thất hừ hừ trong miệng:

- Lần thứ nhất ta nghe nói tiếng đó, nhưng mà chắc là cũng chỉ một thứ dối trá thôi...

Kinh công của Chu Thất Thất không phải là yếu, nhưng phải vác Vương Lâm Hoa trên vai, cho nên đi quá bất tiện mà họ Lâm cũng chẳng sướng ích gì.

Lâu quá, Vương Lâm Hoa sốt ruột:

- Cô nương định đưa tại hạ đi đâu ?

Chu Thất Thất nói:

- Kể ra lệnh và nắm quyền sinh sát trong tay là ta, hiểu chưa ? Bất luận là ta đi đâu người cũng phải ngậm miệng, hiểu chưa ?

Wương Lâm Hoa cười gượng:

- Vâng, xin tuân mạng.

Dòm quanh quất, không thấy nhà mà cũng không thấy dấu vết gì chứng tỏ gần đây có làng mạc, Chu Thất Thất có hơi lo. Nhất là mang một người đàn ông trên vai thì thật là một vấn đề kỳ cục.

Đi mãi một lúc nữa, Chu Thất Thất thấy y như là đã gặp một con đường rộng, hình như có dấu xe, nhưng mà tuyết lấp, thành ra khó phân biệt lắm.

Chu Thất Thất tìm một phiến đá dưới gốc cây ngồi nghỉ, nàng ném Vương Lâm Hoa trong một đồng tuyết, hành động thật tàn ác, nhưng nàng oán hận Vương Lâm Hoa thấu xương nhập cốt, nên việc đối xử với hắn nàng không cảm thấy hối hận gì cả.

Qua một lúc lâu, chợt có một cỗ xe lớn từ xa chạy lại. Chu Thất Thất xông ra cản đường. Gã đánh xe chưa kịp phản ứng thì trong xe có người thò đầu ra nói:

- Xe này bao cỗ, không rước khách.

Chu Thất Thất không nói, với tay hất rèm xe. Bên trong ba gã đàn ông ăn vận theo kiểu lái buôn, trong đó có một gã trông thấy hơi quen, nhưng Chu Thất Thất cũng không cần nhìn kỹ, nàng quát lớn:

- Xuống, xuống hết.

Một gã có khuôn mặt tròn hơi kinh ngạc:

- Sao... sao lại xuống ?

Chu Thất Thất nói:

- Các người đã gặp cường đạo, biết chưa ?

Gã mặt tròn có vẻ sợ:

- Đâu... Cường đạo đâu ?...

Chu Thất Thất quát:

- Cường đạo là ta đây.

Liếc thấy tên ấy có đeo một thanh đao, Chu Thất Thất đoạt lấy, kê lên gối và gặt mạnh một cái, thanh đao gãy làm đôi.

Ba tên lái buôn mặt xanh như tàu lá, run rẩy tuột xuống xe, Chu Thất Thất quát Vương Lâm Hoa lên xe và quát lớn:

- Đánh xe đi.

Tên đánh xe run lấy bầy:

- Cô... Cô... dạ thưa đại vương... dạ đi đâu ạ ?

Chu Thất Thất lạnh lùng:

- Cứ cho chạy thẳng, đến nơi ta sẽ bảo.

Cỗ xe lăn bánh, bỏ ba gã lái buôn lại đằng sau...

Trên xe, Vương Lâm Hoa cười nho nhỏ:

- Đại vương.... Không dè bây giờ cô lại biến thành đại vương.

Chu Thất Thất không thềm nói...

Sự thật thì nghĩ lại việc làm đó nàng cũng tức cười thầm. Chỉ trong nửa ngày mà nàng đã biến đổi và làm quá nhiều việc...

Nửa ngày trước đây, nàng còn ở bên Trầm Lăng...

Nhớ đến Trầm Lăng, nàng nghĩ giá mà hần biết được nàng làm những chuyện này, không hiểu hần nghĩ ra sao... có lẽ mặt hần trông tức cười lắm...

Nhưng bây giờ hần ở đâu ? Làm gì hần thấy nàng được ?...

Chỉ trong khoảng khắc, trong lòng Chu Thất Thất nghe cực kỳ phức tạp... khi thì buồn, khi thì vui, khi thì nghe lòng chua xót như bị ai vò xé...

Cuối cùng nàng quyết định...

Vô luận như thế nào, Vương Lâm Hoa đã lọt vào tay mình thì hần phải nghe lời mình. Hần là kẻ thông minh, nhất định hần không dám vọng động.

Chu Thất Thất suy nghĩ và gật gù đắc ý...

Có hần, nắm hần trong tay, nàng sẽ làm cho được những việc kinh thiên động địa... Phải làm cho Trầm Lăng hết hồn, dù bây giờ không gặp, nhưng sau này hần cũng phải nghe. Phải làm cho hần nể sợ.

Nghĩ đến đây, chợt nghe hứng khởi, nàng quát lớn:

- Mau lên, cho chạy mau lên. Đánh đến một thị trấn lớn, tìm một khách điếm lớn nhất cho ta. Mau lên.

Tên phu xe vâng dạ liên hồi, hần tra roi cho ngựa phi nước lớn. Quả nhiên một lúc sau, xe đi vào thị trấn, tên phu xe ngoan ngoãn tìm một khách sạn lớn cho xe đậu lại.

Mò trong mình Vương Lâm Hoa lấy ra một tập ngân phiếu, Chu Thất Thất thấy tờ ít nhất cũng năm trăm lượng, nàng xé ngay một tấm trao cho gã phu xe.

Vừa thoáng thấy tấm ngân phiếu, tên phu xe mừng đến ngất người...

Hần mừng đến sửng sốt.

Chu Thất Thất gần gần:

- Nhớ bịt cái mồm người lại, không thì mất mạng, nghe chưa ?

Tên đánh xe vâng dạ rồi rít... Hần không nói được lời nào cả... Bằng vào chuyến này, bằng vào số bạc đó, hần đốt chiếc xe và nghỉ luôn suốt đời cũng được.

Đi thẳng vào quầy hàng, Chu Thất Thất ném tấm ngân phiếu một ngàn lượng bạc và ra lệnh:

- Tiêu bao nhiêu tính bấy nhiêu. Cho trước mỗi tên tiểu nhị hai mươi lượng... Bây giờ, chọn ngay một phòng rộng và mang người bệnh trên xe vô ngay lập tức.

Tấm ngân phiếu ngàn lượng bạc y như một sắc chỉ của đế vương, làm cho đám “thần dân” từ quản lý đến tiểu nhị trong khách điếm cúi đầu tuân răm rắp...

Bọn chúng y như một bầy khỉ trong gánh xiếc, vừa thấy ngọn roi “ngân phiếu” là chạy loạn cả lên. Tên nào cũng muốn làm cho được một chuyện đẹp dạ “quân vương”.

Phòng, tự nhiên là phòng lớn nhất, đẹp đẽ nhất, sạch sẽ nhất. Từ chiếc giường đến chăn màn, lò sưởi, tất cả đều được thay mới nhất.

Chu Thất Thất lại ra lệnh:

- Đi mua cho ngay cho hai bộ đồ, một đàn ông, một đàn bà, mới nhất, đẹp nhất, thuê sẵn một cỗ xe lớn túc trực. Không ai được phép lãng vãng ở đây, bao giờ gọi thì lập tức đến mau, biết chưa ?

Bọn tiểu nhị rạp mình, vâng dạ lui ra.

Chỉ trong chớp mắt, tất cả đồ dùng đều đầy đủ...

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô nương thật xứng một con người hào phóng.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Của người phúc ta mà. Sao, có nóng ruột không ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Không, không... Tôi bây giờ là người của cô nương rồi. Đừng nói chi tiền bạc, mà xương thịt tôi đây, cô nương muốn lóc xẻo lúc nào cũng được nữa mà.

Chu Thất Thất gật gật:

- Biết điều vậy thì tốt lắm.

Vương Lâm Hoa cười:

- Tại hạ luôn làm cho cô nương hài lòng.

Chu Thất Thất nói:

- Được, tốt lắm. Vậy ta hỏi người điều này, ta cần người làm việc gì người có bằng lòng không ? Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời thì sinh mạng người sẽ được bảo đảm.

Vương Lâm Hoa nói:

- Bất luận cô nương sai bảo điều gì, tại hạ cũng nguyện tuân theo.

Chu Thất Thất gật đầu:

- Tốt, vậy thì, việc thứ nhất, người hãy sửa đổi dung mạo của người đi. Ta biết vật dụng để dị dung có ngay trong hộp của người đó.

Vương Lâm Hoa do dự:

- Tôi... tôi sợ. Được rồi, cô nương muốn tôi cải sửa dung mạo như thế nào ?

Chu Thất Thất nói:

- Biến thành một cô gái.

Vương Lâm Hoa sửng sốt:

- Con gái ?...

Chu Thất Thất trầm mặt:

- Sao ? Không bằng lòng à ?

Vương Lâm Hoa lật đật nói:

- Vâng, vâng... Nhưng tôi sợ không giống.

Chu Thất Thất gằn giọng:

- Giống, người vốn cũng có đôi phần giống phụ nữ rồi. Bây giờ ta giải khai huyết đạo phân nửa thân trên cho người. Mau đi.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Bây giờ cô nương bảo tôi phải biến thành một người con gái, mà người ấy phải như thế nào ?...

Chu Thất Thất nói ngay:

- Mặt trắng trắng, mày nhỏ nhỏ, vẻ mặt phải u buồn như kẻ bị đau lâu... à, à... tóc phải rối rối, biết chưa ?

Vương Lâm Hoa miễn cưỡng gật đầu.

Quả thật, Vương Lâm Hoa rất đáng được tôn là sư trong thuật dị dung, hần loay hoay một lúc là làm xong y theo lời dặn của Chu Thất Thất.

Có lẽ bản thân hần có nhiều điểm giống gái, nhất là bộ mặt non non của hần, cho nên muốn làm thành một cô gái xem chừng không khó lắm.

Cũng da mặt trắng hơi xanh, đôi mắt chân mày cũng có nhiều quyền rũ... đúng là một cô gái đẹp bị bệnh lâu ngày.

Nhìn hần, Chu Thất Thất muốn bật cười, trái lại, Vương Lâm Hoa thì lại muốn khóc...

Xem bộ áo quần mới, Chu Thất Thất cười:

- Bọn tiểu nhị tưởng là bộ này mua cho ta mặc, chứ không phải là của người.

Vương Lâm Hoa cố dần cơn tức, hần hỏi:

- Cô nương còn dạy bảo chi nữa không ?

Chu Thất Thất nói:

- Người hãy dị dung cho ta đi.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Cô nương định cải dạng như thế nào ?

Chu Thất Thất nói:

- Sửa cho ta thành một người thanh niên.

Vương Lâm Hoa sững sốt:

- Thành đàn ông ?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Phải, một người con trai, phải làm cho thiếu nữ thấy mê. Nhưng không được làm ra vẻ yếu đuối nghe. Đẹp mà hiên ngang chứ không phải đẹp uỷ mị. Biết chưa ?

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Giá tôi đừng biết thuật dị dung thì đỡ khổ hơn.

Chu Thất Thất gằn gằn:

- Nếu người không biết thì ta đã giết người rồi.

Thấy vẻ mặt hầm hầm mà lạnh ngắt của Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa phát rùng mình, hần biết Chu Thất Thất không đùa, nàng dám làm những việc động trời, nàng dám giết hần như con dế vậy...

Hần lui cúi sửa đổi dung mạo cho nàng...

Vốn là một cô gái hơi giống trai hơn gái, chỉ trừ những lúc nàng khóc thôi, do đó mà chuyện dị dung cũng không khó lắm. Chỉ cần một đôi nét trên mặt mà thôi.

Chu Thất Thất soi mặt vào trong gương, vừa tức cười vừa thích thú, nàng nói lầm thầm:

- Trầm Lăng... bây giờ nếu cần tranh một cô gái thì người phải thua ta...

Nhưng cứ nghĩ đến Trầm Lăng thì tiếng cười của nàng biến thành tiếng thở dài...

Chu Thắt Thắt đi lại cửa sổ, đứng lơ lửng nhìn về phía khoảng trời xa xa...

Thình lình nàng chợt nghe tiếng xe ngựa ồn ào từ ngoài cửa, Chu Thắt Thắt bèn xô cửa, gọi to:

- Tiểu nhị.

Gã tiểu nhị khom khom lưng cười cười chạy vào, nhưng vừa tới cửa, hấn vùng khựng lại:

- A... a... thì ra công tử đã... mạnh lại rồi.

Biết hấn tưởng mình là Vương Lâm Hoa lúc này, Chu Thắt Thắt cố nén cười:

- Mạnh rồi sao ?

Gã tiểu nhị lại khúm núm:

- Dạ dạ... tiểu nhân xin chúc mừng.

Và chợt thấy Vương Lâm Hoa nằm đắp mền, gã tiểu nhị kêu lên:

- Ủa, vị cô nương lại đau....

Chu Thắt Thắt gật đầu:

- Ủ... Ủ này, ta hỏi, trong khách điểm này có gì mà ồn ào thế ?

Gã tiểu nhị nói:

- Chẳng dấu chi khách quan, khách điểm này làm ăn cũng khá, nhưng không quá lắm như thế đâu. Nhưng không biết sao hai ngày nay khách bốn phương lại đến đông quá. Ngay gian phòng này, chúng tôi phải xoay sở lắm mới có cho công tử đó.

Chu Thắt Thắt hơi lo:

- Họ đến đây phần đông là hạng nào ?

Gã tiểu nhị đáp:

- Xem chừng như là bảo tiêu hay là quan nha gì đó... Ồi, họ lỗ mãng, ồn ào lắm chứ không như công tử, xin công tử thông cảm cho chúng tôi.

Chu Thắt Thắt gật gật, tiếp lời:

- Được rồi, không sao. Thôi, cho người ra.

Gã tiểu nhị khúm núm lui ra mà hấn cứ cảm thấy lạ lùng... Sao mà lạ quá, công tử thì lành bệnh rất mau, mà cô nương cũng ngã bệnh... cũng quá mau...

Không biết họ là ai mà lại xài tiền như nước...

Nhưng hấn không thích tìm hiểu, hấn chỉ thích mỗi món tiền thưởng trước hai mươi lượng đó thôi. Cái nghề của hấn là như thế.

Chu Thắt Thắt gài cửa lại và nói với Vương Lâm Hoa:

- Vương Lâm Hoa, trong thành này chợt đến khá đông nhân vật giang hồ, chắc có lẽ phát sinh chuyện gì đó. Người có nghe nói đến không ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Tại hạ không biết.

Chu Thắt Thắt đập mạnh lên bàn:

- Tại sao lại không biết ?

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Trong giang hồ ngày nào lại không có chuyện, có chuyện khắp chỗ, khắp nơi, tại hạ làm sao mà biết cho hết được.

Chu Thất Thất hừ hừ luôn hai ba tiếng, rồi như sức nhớ, nàng hỏi:

- Tại sao bọn Triễn Anh Tòng vừa vào Nhân Nghĩa Trang là đều chết cả ?

Vương Lâm Hoa trở mắt:

- Thật thế à ?... Nhưng tại hạ cũng đâu có biết.

Chu Thất Thất gần giọng:

- Chứ không phải thủ đoạn của người à ?

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Tại hạ bây giờ là vật trong tay của cô nương, chết sống đều do cô nương thao túng. Cô nương bảo làm gì, tại hạ tự nhiên không dám cãi, cô nương muốn hỏi gì, tại hạ dám đâu không nói. Nhưng xin cô nương đừng hỏi những điều tôi không biết... Những điều không biết thì có chết tại hạ cũng không nói được.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Được, có ngày thì ta sẽ làm cho người phải biết nói hết, nhưng bây giờ thì chưa vội.

Nàng lại xô cửa , gọi lớn:

- Tiểu nhị.

Gã tiểu nhị lom khom chạy lại, toét miệng cười:

- Công tử dạy chi ạ ?

Chu Thất Thất nói:

- Đi mượn một chiếc kiệu trần, chọn hai người khiêng cho sạch sẽ, ta sẽ đưa cháu gái ta đi một vòng ngoài phố cho thoáng gió. Biết chưa ? Mau lên.

Gã tiểu nhị nhanh nhẩu:

- Vâng, vâng... cái đó thì dễ quá.

Gã cúi rạp mình lui ra...

Vương Lâm Hoa cười nhắc nhở:

- Cháu gái ? Tôi mà làm cháu gái của cô nương thì... nghe lớn quá... Sao không nói là thư thư hay muội muội ? Hoặc bảo là “hiền nội trợ” thì có lẽ họ tin nhiều hơn.

Chu Thất Thất sùng sộ:

- Gò má người bộ hơi ngứa rồi phải không ?

Vương Lâm Hoa vẫn cố nói ráng:

- Không, không... tôi chỉ sợ người ta không tin mà....

Chu Thất Thất nói:

- Ta không bảo là cháu nội, cháu ngoại của ta là tử tế lắm rồi...

Ngừng một giây nàng lại nói tiếp:

- Bây giờ đưa người ra đường, chẳng những ta điểm vào “khí hải nang huyết” làm cho người không cử động được mà còn điểm vào á huyết người nữa. Người chịu khó ngậm cam một lúc nghe.

Vương Lâm Hoa gượng cười:

- Cô nương cứ tùy tiện chứ bảo tại hạ biết làm chi.

Chu Thất Thất nói:

- Ta muốn người biết để giữ mình. Đừng có ngờ bậy bạ. Nên nhớ, lúc nào cần ta đều có thể kết liễu sinh mạng người đấy.

Tên tiểu nhị đưa kiệu trần và hai người đàn bà khiêng kiệu đến. Chu Thất Thất đỡ Vương Lâm Hoa ngồi lên, lấy mền phủ lên lưng hắn và nàng tức cười thầm: " Vương Lâm Hoa, người đã làm cho không biết bao nhiêu người khổ sở, bây giờ người đền tội mới một phần thôi".

Wang Lâm Hoa ngồi yên như chết. Trong trí hắn có lẽ cũng ê chề lắm...

Kiệu khiêng đi trước, Chu Thất Thất lẳng lặng theo sau. Họ đi thật chậm, đúng là nhà giàu đi dạo .

Thị trấn này thật là náo nhiệt, bây giờ trời đã về chiều, dọc theo đường quả nhiên xuôi ngược khá nhiều vô lâm hào kiệt. Chu Thất Thất không nhận ra ai quen cả.

Có điều, nàng thấy vẻ mặt người nào cũng hơn hớn vui mừng, tự nhiên chuyện sắp xảy đến trong trấn này nhất định không phải là hung hiểm, không phải là chuyện lưu huyết.

Chợt thấy trong ngõ hẹp đi ra hai người, một nam một nữ.

Người đàn ông mặt đỏ hồng hào, vai hùm lưng gấu, mắt to mày rậm, mặc áo choàng màu tía, khí thế hùng dũng, hiên ngang...

Người đàn bà thì thật quá xấu, vừa lùn vừa mập, bên má lại có cục bướu khá lớn...

Giá như mà người đàn ông quá xấu thì còn đỡ, đằng này người đàn ông uy vệ hiên ngang quá, thành ra cái xấu của người đàn bà càng nổi bật. Hai người song song đi sát bên nhau trông thật là trái mắt, mọi người qua đường đều cảm thấy vừa lạ mà cũng vừa tức cười: đúng là gà hạc sánh vai.

Nhưng phần đông vô lâm hào kiệt thấy họ thì không ai lộ vẻ lạ lùng như những người khác thường. Ai ai cũng cung kính chào hỏi rất là...

Vừa thấy mặt hai người đó Chu Thất Thất giật mình...

Tại sao "Hùng Sư" Kiều Ngưu và "Xảo Thủ Lang Tâm Nữ Gia Cát" Hoa Tứ Cô lại có mặt nơi đây ?

"Hùng Sư" Kiều Ngưu vẫn đi một cách ngang nhiên, y như chuyện người ta khúm núm lễ phép là một chuyện quá thường vậy. Hoa Tứ Cô thì in như là toàn vũ trụ chỉ có một mình "Hùng Sư" Kiều Ngưu Ca mà thôi, cô ta không thèm ngó tới ai, không thèm để ý đến bất cứ chuyện gì cả.

Diện mạo tuy xấu nhưng Hoa Tứ Cô ăn vận lại hết sức trang nhã, vẻ mặt sáng rõ xem khá hơn trước, dễ coi hơn trước.

Chu Thất Thất nhận ngay được vẻ rực rỡ trên gương mặt của Hoa Tứ Cô. Nàng lạ gì sắc thái ấy chứ. Đó là sắc thái của cô gái khi đã được yêu. Nàng đã từng có vẻ mặt đó rồi, lẽ tự nhiên bây giờ không soi gương nàng cũng tự biết nó không còn nữa.

Nàng tuy có hơi lạ vì vẻ bất tương xứng của cặp này, nhưng nàng cũng mừng thầm cho họ...

Hoa Tứ Cô tuy không phải là mỹ nữ, cô ấy lại là một tài nữ mà "tài nữ" thì vẫn xứng với "anh hùng". Tự nhiên, Kiều Ngưu cũng không có gì thua thiệt.

Hai người đi ngược chiều và đụng đầu Chu Thất Thất. Họ có nhìn nàng, nhưng chỉ nhìn qua thể thôi. Dị dung thuật của Vương Lâm Hoa thật là tuyệt diệu.

Đi qua mặt rồi mà Chu Thất Thất vẫn không dần được, vẫn quay đầu ngó lại...

Nàng thấy Kiều Ngưu và Hoa Tứ Cô rẽ vào tiểu điểm "Duyệt Tân Lâu" và bây giờ người qua đường mới bắt đầu bàn tán:

- Biết ai đấy không... ? Hai người đều là nhân vật trong thất đại cao thủ uy danh hiển hách đấy nhé.

- Sao lại không biết. Trong giang hồ trừ kẻ nào đui mới không biết họ... Chỉ có điều là sao hai kẻ ấy lại...

- Xì, coi chừng đứt lưỡi đấy nghe.

Nghe họ bàn tán, Chu Thất Thất khẽ gật đầu:

- Thất đại cao thủ quả là danh vọng giang hồ, chỉ hiềm vì trong ấy lại có con sâu Kim Bất Hoán. Thật đúng là con ngựa què lại hại cả đàn kiện mã.

Nàng thoảng suy nghĩ rồi vùng bảo hai người khiêng kiệu:

- Hãy ghé “Duyệt Tân Lâu” và đỡ cháu ta lên ngồi chơi trên đó một lúc. Lúc đó đôi mắt của Vương Lâm Hoa chợt hơi đổi sắc, y như vừa gặp thấy một chuyện gì, hay một người nào, chỉ vì không nói được và không cử động được, nên cứ đành để hai mụ khiêng kiệu đỡ vào tiểu lâu. “Duyệt Tân Quán” quả là quán rượu rộng lớn vô cùng, hàng trăm thực khách ngồi vẫn choáng chưa hết chỗ. “Hùng Sư” Kiều Ngũ và Hoa Tứ Cô chọn một bàn sát cửa sổ. Rõ ràng có người thực khách mới nhường lại, vì đây là nơi tốt nhất mà thực khách lại đông, không làm sao giờ này lại trống.

Vừa bước lên lầu, Chu Thất Thất bắt gặp ngay hai cặp mắt ấy xĩa vào mình và cúi xuống nói nhỏ với nhau gì đó. Nàng làm bộ không thấy, cứ khệnh khạng tìm một bàn ngồi xuống. Vương Lâm Hoa được hai người khiêng kiệu đưa lên ngồi kế bên.

Nhìn vào bên ngoài Chu Thất Thất và Vương Lâm Hoa không giống nhân vật giang hồ, do đó nhiều người không chú ý đến họ, chỉ có bàn kế bên có người nói nhỏ:

- Không dè chuyện này làm kinh động nhiều người quá nhỉ ? Luôn cả hai vị này cũng đến đây.

Người nói câu nói đó Chu Thất Thất trông hơi quen quen, nàng lại quên không biết đã gặp nơi nào. Hắn là con người ăn sang lắm, gương mặt lại sáng láng, hàm răng trắng như ngọc, vành môi hồng nhậm như cánh hoa đào... Nghĩ mãi cũng không nhớ, Chu Thất Thất bỏ qua luôn.

Gã thiếu niên đó đang ngồi với người khác, nàng nghe người này nói:

- Chuyện này đâu phải nhỏ, đệ không chừng rồi sẽ có người đến nữa...

Gã thiếu niên mặt trắng cười:

- Đến thì tới đây chứ còn đi đâu nữa. Vừa ăn ngon vừa được nhìn mặt chủ nhân...

Chu Thất Thất cứ làm bộ lo ăn uống, nhưng nàng cố nghe ngóng.

Chung quanh... có mấy điểm mà nàng hơi lấy làm lạ...

Chuyện gì xảy ra mà lại kinh động giới võ lâm ?

Chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” này là ai ? Là ai mà nhiều người thích gặp mặt ?

Tuy cúi xuống ăn mà mắt nàng cứ âm thầm theo dõi xung quanh, nàng nhận ra thực khách ở đây, cứ mười người thì có đến tám người là nhân vật giang hồ, Cách ăn mặc của họ tuy không có gì khác thường, nhưng dáng cách, lời lẽ và nhất là đôi mắt đã nói lên điều đó.

Đám đông thực khách này xấu có, đẹp có, dáng dấp uy nghi minh mẫn cũng có, mà kẻ hung dữ cũng không phải ít. nhưng nàng xem kỹ thì không có người nào có vẻ đặc biệt cả.

Nhưng nàng hơi sững sốt, nàng vừa bắt gặp một người mà đôi mắt nàng bị thu hút ngay lập tức...

Con người này thì không có gì đặc biệt so với thực khách có mặt nơi đây. Nhưng cái bình thường của người ấy có một cái gì “không bình thường”, chính Chu Thất Thất bị thu hút bởi điểm đó, nhưng nàng không giải thích được “nó” là gì.

Người này trên dưới khoảng năm mươi tuổi, da mặt vàng như sáp, đôi mày thưa và đôi mắt nhỏ tí hí, dưới cằm có chừa một chòm râu...

Dáng cách thì giống như một lái buôn thông thường, hoặc giả một quan lại nho nhỏ hồi hưu. Lão ta chỉ ngồi một mình nhấm nháp...

Chỉ có tử lượng thì quả là không nhỏ. Nếu nói điểm khác người thì có lẽ là điểm này. Bàn của lão chỉ có hai đĩa đồ nhắm sơ sài, nhưng rượu thì đã có bảy tám hồ đã trống. Một cái lạ khác là chén uống rượu cũng đến bảy tám cái.

Một tay vâng về chòm râu, một tay bưng chén, hai mắt ti hí như đang tự tán thưởng rượu ngon...

Thỉnh thoảng lão mỉm cười, và lâu lâu cau mày gục gặt...

Số bảy tám bầu rượu không bầu nào giống bầu nào, có lẽ lão muốn thưởng thức mùi rượu nên phải dùng đến bảy tám chén để mùi rượu không lộn xộn. Vì bảy tám cái chén này cũng phân biệt khác nhau.

Xem thì lão cũng chỉ thích rượu, không ai dă động đến lão mà lão cũng chẳng dă động đến ai. Mọi người đối với lão cũng như lão đối với mọi người, những tia mắt bình thường, không có gì ác ý.

Thế nhưng không biết tại sao vừa trông thấy lão, Chu Thất Thất lại cảm thấy chán ghét và lại có hơi sờ sợ... Nàng cũng không hiểu tại sao ?

Nàng cứ phải liếc chừng lão ta, mà càng nhìn lão nhiều lần, nàng càng cảm thấy lão này sẽ gây tai họa...

Lão mắt hí này thì y như đang mắc bận cân phân mùi rượu, lão không có thì giờ để ý đến ai cả. Lão cứ nhắm nháp hết chén này sang chén nọ rồi lại gặt gù...

Chu Thất Thất thấp giọng:

- Người biết lão ấy là ai không ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu...

Ngay lúc đó chợt nghe một tràng cười từ dưới thang vọng lên lầu...

Có tiếng nói:

- Sao lâu quá cũng chưa thấy đại ca vậy ? Chà, bọn đệ khổ quá, nếu đại ca có hưởng lộc nơi nào thì cũng cho chúng đệ hay với chứ.

Có tiếng đáp:

- Hưởng lộc hưởng phúc cái khỉ khô. Cứ chạy tới chạy lui như ngựa, nếu không gặp Lương Tam thì chẳng còn biết các anh em ở đâu mà tìm nữa.

Chưa thấy người, chỉ nghe thôi, Chu Thất Thất mừng lộ ra ngoài mặt, trái lại, Vương Lâm Hoa thì khẽ cau mày...

Vì tiếng nói giọng cười đó là khẩu khí Hùng Miêu Nhi, và họ lên lầu. Cả một đám hán tử ngang tàng đang vây quanh, thiếu điều muốn đội hất một người đi lên, đó là một gã thiếu niên da mặt hồng hào, bóng láng: Hùng Miêu Nhi.

Đám tiểu nhị nhìn nhau cau mày khó chịu...

“Duyệt Tân Lâu” là một quán rượu sang, từ lâu nay thực khách đều là tay hào phú, hoặc giang hồ hào kiệt, thế tại sao bữa nay bọn lưu manh du đảng này lại dám mò lên đây ?

Hai tên tiểu nhị đưa mắt cho nhau, một tên đi ngay lại đón đầu Hùng Miêu Nhi, một tên đi lòn ra sau lưng.

Chu Thất Thất bắt đầu thích chí, nàng biết sẽ có chuyện hay. Bên hông Hùng Miêu Nhi vẫn đeo chiếc bầu lủng lẳng, đôi mắt tròn xoe của hắn đảo chung quanh và miệng cười toe toét.

Gã tiểu nhị bắt đầu xằng giọng:

- Xin lỗi, bàn đã đầy hết, xin các vị cảm phiền sang quán khác.

Đôi mắt xếch ngược của Hùng Miêu Nhi khẽ nhướng lên:

- Thế còn mấy bàn trống bên kia ?

Gã tiểu nhị đáp:

- Đã có người dẫn trước.

Một gã cao lớn đi cạnh Hùng Miêu Nhi bắt đầu sôi máu:

- Ai dẫn ? Người nào dẫn ? Người coi thường chúng ta à ? Uống rượu thì trả tiền, có bạc thì tiếp rượu chứ.

Gã tiểu nhị cười nhạt:

- Có bạc sao không thể sang quán khác ? Cho rằng còn có bàn trống đi, nhưng hôm nay không bằng lòng cho các người ăn uống ở đây thì sao ? Cấm người à ?

Thật là lời lẽ khinh bạc trắng trợn, gã cao lớn nắm tay tạt mạnh...

Nhưng tên tiểu nhị này cũng có đôi miếng, hấn hạp xuống tránh khỏi, và liền theo một đám tiểu nhị tràn vào ẩu đả...

Chỉ mới qua lại mấy quyền, thành linh cả đám tiểu nhị lực lưỡng thi nhau ngã xuống, có một số văng tuốt xuống lầu. Chu Thất Thất vỗ tay khẽ nói:

- Ngón của mèo hoang đấy nghe.

Hào kiệt của “Duyệt Tân Lâu” lúc đầu không để ý, họ cho đây là chuyện xung đột thường lệ của đám tiểu nhị và bọn du đảng địa phương, nhưng bây giờ thì họ bắt đầu kinh ngạc, bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía Hùng Miêu Nhi...

Y như không có chuyện gì xảy ra, Hùng Miêu Nhi cứ cười hì hì:

- Bọn mình cứ lại bàn ngồi, nếu không có ai tiếp thì mình lại đi tìm rượu uống. Bữa nay nhất định là ăn uống ở đây thôi.

Các đại hán reo lên:

- Đúng, đại ca nói đúng.

Gã thiếu niên mặt trắng ngồi kế bên bàn Chu Thất Thất nói nhỏ:

- Khá, thủ pháp thật là vững vàng.

Một người khác nói:

- Thủ pháp tuy khá nhưng ở đây thì chỉ sợ nuốt không trôi đâu.

Ngay lúc đó, từ phía sau trường phòng, có mấy người đi ra, Hùng Miêu Nhi cũng thấy nên vội vàng đứng lại...

Không khí từ lâu vùng nín lặng...

Vừa rồi Chu Thất Thất định đánh cuộc với người mới nói là “Hùng Miêu Nhi nhất định không thua”, nhưng kịp thấy mấy người từ sau trường bước ra, sắc mặt nàng vội biến... Nàng cơ hồ muốn đứng lên nhưng lại cố dằn ngồi xuống...

Gã thiếu niên mặt trắng ngồi cạnh Chu Thất Thất lại khẽ nói:

- Ủa, sao bữa nay hấn lại đến đây ?

Người cùng ngồi nói:

- Lạ nhỉ, hấn tuy là chủ nhân, nhưng suốt năm chỉ đến một đôi lần, không dè hôm nay lại có hấn ở đây nhỉ ?

Gã thiếu niên mặt trắng nói:

- Hấn có mặt nơi đây thì sợ e gã mang bầu rượu ấy mệt đấy.

Người mà họ nói, người mà họ gọi là “hấn” đã đi ra, còn sáu bảy người nữa thì xoay quanh như hộ vệ...

Con người này có một vóc mình trung trung chứ không cao lớn, nhưng khá nhiều khí phách. Quần áo cũng bằng hàng thường thôi nhưng cắt may vừa vặn quá thành ra trông cực kỳ đẹp mắt.

Niên kỷ của hắn không lớn nhưng cũng không nhỏ lắm, nước da ngăm ngăm, đôi mắt không to nhưng thật là có thần.

Hắn có chùm râu mép, bộ râu được cắt xén thật sắc, làm cho bộ mặt nghiêm trang của hắn thêm chút phong lưu.

Nói chung từ đầu đến chân, con người này có một sắc thái vừa đường hoàng vừa mạnh mẽ, bất quá ai nhìn qua cũng không dám khi dễ.

Trên mình hắn không có vật trang sức nào đáng tiền, nhưng bất cứ ai trông vào cũng thấy ngay hắn là một tay hào phú...

Hắn xuất hiện là lập tức thu hút mọi người, dù quen mặt dù không, họ đều xì xào bàn tán...

- Chắc gã đeo bầu này nguy quá.

- Thật là xui cho hắn hết cỡ nhỉ ?...

Hùng Miêu Nhi thì vẫn tươi cười như không, đôi mắt tròn xoe của hắn cứ nhìn chằm chập vào người chủ nhân “Duyệt Tân Lâu”. Mặc dù thấy tia mắt sắc như dao của người ấy nhưng hắn vẫn không nhìn lệch. Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” vừa đi ra vừa vẫy tay chào những người quen biết và nói lớn:

- Bằng hữu từ xa đến, đệ đáng lý phải sớm ra chào, chỉ vì...

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Chỉ vì sợ bằng hữu làm khách mất tiền, cho nên trốn trong phòng không dám ló ra.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” giả bộ không nghe, cười nói lớn:

- Nếu bọn tiểu nhị có gì sơ xuất, xin chớ vị tha thứ...

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Sơ xuất thì chẳng nói chi, chứ hỗn láo thì không tha thứ được.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” cứ nói lảng:

- Xin chớ vị cứ vui vẻ uống rượu...

Hùng Miêu Nhi cứ tấn vô:

- Đánh lộn rầm rầm thì làm sao vui vẻ uống rượu được chứ.

Mỗi một câu chưa dứt là bị Hùng Miêu Nhi bẻ ngay, thế mà vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” vẫn không tỏ ra chút gì giận dữ, chỉ nhẹ nhàng dời đôi mắt qua phía Hùng Miêu Nhi... Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Ngó gì ? Có quen không ?

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” đáp:

- Rất lạ, hoàn toàn xa lạ.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Quen hay không quen cũng đánh.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” cười:

- Huynh đài muốn chi thì khó, chớ đánh nhau thì rất dễ, chỉ hiềm vì ở đây là chỗ quý vị bằng hữu cao minh đang vui, có lẽ chúng ta nên xuống phía dưới...

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Không người xem thì đánh nhau có thú gì.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” hơi đổi sắc:

- Như thế huynh đài định quyết làm bề mặt tôi à ?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Người bề mặt ta thì ta bề lại.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” cười sảng sặc:

- Được, ta là...

Hùng Miêu Nhi khoát tay:

- Khỏi, chuyện chi lại muốn nêu danh hiệu ? Ta đã định bề mặt người, thì cho dù là ai ta cũng bề, nêu danh hiệu ra đâu có cái tác dụng khỉ mốc gì.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” hơi giận:

- Cứng, quả là một thiếu niên khá cứng.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Ai không chạm ta, ta không hề chạm họ, nhưng nếu kẻ nào đụng vào ta thì tính mạng thật không đảm bảo.

Hai gã đại hán áo đen hầu cận của chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” không còn dằn được nữa, cả hai xốc tới, một vùng tay quát lớn:

- Ngã này.

- Ngã này....

Quả thật, tiếng hét vừa nổi lên là bóng người ngã xuống...

Nhưng không phải là Hùng Miêu Nhi mà chính là hai gã áo đen hầu cận chủ nhân “Duyệt Tân Lâu”.

Hai gã áo đen võ công chẳng những không phải tầm thường mà quyền thế tung ra vừa nhanh vừa mạnh, đã thế mà hai người lại ở hai bên tấn công theo thế gọng kềm, chiêu thức chéo ngang cực kỳ hung hãn.

Hùng Miêu Nhi hơi rùn tay xuống, hai tay kéo ngang qua, hai cánh tay như sắt nguội của hắn làm cho hai đại hán toàn thân tê điếng...

Đà tay chưa hết, Hùng Miêu Nhi bắt cứng cánh tay một gã, kéo xoay mình lại nhấc bổng lên không, rồi thuận thế hất nhẹ một cái, cả xác thân tám chín nười cân của gã như con diều đứt dây bay tuốt xuống lầu.

Quần hùng nơi “Duyệt Tân Lâu” buông chén bẻ ngo trở mắt, luôn cả “Hùng Sư” Kiều Ngũ và Hoa Tứ Cô cũng xô ghế nhổm lên, họ muốn xem rõ mặt gã thiếu niên

mang bầu rượu... Đám anh em của Hùng Miêu Nhi vỗ tay hoan hô như sấm, chỉ riêng có lão già ti hí mắt vẫn ngồi nhắm nháp như không...

Hùng Miêu Nhi nhìn vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” hất mặt mỉm cười:

- Sao ? Được không ? Giờ thì đến lượt người rồi.

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” không trả lời, hắn cởi áo choàng xếp lại, từ từ trao cho gã hầu cận, hắn làm rất thông thả và lại cũng thông thả tiến lên.

41. Đường Đời Ngắn Hẹp

Đứng trước một địch thủ mà đã có phần ước lượng được tài sức, thế mà vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” lại trầm tĩnh đến lạnh lùng, chứng tỏ đã nắm chắc được phần thắng trong tay. Nhiều người đã phải vì Hùng Miêu Nhi

mà lo ngại...

Thế nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn cười rởn rảng:

- Muốn đánh thì cứ việc nhào vô đánh chứ mời thỉnh cái quái gì? Cái thứ trò khệnh khạng để tỏ ra mình là bậc “đại nhân”, bậc “hào kiệt” đó thì lờ được ai? Rốt cuộc thì cũng đập đầu đổ máu với nhau mà ở đó làm tuồng khách sáo!

Câu nói đốp chất thật là rất mặt, thế mà vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” vẫn tỉnh khô, hấn vòng tay:

- Xin mời!

Hùng Miêu Nhi rùng vai:

- Sao lại cũng cứ cái mừng ấy hoài vậy? Ta đã bảo rồi kia mà. Ai đụng tới ta, ta sẵn sàng đụng lại, người không đánh ta thì ta đâu phải là quân hiếu chiến!

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” gặng lại:

- Người không chịu ra tay à?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Từ xưa đến nay cùng người giao đấu, ta chưa từng ra tay trước bao giờ!

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” cau mặt:

- Thật đấy à?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ta rất ít nói chơi. Đây, bây giờ ta đứng đây, từ trên xuống dưới khắp châu thân ta người cứ xem chỗ nào ưng mắt thì cứ việc nhắm ngay chỗ đó!

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” đảo mắt từ trên xuống dưới rồi bước trái qua lấy chiếc áo choàng từ trên tay tên bộ hạ, xỏ nhẹ ra và chậm rãi mặc vào...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Sao? Sao thế?

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” nói:

- Tại hạ từ xưa đến nay cùng người giao đấu, cũng chưa từng ra tay trước bao giờ. Ngày nay gặp huynh đài cũng thế, kể như cuộc giao đấu bất thành.

Và hấn vòng tay lại quay tròn bốn phía:

- Chư vị anh hùng cứ tự nhiên vui vẻ dùng trọn tiệc, hôm nay cho đệ được xin lãnh phần chi tất cả.

Hấn chào một lần nữa rồi quay bước trở vô...

Thật là một chuyện ra ngoài ý nghĩ mọi người, chẳng những Hùng Miêu

Nhi sững sốt, mà tất cả thực khách cũng đều trơ mắt nhìn nhau ngơ ngẩn.

Tâm lý của quần hào ai cũng đều muốn cuộc giao đấu diễn ra, vì họ biết cả hai đều là tay kiệt liệt, chẳng những giỏi võ công, mà thái độ của họ, lại đều là quân tử, trận đấu nếu diễn ra sẽ rất hào hứng vô cùng. Thế nhưng bây giờ mọi người đều thất vọng. Thất vọng nhưng lại không buồn. Vì riêng đây là cuộc đụng độ không bằng võ công mà lại bằng thái độ thật là hi hữu.

Chỉ riêng Chu Thất Thất, nàng thở dài một hơi nhẹ nhõm. Vì đối với nàng cuộc giao đấu nếu diễn ra, bất cứ kẻ nào thắng bại nàng cũng đều không thích.

Bây giờ lòng nàng vừa hân hoan mà cũng vừa tức cười: “Rõ ràng hấn vẫn như xưa, khi chưa nắm chắc phần thắng trong tay thì nhất định hấn không bao giờ chịu đánh”!

Trước đây mấy ngày, toàn tửu lầu rộng lớn lầu lạng im thin thít, một cây kim rơi cũng dễ dàng nghe thấy, bây giờ thì trái lại, như một bầy ông võ tổ, thiên hạ đua nhau nói ôm xôm...

Có nhiều kẻ vui cười thích ý, có nhiều người đua nhau nghị luận thái độ anh hùng, mà cũng có nhiều người còn âm ức vì chưa được xem mãn nhãn.

Nhưng dù gì, vấn đề ăn uống cũng sôi nổi hơn cả. Nhất là được một bữa tiệc mời trong một tửu lầu danh tiếng, rượu ngon mà món ăn lại vừa miệng vô cùng.

Hùng Miêu Nhi và các anh em của hắn tự nhiên là chọn bàn ngồi xuống, và lẽ tự nhiên là khỏi cần gọi, rượu thịt đã được đưa tới đầy bàn.

Chu Thất Thất đảo mắt một vòng, rồi vụt đứng dậy nhìn gã thiếu niên mặt trắng ngồi gần bên, nàng vòng tay mỉm cười:

- Xin mời!

Gã thiếu niên mặt trắng hơi lúng kúng, nhưng rồi gã cũng đứng lên đáp lễ: - Không dám, xin mời!

Thấy dáng sắc ngơ ngác của hắn, Chu Thất Thất cố nhin cười nói tiếp:

- Dám thỉnh huynh đài sang đây cùng với đệ làm quen một chén, phỏng có nên chăng?

Gã thiếu niên ngập ngừng:

- Vâng... vâng... nhưng huynh đài còn có... “bửu quyền” không biết đệ như thế có là quấy nhiễu chăng? Hắn muốn ám chỉ Vương Lâm Hoa, nhưng hắn chưa biết “họ” là gì với nhau, nên hắn dùng đại hai tiếng “bửu quyền”, kể ra thì hắn cũng khá lạnh. Chu Thất Thất lại càng cố nhin cười:

- Không can chi, y cũng không phải cô nương chi, cũng không thêm hay mợ gì, y căn bản cũng không phải là phái yếu.

Lạ chưa, gã thiếu niên nhìn “cô gái” Vương Lâm Hoa mà đâm ngơ ngác. Y không phải cô nương... cũng không phải là phái yếu, thế thì hắn là... phái gì? Hắn khẽ liếc Chu Thất Thất, không lẽ người thiếu niên này lại... lên cơn. Nhìn bộ điệu của hắn. Chu Thất Thất muốn gặp người xuống cười một trận cho đã, nhưng nàng cố nhin bằng lối căn môi gần rướm máu, và rần lăm mới nói được:

- Tiểu đệ muốn nói cô cháu đây tuy là gái, nhưng tính tình của nó thì lại giống y là... đàn ông. Vậy huynh đài cũng đừng ngại chi, xin mời sang đây đối ẩm cho vui mà!

Gã thiếu niên bật cười:

- À... thì ra là thế...

Hắn lại liếc liếc Chu Thất Thất, và cảm thấy gã “thiếu niên” này, cho nên cuối cùng hắn vòng tay mỉm cười:

- Đã thế tiểu đệ xin mạn phép vậy!

Hắn đi vòng qua ngồi xuống bàn Chu Thất Thất, hai người nâng chén đầu tiên... Chu Thất Thất cứ nhìn gã thiếu niên không chớp, nhìn đến nỗi gã phải cuối đầu áp ứng:

- Không... không biết huynh đài có... chi không?

Chu Thất Thất cười:

- Tiểu đệ thấy huynh đài như là quen quá, nhưng không nhớ là gặp ở đâu?...

Gã thiếu niên hỏi lại:

- Chẳng hay huynh đài danh tánh là chi?

Chu Thất Thất nói:

- Tại hạ tên Trầm Lăng!

Gã thiếu niên nhướng mắt kêu lên:

- Huynh đài là... là Trầm... Trầm huynh?

Nếu bình thường thì có lẽ Chu Thất Thất đã bật cười vì cái lối nói kỳ cục của gã, nhưng vì gã nói quá lớn làm cho nàng hết hồn sợ bọn Kiều Ngũ nghe, cũng may vì người ta nói chuyện quá ồn ào cho nên không ai để ý....

Nàng thở phào một tiếng và cười:

- Huynh đài đã có biết... biết đệ à?

Lại thêm một câu hỏi ngớ ngẩn không kém câu hỏi của gã thiếu niên vừa rồi, nhưng gã không để ý....

- Đệ thì chưa gặp Trầm công tử, nhưng đại danh của công tử thì đệ đã nghe nhiều...

Chu Thất Thất cười:

- Huynh đài khen cho, chứ thật thì đệ có danh chi đâu!

Gã thiếu niên sửa giọng nghiêm trang:

- Tuy Trầm công tử là người không chuộng thanh danh, nhưng sự thật thì ai ai cũng đều nói công tử là nhân vật đệ nhất giang hồ hiệp nghĩa. Chính đệ có một số bạn thân cũng đều nói thế. Hôm nay gặp được công tử, thật là đệ lấy làm vinh hạnh vô cùng! Tuy đang giận Trầm Lăng thấu xương, nhưng không hiểu tại sao khi nghe khen hân thì nàng cảm thấy hả dạ hả lòng hết sức. Nàng cười và nói giọng khiêm nhường:

-Ồ... huynh đài quá khen... à, chẳng hay huynh đài quý danh là chi nhỉ?

Gã thiếu niên nói:

- Đệ tên là Thắng Huyền!

Chu Thất Thất hỏi:

- À... có phải đây là công tử của Thắng Gia Bảo chăng? Thắng Huyền nói:

- Vâng, tôi là Thắng Vinh!

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Thảo nào mà trông mặt quen quá. Huynh đài thật giống lệnh huynh như đúc. Vậy mà đệ tưởng đã gặp huynh đài ở đâu. Thắng Huyền hỏi:

- Như vậy Trầm công tử có biết anh tôi à?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Vâng, có biết...

Thắng Huyền lộ vẻ mừng:

- Tiểu đệ vì đi tìm gia huynh cho nên mới đến đây... Trầm công tử đi nhiều chắc có lẽ có nghe nhiều tin tức anh tôi?

Chu Thất Thất giật mình... Nàng chợt nhớ vụ đâm Triễn Anh Tông bị chết ở Nhân Nghĩa Trang... mà Thắng huynh rất có thể cùng chung trong số đó...

Cũng may nàng giữ được bình tĩnh:

- Vâng, tháng trước đệ có gặp lệnh huynh, nhưng sau đó lệnh huynh đi về hướng nào thì đệ không rõ!

Thắng Huyền thở dài:

- Anh tôi đi khỏi Bảo nay đã nửa năm rồi, không có tin gì về cả. Cha mẹ tôi trông ngóng hết sức, vì thế mà tiểu đệ phải đi tìm.

Chu Thất Thất lật đật nói lảng ra:

- Hôm nay quần hào tụ tập tại đây chắc có chuyện chi lớn, thế huynh đài có biết chuyện chi không? Thắng Huyền nói:

- Đây cũng đáng là gọi một chuyện lớn... vì ngôi Bang Chủ Cái Bang bỏ trống quá lâu rồi, cho nên môn đệ Cái Bang gởi thiệp mời bằng hữu giang hồ đến đây dự lễ tuyển chọn người lãnh đạo của họ.

Chu Thất Thất gật gù:

- À... té ra là chuyện ấy!

Nàng liếc khẽ Vương Lâm Hoa, vì chuyện Cái Bang này có liên hệ đến hần, bất chợt nàng thấy tia mắt của Thắng Huyền cũng đang liếc Vương Lâm Hoa...

Thật sự thì không phải mỗi một lần này, mà gần như mỗi câu nói dù vui dù buồn, hần đều khẽ liếc về “cô gái” đồng bàn này.

Bộ mặt thật của Vương Lâm Hoa vốn đã đẹp trai, bây giờ lại cải trang thành gái lại càng có nhiều nét khá hấp dẫn hơn nữa. Nhất là đôi mắt của hần, thật là đôi mắt có hồn... thêm vào đó là giữa lúc hần đang dở khóc dở cười, đôi mắt của hần u u oán oán, lại càng thu hút mấy chàng trai đa cảm...

Cũng là “giống đa tình” cho nên Thắng Huyền bất giác đôi mắt đỏ làm cho tâm thần lơ lảo... Giá mà hoàn cảnh cho phép, có lẽ Chu Thất Thất đã gặp mình xuống cười vỡ quán, bởi vì chưa có chuyện nào để cười như thế...

Và nàng vụt hỏi:

- Thắng huynh, anh trông cô cháu gái tôi đây như thế nào?

Bị hỏi thành linh, như bị bắt cắp, Thắng Huyền đỏ mặt:

- A... a... tôi... tôi...

Thấy hần bị lúng túng nói không ra tiếng, Chu Thất Thất cố nhịn cười:

- Cô cháu gái tôi tuổi cũng đã khá lớn lắm rồi, nhưng còn dòm cao lắm, cho nên đến bây giờ vẫn ở không đây... Nếu có dịp nhờ huynh đài lưu ý dùm cho nhé!

Thắng Huyền lại đỏ mặt, một hồi lâu hần tập trung can đảm hỏi đại:

- Dạ... chẳng hay lệnh... lệnh muội đây có ý chọn người như thế nào ạ?

Chu Thất Thất mỉm cười:

- Thứ nhất là thiếu niên anh tuấn, thứ hai là xuất thân từ một thế gia phiệt duyệt, thứ ba à...à... thứ ba thì người đó phải có một vóc dáng như... phải rồi phải có một vóc dáng cỡ... cỡ Thắng huynh là được!

Y như bị quăng ra ngoài tầng không khí. Thắng Huyền chơi với thót cả ruột gan, không làm sao kiềm nổi, hần khẽ liếc Vương Lâm Hoa rồi lại cuối đầu đỏ mặt.

Vương Lâm Hoa thì tức muốn nổ tròng con mắt, giá mà được có lẽ hần bứt luôn cái lưỡi của con gái quỷ ma này, và hần đâm bực lầy tới Thắng Huyền, hần muốn móc luôn hai tròng của thằng con nít búng ra sữa mà đã sớm mê gái này!...

Chu Thất Thất cứ sùng sục trong bụng mà lại không dám cười, nín riết nước mắt muốn chảy ra...

Chợt nghe có tiếng người kêu lớn:

- Trầm Lăng... Trầm công tử!

Chu Thất Thất giật mình đánh thót, nàng ngẩng đầu va vào cây cột tá hỏa tam tinh... Nàng ngẩng đầu theo hướng tiếng kêu, thấy Kiều Ngũ đang vén màn cửa sổ vừa ngoác vừa gọi tên Trầm Lăng...

Lập tức Hùng Miêu Nhi đứng dậy lao ra cửa sổ...

Thắng Huyền trở mặt:

- Ủa, Trầm công tử ở đây... còn Trầm công tử nào mà họ kêu ngoài ấy?

Chu Thất Thất đáp liêu:

- A... a... tôi đâu có biết! Thăng Huyền nói:

- Coi chừng... coi chừng... hay là có kẻ trùng tên trùng họ?

Chu Thất Thất được trợn vỏ tay:

- Phải rồi, trong thiên hạ thiếu gì người trùng tên trùng họ!

Nàng biết thế nào Hùng Miêu Nhi ra là sẽ kéo Trầm Lãng lên, nên đôi mắt cứ đăm đăm nhìn ra chỗ cầu thang, tim thì cứ nhảy đùng đụp, cơ hồ muốn nhảy ra ngoài... Lòng nàng bây giờ thật khó nói, kinh sợ, vui mừng hay oán hận...?

Chính nàng cũng không biết được lòng nàng?

Quả thật chỉ một phút sau, từ dưới thang lầu đã nghe tiếng Trầm Lãng vừa đi lên vừa nói:

- Sao Hùng huynh thấy hay thế? Quả thật đúng là mắt mèo đó nghe!

Hùng Miêu Nhi cười:

- Đâu có, người khác thấy trước rồi đệ mới chạy ra đây!

Chu Thất Thất bậm môi nắm cứng hai tay ngó đăm đăm ra phía cầu thang...

Thật là oan gia, không biết nợ nần mấy kiếp mà lần quẩn rồi cũng gặp.

Đôi mắt chột nàng như mù mù...

Nàng thấy lộ lên cái đầu, cũng mái tóc bông bênh... nàng thấy đôi mắt, cũng vẫn đôi mắt sáng quắc soi thấu lòng người... nàng thấy cái miệng, cũng vẫn với nụ cười xiêu hồn lạc phách... cái cười ác hại, cái cười làm cho nàng điều đứng, chơi vui...

Nàng nắm cứng bàn tay, nhưng vẫn như sốt rét... Nàng muốn xông lại dấn vào miệng Trầm Lãng để cho nụ cười... dễ ghét ấy tắt mất đi rồi!

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi cặp kè đi lên. Vắng mặt Kim Vô Vọng.

Chu Thất Thất chỉ ngó một mình Trầm Lãng, còn những người khác có mặt kể như không có...

Mà không phải chỉ riêng gì nàng, thực khách nơi đây y như cũng nhìn một mình Trầm Lãng mà thôi...

Luôn cả lão mắt hí, một người mà vạn vật y như không có dưới đôi mắt ấy, bây giờ cũng theo chiều biến đổi...

“Hùng Sư” Kiều Ngũ bước ra cười lớn:

- Sao? Trầm công tử còn nhận ra Kiều mỗ không?

Trầm Lãng kêu lên:

- A... Kiều đại hiệp, thật là hạnh ngộ hạnh ngộ!

Hùng Miêu Nhi cười:

- Đó, vị này thấy Trầm huynh trước nhất đó!

Kiều Ngũ cười:

- Phải rồi, và vì thế mà Trầm công tử phải ngồi bàn tôi đây nhé Hùng Miêu Nhi.

- Tính bắt cóc hay sao đây?

Không riêng gì Trầm công tử đâu, mà luôn cả huynh đài nữa đây. Hồi này giờ không biết làm sao mà quen được. Bây giờ đã là bạn Trầm công tử thì may quá!

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Được rồi, xin sang bàn Kiều đại hiệp vậy. Bữa nay là “rượu mời” mà, ngồi đâu cũng được. Chỉ có điều mấy anh em của đệ đây ngưỡng mộ Trầm huynh lâu rồi, xin cho kính trước một chung đã!

Kiều Ngũ cũng cười:

- Một chung thôi à? Rượu mời mà hà tiện thế!

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Đúng rồi, đúng rồi... “thiên bôi thiếu” mà!

Không khí tiểu lầu vụt sôi động lạ thường, cả đám người đứng lên tranh nhau mời rượu, tiếng cười tiếng nói vang dậy gần muốn sập lầu.

Chu Thất Thất vụt đứng lên vỗ bàn đánh rầm một tiếng:

- Đưa nữ điệt của ta xuống!

Hai người khiêng kiệu lật đật chạy lại...

Thắng Huyền trở mắt:

- Huynh dài đi sao?

Chu Thất Thất vùng vằng:

- Diệu hạnh bọn này thật xốn mắt quá!

Thắng Huyền hơi sững sốt, vội hỏi:

- Chẳng hay Trầm công tử ngụ nơi đâu?

Chu Thất Thất trả lời cho qua chuyện:

- À... ngụ ở khách điểm lớn nhất đằng kia!

Và không thèm chào hỏi một ai, nàng vẫy tay cho người khiêng kiệu đỡ lấy Vương Liên Hoa.

Nàng bước những bước gần như muốn dậm cho sập cả cho rồi, chứng tỏ trong lòng đang bức tức lắm. Nhưng bức tức cái gì thì chính nàng cũng không giải thích được! Thắng Huyền đứng trông theo lẩm bẩm:

- Trầm công tử tình tình thật là lạ...

Sực nhớ Trầm công tử này đã đi rồi, nhưng hãy còn một “Trầm công tử” đang có mặt. Thắng Huyền vội quay mặt lại... Lúc này thì vị “Trầm công tử” này đã uống ngót hai chục chén rồi. Quả đúng là tay tửu lượng có hạng. Ngót hai chục chén mà sắc mặt Trầm Lăng vẫn như không!

Bao nhiêu con mắt trong tiểu lầu đều dồn hẳn vào chàng, có kẻ vì hiếu kỳ, có kẻ ngưỡng mộ, lẽ tự nhiên cũng có người ganh tị... Phần Trầm Lăng thì vẫn lạnh băng băng...

Bất cứ ai nhìn bằng cách nào, chàng cũng không để ý. Đối với những tia mắt nhìn ác cảm, chàng vẫn không thấy chán ghét. Đối với những ánh mắt cảm tình, chàng cũng không đặc ý...

Vô luận trong hoàn cảnh nào, vô luận đã uống bao nhiêu rượu, mặt chàng vẫn tỉnh bơ.

Có thể làm cho thần trí mình luôn thanh tỉnh, đó là một chuyện làm cho nhiều người khâm phục. Nhưng thật ra thì đó lại là điều bất hạnh cho người giữ được thần trí đó, bởi vì sự đau khổ dày vò không có ngõ thoát ra, tự nhiên nó sẽ lắng đọng trong lòng một sự lắng đọng có thể làm cho một người có thể từ từ héo hắt.

Nhìn sự sáng khoái cõi mở của Hùng Miêu Nhi, Trầm Lăng chợt nghe thèm muốn. Bởi vì một con người như thế mới có thể gạt bỏ tất cả ra ngoài để hưởng trọn niềm vui...

Dưới mắt chàng bây giờ tất cả đều vui, nhưng trong lòng chàng vẫn cứ chập chờn của những gì đau khổ...

Những Chu Thất Thất... Bạch Phi Phi... Kim Vô Vọng...

Chu Thất Thất đi rồi. Chàng không biết nàng sẽ đi về đâu?

Chàng đã đuổi nàng đi nhưng trong lòng chàng cứ mãi vì nàng mà lo lắng...

” Tình đến mặn nồng, tình trở lạt ”. Chàng không đối với nàng như thế, trong cái vô tình ham súc nặng tình...

Còn Bạch Phi Phi?

Một cô gái đơn côi đau khổ. Cuộc đời nàng y như là sinh ra để chịu thiệt thòi đau khổ, chứ không phải để hưởng niềm vui!

Tuy đối với chàng, nàng không có mối dây liên hệ buổi đầu, nhưng vận mệnh của nàng, trong cái vô tình, đối với chàng có nhiều ràng buộc. Y như là một chuyện đã có sẵn an bài. Ngay bây giờ, nếu nàng có mệnh hệ nào, thì chính chàng là kẻ nặng mang trách nhiệm.

Và cuối cùng là Kim Vô Vọng.

Người bạn tri kỷ cuối cùng cũng đã đi rồi.

Hắn ra đi bằng một quyết tâm. Và con người đó một khi đã quyết tâm thì không có gì ngăn cản được.

Trầm Lãng đã biết sự quyết tâm ấy. Chàng không cản mà chỉ hỏi:

- Kim huynh đi đâu? Và sẽ làm gì?

Kim Vô Vọng không trả lời. Nhưng câu trả lời ấy Trầm Lãng đã tự biết trong tiềm thức.

Hắn không bằng lòng đem chiếc thân tàn phế để làm bận bịu một người bạn đang có nhiều trách nhiệm.

Hận thù của hắn, phải do chính tay hắn rửa. Cho dù thân có tàn phế, nhưng nhiệt huyết vẫn còn. Thân tuy tàn phế, nhưng tinh thần chưa phế.

Hắn phải hành động, trước khi hành động hắn có một sự chuẩn bị kinh người.

Trầm Lãng không ngăn cản. Chàng chỉ đứng lặng nhìn theo mớ tóc phát phơ xập xòa trong gió của người bạn thâm giao, mỗi phút một xa dần...

Tất cả những hình ảnh đó, tất cả tâm tư đó, cô đọng bằng một cái mỉm cười. Không một ai thấy được, chỉ riêng Trầm Lãng “Một mình biết cho mình mà thôi!”

Tiếng cười, tiếng nói, lại cứ ồn ào vang dội cả “Duyệt Tân Lầu”!

Hùng Miêu Nhi vỗ tay cười lớn:

- Hay lắm, Trầm Lãng, anh đã cùng thiên hạ cạn chén cả rồi, bây giờ tới phiên đệ. Ba chén lớn nghe... Hôm nay may được anh đây, hãy cho một bữa trời nghiêng đất sụp đi!

Trầm Lãng mỉm cười:

- Thật tôi cũng không ngờ hôm nay tại đây gặp được Hùng huynh!

Hùng Miêu Nhi vụt hỏi:

- Còn Chu cô nương đâu? À, còn Kim đại ca đâu?

Trầm Lãng lặng lẽ nâng chén:

- Hãy để sau. Chuyện còn dài!

Hùng Miêu Nhi không hỏi nữa. Hắn biết đã có chuyện không vui, và hắn không muốn động đến những chuyện không vui ấy...

“Hùng Sư” Kiều Ngũ hỏi:

- Trầm công tử đến đây có phải cũng đã nhận được thiệp mời của Cái Bang?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Không, tình cờ thôi... cho đến đêm qua đệ mới nghe chuyện này, và nghĩ đây là cơ hội tốt, cho nên dù không được mời nhưng đệ cũng cứ đến. Đến để làm khách không có... giấy mà!

Kiều Ngũ cười:

- Sao lại có chuyện khách có giấy và khách không có giấy? Kỳ hội của Cái Bang mà được sự có mặt của Trầm công tử là rạng mặt nở mày cho họ lắm chứ. Tứ Cô có phải thế không?

Hoa Tứ Cô cười duyên:

- Trầm công tử đến đây, người hân hoan nhất có lẽ là Kiều ca đấy... Từ lúc ở Nhân Nghĩa trang đèn giờ, Kiều ca luôn luôn hoài niệm Trầm công tử đấy.

Liếc thấy Kiều Ngũ và Hoa Tứ Cô rất thân thiết với nhau, Trầm Lăng vội vàng nâng chén:

- Tiểu đệ xin kính nhị vị ba chung!

Hoa Tứ Cô bắt giác ửng hồng đôi má...

Kiều Ngũ cất giọng hết sức tự nhiên:

- Hay lắm, Tứ muội, chúng mình hãy cạn ba chung.

Trầm Lăng nói:

- Đúng là một người đàn ông đầy đủ hạnh phúc, đầy đủ thông minh...

Kiều Ngũ nhướng mắt:

- Đâu có chi mà Trầm công tử gọi là thông minh?

Hoa Tứ Cô cười:

- Trầm công tử nói thông minh là nói anh không chọn người đẹp mà lại chọn một người quá xấu như tôi... Sự thật thông minh như thế còn quá hơn... ngu nữa!

Kiều Ngũ ngó Hoa Tứ Cô dịu giọng:

- Một chuyện làm có thể gọi là thông minh nhất trong đời tôi là tôi đã chọn tứ muội. Chỉ có kẻ thông minh mới thấy cái đẹp của tứ muội... và kẻ thông minh nhất ấy lại là Trầm công tử. Lời nói vừa rồi của công tử là một lời nói xuất phát từ sự chân thành, chứ không phải lời tăng bốc xã giao đâu.

Hoa Tứ Cô nở một nụ cười thật hiền hòa:

- Đa tạ lòng tốt của cả hai người!

Vốn rất lấy làm lạ về việc chọn bạn trăm năm của người anh hùng Kiều Ngũ, nhưng bây giờ thì Hùng Miêu Nhi đã vỡ lẽ, hẳn đã biết rõ nguyên nhân qua thái độ của mọi người...

Hắn đã nhìn rõ Hoa Tứ Cô, rõ ràng là người con gái này không giống người con gái nào cả. Tuy có vóc người cục mịch, nhưng nhất cử nhất động, từ giọng nói đến nụ cười, từ cái nhìn đến cái chớp mắt, mỗi mỗi đều phát lộ cả một đặc tính nhu hòa khoan

hậu... Một thứ nhu hòa khoan hậu, tận từ trong bản chất, chứ không phải bởi từ sự giáo dục uốn nắn, hay bởi cách làm dáng bên ngoài...

Bất cứ một ai đã qua một lần tiếp xúc với nàng đều cảm thấy dễ chịu, cởi mở, đều thấy dễ dàng đi đến chỗ thân thiện, thật tình...

Nếu nói Hoa Tứ Cô là một dòng sông êm ả, thì Chu Thất Thất đúng là một mặt bể mênh mông đầy sóng gió... Bất cứ một ai đang đắm chìm trong bể yêu đương đó, rất dễ dàng bị nát như thân xác bởi cơn thịnh nộ ba đào, không biết lúc nào!

Hoa Tứ Cô nhìn sâu vào mắt Trầm Lăng và mỉm cười:

- Trầm công tử hôm nay đột nhiên phát biểu ý nghĩ lạ thường hơn người khác, phải chăng người đẹp của công tử đã làm cho công tử nặng mang tâm sự?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tôi làm gì mà có tâm sự?

Hoa Tứ Cô nói:

- Tôi biết một người đàn ông như công tử, dù có tâm sự cũng không bao giờ để lộ ra ngoài. Nhưng giữa mặt những người bằng hữu tâm giao, đã cảm thông với nhau hơn hết, thì tôi thiết nghĩ công tử cũng nên cho anh em san sẻ...

Đây quả là người thứ nhất trong đời soi thấu ruột gan Trầm Lãng, cho nên tuy không thừa nhận ra mặt, nhưng trong lòng Trầm Lãng vô cùng bội phục.

Chàng nghĩ: Quả đúng đây mới là người con gái bất phàm!

Chàng nâng chén cười vui vẻ:

- Có lẽ tiểu đệ phải kính mời ba chung nữa!

Ngay lúc đó bỗng có một giọng cười là lạ:

- Vị công tử ấy có một tửu lượng thật đáng nể, không biết có thể cùng lão phu cụng nhau ít chén nữa chăng?

Giọng nói, tuy không hùng hồn, nhưng thật trong và nhọn hoắc, như vật nhọn chọc thủng tai người... Giọng nói ấy chính là giọng nói của lão già mắt hí, lão già một mình uống bảy tám bầu rượu, lão già mà Chu Thất Thất đã để ý khi mới vào “Duyệt Tân Lâu”...

Khi mới bước lên đây, Trầm Lãng đã thấy lão rồi, chính cảm giác của chàng cũng giống cảm giác của Chu Thất Thất, nếu có chỗ khác hơn là chàng chỉ hơi lạ, chứ không sợ sệt như nàng.

Chỉ vì dáng cách bình thường bên ngoài của lão có hàm ẩn một cái gì kì bí, bằng vào kinh nghiệm và trực giác, Trầm Lãng biết ngay một con người như thế tất phải có một lai lịch kì bí lắm.

Chàng làm lơ chờ cơ hội...

Bây giờ cơ hội đã đến. Lão đã tạo cơ hội cho chàng.

Trầm Lãng đứng dậy vòng tay:

- Tôn giá đã rủ lòng tưởng đến, tiểu nhân xin tuân mạng!

Lão già mắt hí vẫn ngồi yên một chỗ mỉm cười:

- Vậy xin mời sang đây phỏng có được chăng?

Trầm Lãng đáp:

- Xin tuân mạng!

Hùng Miêu Nhi đâm bực, cúi đầu nói nhỏ:

- Hắn muốn kiếm chuyện đấy, Trầm huynh tôi đi với!

Hai người bước qua, nhưng lão già chỉ ngó một mình Trầm Lãng:

- Lão phu xin thất lễ, vì không thể đứng lên...

Giọng cười của lão vụt trở nên kỳ lạ... Và lão chậm rãi nói luôn:

- Vì lão phu có một lý do đặc biệt, xin công tử thứ cho...

Hùng Miêu Nhi không đành được:

- Lý do gì?

Lão già không nói, chỉ nhẹ nhẹ vén vạt áo lên...

Mọi người đều giật nảy mình...

Hai chân của lão đều cụt cả, hai ống quần không phất phơ theo làn gió nhẹ trông đến hãi hùng...

Lão già ngó Hùng Miêu Nhi bằng tia mắt lạnh lùng:

- Lý do gì thì có lẽ lão phu khỏi phải trả lời, vì túc hạ đã biết nó bằng đôi mắt!

Hùng Miêu Nhi hơi khó chịu:

- À... à...

Lão già lại hỏi:

- Túc hạ đã thỏa mãn chưa?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Xin thứ lỗi...

Lão già lạnh lùng cắt ngang:

- Nếu túc hạ đã thỏa mãn rồi thì xin mời tránh xa ra một chút. Bởi vì lão phu không có mời túc hạ. Nếu túc hạ vẫn muốn ngồi đây thì sợ e rằng sẽ chẳng có chút thú vị gì?

Hùng Miêu Nhi bị khựng đi một chút, rồi lại bật cười ha hả: - Không dè tôi bị người ta đuổi, mà lại còn phát giận nữa chứ... Thật là một chuyện mà bình sinh tôi chưa hề thấy! Nhưng nếu tại hạ không ngồi mà đứng một bên đây thì sao?

Lão già nói:

- Nếu túc hạ muốn thế thì xin cứ tự tiện!

Và lão không thèm ngó Hùng Miêu Nhi nữa mà lại quay qua ngó Trầm Lãng, mỉm cười:

- Xin mời ngồi!

Trầm Lãng vòng tay:

- Vâng xin phép!

Hùng Miêu Nhi tiến thoái lưỡng nan, đành phải đứng một bên.

Lão già gọi tiểu nhị mang lại bầy cái chén, lão sắp trước mặt Trầm Lãng, và lão cười thật tươi:

- Đây là bậc tửu hào, chắc có lẽ công tử biết rượu?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Trên đời tri kỷ khó tìm, nên phải nhờ qua chén rượu!

Lão già vỗ tay:

- Hay, thật là hay!

Lão nâng chén trước mặt lão, chậm chậm rót phân nửa qua chén trước mặt Trầm Lãng, và mỉm cười:

- Công tử đã biết rượu, vậy xin mời cạn trước chén này!

Không một chút do dự, Trầm Lãng ngửa cổ cạn thẳng một hơi...

Chàng đặt chén xuống, và nói bằng một giọng tự nhiên:

- Ngon, rượu ngon!

Lão già hỏi:

- Công tử có biết đó là rượu chi không?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Rượu này vừa nhu mà lại có cương, tuy đậm mà nóng, như gió bắt buổi đầu xuân, như ánh nắng chiều giữa ngày đông giá, có phải rượu này cất bằng chất men của lúa mì tốt nhất cùng tẩm vào lá trúc đường xanh chẳng?

Lão già vỗ tay:

- Đúng... đúng... quả thật công tử là người biết rượu. Lá trúc xanh và men rượu cất cao, hai chất tuy khác nhau nhưng nếu hòa vào thì nó có một mùi vị rất là đặc biệt!

Trầm Lăng nói:

- Nhưng nếu không phải khéo tay điều chế, thì tửu vị cũng không được kỳ diệu như vậy!

Lão già gật gù:

- Không dấu chi công tử, trong đời lão phu, chỉ trong một chữ “rượu” thôi, cũng đã bỏ lắm công phu, và có thể nói rằng cho đến bây giờ mới gặp được công tử là kẻ tri âm vậy!

Hùng Miêu Nhi không dần nổi nữa, lớn tiếng:

- Có gì mà khó hiểu, đem hai thứ rượu hòa làm một, thì đứa trẻ lên ba cũng biết... Thật là một chuyện khoe khoang!

Lão già vẫn không đổi sắc, cũng không nhìn Hùng Miêu Nhi, mà chỉ nói chậm rãi:

- Có bọn tiểu tử không hiểu thế nào là mùi vị, cứ tưởng đem hai hòa làm một là dễ dàng... Bọn ấy không rằng trong thiên hạ nhiều thứ rượu lắm, nhiều như những vì sao trên trời, phải biết chọn cho thứ nào hòa hợp, độ lượng bao nhiêu, thì nó mới trở thành một chất rượu ngon, vừa ngon vừa nhiều mùi vị... Muốn được thế là cả một sự học hỏi chứ đâu phải đơn giản như đám tiểu tử chưa từng biết!

Bị một vỗ quá đau, Hùng Miêu Nhi tức lắm nhưng không nói, chỉ đứng yên.

Trầm Lăng khẽ liếc Hùng Miêu Nhi và mỉm cười ý nhị:

- Người ta thường nói: “Văn chương vốn của trời, sắp xếp do tay thợ khéo”, việc hòa rượu này có lẽ lão trượng cũng dựa vào nguyên lý đó!

Lão già vỗ tay:

- Nếu hốt đại một mớ chữ sắp loạn vào thì làm sao có thể gọi là văn chương? Và văn chương của người cao kẻ tục làm gì có chuyện khác nhau? Rượu cũng thế. Văn, cần phải giới tay điểm xuyết.

Rượu, cần phải già tay điều hòa. Chỉ có thế mới thành diệu phẩm.

Trầm Lăng cười:

- Đã thế, tại hạ xin thử thêm một chén!

Lão già nâng chén thứ hai rót sang chén thứ hai của Trầm Lăng, khác hơn chén rượu trắng xanh lần trước, chén này có màu bích lục như màu hổ phách... Sắc rượu lần đầu trắng xanh như da mặt lão già, sắc rượu lần này biên biếc như ánh mắt hai người đối ẩm...

Trầm Lăng uống cạn một hơi và khẽ gật đầu:

- Ngon! Hình như đây là lấy “Nữ Nhi Tửu” ở Giang Nam làm gốc, Mao Đài và Trúc Diệp Thanh làm bổ trợ, thêm vào đó mấy giọt bạc hà...

Lão già cười lớn:

- Đúng thế, điều chế rượu này lão phu cũng phải bỏ ra khá nhiều tâm tư... Do đó, lão phu đã cho nó một cái tên là “Tán Thủ Điều” của Đường Lão Thái!

Trầm Lăng cười và cắt ngang:

- Phẩm đã đẹp mà tên lại càng hay, rượu này uống vô làm cho mát lòng tĩnh não, nhưng sau khi uống xong rồi lại nghe lửa xông theo ruột, vị đạo của nó y như trúng phải độc dược ám khí của Đường môn!

Lão già cười ha hả:

- Chế rượu khó lắm, nặng hay nhẹ tay một chút thì chẳng những không ngon mà có khi còn nguy hiểm... Chẳng hạn như rượu này đây, nếu lượng “Nữ Nhi Hồng” hơi quá một ly thì có thể biến thành “Lý Cước Bó” của Đường Lão Thái... và lẽ tự nhiên là không uống được!

Hai người cùng ngó nhau cười, càng nói y như càng tâm đầu ý hợp...

42. Kỳ Nhân Kỳ Sự

Lúc lão già sang cho Trầm Lăng chén thứ ba thì Hùng Miêu Nhi không còn chịu nổi nữa, hắt lần lần lui trở lại bàn.

Kiều Ngũ nói :

- Huynh đài cuối cùng rồi cũng quay lại .

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Uống rượu cốt để cho vui chứ không phải để chuốc lấy phiền phức, nếu phải bỏ ra quá nhiều trí não thì bỏ quách, uống cái cho xong .

Kiều Ngũ cười lớn :

- Đúng, chén lớn, chén lớn là nhất nghe .

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- A... tri kỉ đây rồi, cho đệ kính Kiêu huynh một chén .

Mỗi người lại cạn luôn một hơi ba chén...

Miệng thì uống rượu nhưng đôi mắt thì luôn luôn liếc về phía Trầm Lăng và lão già, xem chừng họ cũng không có chi bài bác...

Hoa Tứ Cô bĩu môi cười :

- Mấy vò rồi mà cũng còn muốn uống .

Hùng Miêu Nhi cười :

- Kể ra thì Trầm Lăng cũng có phúc thiệt... Diễm phúc và tửu phúc cũng kiêm luôn.

Hoa Tứ Cô cũng cười :

- Nhưng đừng tưởng uống mấy chén rượu như Trầm Lăng là dễ nghe .

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt :

- Nghĩa là sao ?

Hoa Tứ Cô nói :

- Hẳn uống mấy chén rượu đó cũng dụng rất nhiều khí lực...

Hùng Miêu Nhi trố mắt :

- Có người sang rượu tận chén cho mà uống, chỉ có việc cất tay ngửa cổ là rượu chạy vào cổ chứ gì mà tốn hao khí lực .

Hoa Tứ Cô nói :

- Chính vì do người khác rót cho mới là phải tiêu hao khí lực .

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Chịu thua luôn. Thật càng nghe tôi lại càng không hiểu.

Kiều Ngũ nói :

- Chẳng những Hùng huynh không hiểu mà tôi cũng tịt luôn .

Hoa Tứ Cô nói :

- Thì cứ nhìn kỹ xem .

Hùng Miêu Nhi và Kiều Ngũ liếc qua thấy Trầm Lăng đã uống chén thứ năm và đang bắt đầu nâng chén thứ sáu.

Hoa Tứ Cô nói :

- Này nhé, xem kỹ nhé. Trầm công tử đang nâng chén rượu phải không ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đúng rồi .

Hoa Tứ Cô hỏi :

- Rồi sao nữa ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- À... à... lão già cũng nâng chén lên...

Hoa Tứ Cô nói :

- Xem tiếp đi, kỹ nhé .

Hùng Miêu Nhi nói :

- Lão già nghiêng chén rượu...

Kiều Ngũ nói :

- Bây giờ thì lão già trút miệng bình vào chén Trầm Lăng, à... à... bắt đầu rót rượu...

Hoa Tứ Cô hỏi :

- Không thấy gì lạ à ?

Kiều Ngũ chau mày :

- Gì đâu cà ?

Hùng Miêu Nhi chột vồ tay :

- Phải rồi, động tác lão già hơi chậm, rượu rót ra cũng chậm... Tuy tôi nói nãy giờ mà rượu rót ra chưa xong đấy nhé...

Hoa Tứ Cô nói :

- Cái đó thì hẳn rồi. Nhưng tại làm sao mà lão làm chậm như thế ? Hùng huynh có thấy cái lạ ấy chưa ?...

Hùng Miêu Nhi ngó chăm chăm :

- Tay lão tuy rót rượu rất vững, nhưng sao ống tay áo lại lay động y như là lão rung vậy ?...

Kiều Ngũ nói :

- Thôi, đúng rồi, lão mặc áo da, vừa dày vừa nặng... ống tay áo làm sao có thể bị gió lay... mà tay lão y như là run... hay là...

Hùng Miêu Nhi chận nói :

- Hay là lão đang vận dụng khí lực ?

Hoa Tứ Cô nói :

- Nhìn Trầm công tử coi .

Hùng Miêu Nhi nói :

- Trầm Lăng đang cười... sao mà nụ cười chai ngắt thế ? Ừ... ông tay hần cũng lung lay... kia... xem chén rượu kia...

Kiều Ngũ thất thanh :

- Ừa, chén rượu sao mà in như là khuyết miệng vậy ?

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Rõ ràng hồi nãy chén rượu còn tốt mà... kia... xem bình rượu kia...

Kiều Ngũ cười :

- Bình rượu sao mà cổ cong như là cái vò nhạc vậy nè ?

Hoa Tứ Cô cũng cười :

- Đúng, nó cong chứ sao. Bây giờ thì hai anh đã thấy rồi chứ. Hai người bên ngoài coi có vẻ ung dung khách sáo, nhưng bên trong thì hai người đang dần nhau dữ tợn đấy.

Hùng Miêu Nhi gật gù :

- Không dè cái lão cụt đó lại có một công lực thâm hậu như thế... Nội lực mà có thể không phân cao thấp với Trầm công tử như thế, thật là một chuyện quá sức tưởng tượng rồi .

Kiều Ngũ nói :

- Cứ theo tôi thấy thì Trầm công tử hãy còn chiếm thượng phong .

Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Tự nhiên là Trầm công tử chiếm thượng phong. Nhưng kẻo mà làm cho Trầm công tử phải phí sức như thế, thì trong giang hồ này anh thử kiếm coi có được mấy người.

Kiều Ngũ thở ra :

- Sự thật thì cũng đáng kính lão cụt ấy thật .

Hùng Miêu Nhi có vẻ trầm ngâm :

- Tôi càng nghĩ càng thấy lạ lắm. Lão võ công đã cao, thân thể lại tàn phế, thần thái lão lại kỳ quặc, mà cả tôi lẫn anh lại không biết lai lịch của lão, nghĩ có kỳ không ?

Kiều Ngũ gật gật :

- Xem chừng thì hình như giữa lão và Trầm công tử có một quá trình... gì gì đó, chứ nếu không thì tại sao vừa gặp mặt là... xáp vô như thế ?

Hùng Miêu Nhi mở to đôi mắt :

- Phải rồi, à à... mà không phải, nếu lão và Trầm công tử có hận thù gì, thì tại sao lại không nói rõ mà lại làm dáng cách lạ lùng như thế chứ ?

Kiều Ngũ cau mày :

- À à... điều đó cũng hơi lạ...

Cả bọn lại đăm đăm nhìn hai người... uống rượu...

Bây giờ thì cái bình của lão già đã rời khỏi hần cái chén của Trầm Lăng. Vẫn với vẻ mặt bình thường, Trầm Lăng ngửa cổ cạn chén và vẫn tươi cười :

- Ngon . Thật là ngon .

Cổn .

Lão già buông chiếc bình xuống gây làm đôi, nhưng mặt lão vẫn tự nhiên :

- Rượu này tự nhiên là ngon rồi... Nhưng rượu lão chế vẫn luôn luôn giữ hậu .

Trầm Lãng cười :

- Thế thì có lẽ chén thứ bảy phải kỳ diệu lắm .

Lão già cười :

- Kỳ diệu hay không có thử rồi mới biết chứ .

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy lão già nhẹ nhẹ hít một hơi dài, chậm chậm nhấc chiếc bầu thứ bảy và chậm chậm đưa ra...

Trầm Lãng mỉm cười và cũng chậm chậm đưa ra chén thứ bảy...

Hùng Miêu Nhi cau mày :

- Cái lão cụt này thật là lạ, đã biết nội lực không bằng Trầm Lãng, thế lại còn...

Hắn nói chưa dứt chợt thấy Trầm Lãng dùng ngón tay út kẹp lấy cái chén giữa lòng bàn tay, lại dùng ngón tay cái, ngón trỏ và ngón giữa nắm lấy cổ bình...

Lão già vừa chớp mắt thì Trầm Lãng đã đoạt lấy cái bình một cách dễ dàng...

Mặt lão già vẫn tự nhiên cười hỏi :

- Công tử muốn tự rót lấy à ?

Trầm Lãng không đáp, vén rèm cửa sổ ra rồi nghiêng bình trút hết rượu ra ngoài...

Lão già tái mặt :

- Công tử làm gì thế ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Chén rượu thứ bảy của tôn giá mời tại hạ không dám bái lĩnh .

Lão già giận dữ :

- Công tử đã uống trước sau sáu chén, lẽ tự nhiên phải nên uống chén thứ bảy... Nhưng bây giờ công tử lại vô lễ với lão phu như thế, thì tại sao nãy giờ lại uống sáu chén như thế ?

Trầm Lãng mỉm cười, nụ cười bây giờ mới thật là nụ cười “bản chất”, chứ không còn khách sáo :

- Chỉ tại vì chén rượu thứ bảy này không uống được .

Lão già quắc mắt :

- Tại sao ?

Trầm Lãng vụt chồm mình tới chụp ngay vào lưng áo lão già, lão không né kịp kêu lên :

- Người...

Lão vừa kêu lên một tiếng thì Trầm Lãng đã rút tay về, và trong bàn tay chàng đã có thêm một vật : chiếc hộp nhỏ óng ánh màu bích ngọc.

Trừ Hoa Tứ Cô, Kiều Ngũ và Hùng Miêu Nhi ra, tất cả các hào kiệt có mặt trong “Duyệt Tân Lâu” đều nhòm mình lên...

Họ đã thấy và còn đang muốn được xem màn cụp lạc...

Bởi vì chuyện ra tay của Trầm Lãng quả là thành linh, không có gì đáng gọi là... “ra vẻ” theo thông lệ, làm cho họ đến hãi kinh...

Da mặt lão già xạm lại, lão gắng gượng chống chế một câu :

- Lão phu đã có lòng tốt mời người uống rượu, thế mà người lại dám vô lễ ? Trả đây .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Tự nhiên là sể trả lại, nhưng...

Trầm Lăng ngừng nói, lần tay mở chiếc hộp ra, lấy ngón tay út vít lên một chút phần màu hồng, chàng búng vô chén rượu...

Chén rượu trong xanh vụt biến thành màu sẫm đậm như máu bầm :

Trầm Lăng gật gù :

- Quả là thứ độc được có một không hai trong thiên hạ .

Lão già hai tay nắm lấy mép bàn thét lớn :

- Nói gì ? Người bảo gì ?

Trầm Lăng cười và nói thật chậm :

- Nếu vừa rồi tôn giá dùng lút lút búng thứ thuốc này vào bình rượu, thứ độc được có cái tên “Truy Hồn Đoạt Mệnh” ấy mà, thì chén rượu thứ bảy này tại hạ sẽ uống như sáu chén trước, và lẽ tự nhiên, sẽ không có xảy ra việc đáng tiếc, việc mà tôn giá gọi là vô lễ ấy .

Lão già sừng sộ :

- Người... người...

Trầm Lăng chặn lời :

- Vừa rồi đã bao lần tôn giá cùng tại hạ thử nhau về nội lực, đó chẳng qua tôn giá muốn tại hạ chú tâm vào việc ấy, sau cùng đến chén thứ bảy này tôn giá sẽ chịu thua bằng cách tự nguyện, để cho tại hạ hứng chí và uống chén cuối cùng và...

Trầm Lăng cười gằn và nói tiếp :

- Suốt đời tại hạ sẽ không còn uống được ly thứ tám .

Da mặt lão già xạm như tro, lão mím môi cười nhạt :

- Ta với người là kẻ không thù oán, bình sinh chưa gặp mặt nhau một lần, cho đến tên ta, danh hiệu ta người chưa từng biết, thì tại sao ta lại rắp tâm mưu hại người chứ ?

Trầm Lăng cười :

- Phải rồi, tôn giá có nhận biết tại hạ không thì không hiểu, chứ riêng tại hạ thì... tại hạ biết tôn giá nhiều chứ .

Lão già đổi sắc :

- Sao ? Người nhận biết ta ?

Trầm Lăng nói thật chậm :

- Từ quan ngoại vào đây, danh gọi là “Tửu Bá” ...

Lão già thét lên một tiếng, râu tóc gần như dựng đứng .

Cả “Duyệt Tân Lâu” gần như nín thở đứng lên...

Hùng Miêu Nhi khẽ rùng vai :

- Không dè cái lão cụt đó lại là một trong “Tửu Bá”, một trong bốn vị sứ giả của Khoái Lạc Vương .

Hoa Tứ Cô nói :

- Hành tung bí mật của hấn thật là chu đáo thể mà vẫn bị Trầm công tử khám phá .

Hùng Miêu Nhi tự đắc lấy :

- Khắp thiên hạ không có chuyện nào có thể qua mắt Trầm Lăng được .

Lão cụt chân trờng trờng đôi mắt như muốn nó biến thành ngọn đao xuyên qua tim Trầm Lăng, nhưng chỉ một lúc, vẻ mặt lão từ hung dữ cũng lần lần biến ra vẻ hiền hòa...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Sao ? Tại hạ nói đúng chứ ?

Đôi mắt lão già bây giờ đã trở về dáng cũ, trở về cái ti hí của lão, và lão cũng mỉm cười :

- Lợi hại... lợi hại... Đúng, đúng vậy

Trầm Lăng hỏi :

- Đã thế, chẳng hay bây giờ tại hạ có thể nghe được đại danh ?

Lão già nói :

- Lão phu là Hàn Linh .

Trầm Lăng vỗ tay :

- Thật là hay, thuở trước “Lưu Linh” thuộc vào hàng “Tứ Thánh”, ngày nay lại có Hàn Linh, cũng đáng liệt tôn “Tứ Bá”. Tiểu sinh được diện kiến thật là hân hạnh nhất trong đời.

Hàn Linh cũng vỗ tay :

- Chỉ thẹn vì lão phu không được cái đức vừa cay vừa uống rượu, thiếu cái hào hứng đó, thật không dám đứng vào hàng hậu duệ của “Tứ Thánh” .

Cả hai cùng vỗ tay cười một cách hết sức sảng khoái...

Quần hào tại “Duyệt Tân Lâu” nhìn nhau có vẻ ngạc nhiên.

Kiều Ngũ có hơi suy nghĩ :

- Trầm công tử là một người đại lượng, và chịu đựng với lão Hàn Linh như thế càng tỏ ra giàu chí nhẫn nại...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Anh em với nhau, thán phục nhau là chuyện thường, nhưng thực sự là như thế. Hành động của Trầm Lăng luôn luôn làm mình khó đoán theo kịp.

Kiều Ngũ nói :

- Tôi thấy lão cụt ấy tuy cười nói vui vẻ, nhưng đôi mắt lão tố cáo rằng lão còn nhiều âm mưu trong óc lắm, đáng lý Trầm công tử phải thận trọng hơn tỵ nữa...

Hùng Miêu Nhi khoát tay :

- Anh yên lòng, Trầm Lăng kỹ lưỡng lắm, không mắc bẫy đâu .

Hoa Tứ Cô vụt kêu lên :

- Úy, không xong...

Kiều Ngũ giật mình :

- Gì thế ?

Hoa Tứ Cô có vẻ hoảng hốt :

- Xem kia... hai cái chân lão ấy...

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Làm gì có chân...

Hắn nói chưa dứt, chợt nghe Trầm Lăng vụt cười một giọng hơi lạ, và chiếc bàn trước mặt hai người bỗng bắn tung lên...

Từ hai ống quần ở hai chân cụt của lão già vụt tỏa ra những tia lấp lánh...

Không biết bao giờ, hai chân của lão lộ ra hai thanh kiếm, mà cặp mắt giang hồ nhìn vào biết ngay đó là hai thanh kiếm được tẩm thuốc kịch độc, ánh sáng của nó lóe lên thật là kỳ dị.

Mặt lão vẫn nói cười như không, nhưng “hai chân kiếm” đã thành hoạt động... Không cần phải mạnh, vì đó là hai thanh kiếm đã tẩm độc chỉ cần xước da chảy máu là kẻ mang thương tích sẽ bị đông máu chết ngay.

Nhưng, dưới bàn lão Hàn Linh lộ ra hai chân, thì y như dưới đó Trầm Lăng lộ thêm hai đôi mắt nữa, cho nên khi lão vừa hơi khích động là Trầm Lăng đã bắn ra sau hơn ba thước.

Bị vượt chiêu đầu, Hàn Linh đẩy mạnh hai tay, chiếc bàn vừa mới nhóng lên rơi xuống rồi lại bay vù tới trước mặt Trầm Lăng, lão Hàn Linh đứng thẳng lên bằng hai cái chân thép kiếm, và liên tiếp đá lên theo thế đá liên hoàn...

Bình thường khi đi đứng, Hàn Linh dùng hai thanh kiếm thép vào chân cụt, y như đi cà kheo, đó là công phu khổ luyện suốt hai mươi năm, và hai thanh kiếm tẩm độc đã thay thế hai chân như những người bình thường...

Thế đá liên hoàn của Hàn Linh tung ra, ánh sáng của hai thanh kiếm lóe lên biến thành những đường vạch ngang vạch dọc màu tím như lân tinh. Tự nhiên đây là thế đá, chiêu thức theo cước bộ, chỉ có điều nó không giống như những thế đá của các môn phái khác, vì thế đá này mang theo những đường gươm. Nhưng nếu nói là kiếm pháp thì cũng không phải, vì nó không giống như những kiếm pháp sử dụng bằng tay.

Quần hào có mặt tại “Duyệt Tân Lâu” há mồm trông sững sờ, ai cũng ngại cho Trầm Lăng.

Riêng Hùng Miêu Nhi và Kiều Ngũ thì tự nhiên là phải lao mình tới...

Trong lúc đó, bóng của Trầm Lăng luồn theo bóng kiếm chập chờn như hư ảnh, bảy thế “Liên Hoàn Thất Kiếm” của Hàn Linh đều xẻ ngang xẻ dọc giữa khoảng không...

Thình lình, Hàn Linh vụt nghiêng xéo thân mình, cả hai tay tổng mạnh vào cửa sổ...

Khung cửa tróc hẳn ra, và khi Hùng Miêu Nhi và Kiều Ngũ lao mình tới, họ Hàn đã quăng mình qua cửa sổ.

Hùng Miêu Nhi dậm chân :

- Trầm huynh, tại sao lại không đánh trả ?

Lặng im một chút, Trầm Lăng thở dài :

- Tôi đang nghĩ đến Kim Vô Vọng .

Hùng Miêu Nhi cũng thoáng buồn và khẽ gật đầu :

- Đúng rồi, nên lắm, nên tha cho hắn một lần .

Kiều Ngũ bắn khoắn :

- Thả cộp thì dễ nhưng tôi e bắt cộp thì khó lắm .

Trầm Lăng cười khỏ lấp :

- Có “Sư Tử” thì còn sợ gì chuyện bắt cộp chứ .

Kiều Ngũ cười :

- Nếu tại hạ mà xứng danh “Sư Tử” thì Trầm huynh quả thật là “Thần Long”.

Hùng Miêu Nhi nói :

- Một người là “Hùng Sư”, một người là “Thần Long”, thì con “Mèo Rừng” này đứng vào chỗ nào chứ ?

Một chuyện kinh thiên động địa vừa mới xảy ra, thế mà ba người lại cười nói như không, làm cho quần hào động tính hiếu kỳ, họ bu quanh Trầm Lãng...

Thắng Huyền là người thắc mắc hơn ai hết, hần bước đến trước mặt Trầm Lãng nhìn suốt từ đầu đến chân, mặt hần nhăn nhó nhó...

Trầm Lãng hơi lấy làm lạ :

- Huynh đài...

Thắng Huyền nói mau :

- Tại hạ tên Thắng Huyền.

Hùng Miêu Nhi bực mình :

- Mặt người ta không có trở hoa, sao các hạ nhìn sững thế ?

Y như không nghe, Thắng Huyền cứ nhìn Trầm Lãng, hần gật gù nói một mình :

- Phải rồi, đây mới đúng là Trầm Lãng...

Trầm Lãng cười :

- Chẳng lẽ còn một Trầm Lãng nào nữa hay sao ?

Thắng Huyền chép miệng :

- Vâng, còn có một người...

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Một Trầm Lãng nữa... ? Huynh đài thấy ở đâu ?

Thắng Huyền đáp :

- Mới vừa ở đây .

Hùng Miêu Nhi hỏi dồn :

- Đâu rồi ?

Thắng Huyền đáp :

- Đã... đã...

Hần chợt như thấy bóng dáng một người đẹp thoáng qua trong trí óc, bóng cô cháu gái của “Trầm công tử” lúc nãy, hần vội nín luôn..

Hùng Miêu Nhi hỏi tới :

- Sao ? Sao lại không nói ?

Thắng Huyền mỉm cười :

- Không chừng đó chỉ là việc trùng tên mà thôi .

Hùng Miêu Nhi nói :

- Huynh đài cứ nói để chúng tôi xem thử.

Thắng Huyền hơi lúng túng :

- A... a...

Hùng Miêu Nhi nổi nóng chụp lấy tay hắn :

- Nói hay không ?

Thắng Huyền cười nhạt :

- Tỷ như không nói thì sao ?

Hùng Miêu Nhi trừng trừng đôi mắt rồi vụt cười ha hả :

- Hay. Thế mới là hảo hán chứ . Hùng Miêu Nhi này bình sinh vốn thích những người như thế... Thắng huynh nè, mặc kệ chuyện gì thì chuyện, uống ba chén đã .

Hắn kéo Thắng Huyền lại bàn rót mỗi người ba chén lớn, rồi vừa đưa tay mời vừa ngửa cổ trút luôn một hơi ba chén...

Vốn là con người lịch sự hay kết bạn, trước thái độ vốn vã nhiệt tình của Hùng Miêu Nhi, Thắng Huyền cũng phải đành đáp lễ ngửa cổ uống cạn luôn...

Đã uống khá nhiều từ đầu đến cuối, bây giờ thêm ba chén lớn nữa, mà lại ba chén uống một hơi, làm cho Thắng Huyền quay lại là nghe choáng váng...

Trầm Lãng vịn vai hắn mỉm cười :

- Bạn sau đừng uống với Hùng huynh như thế nữa, hắn chỉ được nước nấp, chứ từ từ thì chẳng hơn ai đâu .

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Đâu phải mấy cô nàng mà ngồi mím mím từ chút. Say là say, nằm là nằm, như thế mới là bản sắc nam nhi chứ .

Bị lây cái ngông của “Mèo Rừng”, Thắng Huyền vỗ tay cười lớn :

- Đúng, đúng lắm... Say là say, nằm cứ nằm, có sao... Có sao đâu ? Nhưng mà nè, chưa có say đâu nghe.... Chưa say nghe... Trầm công tử, phải không nè... say đâu .

Nghe giọng lè nhè của hắn, Trầm Lãng bật cười :

- Phải rồi, say đâu... mệt, chứ say đâu .

Thắng Huyền được trớn càng cười lớn :

- Đúng, đúng... Trầm huynh quả thật không hề đồ chút nào cả... Trầm huynh nè, nói nhỏ nghe, yên lòng đi. Muốn gặp cái... cái Trầm Lãng đó tôi... chờ nghe... sáng mai.

Trầm Lãng hỏi :

- Sáng mai ?

Thắng Huyền nói :

- Chứ sao, sáng mai, sáng mai là ngày hội của Cái Bang, nhất định hắn sẽ đến .

Trầm Lãng gật đầu :

- Được rồi, sáng mai... Ngày hội Cái Bang, tôi cũng cần gặp nhiều người...

Thắng Huyền vỗ tay :

- Phải rồi, ngày hội Cái Bang nhất định sẽ tưng bừng lắm .

Và hắn quay lại vỗ vai Hùng Miêu Nhi :

- Hùng... Hùng huynh nè, say rồi à ?

Hùng Miêu Nhi cười khà khà :

- Tôi ấy à ? Đâu, say đâu... Hừ, làm sao lại say .

Thắng Huyền nói :

- Nếu chưa thì ba chén nữa .

Hùng Miêu Nhi nhướng nhướng mắt :

- Ba thì ba .

Thắng Huyền dặc dặc tay :

- Mà nè, đổi chỗ chứ ?... Ừ, căn lầu này sao mà... sao mà dở ẹt vậy cà ?... Ừ... ừ... mới có bao nhiêu người đây mà muốn lung lay nhỉ...

Thắng Huyền đang loay hoay, chợt có một tên tiểu nhị rón rén đi lại, hẩn liếc chùng Hùng Miêu Nhi xem chùng có vẻ ngán lăm, và hẩn bét bét sang phía Kiều Ngũ, cúi đầu hỏi nhỏ :

- Thưa... không biết ai là Trầm công tử ?

Trầm Lăng lên tiếng :

- Đây, tại hạ đây .

Gã tiểu nhị vòng tay khom mình :

- Dạ, chủ tôi có sửa soạn một bữa tiệc rượu đơn sơ, cho tôi ra đây kính thỉnh Trầm công tử .

Trầm Lăng còn đang trầm ngâm thì Hùng Miêu Nhi hốt nói :

- Ừa, lại mời nữa ? Sao mà đất thế nhỉ .

Thắng Huyền nói :

- Ừa, sao lại không có ai mời tôi cả vậy cà .

Trầm Lăng cười nói với tên tiểu nhị :

- Xin phiền túc hạ bẩm lại với chủ nhân rằng tại hạ đã có hơi say, xin cho khước vậy .

Gã tiểu nhị cố nài :

- Chủ nhân tôi có căn dặn phải thỉnh cho được Trầm công tử... vì chủ nhân tôi có việc cần thương lượng. Hình như là có quan hệ với vị Chu cô nương nào đó...

Trầm Lăng gật đầu :

- Thôi được, xin phiền túc hạ dẫn đường .

Gã tiểu nhị lại vòng tay khom mình đi trước dẫn đường...

Hai người đi rồi, Kiều Ngũ nói :

- Chu cô nương nào cà ? Có phải vị thiên kim hào phú ấy chẳng ?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Cô ấy chứ còn ai nữa... Nàng đến đây rồi sao cà ? Hay là đã gây ra chuyện gì nữa đây ?

Chu Thất Thất vùng vằng ra khỏi tửu lầu, đi thẳng một hơi về phòng trọ...

Chờ cho hai kiệu phu đem Vương Lâm Hoa vô xong, nàng đóng sầm cửa lại, bực bội đi tới đi lui...

Wương Lâm Hoa ngồi yên một chỗ nhìn nàng...

Chu Thất Thất đi luôn một hơi sáu, bảy vòng trong phòng, rồi lại rót một ly nước uống. Uống xong nàng quăng chén bể nát.

Vương Lâm Hoa nhìn nàng và tủm tủm cười.

Chu Thất Thất vụt bước lại vỗ mạnh vào mấy huyết đạo trên mình Vương Lâm Hoa, rồi lại quay đi...

Khi quay trở lại, đụng phải chiếc ghế ngồi, nàng vùng chân đá chiếc ghế bay tuốt vô góc phòng... Cái đá làm cho chân nàng đau quá, nàng khom mình xuống chà lia lịa, miệng lại xuýt xoa liên hồi...

Vương Lâm Hoa ngồi ngó sắc cười...

Chu Thất Thất quay lại sùng sộ :

- Cười gì ?

Vương Lâm Hoa nói :

- A... a... tôi...

Rồi không dần được, hần bật cười ha ha...

Chu Thất Thất trừng mắt :

- Lại cười nữa à ? Người còn cười nữa ta sẽ gả người cho cái tên thiếu niên họ Thắc cho người xem .

Nói xong, nàng cũng bật cười.

Nhưng nàng cười thật ngắn. Giọng cười tắt ngay, mặt nàng xạm lại. Nàng nhớ tới Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa nói lầm thảm :

- Tội gì... tội gì mà lại đi đá chiếc ghế cho đau thân... tìm cái người đã làm đau lòng mình thì có ích gì...

Chu Thất Thất quay lại quắc mắt :

- Người nói gì ?

Vương Lâm Hoa cười hỉ hỉ :

- Tôi tự vẫn lấy tôi đấy mà... Tôi không hiểu đàn ông trên đời này chết đâu hết cả rồi ? Chắc chỉ còn có một mình Trầm Lăng ? Cứ theo tôi biết thì còn nhiều người còn hơn Trầm Lăng nữa .

Chu Thất Thất xốc lại vùng tay...

Nhưng nàng không đánh.

Nàng cảm thấy hần nói có lý. Bộ đàn ông chết cả rồi ư ? Tại làm sao nàng xa Trầm Lăng không được ? Tại sao ?

Và nàng dậm chân nói lớn :

- Ta phải báo thù... Ta phải báo thù...

Vương Lâm Hoa nói :

- Một mình cô nương mà muốn báo thù Trầm Lăng thì sợ e...

Chu Thất Thất nói :

- Sợ cái gì ? Người nói ta không làm được à ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Tự nhiên là có thể. Nhưng nếu tôi được phụ vào, tôi sẽ có cách giúp cô nương đắc lực...

Chu Thất Thất nhìn sững Vương Lâm Hoa. Thật lâu, nàng vụt quay đầu bước đi, thân mình nàng hơi run... lương tâm nàng đang dần co thật dữ...

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Thật ra, theo tôi thấy như thế là cũng phải. Vì con người như Trầm Lăng thì thật khó ghẹo vào lắm, cô tội gì phải...

Chu Thất Thất quay phắt lại :

- Ai bảo hần là người không ghẹo được ? Ta làm được thì sao ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Vậy là cô có chủ định ?

Chu Thất Thất lúng túng :

- Tôi... à... à...

Mắt nàng vụt sáng lên :

- Tôi sẽ làm cho tất cả mọi người thù ghét, căm hận hần, xem hần là thù địch .

Vương Lâm Hoa gật đầu :

- Hay, ý định đó thật là hay. Nhưng... Nhưng cô làm sao cho mọi người thù hần được ? Vừa rồi tại “Duyệt Tân Lâu” cô thấy rồi chứ ? Hần bây giờ đang là ngôi sao sáng chói dưới vòm trời vô lâm đấy .

Chu Thất Thất cắn môi gục gật :

- Hừ... hừ... Tôi sẽ có cách...

Nàng lại đi vòng quanh trong phòng sáu bảy vòng nữa, cuối cùng nàng quay lại nhìn chăm chú vào Vương Lâm Hoa, nàng hỏi chậm rãi từng tiếng một :

- Chuyện hội họp ngày mai của Cái Bang thế nào người rõ lắm chứ ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Không ai có thể rõ hơn tôi .

Chu Thất Thất hást hàm :

- Nói thử nghe ?

Vương Lâm Hoa nói :

- Tả Công Long muốn làm Bang Chủ lắm, hần muốn gần phát điên. Và tôi đã bằng lòng giúp hần một tay để đoạt ước vọng đó. Cho nên hần mới triệu tập tất cả môn đệ Cái Bang đến đây.

Chu Thất Thất cười :

- Nhưng nay thì Tả Công Long đã chạy mất tăm tích, còn người... Còn người lo chuyện mình còn không nổi, sức đâu mà lo cho người khác .

Vương Lâm Hoa cười :

- Chuyện xảy ra thành linh đó môn đệ Cái Bang đâu có biết. Tiếp được thủ lĩnh của “Cái Bang Tam Lão” thì tự nhiên là họ sẽ kéo đến đây thôi chứ .

43. Yêu Đường Và Thù Hận

Bàn đến chuyện Cái Bang, Chu Thất Thất dường như nảy sinh diệu kế, nàng hỏi đơn:

- Thế thì ai đã đứng ra giới thiệu mời vô lâm bằng hữu đến dự lễ? Và ai triệu tập môn đệ Cái Bang?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tự nhiên là Tả Công Long làm việc đó. Bởi vì việc ngồi trên ghế Bang Chủ Cái Bang là một ước nguyện chết sống của hần. Có lẽ được bằng hữu vô lâm đến làm cho hần rạng mặt nở mày, rồi có chết hần cũng thỏa mãn.

Chu Thất Thất vụt vỗ tay:

- Như thế là được rồi.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Có lẽ cô nương đã nghĩ ra diệu kế à?

Tia mắt Chu Thất Thất lộ đầy vẻ đắc ý, nàng cười:

- Vương Lâm Hoa, ta nói cho ngươi biết. Ta cũng không phải người tốt gì đâu... Ta không nghĩ cách hại người thì thôi, chứ nếu ta muốn, ta chẳng thua người đâu nhé.

Chu Thất Thất đắc ý:

- Muốn làm cho tin lời nói của người đó, thì bản thân người đó phải có ít nhiều danh vọng. Lẽ tự nhiên một người như thế nói ra sẽ được thiên hạ tín nhiệm.

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Tìm được một người như thế thì lại là một chuyện không phải dễ.

Chu Thất Thất cười:

- Có chứ, có một người nhưng tại ngươi quên.

Vương Lâm Hoa cau mày:

- Ai? À...hay là cô nương muốn nói gã tiểu tử...

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Đúng rồi. Thắng Huyền.

Vương Lâm Hoa bắn khoăn:

- Nhưng hử...

Chu Thất Thất cười:

- Tuy hử là một tên nhỏ con chưa có danh vọng gì trong võ lâm, nhưng Thắng Gia Bảo là một thế gia vọng tộc trong chốn giang hồ, con em của một gia đình như thế nói ra ai lại không tin?

Vương Lâm Hoa gật gù:

- Nhưng... chỉ có điều là làm sao cho hử bằng lòng nói ra việc đó?

Chu Thất Thất cười:

- Tự nhiên là phải dụng kế.

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Hơi khó.

Chu Thất Thất ngó Vương Lâm Hoa cười hỉ hỉ:

- Đâu có khó, mỹ nhân kế mà.

Vương Lâm Hoa trố mắt:

- Mỹ nhân kế? Cô... cô nương định dùng tôi...

Chu Thất Thất sắc cười:

- Gì mà hết hồn vậy? Tự nhiên là phải dùng... sắc đẹp của ngươi, nhất định là hử mê rồi.

Nàng vừa nói vừa ôm bụng cười sặc sụa...

Vương Lâm Hoa vừa tức:

- Nhưng tôi... tôi làm...

Chu Thất Thất cứ ôm bụng cười:

- Đây là dịp tốt... long trời lở đất. Ta cố gắng tìm cho người một như ý lang quân như thế, người phải cảm ơn ta đấy nhé.

Vương Lâm Hoan nhăn nhăn mặt:

- Nhưng nếu hần cứ... cứ... rồi tôi biết phải làm sao?

Chu Thất Thất khoát tay:

- Đó là đến phần của người. Ta không biết, ta chỉ lo tìm cho người được một tấm chồng tốt như thế là được lắm rồi...

Và nàng vụt xô cửa kêu lớn:

- Tiểu nhị... tiểu nhị...

Vương Lâm Hoa ngó Chu Thất Thất lắc đầu...

Hần định phải Chu Thất Thất trong trường hợp này, có thể nói sự thông minh của hần đành phải bó tay. Nói nàng ngu, nhưng việc làm nhiều lúc lại quá thông minh. Còn nếu bảo nàng thông minh, nhiều lúc lại thấy nàng quá đần độn.

Vương Lâm Hoa đâm ra thắc mắc, không biết phải nhận định ra sao về nàng cho đúng. Mới giận đó rồi lại vui vẻ được liền, và kế tiếp cái vui là có thể... khóc. Đúng là một cô gái mất quân bình...

Ngay lúc đó gã tiểu nhị chạy vô...

Có tiền kể ra đúng là để làm cha thiên hạ, gã tiểu nhị đã ba chân bốn cẳng chạy tới, rồi lại khúm na khúm núm...

Chu Thất Thất hỏi:

- Ta có một việc muốn nhờ, người liệu có giúp được không?

Gã tiểu nhị cười nịnh:

- Xin công tử cứ dạy, tiểu nhân nguyện sẽ làm vừa lòng.

Chu Thất Thất nói:

- Ta có một người bạn tên Thắng Huyền, hần đã đến đây nhưng không có ngụ trong khách điếm này. Vậy người có tìm được không? Tìm được sẽ có thưởng.

Gã tiểu nhị nhanh nhẩu:

- Dạ, dễ lắm, gì chứ chuyện kiếm người thì tiểu nhân giỏi lắm.

Chu Thất Thất khoát tay:

- Đi tìm đi, tìm được ta sẽ thưởng cho.

Gã tiểu nhị vòng tay cúi mình thiếu điều sát đất:

- Vâng... vâng...

Ngó theo dáng đi của gã, Chu Thất Thất cười:

- Tiền là vua, đúng quá. Có tiền mua tiên cũng được....

Kịp nhớ ra, nàng kêu với tên tiểu nhị:

- Này, tiểu nhị, dặn đây. Nhớ nói là có một vị công tử nhỏ tuổi và một vị cô nương xinh xinh ở đây nghe chưa?

Tên tiểu nhị dạ rân rồi đi tiếp...

Ngay lúc đó chợt có tiếng hỏi bên ngoài:

- Tiểu nhị, người có biết một gã thiếu niên công tử và một cô gái ở đây không?

Chu Thất Thất biến sắc...

Đúng là giọng nói của Hùng Miêu Nhi.

Nhưng làm sao hắn lại đến đây?

Kể nghe có tiếng nói liền theo:

- Vị công tử đó họ... họ Trầm đấy mà.

Chu Thất Thất hết hồn. Rõ ràng giọng của Thắng Huyền.

Chợt nghe gã tiểu nhị hỏi:

- Dạ chẳng hay công tử danh tánh là chi?

Tiếng Thắng Huyền đáp:

- Ta họ Thắng.

Giọng gã tiểu nhị mừng quýnh:

- À... té ra Thắng công tử... Hay biết bao nhiêu. Trầm công tử mới vừa sai tôi đi tìm đây.

Tiếng cười, tiếng nói và tiếng bước chân bước vào...

Chu Thất Thất đăm hoảng:

- Chết rồi, họ đến cả rồi...

Vương Lâm Hoa cười:

- Đừng sợ, nghe giọng nhừa nhựa của hai tên tiểu tử đó thì chắc chắn đã say khướt cả rồi. Hắn không nhận được ai đâu... Mà thuật dịch dung của tôi không say chưa chắc đã nhận ra.

Chu Thất Thất vẫn lo:

- Nhưng được rồi. Người hãy ngủ đi.

Rồi không đợi Vương Lâm Hoa nằm xuống, nàng chạy lại xô ngã hắn và lấy mền trùm lại.

Liền lúc đó, tiếng Thắng Huyền ngoài cửa vọng vào:

- Trầm huynh, Trầm công tử, tiểu đệ là Thắng Huyền đến thăm đây.

Quả nhiên Hùng Miêu Nhi và Thắng Huyền đã say lướt khướt...

Thì ra, sau khi Trầm Lăng được chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” mời ra phòng sau, thì Hùng Miêu Nhi lại kéo Thắng Huyền đi uống rượu nữa. Uống xong ba chén thì Kiều Ngũ lại xáp vô... cứ thế, rượu muốn tràn ra lỗ mũi...

Uống đã, Thắng Huyền lại kéo Hùng Miêu Nhi đi...

Cho nên Chu Thất Thất vừa mới mở cửa phòng đã phải thụt lui nhẩn mặt... Mùi rượu xông vô y như mới mở khạp hèm...

Thấy họ đi không vững, Chu Thất Thất hơi mừng, nàng hỏi:

- Chẳng hay vị huynh đài đây quý tánh là chi?

Thắng Huyền cười khè khè:

- Hắn... hắn đại danh vang dội... vang dội, Hùng Miêu Nhi đấy...

Thắng Huyền càng luống cuống:

- Nhưng... nhưng tiểu đệ nói thật chứ không phải...

Hùng Miêu Nhi tặc lưỡi:

- Tự mình nói tốt cho mình, có thật cũng thành giả tuốt.

Thắng Huyền dậm quỳnh:

- Coi... coi... tiểu đệ nhờ Hùng huynh giúp, sao Hùng huynh cứ... cứ chỉ trích đệ hoài vậy chứ...

Chu Thất Thất nín cười riết thiếu điều muốn sặc...

Thật là ông mai và chàng rể xứng quá.

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Được rồi... được rồi... cứ im đi để cho tôi nói.

Rồi hắt lại vỗ ngực:

- Tôi đây, Hùng Miêu Nhi đây. Đánh lộn một cây, chưa từng thua trận nào cả... uống rượu cũng một cây, chưa hề té trận nào, à... à... đọc sách cũng nhiều... một đấng nam nhi như thế quả là khắp thiên hạ khó kiếm...

Thắng Huyền sốt ruột:

- Cui... Hùng huynh đang làm mối cho tôi mà? Chứ đâu phải làm mối cho... Hùng huynh?

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Tự nhiên là làm mối cho “tiểu đệ” người chứ sao? Thắng Huyền nói:

- Đã làm mai dùm cho đệ, thì sao Hùng huynh lại đề cao mình hoài như thế? Đáng lý phải đề cao cho... cho tiểu đệ chứ?

Hùng Miêu Nhi nghiêm giọng:

- “Tiểu đệ” người không có biết, ta muốn làm mai thì phải tự giới thiệu mình, nếu kẻ làm mai mà có giá trị... thấp quá thì... thì làm mai sao được?

Thắng Huyền khựng lại một chút rồi lại ngáp ngừng:

- À à... cũng có cái lý đó nữa chứ...

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Tự nhiên chứ. Làm mai khó lắm chứ tưởng bỏ à? Đúng đây, đứng một bên đây mà nghe...

Chu Thất Thất vụt nói:

- Tốt lắm.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Sao? Huynh đài đã bằng lòng rồi chứ?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Phải, ta bằng lòng. Bằng lòng gả cháu gái cho túc hạ.

Hùng Miêu Nhi há hốc mồm:

- Gã... cho tôi?

Thắng Huyền thì lại như bị rớt xuống hố sâu:

- Gã... gã cho hần? Còn tôi... còn tôi thì... thì sao?

Chu Thất Thất làm mặt lạnh:

- Người nam nhi như thế trên đời là ít có, ta không gả cho hần thì còn gả cho ai?

Hùng Miêu Nhi vò vò đầu:

- A... a... cái việc...

Thắng Huyền lăn xăn xắn vẫn y như người ngồi trên lò lửa:

- Vậy... vậy là làm sao... vậy nghĩa là làm sao... Hùng huynh... Hùng huynh...

Không dần được nổi nữa, Chu Thất Thất ôm bụng cười sùng sục...

Hùng Miêu Nhi ló ngó một hồi, cuối cùng nói đại:

- Được rồi, tôi ráng quảng cáo công không vậy... Công tử hãy nghe tôi nói đây... Hùng Miêu Nhi tôi tuy thành tích... đầy mình như thế nhưng... nhưng họ Thắng lại còn nhiều hơn nữa, hơn đủ lắm... Hùng Miêu Nhi tôi chỉ đáng... chỉ đáng xách dép cho hần mà thôi.

Chu Thất Thất vừa cười vừa nói:

- Ủa, nói vậy thành tích của hần còn nhiều hơn các hạ nữa à?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Đúng, đúng... hần hơn tôi nhiều lắm, xin công tử gả cháu gái cho hần đi.

Chu Thất Thất lại vò cằm làm bộ suy nghĩ một hồi rồi mới nói:

- Được rồi, ta gả cho hần vậy.

Hùng Miêu Nhi mừng thiếu điều nhảy cẫng lên...

Thắng Huyền nghe cũng hả lòng hết sức, hần cứ xoa tay hoài mà cũng không biết phải nói làm sao...

Hùng Miêu Nhi vỗ vạy hần:

- Sao? Không mừng à?

Thắng Huyền ầm ớ nói không ra tiếng và vụt chạy vù ra cửa...

Một lúc sau hần chạy trở vô, tay cầm một vò rượu lớn.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Hay. Tiểu tử này biết điều quá... tạ ơn ông mai đó à?

Chu Thất Thất cười:

- Rượu tạ ơn ông mai ít quá không được đâu.

Nàng đi lại bàn lấy hai cái chén lớn và nói:

- Tiểu đệ xin kính ông mai trước.

Thắng Huyền xôm tới:

- Tôi trước chứ.

Chu Thất Thất lừ mắt:

- Người quên rằng ta là ai à?

Thắng Huyền khựng lại:

- A... a...

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Phải rồi đừng quên chứ, chú vợ tương lai mà, lộn xộn là chết đó nghe.

Thắng Huyền vả vào mặt mình một cái và cười nịnh:

- Vâng, vâng... tiểu điệt thật là có lỗi quá, xin thúc thúc mời ông mai trước vậy.

Chu Thát Thát cười:

- Vậy mới phải chứ.

Rồi nàng rót cho Hùng Miêu Nhi một chén đầy nhóc, và chén của nàng chỉ hơi lưng lưng dưới đáy thôi, và nàng nâng lên:

- Xin mời ông mai.

Cặp mắt của Hùng Miêu Nhi đã bị rượu làm cho chớp chớp rồi, cho nên hắn chỉ lo bưng chén mình, còn chén của chủ đầy lưng gì hắn cũng không biết... Hắn ngửa cổ nốc cạn một hơi.

Nói chuyện thì còn rảnh chút chút, chứ thật thì hắn đã say lắm rồi, bây giờ giá mà rót nước lạnh hắn cũng tưởng là rượu, và tự nhiên thì rượu thật thì cũng như nước lạnh.

Chu Thát Thát rót chén nào là hắn ực cạn chén nấy...

Uống một hơi rồi hắn vụt kêu lên, giọng hắn lè nhè đặc sệt:

- À à... giỏi... giỏi lắm... Ai? Người là ai? Hà hà... Trầm Lăng đâu? Há, ai nói Trầm Lăng mạnh rượu chứ? Ta đây... Hùng... Miêu... đây, uống... uống thử coi ai ngã nè... vô... vô...

Hắn lải nhải một hơi rồi ngã ùng xuống đất...

Chu Thát Thát lay gọi:

- Hùng Miêu Nhi... Hùng Miêu Nhi...

Hùng Miêu Nhi nằm im rơ...

Chu Thát Thát xòe tay quạt mạnh trước mặt hắn. Hắn vẫn nhắm nghiền đôi mắt...

Chu Thát Thát cười:

- Con mèo quả đã say quá rồi.

Nàng quay lại thì thấy Thăng Huyền đã gục đầu trên bàn ngủ khò...

Chu Thát Thát cau mặt, lấy bình nước lã chế lên mặt Thăng Huyền phải lia phải lĩa một hồi rồi ngồi vụt dậy...

Chu Thát Thát cười:

- Tỉnh rồi à?

Đang ngủ bị tạt nước lạnh vào mặt, là một “mùi vị” không ai chịu nổi. Thăng Huyền vừa tỉnh dậy là đã nổi xung, nhưng chợt thấy nước lạnh này do “chú vợ tương lai” tạt, thì bao nhiêu lửa nóng y như bị một trận mưa làm cho tắt ngúm... Cánh tay đưa lên định hành hung lúc nãy được Thăng Huyền khéo léo kéo nó thành một vòng tròn và hắn khom mình xuống cười cười:

- Tiểu đệ thật là có lỗi... Thật thì tiểu đệ không có ý định... ngủ.

Chu Thát Thát lạnh mặt:

- Tiểu đệ à?

Thăng Huyền cười gượng:

- A... a... vâng, vâng. Tiểu điệt, tiểu điệt....

Chu Thát Thát cười:

- À, vậy là được rồi. Sao? Hiền điệt đã tỉnh rượu chưa?

Thăng Huyền chống chế:

- Dạ... dạ... tiểu điệt không có say ạ.

Chu Thắt Thắt cười:

- Được rồi, không say, nhưng bình nước lạnh làm cho người tỉnh táo ra chứ?

Thắng Huyền lúng túng:

- Vâng... vâng...

Hắn lại mò mò trên cổ... Sự thật thì làm cho hắn bớt say. Hắn cúi đầu ấp úm:

- Dạ dạ... đêm đã khuya, tiểu điệt xin kiếu từ.

Chu Thắt Thắt hỏi:

- Đi à? Thắng Huyền nói:

- Dạ dạ... tiểu điệt cáo từ... Ngày mai tiểu điệt và Hùng huynh đây sẽ đến bái kiến...

Hắn cố gắng một lúc mới làm gan nói mạnh:

- Về việc sinh lễ, tiểu điệt xin y theo lời dạy.

Chu Thắt Thắt cười nhạt:

- Sinh lễ? Chuyện đó không phải dễ đâu.

Thắng Huyền hoảng hốt:

- Nhưng... nhưng vừa rồi đã... đã nói xong?

Chu Thắt Thắt nghiêm mặt:

- Muốn cưới vợ thì phải ở làm rể tại nhà bên vợ, đó là quy luật, vì như thế đàn gái người ta mới biết năng lực, người ta mới quyết định chứ. Thắng Huyền nói:

- Vâng vâng... tiểu đệ xin vâng theo lời thúc thúc.

Chu Thắt Thắt hỏi:

- Cuộc hội của Cái Bang vào giờ nào? Thắng Huyền nói:

- Vào giờ chiều, trước bữa cơm tối.

Chu Thắt Thắt nói:

- Vậy thì buổi sáng nay, người làm sao đem một cái tin, truyền cho tất cả, nhất là những người tham dự cuộc hội này được biết, thì ta tạm thời đo lường được một phần khả năng của người. Đó là công việc đầu tiên của việc... làm rể vậy.

Thắng Huyền nói:

- Việc đó đối với tiểu điệt thì dễ lắm... Nhưng chẳng hay đó là tin tức chi?

Chu Thắt Thắt hỏi lại:

- Vừa rồi tại “Duyệt Tân Lâu” ta đột ngột bỏ đi, người có biết tại sao không? Thắng Huyền nói:

- Có lẽ... có lẽ tại vì có thêm một Trầm Lăng nữa...

Chu Thắt Thắt gật đầu:

- Phải, chỉ tại vì có thêm cái tên Trầm Lăng đó. Hắn là một ác nhân trên giang hồ, “Cái Bang Tam Lão” đều bị hắn giết chết cả... Những việc làm độc ác của hắn, ta có bốn phận cho bằng hữu giang hồ được biết.

Thắng Huyền trở mặt:

- Chuyện đó thật như vậy sao?

Chu Thắt Thắt hỏi:

- Người không tin à?

Thắng Huyền sững sốt một hồi rồi nói:

- Chuyện này... quả là chuyện kinh người, ảnh hưởng đến giang hồ lớn lắm... Nếu chưa nắm được bằng chứng xác đáng, thì tiểu diệt thật tình không dám truyền ngôn bừa bãi.

Chu Thát Thát gật đầu.

Nàng thăm thán phục gã thiếu niên này. Hắn là một tử đệ của một thế gia vọng tộc, tự nhiên hắn phải có một đức tính thận trọng...

Ngầm tán đồng thái độ đứng đắn của gã, nhưng ngoài mặt nàng tỏ vẻ giận dữ:

- Người không tin lời nói của ta?

Thắng Huyền cũng nghiêm mặt:

- Tiểu diệt tuy không liên hệ gì với tên Trầm Lăng đó, nhưng không thể đem một tội danh không bằng chứng mà gán cho hắn, điều đó xin thúc thúc thông cảm mà lượng thứ cho.

Chu Thát Thát cười nhạt:

- Ai nói như thế thì còn có thể, chứ người mà lại vì tên Trầm Lăng đó thì quả thật đáng tức cười. Người có biết không? Người có biết trưởng huynh của người là Thắng Vinh vì sao mà bị mất tích không? Người có biết người bị ai giết không?

Thắng Huyền tái mặt:

- Gia huynh đã chết? Ai...? Ai...?

Chu Thát Thát cười gằn:

- Tên Trầm Lăng ấy giết.

Thắng Huyền sáng hồn ngồi bẹp xuống ghế run rẩy kêu lên:

- Không... không, tôi không dám nghĩ như thế...

Chu Thát Thát nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Được, không tin ta cũng không ép, nhưng người hãy nghe ta nói rõ...

Nàng bèn đem chuyện Thắng Vinh đến Tắt Dương Thành, bị bắt tại ngôi cổ mộ, đến việc được Trầm Lăng tìm gặp ở Lạc Dương nói thật cặn kẽ, vì đó là chuyện thật nên nàng kể rất mạch lạc, dẫn chứng rõ ràng, và nhất là từ đoạn bọn Triển Anh Tông bị chết lúc mới vào đến cửa Nhân Nghĩa Trang, nàng thuật y như vậy nhưng cố làm cho Thắng Huyền thấy rõ đó là âm mưu ném đá dấy tay của Trầm Lăng...

Thắng Huyền càng nghe càng run rẩy, chất rượu hoàn toàn biến mất...

Chu Thát Thát kết luận bằng một giọng trầm trầm:

- Người là kẻ thông minh, những lời ta nói là thật hay giả tự người nghiệm lấy.

Thắng Huyền vụt đứng lên chạy tuôn ra cửa...

Chu Thát Thát nắm áo kéo lại:

- Người định làm gì?

Thắng Huyền nghiêng răng:

- Tôi... tôi phải báo thù... tôi phải báo thù cho anh tôi.

Chu Thát Thát vịn lại:

- Người định tìm Trầm Lăng để mà chết à?

Thắng Huyền nói như gần muốn khóc:

- Mỗi thù này tôi quyết không đội trời chung, cần hy sinh tính mạng để báo thù tôi không từ chối.

Chu Thát Thát thở dài:

- Thật là đại, bằng vào võ công của người so với Trầm Lăng sẽ không quá ba chiêu. Người liều mạng như thế là uống, là đại.

Thắng Huyền cương quyết:

- Cho dù phải chết, tôi cũng phải vì anh mà rửa hận.

Chu Thát Thát hỏi:

- Gia đình của người có bao nhiêu anh em?

Thắng Huyền ứa nước mắt:

- Chúng tôi chỉ có hai anh em thôi. Cho nên bằng giá nào tôi cũng phải báo thù...

Chu Thát Thát cười nhạt:

- Anh của người đã chết vì tay hấn, bây giờ người chết nữa thì sao lại gọi là báo thù? Người làm thế là trúng vào ý định “nhỏ cỏ bứng gốc” của Trầm Lăng. Thắng gia bảo sẽ tuyệt tự, và Trầm Lăng vẫn sống thung dung.

Thắng Huyền ngồi bệch xuống ôm mặt:

- Trời ơi.... Như vậy tôi chỉ lấy mất ngón kẻ thù... Tôi đành bó tay sao...?

Chu Thát Thát nói bằng một giọng ôn tồn:

- Báo thù có rất nhiều cách, chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới đi liều mạng mà thôi. Người nghe ta, ta sẽ có nhiều kế giúp người.

Thắng Huyền cúi mặt:

- Vâng tôi xin nghe lời dạy...

Chu Thát Thát nói:

- Được rồi, bây giờ người cứ đem những hành động độc ác của Trầm Lăng nói cho tất cả mọi người đều biết, cho cả môn đệ Cái Bang được rõ, là tự nhiên sẽ có nhiều người giúp người báo thù.

Thắng Huyền nghiêng rằng:

- Được rồi, tôi sẽ...

Chu Thát Thát chặn lời:

- Nhưng người phải âm thầm làm việc, đừng cho Trầm Lăng nghi biết, nếu không thì... không thì người chưa nói được với một người thì người đã chết rồi.

Thắng Huyền gật gật đầu:

- Vâng, tôi biết. Tôi xin đi ngay.

Hắn đứng dậy hăng hái đi ra, Chu Thát Thát đứng nhìn theo, môi nàng nở nụ cười đắc ý...

Nàng quay trở vô kéo mền ra thấy Vương Lâm Hoa nằm im không động đậy, môi hắn cũng nở nụ cười y như Chu Thát Thát. Có lẽ còn đắc ý hơn nữa là khác.

Chu Thát Thát hỏi:

- Người nghe thấy hết cả rồi chứ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Hay, thật là hay.

Chu Thất Thất cười gằn:

- Bây giờ thì có lẽ người đã biết ta không phải là người dễ chọc ròi chứ?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Không những chỉ bao nhiêu đó, mà tôi còn hiểu những điều khác nữa.

Chu Thất Thất hỏi:

- Người biết cái gì?

Vương Lâm Hoa cười:

- Đến nay tôi mới biết cái đám công tử con nhà vọng tộc vừa mới ra đời xem như là thông minh lắm, nhưng rất cuộc tên nào cũng ngu như bò, muốn lừa bọn chúng còn dễ hơn lừa chó nữa.

Hắn thở dài nói tiếp:

- Từ trước tôi xem cô nương là một cô gái non kém, rất dễ bị mắc bẫy, đến nay thì cô nương đã bắt đầu khởi sắc, bắt đầu tính chuyện lừa người.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Bây giờ thì đừng mong ai lừa ta nữa.

Chu Thất Thất muốn làm ra vẻ tự nhiên, nhưng sự đắc ý vẫn lộ ra khóe mắt... Nàng thở dài, cái thở dài này nàng cũng cố làm như thế, nàng vuốt vuốt tóc và hỏi:

- Người còn biết gì nữa?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tôi còn biết là khi con gái mà giả làm con trai thì có thể giống y như đúc, nhưng vẫn còn một số cử chỉ con gái mà họ vô ý không hay biết.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Ta cũng thế à?

Vương Lâm Hoa cười:

- Tình cờ cũng có.

Chu Thất Thất hất hàm:

- Người nói thử xem?

Vương Lâm Hoa nói:

- Tỷ như... vừa rồi cô nương vuốt tóc nè, động tác đó thật đúng là một trăm phần trăm... con gái. Và chẳng hạn như khi cô nương kéo Thắng Huyền lại hỏi này, sao lại không nắm tay mà lại nắm áo? Đó cũng là động tác không phải... đàn ông.

Chu Thất Thất gật gù:

- Con mắt người là mắt quý... Sao? Còn gì nữa nói nghe?

Vương Lâm Hoa cười:

- Bây giờ tôi biết thêm rằng được một người con gái yêu thì thật nguy hiểm vô cùng. Là một chuyện đáng sợ vô cùng.

Chu Thất Thất vịn lại:

- Được yêu là chuyện tốt chứ sao lại gọi là đáng sợ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Được một người con gái yêu là phúc đức tổ tông từ mấy mươi đời, nhưng nếu khi “yêu” đó biến ra thành “hận” thì đúng là tổ tông thiếu đức.

Không biết nghĩ sao, chợt Chu Thất Thất im lặng trong chiều ảm đạm...

Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Người ta thường nói “yêu càng đậm thì hận càng sâu”. Yêu thì muốn cùng nhau hòa thành một, nhưng khi hận rồi thì muốn nghiền cho đối phương nát từng lóng xương...

Chu Thất Thất thở dài:

- Đúng, người con gái khi đã oán hận một người nào, thật quả có phần đáng sợ... Nhưng nếu làm cho họ yêu, đừng làm cho họ hận thì đâu có gì đáng sợ đâu?

Vương Lâm Hoa nói:

- Nói thì như thế, nhưng yêu và hận là ranh giới trong đường tơ kẽ tóc, hướng chi...

Chu Thất Thất chặn hỏi:

- Hướng chi cái gì?

Vương Lâm Hoa cười:

- Hướng chi lúc người con gái giận thì họ giận thấu xương, họ sẽ phanh thây lóc thịt mà không gớm tay... chỉ có người nào dừng để cho họ yêu, đừng làm cho họ hận là thông minh hơn hết.

Hắn chấm dứt câu bằng một chuỗi cười dài...

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Cười? Người cười cái gì? Nhớ rằng thân thể người chưa lành, coi chừng đứt hơi đấy. Người nên biết Trầm Lăng là người đáng ghét, và người lại còn đáng ghét hơn hắn nữa. Ta không yêu người nhưng ta lại thù người hơn hắn nữa... Nàng vừa nói vừa đứng dậy, chợt vấp phải Hùng Miêu Nhi đang nằm dưới đất...

Vương Lâm Hoa nhìn xuống vệt hỏi:

- Cô nương định xử trí sao với Hùng Miêu Nhi đây?

Chu Thất Thất gầm gào:

- Hừ... hừ... thứ đồ con mèo say...

Vương Lâm Hoa chặn nói:

- Sáng ngày tỉnh dậy, tự nhiên hắn sẽ nhớ vụ cùng Thắng Huyền đến đây... Có lẽ Thắng Huyền cũng đã nói với hắn cô nương là Trầm Lăng... tự nhiên hắn sẽ biết đây là một âm mưu... Cho nên...

Chu Thất Thất gặng lại:

- Cho nên sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- Cho nên muốn ém nhẹm thì... thì đừng bao giờ cho hắn tỉnh lại.

Chu Thất Thất vụt hỏi lớn:

- Khôn kiếp, người muốn mượn tay ta để trừ hết những kẻ đối địch với người à? Đừng, người đừng có hòng.

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Không giết hắn là cô sẽ ăn năn sau này...

Chu Thất Thất bủi môi:

- Khi đến đây là hắn đã say lược thuốc rồi, bây giờ ta ném hắn nơi nào khi tỉnh dậy hắn cũng không biết đâu mà nhớ.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Cô nương làm thế thì thôi... tôi cũng không có cách gì.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Tự nhiên rồi, người làm sao có cách được chứ.

Nàng bước lại xốc Hùng Miêu Nhi lên, nhưng cứ xốc lên rồi tuột xuống, Chu Thất Thất đổ quau:

- Con mèo say. Con mèo chết dịch.

Miệng thì mắng nhưng tay lại lấy khăn lau mặt lau miệng cho Hùng Miêu Nhi và xốc hẳn lên, vác đi ra cửa.

Đi được vài bước nàng quay lại ngó Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Đừng có nghĩ tầm bậy mà chết, ngủ đi.

Nàng điếm vào mấy huyết đạo của hắn rồi mới mang Hùng Miêu Nhi đi thẳng...

44. Thiện Ác Nan Phân

Trời đã vào đêm, ngoài đường phố người qua lại bắt đầu thưa thớt...

Dưới ánh đèn đường, thỉnh thoảng có vài ba người đàn ông say lúy túy bước đi xiêu vẹo, cặp kè nhau ca hát ồm ồm...

Nhưng họ hát gì, ca gì, không ai nghe được cả. Giọng họ đặc sệt hơi men...

Chu Thất Thất kẹp Hùng Miêu Nhi đi ra và lấy làm lạ hết sức...

Nhìn đám người say ngoài đường và nhìn Hùng Miêu Nhi như một xác chết trong tay, nàng đâm ra thất mẫn...

Không hiểu đàn ông sao kỳ lạ quá, tại sao lại đổ rượu vào miệng y như đổ hèm cho heo như thế? Quả là mình chuốc lấy khổ cho mình...

Tại sao cái hứng thú của rượu lại không có trong giới phụ nữ?

Thật là một chuyện lạ lùng.

Chu Thất Thất ôm Hùng Miêu Nhi xâm xâm nhìn riết vào góc đường nhiều bóng tối, nàng muốn bỏ Hùng Miêu Nhi dưới đất rồi về, nhưng lại sợ hắn trúng gió, nàng đứng tần ngần do dự...

Chợt thấy ba con ngựa từ phía đầu đường chạy...

Chu Thất Thất hơi lấy làm lạ, vì ban đêm mà có người phi ngựa như thế tất phải có chuyện gì cấp bách chứ không phải bình thường, nàng đứng nép vô chú ý nhìn ra...

Nàng vừa nhìn thấy người trên ngựa bỗng giật mình trở mắt...

Người thứ nhất mặc quần áo chỉnh tề, có hàm râu dưới cằm, đúng là vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu”.

Người thứ hai chạy sát một bên là... là Trầm Lăng.

Chu Thất Thất đứng sững sờ...

Ba con ngựa phóng nhanh qua mặt nàng đi thẳng...

Y như là có chuyện gì gấp lắm, mặt người nào cũng có vẻ trầm trầm. Và nhất là họ không ngó hai bên đường, cứ một mực cho ngựa phi nước đại...

Thật là lạ. Hắn và Trầm Lăng tại sao lại quen nhau?

À, thôi đúng rồi. Chuyện nàng cùng đi với Trầm Lăng có lẽ giang hồ đã đồn đãi nhiều, cho nên hắn tìm Trầm Lăng để hỏi tin tức về nàng...

Nhưng hần và Trầm Lãng đã nói gì với nhau? Họ kéo nhau đi đâu mà gấp thế?

Không nghĩ ra Chu Thắt Thắt dậm chân tức tối...

Thật là phá đám. Tại sao hần lại kéo Trầm Lãng đi? Mai là ngày hội của Cái Bang rồi, nếu Trầm Lãng đi không trở lại thì chẳng hóa ra công khó sắp bài mưu kế của nàng hồng cả đi sao?

Nghĩ đến đó Chu Thắt Thắt dậm ra nôn nóng, nàng không còn nghĩ tới việc Hùng Miêu Nhi lạnh hay nóng, nàng đặt hần ngồi dựa vào mái hiên nhà ở dựa đường và nói nhỏ nhỏ:

- Xin lỗi nhé, ai biểu hay bày chuyện? Ai biểu cố uống rượu? Khổ cho quen.

Nàng đi được mấy bước lại quay trở lại cởi áo choàng ngoài đắp lên Hùng Miêu Nhi rồi hấp tấp quay về khách điểm.

Chu Thắt Thắt đi được lúc lâu, chợt có bốn gã đàn ông mặc áo đen từ trong bóng tối hiên nhà đối diện thoảng ra. Hai tên đi về khách điểm, hai tên băng qua phía Hùng Miêu Nhi.

Hai tên đi đến chỗ Hùng Miêu Nhi, dánh dấp cực kỳ hung hãn, một tên đá Hùng Miêu Nhi một cái thật mạnh, Hùng Miêu Nhi rên lên một tiếng té lật qua rồi lại nằm im...

Tên thứ nhất cười nhạt:

- Con heo hèm này ăn nhằm gì mà mình phải phí công.

Người thứ hai nói:

- Chủ nhân chỉ cần dặn phải theo sát cả tên cùng đi với cô gái ấy thôi...

Người thứ nhất nói:

- Vậy quãng tên này xuống sông cúng hà bá cho rồi.

Người thứ hai nói:

- Không, không được, chủ nhân căn dặn phải để hần sống..

Hình như lưu chúng có mà.

Người thứ nhất nói:

- Thôi được, mang hần về là xong.

Hai tên áo đen bàn tán một hồi rồi xốc Hùng Miêu Nhi lên đi về phía đầu đường...

Ngay lúc đó lại có mấy gã đàn ông say rượu từ phía đầu kia đi lại. Đám này vừa đi vừa ca hát vang rân.

Đám say này tuy đi đã có hơi loạng choạng, nhưng xem chừng cũng chưa phải là say lắm, vì tiếng hát của họ vẫn còn rõ ràng...

Họ vừa đi vừa vỗ tay đánh nhịp:

Giang hồ đệ nhất kỳ

Võ lâm đệ nhất Hùng Miêu Nhi...

Một người trong bọn vụt dừng lại chỉ về phía trước:

- Coi kìa, có người anh em nào say quá cỡ phải khiêng kìa...

Một người khác cười:

- Hừ, còn người nữa... coi bộ khiêng được chưa?

Cả bọn lại cười ha hả... cười lẫn chiêng...

Hai gã khiêng Hùng Miêu Nhi xem chừng không muốn gây chuyện, chúng khiêng Hùng Miêu Nhi đi nép qua phía bên kia đường...

Bọn người say ca hát nghêu ngao đi phía bên trái. Hai gã khiêng Hùng Miêu Nhi đi phía bên phải, hai đám đi xót ngang qua nhau...

Trong đám say chợt có người nói:

- Đúng rồi... đúng rồi...

Một người khác hỏi:

- Cái gì đúng?

Người trả lời:

- Tôi xem người ấy như là đại ca...

Người kia cười:

- Hồng chùng hoa mắt thật đấy chứ.

Nhưng lại có một người khác nói:

- Sao kỳ vậy cà? Mình chưa qua đó xem sao nè....

Rượu đã làm cho họ hừng chí, cho nên bất cứ ai đề nghị chuyện gì thì cả bọn hưởng ứng ngay. Khi nghe có người nói đi qua là họ rùn rùn băng qua đường, miệng thì nói loạn lên:

- Phải rồi....

- Qua xem thử coi....

- Qua nè....

Hai tên Hùng Miêu Nhi thấy họ ào qua, tuy chưa biết chuyện gì, nhưng chúng cũng đâm lo, bèn hè nhau chạy lẹ...

Đám say ủa nhau hô lớn:

- Đứng lại... không được chạy....

Họ càng hô to, hai gã khiêng Hùng Miêu Nhi càng chạy lẹ. Nhưng càng chạy lẹ, thì đám say càng rượt càng la...

Vì bị khiêng Hùng Miêu Nhi nên hai tên đó không chạy lẹ được, chưa tới phía đầu đường thì đã bị đám say theo kịp vây tròn chung quanh...

Hai tên khiêng Hùng Miêu Nhi giận dữ quát lớn:

- Mấy người bạn định làm gì thế?

Đám say nhận ra rõ Hùng Miêu Nhi bị khiêng đi:

- A, đúng là đại ca rồi.

- Hai tên kia khiêng đại ca ta đi đâu?

- Hãy để đại ca ta xuống cho mau.

Vừa thét, đám đại hán ào ạt nhào vô, những nắm tay rắn chắc như những chiếc búa sắt thi nhau nện xuống...

Việc bắt gặp Hùng Miêu Nhi ngộ nạn làm cho đám đại hán tỉnh hẳn cơn say, và hai tên Hùng Miêu Nhi có mạnh cũng không sao chống nổi.

Chỉ trong chớp mắt hai tên ấy đã chịu mỗi đứa năm sáu cú như trời giáng, chúng quăng đại Hùng Miêu Nhi xuống đất rồi hè nhau bỏ chạy.

Bọn đại hán dợm rượt theo, nhưng ngay lúc đó Hùng Miêu Nhi vụt tung mình đứng dậy không nói không rằng dang thẳng cánh tay tát cho mỗi đứa một tát tay nẩy lửa.

Đám đại hán thấy Hùng Miêu Nhi thành linh đứng dậy, chúng mừng rỡ kêu lên:

- Ủa, đại ca không có say...

Nhưng chưa dứt lời thì nhận lãnh một tát tay tá hỏa, cả đám hết hồn ngơ ngác...

- Đại... đại ca làm sao thế...

45. Cái Bang Đại Hội

Tiểu nhị dọn cơm lên, hai người đàn bà chuyên phục thị cho Vương Lâm

Hoa cũng lên theo để dứt cơm cho hần

Vương Lâm Hoa ăn một cách nhặt nhẻo, gần như là không thiết đến cơm nước gì cả. Thắng Huyền thì cũng nuốt không trôi, cứ ăn một miếng lại để đưa xuống liếc về phía Vương Lâm Hoa.

Riêng Chu Thất Thất thì xem chừng ngon miệng lắm. Hết chén này sang chén khác, ăn riết không nói chuyện.

Nhưng sự thật thì chỉ có nàng biết lấy nàng. Những thức ăn thịnh soạn để vào tới miệng thì y như cây đá, ngoài mặt thì làm y như vui vẻ, nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Rồi đây Trầm Lăng sẽ khốn đốn, nếu không chết thì cũng không làm sao yên thân được với số người quyết chí báo thù.

Sự khốn đốn của hần do chính tay nàng làm ra... Do chính tình yêu sinh thù hận.

Chuyện đó đối với nàng không biết nên vui hay nên buồn?...

Nàng vừa ăn vừa lầm bầm trong miệng: “Ta thật là không phải... Không phải đối với riêng ta thôi chứ Trầm Lăng thì có nhằm cái quái gì?... Con người vô lương tâm như hần được chết bởi tay ta thì kể như là... đại phúc...”

Nàng lại gấp một miếng bánh ăn tráng miệng. Lại làm sao, bánh ngọt mà y như là trái khổ qua. Bánh ngọt mà nàng nghe lưỡi mình đắng nghét....

Nàng vùng quăng đĩa xuống bàn nói lớn:

- Trầm Lăng... Trầm Lăng... ta không được người thì phải làm cho người chết... Ta không được người thì ta cũng sẽ không cho kẻ nào được người cả....

Thắng Huyền ngơ ngác hỏi:

- Thúc thúc nói... nói chi thế?...

Chu Thất Thất quắc mắt:

- Cái gì?... Không cái gì cả. Ăn cơm cho mau đi. Đừng có nói chuyện.

Thắng Huyền nói:

- Dạ, tiểu điệt đã ăn xong.

Chu Thất Thất cau mặt:

- Đàn ông con trai gì mà ăn uống y như là con gái vậy. Bữa cơm ăn không đầy hai chén thì đâu phải là đàn ông.

Thắng Huyền ứng mặt:

- Dạ... dạ... tiểu điệt còn có thể ăn nữa chứ...

Rồi hần lại cầm đĩa sang đây chén cơm và bằng những và thật lớn... Luôn cả thức ăn hần cũng quên gắp, hần cứ lo ăn được nhiều cơm, hết chén này sang chén khác.

Chu Thất Thất lừ lừ mắt:

- Đã nuốt không xuống nữa thì sao lại còn cố nhét làm chi thế? Hứ, cứ tưởng đồn cơm cho thật nhiều vào bụng thì mới là đàn ông con trai à?...

Thắng Huyền áp úng:

- Nhưng... nhưng thúc thúc mới vừa bảo...

Hắn nín ngang và ngó Chu Thất Thất... thật hắn không biết cái ông chú vợ của mình sao lại lạ lùng quá... Ba hồi nói vậy, ba hồi nói khác, không biết đường nào mà theo cả.

Nhưng rồi hắn vẫn phải thỉnh lặng. Bởi vì không làm thỉnh thì cũng không biết phải nói làm sao với ông chú vợ y như “có cơm” ấy.

Quả đúng là một bữa cơm khổ sở. Tuy nhiên cuối cùng rồi cũng phải xong.

Thắng Huyền đứng dậy lau mồ hôi trán, còn Chu Thất Thất thì lại chấp tay sau đít đi qua đi lại trong phòng.

Chu Thất Thất thì nôn nóng, Thắng Huyền thì quá ngán ông chú vợ, cả hai người im lặng, không ai buồn nói với ai một tiếng.

Vương Lâm Hoa thì lại trù mền ngủ. Y như là hắn đã chán ngán đến cực độ về hoàn cảnh của mình...

Chu Thất Thất lâu lâu lại vén màn cửa nhìn ra. Thời gian như cổ trêu tức những kẻ đợi chờ.

Nhưng cuối cùng rồi mặt trời cũng phải bắt đầu đi xuống. Chu Thất Thất không dần được, hỏi trống:

- Có lẽ đã sắp tới giờ rồi?

Thắng Huyền đáp:

- Vâng, có lẽ cũng gần.

Chu Thất Thất hỏi:

- Người có biết chỗ tụ hội không?

Thắng Huyền gật đầu:

- Hôm qua tiểu diệt có đến một lần rồi.

Chu Thất Thất vẫy tay:

Gọi hai người khiêng kiệu lên đây.

Thắng Huyền ngạc nhiên, khẽ liếc nhìn về phía Vương Lâm Hoa:

- Nàng... làm sao đi được?

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Tại làm sao lại đi không được?

Thắng Huyền cúi mặt ngập ngừng:

- Tiểu diệt... tiểu diệt chỉ sợ... bất tiện.

Chu Thất Thất gặng lại:

- Tại sao bất tiện?

Thắng Huyền nói:

- Nơi đó đông đảo quá, lỡ ra có chuyện gì xảy đến cho nàng...

- Chu Thất Thất hứ lên một tiếng lớn:

- Ai làm gì chứ? Chưa gả về cho người, thì nó vẫn là người của ta. Ta không lo thì người lo nỗi gì? Có mặt ta thì ai dám làm gì nó chứ?

Thắng Huyền cúi mặt lúng túng:

- Vâng, vâng...

Và hắn không dám đứng làm vương vếu nữa, lật đặt chạy ra gọi hai người khiêng kiệu...

Hắn đi mà lòng cứ dằn lòng là bất cứ vị thúc thúc này có nói gì, hắn quyết sẽ ngậm miệng lại như miêng hến.

Hai người khiêng kiệu đi vô, Vương Lâm Hoa lại được đặt lên chiếc kiệu trần khiêng ra khỏi nhà trọ.

Đường phố hôm nay lại thật càng náo nhiệt, cứ độ mười bước thì lại có một môn đệ Cái Bang đứng dựa dưới mái hiên của dãy nhà dọc bên đường. Lưng họ người nào cũng đeo từ ba chiếc túi trở lên, chứng tỏ họ đều là bậc chấp sự.

Số môn đệ Cái Bang này có kẻ thì ngồi xổm dưới mái hiên, có kẻ đứng dựa bên hàng rào, có kẻ ngồi dựa bên gốc cây. Không ai đến nói chuyện gì với họ, mà họ cũng không buồn nói chuyện gì với ai.

Quy củ của Cái Bang là thế.

Tuy họ dàn ra như vậy là để tiếp đón võ lâm bằng hữu, nhưng trừ việc ăn xin ra, họ không nói chuyện gì với ai cả.

Nhưng nếu có ai đến hỏi đường thì họ mau mắn chỉ bằng cách đưa tay chỉ về phía đông ở ngoại thành.

Vì đã biết đường nên đám Chu Thất Thất cứ đi thẳng về hướng đó chứ không phải hỏi thăm đám môn đệ Cái Bang.

Thắng Huyền dẫn đường đi trước, kẻ đó là chiếc kiệu trần của Vương Lâm Hoa, sau rốt là Chu Thất Thất.

Những kẻ qua đường ai cũng để ý đến họ, nhưng khi bắt gặp tia mắt khó chịu của Chu Thất Thất, làm cho họ đều khép nép đi dang ra.

Qua khỏi khu chợ, số Cái Bang đệ tử càng lúc lại càng đông hơn...

Số môn đệ Cái Bang biết mặt Thắng Huyền đều giơ tay chào hỏi, họ tỏ vẻ tươi cười thân thiện, tuy nhiên nụ cười của họ ẩn chứa ngấm ngầm buồn bã uất hận. Nhìn vào sắc thái của họ, Chu Thất Thất biết ngay rằng Tả Công Long chưa có mặt nơi đây.

Nàng liếc Thắng Huyền và khẽ nói:

- Khi đến nơi ấy, người chớ nên ngồi gần chỗ của ta nghe.

Thắng Huyền hỏi:

- Tại sao thế?

Chu Thất Thất lừ mắt:

- Tại vì ta bảo người như thế.

Thắng Huyền thở ra:

- Vâng.

Nhưng Chu Thất Thất lại nói:

- Đừng ngồi chung nhưng cũng đừng ngồi xa lắm...

Nàng chớp mắt kêu lên:

- Ừ?... Hùng Miêu Nhi kia...

Thấy Hùng Miêu Nhi loáng thoáng trong đám đông, Thắng Huyền vội nói:

- Để tiểu đệ gọi hắn.

Chu Thất Thất gắt:

- Đồ thứ con beo hèn đó người kêu lại làm gì.

Thắng Huyền cụt hứng cúi mặt:

- Vâng....

Ngay lúc đó có hai môn đệ Cái Bang đi lại, một người mặt đỏ chằng chịt, một người tác hơi lớn, vừa lùn vừa mập, cả hai đều đeo sau lưng sáu chiếc túi. Đó là biểu hiện họ là “Lục đại đệ tử” Cái Bang.

Điều nên biết là “Lục đại đệ tử” trong Cái Bang ít lắm. Vì đó là hàng môn đệ nhất nhì, họ chỉ dưới Cái Bang trưởng lão một bậc.

Chu Thất Thất hỏi nhỏ:

- Người có biết hai người đó không?

Thắng Huyền đáp:

- Hai người đó là đích truyền của Hùng Bang Chủ ngày xưa, cứ nghe nói thì cấp bậc của họ cao lắm, chỉ dưới “Cái Bang Tam Lão” thôi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Tên gì?

Thắng Huyền đáp nhỏ:

- Người bên trái là “Biển Địa Xí Kim” Tiền Công Thái, người bên phải là “Tiểu Liễm Phúc Thần” Cao Tiểu Trùng.

Chu Thất Thất bật cười:

- Tiểu Trùng? Tên gì mà kỳ cục vậy.

Lúc đó hai cao đệ Cái Bang đã đến trước mặt, Tiền Công Thái vòng tay nói:

- Đêm qua chúng tôi hết sức cảm ơn Thắng công tử đã cho tin...

Liếc thấy Chu Thất Thất, hấn ngập ngừng:

- Vị này là...

Thắng Huyền đỡ lời nói:

- Vị này là biểu thúc của tôi...

Tiền Công Thái tỏ vẻ ngạc nhiên:

- À... à...

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Có phải các hạ thấy tôi còn nhỏ quá phải không?

Tiền Công Thái gượng cười:

- Đâu có... đâu có...

Chu Thất Thất lại hỏi:

- Có phải các vị đến đây để đưa đường không?

Tiền Công Thái gật đầu:

- Vâng, vâng...

Chu Thất Thất khoát tay:

- Được rồi, dẫn đi vào.

Tiền Công Thái lại vòng tay:

- Vâng, xin mời.

Thật là tức cười. Hai môn đệ Cái Bang đến đây là để tiếp Thắng Huyền, thế nhưng Thắng Huyền lại không nói được nửa câu.

Hắn đành phải gượng cười lẻo đẻo theo sau như một chú thớ đồng.

Địa điểm đại hội của Cái Bang là một đồng ruộng gò rộng lớn. Mùa gặt hái vừa qua, mặc dù tuyết có xuống nhiều nhưng mùi rạ hầy còn thơm.

Lâm sản miền bắc nhiều nhất là tre, có lẽ vì sẵn phương tiện đó nên môn đệ Cái Bang làm rạp hội đều toàn bằng một thứ tre thôi, lớn thì làm cột làm kèo, nhỏ thì đan lại như bện phen, lợp lên thành mái.

Họ làm xem có vẻ hấp tấp lắm, cho nên từ những rạp lớn mênh mông cho đến sự bài trí bên trong thật hết sức đơn sơ. Bàn ghế toàn bằng loại thô kệch cao thấp khác nhau, sự sắp xếp cũng không được ngay ngắn thứ tự cho lắm.

Thế nhưng những khách tham dự đã ngồi bên trong, hầu hết đều ăn mặc chỉnh tề sang trọng, cảnh tượng đó tạo thành hai thái cực hơi chướng mắt.

Bốn phía chung quanh rạp, Cái Bang đệ tử tụ tập đông nghẹt, có tốp thông dong đi qua đi lại, có tốp lại vây quanh tán gẫu, thái độ của họ trông thật là nhàn nhã.

Tuy nhiên nếu ai tinh mắt sẽ thấy trong thái độ nhàn nhã của họ đầy vẻ uất hận khấn trương...

Cả mấy trăm người tụ tập thế mà không khí lại hết sức lặng lẽ, không khí trái với bình thường. Bình thường chỉ cần một nhóm năm bảy người của Cái Bang cũng đủ làm huyền não.

Tiền Công Thái bị Chu Thất Thất tấn công bằng câu nói phủ đầu làm cụt hứng, hắn cứ lầm lũi dẫn đường đi vào không nói thêm một tiếng, chỉ có Cao Tiểu Trùng thì tuy không nói nhưng lại cứ cười cười, đáng sắc của tên này ngổ quá y như một kẻ khật khùng.

Tiền Công Thái đưa đám Chu Thất Thất sang góc rạp phía bắc, nơi đây chỗ ngồi được làm thành như một cái dền cao lên hơn hết, y như là dành cho thượng khách.

Tiền Công Thái vòng tay:

- Xin mời ba vị ở đây dùng trà, tại hạ còn phải ra ngoài đón rước nhiều bằng hữu khác.

Thật ra đó chỉ là một cố thoái thác, vì Tiền Công Thái cảm thấy vị “biểu thúc” của Thắng Huyền xem chừng khó nói chuyện quá...

Nhưng Chu Thất Thất lại đưa tay:

- Khoan, chậm tí đã.

Tiền Công Thái hỏi:

- Các hạ có chi dạy bảo chăng?

Chu Thất Thất nói:

- Các ngươi đã mời người ta đứng vào bữa cơm, nhưng sao chỉ đãi trà thôi vậy?

Tiền Công Thái lúng túng:

- Vâng, vâng... có chứ, có chứ... nhưng chỉ là rượu thịt đạm bạc thôi...

Chu Thất Thất gật đầu:

- Được rồi, miễn có là được.

Thắng Huyền bây giờ mới có dịp cười hùa theo:

- Được rồi, nếu Tiền huynh có bận việc xin cứ tự tiện.

Cao Tiểu Trùng vụt nói:

- Tôi thì không bận việc gì cả, vậy xin ở đây bồi tiếp quý vị vậy.

Tiền Công Thái khẽ liếc Cao Tiểu Trùng và gượng mỉm cười bỏ đi.

Chu Thất Thất nói với Cao Tiểu Trùng:

- Các hạ ở đây bồi tiếp vậy thì hãy mang trà nước ra trước đi.

Cao Tiểu Trùng gọi người đem trà lại rồi gã rót ra cười hề hề:

- Xin mời chư vị.

Số người ngồi trong rạp đều hướng mắt về phía Chu Thất Thất. Họ xì xầm với nhau, họ hơi lấy làm lạ không hiểu tiểu tử ấy là ai mà xem chừng Cái Bang trọng vọng quá...

Họ đâu có biết môn đệ Cái Bang chỉ vì hậu đãi Thắng Huyền mà buộc lòng phải tỏ ra lịch sự với Chu Thất Thất, phải xem đó là một thượng khách bất đắc dĩ thế thôi.

Chu Thất Thất thì càng phút càng làm già, chẳng những dáng điệu mà đôi mắt cũng không thềm khách khí, nằng cứ trừng trừng nhìn vào đám khách ngồi trong rạp.

Đám người này thấy đều trọng tuổi, tất cả đều trên dưới bốn mươi, sắc diện họ chứng tỏ là những tay có hạng trong chốn giang hồ.

Nhưng không một người nào Chu Thất Thất quen mặt cả.

Hùng Miêu Nhi đi vòng vòng phía bên ngoài, liếc thấy bọn Chu Thất Thất, Thắng Huyền, mắt hấn sáng lên nhưng lại bết bết đi tránh xa xa...

Hắn dòm quanh và lẩm bẩm: "Quái, sao Trầm Lăng bây giờ mà vẫn chưa thấy tới cà."

Hắn đuổi riết theo suốt đêm mà cũng không tìm ra Trầm Lăng, buộc lòng phải quay trở lại nhưng trở lại rồi cũng không yên.

Ráng đợi thêm một lúc không được, Hùng Miêu Nhi nóng ruột chạy trở ra khu chợ.

Đường phố bây giờ đã thưa người, khách giang hồ đều đã đi vào hội trường, chỉ có một số ít môn đệ Cái Bang ngồi rải rác dọc theo mé hiên nhà.

Hùng Miêu Nhi đi lại một góc đường ngồi xuống lẩm bẩm: "Nếu Trầm Lăng trở về thì nhất định phải qua đây chứ không đi đâu khác hơn được".

Hắn đứng dậy đi qua đi lại rồi cũng vào chống nạnh đứng dựa dưới một mái hiên. Đột nhiên có một người đi ra nhét vào tay Hùng Miêu Nhi mười đồng tiền điều và vui vẻ nói:

- Xin tiểu ca làm ơn sang nơi khác đứng để cho chúng tôi mua bán một chút.

Nhìn lại chỗ mình đứng là một hiệu buôn, Hùng Miêu Nhi bất giác bật cười. Thì ra họ tưởng hắn là môn đệ Cái Bang.

Dòm xuống thân thể dơ dáy, quần áo xốc xếch của mình, Hùng Miêu Nhi vuốt vuốt mái tóc rối nùi, cảm thấy quả thật là giống y... kẻ ăn mày.

Hắn làm bộ khúm núm luôn:

- Xin đa tạ... đa tạ.

Và bước sang hàng rượu kế bên, Hùng Miêu Nhi đồng dặc:

- Mang một bầu rượu ngon đến mau.

Người cho tiền nhìn theo lắc đầu:

- Thật là của không vốn. Có được ít tiền là lập tức lo đổ rượu.

Hùng Miêu Nhi thính tai lắm, nhưng làm bộ không nghe, cứ nốc cạn bầu rượu và móc một đĩnh bạc ném lên bàn:

- Thêm ba chén lớn nữa.

Người cho tiền hồi nãy càng trở mắt ra ngơ ngẩn, gã lắc đầu bỏ đi vô trong mà miệng cứ lầm thầm:

- Không biết năm nay là cái năm gì mà ở đây xảy ra lắm chuyện dị hợm và cũng có quá nhiều người dị hợm.

Hùng Miêu Nhi thư thả ngồi nhấp cẳng uống xong bốn chén rượu thì người qua đường càng phút lại càng ít hơn nữa.

Chợt thấy có một môn đệ Cái Bang trở ra ven đường vỗ tay mấy cái, số nhân vật Cái Bang ở theo mé đường cùng túa ra theo gã đi về phía hội trường.

Đường phố lại càng vắng teo. Bóng dáng Trầm Lăng cũng biệt tăm biệt tích.

Hùng Miêu Nhi nôn nóng cứ ngồi xuống đứng lên lóng ngóng nhìn ra đường.

Nhiều quán đã bắt đầu đóng cửa. Những người dân thường đi ngủ đã lâu, đám võ lâm giang hồ cũng lần lượt đi cả vào chỗ hội.

Hùng Miêu Nhi ngồi đã rồi lại đứng lên, xăng xăng xó xó y như bị mọt nhọt nơi mông đít...

o O o

Chu Thất Thất ngồi uống trà trong rạp dòm quanh quần không thấy ai là người quen, mắt nàng cuối cùng lại nhìn sững vào bộ mặt ngơ ngáo ngáo của Cao Tiểu Trùng.

Giá như người khác bị cái nhìn chòng chọc của Chu Thất Thất tất phải xốn xang khó chịu, nhưng Cao Tiểu Trùng thì y như không thấy, hần cứ cười khi khi trong dáng điệu khật khùng...

Riết rồi Chu Thất Thất cũng đâm ra phát ghét, nàng hỏi bằng một giọng khó chịu:

- Các hạ không lúc nào là không cười, chắc suốt đời lúc nào cũng thích thú cả à?

Cao Tiểu Trùng cười hề hề:

- Vâng, lúc nào cũng vậy...

Chu Thất Thất cau mặt:

- Mà thích thú cái gì mới được chứ?

Cao Tiểu Trùng nói:

- Ô, nhiều lắm... khách quan xem kìa, trời mát người đông thiên hạ dập dìu, những thứ ấy xem không thích thú à?

Chu Thất Thất hỏi:

- Những lúc trời mưa to gió lớn các hạ cũng thích thú nữa chứ?

Cao Tiểu Trùng cười:

- Tự nhiên, tự nhiên...

Chu Thất Thất đâm cau:

- Mưa to gió lớn có gì mà thích thú?

Cao Tiểu Trùng cười khi khi:

- Mưa to gió lớn thì làm sao thấy cái ẩm áp của mặt trời? Huống chi mưa có thể làm mát cây cỏ... mưa có thể làm cho lúa nếp tốt tươi... mưa có thể làm cho mái nhà người sạch tuyết...

Chu Thất Thất nhăn mặt cắt ngang:

- Thế lúc nào là lúc các hạ không thích thú?

Cao Tiểu Trùng trố mắt:

- Không thích thú? Đâu có, đâu có lúc nào đâu? Trong thiên hạ chuyện nào cũng thích thú cả, thế thì tại làm sao tôi không thích thú?

Chu Thất Thất ngó ngay vào mặt hắn:

- Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng thích thú cả à?

Cao Tiểu Trùng gật gật đầu:

- Vâng, vâng... ngày nào cũng thế.

Chu Thất Thất lại nhìn sững vào mặt hắn và chợt bật cười:

- Các hạ quả là một quái nhân.

Nói xong câu đó, Chu Thất Thất chợt nghĩ trong đời mình gặp không biết bao nhiêu là quái nhân, Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi, Kim Vô Vọng... và luôn cả Thắng Huyền nữa, tất cả đều không phải là “quái nhân” ư? Cũng may, phàm những “quái nhân” nàng gặp gỡ đều không đến nỗi khó thương lắm...

Chợt thấy số người ngồi trong rạp vụt đứng lên:

- Kiều đại hiệp đã đến.

Chu Thất Thất ngó lên, quả nhiên Kiều Ngũ và Hoa Tứ Cô từ phía ngoài bước vào.

Kiều Ngũ vòng tay đáp lễ bốn bên và ngang nhiên đi thẳng vào trong rạp...

Chu Thất Thất hơi lấy làm lạ, không hiểu sao con người của Kiều Ngũ lại được thiên hạ trọng vọng thân thiết như thế? Hắn ít cười mà cũng không hay nói, thế nhưng có điểm đặc biệt gì lại được nhiều người hoan nghinh?...

Tất cả mọi người trong rạp, trừ bàn của Chu Thất Thất, còn thì ai cũng đứng lên vui vẻ vái chào...

Chu Thất Thất hứ một tiếng nho nhỏ:

- Tại làm sao mà coi bộ thiên hạ thích hắn thế nhỉ?

Cao Tiểu Trùng cười:

- Chuyện đó có gì lạ. Chỉ cần đừng làm chuyên xấu, chỉ cần có lương tâm, mọi hành vi lớn nhỏ đều vì nghĩa mà làm, thì cho dù con người có ô đề kịch cộm đến đâu, người ta vẫn thích, vẫn yêu mến như thường.

Chu Thất Thất ngó Cao Tiểu Trùng lom lom:

- Các hạ biết nhiều chuyện quá nhỉ?

Cao Tiểu Trùng cười:

- Không bao nhiêu, chút ít vậy thôi.

Ngay lúc đó chợt nghe bên ngoài có ba tiếng mõ. Cao Tiểu Trùng lật đật đứng lên:

- Sư huynh truyền lệnh tập họp, tại hạ xin kiếu.

Chu Thất Thất dòm ra thấy đám môn đệ Cái Bang đang tứ tán khắp nơi quả nhiên đều đứng lên sắp hàng ngay ngắn...

Tiền Công Thái và Cao Tiểu Trùng dẫn tất cả đi vào trại, đến khoảng đất trống chính giữa, vòng tay chào khắp hết bốn bên và nhất tề ngồi hết xuống bãi cỏ...

Chu Thất Thất cau mày lắm bả:

- Đại hội đã bắt đầu, tại sao Trầm Lăng đi đâu mất nhỉ?...

o O o

Hùng Miêu Nhi đã uống đến chén thứ mười một, giả như mà đừng có tiếng vó ngựa, có lẽ hẳn phải làm luôn đến chén thứ mười hai mươi ba, và tới nữa không biết là thứ mấy...

Trầm Lãng không về thì có lẽ Hùng Miêu Nhi sẽ mẹp luôn tại đây chứ cũng chẳng thèm hội họp gì cả.

Nhưng bây giờ đã có tiếng ngựa...

Hùng Miêu Nhi quăng cái chén còn lưng rượu tuôn chạy ra đường. May mà đã có đưa một nén bạc hồi nãy nếu không thì chủ quán lại phải tri hô có người uống chạy...

Ba con tuấn mã từ mút đường xa phóng tới. Hai người trước quả đúng là Trầm Lãng và chủ nhân “Duyệt Tân Lâu”, còn gã theo sau lại là gã dẫn đầu đám tiểu nhị mà đã bị Hùng Miêu Nhi vật như vật nhái hôm bữa trước.

Theo sau ba ngựa là một cỗ xe khá lớn.

Hùng Miêu Nhi lao ra chụp lấy ngực Trầm Lãng thét lên:

- Trầm Lãng... Trầm huynh, anh mà không về thì con mèo hoang này có nước điên luôn...

Ghì ngựa cho đứng lại, Trầm Lãng ngó mọi người:

- Biết nhau cả rồi chứ?

Gã cầm đầu đám tiểu nhị bị Hùng Miêu Nhi đánh hôm trước nhăn nhăn mặt làm thình...

Vị chủ nhân “Duyệt Tân Lâu” vừa nhảy xuống ngựa vừa cười lớn:

- Kể ra đệ rất tự hào vì đã quá thông minh, nếu không hôm rồi chắc phải chịu huynh đài mấy nắm tay sắt nguội.

Hùng Miêu Nhi cũng cười:

- Xin lỗi, xin lỗi... Bây giờ mạn phép nói riêng với Trầm Lãng mấy câu nhé.

Vừa nói Hùng Miêu Nhi vừa lôi Trầm Lãng xích ra ngoài lề đường...

Trầm Lãng cười:

- Chuyện gì mà làm ra vẻ bí mật thế?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Đêm rồi anh biết tôi đi đâu không?

Trầm Lãng cười:

- Phải biết thì tôi đỡ tốn công. Tìm anh không cũng làm cho người ta mệt gần muốn chết.

Hùng Miêu Nhi nghiêm mặt:

- Đêm qua tình cờ tôi khám phá ra một chuyện kinh người...

Thấy vẻ nghiêm trang chưa từng có trên mặt Hùng Miêu Nhi, Trầm Lãng bắt đầu lo lắng:

- Chuyện gì thế?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Gã công tử con nhà giàu họ Thảng uống đã rồi lại kéo tôi bảo đi làm mai dùm, lúc đó tôi cũng ba ngừ nên đi theo hẳn đến Bình An khách điểm...

Thuật lại hết đầu đuôi tự sự đêm rồi, và Hùng Miêu Nhi lại nói thêm:

- Lúc đó họ tưởng tôi đã say không còn biết gì nữa, cho nên tất cả những âm mưu kế mật họ tự do bàn luận với nhau, do đó tôi nghe không sót một câu nào...

Trầm Lãng cau mày:

- Có lẽ con người đó là người mà Thăng Huyền đã nói việc mạo danh tôi lúc ở Duyệt Tân Lâu.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng rồi, chính là người đó.

Trầm Lăng hỏi:

- Theo anh thì người đó có thể là ai?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Cứ như lời lẽ và giọng điệu thì y như là...

Hùng Miêu Nhi ngừng nói, đưa mắt nhìn Trầm Lăng. Cả hai người khe khẽ thở ra... Mặc nhiên họ cùng nghĩ đến Chu Thất Thất...

Trầm Lăng lầm bầm:

- Nhưng tại làm sao nàng lại như thế?... Tại sao nàng lại phải làm như thế?

Hùng Miêu Nhi gặng lại:

- Nhưng biết chắc có phải là Chu Thất Thất không?

Trầm Lăng nói:

- Cứ theo sự việc Hùng huynh kể lại, thì chín phần mười chắc hẳn là nàng. Vì người khác không sao có thái độ như thế được...

Hùng Miêu Nhi có vẻ băn khoăn:

- Lời lẽ và thái độ thì giống, nhưng sắc diện thì lại không giống...

Trầm Lăng cười:

- Say gần chết rồi mà làm sao nhìn kỹ được.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Không, lúc mới vào tôi còn chưa hoa mắt mà... lạ lắm, diện mạo không giống tí nào cả mà.

Trầm Lăng nói:

- Tự nhiên là nàng đã dị dung... mà một khi đã cải trang rồi thì làm sao giống được.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Nhưng nàng đâu biết thuật dị dung? Trừ phi...

Trầm Lăng nói:

- Anh muốn nói trừ phi Vương Lâm Hoa dị dung cho nàng chứ gì?

Đôi mắt Hùng Miêu Nhi vụt tròn xoe:

- Trầm huynh cho là như thế à?

Trầm Lăng nói gần từng tiếng:

- Rất có thể cô gái bị bệnh ấy là Vương Lâm Hoa.

Hùng Miêu Nhi càng trở mắt:

- Không, không có thể như thế được....

Nhưng rồi hắn lại dậm chân kêu lên:

- A... thôi đúng rồi... Rất có thể, rất có thể... Nhưng tại sao hắn lại làm như thế chứ?

Trầm Lăng nói: - Có thể hấn bị Chu Thất Thất chế phục và bắt buộc hấn làm. Hùng Miêu Nhi cau mày:

- Chu Thất Thất làm sao mà chế phục được hấn?

Trầm Lăng nói:

- Sao lại không? Có thể Chu Thất Thất đã gặp được cơ hội may mắn nào đó... Có thể bất thành linh nàng điểm được trọng huyết của Vương Lâm Hoa... chế ngự được hấn... Nàng đã bị hấn làm khổ quá nhiều, bị người ta làm khổ quá nhiều bằng cách đó, bây giờ cũng có thể nàng làm lại để trả thù chứ.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng, đúng... có thể như thế lắm... Nàng chế ngự Vương Lâm Hoa, buộc hấn phải làm như thế và lợi dụng cơ hội đó để trả thù Trầm huynh.

Trầm Lăng thở dài:

- Chắc chắn như thế chứ không có thể gì cả. Bản tính của nàng là làm việc theo ý thích chứ không cần hậu quả. Có thể nói trên đời này người mà có thể làm được bất cứ chuyện gì, làm mà không cần suy nghĩ, thì người đó phải là Chu Thất Thất.

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi lắc đầu:

- Chuyện này chỉ giải thích như thế là hợp lý hơn hết... Thật là phức tạp quá...

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng hỏi:

- Suốt đêm nay anh có làm chuyện gì có thể nói là dính dáng đến chuyện này chưa?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Sự việc một mình tôi nghĩ chưa ra manh mối thì làm sao dám hành động? Nhưng ắt hẳn đợi anh riết tôi cũng phát câu...

Trầm Lăng gật đầu:

- Như thế thì tốt lắm... Nhưng theo Hùng huynh thì chuyện này mình phải xử trí làm sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Theo tôi thì... thì trước nhất phải tìm gặp Tả Công Long, nói cho hấn biết chuyện này, và sau đó hấn sẽ chứng minh...

Trầm Lăng chận lại hỏi:

- Anh có biết suốt đêm nay tôi đi đâu không?

Không để Hùng Miêu Nhi trả lời, Trầm Lăng nói luôn:

- Tôi đã phải vất vả suốt đêm ngày đi tìm Tả Công Long.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Thật thế à?

Liếc về phía chủ nhân “Duyệt Tân Lâu”, Trầm Lăng nói:

- Hấn đưa tôi đi tìm đấy...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Có tìm được không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đã gặp.

Hùng Miêu Nhi hỏi dồn:

- Bây giờ hắn ở đâu?

Trầm Lãng kéo tay Hùng Miêu Nhi:

- Lại đây.

Trầm Lãng đi lại nhẹ vén rèm xe. Hùng Miêu Nhi dòm vào thấy Tả Công Long ngồi dựa thành xe, vẻ mặt hết thần và ngay giữa ngực một ngọn chủy thủ cắm lút sâu tới cán.

Hùng Miêu Nhi tái mặt thối lui:

- Chết... hắn đã chết.

Trầm Lãng thở dài:

- Phải, bọn này vất vả suốt ngày đêm, cuối cùng chỉ tìm được chiếc thây lạnh ngắt.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nhưng... nhưng hắn bị ai giết chết?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Nếu trả lời được thì hay biết bao nhiêu.

Hùng Miêu Nhi hỏi gặng:

- Cán chủy thủ không có dấu hiệu gì sao?

Trầm Lãng thở ra:

- Có chứ sao không. Nhưng ngọn chủy thủ đó lại chính là của Tả Công Long... Tuy nhiên do đó, cũng có thể suy luận rằng kẻ giết hắn phải là người thân cận với hắn mới có thể thừa lúc bất phòng...

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Đúng rồi, có thể là đồng bọn... nhưng không biết kẻ đó là ai?

Trầm Lãng lặng thinh không nói...

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

Tả Công Long chết thì sự tình sẽ trở nên phiền phức lắm. Bởi vì đám môn đệ Cái Bang đang bị tin truyền của Thảng Huyền gây nên uất hận. Trầm huynh lộ mặt nơi cuộc hội thì họ sẽ liều sống chết ngay.

Trầm Lãng gật đầu:

- Nhất định là tình hình sẽ dẫn đến như thế.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Đã vậy thì Trầm huynh tạm lánh mặt, sau rồi sẽ liệu.

Trầm Lãng lắc đầu: - Bây giờ mà không đến đó thì về sau sẽ không còn có cơ hội để thanh minh. Hùng Miêu Nhi cau mặt: - Nhưng họ đang hầm hầm chờ đợi thì ra mặt làm sao được? Trầm Lãng mím môi: - Vô luận thế nào cũng cứ đến đó rồi tùy cơ ứng biến. Tuy không chống đối, nhưng khi bắt đầu đi, Hùng Miêu Nhi vẫn cứ lắc đầu: - Tình hình này tôi e rằng không có cơ ứng biến nổi nữa rồi....

o O o

Trời đã vào quá nửa đêm, tuyết càng phút càng rơi nặng, đám môn đệ Cái Bang vẫn điềm nhiên ngồi trên tuyết y như không biết cái lạnh là gì...

Màn đêm đã bắt đầu, từng ngọn đuốc bập bùng sáng rực được cắm cao chung quanh rạp hội.

Chu Thắt Thắt nhìn quanh quần cau mày:

- Hội hè gì mà cứ ngồi lặng thinh như dự đám tang thế này chứ?...

Nhưng ngay lúc đó thì “lục đại đệ tử” Cái Bang “Biển Địa Xí Kim” Tiền Công Thái đã đứng lên...

Thần sắc của ông ta thật nặng nề, những dấu rõ chẳng chịt chóa vào ánh đèn lấp lánh ngời ngời như càng tăng thêm vẻ nghiêm trang kỳ dị...

Ông ta vòng tay vái chào bốn phía và cất giọng trầm trầm:

- Kính thưa quý vị quan khách. Kính thưa chư bằng hữu... Các vị đã không quản đường xa vạn dặm đến đây, điều đó đã khiến cho toàn môn hạ Cái Bang vô cùng cảm kích... Chỉ hiềm vì chủ vị trưởng lão của Cái Bang đều vắng mặt, cho nên tại hạ phải mạo phép đứng lên thay lời cảm tạ.

Họ Tiền vòng tay quay khắp bốn bên làm lễ một lần nữa...

Quan khách tham dự vỗ tay vang dội...

Có người đứng lên hỏi:

- Chẳng hay “Cái Bang Tam Lão” bị bận chuyện chi mà đến nỗi phải vắng mặt trong ngày đại hội?

Tiền Công Thái nói bằng một giọng buồn buồn:

- Lần này tề bang phụng thỉnh chư vị đến đây, ngoài chuyện chứng kiến cho việc tuyển cử Bang Chủ của tề bang, còn muốn mời chư vị dùng lấy thảo một tiệc mọn... Nhưng bây giờ, bây giờ thì...

Ông ta ngửa mặt thở một hơi dài rồi nói tiếp:

- Bây giờ thì chương trình bắt buộc phải đổi thay. Bây giờ đệ tử Cái Bang xin báo cùng chư vị một đại tang.

Quần hào nhốn nháo và có người lên tiếng hỏi:

- Đại tang? Sao lại có chuyện lạ như thế?

Tiền Công Thái cắn môi:

- Ba vị Trưởng Lão của tề bang đã đều bị thọ hại.

Như một tiếng sét nổ giữa trời trong lặng, quần hào xôn xao đứng dậy, nhiều người cùng rập hỏi:

- Tin đó có từ bao giờ? Tin đó có từ đâu? Có quả thật như thế không?

Tiền Công Thái nói:

- Chúng đệ tử Cái Bang cũng rất mong đó là một cái tin lầm lẫn. nhưng khốn nỗi, cứ theo chúng tôi biết thì thì tin đó không làm sao giả được.

Quần hào ngồi bệt xuống ghé thở dài...

Ai ai cũng đã vì môn đệ Cái Bang mà bùi ngùi lặng lẽ...

Lẽ tự nhiên là trừ Chu Thất Thất.

Tiền Công Thái buồn buồn nói tiếp:

- Tam vị Trưởng Lão của tề bang bất hạnh quy tiên, ngôi vị Bang Chủ của tề bang tạm thời để trống... Tuy nhiên môn đệ Cái Bang muốn thỉnh chư vị bằng hữu lưu lại để chứng kiến chúng tôi vì ba vị Trưởng Lão mà báo cữu.... Chứng kiến môn đệ Cái Bang

lấy thủ cấp cữu nhân.

Nhiều tiếng hỏi rập lên:

- Kể đó là ai?

Tiền Công Thái rít qua hai hàm răng cắn hận:

- Cứ theo chúng tôi biết thì nhất định hắn sẽ đến đây...

- Hứ, trừ phi hắc diên mới đến đây chịu chết.

Cùng một lúc với câu nói có tính cách trả lời Tiền Công Thái, một bóng người từ ngoài rạp xồng xộc đi vào...

Dưới ánh đuốc bập bùng, một người lưng hơi gù gù, áo quần xốc xếch, hắt đi vào rạp lảo liên con mắt chột...

Chu Thất Thất che miệng, thiếu chút nữa đã bật tiếng kêu kinh ngạc...

Lại cũng là hắc... Lại cũng là tên chột mắt Kim Bất Hoán.

Đi ngay lại chỗ Tiền Công Thái đang đứng ngơ ngơ sửng sốt, Kim Bất Hoán cười hi hi:

- Tại hạ là “Kiến Nghĩa Đồng Vi” Kim Bất Hoán đây, chắc quý vị hầu hết không ai lạ chứ?

Quần hào ai ai cũng cau mày... Có kẻ biết mặt, có kẻ không biết mặt nhưng từng đã nghe danh vì họ Kim vẫn đường đường là một trong thất đại cao thủ võ lâm hiện tại.

“Hùng Sư” Kiều Ngũ cau mày mắng nhỏ:

- Thật là chán ngấy... Không biết con quái vật này đến đây định giở cái trò gì?...

Hoa Tứ Cô cười nhẹ:

- Cứ đợi hắc một chút rồi biết ngay chứ lâu đâu mà vội.

Nhưng cũng ngay lúc đó, ngay lúc Kim Bất Hoán đi vào trong rạp, thì bên ngoài bóng tối lại cũng có thêm ba người nữa. Họ ẩn trong bóng tối theo dõi cục diện bên trong...

Vốn đã sẵn biết Kim Bất Hoán, Tiền Công Thái khẽ cau mày, nhưng ngoài mặt vẫn nhã nhặn:

- Xin chào Kim đại hiệp...

Kim Bất Hoán gất lên:

- Cái gì là đại hiệp, tiểu hiệp? Người ngoài thì có thể chứ các người là môn đệ Cái Bang, là kẻ hậu bối của ta mà xưng hô như thế lại nghe được à?

Tiền Công Thái cố dằn:

- Chẳng hay tôn giá đến đây có chuyện chi?

Kim Bất Hoán trợn tròn con mắt chột:

- Càng nói người lại càng tỏ ra hồ đồ. Cái Bang đã phát sanh đại sự thì sao ta lại không đến chứ? Sao người lại đi hỏi một câu vừa thừa mà cũng lại vừa bất kính như thế chứ?

Tiền Công Thái hơi đổi sắc:

- Tôn giá bảo sao? tôn giá đâu phải là người của bản bang mà...

Kim Bất Hoán thét lên:

- Ai bảo ta không phải là người của Cái Bang? Hứ, nên nhớ rằng lúc ta gia nhập Cái Bang thì người hãy còn là môn đệ hạng bét đấy nhé.

Ngồi trên rạp, Hoa Tứ Cô hỏi nhỏ:

- Hắc là môn đệ Cái Bang ư?

Kiều Ngũ gật đầu:

- Hắc quả là môn đệ Cái Bang kỳ cựu, nhưng sau khi thành danh, sau khi được giang hồ liệt vào hàng cao thủ võ lâm, thì hắc đã tự thoát ly quan hệ, chỉ còn cách phục sức là còn giữ theo cung cách của Cái Bang thôi.

Hoa Tứ Cô thở dài:

- Nhưng bây giờ hàng trưởng lão của Cái Bang không ai có mặt, hẳn có thể tự tung tự tác với đám môn đệ này lắm.

Kiều Ngũ gần giọng:

- Nhưng còn có ta ở đây, hẳn đừng hòng giở trò tác oai tác quái.

Hoa Tứ Cô nhìn ra lại càng ngạc nhiên hơn nữa, vì trong lúc đó Tiền Công Thái bỗng khoanh tay đứng nép một bên. Thái độ của hắn đã bắt đầu tỏ ra cung kính đối với Kim Bất Hoán.

46. Lộ Rõ Chân Tướng

Việc Tiền Công Thái thay đổi thái độ, chính là có người trong Cái Bang đã xác nhận Kim Bất Hoán đúng là một môn đệ kỳ cựu của Cái bang y như Kiêu Ngũ đã nói, chỉ có điều người ấy không rõ việc chính họ Kim đã tự ý thoát ly quan hệ từ lâu. Do đó, lẽ tự nhiên, về phương diện qui củ của Bang phái, Tiền Công Thái phải thủ lễ mặc dù hẳn không muốn bởi cái dáng cách ngạnh ngang của Kim Bất Hoán.

Thấy Tiền Công Thái xuống nước, Kim Bất Hoán càng làm già :

- Không sao, không sao... kẻ không biết kẻ như vô tội... ta không trách cứ gì người đâu.

Khác hơn Tiền Công Thái ở chỗ trước hắn học, sau lại co ro, Cao Tiểu Trùng cứ cười hề hề :

- Vậy chẳng hay lão gia đến đây có điều chi muốn chỉ dạy chúng tôi chăng?

Kim Bất Hoán hất mặt :

- Ta đến đây cốt muốn nói cho các người biết rằng, “rắn không đầu rắn chết”, Cái Bang có hàng mấy ngàn đệ tử mà không có Bang chủ thì còn ra thể thống gì đối với giang hồ, cho nên nếu không tính sớm điều ấy Cái Bang sẽ càng ngày càng suy sụp và đi đến chỗ tan rã.

Cao Tiểu Trùng hỏi :

- Vậy thì chắc lão gia muốn làm Bang chủ?

Hơi sượng vì câu hỏi có tính cách “móc hợng” của họ Cao, Kim Bất Hoán đỏ mặt thét lên :

- Súc sinh, câm hợng lại. Ngồi vị Cái Bang Bang chủ tưởng ai muốn làm là nhảy đại lên sao? Nhưng nay Tam vị trưởng lão đã qui tiên, thì tự nhiên phải chọn một người khác chứ.

Cao Tiểu Trùng cứ cười hề hề :

- Nhưng trường hợp treo ngoe này thì phải tuyển chọn Bang Chủ bằng cách nào đây?

Kim Bất Hoán nói :

- Theo thông lệ, bất cứ một Bang Phái nào trong võ lâm, lúc muốn tuyển chọn Bang Chủ, nếu không phải bằng vào lai lịch thanh danh, thì phải bằng vào võ công cao thấp. Chuyện thông thường như thế mà người cũng không biết nữa à?

Cao Tiểu Trùng cười híp mắt :

- Nếu như thế thì khỏi phải tuyển chọn.

Kim Bất Hoán trợn tròn con mắt chột :

- Người muốn nói gì?

Cao Tiểu Trùng nhún nhún vai :

- Nếu luận về danh vọng tư cách, thì lão gia tự nhiên là tối cao rồi, còn nếu muốn so về võ công thì những môn hạ Cái Bang có mặt nơi đây đâu phải là đối thủ cả lão gia? Bằng cả hai cách ấy, lão gia nhắm mắt cũng đã cầm chắc được ngôi vị Bang chủ trong tay rồi, còn bày đặt tuyển chọn làm gì cho mệt.

Ngồi trong rạp Chu Thất Thất gật gù mỉm cười: “Cái gã xem ngơ ngơ ngáo ngáo thế mà lại thông minh... cho dù da mặt của Kim Bất Hoán có dày như mo cau, câu nói xốc hông của gã cũng sẽ làm cho mỏng bớt...”

Nhưng không, quả thật Kim Bất Hoán da mặt còn dày hơn mo cau, câu nói của Cao Tiểu Trùng chẳng những không làm cho hấn nhột, mà hấn lại còn cười trân tráo :

- Hay, nói có lý. Nếu ai cũng như ngươi, nếu ai cũng không có gì gọi là dị nghị, thì ta cực chẳng đã phải vì nghiệp cả của Cái Bang mà kê vai gánh vác chớ biết sao.

Và hấn quay nhìn bốn phía mà cất giọng khàn khàn :

- Có ai dị nghị gì không?

Tất cả môn đệ Cái Bang hướng về Tiền Công Thái, Tiền Công Thái ngó Cao Tiểu Trùng...

Cao Tiểu Trùng thì lại đưa bộ mặt ngơ ngơ cười hềnh hếch...

Quần hào ngồi trong rạp xôn xao...

Kim Bất Hoán khoái chí cười ha hả :

- Đã vậy thì lão gia đành phải...

Thình lình có một giọng nói rồn rảng cắt ngang câu nói của hấn :

- Tùy ở môn hạ Cái Bang muốn chọn ai làm Bang chủ thì chọn, nhưng riêng Kim Bất Hoán là không được.

Kim Bất Hoán giận dữ quát con mắt chột hướng vào đám đông trong rạp :

- Ai? Kẻ nào nói câu đó?

Nơi chỗ dành cho quan khách một người cao lớn đứng phất lên :

- Kẻ này đây. Kiều Ngũ đây.

Câu nói chưa dứt, “Hùng Sư” Kiều Ngũ đã tung mình lao ngay vào giữa. Hơi gió mạnh đã làm cho những ngọn đuốc chung quanh lập loè muốn tắt.

Hùng Sư Kiều Ngũ chống nạnh tay đứng sừng sững trước mặt Kim Bất Hoán.

Da mặt Kim Bất Hoán đã sầm mét chệt như gà mái, bây giờ lại càng xám xịt :

- Ngươi, lại cũng là ngươi.

Kiều Ngũ cười nhạt :

- Kể như là vận khí của ngươi quá xấu, cho nên hôm nay lại có mặt ta.

Kim Bất Hoán hăm hăm :

- Ta với ngươi có thù oán gì mới được chứ? Tại... tại sao ngươi cứ theo phá ta hoài vậy chứ?

Kiều Ngũ cười gằn :

- Trong thiên hạ bất cứ kẻ nào làm bậy đều sẽ phải khốn đốn với Kiều Ngũ này chứ đâu phải chỉ riêng ngươi? Cái con người chỉ biết có lợi chứ không kể gì phải trái như ngươi mà làm Bang chủ Cái Bang thì chắc giang hồ sẽ loạn.

Kim Bất Hoán nhăn nhó :

- Nhưng đây là chuyện của Cái Bang chúng ta, có can gì đến ngươi chứ?

Kiều Ngũ thét lên :

- Nhưng ta cứ can thiệp thì ngươi lại làm gì?

Kim Bất Hoán nghiêng răng kèn kẹt, nhưng đứng lên làm thinh không nói ra lời.

Tiền Công Thái kéo Cao Tiểu Trùng ra một bên hỏi nhỏ :

- Tại sao sư đệ vừa rồi lại nói như thế?

Cao Tiểu Trùng cười hì hì :

- Tôi biết bằng hữu giang hồ sẽ có người phản đối việc làm bất chính của hần, trong khi mình không có cách gì bác hần được thì đành phải trông cậy vào người khác vậy chứ sao.

Tiền Công Thái lắc đầu :

- Không biết chuyện này rồi sẽ dẫn đến đâu.

Cao Tiểu Trùng cứ so vai cười mà không nói...

Chợt nghe Kiều Ngũ quát lên :

- Kim Bất Hoán, ta không phải cố làm bẽ mặt ngươi, chỉ cần toàn thể môn đệ Cái Bang thành tâm thành ý tôn ngươi làm Bang Chủ, thì ta quyết không bao giờ có ý kiến gì cả, nhưng nếu ngươi dùng sức mạnh mà uy hiếp thì ta quyết không dung.

Kim Bất Hoán chụp cơ hội :

- Thì đây chính là bản Bang đệ tử bằng lòng mà...

Cao Tiểu Trùng xôm tới cười hề hề :

- Nếu dựa vào lai lịch ngày xưa và võ công mạnh yếu, thì đệ tử Cái Bang xin chịu thua, còn nếu bảo đây là do thành tâm thật ý suy tôn, thì tại hạ nhân danh môn đệ Cái Bang mà có đôi lời đính chính.

Kim Bất Hoán giận dữ :

- Súc sinh, ngươi... ngươi dám bác bỏ ta à?

Kiều Ngũ cười gằn :

- Kim Bất Hoán, đừng có nhiều lời vô ích, nêu ngay bây giờ ngươi không biết điều rời khỏi nơi đây, thì cứ tự nhiên vo tay áo lên giao đấu, chứ không cần phải cãi lẽ gì cho rộn chuyện.

Kim Bất Hoán xắn tay áo thét lớn :

- Kiều Ngũ, ngươi cho rằng ta sợ ngươi à?

Kiều Ngũ lắc đầu :

- Không, không ai sợ ai cả, lẽ phải là hơn thôi. Sao? Ngươi đã sẵn sàng chưa?

Kim Bất Hoán xắn tay áo lia lịa, nhưng trước sau cứ đứng y một chỗ...

Ngay lúc tình thế cực kỳ quần bách, chợt có một giọng nói vang lên :

- Kim Bất Hoán, sợ gì chứ? Chuyện riêng của Cái Bang thì ăn nhằm gì đến người ngoài.

Giọng nói thật huyên đãi, y như một người ho lao ráng nói, một giọng nói thật yếu ớt, nhưng ai cũng nghe rất rõ ràng như người nói kê sát mang tai, cái giọng “âm dương quái khí” ấy phát ra làm cho ai ai cũng phải giật mình...

Cái rạp mà môn đệ Cái Bang dựng lên làm thành một thứ nhà sàn, về bên trên nóc bằng và dùng tre đan vào nhau chứ không phải lợp lá, trên mái tre tranh tối tranh sáng ấy không biết từ bao giờ đã có một người ngồi sẵn, chính người ấy đã phát ra giọng nói kỳ dị..

Mọi người theo hướng nói dòm lên và đều thấy rung động, vì người đó chính là lão già có tên Hàn Linh, lão già cụt chân sử dụng “Thôi trung kiếm” đã mời Trầm Lăng uống rượu và đã bị bại bởi Trầm Lăng tại Duyệt Tân Lâu.

Chu Thát Thát trở mắt lăm lăm :

- Thì ra là lão... cái lão kỳ cục đã một mình uống hết bảy tám bầu rượu đây mà...

Kiều Ngũ cũng đã nhận ra và quát lớn :

- À... lại là người. Người muốn can thiệp cho Kim Bất Hoán à?

Hàn Linh lạnh lùng :

- Ta chưa hề quen biết hần, nhưng ta muốn nói chuyện công bình.

Kim Bất Hoán được nước hòa theo :

- Đúng, đúng, vị lão gia ấy nào đã quen biết gì ta, nhưng tại vì người sinh sự cho nên ai trọng nghĩa cũng đều phải ra miệng chứ.

Kiều Ngũ giận dữ quát lên :

- Được, người đã muốn can thiệp thì ta sẽ giải quyết cho.

Lẽ tự nhiên Kiều Ngũ đã quá biết lai lịch của Hàn Linh thì còn lạ gì âm mưu của hần.

Kim Bất Hoán mà được ngôi vị bang chủ Cái Bang, lẽ tự nhiên giang hồ sẽ loạn, phần lợi sẽ nghiêng nhiều về phía Khoái Lạc Vương, và một con người chỉ biết ham lợi

như Kim Bất Hoán, tự nhiên sẽ rất dễ dàng bị mua chuộc, mà một khi Kim Bất Hoán được làm Bang chủ Cái Bang và đã bị Khoái Lạc Vương mua chuộc rồi, thì tai hại đối với võ lâm sẽ không sao lường được.

Là một con người tính nóng như lửa đốt, đã biết rõ âm mưu đen tối ấy, Kiều Ngũ không sao dằn được nên khi nói vừa dứt tiếng họ Kiều đã tung mình về phía Hàn Linh...

Hàn Linh cười gằn :

- Muốn chết thì cứ lên mà chết.

Hoa Tứ Cô hốt hải kê lên :

- Ngũ ca, hãy đề phòng “Thôi Trung Kiếm” của hần tẩm độc rất dữ...

Kim Bất Hoán vỗ tay cười lớn. Quần hào đứng dậy xôn xao...

Kiều Ngũ đã lên đến rất mau và không nói thêm một lời nào, song quyền đã vù vù cuốn tới...

Hàn Linh cười khẩy một tiếng tung mình đứng dậy, từ dưới hai chân cột của hần hai đạo kiếm quang vút thẳng vào yết hầu Kiều Ngũ như hai luồng điện xanh rờn.

Kiều Ngũ nghiêng xéo mình thoe thế “Bá Vương Ngự Giáp” đường kiếm trượt phớt qua...

Nhưng, “Thôi Trung Kiếm” của Hàn Linh vốn là “Oan Ương Song Phi”, cho nên kiếm thứ nhất vừa vượt thì kiếm thứ hai đã tới, và đường kiếm thứ hai cũng nhằm đúng yết hầu của đối phương...

Đường kiếm thứ hai tuy là phát ra sau, nhưng kỳ thực thì chỉ trong đường tơ kẽ tóc, nếu không muốn nói cùng một lượt, hay cũng có thể gọi là đến trước, vì nó chặn đứng cái đà lui lại của đối phương, nếu muốn thoát khỏi đường thứ nhất, nghĩa là nếu Kiều Ngũ tránh được kiếm đầu, thì kiếm sau đã chặn đứng đường rút lui.

Thế kiếm “Song Phi” vừa lẹ lại vừa ác...

Quần hào căn môi tái mặt ...

Hoa Tứ Cô rúng động kêu lên :

- Ngũ ca....

Quả thật Kiều Ngũ đã lâm vào hiểm cảnh, vì đà lui tránh cũ đã hết, mà sức mới chống ngăn lại chưa kịp bắt đầu...

Bằng vào tình thế đó, cho dù thấy trước mũi kiếm, Kiều Ngũ cũng khó lòng tránh thoát.

Nếu cố gắng tránh thêm một lần nữa, sẽ không làm sao giữ được thân mình quân bình, đà thế tự nhiên là phải té, mà đường kiếm lệ còn hơn điện xẹt, trước khi té để biến sinh thể khác thì nó đã ghim trúng yết hầu rồi...

Đúng là một tình thế không còn lối thoát.

Đã không thể tránh, mà cũng không thể tấn công, con đường duy nhất là con đường chết...

Hoa Tứ Cô chợt nghe lòng thất lại...

Nhưng, Kiều Ngũ quả là hay. Một điều hay không ai tưởng tượng được.

Trong lúc sinh mạng như ngàn cân treo sợi tóc ấy, Kiều Ngũ vụt rùn mình ẩn soạt hai chân, số tre ken khít vào nhau để làm thành mái rạp dứt dây dạt hẳn ra tạo thành dưới chân một lỗ hổng lớn, Kiều Ngũ tụt luôn xuống dưới.

Đường kiếm của Hàn Linh đâm vào khoảng trống...

Vừa lọt xuống bên dưới, Kiều Ngũ đã nghiêng mình tà tà tránh dạt ra gần một trượng.

Hàn Linh cũng tụt xuống theo và nhẹ nhàng rơi xuống ngồi yên trên một chiếc

bàn.

Tiếng kêu khiếp đảm của Hoa Tứ Cô trở thành tiếng hoan hô hoà với tiếng vỗ tay tán thưởng của quần hào vọng lại.

Có thể nói Kiều Ngũ thoát được thế kiếm “Song Phi” của Hàn Linh không phải nhờ ở tuyệt chiêu mà là nhờ một “kỳ chiêu” hạn hữu.

Đôi mắt của Hàn Linh và Kiều Ngũ xĩa vào nhau như điện...

Hàn Linh ngửa mặt cười sảng sặc :

- Thật không dè môn đệ cái Bang làm cái rạp trúc sơ sài này mà có tác dụng cứu cho người mạng sống. Bởi vì cái lưỡi biểng buộc dây cầu thả của họ, người mới có thể moi một cái lỗ để thoát thân.

Câu nói của Hàn Linh quả thật là độc ác, nhưng một người đã thành danh như Kiều Ngũ đâu có thể vì một nói ấy mà tức tối...

Họ Kiều chỉ cười gằn :

- Đúng, nếu là đầy đủ tiện nghi thì họ Kiều này xin nhận bại một hiệp đầu. Nhưng bây giờ, bây giờ thì tình hình đã khác rồi...

Vừa nói vừa cho tay ra sau lưng rút ra một cặp binh khí lạ lùng, dưới ánh đuốc rọi vào lấp lánh, món binh khí xem y như hai cái câu liêm cán cụt. Chính cặp binh khí nàu đã giúp cho Kiều Ngũ thành danh “Hùng Sư”, nó là cặp “Thanh Sư Trảo”.

“Hùng Sư” Kiều Ngũ đã bằng lòng dùng binh khí, một điều làm cho quần hào cảm thấy phần chán lạ thường, vì trong hiệp đầu sở dĩ họ Kiều sa vào hiểm cảnh là bởi vì trong tay không có binh khí.

Chỉ trong nháy mắt, cặp “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ đã loáng lên.

Hàn Linh cũng đã cẩn thận tung mình dậy...

Tiếng thép chạm vào nhau khua lên những tiếng rợn người, chỉ trong khoảnh khắc mỗi bên đã đánh trọn năm chiêu.

Họ giao đấu với nhau lệ đến nỗi không một ai nhìn kịp chiêu thức mà họ đem ra sử dụng.

Thân ảnh của Hàn Linh luôn luôn ở trên không, vì song kiếm sử dụng bằng đôi chân, cho nên khi nào cần chắm xuống đất cũng chỉ chắm để mà lấy thế, rồi thân hình lại cũng lỏng lẻo trên không. Tuy nhiên, những phút lảng không như thế là những phát cực kỳ lợi hại.

Quần hào có mặt tuy đều là những tay từng quen trận mạc, nhưng chưa một ai từng thấy kiếm pháp kỳ dị và lợi hại như thế bao giờ, hồ cùng trở mắt nhìn xem gần như ngơ ngẩn.

Không ai bảo ai, mà cũng không ai chú ý, nhưng tự nhiên cuộc đấu thu hút họ lần lần xoắn lại chung quanh như một vòng vây nho nhỏ...

Hàn Linh cười khẩy :

- Thật là chán ngấy.

Cùng một lúc với câu nói, thanh kiếm nơi chân hắc “chống” nhẹ lên “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ để lấy đà vút thẳng lên lỗ hồng mà Kiều Ngũ đã phá ra để rơi xuống đất lúc nãy, thân hình hắc bắn lên trên mái tre như một chiếc pháo thăng thiên.

Kiều Ngũ chỉ thấy trước mắt hoa lên, thì đã nghe tiếng Hàn Linh lạnh lạnh trên mái rập :

- Có dám lên đây không?

Hoa Tứ Cô vội kêu lên :

- Coi chừng mắc bẫy, hắc đã giữ ngang lỗ hồng...

Tiếng của nàng chưa dứt thì Kiều Ngũ đã vươn mình phóng thẳng lên trên.

Nhưng, thay vì phóng lên ngay lỗ hồng lúc nãy, Kiều Ngũ lại dùng cặp “Thanh Sư Trảo” phá ra một lỗ khác lao lên.

Quần hào ùn ùn kéo nhau ra ngoài trông lên cho dễ. Quả thật trận đấu đã làm cho họ say mắt.

Họ ra đến bên ngoài thì trên mái rập ánh thép đã cuộn lên như chong chóng và lẽ tự nhiên đó là đôi “Thôi Trung Kiếm” của Hàn Linh xoắn chặt trên đầu Kiều Ngũ.

Cuộc chiến đầu tiên diễn ra trên nóc rập trở xuống đất, rồi bây giờ lại từ dưới đất dẫn ngược lên trên, kể thì nghe lâu, nhưng sự thật thì thời gian rất ngắn. Và nhất là ánh thép của hai món binh khí chớp nhoáng thì lại càng lạ nhiều hơn nữa. Sinh mạng của hai người chỉ phớt qua trong đường tơ kẽ tóc, cho đến những kẻ bàng quang nhất đứng xem cũng phải rùng mình.

Một trăm lẻ bảy thế “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ, vừa đánh, vừa đâm, vừa phạt ngang, vừa móc ngược, thứ ngoại môn công phu hắc hữu đã làm cho quần hào loé mắt, thêm vào đó, cặp “Thôi Trung Kiếm” của Hàn Linh, trong võ lâm đã chưa từng thấy mà

cũng chưa từng có nghe đến bao giờ. Họ đánh nhau bằng những chiêu sinh tử, mà chỗ lợi hại nhất của Hàn Linh là từng kiếm từng kiếm nối tiếp nhau như xâu chuỗi trong thế liên hoàn càng làm cho việc sinh tử của đối phương càng mong manh hơn nữa.

Cho nên, thêm mấy mươi chiêu kể tiếp, vầng trán rộng của Kiều Ngũ đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi...

Hoa Tứ Cô đứng phía bên dưới mím chặt vành môi, hai bàn tay nắm cứng, tim đập nghe thành thịch... tinh thần còn căng thẳng hơn chính mình giao đấu.

Phía bên ngoài rập, ba người xuất hiện cùng một lúc với Kim Bất Hoán vẫn ẩn mình trong bóng tối theo dõi trận đấu không nháy mắt...

Người thứ nhất khẽ thở ra :

- Kiếm pháp Hàn Linh quả thật lợi hại.

Người thứ hai gật gật đầu mà vẫn không rời trận đấu :

- Xem mãi tôi cũng vẫn chưa tìm ra khe hở của nó để mà phá giải, không biết hắc phải luyện bao lâu mới được đường kiếm ngoại hạng võ lâm như thế.

Người thứ ba mỉm cười :

- Nhưng trên đời này đâu có môn võ công nào là không có thể phá giải?

Người thứ nhất gặng lại :

- Nhưng với kiếm pháp của họ Hàn này thì phá giải làm sao? Huynh cứ nhìn kỹ đi.

Người thứ ba nói chậm chậm :

- Lấy thoái để mà tiến, lấy hư để làm thực đó là yếu tố căn bản.

Lặng thinh một lúc, người thứ nhất kêu lên :

- Đúng rồi, nếu dùng phương cách đó có lẽ sẽ thành công... nếu Hàn Linh mà đánh vượt một kiếm thì hần sẽ không có chỗ mượn đầu... và vì thế... vì thế hần sẽ rơi xuống...

Người thứ hai tiếp theo :

- Khi đã bị rơi, cho dù hần có điểm kiếm trên mặt đất hoặc trên bàn gỗ để lấy lại đà thì cũng đã lỡ đi một bộ... kiếm pháp của hần lấy nhanh làm chủ, cốt làm cho đối thủ không kịp lấy hơi, nên khi đã bị lỡ một bộ rồi thì sẽ khó mà phát huy đúng mức...

Người thứ nhất thở ra :

- Chỉ tiếc vì Kiều Ngũ chưa nghĩ ra cách phá đó...

Người thứ ba mỉm cười :

- Nhưng đó cũng không phải là cách phá duy nhất.

Người thứ hai hỏi :

- Còn có cách phá khác nữa à?

Người thứ ba nói :

- Kiếm pháp đó còn bị một khắc tinh rất dữ .

Người thứ hai hỏi :

- Có phải khắc tinh đó là anh?

Người thứ ba cười :

- Không phải tôi, mà chính là anh.

Thoáng một giây suy nghĩ, người thứ hai vụt cười :

- Đúng rồi, cũng không phải tôi mà là món binh khí của tôi. Chính nó là một khắc tinh nguy hiểm của hần.

Người thứ ba kề tai nói thật nhỏ :

- Vì lẽ đó, cố đợi thêm một chút rồi anh ra mặt là ăn chắc. Biết lợi dụng ưu điểm của nó chứ?

Người thứ hai gật gù :

- Biết rồi, biết rồi...

Người thứ nhất như chợt hiểu, vỗ nhẹ tay :

- Quả là diệu kế, nhưng sao anh lại đoán chắc là Kim Bất Hoán giết Tả Công Long?

Người thứ ba nói :

- Nếu không phải hần giết thì tại làm sao hần dám chắc rằng Tả Công Long đã chết? Và nếu không biết chắc Tả Công Long đã chết thì làm sao hần dám nghĩ đến chuyện đoạt chức vị bang chủ Cái Bang?

Trong khoảng thời gian ba người này bàn định, thì trong kia Kiều Ngũ áo hai lớp đã đầm ướt mồ hôi...

Nhưng vốn là con người thà chết chứ không chịu nhục, cho nên mặc dù đã gần kiệt sức, họ Kiều vẫn quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Cặp “Thanh Sư Trảo” của Kiều Ngũ vẫn hùng hổ tấn công...

Hàn Linh lui dần từ phía đông dẫn lại phía nam góc rạp...

Luôn cả Hoa Tứ Cô cũng không thấy hiện tượng sắp bại đến nơi của Kiều Ngũ thì quần hào làm sao thấy được, họ cứ một mực hoan hô cổ vũ...

Nhiều người đã phải buông lời khen lớn :

- Thật là hảo hán, thật xứng danh hiệu “Hùng Sư”. Thấy không, thậm chí không hề thối lui một bước...

Sự thật thì họ đâu có biết rằng chính thể kiếm của Hàn Linh đã buộc Kiều Ngũ phải làm như thế, phải cứ tiến tới mãi mãi, phải đánh những đòn trí mạng cho đến khi kiệt sức...

Kiếm và trảo chạm nhau toé lửa chớp giăng, hoà với tiếng reo hò, mặc nhiên báo hiệu cho giờ phút cuối cùng của Kiều Ngũ mà không một ai hay biết...

Tình thế nguy kịch đó chỉ có năm người hiểu rõ, đó là Hàn Linh, Kiều Ngũ và ba bóng người bàn tính ngoài vòng.

Thình lình họ Hàn cười hăng hắc :

- Ba chiêu nữa nhé.

Một câu nói ngầm chứa lời hứa hẹn dữ dằn, một câu nói thật chứ không phải là hăm dọa...

Thế nhưng, khốn khổ làm sao, bên dưới lại có kẻ cười thầm vì cho rằng Hàn Linh lớn lối để mà vớt vát...

Cả hai chân của Hàn Linh lại trở về thế liên hoàn...

Kiều Ngũ lật đật hất ngược “Thanh Sư Trảo”...

Xoảng...

Bình khí lại chạm vào nhau, ánh lửa toé ra...

Ngay lúc đó Hàn Linh cho tay vào lưng, ánh thép lại loáng lên, nơi tay đã thêm một thanh kiếm nữa...

Thật không ngờ, Kiều Ngũ không ngờ, mà cũng không một ai ngờ rằng Hàn Linh lại sử dụng thêm thanh kiếm thứ ba.

Và thanh kiếm đó mới đúng là một thanh trí mạng trong ba thanh kiếm độc.

Kiều Ngũ vừa tung “Thanh Sư Trảo” hứng lấy cặp song phi, thì thanh kiếm thứ ba đã từ trên chia xuống...

Đã không còn chỗ lui lại, mà cũng không còn tay đâu để đỡ thanh kiếm sau cùng, Kiều Ngũ toát mồ hôi...

Tiếng hoan hô bên dưới bây giờ thành tiếng kêu hốt hãi...

Trong lúc sinh mạng của Kiều Ngũ nằm ngang trên sợi tóc ấy, từ ngoài bóng tối, ngay nơi chỗ ba người nấp này giờ có tiếng rít nhanh : - Buông.

Vút...

Tiếp liền theo tiếng nói, gió xé vạt ra thành tiếng, dẫn đến sau lưng Hàn Linh...

Quần hào chưa kịp phát giác tiếng gió, thì ám khí đã đến sát mục tiêu, quả là người ném nó có một nội lực phi thường.

Hàn Linh tái mặt, không còn thì giờ tính chuyện giết người, hắn thu thanh kiếm thứ ba quật ngược ra sau lưng để “tiên bảo kỷ thân”...

Keng...

Tiếng dội nhỏ thật nhanh, âm hưởng ngắn ngủn nhưng tiếng gió nghe rất mạnh, cánh tay cầm kiếm của Hàn Linh bị dòn tê điếng...

Hắn lồng lộn thét lên : - Kẻ nào? Hãy ra mặt đối đầu.

- Có ngay.

Giọng trả lời y như chuông gió phát ra từ phía ba bóng người hồi nãy, và cũng từ nơi đó một chiếc bóng vút lên.

Thật là thần tốc, Hàn Linh mới vừa ngưng kiếm ngồi khoanh xuống thì chiếc bóng đó đã tới ngay trước mặt.

Trong ánh sáng mờ mờ, chiếc bóng hiện rõ một người lực lưỡng, ngực áo banh ra giữa trời đông giá tuyết và đầu tóc rối bời, hai mắt tròn xoe...

Chu Thắt Thắt từ bên dưới buột miệng kêu lên :

- Con mèo hoang...

Thắng Huyền đứng gần bên cũng tặc lưỡi :

- A... không dè hẩn lại có một thân pháp kinh người như thế...

Hùng Miêu Nhi quay lại phía Kiều Ngũ :

- Kiều huynh nhường cho tôi hỏi chuyện tên này nhé.

Kiều Ngũ thở ra :

- Được rồi.

Không nói thêm một tiếng nào, Kiều Ngũ quăng mình xuống rạp, Hoa Tứ Cô đã chực sẵn mừng tươm nước mắt.

Hàn Linh nhìn theo bằng tia mắt hằm hằm toé lửa...

Hùng Miêu Nhi quay lại cười ha hả :

- Thêm một kẻ chuyên thọc gậy phá người đây, sao ngồi đó? Chớ kiếm đứng lên đi chớ.

Hàn Linh trừng trừng đôi mắt, không thềm nói mà cũng không thềm động đậy.

Hùng Miêu Nhi lại cười :

- Chờ ta ra tay trước là khôn đồn lảm đay nhé. Hôm ở Duyệt Tân Lâu ngươi đã thấy ta không thích ra tay trước rồi mà.

Tia mắt lửa của Hàn Linh vụt tối sầm lạnh ngắt...

Ở phía dưới, Cao Tiểu Trùng cười hì hì :

- Người đó sẽ thắng.

Tiền Công Thái hỏi :

- Làm sao biết được?

Cao Tiểu Trùng nói :

- Hẩn không ra tay trước là hẩn thắng.

Tiền Công Thái nhè nhẹ lắc đầu :

- Chưa ...

Tiếng “chắc” của Tiền Công Thái chưa nói tròn thì Hàn Linh đã thét lên một tiếng, thân ảnh hẩn bắn ra cùng một lúc với cặp kiếm “song phi”.

Y như thế, bất cứ đánh với ai, cặp kiếm cũng chĩa về phía yết hầu của đối phương...

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả thụt lui luôn ba bước...

Hàn Linh vẫn còn đà lăn mình trên không nửa vòng, tung kiếm theo tới tấp.

Hùng Miêu Nhi thụt lui ba bước nữa, tay phải đặt lên chiếc bầu rượu óng ánh treo ở bên lưng...

Bên dưới, Cao Tiểu Trùng lại cười hì hì :

- Tôi nói hấn sẽ thắng.

Tiền Công Thái cau mặt :

- Lui không mà sao lại thắng?

Cao Tiểu Trùng chưa kịp nói thì Hàn Linh đã quăng mình tới lần thứ hai...

Vì đã mất đà, nên hấn phải xà mình xuống điểm kiếm lên nóc rạp để mượn thế tung lên, và lần này, hấn lại dùng đúng thế “oan ương song phi”, thanh kiếm thứ nhất nhoáng lên, thanh kiếm thứ hai tiếp tới...

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Đây rồi.

Chiếc bầu rượu vung lên đón lấy ánh kiếm ngời ngời...

Kịch... Kịch....

Hai tiếng chạm khua lên nghe rất lạ tai, hai thanh kiếm cùng chạm đúng vào bầu rượu.

Hàn Linh định mượn vào cái đỡ của đối phương để đưa kiếm vào biến thế, không ngờ, thật không ngờ ... cả hai thanh kiếm đều bị chiếc bầu hút cứng, y như hai chân bị người tóm chặt trong tay.

Chiếc bầu rượu lạ lùng đã từng hút trọn ám khí cực độc của “mụ già áo xanh” hôm nào, nó đã bị Trầm Lăng nhận biết là món binh khí được luyện thành bởi chất nam châm cực mạnh, thêm vào đó, Hùng Miêu Nhi lại điều hoà nội lực độc môn, làm cho sức hút của chiếc bầu gia tăng gấp trăm lần...

Hai thanh kiếm dữ dằn của Hàn Linh bị chiếc bầu hút cứng.

Giá như ai khác, khi bị hút như thế thì chỉ cần buông tay là thoát, nhưng Hàn Linh thì không được, vì đôi kiếm đã được thắp cứng để thay thế cho đôi chân cụt, quả là một tai hại kinh hồn.

Trong khi hoảng hốt, Hàn Linh lật đặt vung thanh kiếm trên tay theo thế “Tà Tiễn Hoa Sơn”, nhưng đây lại là một tai hại nữa, vì thanh kiếm thứ ba chưa làm gì được thì lại cũng đã bị dính cứng vào chiếc bầu...

Hùng Miêu Nhi cười ha hả :

- Bây giờ thì liệu đã quật đầu như vật nhái được chưa?

Miệng thì nói lạ, nhưng tay lại hành động từ từ, Hùng Miêu Nhi có lẽ muốn biểu diễn thật chậm để “khán giả” được xem ngoạn mục...

Quần hào bên dưới vỗ tay vang dội....

Ngay giữa lúc cực kỳ nguy khốn, tay trái Hàn Linh ánh sáng vụt loé lên...

Ba thanh kiếm đã dính cứng trong chiếc bầu, bàn tay trái lại lộ thêm ngọn trủy thủ, nhưng thay vì nhắm vào Hùng Miêu Nhi, ngọn trủy thủ nơi tay Hàn Linh lại gạt mạnh xuống hai “Thôi Trung kiếm” của mình...

Ngọn trủy thủ quả là báu vật chém sắt như chém bùn, chỉ nghe hai tiếng khua lên rất ngọt, hai thanh kiếm chắp nơi chân của Hàn Linh bị tiện ngang làm bốn đoạn...

Thân mình đã được tự do, Hàn Linh ấn mạnh tay phải, cánh tay còn bị dính bởi thanh kiếm hút nơi chiếc bầu, vừa ấn vừa buông toàn thân bắn hấn ra ngoài hơn hai trượng và lặn thêm mấy vòng nữa mất hút vào bóng tối.

Chiếc bầu rượu của Hùng Miêu Nhi còn dính lại một thanh kiếm nguyên và hai ngọn kiếm bị tiện ngang.

Hàn Linh thoát thân mang theo hai thanh kiếm cụt dưới chân và ngọn trủy thủ, một báu vật đã cứu mạng hấn.

Bốn phía quần hào há hốc mồm kinh ngạc, trên nóc rạp Hùng Miêu Nhi cũng đứng sững sờ...

Thật lâu, Hùng Miêu Nhi lắc đầu cười gượng :

- Thật không dè hần còn ngọn thép thứ tư.

Đại thế kể như hồng bét, Kim Bất Hoán dợm căng rút lui, nhưng Hùng Miêu Nhi đã cười ha hả đứng chắn ngang trước mặt...

Kim Bất Hoán cười nịnh :

- Hùng huynh thật là tài...

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Định khen khoả lấp hả?

Kim Bất Hoán đầu dụ :

- Tại hạ với Hùng huynh từ trước đến nay vốn không thù oán...

Hùng Miêu Nhi sắc cười :

- Kim Bất Hoán, người cứ cố lựa lời để làm cho lỗ mũi ta phồng lên cũng vô ích thôi. Ta có tha người thì rồi Trầm Lăng cũng sẽ lột cái da mặt dày mo của người thôi.

Và quay mặt ra bốn phía, Hùng Miêu Nhi nói lớn :

- Các bằng hữu Cái Bang hãy nghe cho rõ, Tả Công Long đã bị người này hãm hại.

Câu nói của Hùng Miêu Nhi đã làm cho quần hào bàn tán xôn xao, về phần đông ai cũng biết tâm địa của Kim Bất Hoán, họ đã sớm không tin y và bây giờ thì đám môn đệ Cái Bang chồn vờn xôn xao.

Kim Bất Hoán biến sắc la bài hãi :

- Người ... người với ta không thù oán, tại sao... tại sao người lại đổ oan cho ta như thế?

Tuy hần cổ la át, nhưng giọng đã run run...

Hùng Miêu Nhi cười khẩy :

- Bình sinh ta không hề biết đổ oan đổ vạ cho ai cả, ta nói có chứng cứ đàng hoàng chứ.

Nghe đến hai tiếng “chứng cứ” Kim Bất Hoán càng run lên hơn nữa, nhưng hần vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh :

- Chứng cứ à? Đâu, đưa xem.

Hùng Miêu Nhi gằn gằn :

- Kim Bất Hoán, chuyện đen tối của người làm, người tưởng đâu không ai biết được, người nghĩ rằng không ai có thể có chứng cứ để hài tội của người à?

Kim Bất Hoán gân cổ :

- Ủ, có thì cứ việc đưa ra.

Hùng Miêu Nhi ngó chăm chăm vào mặt Kim Bất Hoán :

- Được, ta sẽ đưa người ra làm chứng, ai làm chứng thì không chắc chứ người này thì người sẽ không chối cãi được.

Kim Bất Hoán đảo đảo con mắt chột :

- Ai? Ai đâu? Đưa ra xem mặt kẻ nào dài lưỡi thế? Đâu?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Người ấy chính là Tả Công Long. Sao? Được không?

Kim Bất Hoán tái mặt :

- Người ... người nói... nói sao?

Hùng Miêu Nhi thét lớn :

- Kim Bất Hoán, người tưởng một ngọn chủy thủ ấy đã hại được Tả Công Long à? Không đâu, ông ta hãy còn sống nhăn.

Bây giờ thì Kim Bất Hoán run ngó thấy, con mắt chột của hắn chớp lia chớp lịa...

Hùng Miêu Nhi quát lên như sấm :

- Kia kìa, người hãy mở to con mắt mà xem.

Theo ngón tay chỉ của Hùng Miêu Nhi, Kim Bất Hoán và mọi người nhìn lên góc rạp phía đông, từ trong tận cùng, một người từ từ đứng dậy...

Kim Bất Hoán không tự chủ được, từ từ thối lui...

Bóng tối tuy nhá nhem không thấy rõ thần sắc, nhưng không một ai không nhận ra tướng mạo của người vừa mới đứng lên, quả đúng là Tả Công Long.

Quần hào cùng một lượt đứng lên, đám môn đệ Cái Bang kêu lớn :

- Tả trưởng lão....

Như bị một cú sét mang tai, Kim Bất Hoán đứng sững một lúc lâu rồi vụt thét lên :

- Giả, giả mạo, chính tay ta đã cầm sâu ngọn chủy thủ...

Bị cú bất thành linh, Kim Bất Hoán hoảng hồn nói lộ, đến chừng nghĩ kịp thì đã muộn rồi, hắn lật đật quay đầu bỏ chạy...

Nhưng giữa mấy trăm ngàn môn hạ Cái Bang y như miệng túi thắt chặt lại và nhất là có “con mèo hoang” đứng sát một bên, không ngó tới không ngó lui, Kim Bất Hoán gầm lên một tiếng phóng tuốt lên nóc rạp...

Không dè Tả Công Long bỗng từ từ ngã xuống, từ phía sau ông ta phóng ra một người. Khắc tinh của Kim Bất Hoán, gã thiếu niên đỉnh đạc khôi ngô : Trầm Lăng...

47. Quỷ Kế Đa Đoan

Như là chạm mặt tử thần, vừa thấy Trầm Lăng là chân tay của Kim Bất Hoán chợt nhẹ mềm như bún...

Trầm Lăng chỉ cất tay lên nhẹ nhẹ, từ trên nóc rạp Kim Bất Hoán đã lăn tròn xuống đất như ống trượt.

Chu Thát Thát thấy Trầm Lăng xuất hiện, tay chân nàng cũng nghe bải hoải, miệng cứ lảm bầm :

- Thôi rồi...kể như bao nhiêu công trình đồ sông trôi chợ...Bao nhiêu tâm kế suốt bấy nhiêu ngày, vừa gặp Trầm Lăng đều tan thành mây khói .

Thắng Huyền kêu khe khẽ :

- Trầm Lăng...quả là một con người lợi hại .

Chu Thát Thát rít lên :

- Không, hắn không phải là người, hắn là quỷ...Người trên đời này bất cứ ai cũng không làm gì hắn được...Bất luận âm mưu gì, độc kế gì hắn cũng đều biết, đều phanh khui tất cả. Hắn là con quỷ sống .

Tiếng quát tháo vang lên, Kim Bất Hoán đã bị môn hạ Cái Bang trói ké. Quần hào tùm nập năm tùm bảy, kẻ bàn thế này, người bàn thế khác, chung qui cũng chỉ nói đến một tên, bàn tán một người : Trầm Lăng .

Chu Thát Thát càng tức tối hơn nữa, giá như mà không có ai có lẽ nàng đã gục xuống bàn khóc rống cho hả hơi...

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, nàng cố gắng dần, nàng dòm quanh và lén lén đưa tay lên dụi mắt.

Nàng không muốn ngó Trầm Lăng, nhưng cứ mỗi lần ngẩng mặt thì người thứ nhất mà nàng bắt gặp cũng vẫn cứ là hắn, y như là giữa đám đông này chỉ có một mình hắn cao hơn tất cả, chói lọi hơn tất cả~

Mà quả thật là như thế chứ không phải do ám ảnh. Trầm Lăng vẫn rạng rỡ như bất cứ lúc nào, miệng hắn nụ cười như không thể tắt.

Hùng Miêu Nhi thì lại càng ác hơn nữa, hắn cứ liếc về phía nàng và chum miệng cười như trêu chọc.

Chu Thất Thất cảm nghe như tim mình đập vọt ra ngoài, nàng phải vận dụng toàn lực mới khỏi ngã ra, nhưng da mặt mỗi lúc lại cứ mét xanh và tay chân bắt đầu lẩy bẩy...

Trầm Lăng ngó nàng mỉm cười :

- Cô có khỏe không ?

Chu Thất Thất toát mồ hôi nhưng vẫn cứ cố làm tỉnh :

- Các hạ là ai ? Tôi chưa hề...chưa hề quen biết .

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Thật cô không biết chúng tôi à ?

Chu Thất Thất rướm giọng :

- Là không ? Tại làm sao tôi lại nhất định~ phải biết các người chứ ?

Nhưng khôn đồn thay, nàng cố làm bộ chừng nào thì giọng nói nàng run theo chừng ấy...

Hùng Miêu Nhi nhún vai :

- Bây giờ mà vẫn còn cố đóng kịch à ? Cho dù có thể qua mắt được tất cả thiên hạ nhưng cô cũng không làm sao qua mặt Trầm Lăng được. Cô nhớ xem đã có chuyện nào qua mắt được hắn đâu .

Chu Thất Thất chớp chớp mắt :

- Ta không hiểu...người nói gì ta không hiểu .

Hùng Miêu Nhi cười khì khì :

- Cô muốn tôi nói toạc móng heo à ?

Chu Thất Thất ngún nguẩy xoay mình :

- Thật là cái hạng người khó nói chuyện quá.

Thắng Huyền...Đã theo dõi và đã nóng mặt cho chú vợ, Thắng Huyền xôm tới chặn ngang giữa Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất...Hắn định can thiệp mạnh nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Hùng Miêu Nhi, hắn cũng hơi co vùi :

- Hùng huynh, đã không nhận là quen biết thì thôi...kể cũng chẳng có gì quan trọng...

Lừ lừ mắt nhìn Thắng Huyền, Hùng Miêu Nhi vụt cười lớn :

- Sao ? Bây giờ định nói chuyện thay cho chú vợ đấy à ?

Thắng Huyền đỏ mặt ngập ngừng :

- A...a...Không...Không phải vậy...

Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ vai hắn :

- Nếu quả thật ông bạn mà cưới cô cháu gái của vị này thì chắc thiên hạ phải lo đi sắm hòm, vì họ sẽ cười vỡ bụng ra mà chết mất .

Nói chuyện gì khác thì có thể nhin, nhưng đụng vào cái chuyện đó làm cho Thắng Huyền nóng mặt, giọng hắn bắt đầu hơi cự nự :

- Tại làm sao lại cười chứ ? tại hạ chẳng lẽ lại không xứng à ?

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Đúng, xứng hồng nổi.

Thắng Huyền giận dữ :

- Sao ? Có lẽ các hạ mới xứng à ?

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Tôi lại càng không xứng. Người đẹp như thế thì con mèo hoang này thật xin chịu, nuốt không trôi .

Thắng Huyền quát mắt :

- Trước mặt một người con gái, trước mặt một cô gái nhà lành, tôi xin nhắc các hạ nên biết điều kính trọng .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Sao ? Bây giờ muốn vì “nàng” mà ăn thua đủ với nhau à ?

Thắng Huyền quả đã nổi nóng :

- ừ, đánh thì đánh, chứ sợ à ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở ra :

- Thật là đáng thương, bị người ta lừa bằng một cách quá ư thâm hại .

Thắng Huyền giận xanh mặt :

- à...người mới là đáng thương chứ ai ? Người bị lừa hay là ai ? Xét coi .

Hùng Miêu Nhi chỉ chỉ vô ngực mình :

- Tôi à ? Tôi mà bị lừa à ? Hà hà đúng, tôi cũng đã từng bị lừa, nhưng không đến nỗi bị lừa cưới một tay đực rựa về làm vợ .

Thắng Huyền hơi sững sốt, nhưng liền theo đó lại cười sảng sặc :

- Trời đất, bà con ơi...vị này bộ điên rồi sao cả ? Sao lại bảo một vị cô nương là đàn ông ?

Quần hào nhìn chăm chăm vào mặt Vương Lâm Hoa, vẻ mặt yêu kiều, ủ rũ, tất cả mọi người bất giác cũng đâm ngờ...họ ngờ gã thiếu niên họ Hùng không chừng quả là không được...tĩnh.

Nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn ngửa mặt cười :

- Sao ? Không tin à ? Có phải muốn ta lột bằng chứng ra không ?

Thắng Huyền hất hàm thách đố :

- Trưng bằng chứng đi. Đây, tại hạ xin cá bằng cái đầu đây .

Hùng Miêu Nhi hấp háy mắt :

- Không cần cái đầu làm gì cho lớn chuyện, chỉ cần có mấy bầu rượu ngon là đủ...

Và không chờ nói hết câu, Hùng Miêu Nhi thỉnh linh xốc tới nắm ngang ngực áo của Vương Lâm Hoa xé toạc ra...

Cô gái “Vương Lâm Hoa” bỗng co mình lại một cách cực kỳ thương hại...

Ngực áo bị bung ra, để lộ làn da trắng muốt và cặp nhũ hoa lồ lộ căng vun .

- Trời đất !...

Hùng Miêu Nhi vừa há hốc miệng vừa thối lui...

Làm sao lại có chuyện kì dị như thế .

Chính Vương Lâm Hoa dị dung thành con gái, nhưng sao bây giờ lại hoá ra...con gái thật .

Quần hào xôn xao la ó...

Nhưng người kinh ngạc đến phát điên lên được thì là Chu Thất Thất . Chính nàng đã bắt Vương Lâm Hoa, chính nàng đã buộc hắn dị dung cho nàng và cho hắn, sau đó là bao ngày gần gũi trao đổi chuyện, chính là một Vương Lâm Hoa bằng xương bằng thịt thế sao bây giờ lại thành cô gái một trăm phần trăm ?

Nụ cười trên môi Trầm Lăng vụt tan biến. Sự việc lạ lùng xảy ra quá bất ngờ, cho dù trầm tĩnh đến đâu cũng phải ngẩn người...

Nhìn sững người con gái Vương Lâm Hoa một lúc, Chu Thất Thất vùng bụm mặt rú lên...

Nàng cảm thấy quả đúng là quỷ hiện...

Nếu không phải là ma quỷ thì tại sao bỗng nhiên lại biến ra như thế ? Tại sao Vương Lâm Hoa giả gái rồi lại thành cô gái thật ?

Quần hào không rõ ngọn ngành cho nên vừa hơi bức mà lại cũng cảm thấy câu chuyện quá tức cười.

Cuộc diện đã biến loạn từ lúc bắt Kim Bất Hoán, nhưng bây giờ thì không còn hàng ngũ chủ khách gì cả. Họ ùn ùn xôm tới, thụt lui y như chen nhau xem một đám hát đình...

Trong số người bức tức phải kể đến Thắng Huyền là thứ nhất, vì hắn cảm thấy vị hôn thê của mình quả là con gái, hắn lại cảm thấy Hùng Miêu Nhi muốn làm nhục nàng giữa chỗ đông người .

Giá như đừng có thái độ mất thần khó hiểu của ông chú vợ thì có lẽ hắn đã nhào vô sống chết với Hùng Miêu Nhi, nhưng trước phản ứng ngược đời của Chu Thất Thất làm cho hắn cũng dậm ra do dự...

Tự nãy thủy chung vốn cứ một mực ngậm câm, cho đến bây giờ, cô gái Vương Lâm Hoa mới cất tiếng khóc ồ ồ, nàng vừa khóc vừa rên rỉ :

- Các người...các người tự xưng là anh hùng hảo hán...thế mà các người lại đi sỉ nhục một người con gái yếu đuối bệnh hoạn, các người...

Tiếng khóc của nàng như một ngọn lửa nung thêm giận dữ, Thắng Huyền nhảy càn tới dang tay dấm mạnh vào mặt Hùng Miêu Nhi...

Tình thế không cho phép đánh lại, mà cũng không thể chạy trốn, Hùng Miêu Nhi đành phải trăn mình chịu trận...Thắng Huyền càng tức tối càng dang tay dấm liên hồi...

Thật là quá tức cười, kẻ bị đánh đã không dùng thế kháng cự, mà kẻ đánh người lại cũng không theo chiêu thức nào cả ~ vì tình thế đã đẩy Hùng Miêu Nhi vào thế kẹt và làm kẹt luôn đến Thắng Huyền, vì tuy giận dữ nhưng không nhằm vào vấn đề sinh tử, vả lại người ta đã đưa lưng ra chịu thì chẳng lẽ mình lại sử dụng tuyệt kỹ võ công ?

Rốt cuộc kẻ đánh người chịu đều y như những kẻ tay ngang.

Thấy tình thế tuy không nguy hiểm, nhưng cũng không thể để kéo dài hơn, Trầm Lăng đành phải bước tới trước mặt Chu Thất Thất nhìn nàng nghiêm giọng :

- Thất Thất, cô có thể lấy mắt ngó Hùng Miêu Nhi chịu đòn như thế mãi sao? Chu Thất Thất dậm hoảng nói không ra tiếng :

- Tôi...tôi...

Trầm Lăng gần giọng :

- Cho dù cô giận tôi thế nào đi nữa, nhưng cô phải nhớ rằng Hùng Miêu Nhi đã từng liều thân để cứu lấy mạng cô...

Chu Thất Thất ứa nước mắt thét lên :

- Thắng Huyền, dừng lại...

Quả thật, chỉ có một mình Chu Thất Thất mới khiến cho hắn dừng tay, tuy nhiên, hơi giận của hắn vẫn còn hừng :

- Hùng Miêu Nhi, hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi...

Và quay qua phía Chu Thất Thất , hắn hỏi :- Phải xử trí hắn làm sao ?

Từ nãy đến giờ vì mắc lo giận dữ, cho nên thái độ và lời xưng hô giữa Hùng Miêu Nhi, Trầm Lăng và Chu Thất Thất Thắng Huyền không nghe rõ mà thật sự dù có nghe rõ có lẽ hắn cũng chỉ cho đó là lời đùa cợt mất dạy theo lối vừa rồi. Cho nên câu hỏi về lối xử trí Hùng Miêu Nhi, hắn vẫn còn hỏi người chú vợ.

Nghe hắn nói, Chu Thất Thất thở dài :

- Tha hắn đi .

Thắng Huyền ngơ ngác :

- Tha hắn ?

Trong đám ngoại cuộc vây quanh có người lên tiếng :

- Sao lại tha ? Tha trợn thế sao được chứ ?

Chu Thất Thất gất lên :

- Ta bảo tha là tha ngay .

Thắng Huyền hơi tức :

- Tại sao lại tha ?

Chu Thất Thất đâm lúng túng :

- Tại vì...tại vì...

Nàng khe liếc quanh, tia mắt Trầm Lăng loé lên sáng quắc, Hùng Miêu Nhi ủ rũ như con mèo ướt, còn quần hào thì phần đông vẻ mặt hằm hằm...

Nàng cắn môi dậm cẳng :

- Đây, các người xem đây .

Vừa nói Chu Thất Thất vừa lột mũ, xoa tóc, cởi áo ngoài quăng xuống đất và lấy khăn chà xát mặt mày...

Quần hào kêu lên kinh ngạc...

Thắng Huyền y như nằm mộng, hắn há hốc mồm nhìn Chu Thất Thất. Hết chuyện con gái thành con gái, bây giờ đến lượt “ông” chú vợ lại cũng thành...con gái nốt .

Sự việc diễn ra làm cho hắn muốn phát điên luôn.

Hắn đứng chết sững một hồi rồi mới nói như líu lười :

- Sao...sao...chứ lại là...là gái ?

Giá mà tình thế đừng có phải quá dị thường thì câu hỏi của Thắng Huyền, câu hỏi lộn xộn tréo ngoe ấy sẽ làm cho thiên hạ cười lăn, nhưng vì mãi ngơ ngẩn trước sự việc dị kỳ nên không ai để ý...

Chu Thất Thất cười gượng :

- Tại làm sao ta lại không thể là gái được ?

Thắng Huyền ngó cô gái “Vương Lâm Hoa”:

- Thế còn...thế còn...

Chu Thất Thất nói :

- Ta vốn là gái và nó vốn là...là trai .

Quần hào cười khúc khích :

- “Chú” là gái thì rõ ràng rồi, nhưng còn cháu là trai thì...thì những thứ...phụ tùng con gái ấy làm sao .

Chu Thất Thất đỏ mặt dậm chân :

- Mà ta nói “nó” là trai .

Quần hào cười rộ :

- Trai thì làm sao lại...như vậy .

Chu Thất Thất cắn môi gần chảy máu :

- Rõ ràng là hần...là hần mà...

Trầm Lăng thở ra :

- Hần là Vương Lâm Hoa thế sao bây giờ lại thành cô gái ? Nếu có người đánh tráo thì cô cũng biết chứ ?

Chu Thất Thất dậm chân tức tối :

- Thật là tức chết...rõ ràng...

Nàng ngừng nói và thỉnh linh chụp lấy cô gái , quắc mắt thét lên : - Nói, tại sao người là gái ? Nói mau...

Cô gái gân cổ cãi : - Thì tôi vốn là gái mà .

Chu Thất Thất gằn giọng : - Ai đã đánh tráo người vào đây ?

Cô gái vẫn bướng bỉnh :

- Cô không rời tôi nửa bước thì ai tráo được ? Chu Thất Thất chụp lấy tay cô gái vặn téo một cái thật mạnh và rít lên : - Cô nói thật không? Nói không? Vương Lâm Hoa làm cách nào đánh tráo người? Nói .

Cô gái đau quá nhăn mặt kêu lên :

- Buông ra...buông ra...tôi nói, tôi nói...

Chu Thất Thất cười gằn :

- Mươi cô gái đã hết chín cô sợ đau. Ta là con gái, ta biết rõ điều đó, nếu biết điều thì hãy nói sớm ra đi .

Cô gái chảy nước mắt :

- Được rồi, tôi nói, tôi xin nói thật...

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Nói đi, nói thật đi, Vương Lâm Hoa bây giờ ở đâu? Hần dùng cách nào để đánh tráo? Đánh tráo hồi nào? Nói, nói mau .

Cô gái run rẩy :

- Tối hôm đó...

Tách...

Cô gái vừa mới nói ba tiếng chợt từ phía bên ngoài một tiếng động khẽ vang lên, một ngọn đuốc mệnh ngân châm cắm phập vào mình... Sức bay của ám khí quá mau làm cho không ai nhận kịp, đến khi mọi người phát giác thì cô gái đã giật tay, giật chân hết thở.

Một thứ ám khí tẩm độc dữ lắm.

Chu Thất Thất vừa hết hồn vừa giận, nàng đứng lên quát lớn :

- Kể nào ? Có gan hãy ra mặt .

Hùng Miêu Nhi hằm hằm phóng thẳng ra ngoài...

Nhưng, bên trong thì người đông lộn xộn, bên ngoài trời tối om om, tuyết phủ mù mịt, tìm được hung thủ quả là chuyện mò kim đáy bể .

Cuộc hội của Cái Bang vốn đã lộn xộn nhiều biến cố, bây giờ máu đổ ra lại càng làm cho thêm lộn xộn hơn nữa, một số tủa ra tìm hung thủ, một số vây quanh cô gái, nhưng tất cả đều đành phải co tay, vì cô gái thì đã chết mà hung thủ cũng đã thoát thân.

Chu Thất Thất thiếu điều nhảy dựng lên vì tức tối. Chỉ riêng một mình Cao Tiểu Trùng cứ ngơ ngơ bộ mặt cười khi...dáng cách bình thường của gã trông dễ tức cười , nhưng trong hoàn cảnh này làm cho nhiều người phát cáu.

Chừng như không để ý đến việc thiên hạ bực mình vì mình, hắn cứ nói một cách tỉnh bơ :

- Đùng nóng...cô nương đùng nóng, chuyện đâu rồi còn có đó. Ở đời này mấy ai lấy thúng úp được voi .

Trầm Lăng gật gù :

- Vị huynh đài đây nói có lý lắm. Bây giờ cô nôn nóng cũng chẳng có ích chi.

Chu Thất Thất dậm chân đầm độp :

- Đùng có bàn ra, người ta nóng như lửa đốt mà các người còn ở đó làm tỉnh .

Chợt sau lưng nàng có tiếng :

- Đâu có tỉnh, nhưng phải thông thả chứ .

Chu Thất Thất quay lại thấy người nói đó chính là chủ nhân Duyệt Tân Lâu, chính là người anh rể thứ ba của nàng...

Đã trải qua không biết bao nhiêu gian khổ, xa gia đình, xa những người thân thuộc, nhưng lúc gặp ở Duyệt Tân Lâu thì đang cải trang, và đang hứng chí cho nên Chu Thất Thất làm ngơ, đến bây giờ, mọi sự vỡ lẽ, hiện lại nguyên hình người con gái, bất thành lình gặp lại người anh từ trước luôn chiều chuộng, nàng chạy anh lại gục đầu khóc ngất...

Khóc đã một hồi rồi nàng lại tức tuổi :

- Thư phụ...thư phụ...ai họ cũng khinh lờn em hết...

Lục Thương Đào Chu Phạm Phần Dương, vị chủ nhân Duyệt Tân Lâu, người anh rể thứ ba của Chu Thất Thất, vuốt lấy tóc em, dịu giọng :

- Không đâu, sẽ không ai lờn em nữa đâu...ai khinh lờn em anh sẽ giết họ...

Chu Thất Thất lau nước mắt nhưng miệng thì cứ khóc hu hu...

Quần hào nhìn nhau cố nín cười.

Thắng Huyền thì bây giờ lại đâm ra tức tối với chính mình, vì một cô bé không nhẽo như thế mà mình lại còn tôn làm chú vợ lại cung cung kính kính...

Phạm Phần Dương khẽ liếc Trầm Lăng và nói với Chu Thất Thất :

- Em đi với anh , để họ ở đây làm gì mặc kệ họ .

Rồi không đợi Chu Thất Thất trả lời, Phạm Phần Dương kéo nàng vệt người đi thẳng ra ngoài.

Đang lúc tập trung để xem bọn Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi, quần hào không buồn để ý đến hai anh em Chu Thất Thất, họ cứ dồn vào trước rạp và bao nhiêu đuốc cũng tập trung vào đó.

Phạm Phần Dương dẫn Chu Thất Thất ra đến bên ngoài, gần ở đầu đường, chợt có một môn đệ Cái Bang bước tới vòng tay :

- Kính thưa Phạm đại hiệp, tề bang có chuẩn bị sẵn ngựa xe, nếu đại hiệp có cần cứ tự nhiên sử dụng.

Phạm Phần Dương đáp lễ :

- à...các hạ biết tôi à ? Hay lắm, nhưng không biết như thế nào, có phiền chi không nhỉ ?

Gã môn đệ Cái Bang vòng tay lễ phép :

- Không có chi, đây là sự sắp xếp của tệt bang dành cho quý vị quan khách đường xa. Ngựa hàng trăm con, xe sẵn mấy mươi cỗ, chứ đâu có ít .

Và hấn vỗ tay mấy tiếng, có hai môn đệ Cái Bang khác, một thì dẫn mấy con tuần mã, một đưa đến một cỗ xe...

Gã lại vòng tay :

- Ngựa xe đã sẵn rồi, chẳng hay Phạm đại hiệp thích đi ngựa hay muốn ngồi chung xe với cô nương đây ?

Như thoáng một ý nghĩ đề phòng, Phạm Phần Dương nói với Chu Thất Thất :

- Em hãy lên xe, anh đi ngựa một bên nhé .

Chu Thất Thất gật đầu lên xe, gã môn đệ Cái Bang cẩn thận cho ngựa đi nước nhỏ...

Phạm Phần Dương thúc ngựa kèm theo... o0oTheo mãi một lúc lâu không thấy bóng dáng hung thủ, Hùng Miêu Nhi hậm hực quay trở lại. Vừa vô tới rạp hấn đã chửi um lên :

- Quân chó má, ta mà bắt được thì cha nó cũng phải chết...

Trầm Lăng bật cười :

- Bắt được thì cha nó cũng phải chết, nhưng không bắt được thì kể như...huê .

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hấn tưởng không ai biết hấn chứ .

Trầm Lăng hỏi :

- Nghĩa là anh biết ?

Hùng Miêu Nhi nhướng nhướng mắt :

- Trừ Vương Lân Hoa bày trò sát nhân diệt khẩu thì còn có ai vô đây nữa .

Trầm Lăng thở ra :

- Tôi đã từng nói con người của Vương Lân Hoa không thể xem thường, có thể nói toàn thể Trung Nguyên nơi nào cũng có vây cánh thuộc hạ của hấn cả.

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng :

- Sẽ có một ngày...một ngày nào đó tôi sẽ nắm đầu từng tên một như bắt chuột...

Mà bây giờ thì trước hết là Kim Bất Hoán...

Rồi như sực nhớ ra, hấn hỏi tiếp :

- Trầm huynh hồi nãy dùng thủ pháp gì mà mới chỉ nhắc tay đã điểm hấn năm đại huyết ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Cái con người xảo hoạt ấy không lẹ tay với hấn là không được đâu...

Tiền Công Thái xen vô :

- Chẳng hay nhị vị định xử trí với hấn như thế nào ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tên đại gian đại ác ấy, chẳng riêng chúng tôi thù hấn mà Kiều đại hiệp...

Hùng Miêu Nhi chợt nhìn quanh và hỏi :- Kiều đại hiệp và Hoa cô nương đâu nhỉ ?

Trầm Lăng nói :

- Tôi thấy họ đi nhưng không tiện lưu lại.

Tiền Công Thái vòng tay :

- Xin Trầm đại hiệp niệm tình tề bang mà giao Kim Bất Hoán lại cho chúng tôi. Vì hắn đã hại chết trưởng lão của tề bang nên chúng môn đệ muốn xử trí hắn theo đúng qui củ.

Trầm Lăng gật đầu :

- Chính ý của tề hạ cũng nghĩ như thế ấy, chỉ có điều...

Tiền Công Thái chặn hỏi :

- Có lẽ Trầm đại hiệp còn hơi nghi ngờ đệ tử tề bang?

Trầm Lăng cười :

- Không phải thế, tôi chỉ muốn hỏi hắn đôi câu thôi.

Tiền Công Thái nói :

- Vâng, nhưng nếu thấy đông người không tiện thì chúng tôi xin cho môn đệ lui ra nơi khác.

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không cần lắm...

Đưa tay giải khai ba đại huyệt trên mình Kim Bất Hoán Trầm Lăng hất hàm :

- Người dấu Bạch Phi Phi ở đâu ?

Kim Bất Hoán đảo đảo con mắt chợt :

- Ta tuy không phải người tốt, nhưng cũng không như tuồng dâm loạn, ta không xem con bé ấy vào đâu...

Trầm Lăng cười nhạt :

- Thế thì tại sao ngươi bắt đầu ?

Kim Bất Hoán trừng mắt :

- Vương Lân Hoa chứ đâu phải là ta. Ta chỉ hỗ trợ hắn khi bắt cô ấy thôi. Còn việc hắn đem dấu đầu ta làm sao biết được ? Bộ các người tưởng đầu ta thân thiết với cái tên quỷ quái Vương Lân Hoa ấy lắm à ?

Hùng Miêu Nhi cười khẩy :

- Giá như trước mặt Vương Lân Hoa mà ngươi dám chửi như thế thì hay qua.

Kim Bất Hoán nhăn nhăn mặt :

- Sao ? Không dám à ? Ta sắp sửa giết hắn đấy chứ đừng nói chửi. Nếu không có Chu Thất Thất đến cứu thì thử xem hắn có sống được không .

Hùng Miêu Nhi trố mắt :

- Chu Thất Thất cứu Vương Lân Hoa ?

Kim Bất Hoán kiểm chuyện tấn ơn, hắn kể hết đầu đuôi mọi sự tại ngôi nhà mồ. Tự nhiên là hắn dấu tuyệt chuyện vì tham lợi, hắn nói toàn chuyện vì đại nghĩa giang hồ mà trừ loài giang ác, và lẽ cố nhiên là hắn chửi Chu Thất Thất thậm tệ...

Suy nghĩ một hồi, Trầm Lăng nói :

- Cứ như thế thì quả Vương Lân Hoa đã lọt vào tay Chu Thất Thất...Nhưng tại sao cố sự lại xảy ra như thế này, hắn làm sao lại tráo được cô gái...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Lạ thật, chính mắt tôi ngó thấy nàng giữ Vương Lâm Hoa chặt lắm, không rời đi nửa bước...Nhưng hấn vụt vỗ tay :

- Thôi, đúng rồi...

Trầm Lăng hỏi :

- Sao ? Đúng là làm sao ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đêm rồi, khi Chu Thất Thất mang tôi bỏ ngoài đường thì chỉ có một mình Vương Lâm Hoa ở trong khách điểm...Nhưng trước khi đi tôi thấy Chu Thất Thất cẩn thận điểm vào mấy đại huyết hấn , như vậy chắc chắn là hấn nhờ người cứu .

Trầm Lăng cau mày :

- Nhưng khi Vương Lâm Hoa lọt vào tay Chu Thất Thất thì đâu có ai biết .

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :- Phải rồi, trừ Kim Bất Hoán thì không ai biết...

Kim Bất Hoán lật đật nói lớn :

- Lúc đó Vương Lâm Hoa thù tôi thấu xương thì tôi làm sao lại đi giúp hấn .

Hùng Miêu Nhi cười nhạt :

- Lời nói của người không ai tin cả. Việc này chỉ hỏi Chu Thất Thất...ủa, Trầm Lăng, sao anh lại để nàng đi ?

Trầm Lăng nói :

- Tôi đã giao nàng lại cho người anh rể của nàng chăm sóc.

Hùng Miêu Nhi cau mày :

- Lỡ lại xảy ra chuyện nữa thì làm sao...

Trầm Lăng cười :

- Anh không biết con người của Phạm Phần Dương, hấn cẩn thận lắm, có thể nói là một giọt nước không thể lọt qua được hấn đấy.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Đã thấy sự cẩn thận của hấn rồi. Lúc ở Duyệt Tân Lâu hấn chỉ giao đầu với tôi bằng mắt chứ nhất định không chịu ra tay...Thật quả là một con người dễ làm nên đại nghiệp...

Trầm Lăng nói :

- Cho nên, giao Chu Thất Thất cho hấn thì không có gì phải sợ.

Hùng Miêu Nhi gật gù :- Bây giờ mình có thể theo kịp, hấn cẩn thận đủ mọi phương diện thì nhất định cũng không có đi mau đâu.

Trong đám đông có tiếng xen vào :

- Theo không kịp đâu, hai người vừa rồi đều đi bằng xe và ngựa.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Đúng là phú gia, đi đâu cũng có xe ngựa. Hấn với tôi đến đây một lượt mà đâu có mang theo. Có lẽ đây là do anh em Cái Bang đưa hộ...

Tiền Công Thái xen vào :

- Không đâu. Qui củ của Cái Bang từ trước đến giờ đâu có dùng xe ngựa .

Thoáng hơi suy nghĩ Trầm Lăng vụt đổi sắc :

- Không xong, như thế là không xong rồi .

Thấy sắc diện của Trầm Lăng , Hùng Miêu Nhi cũng giật mình :

- Sao ? Anh thấy sao ?

Trầm Lăng nói :- Tôi thấy chuyện này mờ ám, linh cảm như Phạm Phần Dương đã gặp không may, vì tự nhiên có xe ngựa đưa một cách vô lý như thế thì tôi e rất có thể là Vương Lâm Hoa...

Hùng Miêu Nhi gặng lại :

- Sao lại cũng có thể là Vương Lâm Hoa nữa ?

Trầm Lăng mím môi :- Bất luận như thế nào, ta phải theo ngay mới được .

Hùng Miêu Nhi đẩy Kim Bất Hoán tới trước mặt Tiền Công Thái :

- Cần thận đối với tên gian trá này nhé.

Và kéo tay Trầm Lăng , hai người hấp tấp lao đi o0o

Ngồi trên xe mà tâm trí của Chu Thất Thất xoay như chong chóng...Nàng không hiểu Vương Lâm Hoa đào thoát bằng cách nào ? Ai có thể biết mà cứu hẩn?

Ngựa của Phạm Phần Dương cứ kè sát bên xe và cỗ xe lăn một cách thật là thư thả...

Dáng cách của Phạm Phần Dương thật là đỉnh đạt. Không tháo mà cũng không quá nghiêm khắc, vừa uy nghi mà cũng vừa dễ mến...

Chu Thất Thất khẽ gục gật đầu...

Nàng cảm thấy chị nàng có một người chồng như thế thật là có phúc quá...Nghĩ vẩn vơ rồi Chu Thất Thất lại cũng nhớ đến Vương Lâm Hoa...Nàng đâm ra tức mình. Đã nắm trong tay rồi lại để cho hẩn thoát.

Chợt nghe Phạm Phần Dương cười :

- Chuyện này cô nên ghé thăm chị Ba cô mới phải. Từ lúc nghe cô bỏ nhà ra đi, bà ta nhịn ăn luôn ba bốn ngày, gần phát bệnh đấy.

Chu Thất Thất cười :

- Mập như chị ấy nhịn đói ba bốn ngày mà thắm tháp gì .

Phạm Phần Dương cười lớn :- Đúng quá, mà nè, đừng có nói cho bà ấy nghe câu đó nhé, bà ra dạo này sợ cái tiếng “mập” như là sợ quỷ vậy đó .

Đang cười, Phạm Phần Dương vụt thở ra :

- Chỉ tội nghiệp cho Bất đệ...

Chu Thất Thất trở mắt :

- Anh cũng biết chuyện Bất đệ nữa sao ?

Phạm Phần Dương gật đầu :

- Trầm Lăng có kể cho tôi biết. Tội nghiệp cậu ấy thông minh quá...Chỉ mong trời phạt phù hộ cho người lành...

Nhắc tới Hoả Hải Nhi, Chu Thất Thất cảm nghe lòng mình như xát muối. Thật là đáng thương cho đứa em út...Không biết bây giờ nó thất lạc về đâu, còn sống hay là chết .

Mắt nàng vụt đỏ hoe...

Nàng hỏi anh rẽ bằng một giọng buồn buồn :

- Chuyện này anh có nghe cha đã biết chưa ?

Phạm Phần Dương lắc đầu :

- Ai dám nói. Mà nói làm chi cho nhạc phụ thêm buồn .

Chu Thất Thất gật gù :

- Phải rồi, đừng cho cha hay là phải...Tôi thề một ngày nào đó nhất định sẽ tìm cho ra Bát đệ mang về cho cha.

Lặng thinh một lúc, Phạm Phần Dương vụt nói :

- à này, quên nói cô nghe, ngũ ca của cô dạo này phát tài dữ lắm nghe. Vừa rồi nghe đâu trúng một sòng lớn lắm...Nghe nói lại thì bao nhiêu bạc ở Đại Đồng Phủ bị hấn vét hết, số ăn được hình như lên đến năm mươi vạn lạng...Chuyện tức cười, cái gã “Đoạt Lộ Thần” Lý lão đại định bố trí vét sòng đó, thế nhưng lại bị hấn phỗng tay trên. Làm lão thất điên bát đảo...Hôm rồi, nhân ngày sinh nhật của chị Ba cô, cậu ấy đem biếu một cặp xuyên vàng, làm chị cô thích quá, sau đó đem cân thử thì cặp xuyên ấy nặng đến hơn hai ngàn lạng .

Chu Thất Thất thở ra :

- Luôn đến ngày sinh nhật của chị ấy mà tôi cũng quên bằng mất .

Phạm Phần Dương hững hờ nói luôn :

- Còn đại ca thì...

Chu Thất Thất khoát tay :

- Thôi thôi...đừng nói nữa...các người ai cũng có phúc, ai cũng có dịp may, chỉ có một mình tôi...chỉ có một mình tôi...chỉ có tôi là chẳng ra gì...

Phạm Phần Dương cười :

- Cô chủ quan, cô lầm rồi. Chu Thất Thất tiểu thư gần đây nổi tiếng như cồn, trong giang hồ đâu đâu cũng nghe danh. Chính tôi đây, tuy không gặp cô nhưng cũng nghe được nhiều chuyện hay lắm đó .

Chu Thất Thất hỏi :

- Vì thế mà anh đi tìm Trần Lăng để hỏi đây à ?

Nghe câu hỏi hơi dỗi của cô em vợ, Phạm Phần Dương cười :

- à...à...tôi chỉ...

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Cho anh biết nghe, tôi với hấn không có quan hệ gì cả, từ rày về sau anh đừng có hỏi hấn gì hết...Tôi...tôi không quen hấn bao giờ cả .

Phạm Phần Dương nhún nhún vai :

- Được rồi, không quen thì thôi...

Nói chưa dứt lời, con ngựa Phạm Phần Dương đang cưỡi vọt chồm lên, và y như phát cơn điên, quay đầu sang hướng khác chạy như tên bắn...

Phạm Phần Dương hoảng hốt, hai chân kẹp cứng hông ngựa và ghì chặt dây cương...Nhưng càng ghì cương chừng nào, ngựa lại lồng lộn phi nhanh chừng ấy. Con ngựa vốn đã là giống kiện mã mà bây giờ lại càng như cọt sút chuồng, nó ngẩng đầu tung cao vó vào bụi, vào cây sải riết như tên xé gió.

Chu Thất Thất hoảng hồn kêu lớn :

- Thư phụ...thư phụ...

Nhưng, như để trả lời nàng, hai con ngựa kéo xe cũng vọt hí ré lên và lao đi thật nhanh, cỗ xe chao qua chao lại y như bay trên mặt đất.

Cỗ xe chở Chu Thất Thất và con ngựa chở Phạm Phần Dương rẽ ra làm hai phía nghịch chiều, thêm vào đó, sức ngựa phi nhanh quá, nên chỉ thoáng mắt là không còn trông thấy nhau nữa...

Chu Thất Thất giận dữ quát lên :

- Tên đánh xe khốn kiếp, người làm ăn gì thế ?

Gã môn hạ Cái Bang ngồi đánh xe thò mặt vào lỗ tò vò dòm ngược vô trong xe hỏi một cách tỉnh bơ :

- Gì thế cô nương ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Người đui rồi à ? Dừng xe lại đợi anh ta với .

Gã môn đệ Cái Bang cười ngất :

- Anh rể cô cỡi nhầm con ngựa điên, mà chắc có lẽ hần cũng bị điên lây rồi, đợi làm gì cho mất công .

Chu Thất Thất kinh hãi :

- Người...người nói cái gì ?

Gã đánh xe cười ha hả :

- Cô nương không nhận ra tôi à ?

Chu Thất Thất rúng động :

- Người...người là ai ?

Gã đánh xe nói :

- Đâu, nhìn kỹ lại xem .

Vừa nói gã vừa thò tròn cái đầu vào và đưa tay lau mặt...

Chu Thất Thất trừng trừng đôi mắt : gã đánh xe lại là Vương Lâm Hoa .

Nàng giận dữ thét lên :- Quỷ, người là con ác quỷ .

Vương Lâm Hoa cười hỉ hỉ :

- Chu cô nương, sợ rồi à ?

Chu Thất Thất không thềm trả lời, nàng quay ra sau xô mạnh cửa...

Nhưng cửa xe cứng ngắc, xô đập cách nào cũng không lay động...

Vương Lâm Hoa lại cười :- Chu cô nương , bình tĩnh đi. Xe này là xe chế riêng “đặc biệt” mà, thoát không được đâu .

Chu Thất Thất thét lớn :

- ác quỷ, ta sẽ liều chết với người .

Vừa nói nàng vừa vung tay đâm mạnh ngay nơi chiếc cửa nhỏ, nơi Vương Lâm Hoa lộ mặt...

Vương Lâm Hoa thụp đầu xuống và chụp đúng ngay vào mạch môn nơi cổ tay của Chu Thất Thất...

Như một người điên, Chu Thất Thất tung mạnh hai chân đá thốc vào cửa xe, nhưng quả đúng như Vương Lâm Hoa đã nói, cỗ xe này là cỗ xe đặc chế , thùng xe toàn bằng sắt, cho nên vừa đá vào, chân nàng đau điếng gần như muốn gãy...

Vương Lâm Hoa cười hỉ hỉ :

- Cô bé ngoan, đừng có nóng, thương thể của tôi chưa lành hử, tôi không dùng sức được đâu .

Chu Thất Thất rít lên :

- Khốn kiếp, con quỷ sống...sao ngươi không mắc dịch mà chết đi chứ .

Vương Lâm Hoa cười :

- Tôi đã nói mà cô quên, người nào tốt là bị yếu mạng, kẻ xấu mới sống dai...chẳng hạn như tôi thì làm sao mà chết được .

Chu Thất Thất cố sức vùng vẫy, nhưng mạch môn bị khoá cứng nên lần lần tay chân mềm nhũn...

Vương Lâm Hoa hun chùn chụt lên bàn tay ngọc và cười hềnh hếch :

- Chà, bàn tay đẹp quá, mềm quá...thơm quá xá .

Chu Thất Thất hét lên một tiếng, tung mình nhảy dựng lên, đầu va vào mui xe ngất lịm...

48. Giảng Bấy Đợi Chờ

Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi nôn nóng băng mình trong đêm tối...

Họ chạy riết một hơi thật xa, chợt nghe có tiếng ngựa hí ré ở ven rừng, hai người giật mình quay người về hướng đó...

Vừa đến nơi thấy Phạm Phần Dương đứng thở dốc, kế bên là con ngựa nằm giãy chết.

Trầm Lăng hốt hải :

- Phạm huynh, chuyện làm sao?

Phạm Phần Dương dậm chân :

- Nguy rồi, hỏng rồi !...

Hùng Miêu Nhi nóng nảy :

- Mà câu chuyện làm sao?

Phạm Phần Dương hỏi lại :

- Có thấy xe Chu Thất Thất không?

Hùng Miêu Nhi nói lớn :

- Cô ấy cùng đi với anh mà hỏi gì kỳ vậy?

Phạm Phần Dương không nói quay đầu chạy về hương cổ xe khi nãy... Biết chuyện đã nguy rồi, Trầm Lăng đưa mắt cho Hùng Miêu Nhi, hai người phóng bút theo...

Vừa chạy theo, Hùng Miêu Nhi vừa hỏi với :

- Chuyện xảy ra làm sao nói cho người ta biết đã !

Phạm Phần Dương cứ đâm đầu chạy thẳng...

Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi cũng cứ phải chạy theo...

Cả ba người ai cũng nghe lòng mình như treo đá, và ai cũng tận dụng khinh công lướt tới như gió...

Rừng bụi thi nhau chạy ngược về phía sau, bốn phía đều vắng ngắt...

Chạy riết một hồi thật lâu, chợt thấy một cỗ xe đỗ sát ở vệ đường, Phạm Phần Dương lao tới giật mạnh cửa xe...

Thùng xe trống rỗng, không có một bóng người !

Hùng Miêu Nhi hỏi lớn :

- Có phải chiếc xe này không?

Phạm Phần Dương gật đầu, da mặt xạm xanh như thép nguội...

Hùng Miêu Nhi cau có :

- Thế thì cô ấy đi đâu?

Phạm Phần Dương nghiêng răng không nói....

Trầm Lãng vụt kêu :

- Xem cái gì đây !....

Mọi người dòm lại, thấy trong xe có một hòn đá dằn trên mảnh giấy...

Hùng Miêu Nhi giật lên thấy viết :

"Trầm Lãng, Trầm Lãng,

Giai nhân mất rồi.

Người dù tài giỏi,

Gặp phải họ Vương

Kể như bị trời !...

Hùng Miêu Nhi thét lên :

- Tức chết đi thôi ! Lại cũng thằng khốn kiếp Vương Lân Hoa nữa rồi !

Phạm Phần Dương nghiêng răng :- Giỏi, tôi mà bị lừa thì phải kể là hần giỏi !

Hùng Miêu Nhi tức tối :

- Hãy đuổi theo !

Trầm Lãng lắc đầu :

- Hần đã bỏ xe dùng ngựa, mục đích là làm cho mất dấu...Sào huyết của hần lại đầy đầy khắp chỗ, làm sao biết mà theo !

Hùng Miêu Nhi cự nự :

- Thế thì bó tay à?

Trầm Lãng nói :

- Bó tay thì chưa chắc, nhưng phải suy nghĩ cho kỹ chứ..

Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương cúi mặt làm thinh... Trầm Lãng cứ mò mẫm quanh xe không nói

oOo

Giật mình tỉnh dậy, Chu Thất Thất nghe đầu lạnh ngắt, hơi lạnh như thấu vào xương...

Đưa tay lên đầu bắt gặp một bọc tuyết, nàng nắm quăng ra xa và ngồi phất dậy.

Nhưng vừa mới ngồi lên nàng lại ngã xuống, toàn thân như tê liệt và tay chân mềm nhũn.

Biết rằng mình đã bị phong bế huyết đạo, nhưng điều làm cho nàng tức muốn phát điên là toàn thân nàng không còn lấy một mảnh vải che mình và Vương Lân Hoa thì đang đứng mỉm cười với tia nhìn thâm ác...

Chu Thất Thất kéo tấm chăn trải giường quấn chặt lấy mình và thét lên :

- ác tặc,...ác quỷ..., khốn nạn, đồ trâu chó...

Vương Lân Hoa cười hà hà :- Chó à? Muốn ăn thịt chó không?

Chu Thất Thất rít lên :

- Đồ khốn nạn, trả quần áo lại cho ta !

Vương Lâm Hoa cười lớn :- Có người cho ta biết, phương pháp hay nhất đối với phụ nữ là lột hết y phục họ ra, hả hả...phương pháp đó quả là hay lắm, đã cởi được rồi còn mặc lại làm chi?

Chu Thất Thất nghiêng răng đỏ mặt :

- Sẽ có một ngày...

Vương Lâm Hoa cười :

- Sẽ có một ngày cô rút gân tôi, lột da tôi, phải không? Hả hả~ câu nói đó tôi nghe riết đã nhàm rồi, tôi cũng muốn biết mùi vị đó lắm, nhưng tiếc vì ngày đó tới chậm quá !

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- Người...người...

Nàng co rút trên giường và vụt khóc rống lên...

Đã không đánh được, chửi hằn, hằn trơ trơ...không còn cách nào hơn nữa, nàng chỉ còn nước khóc và tay chân đập mạnh lên giường...

Vương Lâm Hoa cứ đứng nhìn và cười trân tráo :

- Coi, coi...đừng có giơ tay giơ chân, người ta thấy hết còn gì?

Chu Thất Thất hoảng hồn cuốn chăn lại nằm im...

Vương Lâm Hoa tặc lưỡi :

- Cô bé thật đáng thương, tội gì phải làm như thế?

Chu Thất Thất rít lên :

- Khốn nạn, người giết ta đi !

Vương Lâm Hoa cười suýt soa :

- Sao lại giết được? Tôi tốt với cô mà !...

Chu Thất Thất chửi tươi :

- Khốn nạn, tốt, tốt như con chó !

Vương Lâm Hoa cười :

- Cô cứ suy nghĩ lại xem, từ lúc mới gặp cô đến giờ, có lúc nào tôi không tốt với cô đâu? Cô muốn đánh tôi, giết tôi, trái lại, tôi chỉ sờ cô nhẹ nhẹ, thật là nhẹ...

Chu Thất Thất khóc lớn :

- Trời ơi, ông sanh chi cái đồ quỷ quái này để nó hành hạ tôi như thế này !..

Vương Lâm Hoa cười lớn :

- Phải rồi, mạng tôi sinh ra vốn là khắng khít với cô mà...Cô làm sao rồi tôi được? Tôi không tìm cô thì cô lại tìm tôi ! Thiên mệnh mà, ai cãi sửa được !

Hắn vừa cười vừa nói vừa đi lại gần bên giường...

Chu Thất Thất lăn tròn ngồi dậy, chiếc chăn cứ quấn chặt theo mình, nàng trừng trừng đôi mắt hùng hục lửa dục của Vương Lâm Hoa...

Nàng hỏi bằng một giọng run run :

- Người...người muốn làm gì?

Vương Lâm Hoa cười :

- Làm gì cô biết quá rõ rồi còn hỏi làm chi nữa !

Hắn đi thật chậm, y như muốn kéo dài thời gian chuẩn bị...

Chu Thắt Thắt quát lớn :

- Đứng lại !

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Muốn ta đứng thì cô nương cứ việc ôm lấy ta, bằng không thì làm sao mà đứng được...

Hắn nói mà chân cứ nhích tới...đôi mắt đỏ ngầu ngầu...

oOo

Ba người lặng im trong không khí nặng nề...

Trầm Lăng cứ mò mò chiếc xe và vụt kêu lên :

- Đây rồi !

Hùng Miêu Nhi mừng ra mặt :

- Đã tìm ra manh mối rồi à?

Trầm Lăng nói :- Muốn theo Vương Lâm Hoa thì chỉ có cách này...

Hùng Miêu Nhi hỏi dồn :- Cách gì?

Trầm Lăng nói :

- Cứ đợi ở đây !

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Đợi ở đây? Hừ, anh đợi bánh trên trời rớt xuống cho à? Vương Lâm Hoa đâu phải thằng ngu mà anh chờ hắn dẫn xác tới chứ?

Trầm Lăng cười :

- Anh rời thử cỗ xe này xem !

Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương cùng đưa tay rời vào cỗ xe...

Trầm Lăng hỏi :

- Thấy có gì khác lạ không?

Phạm Phần Dương trầm ngâm :

- Cỗ xe này y như làm toàn bằng sắt !

Trầm Lăng gật đầu :

- Đúng, đây là một cỗ xe đặc biệt...

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Cứ cho là đặc biệt đi, rồi sao?

Trầm Lăng nói :

- Muốn chế được cỗ xe như thế này không phải là chuyện dễ, hao tổn công phu nhiều lắm mới làm nên, Vương Lâm Hoa nhất định sẽ không bỏ nó.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Anh muốn nói hắn sẽ đến mang xe đi à?

Trầm Lăng gật gù :- Đúng thế !

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Cho dù xe này làm bằng vàng đi nữa, Vương Lâm Hoa cũng không vì thế mà mạo hiểm. Lần này thì tôi sợ anh đoán sai !

Trầm Lăng cười :

- Anh thấy là mạo hiểm, nhưng Vương Lâm Hoa không thấy là mạo hiểm đâu. Vì thế cho nên hắn không bỏ cỗ xe này.

Phạm Phần Dương vỗ tay :

- Đúng rồi, theo sự tính toán của hắn là sau khi mình thấy mảnh giấy thì tự nhiên sẽ tung ra đi tìm kiếm chứ nhất định không bao giờ chờ ở đây...

Hùng Miêu Nhi trừng trừng mắt rồi cũng vỗ tay :

- Phải rồi, chính tôi cũng không chịu đợi ở đây mà...Đúng, hắn sẽ nghĩ như thế.

Trầm Lăng nói :

- Đây là đánh vào sự bất ý. Người ta nói theo binh pháp là “xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị” vậy.

Hùng Miêu Nhi gật gù :

- Nhưng tôi nghĩ rằng hắn không tự đến đâu.

Trầm Lăng nói :

- Cần gì phải chính hắn, chỉ cần có bộ hạ của hắn đến lấy xe thì tự nhiên mình sẽ biết chỗ hắn. So với việc đi mò kiếm vẫn đỡ tốn công hơn nhiều...

o0o

Vương Lâm Hoa đến sát bên giường...

Chu Thất Thất rít lên :- Nếu người leo lên giường, ta sẽ cắn lưỡi ngay tức khắc !

Vương Lâm Hoa nhìn sững vào mặt nàng :- Tại sao mà cô lại chán tôi đến thế?

Chu Thất Thất nói :

- Chẳng những chán, mà ta còn thù hận người thâm xương nhập tủy !

Vương Lâm Hoa cười :- Càng thù hận nhiều thì cô càng nên ưng lấy tôi !

Chu Thất Thất trừng trừng mắt :

- Đồ khốn nạn, quân súc vật !

Vương Lâm Hoa cười :- Cô không biết chứ tôi nói có lý lắm. Bởi vì lấy tôi rồi thì suốt đời cô mới có thể hành hạ tôi, lấy tôi cô mới có thể sai khiến tôi, làm tình làm tội tôi...Cô thù hận tôi mà cô không làm gì tôi được, thì chỉ có cách lấy tôi mới làm cho cô đã giận.

Thật là một lý luận nghịch đời, chu Thất Thất đang giận nhưng cũng bật cười vì lối nói kỳ cục ấy...

Vương Lâm Hoa cười :

- Đồng ý chứ?

Hắn vừa hỏi, một chân vừa ghếch lên giường...

Chu Thất Thất thét lên :- Xuống, xuống mau...người đừng quên rằng ta biết võ công và...thương thể của người vẫn chưa lành hắn...

Vương Lâm Hoa cười hì hì :

- Được chết dưới tay người đẹp thì làm quỷ cũng còn thích thú...

Chu Thất Thất hót hời lười dần...

Tuy nàng biết Vương Lân Hoa thương thể chưa lành, nhưng không hiểu sao cứ dờm mặt hân là nàng phát sợ...Nàng không dám ra tay...

Đôi mắt của hân cứ lờ lờ không nháy, tia mắt dâm dăng lại có ma lực dị thường...

Vương Lân Hoa chồm mình tới chụp lấy mép chần...

Chu Thất Thất vụt cười ngất...

Cười là một chuyện bình thường nhưng trong hoàn cảnh này tiếng cười lại thành xa lạ...Lạ đến phát ghê. Ghê nhất là đối với một cô gái vốn có sẵn những ý nghĩ và hành động bất ngờ...

Giọng cười của nàng thật ngọt dịu thật êm ái, mà cũng thật là kỳ bí.

Vương Lân Hoa buộc phải dừng tay lại :

- Cô cười cái gì?

Chu Thất Thất nói :

- Ta cười người xem thông minh như thế mà lại hết sức đần độn, tất cả, bất cứ người đàn ông nào cho dù có lỗi lạc đến mấy nhưng khi “đụng chuyện” thì hình như cũng đều đâm ra hấp tấp mất hồn !

Vương Lân Hoa cũng cười :

- Tôi đần độn? Ấy, người ta mắng nhiều quá rồi, nhưng đây là một tiếng chửi lạ...Chưa ai nói ta là đần độn cả?

Chu Thất Thất nói :

- Nhưng người vẫn là đần độn !

Vương Lân Hoa hỏi :

- Đần độn ở chỗ nào? Nói nghe coi !

Chu Thất Thất nói :

- Người bảo là người từng trải, thế mà khi vô chuyện người đã hồ học hấp tấp...người không biết tâm lý phụ nữ như thế nào cả.

Vương Lân Hoa nhướng mắt :

- Á!...

Chu Thất Thất cười :

- Người phải biết phụ nữ chán nhất là gặp những gã đàn ông bốc hót thô lỗ, chán nhất là gặp những gã đàn ông không biết nghệ thuật dịu dàng...Ta nói người đần độn vì người không biết tại sao người ta chán, người ta ghét !

Vương Lân Hoa hỏi :

- Tại sao vậy?

Chu Thất Thất cười :

- Tại người “háo ăn” quá nên người không thấy, giá mà người mềm dẻo, nhu mì một chút thì chắc ta đã thuộc về người lâu rồi...

Nàng lại cười, nụ cười e thẹn và đầu nàng hơi cúi xuống...

Quả là một dáng điệu kiều mỹ có một ma lực dị thường, bất cứ ai cũng khó mà chống cự...

Trong tình trạng nguy cấp nhất, cuối cùng ngón đòn nguy hiểm nhất, món vũ khí lợi hại nhất của người con gái tự nhiên lộ ra...

Suy nghĩ một lúc, Vương Lâm Hoa đột nhiên vả vào mình một cái và nói :

- Đúng, đúng...quả là đàn độn....

Chu Thất Thất cười :

- Đàn độn đứt đuôi rồi còn gì nữa !

Wương Lâm Hoa thở ra :

- Cô nói đúng, tôi quả đã đi nước cờ sai...

Chu Thất Thất nói :

- Đã thế sao còn chưa chịu ngồi đó nói chuyện chơi có hơn không?

Wương Lâm Hoa nói :

- Hay lắm, nhưng nói chuyện gì bây giờ?

Chu Thất Thất đảo đảo đôi mắt :

- Ta có điều thắc mắc là tại làm sao người thoát được ta? Ta nghĩ hoài mà không ra chuyện ấy...

Wương Lâm Hoa cười :

- Bí mật mà, tôi không nói suốt đời cô cũng không làm sao biết được.

Chu Thất Thất nói :

- Bởi vậy ta mới muốn nghe...

Hơi ngừng một giây, nàng lại hỏi :

- Có phải thủ hạ người giúp người thoát không?

Wương Lâm Hoa cười :

- Vừa bị thương vừa bị điểm huyết, nếu không có người giúp thì ta làm sao thoát được !

Chu Thất Thất nói :

- Nhưng người đã dị dung, không ai gặp mà nhìn ra cả thì tại làm sao thủ hạ của người lại biết?

Wương Lâm Hoa cười lớn :

- Côn nên biết tôi tuy dị dung, nhưng trên mặt luôn luôn còn thừa lại một dấu hiệu, lẽ tự nhiên chuyện đó tôi đã dặn bảo thuộc hạ từng người...Bởi vì nhiều trường hợp bức bách tôi phải dị dung để đánh lạc hướng kẻ địch, mà dị dung thì đầu phải một cách, khi vậy, khi khác họ làm sao để nhận biết chủ nhân của họ !

Chu Thất Thất chửi thầm trong bụng nhưng ngoài mặt nàng vẫn cười :

- Điểm đó đáng gọi là thông minh đấy, thật ta không nghĩ tới...

Wương Lâm Hoa cũng cười :

- Cô tưởng rằng không ai nhận ra tôi, nhưng sự thật thì mỗi lần trên đường đi thuộc hạ của tôi đều biết cả, và cô nên nhớ rằng thuộc hạ của tôi nơi nào cũng đông lắm đấy nhé.

Càng tức, Chu Thất Thất cười càng ngọt :

- Họ nhận ra người thế sao họ lại im lặng?

Wương Lâm Hoa nói :

- Liệt chuột sợ bể đồ mà, trong lúc tôi đang bị cô khống chế thì họ làm sao dám hành động? Tuy chưa dám làm gì nhưng họ ngấm ngấm theo dõi từng bước để chờ cơ hội.

Chu Thất Thất gật gù :

- Thật không dễ thuộc hạ của người cũng rất là lợi hại !

Vương Lâm Hoa cười đắc ý :

- Dưới tay một tướng giỏi thì làm sao quân sĩ lại dễ được chứ !

Chu Thất Thất khen bồi :

- Bọn họ nhẩn nại khá lắm, kiên tâm chờ đợi như thế là giỏi !

Vương Lâm Hoa nói :

- Họ đợi đến lúc cô mang Hùng Miêu Nhi đi là họ vào. Nhưng cẩn thận hơn nữa để không ai chú ý, cho nên họ chỉ đưa vào toàn là phụ nữ, và tự nhiên là tôi chọn lấy một người vào thay thế để cho câu chuyện được hay thêm.

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng phải mất một thời gian lâu, và như thế nếu ta trở lại sớm hơn thì sao?

Vương Lâm Hoa cười :

- Vì thế nên phải làm cho cô nương không trở lại mau được...họ phải tạo cách kéo dài chứ !

Chu Thất Thất gật đầu :

- à...ta biết rồi, hai cái tên làm bộ hỏi lầm Lý công tử nào đó cũng là thuộc hạ của người, và đó cũng là cách làm cho ta bị chậm trễ !

Vương Lâm Hoa càng cười lớn :

- Đúng rồi, họ đấy !

Chu Thất Thất lại gật gù :

- Cái bọn khiêng người chết cũng là thuộc hạ của người...

Vương Lâm Hoa nhướng nhướng mắt :

- Và cái thầy đó chính là tại hạ !

Chu Thất Thất thở ra :

- Các người làm việc thật là chu đáo quá !

Vương Lâm Hoa cười ha hả :

- Quá khen, quá khen !

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng ta không hiểu, tại sao người thoát thân được rồi mà lại không chịu tấn công ngay lại để cho ta thông thả? Tại làm sao còn để cô gái lại thay thế cho rồi chuyện?

Vương Lâm Hoa nhìn đăm đăm vào mặt nàng :

- Ra tay trong lúc đó tự nhiên là cô nương sẽ dùng sức chống lại, như thế nếu bắt được cũng sẽ làm cho cô nương mang thương, mà cô nương mang thương là điều tôi không muốn. Đó là tôi dành cái lành cái tốt cho cô nương mà~

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng các người làm như thế thì ích lợi gì?

Vương Lâm Hoa nói :

- Bởi vì nếu lúc đó không khéo léo, tự nhiên kế hoạch hãm hại Trầm Lăng của cô sẽ bị đình lại. Chuyện đó tôi cũng không muốn, tôi muốn việc làm đâu đó đều toàn vẹn !

Vương Lâm Hoa càng đắc ý, Chu Thất Thất càng tức mình, nàng buột miệng nói :

- Người quả là lợi hại !

Vương Lâm Hoa cười :

- Người con gái có vận may nhất là được lấy một người lợi hại, được làm vợ một người đàn ông có nhiều ngón lợi hại, vì chỉ như thế thì trong đời mới không bị ai khinh lờn !

Chu Thất Thất chớp chớp mắt nói thật chậm :

- Cũng đúng...lời nói ấy cũng có lý !

Nàng ngó Vương Lâm Hoa, ngẫm nghĩ câu nói của hắn và vụt nhớ Trầm Lăng.

Nàng đâm ra giận ngang, giá mà Trầm Lăng đừng để nàng đi thì làm sao Vương Lâm Hoa dám khinh lờn nàng...

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Bây giờ cô đã biết hết cả rồi chứ?

Chu Thất Thất nói :

- Còn có một điểm mà ta không rõ...

Vương Lâm Hoa hất hàm :

- Chuyện gì nữa? Hỏi đi !

Chu Thất Thất hỏi :

- Sau khi dị dung, trên mặt người còn chứa điểm nào để làm dấu hiệu?

Vương Lâm Hoa cười :

- Cô xem trên mặt tôi có gì khác người không?

Chu Thất Thất trầm ngâm :

- Mũi, mắt...à, à...khoé miệng người có một mụn tàn nhang lớn...

Vương Lâm Hoa cười :

- Đó, nó đó. Bất luận dị dung cách nào, mụn tàn nhang này ta cũng chứa lại.

Chu Thất Thất cau mặt :

- Nhưng mụn tàn nhang đó đâu có lớn lắm, nhiều người cũng có, thuộc hạ của người làm sao nhận được?

Vương Lâm Hoa nói :

- Nhiều người có, nhưng vị trí đều sai biệt, có thể sự sai biệt ấy không xa lắm, nhưng thuộc hạ của tôi thì biết rất tận tường. Có thể nhầm mắt lại họ nói cũng không xê xích một ly. Đó là sự huấn luyện đặc biệt mà !

Chu Thất Thất chăm chú nhìn mụn tàn nhang như cố ý ghi nhớ nằm lòng, nhưng ngoài miệng nàng cứ cười cười :

- Cuối cùng rồi người lại cũng nói hết bí mật cho ta biết !

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Cô cao hứng lắm phải không?

Chu Thất Thất nói :

- Chứ sao, rất cao hứng !

Vương Lâm Hoa nói :- Đáng lý thì cô khó chịu mới phải !

Chu Thất Thất trở mặt :

- Khó chịu? Tại sao lại khó chịu?

Vương Lâm Hoa nói :

- Bởi vì nếu cô còn có cơ hội thoát được thì tôi đâu có đại gì nói hết chuyện bí mật như thế chứ !

Chu Thất Thất dịu giọng :

- Nếu người biết điều đối xử mềm dịu với ta thì cho dù người có muốn ta đi ta cũng không đi, chứ đừng nói đến chuyện cố tìm cách đào thoát.

Nàng nói với nụ cười thật ngọt, nhưng nếu tinh mắt sẽ thấy rõ là rất gượng gạo.

Vương Lâm Hoa cười :

- Cô nói thật à?

Chu Thất Thất gật đầu :

- Tự nhiên là thật chứ ! Trần Lăng đã làm khổ ta, mà trên đời này trừ Trần Lăng ra thì không một người đàn ông nào hơn người được !

Vương Lâm Hoa cười :

- Đã vậy thì xích lại đây đi...xích lại đây cho ta hun một cái coi !...

Hắn vừa nói vừa nhảy phốc lên...

Chu Thất Thất tái mặt, nhưng cố gượng cười :

- Coi kia, đang nói chuyện đứng đắn mà sao lại làm thế !

Vương Lâm Hoa ngửa mặt cười sằng sặc :

- Cô bé, cô khôn lắm, nhưng cô đừng lầm, ta không ngu như cô tưởng đâu, trong bụng cô đang tính gì ta biết rõ cả !

Chu Thất Thất bắt đầu hoảng hốt :

- Ta...ta nói thật mà...

Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Thật hả? Bây giờ hãy chứng minh sự ấy đi !...

Hắn chồm lên ôm chặt nàng và cười hắc hắc :

- Đối với bất cứ cô gái nào cũng đều có thể lấy sự mềm dẻo mà thuyết phục, nhưng với cô thì khác...đối với cô thì chỉ có cách này là hay nhất...

Chu Thất Thất bị cuốn chặt trong chăn thất thế, thêm vào đó cái trườn mình của Vương Lâm Hoa mạnh quá làm cho nàng ngã ngửa...

oOo

Trần Lăng, Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương rút vô bóng tối đợi chờ... Màn đêm mờ mờ tuyết phủ, không khí càng phút càng lạnh run, Hùng Miêu Nhi nhẹ nhàng nâng bầu rượu tu một ngụm lớn...

Phạm Phần Dương chốc chốc nhìn trời bút rút, xem chừng sốt ruột lắm...

Trần Lăng cứ ngồi im như cổ lẳng nghe.

Hùng Miêu Nhi ngồi mỗi chân, bắt đầu nôn nóng :

- Theo tôi thì chưa chắc chúng sẽ đến !

Trần Lăng nói :

- Sẽ đến !

Hùng Miêu Nhi thở ra :

- tôi nghi quá, tôi nghi anh sẽ chủ quan !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Khách quan chứ không phải chủ quan đâu, cứ chờ xem !

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nếu thế thì tôi đành phải nằm sát đất mà phục anh, bởi vì nếu tôi là Vương Lâm Hoa thì tôi nhất định bỏ luôn cỗ xe này...

Trầm Lãng cười :

- Bởi vậy người ta đâu có gọi anh là Vương Lâm Hoa ! Con người dã tâm của hắn, lúc cần thiết hắn dám hi sinh tất cả, nhưng khi xét ra không cần thiết thì một mảy lông hắn cũng không buông !

Phạm Phần Dương gật gù :

- Trầm huynh nói đúng !

Trầm Lãng cười :

- Nếu là Hùng Miêu Nhi thì sẽ không bao giờ trở lại lấy xe, nhưng nếu là Phạm Phần Dương thì sẽ không bao giờ bỏ, phải không Phạm huynh?

Phạm Phần Dương nhướng nhướng mắt :

- Đúng thế !

Hùng Miêu Nhi lắc lắc bầu rượu :

- Thảo nào mà anh lại chẳng phát tài !

Phạm Phần Dương cười :

- Nhưng nhớ rằng phát tài cũng không phải là chuyện không tốt đấy nghe !

Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng người vắng vắng...

Hùng Miêu Nhi sáng mắt suýt liên hồi :

- Tới rồi, tới rồi...

49. Âm Mưu Thâm Độc

Trầm Lãng lắng tai nghe, biết ngay những kẻ tới đây không phải chỉ đôi ba người, họ cười nói rầm rộ, mà còn có cả tiếng ngựa nữa

Hùng Miêu Nhi xoa xoa nắm tay :

- Phục nghe, phục lẫn...Trầm Lãng quả đúng là...Trầm Lãng !

Thế nhưng Trầm Lãng lại trầm ngâm :

- Thật không ngờ...không ngờ họ lại đến...

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Thì anh đã nghĩ thế, nhưng sao bây giờ lại nói thế?

Trầm Lãng nói :

- Tôi định họ sẽ đến nhưng không nghĩ rằng họ sẽ đến sớm như thế !

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Tại sao thế?

Trầm Lãng nói :

- Cuộc hội cái bang chưa giải tán, quần hào tất sẽ đi qua con đường này, họ đáng lý phải chờ cuộc hội tan hân, cho dù cần đến trước thì cũng không ồn ào như thế..

Hùng Miêu Nhi cười :

- Họ ỷ đông nên không sợ chứ gì, phải thế không Phạm huynh?

Phạm Phần Dương ngần ngừ :

- à...à....

Chưa kịp nói gì thì đám đó đã tới, họ gồm có năm người hai ngựa, họ cười nói ồn ào trong khi mặc ngựa vào xe.

Có một gã vừa cười vừa nói :

- Chủ nhân quả nhiên là kỳ tài, chỉ nhắm mắt tính sơ sơ là trúng ngay phong phúc !

- Binh thư người xưa đã nói “ốc trung quyết sách thắng ư thiên lý ngoại” mà ! Chủ nhân của mình còn hơn kẻ viết ra binh pháp ngày xưa nữa đó !

Người thứ ba cười :

- Hơn hẳn rồi còn gì. Danh tướng ngày xưa muốn định mưu kế còn phải vò đầu bứt tóc, còn chủ nhân vừa giỡn cột với người đẹp trong phòng, vừa tìm cách đối phó với bên ngoài không sai chạy một ly thì không hơn hẳn còn gì nữa chứ !

Đám người này xem chừng cao hứng lắm, họ vừa thắng ngựa vào xe vừa cười nói om sòm, họ không có vẻ gì gọi là đề phòng cả.

Hùng Miêu Nhi thúc :

- Đuổi theo !

Trầm Lãng lắc đầu :

- Không, đừng theo !

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Đã nén lòng canh chừng một cách khổ nhọc như thế này rồi sao lại bỏ không theo? Như vậy là nghĩa làm sao?

Trầm Lãng nói :

- Bỏ thì không bỏ đâu, nhưng chỉ cần một mình Phạm huynh theo thôi !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Thế còn tôi và anh?

Trầm Lãng đáp :

- Chúng mình mau trở lại chỗ Cái Bang, tôi nghi ở đó đã có biến !

Và quay sang Phạm Phần Dương, Trầm Lãng nghiêm giọng :

- Phạm huynh hãy bám theo xe này, phải hết sức thận trọng, điều tốt hơn hết là sau khi biết rõ hang ổ chúng rồi nên mau mau trở lại gặp nhau để bàn tính mới được.

Phạm Phần Dương gật đầu :

- Điều đó xin Trầm huynh cứ tin nơi tôi.

Hùng Miêu Nhi cười :

- Tin là chắc rồi, nếu không thì hắn đã bảo tôi đi...nhưng lại chỗ hội Cái Bang thì Vương Lâm Hoa đâu có thể làm gì được...tôi nghĩ đến đó là vô ích....

Trầm Lăng nói :

- Chính cái chỗ không ai ngờ như thế mới dễ dàng hành động, hờ mà kín mới gặt được người chứ !

Hùng Miêu Nhi cứ lắc đầu :

- Tôi nghĩ rằng chỗ quần hào tụ hội như thế, gan trời đi nữa Vương Lâm Hoa cũng không dám vọng động...

Nói thì nói thế, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn cứ đứng lên...

oOo

Còn cách một khoảng nữa mới đến chỗ hội Cái bang, Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi đã nghe mùi rượu thơm nồng nực...

Giữa mùa đông giá, trời lại vào đêm, hương rượu có một sức hấp dẫn lạ lùng... Bàn tay của Hùng Miêu Nhi tự động sờ vào chiếc bầu đeo nơi mình, nhưng hắn chỉ đụng vào rồi co tay lại mỉm cười :

- Môn đệ Cái Bang bình nhật rất tiện tặn, không ngờ có khách cũng dám xài dử hế !

Trầm Lăng cũng cười :

- Con sâu rượu trong bụng đã cọ quây rồi à?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Cọ quây gì nổi, đói chết cả rồi !

Trầm Lăng nói :

- Rượu của Cái Bang có lẽ mình không nên uống !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Tại sao vậy ?

Trầm Lăng thở ra không nói...

Hai người im lặng đi tới, ánh sáng từ trong rạp rọi ra rục rờ...

Cái rạp tre sơ sài thô kệch, bây giờ lại rạng rỡ trang nghiêm, bóng người ngồi vầy vầy sắp thẳng chặt rạp nhưng lại im phăng phắc...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Thấy không, biến cố gì đâu? Họ yên lặng nhậ nhệ kia mà !

Trầm Lăng gặng lại :

- Có phải thật thế không?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nếu có gì xảy ra thì họ đâu có ngồi yên....

Chỉ nói được đến đó hắn vụt nín luôn...

Tình hình trước mắt chợt có vẻ kỳ cục...

Phàm như nhậ nhệ thì đâu có im lặng như thế? Một sự im lặng đến cảm nghe lạnh lạnh, sự im lặng bất bình thường...

Hùng Miêu Nhi không dần được bước nhanh tới trước...

Ngót ngàn người trong rạp y như những hình nhân...

Đến sát bên mới thấy một cảnh tượng kinh hoàng : Lốp thì ngồi dựa, lốp thì đã ngã nghiêng, bọt mép sùi ra nhầy nhụa...

Bầu rượu, ly rượu, chén bát trên bàn nghinh ngang lỏng chổng...

Tất cả đã say vùi.

Hùng Miêu Nhi sững sốt đưa tay đỡ lấy một người ngồi gần nhất để soát qua kinh mạch và hốt hải kê lên :

- Trúng độc !

Trầm Lãng thở ra :

- Tôi đã nghi mà quả nhiên là có thật, chúng bỏ độc được vào rượu !

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Bao nhiêu người đã từng xông xáo giang hồ, kinh nghiệm đầy vơi người, thế mà sao lại bị phục độc quá dễ dàng?

Trầm Lãng nói :

- Trong giữa lúc vui mừng như hồi nãy thì ai lại nghi ngờ, vả lại đây là tiệc của Cái Bang, ai lại cần kiểm soát rượu làm chi !

Hùng Miêu Nhi gật gù :

- Phải rồi, nếu là tôi, tôi cũng phải trúng độc luôn !

Dưới ánh sáng lập loè của nhiều ngọn đuốc chao chao trong gió, từng bộ mặt nhăn nhó trông đến rợn người...

Hùng Miêu Nhi nhìn quanh và vụt kê lên :

- Xem kìa, sao áo họ bị giật tung khuy nút như thế cả?

Trầm Lãng đi lại từng người xem xét, túi người nào người nấy trống trơn, không có ai còn sót một vật gì...

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng :

- Giết người cướp của, quả thật vô lương !

Trầm Lãng thở ra :

- Aồn thịt không chứa xương, đó là thói quen của Vương Lâm Hoa

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Anh xem kỹ coi họ còn cứu được không?

Trầm Lãng buồn buồn :

- Nếu có thuốc giải thật đúng thì cứu được, nhưng tôi với anh có thuốc gì đâu?

Đứng trước hàng ngàn xác chết, cho dù ai có gan dạ đến mấy cũng phải rợn lòng, thành linh cả hai vụt thấy trong đám xác ấy có đôi mắt rục lên...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi cùng chạy ngay lại đó, đôi mắt người ấy trợn trừng như muốn lọt ra ngoài...

Hùng Miêu Nhi hốt hải kê lên :

- Tiền Công Thái !

Họ Tiền không bị trúng độc, nhưng lại bị phong bế huyết đạo, gương mặt hắc đỏ rần, những dấu rõ ngời ngời thấy mà phát sợ...

Một sắc diện căm giận tột cùng, chứng tỏ hắc đã chứng kiến thảm cảnh của đồng bọn mà không cứu được...

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Không hay uống rượu kẻ cũng là may...

Trầm Lãng làm thỉnh giải khai huyết đạo cho Tiền Công Thái...

Hắn lóp ngóp bò dậy uốn tay uốn chân mệt mỏi...

Trầm Lãng hỏi :

- Có sao không?

Tiền Công Thái vòng tay :

- Đa tạ...

Cùng một lượt với tiếng ní, từ trong tay hắn vụt tung ra một vùng ám khí lấp lánh như đám sao rơi bay thẳng vào người Trầm Lãng...

Là nhân vật nổi danh về sử dụng ám khí của Cái Bang, Tiền Công Thái chuyên sử dụng những đồng tiền nho nhỏ mỏng như lá lúa bén như dao cạo, luôn luôn giết người bằng cách vãi ra cả nắm nên ít ai thoát được...

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt chưa kịp kêu lên thì Trầm Lãng đã bắn bổng lên không như một quả bóng bị dội tung dưới đất, bao nhiêu ám khí đều bay xốt dưới chân !

Lẹ như một con mèo, Hùng Miêu Nhi đã tới sát sau lưng Tiền Công Thái, và bằng một thế thần tốc bẻ quặt cánh tay hắn ngược ra sau lưng...

Tay chân bị khoá, nhưng miệng Tiền Công Thái cứ chửi tươi :

- Trầm Lãng, ta tưởng ngươi là anh hùng hiệp nghĩa, không dè ngươi đã đầu độc hàng ngàn bằng hữu vô lâm...đã đầu độc lại còn cướp sạch tất cả tài vật, ngươi quả là khốn kiếp...

Hùng Miêu Nhi nổi nóng :

- Khốn kiếp ! Ngươi khốn kiếp hay là ai? Đã cứu không biết ơn lại còn âm mưu hãm hại...

Tiền Công Thái gầm lên :

- Trầm Lãng súc sinh, ngươi cũng là một loại súc sinh, bọn ngươi giết ta đi, ta không sợ đâu, giết đi để mà diệt khẩu !

Trầm Lãng cố dần :

- Tiền Công Thái, ta hỏi ngươi, tại sao chúng ta lại cần diệt khẩu chứ?

Tiền Công Thái nghiêng răng :

- Cái Bang chúng ta tưởng ngươi là bạn, không dè ngươi lại nỡ hạ độc thủ hại người cướp của...

Hùng Miêu Nhi trừng mắt :

- Chết bầm, ai bảo chúng ta hạ độc thủ? Ai bảo chúng ta cướp của?

Tiền Công Thái hầm hầm :

- Chính mắt ta thấy bọn ngươi ra tay mà còn muốn chối nữa à?

Hùng Miêu Nhi giận quá vung tay tát vào mặt hắn...

Nhưng Trầm Lãng đã kịp thời chặn lại và dịu giọng :

- Tại sao các hạ không nghĩ rằng nếu chúng tôi hạ thủ thì còn tới đây làm gì nữa?

Tiền Công Thái cười gằn :

- Là gì chuyện đó, bọn ngươi đến xem ai còn sống để “lợi đao” chứ để làm gì?

Hùng Miêu Nhi ngó Trầm Lãng ngẩn ngơ...

Thủ đoạn của Vương Lâm Hoa quả thật là tàn nhẫn !

Hắn đã làm chuyện ác, lại còn cải dạng hai người để giả hoạ vu oan...

Trong tình cảnh có miệng không lời này chỉ còn cách là giết Tiền Công Thái, không phải giết để diệt khẩu như chính mình đã gây tội ác mà giết để diệt...hàm oan.

Hai người đưa mắt nhìn nhau bối rối...

Tiền Công Thái rít lên :

- Ta đã nói hết rồi đó, giết đi !

Hùng Miêu Nhi gần giọng :

- Người ngu quá, giết đi là phải !

Tiền Công Thái hất mặt :

- Giết đi !

Hùng Miêu Nhi dậm chân tức tối :

- Vương Lâm Hoa...Vương Lâm Hoa, thật là ác độc, thật là ác quỷ !...

Trầm Lăng thở ra :

- Hắn quả là một con người lợi hại !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Làm sao bây giờ?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Bỏ tay !

Ngay lúc đó ba con ngựa phi nước đại chở tới ba gã đại hán, trên tay họ cầm ba chiếc bầu bằng đồng lấp lánh...

Hùng Miêu Nhi quát lớn :

- Ai?

Ba gã đại hán liếc hai người, một trong ba bước tới mỉm cười :

- Công tử chúng tôi biết ở đây có người ngộ độc, nên sai chúng tôi mang thuốc đến cứu.

Hùng Miêu Nhi quắc mắt :

- Công tử của các người có phải Vương Lâm Hoa không?

Gã đại hán gật đầu :- Phải !

Hùng Miêu Nhi quát lên :

- Aệt tặc, hại người còn dám dẫn xác đến đây à?

Trầm Lăng khẽ kéo Hùng Miêu Nhi lại :

- Giờ phút này không thể làm thế được !

Hùng Miêu Nhi đảo mắt nhìn đám nười ngộ độc sắp lóp và nghiêng răng nuốt giận, đúng như Trầm Lăng nói, hành hung bọn này thì quần hào không cứu được...

Trầm Lăng ngó gã đại hán và hỏi gần từng tiếng :

- Công tử của các người làm sao biết ở đây có người ngộ độc?

Gã đại hán mỉm cười :

- Công tử chúng tôi sợ ở đây có kẻ mặt người dạ thú, ám hại bằng hữu giang hồ, nên đã đặc biệt phái chúng tôi theo dõi !

Hùng Miêu Nhi giận quá thét lên :

- Khốn kiếp, người...người...

Gã đại hán vẫn điềm nhiên :

- Cứu người, giải độc là chuyện không thể chậm trễ, hai vị chẳng lẽ muốn kéo dài để họ chết hết cả ư?

Tiền Công Thái rít lên :

- Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi, tôi van các người, bao nhiêu tính mạng đây không phải là chuyện nhỏ, xin các người hãy dung tha cho họ...

Hùng Miêu Nhi tức muốn phát điên...số người này tỉnh lại nhất định khôn glàm sao giải thích cho hô nghe được sự gian trá này...nhất định họ sẽ hành hung...

Trầm Lăng nói với gã đại hán :

- Được rồi, các người hãy cứu tỉnh họ đi !

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Vương Lâm Hoa dùng kế độc này chính là muốn mượn miệng họ để rao bán vu oan cho chúng ta, thế thì chúng ta phải...

Trầm Lăng lắc đầu :

- Chúng ta phải đi thôi !

Hùng Miêu Nhi trở mắt :

- Đi à?

Trầm Lăng cười buồn :

- Không đi để đến lúc mọi người tỉnh dậy thì phiền lắm, lúc đó có muốn đi sợ không còn kịp nữa !

Ba gã đại hán mỉm cười và đem thuốc trong bầu đổ vào miệng từng người...

Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi thở dài bỏ đi ra...

Tiếng nguyên rửa của Tiền Công Thái cứ văng vẳng sau lưng như đưa tiễn...

Hùng Miêu Nhi buồn bã :

- Tôi và anh đi trong lúc này thì tiếng dữ sẽ đồn xa, tôi ức quá, tôi muốn giết đám đó...

Trầm Lăng thở ra :

- Giết ba gã đó, hoặc mình tự vận chết đi cũng không ích lợi gì cho ai cả, trái lại còn làm hại hàng ngàn nhân mạng, tiếng oan này vẫn có hy vọng tẩy rửa, chứ bao nhiêu sinh mạng đó thì làm sao?

Hùng Miêu Nhi nghiến răng :

- Vương Lâm Hoa quả là ác độc, hắn không nắm được Cái Bang, hắn lại dùng ác kế để họ thù mình...Thật là một âm mưu quá ác !

Trầm Lăng gật gù :

- Bất luận mưu kế độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn cỡ nào, cũng phải công nhận Vương Lâm Hoa là kẻ có nhiều tài, chưa chắc Khoái Lạc Vương đã hơn hắn !

Nói đến đây Trầm Lăng vụt nín thinh và vành môi khẽ điểm nụ cười kín đáo.

Hùng Miêu Nhi dậm chân :- Thật là tức chết, hắn ác độc như thế mà lại không làm gì hắn được, tức hộc máu thế này mà anh còn cười được thì tôi không biết anh cười làm sao !

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tôi và anh chuyện nào cũng thua hần một bậc, mà những nước thua của mình lại đều là những nước thua chí tử, anh nghĩ xem có dễ tức cười không?

Hùng Miêu Nhi cau có :

- Bây giờ phải tìm hần chứ ở đây mà khen hần sao? Đi tìm Phạm Phần Dương...

Trầm Lãng lắc đầu :

- Bây giờ thì không cần !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Tại sao vậy? Để vuốt đuôi sao?

Trầm Lãng cười :

- Đuôi của hần vẫn còn ở đây này !

Hùng Miêu Nhi ngơ ngác...

Trầm Lãng vẫy tay :

- Theo tôi !

Trầm Lãng lao mình theo bóng tối, quanh một vòng trở lại chỗ ba con ngựa của ba gã đại hán...

Hùng Miêu Nhi hỏi nhỏ :

- Đợi ba tên đó à?

Trầm Lãng lắc đầu :

- Chúng còn lo giải độc lâu lắm, đợi chúng còn chậm hơn việc đi tìm Phạm Phần Dương, vả lại gặp mình rồi thì tất chúng sẽ dễ phòng. Chúng không quay về chỗ Vương Lâm Hoa đâu !

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Vậy thì cái đuôi của Vương Lâm Hoa đâu?

- Đây này !

Trầm lãng vừa nói vừa vung tay, hai, ba viên đá bay ra... Một viên tiện ngang sợi dây cương đang cột, một viên bay nện ngay đít một con ngựa...

Nó nhảy dựng lên lao thẳng về phía trước...

Trầm Lãng gắt nhỏ :

- Đuôi của Vương Lâm Hoa đấy, đuổi theo !

Hùng Miêu Nhi lật đật bám sát theo Trầm Lãng mà trong bụng tăm tắc khen thầm.

Ngựa vốn rất nhớ đường, theo ngựa quả chính xác hơn theo người gấp bội.

Trời đang lạnh, Hùng Miêu Nhi vẫn banh ngực áo, gió đánh vào nghe phành phạch, nhưng hần y như không biết lạnh là gì, ngựa càng phóng nhanh hai người càng bám sát...

Chuyện nắm đầu Vương Lâm Hoa làm cho hùng Miêu Nhi hứng chí, hần nhúnchân một cái phóng mình rồi đứng trên lưng ngựa, conngựa lồng lên hí mạnh. Hùng Miêu Nhi lặn tròn một vòng và buông xuống đuôi theo, miệng cười hăng hắc.

Trầm Lãng cũng bật cười, “con mèo hoang” đúng là một mẫu người ham hoạt động, thật xứng trong lứa tuổi thiếu niên.

Theo riết một lúc lâu, trước mặt thấy dạng xóm nhà...

Những nếp nhà tranh trắng tấp, chung quanh vườn lê quả trái, hương toả ngọt ngào...

Tiết đông thiên nhiên đúng là chính của màu lê, những lê ngon xứ bắc. Bên cạnh vườn lê, một ngôi nhà le lói ánh đèn, chắc là ngôi nhà của kẻ giữ vườn...

Hùng Miêu nhi nói nhỏ :

- Chắc xóm này quá !

Trầm Lãng gật đầu :

- Có lẽ !

Sải chân bước riết đến trước cửa gian nhà tranh sát vườn lê, con ngựa dừng lại cào chân hí vang lên...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi nép vào bóng tối...

Từ trong nhà hai bóng đen chạy ra, thân pháp của họ khá nhanh nhẹn, chứng tỏ đó không phải là chuyên sống bằng nghề ruộng rẫy.

Vừa thấy ngựa, hai gã ấy như kinh ngạc, chúng kẻ tai nói nhỏ với nhau mấy câu, rồi một người đẩy cửa vô nhà, một người dắt ngựa ra sau...

Hùng Miêu nhi nói :

- Đúng là nơi đây rồi !

Trầm Lãng nói :

- Chờ tên dắt ngựa trở lại rồi chúng ta xông vô.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Không dò xét à?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đối với Vương Lân Hoa thì phải hành động nhanh chóng, cho hấn trở tay không kịp mới được, khỏi cần phải dò xét.

Ngay lúc đó, tên dắt ngựa trở vô, hấn bước lại gõ cửa. Bên trong hé mở cho hấn lách mình vào...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi phóng tới như tên bắn...

Trầm lãng chưa tới sát, cánh tay đã vươn ra điểm ngay vào “Ngọc Châm huyết” của tên dắt ngựa.

Hấn ngã quỵ xuống không kịp kêu một tiếng.

Hùng Miêu Nhi đá bật cánh cửa dang tay đập xuống...

Tên mở cửa hoảng hồn, đưa cả hai tay lên đỡ, chỉ nghe “rắc” một tiếng khô khan, hai cánh tay hấn đều gãy lìa...

Hùng Miêu Nhi và Trầm Lãng xông vô.

Trong nhà, ngoài hai tên bị hạ, còn năm tên đại hán vây quanh bàn uống rượu.

Vừa nghe tiếng động, bọn chúng hốt hoảng, kẻ rút đao người xách ghế xông ra...

Hùng Miêu Nhi tới trước gặp ngay một tên vung đao đánh tới, Hùng Miêu Nhi một tay nắm tay, một tay bợ ót, ấn mạnh nắm tay của hấn vào miệng hấn văng hất bổng hấn lên quảng tới...

Tên xách ghế vừa nhổm dậy đã bị ngay thân hình tên kia bay tới, hai chiếc đầu va vào nhau đánh bốp một tiếng, cả hai ngã ra bất tỉnh...

Gã rút đao chưa kịp ra khỏi vỏ thì bỗng nghe khuỷu tay tê điếng, nơi yết hầu nhói lên và ngã xuống, hấn chết mà chưa biết kịp nhìn thấy kẻ giết mình là ai...

Trầm Lãng đoạt lấy thanh đao của gã ném về phía trước, một tiếng dội khô khan, thêm một thân người ngã xuống...

Còn một tên nữa vọt nhấc cây thương dựng nơi vách, nhưng tình thế đã làm cho hắn hoảng hồn, hắn quay đầu chạy và phóng ngược ra một thương...

Cây thương vọt bị dính cứng, hắn chưa kịp buông ra thì đã bị ngay một cú đâm như trời giáng của Hùng Miêu Nhi, hắn quỵ xuống như một tàu lá héo !

Chỉ trong nháy mắt, bảy người bị hạ mà không kịp kêu lên một tiếng nào.

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Đã quá, đã quá !

Trong khi đó Trầm Lãng đã phóng tuốt vào trong.

Hùng Miêu Nhi lao theo thì Trầm Lãng đã ra tới nhà sau...

Hùng Miêu Nhi theo hút bên sau thì Trầm Lãng đã quay ra nói :

- Nhà sau không có ai cả !

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Thế còn Vương Lâm Hoa đâu ?

Trầm Lãng nói :

- Có thể còn có phòng bí mật, tìm xem !

Hai người lướt qua một vòng không thấy nơi nào có vẻ khả nghi, Hùng Miêu Nhi nói:

- Hay là hắn không có ở nơi đây?

Thoáng hơi suy nghĩ, Trầm Lãng vọt quay ra nhà bếp... Hùng Miêu Nhi bám sát theo sau...

Trầm Lãng nhìn sững nơi khuôn lò và chớp mắt : - Đây rồi !

Hùng Miêu Nhi xôm tới : - Đâu? Đâu?

Và rồi hắn vọt kêu lên mừng rỡ : - Đúng rồi, nó đó !

50. Lỡ Một Nước Cờ

Khuôn lò xây lưng về hướng bắc, trên miệng lò có hai cái chảo thật lớn. Một chảo thì dầu mỡ tèm lem, một chảo thì lại sạch khô như chưa từng nấu nướng bao giờ.

Trầm Lãng nắm quai chiếc chảo sạch xoay một vòng và nhắc bổng lên...

Quả nhiên, bên dưới miệng lò là miệng hầm địa đạo !

Hùng Miêu Nhi mừng rỡ:

- Hầm bí mật của hắn đây !

Nghĩ đến tên ác ma, Hùng Miêu Nhi chợt nghe máu nóng sôi lên, nhưng đồng thời nghĩ đến gian kế của hắn, “con mèo hoang” cũng lại rùng mình...

Trong khi đó, Trầm Lãng đã bước lên miệng hầm tự mình đi xuống, Hùng Miêu Nhi lật đật bước theo.

Từ trước đến nay tuy phục Trầm Lãng, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn cho là cẩn thận thái quá gần như là nhất, nhưng bây giờ mới nhận ra khi cần dùng can đảm thì Trầm Lãng vẫn hơn mình.

Bên dưới đúng là một ngôi nhà hầm. Phải nói ngôi nhà vì bên trong chiếc hầm bí mật này chẳng những rộng, mà cách trang trí lại hết sức đẹp dễ sang trọng, màn trướng sạch sẽ và lại có một chiếc giường rộng trải nệm trắng nõn như căn phòng của một người thiếu nữ.

Nhưng, không có một bóng người.

Thế còn Vương Lâm Hoa đâu? Màn giường ván trống, mền xếp để ngay ngắn, gối vẫn không có dấu nằm. Chẳng lẽ đây là gian phòng bỏ trống?

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi đứng ngó chiếc giường lơ lảo...

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Lầm rồi, lầm rồi...có lẽ còn nơi khác nữa...

Trầm Lãng trầm ngâm:

- Không có thể có chỗ khác... Miệng thì nói mà mắt Trầm Lãng cứ đảo khắp bốn bên.

Hùng Miêu Nhi bực tức đi quanh một vòng và cuối cùng giận dữ chụp lấy màn giường định giật xuống...

Nhưng Trầm Lãng đã lật đật nắm tay kéo lại...vì ngay lúc đó bên trong góc giường chợt có tiếng động thật khẽ nhưng kéo dài kèn kẹt y như tiếng gỗ nghiêng vào nhau...

Trầm Lãng kéo tay Hùng Miêu Nhi nép sát vào góc tối kế bên tấm màn phủ xuống...

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ:

- Có lẽ bên trong còn nữa, xô chiếc giường tìm coi !

Trầm Lãng nói:

- Chờ thêm một chút nữa xem có gì bí mật khác lạ nữa không?

Chợt một tiếng khua mạnh, chiếc giường nghiêng hẳn một bên và hai bóng ló ra...

Một người nói:

- Buông ra đã điểm huyết rồi mà làm gì nữa vậy !

Hùng Miêu Nhi nín thở. Quả đúng là Chu Thất Thất... Và tiếp liền theo là tiếng cười dâm dăng của Vương Lâm Hoa: - Ôm được người đẹp trong lòng mà ôm hông làm sao được ! Hùng Miêu Nhi cảm nghe máu nóng chạy ngược lên đầu khi nghe tiếng của gã ác ma.

Lại nghe Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Thật là cái thằng khốn khiếp, đến ngay giữa lúc vui của người ta...

Chu Thất Thất nói:

- Ai khốn khiếp? Hừ, cứ tưởng người sợ Trầm Lãng thôi không ngờ gặp Phạm Phần Dương lại cũng chạy te !

Hùng Miêu Nhi ngó Trầm Lãng. Hắn muốn nói phải cùng đi với Phạm Phần Dương thì đã tìm được sớm hơn rồi !

Lại nghe Vương Lâm Hoa cười khúc khích:

- Ta mà sợ Phạm Phần Dương à? Thằng vô dụng đó thì ai mà sợ, ta chỉ sợ theo sao hắn là Trầm Lãng và cái tên Miêu Miêu ham ăn háo uống đó thôi chứ...

Chu Thất Thất nói:

- Khá, người sợ họ mà dám tự nhận như thế là khá đấy !

Vương Lâm Hoa cười:

- Sợ thì cũng không sợ hẳn sợ, nhưng mình phải tìm chỗ an toàn để vui vẻ chứ. Bên đó đã có người đối phó với bọn chúng rồi.

Chu Thất Thất vụt kêu lên:

- Nói, nói tay một chút chứ !

Vương Lâm Hoa cười:

- Cô đã bằng lòng lấy tôi rồi mà?

Chu Thất Thất nói:

- Nhưng người giải huyết cho ta đi, ta chạy đâu mà sợ !

Vương Lâm Hoa cười

- Thực tình ta không tin nổi !

Chu Thất Thất nói thật dịu:

- Người đã xem ta là người của người rồi mà còn sợ ta chạy nữa sao?

Vương Lâm Hoa cười:

- Bây giờ thì chưa xem được như vậy đâu. Lát nữa đã...lát nữa rồi cô muốn tôi mở cửa cho cô đi một vòng cũng được...

Hùng Miêu Nhi nóng mặt không còn dần được nữa, hấn gầm lên một tiếng và hăm hăm lao tới....

Vương Lâm Hoa rú lên một tiếng kinh khiếp, hấn nhảy trái trở qua chụp lấy chiếc ghế phang ngược lại...

Bốp !

Không thèm tránh mà cũng không thèm đỡ, Hùng Miêu Nhi cứ lao mình tới, chiếc ghế xáng trúng lưng gây văng tứ phía...

Vương Lâm Hoa hoảng hốt vung tay đánh luôn bốn chưởng và tiếp tục thối lui...

Thoáng nghe hơi gió, Hùng Miêu Nhi nghiêng lưng qua và cứ lao theo...

Bốn chưởng trúng thẳng vào lưng vào vai, giá như bình thường nếu không chết thì cũng bị thương, nhưng lúc này thương thế của Vương Lâm Hoa chưa lành, sức đánh ra chỉ còn non hai thành công lực, nên Hùng Miêu Nhi vẫn cứ trơ trơ tràn tới chụp ngay ngực áo gã...

Vương Lâm Hoa tái mặt:

- Hùng huynh...

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng: - Mày chết ! ...

Tiếng chết kéo dài theo nắm tay giáng xuống mặt Vương Lâm Hoa...

Nắm tay như sắt nguội của Hùng Miêu Nhi giáng xuống trong cơn giận dữ, cho dù cái mặt của Vương Lâm Hoa bằng đá cũng phải vỡ ra từng mảnh, nhưng Trầm Lăng đã kịp thời lướt tới đưa tay đỡ lấy...

Hùng Miêu Nhi quắc mắt nhìn Trầm Lăng...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Không muộn gì, có nhiều việc cần hỏi hấn, hấn không bay đâu mà sợ...

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng quay lại ngó Chu Thất Thất...

Cô bé đầu tóc rối bù, hai tay ôm chiếc mềm bao quanh mình chặt cứng, Hùng Miêu Nhi nhìn trần trối:

- Cô...cô làm sao...

Rồi như biết ra, hấn vội quay mặt qua phía khác, hai nắm tay nắm cứng vào nhau xương kêu răng rắc...

Trầm Lăng điểm vào mấy huyệt đạo của Vương Lâm Hoa và quay lại hỏi Chu Thất Thất:

- Cô có sao không?...

Chu Thất Thất run đôi môi nói không ra tiếng ...

Trầm Lăng thở dài:

- Tôi không hiểu tại sao cô lại...

Chu Thất Thất khóc rống lên:

- Không hiểu, không hiểu gì...anh có biết tại sao tôi hứa đại với hấn để kéo dài thời gian không?...

Nàng đập xống giường khóc ồ ồ:

- Tôi...tôi đã nghĩ đến việc báo cừu...nếu cuối cùng không được thì tôi sẽ chết...nhưng tôi...tôi nhớ đến anh...

Trầm Lăng nhìn sững nàng:

- Nhớ đến tôi?

Chu Thất Thất càng khóc lớn:

- Anh ghét tôi...anh không tin tôi đã nhớ anh phải không?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không tôi tin chứ...

Chu Thất Thất nói:

- Anh...anh không tha thứ cho tôi sao?

Trầm Lăng đáp giọng nghiêm trang:

- Tôi tha thứ cho cô rồi đó !

Chu Thất Thất lại khóc:

- Chẳng thà anh chửi mắng tôi, đánh chết tôi...chứ anh đừng lạnh nhạt với tôi như thế...

Trầm Lăng nói:

- Tại sao lại lạnh nhạt với cô...

Chàng bước lại giải khai huyết đạo cho nàng và nói:

- Hãy mặc quần áo vào đi !

Không kể mình chỉ còn mỗi một bộ đồ lót mỏng manh, Chu Thất Thất phóng lại ôm lấy Trầm Lăng khóc lên tha thiết...

Trầm Lăng đứng yên khẽ bảo:

- Buông ra đi !

Chu Thất Thất gào lên:

- Trầm Lăng, anh đừng tàn nhẫn...anh không thể tha thứ cho tôi sao?

Trầm Lăng vẫn điềm đạm:

- Tôi đã tha thứ cho cô rồi đó. Cô còn muốn tôi phải làm sao nữa?...Sự thật thì cô cũng không có gì để cầu xin tha thứ cả !

Chu Thất Thất khóc rưng rức:

- Ngoài miệng anh nói thế, nhưng trong lòng anh đang giận tôi...Trời ơi, phải chi tôi chết được yên thân...Hồi này tôi muốn chết lắm, nhưng...nhưng tôi muốn được chết trong tay anh..

Trầm Lăng nói:

- Tại làm sao tôi lại giận cô? Và tại làm sao cô lại muốn chết? Tôi đối với cô bây giờ cũng như tôi đối với cô từ trước. Điều đó đáng lý cô phải biết rõ chứ !

Chu Thất Thất cứ khóc:

- Tôi không biết...tôi không biết gì hết...Tôi chỉ biết tôi yêu anh và anh yêu tôi không...Trầm Lãng, có phải thế không? Có phải không?

Trầm Lãng vẫn nghiêm nghị:

- Buông ra đi !

Lặng một lúc, Chu Thất Thất vụt lau nước mắt:

- Được rồi, anh nói gì thì nói, tôi đã biết...rõ tôi đã không phải với anh, tôi không xứng với anh...Bây giờ tôi không thiết gì cả...Tôi yêu cầu anh hãy giết tôi đi !

Trầm Lãng đẩy nàng ra:

- Mặc quần áo vào đi !

Chu Thất Thất vụt ngó chung quanh và chạy lại giật thanh kiếm treo trên tường ném cho Trầm Lãng...

Thanh kiếm bay đến cận quá, Trầm Lãng phải dang tay nắm lấy...

Chu Thất Thất rống lên:

- Trầm Lãng...

Nàng tung mình lao tới ngay mũi kiếm.

Trầm Lãng gạt mạnh tay xuống, thanh kiếm gãy vô tận cán, Chu Thất Thất té nhũn xuống, nàng ngồi bệt luôn dưới đất, khóc rống lên...

Làm thinh một lúc, Trầm Lãng nói với Hùng Miêu Nhi:

- Không biết Phạm Phần Dương ra sao, anh ở đây trông chừng, tôi sẽ trở lại...

Trầm Lãng vừa nói vừa bước tới xô chiếc giường phóng xông địa đạo...

Hùng Miêu Nhi lật đật kêu lên:

- Trầm Lãng, Trầm Lãng...

Nhưng Trầm Lãng phóng đi mất hút...

Hùng Miêu Nhi nhìn Chu Thất Thất vẻ buồn buồn im lặng...

Hắn thấy tội cho nàng quá, và hắn cũng cảm thấy Trầm Lãng xử sự quá đáng ...

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Trầm Lãng, Trầm Lãng...người tuy là kẻ địch, của ta, nhưng ta rất bội phục người, vì người có đủ nghị lực đối xử với một cô gái như thế, thì quả thật ta không phải là đối thủ của người rồi !

Hùng Miêu Nhi hét lớn

- Câm miệng lại !

Vương Lâm Hoa nói:

- Hùng Miêu Nhi, hôm nay thì ta mới biết người cũng yêu Chu Thất Thất, bởi vì nếu không thì thái độ của người đâu có như thế ! ...Chỉ tiếc ta và người đều...

Hùng Miêu Nhi quay lại hầm hăm:

- Người còn nói ráng thêm một tiếng nữa ta sẽ bẻ họng người tức khắc !

Vương Lâm Hoa cười:

- Thôi thôi, ta không nói nữa...Thật đáng lý ta không nên nói những bí mật của kẻ khác làm chi...

Hắn nói tuy không nói, nhưng thật sự thì đã nói hết được những điều hắn muốn nói.

Con người của Vương Lâm Hoa quả xứng đáng là một kẻ miếu hù. Trừ hấn ra, có lẽ không ai có đủ bình tĩnh trong trường hợp như thế này để mà lựa được những lời cần thiết và đúng lúc...

Chu Thất Thất vùng nín khóc đứng lên lấy quần áo mặc vào...

Nàng hết sức tự nhiên, xem như trong phòng vắng không có một ai trước mặt...

Hùng Miêu Nhi phải ngoảnh mặt qua phía khác, hấn không dám ngó hay đứng hơn là không nỡ ngó.

Mặc xong quần áo, Chu Thất Thất đi ngay lại trước mặt Hùng Miêu Nhi vòng tay vái một vái thật dài !

Hùng Miêu Nhi trở mặt:

- Cô...cô làm gì thế?

Chu Thất Thất thở dài

- Anh đối với tôi quá tốt, nhưng tôi...Tôi thì...a, bây giờ tôi muốn nhận chỉ có một mình anh là người quen biết, chứ tôi không còn muốn biết đến ai khác nữa...chỉ tiếc...chỉ tiếc trong thiên hạ rất ít người bằng lòng cho kẻ khác được toại nguyện...

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Cô...cô không cần phải...

Chu Thất Thất chận nói:

- Anh thì không cần phải nói. Lòng anh tôi biết từ lâu rồi, tôi chỉ hận cho tôi...

Hùng Miêu Nhi đột nhiên cười lớn, và đưa tay vỗ lấy vai Chu Thất Thất:

- Sự thật là thế. Sự thật cô không cần phải nói...Như thế là tốt quá rồi, vô luận như thế nào tôi cũng vẫn là người bạn tốt của cô. Hùng Miêu Nhi này trong cuộc đời được có một hồng nhan tri kỷ như thế là đủ quá rồi !

Chu Thất Thất buồn buồn:

- Anh quả là một người con trai tốt. Tôi không biết trên đời này có được mấy người đàn ông tốt như anh. Giá mà tôi có được một người anh như thế thì quý hóa biết bao nhiêu !

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Thì cô xem tôi như một người anh đi có được không?

Chu Thất Thất tròn xoe đôi mắt :

- Anh có thể...thu nhận một đứa em gái như tôi sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Sao lại không? Tôi cầu mà không được đó chứ !

Chu Thất Thất vụt la lên:

- Đại ca, em...em mừng quá...

Giọng nàng run run và bỗng sụp xuống lạy Hùng Miêu Nhi một lạy...

Trước thái độ thành khẩn của Chu Thất Thất làm cho Hùng Miêu Nhi ứa nước mắt, nhưng hấn vẫn cười:

- Muội muội...

Hấn đưa tay đỡ lấy vai nàng...

Chu Thất Thất nói:

- Đại ca, anh đừng quên...Em luôn luôn là muội muội đấy nhé...Sau này muội muội có làm điều gì quấy thì đại ca phải tha thứ cho muội nghe !

Hùng Miêu Nhi gật đầu lia lịa: - Tự nhiên tự nhiên !

Chu Thất Thất nắm lấy tay Hùng Miêu Nhi:

- Đại ca, muội muội cảm ơn đại ca...

Chu Thất Thất nói thật lớn và thành linh nàng vung tay điểm luôn một hơi vào bốn đại huyết “Tứ Cung”, “Thần Phong”, “Kỳ Môn” và “Bộ Lang” nơi trước ngực Hùng Miêu Nhi...

Hành động của nàng quá lẹ và trong trường hợp đó thật không ai ngờ được, chẳng những Hùng Miêu Nhi sống sót mà ngay cả Vương Lâm Hoa cũng hết hồn...

Hùng Miêu Nhi trở mặt:

- Thất Thất...làm gì kỳ cục vậy?

Chu Thất Thất điềm đạm:

- Đại ca, em là muội muội của đại ca...

Hùng Miêu Nhi phát giận:

- Muội muội mà lại đối với đại ca như thế này à?

Chu Thất Thất cúi mặt:

- Vừa rồi đại ca đã hứa, bất luận muội muội có làm điều gì sai thì đại ca cũng tha thứ mà !

Hùng Miêu Nhi lỗ khóc lờ cười:

- Nhưng...Nhưng như thế này là nghĩa làm sao?...

Chu Thất Thất nói:

- Muội muội làm như thế tự nhiên là phải có nguyên nhân.

Hùng Miêu Nhi đổ quạ:

- Thì cô nói đại ra đi, nguyên nhân gì mà lại đi điểm huyết người ta.

Chu Thất Thất nói:

- Muội muội làm như thế là tại vì muội muội cần phải đem Vương Lâm Hoa đi !

Hùng Miêu Nhi giận dữ:

- Mang hấn đi? Cô, muốn cứu hấn à?

Chu Thất Thất nói:

- Không, muội muội không cứu hấn, muội muội chỉ mang hấn đi thôi !

Hùng Miêu Nhi gất lớn:

- Không cứu hấn chứ mang đi làm gì?

Chu Thất Thất nói:

- Chỉ tại vì...tại vì...

Nàng chợt cười, nhưng một giọng cười buồn bã:

- Nguyên nhân tại sao bây giờ muội muội chưa nói được !

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Cô điên rồi phải không?...

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Tôi không điên...Tôi biết tôi không làm sai đâu...

Hùng Miêu Nhi thét to:

- Không làm sai? Cô làm như thế cô sẽ hối hận trọn đời !

Chu Thất Thất lắc đầu

- Không, tôi sẽ không có gì hối hận !

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Tôi đã làm cô...Tôi đã làm, tôi đã làm một việc không phải với Trầm Lăng !

Chu Thất Thất điềm nhiên :

- Sẽ có một ngày đại ca sẽ thấy không làm muội chút nào cả !

Đến bây giờ Vương Lâm Hoa mới lộ vẻ mừng:

- Bất luận thế nào, riêng tôi , tôi không xem lầm cô nương...thì ra cô nương vẫn tốt với tôi...

Hắn nói chưa dứt lời, Chu Thất Thất đã nhảy tới dang cả hai tay tát lia vào mặt hắn, cái tát nào cũng nặng như trời giáng...

Mặt Vương Lâm Hoa đỏ bầm, hắn kinh ngạc run giọng:

- Cô...cô...

Chu Thất Thất ngheén răng:

- Cho người biết, người đừng có đắc ý. Người mà vào tay Trầm Lăng, nhiều là chết thôi, chứ vào tay ta thì sẽ làm cho người diở sống dở chết, làm cho người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong !

Hùng Miêu Nhi tức cảnh hông:

(Thiếu trang 148)

Đại ca, Hùng Miêu Nhi, muội muội đã không phải với đại ca, có lỗi với đại ca...Trọn đời muội muội chỉ có lỗi với đại ca mà thôi và trọn đời muội muội sẽ không quên được.

Nàng từ từ nhắm mắt, hai hàng nước mắt nhỏ dài xuống mặt Hùng Miêu Nhi, và nàng vụt phóng lại kéo Vương Lâm Hoa chạy bay ra cửa. Tiếng khóc của nàng vọng lại xa xa...

Nước mắt của Chu Thất Thất chảy dài trên mặt Hùng Miêu Nhi dẫn xuống khóe miệng, hắn cảm nghe cay đắng pha lẫn ngọt ngào ...

Nhìn theo bóng nàng, lòng hắn nghe tan nát, bất giác hắn kêu lên:

- Thất Thất...Thất Thất...

Nhưng nàng đã xa rồi !

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở dài sườn sượt:

- Thật là ngu...Ta thật là ngu...Mặt mũi nào nhìn lại Trầm Lăng được ! ...

Nhưng tay chân hắn không động đậy được nữa, thì chỉ còn cánh chờ Trầm Lăng !

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua như cố hành xác Hùng Miêu Nhi, hành xác gã con trai yếu mềm tình cảm...

Hùng Miêu Nhi cứ đứng như kẻ chết rồi, có lúc trông Trầm Lăng mau trở lại, có lúc lại mong hắn đừng bao giờ trở lại ...

Qua một lúc lâu, chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập. Tiếng bước chân không phải do từ dưới địa đạo mà là khua động ở bên trên.

Như vậy quyết không phải là Trầm Lăng...

Hùng Miêu Nhi quát hỏi

- Ai?

Tiếng hỏi của Hùng Miêu Nhi vừa dứt thì ba bóng người phóng xuống. Vừa thấy bóng họ Hùng Miêu Nhi biến sắc, ba gã đại hán mang thuốc giải cho quần hào cái bang trở lại !

Nhưng chỉ thoáng qua Hùng Miêu Nhi lại bật cười ...

Gã đi đầu thấy Hùng Miêu Nhi là đã hầm hầm;

- Mẹ nó, lại là tên này...Tên này hạ độc thủ !

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Đúng rồi, đúng rồi, ba vị đến đây thật đúng lúc !

Gã đại hán thét lớn

- Đúng lúc chặt đầu người phải không?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Đa tạ, đa tạ ! ...

Thấy dáng cách kỳ cục của Hùng Miêu Nhi, ba gã đại hán ngạc nhiên ...Họ tưởng có âm mưu giăng bẫy nên trở mắt thối lui...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Ra tay đi chứ

Gã đại hán dẫn đầu gượng quất:

- Người~ khốn khiếp, người muốn chết thật à?

Hùng Miêu Nhi cười sặc:

Súc sinh nói cho bọn bây biết lão gia đang muốn chết đây. Tuy chết bởi bọn chó bây của người thật là không xứng, nhưng chết được cũng hay !

Gã đại hán thứ nhất cứ trừng trừng mắt:

- Thằng này điên chắc !

Gã đại hán thứ hai cũng há mồm:

- Xem chừng thằng này điên thật đấy !

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Súc sinh, chưa chịu ra tay để Trầm Lăng trở lại à?

Nghe đến tên Trầm Lăng, ba gã đại hán hết hồn quay phắt lại phía sau lưng, bọn chúng hú hồn, vì không có bóng ai hết !

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Xốc tới đi chứ, lão gia muốn biết được mùi vị của cái chết ra sao đây mà !

Gã đại hán khẽ nhìn đồng bọn rồi thành linh rút đao phát tới...

Một tiếng ú lên khủng khiếp, gã đại hán buông đao ngã xuống, tiếp theo hai tiếng rú nữa, hai tên còn lại ngã theo...

Hùng Miêu Nhi vẫn yên lành ngồi dựa vào vách tường.

Trầm Lăng đã quay trở lại. Cùng đi với Phạm Phần Dương quần áo còn dính máu...

Hùng Miêu Nhi thở ra nhắm mắt...

Chỉ nghe bàn tay vỗ vào mình giả khai huyết đạo, nhưng không ai nói một lời gì, Hùng Miêu Nhi đành phải mở mắt đứng lên...

Trầm Lãng nhìn Hùng Miêu Nhi trần trối.

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Được rồi hỏi đi !

Trầm Lãng mỉm cười làm thinh...

Phạm Phần Dương có dáng kinh hãi, hỏi liền:

- Hùng huynh, anh...

Trầm Lãng chận lời:

- Uống rượu đi !

Hùng Miêu Nhi cũng làm thinh, kéo bầu rượu tu một hơi dài đánh ực...

Phạm Phần Dương vẫn không nín nổi:

- Nhưng chuyện...

Trầm Lãng lại chận lời:

- Kể ra mình đến không chậm lắm.

Hùng Miêu Nhi vụt la lên:

- Trầm Lãng, tại làm sao anh không hỏi tôi? Tại làm sao anh không hỏi Chu Thất Thất và Vương Lâm Hoa đâu? Tại sao không hỏi tôi lại sao ra cứ sự như vậy? Tại sao không hỏi chứ?...

51. Lòng Dạ Đàn Bà

Thấy Hùng Miêu Nhi nổi cáu, Trầm Lãng mỉm cười:

- Chỉ cần “Con mèo hoang” không bị mất một sợi lông nào là được rồi, những chuyện khác không quan hệ.

Hùng Miêu Nhi trừng mắt

- Nhưng...

Trầm Lãng chận lời:

- Không nhưng gì hết. Anh đã phí nhiều công sức, cần phải nghỉ mệt... tất cả đều tại tôi, chưa có sự đồng ý mà tôi bỏ anh lại đây, tôi cần phải được anh tha thứ.

Hùng Miêu Nhi thở dài:

- Tôi phải cầu anh tha thứ chứ... Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa mất bóng, anh không hỏi mà còn lo việc an nguy của tôi... một người bạn như anh, tôi biết nói gì hơn nữa... Nếu cần nói thì tôi nói rằng sinh mạng của Hùng Miêu Nhi này nguyện sẽ gắn chặt vào anh.

Đi qua đi lại được mấy vòng, cuối cùng Phạm Phần Dương cũng không dần lòng được:

- Nhưng Vương Lâm Hoa làm sao lại...

Trầm Lãng rước nói:

- Tất nhiên là do Chu Thất Thất vào đây chứ còn ai nữa.

Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Đàn bà... Đàn bà thật không biết sao mà nói được.

Tuy ức quá nhưng Hùng Miêu Nhi cũng thuật lại cho hai người nghe mọi đầu đuôi...

Phạm Phần Dương càng nghe càng sửng sốt và rồi cũng phải lắc đầu:

- Đàn bà... quả thật đàn bà rắc rối. Trên thế gian này giả như không có đàn bà thì chắc thiên hạ... thiên hạ thái bình.

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng nói:

- Chu Thất Thất lần này mang Vương Lâm Hoa đi không biết rồi sẽ làm ra chuyện gì? Không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai họa nữa...

Phạm Phần Dương tắc lưỡi:

- Anh cũng không đoán ra cô ấy sẽ làm gì sao?

Trầm Lăng gượng cười:

- Ai mà có thể đoán được trước lòng dạ đàn bà.

Vừa nói, Trầm Lăng vừa đi lấy chân hất gã đại hán đang ngất lịm dưới đất...

Gã choàng tỉnh dậy và quýnh quáng bỏ chạy như gà mở cửa mã, Hùng Miêu Nhi nhích tới xáng cho gã một tát tai làm cho gã chúm đầu...

Trầm Lăng gằn giọng:

- Đứng yên, động là chết.

Hùng Miêu Nhi hét lớn:

- Chạy một bước là ta đập bể đầu.

Gã đại hán vò vò mặt:

- Các vị... các vị muốn làm... làm chi?

Trầm Lăng nói:

- Chỉ cần người trả lời những điều ta hỏi, chẳng những ta tha cho người mà ta còn thả cả đồng bạn của người nữa. Người nên nhớ rằng ta không bao giờ muốn làm cho người mang thương tích, nên vừa rồi ta chỉ điểm nhẹ người đấy thôi...

Gã đại hán chớp chớp mắt:

- Bất luận các vị nói gì tôi cũng không trả lời, trừ phi các vị để tôi làm một việc...

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Người còn tính chuyện gì nữa.

Trầm Lăng cười:

- Cứ để hán làm.

Gã đại hán cúi mình:

- Đa tạ ...

Gã bước tới cúi nhặt thanh đao, Hùng Miêu Nhi tưởng gã định liều mạng nên sửa soạn xô chân tới, không dè gã vung lẹ thanh đao hai lượt đâm ngay yết hầu của hai đồng bạn đang mê mang...

Hùng Miêu Nhi sững sốt hết hồn:

- Người muốn gì?

Gã đại hán buông thanh đao thở hắt một hơi:

- Hai tên này không chết thì tôi không dám nói một tiếng nào cả, bởi vì nếu chúng mật báo thì tôi sẽ không còn mạng.

Hùng Miêu Nhi nhả mặt

- Thật là một con người lòng dạ cực kỳ đen tối.

Gã đại hán nói:

- Các vị muốn tìm những bí mật nơi cửa miệng của tôi, thì có cần gì đến việc lòng dạ của tôi trong sáng hay đen tối.

Phạm Phần Dương lắc đầu:

- Người quả rất xứng đáng là thủ hạ của Vương Lâm Hoa.

Gã đại hán không hề đổi sắc:

- Muốn hỏi gì hỏi lẹ đi.

Trầm Lăng hỏi:

- Vừa rồi...

Gã đại hán nói liền:

- Số bị đánh ngất ở trên, tôi đã cứu tỉnh, bây giờ có lẽ họ đã đi sạch cả rồi

Trầm Lăng hỏi

- Trong số đó có Kim Bất Hoán không?

Gã đại hán lắc đầu:

- Không thấy.

Trầm Lăng liếc Hùng Miêu Nhi, Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Hắn lại sẩy nữa rồi.

Trầm Lăng hỏi đại hán:

- Có thấy một cô gái tên Bạch Phi Phi không?

Gã đại hán hỏi lại:

- Có phải cô gái đẹp mà yếu đuối đến gió thổi cũng muốn té ấy không?

Trầm Lăng gật đầu?

- Đúng, bây giờ nàng bị giữ tại đâu?

Gã đại hán nói:

- Trước nàng bị giam ở đây với một người nữa... nghe đâu là sứ giả của Khoái Lạc vương gì gì đó...

Trầm Lăng hỏi dồn:

- Tướng mạo người ấy ra sao?

Gã đại hán nói:

- Hắn ăn mặc như một bà già, nhưng có lúc lại nói giọng đàn ông, bọn anh em chúng tôi đã làm một cuộc cá độ xem hắn là đàn ông hay đàn bà...

Hùng Miêu Nhi nóng nước:

- Nhưng mà rồi là đàn ông hay đàn bà?

Gã đại hán nói:

- Đánh cá đàn ông thì thua, mà cá đàn bà cũng thua luôn ...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Chứ hắn là giống gì?

Gã đại hán nhăn mặt:

- Hắn “lại cái”

Hùng Miêu Nhi quát:

- Thôi, đừng nói đến thứ ấy nữa.

Gã đại hán rùn vai:

- Thứ yêu quái đó tôi cũng không muốn nhắc.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Khoái Lạc Vương cũng thật khéo lựa một tên bán nam bán nữ để đi tìm gái đẹp, thật đúng ý nhà vua dùng hoạn quan.

Mọi người suy nghĩ và đều tức cười...

Trầm Lăng hỏi:

- Thế hai người ấy bây giờ giam tại đâu?

Gã đại hán nói:

- Họ trốn mất rồi. Tên yêu quái đó mang Bạch Phi Phi trốn đi.

Hùng Miêu Nhi chụp ngực gã đại hán:

- Láo, bằng hai người ấy mà trốn khỏi tay Vương Lâm Hoa à? Nói láo.

Gã đại hán kêu lên:

- Á á...buông buông... chuyện đó là nguyên nhân khác mà...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Nguyên nhân gì?

Gã đại hán nhăn nhó:

- Công tử tôi cố ý cho họ chạy mà.

Hùng Miêu Nhi tròn xoe đôi mắt:

- Cố ý cho chạy? Sao kỳ vậy?

Gã đại hán nói:

- Đó là một sự bí mật mà bọn chúng tôi không ai biết, cũng không ai dám hỏi...

Hùng Miêu Nhi quát:

- Láo, ai tin lời nói không chứng của người.

Trầm Lăng khoát tay:

- Buông hấn ra, hấn nói thật đấy.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng Vương Lâm Hoa đã gian khổ lắm mới bắt được thì làm sao hấn lại cho chạy vượt? Hấn đâu có điên?

Trầm Lăng nói :

- Tự nhiên trong đó phải có âm mưu... không chừng Vương Lâm Hoa muốn hòa hoãn với Khoái Lạc Vương... Mà không chừng hấn muốn dò xét hành tung của Khoái Lạc Vương.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Thật hành động khó hiểu...

Trầm Lăng thở ra:

- Việc làm của Vương Lâm Hoa rất khó có ai đoán trúng... a, Bạch Phi Phi mà lọt vào tay Khoái Lạc Vương thì thật là thê thảm...

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Nghe biết như thế mà chúng ta không có cách cứu nàng.

Trầm Lăng mím miệng lắc đầu:

- Mạnh mới càng rối rắm mà chuyện xảy ra càng lúc càng nhiều thêm...

Hùng Miêu Nhi bức rức:

- Bây giờ phải chúng ta phải làm sao?

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ tôi thềm tắm và ngủ một giấc cho tâm hồn rảnh bớt rồi sẽ tính sau.

Phạm Phần Dương nói:

- Nếu muốn nghỉ thì chỗ của đệ có lẽ tiện nghi hơn hết.

Trầm Lăng nói

- Hay lắm, chúng ta đi.

Gã đại hán hỏi:

- Còn tôi?

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng vẫy tay:

- Người đi đi. Hùng huynh, cho hấn đi đi. Hấn tuy bắt lương, nhưng chẳng lẽ chúng ta lại làm điều bất tín? Cứ để cho Vương Lâm Hoa còn nhiều thủ hạ như thế này mà hay....

Cả bọn kéo nhau đi, bỏ mặt gã đại hán đứng trơ trơ ra như tượng gỗ ...

Lục Địa Đào Chu Phạm Phần Dương quả xứng danh là một cự phú, một đại thương gia của đất Trung Nguyên, chỉ nội Tấn Thành này cũng đã có ba hiệu buôn bán, mà nơi nào cũng phồn thịnh cả.

Hắn nói với Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi:

- So ba chỗ thì cửa hàng Phần Ký là lớn nhất, nhưng nếu kể về chỗ nghỉ thoải mái thì nên chọn Nghinh Dương Tửu Lầu.

Trầm Lăng cười:

- Tôi muốn hỏi nơi nào gần đây nhất?

Phạm Phần Dương nói:

- Gần đây nhất thì là cửa hàng Phần Ký, nhưng nơi đó...

Trầm Lăng hỏi:

- Ở đó có giường không?

Phạm Phần Dương cười:

- Tự nhiên là có chứ sao không.

Trầm Lăng cũng cười:

- Có giường là tốt rồi.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Có giường mà có rượu không?

Phạm Phần Dương nói:

- Rượu thì đâu có thiếu.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Như vậy là tuyệt rồi, đi đâu xa cho mất công.

Phạm Phần Dương bèn dẫn Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi đi rẽ qua con đường phía trái, thêm một đôi khá xa đi cho tới trời sáng tỏ thì thoáng thấy bảng hiệu Phần Ký, bên dưới lại kẻ thêm hàng chữ: Tiệm bán hàng vải.

Cả ba đi riết tới ...

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng đã nghe ấm, thế mà cửa hàng vẫn đóng kín im ỉm.

Phạm Phần Dương đưa tay vỗ cửa lăm bầm:

- Buôn bán riết rồi càng ngày càng lười ...

Nhưng vỗ mãi cũng không nghe ai lên tiếng, Phạm Phần Dương nổi nóng đang chân đạp mạnh, nhưng cửa gài cứng quá chỉ hơi hở một kẽ nhỏ chứ không chịu mở ...

Hùng Miêu Nhi và Phạm Phần Dương dòm vào trong thấy trống trơn, hàng lụa sạch bách, và trên gác hàng không còn một cây vải nào cả.

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Đã không có rượu mà hàng vải cũng không còn một cây, buôn bán sao mà đắt thế?

Nhưng Phạm Phần Dương biến sắc:

- Đâu có chuyện lạ như thế, chắc là có biến rồi.

Chợt thấy cửa hàng kế bên có người ló đầu ra hỏi:

- Các vị muốn tìm ai ?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Tìm ai ? Ông này là chủ đây mà túc hạ không biết à?

Người ấy lật đặt bước ra tươi cười:

- A ...thì ra Phạm đại gia ... Suốt mấy năm không gặp một lần là tôi quên bằng ...

Tôi là Trương Triều Quý đây, cùng sát vách với cửa hàng của đại gia ấy mà....

Phạm Phần Dương nóng nảy hỏi:

- Thế Trương huynh có biết cửa hàng của tôi đã xảy ra chuyện gì không?

Trương Triều Quý nói:

- Chính tôi đây cũng muốn hỏi đại gia đây, vì hồi nửa đêm hồi hôm có mấy cỗ xe lớn tới chở hết số hàng tồn kho của quý hiệu, có lẽ là đã bán sỉ hết rồi...

Phạm Phần Dương cau mặt:

- Buôn bán gì thì cũng ban ngày ban mặt, chứ sao lại nửa đêm?

Hùng Miêu Nhi cười:

- Buôn bán đắt quá, có lẽ gặp mối Đại Vương.

Phạm Phần Dương vẫy tay:

- Chúng ta sang Phần Ký Ngân Hàng xem sao....

Trầm Lãng vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Nửa đêm ... nửa đêm ...

Ba người băng qua hai con đường nữa, bảng hiệu Phần Ký Ngân Hàng đã thấy trước mặt.

Phạm Phần Dương xung xắn đi trước, trong bụng vô cùng hồi hộp.

Ngân Hàng trước kia thiên hạ vô ra nườm nượp, bây giờ thì đóng cửa lạng trang...

Phần Ký Ngân Hàng có thể nói là một ngân hàng lớn nhất Trung Nguyên, có tập ngân phiếu của Sơn Tây Phần Ký là chỉ được sử dụng khắp nơi trong nước.

Vì lẽ đó nên Ngân Hàng làm việc không một ngày nào nghỉ, có khi nhiều khách từ phương xa tới, còn phải làm việc luôn cả đêm. Thế mà bây giờ thì cánh cửa đóng im lìm...

Nét cười cố hữu trên khuôn mặt Hùng Miêu Nhi tắt hẳn, rõ ràng tình hình đã nghiêm trọng lắm rồi...

Phạm Phần Dương càng biến sắc hơn nữa, vừa tới cửa đã gọi lớn:

- Thủ Thành, mở cửa mau.

Một người trẻ tuổi trung niên bước ra. Hắn là anh chú bác, và cũng là một cánh

tay đắc lực của họ Phạm trong việc kinh doanh thương mại, Phạm Thủ Thành.

Là một con người trầm tĩnh cẩn thận ít lộ ra sắc mặt, nhưng Phạm Thủ Thành vừa nhìn thấy Phạm Phần Dương là vẻ mặt đã biến đổi khác thường...

Phạm Phần Dương kêu lên:

- Thành huynh, tại sao lại đóng cửa? Sao lại có chuyện làm ăn như thế?

Phạm Thủ Thành lấy vẻ trầm tĩnh:

- Số bốn vạn lượng tồn khoản không còn ...

Phạm Phần Dương trở mắt;

- Sao vậy ? Bị cướp à?

Phạm Thủ Thành lắc đầu:

- Không, Chu Thát Thất cô nương đến đây lấy cả rồi.

Phạm Phần Dương ngồi bệt xuống ghé mí mắt:

- Lại là cô ấy... Cô ấy...

Phạm Thủ Thành nói:

- Cả kho hàng vải cô ấy cũng chở đi không chừa một thước. Tôi đến dợm hỏi là cô ấy cự nự định hành hung nữa.

Phạm Phần Dương dậm chân:

- Thật là không biết nói làm sao...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Cô ấy đích thân đến lấy à?

Phạm Thủ Thành nói:

- Nếu người khác đến thì tôi đâu có cho.

Không biết nhìn Hùng Miêu Nhi bằng con mắt nào, Phạm Thủ Thành không muốn nói, nhưng rồi cũng gắng gượng trả lời:

- À, có một mình.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Một mình làm sao chở hàng nhiều thế.

Phạm Thủ Thành cười mũi:

- Có tiền trong tay, mướn xe còn được hưởng chi người khuân vác.

Phạm Phần Dương lắc đầu thở ra:

- Cái con bé này thật quá quắc... Ăn rồi chuyên đi gây họa. Bây giờ trong tay có bạc, thêm Vương Lâm Hoa nữa, không biết nó còn gây ra những gì nữa đây.

Phạm Thủ Thành nhăn mặt:

- Vàng bạc thì chẳng nói chi, nhưng cô ấy mang hàng vải đi thì thật là khó hiểu.

Cho dù một ngày cô ấy phải thay tám chục bộ đồ, cũng không thể dùng hết bao nhiêu hàng lụa ấy.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Vương Lâm Hoa đã là một quái vật mà hành tung rất khó đoán được rồi, nhưng Chu cô nương lại càng làm cho thiên hạ đau đầu hơn nữa. Thật là phức tạp đấy luôn.

Phạm Thủ Thành vụt kêu lên:

- A... thì ra đây là Hùng Miêu huynh à ?

Hùng Miêu Nhi trở mắt:

- Đây, Hùng Miêu Nhi đây... Sao, Phạm huynh bảo sao?...

Phạm Thủ Thành thở phà một tiếng rồi cười;

- Không, không có chuyện gì... chỉ một phong thư của Chu cô nương dặn tôi trao cho một vị gọi là Hùng đại hiệp, nhưng tôi không ngờ lại là ... là các hạ đây.

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Phạm huynh không nhớ là phải, vì tôi không có cái tên đại hiệp, thiếu hiệp gì cả.

Thấy Hùng Miêu Nhi cười. Phạm Thủ Thành ý như có hơi ngán ngán, không dám nói gì thêm chỉ lật đật lấy thư trao ra và thấp giọng:

- Chu cô nương dặn đi dặn lại rằng phong thư này phải tận tay trao cho Hùng đại hiệp, phải một mình Hùng đại hiệp được xem thôi, nếu không thì ...

Phạm Thủ Thành gượng cười nói tiếp:

- Nếu không thì cô ấy sẽ... sẽ không giữ phép lịch sự với tôi nữa.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Coi bộ Phạm huynh cũng hơi ngán cô ấy nhỉ ?

Phạm Thủ Thành đỏ mặt:

- A, tôi... tôi...

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Có gì đâu mà lúng túng, nói để cho Phạm huynh biết nghe, không riêng Phạm huynh ngán nàng thôi đâu, tất cả những người có mặt tại đây cũng ngán luôn.

Dở thư ra xem, nụ cười của Hùng Miêu Nhi vội tắt ...

Phạm Phần Dương nôn nóng hỏi:

- Thư nói gì thế ?

Hùng Miêu Nhi ngó Trần Lăng và vò vò đầu không nói.

Trần Lăng cười:

- Bộ cô ấy chữ tôi dữ lắm à?

Hùng Miêu Nhi gượng cười:

- A ... cô ấy ... ấy ...

Trần Lăng nói:

- Anh thật thà quá, có gì mà giấu. Chính nàng cũng biết thế nào anh cũng trao cho

tôi xem nên mới tìm cách chửi cho bỏ ghét ấy mà.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thư này ngoài việc chửi anh ra, nàng còn báo một cái tin quan trọng lắm ...

Vừa nói vừa chìa thư ra, thấy viết:

”Hùng đại ca, từ nơi miệng của Vương Lâm Hoa tiểu muội nghe được cái tin là Khoái Lạc Vương đã từ biên giới vào Trung Nguyên rồi, hành tung của hắn hiện ở quanh vùng thái Hành Sơn, đại ca hãy chú ý cẩn thận.

Trầm Lăng là một tên giả nhân giả nghĩa, đại ca đừng thèm chơi với hắn, vì thế nào rồi hắn cũng bỏ đại ca. Tin này cũng đừng cho hắn biết, cứ để hắn mắc bẫy chơi.

Tiểu muội Chu Thất Thất bái thư.”

Phạm Phần Dương lắc đầu:

- Nếu không nhận được tuồng chữ của cô ấy thì tôi cho rằng đây là một lá thư của đàn ông rồi, thật là không một tiếng nào giống con gái cả.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Nhưng cách nói suông sẽ... y như nàng nói chuyện.

Chợt nhớ đến hành động độc hiểm của nàng, Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Mà thật, nàng nói chuyện y như đàn ông chứ không giống một thiếu nữ chút nào cả.

Trầm Lăng nghiêm mặt:

- Cho dù thế nào đi nữa tin tức này hết sức quan trọng. Chuyện Khoái Lạc Vương thành linh vào Trung Nguyên là một chuyện mà chúng ta không hề để ý.

Hùng Miêu Nhi gằn gằn:

- Hắn vào thì càng tốt. Mình vốn muốn kiếm hắn mà tự nhiên hắn đến là một chuyện khá đỡ phiền.

Trầm Lăng nói:

- Nhưng chuyện không phải dễ dàng đâu.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Sao không dễ ? Mình đã biết hành tung của hắn...

Trầm Lăng chận nói:

- Cho dù chúng ta biết hành tung của hắn, nhưng tung tích Vương Lâm Hoa và hành động Chu Thất Thất thì thật khó đoán ...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Chuyện đó mình cứ gác lại một bên ...

Trầm Lăng lắc đầu cười:

- Cho dù gác lại chuyện đó, nhưng thử hỏi ba đứa mình có thể đối phó được Khoái Lạc Vương không? Nên biết rằng môn hạ của hắn là những cao thủ có thể hơn

mình nhiều lắm, ta không thể xem thường được.

Phạm Phần Dương gật đầu:

- Đúng như thế, nghe nói thủ hạ của Khoái Lạc Vương ngoài bốn tên sứ giả, còn có ba mươi sáu kỵ sĩ từng hành không một ai tầm thường cả.

Hùng Miêu Nhi vỗ bàn:

- Thì ra các anh chỉ mới nghe mà đã sợ hấn rồi. Hừ, thật là một chuyện tức cười, khi hấn chưa đến thì ai ai cũng hậm hực bảo muốn đi tìm hấn, thế bây giờ hấn đến thì lại dợm chân muốn chạy.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ai dợm chạy?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nếu không chạy thì mình đến Thái Hành Sơn.

Suy nghĩ hồi lâu, Trầm Lăng nói:

- Đi Thái Hành Sơn thì tự nhiên phải đi rồi, nhưng anh phải hứa với tôi một việc. Anh phải nghe tôi.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Chứ có bao giờ tôi lại không nghe anh?

Trầm Lăng gật đầu:

- Vậy khi đến Thái Hành Sơn gặp bọn Khoái Lạc Vương nếu chưa được sự đồng ý của tôi thì anh không được có hành động gì cả nghe.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay;

- Được rồi, tôi hứa chắc việc đó.

Quay qua Phạm Phần Dương, Trầm Lăng nói:

- Riêng Phạm huynh thì nên ở lại.

Phạm Phần Dương mỉm cười:

- Trầm huynh bộ nói tôi là kẻ chỉ biết đến tiền chứ không biết múa gươm sao?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không dám nghĩ Phạm huynh như thế, nhưng chuyển vào Trung Nguyên này tất nhiên là Khoái Lạc Vương đã mang một thế lực dữ dằn lắm, tiểu đệ và Hùng huynh đi chỉ là thám thính thực hư thôi, chứ chưa định chuyện thắng bại gì cả. Nếu Phạm huynh ở nhà trù liệu thêm phương sách sức tích sẵn lực lượng cần thiết để giúp cho sao này thì có lợi hơn là đi. Vả lại bây giờ Chu Thất Thất và Vương Lâm Hoa chưa rõ tin tức ra sao, việc Phạm huynh ở nhà cũng có thể dò ra manh mối, nếu không thì bọn này đi cũng không được yên lòng.

Suy nghĩ một giây, Phạm Phần Dương gật đầu:

- Được rồi, tôi sẽ ở lại làm tất cả những việc gì mà mình có thể làm được, đồng

thời đợi tin hai vị.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Vậy là hay lắm rồi. Nhưng bây giờ phải no đã và Phạm huynh cũng nhớ trang bị cho...

Hắn không nói mà lại vỗ vỗ vào bầu rượu ...

Phạm Phần Dương và Trầm Lăng bật cười...

- o O o -

52. Theo Dõi Bóng Ma

Là dãy núi thâm nghiêm hùng vĩ, Thái Hành Sơn từ xưa đã nổi tiếng là nơi sản xuất và vun bồi không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt.

Hồng đeo bầu rượu hạng nhất của Sơn Tây, Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng đi dài dài theo ven chân núi suốt cả hai ngày không gặp được bóng dáng khả nghi nào cả.

Sờ bầu rượu cạn khô, Hùng Miêu Nhi nóng nảy:

- Không có một bóng quỉ ma nào hết, chuyến này tội mình chắc bị cô ả lừa quá.

Trầm Lăng nói:

- Cũng chưa chắc như thế. Vì địa thế Thái Hành Sơn rộng lắm, có rất nhiều nơi từ xưa đến nay chưa có vết chân người, mình đi rì rì như thế này thì chẳng thăm thắp gì đâu:

Hùng Miêu Nhi nói:

- Khoái Lạc Vương nhân mã đông lắm, chứ đâu phải một người gì mà nói là trốn trong kẹt đá? Thế mà suốt hai ngày mà mình vẫn không thấy thoáng một bóng người.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Càng đông chừng nào họ lại càng cẩn thận kín đáo chừng ấy. Mình cần phải kiên nhẫn, cho dù không kết quả gì thì cứ kể như một chuyến du sơn ngoạn thủy chứ có chi mà nóng.

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Du ngoạn thì du ngoạn, nhưng mà...

Hắn lại vỗ vỗ bầu rượu, ngồi xuống một phiến đá cười nhăn nhó:

- Không có thứ này là đi hết muốn nổi.

Trầm Lăng cười:

- Bộ có một mình anh khát sao? Tôi cũng ngứa cổ rồi đây. Nhưng anh biết rượu tuy có thể làm cho mình quên hết mọi chuyện và tự nhiên cũng có nhiều chuyện làm cho mình quên rượu chứ.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Tôi thì không tin rằng có việc gì lại có thể làm quên được rượu.

Trầm Lãng vẫy tay:

- Anh đi theo tôi đi.

Hai người lại đi riết một hơi nữa, đến một sườn núi nghiêng nghiêng, Trầm Lãng ngẩng nhìn mây mù trên chót núi và hỏi Hùng Miêu Nhi :

- Anh dòm có thấy chót núi không?

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Con sâu rượu tuy hoành hành nhưng mắt tôi vẫn còn trông thấy mà anh.

Trầm Lãng nói:

- Đỉnh núi này năm xưa được mệnh danh là Thái Hành Tam Thập Lục Khoái Dao, đủ thấy rằng ba mươi sáu vị hào kiệt thành danh lúc đó uy phong rạng rỡ.

Hùng Miêu Nhi nói :

- Thái Hành Khoái Dao tôi cũng có nghe danh. Tôi nghe nói Tụ Dao của họ tung lên có thể chém một con cú đang bay, nghe đâu một người chậm nhất trong ba mươi sáu người đó có một lần đánh cuộc tại Lạc Dương, và đã chém đôi bảy đồng tiền quảng lên một lượt.

Trầm Lãng cười:

- Chuyện đó thì có, nhưng anh có biết người lẹ nhất thì đến trình độ nào không?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Anh có nghe nói thử coi.

Trầm Lãng cười:

- Tôi không nghe, căn cứ vào người chậm nhất như thế thì thật không sao tưởng tượng được người mau nhất là sao?

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả:

- Vậy thì anh cũng như tôi.

Trầm Lãng cũng cười.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nghe nói ba mươi sáu tay đao ấy tuy nổi danh như thế, nhưng họ đều là những tay cường đạo giết người không chớp mắt, ba mươi sáu người ấy ngoài hai cuộc tụ hội hàng năm, còn lại tất cả thì giờ đều tản ra tứ xứ cướp của thiên hạ. Người ta nói số vàng bạc họ cướp được có lẽ chất còn cao hơn đỉnh Thái Hành Sơn này nữa.

Trầm Lãng nói:

- Vì thế họ đã làm kinh động đến một vị tuyệt đại anh hùng, đã phải phát nguyện nhất định trừ khử cho kỳ được ba mươi sáu người ấy... Đây, anh hãy xem khối đá này...

Hùng Miêu Nhi dòm qua thấy bên dưới một khối đá vuông.

- Khối đá xanh mặt bằng láng bóng như mài, nhưng ngay chính giữa có một đường nứt thẳng từ trên xuống dưới như một lần dao cắt.

Trầm Lăng nói:

- Vị tuyệt đại anh hùng ấy chờ đúng ngày hội tụ của họ, bèn một mình một kiếm đến nơi này khiêu chiến ...

Hùng Miêu Nhi mỉm cười gật gù:

- Thật là anh hùng hảo hán.

Trầm Lăng nói:

- Ba mươi sáu tay khoái đao ấy lẽ tự nhiên là đầu chịu lép vế, họ bèn hạ sơn nghinh chiến. Vị anh hùng ấy không nói một lời, rút thanh trường kiếm chém xả xuống khối đá.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Một kiếm mà chém đôi khối đá ấy à?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng, khối đá này chính do ông ta một kiếm thị uy, và lẽ tự nhiên ba mươi sáu tay đao ấy cực kỳ khâm phục, họ cắt máu ăn thề rằng từ đó về sau sẽ chấm dứt những việc làm bất chính, sau khi vị anh hùng ấy buông tha cho họ. Thật quả là những người hảo hán, ba mươi sáu tay đao ấy suốt đời, bắt đầu từ ngày đó, không hề bước ra khỏi Thái Hành Sơn.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Thật là tuyệt. Không lẽ không có một chuyện nào hả hê như thế, thật là còn đã hơn là ... Uống rượu nữa. Còn gì nữa không?

Trầm Lăng cười:

- Đừng nói cả Trung Nguyên, riêng chuyện hào kiệt Thái Hành Sơn, anh nghe suốt ba ngày ba đêm cũng chưa hết... đi với tôi đi....

Hai người lại đi lên nữa ...

Mỗi một ngọn núi, mỗi một khối đá dị hình, mỗi một gốc cổ thụ... y như là đều có một giai thoại võ lâm.

Hùng Miêu Nhi lắng nghe một cánh xuất thần, có lúc hẩn thờ dài cảm khái, có lúc giận dữ bất bình, và có lúc lại vỗ tay cười khoái trá...

Bao nhiêu phong thái anh hùng, bao nhiêu chuyện lạ chưa từng nghe thấy, y như sống động trước mắt qua lời kể lại của Trầm Lăng. Người nghe cũng như người kể thấy đều thích thú quên cả rượu, quên luôn cả vụ Khoái Lạc Vương, chưa cảm nghe mệt mỏi đã vòng quanh gần phân nửa vòng chân núi Thái Hành.

Đúng trưa ngày hôm đó, hai người chọn một bờ khe nước trong mát ngồi ăn lương khô...

Nơi đây đã khá sầm uất, tàng cây che kín không một tia nắng mặt trời, hơi gió núi từ khe suối thổi nghe lạnh buốt.

Hùng Miêu Nhi vẫn phanh ngực áo, máu nóng của hắn lúc nào cũng hùng hùng, hắn đứng trước ngọn gió lạnh như dao cắt bật cười ha hả:

- Ngày nay mình kể chuyện hào hùng khi xưa, không biết trăm năm sau có ai kể chuyện Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi không nhỉ?

Trầm Lăng cười:

- Cho dù có người kể thì tôi và anh cũng không làm sao nghe thấy.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Sao lại không? Đám quỷ anh hùng Thái Hành Sơn này không chừng đang đứng nghe mình nói chuyện đấy... Chỉ tiếc không có rượu để cùng họ đôi ba chén.

Trầm Lăng cười

- Nữa, lại nhớ đến rượu rồi... kìa kìa, xem vực sâu bên gành đá kia...

Hùng Miêu Nhi nhíu mắt:

- Nơi đó có chuyện gì sao?

Trầm Lăng nói:

- Đó là nơi tự tận của Thái Hành Tam Nhận đó.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Tự tử là cái môn của đàn bà con gái... Thái Hành Tam Nhận đã không dám phần đấu mà lại học cái thói tiêu cực của phái yếu như thế, thì thật không đáng mặt anh hùng hào kiệt chút nào cả.

Trầm Lăng nói:

- Kể khác làm nhục như thế thì thật không đáng nói gì, nhưng Thái Hành Tam Nhận tự tử thì là một chuyện mà thiên địa quỷ thần đều phải khóc.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Tại sao thế?

Trầm Lăng nói:

- Thái Hành Tam Nhận vốn là ba anh em kết nghĩa, nhưng cả ba người riêng rẽ phiêu bạt rày đây mai đó, bình thường ít có tụ hợp một chỗ, nhưng hôm đó Tuyết Nhận lại mang mấy vò rượu ngon cho tin bảo Ngân Nhận và Thiết Nhận đến đây, đến tại bờ vực này, nơi mà ngày xưa ba người kết nghĩa. Thấy thái độ của Tuyết Nhận, Ngân Nhận và Thiết Nhận hơi ngạc nhiên và tự nhiên họ phải hỏi cho rõ.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế Tuyết Nhận bảo sao?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không nói gì cả, Tuyết Nhận cứ mở rượu rồi ba người cùng uống riết cho đến ba ngày ba đêm, đến hôm thứ ba vào lúc nửa đêm Tuyết Nhận vùng quì xuống

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Sao có chuyện lạ thế?

Trầm Lăng nói:

- Nguyên vì Tuyết Nhạn lúc thiếu niên có giết một người vô tội, nhưng vốn là một người tốt, cho nên Tuyết Nhạn bứt rứt không yên, sau đó phải phí khá nhiều tâm huyết mới tìm cách nuôi dưỡng đứa con của người quá cố, bồi dưỡng cho người ấy thành tài...

Hùng Miêu Nhi gật gù...

- Đúng là một kẻ có lương tâm.

Trầm Lăng nói:

- Nuôi dưỡng người con của kẻ đã bị mình giết oan, mục đích của Tuyết Nhạn là để chuộc lại lỗi lầm. Không dè người ấy sau này biết được căn nguyên cho nên nhất quyết báo thù, nhất quyết giết cho được Tuyết Nhạn.

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Phụ thù bất cộng đái thiên, thật không thể trách con người ấy, chỉ tội cho Tuyết Nhạn ...

Trầm Lăng nói:

- Đúng ra thì có lẽ có thể đem ra giải bày, nhưng Tuyết Nhạn lại không phải là con người khứng chịu đem ân ra để buộc kẻ khác... Cho nên hấn ước hẹn gã thiếu niên mà hấn nuôi dưỡng đó cùng đến đây, đồng thời yêu cầu hai người anh em kết nghĩa không được nhúng tay vào... Hấn muốn gã thiếu niên đó được thỏa mãn. Hấn dặn Ngân Nhạn và Thiết Nhạn không được báo thù, phải để cho gã thiếu niên ấy được vang danh thiên hạ.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Ngân Nhạn và Thiết Nhạn bằng lòng như thế sao?

Trầm Lăng nói:

- Họ đều là những con người nghĩa khí, tuy đau lòng nhưng họ vẫn phải chịu chứ sao lại không?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Như vậy là Tuyết Nhạn tự vận.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tuyết Nhạn đã muốn cho gã thiếu niên ấy được vang danh thì phải giao đấu công bình chứ. Cho nên sáng hôm đó khi gã thiếu niên y hẹn tới thì cả hai người bắt đầu giao đấu chứ không nói gì cả... Gã thiếu niên nóng việc báo thù cho nên đánh bằng những đòn quyết liệt, còn Tuyết Nhạn thì chỉ nhấp nhur chiêu. Cứ kéo dài độ ba mươi hiệp, Tuyết Nhạn giả đồ thất thế để hứng trọn một chiêu ác liệt của gã thiếu niên.

Hùng Miêu Nhi cau mặt hỏi:

- Chết?

Trầm Lãng thở ra:

- Tự nhiên là Tuyết Nhạn chết.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế thái độ của Ngân Nhạn và Thiết Nhạn ?

Trầm Lãng nói:

- Đã hứa là giữ lời. Họ đều là quân tử cả mà. Nhưng đến khi gã thiếu niên nói những lời tự đắc trong việc rửa nợ máu và sửa soạn đi thì Thiết Nhạn không dần được nữa.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đánh à?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không họ chỉ nói cho gã thiếu niên ấy biết sự tình, và vì lời thề "Đồng sinh đồng tử" cho nên sau khi kể cho gã thiếu niên ấy biết ẩn khúc, Ngân Nhạn và Thiết Nhạn rút đao tự vận... Gã thiếu niên chết lặng đi suốt mấy ngày, mặc cho tuyết đóng thành băng, tuyết đóng cứng khắp mình... Cuối cùng gã chết luôn nơi đó...

Hùng Miêu Nhi mím miệng lặng thinh...

Chuyện tuy tình tiết không nhiều, nhưng nỗi ẩn uất của nó đã làm cho Hùng Miêu Nhi cảm động. Hắn vẫy tay nói với Trầm Lãng:

- Đi, chúng ta lên bờ vực ấy thử xem...

Trầm Lãng muốn ngăn nhưng Hùng Miêu Nhi đã thoát đi nên đành phải theo.

Tuyết tuy không xuống nhiều, nhưng khí lạnh luôn tụ lại như khói trắng.

Đứng trên bờ vực mù mù, Hùng Miêu Nhi có cảm tưởng như mình là gã thiếu niên ngày xưa, mặt hắn trở trở như cây đá...

Nhìn dáng điệu ngơ ngơ ngẩn ngẩn của Hùng Miêu Nhi, Trầm Lãng mỉm cười:

- Ân oán ngày xưa như một cơn ác mộng, hào kiệt ngày xưa nay cũng đã hóa ra cát bụi, ân ân oán oán của khổ nhân cũng chỉ đến thế thôi...

Hùng Miêu Nhi mím miệng làm thinh, nhưng vẻ mặt trầm trầm u uất ...

Trầm Lãng nhìn sững hắn và hỏi:

- Sao anh có vẻ ưu tư như thế? Chuyện ngày xưa phải chăng đã xúc động tình riêng?

Hùng Miêu Nhi vụt hỏi:

- Anh có biết tôi cũng có người anh em kết nghĩa hay không?

Trầm Lãng nhún vai:

- Sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Chuyện của Thái Hành Tam Nhận làm cho tôi suy nghĩ... Anh em kết nghĩa họ đối xử với nhau thật là đại lượng. Bất cứ Tuyết Nhận hành động như thế nào, hai người kia cũng đều tha thứ cảm thông nỗi khổ tâm, nhưng tôi thì...

Trầm Lãng hỏi:

- Chẳng lẽ anh đã xử không phải với người bạn kết nghĩa sao?

Hùng Miêu Nhi thở dài:

- Người kết nghĩa với tôi, chỉ vì xử không phải với tôi một lần mà tôi đã cảm nghe oán hận thấu xương... Thật ra người ấy cũng có nỗi khổ tâm, đáng lẽ tôi nên thông cảm...

Lặng thinh một lúc, Trầm Lãng chợt mỉm cười:

- Người kết nghĩa với Hùng huynh có lẽ là đàn bà?

Hùng Miêu Nhi trở mắt?

- Sao ... sao anh biết?

Trầm Lãng nói:

- Tuy anh không nói ra nhưng tôi đã đoán hiểu. Chu Thất Thất đã kiến anh làm người anh kết nghĩa. Bởi vì... nếu không, nàng không dễ gì điểm huyết anh đâu.

Hùng Miêu Nhi cúi mặt thở dài:

- Tôi biết không thể nào giấu anh chuyện đó, đáng lý tôi phải cho anh biết sớm... chỉ vì...

Trầm Lãng cười:

- Cái đó đâu có hại gì? Đã là người, bất cứ ai cũng thế, ai cũng có những việc riêng không thể cho người khác biết, cho dù vợ chồng anh em cũng thế.

Hùng Miêu Nhi cau mặt nhìn Trầm Lãng:

- Anh cùng có những bí mật mà không ai biết nữa sao?

Trầm Lãng cười:

- Tự nhiên là có chứ.

Hùng Miêu Nhi nhìn sững Trầm Lãng, nhìn người bạn trai tài mạo phi thường và miệng cứ lẩm bẩm:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng... quả là con người khó hiểu ...

Trầm Lãng lại cười:

- Đúng, bí mật của tôi có lẽ nhiều hơn ai hết.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Trong thiên hạ hiện nay có ai rõ lai lịch của anh không?

Trầm Lãng ngập ngừng:

- Sợ ...sợ e rằng không ai biết.

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Nếu là một con người khác, một con người có thân thể bí mật như vậy thì có lẽ sẽ không ai dám kết bạn cả, nhưng với anh, tôi thấy anh có khác...

Trầm Lãng cười:

- Tôi khác chỗ nào đâu?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Bất luận như thế nào, cái điều mà anh không chịu nói rõ gia thế của mình cho người khác biết, tôi vẫn không thấy đó là một tội ác, và... và in hình như anh có một... một điểm đặc biệt gì đó làm cho người khác tín nhiệm.

Trầm Lãng cười:

- Đa tạ Hùng Huynh.

Hùng Miêu Nhi nói liền:

- Đó, chính cái cười của anh cũng làm cho tôi thấy khác. Có lúc anh cười thật sáng khoái, nhưng tôi vẫn cảm nghe có một điều gì đau khổ bên trong... Mà tại sao anh lại không nói ra những điều đau khổ ấy chứ ?...

Trầm Lãng mỉm cười không nói.

Hùng Miêu Nhi cũng làm thinh.

Không khí núi rừng chợt như ngưng đọng ...

Trầm Lãng vụt kêu lên:

- Hùng huynh nè, xem gì dưới kia vậy nhỉ?

Hùng Miêu Nhi dòm xuống thấy ánh nắng xuyên một qua làn sương mù, bên dưới khe núi rộng tuyết đóng trắng xóa ...

Sự thật thì trên mặt tuyết có nhiều dấu vết như dấu xe, và còn có vật gì hơi lạ lạ nữa, nhưng vì nhãn lực của Hùng Miêu Nhi có hạn cho nên không thấy được ...

Trầm Lãng vẫy tay:

- Chúng ta xuống thử xem.

Thay vì nhảy ngay, Trầm Lãng lại tung mình lăn tròn trên không rồi là đà cho rơi xuống nhẹ như một chiếc lá trong gió ...

Hùng Miêu Nhi vừa vỗ tay khen vừa nhảy theo và cũng định lăn mình nhưng chợt nghe hai chân nặng như đá treo, càng xuống chừng nào càng nghe nặng chừng ấy, và cuối cùng hần té ngồi bệt trên mặt tuyết...

Trầm Lãng lật đật chạy lại hỏi:

- Có sao không?

Hùng Miêu Nhi cười nhăn nhó:

- Sao kỳ quá... may mà nhờ xương cứng, chứ không thì đã lợi giò rồi.

Hắn vừa chỗi tay đứng dậy vừa rờ rờ đất:

- Mà cái gì vậy cà?

Vừa nói vừa gạt mạnh tay đưa ra trước mắt ...

Thì ra đó là một cái xương chân gà đâm lút vô móng dít Hùng Miêu Nhi....

Hùng Miêu Nhi nhăn mặt:

- Quả là tới số... sao ở đây lại có xương gà cà?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Không chỉ xương gà không đâu, có thể còn nhiều thứ khác nữa đấy.

Hai người đi theo đường khe rộng đầy tuyết, đi bên dưới y như đi theo một con đường xe rộng giữa hai trái núi.

Quả đúng như lời Trầm Lăng dự đoán, quanh qua một khúc bắt gặp dấu xe ngựa dấu xe ngang dọc, lại còn có một số bình chén bể miểng văng rải rác...

Nhặt một miểng bình, Hùng Miêu Nhi nói:

- Bình rượu, đây là miểng bể của bình đựng rượu.

Trầm Lăng nói:

- Cứ theo miểng này thì đây thuộc về đồ sứ rất quý, thường thường những bát hào phú mới có, mà cũng ít người dùng đãi khách, trừ khách thân khách quý...

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Thế nơi hoang sơn cùng cốc này lại có người uống rượu mà lại còn đập bể nữa mới lạ chứ.

Hai người lại đi tới nữa và Trầm Lăng chợt nhặt trên mặt tuyết một vật và kêu lên:

- Xem này....

Hùng Miêu Nhi nhìn thấy một chiếc vòng ngọc, thứ ngọc rất quý, ánh sáng lung linh chói mắt ...

Trầm Lăng nói:

- Đây là thứ vòng ngọc đeo lỗ tai rất có giá trị, ít người có được ...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Lạ nhỉ, có lẽ người này xem nó rất thường, đánh rơi mà cũng không chú ý.

Hai người càng đi thật chậm để xem dấu vết...

Trên mặt tuyết trơn bóng, có độ mấy mươi lỗ bằng miệng chậu khá sâu, một hàng sáu lỗ, hàng này hàng kia hơn một trượng... Hùng Miêu Nhi lấy làm lạ hỏi:

- Cái quái gì lạ nhỉ?

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng nói:

- Có lẽ họ cắm trại nơi đây, dấu đó là dấu đóng trụ cột.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Cứ theo miệng lỗ này thì lớn hơn những cột nhà thường, họ chỉ cắm trại nghỉ tạm mà sao lại làm cây lớn và rộng như thế?

Trầm Lăng nói:

- Cho dù bậc vương Hầu Mông Cổ cũng chỉ đến thế thôi.

Hai người nhìn nhau không nói, nhưng trong bụng ai cũng nghĩ đến một người, Khoái Lạc Vương.

Với những vết tích tổ cáo sự sinh hoạt xa hoa ấy, trừ Khoái Lạc Vương ra thì còn ai vào đây nữa?

Hùng Miêu Nhi thì thầm:

- Quả là Chu Thất Thất không lừa, rõ ràng là hắc đã đến rồi.

Trầm Lăng nói:

- Cứ theo thế này thì hắc đi có đủ ba mươi sáu kỵ mã, mà còn lại mang cả ái cơ ái thiệp đi nữa. Như vậy thì có lẽ hắc muốn trở lại Trung Nguyên rồi.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Có muốn trở lại thì cũng không trở lại được.

Trầm Lăng ngửa mặt nhìn mây trắng lững lờ trôi trên đỉnh núi, miệng lại lầm bầm:

- Không biết Kim Kô Vọng ở đâu?

Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi đi thêm một khoảng là mất dấu.

Thật là lạ ...

Đâu phải một đôi người mà là cả một nhân mã thế mà dấu xe dấu ngựa, dấu chân người cũng mất luôn. Nhìn trên mặt tuyết thì lại không thấy dấu quét lấp ...

Thế thì họ đi đâu?

Chẳng lẽ đoàn người ngựa biết bay?

Hùng Miêu Nhi gần gần:

- Tên này quả là một tên cáo già. Hự, thực lực của hắc như thế mà vẫn sợ người theo dõi. Thật là kỳ, ở giữa rừng sâu núi thẳm mà cũng sợ bị người theo dõi nữa sao?

Trầm Lăng nói:

- Con người này cẩn thận và kinh nghiệm nhiều lắm, cho dù không sợ ai theo, hắc cũng vẫn làm như thế .

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại sao thế? Hắc không dám gặp mặt ai à?

Trầm Lăng nói:

- Đó là một hành động cần mật. Bất cứ việc gì, bất cứ nơi đâu hắc đều tạo một nếp sống thật thần bí để cho không một ai hiểu rõ một tí gì. Chưa chắc hắc đã sợ đâu.

Hùng Miêu Nhi dòm sát xuống mặt tuyết và cau mặt:

- Không thấy dấu quét, hay là họ đi ngược theo dấu trở lại?

Trầm Lăng nói:

- Người thì có thể đi thụt lùi chông dấu chứ ngựa thì không thể làm thế được đâu.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Chứ tại sao bỗng nhiên lại bị biến mất?

Trầm Lãng nói:

- Tình hình này tôi thấy hai lần, một lần ở ngôi mộ cổ thì họ đi thụt lùi chồng lên đầu cũ...

Hùng Miêu Nhi chận nói:

- Và một lần trên núi, nơi sào huyết Vương Lâm Hoa?

Trầm Lãng gật đầu:

- Lần đó thì xuống địa đạo ...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, có thể chứ lẽ đâu không lui lại mà bỗng nhiên bị mất tích... Nhưng mà ở đây làm sao lại có địa đạo?

Trầm Lãng làm thình, nhìn quanh quẩn ...

Bóng mặt trời xé rọi trên mặt tuyết đóng như gương ...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Anh có nhìn ra cái gì lạ không?

Trầm Lãng nói:

- Tôi mới nhìn ra đây ...

Hùng Miêu Nhi nhíu mày:

- Cái gì đó? Anh thấy được cái gì đó? Tôi không thấy gì lạ thường cả.

Trầm Lãng gật đầu:

- Anh nói đúng, trên mặt tuyết trắng lơn này không có gì lạ thường cả. Mà chính cái không có gì lạ thường ấy mới là cái lạ thường đấy.

Hùng Miêu Nhi mở to đôi mắt:

- Trời đất, anh nói cái gì tôi không hiểu chi hết.

Trầm Lãng hỏi:

- Thật quả anh không thấy trên mặt tuyết này không có gì lạ hay sao?

Hùng Miêu Nhi dòm quanh dòm quất, ngó trước ngó sau vẫn không thấy có điểm gì đặc biệt cả, hần lắc đầu nhăn nhó:

- Nếu trên mặt tuyết này có gì lạ thì có lẽ con mắt tôi đã mù.

Trầm Lãng hỏi:

- Anh có thấy mặt tuyết này có phải thật khô và thật sạch không?

Hùng Miêu Nhi gật đầu lia lịa:

- Phải rồi, phải rồi... thật khô thật sạch.

Trầm Lãng nói:

- Tuyết xuống đã ba ngày nay rồi, cho dù đây là khe núi, cũng không thể sạch

như thế này, anh thấy có phải không?

Hùng Miêu Nhi gật gật:

- À à ... đúng rồi ...

Trầm Lăng nói:

- Mặt sông bị đóng băng thì khác, chứ tuyết rơi xuống mặt đất thì không thể bằng phẳng như mặt kiếng thế này được ...

Hùng Miêu Nhi càng gật dữ hơn nữa:

- Phải, phải ... có lý, có lý ...

Trầm Lăng nói:

- Vì thế nó buộc mình phải hiểu ...

Hùng Miêu Nhi cau mày ...

- A a... mà mà ... tôi vẫn chưa hiểu thì sao....

Trầm Lăng mỉm cười:

- Mặt tuyết như thế này đáng lý phải do sức người làm ra chứ không phải là tự nhiên.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Phải do sức người?

Trầm Lăng gật đầu:

- Phải, họ quét hết dấu vết xong rồi họ đem tuyết nơi khác trải lên...

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra:

- Thật là lợi hại... quả là tốn quá nhiều sức lực.

Trầm Lăng cười:

- Nhưng thật sự thì hắn có tốn sức đâu, sức của thiên hạ chứ.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Bây giờ thì tôi biết được một cách thứ ba để làm cho mất dấu trên tuyết, nhưng chỉ có điều là không bao giờ tôi dùng đến.

Trầm Lăng đứng lên, hai người lại đi thêm ba eo núi nữa...

Mặt trời về chiều càng xuống thật mau, thoáng mắt đã hoàng hôn.

Đôi mắt Hùng Miêu Nhi tròn xoe như mắt cú mèo dòm tới dòm lui không bỏ qua một dấu nào cả, nhưng thật sự thì hắn cũng không phăng ra được một vết tích gì cả...

Trời lần lần tối hắc, sao đêm đã nhấp nháy khắp nơi...

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Như vậy là qua cha nó một ngày nữa....

Trầm Lăng nói:

- Chưa, chưa hết một ngày .

Hùng Miêu Nhi cãi:

- Tối đen rồi còn gì nữa.

Trầm Lãng cười:

- Tối thì tối chứ có sao?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Ban ngày ban mặt còn tìm không ra, tối thui rồi làm sao ...

Trầm Lãng cười:

- Ban ngày tìm không ra nhưng ban đêm lại có hy vọng hơn.

Hùng Miêu Nhi háy mắt cười:

- Bộ anh tưởng tôi là mèo thật sao, mà chờ ban đêm mới thấy rõ chứ?

Trầm Lãng nói:

- Khoái Lạc Vương tuy bá ban xảo kế nhưng chẳng lẽ ban đêm lại không đốt đèn?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, coi chừng trời tối mà dễ tìm đấy nhé. Chỉ cần hắt đốt đèn là xa gần gì mình cũng thấy được... hắt có giỏi cách nào cũng không thể dấu ánh sáng giữa ban đêm đen.

Lần này thì tinh thần quá phấn chấn, Hùng Miêu Nhi xung xấn đi trước

Gió núi rì rào, rừng sâu lạnh ngắt, đi thêm một khoảng nữa Hùng Miêu Nhi dậm chân:

- Hay là mình lộn đường rồi.

Nói thì nói nhưng chân vẫn bước đi, thêm một đoạn đường dài có trăm trượng nữa, Trầm Lãng chợt cười:

- Xem kia, thấy chưa ?

Ánh sáng. Bên hóc núi tối đen chợt thấy ánh sáng lập lòa

Không đợi Trầm Lãng nói dứt, Hùng Miêu Nhi lao mình tới ...

Trầm Lãng không dám rời, cứ theo sát một bên dận nhỏ:

- Đối phó với con người này phải hết sức cẩn thận nghe....

Đêm tối trong rừng núi, ánh đèn lập lòa thật khó phân biệt gần xa. Có lúc thấy như kể một bên, có lúc thì lại thấy xa mùt, mãi cho đến khi tới sát mới thấy một ngọn đèn lồng treo trên phiến đá vuông ...

Ánh đèn chớp chớp như đèn ma, khối đá đóng tuyết trắng xóa nhưng lại cũng hết sức bằng phẳng y như đã được người sửa soạn.

Tuy không thấy bóng người, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn thấy phập phồng và tuy có hơi e dè nhưng hắt vẫn từ từ tiến tới ...

Dưới ánh đèn, chiếc đèn bằng vàng ngời ngời chói mắt. Đúng là chiếc chân đèn được đúc bằng vàng.

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng:

- Thật là dữ, thật là sang... Luôn cả chân đèn cũng làm bằng vàng... không biết hấn để chiếc đèn này lại nơi đây là cố chường diện cho ai với ai đây?

Trầm Lãng nhìn sững chiếc đèn:

- Hấn để lại cho mình xem đấy.

Hùng Miêu Nhi mở tròn đôi mắt:

- Họ dụ mình vào bẫy à?

Trầm Lãng cười:

- Nếu cho rằng một cái bẫy nho nhỏ này mà hại được bọn mình thì hấn không phải là Khoái Lạc Vương rồi.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Anh nói riết rồi tôi phát điên. Không hiểu gì ráo.

Trầm Lãng nói:

- Hấn là một nhân vật thuộc vào hạng cáo già. Nhất định không bao giờ hấn lại chủ quan đánh giá quá thấp đối phương như thế. Anh nghĩ có phải như thế không?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, nhất là đối phương ấy lại là Trầm Lãng. Nhất định hấn phải nghe đến tên Trầm Lãng, cho dù hấn chưa thấy mặt thì hấn cũng phải nghe danh... Nếu một kẻ nhỏ mọn mà hấn cho là đã hại được Trầm Lãng thì quả hấn là một thằng ngu.

Trầm Lãng cười:

- Anh đã làm cái chuyện “mèo khen mèo dài đuôi” rồi đấy nhé. Nhưng sự thật quả là như thế đó

Hùng Miêu Nhi cau mày:

- Nhưng,... nhưng hấn làm sao biết Trầm Lãng đến đây mà đối phó?

Trầm Lãng nói:

- Biết chắc hay không thì chưa biết, nhưng xem hành động của hấn thì có lẽ dọc đường này hấn đều có đặt trạm gác không chừng...

Hùng Miêu Nhi khoát khoát tay:

- Bất luận thế nào, ta cũng cứ tới xem.

Đã cố nhẫn nại khá lâu, cuối cùng không dẫn được nữa, bản tánh nóng nảy của Hùng Miêu Nhi trở lại y nguyên. Hấn không đợi Trầm Lãng nói hết câu là đã ngắt ngang phóng tới.

Quả nhiên bên dưới chân đèn có một mảnh giấy viết:

“Trầm Lãng, theo dõi ta à? Tốt lắm, cứ đường này mà đi tới.”

Bên dưới hàng chữ lại cẩn thận vẽ rõ bản đồ, chỉ rõ hướng đi và cách thức phải đi. Ghi rõ chỗ ở ...

Hùng Miêu Nhi gượng cười:

- Thật là gan cùng mình, đã không sợ mà còn chỉ ngay chỗ ở nữa chứ.

Trầm Lăng mím môi:

- Hành động con người này quả thật là khó đoán.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Có thể là cái bẫy ...

Trầm Lăng có hơi trầm ngâm:

- Cũng rất có thể... Có thể hấn để địa đồ lại cho mình mắc bẫy... Có thể nếu theo địa đồ này chẳng những không tìm ra mà càng đi trật xa hơn nữa.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng hấn đã không sợ thì chuyện chi phải làm như thế?

Trầm Lăng gật đầu:

- Vì thế địa đồ này có thể là thật.

Hùng Miêu Nhi ngẩn ngơ:

- Địa đồ này nếu là thật, chúng ta cứ theo đây mà đi, hấn sẽ ung dung ngồi đợi, ung dung giăng bẫy rập ... cứ như thế thì mình sẽ đâm đầu nạp mạng sao?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng như thế.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Nhưng cho dù biết như thế, chúng ta không đi theo địa đồ này cũng không được.

Bởi vì nếu không đi theo địa đồ này thì biết đi đâu?

Trầm Lăng lại gật đầu:

- Cái lợi hại của con người này là ở chỗ đó, hấn làm cho người ta lui tới đều khó.

Chỉ riêng một điểm đó thôi, hấn cũng đã ở thế tay trên.

Hùng Miêu Nhi mím miệng:

- Thật là điên đầu... Theo địa đồ cũng không được, mà không theo cũng không được... Lúc mới xem mảnh giấy này thì tôi thấy nó quá tầm thường, nhưng càng lúc tôi càng cảm thấy rất phức tạp, càng nghĩ lại càng thấy không thông... giá như mà đừng nghĩ thì có lẽ dễ chịu, hơn.

Trầm Lăng nói:

- Trên đời này có một số chuyện như thế. Càng suy nghĩ nhiều lại càng không làm gì được cả. Nếu đừng nghĩ mà cứ làm thì có lẽ được việc hơn nhiều... Thiếu gì chuyện rất oanh liệt, chính là chuyện không suy nghĩ mà làm nên, giá như suy nghĩ kỹ thì chắc sẽ không bao giờ làm cả.

Câu nói tầm thường lại hơi có vẻ mâu thuẫn mà lý lẽ lại hết sức cao thâm. Hùng

Miêu Nhi thẩm ý gật đầu cười lớn:

- Hay, thật là hay. Tôi không ngờ anh lại nói một câu như thế. Nhưng... nhưng

anh đã nghĩ lỡ rồi, bây giờ phải làm sao đây?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cho dù đã suy nghĩ rồi nhưng chúng ta cứ làm như chưa suy nghĩ thì đã có sao.

Hùng Miêu Nhi nhúng mắt:

- Đã vậy thì mình chả cần biết gì cả, cứ theo bản đồ này mà đi tới. Nè, tôi nói cho anh biết nghe, tôi đã từng học ở anh là bất luận việc gì, đều nên suy nghĩ, và bây giờ tôi lại học ở anh là bất cứ chuyện gì cũng đừng thêm suy nghĩ là hơn.

Trầm Lăng cười:

- Nhưng mà anh cũng phải chờ sau khi suy nghĩ rồi mới thấy rằng chuyện phải làm không còn có cách nào khác hơn nữa chứ?

Hùng Miêu Nhi khựng lại suy nghĩ thật lâu rồi chợt vỗ tay:

- Đúng rồi, cái lý luận đó tôi thông rồi, thông đủ rồi.

Thật ra thì mới nghe qua xem chừng như câu chuyện quá mâu thuẫn, nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn nhận ra vấn đề hoàn toàn có lý...

- o O o -

53. Những Chuyện Bất Ngờ

Cứ theo địa đồ, Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi đi suốt một tiếng đồng hồ nữa.

Cuối cùng, trong vùng bóng tối âm u lại lóe lên ánh sáng.

Lần này thì không heo hắt như lúc nãy, chứng tỏ không phải chỉ một ngọn đèn.

Và cho đến lúc tới gần mới thấy đó là một gian trại trướng màn rực rỡ.

Hùng Miêu Nhi thấp giọng:

- Cứ theo địa đồ, thì đây chưa phải là chỗ của Khoái Lạc Vương, nhưng sao lại có màn trướng đẹp đẽ như thế?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Anh lại làm cái công việc suy nghĩ nữa rồi.

Hùng Miêu Nhi cũng bật cười:

- Đúng như vậy... đã nghĩ không ra thì nghĩ làm quái gì cho mệt.

Trầm Lăng nói:

- Làm những chuyện mà không ai suy nghĩ được, nội bao nhiêu đó cũng đủ biết sự lợi hại.

Ngay lúc đó chợt có một ánh đèn di động...

Hùng Miêu Nhi nói nhỏ:

- Có người rồi đấy nhé.

Trầm Lăng cười:

- Đã có người thì lại càng không cần phải suy nghĩ nhiều, tinh thần càng không

căng thẳng thì càng tốt hơn cả.

Ánh đuốc tới cách chừng hai trượng là đứng lại và ngọn đuốc đưa cao. Kẻ cầm đuốc là một đại hán mặc áo gấm, vóc dáng khá cao lớn.

Hùng Miêu Nhi hỏi lớn:

- Có phải môn hạ của Khoái Lạc Vương đó không?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi lại hỏi:

- Các hạ biết chúng ta là ai chứ?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đã thế chắc là Khoái Lạc Vương cho các hạ đến đón tiếp đấy chứ?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Và gã quay mình đi thẳng...

Gã đi không lẹ nhưng cũng không chậm lắm, xem chừng cũng có căn bản võ công.

Hùng Miêu Nhi ghé sát Trầm Lãng:

- Anh thấy võ công của gã ra sao?

Trầm Lãng nói:

- Anh nói thử coi.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Ba chiêu là hạ được.

Trầm Lãng cười:

- Có lẽ không đến ba chiêu.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Không hiểu môn hạ của Khoái Lạc Vương mà sao lại kém thế nhỉ? Chuyện này lại thêm một chuyện suy nghĩ không ra.

Trầm Lãng cười:

- Thêm chuyện này nữa là tất cả mấy chuyện anh nghĩ không ra rồi?

Hùng Miêu Nhi gật gật thì thầm:

- Rồi sẽ có ngày... rồi tôi sẽ làm rõ ra tất cả...

Hùng Miêu Nhi định nói nữa, nhưng một gian trại khá lớn đã hiện ra trước mắt...

Gian trại rộng lớn mà lại cực kỳ hoa lệ, tất cả những rèm cửa đều được kết trên châu mã não, cách khoảng lại điểm một hạt kim cương thật lớn. Dưới ánh đèn rực rỡ,

những viên ngọc dạ quang phản chiếu lung linh...

Nghĩ đến kẻ ngồi bên sau bức rèm quý giá ấy, và nhất là nghĩ đến truyền thuyết về con người đó, Hùng Miêu Nhi chợt nghe mọc ốc cùng mình...

Nhưng “Con Mèo Hoang” lại tự nhủ: “Cho dù có giỏi, Khoái Lạc Vương cũng chỉ là người chứ có phải thần thánh gì đâu mà sợ chứ.”

Suy nghĩ như thế, Hùng Miêu Nhi chợt nghe máu nóng rần rần, không đợi gã đại hán vén rèm, cũng không đợi Trầm Lăng nói gì, hắn đã xốc tới quát lớn:

- Khoái Lạc Vương, có Hùng Miêu Nhi đến viếng thăm đây.

Tiếng của Hùng Miêu Nhi thật lớn, nhưng trong ngoài vẫn im ờ...

Phía trong trại, bốn trướng màn, những chiếc đèn bằng vàng sáng rực soi rõ từng chiếc ghế bao da hổ, từng chiếc đôn nệm ánh chỉ vàng, tất cả đều như dội ánh trên tấm thảm Ba Tư...

Trên mặt đá bằng đá quý, những thức ăn, bánh trái lạ mắt, bình vàng chén ngọc đầy rượu ngào ngạt...

Nhưng người? Tại sao không có một ai?

Hùng Miêu Nhi quay phắt lại chụp lấy gã đại hán:

- Khoái Lạc Vương không có ở đây sao?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Tại làm sao không tiếp chúng ta?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi bèn trợn mắt:

- Hắn đi đâu?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi giận dữ:

- Vâng, vâng... vâng cái gì? Người biết có một tiếng đó thôi à?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi giật mạnh áo gấm:

- Người nói một tiếng “Vâng” nữa ta sẽ vặn đứt cổ người lập tức.

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Vâng.

Hùng Miêu Nhi giận quá nhấc bổng gã lên ném thẳng ra ngoài:

- Con heo.

Bị quăng ngang bức rèm, tiếng ngọc khua rổn rảng và trước khi rơi xuống đất, gã đại hán áo gấm vẫn còn “Vâng” một tiếng nữa.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Anh có vật chết hẩn, hẩn cũng chỉ nói một tiếng “Vâng” thôi.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Đã dụ mình tới đây, thế tại sao hẩn lại đưa một cái tên ngơ ngơ ngẩn ngẩn như thế ?

Trầm Lãng nói:

- Cứ xem tình hình này thì nơi đây chắc chắn là nơi tiếp khách của Khoái Lạc Vương.

Hùng Miêu Nhi nhíu mắt:

- Tiếp khách? Hẩn xem mình là khách à?

Trầm Lãng cười:

- Hẩn muốn mình ở đây nghỉ dưỡng sức một đêm...

Hùng Miêu Nhi rùn vai:

- Hẩn mà lại tốt thế à?

Trầm Lãng cười:

- Hẩn thị uy đấy chứ. Hẩn muốn chứng tỏ rằng hẩn xem mình chẳng vào đâu cả, tinh thần mình có khỏe khoắn, sức lực mình có dồi dào hẩn cũng bất cần.

Hùng Miêu Nhi hừ hừ trong cổ:

- Có ngày... có ngày rồi hẩn sẽ ăn năn...

Liếc nhìn mâm rượu, Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Đã thế thì chúng ta ăn uống cho no nê rồi sẽ hay. Bằng vào danh vọng của hẩn, nhất định hẩn không dám chơi cái vạ thuốc độc đâu.

Trầm Lãng hỏi:

- Nhưng nếu hẩn làm cái việc mà anh nghĩ không ra thì sao?

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Yên lòng, anh cứ yên lòng... Cái gì khác thì không biết chứ trong rượu có độc hay không thì Hùng Miêu Nhi này rành lắm. Bao năm vất vả giang hồ chỉ học được một món hay ấy thôi mà.

Trầm Lãng cười:

- Thảo nào đến nay anh vẫn chưa trúng độc.

Hùng Miêu Nhi vẫy tay và ngang nhiên ngồi vào tiệc. Cả một bàn đầy, chỉ mấy phút sau hai người đã làm sạch bách, mấy bầu rượu cũng không còn một giọt.

Và sau khi nằm xuống, Hùng Miêu Nhi đã ngáy pho pho...

Trầm Lăng cũng ăn cũng uống nhưng ngủ thì không tài nào ngủ được.

Thấy Hùng Miêu Nhi ngủ một cách quá dễ dàng như thế, Trầm Lăng cũng bắt thèm. Con người của hắn thật là vô tư y như một chú bé, khi gặp chuyện thì nôn nóng, nhưng cứ đặt lưng xuống là ngủ thẳng cẳng.

Trầm Lăng cứ ngồi nhìn Hùng Miêu Nhi mà tâm trí cứ nghĩ mông lung...

Qua một lúc thật lâu, chợt nghe phía ngoài rèm có tiếng kêu nho nhỏ:

- Trầm công tử.

Tiếng kêu chưa dứt thì Trầm Lăng đã có mặt bên ngoài, gã đại hán áo gấm giật mình thụt lui mấy bước ...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Có phải các hạ gọi tôi không?

Gã đại hán áo gấm khúm núm:

- Vâng, vâng

Trầm Lăng hỏi:

- Để làm gì?

Thiếu niên áo gấm sợ sệt, môi gã run run:

- Dạ... Vương gia của tôi muốn thỉnh một mình Trầm công tử...

Trầm Lăng bật cười:

- Thì ra ngoài cái tiếng “Vâng” ra, các hạ vẫn có nói được nhiều tiếng nữa mà.

Gã đại hán áo gấm cúi đầu:

- Chẳng hay công tử có bằng lòng theo lời mời của Vương gia tôi?

Trầm Lăng nói:

- Sao lại không?

Gã đại hán áo gấm lộ vẻ mừng:

- Đa tạ Trầm công tử... Tôi cứ sợ Trầm công tử nhất quyết cùng với vị Hùng...

Trầm Lăng cười:

- Nếu cùng đi với hắn rồi Vương gia các hạ không tiếp làm sao.

Gã đại hán cũng cười :

- Trầm công tử quả nhiên...

Rồi như cảm thấy mình nói hơi nhiều, gã đại hán áo gấm vội cúi đầu:

- Xin thỉnh Trầm công tử theo tôi...

Y như là khá tín nhiệm Khoái Lạc Vương, và tin rằng Hùng Miêu Nhi sẽ yên lành ngủ nơi đây, Trầm Lăng bàn đi theo gã đại hán áo gấm.

Hai người đi một đôi, lại có hai gã đại hán khiêng chiếc kiệu nhỏ đi ngay trước mặt. Gã đại hán áo gấm quay lại cười nói với Trầm Lăng:

- Xin thỉnh Trầm công tử lên kiệu.

Trầm Lăng thót ngay lên kiệu không một thoáng đắn đo, hai gã đại hán nhắc kiệu lên khiêng đi như chạy...

Quanh qua lộn lại một phút lâu, chợt nghe tiếng nhạc du dương thánh thót.

Trầm Lăng cứ ngồi im không hỏi mà cũng không hé rèm dòm xem gì cả

Tiếng nhạc càng lúc càng gần... Và chiếc kiệu đột nhiên dừng lại.

Nghe giọng một thiếu nữ hỏi:

- Có phải Trầm công tử đến đó không?

Gã đại hán áo gấm đáp:

- Phải

Người thiếu nữ nói:

- Được rồi, để kiệu cho chúng tôi khiêng vào. Các người kể như xong chuyện

Liền theo đó chiếc kiệu được khiêng lên.

Đi được một khoảng chợt nghe không khí ấm áp hơn lúc nãy và hơi hương sực nức. Trầm Lăng vẫn ngồi yên. Y như nếu không có người thì nhất định không xuống kiệu.

Nhưng ngay lúc đó có tiếng cười của người thiếu nữ:

- Trầm công tử ngủ rồi à?

Trầm Lăng làm tỉnh...

Kiệu đi thêm nữa, tiếng nhạc sát bên tai và giọng ca dịu dặt mang tính chất cung phi...

Cuối cùng, Trầm Lăng được mời xuống kiệu.

Đây là một căn trại, nói trại hay lều cũng được, vì nó không phải là nhà, nó là thứ được căng bằng vải, nhưng đứng ra thì phải gọi đây là một Hành Cung mới đúng. Vì tất cả màn trướng và sự trần thiết đều hoàn toàn bằng nhung lụa ngọc vàng, y như hành cung của một hoàng đế, và nếu hỏi sự thiết trần ấy ra sao, thì e rằng người chứng kiến cũng không mô tả được ...

Dưới ánh sáng của một rừng đèn hoa mắt, màu sắc rực rỡ của màn trướng và tua ngọc tua vàng lấp lánh lung linh... Những thứ đó đã là khó tả, thêm vào đó, còn một thứ khác làm cho người thêm quáng mắt: một bầy thiếu nữ chấp chớn như đàn bướm muôn màu lượn giữa vườn hoa, người ta nhìn còn chưa hết bướm thì giờ đâu, tâm trí đâu để phân biệt được hoa.

Ánh sáng giữa trướng màn sắc sảo đã làm cho người ta chói mắt, một đàn hai ba mươi người đẹp nồn nà, da mơn hồng đào dưới làn lụa mỏng manh, càng làm cho người phàm mắt thịt tiêu hồn.

Từng lớp từng ngăn trướng lụa, mà sức mỏng của nó đã tạo thành một đám sa mù, vóc thân người đẹp, những đường cong vắn vẹo, những cuộn tóc mây trời, những ánh

mắt đen như huyền, trong như ngọc, sáng như những vì sao... những thứ đó như ẩn như hiện, như rõ ràng, như mờ lung trước mắt.

Những nàng tiên thu hồn cướp vía này, có số ngồi xiên xiên trên tay ghế nệm nhung mướt nhịp phách rung tơ, vẫn trong tư thế gối đầu trên đùi người đẹp, người đội Vương miện nâng chén rượu đưa lên, bàn tay trắng nuốt nòn nà như bàn tay con gái đeo chiếc nhẫn vàng nạm ngọc long lanh, người ấy cười sang sảng:

- Đã gặp là đã biết nhau, ngại gì không cùng vui một chén?

- Hay lắm.

Tiếng của Trầm Lăng chưa dứt thì một người đẹp đã uốn mình lượn tới sát bên, hai tay dâng chén vàng, miệng cười như đóa hoa xuân và cất giọng tỉ tê như rên rỉ:

- Trầm công tử, xin mời.

Trầm Lăng mỉm cười, đón lấy chén rượu giữa đầu uống cạn...

Người đội Vương miện cười lớn:

- Hay, không sợ trong rượu có độc à?

Trầm Lăng cười:

- Có được một kẻ anh hùng mời mọc, có được người ngọc dâng chén tận tay, cho dù rượu độc, Trầm Lăng này cũng vui mà uống cạn.

Người con gái dâng rượu tựa hẳn vào lòng Trầm Lăng, cất giọng như mật rót:

- Đa tạ.

Nàng lại cầm chén rượu lượn mình đi vào... nàng đi rồi nhưng mùi hương vẫn còn như lưu luyến ...

Người đội Vương miện lại cười:

- Hay, Trầm Lăng là một con người suốt đời cẩn thận, nhưng có lúc cũng không kém hào hùng, thảo nào ái cơ của bản vương vừa thấy mặt đã nghe lòng xao xuyến.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Không dám.

Người đội Vương miện lại cười lớn hơn nữa và vùng ngồi dậy.

Dưới ánh đèn bên trướng mơ hồ, Trầm Lăng liếc thấy người ấy có đôi mày thật rậm và dài, ánh mắt sáng quắc lạnh lùng, giữa khoảnh đôi mày có vết sẹo ngăn ngăn càng làm tăng thêm vẻ sát khí...

Hắn chớp đôi mắt trắng xanh như ngọc bích nhìn vào mặt Trầm Lăng như muốn thu hồn...

Trầm Lăng cũng quắc mắt nhìn lại. Tia mắt của hắn chạy từ đôi mày rậm xuống đến chòm râu suông đuột dưới cằm người đối diện... Rõ ràng kẻ ấy là Khoái Lạc Vương.

Giọng cười của Khoái Lạc Vương tắt hẳn và thay vào bằng giọng nói lạnh lùng:

- Nhưng bây giờ thì Trầm Lăng đã lắm.

Trầm Lãng nhún mắt:

- Làm sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Trong rượu vừa rồi có độc.

Trầm Lãng hơi rúng động, nhưng vẫn giữ vẻ tự nhiên:

- Có độc à?

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Chẳng những có độc, mà chất độc lại cực mạnh, khắp trong thiên hạ trừ nơi này ra không đâu còn có thuốc giải, chỉ trong vòng một giờ chất độc sẽ phát tác, người trúng độc sẽ chết ngay.

Trầm Lãng nói:

- Ta lấy lễ quân tử đãi người, không dè người lại lấy dạ tiểu nhân.

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc:

- Dùng tâm kế để theo dõi bản Vương, tự nhiên mục đích tìm kiếm đó là để đặt bản Vương vào tử địa. Vậy thì tại sao bản Vương lại không ra tay trước chứ.

Trầm Lãng hỏi:

- Giết ta bằng cách đó người không sợ anh hùng thiên hạ chê cười hay sao?

Khoái Lạc Vương nhún mắt:

- Ai biết? Trừ ta ra, không có người đàn ông nào ở đây cả. Và ta nói cho người biết chắc mà dọn mình, nếu người không sắp chết thì cũng sẽ chắc chắn phải chết sau này.

Trầm Lãng nói:

- Chết tới trước mắt thì lo toan làm gì vô ích.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Tại sao người không liều chết giao đấu với ta?

Trầm Lãng lại cười:

- Đã chết đến nơi rồi, giết người đâu có ích gì?

Trầm Lãng cúi xuống hun lên má cô gái và cười:

- Có phải thế không nhỉ?

Ánh mắt Khoái Lạc Vương trừng trừng không chớp. Hắn gặp không biết bao nhiêu hạng người, cũng có lắm người có tính tình kỳ dị, nhưng chưa bao giờ gặp một người nào như Trầm Lãng cả.

Trầm Lãng cười rất là cởi mở, cô gái có lẽ bị nhột cũng cười hăng hắc ...

Và rất nhiều lần Trầm Lãng kê miệng sát vào tai cô gái thì thầm, nhưng không ai nghe được hắn nói những gì...

Khoái Lạc Vương vỗ bàn thét lớn:

- Trần Lăng, người hãy nghe.

Trần Lăng nhướng mắt:

- Chuyện chi nữa đó ?

Khoái Lạc Vương móc ra một cái hộp nhỏ, nói lớn:

- Người hãy xem, đây là thuốc giải độc.

Không ngó lại, Trần Lăng hỏi lơ là:

- Rồi sao?

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Người không cần à?

Trần Lăng nói:

- Cần thì cũng cần chứ, nhưng người không trao thì cần cũng mất công.

Khoái Lạc Vương nói:

- Nếu người cần thì cũng có cách.

Trần Lăng hỏi:

- Cách gì?

Khoái Lạc Vương nói:

- Có lẽ người biết bản Vương rất thích đánh cuộc.

Trần Lăng gật gật đầu:

- Có nghe.

Khoái Lạc Vương nói:

- Hay lắm, vậy người hãy cùng bản Vương đánh cuộc, nếu người thắng cuộc thì thuốc giải này sẽ thuộc về người.

Trần Lăng cười:

- Ý ấy cũng hay, nhưng đánh cuộc như thế nào?

Khoái Lạc Vương nói:

- Lấy tính mạng của bản Vương đánh cuộc với tính mạng của người.

Trần Lăng nhún vai:

- Tính mạng của ta đã ở trong tay người rồi, còn bày đặt chuyện đánh cuộc làm chi?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cứ xem cái gia tài của bản Vương thì chuyện đánh cuộc với người khác đâu có phải vì muốn được thêm của nữa? Nhưng đánh cuộc là cái phiền hà, đánh cuộc có nhiều kích thích lắm.

Trần Lăng cũng cười:

- Được lắm, vậy bắt đầu đi.

Về mặt Khoái Lạc Vương xem chừng phần chí lắm, hấn vỗ tay gọi lớn:

- Kiếm.

Một thanh kiếm cán nạm ngọc bích, sắc thép xanh rờn, Trầm Lãng tiếp lấy xem qua bắt giắc gật gù:

- Quả là thanh kiếm báu, có thể chém sắc như chém bùn.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Người cũng là hạng biết vật quý đấy.

Giữa tiếng cười Khoái Lạc Vương vùng rần giọng:

- Bản Vương ngồi nơi đây tuyệt đối không đánh trả, người cứ cầm kiếm đâm tới, trong vòng ba kiếm nếu đâm chết được ta thì chẳng những người được thuốc giải, mà tất cả những gì ở đây cũng đều thuộc về người hết.

Trầm Lãng hỏi:

- Nếu còn đâm không trúng?

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Nếu đâm không trúng thì người cứ ngồi chờ chết.

Trầm Lãng cười:

- Hay, đánh cuộc như thế cũng hay.

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Lui ra.

Tay phải cầm kiếm, tay trái búng nhẹ lên thanh kiếm lăm lăm:

- Bửu kiếm đừng phụ lòng ta nhé.

Và hần bước tới từng bước một...

Khoái Lạc Vương quả nhiên ngồi yên một chỗ, đôi mắt xanh rờn phóng ra những tia lạnh lùng như điện, đâm đâm vào mặt Trầm Lãng ...

Trầm Lãng lại lấy ngón tay búng thanh kiếm, tiếng khua dội boong boong.

Và giống y như con người, thanh kiếm phóng ra một nhát cực kỳ uyển chuyển, kiếm pháp thật đẹp lạ lùng...

Thanh kiếm theo tay đi tới rít vào không khí, đã đi phát tiếng động re re...

Thật là kinh khủng, Khoái Lạc Vương quả nhiên không đỡ, mà cũng không tránh né, ưỡn ngực ngồi yên...

Không lẽ hần điên mà bày trò tự tử?

Mũi kiếm đâm ra thế đi như nước đổ, như mũi tên thoát ra khỏi dây cung, cho dù có muốn cũng không dừng lại được...

Mũi kiếm đi ngay vào giữa ngực Khoái Lạc Vương...

- o O o -

54. Mưu Sâu Chước Quỷ

Lúc Hùng Miêu Nhi thức dậy thì không thấy Trầm Lãng.

Hắn lồm ngồm đứng lên dụi mắt kêu lên:

- Trầm Lãng.... Trầm Lãng...

Tiếng kêu càng lúc càng lớn, nhưng bốn phía lặng im...

Hùng Miêu Nhi xung xăng bước thẳng ra ngoài. Bức rèm ngọc bị đứt rơi tiếng khua như tiếng nhạc...

Bên ngoài bóng đêm vẫn còn dằng dặc nặng nề, ánh trăng khuya rải bạc trải lên mặt tuyết như giải ngân hà bát ngát...

Thế Trầm Lãng đi đâu?

Hùng Miêu Nhi dậm chân tức tối.

- Sao Trầm Lãng lại hồ đồ như thế? Có đi thì cũng phải báo qua một tiếng chứ?

Hùng Miêu Nhi cảm thấy lo âu...

Không, không thể có chuyện như thế. Trầm Lãng không bao giờ hành sự hồ đồ như thế. Nhất định là có biến rồi...

Càng nghĩ, Hùng Miêu Nhi càng sốt ruột lao mình đi sâu vào...

Nhưng chỉ được mấy bước hắn dừng lại cau mày...

Nếu Trầm Lãng quả đã bị bại thì tên Khoái Lạc Vương đâu lại để cho hắn yên?

Và con người như Trầm Lãng đâu có thể bị hại dễ dàng như thế?

Nghĩ tới không phải mà nghĩ lui cũng không phải, tiến thoái đều vô lộ, bốn bên rừng núi mênh mông ...

Đợi, chỉ còn cách ngồi đây chờ đợi

Nhưng chờ đợi là cái kỵ nhất đối với Hùng Miêu Nhi, ai mà bảo hắn đợi một việc gì thì gần như là khiến hắn phải phát điên. Nhưng bây giờ không đợi thì làm sao nữa?

Hắn dậm chân bứt tóc lắm lắm thậm cựa nự một hồi rồi cũng trở lại nơi trại đó nữa.

Những đồ ăn thừa hãy còn đây, đôi dưa Trầm Lãng vừa ăn cũng còn đây, thế mà hắn đi đâu? Có tức chết không?

Hùng Miêu Nhi đi vòng vòng trong trại trong bụng cảm nghe như ngọn lửa đốt, như kiến cắn ...

Cứ như thế đi vòng vòng mãi và cuối cùng hắn chợt thấy một phong thơ...

Phòng thơ nằm kế bên chỗ hắn gối đầu, thế mà khi này quá nôn nóng làm cho hắn không kịp thấy.

Hùng Miêu Nhi thở phào...

Thì ra hắn có để thơ lại đây, vậy mà mình vội trách.

Hùng Miêu Nhi gật gù: Có thể chứ, Trầm Lãng mà, đâu có bao giờ hành động lại quá nông nổi như vậy.

Ngoài phong bì ghi rõ: Trao lại Hùng Miêu Nhi

Hùng Miêu Nhi xé vội ra xem và hấn vùng thất sắc...

Không phải thơ của Trầm Lãng mà lại là thơ của Chu Thất Thất.

Lạ chưa? Chu Thất Thất sao lại cũng có ở đây?

Hùng Miêu Nhi lật đặt xem thơ:

"Đại ca, khi đại ca đọc thơ này thì tiểu muội đã chết rồi...

Chỉ một câu đó thôi, cũng đủ làm cho Hùng Miêu Nhi kinh hồn hoảng vía. Hấn xem chưa hết chữ này đã nhảy sang chữ khác:

"Đại ca không thể nào đoán được rằng tiểu muội chết nơi tay của Trầm Lãng, bởi vì đó là nguyện vọng tối đại của tiểu muội. Nhưng đại ca đừng trách Trầm Lãng, vì mọi chuyện đều do tiểu muội.

Trong đời tiểu muội không còn gì đáng lưu luyến nữa, được chết nơi tay Trầm Lãng là tiểu muội thỏa mãn lắm rồi. Thế nhưng Trầm Lãng lại không chịu giết. Từ nhỏ đến lớn, tiểu muội không được gì cả, chỉ mỗi Trầm Lãng thôi... Đồng thời tiểu muội cũng căm hận hấn lắm, bất luận thế nào tiểu muội cũng quyết phải chết cho kỳ được nơi tay hấn...

Hấn không chịu giết tiểu muội, tiểu muội sẽ có cách làm cho hấn phải giết..."

Hùng Miêu Nhi dậm chân la lớn một mình:

- Điên rồi, con nha đầu này điên rồi... không làm cho Trầm Lãng yêu lại làm cho hấn giết....

Hấn run run tay đọc tiếp:

"Bây giờ thì kế hoạch của tiểu muội đã thành công. Trầm Lãng không giết tiểu muội không được...

Tiểu muội đã lấy thật nhiều tiền, thật nhiều hàng lụa ở cửa hiệu thư phụ, tiểu muội đã dùng nó để dùng vào việc mướn người và sắm sửa trang hoàng liêu trại.

Tiểu muội biết xem đến đây, đại ca nhất định sẽ bảo: Điên, con bé này điên cuồng...

Tiểu muội biết đại ca đoán không nổi. Tiểu muội làm thế chỉ vì phải biến thành Khoái Lạc Vương, phải biến thành kẻ địch lợi hại nhất của Trầm Lãng...

Có Vương Lâm Hoa bên mình, tiểu muội muốn biến thành người nào mà lại không được? Con người này cái gì cũng xấu, nhưng thật dị dung của hấn thì thật không chỗ chê được.

Huống chi Trầm Lãng chưa bao giờ gặp mặt Khoái Lạc Vương, hấn chỉ biết qua tướng mạo theo bản lý lịch ở Nhân Nghĩa Sơn Trang mà thôi. Cho nên tiểu muội cũng căn cứ vào đó mà bảo Vương Lâm Hoa cải trang...

Sau cùng tiểu muội lưu thơ cho đại ca, cho tin Khoái Lạc Vương đã đến Thái Hành

Sơn. Tiểu muội biết đại ca và Trầm Lăng sẽ theo...

Quả đúng như tiểu muội dự đoán...

Bây giờ thì tiểu muội và Trầm Lăng đã đối diện, tiểu muội là Khoái Lạc Vương, là kẻ địch lợi hại của Trầm Lăng, chỉ có cơ hội là hắn không bao giờ buông tha cho kẻ địch lợi hại đó. Và tự nhiên là tiểu muội sẽ tạo cơ hội cho hắn...

Bây giờ, thì có lẽ hắn đã giết tiểu muội rồi...

Kế hoạch đã thực hiện hoàn mỹ, tiểu muội chết không tiếc gì cả.

Tiểu muội nói rõ cho đại ca biết là tại vì đại ca là đại ca của tiểu muội, đại ca đối với tiểu muội rất tốt, tiểu muội tuy chết nhưng khi thành quỷ cũng cảm kích đại ca...

Hy vọng sau này anh sẽ có vợ đẹp, vợ ngoan, phải hơn vợ Trầm Lăng thập bội, vậy là làm cho tiểu muội đã giận rồi.

Đại ca, tiểu muội vĩnh viễn nhớ đại ca...

Chu Thất Thất bái thư”

Bức thư nguyệt ngọc năm sáu trang, càng về sau chữ càng lảng nhảng không ngay hàng thẳng lối, cuối cùng dấu nước mắt nhòe cả chữ.

Tay của Hùng Miêu Nhi run bắn gần rớt lá thư, hắn vùng chạy càn trong bụi khe hóc đá...

Nói Chu Thất Thất điên, nhưng bây giờ Hùng Miêu Nhi mới là điên thật. Hắn chạy như người mất trí, hắn vừa chạy vừa run, nước mắt nước mũi chầm ngòm...

Hắn mong họ gặp nhau phải còn nói tới nói lui nhiều chuyện, mong Chu Thất

Thất tạo cơ hội chưa xong, mong Trầm Lăng xuống tay chưa kịp ...

Kiểm của Trầm Lăng tới rồi.

Mũi kiếm đưa tới với một đà thật mạnh thật nhanh

Gò ngực của Khoái Lạc Vương ưỡn lên chờ đợi...

Mũi kiếm chạm vào làn áo gấm, Khoái Lạc Vương nhắm mắt...

Y như thanh kiếm là một cái đòn bẩy, thay vì xuyên qua lồng ngực Khoái Lạc Vương, thì Trầm Lăng lại bắn lui ra hơn ba bước, chống kiếm mỉm cười...

Khoái Lạc Vương giật mình run giọng:

- Người... người... còn... còn hai kiếm nữa...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Hết rồi, không còn kiếm nào nữa cả. Màn kịch đã hạ rồi.

Khoái Lạc Vương tái mặt nhưng ráng hỏi:

- Cái gì? Người bảo kịch gì?

Trầm Lăng cười:

- Chu Thất Thất, cô cho rằng tôi không biết cô à?

Khoái Lạc Vương Chu Thất Thất cảm thấy như nghẹt hơi, nàng ngồi sững một lúc rồi vụt đầu xuống bàn khóc rống, tay nàng đập lên bàn:

- Trời ơi... tại làm sao tôi khổ như thế này nà trời ơi... tại làm sao không cho tôi chết...

Trầm Lãng lặng thinh, đợi cho nàng khóc cho hả hơi rồi mới nhẹ nhàng bước lại gần, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng và hỏi bằng một giọng thật dịu:

- Cô bé điên, tại làm sao lại cứ muốn chết?

Chu Thất Thất tức tưởi:

- Sống mà làm gì nữa mà sống...

Và nàng vụt lên:

- Trầm Lãng, người giết ta đi... người là... nếu người còn có lương tâm thì người giết ta đi....

Trầm Lãng nhẹ nhàng thở ra:

- Nếu tôi còn có lương tâm thì tôi làm sao giết Thất Thất được.

Chu Thất Thất ngẩng phắt đầu lên, đôi mắt đầm đìa nhìn sững vào mặt Trầm Lãng, giọng nàng run rẩy:

- Trầm Lãng...

Trầm Lãng cũng nhìn sâu vào mắt nàng, tia mắt chàng vừa dịu dàng vừa thương xót:

- Thất Thất cho rằng lòng tôi là sắt, là gỗ hay sao?

Chu Thất Thất ré lên và nhào vào lòng Trầm Lãng, nàng khóc như chưa bao giờ được khóc ...

Hạnh phúc đến trong chân tình, hạnh phúc thoát ra từ trong đau khổ cùng cực, nó vô cùng quý giá không còn có thứ hạnh phúc nào so sánh được...

Cả hai ôm nhau không nói một lời...

Ngay lúc đó, từ bên ngoài vụt nghe có tiếng chân dồn dập, tiếng kêu thất thanh hốt hãi:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng... Đứng... đừng có xuống tay... đó là Chu Thất Thất...

là Chu Thất Thất... Trầm Lãng đứng... đừng có...

Hùng Miêu Nhi hồng hộc chạy vô đầu tóc tơ tã, hai mắt đỏ hoe như một thằng điên...

Chu Thất Thất vẫn cứ ôm Trầm Lãng không động đậy...

Trong cùng cực của tuyệt vọng, hạnh phúc đột ngột trở lại với nàng, nàng cố giữ chặt lấy nó, nàng không dám động...

Trầm Lãng cũng đứng im, chàng không nỡ phá tan mộng đẹp của nàng...

Hùng Miêu Nhi đứng sững thở ồ ồ, vẻ mặt sợ hãi dần dần ra, vành môi cũng

nhếch dần lên nhưng vẫn thoáng rung rung...

Lặng đi một lúc, Chu Thất Thất ngẩng mặt cười ngỏn ngoãn:

- Đại ca

Đôi mắt Hùng Miêu Nhi mở tròn thao láo:

- Người... Chu Thất Thất?

Chu Thất Thất cười:

- Ủ, Bản Vương là Chu Thất Thất nè.

Mừng quá Hùng Miêu Nhi hỏi một câu thừa:

- Cô... cô không chết....

Hùng Miêu Nhi ngẩn ngơ nhìn Trầm Lãng...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đâu có chết.

Hùng Miêu Nhi nhích dần tới sát bên, trân trân nhìn hai người và vụt cười ha hả
Giọng cười của hắn thật là phấn khởi, thật là thích thú, nhưng nhìn riết rồi cũng giống hệt như điên

Giọng cười của hắn làm cho Chu Thất Thất phải cúi đầu, nàng hỏi thật nhỏ:

- Đại ca, cười gì vậy?

Hùng Miêu Nhi vẫn cứ cười:

- Một lão râu dài lại nhủi đầu rúc mặt vào lòng một cậu trai nheo nhéo, trên đời này có chuyện nào đáng tức cười hơn nữa chứ.

Chu Thất Thất đỏ mặt, nàng vừa cười vừa giật mạnh những tóc giả râu giả, và lột luôn mặt nạ giả ...

Dưới ánh sáng lung linh của ngọn đèn khêu tỏ, nàng trở lại nguyên vẹn bộ mặt của cô gái đáng yêu...

Nụ cười thông minh, ngây thơ, chân thật, mà cùng đầy vẻ tinh nghịch của nàng vẫn không thay đổi, tay nàng vẫn ôm cứng Trầm Lãng ...

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Thật là quá quắc cho muội muội của tôi... mà mà ... sao ánh mắt của cô lại làm ra vẻ xanh rờn như thế ấy?

Chu Thất Thất cười:

- Tôi hóa phép cho đại ca xem nhé?

Nàng quay mặt ra sau hai tay sờ lên mắt, đến khi quay lại thì đôi mắt trong vút như nước hồ thu, đôi mắt long lanh liến thoắng thuở nào đã hoàn như cũ, và trên tay nàng có hai mảnh xanh xanh mỏng mảnh long lanh...

Hùng Miêu Nhi nhìn vào mắt nàng rồi nhìn vào vật đó:

- Cái gì vậy ?

Chu Thắt Thắt cười:

- Pha lê, nó là thứ pha lê đặc biệt sản xuất từ Ba Tây. Nó quý giá lắm, chỉ hai mảnh mong manh như thế này mà đến hai ngàn lượng bạc đấy.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Lại cũng Vương Lâm Hoa làm cái trò ảo thuật nữa đây.

Chu Thắt Thắt nói:

- Ngoài hấn ra thì còn ai vào đây nữa.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Thuật di dung của thằng quỷ đó thật hết chỗ nói, nếu không biết trước nội tình thì tôi không làm sao nhận ra nổi rồi.

Chu Thắt Thắt cười:

- Thế mà Trầm Lăng của mình nhận ra được mới là tài chứ.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- “Trầm Lăng của mình” cái danh từ này mới quá nhỉ? Mà thật đấy nhé, có được một Trầm Lăng như thế này thì ai lại hồng mê.

Và quay qua Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ vào vai:

- Phục nghe, phục lẫn luôn... Anh mà nhận ra chuyện này được thì một ngàn thằng Vương Lâm Hoa cũng chỉ toi công.

Chu Thắt Thắt nhướng mắt:

- Thật đấy nhe, tôi đã soi gương không biết bao nhiêu lần mà vẫn không tìm tòi được một dấu vết giả tạo nào cả... Tôi cẩn thận lắm nghe, tôi dùng trầm hương xông thật nhiều lần, tôi sợ hơi hám của tôi lây qua mấy cô gái...

Trầm Lăng cười:

- Đúng vậy, cô gái dâng rượu sục nức mùi trầm hương...

Chu Thắt Thắt ngó sững Trầm Lăng một hồi rồi vụt chụp lấy tay hấn cắn một cái và nghiêng răng điểm mặt:

- Bàn tay này nghe... Bàn tay này hồi này làm... làm cái gì?

Hùng Miêu Nhi bật cười ha hả và vụt hỏi:

- Trầm Lăng nè, anh làm sao nhận ra được chuyện này vậy?

Trầm Lăng cười:

- Việc hoài nghi thứ nhất là khi tôi thấy vết chỗ cắm trại. Chỗ có mấy lỗ trụ và rơi rớt miếng bình ấy.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Sao lại hoài nghi?

Trầm Lăng nói:

- Đã cố khóa tuyết cho mất dấu, thì tại sao lại sơ xuất để dấu nơi cắm trại? Môn

hạ của Khoái Lạc Vương đâu có cầu thả như thế?

Chu Thất Thất bật cười:

- Tôi cố lưu dấu cho các người, không dè tính khéo mà thành ngu?

Trầm Lăng nói:

- Lần thứ hai tôi hoài nghi là ở nơi lá thư để lại nơi phiến đá...

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Lá thư đó có gì lạ đâu.

Trầm Lăng cười:

- Lá thư đó tuy ngắn, và ngắn như thế mà câu văn lại không chỉnh, nét chữ lại thô sơ, môn hạ của Khoái Lạc Vương đầy dẫy như rừng, không có người làm cái chuyện ấy đành hoàng được hay sao?

Hùng Miêu Nhi gật gật:

- Phải rồi ... có lý có lý. À, nhưng mà lúc đó sao anh không nói?

Trầm Lăng nói:

- Lúc đó tuy hoài nghi nhưng không chắc chắn lắm, cho đến chừng thấy tên đại hán mặc áo gấm, thì tôi mới quả quyết đám này không phải là đám Khoái Lạc Vương rồi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Lời lẽ và cử động của hắn để lộ à?

Trầm Lăng cười:

- Lời lẽ cử chỉ thì không, mà là do quần áo của hắn.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Hắn ăn mặc không đúng cách à?

Trầm Lăng cười sặc:

- Không, hắn ăn mặc đúng cách lắm chứ có thể nói đúng hơn những người ở đô thị hay se sua về ăn mặc nữa kia. Hơn nữa, quần áo của hắn lại quá mới, mới cất chỉ, đôi giày cũng mới toanh... À, vấn đề lại là ở chỗ đó. Đoàn nhân mã của Khoái Lạc Vương ngàn dặm xa xôi đến đây, còn đang bận rộn đối phó với kẻ địch, thế mà họ lại còn thừa thì giờ để... tươm tất như thế này sao?

Chu Thất Thất bật cười:

- Thật tôi không nghĩ đến chuyện đó... Tôi cứ lo trang diện như thế nào cho nổi bật sự sang cả của Khoái Lạc Vương thôi.

Trầm Lăng nói:

- Khi biết chắc không phải là đám Khoái Lạc Vương rồi, tôi mới làm chuyện thứ hai, tức là chú tâm xem bọn này là ai. Trước hết tôi lên nhìn bên trong áo hắn, nơi bên hàng người ta đã quên cất bỏ dấu hiệu Phần Ký Sơn Tây.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Như vậy... lúc đó anh đã biết tôi rồi à?

Trầm Lãng cười:

- Nếu không biết thì ai dám để Con Mèo Hoang đại ca uống rượu thả cửa?

Chu Thất Thất đỏ mặt cắn môi sặc cười:

- Anh là con quỉ.

Trầm Lãng nói:

- Thật ra thì thuật di dung của Vương Lâm Hoa tinh diệu lắm, rất khó mà thấy được vết sơ hở, kể cả giọng nói...

Chu Thất Thất chu miệng:

- Cực thấy mờ đó ghen, tập gần muốn chết luôn...

Trầm Lãng nói:

- Nhưng khi tôi chú ý rồi thì khéo léo cách mấy cũng thành vô hiệu... Nhất là lúc tôi ôm cô gái thì vẻ mặt của cô không là... là... Khoái Lạc Vương nữa.

Chu Thất Thất nhủi vào ngực Trầm Lãng và đắm chàng thùi thùi:

- Nín nín ... đừng có nói nữa ...

Trầm Lãng cười nói với Hùng Miêu Nhi:

- Bây giờ thì anh chịu là việc khó mà dễ hiểu lắm chứ?

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Thật là cô bé này hại tôi, khi đọc lá thư là tôi muốn điên luôn, tôi chạy chân không kịp chấm đất, tôi kêu Trầm Lãng đến bây giờ còn rất cuống hòng đây.

Chu Thất Thất cười:

- Thế mà anh vẫn đến chậm.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chậm cái gì?

Chu Thất Thất háy háy mắt:

- Đại ca đến chậm nên không thấy chuyện ngộ lắm.

Hùng Miêu Nhi hỏi rút:

- Chuyện gì? Chuyện gì mà ngộ? Bộ hai người hồi nãy làm làm... gì ở đây hả?

Chu Thất Thất nguýt dài:

- Còn lâu.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chứ chuyện gì?

Chu Thất Thất đưa một ngón tay điểm điểm:

- Sử dụng kiếm. Tài tình nhé, vừa đẹp vừa tinh diệu phi thường...

Nàng nói chưa dứt thì Hùng Miêu Nhi đã ôm bụng cười sằng sặc:

- Ối trời ơi... mèo lại khen mèo...

Chu Thắt Thắt cầm một quả táo lớn ập ngay vào miệng Hùng Miêu Nhi, cả ba cùng cười ngặt nghẽo ...

Chu Thắt Thắt lấy ba chén rượu lớn rót đầy rượu:

- Cánh tận nhất bôi tửu ...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Phải rồi, nhưng mà đâu còn sầu để mà tiêu.

Ba người vui vẻ uống luôn ba chén ...

Trầm Lãng nói:

- Bữa nay say cũng được, nhưng còn Vương Lâm Hoa...

Chu Thắt Thắt khoát tay:

- Yên lòng, hấn chạy không nổi đâu.

Nghe đến tên Vương Lâm Hoa, Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Cái thằng quỷ ấy ở đâu?

Chu Thắt Thắt chớp mắt:

- Đố các anh biết?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Chịu thua luôn.

Chu Thắt Thắt cười:

- Hấn ở ngay trong trại này...

Dòm quanh thấy trống trơn, Hùng Miêu Nhi nhíu mày:

- Bộ hấn tàng hình à?

Chu Thắt Thắt cười sặc sỡ :

- Đại ca xem tôi ngồi trên cái gì đó?

Hùng Miêu Nhi dòm xuống:

- Cái rương... a, hấn bị cô nhốt trong cái rương à?

Chu Thắt Thắt cười sặc sụa:

- Bởi vậy tôi mới bảo hấn không chạy nổi.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay đôm đốp:

- Hay thật là hay

Chu Thắt Thắt khom mình lấy khu chén rượu gõ gõ lên rương:

- Vương Lâm Hoa, có nghe bọn ta cười đây không?

Hùng Miêu Nhi cũng gõ theo cười lớn:

- Ai bảo người làm giặc với bọn này, phải người đừng tính chuyện hại người thì bây giờ có cùng vui vẻ với nhau không? Bây giờ thì người biết chuyện hại người là chuyện không tốt chưa?

Hai người rất thỏa thích, nhưng Trầm Lăng vụt cau mặt khi tiếng gõ sau cùng của Hùng Miêu Nhi dứt.

Đưa tay gõ thêm hai ba tiếng nữa, Trầm Lăng tái mặt:

- Không xong...

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Cái gì?

Trầm Lăng mím môi:

- Rượu không.

Chu Thất Thất cười:

- Sao lại rượu không? Hừ tôi à?

Trầm Lăng nghiêm mặt :

- Tiếng gõ chứng tỏ rượu không, nếu có vật đựng trong đó thì tiếng khua không phải như vậy.

Chu Thất Thất đổi sắc nhưng vẫn gượng cười:

- Không thể như thế, chính tay tôi gài lại mà.

Một mặc nói, một mặc nàng mở chốt rượu...

Quả nhiên, Vương Lâm Hoa đâu mất.

Chu Thất Thất tái mặt:

- Tại sao vậy? Tại sao Vương Lâm Hoa lại mất đi?

Trầm Lăng hỏi:

- Sau khi cài gương lại, cô có đi đâu không?

Chu Thất Thất ngập ngừng:

- Tôi... tôi có đi sang bên kia, nhưng ở đây luôn luôn có người mà.

Trầm Lăng hỏi:

- Ai ở đây?

Chu Thất Thất nói:

- Thì đám người tôi muốn làm thủ hạ của Khoái Lạc Vương chứ ai?

Trầm Lăng dậm chân:

- Đúng rồi, đám người do đã vì tiền mà giả mạo môn hạ của Khoái Lạc Vương.

Vậy họ không biết vì tiền mà thả Vương Lâm Hoa sao?

Chu Thất Thất nhăn nhó:

- Nhưng Vương Lâm Hoa làm gì có bạc?

Trầm Lăng nói:

- Tuy không có bạc nhưng còn miệng hán đó chi? Huống chi đối với những cô gái phong trần này càng dễ dàng bị hán thuyết phục nữa.

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Cái đám chó heo này... để tôi qua đó xem.

Nàng giận dữ bỏ chạy qua, nhưng mới mấy bước bỗng quỵ xuống không gượng lên nổi...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi lật đật chạy lại đỡ

Dưới ánh sáng chớp chóa, mặt nàng trắng bệch

Hùng Miêu Nhi hốt hãi:

- Tại sao vậy?

Chu Thất Thất lắc đầu:

- Không hiểu tại sao đầu tôi nặng quá, mở mắt không lên

Nàng nhăn mặt ngơ đầu mê man

Trầm Lãng biến sắc:

- Mau mau rời khỏi nơi đây.

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt:

- Tại sao... Tại sao lạ như thế?

Trầm Lãng nói:

- Trong rượu đã bị Vương Lâm Hoa bỏ thuốc mê.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng... nhưng chúng mình...

Trầm Lãng chận nói:

- Thuốc mê này phát tác rất chậm, mà càng chậm là thứ thuốc càng khó giải...

Trong lúc mình chưa bị hôn mê thì phải gấp rút đi khỏi nơi đây... Thật tôi không dè

Chu Thất Thất sợ ý như thế này, nếu không thì tôi đâu có uống rượu.

Vừa nói, Trầm Lãng vừa lật đật bồng xốc lấy Chu Thất Thất... bên ngoài không một bóng người.

Số nam nữ khi này đã lên đi mất hết.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chúng ta phải đi đâu?

Trầm Lãng nói:

- Vương Lâm Hoa nhất định thế nào cũng đi xuống núi, vậy mình hãy đi sâu vào...

Vừa nói vừa băng mình đi trước...

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Đã nói đi sâu vào sao lại đi trở ra?

Trầm Lãng nói:

- Vương Lâm Hoa cẩn mật lắm, hẳn luôn nghĩ trên một bước. Vậy mình cũng phải nghĩ trên hẳn một bước, nghĩa là trở lại ý ban đầu.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Thật là rắc rối. Vậy nếu nghỉ đến nước thứ ba thứ tư và nghỉ tới hoài thì mình có lẽ phải đứng y một chỗ.

Hai người cố đi thật mau, nhưng không hiểu sao, càng cố ráng thì lại càng thật chậm...

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Thật là thuốc mê lợi hại, chưa mê hẳn mà sức lực đã giảm đi quá nhiều. Cũng may hẳn không chặn ngoài này nếu không thì mình khó thoát.

Trầm Lăng cười nhạt:

- Khi thuốc mê chưa thấm, hẳn làm sao dám đón mình chứ.

Hai người đi thêm một đổi nữa, nhưng càng phút lại càng chậm hơn, y như là dưới chân treo nặng một khối đá...

Công lực Trầm Lăng tuy thâm hậu hơn Hùng Miêu Nhi, nhưng khi gặp Chu Thất Thất là đã uống một chén rồi, cho nên dù uống trước uống sau, hai người lại bị thấm cùng một lượt...

Giá như không nhận rõ Chu Thất Thất thì Trầm Lăng đâu lại uống rượu, quả thật sự thông minh đến sớm cũng là có hại...

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Bây giờ nếu Vương Lâm Hoa xuất hiện ...

Trầm Lăng thở ra:

- Đúng là hết phương chống chọi, nếu gặp hẳn bây giờ.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Cũng may...

Hắn chưa nói dứt chợt xa xa có tiếng cười:

- Nhị vị bây giờ mới đến đó à?

Thôi rồi, đúng là giọng của Vương Lâm Hoa.

Tiếng nói từ trên cao vọng xuống, giọng của hắn ôn tồn hòa hoãn, y như là một vị chủ nhân hiếu khách

Nhưng đối với Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi bây giờ thì giọng nói của hắn như là một tiếng sét bùng tai.

Hai người ngẩng mắt dòm lên, thấy từ trên mỏm đá cao có một người ngồi xếp bằng trong dáng cách ung dung, đúng là Vương Lâm Hoa.

Vương Lâm Hoa vừa cười vừa nói:

- Tại hạ hầu đợi lâu quá, bây giờ mới đến, xin mời, sẵn rượu sẵn thịt đây, xin mời nhị vị cùng vài chén cho vui.

Hùng Miêu Nhi giận dữ quát lớn:

- Ác tặc, ngươi quả là đồ ti tiện.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chi mà giận dữ thế? Các hạ muốn lấy thủ cấp tại hạ à? Được rồi, mời lên đây rồi tại hạ sẽ dâng cho.

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng:

- Lên thì lên chứ sợ gì.

Tuy miệng quát tháo nhưng hai chân Hùng Miêu Nhi đã bãi hoãi xiên tới xiên lui...

Trầm Lăng nắm tay kéo lại và kéo luôn Hùng Miêu Nhi bằng qua hướng khác...

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhị vị muốn đi à? Sao vội thế?

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng:

- Có ngày rồi người...

Hắn nói chưa dứt là lại xiểng niểng, suýt chút nữa đã kéo Trầm Lăng té luôn...

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhị vị đi thật à? Coi chừng té đấy nghe. Nhưng tại hạ tin rằng nhị vị sẽ đi không hơn bảy bước nữa đâu...

Trầm Lăng nghiêng rằng dồn hết tàn lực xuống hai bước tới...

Nhưng cố hết sức mà qua mấy phút cũng không đi xa ngoài ba trượng.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Nhớ bảy bước nghe, một... hai... ba... bốn...

Chưa đếm tiếng thứ năm thì Hùng Miêu Nhi đã ngã...

Trầm Lăng đứng lại thở dài.

Vương Lâm Hoa cười:

- Ủa, sao các hạ không đi?

Trầm Lăng quay mặt lại mỉm cười:

- Vương Lâm Hoa, lần này thì kể như người được thắng đó.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Thôi mà, khiêm nhượng làm chi thế? Bây giờ mà các hạ còn cười được thì quả là bản lãnh phi thường, quả xứng đáng là một đối thủ bình sinh sở nguyện của tại hạ. Chỉ tiếc vì các hạ không còn có cơ hội cùng tại hạ giao đấu. Sang năm sau đến ngày này tại hạ sẽ mang rượu ngon đến cúng mộ các hạ nhé.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Người không dám giết ta đâu.

Vương Lâm Hoa nhún mắt:

- Tại sao?

Trầm Lăng nói:

- Không tại sao cả, nhưng người không dám giết...

Nụ cười tắt sau câu nói và Trầm Lăng từ từ ngã xuống

Vương Lâm Hoa nhảy dựng lên cười ha ha:

- Trầm Lăng... ha ha... cuối cùng rồi người cũng lọt vào tay họ Vương này... Từ nay thiên hạ không còn ai là đối thủ của ta nữa...

- o O o -

55. Bên Ngoài Cửa Động

Lúc Chu Thất Thất tỉnh dậy thì nghe toàn thân mềm nhũn, cử động gần như vô lực.

Thứ thuốc mê quả là lợi hại.

Ánh sáng lơ mơ của ngọn đèn, nhưng vì có lẽ nhắm mắt quá lâu làm cho nàng chói mắt...

Nàng bỗng giật mình khi nhớ những việc đã qua, nàng lật đật đưa bàn tay sờ xem quần áo.

Rất may, quần áo vẫn y nguyên. Chuyện nàng kinh khiếp nhất vẫn chưa phát sinh, vật cao quý nhất trong đời con gái vẫn chưa mất mát.

Hắn, Vương Lâm Hoa, tuy là tên rất ác, là tên đáng hận nhưng hắn chưa hoàn toàn biến thành thú tính, hắn chưa làm nhục nàng khi nàng bị hôn mê.

Nhưng thực ra, trừ những kẻ đã vì nhục dục làm cho gần thành điên loạn, chứ không một người đàn ông nào tìm được hứng thú khi người đàn bà ngất lịm.

Chu Thất Thất thở phào...

Nhưng chưa kịp mừng cho mình chưa bị hại, nàng đã phải lo đến người khác.

Nàng nhớ đến sự việc đã qua, nhớ đến mình vô ý bị mắc bẫy, nàng hốt hoảng kêu lên:

- Trầm Lăng... Trầm Lăng...

Nhưng nàng không thấy Trầm Lăng, chỉ thấy Hùng Miêu Nhi...

Chu Thất Thất nhận ra đây là một gian phòng giống như một cái hầm, không cửa lớn mà cũng không cửa sổ, Hùng Miêu Nhi thì như con mèo co rút trong một góc phòng bất động.

Chu Thất Thất lóp ngóp bò dậy nắm vai Hùng Miêu Nhi lay mạnh.

Hùng Miêu Nhi nhếch môi như đang nhai thức ăn và nhừa nhựa:

- Ngon... Ngon quá...

Chu Thất Thất tức tối gắt:

- Chết bầm, ăn cái quái gì mà ngon, dậy dậy...

Nàng nắm cằm Hùng Miêu Nhi lắc qua lắc lại, nhưng hắn cũng cứ nhai nhai

Chu Thất Thất giận quá xáng cho gã hai tát...

Bị hai tát tai nẩy lửa, Hùng Miêu Nhi mở mắt bừng ngơ ngơ

Chu Thất Thất rít lên:

- Aên... ăn, ăn cho chết hả?

Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ đầu hai ba cái, mắt dờn dao lảo liêng:

- Ở đâu vậy? Sao mình lại tới đây?

Chu Thất Thất cau có:

- Tôi bị thiếp đi làm sao biết được?

Hùng Miêu Nhi vụt trừng trừng mắt:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng đâu rồi?

Chu Thất Thất lại gắt:

- Tôi đang hỏi anh nè. Trầm Lãng đâu? Hai người...

Như chợt nhớ ra tất cả, Hùng Miêu Nhi vụt kêu lên:

- A... lúc tôi ngã thì Trầm Lãng hãy còn đứng mà... mà Vương Lâm Hoa thì đang... à, hấn đếm, hấn bảo bảy bước là té

Chu Thất Thất hoảng hốt:

- Gặp Vương Lâm Hoa à?

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Nhưng lúc đó thì tôi đi hết nổi rồi.

Chu Thất Thất hỏi:

- Còn Trầm Lãng?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thì hấn cũng như tôi.

Y như một búa bổ vào đầu, Chu Thất Thất đấm ngực la lên :

- Thôi... như vậy mình đã lọt vào tay Vương Lâm Hoa cả rồi.

Hùng Miêu Nhi gật đầu:

- Chắc là thế.

Chu Thất Thất nói:

- Thế còn Trầm Lãng? Hay là hấn thoát được rồi?

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu:

- Rất có thể... ai thì không được chứ Trầm Lãng thì có thể. Hấn có nhiều cách lắm

Chu Thất Thất có vẻ hy vọng:

- Nhất định hấn sẽ có cách cứu mình.

Hùng Miêu Nhi thì lại càng tin tưởng hơn:

- Tự nhiên, tự nhiên... hấn sẽ cứu mình. Vương Lâm Hoa không sợ một ai nhưng

gặp Trầm Lăng thì y như là chuột gặp mèo...

Rồi như thích chí, Hùng Miêu Nhi cười ha hả

Nhưng, giọng cười tuy có lớn, vẫn không dấu được vẻ gượng

Chu Thất Thất nhìn sững một hồi rồi vụt chồm tới giật mạnh áo Hùng Miêu Nhi.

- Anh dối tôi... anh dối tôi... biết rõ là Trầm Lăng không thoát khỏi

Hùng Miêu Nhi cười gượng:

- Sao lại không thoát được... Nếu không thì tại sao hắn không có ở đây?

Chu Thất Thất run giọng:

- Là vì... là vì Vương Lâm Hoa giết hắn rồi.

Nàng vụt khóc rống lên và dang tay đâm vào ngực:

- Chết rồi... Chết rồi... Trầm Lăng bị Vương Lâm Hoa giết rồi.

Hùng Miêu Nhi hoảng hốt kêu lên:

- Không... không... không có thể.

Chu Thất Thất khóc lớn:

- Nhất định là chết... chết rồi... lọt vào tay Vương Lâm Hoa là chết rồi... Vương

Lâm Hoa thù Trầm Lăng lắm... chết rồi... Phải không? phải không?

Nàng vừa gào vừa nắm vai Hùng Miêu Nhi dặt tới dặt lui

Hùng Miêu Nhi cũng hoảng hồn đâm ra đồ đần, mặc cho Chu Thất Thất lay như

thế nào thì lay, hắn cứ lơ lơ lảo lảo, nước mắt cứ trào ra mà không nói được tiếng nào

Hùng Miêu Nhi cũng bắt đầu lo sợ cho Trầm Lăng đã bị hại vào tay của Vương

Lâm Hoa rồi

Trong lúc bấn loạn, cái hoảng hốt của người thường lây sang người khác

Chu Thất Thất lại khóc lớn:

- Trời ơi... đã bao nhiêu khổ cực đến gần chết mới gặp lại... bây giờ... lại bị người ta giết chết... trời ơi là trời.

Hùng Miêu Nhi vụt thở hắt một hơi:

- Đừng có kêu trời mà cũng đừng có trách ai cả.

Câu nói của Hùng Miêu Nhi rất nhỏ, y như nói cho chính mình nghe, thế nhưng

Chu Thất Thất lại nghe như một tiếng nổ lớn, nghe y như ngọn dao đâm thủng vào tim

mình... Nàng run rẩy buông xuôi hai tay, và nín luôn không khóc nữa... đôi mắt nàng

lờ đờ và nhìn vào khoảng trống không, miệng nàng thì thầm:

- Phải rồi... không trách trời... không trách ai cả... chỉ tại tôi... tại tôi

Hùng Miêu Nhi ngó sững vào mặt nàng và lặng lẽ

Chu Thất Thất lại la lên:

- Chính tôi giết chàng... chính tôi giết chàng

Nàng y như đã phát điên, nàng cứ lặp bập lại một câu, khi lớn khi nhỏ khi mau

khi chậm

Hùng Miêu Nhi chợt như cảm thấy Chu Thất Thất đã điên thật, hấn lo sợ kêu lên:

- Thất Thất, cô... cô làm gì vậy?

Nhưng không nghe thấy Chu Thất Thất cứ lầm bầm:

- Tôi... chính tôi... tôi đã giết chàng... tôi đã giết chàng

Nàng chậm chậm đứng lên, dưới ánh sáng bập bùng của ngọn đèn nhỏ trong phòng tối, vẻ mặt nàng quả là lơ đãng và không biết ở trong mình nàng hay ở trong xó tối trong phòng, nàng nhặt được một ngọn chủy thủ, nàng nắm chặt trong tay và cất giọng cười rớn gáy :

- Tôi giết chàng... tôi đã giết chàng

Nàng vụt trở ngọn chủy thủ đâm thọc vào vai

Hùng Miêu Nhi hét hãi:

- Thất Thất.... Làm gì vậy... Thất Thất...

Như không còn nghe thấy gì nữa, Chu Thất Thất cười nhỏ nhỏ, máu rịn ra ướt dài trên ngực áo, miệng nàng cứ lầm thảm:

- Tôi giết chàng... tôi đã giết chàng

Ngọn chủy thủ lại đâm ngược lại lần nữa

Hùng Miêu Nhi hoảng hồn, nhưng vì bị uống quá nhiều nên không đứng dậy nổi, cứ chống tay xiển xiển, la lớn lên:

- Thất Thất, đừng có đâm nữa... đừng có đâm nữa

Thình lình, ngay lúc đó, vách tường phía sau vụt nứt ra, một cánh cửa bí mật đã mở, một bóng người lao tới chụp tay Chu Thất Thất

Vương Lâm Hoa .

Hùng Miêu Nhi nghiêng rặng đứng dậy, nhưng đầu vẫn nặng như treo đá

Ngọn chủy thủ rơi xuống đất khua một tiếng khô khan. Chu Thất Thất vẫn lơ lơ lảo lảo, mặt cho gà gở tay và đỡ lấy thân nàng, nàng cũng không có một cử chỉ nào phản kháng.

Vương Lâm Hoa ngó Hùng Miêu Nhi mỉm cười:

- Các hạ ngủ ngon chứ?

Hùng Miêu Nhi quắc mắt quát:

- Ác tặc, buông nàng ra, ta không cho phép ngươi đụng đến nàng.

Vương Lâm Hoa cười:

- Vâng, tôi xin tuân mạng. Tại hạ không dám đụng đến nàng, tại hạ chỉ ôm nàng thôi...

Hắn nói là làm. Hắn bỗng xốc Chu Thất Thất bổng lên

Hùng Miêu Nhi giận run, đôi mắt trợn gần như rách khước...

Nhưng đứng lên không vững, thì làm gì hấn được?

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Các hạ nhìn tôi chi thế? Giận à? Đừng giận chứ.

Hấn vuốt má Chu Thất Thất và cười cười nói tiếp:

- Đừng có giận tôi, các người nên giận Trầm Lăng mới phải... Các người lo cho hấn, nhưng hấn có lo cho các người đâu.

Hùng Miêu Nhi buột miệng kêu lên:

- Hấn... hấn chưa chết?

Vương Lâm Hoa lại cười:

- Làm sao lại chết.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Hấn ở đâu?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Hấn tuy chưa chết, nhưng bây giờ các người thấy hấn thì e các người tức chết đấy.

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Ác tặc, đừng kiếm chuyện...

Vương Lâm Hoa nói:

- Không tin à? Được, tại hạ sẽ đưa đi xem chơi.

Hấn vỗ tay:

- Bây giờ, hãy đỡ Hùng đại hiệp đây.

Hai cô gái ăn mặc cực kỳ diêm dúa chạy vào đỡ lấy Hùng Miêu Nhi và cười khúc khích:

- Ái chà, nặng quá.

Một cô gái khác nói:

- Vậy mới là... đại hán chứ.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Có thích đại hán ấy không? Thích thì hun hấn đi, hun mạnh mạnh, nhớ đừng cắn sứt mũi hấn nghe.

Hùng Miêu Nhi bị hai cô gái vừa lôi vừa hun, khi ra khỏi hầm là mặt mũi hấn đã bê bết son phấn...

Hấn vừa giận vừa tức cười, nhưng cũng đành để cho chúng làm gì thì làm chứ chẳng biết làm sao...

Chu Thất Thất cũng bị Vương Lâm Hoa dìu ra, nàng nghe tin tức về Trầm Lăng, nàng không phản kháng gì cả cứ để cho Vương Lâm Hoa dìu đi...

Lên khỏi hầm là gặp một gian nhà nhỏ, gian nhà trống trơn không giường không

ghế, trên tường có gắn bốn cái đầu người bằng cây nho nhỏ...

Vương Lâm Hoa cười:

- Thấy bốn cái đầu người bằng cây ấy không? Nắm nó mà xoay các người sẽ thấy bốn cái lỗ hồng, dòm ra sẽ thấy Trầm Lăng, hà hà... Trầm Lăng...

Giọng cười của hắn nhỏ nhỏ bình thường, nhưng Hùng Miêu Nhi cảm thấy ghét cay ghét đắng...

Vương Lâm Hoa lại cười cười nói tiếp:

- Cứ thông thả mà xem, Trầm Lăng không thấy các người đâu mà ngại, vì phía vách ngoài này vẽ hình người, bốn cái lỗ này là bốn con mắt, các người dán mắt vào thì hai hình vẽ bên ngoài trông linh động lắm, chỉ tiếc các người không nhìn thấy được...

Hùng Miêu Nhi trề môi:

- Loại phòng này là Xuân Cung chứ có gì đâu mà lạ .

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Giỏi, Hùng huynh quả là thông minh. Vừa thấy là biết Xuân Cung nhưng đồ biết Trầm Lăng đang làm gì trong Xuân cung ấy?

Chu Thất Thất giận run, nàng vùng phóng lại...

Nhưng Vương Lâm Hoa đã nắm nàng, Chu Thất Thất rít lên:

- Người... người muốn ta xem...

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên là nên xem, nhưng mà khoan...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Người còn muốn gì?

Vương Lâm Hoa cười:

- Trầm huynh bây giờ đang thư thái lắm, các vị không nên làm kinh động... Tôi vì sự cần yên tĩnh của Trầm huynh nên phải đắc tội...

Hắn không nói hết, tay hắn đã lẹ như cắt điểm nhanh vào á huyệt của Chu Thất Thất và Hùng Miêu Nhi...

Không để ý đến tia mắt giận dữ của hai người, Vương Lâm Hoa thư thả vặn mấy cái đầu cây, quả nhiên trên tường lộ ra bốn cái lỗ nhỏ vừa vặn đôi mắt...

Hắn quay lại cười:

- Hai vị cứ tự nhiên xem, có tức chết cũng đừng phiền đến tại hạ nhé.

Hắn cười cười tránh đang ra, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất đặt đôi mắt vào lỗ vách...

Bên ngoài, một gian phòng trần thiết tuy không có gì sang trọng, nhưng cách sắp đặt thật là thoải mái, Trầm Lăng mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa đang ngồi dựa nghiêng

nghiêng trên chiếc trường kỷ bọc nệm, tay nâng chén rượu trong dáng sắc cực kỳ thư thái...

Bên cạnh Trầm Lăng, một cô gái mặc áo lụa thật mỏng bó sát da đang cầm bầu rượu rót vào chén Trầm Lăng, mặt cô gái nghiêng nghiêng môi nàng nở nụ cười lơ lửng Chu Thất Thất cắn môi rướm máu, Hùng Miêu Nhi nghiêng răng kèn kẹt Trong lúc hai người lo sợ cho Trầm Lăng, đến nỗi Chu Thất Thất chút nữa đã quỵên sinh, thì Trầm Lăng lại ở đây thong dong uống rượu Hai người khê liếc nhau, họ tức lắm nhưng không nói được vì đã bị điểm huyết, giá mà nói được có lẽ họ sẽ mắng Trầm Lăng như tát nước.

Chu Thất Thất nghĩ rằng Trầm Lăng là con quỷ háo sắc. Hùng Miêu Nhi cho rằng Trầm Lăng là con ma rượu, nhưng cho dù nghĩ bằng cách nào cả hai cùng có một kết luận là Trầm Lăng chỉ biết lo hưởng thụ cho sung sướng thân mình chứ không lo nghĩ đến sự an nguy của bạn

Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất cũng giống như nhau, họ chỉ biết giận chứ không bao giờ chịu suy nghĩ thêm gì khác

Càng giận càng tức thì lại càng dòm xem, và càng dòm xem chừng nào lại càng tức giận thêm chừng ấy

Bên trong, cô gái vẫn tiếp tục rót, Trầm Lăng vẫn tiếp tục uống Cô gái rót xem chừng như đã mỏi tay, Trầm Lăng vẫn tự nhiên chưa thấy đáng ngại ngại

Cô gái thở ra:

- Trầm công tử tửu lượng quả cao.

Trầm Lăng cười gằn lại:

- Sao?

Cô gái nói:

- Tôi không hiểu tửu lượng của công tử luyện được bằng cách nào.

Trầm Lăng cười:

- Bởi vì người ta luôn luôn muốn làm cho tôi say, cho nên tửu lượng tôi như thế.

Cô gái cười khúc khích:

- Một cô gái trẻ đẹp, người ta mới muốn phục rượu cho say, chứ công tử là đàn ông thì ai phục rượu làm chi?

Trầm Lăng cười lớn:

- Một cô gái trẻ đẹp, có cái nguy hiểm là dễ bị người rắp tâm phục rượu, nhưng một khi mà những cô gái đẹp đó rót rượu cho đàn ông thì lại càng nguy hiểm hơn nữa.

Cô gái cũng cười:

- Câu nói ấy đúng quá, một người đàn ông trước mặt một cô gái đẹp thì quả khó

mà từ chối rượu.

Trầm Lãng gật gù:

- Vì lẽ ấy cho nên cứ rượu tới ly là tôi phải cạn chứ có bao giờ cự tuyệt.

Đôi mắt, vành môi của cô gái nghiêng nghiêng về Trầm Lãng một cách thật là
lả lơi:

- Chỉ có điều rất tiếc là muốn cho công tử say là một việc không phải dễ

Trầm Lãng hỏi lại:

- Như vậy thì làm cho cô say có lẽ dễ hơn?

Cô gái cắn môi cười nụ:

- Có một số cô gái say nhưng cũng giống như không say, và ngược lại có số tuy
không uống được một giọt rượu nhưng lại cứ say khướt như thường...

Trầm Lãng cười:

- Hay, câu nói đó khá hay, chuyện của những cô gái thì có những cô gái mới hiểu
rõ hơn ai hết. Nhưng chẳng hay cô thuộc về loại nào?

Đôi mắt cô gái liếc Trầm Lãng y như muốn nhỏ ra thành nước, nàng cười và nói
qua hơi thở nhẹ:

- Tôi ấy à? Tôi thì còn phải xem đối tượng là một người đàn ông như thế nào... Có
lúc tôi say mà cũng như không, có lúc tôi không nghe hơi rượu nhưng lại rất dễ mê tẩn
mẩn... như bữa nay chẳng hạn

Chu Thát Thát nghiêng răng, hơi thở nàng dồn dập như muốn phát điên...

Cô gái bên ngoài cắn môi, bên trong Chu Thát Thát cũng cắn môi, nhưng kẻ bên
ngoài cắn môi vì đang nghe lòng rào rạt xuân tình, còn kẻ bên trong cắn môi vì lửa
ghen đang đốt cháy tâm can...

Kẻ bên ngoài đôi mắt long lanh tràn tình, kẻ bên trong đôi mắt cũng long lanh...
ngấn lệ...

Quả là một đôi mắt lẳng lơ, Chu Thát Thát tức vì không ra được để chính tay
nàng móc đôi mắt... mắt dạy ấy.

Vóc thân dẻo quẹo của cô gái sà lần lần vào lòng Trầm Lãng

Chu Thát Thát hất ngược mớ tóc lòa xòa trước trán, như cố làm cho đôi mắt được
sáng thêm, toàn thân nàng lấy bẫy như dán dính vào vách... Nàng nghe mặt nóng
bùng bùng nhưng tay chân vùng lạnh ngắt

Cô gái ngã hẳn vào lòng Trầm Lãng, mà Trầm Lãng là một con người... con người
không có lương tâm, hẳn vẫn cứ cười

Chu Thát Thát cắn môi nhắm mắt, nhưng rồi lại mở ra... mắt nàng xốn lẩm rồi,
nhưng không mở ra không được.

Rất may, giữa lúc nàng chực phát điên thì có cứu tinh...

Tiếng ngọc khua lên, một giọng người tiếp theo còn trong hơn tiếng ngọc và mùi hương, mùi hương như lan như huệ, nhưng hơn lan hơn huệ vì mùi hương ấy của con người... Mùi vị và âm thanh đó báo trước một giai nhân xuất hiện...

Chưa kịp mừng thì Chu Thất Thất lại run lên, khi tưởng tượng đến con người mang theo âm thanh và mùi vị ấy...

Một cô gái ngã nơi mình Trầm Lăng, làm cho nàng phát điên rồi, thêm một giai nhân nữa thì có lẽ nàng chết mất.

Nhưng người con gái trong lòng Trầm Lăng vụt nhảy đứng lên ben bét ra xa y như con chuột đánh hơi con mèo... và một người xuất hiện:

Phải nói là một nàng tiên mới đúng...

Nàng mặc gì? đầu tóc cài ra sao? Theo sau nàng là ai? Điều đó Chu Thất Thất không thấy, Hùng Miêu Nhi cũng không thấy.

Mắt của họ đã bị dáng cách của nàng tiên ấy hút mất.

Nàng tiên có vẻ đẹp mê hồn ấy là Vương phu nhân, là mẹ của Vương Lâm Hoa...

Trầm Lăng vẫn ngồi dựa nghiêng nghiêng chứ không đứng dậy, hắn chỉ khẽ vòng tay mỉm cười:

- Vương phu nhân

Vương phu nhân cũng mỉm cười đáp lễ:

- Trầm công tử

Y như bằng hữu lâu ngày không gặp, bộc lộ bằng ánh mắt nụ cười, mà cũng y như hai người mới tiếp kiến lần đầu vì vẻ khách sáo trong thái độ.

Vương phu nhân cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Trầm Lăng.

Hai người ngồi cạnh nhau ở một khoảng cách khá xa.

Chu Thất Thất thở phào nhẹ nhõm...

Cô gái khi nãy vẫn rót rượu cho Trầm Lăng, nhưng bây giờ thì sắc diện và cử chỉ của nàng hết sức là nghiêm chỉnh, lễ phép...

Trầm Lăng thì vẫn bưng chén nhưng miệng thì lại nói:

- Không dám, không dám.

Vương phu nhân cười:

- Trầm công tử giữ lễ làm gì với Nhiễm Hương

Trầm Lăng nhún vai:

- Nhiễm Hương... À, tên thật là đẹp... Quả đúng như là chi lan nghi thất, đã thường gần gũi một tiên tử nhân gian như Vương phu nhân, thảo nào mà nàng chẳng Nhiễm lấy Hương.

Vương phu nhân cười:

- Trầm công tử quả là người giỏi về lý luận.

Nụ cười của bà ta thật tươi mà thái độ thì lại hết sức là trang trọng, nụ cười mê hồn lạc phách làm cho ai cũng muốn gần, thế nhưng bằng cách trang nghiêm lại dễ làm cho người khép nép...

Bà ta lại mỉm cười, nụ cười mang theo ý nghĩa rất sâu:

- Nhưng cái con a đầu Nhiễm Hương thật cũng làm cho người... Trầm công tử, có phải thế không?

Câu không chủ đề, nhưng Trầm Lăng vẫn cười và trả lời mau:

- Kề cận bên mình phụng thì đầu lại là gà... Chỉ có điều khi Nhiễm Hương cầm bầu rót rượu tôi cảm thấy hơi sờ sợ.

Vương phu nhân hỏi:

- Nhiễm Hương, vừa rồi người phục rượu Trầm công tử đấy à?

Nhiễm Hương cúi đầu vâng vâng, làm thình...

Vương phu nhân liếc lại cau mày:

- Nhiễm Hương, người thừa biết ta sẽ cùng Trầm công tử gặp đại sự, sao người lại dám phục rượu Trầm công tử thế? Nếu quả Trầm công tử say thật thì người liệu làm sao.

Nhiễm Hương vẫn cúi mặt ...

Trầm Lăng nhíu mày:

- Rõ ràng phu nhân bảo nàng làm thế, mà sao phu nhân lại mắng nàng?

Vương phu nhân bình thản mỉm cười:

- Thế à ?

Trầm Lăng cười:

- Nhưng nếu tại hạ có say, có lẽ nói chuyện sẽ hay hơn.

Vương phu nhân hỏi:

- Tại sao?

Trầm Lăng cười lớn:

- Tại vì tại hạ sẽ nói lời thật lòng, mà lời nói thật lòng thì hay mất lòng người nghe.

Vương phu nhân mỉm cười đáp:

- Trầm công tử quả là thông minh. Tôi muốn nhờ công tử một chuyện.

Trầm Lăng cười lớn:

- Nhưng, Vương công tử cũng là bậc kỳ tài trong thiên hạ, đâu có kém tại hạ?

Huống chi còn có Vương phu nhân? Phu nhân định dùng tại hạ làm chuyện chi? Những chuyện tại hạ làm được thì Vương công tử cũng đều làm được.

Vương phu nhân cười:

- Lân Hoa thật cũng có chút thông minh, nhưng làm sao lại có thể so sánh với công tử trong muôn một. Phương chi, chuyện này, hẳn lại không thể làm, càng không

thể làm được.

Trầm Lăng hỏi:

- Chuyện chi?

Vương phu nhân hỏi lại:

- Tài năng của Khoái Lạc Vương có lẽ công tử biết chứ?

Trầm Lăng gật gù:

- Cũng có nghe đôi chút.

Vương phu nhân thở ra:

- Người ấy chẳng những gian xảo như hồ ly, ác độc như sài lang, mà võ công còn mạnh như hùm, đối phó với con người như thế, trí lực đều nan địch.

Trầm Lăng hỏi:

- Đã thế thì phu nhân bảo tại hạ phải làm sao?

Vương phu nhân cười:

- Trong thiên hạ cho dù tài giỏi đến đâu, không ai tránh khỏi một vài nhược điểm, Khoái Lạc Vương là người, cũng không thể thoát ra ngoài lệ đó. Chúng ta muốn thắng hắn thì cũng phải biết nhắm vào...

Trầm Lăng cười:

- Hắn cũng có nhược điểm à?

Vương phu nhân chận nói:

- Hắn có hai nhược điểm, một là xem tài như mạng, hai là ưa người nịnh bợ tăng bốc, cho nên không một người tài trí đến mà có thể bị hắn gạt bỏ cả.

Trầm Lăng cười:

- Đúng lắm, vì thế nên dưới trướng hắn luôn luôn có nhiều thực khách.

Vương phu nhân nói:

- Sự thật là thế... Nhưng thực khách thủ hạ của hắn tuy nhiều, song không có một người nào chân chính và hào kiệt cả... Không có được một người nào như công tử cả.

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân muốn tại hạ đến làm thực khách dưới trướng hắn à?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Làm như thế tuy có giảm giá trị con người của công tử, tuy nhiên, nếu chúng ta muốn làm nên đại sự, vì muốn đạt cho kỳ được mục đích thì cũng không thể không dùng thủ đoạn... Công tử thấy thế có phải không?

Trầm Lăng cười lớn:

- Thì ra phu nhân muốn tại hạ đi làm gian tế bên cạnh Khoái Lạc Vương, nhưng theo tại hạ thấy thì chuyện như thế mà nếu để Vương công tử đi làm thì có lẽ hơn tại hạ nhiều .

Vương phu nhân cười:

- Chuyện này Lân Hoa không thể làm được.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao?

Vương phu nhân ngập ngừng:

- Bởi vì... bởi vì...

Trầm Lăng cười chận:

- Bởi vì chuyện quá nguy hiểm?

Vương phu nhân thở ra:

- Công tử nói thế thì rõ ràng đã hiểu lầm lòng thành khẩn của tôi... tại sao tôi lại muốn công tử đi vào hiểm địa? Nếu quả thật thế thì tôi thà để Lân Hoa làm chứ không để cho công tử làm đâu?

Trầm Lăng nhíu mày:

- Thế à ?

Vương phu nhân nói:

- Chuyện này thì thật Lân Hoa cũng có thể làm được, cơ trí của nó tuy không bằng công tử, nhưng nó cũng có thể cố gắng, chỉ hiềm vì nó cũng có một nhược điểm...

Trầm Lăng hỏi:

- Sao gọi là nhược điểm?

Vương phu nhân nói:

- Nhược điểm đó là Khoái Lạc Vương nhận biết nó.

Trầm Lăng cau mày:

- Nhận biết? Tại sao lại biết?

Vương phu nhân hỏi:

- Nguyên nhân đó công tử có thể không hỏi được chăng?

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng nói:

- Nhưng thuật dị dung của Vương công tử là có một không hai trong thiên hạ...

Vương phu nhân chận nói:

- Quả thật là Lân Hoa cũng có chút tài đó... Nhưng xin hỏi trẫm công tử, nếu sau khi Vương Lân Hoa đã dị dung rồi cùng ở chung với công tử suốt ngày, công tử có nhận ra được chăng?

Trầm Lăng cười:

- Nghĩa là phu nhân sợ Khoái Lạc Vương khám phá?

Vương phu nhân gật đầu:

- Vì lẽ đó mà Lân Hoa không làm được... Và nếu không có công tử thì thật khó có

người thay thế nó...

Trầm Lăng cười:

- Nhưng môn hạ Khoái Lạc Vương có người lại biết mặt tại hạ.

Vương phu nhân hỏi:

- Ai?

Trầm Lăng nói:

- Kim Vô Vọng.

Vương phu nhân cười:

- Là bạn thân giao thì làm sao Kim Vô Vọng lại có thể phá chuyện Trầm công tử?

Trầm Lăng gật gù:

- Thì ra phu nhân cũng biết nhiều việc... Nhưng...

Vương phu nhân hỏi:

- Còn có người khác nữa, phải chăng?

Trầm Lăng nói:

- Quả thế, hãy còn Tửu Bá Hàn Linh và Sắc Bá Giang Tả Tư Đồ.

Vương phu nhân mỉm cười:

- Hai người ấy vĩnh viễn không gặp mặt Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng nhíu mày:

- Nghĩa là họ cũng như tại hạ, cũng lọt vào tay phu nhân.

Vương phu nhân cười:

- Nhưng công tử là thượng khách, còn bọn họ là tù nhân.

Trầm Lăng bật cười:

- Nhưng tại hạ còn khó hiểu.

Vương phu nhân hỏi:

- Công tử mà lại có chuyện khó hiểu?

Trầm Lăng nói;

- Phu nhân đã thừa biết Khoái Lạc Vương là kẻ địch của tại hạ, và tại hạ cũng có ý định hành động đối phó hắn, thế thì cho dù phu nhân không nói, tại hạ vẫn làm.

Điều đó phu nhân rõ lắm chứ?

Vương phu nhân gật đầu:

- Có, điều đó tôi có biết.

Trầm Lăng nói:

- Đã thế thì phu nhân cần chi phải phí hao tâm lực để làm cho tại hạ nghe theo phu nhân? Như thế thì việc làm đã hơi dư chăng?

Vương phu nhân cười:

- Không, bởi vì phương pháp đối phó với Khoái Lạc Vương có khác.

Trầm Lăng hỏi:

- Sao lại khác?

Vương phu nhân nói:

- Nếu tôi không mời công tử đến đây để cùng nhau lập nên minh ước, thì khi có cơ hội công tử nhất định sẽ đặt Khoái Lạc Vương vào tử địa, có phải thế không?

Trầm Lăng gật đầu:

- Tự nhiên là thế. Phu nhân thì khác đi à?

Vương phu nhân nói:

- Tôi thì không phải với mục đích đưa hần vào chỗ chết....

Tia mắt nụ cười tươi như hoa nở của Vương phu nhân vụt tắt ngang nhường chỗ cho một sắc diện lạnh băng băng... Bà ta nhìn vào khoảng trống xa vời và nói thật chậm như từng tiếng một:

- Tôi muốn hần sống, tôi muốn cho hần trở mất chứng kiến sự nghiệp của hần bị hủy diệt... tôi muốn cho hần sống để chịu đựng

Và bà ta vụt đập tay lên bàn thật mạnh:

- Tôi muốn hần phải chịu đựng trong tình trạng dở sống dở chết. Hần không thể chết một cách dễ dàng... Hần phải sống mà chịu đựng... Đâu có thể cho hần phương tiện dễ quá như thế.

Nụ cười của Vương phu nhân tắt mất là không khí thoải mái trong phòng cũng tắt theo luôn... Bây giờ nơi đây chỉ còn thù hận, một sự thù hận rùng rợn hơn là chết chóc...

Trầm Lăng chợt hơi sững sốt

Bà ta và Khoái Lạc Vương có thù sâu gì như thế?

Thù hận thâm xương nhập cốt ấy do đâu mà có?

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, nụ cười tươi cổ hữu mới trở lại nơi gương mặt tuyết trần của người thiếu phụ. Bà ta chúm chím cười:

- Bây giờ thì Trầm công tử đã rõ cả rồi chứ?

Trầm Lăng nói:

- Nếu không rõ thì quá ngu đi sao.

Vương phu nhân nói:

- Nếu tôi có được một người như Trầm công tử bên cạnh Khoái Lạc Vương thì nhất cử nhất động của hần sẽ không làm sao qua mắt tôi được...

Trầm Lăng nói tiếp theo:

- Và bất cứ một chuyện nào của hần cũng bị chặn ngay từ trong trứng nước cho dù có thủ đoạn bằng trời, hần cũng sẽ không bao giờ được thành công?

Vương phu nhân gật đầu thật đẹp:

- Đúng như thế.

Trầm Lăng cười:

- Có một đối thủ như Vương phu nhân, cuộc đời của Khoái Lạc Vương kể như tàn.

Vương phu nhân cười:

- Nhưng phải được sự thỏa thuận của Trầm công tử thì mới nên việc.

Tia mắt thu của bà ta lại chiếu thẳng vào mặt Trầm Lăng và giọng bà ta thật dịu:

- Không biết công tử có bằng lòng chăng?

Trầm Lăng mỉm cười vặn lại:

- Tại hạ cũng có thể không bằng lòng được nữa sao?

Vương phu nhân nói:

- Chỉ e rằng không nên như thế.

Trầm Lăng cười lớn:

- Không nên không bằng lòng, nghĩa là chỉ có một con đường... bằng lòng.

Vương phu nhân nâng chén mỉm cười:

- Đa tạ công tử, xin cho tiện thiếp kính công tử một chén để gọi là chúc trước sự thành công của chúng ta.

Hai người cùng ngó nhau cười...

Giọng cười của Vương phu nhân như ngọc khua mặt rót... giọng cười của Trầm Lăng cười mở hả hê...

Nhưng người nghe? Hùng Miêu Nhi cảm thấy giọng cười của họ như dồn hơi cao hẫng vỗ bụng, hẫng tức tối nghiêng rằng: "Không ngờ tên Trầm Lăng lại yếu hèn như thế? Tại làm sao lại phải bằng lòng? Nó ăn thịt được sao mà sợ dữ thế?"

Giá mà đổi lại là Hùng Miêu Nhi thì mục ta đừng có mong nói được nửa lời. Nhất định không một ai, không việc gì có thể ép buộc hấn được.

Chu Thất Thất thì lại càng tức tối hơn nữa. Giá mà nói được, nàng sẽ mắng tát vào mặt họ. Quả là cái con hồ ly cái, tuổi tác như thế mà lại xưng là tiện thiếp lại nói với Trầm Lăng bằng những tiếng "Chúng ta... chúng ta"... Xí ... thật là đồ mất dạy. Da mặt Vương Lân Hoa đã dày, thế mà mục ta lại còn dày hơn nữa. Cũng may, Chu Thất Thất lại không thể chửi ra thành tiếng....

Vương phu nhân nói mời một chén, nhưng lại cộng luôn một hơi ba chén. Rượu đã làm cho da mặt bà ta thêm hồng nhuận, khóe mắt bà ta lại càng "mơ mộng" lên thêm ...

Hùng Miêu Nhi khẽ gật gù...

Trầm Lăng làm như thế phải chăng là dụng kế thoát thân? Hấn ra khỏi chỗ này thì ai còn có thể ràng buộc hấn được? Hùng Miêu Nhi nghĩ đến đó chợt bấm bụng cười thầm... Không, mục này không thông minh như hấn nghĩ từ trước đến nay đâu. Mục là

một kẻ đần. Vào lúc đó tiếng của Vương phu nhân cất lên làm cắt dòng suy nghĩ của hắn.

- Tửu lượng của tiện thiếp tuy kém, nhưng hôm nay có thể cùng uống với công tử suốt ba ngày... Sau ba ngày, tiện thiếp lại sẽ thêm một tuần rượu chót để tiễn hành.

Trầm Lăng nhúng mắt:

- Tiễn hành?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Tiện thiếp bây giờ đã nhìn thấy trước ba ngày sau đây công tử sẽ tách mình ra biên giới để làm một công việc kinh thiên động địa, cho nên trong ba ngày này, tiện thiếp sẽ làm cái công việc tỏ lòng lưu luyến ấy mà.

Rượu tuy đậm mạnh chất men say, nhưng ánh mắt của Vương phu nhân bây giờ lại dễ say gấp mười lần rượu mạnh... Và Trầm Lăng, tuy vẫn nhìn ngay vào đôi mắt ấy, nhưng tựa hồ không thấy lời trong mắt ấy...

Hắn chỉ mỉm cười:

- Tại hạ cứ như thế này rồi đi à?

Vương phu nhân gật nhẹ :

- Tự nhiên là như thế. Và tiện thiếp đã vì công tử mà sắp sửa hành trang.

Trầm Lăng vẫn bằng một giọng lơ ngơ:

- Tại hạ vốn không biết hành tung của Khoái Lạc Vương...

Vương phu nhân cười:

- Công tử không phải nhọc tâm lo lắng, tự nhiên tiện thiếp có cách làm cho công tử gặp Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng vẫn ngơ ngơ:

- Cách nào?

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Công tử sao lại cố đóng kịch ngớ ngẩn làm chi thế?

Trầm Lăng cười:

- Bảo tại hạ đóng kịch thông minh thì còn có lý, chứ sao lại đóng kịch ngớ ngẩn.

Vương phu nhân nói:

- Một nhân vật như công tử mà lại là người mới trong chốn giang hồ, Khoái Lạc Vương mà được công tử thì há chẳng cảm thấy là được ngọc quý hay sao? Hắn làm sao lại để cho công tử bỏ đi chứ?

Trầm Lăng cười:

- Nghĩa là Khoái Lạc Vương sẽ lôi kéo tại hạ cho kỳ được?

Vương phu nhân cũng cười:

- Tự nhiên, kẻ nào muốn thành đại sự, đều không thể để vuột mất công tử? Khoái

Lạc Vương mà buông rơi công tử thì hẳn sẽ không phải là Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng chớp mắt:

- Rồi sau đó?

Vương phu nhân nói:

- Sau đó công tử sẽ thành tâm phúc của Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng cười:

- Cái đó thì không chắc, bởi vì nếu hẳn không tín nhiệm tại hạ thì sao?

Vương phu nhân nghiêng mắt:

- Người như công tử mà lại không biết làm sao cho hẳn tín nhiệm sao? Phóng một mũi sắt nhọn vào túi vải, thì túi vải nào không lủng.

Trầm Lăng cười lớn:

- Phu nhân muốn cho tại hạ đóng thêm một màn kịch tự kiêu tự đắc đấy à?

Vương phu nhân cười:

- Không cần đóng kịch, công tử cũng đã hơn người rồi.

Trầm Lăng gật gật:

- Hay quá, bây giờ thì phu nhân chỉ còn một việc chưa nói mà thôi.

Vương phu nhân chớp chớp mắt:

- Chuyện chi thế?

Trầm Lăng cười:

- Chuyện đó là cách nào để cho tại hạ rời khỏi nơi này? Làm sao cho tại hạ một mình nơi biên giới mà vẫn phải tuân theo sự sai sử của phu nhân? Làm sao cho tại hạ không phản bội?

Vương phu nhân nheo mắt vặn lại:

- Thế công tử đoán thử xem?

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ tuy không chuyên về độc chất, nhưng có nghe rằng trên đời này có thứ thuốc độc mà độc chất phát tác rất chậm, tùy theo định kỳ của người hạ độc đến ngày đó, trừ phi được thuốc giải của chính người hạ độc, nếu không thì phải chết. Thứ độc được này giống y như loại sâu độc mà những người con gái xứ Miêu Cương thường dùng...

Trầm Lăng mỉm cười nói tiếp:

- Thứ thuốc độc hại đó không chừng bây giờ đã ở trong bụng của tại hạ rồi.

Vương phu nhân nói:

- Công tử là một đương kim quốc sĩ, tiện thiếp đâu lại dùng thủ đoạn đó để đối phó với công tử. Nếu tiện thiếp làm thế thì chẳng những khinh công tử, mà lại còn khinh cả chính mình nữa.

Trầm Lăng cười:

- Hay lắm, trên đời này thật chỉ có một vi tiên tử mà thôi... tại hạ xin có lời cảm tạ.

Vương phu nhân cười:

- Vậy công tử đoán qua lý do khác đi.

Trầm Lăng nói:

- Phu nhân tuy không cùng đi với tại hạ ra biên giới, nhưng rất có thể sẽ cho người theo sát bên để giám thị tại hạ...

Bằng một giọng cười như tiếng ngọc khua, Vương phu nhân ngắt lời:

- Không cần, khỏi phải bàn phương pháp ấy hay hay dở, chỉ nên biết rằng một người như công tử thì không ai có thể làm nổi cái công việc giám thị, tiện thiếp tuy không khôn, nhưng cũng không đến nỗi làm một chuyện quá ngu như thế.

Trầm Lăng hỏi:

- Như vậy không lẽ phu nhân sẽ buộc tại hạ thề độc?

Vương phu nhân lại cười:

- Trên đời cái điều không nên tin hơn hết là lời thề của người đàn ông đối với người đàn bà. Nếu có cô gái ngây thơ nào đi tin lời thề của đàn ông, thì cô gái ấy sẽ phải ân hận suốt đời.

Trầm Lăng vỗ tay cười lớn:

- Phu nhân đã từng bị ân hận rồi à?

Vương phu nhân mỉm cười và ngó Trầm Lăng một cái thật dài:

- Công tử xem dáng sắc của tôi hiện tại có phải là kẻ mang ân hận sao?

Trầm Lăng cười:

- Đúng, thường thường người nào làm cho kẻ khác thương tâm, thì người đó không bao giờ thương tâm cả.

Hai người lại cười, giọng cười thật là cợt nhả...

Hùng Miêu Nhi đứng bên trong nhẵn mặt: "Cái tên Trầm Lăng thật là có lúc lại chẳng ra gì... Trong hoàn cảnh này mà hắn lại có thể cười như thế ấy... Và điều tệ hơn hết là người ta đối phó với mình như thế nào lại cũng chẳng đoán ra."

Trong bụng thì cự nự vùng vằng như thế, nhưng thật ra thì Hùng Miêu Nhi cũng chưa nghĩ ra cái mụ hồ ly này sẽ làm sao để khống chế cho được Trầm Lăng

Chu Thất Thất càng cắn môi thật mạnh

Câu nói của Trầm Lăng làm cho nàng thấm thía: "kẻ nào làm cho kẻ khác thương tâm, thì kẻ ấy không bao giờ thương tâm cả"? Phải rồi hắn là con người như thế mà...

Hắn không hiểu hắn thì ai hiểu hắn

Nhưng cũng như Hùng Miêu Nhi, nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng thực ra thì nàng

cũng chưa hiểu Trầm Lăng là con người như thế nào cả....

- o O o -

56. Một Chuyện Trao Đổi

Men rượu càng lúc như càng nồng đậm, giọng cười của Vương phu nhân càng lúc càng đê mê.

Bà ta nhìn Trầm Lăng bằng một đôi mắt sâu thăm thẳm:

- Trừ những phương pháp khờ khạo ấy ra, công tử không còn thấy tiện thiếp sẽ làm cách nào khác nữa ư?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Phu nhân trong lòng có thiên phương vạn kế, tại hạ thật tình không đoán nổi.

Vương phu nhân cười:

- Tại làm sao tiện thiếp lại phải cưỡng bách công tử? Tại sao tiện thiếp lại không thể để cho công tử tự nguyện tự giác mà làm?

Trầm Lăng gật gù:

- A... điều đó tại hạ quên.

Vương phu nhân lại cười:

- Không phải quên, mà phải nói công tử làm bộ quên mới đúng .

Trầm Lăng cười :

- Nhưng phu nhân cũng đừng quên rằng muốn cho tại hạ phục tùng tự nguyện là một điều không phải dễ.

Vương phu nhân cười, một nụ cười thật xứng đáng với tiếng hồn phiêu phách lạc và bà ta nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc...

Bàn tay trắng muốt như ngọc, suối tóc đen huyền dịu mượt như nhung, tư thái của người thiếu nữ tuyệt trần và bà ta nhìn thẳng vào mặt Trầm Lăng:

- Tự nhiên không phải chuyện dễ, tiện thiếp biết điều đó. Nhưng bất cứ việc gì càng khó càng khó càng quý nhất là đối với một người đàn bà, chuyện càng không dễ họ lại càng tha thiết.

Trầm Lăng nói:

- Đó là câu nói hết sức trung thực .

Vương phu nhân nói:

- Mà thường thường trung thực là đúng, phải có thể không ?

Và bà ta lại hỏi :

- Vật gì càng quý giá thì phải đem cái quý giá mà đổi, công tử có thấy thế chẳng ?

Trầm Lăng cười :

- Đó cũng lại là một câu nói trung thực .

Trầm Lăng khen dồi mấy lượt bằng một vẻ mặt hết sức tự nhiên, Vương phu nhân nghe luôn mấy lượt mặt cũng không đổi sắc, chỉ có Hùng Miêu Nhi là muốn lộn gan... Trung thực, trung thực cái khí mốc. Hấn muốn chửi tưởi lên nhưng khôn nổi không nói được .

Bên ngoài Vương phu nhân vẫn cười :

- Trong giang hồ, người ta thường nói: “khó được nhất và quý nhất gồm ba vật”, chẳng hay công tử có biết chăng ?

Trầm Lăng cười :

- Có lẽ đây không phải là lời nói thật, tại hạ chưa từng được nghe.

Vương phu nhân nói:

- Không công tử hãy nghĩ xem, tiện thiếp thấy đó là sự thật .

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng hỏi :

- “Đạt Ma Thần Kinh” nơi Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự có phải là một trong ba vật quý ấy chăng?

Vương phu nhân nói:

- Thiếu Lâm phái tuy được xưng là “đệ nhất phái võ lâm” nhưng võ công của mấy lão tăng cũng chỉ đạt được hai tiếng “trung bình” mà thôi, từ trước đến nay, phái này chưa có được một người đáng gọi là “Thiên hạ đệ nhất cao thủ”. Do đó, chuyện ”Thần Kinh”, của Thiếu Lâm e rằng cũng chỉ là câu chuyện thần thoại. Cho nên không thể kể là vật quý. Trầm Lăng cười:

- Nếu “Thần Kinh” của Thiếu Lâm không được liệt vào vật quý, thì những ”võ công bí cập” khác có được kể không?

Vương phu nhân lắc đầu thật nhẹ:

- Làm gì có chuyện “Võ công bí cập”. Thử hỏi có phải thật những cao thủ xuất sắc trong võ lâm từ trước đến nay đều do những “Bí cập”, những “Thần Kinh” mà ra không? Hay là do nghị lực, kinh nghiệm và thời cơ mà họ luyện nên? Tiện thiếp nghĩ rằng những điểm đó mới là yếu tố chính của tuyệt nghệ. Chỉ tiếc người đời không thấy rõ điều đó, cứ để cho câu chuyện có tính cách thần thoại làm mê hoặc. Kể cả ”Võ công bí cập” của Vô địch Hòa thượng cũng chỉ là thứ “Bí cập” hại người người mà thôi.

Lời nói của bà ta mới nghe qua thật là đảo lộn cả thế giới võ lâm, mà cũng là một lời giải thích hết sức có lý. Chính Trầm Lăng cũng phải gật gù thán phục:

- Phu nhân đã nói được điều mà người khác không nói được, dám nói những điều mà người đời không dám nói... Nếu tất cả thiên hạ anh hùng đều có thể nhận xét như thế, thì có lẽ không xảy ra trận Hoàng Sơn năm xưa và hào kiệt cũng không phải chết quá nhiều như thế, mà cuộc diện võ lâm ngày nay cũng không nguy hiểm quá như thế này. Kiến thức của phu nhân quả ít người sánh kịp.

Vương phu nhân cười:

- Cái điều mà bình sanh sợ nhất là được người khen ngợi, nhưng hôm nay lời khen ngợi của công tử lại không làm cho tiện thiếp khó chịu tí nào cả... À quên, công tử đoán đi chứ.

Suy nghĩ một giây, Trầm Lăng vụt cười:

- Đúng rồi, “Mộng Vân Lệnh” của Mộng vân Tiên Tử bất cứ đến đâu anh hùng hào kiệt cũng đều phải cúi đầu, như vậy Mộng vân Lệnh có được kể là một trong những vật quý ấy chẳng?

Vương phu nhân cười:

- Công tử lại muốn dùng lời nói khéo để khen tặng tiện thiếp nữa rồi... Nhưng tỉ dụ như tiện thiếp là Mộng Vân Tiên Tử mà nghe câu nói ấy chắc chắn cũng chẳng thích thú gì, bởi vì “Mộng Vân Lệnh” cũng chỉ là vật để dọa người, chứ thực chất của nó chẳng có giá trị gì đâu.

Trầm Lăng gặng lại:

- Mộng Vân Lệnh cũng không được kể là quý à?

Vương phu nhân nói:

- Một mảnh sắt đẹp xoàng như thế thì làm sao gọi là quý được.

Trầm Lăng hỏi:

- Nếu nói thế thì chẳng hạn như thanh “Cổ Thiết Kiếm” của “Thiết Kiếm Tiên Sinh” ngày xưa cũng chẳng là một thanh sắt thô sơ sao? Và như thế cũng không được kể là vật quý sao?

Vương phu nhân cười:

- Kiếm cũng chỉ một vật chết. Cho dù món binh khí nào tính cách thần kỳ trong thiên hạ, nhưng nếu lọt vào tay phàm phu tục tử thì cũng chỉ vô dụng, cũng chỉ là một mảnh sắt bỏ mà thôi...

Bà ta chỉ vào Nhiễm Hương và nói tiếp:

- Thử hỏi như con bé Nhiễm Hương đây, giá như trong tay nó có được kiếm báu như “Can Tương” “Mạc Tà”, nhưng liệu có thắng được công tử chẳng?

Trầm Lăng gật gật:

- Đúng, những thứ ấy cũng không thể kể là quý được.

Vương phu nhân nói:

- Vì thế cho nên tiện thiếp nói đến báu vật đây phải là thứ mà cho dù lọt vào tay phàm phu tục tử cũng vẫn là vật quý, đặc dụng. Nó mới gọi là báu vật.

Trầm Lăng hỏi:

- Như vậy báu vật mà phu nhân nói đó có lẽ phải là vật sống?

Vương phu nhân chớp mắt:

- Phải, phải được kể là vật sống.

Trầm Lăng cười:

- Có lẽ tại hạ phải nhờ thêm hơi men để suy nghĩ...

Nhiễm Hương mỉm cười rót rượu và Vương phu nhân mỉm cười mời mọc...

Trầm Lăng cũng mỉm cười uống cạn và chột vồ tay:

- Đúng rồi, sản nghiệp của dòng họ Cao ngày xưa là một sản nghiệp ức vạn, cho dù phàm phu tục tử mà được thì cũng trở nên bực vương hầu... Nó có phải là một trong ba vật ấy chẳng?

Vương phu nhân cũng vồ tay:

- Kể như công tử đã đoán trúng một vật rồi. Đúng tài sản của dòng họ Cao để lại chính là vật mà người người mong tưởng. Thế còn hai vật sống nữa? Đúng lý tài sản cũng không phải là vật sống, nhưng nhớ rằng làm sinh lợi là sống đấy nhé. Công tử đoán nốt hai vật sống thật nữa đi.

Trầm Lăng lẩm bẩm:

- Sống... vật sống... phải chăng là Bửu Mã của Trường Bạch Sơn Vương?

Vương phu nhân lắc đầu:

- Không phải.

Trầm Lăng nói:

- Chẳng lẽ là “Chó linh” của Thần Bỏ Khư Nam?

Vương phu nhân lắc đầu:

- Không phải.

Trầm Lăng nói luôn một hơi:

- Hay là Mãnh Hổ của “Bá Thú Sơn Trung”... Con lừa đen của “Trại Quả Lão”... hay là “Thần Ưng” của Thiên Sơn Dịch gia trang?

Vương phu nhân liên tiếp lắc đầu:

- Không phải... không phải... tất cả đều không phải.

Trầm Lăng nói:

- Hay là Vân Nam “Ngũ Độc giáo”...

Vương phu nhân đưa tay che miệng:

- Uì chà... nghe đến là lợm giọng rồi, làm sao kể là báu vật được.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Tại hạ thật tình đoán không nổi, danh cầm vị thú trong giang hồ, tại hạ kể đã gần hết...

Vương phu nhân mỉm cười:

- Trên đời này chẳng lẽ chỉ cần có cầm thú là vật sống sao?

Trầm Lăng cau mặt:

- Còn ... còn gì nữa?

Vương phu nhân cười:

- Còn “Người” nữa chi? Nói đến người chắc công tử sẽ đoán trúng.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Càng lại không thể đoán trúng nữa, bởi vì nhân tài dị sĩ trong thiên hạ đâu phải con số trăm ngàn, huống chi...

Vương phu nhân lắc đầu:

- Thôi được rồi, tiện thiếp xin nói ngay, trừ tài sản của dòng họ Cao, báu vật thứ hai là Trầm Thiên Quân... bàn tay của Trầm Thiên Quân

Trầm Lăng thoáng hơi đổi sắc:

- Bàn tay? Bàn tay của Trầm Thiên Quân?

Vương phu nhân gật đầu:

- Đúng, bàn tay của Trầm Thiên Quân trong lúc vui cười có thể vung mắt ngàn vàng nhưng trong khi nghiêm nghị lại có thể thu về tất cả... Bàn tay của Trầm Thiên Quân có thể đặt người sống vào cõi chết, mà cũng có thể đưa người chết trở về đất sống... bàn tay của Trầm Thiên Quân có thể làm cho trời long đất lở, hủy diệt tất cả, nhưng cũng là bàn tay chế tạo nhiều vật khéo léo tinh vi... bàn tay của Trầm Thiên Quân một khi cử động thì bất luận chuyện gì trong giang hồ cũng đều cải biến.

Y như nghe đến độ xuất thần, Trầm Lăng ngồi sững thì thầm:

- Bàn tay... Trầm Thiên Quân... thật là bàn tay tinh diệu.

Hắn ngửa mặt cạn luôn một chén lớn...

Vương phu nhân nói:

- Vật thứ ba là vật quý báu nhất.

Bà ta nâng ly uống cạn, tia mắt mê hồn liếc vào mặt Trầm Lăng:

- Đến bây giờ mà công tử còn chưa đoán được hay sao?

Bà ta đã uống luôn ba chén, gương mặt phớt hồng càng thêm ửng đỏ, đôi mắt long lanh càng đượm mơ màng...

Trầm Lăng khẽ nhìn Vương phu nhân vụt bật cười:

- Có phải phu nhân muốn nói đó chính là con người của phu nhân chăng?

Tia mắt của Vương phu nhân bật sáng lên:

- Công tử đã đoán đúng.

Ánh mắt của Nhiễm Hương vốn đã làm cho người điều đứng, đã làm cho ai nhìn vào cũng phải xiêu hồn lạc phách, nhưng so với ánh mắt của Vương phu nhân bây giờ, thì đôi mắt của Nhiễm Hương chỉ có thể xem như là đôi mắt của một con cá chết.

Đôi mắt của Nhiễm Hương đã làm cho Chu Thất Thất muốn dùng dao xoi lưng, nhưng đôi mắt của Vương phu nhân bây giờ làm cho nàng muốn đứng tim...

Là gái, nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy, Chu Thất Thất cũng cảm thấy hồn phách chơi vơi, gần như không còn đứng vững...

Bằng đôi mắt ấy, Vương phu nhân nhìn Trầm Lăng:

- Công tử nên biết, không biết bao nhiêu đàn ông trong giang hồ, vì muốn gần được tiện thiếp cho nên phải chết mà họ vẫn cam lòng... tình nguyện.

Giọng nói bà ta càng lúc càng thấp xuống, nhẹ như hơi thở, mềm mại như tơ và ngọt lịm như mật rót vào lòng...

Và bà ta lại tiếp bằng một giọng cũng nhẹ, cũng mềm và cũng ngọt như thế ấy:

- Bởi vì tiện thiếp không như những người đàn bà khác trên phương diện võ công tuy không hơn ai, nhưng bất cứ về phương diện kỹ xảo nào, tiện thiếp cũng hơn người thập bội...

Trầm Lăng liếm môi và cạn thêm một chén nữa...

Vương phu nhân khe khẽ tiếp lời:

- Chỉ cần tiện thiếp... bằng lòng, thì bất cứ một người đàn ông nào cũng đều sẽ được hưởng thụ lạc thú một cách đầy đủ như mộng tưởng...

Nhiễm Hương đỏ mặt cúi đầu cười khúc khích...

Vương phu nhân quay lại nói một cách thản nhiên:

- Người cười sao? Nhớ rằng đây là một nghệ thuật, một nghệ thuật tối thượng. Ta vốn là một cô con gái cơ khổ lênh đênh, nhưng chỉ bằng vào nghệ thuật đó, ta đã trở nên một kẻ võ công tuyệt đỉnh, thành công với

tất cả những gì có trong tay ngày hôm nay... Bất luận là ai, chỉ cần kề cận với ta một lần là trọn đời không sao quên được.

Trầm Lăng thở ra như muốn nói gì đó nhưng rồi lại làm thinh...

Vương phu nhân nói tiếp:

- Không biết bao nhiêu đàn ông, không biết bao nhiêu nhân vật thành danh, chỉ vì muốn một phút... vào tiên cảnh, đã phải hiến dâng tất, đã phải quì xuống khấn cầu ta...

Bà ta quay qua ngó Trầm Lăng và nở nụ cười thật đẹp:

- Bây giờ tiện thiếp xin đem chiếc thân cao quý để đổi lấy lòng của công tử. Tiện thiếp nghĩ, ít ra đây cũng là một cuộc trao đổi công bằng.

Trầm Lăng ngồi yên không nói...

Hắn đã từng thấy rất nhiều dâm phụ, rất nhiều thiếu phụ đa tình lãng mạn, nhưng chưa từng gặp một người như Vương phu nhân này bao giờ...

Người thiếu phụ này miệng thì nói những lời dâm đẳng nhưng sắc diện tinh thần thì lại hết sức thanh khiết, bà ta nói đến một sự trao đổi nhơ nhớp, nhưng thái độ thì y như một sự giao dịch bình thường...

Vương phu nhân ngó Trầm Lăng bằng đuôi mắt:

- Sao công tử lại làm thinh? Công tử không tin à?

Miệng thì hỏi, tay bà lại mở lần khuy áo...

Tuy cũng là một lối thoát y, nhưng tư thái bà ta lại hết sức trân trọng nghiêm trang...

Không thể có bút mực nào diễn tả cho đúng với thân hình của người thiếu phụ này, cũng không thể đem thân hình của người con gái đẹp ra so sánh, vì cho dù một thiếu nữ nào có được thân hình tuyệt đẹp, cũng sẽ có nhiều khiếm khuyết khi nhìn vào thân hình đầy đủ của Vương phu nhân...

Giá mà bà ta đừng có tuổi, giá mà đừng phải là mẹ của Vương Lâm Hoa, thì không ai dám dùng tiếng “bà ta” để ám chỉ, mà phải hết sức trang trọng gọi là “nàng”, chữ Nàng đó phải viết hoa.

Toàn thân cốt cách “trong ngọc trắng ngà” với những đường cong ủy mị nhảy múa trước mắt Trầm Lăng...

Từ gò ngực đồ sộ lung linh dẫn xuống thắt lưng eo nhỏ, đến đôi chân đậm đuột dịu dàng... Có thể ví với chiếc thân bằng ngọc do bàn tay khéo léo tinh vi của nhà điêu khắc đại tài tạc ra.

Một vóc thân hòa hợp với hai cái đẹp: tiên nữ và dâm phụ, hai vẻ đẹp đều khiến chết người.

“Nàng” thiếu phụ họ Vương nở nụ cười “bùn rùn”:

- Trầm công tử, từ trước đến giờ công tử có thấy một vóc thân như thế này chưa?

Thân mình tuy đã phơi bày lồ lộ, nhưng phong thái vẫn đài các như lúc còn đủ xiêm y, trên khắp thể gian này, không một người thiếu phụ nào khi lỏa thể mà còn giữ được phong cách ấy.

Trầm Lăng khê động vành môi, nhưng vẫn làm thinh...

Vương phu nhân hé nụ cười rạng rỡ:

- Tiện thiếp không chỉ đem vóc thân này giao cho công tử, mà còn đem cả quả tim giao cả cho công tử... giao cho công tử vĩnh viễn... tiện thiếp đảm bảo công tử sẽ hưởng thụ một cách hoàn toàn thỏa mãn...

Giọng nói của “Nàng” thật thấp ở câu nói sau cùng:

- Tiện thiếp xin dâng hiến cho công tử trọn đời.

Nếu không bị điểm vào “á huyết” thì huyệt Miêu Nhị đã la lớn:

- Không được, không được, hoàn toàn không được.

Chu Thát Thát thì y như cảnh liễu đang trước gió, toàn thân nàng lay bầy...

Mẹ của Vương Lâm Hoa lại “dâng hiến trọn đời” cho Trần Lăng.

Không ai có thể tưởng tượng được như thế.

Không những Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất, mà luôn cả Vương Lâm Hoa cũng tái mặt...

Vương phu nhân vẫn bằng một giọng nói ngọt ngào:

- Trần công tử... bằng lòng chứ.

Tất cả đều hồi hộp...

Tất cả đều nín thở...

Tất cả đều chờ Trần Lăng trả lời....

- o O o -

57. Tiên Nương Và Dâm Phụ

Nhìn sững vào vóc thân lồ lộ của người thiếu phụ họ Vương, vành môi như cánh hoa nở chậm mà chứa đựng ít nhiều chế nhạo khinh đời của Trần

Lăng khẽ nhếch lên:

- Phu nhân thật tình dâng hiến à?

Vương phu nhân nói:

- Tự nhiên là thật, công tử...

Trần Lăng vụt nói:

- Hay lắm.

Tiếng “hay lắm” của Trần Lăng nói hết sức tự nhiên nhưng đối với Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất luôn cả Vương Lâm Hoa lại cảm nghe như một tiếng sét, cả ba người choáng váng...

Vương phu nhân cũng hơi sững sốt:

- Công tử thật bằng lòng à?

Trần Lăng cười:

- Tự nhiên là thật chứ. Hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa.

Vương phu nhân nhìn Trần Lăng bằng đôi mắt mê hồn, với nụ cười lơ lửng:

-Tiện thiếp còn một việc xin hỏi.

Trần Lăng cười:

- Bây giờ phu nhân đối với ta muốn làm gì cũng được, lựa là một câu hỏi.

Vương phu nhân nói:

- Tiện thiếp tuy biết công tử sẽ bằng lòng nhưng không dè công tử lại bằng lòng mau quá... vì lẽ gì công tử có thể cho tiện thiếp biết chăng?

Trần Lăng dùng đũa gắp một hạt đậu phộng rang đưa lên và cười:

-Vì lẽ gì à? Vì lẽ ta muốn Vương Lâm Hoa làm con ta, cho nên ta bằng lòng, huống chi...

Tay Trần Lăng vụt khẽ lắc đôi đũa, hạt đậu phộng rang bay vút vào cái lỗ nhỏ trên vách, nơi Vương Lâm Hoa đang dán mắt vào...

Đang nhìn sững sờ, Vương Lâm Hoa không kịp phản ứng bị hạt đậu bay trúng mi mắt tá hỏa tam tinh...

Trầm Lãng cười lớn:

- Vương Lâm Hoa, xem đã mãn nhãn rồi chưa? Bây giờ ta đã là gia gia của ngươi rồi sao còn chưa ra lạy mừng?

Vương phu nhân cười:

- Tiệp thiếp biết chuyện này không qua được mắt công tử.

Trầm Lãng cũng cười:

- Phu nhân muốn cho họ xem lên nghe lên, mà cũng muốn cho ta biết thế để sự bằng lòng này không được đổi lời.

Vương phu nhân nói:

- Công tử nên biết tiệp thiếp muốn công tử nói tiếng bằng lòng trước mặt Chu cô nương, như thế để từ đây về sau vị cô nương họ Chu sẽ không còn nuôi mộng với công tử nữa...

Bà ta khoác áo vào mình và nói tiếp:

- Chỉ có tên Hùng Miêu Nhi thì lại có phúc được xem không, xem mãn nhãn.

Trầm Lãng lại cười lớn hơn:

- Phải phu nhân xoay mình qua một chút thì hẳn lại càng mãn nhãn hơn nữa.

Vương phu nhân cười:

- Tiệp thiếp xem hẳn như con vậy mà, hẳn có thấy gì cũng không sao... Huống chi tiệp thiếp còn ngồi chứ đâu đã đứng.

Trầm Lãng nói:

- Bây giờ thì nên cho họ ra đi chứ.

Vương phu nhân nói thật dịu:

- Lời của công tử bây giờ thì ai dám cãi.

Bà ta dùng mũi chân ấn nhẹ vào góc tường, giữa vách vệt nứt ra một đường thẳng dạt hẳn ra một khoảng trống không một tiếng khua.

Trầm Lãng quay lại nhìn chăm chăm Hùng Miêu Nhi. Hùng Miêu Nhi tròn xoe mắt nhìn Trầm Lãng, Chu Thát Thát nước mắt khoanh tròn, Vương Lâm Hoa nhăn mặt nhíu mày, ra vẻ khó chịu...

Hắn lấy khăn chấm vào con mắt bị thương, Trầm Lãng vút hạt đậu rất nhẹ như khi chạm lá rơi, không thể bị thương, nhưng hắn cứ lấy khăn tay chấm mắt như muốn che khuôn mặt của hắn, hình như hắn thấy sự việc làm hắn hổ thẹn.

Chu Thát Thát và Hùng Miêu Nhi cùng Trầm Lãng, vẻ mặt người nào cũng nghiêm trọng.

Vương phu nhân vẫy tay rồi nói:

- Mời nhị vị ngồi...

Cái vẫy tay thật nhẹ như đùa chơi, nhưng làm Chu Thát Thát chợt nghe tê cứng thân hình.

Trầm Lãng cười ngó Vương Lâm Hoa nói:

- Cũng mời luôn cả Vương huynh đệ nữa...

Vương phu nhân cười nói vui vẻ

- Bây giờ mà công sao công tử còn khách sáo.

Trầm Lãng nhướn mắt lên nhìn Vương phu nhân:

-Chứ gọi hắn là gì bây giờ?

Vương phu nhân mỉm cười:

- Hoa nhi hãy lại bái kiến cha ghê đi con.

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ tạm thời làm “thúc thúc” thôi.

Vương Lâm Hoa mang những bước hết sức nặng nề. Đôi chân cứng xuống như treo đá

Vương phu nhân:

- Hoa Nhi không phải lạ, chỉ vòng tay cúi mình xuống là đủ rồi.

Vương Lâm Hoa cũng như chết rồi, hần tức vì không biết chui đầu cho khuất mắt...

Chu Thất Thất cũng giận, nhưng giá mà không bị điểm huyết, nàng đã phải ôm bụng mà cười...

Vương phu nhân trầm giọng:

- Ta nói gì người có nghe không?

Vương Lâm Hoa khom mình xuống vòng tay...

Vương Lâm Hoa làm lễ mà nửa như bị ai đánh vào mặt.

Trầm Lăng nhìn mặt hần, mỉm cười:

- Người chắc có lẽ hối hận lắm phải không? Ngày hôm qua người không sớm giết ta để bây giờ xảy ra chuyện này.

Vương Lâm Hoa thốt không ra tiếng...

Vương phu nhân đỡ lời:

- Mọi chuyện xưa không lẽ dạy hần như thế chưa đủ...

Trầm Lăng cười hả hả:

- Hôm qua ta cầu hần tha, hôm nay lại có người cầu ta tha hần, nếu ta không cưới mẹ hần thì làm sao được như thế này....

Như lấy được sự bình tĩnh, Vương Lâm Hoa ngẩng mặt mỉm cười:

- Trầm thúc thúc, thúc thúc muốn chọc tiểu diệt giận mà phá hôn sự đấy ư?

Và hần vụt cười thành tiếng:

- Nhưng Trầm thúc thúc đã lầm rồi, làm sao tiểu diệt lại giận được bây giờ gọi là “thúc thúc” là do tiểu diệt cam tâm tình nguyện, sau này nếu gọi là “gia gia” thì lại càng làm cho tiểu diệt càng thích thú hơn nữa... Gia mẫu có được một người hôn phối tài hoa như Trầm thúc thúc là một chuyện khó tìm, tại sao tiểu diệt lại giận chứ.

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Đứa con ngoan, thật là một đứa con ngoan.

Trầm Lăng cũng cười:

- Quả đúng là một đứa con ngoan, có một người mẹ như thế, thêm một đứa con như thế, thì lo gì không thao túng được thiên hạ giang hồ.

Ngoài mặt thì cười rất cởi mở nhưng trong bụng Trầm Lăng cũng công nhận

Vương Lâm Hoa quả là lợi hại.

Vương phu nhân lấy mắt ra hiệu, lập tức có người đưa Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất ra ngoài.

Hai người tuy không nói được, không cử động được, nhưng tia mắt lờm lờm giận dữ đã bộc lộ thay cho lời nói căm hờn... một thứ căm hờn không nói bằng lời, không bằng hành động mới thật là ghê gớm.

Nhìn theo hai người bị kéo ra, Trần Lăng đã không tỏ một chút gì khó chịu, vẻ mặt vành môi lại phơn phớt nụ cười hết sức tự nhiên...

Vương phu nhân mỉm cười:

- Công tử không giận à? Không khó chịu à?

Trần Lăng nhướng mắt:

- Sao lại giận? Có gì mà khó chịu?

Vương phu nhân nói:

- Chứ công tử thấy họ...

Trần Lăng cười chặn:

- Tôi biết phu nhân sẽ đối xử tốt với họ, thì tại sao tôi lại giận?

Vương phu nhân nói:

- Tiện thiếp lại cứ cho rằng công tử sẽ giận...

Bà ta lại cười thật tươi và nói tiếp:

- Không ngờ công tử lại có thể bình tĩnh như thế... Con người như công tử, ai mà gần gũi được thì quả là.... là thích thú.

Trần Lăng mỉm cười:

- Trước mặt người khác xin phu nhân chớ đề cao tôi như thế.

Vương phu nhân cười hăng hắc và rót thêm cho Trần Lăng một chén rượu nữa:

- Bây giờ thì họ đã đi hết rồi, luôn cả Nhiễm Hương nữa ...

Bà ta thấp giọng hỏi luôn:

- Công tử có biết tại sao tiện thiếp cho họ đi hết không?

Trần Lăng cười:

- Có lẽ phu nhân muốn thương lượng đại sự với tôi?

Đôi mắt của Vương phu nhân lon g lanh ướt rượt:

- Công tử nghĩ xem bây giờ việc gì là trọng yếu nhất?

Trần Lăng lắc đầu:

- Khó biết quá

Vương phu nhân cười ngặt nghèo.

- Công tử... làm bộ hoài.

Vừa nói Vương phu nhân vừa chớp mắt cúi đầu.

Dáng cách e thẹn một cách thuần thực của người thiếu phụ tuy không ngây thơ như một thiếu nữ, nhưng vẫn có tính cách hấp dẫn dị thường...

Vương phu nhân cười:

- Tiểu diệp đang muốn hỏi xem bao giờ thì được gọi thúc thúc bằng gia gia?

Trần Lăng rùn vai:

- Gọi bằng thúc thúc thì ta cũng quá hài lòng rồi.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tiểu diệp muốn gọi gia gia sớm chừng nào tốt chừng ấy.

Rõ ràng là da mặt của Vương Lâm Hoa còn dày hơn là mo cau nữa, hẳn nói câu chuyện như thế mà mặt hết sức tự nhiên, tự nhiên đến trắng trẻo.

Thế nhưng Trần Lăng lại cũng tự nhiên:

- Phải lắm, sớm chừng nào tốt chừng ấy... Vậy theo người thì ngày nào?

Vương Lâm Hoa nói:

- Chọn ngày lâu lắm, ngay đêm nay đi.

Trần Lăng cười:

- Ngay đêm nay? Sao mà gấp dữ thế?

Vương Lâm Hoa nói:

- Thôi thì ngày mai?

Trần Lăng cười lớn hơn:

- Ta và mẹ người không gấp sao người lại gấp thế?

Vương phu nhân cố cúi đầu làm như không nghe thấy, nhưng bây giờ thì không còn giấu được nữa, bà ta từ từ ngẩng mặt và cười bằng một giọng thật dịu:

- Ba ngày sau đã đi rồi... Tiệp thiếp tuy không gấp nhưng cũng muốn trong ba ngày này tính chuyện cho xong để... để tiệp thiếp được yên lòng.

Trần Lăng thản nhiên:

- Trong vòng ba ngày không được.

Tuy hơi đổi sắc nhưng Vương phu nhân vẫn tươi cười:

- Chứ đợi đến bao lâu?

Trần Lăng cười, nói như gần từng tiếng:

- Đợi đến lúc chồng của phu nhân chết đã.

Lần này thì không còn giữ ý nổi nữa, Vương phu nhân tái mặt:

- Chồng của tiệp thiếp?

Trần Lăng cười một cách tự nhiên:

- Tôi chưa biết cái thú vị làm vợ bé nó như thế nào, nhưng chắc chắn là không đẹp lắm, vì thế, tôi không muốn làm chồng bé.

Vương phu nhân cười, giọng cười che đậy sự bất an:

- “Chồng bé”? Danh từ đó tìm ở đâu mà hay quá vậy? Thật sự, một người đàn ông có thể có hai vợ, thì tại sao người đàn bà lại không thể có hai chồng? Nhưng nói thế thôi, chứ tiệp thiếp đã có chồng bao giờ đâu?

Trần Lăng nhướng mắt:

- Phu nhân không có chồng?

Vương phu nhân lắc đầu:

- Không ... không có.

Trần Lăng mỉm cười liếc nhẹ Vương Lâm Hoa:

- Thế thì chú bé....

Vương phu nhân vội nói:

- Thật ra thì chồng của tiện thiếp đã chết quá lâu rồi, lâu đến mức thiếp cũng quên mất luôn...

Và cặp mắt bà ta chuyển động một cách lả lơi cùng cực:

- Công tử là người thông minh, tưởng chắc thừa biết ta một người đàn bà góa, chẳng những rất dịu dàng hơn con gái, mà còn ... vừa vặn hơn nhiều lắm, cho nên người đàn bà góa có khả năng làm thỏa mãn đàn ông con trai hơn con gái... Vì thế, người thông minh nào cũng rất thèm thuồng cưới góa phụ, chẳng lẽ công tử không biết

được điều đó sao?

Trầm Lăng cười thật lớn:

- Biết chứ, thích lắm chứ, chỉ tiếc có điều phu nhân chưa phải là góa phụ.

Vương phu nhân nháy mắt làm duyên:

- Công tử bảo chồng thiếp chưa chết à? Ủi cha, không dè chuyện chồng của thiếp mà công tử lại biết rõ hơn là thiếp... Thế công tử đã có gặp hấn à?

Trầm Lăng cười:

- Tôi tuy chưa gặp vị “lão tiền bối” ấy, nhưng rất là biết.

Vương phu nhân nhướng mắt:

- Thế công tử nói thử xem hấn là ai?

Trầm Lăng nói thản nhiên:

- Trước kia tên là Tử Ngọc Quan, sau này gọi là Khoái Lạc Vương.

Như một tiếng nổ làm cho bốn phía đều rung chuyển vì câu nói của Trầm Lăng, nhưng sau đó Vương phu nhân lại cười hăng hắc:

- Tử Ngọc Quan lại là chồng thiếp? Ối chao, tức cười chết đi thôi.

Trầm Lăng rùn vai:

- Đừng sợ, cười không chết được đâu.

Vương phu nhân hỏi:

- Cái ý nghĩ đó của công tử làm sao mà có được thế?

Trầm Lăng không trả lời thẳng mà lại nói:

- Một con người muốn cho thiên hạ tưởng mình đã chết tự nhiên phải tìm một người khác thế làm thay mình và tự nhiên phải làm cho mọi người không nhìn được mặt...

Vương phu nhân gật đầu:

- Đúng lắm, tiện thiếp muốn chết, tiện thiếp cũng sẽ làm cách đó.

Trầm Lăng nói:

- Tử Ngọc Quan đã làm như thế, chẳng những hấn hủy hoại mặt mày của cái thầy ấy, mà luôn cả thân thể của thầy đó cũng làm cho không ai nhận ra.

Vương phu nhân hỏi:

- Những chuyện ấy có ăn nhằm gì với tiện thiếp?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Quan hệ không thì chưa biết, nhưng khi hủy diệt cái xác giả ấy, Tử Ngọc Quan đã dùng “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên”... cho đến bây giờ trong giang hồ, ai cũng cho là Tử Ngọc Quan đã chết và chết vì “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên”, vậy thì chuyện đó với phu nhân không có quan hệ gì sao?

Vương phu nhân chớp chớp mắt:

- Quan hệ gì?

Trầm Lăng cười:

- “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên” là độc môn ám khí của “Mộng Vân Tiên Tử”... Mà khắp trong thiên hạ, trừ phu nhân ra, đâu có ai có thể chế và dùng “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên”. Và khắp trong thiên hạ cũng đâu ai thấy được thứ ám khí lợi hại đó. Vương phu nhân nhướng mắt:

- A....

Nhưng Trầm Lăng đã nói luôn:

- Bởi vì trừ Tử Ngọc Quan và phu nhân ra, ai mà thấy “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên” thì đều ... chết hết.

Vương phu nhân cười hắc hắc:

- Công tử có muốn thấy chẳng?

Trầm Lăng rùn vai:

- Tôi làm gì có được phúc ấy?

Vương phu nhân lại cười:

- Có gì mà khó, công tử muốn xem thì tiện thiếp lấy cho xem.

Như vậy, Vương phu nhân đã công nhận mình là chủ nhân của “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên”: Mộng Vân Tiên Tử.

Bởi vì có lẽ bà ta đã nhận thấy rằng trước mặt Trầm Lăng không nhận cũng không thể được.

Trầm Lăng cười:

- Tôi thật tiêu thụ thứ đó không nổi.

Vương phu nhân gật đầu:

- Được rồi, cho là công tử nói đúng đi, cho thiếp đúng là chủ nhân “Thiên Vân Ngũ Hoa Miên”, nói cho đúng thiếp là Mộng Vân Tiên Tử, vẫn không phải là vợ của Tử Ngọc Quan, vì chuyện đó giang hồ không biết cả.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tự nhiên đó là chuyện bí mật, vì Tử Ngọc Quan vốn được giang hồ tôn xưng cái mỹ danh là “Vạn Gia Sinh Phật”, tự nhiên hẳn rất không tiện nhận một đệ nhất nữ ma đầu là vợ của mình.

Vương phu nhân cũng cười:

- Do đó đủ thấy công tử hiểu biết hãy còn kém, nếu công tử thấy được vị Bồ tát “Vạn Gia Sinh Phật” thì công tử sẽ biết được một điều là Bồ Tát rất xứng đôi với ma nữ.

Trầm Lăng nói:

- Dù vậy, “giả bồ tát” Tử Ngọc Quan vẫn không chịu thừa nhận... Mà đó cũng là sự bực dọc của phu nhân. Vì một người con gái có chồng mà lại “núp lén” như thế, thì quả là một chuyện mà bất cứ một người con gái nào cũng khó mà chịu đựng.

Vương phu nhân cười:

- Thảo nào mà nhiều cô gái đã mê một công tử, vì công tử rành tâm lý họ quá....

Nhưng nếu tiện thiếp không vừa lòng thì sao lại chịu làm vợ Tử Ngọc Quan?

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân tuy không vừa ý, nhưng cũng không có cách nào hơn vì một cô gái bướng bỉnh chừng nào, mà khi đã yêu rồi thì lại càng dễ khuất phục chừng ấy.

Vương phu nhân cười:

- Xem chừng công tử đã nghĩ tất cả những cô gái trên đời này đều như là Chu Thất Thất.

Làm như không nghe thấy ý châm chọc đó, Trầm Lăng cứ nói:

- Phu nhân nghĩ rằng nếu cho Tử Ngọc Quan thừa nhận mình là vợ, thì chỉ cần làm sao cho hắn thành “Thiên hạ đệ nhất cao thủ” lúc bấy giờ sẽ không còn ai dám chống đối hắn, thì chuyện gì cũng sẽ dễ dàng ...

Vương phu nhân nheo mắt:

- Rồi sao nữa?

Trầm Lăng nói:

- Thế là hai vợ chồng phu nhân, mới sắp một mặt kế dẫn dụ toàn thể võ lâm cao thủ đến Hoàng Sơn để tiêu diệt một lần trọn gói, đồng thời làm cho tất cả bí học, bí thuật của các môn phái võ lâm lọt hết vào tay Tử Ngọc Quan.

Vương phu nhân cười:

- Công tử nghĩ được nhiều chuyện hay quá.

Trầm Lăng vẫn điềm đạm nói:

- Nhưng muốn nghiên cứu luyện tập được tất cả những bí học của võ lâm thì không phải là một việc sớm chiều, cho nên Tử Ngọc Quan chỉ còn cách giả chết, sau đó hai người mới tìm một nơi bí mật luyện suốt mười năm, làm cho tất cả tinh túy của võ lâm thành ra tuyệt kỹ của mình, lúc bấy giờ, trong thiên hạ còn ai là địch thủ nữa?

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Đã thế thì tại sao bây giờ tiện thiếp lại muốn giết hắn?

Trầm Lăng thở ra:

- Bởi vì Tử Ngọc Quan là một kẻ mặt người lòng thú, không muốn cho ai chung hưởng thành quả của mình, cho nên sau khi nên đại sự rồi, hắn muốn giết luôn cả phu nhân. Bởi vì hắn biết nếu mười năm khổ luyện nhất định võ công của phu nhân sẽ cao hơn hắn...

Vương phu nhân chớp chớp mắt, nhưng Trầm Lăng đã nói luôn:

- Cũng may, lúc ấy võ công của hắn không hơn phu nhân, cho nên tuy ám toán phu nhân bị trọng thương nhưng vẫn không giết được... Và cũng vì lẽ đó mà mười mấy năm nay Mộng Vân Tiên Tử tuyệt tích giang hồ.

Vương phu nhân sa sầm nét mặt, một lúc lâu bà ta mới hỏi:

- Rồi sao nữa?

Trầm Lăng lại thở ra:

- Giết không chết phu nhân, hắn chỉ còn cách đào thoát, hắn trốn biệt luôn mười mấy năm... Mười mấy năm đó, phu nhân ngày đêm nuốt hận.

Nhìn sững vào một góc tường, Vương phu nhân lầm thầm:

- Nuốt hận... đêm ngày nuốt hận...

Trầm Lăng nói:

- Phải dùng hai tiếng “nuốt hận” mới có thể hình dung được....

Ngưng một phút, Trầm Lăng nói tiếp:

- Vì lẽ đó cho nên sau khi Khoái Lạc Vương xuất hiện, người thứ nhất nghĩ Khoái Lạc Vương là Tử Ngọc Quan chính là phu nhân. Tích tụ mười mấy năm oán hận, mà chỉ giết hấn bằng một đao một kiếm, thì không làm sao phu nhân tiêu tan uất hận, vì thế phu nhân muốn làm cho hấn phải dở sống dở chết, chết bằng một cách đau đớn lần mòn...

Vương phu nhân làm thỉnh, những ngón tay như ngọc của bà ta đã run lẩy bẩy thay lời...

Nhìn những ngón tay ấy, Trầm Lăng nói bằng một giọng chậm rãi:

- Nhưng Khoái Lạc Vương ngày nay không như Tử Ngọc Quan thuở trước, phu nhân muốn hấn chết theo ý mình không phải là một chuyện dễ dàng...

Hấn mỉm cười nói tiếp:

- Vì thế sau khi Khoái Lạc Vương xuất hiện, phu nhân bèn âm thầm bố trí, không những cần nhiều nhân lực, mà phu nhân còn rất cần tài lực, cho nên ngay ở nơi ngôi cổ mộ.

Vương phu nhân vụt khoác tay hét lên:

- Đủ rồi... đủ rồi, đừng nói nữa.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Khoan, tôi hãy còn một câu này...

Hấn quay nhìn vào mặt Vương Lâm Hoa:

- Những chuyện này về trước thì tôi cũng chưa chắc lắm, nhưng đến khi phu nhân viện lý rằng Khoái Lạc Vương sẽ nhận biết Vương Lâm Hoa, thì vấn đề đã lộ. Một con người ẩn tích mười mấy năm, làm sao nhận biết một chú bé mới hơn hai mươi tuổi?

Trừ phi gã thiếu niên đó là con hấn.

Vương Lâm Hoa nhìn Trầm Lăng bằng con mắt nẩy lửa...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Trừ một người cha như Khoái Lạc Vương, thì ai lại có được một người con như thế? Cha là một bậc miêu hùng, thì con lại dễ kém hay sao....

Vương Lâm Hoa thỉnh linh đập bàn:

- Ai là con hấn?

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Không bằng lòng nhận hấn là cha à?

Vương Lâm Hoa lạnh lùng:

- Ta không có một người cha như thế.

Trầm Lăng cười lớn:

- Tốt, rất tốt... Cha không nhận con, con cũng không nhận cha, đó là lẽ công bằng của trời đất. Đã có một người cha lòng như gỗ đá, thì phải có một người con tâm địa như giá băng.

Vương Lâm Hoa rít lên:

- Còn muốn nói gì nữa?

Trầm Lăng rùn vai:

- Đủ rồi, quá đủ, không còn gì đáng nói nữa.

Vương phu nhân nhìn Trầm Lăng chăm chăm và vụt cười, giọng cười y như tiếng ngọc khua.

- Tốt lắm, chuyện gì công tử cũng đều biết cả, thật ra thì những chuyện đó tiện thiếp cũng muốn cho công tử biết.

Trầm Lăng cười:

- Thế à?

Vương phu nhân hỏi:

- Công tử không tin à?

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân chưa nói thì tôi đã tin rồi. Đã có một người nói năng như phu nhân thì phải có một người biết nghe như tôi, đó cũng là một lẽ phải trong trời đất.

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Rất tốt, thế thì.. công tử bằng lòng đi chứ?

Trầm Lăng ngửa mặt cười lớn:

- Tự nhiên là bằng lòng, nếu không giúp phu nhân trừ hấn, thì làm sao cưới phu nhân được. Mà nếu không cưới được phu nhân thì tôi còn biết tìm đâu ra một người đàn bà như thế.

Vương phu nhân nhìn sững Trầm Lăng, cái nhìn không phân biệt được là tức hay thích ... bà thở dài:

- Nói đi nói lại, cuối cùng công tử muốn nói chờ sau khi thành việc rồi mới tính việc thành nhân với tiện thiếp có phải không?

Trầm Lăng nói:

- Xem chừng hình như là thế phải không?

Vương phu nhân nói:

- Như thế thì tiện thiếp làm sao yên tâm?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Phu nhân cũng đừng quên tôi là một người đàn ông... mà trên thế gian này có người đàn ông nào thấy phu nhân mà lại chẳng động tâm, và khi tôi đã động tâm thì phu nhân cứ yên tâm.

Vương phu nhân lại nhìn Trầm Lăng...

Tia mắt bà ta có lúc thì dịu dàng mơ mộng, có lúc lại sắc bén như muốn soi xét lòng người, y như muốn nhìn thấy quả tim Trầm Lăng.

Và cuối cùng bà ta lại mỉm cười:

- Được rồi, tiện thiếp sẽ đợi công tử trở về...

Trầm Lăng cười:

- Tôi sẽ cố gắng về thật mau... Phu nhân tưởng tôi không nóng nước à?

Vương phu nhân cười:

- Phải rồi, công tử cố mau mau trở về, nơi đây không chỉ một mình tiện thiếp chờ đợi, mà còn có bằng hữu của công tử nữa. Khi công tử về họ sẽ cùng công tử say một tiệc tẩy trần.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Bằng hữu của tôi? Họ cũng ở đây đợi à?

Vương phu nhân gật đầu:

- Phải, họ sẽ đợi ở đây.

Trầm Lăng hỏi:

- Nhưng họ làm sao có thể đợi lâu?

Vương phu nhân cười:

- Công tử yên tâm, tiện thiếp sẽ đối đãi với họ thật tốt.

Vương Lâm Hoa cũng cười nói theo:

- Và nếu “thúc thúc” không về thì họ sẽ sốt ruột chết.

Trầm Lăng cười:

- Sốt ruột chết? Há, tiếng “chết” dùng nghe hay quá.

Vương Lâm Hoa lạnh lùng:

- Phải rồi, “sốt ruột” thì chưa chắc, nhưng chết thì coi như nhất định.

Trầm Lăng cười ha hả:

- Hay , hay....

Và hần vụt nín cười và hỏi:

- Khoái Lạc Vương ở đâu? Tôi làm sao tìm được?

Vương phu nhân nói:

- Vội gì? Ba ngày nữa kia mà.

Trầm Lăng nói:

- Đã thế thì chuyện chi phải đợi ba ngày nữa?

Vương phu nhân ngập ngừng:

- Chứ ... chứ đi như thế này sao?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đi sớm thì về sớm chứ có sao?

Trầm ngâm một chút, Vương phu nhân cười:

- Thôi thì sáng mai vậy.

Trầm Lăng gật đầu:

- Cũng được.

Vương phu nhân quay lại:

- Tốt lắm, Lâm Hoa, hãy chuẩn bị hành trang cho Trầm thúc thúc.

Vương Lâm Hoa cười:

- Chỉ trong vòng một giờ đồng hồ, hành trang của thúc thúc sẽ không kém vương hầu.

Hần mỉm cười vòng tay và quay mặt đi luôn

Trầm Lăng nhướng nhướng mắt:

- Không kém Vương hầu?

Vương phu nhân cười:

- Người mà công tử gặp là Khoái Lạc Vương, tự nhiên công tử không thể xốc xếch lời thôi, hạng người lời thôi hần không thèm ngó tới đâu.

Trầm Lăng nói:

- Nhưng ra biên giới mà hành trang như thế có công kỉnh không?

Vương phu nhân nói:

- Có thể công tử không cần phải ra biên giới.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Hẳn không phải ra biên giới à?

Vương phu nhân không trả lời mà hỏi lại:

- Công tử có biết ngọn Hưng Long Sơn ở cách phía ngoài thành Lan Châu khoảng một trăm dặm không?

Trầm Lăng hỏi:

- Có phải Hưng Long Sơn còn được gọi là “Tây Bắc Thanh Thành” không?

Vương phu nhân cười:

- Phải, núi chung quanh phụ cận toàn là núi trọc, chỉ có Hưng Long Sơn cây cỏ tốt tươi, suối trong nước mát, có thể gọi là đệ nhất danh sơn vùng Tây Bắc vậy.

Trầm Lăng hỏi:

- Nhưng Hưng Long Sơn có can hệ gì đến chuyện Khoái Lạc Vương?

Vương phu nhân lại hỏi:

- Công tử có biết trên đỉnh Hưng Long Sơn có ngọn suối gọi là Tam Nguyệt Tuyền không?

Trầm Lăng cười:

- Biết Hưng Long Sơn là đủ rồi.

Vương phu nhân cũng cười:

- Thế thì bây giờ tôi nói cho công tử biết thêm một chuyện... Nước của Tam Nguyệt Tuyền là do từ trong khe đá chảy ra, một ở phía phải, một ở phía trái...

Trầm Lăng chặn hỏi:

- Nguồn chỉ có hai sao không gọi “Nhị Nguyệt” mà gọi là “Tam Nguyệt”?

Đôi mày liễu cau lên, Vương phu nhân gắt bằng một giọng... âu yếm:

- Người ta chưa nói hết thì đã chặn ngang... Này nhé, nước từ hai kẽ đá chảy vào một cái hộc đá, từ hộc đá lại có ba lỗ chảy xuống một cái hồ bán nguyệt, rồi từ hồ bán nguyệt đó lại chảy vào một cái hộc đá khác bằng cửa miệng của đầu rồng bằng đá, từ hộc đá thứ hai lại có một cái lỗ nhỏ ấy nước đổ xuống một cái hầm...

Trầm Lăng bật cười:

- Nội kể một dòng suối nghe cũng đủ nhức cái đầu.

Vương phu nhân nói:

- Tuy hơi phiền phức, nhưng nhờ thế, nhờ qua mấy lần lọc như thế mà nước trong đầm mới thật là trong, thấy suối như mặt gương, nước đã trong mà lại vừa thơm vừa ngọt, có thể gọi đệ nhất danh tuyền vùng Tây Bắc.

Trầm Lăng cau mặt:

- Nhưng chuyện đó ăn thua gì đến Khoái Lạc Vương?

Vương phu nhân nói:

- Người trong giang hồ chỉ biết Khoái Lạc Vương thích rượu, nhưng không biết hần còn thích một món khác nữa...

Trầm Lăng hỏi:

- Thích trà?

Vương phu nhân gật đầu:

- Năm xưa lúc hần và tôi còn ở chung, mỗi năm đều phải đến Kim Sơn, lấy nước suối ngon nơi đó để pha trà. Cứ đêm là hần uống rượu, rồi sáng sớm lại dùng trà giải rượu, thường thường mỗi lần đi chơi như thế là một tháng, trong khoảng thời gian đó, tất cả mọi sự đều gạt bỏ ra ngoài.

Chuyện xưa là một chuyện buồn, như thế Vương phu nhân lại kể lại bằng một giọng lạnh lùng không chút chi thương cảm. Rõ ràng vãng sự đối với bà ta không còn lưu lại một dư vị nào cả...

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ thì tự nhiên hần không còn cách đến Kim Sơn để uống trà nữa rồi.

Vương phu nhân nói:

- Vì thế cho nên, theo tin tức mà tôi biết, thì mỗi năm giữa khoảng mùa xuân và đầu mùa hạ, hần đều lên đến Hưng Long Sơn múc nước nấu trà uống tại chỗ. Chỉ vì ngày giao tiếp giữa hai mùa xuân hạ, nước suối mới thật ngọt thật thơm. Và nhất là phải lấy nước gần núi, nếu để chảy xa nước sẽ mất mùi vị.

Trầm Lăng cười:

- Cho đến ngày nay hần vẫn còn là một con người phong nhã đấy chứ.

Như không nghe thấy, Vương phu nhân nói tiếp:

- Sau khi biết được tin tức đó, tôi đã cho hai người đến Hưng Long Sơn. Công tử biết hai kẻ ấy là ai không?

Trầm Lăng nói:

- Tuy không biết đích danh là ai, nhưng nhất định một người rất rành trong việc uống trà, và một người phải giỏi nghề đặt rượu.

Vương phu nhân cười:

- Công tử có cặp mắt soi thấu ruột gan thiên hạ... Phải rồi, trong số hai người đó, một là Lý Đăng Long, vốn là một thế gia công tử...

Trầm Lăng cười:

- Tôi biết, bọn thế gia công tử y như là không một người nào không biết giỏi về trà đạo...

Vương phu nhân lắc đầu:

- Công tử lầm rồi, Lý Đăng Long tuy có biết uống trà nhưng lại không tinh về việc pha trà.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Ủa, thế thì...

Vương phu nhân hốt nói:

- Nhưng hần có một người ái thiếp tên Xuân Kiều, người này mới đúng là trà đạo danh gia. Vì uống trà là cả một nghệ thuật, ngoài trà ngon nước tốt ra, còn phải biết nấu nước sôi đến độ nào, lò xây làm sao, chum củi làm sao, chiếc bình cái ấm, nhất nhất đều phải nghiên cứu tinh thông...

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân nhất định cũng là một bàn tay khéo trong trà đạo?

Vương phu nhân cười dịu dàng:

- Khi công tử trở về, tôi nhất định sẽ đưa công tử đến Kim Sơn, chúng ta sẽ gạt bỏ tất cả phiền lụy của đời, để hưởng trọn vẹn những gì hạnh phúc... Đến khi đó, công tử sẽ biết tôi có pha trà được hay không.

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Kim Sơn thì tôi nhất định không đi.

Vương phu nhân hỏi:

- Tại sao?

Trầm Lăng nói:

- Vì đó là nơi mà phu nhân đã từng đưa người khác đến.

Vương phu nhân cười hăng hắc:

- Úi chao, đã ghen rồi à?

Trầm Lăng cũng cười lớn:

- Chưa uống trà thì uống thử giấm có sao....

- o O o -

58. Người Đẹp Danh Sơn

Trong phòng không còn một người nào khác và cũng không biết bao giờ, người thiếu phụ họ Vương đã dựa ngả vào lòng Trầm Lăng...

Hương rượu ngọt ngào hòa với hương thẩm mỹ nhân...

Bây giờ, người thiếu phụ họ Vương mới đúng là một giai nhân hỗn hợp bởi tính chất: Tiên nương và dân phụ.

Bàn tay ngọc của “Nàng” nhẹ nhàng vuốt má “chàng” và giọng oanh thỏ thẻ:

- Còn một người nữa tên là Sở Minh Cầm rất giỏi về pha rượu, bất cứ những thứ rượu tầm thường nào mà lọt vào tay hần pha chế thì đều trở thành mỹ tửu...

Trầm Lăng cười:

- Nhất định người ấy cũng là một nhân sĩ.

Vương phu nhân nói:

- Tiệm thiếp đã phải dùng lễ vật trọng hậu mới mời được hai người ấy, sai họ đến nhân Hưng Long Sơn dựng lên một tửu quán lấy tên là “Khoái Lạc Lâm”. Trong quán “Khoái Lạc Lâm” chẳng những có đủ trà ngon rượu quý, mà lại có hơn hai mươi mỹ nữ được đưa đến từ đất Giang Nam, lấy ca vũ làm mỗi câu khách...

Trầm Lăng cười lớn:

- Thật là hay quá, chỉ một cái tên quán “Khoái Lạc Lâm” cũng đã quá đủ để lôi kéo Khoái Lạc Vương rồi, huống chi nơi ấy lại gồm đủ giai nhân, mỹ tửu, danh trà...

Vương phu nhân mỉm cười:

- Vì thế cho nên mùa thu năm rồi, hần đã bỏ thông lệ của ngày giao tiếp xuân hạ, đã vội đến Khoái Lạc Lâm ở luôn nửa tháng, y như là hết muốn ra đi.

Trầm Lăng cười:

- Tôi mà đến đó chắc cũng đi không nổi.

Vương phu nhân cười nụ:

- Công tử thì không đâu, vì nơi đó không có tiệm thiếp...

Trong phòng lại lặng im.

Thật lâu mới nghe Vương phu nhân nói khẽ:

- Mười ngày nữa công tử sẽ gặp hần.

Trầm Lăng nói:

- Mười bữa... lâu quá.

Vương phu nhân nói:

- Công tử nên nhớ những cái tên “Khoái Lạc Vương”, “Khoái Hoạt Vương” hay là “Hoan Hỉ Vương” đều do thiên hạ gọi mà thôi, khi gặp hần công tử không nên gọi thế.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Chứ gọi bằng gì? Chẳng lẽ gọi “lão tiền bối” ư?

Trong phòng lại im đi một lúc nữa mới nghe tiếng Vương phu nhân cười khẽ:

- Bây giờ tiện thiếp mới biết công tử không phải là con người như thiếp nghĩ trước đây... Tiện thiếp phải sai Nhiễm Hương xem chừng công tử mới được.

Trầm Lăng cười:

- Phu nhân không sợ Nhiễm Hương làm cái công việc “quen giữ kho ăn trộm” sao?

Có tiếng cười khúc khích của Vương phu nhân và trong phòng lại im đi một lúc...

Cuối cùng bàn tay ngọc lại bưng chén ngọc, Vương phu nhân đưa tận môi Trầm Lăng:

Khuyến quân cách tận nhất bôi tửu, tây xuất dương quan vô cố nhân...

Nhưng, Hưng Long Sơn chưa phải là chốn biên quan...

Con đường rộng dẫn từ tây bắc Thanh Thành dẫn đến Hưng Long Sơn ngót trăm dặm toàn là hoang sơn cùng cốc, tuy giữa ngày xuân mà vẫn không có một chút sắc xuân.

Nhưng khi đến chân núi Hưng Long thì cảnh vật vùng đổi khác, cây cỏ tốt tươi rậm mát, y như là mùa xuân của trời đất gom về một điểm mà thôi...

Tuy nhiên phải qua phía tây mới thấy hết trọn mùa xuân ấy, hai bên tay trái núi dựng đứng, chính giữa một khoảng hẹp như rãnh nước, bờ núi khít gần nhau, cây vắt thành cầu, hang động thật nhiều, chùa miếu giăng giăng rõ là bỗng lại hạ giới...

Đứng dưới khe núi nhìn lên trên cao y như mỹ nữ choàng áo lục phát phơ trước gió, thật là khung cảnh gợi tình... mà ngọn Hưng Long phía đông thì lại y như một đấng trượng phu hùng dũng chõ che má phẫn...

“Khoái Lạc Lâm” tửu quán nằm giữa hai trái núi.

Một khu rừng có bàn tay cắt xén của người dựa trên sườn núi một giòng suối nhỏ xuyên ngang theo con đường mòn mát rượi thùy dương, dẫn đến một ngôi quán không sắc sỡ như đồ thành, mà lại rạng rỡ nên thơ, “Khoái Lạc Lâm” một cái tên thật phù hợp.

Từ con đường rủ bóng thùy dương nhìn vào giải lan can bên những con cầu nhỏ,

năm ba ngôi nhà mát rĩ rác chung quanh làm đẹp núi rừng.

Bóng chiều khuất khỏi ngàn cây, nhưng cảnh tịch mịch của núi rừng lại rộn lên bởi tiếng sơn ca lãnh lót....

Hai người thiếu nữ tóc cuộn trái đào, nắm tay nhau vừa múa vừa ca lần theo con đường mòn quanh co sạch bóng...

Họ xách hai cái hũ đựng đầy nước suối, và trong lòng họ cũng tràn đầy mạch sống xuân tình...

Họ mặc áo hồng làm cho da mặt thêm hồng, phản chiếu màu xanh của núi cực kỳ diễm ảo...

- Xuân Thủy, tôi biết cô đang nghĩ gì rồi đấy.

Cô gái đi bên trái nháy mắt:

- Em đang nhớ đến Minh Châu đây, chị không biết à?

Cô gái có tên Minh Châu nguýt dài:

- Xí, nhớ “người ta” thì có, chứ tôi mà làm gì phải nhớ?

Xuân Thủy cười hăng hắc:

- Thôi mà thư thư, phá em làm chi?

Minh Châu lườm lườm:

- Được rồi, không phải, nhưng phải nói thật có phải đang nghĩ về hấn không?

Xuân Thủy nháy mắt:

- Hấn ? hấn là ai?

Minh Châu giật mạnh tay áo Xuân Thủy:

- Quỷ, làm bộ hả?

Xuân Thủy la oái oái:

- Thôi... thôi... “hấn” có phải là vị công tử mới đến hồi sáng ấy không?

Minh Châu bủ môi:

- Xí, còn hỏi. Có phải cô đang nghĩ đến hấn đấy không?

Bị Minh Châu bóp đầu quá, Xuân Thủy la lớn:

- Phải, phải... ui cha...

Minh Châu cười:

- Nói thật thế có phải hơn không?

Xuân Thủy buông hủ nước ngồi xuống bệ đá bên đường háy Minh Châu:

- Hỏi gì dữ vậy? Bộ cũng khoái hấn rồi hả?

Minh Châu đỏ mặt:

- Đồ quỷ, xí, không biết ai khoái à?

Xuân Thủy vụt thấp giọng:

- Nói chứ hấn dễ thương quá mà... ai lại không thích.... Tôi cam đoan cô nào thấy hấn mà không mê thì tôi chịu đứt đầu.

Cô gái đưa mắt mơ mộng về xa nói tiếp:

- Mà nè, chị nhớ không? Cái cười của hấn thật là chết người đấy... Thật cứ hễ nhớ đến cái cười của hấn là tôi thấy no, hết muốn ăn cơm.

Minh Châu làm ra vẻ lơ đãng:

- Cái cười của hấn à?... à, tôi cũng không để ý...

Xuân Thủy nguýt dài:

- Xí, đừng có gạt người ta. Nhớ lúc chị châm trà cho hấn không? Hấn ngó làm chị muốn rót cái bình mà còn làm bộ.

Minh Châu đỏ mặt:

- Đồ quỷ.

Xuân Thủy lườm lườm:

- Chuyện gì mà phải dẫu? Một người trai như thế thì đừng nói chi chúng mình, mà luôn cả dì Xuân Kiều của mình, dì ấy gặp biết bao nhiêu đàn ông rồi mà gặp hấn mà phải mê nữa là....

Minh Châu sắc cười:

- Tôi xem chừng như dì ấy muốn nuốt sống hấn luôn rồi đó, báo hại Lý đại thúc của mình xanh mặt xanh mày...

Xuân Thủy nói lầm thầm:

- Lúc chưa gặp hấn, tôi không tin rằng trên đời này lại có một người đàn ông khả ái như thế... Nụ cười của hấn, tia mắt của hấn, dáng điệu hiên ngang của hấn... a, thật là chết người.

Minh Châu thở dài:

- Nhưng mà “người ta” đã có người giữ rồi.

Xuân Thủy hỏi:

- Có phải chị nói cái cô “Hương Hương” gì đó phải không?

Minh Châu nói:

- Nhiễm Hương chứ “Hương Hương” gì.

Xuân Thủy bĩu môi:

- Xí, nó mà xứng với ai? Chị thấy không? Cái miệng của nó đó, ngày tối cứ vênh vênh làm như mình đẹp hơn ai hết, hứ, thấy mà phát ghét.

Minh Châu nói:

- Kể ra cô ả cũng...

Xuân Thủy hứ một tiếng lớn:

- Cũng gì? Thứ hồ ly cái.

Và cô nàng vụt đứng lên uốn uốn mình nói tiếp:

- Mình hồng thua nó đâu, nhất là chị... cặp đùi của chị đấy nhé, tôi bảo đảm hấn thấy là mê tít.

Minh Châu đỏ mặt:

- Quỷ, cô thấy đùi tôi bao giờ mà nói ầu.

Xuân Thủy cười hăng hắc:

- Cha... bộ đùi à? Hôm chị tắm đó... cái lối kỳ cọ của chị tôi thấy còn muốn xỉu luôn chứ đừng nói gì hấn.

Minh Châu trừng mắt xốc lại... Xuân Thủy xách hủ nước chạy te...

Hai người đuổi nhau chạy riết vô trong...

Dựa bên sườn núi, trong một cụm rừng rậm, một người đàn ông, một người đàn bà đang quần quýt thì thầm...

Họ nói nhỏ, chừng như sợ có người nghe thấy...

Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc thật là chải chuốt y như một gã thiếu niên, mình mặc áo lục màu xanh, lưng thắt dây đai màu lục, bên sợi dây đai có giắt cái ống điếu dài.

Hắn có vóc người dong dỏng cao tương xứng với khổ mặt dài thòng với cặp mắt mí súp, và hắn lại cứ ngáp luôn mồm y như người đang thèm ngủ...

Người đàn bà hơi luống tuổi, nhưng vành môi khóa mắt vành môi khóe mắt vẫn dễ nhận ra con người luôn luôn cố tìm đủ cách để lôi kéo người khác phái....

Dưới bóng chiều băng lãng, làn da, khổ mặt, vóc thân của nàng nổi bật cho dù ai khó tính cũng không thể nói là không đẹp. Chỉ có điều vẻ đẹp của nàng là vẻ đẹp trau chuốt, như sự dồi mài vũ khí để đối phó với đàn ông. Có thể nàng là một đóa hoa, nhưng trong khung cảnh thiên nhiên của rừng núi, nàng là đóa hoa “nhân tạo”.

Tia mắt người đàn bà dòm quanh bốn phía e dè...

Người đàn ông lại ngáp và nói giọng ngái ngủ:

- Người ta muốn lim dim một chút thì cô lại kéo ra đây, trúng bọn mình thì chủ coi như là lỗ vốn.

Da mặt không ửng một chút nào, nhưng người đàn bà cố làm ra vẻ thẹn thù... gượng gượng:

- Ngày chí tối tính có bao nhiêu chuyện đó cho nên không biết gì khác nữa hết, xì

Người đàn ông cười bằng mắt:

- Bộ “chuyện đó” trật à? Cô hồng thích hả? Cha... hồi hôm một thấy bà mà còn kéo người ta.

Người đàn bà thui lên lưng hắn:

- Yêu, người ta đang lo gần chết, ở đó mà trây trúa.

Người đàn ông cau mày:

- Chuyện gì dữ vậy?

Người đàn bà thấp giọng:

- Anh có biết cơm ăn áo mặc của anh, tiền bạc của anh từ trước đến nay nhờ đâu không? Có phải nhờ của người khác cả không?

Người đàn ông cười:

-Ồ ... thì mình cũng phải có công mới được thế này chứ.

Người đàn bà nhăn mặt:

- Ai không biết thế. Mà chính vì thế mới lo... Anh không nghĩ xem cái gã họ Trầm ấy đến đây làm gì sao? Ngàn dặm xa xôi chẳng lẽ hắn đến chơi suông à?

Người đàn ông lại ngáp:

- Ủa, ở đây chuyện đi chơi là chuyện thường chứ có gì mà lạ?

Người đàn bà xì một tiếng dài:

- Thật là chỉ biết ăn với ... ngủ.

Người đàn ông cười hì hì:

- Cần gì nữa? Biết hai thứ đó là quá đủ rồi....

Người đàn bà nhăn mặt gắt nhỏ:

- Cũng vậy nữa... Nè, coi chừng cái gia tài của mình bị tiêu rụi đấy. Biết không?

Cái gã họ Trầm đến đây là do Vương phu nhân sai hắn đến để tiếp quản “Khoái Lạc Lâm” đó, không thấy mình hỏi, hắn cứ kiếm chuyện đánh trống lảng hoài đó sao?

Người đàn ông lắc đầu:

- Không đến đổi nào... không đến đổi nào...

Người đàn bà lại gắt:

- Còn gì nữa mà không? Bọn mình đã bao nhiêu cực khổ, anh buông thì buông chứ tôi không buông nổi đâu. Hắn đã đụng vào chén cơm tôi thì tôi nhất định sẽ đổi phở.

Người đàn ông cười:

- Không có đâu, tôi xem gã họ Trầm không phải là loại người làm thế đâu.

Người đàn bà háy mắt:

- Anh mà biết xem người? Biết mà cứ bị lừa... anh hổng lo thì để tôi lo, tôi sẽ có cách đối phó với hắn...

Người đàn ông lại ngáp liên tiếp, ngáp muốn chảy nước mắt, hắn lấy ống điều nhồi thuốc:

- Thì lo cách gì đó được thì thôi, miễn đừng lo cách cho tôi đội mũ có... sừng là được.

Người đàn bà thụi vào lưng hắn:

- Đồ yêu, chưa gì đã kiếm chuyện rồi...

(mất trang 328)

- Quỉ, ai ghẹo gì? Dì Xuân Kiều, nó nói xấu tôi đó. Nó nói gã đàn ông này nọ với tôi đó. Người đàn ông bập bập ống điều bước ra gắt:

- Nói cái gì?

Minh Châu rụt cổ:

- Lý đại gia, không có gì đâu ạ....

Gã họ Lý lại gắt:

- Không có gì thì hãy vào pha trà đi.

Xuân Thủy háy háy mắt:

- Chị biết tại sao Lý đại gia giận không? Sợ tụi mình phá đám đó....

Ả nói chưa dứt câu thì đã xách hủ nước chạy đông...

Qua khỏi rừng cây, tới một chiếc cầu nhỏ, qua khỏi chiếc cầu là tới cửa quán Khoái Lạc Lâm. Và bên phải là một dãy phòng.

Cửa phòng đóng kín, bên trong tiếng người cười nói xì xào...

Xuân Thủy nhón gót dòm vào cửa sổ và bảo nhỏ Minh Châu:

- Xem kia, cơm tối chưa xong là đã đóng cửa phòng rồi, biết họ làm gì ở trong hôn?

Minh Châu đỏ mặt:

- Đồ quỉ. Con đó đúng là hồ ly...

Xuân Thủy cười nho nhỏ:

- Chửi nó là oan, gặp mình cũng thế thôi... chị mà ở chung phòng với Trầm công tử thì sợ chị còn chất đá ngoài cửa chứ đừng nói chuyện đóng thôi đâu...

Minh Châu cười khúc khích:

- Đồ quỉ, còn cô nương thì chắc bỏ cơm luôn.

Xuân Thủy trâng tráo:

- Cần gì cơm, bao nhiêu đó cũng đủ no rồi.

Cô ả lại nhón gót đi vô...

Minh Châu giặt áo:

- Làm gì vậy? Tính rình hả?

Xuân Thủy khoát khoát tay và rón rén bước lại gần cửa sổ...

Cánh cửa vụt mở tung...

Một gã thiếu niên mặc đồ ngủ bước ra cười:

- Tôi cứ tưởng... mèo, không dè lại là hai cô.

Minh Châu và Xuân Thủy đứng khựng như mèo ăn vụng bột...

Hồi lâu Xuân Thủy vụt cười duyên:

- Trầm công tử...

Trầm Lăng cười:

- Xách nước có mệt không? Tôi phụ một tay nhe.

Minh Châu sửa giọng thật dịu:

- Đa tạ.... Trầm công tử chị em tôi đâu dám.

Trầm Lăng cười:

- Bao giờ cơm tối xong thì nhờ hai cô báo dùm cho một tiếng nhé?

Minh Châu cúi đầu thật dịu:

- Vâng ạ....

Và nàng vụt quay phắt mình bỏ đi như chạy trốn...

Xuân Thủy chạy theo:

- Làm gì mà hốt hoảng vậy?

Minh Châu lắc đầu nói dứt quãng:

- Tôi... chịu hổng nổi... hấn ngó tôi làm tôi muốn xỉu....

Xuân Thủy thở ra:

- Vậy mà chị còn nói được mấy câu, tôi thì tôi nghe tê cứng quai hàm.

Hai cô lủi thủi đi thẳng ra sau, mà cứ luôn luôn tìm có len lén liếc ra sau...

Trầm Lăng nhìn theo mỉm cười... đóng cửa...

Nhiễm Hương ngồi dựa trên phản cũng mỉm cười...

Cô nàng sửa soạn thật là đẹp.

Từ thân áo tới mảnh khăn buộc tóc đều như bức tỏa hơi hương, vóc dáng của nàng quả đúng y như tiểu thư đài các...

Bất cứ người đàn ông nào mà đôi mắt bị vướng vào nàng thì trọn đời ắt sẽ khó quên...

Đôi mắt đen như hạt nhãn của nàng gắn ngay vào mặt Trầm Lăng và cố ý thờ nhẹ ra:

- Hai cô ả ấy coi bộ muốn phát điên rồi, may là công tử mới đến chứ phải được hai ba ngày chắc hai ả bỏ cơm luôn.

Thấy Trầm Lăng mỉm cười làm thinh, Nhiễm Hương nói tiếp:

- Thật ra thì tôi cũng muốn phát điên đây....

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Tại sao vậy?

Nhiễm Hương cười nụ:

- Tại vì... Tại vì công tử kỳ cục lắm...

Trầm Lăng cười:

- Tôi kỳ ở chỗ nào đâu?

Nhiễm Hương nguyền nhệ:

- Công tử mà không kỳ thì trên đời này không ai kỳ cả?

Trầm Lăng nói:

- Mà kỳ ở chỗ nào mới được chứ? Thì tôi mắt mũi cũng như ai chứ tôi có thiếu gì đâu?

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Mắt mũi thì không kỳ, nhưng trái tim của công tử...

Trầm Lăng hỏi:

- Trái tim tôi sao? Không phải bằng thịt như người ta à?

Nhiễm Hương gật đầu:

- Đúng rồi, tim người ta bằng thịt, còn tim của công tử bằng sắt.

Trầm Lăng cười:

- Hồng chừng tôi nuốt nhầm cục sắt.

Nhiễm Hương nói:

- Tôi hỏi công tử nhé, nếu tim công tử phải bằng sắt, thì tại sao trước giờ ra đi công tử không nói với Chu cô nương một tiếng, lên đường cũng chẳng chào từ giã?

Chính tôi, tôi cũng phải vì Chu cô nương mà đau xót.

Trầm Lăng nói:

- Đã là việc không đi cũng không được thì chuyện chào hỏi có ích gì? Nếu quả cần phải nói thì có lẽ nên để lúc về là tốt hơn.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Cho rằng công tử có lý đi... nhưng suốt một con đường dài, công tử cứ ngồi yên trong xe không hề liếc ra cửa sổ một lần để biểu lộ một chút gì... Như thế tim công tử là tim sắt à?

Trầm Lăng cười:

- Nhìn ra làm gì? Nhìn ra lỡ gặp người quen rồi làm sao đến đây được?

Nhiễm Hương gật đầu:

- Được rồi, cho công tử có lý nữa đi... Nhưng tôi nằm ngủ một bên mà...mà công tử cũng... như không, thì không phải tim bằng sắt à?

Trầm Lăng lại cười:

- Cô muốn nói tại sao tôi không đụng cô à? Tôi không đụng cô nhưng cô đụng tôi thì cũng vậy chứ có gì?

Nhiễm Hương đỏ mặt:

- Tôi... đụng công tử thì có... ăn thua gì? Y như là tôi đụng vào một người... chết, chứ không bằng đụng vào một... con mèo này nữa...

Nàng lấy chân khều nhẹ con mèo nằm dưới chân, quả nhiên, con mèo ngẩng đầu và nhảy phóc vào lòng nàng...

Và nàng lại háy mắt:

- Sao công tử không học nó như vậy?

Trầm Lăng cười:

- Học sao được, vì nó là con mèo... cái mà.

Nhiễm Hương ngồi bật dậy nhìn sững Trầm Lăng và cuối cùng nàng lại thở dài:

- Trầm Lăng, công tử là người như thế nào thật tôi không hiểu nổi.

Trầm Lăng cười:

- Chính tôi còn không hiểu tôi, thì cô làm sao hiểu được.

Nhiễm Hương lắc đầu:

- Tôi không hiểu công tử như thế mà tại sao Vương phu nhân lại không yên lòng được.

Trầm Lăng cười lớn:

- Bà ta không yên lòng với cô thì có.

Nhiễm Hương lườm lườm:

- Công tử đừng nói như thế... Thật công tử đã yêu bà ta à? Hừ, tôi không tin, nhất định là công tử lừa bà ta... Hừ hừ... sẽ có ngày tôi vạch mặt công tử cho coi.

Trầm Lăng hỏi:

- Còn nếu bà ta lừa tôi, thì cô có làm cái chuyện vạch mặt ấy không?

Nhiễm Hương hỏi lại:

- Bà ta lừa công tử cái gì?

Trầm Lăng nói:

- Cái vị sứ giả bán nam bán nữ của Khoái Lạc Vương rõ ràng đã mang Bạch Phi Phi trốn đi rồi. Thế tại sao bà ta nói vẫn còn đang bị người ta cầm tù? Phải chăng bà ta muốn tên đó vạch mặt bí mật của tôi trước Khoái Lạc Vương? Phải chăng bà ta muốn tôi và Khoái Lạc Vương đụng nhau trong một trận kẻ mất người còn?

Nhiễm Hương hơi đổi sắc:

- Công tử suy nghĩ công việc quả là tài, nhưng chuyện này thì công tử đã đoán lầm.

Trầm Lăng cười:

- Lầm chỗ nào?

Nhiễm Hương hỏi lại:

- Công tử không phải là kẻ thông minh sao?

Trầm Lăng cười:

- Thông minh có lúc cũng hóa ra đần .

Nhiễm Hương nói:

- Cái con người bán nam bán nữ ấy tuy thật đã trốn thoát, nhưng phu nhân vẫn không lừa công tử. Bà ta nói tên đó không bao giờ gặp Khoái Lạc Vương là câu nói thật.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao hấn không gặp Khoái Lạc Vương?

Nhiễm Hương nói chậm rãi:

- Những kẻ trốn thoát cũng đều sẽ chết.

- o O o -

59. Cấp Phong Kỵ Sĩ

Chợt nhớ ra vụ trước, Trầm Lăng vỗ tay:

- À... tôi hiểu rồi, gã bán nam bán nữ đó đã trúng độc, có lẽ trễ lắm là đến lúc vừa về tới trước mặt Khoái Lạc Vương là hấn sẽ chết, y như đám người đến Nhân Nghĩa Trang lúc trước.

Hấn gật gù hỏi tiếp:

- Bà ta làm như vậy là vì muốn đưa Bạch Phi Phi tới tay Khoái Lạc Vương.

Nhiễm Hương hỏi:

- Như vậy giờ công tử đã hiểu cả rồi chứ?

Trầm Lăng nói:

- Tôi còn một việc không hiểu là tại sao bà ta lại muốn đưa Bạch Phi Phi vào tay Khoái Lạc Vương? Chẳng lẽ bà ta lại dùng mỹ nhân kế?

Nhiễm Hương nói:

- Cũng có thể như thế lắm.

Trầm Lăng thở ra:

- Như thế thì tội nghiệp cho Bạch Phi Phi, nàng là một người con gái rất thuần khiết.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Công tử thích cô ta lắm à?

Trầm Lăng vặn lại:

- Chứ tôi không được phép à?

Nhiễm Hương nói qua kẽ răng:

- Được chứ sao không?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tôi biết các người không tin ai hết, luôn cả Sở Minh Cầm và vợ chồng Lý Đăng Long cũng thế. Họ làm việc cho các người, nhưng việc gì các người cũng dấu họ. Họ chẳng những không hiểu tại sao tôi đến đây, mà cả họ, họ cũng không rõ nhiệm vụ của họ nữa.

Nhiễm Hương nói:

- Nếu họ biết ai đảm bảo được chuyện bí mật này không lọt tới tai Khoái Lạc Vương? Hơn nữa Xuân Kiều... hừ, hừ... đàn bà như thế ấy ai lại dám tin nhiệm? Tín nhiệm là chết .

Trầm Lăng hỏi:

- Thế là cô?

Nhiễm Hương cười:

- Công tử đoán thử xem?

Trầm Lăng cười:

- Xem chừng cô....

Không nói hết câu, Trầm Lăng vụt chồm tới mở nhanh cánh cửa....

Xuân Kiều đứng bên ngoài. Mặt cô ta hơi sượng:

- Dạ... đã đến giờ cơm, xin mời công tử và tiểu thư...

Bữa cơm tối đó quả là thịnh soạn. Rượu thì chính tay Sở Minh Cầm pha chế tại bàn. Hắn làm việc y như danh y chẩn mạch, hắn đo từng ly từng týt, tinh thần chăm chú vào từng bầu rượu để lắng nghe hương vị...

Quần áo của hắn sơ sài, đầu cổ không chải gỡ, đứng bên Lý Đăng Long xem y như đầy tớ.

Chỉ có bộ mặt của gã là có tinh thần, bộ mặt lạnh băng băng và ngạo mạn, khi nhìn vào bộ mặt hắn thì người ta lại tưởng ngược lại Lý Đăng Long là đầy tớ.

Trầm Lăng nhìn hắn mỉm cười:

- Trước khi gặp túc hạ, thật tôi không tưởng tượng các hạ là con người như thế.

Tôi có người bạn cũng giòng giống lưu linh, nhưng khác xa túc hạ lắm.

Sở Minh Cầm lạnh lùng:

- Nhưng tại hạ vốn không phải là tín đồ.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Sao?

Lý Đăng Long lật đật cười nói:

- Sở huynh tuy chuyên pha rượu, nhưng ngoài lúc ném thử thì không bao giờ uống cả?

Trầm Lăng bật cười:

- Sở huynh đã không thích uống rượu mà lại giỏi pha chế rượu?

Sở Minh Cầm vẫn lạnh lùng:

- Uống rượu và pha rượu là hai chuyện khác nhau. Uống rượu chỉ là vì thích uống, còn pha rượu thì là một nghệ thuật, có thể mấy thứ rượu tầm thường làm thành ra thứ mỹ tửu, đó là chuyện thú nhất trong đời tôi, y như một họa sĩ pha màu vậy. Các hạ có bao giờ thấy một họa sĩ nhai nuốt một bức họa của họ đâu.

Trầm Lăng sững sốt vỗ tay:

- Hay, lý luận hay quá.

Xuân Kiều cười hăng hắc:

- Anh ấy vốn là một người hay mà.

Lúc nhập tiệc, Lý Đăng Long thật là vui vẻ, chén lên chén xuống không ngừng, hắn không bao giờ để ý bàn chân Xuân Kiều đan nhẹ vào đùi của Sở Minh Cầm mấy lượt...

Nhưng chuyện đó lại lọt vào mắt Trầm Lăng.

Và Sở Minh Cầm lại không thấy được bàn tay dưới bàn của Xuân Kiều “thăm lén” mò vào áo của Trầm Lăng, nhưng Nhiễm Hương thì biết một cách rõ ràng...

Nhai xong một miếng ăn, Nhiễm Hương vụt thở ra.

- Thật là rất tiếc.

Xuân Kiều không dẫn được hỏi lại:

- Chuyện chi mà tiếc?

Nhiễm Hương nói:

- Tiếc vì con người sinh ra chỉ có hai tay hai chân, kể ra thật là ít quá... tỷ như được bốn tay bốn chân thì hay biết bao nhiêu.

Xuân Kiều đỏ mặt làm thinh.

Nhiễm Hương lại cười:

- Xuân Kiều cô nường mặt sao lại ửng hồng thế? Say rồi à? Say thật rồi chứ gì, thôi chúng ta đi nghỉ đi.

Vừa nói cô ta vừa kéo Trầm Lãng lên...

Trầm Lãng vừa đi vừa cười nhỏ:

- Làm gì mà nóng nảy thế?

Nhiễm Hương nói:

- Công tử đừng quên hiện tại tôi đang đóng vai vợ công tử sao? Vợ lớn vợ bé cũng được, nhưng phải đóng cho đúng chứ.

Trầm Lãng cười:

- Cũng may chỉ là đóng kịch chứ chưa phải là thật.

Hai người đi khuất rồi mà Xuân Thủy vẫn còn chửi lẩm thảm:

- Đồ hồ ly, ăn cơm mà cũng đợi không nổi.

Xuân Kiều trừng mắt:

- Ai bảo người xía chuyện đó? Đỡ lão gia vào phòng mau.

Xuân Thủy háy háy mắt:

- Đại gia hôm nay say dậy không nổi đâu, dì Xuân cứ yên lòng đi.

Xuân Kiều phát lên vai cô ả:

- Tiểu quỷ, nhiều chuyện, đỡ đại gia vào phòng đi.

Xuân Thủy, Minh Châu cười khúc khích đỡ Lý Đăng Phong đi tuốt vô phòng..

- Đồ quỷ...

Xuân Kiều mắng thêm một tiếng nữa, nhưng không phải mắng Xuân Thủy mà là mắng Sở Minh Cầm.

Vì bọn Minh Châu vừa đỡ họ Lý đi khuất là Sở Minh Cầm đã kéo Xuân Kiều vào lòng...

Sở Minh Cầm nhìn cô ta bằng đôi mắt lạnh lùng không nói...

Xuân Kiều cười mơn:

- Làm gì ngó dữ vậy? Lạ lắm hả?

Sở Minh Cầm đáp cụt ngắn:

- Lạ.

Xuân Kiều “xí” một tiếng thật dài:

- Cha... lạ? Sốt chỗ nào nữa? Còn nước lột da người ta ra chứ còn ở đó mà lạ.

Sở Minh Cầm nghiêm giọng:

- Nhưng đến hôm nay thì tôi mới biết rõ cô.

Xuân Kiều háy mắt:

- Bữa nay bộ ăn tuyết sao mà nói giọng lạnh ngắt vậy?

Sở Minh Cầm nói:

- Tôi hỏi cô, có phải cứ hễ đàn ông là cô thích phải không?

Xuân Kiều hơi khựng, nhưng rồi lại xỉ vô trán Sở Minh Cầm:

- Cha... ghen ha? Xí, tôi làm bộ đấy đưa với hấn là tôi vì anh đó biết chưa?

Sở Minh Cầm nhăn mặt:

- Vì tôi? Hứ.

Xuân Kiều gắt nho nhỏ:

- Hồng biết gì hết, ba người của mình ở đây yên ổn từ trước đến nay, vừa tự do thỏa thích lại vừa để làm giàu, bây giờ gã tiểu tử ấy đến, nếu hấn dựa thế chủ đấy mình ra làm sao? Hứ, không lo à?

Sở Minh Cầm nói:

- Đã muốn thì thiếu gì lý do.

Xuân Kiều cười hăng hắc:

- Đừng có sợ, cái gã họ Trầm đó bị con hồ ly Nhiễm Hương đeo cứng rồi, cho dù muốn gì cũng không được đâu.

Sở Minh Cầm sùng sộ:

- Và vì vậy mà cô thất vọng lắm phải không?

Xuân Kiều nói:

- Kế thứ nhất không xong thì tôi có kế thứ hai.

Sở Minh Cầm rùn vai:

- Sao? Tính bắt cóc hấn à?

Xuân Kiều nói:

- Không bắt cóc mà là giết hấn.

Sở Minh Cầm đăm hoảng:

- Ý, coi chừng Vương phu nhân...

Xuân Kiều cười:

- Xí, nhất hích, ai dại gì tự mình làm.

Sở Minh Cầm hỏi:

- Chứ ai? Tôi à?

Xuân Kiều bủ môi:

- Khỏi, anh quên sáng mai này đến à?

Sở Minh Cầm nhướng mắt:

- Cô muốn nói... Khoái Lạc Vương à?

Xuân Kiều nói:

- Chứ ai? Trừ Khoái Lạc Vương ra còn ai có thể tùy tiện giết người nữa. Và nếu gã họ Trầm bị Khoái Lạc Vương giết thì ai dám làm gì chứ.

Sở Minh Cầm hỏi:

- Nhưng làm sao cho Khoái Lạc Vương giết hấn?

Xuân Kiều ồm ờ:

- Người ta làm sao được thì thôi... Bây giờ không phải là lúc lo chuyện đó.

Sở Minh Cầm biết rõ tim đen nhưng làm bộ ngơ ngẩn:

- Chứ lo chuyện gì?

Xuân Kiều không trả lời mà lại rướn mình lên một chút cho cánh tay Sở Minh Cầm tuột xích móc lưng... và cô ả còn cố uốn ngực cho cong lên một chút nữa ...

Cặp mắt Sở Minh Cầm vụt như tóe lửa, tay chân hấn bắt đầu lạng quạng...

Nhiễm Hương kéo Trần Lãng tuốt đến phòng mới chịu buông tay...

Nhưng khi mở xong cửa quay lại thì Trần Lãng đã biến mất rồi...

Nhiễm Hương tức lắm, nhưng chỉ còn cách cắn răng ngồi dựa giường chờ đợi...

Ánh sáng trắng rọi qua kết cửa sô làm cho gian phòng lỗ chỗ điểm hoa... Nhiễm Hương nắm chắc mép giường bứt rứt...

Cánh cửa sổ khua nhẹ vụt mở ra, đầu Trần Lãng theo ánh sáng lùa vào...

Nhiễm Hương nghiêng rằng:

- Tôi bây giờ mới thấm thía vai tuồng của người vợ chờ chồng.

Thật là khó chịu hết sức.

Trần Lãng mỉm cười:

- Đóng vai chồng cũng khó vậy, nếu không cẩn thận là sừng mọc lên đầu, và nhất là khi lỡ say rượu thì sừng càng mọc gấp.

Nhiễm Hương bật cười:

- Vậy thì công tử nên khuyên Hùng Miêu Nhi đừng cưới vợ, hấn như hủ chìm thì chắc sừng mọc thành rừng.

Trần Lãng nói:

- Chẳng những không nên cưới vợ, mà cũng đừng gần gũi đàn bà thì tốt hơn hết.

Nhiễm Hương háy mắt:

- Sao vậy, đàn bà chứ bộ rắn độc sao mà sợ dữ vậy?

Trần Lãng nói:

- Không phải rắn độc mà họ là quái vật.

Nhiễm Hương hỏi:

- Quái vật? Đàn bà kỳ dị ở chỗ nào chứ?

Trần Lãng nói:

- Một người đàn bà thông thường, thì lúc bình thời cũng có thể nhu mì, nhưng một khi họ cảm thấy có người phạm đến lợi ích của họ, thì họ có thể biến thành hổ dữ.

Nhiễm Hương nói:

- Bộ mới đi gặp quỷ sao mà nói chuyện yêu ma gì vậy?

Trần Lãng mỉm cười:

- Không gặp quỷ, nhưng lại nghe chuyện quỷ.

Nhiễm Hương chột đồ mắt:

- Bộ công tử đi... rình người ta hả? Nghe chuyện gì đó?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Đàn bà.... Không hiểu đàn bà tại sao lại kỳ cục quá... Nhưng cũng may, tôi không phải nghe chuyện đó, mà lại nghe có kẻ muốn giết tôi.

Nhiễm Hương trố mắt:

- Xuân Kiều. Có phải con mụ điên ấy không?

Trầm Lăng cười:

- Thật ra thì cũng không đáng trách, tại vì lý do mình đến đây hơi mờ ám, cũng không trách người ta... Giá mà không có “lòng dạ đàn bà” thì có lẽ đời cũng chẳng phải là đời nữa.

Nhiễm Hương nghiêng răng:

- Được rồi, để xem cô ả làm sao.

Trầm Lăng nói:

- Tự nhiên là cô ta không hành động đâu.

Nhiễm Hương nói:

- Ai hành động cũng không quan hệ...

Trầm Lăng chặn hỏi:

- Nhưng nếu Khoái Lạc Vương hành động thì sao?

Nhiễm Hương tái mặt:

- Khoái Lạc Vương?

Trầm Lăng gật đầu:

- Sáng nay Khoái Lạc Vương sẽ đến.

Nhiễm Hương biến sắc:

- Thế... thế thì làm sao? Đáng lý không cho Xuân Kiều biết tên công tử, nếu Khoái Lạc Vương nghe đến tên Trầm Lăng thì hỏng chuyện rồi.

Và nàng nhảy vọt xuống giường với lấy áo ngoài khoát lên mình...

Trầm Lăng hỏi:

- Cô định đi đâu?

Nhiễm Hương nói:

- Còn đi đâu nữa? Phải trừ con hồ ly ấy trước chứ.

Trầm Lăng cười:

- Tôi nói có sai đâu. Đàn bà hễ ai làm cho họ thấy bất lợi là họ lập tức như rắn độc, cô cũng như Xuân Kiều.

Nhiễm Hương cự nự:

- Không giết nó chứ để nó phá hoại đại sự của mình à?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Cô ả không phá hoại được gì đâu.

Nhiễm Hương hỏi:

- Tại sao vậy?

Trầm Lãng nói:

- Cô có thủ đoạn chẳng lẽ tôi không có thủ đoạn sao?

Nhiễm Hương hỏi:

- Thủ đoạn gì?

Trầm Lãng cười:

- Tôi đang nghĩ không biết cách nào gần được Khoái Lạc Vương, bây giờ thì tương kế tựu kế...

Nói không hết câu Trầm Lãng chợt ngã xuống giường kéo mền trùm lại...

Nhiễm Hương gắt:

- Nói nốt rồi hãy ngủ.

Trầm Lãng lắc đầu:

- Không nói được, “thiên cơ bất khả lộ” mà.

Nhiễm Hương nắm vai lắc mạnh, nhưng Trầm Lãng cứ nhắm mắt và bắt đầu ngáy...

Những người có vợ cần phải học sách này. Giả đồ ngủ là một phương pháp đối phó đàn bà hay nhất. Cho dù đàn bà có dữ cách mấy, gặp cách đối phó này cũng chịu thua.

Tuy lắc mỗi tay, Trầm Lãng cũng cứ ngủ khò, Nhiễm Hương đâm mệt cũng phải trèo lên ngủ tuốt.

Đến lúc nàng giật mình thức dậy thì Trầm Lãng đã đi đâu mất.

Trời vừa rạng sáng, sương hãy còn mờ...

Ngàn cây chim chóc đã gọi nhau ríu rít...

Trầm Lãng chấp tay sau lưng bách bộ dọc theo ven rừng y như một người vô sự...

Thình lình, thấy vó ngựa rập rờn vọng tới, Trầm Lãng mỉm cười lầm thầm:

“Tới sớm dữ.”

Hắn nhún chân đu mình lên nhánh cây, vạch lá dòm thấy hai kỵ mã sải tới nhanh như gió...

Trên lưng ngựa, kỵ sĩ mình choàng xanh, thanh kiếm xốc trên vai tuốt đỏ áo xanh phản phất bay trong gió uy nghi, từ trên dòm xuống với bối cảnh núi rừng thật y như một bức họa vừa hùng vĩ vừa linh động lạ thường.

Hai con tuấn mã y như một cỗ xe nhẹ quen đường, từ ven rừng phía trước đại thẳng vào ngôi tiểu lâu, nơi ở của vợ chồng Lý Đăng Long.

Xuân Kiều đang đứng dựa lan can lầu vẫy khăn chào quen thuộc.

Trầm Lãng dòm thấy hai kỵ sỹ xuống ngựa, Xuân Kiều xuống lầu, ba người nói chuyện với nhau, và hai kỵ sỹ chợt hơi biến sắc...

Hai người như gặng hỏi và Xuân Kiều gật gật đầu. Hai kỵ sỹ quay ra đi về phía Trầm Lãng ở...

Trầm Lãng ngồi y trên tàng cây chờ đợi...

Hắn biết đây nhất định là hai trong “Tam Thập Lục Kỵ” thuộc hạ của Khoái Lạc Vương và chú ý nhìn kỹ họ...

Quả thật là xứng danh, hai gã kỵ sỹ đều là thiếu niên anh tuấn, bằng vào bước đi của họ, chứng tỏ võ công không phải tầm thường...

Chờ cho họ đi đến gần, Trầm Lãng vụt cười lớn:

- Hai vị tìm người đây à?

Hai kỵ sĩ giật mình thụt lui một bước và cũng ngẩn mặt hét lên:

- Ai?

Cùng một lượt với tiếng hỏi, họ cùng kịp thấy Trần Lãng vất vẻo trên cành...

Gió đẩy cành cây đưa qua đưa lại, Trần Lãng y như ngồi trên vông mà vững như ngồi trên bàn...

Là thuộc hạ Khoái Lạc Vương, tự nhiên hai tên kỵ sĩ phải biết nhìn người, bằng vào tư thế đó, họ dư biết Trần Lãng khinh công cao lắm. Nhưng hai người vẫn không cho lộ vẻ kinh hoàng...

Trần Lãng gật gù khen thầm: “quả nhiên tướng mạnh thì quân không bao giờ yếu”

Hai tên kỵ sĩ trạc hăm ba hăm bốn tuổi, mắt to mày rậm, ăn mặc một cách nhũ phụ: “Cũng áo che, cũng hộ tâm kính, chỉ có điều khắc trên ”hộ tâm kính” thì lại khác nhau, một người chữ “Thất” một người chữ “bát”. Đúng với số hiệu thứ bảy và thứ tám trong ba mươi sáu tay kỵ sĩ của Khoái Lạc Vương.

Trần Lãng lại cười:

- “Cấp phong kỵ sĩ” người quả thật xứng danh.

Cấp Phong Đệ Thất Kỵ gần giọng:

- Các hạ là ai?

Trần Lãng nói:

- Hai vị đi tìm người chắc có lẽ là tại hạ.

Cấp Phong Đệ Bát cau mày:

- Các hạ là người muốn tìm Vương Gia ta đây à?

À... Thì ra Xuân Kiều đã nói với họ là Trần Lãng muốn tìm Khoái Lạc Vương...

Cổ nhiên cô nàng bảo là Trần Lãng tìm để gây sự, đúng là cổ mượn tay thanh toán. Kể cũng là hay, ý của Xuân Kiều là muốn giá họa, thế nhưng lại trúng ngay phong phúc, ...

Trần Lãng ngẫm nghĩ bật cười:

- Nếu tại hạ nói “không phải” thì hai vị cũng không tin, mà nói là “phải” thì chưa chắc hai vị tin hẳn. Cho nên phải hay không, tốt hơn hết thì cứ để nhị vị đoán vậy.

Hai Kỵ Sĩ lại lừ mắt cho nhau và cùng nói:

- Tốt... rất tốt.

Và cũng quay mặt bỏ đi...

Bây giờ thì đến phiên Trần Lãng ngẩn ngơ...

Nhưng hai tiếng động nhỏ làm cho Trần Lãng bừng mắt: Hai mũi tên ngắn từ hai chiếc nón rộng vành của hai tên kỵ sĩ xẹt một lượt vào yết hầu Trần Lãng.

Tuy trong lúc bất phòng và sức đi của hai mũi tên như xé gió, nhưng Trần Lãng phản ứng rất mạnh, chỉ quạt tay một cái đã nắm cứng hai mũi tên một lượt.

Trần Lãng mỉm cười:

- Tặng vật hậu hỉ quá, thật không dám nhận...

Cùng một lượt với câu nói, hai mũi tên vút ngay trở lại sau một cái phẩy tay nhẹ nhẹ...

Hai gã kỵ sĩ cùng rút kiếm ra một lượt và lui ra sau một bước...

Nhưng hai mũi tên như đã được đặt trước tiêu chuẩn, khi hai mũi kiếm vừa ra khỏi vỏ, thì hai tên cũng vừa tới đứng...

Coong...Coong

Hai tiếng thép khua lên lanh lảnh, hai mũi kiếm bị chạm rung bần bật...

Cùng một lượt ánh thép lại nhoáng lên, một nhắm vào chân và một nhắm vào cành cây Trầm Lãng đang ngồi...

Trầm Lãng cười khẩy:

- “Cấp Phong Thập Tam Thức” có hơi khá đấy.

Câu nói chưa dứt cành cây đã bị tiện ngang...

Nhưng chân thì không phạm được, vì hấn ngồi sang cành cây khác, cũng vững vàng, cũng vắt vẻo và cũng mỉm miệng cười.

Hai gã Cấp Phong Kỵ Sĩ tái mặt, họ biết kẻ ngồi trên cây, võ cũng không phải tầm thường như họ...

Nhưng “Cấp Phong Thập Lục Kỵ”, môn hạ của Khoái Lạc Vương từ trước đến nay chỉ có tiến chứ không có thoái. Huống chi “Cấp Phong Thập Tam Thức” chỉ mới ra có một chiêu...

Cả hai cùng thét lên, mũi chân ấn mạnh lên mặt đất và hai thân hình vọt thẳng lên...

Hai thanh kiếm sau một trước nhắm vào giữa ngực và lưng Trầm Lãng...

Nhánh cây Trầm Lãng ngồi đột nhiên quật xuống vừa đúng lúc hai thanh kiếm giao mũi vào nhau, đồng thời hai cánh tay Trầm Lãng dưới hai gót chân hai tên kỵ sĩ...

Khi Trầm Lãng xuống tới đất thì hai gã Cấp Phong Kỵ Sĩ đã y như hai chiếc pháo bắn vút lên ngọn cây.

Tiếng cành lá rãng rạc ào ào khua động đổ rơi tan tác, trong lúc bất thần nhưng tinh thần vẫn không bị loạn, hai gã kỵ sĩ đã phật dứt những cành cản ở trên đầu, và hai đạo kiếm quang lại bắt từ trên đâm xuống.

Sức chú ý xuống của hai gã đã không gần gương mà lại còn vừa mạnh vừa đúng đích, chứng tỏ phản ứng khi lâm trận của họ cũng khá thuần.

Trầm Lãng lại từ bỏ của hai đạo kiếm quang bắn vọt trở lên, cho đến khi đà của hai gã kỵ sĩ xuống tới đất, thì Trầm Lãng đã yên ổn trên cành vắt vẻo mỉm cười:

- Nếu lên một lần nữa thì hãy coi chừng, kéo cành cây chạm rách chiếc nón mới đấy nhé.

Hai gã Cấp Phong Kỵ Sĩ lại hồng hộc lao lên...

Cứ lên xuống như thế suốt bảy tám lần, áo quần Trầm Lãng không nhận một vết, mà hai chiếc nón rộng vành thêu kim tuyến của hai gã kỵ sĩ đã rách bươm.

Hai gã kỵ sĩ mồ hôi đổ ròng ròng, trông mắt nổi đầy gân máu, khăn giày đã bị

Trầm Lãng làm cho dính cả trên cành cây.

Trầm Lãng gật gù:

- Khá, cũng đáng gọi là khá đấy.

Và lần này không đợi hai gã kỵ sĩ phóng lên, Trầm Lãng đã nhẹ nhàng nhảy xuống.

Hai gã kỵ sĩ hoảng hồn, nhưng hai thanh kiếm vẫn không bắn loạn, một trước một sau đúng phép y như hai con rắn bạc xoắn quanh Trầm Lãng.

Kiểm Pháp của họ quả là tinh huyết công phu, họ sử dụng nhanh nhẹ phi thường, rất khó mà phân biệt phương hướng và bộ vị...

Trầm Lãng cố nhìn nhưng vẫn không thấy rõ được chiêu số.

Đợi cho đến lúc hai thanh kiếm đến cùng một điểm, Trầm Lãng rung mình xuống hai tay quật mạnh vào nhau...

Hai tiếng dội khua lên, hai thanh kiếm vừa giao lại bị ngay phản lực của chưởng phong làm cho tức gãy thành bốn đoạn.

Hai kỵ sĩ không dám liều lĩnh, cả hai cùng lùi lại nhìn khúc kiếm gãy trên tay ngựa ngác...

Họ không dè một tiểu tử trang lứa với mình mà công phu lại dữ dằn như thế ấy.

Trầm Lăng nhìn họ mỉm cười:

- Đánh nữa hay thôi?

Hai kỵ sĩ nhìn nhau rồi đáp lại:

- Thôi.

Trầm Lăng cười:

- Thôi thì về đi chứ.

Hai gã kỵ sĩ nhìn nhau hô một lượt:

- Về.

Hai cây kiếm gãy trên tay hai gã cũng trở ngược đâm thốc ngay vào cổ họng....

Tuy không dè họ cùng tự sát, nhưng Trầm Lăng phản ứng rất nhanh, hai thanh kiếm chưa tới da hai kỵ sĩ thì đã bị chưởng lực của Trầm Lăng đánh văng xuống đất.

Cấp Phong Kỵ Sĩ rút lên:

- Người muốn gì?

Trầm Lăng thở ra:

- Không thắng thì chết, môn hạ của Khoái Lạc Vương quả là chí khí hơn người.

Cấp Phong Kỵ Sĩ lại rút lên:

- Kiếm còn người còn, kiếm gãy người chết, đó là qui củ của bản môn.

Trầm Lăng mỉm cười nói mau:

- Nhưng nhị vị nên về gặp Khoái Lạc Vương để nói rằng ngày hôm nay bị bại bởi cái tên Trầm Lăng, nói thế thì Vương Gia của nhị vị không trách cứ gì đâu.

Hai gã kỵ sĩ sững sờ kêu lên:

- A... Trầm Lăng.

Và cả hai cùng quăng mình chạy thẳng.

Thì ra Xuân Kiều vẫn chưa nói tên chàng cho chúng biết...

Trầm Lăng nhìn theo mỉm cười:

- Con người khi khỏi chết sẽ không bao giờ tìm lại nơi suýt chết, đó là cái chân lý mà có lẽ ai ai cũng đều như thế....

- o O o -

60. Ròng Rắn Gặp Nhau

Ánh nắng ban mai tà tà xuyên qua cửa sổ, chiếu thẳng vào chiếc giường, chiếu ngay lên chiếc thân đầy đặn căng phồng nhựa sống của Nhiễm Hương.

Toàn thân nàng gần như phô trương tất cả, nàng ôm lấy chiếc gối bằng đôi tay phảng phất vùng vàng...

Trầm Lăng bước vào, tia mắt chạm ngay vào những đường cong tuyệt mỹ và chàng ta chợt mỉm cười:

- Hãy còn chưa dậy à?

Nhiễm Hương chớp chớp làn mi cong vút, giọng nàng ngái ngủ nhưng vẫn trong:

- Đang đợi đây nè, không thấy à? Một người đàn ông đứng trước sự mời mọc sẵn lòng mà lại cứ cự tuyệt, thì đó là một người đàn ông... chết.

Trầm Lăng cười:

- Đã mấy ngày rồi, bữa nay mới biết tôi là con người “chết” à?

Nhiễm Hương vụt ngồi dậy quăng chiếc mền xuống đất và nhảy lên nghiêng rằng đậm thành thịch:

- Người chết... người chết....

Trầm Lăng lại im lặng mỉm cười:

Nhiễm Hương rít lên:

- Không phải người chết, mà công tử không phải là ... người nữa.

Trầm Lăng cười:

- Đừng có giận nữa, trang điểm đi, Khoái Lạc Vương sắp tới rồi. Nghe nói hần không bao giờ cự tuyệt trước cái mời của người đẹp.

Nhiễm Hương trở mặt:

- Thật hần đến à?

Trầm Lăng nói:

- Có lẽ đến sớm hơn ngày dự liệu nữa.

Nhiễm Hương hỏi:

- Sao công tử biết?

Trầm Lăng nói:

- Tôi vừa gặp Cấp Phong Kỵ Sĩ, môn hạ của hần.

Nhiễm Hương kêu lên:

- Thế Xuân Kiều không có nói gì về công tử với bọn chúng à?

Trầm Lăng cười:

- Cô đoán xem cô ả có nói không?

Nhiễm Hương mở tròn đôi mắt:

- Nó nói gì nhỉ?

Trầm Lăng hỏi:

- Nếu muốn Khoái Lạc Vương giết tôi thì cô ả sẽ nói sao?

Nhiễm Hương chớp chớp mắt:

- Có lẽ sẽ nói là công tử đến tìm hần quấy rầy, có thể nói công tử muốn tìm giết hần... thì tự nhiên hần sẽ giết công tử...

Trầm Lăng vỗ tay:

- Thế thì có lẽ đúng. Cô ả là đàn bà, cô cũng là đàn bà, ý nghĩ có lẽ rất giống nhau... Cũng có công hiệu và cũng độc ác như nhau.

Nhiễm Hương hỏi:

- Mà thật nó bảo như thế à?

Trầm Lăng gật đầu:

- Hẳn là như thế.

Nhiễm Hương dậm chân:

- Thật là con quỷ ác độc. Thế bọn môn hạ Khoái Lạc Vương nghe rồi có thái độ ra sao? Tha công tử à?

Trầm Lăng nói:

- Tự nhiên họ không tha, nhưng không tha cũng không được. Vì tôi đuổi họ về, bảo họ nói lại với Khoái Lạc Vương...

Nhiễm Hương la lớn:

- Sao... sao công tử lại làm thế? Nếu Khoái Lạc Vương biết công tử là Trầm Lăng thì hẳn dễ gì buông tha,, , Hẳn đến là giết công tử ngay.

Trầm Lăng cười:

- Tại sao hẳn lại phải giết tôi?

Nhiễm Hương nói:

- Thật là ngu, công tử không biết tiếng tăm của chính mình nữa à? Tai mắt của Khoái Lạc Vương nhiều lắm, làm sao hẳn lại không nghe danh công tử?

Trầm Lăng hỏi:

- Nhưng nghe rồi sao?

Nhiễm Hương thiếu điều la lớn:

- Trầm Lăng xem Khoái Lạc Vương là kẻ thù, chuyện đó ai lại không biết?

Trầm Lăng nói:

- Chính tôi muốn hẳn biết như thế.

Nhiễm Hương tròn xoe đôi mắt:

- Trời đất. Điên rồi chắc?

Trầm Lăng cười:

- Nếu hẳn biết tôi là kẻ đối địch với hẳn thì tự nhiên hẳn cũng sẽ biết ít ra tôi cũng phải là một con người có hạng trong giang hồ, và tự nhiên hẳn tìm cách mua chuộc để thu dụng. Khi nào mua chuộc không được thì hẳn mới tính chuyện khác. Hiểu như thế mới là hiểu đúng về con người của Khoái Lạc Vương.

Nhiễm Hương cau mặt:

- Nhưng... nhưng với công tử thì hẳn sẽ không làm công việc mua chuộc để thu dụng đâu.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao thế?

Nhiễm Hương nói:

- Vì hẳn biết công tử là người không mua chuộc được.

Trầm Lăng cười lớn:

- Tại sao tôi lại là người không mua chuộc được? Chẳng lẽ tôi là con người quá tốt à? Tôi hỏi cô, trong giang hồ hiện nay ai là người chịu thiên hạ khinh thường bằng tôi?

Chính cô đó, cô có quả quyết được tôi là người tốt hay xấu không chứ?

Nhiễm Hương hơi khựng:

- A... a... công tử...

Trầm Lãng cười:

- Vậy là được rồi, cả cô mà còn không đoán định được thì Khoái Lạc Vương kể như mù tịt. Và tự nhiên hẳn sẽ làm thử, ít ra cũng nhấp nhấp thăm dò. Hẳn làm thế là hẳn thành công.

Suy nghĩ giâu lâu, Nhiễm Hương lắc đầu:

- Không được, như vậy là quá mạo hiểm.

Trầm Lãng nói:

- Đối phó với hạng người như vậy, không mạo hiểm làm sao thành công?

Nhiễm Hương lắc đầu thở ra:

- Tôi vẫn biết đối phó với một con người phi thường thì phải có thủ đoạn phi thường nhưng... nhưng công tử...

Trầm Lãng cười:

- Cô nương đừng lo cho tôi, tôi không chết được đâu.

Nhiễm Hương vụt lườm mắt:

- Tôi mà lo cho công tử? Xí, còn lâu... chết đâu thì chết, có bị chặt đầu xẻ da tôi cũng không rút một giọt nước mắt nữa là...

Trầm Lãng rùn vai:

- Ai được người đẹp oán ghét là một chuyện vô cùng thú vị, rất tiếc đàn ông trên đời phần đông không được hưởng mùi vị đó...

Trầm Lãng thành linh phóng tới mở toang cánh cửa, Xuân Kiều đang đứng bên ngoài...

Trầm Lãng nhìn xói vào mặt cô ta cười lớn:

- Cô cũng đến gọi chúng tôi đi ăn cơm nữa đấy à? Sao mà sớm thế?

Xuân Kiều đứng chết khựng, mặt đỏ bừng bừng...

Cô nàng thẹn quá đâm tức. Không hiểu tại sao gã tiểu tử này lại thính tai quá, có lẽ con mèo đầu thai lên nó chắc?

Trầm Lãng lại cười:

- Có lúc tại hạ cũng lầy lăm lã, không hiểu lỗi tại mình tại sao lại nhạy quá. Mà lỗi tại càng nhạy thì lại càng khổ vì ngay trong giấc ngủ cũng bị giật mình.

Mặt Xuân Kiều càng đỏ hơn nữa, cô ta ấp úng:

- Tôi... tôi đến để xem...

Trầm Lãng nheo mắt:

- Xem chi thế cô? Xem tôi đã chết chưa à?

Xuân Kiều nhăn mặt:

- Trầm công tử... đùa chi thế.

Trầm Lãng cười:

- Tại hạ thích nói đùa lắm, vì thế mà có rất nhiều người tức vì không làm cho tại hạ chết được... Chỉ tiếc vì tại hạ khó chết quá?

Xuân Kiều gương cười đánh trống lảng:

- A...a... Trầm công tử... Nhiễm cô nương đêm hôm có ngon giấc không ạ?

Nhiễm Hương lạnh lùng:

- Ngon, rất ngon, chắc cô nương đêm hôm không ngủ được? Xem kia, mắt thâm quầng, chắc mệt đuối đi à? Bữa nay ráng ngủ cho lại sức nhé.

Vốn là một con người không chịu thua ai một tiếng, nhưng bây giờ thì Xuân Kiều đành phải ngậm câm, thiếu điều độn thổ.

Trầm Lăng cười:

- Khách khứa sắp đến rồi đấy, Xuân Kiều cô nương nên lo đi... sắp đặt đi, bồi tiếp với chúng tôi mãi làm chúng tôi áy náy quá.

Xuân Kiều lật đật nói:

- Vâng vâng... tôi xin phép kiếu...

Trầm Lăng nói:

- Không biết chúng tôi có nhờ cô Xuân Thủy đưa đi dạo một vòng được không nhỉ?

Xuân Kiều nói:

- Được được... có sao, có sao?

Cô ta nói mà không dám quay lại, cứ cúi mặt đi riết...

Nhiễm Hương cười lớn:

- Xuân Kiều cô nương, đi cẩn thận chứ... Coi chừng lắc quá gây ngang eo ếch đó, eo ếch cô nương mà gãy thì nhiều người khóc lắm nghe.

Xuân Thủy nghe tim đập bình bình ngay từ lúc nghe nói Trầm Lăng bảo đưa đi du ngoạn...

Thật là một chuyện chỉ ước nằm mộng mà cũng không được, chứ đừng nói là sự thật...

Chỉ tức cái con “hồ ly” cứ chàng ràng một bên hoài. Tại làm sao “nó” lại không xuống dịch mà chết cái cho rồi... Xuân Thủy nghiêng răng hậm hực...

Lá rừng xanh mướt màu xuân, suối trong gió mát và ánh trăng ban mai như dệt gấm thêu hoa...

Xuân Thủy như mất hồn mất vía, Trầm Lăng hỏi đâu nói đó, nàng quên luôn mình còn có kẻ thứ ba...

Thình lình tiếng động vụt rộn lên...

Tiếng xe ngựa từ ven rừng đỗ lại...

Cỗ xe đen bóng loáng, bên ngoài không trang sức gì nhiều, nhưng tự nhiên dáng sắc rất hào hoa...

Ngựa kéo xe chân dài tai nhỏ, vó bỏ vừa nhẹ vừa mau, vũng vàng chắc chắn, đủ thấy đó là một giống ngựa quý miền đồng cỏ.

Kẻ đánh xe mình vận áo chẹt buông lỏng tay cương, thư thả ngồi dựa thành xe y như không chăm chú lắm đối với con kiện mã đã thuần.

Trước xe sau xe, tám kỵ sĩ hộ vệ, đầu ngựa cất cao mà mặt người nào cũng rất ngang nhiên, họ đều vận áo màu lam, dáng sắc hùng hùng cử cử...

Trầm Lăng nhìn xuống gật gù:

- Khí phái thật là uy vũ.

Nhiễm Hương kêu lên:

- Hay là Khoái Lạc Vương?

Xuân Thủy cười lật:

- Khoái Lạc Vương? Hứ, Khoái Lạc Vương mà đi như thế đó à? Khoái Lạc Vương đến là trời đất rung chuyển, là cát chạy đá bay, đâu có phải “thiên hạ thái bình” như thế? Nhiễm Hương cô nương hơi xem nhẹ Khoái Lạc Vương đấy.

Nhiễm Hương hỏi:

- Chứ ai thế?

Xuân Thủy nói:

- Chắc cô nương cũng không biết người này đâu.

Trầm Lăng cười:

- Thì nói cho người ta biết.

Trầm Lăng cười là Xuân Thủy cũng cười:

- Người ấy họ Trịnh, và người ta gọi là Trịnh Lan Châu.

Nhiễm Hương mím miệng rửa thắm: “Con quỷ cái, ta hỏi mi không nói, Trầm Lăng mới hỏi mi là mi đã lật đặt thừa liền”.

Trầm Lăng lại cười:

- Trịnh Lan Châu? Con người ấy là người như thế nào mà khí phái xem râm rộ thế?

Xuân Thủy nói:

- Nghe nói là thế gia công tử của thành Lan Châu này... Nghe nói hầu hết những vườn cây ăn trái lớn nhất trong vùng phụ cận Lan Châu đều là của người ấy, có thể nói đó là tay cự phách danh gia.

Trầm Lăng gật gù:

- À...

Cỗ xe đen đi qua không bao lâu, thì từ phía sau bụi cuốn mịt trời, tiếng xe tiếng ngựa vang lên rầm rập...

Mười sáu con kiện mã kéo hai cỗ xe thật lớn, hàm ngựa, thành xe mạ vàng sáng chói, cả những khoen, cả tay cương, đầu gọng xe cũng đều bịt bằng vàng.

Roi da vút vào không khí nghe tron trót, gã đại đánh xe vai u thịt bắp, mình mặc áo gấm theo kim tuyến, xe, ngựa lẫn người đều toát ra một hơi hám cực kỳ sang trọng...

Trầm Lăng nhìn chăm chú và chợt bật cười:

- Xem chừng như chỗ có thể phơi vàng lên được là họ phơi tất cả, giá mà trên mặt phết vàng được là có lẽ họ cũng phết suốt luôn.

Xuân Thủy sắc cười:

- Vàng của hắn nhiều lắm.

Trầm Lăng hỏi:

- Nhưng người ấy là hạng nào thế ?

Xuân Thủy nói:

- Nghe nói hắn là kẻ chặn lừa, không biết nhờ đâu mà sau này lại phát hiện được mỏ vàng, nhà hắn vàng phải kéo bằng xe, vì thế mà tôn tính Chu Khoái Cước của hắn được sửa thành là Chu Thiên Phú. Ý muốn nói cái “phú” của hắn là do trời ban ấy mà.

Trầm Lăng cười:

- Thì ra hắn là kẻ giàu “đâm hông”.

Nhiễm Hương cau mặt:

- Hèn gì xa xa mà đã ngửi thấy hơi đồng.

Trầm Lãng cười:

- Khí phách của kẻ giàu bộc phát, giàu “đâm hông”, mới ngó qua thì cũng rên rang lắm, nhưng nếu nhìn kỹ thì không làm sao bằng được hạng thế gia vọng tộc, y như con khỉ mặc long bào vậy mà... làm gì thì làm, con khỉ không thể thành người.

Xuân Thủy cười hăng hắc:

- Nhưng hần không giống khỉ mà lại giống lọ nôi.

Đám ngựa xe “bịt vàng” đi qua khỏi, Trầm Lãng chọt cau mày:

- In là còn nữa...

Xuân Thủy nói:

- Trưa nay có người.

Trầm Lãng hỏi:

- Ai thế? Lại phú gia?...

Xuân Thủy nói:

- Không phải danh gia, cự phú...

Cô ta nói chưa dứt chợt nghe tiếng vó ngựa vọng lên...

Tiếng ngựa lần này thật lạ, mới nghe từ xa thì thoắt đã đến nơi, bảy con kiện mã chở bảy người kỵ sĩ...

Bảy tên kỵ sĩ mình vận áo ngắn màu xanh, đầu quần khăn xanh, cách ăn mặc của họ có vẻ là lạ...

Nhiễm Hương hỏi:

- Thế mà cũng là hào hoa cự phú à?

Xuân Thủy nói:

- Tự nhiên, ăn mặc tuy như thế nhưng không phải tầm thường đâu nhé. Ai mà chỉ trông vào quần áo là lầm to.

Trầm Lãng tai thì nghe mà mắt lại chăm chăm vào một người. Người đó cách ăn mặc tuy không khác sáu người kia mấy, nhưng khí sắc thì lại khác xa, cho dù đứng lộn lạo trong hàng bảy người, song bất cứ ai liếc qua thì vẫn nổi bật rõ ràng.

Trầm Lãng gật gù:

- Là một hảo hán, xem dáng sắc nhiều điểm tương tự Hùng Miêu Nhi.

Xuân Thủy cười:

- Mèo à? Không phải đâu, hần là rồng đấy.

Trầm Lãng nhướng mắt:

- Rồng?

Xuân Thủy cười càng lớn:

- Ủ, hần họ Long. Long Tứ Hải. Nhưng không ai gọi tên cả, trước mặt hần ai cũng gọi là Long Lão Đại.

Trầm Lãng hỏi:

- Hần là hạng người như thế nào?

Xuân Thủy nói:

- Nghe nói tất cả sự vận chuyển thuyền bè trên Hoàng Hà đều do một tay đấy.

Tất cả sự vận chuyển lại qua phải do hấn định đoạt chi phối.

Trầm Lãng gật gù:

- Sự làm ăn về thủy vận ở giải Hoàng Hà nghe đâu lớn lắm, vì nơi đó là trục chính để lưu thông về đường thủy, mà sông Hoàng Hà nước lại chảy xiết lắm, anh hùng hảo hán tụ tập rất đông, nếu là kẻ đứng đầu, thì người này không phải là tầm thường.

Nhiễm Hương bủ môi:

- Xem cách ăn mặc, dáng điệu thì giỏi lắm là ăn cướp chứ có gì mà phải gọi là “lão đại”, “đại ca” ?...

Trầm Lãng cười:

- Thật ra thì danh từ đó không phải là hoàn toàn căn cứ vào võ công giỏi dở, vì có một số đường như có số làm “đại ca”, chẳng hạn như Hùng Miêu Nhi cũng là một trong số đó...

Nhiễm Hương cười:

- Mở miệng là Hùng Miêu Nhi. Nhớ hấn à? Nhưng liệu hấn có nhớ lại không? Coi chừng bây giờ thì hấn đã xáp với Chu cô nương của công tử rồi đấy.

Trầm Lãng nhướng mày:

- Cô nghĩ là ai cũng như cô cả.

Nhiễm Hương hơi giật mình thụt lui, vì khi câu nói đó, vẻ mặt Trầm Lãng hơi đổi sắc...

Một vẻ mặt thiếu mất nụ cười, vẻ mặt lạnh băng mà Nhiễm Hương chưa thấy có nơi Trầm Lãng bao giờ .

Xuân Thủy thấy không sót một cử chỉ nào, nếu không ngán Nhiễm Hương thì có lẽ cô ta đã vỗ tay thích chí...

Cũng may, ngay lúc đó đoàn người của Long Tứ Hải đã đi qua, và tiếp theo là mấy mươi người tiền hô hậu ủng, vây quanh một chiếc kiệu buông rèm màu xanh, họ vừa đi vừa cười om sòm.

Đám người nam có nữ có, quần áo thì đủ màu xanh đỏ, hầu hết đều trạc khoảng mười bảy mười tám tuổi...

Họ quàng tay nhau cười cười nói nói, có nhiều cô cậu miệng hãy còn nhai bánh trái, vỏ trái cây quăng vãi cùng đường...

Cả trong chiếc kiệu cũng có vỏ lê vỏ chuối liệng ra, và trong đó cũng có tiếng cười cười nói nói, nam có nữ có. Theo tiếng ồn thì trong kiệu ít nhất cũng là năm sáu người nữa.

Vừa thấy đám đó, Xuân Thủy vụt cau mày:

- Bọn ông nội con nít này sao bữa nay lại cũng đến đây cả?

Trầm Lãng nói:

- Họ là ai vậy?

Xuân Thủy thở ra:

- Bọn đó là đám con cưng của nhà giàu, tối ngày rong chơi khắp thành Lan Châu phá phách không chịu nổi. Người ta gọi chúng là đám du đảng nhà giàu.

Trầm Lãng nói:

- Nhưng chiếc kiệu đó in là kiệu quan mà? Sao lại cũng lộn trong đám này?

Xuân Thủy cười:

- Cái gã chủ kiệu ấy cũng là con cưng đấy. Lúc cha hấn sống thì hấn cũng chơi với đám lưu manh ấy, phá tán con gái nhà lành, khi cha hấn chết thì hấn càng buông tung hơn nữa, hấn như là chỉ huy của đám lưu manh ấy.

Trầm Lăng cười:

- Thì ra họ là đám công tử tiểu thư mất dạy...

Xuân Thủy nói:

- Nhưng không ai là không sợ chúng, chúng ngang ngược lắm, thiếu nữ thiếu phụ gì nếu chúng thích là chúng phá, ai ai nghe đến danh “Tiểu Bá Vương” là đều phải tránh.

Trầm Lăng hỏi:

- Mà sao bữa nay họ lại đến đây đông thế? Danh gia, cự phú mà luôn cả bọn lưu manh này nữa, có hội gì à?

Xuân Thủy nói:

- Khoái Lạc Vương hẹn họ đến để đánh bạc. Mỗi lần Khoái Lạc Vương đến đều kéo cả bọn thế gia hào phú.

Trầm Lăng cười:

- Đúng rồi, Khoái Lạc Vương là con sâu cờ bạc, trừ số người này ra thì còn ai làm cho hắn hết cơn ghiền đó.

Xuân Thủy cười:

- Thế lệ đánh bạc của Khoái Lạc Vương qui mô lắm, cho nên ai cũng thích...

Trầm công tử có thích tham gia không?

Trầm Lăng chớp mắt mỉm cười:

- Để xem, có lẽ cũng nên...

Đến tối xong, Trầm Lăng ngồi đợi trong phòng.

Không lâu lắm, bên ngoài đã vọng tiếng ồn ào. Tiếng xe, tiếng ngựa, tiếng cười nói vang rân.

Bao nhiêu tiếng động hỗn tạp rộn lên ngót nửa giờ, y như là cả ngàn vạn người tụ tập, Nhiễm Hương hồi hộp:

- Khoái Lạc Vương đã đến rồi.

Trầm Lăng cười:

- Có lẽ, Xuân Thủy đã nói là “long trời lở đất” kia mà.

Nhiễm Hương hơi lo:

- Làm... làm sao bây giờ.

Trầm Lăng nói:

- Chờ xem.

Nhiễm Hương cau mặt:

- Chờ ? Chờ như thế này sao?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cô sợ hắn sẽ không tìm đến tôi à?

Vừa nói, Trầm Lăng vừa ngồi dựa ghế lim dim...

Nhiễm Hương thì cứ đi qua đi lại trong phòng xem y như là sốt ruột lắm... Cô ta đi cả trăm vòng mà vẫn chưa thấy gì về Khoái Lạc Vương...

Nàng nôn nóng lại gần Trầm Lăng:

- Làm gì mà ngồi chết đó vậy?

Trầm Lăng cười:

- Dưỡng thần cho đầy đủ để đối phó với Khoái Lạc Vương chứ.

Nhiễm Hương tái mặt:

- Công tử muốn so tài với hần?

Trầm Lăng cười:

- Chứ sao, nhưng không phải so tài về võ học, mà là so tài đánh bạc... Bao nhiêu vàng bạc Vương phu nhân giao cho, bữa nay chắc phải dùng rồi đó.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Nhưng... bây giờ...

Trầm Lăng chặn nói:

- Bây giờ thì phải dưỡng thần. Phải có tinh thần đầy đủ, vì lúc đánh bạc không phải dùng sức lực mà lại hao phí tinh thần rất nhiều, nó không khác là một trận ác đấu.

Trên bàn đánh bạc biến hóa khôn lường, sự nguy hiểm của nó có khi còn hơn ở chiến trường gấp bội.

Nhiễm Hương hỏi:

- Có phải công tử muốn cho hần được, cho hần thắng để làm lễ tiến thân chăng?

Trầm Lăng cười:

- Tôi không thể để thua, vì nếu ai thua, người đó làm sao lại được hần xem trọng được.

Ngưng một giây, Trầm Lăng nói tiếp:

- Đánh bạc hay đánh cuộc là một vấn đề đấu trí, nếu thua để hần xem thường, thì hần đâu có tính chuyện mua chuộc? Mà nếu tôi không đáng giá để cho hần mua chuộc thì e rằng hần sẽ mua tính mạng...

Thấy Nhiễm Hương hơi ngơ ngác, Trầm Lăng mỉm cười:

- Vì thế, nếu tôi không làm cho hần tươi bởi trên bàn đồ bác, thì chẳng những bao nhiêu kế hoạch đều hỏng bét, mà tính mạng cũng khó bảo toàn.

Nhiễm Hương băn khoăn:

- Nhưng có nắm chắc sẽ thắng hần không?

Trầm Lăng nói:

- Điều đó thì không chắc lắm.

Nhiễm Hương hơi sợ:

- Đã không chắc mà lại ngồi yên đó không lo gì cả...

Trầm Lăng cười:

- Sao cô biết là tôi không lo?

Nhiễm Hương nói:

- Nhưng ít nhất tôi cũng phải thấy cái lo ấy chứ.

Trầm Lăng cười lớn:

- Nếu lo mà để cho cô thấy thì còn đánh bạc với ai được nữa? Nơi sòng bạc chỉ trong chớp mắt là thiên biến vạn hóa, ai không bình tĩnh là người đó sẽ thua.

Nhiễm Hương cười:

- Tưởng công tử chỉ biết uống rượu, không dè lại còn là tay cờ bạc nữa...

Ngay lúc đó chợt nghe có tiếng hỏi lớn bên ngoài:

- Có phải Trầm công tử ở đây không?

Nhiễm Hương rúng động, kêu khẽ:

- Tới rồi đó.

Trầm Lăng mở cửa, thấy một gã thiếu niên tuấn tú mình mặc áo gấm trên tay bưng một lá thiếp hồng...

Vừa thấy Trầm Lăng, gã thiếu niên vòng tay:

- Các hạ có phải là Trầm công tử?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vâng, chính tôi đây tức hạ có phải là sứ giả của Khoái Lạc Vương chăng?

Gã thiếu niên ném tia mắt “ước lượng” và lại vòng tay:

- Tiểu nhân là “Cấp phong Thập Bát” môn hạ của Hoan Hỉ Vương, phụng mạng Vương gia mang thư đến cho công tử.

Hắn vừa nói vừa bước lên hai bước hai tay nâng tấm thiếp ngang mày đưa thẳng ra...

Cử chỉ của hắn thật là đúng lễ, nhưng đồng thời cũng là một sát thủ trong quyền pháp “Cử Ấn Tề Mi”, chỉ cần Trầm Lăng sơ sẩy một chút là lập tức sẽ thảm bại...

Trầm Lăng thản nhiên vòng tay:

- Thật là làm nhọc huynh đài quá lắm...

Vòng tay của Trầm Lăng từ giữa ngực đưa lên thật là đúng lễ một cách rất đúng phép... và chưa chạm đến đầu thì lá thiếp trên tay gã thiếu niên đã qua tay Trầm Lăng...

Gã thiếu niên cắn răng thụt lui ba bước, rồi lại khom mình:

- Trầm công tử thủ lễ... quá nhiều.

Trầm Lăng cười:

- Không dám, không dám...

Vừa nói vừa mở ngay tấm thiếp thấy ghi:

” Giờ tỵ đêm nay có buổi tiệc mọn trân trọng xin mời. Sau khi bữa tiệc hãy còn có trò vui, mong các hạ quang lâm”

Lá thiếp không đề gởi cho ai mà cũng không ký tên ai, Trầm Lăng mỉm cười:

- Xin phiền túc hạ chuyển lời lại với Vương gia, tại hạ sẽ đến đúng giờ.

Gã thiếu niên nhìn Trầm Lăng bằng tia mắt có vẻ khâm phục và vòng tay :

- Vâng.

Hắn quay mình thật nhanh, bước đi thật lẹ...

Nhiễm Hương cau mày:

- Giờ tỵ. Thật là quái vật mời khách cũng lựa cái giờ quái dị... Có lẽ hắn muốn lựa cái giờ ngái ngủ của người ta để cho dễ bề nuốt sống chắc.

Trầm Lăng cười:

- Vì thế nên bây giờ tôi mới cố dưỡng thần để đối phó...

Còn khoảng nửa giờ nữa là đúng giờ tỵ.

Ngủ một giấc thẳng băng, Trầm Lăng thức dậy đi rửa mặt.

Sau đó thay một bộ đồ thật nhẹ, lấy tất cả vàng bạc của Vương phu nhân cấp gói lại đàng hoàng cho vào túi bên hông.

Xong xuôi, rót một chén trà thật đậm, chọn một chiếc ghế thoải mái nhắm nháp chờ giờ. Chờ giờ quyết định của một trận ác chiến.

Nhiễm Hương bút rứt thở ra:

- Sao mà thư thả quá thế? Tôi lo muốn chết.

Nàng cũng đã sửa soạn chỉnh tề, quần áo thật đẹp, hơi hương thơm phức và vẻ mặt thật rạng rỡ nhưng đậm nét âu lo...

Nàng lo sợ Trần Lăng sẽ thua. Một khi đã thua rồi thì hậu quả thật không biết sao mà lường được.

Nàng xăn xăn xó vó:

- Trần Lăng, tôi van công tử, nói cho tôi biết coi có chắc ăn không?

Trần Lăng nhắm mắt mỉm cười:

- Chưa thấy phương thức đổ bác của Khoái Lạc Vương thì hãy còn chưa nói được.

Nhiễm Hương gặng lại:

- Mà độ coi chắc được nửa phần không? Có lẽ ít nhất cũng được phân nửa thắng...

Trần Lăng nói:

- Có thể.

Nhiễm Hương thở phào y như đã thắng:

- Cảm ơn trời phật...

Trần Lăng nói luôn:

- Số vàng bạc chỉ còn có mười vạn tám ngàn lượng, Khoái Lạc Vương thì nhất định có hơn nhiều, mà nguyên tắc đổ bác, ai có nhiều vốn là đã nắm được một phần thắng trước.

Nhiễm Hương dậm chân:

- Phải dè như thế thì mang đi nhiều hơn một chút.

Trần Lăng nói:

- Cũng không sao, chỉ cần đừng cho Khoái Lạc Vương biết vốn mình ít hay nhiều, thì hẳn cũng sẽ không dám đánh bừa đâu...

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Phải “móc” thêm của người khác một mớ rồi mới đánh ván sinh tử với Khoái Lạc Vương được, Trịnh Lan Châu và Long Tứ Hải thì chắc cùng già dặn lắm, chỉ có Chu Thiên Phú và Tiểu Bá Vương thì có thể là “nai tơ”... Hai người này thì có hy vọng “móc” dễ hơn.

Nhiễm Hương sặc cười:

- Nai tơ. Nhưng công tử đừng hóa ra nai tơ để cho thiên hạ thệt đấy nhé.

Trần Lăng dòm ra cửa sổ thấy hai chiếc đèn lồng từ xa đi lại. Hắn đứng lên kéo áo Nhiễm Hương:

- Đi, có người đến rước kìa.

Quả nhiên, cả hai được đưa đến “Thúy Trúc Hiên”

Thúy Trúc Hiên là một “hành cung” của Khoái Lạc Vương dành nghỉ những ngày mùa hạ, nơi đó vườn cây rậm rạp, hoa đua nở khắp vườn, và cũng là một nơi rộng rãi khoáng khoát nhất vùng.

Bên ngoài “Thúy Trúc Hiên” đèn hoa kết tuôn, nhưng lại thanh tịnh lạ lùng, không một tiếng nói, không một người qua lại. Chỉ có trong bóng tối chung quanh là có thấp thoáng có lẽ là những kẻ bố phòng.

Bàn tiệc đã dọn ra đủ mặt sơn hào hải vị, toàn những thức ăn lạ miệng, toàn là những thức tươi mà lại là những thứ sản xuất ở các vùng xa... Chúng tỏ sự chuẩn bị cực kỳ thịnh soạn.

Quả không ngoài ý liệu của Trầm Lăng và đúng y như phần “đặc điểm trong lý lịch” nơi Nhân Nghĩa Trang, thức ăn quý thật nhiều, nhưng hoàn toàn không có thịt. Và điều hơi lạ là trong nhà trang hoàng thanh khiết đơn sơ, chứ không phải cố ý phô trương như những nhà quyền quý.

Chén bát không phải là vàng ngọc như người ta tưởng mà lại toàn bằng đồ sứ, lẽ tự nhiên là đồ sứ quý thời xưa, nhiều vật sản xuất từ đời Hán đời Đường...

Nhớ lại chuyện Chu Thất Thất giả Khoái Lạc Vương, Trầm Lăng bật cười...

Đây mới thật là khí phái của Khoái Lạc Vương, cung cách của Chu Thất Thất bày ra chỉ là một nhà giàu bộc phát...

Nơi bàn tiệc đã có ngồi sẵn tám chín người.

Liếc mắt qua, Trầm Lăng nhận ra trước nhất là Long Tứ Hải, cách phục sức của hắn so với người đồng bàn, cũng y như một con gà đứng chung bầy hạc... Nhưng khí phách của hắn thì lại y như hạc đứng giữa bầy gà. Hắn là một con người nổi bật.

Ngồi bên Long Tứ Hải là một lão trung niên vừa lùn vừa mập, có chòm râu ngắn lơ thơ, hắn ăn vận cũng đơn sơ không có gì đáng chú ý. Chỉ có chiếc ống điều của hắn là đập vào mắt thiên hạ nhiều nhất, nó làm bằng một thứ ngọc ẩn màu xanh biếc.

Quả là một báu vật bất phàm.

Dòm quanh nhận diện bằng xét đoán, nhất định hắn là Trịnh Lan Châu chứ không còn ai nữa...

Bên cạnh Trịnh Lan Châu là một người cũng nổi bật. Hắn nổi bật vì trang sức.

Toàn thân hắn đeo không biết bao nhiêu vật, mỗi vật không dưới ngàn vàng. Nhưng dáng điệu của hắn thì y như một gã ăn mày được người ta đem vàng phủ lên mình, hắn có vẻ dương dương tự đắc. Thêm một điểm “khó coi” là khổ mặt hắn dài thòng như mặt ngựa...

Không cần tốn công suy nghĩ Trầm Lăng biết ngay đó là một nhà giàu “đâm hông” vàng bạc bó đầy người, nào nhẫn, hoa tai, vòng cổ, cài đầu... không còn một chỗ nào là không vàng bạc. Cô ta ngồi dựa trong mình Chu Thiên Phú mà đôi mắt thì lảo liêng hết liếc người này, lại đưa tình người khác, cô ta chỉ thiếu một tấm định bài ghi hai chữ “kỹ nữ” nữa thôi...

Trầm Lăng cười thầm: “Người nào của nấy, có Chu Thiên Phú thì phải có ả này”

Và mút đầu bàn là “Tiểu Bá Vương”

Hắn là một gã khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng mi mắt thì lại hơi sụp xuống nhiều, đôi mắt không phải nhỏ nhưng trông lơ lạc mất thần như một kẻ nghiện ngập...

Hắn ăn mặc có vẻ hơn Chu Thiên Phú, và bên hắn cũng có một cô gái.. Cô gái này ăn mặc còn “kính” hơn Chu Thiên Phú nữa...

Aùo cô ta y như áo lá ngón củn củn, từ tay đến nách, từ cổ đến ngực rồi nhảy vọt xuống bụng, da thịt phơi bày lồ lộ, kiểm điểm cho kỹ, trên mình cô ta, chỗ nào manh áo lớn hơn hết cũng không che kín bàn tay.

Vòng vàng chuỗi ngọc khua vang theo từng cử động.

Cô ta độ chừng mười lăm mười sáu tuổi, nhưng vẻ mặt thì lại “ta đây” lắm.

Trầm Lăng không dám liếc cô ta đến hai lần, nhưng cô ta lại vỗ vỗ chiếc ghế trong kẻ bên và với giọng kẻ cả:

- Cậu bé, ngồi đây đi.

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đa tạ, nhưng ...

Cô gái trừng mắt:

- Nhưng cái gì? Ghế này không có “lửa” đâu mà sợ.

Trầm Lãng ngoan ngoãn ngồi xuống...

Cô gái ấy lại ngó Nhiễm Hương:

- Bạn có mắt tinh đời đấy, cậu bé ấy xem chừng “chưa sạch” lắm, nhưng “tương lai” lắm đa nghe, tôi kinh nghiệm nhiều mà bạn.

Nhiễm Hương tức lắm, muốn xán cho cô ả một tát, nhưng cũng ráng vuốt ngực ngồi xuống.

Cô gái vỗ vỗ vai Trầm Lãng và cười ha hả:

- Tôi tên là Hạ Nguyên Nguyên, nhưng bè bạn thì lại kính là “Nữ Bá Vương”, anh bạn bên đây là “Tiểu Bá Vương” đó. Bạn tên gì?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Tại hạ tên Trầm Lãng.

Hạ Nguyên Nguyên gật gù:

- Trầm Lãng ... tên nghe cũng khá.

Và cô ta lại vỗ vai Tiểu Bá Vương:

- Này, xem hấn có thể làm bạn với mình được không?

Tiểu Bá Vương đang tần ngần mấy viên xúc xắc để sắp hình cái tháp, bị vỗ vai làm cho hình tháp đổ lộn cộc...

Hấn nhướn đôi mắt lơ lơ nhìn Trầm Lãng:

- Ủ... coi cũng được... mà hổng biết hấn được mấy “câu” ? Sao? Liệu chịu nổi không? Chịu hông nổi thì làm nhiệm vụ đưa lưng... Biết “đưa lưng” hông? Nghĩa là gặp gái thì quay lưng lại, để mặc cho đại ca... đối phó còn gặp tay đấm thì... đưa lưng ra chịu. Biết hông?

- o O o -

61. Long Tranh Hồ Đấu

Câu nói trịch thượng của Tiểu Bá Vương vẫn không làm Trầm Lãng giận, hấn chỉ mỉm cười:

- Đa tạ hảo ý, chỉ hiềm vì tại hạ chịu đòn không nổi .

Hạ Nguyên Nguyên bủ môi :

- Hứ, coi cũng được thể mà lại là gà nuốt ... đây thun.

Trầm Lãng làm thỉnh, môi vẫn điểm một nụ cười.

Từ lúc bắt đầu, đôi mắt sắc bén của Long Tứ Hải vẫn dán chặt vào Trầm Lãng, ngay lúc đó chợt y đặt chén xuống mỉm cười :

- Trầm công tử có phải từ Trung Nguyên đến đây không ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Vâng, nhưng đầu từ Trung Nguyên đến, nhưng đã từng nghe thính danh của Long đại ca, ngày nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.

Long Tứ Hải cười ha hả :

- Trầm công tử dùng lời nói khéo léo, hay quá

Nhưng hấn vụt nín cười, nghiêm giọng :

- Tôi có nghe võ lâm Trung Nguyên có một vị Trầm công tử, một kiếm đã trừ “Tam Thủ Lang” Lại Thu Hoàng, một cái phẩy tay đẩy lui Ngũ Đài Thiên pháp Đại Sư. Chỉ trong vòng một tháng đã làm Trung Nguyên dao động, không biết có phải là công tử đây chăng ?

Câu nói của Long Tứ Hải làm cho những người có mặt nơi bàn đều rúng động, cả Tiểu Bá Vương cũng trở mắt, mà Chu Thiên Phú cũng há mồm...

Trầm Lăng cũng cười ha hả và lặp lại câu nói của Long Tứ Hải :

- Long đại ca dùng lời nói khéo léo, hay quá

Bên kia bàn bồi tiếp chủ nhân “Khoái Lạc Lâm” Lý Đăng Long và Xuân Kiều vội nâng chén. Xuân Kiều lên tiếng trước :

- Tất cả chư vị đây đều là danh nhân, nhưng tiếc vì trong mình Vương gia không được khỏe, không thể thù tiếp trong tiệc này, xin mỗi chư vị tự tiện dùng tiệc rồi người sẽ ra mắt sau .

Tất cả mọi người nâng chén. Hạ Nguyên Nguyên nghiêng đầu ghé sát Trầm Lăng và cười nho nhỏ :

- Bạn, không dè bạn cũng khá... sau tiệc này mình đi chơi nhé .

Miệng nói tay thì luồn dưới bàn định sờ đùi Trầm Lăng, không dè ai đó lại trắm vào tay cô nàng một vật ướt nóng hổi : một con tôm luộc, một trong những con tôm sắp trên bàn bốc hơi nghi ngút.

Vừa tức vừa thẹn, Hạ Nguyên Nguyên thấy ai nấy đều nâng chén, cô ả không biết ai đã nhét con tôm này vào tay mình. Cô ả tức thẹn đỏ mặt nhưng không dám hở môi.

Trầm Lăng cố nhịn cười, tự nhiên biết rất rõ ai đã phá Hạ Nguyên Nguyên một cú quá đau ấy.

Nhiệm Hương cũng vẫn tự nhiên ăn uống không tỏ vẻ gì khác lạ, nhưng khoe môi nàng ẩn một nụ cười thoải mái...

Chu Thiên Phú đặt chén xuống bàn hỏi lớn :

- Vị Trầm lão đệ đây cũng thích đánh bài chơi chứ ?

Hấn vừa nói vừa đưa bàn tay xoa xoa cằm, mấy ngón tay như trái chuối cứ ngo ngoe cố khoe chiếc nhẫn bằng ngọc bích.

Trầm Lăng cố ý không ngó thấy, cứ mỉm cười :

- Rất ít có người đàn ông nào không thích đánh bạc.

Chu Thiên Phú vỗ tay cười ha hả :

- Đúng đúng ... Đánh bạc có lúc còn khoái hơn đàn bà nữa. Trầm lão đệ thấy có phải không ?

Hấn vỗ tay nhưng ngón tay đeo vòng ngọc bích cứ vinh vinh trông thật là chướng mắt.

Trầm Lăng vẫn cười chứ không ngó :

- Cái đó cũng tùy từng người đàn bà... có người thật ngồi gần chịu không nổi .

Long Tứ Hải ôm bụng cười. Trịnh Lan Châu cũng cười ngặt nghẽo. Tất cả tia mắt vô tình lại liếc về phía cô gái ngồi cạnh Chu Thiên Phú.

Không biết thiên hạ cười chuyện gì, Chu Thiên Phú cũng ha hả cười theo và ôm lấy cô gái ngồi bên, mắt thì ngó Trầm Lăng :

- Trầm lão đệ, xem cô này có được không nào ?

Hắn vừa nói vừa há toác miệng cười ...

Cô gái chụp lấy một cái bánh bao thồn đại vô hòng hắn, và cô nàng liếc Trầm Lãng cười duyên...

Trầm Lãng cười lớn :

- Đẹp lắm, đẹp lắm rồi .

Lẽ tự nhiên Trầm Lãng nói câu đó là trả lời câu hỏi của Chu Thiên Phú, nhưng trong lúc miệng hắn choàm ngoàm bởi cái bánh bao, thì câu nói đó lại trở thành câu chế riễu.

Cả bàn tiệc ôm bụng cười sặc sụa.

Có dần dần như bò, Chu Thiên Phú cũng không còn chịu nổi, hắn xáng cho cô gái một thoi lăn bò còng và móc chiếc bánh bao ra mắng lớn :

- Con dĩ, bao tiền cho mi, rồi mi làm xấu ta hả ?

Cô gái nước mắt nước mũi chầm ngoàm, lóp ngóp đứng dậy chửi lại :

- Tao là con dĩ đó... còn mày là cái thứ gì ? Tao có lấy tiền không đâu ? Tao phải nín mửa để nằm chung với mày mới lấy tiền chứ lấy không à ? Đồ khốn nạn, vũ phu .

Chu Thiên Phú nhảy dựng lên la lớn :

- Đồ con dĩ thúi, ông xé xác mày ra .

Lý Đăng Long vội kéo hắn lại. Xuân Kiều cũng cản cô gái...

Cô gái vừa khóc vừa chửi :

- Người là cái giống chó gì, bà bước ra là hàng khối người theo bà chứ bộ đồ bỏ à? Nhớ nghe, khi nào có phải điên lên thì cũng ráng mà chịu chứ đừng đến lạy bà nghe .

Nói xong cô ả ngúng nguẩy bỏ đi một nước ...

Chu Thiên Phú vỗ bàn chửi thề ồm ồm :

- Khỏi đi, có quá lắm thì ông cắt liệng chứ không có thềm tới đâu ...

Long Tứ Hải đập bàn quát lớn :

- Bữa tiệc này còn có nữ khách, không được ăn nói lỗ mãng nghe .

Chu Thiên Phú xuống nước ngay :

- Vâng ... vâng ... xin lỗi, xin lỗi ...

Trầm Lãng vẫn ngồi mỉm cười không tỏ một thái độ nào cả.

Trịnh Lan Châu cười nói :

- Trầm công tử tuổi nhỏ mà tinh thần hàm dưỡng thật là thâm hậu ...

Trầm Lãng cười :

- Túc hạ quá khen cho .

Trịnh Lan Châu nói :

- Trầm công tử giữ được tinh thần bình thản trước mọi việc như thế, nhất định là đánh bạc sẽ cao lắm, có dịp tại hạ phải hầu công tử mới được.

Trầm Lãng cười :

- Vâng, nếu có dịp .

Tiểu Bá Vương coi đã có vẻ thích chí, hắn cười nói bô bô :

- Chỗ này thật là vui nhá, tôi có ý muốn đến chơi thế mà ông già tôi ổng cứ kỳ đà cản mũi... Bây giờ ổng chết rồi tôi mới được tới đây. Nhưng không biết ở đây thường chơi thứ gì nhỉ ?

Xuân Kiều nói :

- Vương gia thích đánh bài cào, người nói bài cào đánh mới có nhiều kích thích ...

Tiểu Bá Vương nói :

- Được, được, đánh bài cào cũng được .

Long Tứ Hải nháy mắt :

- Ông bạn mình có thường đánh đáo không ?

Tiểu Bá Vương bĩu môi :

- Đánh đáo là trò chơi của đám con nít, tôi đã không chơi thứ đó nay là mấy tháng rồi .

Long Tứ Hải cố nhịn cười :

- Mấy tháng lận à ? Lâu quá .

Ngay lúc đó, gã kỵ sĩ mang thiệp mời Trầm Lăng hồi chiều bước ra vòng tay :

- Các vị đã xong tiệc chưa ạ ?

Chu Thiên Phú nói :

- Uống rượu là để giết thời giờ ý mà, ráp sòng mới là việc chính chứ .

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói :

- Vương gia đã ra khách, xin mời các vị vào vậy .

Trầm Lăng lập tức đứng lên, cho dù bình tĩnh đến mức nào, trước phút đối diện với một nhân vật khét tiếng gần như thần kỳ, cũng vẫn cảm thấy máu nóng bùng bùng lên mặt...

Bên trong là một gian phòng nhỏ, tự nhiên sự bài trí cũng rất đơn sơ tinh khiết.

Toàn phòng bóng tối âm âm, chỉ có độc một ngọn đèn treo giữa bàn, trên trần nhà lồng đèn lại được bao bằng lụa trắng, nên ánh sáng lơ mơ chỉ đủ thấy một lốm ở mặt bàn, còn chung quanh thì tối om om...

Chiếc bàn tròn không trải thảm, mặt bàn đen mun bằng một thứ gỗ rất quý. Xung quanh bàn là mấy chiếc ghế bành rộng ngồi rất là thư thái.

Trên bàn đã bày sẵn một bộ bài cào. Bộ bài chồng rất cao, vì không phải bài bằng giấy thường mà là bài bằng ngà rất đẹp.

Bóng tối âm âm phủ tối ghế ngồi, nên người ngồi rất khó nhận, chỉ thấy cạnh bộ bài có hai bàn tay để im rơ... Hai bàn tay cũng y như lưng bài, trắng muốt như hai bàn tay ngà, móng tay trắng hồng được cắt thật tròn thật sạch, ngón giữa của bàn tay trái đeo chiếc nhẫn thật tinh xảo bằng vàng lấp lánh.

Không ai bảo ai, người nào cũng biết người ngồi đó, có hai bàn tay đó, chính là Khoái Lạc Vương.

Ánh sáng lơ mơ không thấy rõ mặt, chỉ thấy đôi mắt xanh rờn sáng quắc. Không thấy rõ nét mặt, nhưng chỉ vào đôi mắt ấy cũng khá là đủ rồi. Đôi mắt lung linh mà bất cứ nột ai nhìn vào cũng nghe tim đập rộn.

Trịnh Lan Châu đi trước đứng lại vòng tay :

- Vương gia, bấy lâu vẫn mạnh .

Một giọng nói vừa trong vừa ôn hoà chậm rãi mà đầy đầy uy lực, kèm theo tiếng cười thật dịu :

- Cảm ơn, xin mời ngồi .

Trịnh Lan Châu lại vòng tay biểu lộ sự tạ ơn và bước tới ngồi nơi chiếc ghế kế bên Khoái Lạc Vương.

Long Tứ Hải vòng tay cất giọng sang sảng :

- Vương gia mạnh khỏe .

Khoái Lạc Vương nói :

- Cảm ơn, xin mời ngồi .

- Đa tạ .

Long Tứ Hải vòng tay thủ lễ và bước vào ngồi bên tả Khoái Lạc Vương.

Chu Thiên Phú cũng vòng tay như hai người trước nhưng dáng điệu và lời nói của hắn thì lại đầy vẻ lụm chụm :

- Dạ thưa ... Vương gia ... năm nay mạnh .

Khoái Lạc Vương nói :

- À ... mời ngồi .

Chu Thiên Phú càng lụm chụm hơn nữa :

- Dạ .. dạ ... xin ngồi ...

Rồi hắn lại cóm róm bước lại gần Trịnh Lan Châu.

Tiểu Bá Vương cũng cố tạo một vẻ chừng chặc :

- Vương gia mạnh khỏe .

Khoái Lạc Vương nói :

- Các hạ có phải là con của Thời tướng quân không ?

Tiểu Bá Vương đáp :

- Vâng, tại hạ là Thời Minh, con lớn ...

Nữ Bá Vương nói hốt liền :

- Tôi là dâu chưa cưới của Thời tướng quân...

Khoái Lạc Vương nói :

- Người không đánh bạc, hãy đứng ngoài ...

Trầm Lăng liếc thấy chung quanh vòng ghế có một vòng lan can bao tròn, lan can cũng bằng một thứ cây đen mun bóng loáng, vòng lan can chỉ cách ghế ngồi mấy tấc, và bây giờ ánh mắt quen với bóng tối mới thấy vòng lan can chỉ chứa một khoảng sau ghế Khoái Lạc Vương, và một khoảng cho người bước vô ở phía ngoài cửa.

Hạ Nguyên Nguyên cố cười ẻo lả :

- Vương gia đừng tưởng tôi là đàn bà mà không biết đánh bạc, tôi đánh còn hơn ...

Khoái Lạc Vương lạnh lùng cắt ngang :

- Đàn bà không được đánh bạc .

Hạ Nguyên Nguyên ráng hỏi :

- Sao vậy, bộ đàn bà ...

Từ sau lưng Khoái Lạc Vương, một cánh tay đưa về phía Hạ Nguyên Nguyên ấn nhẹ...

Bàn tay chỉ ấn nhẹ vào khoảng không, nhưng Hạ Nguyên Nguyên đã té lăn khĩa mấy vòng. Cô ả lồm cồm bò dậy, da mặt tái xanh đứng tựa lan can im thin thít.

Ngoài mặt Trầm Lăng làm như không thấy chuyện xảy ra, nhưng trong bụng phải khen thâm :

- Chân khí “Cách Sơn Đả Hổ” đến mức độ hoả hầu như thế, nhất định kẻ xử dụng này là “Khí Bá”, một trong bốn sứ giả hầu cận Khoái Lạc Vương chứ không còn ai khác .

Và Trầm Lăng cũng bước tới vòng tay như mọi người :

- Vương gia an hảo .

Tuy không nhìn ngay nhưng Trầm Lăng vẫn thấy tia mắt như điện loé về phía mình, và giọng nói chậm rãi của Khoái Lạc Vương cất lên :

- Túc hạ là Trầm công tử ?

Trầm Lăng nói :

- Không dám, tại hạ tên là Trầm Lăng.

Thoáng nhìn một lúc, Khoái Lạc Vương nói :

- Hay lắm, xin mời ngồi .

Trầm Lăng bước vô ngồi xuống chiếc ghế còn lại, đúng vị trí đối diện với Khoái Lạc Vương.

Nhiễm Hương không nói gì, ngoan ngoãn đứng tựa lan can sau lưng Trầm Lăng.

Khoái Lạc Vương vỗ tay nhẹ...

Hai gã Cấp Phong Kỳ Sĩ khiêng ra một cái rương, dỡ nắp, một cậu bé nhảy ra

Là một gã thiếu niên, nhưng gọi là cậu bé là vì cậu ta có thân hình quá nhỏ. Phải gọi là nhỏ chứ không thể nói là lùn. Vì người lớn tuổi mà lùn thì thường rất khó coi, trái lại cậu thiếu niên này thân thể rất đều đặn cân xứng, chỉ có cái đầu hơi lớn một chút, nhưng cũng không lớn quá, bù vào đó cậu ta có đôi mắt cực kỳ tinh xảo.

Cậu ta mặc bộ đồ trắng muốt, đeo hai chiếc bao tay cũng trắng... Một màu trắng đến lạnh người, có đem rọi kiếng hiển vi cũng khó tìm ra vết bụi.

Cậu ta ngồi bên mép bàn, thu mình nhỏ như một con vượn, cậu ta chớp chớp mắt cười :

- Đùa thì phải đùa với người đẹp, đánh bạc phải đánh công bằng... Công bằng hay không công bằng, các vị nhất định sẽ được xem rõ. Tiểu tử tên “Tiên Tinh Linh”, được phép ra đây chia bài cho các vị.

Gã nói rất rõ ràng mạch lạc.

Trầm Lăng biết ngay Khoái Lạc Vương sợ mọi người nghi có sự gian lận nên cho chú bé này ra chia bài, cốt để tránh tiếng và cho mọi người thoả mãn.

Tiểu Tinh Linh ôm bộ bài đưa ra trước mặt mọi người :

- Chư vị, bài này thật tốt, bề nút khảm bằng một thứ sơn rất quý, sờ tay láng như phía lưng bài, và lưng bài một màu bóng loáng như nhau, không có chi khác biệt. Xin chư vị khám nghiệm .

Nhiều tiếng nói một lượt :

- Khỏi, khỏi cần phải xem gì cả .

Tiểu Tinh Linh nói :

- Mỗi một bận chia bài, nếu các vị thấy có điều chi không phải, xin cứ chặt tay tiểu tử.

Long Tứ Hải cười :

- Chuyện đánh bạc công bình của Vương gia, ai ai cũng đều biết .

Tiểu Tinh Linh cười :

- Đã vậy, xin chư vị chú ý thêm một điều là vàng vòng, bạc nén, ngân phiếu đều dùng được cả, luôn những gì quý giá trong mình cũng đều có thể trị giá bằng tiền. Nhưng nếu khi không còn gì trong mình cả, thì xin ngừng đánh.

Trầm Lãng gật gù, đánh như thế quả là Khoái Lạc Vương đã chơi một cách công bình.

Tiểu Tinh Linh nói tiếp :

- Mỗi chư vị đến đây, lẽ tự nhiên Vương gia sẽ làm cái, nhưng bao giờ nếu có vị nào muốn làm cái thì xin cứ tự tiện...

Nói xong hắn bắt đầu chia bài, bàn tay chia bài thật thuần thục ...

Trịnh Lan Châu nhè nhẹ đẩy ra một xấp ngân phiếu...

Tiểu Bá Vương cũng đẩy ra một số tiền vàng. Vừa đẩy ra hắn vừa cười :

- Thử ván đầu xem nào .

Khoái Lạc Vương vụt nói lạnh lạnh :

- Lấy tiền vàng ấy lại, đi ra .

Tiểu Bá Vương sửng sốt :

- Sao ? Tiền này không xài được à ?

Người đứng sau Khoái Lạc Vương, người đã dùng “Cách Sơn Đả Hổ” đánh Hạ Nguyên Nguyên khi nãy, cất giọng lạnh lùng :

- Vàng thì tốt, nhưng tay dơ lắm .

Giọng nói thật chậm rãi, nhưng lạnh băng như mũi nhọn xoáy vào tai.

Tiểu Bá Vương cười lớn :

- Tay dơ ? Tay dơ thì sao ? Đến đây đánh bạc chứ đâu phải so sánh tay dơ sạch ?

Hắn nói vừa dứt, thỉnh thoảng một bàn tay từ phía sau lưng nắm cổ áo hắn đỡ lên...

Tiểu Bá Vương giật mình, định vung tay chống lại, nhưng không biết sao tay chân rũ liệt không cử động được, bị xách bổng lên như một con gà chết...

Một tiếng lạnh lùng quát khê :

- Đi ra .

Tiếng quát chưa dứt, Tiểu Bá Vương bị bắn bổng ra ngoài cửa.

Hắn chống tay gượng dậy mấy lần mà vẫn chưa đứng dậy nổi.

Nữ Bá Vương ré lên một tiếng chạy ra ngoài mất dạng.

Trong gian phòng lặng im thín thít...

Khoái Lạc Vương điềm đạm mỉm cười :

- Quét cái thứ dơ dáy đó cho ở đây sạch sẽ, bây giờ xin chư vị bắt đầu...

Quân bài thứ nhất lật ra, nhà cái sáu nút ăn hết chỉ chung Trầm Lãng bảy nút một ngàn lượng.

Cả vốn lẫn lời, Trầm Lãng đùa cả ra.

Bàn thứ hai, nhà cái tám nút ăn hết, chỉ thua Trầm Lãng chín nút, hai ngàn lượng.

Cứ đánh bồi như thế, Trầm Lãng thắng luôn năm ván, được tất cả một vạn sáu ngàn lượng...

Đôi mắt Nhiễm Hương sáng rực ...

Chu Thiên Phú bắt đầu có vẻ bất an, đôi mắt đỏ ngầu vừa thèm muốn vừa ghen ghét liếc Trầm Lãng. Hắn đã thua đúng một vạn lượng.

Long Tứ Hải và Trịnh Lan Châu cũng thua, tinh thần họ tuy vẫn giữ bình thản nhưng tay đã thấm mồ hôi... Chỉ có tia mắt Khoái Lạc Vương là vẫn nhon hoắt lạnh lùng, và tự nhiên là nhìn Trầm Lăng nhiều hơn hết.

Vòng bài lại tiếp tục chia và tiếp tục lật, ai cũng có ăn có thua, chỉ có Chu Thiên Phú mười bàn chưa có một bàn được, mồ hôi hắt và ra như tắm.

Hắn nghiêng răng rung tay đẩy hết đồng bạc :

- Hồng lẽ xui hoài .

Trịnh Lan Châu cười gật :

- Phải, đâu lại xui hoài sao ?

Nhà cái được luôn mấy lượt, Chu Thiên Phú đi đứt ba vạn chín ngàn lượng. Long Tứ Hải mất hai vạn, Trầm Lăng cũng thua lại hai ngàn...

Nhưng ván kế thì Trầm Lăng ăn lại được sáu ngàn lượng. Như vậy tính đến hiện tại, hắn ăn tất cả được mười vạn hai ngàn năm trăm lượng.

Trong sòng bạc, kẻ nào ăn nhiều, kẻ đó là thần. Bao nhiêu cặp mắt kính trọng đều dồn về phía Trầm Lăng. Chỉ có Khoái Lạc Vương thì vẫn lạnh như băng và Trầm Lăng thì vẫn điềm đạm mỉm cười.

Chu Thiên Phú thì y như khoanh tròn trong chiếc ghế bành, hắn co rút lại và lồm thồm run rẩy :

- Mười một vạn năm ngàn lượng... mười một vạn năm ngàn lượng ...

Trịnh Lan Châu nhìn hắn có vẻ thương hại :

- Túc hạ đêm nay bài xấu quá, hay là nghỉ xả hơi một lúc đi .

Chu Thiên Phú mím môi găng gượng :

- Không. Đánh vài ván nữa ...

Hắn đẩy ra ba vạn, và chiếc túi hoàn toàn lép xẹp...

Long Tứ Hải đứng dậy cười ha hả :

- Thôi, tại hạ nghỉ, nếu để thua nữa thì đám anh em tại hạ sẽ không ngủ được vì thiếu rượu.

Trầm Lăng gật gù... thua mà vẫn giữ được tác phong tự nhiên như thế, thì quả xứng đáng là một đại ca có hàng ngàn em út.

Vòng bài được lật lên, Tiểu Tinh Linh hô lớn :

- Nhà cái chín nút, ăn hết .

Đôi mắt Chu Thiên Phú ngờ nghệch như mắt cá chết, hắn lập cập lật hết cả rá, nhẵn, luôn cả chiếc ống điếu bịt vàng, đẩy ra một lượt, nói không ra tiếng :

- Tất cả ... tất cả định giá bao nhiêu ?

Tiểu Tinh Linh nhìn qua và nói liền :

- Năm vạn năm ngàn lượng .

Chu Thiên Phú không dùng khăn nữa, mà lấy tay gạt mồ hôi :

- Rồi, năm vạn năm ngàn lượng... đặt hết... hết một cây .

Bài lại lật lên, Chu Thiên Phú cầm bài rút lên rút xuống và liếc qua bài nhà cái, rồi hắn vùng ngã chúi xuống ghế ngất xỉu ...

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Lý Đăng Long, đưa hắn ra ngoài, hắn có cần gì thì giúp cho hắn .

Lý Đăng Long xốc lấy Chu Thiên Phú, đem thắng ra ngoài.

Khoái Lạc Vương nói :

- Trịnh tiên sinh ra sao rồi ?

Trịnh Lan Châu cười :

- Thắng ít ít ...

Khoái Lạc Vương hỏi tiếp :

- Tiên sinh có cần nghỉ không ? Nếu cần thì bản toà đánh tay đôi với Trầm công tử ít ván xem sao ?

Trịnh Lan Châu cười :

- Ý tại hạ đang muốn thế, muốn xem nhị vị “Long tranh hổ đấu” .

Và hấn đẩy ra một đồng bạc ước độ hơn hai ngàn lượng về phía Tiểu Tinh Linh, mỉm cười:

- Có một chút ít bạc lẻ này xin biểu tiểu ca mua quà lấy thảo ...

Tiểu Tinh Linh quỳ mọp gối, cười nói :

- Cảm ơn Trịnh tiên sinh... tiên sinh chỉ ăn được non ngàn, mà lại thưởng tiểu nhân quá hai ngàn, như vậy sang năm chắc tiểu nhân sẽ cưới vợ được rồi .

Trịnh Lan Châu cười ha hả đứng lên :

- Tại hạ xin cáo thoái .

Khoái Lạc Vương nói :

- Trịnh tiên sinh ngồi chơi mà, có chi gấp ?

Trịnh Lan Châu do dự rồi ngồi xuống mỉm cười :

- Vâng, nếu thế thì tại hạ xin được ngồi hầu vậy... Thật tình tại hạ cũng muốn được xem... đúng ra sòng bạc đêm nay, bây giờ mới chính thức mở đầu đây .

Trầm Lãng vẫn mỉm cười, hai tay hấn vẫn khô vẫn sạch ...

Trịnh Lan Châu nói đúng.

Sòng bạc kinh tâm động phách, sòng bạc “Long tranh hổ đấu” thật sự bây giờ mới mở đầu.

Không chỉ riêng mình Trịnh Lan Châu thấy thế, không chỉ một mình Nhiễm Hương hồi hộp nghĩ thế, mà chính Trầm Lãng, chính Khoái Lạc Vương đều thấy như thế trước hơn ai hết.

Và trận này, Trầm Lãng thừa biết Khoái Lạc Vương cố nắm phần chủ động.

Tuy trong tay số ăn được này giờ cũng kể là vốn đã to, nhưng đối phương không phải là kẻ yếu hèn mà lại là kẻ không bao giờ chịu bại trong sòng bạc.

Và cho đến bây giờ, Trầm Lãng vẫn còn thấy sòng bạc gửi nhiều vào may rủi, mà may rủi thường có trong thì giờ ngắn, chứ nếu kéo dài thời gian thì kẻ mạnh vốn vẫn chiếm thượng phong.

Chưa có một điểm gì để tạm vin vào gọi là bí quyết thắng Khoái Lạc Vương được cả.

Khoái Lạc Vương chợt nói :

- Bây giờ đánh tay đôi, mà nếu một người làm cái, một người đặt tiền thì sòng bài trở nên nhợt nhạt quá, phải không Trầm công tử ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Vâng, Vương gia cứ nói .

Tia mắt như điện của Khoái Lạc Vương bắn thẳng vào mặt Trần Lăng :

- Bài vốn là con bài chết, nhưng cách đánh có thể biến hoá sống động, chỉ có cách biến hoá sống động thì cuộc chơi mới thú vị...

Trần Lăng hỏi :

- Cách đánh biến hoá như thế nào ?

Khoái Lạc Vương nói chậm chậm :

- Nếu thay nhau làm cái, thay nhau đặt tiền thì có lẽ mình sẽ ngủ gục mất... Chi bằng đánh theo lối đánh phé, nghĩa là vẫn tính nút mà định thắng bại như bài cào, nhưng đôi bên sau khi xem kín bài mình rồi có quyền đặt thêm tiền, đối phương có quyền bỏ hoặc bắt, hoặc bắt và tổ lại. Bắt suông thì lật bài lên tính nút ăn tiền, không dám bắt, bỏ bài thì thua, đánh như thế mới hào hứng ...

Khoái Lạc Vương mỉm cười nói tiếp :

- Như vậy bài tốt hay xấu, lớn hay nhỏ không thành vấn đề, mà cái hay là ở chỗ làm sao đối phương phải bỏ không dám theo...

Trần Lăng giật mình, nhưng mắt lại sáng lên...

Không ngờ Khoái Lạc Vương nghĩ ra cách đánh bài cào mà “tổ” như đánh phé ...

Đây là lối “cả vú lấp miệng em”, nó có lợi nhiều cho kẻ vốn lớn, nhưng cũng có lợi nhiều cho kẻ nào trầm tĩnh đoán được nước cao, bắt tạt được đối phương.

Trần Lăng vỗ tay :

- Hay lắm, thật là hay... cách đánh như thế, trừ cái vận hên ra, còn phải dùng trí tuệ, thật là hay .

Khoái Lạc Vương nói :

- Phải rồi, cái kẻ hờ của cách đánh này là bị đối phương soi thấu sắc diện tinh thần. Nhìn vào thần sắc có thể đoán được đối phương bài lớn hay nhỏ...

Trần Lăng cười lớn :

- Thật cách đánh này hay quá, sẽ gây hứng thú lắm .

Trịnh Lan Châu cười :

- Cách đánh này phải làm sao có được một vẻ mặt lơ đãng mới được. Thật là cách đánh bài cào rất lạ, tại hạ chưa được nghe thấy bao giờ ...

Khoái Lạc Vương nói :

- Sòng bài cũng như chiến trường, sòng bài phải có cơ trí, cũng như chiến trường phải có thấp cao. Thời cơ, trí tuệ, kỹ xảo, kinh nghiệm..., không thể thiếu một được. Thua là tại vì kém mà thua, chứ không phải tại rủi ro gì cả.

Trịnh Lan Châu cười :

- Vương gia vốn là tuyệt đỉnh cao thủ, Trần công tử cũng không phải yếu, nhị vị giao tài tại sòng bạc này, tại hạ được xem thì phải được kể là vô cùng phúc đức.

Khoái Lạc Vương nói :

- Nếu Trần công tử không có ý gì khác thì chúng ta bắt đầu vậy .

Trần Lăng cười :

- Khi “tổ” thì tùy bao nhiêu cũng được, nhưng vòng đầu phải có hạn định chứ ?

Trần ngâm một giây, Khoái Lạc Vương nói :

- Năm ngàn lượng được không ?

Trầm Lãng cười :

- Vâng, năm ngàn lượng tiền chết .

62. Võ Quýt Móng Tay

Bài đã chia ra, bao nhiêu cặp mắt đều sáng rực... Một sòng bài chỉ có hai tay, số vốn to tát, cách đánh lạ lùng, hai đối thủ đều

lợi hại...

Trầm Lãng vẫn mỉm cười điềm đạm...

Hai tay hấn đỡ bài : bảy nút.

Cây bài trung bình, không lớn, không nhỏ.

Trầm Lãng úp bài xuống, hơi nghiêng mặt qua bóng tối nhìn Khoái Lạc Vương...

Khoái Lạc Vương chậm chậm hai tia mắt xanh rờn, sắc mặt không thay đổi.

Qua một giây, Khoái Lạc Vương đẩy ra một đồng bạc bằng bàn tay thật dịu, thật vững, và nói chậm chậm :

- Thêm một vạn lượng .

Một vạn lượng. Số bạc không phải nhỏ, phải chăng bài ông ta có từ tám nút trở

Hay là muốn đánh phủ đầu ? Muốn “hù” đối phương chơi ?

Trầm Lãng đếm một xấp ngân phiếu :

- Xin thêm một vạn năm trăm ngàn lượng nữa .

Khoái Lạc Vương nói mau :

- Hay lắm, thêm ba vạn lượng .

Ba vạn lượng .

Không một chút do dự mà “tố” ba vạn lượng, xem chừng không phải là lối “thấu cáy” rồi, nhất định không phải là bài nhỏ.

Mà bảy nút của Trầm Lãng, bảy nút chỉ là nút trung bình...

Trầm Lãng chậm chậm đưa tay ra sửa soạn cuốn bài để bỏ, nhưng thoáng qua, hấn lại đổi ý.

Không một lý do nào giải thích được sự đổi ý ấy, thay vì đẩy bài bỏ, Trầm Lãng lại đẩy ra một xấp ngân phiếu :

- Ba vạn lượng, tôi theo. Lật bài .

Khoái Lạc Vương nhìn mặt Trầm Lãng chứ không nhìn bài, miệng nói ngay :

- Các hạ thắng .

Trầm Lãng nói :

- Nhưng tôi chỉ có bảy nút .

lên ?

Khoái Lạc Vương làm thỉnh lật ngửa bài mình : một nút .

Nhiều tiếng thở phào chung quanh .

Một nút mà dám đánh như thế, bảy nút mà dám bắt như thế, quả là đôi bên đều gan mật cùng mình.

Trầm Lãng thắng bàn đầu. Thắng một cách được kể như sáng sủa, phải chăng đây là gút chính của sự thắng bại toàn cục ?

Mắt Nhiễm Hương sáng lên. Nàng chúm chím cười.

Bàn thứ hai được chia ra ...

Trầm Lãng dỡ hé bài thấy hai con bạc và một con xám. Chín nút .

Rõ là hạnh vận.

Thẻ lệ đánh bài cào ở vùng này, chín nút thường kể như ăn chắc, nó chỉ thua có ba con xám thôi. Nhưng cây bài Trầm Lãng đã có một con xám rồi, đối phương rất khó mà có ba con xám.

Như vậy, hoà hoặc thắng chứ rất ít, hay nói rằng rất khó thua.

Trầm Lãng ngó Khoái Lạc Vương với cái mỉm cười cố hữu...

Khoái Lạc Vương ngồi im, mặt không lộ vẻ gì, tay không động đậy.

Lão ta có hơi sợ rồi chăng ?

Trầm Lãng suy nghĩ rất nhanh. Hạnh vận đã tới rồi.

Không nên đánh lớn làm cho đối phương sợ sệt, nhưng cũng không nên đánh nhỏ làm cho đối phương nghi ngờ.

Phải lừa một đòn trí mạng.

Trong cái vắng lặng như côi chết, Trầm Lãng lên tiếng :

- Thêm một vạn năm trăm ngàn.

Con số không nhiều không ít, con số đưa thật là phải chăng...

Trầm Lãng cố làm cho đối phương không mò được mấu chốt, phải làm cho đối phương cảm thấy mình hơi sợ...

Suy nghĩ một lúc, Khoái Lạc Vương mới nói :

- Thêm ba vạn.

Trầm Lãng cười thầm. Lão đã mắmm vô mòng rồi.

Rờ rờ lưng bài bóng loáng, Trầm Lãng cố ý trầm ngâm :

- Ba vạn ? Thêm năm vạn.

Khoái Lạc Vương lại do dự, y như đã cảm thấy mình đi gần cạm bẫy.

Cuối cùng lão ta nói :

- Thêm năm vạn nữa.

Trầm Lãng cảm nghe nhiều hơi thở dồn dập chung quanh...

Bây giờ đối phương đã đi sâu rồi .

Có thể đánh rốc một đòn quyết liệt. Nhưng không nên kết thúc nặng quá như thế ...

Tới mức đó đã đủ rồi. Đủ để đập tà mũi nhọn của đối phương. Còn nữa, còn nhiều ván kế tiếp, không có gì phải vội.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Năm vạn lượng, tôi theo .

Khoái Lạc Vương gật đầu :

- Hay lắm .

Bài được đỡ lên...

Phía Khoái Lạc Vương là ba lá “xám”.

Một cây bài hi hữu.

Mấy tiếng thở ra...

Mấy tiếng vỗ tay nhẹ nhẹ...

Trầm Lãng gần như không nghe thấy. Cho người vào bầy, nhưng cuối cùng chính mình lại sa bầy .

Một ván bài mà đứng về phía Trầm Lãng, coi như thảm bại.

Cuộc diện hoàn toàn thay đổi. Khoái Lạc Vương đã chiếm thượng phong.

Trầm Lãng đã phải mấy ván gian nan mới được hơn mười vạn, bây giờ tất cả đã đổ ra.

Bây giờ muốn thắng, phải hết sức cẩn thận, hết sức dè dặt đề phòng.

Cần phải đưa lưng chịu đánh... Một sự chịu đựng gian nan.

Biết có còn cơ hội nữa không ? Và nếu có cũng không còn nắm chắc.

Quả thật suốt cả thời gian sau, Trầm Lãng hết sức chật vật, nhiều ván biết thua cũng cứ phải theo, nhiều ván chắc ăn cũng không dám ăn đúng mức...

Luôn cả bao nhiêu ván, bị thua luôn hai vạn năm ngàn lượng nữa...

Có ván biết chắc bài Khoái Lạc Vương không hơn năm nút, trong khi bài mình tám nút, Trầm Lãng vẫn không theo...

Bên ngoài ai cũng thấy Trầm Lãng đã hoàn toàn dao động, không còn nắm chắc được cơ hội, không còn một chút tự tin...

Cũng may, sau đó được một cây chín nút, Trầm Lãng được lại ba vạn năm ngàn lượng, vốn lần lần tăng lại...

Nhưng kể đó lại bị Khoái Lạc Vương cầm ba nút đánh phủ đầu bảy nút, Trầm Lãng phải mím môi chịu thua...

Bài vẫn tiếp tục đi qua, mắt Khoái Lạc Vương càng lúc càng sáng, mọi người chung quanh ai cũng mải mê theo dõi, quên cả mệt mỏi, riêng Trầm Lãng thì đã lờ lờ ngó thấy.

Hắn đã chịu đòn quá nặng.

Những ván bài bây giờ không còn nhiều đợt “tố” nữa, vì Trầm Lãng ít khi quật lại, chỉ uể oải theo xuôi một rơi đầu...

Ván thắng thì ít mà ván thua thì nặng...

Bây giờ Khoái Lạc Vương lại xoa tay, đánh cú đầu ba vạn lượng.

Trầm Lãng xem bài thật lạ, hai lá bảy và một lá chín, nhưng hắn chỉ hé lên là để xuống, ba cây bài in như là có sức nặng nghìn cân...

Hai lá bảy và một lá chín, ba nút : bài đi vào cửa chết .

Nhìn vẻ mặt lờ lờ của Trầm Lãng, nhìn cách hé bài thật mau đó, và nhìn tia mắt như hai mũi dùi xoi thủng ruột gan đối phương của Khoái Lạc Vương, những người ngồi quanh đều vì Trầm Lãng mà lo lắng : cách xem bài của Trầm Lãng, những tay già dặn không ai không thấy đó là cây bài rất nhỏ, bốn nút là cùng...

Thực tế thì lại nhỏ hơn, hai cây bảy và một cây chín, chỉ có ba nút .

Một cây bài mà sáu cửa thua, chỉ có hai cửa thắng .

Nhưng đối phương đâu phải đại để cho thua, trong khi số vốn đôi bên chênh lệch một trời một vực.

Riêng Nhiễm Hương thì gần như không còn thở nữa.

Khoái Lạc Vương gần tay nhắc lại :

- Thêm ba vạn .

Trầm Lãng lừ đừ đếm số ngân phiếu :

- Xin thêm ba vạn nữa .

Khoái Lạc Vương nói liêu :

- Thêm ba vạn .

Từ tiền chết năm nghìn lạng, chỉ qua mấy tiếng đã vọt lên chín vạn năm ngàn. Mọi người xem đều rướn mình lên...

Tim Nhiễm Hương chực vọt ra ngoài ...

Nàng biết số vốn trong tay Trầm Lãng chỉ còn sáu bảy vạn, nàng muốn kêu lên: “Trầm Lãng, liệu bài không khá thì bỏ đi, còn sáu bảy vạn, ít nhiều cũng có hy vọng có cơ gỡ lại...”

Trầm Lãng chậm chậm đếm xấp ngân phiếu còn lại và đẩy ra tất cả :

- Thêm ba vạn và thêm ba vạn năm ngàn.

Nhiễm Hương muốn kêu lên, nhưng nàng lại mỉm cười: “nhất định cây bài trong tay Trầm Lãng lớn lắm, nếu không thì không bao giờ hấn lại dám buông tay như thế.”

Giá mà nàng thấy được cây bài ba nút của Trầm Lãng thì chắc nàng ngất xỉu.

Tia mắt của Khoái Lạc Vương lại nhọn hoắt hơn bao giờ hết, y như muốn xoi thủng tim đen Trầm Lãng.

Trầm Lãng ngồi yên như một con cọp “chịu đòn”... mặc tình cho đối phương quan

Khoái Lạc Vương mỉm cười :

- Đánh phủ đầu không nổi bản toà đầu, công tử nhiều nhất chỉ là bốn năm nút.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Thật vậy sao ?

Khoái Lạc Vương bồi thêm :

- Bản toà đoán là đúng, nhất định không hơn sáu nút.

Trầm Lãng vẫn cười, nhưng nụ cười cũng lừ đừ :

- Thế Vương gia tại sao lại không đánh ? Chẳng lẽ Vương gia chỉ có một hai nút thôi ư ?

Khoái Lạc Vương hừ một tiếng nho nhỏ và vỗ mạnh tay...

Từ phía sau hai gia nhân khiêng ra một chiếc rương, Khoái Lạc Vương đổ róc ra và sát.

nói :

- Đánh thêm chín mươi vạn lượng .

Những người ngồi xem gần như bị bắn tung lên ...

Chu Thiên Phú đã tỉnh lại và đã cùng Long Tứ Hải đứng dựa lan can, mắt nhìn tròng tròng không nháy...

Trầm Lãng mỉm cười, mấy ngón tay cứ đưa qua đưa lại trên lưng bài bóng loáng...

Khoái Lạc Vương giục :

- Sao ? Không dám theo à ?

Trầm Lãng cười :

- Hồi nầy tôi quên hỏi, nếu số vốn không còn đủ theo là thua hay sao ?

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Không còn đủ bạc à ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Vương gia nên biết ở đây không ai mang theo mình đến chín mươi vạn lượng cả.

Tia mắt Khoái Lạc Vương y như tia mắt chim mèo nhìn xoáy vào mặt Trầm Lăng :

- Tuy không có bạc mặt, nhưng cầm thế cũng được ...

Trầm Lăng cười lớn :

- Cho dù đại phú như vị Chu huynh đây, những vật báu mang theo mình cũng không tới chín mươi vạn lượng, huống chi tại hạ là lăng tử, làm sao có gì xứng đáng ?

Khoái Lạc Vương cười, giọng cười khô khốc :

- Người khác thì không có vật đáng giá chín mươi vạn lượng, nhưng Trầm công tử thì có dư .

Trầm Lăng nhướng mắt :

- Tôi có ?

Và hần vụt cười khan :

- Có phải Vương gia muốn nói đến sinh mạng của tôi chăng ?

Khoái Lạc Vương nói :

- Sinh mạng của túc hạ mà chỉ trị giá chín mươi vạn lượng à? Túc hạ định giá mình thấp quá vậy ?

Trầm Lăng hỏi :

- Chứ tại hạ đâu có vật chi ?

Khoái Lạc Vương buông hai tiếng gọn lỏn :

- Ngón tay .

Trầm Lăng gặng lại :

- Ngón tay ?

Khoái Lạc Vương gật nhẹ :

- Phải, mỗi một ngón tay của túc hạ trị giá bốn mươi lăm vạn.

Trầm Lăng bật cười :

- Cho đến bây giờ tại hạ mới hay rằng ngón tay của mình lại có giá cao như thế .

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Nếu thắng thì tất cả bạc ở đây, bạc đang chất đầy một bàn này thuộc về túc hạ, còn nếu thua thì bản toàn chỉ chặt lấy của túc hạ hai ngón tay thôi .

Lão ta bật một tiếng cười như tiếng nẻ :

- Túc hạ có mười ngón tay, chặt bớt đi hai ngón tay thì có đáng là bao .

Hai người nói chuyện hết sức tự nhiên, nhưng đối với những kẻ chung quanh mỗi câu nói của họ y như một tiếng nổ, tất cả há mồm gióng tai nghe y như một cơn mơ khủng khiếp ...

Có người ngồi như Trịnh Lan Châu, có kẻ đứng như Long Tứ Hải, Chu Thiên Phú... nhưng họ đều cảm thấy như đang chơi với giữa lưng chừng, lòng bàn tay rướm rướm mồ hôi...

Nhiễm Hương hai tay nắm chặt lan can, thân mình như nhẹ tựa lông, như nặng tựa đá... mắt đỏ hào quang...

Trầm Lăng vẫn mỉm cười ngó Khoái Lạc Vương :

- Nếu Vương gia chặt ngón tay cái của tôi, thì trọn đời tôi không còn cầm kiếm được, nếu chặt ngón tay trỏ, ngón tay giữa, thì trọn đời không còn điểm huyết được... chỉ hai ngón tay thôi, công dụng của nó không phải nhỏ.

Khoái Lạc Vương nói một cách điềm đạm :

- Nếu thấy chuyện không đáng như thế thì thôi, không đánh .

Trầm Lăng nhìn Khoái Lạc Vương bằng tia mắt ngời ngời :

- Không, tôi đánh .

“Tôi đánh.” Chỉ hai tiếng bằng một giọng bình thường, nhưng mọi người chung quanh cảm nghe như tiếng sét nổ, tất cả đều gần như nín thở ...

Khoái Lạc Vương cũng chùng như hơi rúng động, kêu lên :

- Túc hạ đánh .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Đánh .

Khoái Lạc Vương vụt hỏi bằng giọng dữ dằn :

- Túc hạ mấy nút ?

Trầm Lăng nói :

- Không bao nhiêu, nhưng sẽ thắng .

Vẫn bằng đôi môi mỉm cười, Trầm Lăng nhẹ lật bài lên: ba nút .

Mọi người chung quanh đến bây giờ mới thở ra được...

Tuy là một nơi mà ai cũng cố giữ trang nghiêm, nhưng bây giờ cũng không làm sao tránh khỏi xao động ...

Nhiễm Hương bần rần, nàng buông tay quy xuống hồi nào cũng không hay.

Hết rồi. Như thế thì kể như hoàn toàn đã hết.

Trầm Lăng quả là một thằng điên .

Rõ ràng hắn chỉ có ba nút. Hắn sẽ bị chặt tay.

Trong không khí xao động của mọi người, Khoái Lạc Vương ngồi trong bóng tối im rơ như pho tượng đá...

Thân hình lão ta không động đậy. Đôi mắt xanh rờn của lão ta như hai cái lỗ không...

Lão ta nhìn sững ba nút bài của Trầm Lăng và nói gần từng tiếng một :

- Túc hạ chỉ có ba nút ... tốt, chỉ có ba nút ...

Đôi mắt trơ trơ không thần sắc của lão, không ai có thể đoán được lão đang mừng hay đang giận ?

Trầm Lăng vẫn mỉm cười :

- Phải, chỉ có ba nút .

Giọng Khoái Lạc Vương vụt trở lại dữ dằn :

- Tại sao túc hạ dám làm cái việc mạo hiểm như thế ?

Trầm Lăng cười :

- Tại vì tại hạ đoán đúng, bài của Vương gia, nhất định không quá ba nút .

Khoái Lạc Vương cười nhạt :

- Làm sao đoán ? Đoán bằng cách nào ? Bản toà muốn nghe thử ?

Trầm Lãng nói :

- Thứ nhất, tại hạ đã bắt được cách đánh của Vương gia .

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Cách đánh thế nào ?

Trầm Lãng nói :

- Lúc Vương gia có bài lớn, thì tuyệt đối không bao giờ đánh gấp, đánh nóng, mà chỉ im lặng ngồi đợi đối phương vào tròng, nhưng nếu Vương gia bài nhỏ thì lại đánh thật mạnh, đánh thật dữ, làm cho đối phương sợ mà chạy .

Khoái Lạc Vương hơi bĩu môi :

- Hừ, còn gì nữa ?

Trầm Lãng nói :

- Vì thế mà tại hạ làm sẵn một cái thông lọng...

Khoái Lạc Vương chớp mắt :

- Thông lọng ?

Trầm Lãng điềm nhiên :

- Tại hạ cố ý đếm chậm số ngân phiếu, để cho Vương gia biết vốn của tại hạ không nhiều, cố cho Vương gia biết được chỗ yếu, vì người vốn ít không dám mạo hiểm khi chưa nắm chắc... cho dù biết Vương gia “tháy cáy”, nhưng không có bằng cứ chắc chắn thì cũng chẳng dám theo...

Trầm Lãng mỉm cười nói tiếp :

- Huống chi, khi biết rõ bài của tại hạ không lớn thì chính là cơ hội mà Khoái Lạc Vương đánh đòn trí mạng .

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Và cơ hội đó là do tức hạ giăng ra ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đúng, cách xem bài thật mau chóng chứng tỏ bài quá nhỏ, tại hạ đã cố làm thành một cái “tật”, và thái độ trừ trừ trong ván bài này đã làm cho Vương gia biết chắc bài không lớn của tại hạ... Quả thật, Vương gia đã đánh một đòn phủ chụp lên đầu, để cho tại hạ khùng khiếp bỏ bài.

Khoái Lạc Vương lạnh lùng :

- Tức hạ nắm chắc như thế à ?

Trầm Lãng cười :

- Nắm chắc một phần lớn .

Khoái Lạc Vương cười lạt :

- Bản toà không phải là xác chết, cách đánh lại không tùy lúc mà thay đổi hay sao ?

Trầm Lãng nói :

- Rất có thể thay đổi chứ, nhất là đối với một người cao bài. Nhưng mỗi người đều có một thói quen căn bản, trong một tình huống khẩn trương cấp bách, thì cái “thói quen” đó lại dễ lòi ra.

Khoái Lạc Vương bữu môi :

- Tại sao bản toà lại không thể cố ý cho các hạ bắt cái “tật” ấy để đưa các hạ vào tròng ?

Trầm Lãng cười :

- Tự nhiên là có thể như thế, nhưng đến một mức độ cần thiết thì phải cộng thêm vấn đề mạo hiểm. Bất cứ một sòng bài nào cũng phải có vấn đề mạo hiểm, chỉ có điều trình độ mạo hiểm hơn kém khác nhau thể thôi .

Khoái Lạc Vương vùng cười lớn :

- Hay, hay... Vậy bây giờ tức hạ nghĩ rằng bài của bản toà mấy nút ? Có lẽ các hạ nên tự lật xem .

Giữa tiếng cười sặc sụa, Khoái Lạc Vương đứng phắt lên quay vào trong ...

Cho đến bây giờ, không ai đoán được bài của Khoái Lạc Vương lớn nhỏ, chưa ai đoán được Trầm Lãng thắng hay thua ?

Tất cả đều trở mắt nhìn theo dáng vóc tầm thước trong chiếc áo rộng lấn vào và tiêu mất trong bóng tối mà từng trái tim đập nghe thình thịch...

Không lẽ bài của Khoái Lạc Vương nhỏ hơn ba nút ?

Không, không thể như thế .

Không phải chuyện của chính mình, mà những kẻ đứng xem chợt run khan...

Ai cũng muốn xem bài của Khoái Lạc Vương, nhưng không một ai dám ra tay.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Vương gia đã đi rồi thì tại hạ xem bài vậy .

Câu nói chưa dứt thì một bàn tay từ phía sau ghé Khoái Lạc Vương thò ra dần nhẹ lên mấy lá bài...

Mặt bàn làm bằng thứ gỗ thật cứng, thế nhưng bàn tay chỉ khẽ dần ba lá bài xếp thẳng một hàng vụt lún triền xuống mặt bàn...

Chính bàn tay đó là bàn tay đã “Cách Sơn Đả Hồ” làm cho Hạ Nguyên Nguyên quy xuống, chính bàn tay đã xách cổ Tiểu Bá Vương ném bổng ra ngoài...

Tất cả mọi người cầm mắt nhìn bàn tay ấy, một bàn tay khô khốc như que củi, bàn tay không thấy một sợi gân...

Và một giọng nói nhọn hoắt tiếp theo :

- Các hạ không được xem bài .

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tại sao ?

Người ấy nói :

- Ta đã xem rồi, bốn nút, lớn hơn bài của các hạ .

Trầm Lãng vẫn mỉm cười :

- Sao ? Thật thế à ?

Người ấy hỏi bằng một giọng hơi giận dữ :

- Các hạ không dám tin ta à ?

Câu hỏi bắn ra làm cho mọi người biến sắc ...

Nếu Trầm Lãng nói một tiếng “không” thì đại sự lập tức phát sinh...

Gần đây danh tiếng của Trầm Lăng đã nổi vang nhưng dẫu sao, bằng vào số tuổi nhỏ nhoi ấy, làm sao xứng đáng là đối thủ với một danh gia hải ngoại ?

Huống chi, nếu một khi chuyện giao đấu xảy ra, thì đứng về phía Trầm Lăng mà nói, kế hoạch dự trù hoàn toàn gây đổ.

Nhưng nếu không xem mà chịu nhận là thua, thì ai lại có thể chịu thua như thế ?

Tất cả mọi người bỗng đều vì Trầm Lăng mà quýnh lên...

Làm sao cho bàn tay kia dời khỏi mấy lá bài ?

Và dù cho có dời khỏi cũng không thể gỡ bài lên được một cách mau lẹ, vì ba lá bài ngà đã lún sâu vào mặt bàn liền triển vào mặt bàn cứng ngắt.

Trầm Lăng vẫn mỉm cười :

- Tại hạ vừa rồi đã chứng kiến võ công của các hạ, thật quả các hạ không thẹn là đệ nhất cao thủ bên cạnh Khoái Lạc Vương, nhưng không biết các hạ có nhận ra vật này là vật gì không nhỉ ?

Vừa nói Trầm Lăng dùng ngón tay vít chiếc đĩa nhỏ bằng sứ dùng để đựng bộ bài khi nãy...

Chiếc đĩa bay về phía người môn hạ Khoái Lạc Vương...

Trong lúc bất phòng vì câu chuyện chợt xoay qua hướng khác, người ấy đưa tay lên bắt chiếc đĩa, nghiêng qua lật lại xem và hỏi bằng một giọng giận dữ :

- Chiếc đĩa này có gì khác lạ chứ ?

Trầm Lăng cười lớn :

- Cái đĩa tuy không lạ, nhưng ba lá bài này lạ...

Giữa tiếng cười tiếng nói, bàn tay Trầm Lăng sờ nhẹ lên lưng ba lá bài và ba lá bài của Khoái Lạc Vương vụt bay lên...

Lấy tay ấn nhẹ làm cho ba lá bài lún sâu vào mặt bàn gỗ cứng đã là một chuyện xử dụng kinh lực kinh người, nhưng vẫn còn tưởng tượng được, đến như việc sờ nhẹ lên lưng bài, làm cho ba lá bài dính khít trên mặt bàn bay lên một cách dễ dàng thì thật là một ... huyền thoại .

Nhưng hiện tại đó là sự thật .

Ba lá bài đã theo sức tay rút lại của Trầm Lăng bay lên...

Nhiều tiếng xuýt xoa nổi dậy, tuy không ai dám vỗ tay reo hò buông lung, nhưng vẫn không kềm được những tiếng kêu tán thưởng...

Nhưng chiếc đĩa từ tay người ấy vụt bay ra...

Cộc...cộc...cộc...

Mấy tiếng khô khốc vang lên, chiếc đĩa chạm vào ba lá bài đang còn lơ lửng...

Ba lá bài ngà nát ra như phấn nhưng chiếc đĩa thì còn nguyên, chân lực của người ấy quả là siêu đẳng .

Nhiều tiếng kêu nho nhỏ lại nổi lên, nhưng lần này nặng mùi kinh hãi hơn là tán thưởng...

Giọng người ấy vẫn lạnh như băng :

- Bốn nút ăn ba nút, các hạ thua .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Bốn nút thật sao ?

Hai bàn tay người ấy lại xoè ra hốt lấy xấp bài còn lại và y như miệng voi đớp lấy quả dưa, chỉ nghe “bụp” một tiếng, bộ bài bị nghiền vụn ra như cát .

Hai bàn tay ấy ung dung xoa nhẹ cho bụi rớt xuống bàn...

Bài của Khoái Lạc Vương mấy nút cũng không còn chứng cứ .

Người ấy cười nhạt :

- Ta nói bốn nút là bốn nút .

Trầm Lãng gật gù nói nhỏ nhỏ :

- Đúng rồi, cho dù tại hạ không tin cũng vẫn phải tin .

Người ấy lạnh lùng :

- Như vậy là các hạ thua .

Trầm Lãng mỉm cười :

- Nhưng các hạ còn quên một việc...

Đã bị mấy bận bắt ngờ, người ấy hơi lúng kượng :

- Việc...gì ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Việc này đây ...

Nhanh như gió, tay phải Trầm Lãng xoè ra đập nhẹ trên mặt bàn, nơi chỗ ba lá bài của Khoái Lạc Vương bị lún khi nãy, một khoảng mặt bàn bị dẹt ngon như cửa rọc, và bàn tay trái của Trầm Lãng đã luồn sẵn bên dưới bắt lấy mảnh bàn đưa lên trước mặt mọi người...

Nút bài ngà được khảm bằng sơn khô láng, nhưng khi bị ấn lút vào mặt bàn thì vẫn còn in dấu lại rất rõ ràng : một lá bảy, một lá chín và một lá năm ...

Cây bài của Khoái Lạc Vương chỉ có một nút .

Bộ bài bị huỷ diệt, nhưng dấu hầy còn rành rành, người thuộc hạ Khoái Lạc Vương đứng trơ như chết ...

Chứng cứ đó do chính hấn tạo ra.

Hai con mắt của hấn soi vào mặt Trầm Lãng như hai ngọn đèn xanh bất động...

Trầm Lãng nhìn hấn mỉm cười ...

Thật lâu mới nghe tiếng thở phào của những kẻ chung quanh...

Và cũng thật lâu, mới nghe người thuộc hạ của Khoái Lạc Vương nói một câu xuôi

xì :

- Được rồi, các hạ thắng .

Trong ván đó, Trầm Lãng ăn đúng một trăm vạn lạng bạc.

Bạc, một đồng bạc ngộp mắt mọi người đã về cả tay Trầm Lãng.

Mặt trời từ phương Ịông đã rọi sáng cả địa cầu.

Ngồi trên chiếc ghế rộng trong phòng riêng, Trầm Lãng duỗi thẳng tay chân thoải mái, môi hấn vẫn mỉm cười cổ hữu nhưng không có vẻ gì đắc ý cả.

Nhiễm Hương nằm co trên giường gỗ Trầm Lãng trăn trăn và nàng vụt bật cười :

- Công tử làm những chuyện quả là kinh khiếp, vừa rồi chỉ một chút nữa là tôi đứt hơi luôn.

Trầm Lãng cười :

- Muốn đứt nhưng chưa đứt thì có sao ?

Nhiễm Hương háy Trầm Lãng và cười :

- Mà tôi hỏi lúc đó công tử có nắm chắc mười phần không ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Trên đời này không có việc gì trọn được mười phần cả.

Nhiễm Hương thở hắt ra :

- Dù gì thì cũng đã thắng được rồi...

Liếc đồng bạc trên bàn, Nhiễm Hương cười thật tươi :

- Bây giờ, công tử là ... phú ông rồi. Một trăm vạn lạng, trên đời này rất ít người có được...

Và nàng lại hỏi luôn :

- Công tử biết một trăm vạn có thể làm được những gì không ?

Trầm Lãng hỏi :

- Làm được gì ?

Nhiễm Hương nhắm mắt lại và nói thật chậm :

- Mua lâu đài nè... lâu đài rộng lớn có thể chứa được tất cả già trẻ lớn bé ở thành Lan Châu này cũng được... Một trăm vạn có thể mua lương thực cho toàn tỉnh Cam Túc ăn suốt một năm chưa hết .

Nàng nhỏ nhẹ nói tiếp :

- Một trăm vạn có thể làm cho một ngàn nô bộ trung thành phần lại chủ nhân. Một trăm vạn có thể mua đứt trình tiết của một ngàn người thiếu nữ .

Trầm Lãng mỉm cười :

- Một trăm vạn cũng có thể chưa làm được chuyện gì là đã tiêu mất hết .

Nhiễm Hương lắc đầu :

- Không, không có thể, công tử đem một trăm vạn lạng này quảng xuống Hoàng Hải, có lẽ ít nhất cũng có phân nửa người trong thành Lan Châu này phải nhảy theo.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Có thể, có thể lắm .

Nhiễm Hương cười :

- Tôi hỏi công tử nha, bây giờ đã thắng một trận rồi làm sao nữa ? Chứ không lẽ ngồi đây đợi Khoái Lạc Vương tìm đến à ?

Trầm Lãng hỏi lại :

- Chứ tôi không thể đi tìm hắn à ?

Nhiễm Hương sững sốt :

- Tìm hắn ?

Trầm Lãng cười và vụt kêu lên :

- Xuân Kiều cô nương, xin mời vào đi chứ .

Lần này thì tự Xuân Kiều xô cửa bước vào...

Cô ta cười cầu tài :

- Tiệp thiệp đang định gõ cửa, không ngờ công tử lại hay trước ...

63. Móng Vuốt Tử Thần

Xuân Kiều vừa xô cửa vào thì Nhiễm Hương đã cười nhạt:

- Cô là người không có thói quen gõ cửa, cho nên lần này có gõ hay không cũng thế thôi.

Vốn không dám nhìn mà cũng không dám trả lời với Nhiễm Hương, Xuân Kiều chỉ cười cười nói với Trầm Lăng:

- Tiệp thiệp định đến xem Trầm công tử có sai bảo chi không ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tôi cũng đang định tìm cô nương đây.

Xuân Kiều hơi đổi sắc:

- Công tử muốn... muốn tìm tôi?

Trầm Lăng nói:

- Tôi muốn nhờ cô nương đến thành Lan Châu mua dùm một ít trân châu.

Xuân Kiều yên tâm và cười trở lại:

- Ô, chuyện đó dễ quá, chẳng hay công tử cần bao nhiêu?

Trầm Lăng nói:

- Mua chừng 100 vạn lượng

Xuân Kiều và Nhiễm Hương cùng buột miệng kêu lên một lượt:

- Một trăm vạn lượng?

Trầm Lăng cười:

- Cũng hơi ít.... Thôi, mua một trăm ba mươi vạn lượng đi.

Nhiễm Hương sững sờ, Xuân Kiều ngáp ngừng:

- Một trăm ba mươi vạn... nhiều... nhiều quá vậy?

Trầm Lăng nói:

- Tôi không phải mua những trân châu thường, mà muốn cô lựa dùm những hạt thật lớn, cỡ bằng hột nhãn hoặc lớn hơn. Một trăm ba mươi vạn lượng chắc mua cũng chẳng được bao nhiêu đâu.

Xuân Kiều nói:

- Nhưng...nhưng trân châu quý như thế thì lại sợ rất khó mua

Trầm Lăng cười:

- Chỉ cần có bạc chứ sợ gì không mua được?

Xuân Kiều lại ngáp ngừng:

- Nhưng...giá cả thì...

Trầm Lăng nói:

- Giá nào cũng được, mắc bằng hai giá thị trường cũng được, nhưng cần là phải nội trong buổi sáng này, chậm trễ cũng đừng quá ngo.

Nhiễm Hương không dẫn được nữa:

- Một trăm ba mươi vạn lượng trân châu...công tử điên à ? Mua làm chi nhiều vậy?

Trầm Lăng cười:

- Tất nhiên là phải có chỗ dùng chứ.

Xuân Kiều chớp chớp mắt và vụt cười:

- Tôi biết rồi, có phải Trầm công tử định tặng người đó chẳng ?

Nhiễm Hương vẫn nói trong ngơ ngác:

- Không lẽ lại tặng Khoái Lạc Vương?

Trầm Lăng cười:

- Sao lại phải tặng Khoái Lạc Vương? Chứ tặng các cô không được à?

Xuân Kiều, Nhiễm Hương bất giác đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều không dấu được vẻ sững sờ.

Trầm Lăng cười:

- Trân châu đã khó mua thì cô nương phải đi cho sớm.

Xuân Kiều lấy lại bình tĩnh, cười mơn:

- Vâng, tôi sẽ đi...tôi sẽ đích thân đi.

Trầm Lăng nói:

- Khoan... xin phiền cô nương sửa soạn dùm một số thiệp mời... à, bốn tám thôi. Người ta đã mời mình, mình phải mời đáp lễ.

Xuân Kiều vỗ tay:

- Phải rồi, phải rồi.

Trầm Lăng nói:

- Chuyện cần phải gấp, nội đêm nay thôi.

Xuân Kiều nói:

- Vâng, tiện thiếp sẽ sửa soạn tiệc cho công tử

Trầm Lăng nói:

- Không cần phải đặt tiệc

Xuân Kiều nhướng mắt:

- Mời khách mà không đặt tiệc thì... thì làm sao?

Trầm Lăng cười bí mật:

- Tự nhiên tôi sẽ có món khác chứ.

Một chén rượu, trước mặt mọi người, chỉ có một chén rượu

Đó là tiệc mà Trầm Lăng mời khách.

Cho dù là chén vàng chén ngọc, cho dù là chén thật lớn, cho dù là rượu thật ngon, nhưng mời khách mà chỉ mời chén rượu thì quả là... quả là không biết nói làm sao.

Trịnh Lan Châu, Long Tứ Hải, Chu Thiên Phú, cả Tiểu bá Vương Thôi Minh cũng đều đến, họ đều nhìn chén rượu sững sờ.

Còn Khoái Lạc Vương đâu?

Trịnh Lan Châu nhìn chén rượu mỉm cười, không tỏ vẻ lạ lùng, cũng không tỏ vẻ bất mãn. Có lẽ hắn đã biết chén rượu của Trầm Lăng có nhiều chuyện hay lắm.

Long Tứ Hải cũng cười, nhưng nụ cười của hắn lại có vẻ nóng lòng chờ đợi chuyện xảy ra....

Chu Thiên Phú thì cau mày hình mũi, hắn liếc ngang liếc dọc, không phải đợi Khoái Lạc Vương mà là đợi... tiệc dọn ra.

Tiểu Bá Vương Thời Minh thì lấy một số tiền đồng ra lần màn sắp hình tháp, sắp hoài không được hắn cứ tặc lưỡi thở ra...

Nhiễm Hương bắt tức cười, chú bé Tiểu Bá Vương bị một vỏ hoi hôm bây giờ coi ngoan ngoãn. Hắn ăn mặc khá chỉnh tề và tay cũng được rửa thật sạch.

Còn vị Nữ Bá Vương thì không đến, có lẽ cô nàng sợ quá bệnh luôn.

Trầm Lăng ngồi nhìn họ mỉm cười.

Giờ Tý đã qua, bên ngoài cửa sổ bầu trời sao giăng giăng...

Tiểu Bá Vương vụt hỏi:

- Cái vị Vương gia đó có đến không hè ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Chưa biết chừng...

Tiểu Bá Vương lại hỏi:

- Vậy thì chúng ta đợi lâu mau ?

Trầm Lăng lại mỉm cười:

- Cũng chưa biết chừng.

Chu Thiên Phú dần không nổi:

- Lâu quá sợ thức ăn nguội mất.

Nhiễm Hương cười:

- Không nguội đâu.

Chu Thiên Phú nhướng mắt:

- Sao vậy ?

Nhiễm Hương cười hăng hắc:

- Chỉ tại vì đâu có thức ăn.

Chu Thiên Phú sững sốt và vụt cười lớn rồi ngo Trầm Lăng:

- Tôi không dè công tử lại quá... tiết kiệm như thế.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tại hạ từ trước đến nay luôn tiết kiệm.

Nhiễm Hương lại cười hăng hắc:

- Hắn không đào được mỏ vàng, cho nên hắn tiết kiệm dữ lắm.

Tiếng cười của Nhiễm Hương vụt bật ngang, cặp mắt nàng tròn xoe nhìn trân trân ra cửa...

Không biết bao giờ, nơi cửa đã đứng sững một người.

Khung cửa vốn đã cao, người ấy lại còn cao hơn khung cửa một cái đầu.

Hắn đã đến sát cửa, cái đầu khuất ngang khung cửa. Thành ra chỉ thấy từ cổ trở xuống.

Hắn đã cao mà lại ốm nên trông hơi lêu nghêu, chiếc thân như que củi của hắn y như có một vòng khí lạnh toát, hay ít nhất cảm giác của người khác là như thế.

Hắn mặc chiếc áo dài đen bóng loáng bó sát vào vóc thân cao lỏng khỏng của hắn, cảm thấy y như một con rắn, mỗi một phân một ly trên người hắn y như ẩn phục không biết bao nhiêu hung hiểm. Tay chân hắn không động đậy, nhưng in như là hắn đang nhắm chọn để thịt người...

Hai cánh tay như hai cái que thông xuống chỉ gối, người khác cách ba thước mới đánh được hắn, nhưng hắn thì cách năm thước đã có thể giết người...

Bằng vào khí phách của hắn, người ta dễ nghĩ rằng hắn lấy việc giết người làm sinh thú, nếu không giết người có lẽ kiếp sống của hắn là thừa...

Trầm Lăng mỉm cười đứng dậy vòng tay:

- Khí Bá đã đến, xin mời vào dùng chén rượu...

Giọng nói của hắn lạnh như tát nước:

- Ta là Độc Cô Thương .

Trầm Lăng cười:

- À, thì ra là Độc Cô huynh.

Độc Cô Thương nói từng nhát một:

- Dòng họ Độc Cô này không huynh đệ.

Trầm Lăng vẫn cười:

- Vâng, vâng, xin mời Độc Cô tiên sinh.

Độc Cô Thương nói:

- Ta đến để uống chén rượu túc hạ đây.

Trước khi nói hắn hừ hừ trong họng y như rắn hổ khè...

Trầm Lăng nói:

- Chẳng hay đại giá của Vương gia bao giờ mới quang lâm?

Độc Cô Thương nói:

- Đáng lý thì Vương gia đã đến, nhưng hôm nay lại có một người bằng hữu đến tìm, nếu Vương gia không đợi để móc tim người ấy ra thì lại sợ người ấy quá thất vọng.

Chuyện moi tim móc phổi thiên hạ mà hắn nói bằng một thái độ hết sức bình thường, làm cho người nghe phát rùng mình sởn gáy.

Trầm Lăng vẫn mỉm cười:

- Nếu Vương gia không có rảnh mà được Độc Cô tiên sinh đến thì cũng quý hoá như thế.

Độc Cô Thương lại hừ hừ trong miệng và ống tay áo vụt phát lên...

Một sợi chỉ màu vàng ánh loáng theo đà phát y như một con rắn thối thẳng vào bàn cuốn lấy một chén rượu...

Chén rượu bay ngược ra, Độc Cô Thương tiếp lấy giữa cổ uống cạn một hơi và chép miệng lạnh lùng: - Ngon.

Tay hắn lại vung ra, chén rượu bay trở lại và rơi xuống một cách yên ổn đúng ngay vị trí cũ không suy chuyển một ly nào cả.

Chén rượu thật lớn, cả chén lẫn rượu nặng đến hai cân, thế mà bằng một sợi dây nhỏ quấn kéo từ giữa nhà ra cửa, không rơi một giọt nào và một cái phất tay chén quay vào nơi cũ, thì quả thật đã đạt được tuyệt đỉnh công phu. Mọi người trơ mắt nhìn sửng sốt.

Và chỉ thoáng một cái như ánh đèn chao, bóng Độc Cô Thương biến mất.

Long Tứ Hải thở ra:

- Thật là lợi hại.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Công lực ở cánh tay người ấy chắc có thể gọi là đệ nhất vùng biên giới.

Long Tứ Hải nhướng mắt hỏi lại:

- Đệ nhất vùng biên giới ?

Trầm Lăng nói:

- Phải, vì trong phạm vi nội địa còn có ba người có thể cao hơn.

Trịnh Lan Châu mỉm cười:

- Trầm huynh đã lầm rồi. Dù cho là ở vùng biên giới cũng chưa phải là đệ nhất đâu.

Trầm Lăng gật gù:

- Tại hạ cũng biết tận vùng sa mạc mênh mông này vốn là đất rộng nằm cộp nấp, cao thủ như rừng... Song không biết còn có ai thủ công phu tinh diệu như người ấy nữa chăng ?

Trịnh Lan Châu hỏi:

- Trầm huynh có nghe Quỷ Trảo Câu Hồn không ?

Trầm Lăng hơi rúng động:

- Quỷ Trảo Câu Hồn... có phải một môn võ công ngoại gia tà phái năm xưa, một môn võ công âm độc thần bí tên là Bạch Cốt U Linh Chưởng đó chăng?

Trịnh Lan Châu gật đầu:

- Chính đó, Trầm huynh quả đã nghe nhiều.

Trầm Lăng nói:

- Nhưng quần quỷ của U Linh Môn ba mươi năm về trước đã bị đại hiệp Trầm Thiên Quân hợp Thất đại chưởng môn kiếm phái trừ tuyệt tại Âm Sơn, và nghe đâu U Linh Thần Quỷ đã không còn kẻ nối truyền, thì tại sao bây giờ có tiếng nơi biên giới ?

Trịnh Lan Châu thở ra:

- Còn có chỗ Trầm huynh chưa biết, U Linh Thần Quỷ tuy thật đã chết cả rồi, nhưng tâm pháp bí truyền của U Linh môn không hiểu tại sao lại truyền được ra biên giới.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Không dè trận Âm Sơn năm xưa vẫn chưa trừ tận gốc, Trầm đại hiệp và Thất đại chưởng môn nơi chín suối nếu biết được tin này chắc sẽ không yên lòng nhắm mắt...

Nói câu đó, sắc diện Trầm Lăng chợt biến đổi nặng nề, một dáng sắc mà rất ít gặp trên khuôn mặt hần...

Ba tiếng U Linh Môn thần bí, mang theo cái gì rờn rợn làm cho mọi người

64. Bập Bùng Lửa Quỷ

Nàng bước đến gần, Trầm Lăng càng thấy khí thế của Khoái Lạc Vương thật là uy mãnh.

Sự phục sức của ông ta tự nhiên là rất sạch sẽ nhưng thật là đơn giản, một sự đơn giản đậm màu Vương giả.

Khoái Lạc Vương cũng nhìn Trầm Lăng, tia mắt ông ta ngời ngời loé sáng.

Và ông ta thoáng có vẻ như gật gù.

Dưới trướng Khoái Lạc Vương, những thiếu niên tuấn tú không thiếu chi, nhưng so với Trầm Lăng, họ chỉ có thể ví là “nhân trung chi kiệt”, còn Trầm Lăng mới đúng là “nhân trung chi long phượng”.

Dưới mắt Khoái Lạc Vương, Trầm Lăng mới là con người xuất chúng.

Bên cạnh chiếc bàn trong thấp, đối diện với Khoái Lạc Vương, dưới nền gạch còn có một tấm thảm tròn như chiếc bồ đoàn thêu kim tuyến, không biết Khoái Lạc Vương chuẩn bị dành cho U Linh Quỷ Nữ hay cho ai, và trên bàn, ngay chỗ ngồi đó, có một cái chén không. Trầm Lăng tự nhiên ngồi xuống và tự nhiên rót rượu mỉm cười:

- Đã từng nghe lâu rồi rằng chén của Vương gia luôn luôn phải có thứ mỹ tửu quán tuyệt trong thiên hạ, cuộc gặp gỡ này tại hạ xin kính trước Vương gia một chén.

Ngửa cổ uống cạn hơi, và Trầm Lăng kêu lên:

- Rượu thật là ngon . Quả thật là mỹ tửu.

Khoái Lạc Vương chậm chậm đưa tay vào cái chậu vàng kế bên rửa tay và cười cười:

- Rượu này thật cũng ngon, nhưng làm sao bì được “Bá Vạn Trân Châu Tửu” của các hạ.

Khoái Lạc Vương vuốt nhẹ cằm râu nói tiếp:

- Công tử hãy ăn thử loại trứng này xem, cứ thật tình tự lột lấy, bởi vì trứng mà để người lột sẵn thì không còn hương vị gì cả.

Trầm Lăng gật gù:

- Vương gia chẳng những rành về rượu, mà lại còn rõ cả cách thức ăn ngon. Bọn bọn phát phú hào có muốn học được cách hưởng thụ này cũng không phải dễ.

Khoái Lạc Vương vụt ngửa mặt cười lớn, cười sắc súa, cười rung rinh cả mái tóc, nhưng chén rượu trên tay Trầm Lăng vẫn không sánh ra một giọt... Hắn mỉm cười:

- Vương gia vì sao mà lại cười như thế?

Khoái Lạc Vương vẫn cứ cười:

- Người trong giang hồ hiện nay, ai lại không biết Trầm Lăng là cường cừu đại địch của Khoái Lạc Vương này, thế mà bây giờ tức hạ lại cùng với bản vương đối ẩm, lại còn không tiếc lời khen tặng bản vương như thế...ha ha...làm sao lại không cười được.

Sắc mặt Trầm Lăng vẫn hết sức tự nhiên và cũng vụt ngửa mặt cười ha ha...

Giọng cười của hai người nhập lại làm cho chén rượu trên bàn vụt nứt ra, rượu chảy đổ lan xuống gạch...

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Trầm công tử tại sao lại cười như thế?

Trầm Lăng nói:

- Trong thiên hạ giang hồ hiện nay, ai lại không biết Khoái Lạc Vương là người có tai mắt đều khắp thiên hạ, không ngờ một chuyện về Trần Lăng mà cũng điều tra không rõ, thì làm sao lại chẳng tức cười...ha ha...làm sao lại không cười được.

Khoái Lạc Vương cười khẩy:

- Các hạ cho rằng bản vương không biết rõ các hạ là các hạ đã lắm.

Trần Lăng cười:

- Thế thì Vương gia biết những gì về tại hạ?

Ngay lúc đó, thỉnh linh nghe “tách” một cái, một đóm lửa quỷ xẹt ngay vào giữa bàn, Trần Lăng chậm chậm cầm đôi đũa đưa lên gấp cái “kèn đồng” có gắn lân tinh bỏ xuống chân ghế...

Hắn làm một cách chậm rãi như không và miệng vẫn mỉm cười:

- Sao ? Vương gia biết quê hương tôi ở đâu? Thân thể ra sao?

Khoái Lạc Vương mím miệng:

- Không.

Trần Lăng vẫn cười:

- Vương gia có biết võ công của tại hạ thuộc môn phái nào? Ai là người truyền thụ?

Khoái Lạc Vương ừ hừ trong cổ họng nhưng không nói...

Trần Lăng cười:

- Như thế nghĩa là biết hay không biết?

Khoái Lạc Vương nâng chén rượu lên môi:

- Không biết.

Trần Lăng cũng nâng chén rượu:

- Vương gia biết tại hạ có anh em không ? Có kẻ thù nào không?

Khoái Lạc Vương nói hơi lớn:

- Không biết.

Trần Lăng lại cười và hỏi chậm:

- Vương gia có biết tại hạ có phải thật tên là Trần Lăng không?

Về mặt Khoái Lạc Vương thoáng hơi sững sốt:

- À...à không biết...Chưa biết.

Trần Lăng cười lớn:

- Việc chi không biết cũng được, nhưng luôn cả tên tại hạ mà Vương gia cũng không xác định được thì làm sao biết rõ cội nguồn thân thể của tại hạ?

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Nhưng..

Trần Lăng chặn ngang:

- Luôn cả cội nguồn thân thể của tại hạ, Vương gia cũng không biết thì làm sao mà biết tại hạ là cường cừu đại địch?

Khoái Lạc Vương sáng giọng:

- Nhưng chuyện giang hồ ai ai cũng biết.

Trầm Lãng nói:

- Tin đồn trong giang hồ có thể tin chắc được sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Mười người nói có thể là giả, nhưng ngàn người nói nhất định phải là thật, tại sao bản vương lại không tin?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đã thế thì chẳng hay người trong giang hồ đã nói gì về tại hạ? Vương gia đã nghe được những gì? Không biết bây giờ tại hạ có được nghe chăng?

Khoái Lạc Vương mỉm cười vỗ tay nhẹ...

Như một bóng ma, Độc Cô Thương từ sau lướt tới...

Bằng vào nỗ lực của Trầm Lãng mà Độc Cô Thương đứng đó bao giờ không hay biết thì quả thân pháp của tên Khí Bá này không phải là chuyện thường...

Trầm Lãng mỉm cười:

- Người ta nói Vương gia và Độc Cô tiên sinh như hình với bóng quả thật không ngoa.

Độc Cô Thương không nói, chỉ hừ hừ trong họng và lấy cuộn giấy vàng đặt lên ghế.

Khoái Lạc Vương cười:

- Bản vương sao lại không biết rằng các người đã âm thầm theo dõi bản vương, luôn cả việc sinh hoạt hàng ngày của bản vương các người cũng điều tra cặn kẽ...Nhất cử nhất động của các người làm sao qua tai mắt của bản vương được?

Ông ta mở cuộn giấy vàng, lấy ra ba tờ đẩy tới trước mặt Trầm Lãng :

- Các hạ cứ xem.

Ba trang giấy ghi hành tung của Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất trong những ngày gần đây. Ghi rõ chuyện Trầm Lãng đã gặp Chu Thất Thất tại Nhân Nghĩa Trang. Hai người đi vào ngôi mộ cổ làm sao, Hoả Hải Nhi mất tích một cách bí mật làm sao, hai người kết bạn với Hùng Miêu Nhi thế nào...nhất nhất đều ghi lại rất rõ.

Trong ba trang giấy ấy tự nhiên có nhiều chỗ nói tới Vương Lâm Hoa, chuyện Vương Lâm Hoa và Trầm Lãng đụng nhau ra sao, cũng ghi rất rõ ràng..

Xem xong, sắc mặt Trầm Lãng vẫn không thay đổi nhưng thâm tâm lại rung động hết sức, bởi vì có nhiều việc chỉ có ba người biết thôi, không một ai hiểu cả, nhất là những chuyện ba người bàn bạc riêng với nhau, thế mà Khoái Lạc Vương lại biết.

Chẳng lẽ trong ba người có một là gian tế của Khoái Lạc Vương sao?

Nhưng nếu thế thì là ai?

Hùng Miêu Nhi chẳng?

Điều đó thì không thể có.

Hùng Miêu Nhi không phải là con người như thế. Vả lại hần đâu có đủ điều kiện, cơ hội để thông tin?

Nhất cử nhất động của hần đều ở trong tầm mắt của Trầm Lãng kia mà?

Chẳng lẽ lại là Chu Thất Thất?

Không, Chu Thất Thất càng không phải là loại người như thế.

Nàng vốn xuất thân trong gia đình hào phú đứng đắn, nàng không có quan hệ gì với Khoái Lạc Vương cả...

Huống chi, nếu như nàng như thế thì làm sao lại có thể bị vào tay Sắc bá của Khoái Lạc Vương ? Làm sao lại có thể bị tên đó làm khổ sở?

Nhưng ngoài hai người đều không thể làm gian tế cho Khoái Lạc Vương ra, thì còn ai nữa?

Chẳng lẽ lại chính là Trầm Lãng?

Trầm Lãng thật không làm sao hiểu được, không làm sao đoán được...

Hắn chỉ còn nước mỉm cười và cuốn ba trang giấy để lại trên bàn.

Ba trang giấy mong mỏng mà Trầm Lãng cầm nghe nặng nề như sắt nguội.

Khoái Lạc Vương nhìn chằm chập vào mặt Trầm Lãng và mỉm cười:

- Những điều trên giấy có phải giả không ?

Trầm Lãng cười nhẹ:

- Thật hay giả, tự Vương gia xác định được sao?

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- Đã thế, các hạ còn gì để nói nữa không?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Trên giấy đó có một chỗ không thật.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Chỗ nào?

Trầm Lãng nói:

- Trên giấy đó mô tả Trầm Lãng quá tốt.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Các hạ tự khiêm làm chi thế ?

Trầm Lãng nói:

- Trên giấy ấy mô tả Trầm Lãng là một con người thành ra đại nhân đại nghĩa, tả thái độ của Trầm Lãng là thái độ một hiệp nghĩa anh hùng chỉ vì công chứ không nghĩ đến tư... Nhưng sự thật Trầm Lãng chỉ là một kẻ tiểu nhân tự tư tự lợi mà thôi...

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Người nào không vì mình thì sẽ bị... trời chu đất diệt. Cho dù anh hùng hiệp nghĩa có lúc cũng phải vì mình mà tính toán... Từ xưa đến nay có người nào hoàn toàn không vì mình? Trừ phi đó là kẻ điên cuồng.

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng như thế, con người ở đời không một ai thoát khỏi vòng danh lợi, cho dù đức thánh ngày xưa, gian khổ chu du liệt quốc, nhưng cũng chưa chắc đã là gian khổ, mà cũng chỉ là vì mục đích kiếm lấy cái danh, cũng chỉ cốt làm cho mình được trên thiên hạ.

Khoái Lạc Vương vỗ tay đôm đốp:

- Lý luận thật cao minh, thật đáng cho bản vương kính một chén vậy.

Trầm Lãng cũng mỉm cười nâng chén...

Bên ngoài lửa quý càng lúc càng thêm dày đặc, tiếng hú rít trong gió càng lúc càng nhiều, y như là muốn chứng tỏ cho người trong Thuý Trúc Hiên, thế nhưng Trầm Lãng và Khoái Lạc Vương cứ cười cười nói nói nhấm nháp rượu ngon, coi như chẳng có gì xảy ra chung quanh cả...

Độc Cô Thương nhìn ra đám lửa quý, miệng hắn gầm gừ:

- Rõ chán.

Hắn khum xuống lấy hai vỏ trứng bóp nát và bung vảy ra ngoài...

Nhiều tiếng khua leng keng vang lên, một khoảng lửa quỷ thi nhau rút xuống.

Nhưng lửa quỷ dày quá, chỉ thoáng qua, lỗ trống màn đêm lại được những đốm xanh lấp choá kín lại ngay...

Trầm Lãng nắm chén rượu trong tay mỉm cười:

- Cái đám lửa quỷ đó quả thật phá mất cảnh thanh tịnh, tại hạ xin phụ với Độc Cô tiên sinh một tay...

Hắn vừa nói vừa ngửa cổ uống một ngụm rượu đầy phun vãi ra ngoài...

Ngụm rượu phun ra tại thành một đám sương mù, nhưng lại y như một màn gió lốc, bay thẳng ra ngoài cuốn tròn cả một vùng lửa quỷ...

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ:

- Quả là khí lực như thần.

Khoái Lạc Vương cười:

- Võ công của các hạ quả thật những năm gần đây bản vương mới chỉ thấy có một người đáng gọi là nhất lưu cao thủ...Bây giờ bản vương đang ngồi trước mặt các hạ đây, sao các hạ lại chưa chực ra tay?

Trầm Lãng cười:

- Tại sao tại hạ phải ra tay?

Khoái Lạc Vương vuốt vuốt râu:

- Tiên hạ thủ vi cường, câu nói đó lẽ đâu các hạ lại chẳng biết?

Trầm Lãng cười lớn:

- Tại hạ và Vương gia căn bản là thù hay bạn, chẳng lẽ Vương gia lại chẳng biết?

Khoái Lạc Vương nhướng mày:

- Thù hay bạn, các hạ nói quá bất ngờ, cho nên ta đang nghĩ...

Ngay lúc đó, bên ngoài tiếng quỷ vụt rập lên:

- Khoái Lạc Vương, mạng không dài, không sống đến ngày mai...

Tiếng cười rộ lên sảng sảng lúc nhặt lúc khoan, y như tiếng nhạc hoà tấu theo giọng ca không ra ca, ngâm không ra ngâm nghe thật kỳ cục y như tiếng quỷ.

Khoái Lạc Vương vuốt râu nhái lại trong giọng cười sang sảng:

- Khoái Lạc Vương, mạng rất dài, U Linh Quần Quỷ không có ngày mai...

Giọng ca của Khoái Lạc Vương như chuông gió vang tận ra xa, và bên ngoài, giữa đám quỷ lập loè, mấy mươi bóng người xuất hiện.

Bóng người lồ lộ lấp loáng rờn ánh lân tinh, y như bầy ngoạ quỷ từ cõi âm phát dậy...

Và trong đám người đó lại rập dậy tiếng ca:

- Địa ngục môn đã mở, xin mời Khoái Lạc Vương, U Linh luyện lửa xanh, đốt cháy vua Khoái Lạc...

Tiếng ca rập rền từ cửa miệng mấy mươi người nghe như tiếng oan hồn đòi mạng và tiếng gió đêm rít mạnh như địa ngục kéo âm phong...

Khoái Lạc Vương ngồi yên chum chím cười:

- Độc Cô ở đâu?

Độc Cô Thương vòng tay, tiếng áo lụa nghe phần phật. Trầm Lăng cười dài: - Đám lửa hù trẻ nít ấy có là bao.

Hắn lại bưng cả bầu rượu hớp một hơi đầy....

Phì....

Như một đám mưa ngang, từng bát rượu long lanh bắn ra như đạn sắt. Bao nhiêu đóm lửa giăng giăng vùng rạp xuống... Mấy mươi bóng quỷ cũng dạt ra xa...

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- U Linh Quần Quỷ thế mà lại không uống được rượu.

Ánh lửa quỷ cùng mấy mươi bóng người lại nhoáng lên, nhưng lần này chỉ chấp chờn xa xa chứ không xáp lại gần...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Võ công của U Linh môn quả là độc đáo, chẳng những khinh công chấp chờn như quỷ, mà chiêu phong cũng âm ỉ lạ thường.

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Số người này luyện võ công của U Linh Môn mười thành chưa được một, mấy mươi chiêu lực của họ nhập lại, e rằng đối đầu cũng không nổi một chiêu của Trầm công tử.

Trầm Lăng nói:

- Cũng chưa chắc hẳn như thế, tại hạ bất quả chỉ mượn vào hơi rượu để chiếm lấy phần ưu thế, nếu kể về thực lực thì tại hạ làm sao sánh được sự hùng hậu của Độc Cô tiên sinh.

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Có lẽ chúng ta nên thử xem.

Trầm Lăng cười:

- Điều đó hơi sớm, chúng ta là bạn hay thù, Vương gia còn đang nghĩ...

Khoái Lạc Vương chớp ngời ánh mắt:

- Là bạn hay thù, bản vương có thể có quyền quyết định không?

Trầm Lăng cười:

- Tự nhiên.

Hai tiếng “tự nhiên” mới thoát ra khỏi miệng, cánh tay áo của Trầm Lăng vụt cuốn lên, kinh phong nổi dậy xoáy tròn như con trốt...

Động tác tuy như thế nhưng Trầm Lăng vẫn ngồi yên một chỗ như chẳng có việc gì

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Các hạ muốn thị uy đấy à?

Trầm Lăng cười:

- Đâu dám.

Độc Cô Thương gần giọng:

- Thế thì tại sao...

Không đợi hắn hỏi hết câu, Trầm Lăng giữ tay áo rộng...

Nhiều tiếng khua của kim khí rớt xuống đất nhẹ như cát rớt, nếu không phải là thính giác của ba người, thì dù cho ngồi gần cũng khó mà nghe thấy

Độc Cô Thương biến sắc nín luôn...

Khoái Lạc Vương cười:

- Cái công phu Vô Ảnh Quỷ Trảo của U Linh môn thật khó đề phòng, nếu không có được tai mắt tinh anh như Trầm công tử phút này sợ e bản Vương cũng khó mà yên ổn ngồi đây.

Trầm Lăng nói:

- Loại trùn loại kiến đó thì đâu đến Vương gia phải ra sức. Tại hạ mang ơn được Vương gia ban rượu cho, tự nhiên phải vì Vương gia mà ra chút công phu nhỏ mọn, nếu không thì mặt mũi nào ngồi lại nơi đây.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Tại sao các hạ phải vì bản Vương mà làm việc đó?

Trầm Lăng cười:

- Tại vì...

Tiếng hú vụt nổi lên, bây giờ không phải là tiếng rít gió của những kèn đồng quỷ quái, mà là tiếng hú của người, tiếng hú rập lên kéo nặng nề thê..

Cùng rập với tiếng hú, bóng quỷ rộn lên, dẫn đầu là hai tên bắn xẹt vào hành lang như gió...

Trên mặt họ bôi đầy chất lân tinh xanh sáng kỳ dị, tóc xoã phủ vai phất phơ bay theo gió, trong bóng tối chập chờn trông đến rợn người...

Hai tên dẫn đầu, một cầm câu chĩa ba mũi bạc xanh và vòng sắt xâu trên chĩa khua lổn cổn từng chập theo nhịp chân, y như tiếng chuông gióng gọi hồn...

Người thứ hai cầm kiếm, mũi kiếm cũng sáng xanh như lửa quỷ, cả chĩa và kiếm đều không dài quá thước...

Dùng toàn thứ binh khí ngắn cùn như thế, tự nhiên đám U Linh Quân Quỷ sẽ áp dụng những chiêu thức dị kỳ, bất cứ một ai biết võ công cũng đều thấy trước như thế. Binh khí càng ngắn chừng nào, chiêu thức càng hứa hẹn nguy hiểm chừng ấy.

Vòng xoa khua rộn, mũi xoa đâm thẳng về phía Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Xin Vương gia an tọa.

Trầm Lăng vừa cười vừa phẩy nhẹ tay...

Tên cầm xoa lộn ngược mấy vòng vắng bắn ra xa...

Cùng một lúc mũi kiếm lân tinh đã chĩa xẹt yết hầu Trầm Lăng.

Y như động tác lúc gấp lấy chiếc kèn đồng lửa quỷ, đôi đũa Trầm Lăng đưa lên kẹp ngang mũi kiếm...

Tên U Linh Quân Quỷ vận lực run bắn cả người vẫn không làm sao rút được thanh kiếm lại...

Trầm Lăng nhặt một quả trứng mỉm cười:

- Trứng này ngon lắm. Túc hạ ném thử.

Quả trứng xẹt lên không một tiếng động, tên U Linh Quân Quỷ rú lên một tiếng hai tay bùm mặt lặn trong dưới đất bắn tuốt ra ngoài. Thanh đoản kiếm lân tinh vẫn còn dính trong đôi đũa.

Trầm Lăng lại cười:

- Binh khí của quỷ, tại hạ không dùng, xin trả lại.

Đôi đũa nhích lên, thanh kiếm bay vút ra như tên bắn.

Một trong đám U Linh Quần Quỷ vừa xốc tới chợt thấy mũi kiếm xanh lè bay tới, hấn hoảng hồn bật ngựa, nhưng mũi kiếm đã cắm phập vào vai.

Chỉ ngồi một chỗ điềm đạm mỉm cười, trong nháy mắt hạ luôn ba tên U Linh Quần Quỷ, đám quỷ được nổi danh là có thân pháp tuyệt luân, có những chiêu thức hung hiểm, thế mà dưới mắt Trần Lăng lại như một trò đùa trẻ con...

Đám U Linh Quần Quỷ vẫn nhảy nhót chập chờn trước sân, vẫn hú vẫn cười ròn rợn, nhưng không một tên nào dám xông vô, và trong giọng cười của chúng đã thoáng hơi run.

Khoái Lạc Vương nhìn sững Trần Lăng và vụt cười lớn:

- Hay, thật là hay.

Trần Lăng mỉm cười:

- Vương gia quá khen.

Khoái Lạc Vương lại cười:

- Các hạ vốn muốn thu tính mạng của bản vương, bây giờ lại vì bản vương mấy lần ra sức. Các hạ vốn đã nhục mạ bản vương khắp thiên hạ, thế mà bây giờ ở đây cung cung kính kính...

Giọng ông ta vụt gần lại:

- Các hạ làm thế, mục đích chính là gì?

Trần Lăng mỉm cười:

- Vương gia không đoán biết được à?

Khoái Lạc Vương lừ mắt:

- Mục đích... là âm mưu gì? Bản Vương muốn nghe cho biết.

Trần Lăng nói:

- Không có âm mưu gì cả...

Năm bóng người trong đám U Linh Quần Quỷ vụt phóng vô...

Roi, kiếm, chùy, đao, ánh lân tinh nhoáng lên choá mắt, tất cả đều nhắm vào Trần Lăng...

Độc Cô Thương đứng sau lưng Trần Lăng, khoanh tay im lặng lạnh lùng...

Ổng tay áo Trần Lăng cuốn lên, tên cầm đao nhủi ập vào tên cầm kiếm, cả hai quỵ xuống...

Tên cầm đao phóng thẳng vào giữa mặt Trần Lăng, chợt nghe “xoảng” một tiếng, chạm vào chén rượu đội lại, và một chiếc đĩa ập ngay vào miệng hắn...

Đôi đũa trên tay Trần Lăng như gọng kìm kẹp vào hai bên thái dương của hắn.

Tên cầm chùy hốt hoảng vung mạnh quả chùy sắt xuống đầu Trần Lăng...

Y như chiếc ghế biết bay, thân hình Trần Lăng không thấy cử động nhưng bỗng dạt ra hơn ba thước...

Ngọn roi và trái chùy của hai tên U Linh Quần Quỷ chạm vào nhau và cùng rơi xuống. Cả hai tên cảm nghe thân mình tê cứng quỵ xuống như cây chuối đổ.

Chỉ trong chớp mắt hạ luôn một lượt năm tên bằng một vài cử động vừa nhanh vừa chính xác vừa gọn gàng, Trần Lăng đã biểu diễn những chiêu thức cực kỳ ngoạn mục.

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Các hạ muốn làm hoa mắt bản vương đấy chăng?

Trần Lăng chưa trả lời thì tên cầm kiếm đã đứng phắt dậy chìa thẳng mũi kiếm vào Trần Lăng...

Trần Lăng mỉm cười:

- Làm thật chứ không phải làm hoa mắt...

Một chiếc đĩa lại bay lên ụp vào tên cầm kiếm, thanh kiếm trên tay hắn rơi xuống, đầu hắn bị tay cầm chiếc đĩa của Trầm Lăng đâm cứng trên bàn...

Một đôi đĩa, một cái đĩa mà y như hai cái cùm, hai tên U Linh Quần Quỷ cầm đầu lên bàn, tay chân chơi với...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Chim chọn cây lành, người tìm mình chủ, tại hạ lưu lãng giang hồ ước lập nên nghiệp lớn, nhưng đơn thân độc mã rất khó mà hành sự...điều đó Vương gia biết chứ?

Ánh mắt Khoái Lạc Vương chớp nghi ngờ:

- Các hạ muốn nương tựa vào bản Vương à?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng như thế.

Bàn tay giở lên, hai tên U Linh Quần Quỷ ôm đầu lùi ra như chuột...

Đám U Linh Quần Quỷ bên ngoài vẫn nhảy nhót chập chờn nhưng càng lúc càng dang ra xa và cuối cùng mất hút.

Đôi mắt Khoái Lạc Vương như dán vào mặt Trầm Lăng và cất giọng gần gần:

- Nhưng trước kia...

Trầm Lăng cười chặn:

- Con người lưu lãng giang hồ, hành sự phải hết mình vì chủ, hợp thì ở, không hợp thì đi, tại hạ ngày xưa vì Nhân Nghĩa Trang mà nỗ lực, nhưng bây giờ thì không phải như ngày xưa...

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ngày nay ý các hạ ra sao?

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Nhân Nghĩa Trang ngày nay đã suy rồi, không còn phải là miếng đất dung thân cho kẻ có hùng tâm đại chí nữa... mà phóng mắt khắp thiên hạ, ngoài Nhân Nghĩa Trang thì còn ai là người có tài tiếp nhận được con người như tại hạ?

Và hắn vụt cười ngạo nghễ, nói tiếp một câu:

- Còn ai có đủ tư cách tiếp nhận cái tên Trầm Lăng này chứ?

Khoái Lạc Vương vụt ngửa mặt cười dài:

- Tự nhiên là có người có đủ tư cách chứ. Bản Vương đây chi.

Trầm Lăng nói:

- Như thế là được rồi. Hán Vương có thể tiếp nạp Hàn Tín, Vương gia sao lại không thể tiếp nạp Trầm Lăng?

Khoái Lạc Vương mỉm cười và vùng quát lớn:

- Trầm Lăng, tức hạ quả thật có ý ấy sao?

Trầm Lăng thản nhiên:

- Nếu không có ý ấy thì đến đây làm gì?

Khoái Lạc Vương ngồi sững, đôi mắt nhìn chằm chập vào mặt Trầm Lăng.

Trầm Lăng cũng tự nhiên nhìn thẳng vào mặt Khoái Lạc Vương...

Đôi mắt cả hai người lần lần cùng gợn ánh cười...

Độc Cô Thương vụt quát lên:

- Con người ấy lòng dạ khó lường, tuyệt đối không nên dung nạp.

Không quay mặt lại, Khoái Lạc Vương quát lớn:

- Cút ngay.

Toàn thân Độc Cô Thương như run bắn, tiếng “cút đi” như sét đánh ấy có lẽ hắn chưa từng nghe bao giờ.

Hắn cúi mặt ỉu rĩ rút lui.

Không kể đến hắn, Khoái Lạc Vương nói thật chậm:

- Trầm Lăng, túc hạ nếu quả thật có ý ấy thì đúng là túc hạ đã đi vào hạnh vận, mà bản vương cũng được phúc lớn, được túc hạ bản vương như hổ được thêm vây.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đa tạ.

Ngay lúc đó nhiều tiếng hú vụt rập lên chấn động cả một góc trời, những ánh lân tinh lại xa lẫn và tắt hẳn.

Không khí có vẻ im lặng, bóng tối âm thầm rập rờn bóng quỷ trở lại thanh tịnh, vườn cây khùng khiếp vụt rạng rỡ trong vẻ đẹp của trời đêm...

Ánh trăng vàng vạc như tô điểm màu sắc...

Khoái Lạc Vương tiếp giọng gần gần:

- Nhưng nếu túc hạ không có ý thật, thì...hừ hừ...

Ông ta vụt cười nâng chén như cố ý khoả lấp câu nói còn lơ lửng...

Nhìn ra bầu trời mát êm dịu, Trầm Lăng mỉm cười:

- Họ đến rất mau, mà rút đi lại cũng không chậm lắm.

Khoái Lạc Vương nói:

- Đám vừa rồi bắt quả chỉ là bọn tiểu quỷ của U Linh Môn, họ chỉ làm một cuộc dạo thám đấy thôi, những vai trò lợi hại chưa xuất hiện đâu.

Trầm Lăng gật đầu:

- Nghe nói U Linh Quỷ Nữ lợi hại lắm.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Cho dù con quỷ cái đó có tài kinh thiên động địa đi nữa, nhưng có bản vương và túc hạ ở đây thì cũng chẳng làm gì.

Được Khoái Lạc Vương xếp ngang hàng là điều mà chính Trầm Lăng cũng hơi ngạc nhiên, vì chuyện đó là chuyện trên đời ít có đối với một con người nổi tiếng tự cao tự đại...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ý của túc hạ là thật hay giả, có lẽ giờ phút này Vương gia đã thừa biết rồi.

Khoái Lạc Vương vuốt râu mỉm cười:

- Bất luận ý túc hạ là thật hay giả, bản vương nghĩ rằng bây giờ cũng không cần phải lưu ý, vì bậc nhân tài như túc hạ, nếu cần mạo hiểm thử cũng nên.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Đa tạ.

Khoái Lạc Vương vụt hỏi:

- Nghe nói Trung Nguyên võ lâm có Vương Lâm Hoa cũng lợi hại lắm phải không?

Trầm Lãng thở ra:

- Con người đó gian ngoan mà độc hiểm lắm, có thể kể về thủ đoạn thì trong võ lâm hiện nay phải đứng hàng số một... Hành tung của hắn rất bí mật, mà thuật dị dung lại càng khó lường...

Khoái Lạc Vương nói:

- So với túc hạ thì sao?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Nếu đặt vấn đề sống chết với nhau thì thật giữa tại hạ và hắn chưa biết ai ngã trước.

Khoái Lạc Vương hơi đổi sắc nhưng vẫn mỉm cười:

- À... giang hồ hiện nay ngoài túc hạ ra lại có hắn thì... Không biết thân thế của hắn ra sao và võ công của hắn do ai truyền thụ...

Tuy Khoái Lạc Vương chỉ nói lửng chứ không hỏi thẳng, nhưng Trầm Lãng biết đó vẫn là một câu đố.

- Điều đó thì...

Và Trầm Lãng vụt cười hỏi lại:

- Vương gia có biết trong giang hồ hiện nay ba người nào có thân thế bí mật nhất không nhỉ?

Khoái Lạc Vương lắc đầu:

- Không... không biết.

Trầm Lãng nói:

- Một là Trầm Lãng, hai là Vương Lâm Hoa .

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Còn người thứ ba là ai?

Trầm Lãng cười:

- Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười thật giòn:

- Đúng, thật là quá đúng. Túc hạ và bản Vương thật trong giang hồ không ai biết cả, thế mà không dè ngoài ra lại còn có một Vương Lâm Hoa.

Ngừng một giây, Khoái Lạc Vương lại cười:

- Cũng may, hai người là địch chứ không phải là bạn, nếu không cả hai hợp lại thì bản Vương có lẽ phải rút về vườn để xem tuổi trẻ xưng hùng.

Trầm Lãng cười:

- Cũng may, hắn chưa được Vương gia thu dụng, nếu không thì Trầm Lãng này sẽ không còn chỗ dung thân.

Khoái Lạc Vương nói:

- Bây giờ chỉ còn một mối đáng nghi nữa là U Linh Quỷ Nữ...Không biết nàng là nhân vật thế nào, không biết tuổi tác và thủ đoạn đến đâu mà có thể thống lãnh được U Linh Quần Quỷ. Bản vương muốn gặp một bận mà chưa có dịp.

Trầm Lãng vụt ngó ra ngoài và thấp giọng:

- Vương gia không cần phải đợi lâu, nàng đã tới rồi kia.

Ngoài vườn, trong bóng tối đen ngòm vệt loé ánh đèn...

Mười sáu bóng người choàng áo lụa trắng, búi tóc cuốn tròn cao nghều nghệu, cầm những chiếc đèn lồng rực rỡ: Mười sáu người thiếu nữ.

Bằng bước đi nhún nhảy dịu dàng, họ kéo thẳng vào Thuý Trúc Hiên...

Dáng dấp của họ thật yếu điệu nhẹ nhàng, những hạt ngọc, những vòng vàng trên mình họ khua nghe thánh thót, dưới ánh trăng trải bạc đầu cây, những tà áo lụa trắng phất lên, nhìn vào họ cảm thấy như bầy tiên nữ hạ trần...

Kể cũng ngộ, vừa rồi một bầy quỷ từ địa ngục, bây giờ thì lại là một bầy tiên nữ từ thượng giới, cả hai bầy lại được cũng sản xuất nơi lò quái U Linh...

Thật là cả một sự biến hoá giống như... quỷ.

Bàn tay đẹp của Khoái Lạc Vương đưa vuốt nhẹ chòm râu, ông ta cười thật nhẹ:

- Ít ra cũng thế chứ. Ít ra cũng phải có cái dáng dấp ưa nhìn ấy chứ.

Mười sáu người thiếu nữ đưa cao ánh đèn hồng...

Tiếp theo, hai gã đại hán mình trần, khiêng một chiếc kiệu hoa đi khoảng giữa hai hàng thiếu nữ...

- Trong kiệu đó chắc là U Linh Quỷ Nữ, kể ra thì danh gia của nàng cũng nghênh ngang đấy.

Khoái Lạc Vương nói:

- Và cũng khá là lớn gan.

Mười sáu người thiếu nữ đến sát hành lang đứng lại

Họ quay mặt vào nhau cúi mình thi lễ và dạt rộng hẳn ra

Hai gã đại hán dừng kiệu lại, bên sau kiệu còn có một thiếu nữ khác đi theo sát, khi kiệu dừng lại nàng bước tới vén rèm

Tất cả rập lên:

- Cung Chúa hạ kiệu.

Từ trong kiệu, giọng của một cô gái thật trong:

- Khoái Lạc Vương có đó không?

Nghĩ rằng chuông môn U Linh Môn phải là một con người có giọng nói lạnh nổi da gà, không ngờ bây giờ lại nghe giọng oanh thoả thễ, Trầm Lăng khẽ mỉm cười...

Khoái Lạc Vương vẫn ngồi im..

Cô ả tỳ nữ khom mình:

- Bẩm cung chúa, Khoái Lạc Vương đang có mặt.

Tiếng trong kiệu hỏi:

- Tại sao hần không nghinh tiếp ta?

Cô ả tỳ nữ lại khom mình:

- Bẩm cung chúa, có lẽ hần đã say rồi.

Tiếng trong kiệu nói:

- Kể say rượu không biết gì đâu, thôi chúng ta đi. Bao giờ hần tỉnh rồi sẽ đến cũng không muộn.

Ả tỳ nữ khom mình vâng dạ.

Khoái Lạc Vương không dẫn được, quát lên:

- Đã đến là phải ở lại.

Tiếng trong kiệu hỏi:

- Các hạ không say đấy chứ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Làm sao bản vương lại say?

Người trong kiệu nói:

- Đã không say thì tại sao lại không nghinh tiếp ta?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cô là đàn bà con gái mà lại đòi bản vương phải tiếp đón, không sợ bị giảm kỷ đi à?

Người trong kiệu nói lạnh lạnh: - Ta là chưởng môn một phái, các hạ nghinh tiếp ta thì có gì là nhẹ thể? Ả nữ tỳ cười nói tiếp theo: - Phải đấy, Cung chúa của ta nhiều người muốn nghinh tiếp mà còn không được đấy.

Khoái Lạc Vương cười:

- Nàng là Cung chúa, ta là Vương gia, trên đời này đâu có chuyện Vương gia đi tiếp nghinh Cung chúa?

Ả nữ tỳ cười hăng hắc:

- Nhưng Vương gia của ông là Vương gia giả....

65. U Linh Cung Chúa

Nghe cô ả bảo mình là Vương gia giả, Khoái Lạc Vương bật cười:

- Thế Cung chúa của người là thật đấy chứ?

Từ trong kiệu vụt nổi lên một giọng cười như tiếng ngọc khua:

- Ta nghe Khoái Lạc Vương là một con người âm độc tàn nhẫn, chứ không ngờ cũng phong nhã như thế... Nếu Vương gia, Cung Chúa đều là giả cả, thì đương nhiên là Cung Chúa phải tham bái Vương gia chứ sao...

Càng nghe Trầm Lăng càng cảm thấy giọng nói quen quá, nhưng lại không nhớ nổi là người nào.

Nếu nói U Linh Quỷ Nữ là một người đã từng có đối diện nói chuyện với mình thì lại là kỳ quái... Còn nói U Linh Quỷ Nữ là người chưa từng gặp mặt, thì tại sao lại có giọng nói quen như thế?

Cùng một lúc với chuỗi cười phát ra, U Linh Cung Chúa chậm chậm xuống kiệu...

Giọng nói quả xứng với con người: Một thiếu nữ, một tuyệt sắc giai nhân

Không phải là quý, không có hơi hám đáng đáp gì dính líu với quý cả, mà phong thái của nàng có vẻ gần gũi với tiên hơn...

Nàng choàng một chiếc áo lụa mỏng, vóc thân của nàng thật nhiều, nàng che mặt kín bằng vuông lụa, nhưng ai cũng có thể tưởng tượng rằng trong vuông lụa ấy là một khuôn mặt sắc nước hương trời...

Làn gió thổi qua, tà áo lụa là đã y chực đỡ vóc thân tựa liễu, nàng được cô nữ tỳ nàng vịn bằng những bước đi tha thướt...

Tóc nàng như đụn mây cuộn cuộn bờ vai...

Ánh mắt Khoái Lạc Vương loé lên như hai đốm lửa, ông ta vuốt râu cười như ngâm thơ:

- Tiếc thương nàng cam tâm làm quỉ...

Trầm Lăng tiếp lời:

- Những mong người nâng nhẹ cánh hoa...

Đưa tay vỗ nhẹ tay Trầm Lăng, Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Mấy mươi năm tìm kiếm, không hề hôm nay tri kỷ lại ngồi bên.

U Linh Cung Chúa khoan thai bước thẳng vào hành lang, đi thẳng lại chiếc trường không để chén để bầu rượu đối diện với bàn của Khoái Lạc Vương, nàng đưa bàn tay nhắc lấy một chén rượu và dịu giọng:

- Đám tục tử không biết, dám khuấy nhiễu tử húng của Vương gia, tiện thiếp xin tạ tội.

Khoái Lạc Vương nói:

- Đúng, tội ấy nên trừng trị.

U Linh Cung Chúa lại khom mình:

- Mong Vương gia đừng trị quá nặng, khiến tiện thiếp chịu không kham.

Giọng nói của nàng thật đúng là giọng khổ khổ ai cầu, khiến người nghe đủ tiêu hồn lạc phách.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Tội nặng làm sao châm chế?

Và quay qua Trầm Lăng, ông ta khẽ hất hàm:

- Tội đó phải tính sao?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Phải dâng Vương gia ba chén rượu.

Khoái Lạc Vương vỗ tay:

- Có giai nhân châm rượu, bản vương có lẽ chưa uống cũng đủ say.

U Linh Cung Chúa nâng bình bạc rót đầy chén rượu, cất giọng dịu dàng:

- Nếu Vương gia không chê tay tiện thiếp quá dơ, xin hãy cạn chén này.

Dưới ánh sáng ngọn đèn, bàn tay nàng trắng như tuyết, dịu như liễu, mịn như nhung, ánh mắt của người khác có thể thay lời, thì bàn tay của nàng lại thốt ra tiếng nói...

Vóc dáng của nàng, từ đầu đến chân, bàn tay của nàng, cử động của nàng, nhất nhất sinh ra như buộc người chiêm ngưỡng mà cũng... xúi người huỷ hoại...

Y như hồn phách lảng lảng, Khoái Lạc Vương cười sang sảng:

- Hai bàn tay của nàng nếu bảo là dơ, thì mọi tay của nhân loại đều đáng mang ra chặt hết.

Khoái Lạc Vương đưa tay tiếp chén rượu, từ bên sau ông ta lại có một bàn tay cầm chiếc ống thủy tinh bằng ngón tay đựng chất nước thật trong nhỏ một giọt vào chén rượu...

Chén rượu màu sắc không đổi, chứng tỏ không có độc

U Linh Cung Chúa cười khẽ:

- Thuộc hạ của Vương gia thật là cẩn thận, chỉ tiếc vì...

Nàng chỉ cười chứ không nói tiếp.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Chỉ tiếc vì đã dùng ý của tiểu nhân mà đo lòng quân tử, có phải thế không?

Ông ta ngửa mặt uống cạn và cười nói tiếp:

- Bản vương cũng đáng tội, vậy xin kính Cung Chúa một chén.

Cũng chén đó, Khoái Lạc Vương rót đầy trao lại cho nàng...

Đón lấy chén rượu, U Linh Cung Chúa cười thật dịu:

- Tiện thiếp vốn yếu đuối nên không thể chịu nổi rượu mạnh, xin Vương gia hãy thay thiếp uống dùm.

Khoái Lạc Vương cười:

- Thay người đẹp uống rượu, bản vương đâu lại có thể chối từ, nhưng ít ra Cung Chúa nhấp trước một chút “gọi là” chứ.

U Linh Cung Chúa cúi đầu như e thẹn và như lén lút một chút, hai bàn tay nàng dâng chén rượu đến trước mặt Khoái Lạc Vương:

- Vương gia, quả thật Vương gia không... gớm sao?

Giọng nói của nàng đã nhỏ mà lại hơi rung rung... thật là một giọng nói đượm tình...

Đôi mày Khoái Lạc Vương vụt nhướng lên và như quên người đang đứng trước mặt mình là lãnh tụ U Linh Môn, một cái tên chỉ nghe thôi, hào kiệt giang hồ đã rung mình sồn gáy, ông ta cười thật là sảng khoái:

- Hy vọng rằng nước miếng người đẹp trong thiên hạ đều biến thành mỹ tửu, để bản vương được nếm qua...

Ông ta tiếp lấy chén rượu đưa lên môi...

Thình lình, một bàn tay đưa tới chặn ngang miệng chén...

Và Trầm Lăng nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Rượu này không uống được.

Khoái Lạc Vương chớp mắt mỉm cười:

- Có phải túc hạ muốn uống chẳng ? Được, bản vương xin nhường lại vậy.

Trầm Lăng bưng chén rượu và cũng mỉm cười:

- Tại hạ có phúc nào mà uống được?

Vừa nói, Trầm Lăng vừa hất chén rượu xuống nền gạch.

Một luồng khói mong mỏng bốc lên

U Linh Cung Chúa kêu khê:

- A... trong rượu có độc.

Trầm Lăng rùn vai:

- Rượu có độc chẳng lẽ Cung Chúa không biết sao?

U Linh Cung Chúa nói:

- Rượu của Vương gia, chính tay Vương gia rót thì tiện thiếp làm sao biết?

Trầm Lăng cười:

- Chính vì rượu của Vương gia cho nên dù Cung Chúa có hạ độc thì ai biết đâu mà đề phòng?

U Linh Cung Chúa nói bằng một giọng ngạc nhiên:

- Tôi hạ độc? Tôi mà có thể...

Trầm Lăng nói:

- Cung Chúa hay lắm, vừa hé mảnh lụa che mặt ra là đã thi hành thủ đoạn. Người ta có độc trên tay, có độc trên mình, riêng Cung Chúa thì chỉ vành môi son thắm cũng đã thừa chất độc. Tại hạ bội phục vô cùng...

U Linh Cung Chúa khẽ lắc đầu thở ra:

- Vành môi tôi có độc hay là con mắt của các hạ có độc?

Khoái Lạc Vương vỗ bàn quát lớn:

- Quả là lớn mật.

U Linh Cung Chúa nói một cách thản nhiên:

- Mật của tiện thiếp nhỏ lắm.

Khoái Lạc Vương gần giọng:

- Người phải biết rằng chỉ một cái vẩy tay, ta đủ lấy sinh mạng của người.

U Linh Cung Chúa cười lớn:

- Tiện thiếp biết Vương gia không đành giết tiện thiếp.

Tuy cách bởi một màn lụa, nhưng giọng cười của nàng khiến ai cũng có thể hình dung được một vành môi khoé miệng điên đảo thần hồn...

Khoái Lạc Vương vụt cười:

- Đúng, bản vương tuy bàn tay sắt giết người, nhưng trái lại không có bàn tay độc để vùi hoa dập liễu...

Trầm Lăng mỉm cười nhíp chân ngâm nho nhỏ:

- Quân Vương trọng giai nhân, phi thường tứ nhan sắc...

U Linh Cung Chúa day qua phía Trầm Lăng hỏi:

- Vị này là...

Trầm Lăng nói:

- Tại hạ tên là Trầm Lăng.

U Linh Cung Chúa cười:

- Đường đường một bậc nam nhi không dè lại cam tâm làm nô bộc.

Trầm Lăng cười lớn:

- Giai nhân đã cam tâm làm quỳ, thì tại hạ sao lại không thể làm nô bộc?

Qua làn lụa che khuất mặt, tia mắt của U Linh Cung Chúa phóng thẳng vào mặt Trầm Lăng y như hai ngọn đèn xé toạc sương mù...

Hồi lâu thân mình nàng vụt chao chao như muốn té và miệng nàng khê kêu:

- Khả Nhân.

Cô gái hầu cận tên Khả Nhân lật đật chạy lại, đỡ lấy nàng:

- Không xong rồi, Cung Chúa của ta bị phạm vào tâm bệnh rồi.

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Tâm bệnh?

Khả Nhân nhăn nhó:

- Cung Chúa của ta cứ hề gặp kẻ ác là tâm bệnh lại phát tác.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Như vậy bản vương và Trầm Lăng đề là kẻ ác cả sao?

Khả Nhân trừng mắt nhìn Trầm Lăng:

- Hấn đây, tên ấy đây.

Trầm Lăng cười:

- Quá khen, quá khen.

Khả Nhân nghiêng rằng:

- Người làm cho Cung Chúa ta phạm bệnh, người phải bồi thường.

Trầm Lăng nói:

- Cho dù tại hạ có diệu thủ hồi xuân cũng không thể trị tâm bệnh cho Cung Chúa được.

Khả Nhân la lớn:

- Nếu người không trị cho Cung Chúa ta hết bệnh thì ta sẽ giết người.

Nàng la như lạc giọng, đôi mắt nàng tròn xoe, hàm răng nghiêng kèn kẹt.

Khoái Lạc Vương bật cười:

- Khả Nhân, nếu ta với Cung Chúa người cùng chung được hội tụ, có lẽ ta không thể nào không mượn người lót nệm.

Khả Nhân trừng mắt:

- Vương... Như vậy Vương gia cũng là kẻ ác.

Khoái Lạc Vương cười:

- Ác đúng một trăm phần trăm, không thiếu một chút nào cả.

Khả Nhân chớp chớp mắt:

- Như vậy ... Cung Chúa ta phát bệnh là do Vương gia làm ra đấy.

Khoái Lạc Vương cười vỗ vai Trầm Lăng:

- Dành cho túc hạ đấy.

Khả Nhân quắc mắt:

- Vương gia là người từ trước đến nay được tiếng lân hương tiếc ngọc, bây giờ mắt nhìn Cung Chúa ta phát bệnh đáng thương như thế, chẳng lẽ lại làm ngơ không giúp hay sao?

Khoái Lạc Vương nói: - Tự nhiên là giúp chứ sao không?

U Linh Cung Chúa hai tay ôm ngực rên rỉ: - Bệnh của tiện thiếp sợ rằng không trị được.

U Linh Cung Chúa cúi mặt: - Bệnh tuy dễ trị, nhưng thuốc thì lại quá khó khăn.

Khoái Lạc Vương nói: - Nhưng nếu đã có thuốc, thì vẫn có thể tìm chứ.

U Linh Cung Chúa hỏi: - Vương gia thật bằng lòng vì thiếp mà tìm thuốc ư?

Khoái Lạc Vương hỏi lại: - Nhưng nếu bản vương sẽ vì Cung Chúa mà tìm thuốc, thì Cung Chúa định sao đây?

U Linh Cung Chúa nói bằng một giọng hết sức thê thiết:

- Bất luận Vương gia bảo thế nào, thiếp cũng sẽ vâng theo.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Tùy tiện... muốn sao cũng được à?

U Linh Cung Chúa cúi mặt:

- Vâng.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Hay lắm, vậy Cung Chúa cứ nói thuốc ấy tại đâu là sẽ có ngay.

U Linh Cung Chúa nói mau:

- Thuốc ấy trong mình Vương gia sẵn có.

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Sao?

Khả Nhân chen vào:

- Thuốc tuy có trong mình Vương gia, nhưng chỉ sợ Vương gia không cho thôi.

Khoái Lạc Vương cười mắng:

- Tiểu nhân, ngươi dám nói Vương gia nhỏ mọn như thế à?

Khả Nhân sáng mắt:

- Vương gia cho thật ấy à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Chứ không thì để Cung Chúa chết sao? Giai nhân mà thành quý thì bản vương cũng đứt ruột chứ.

Khả Nhân sụp lạy:

- Đa tạ Vương gia.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Thuốc gì đâu ngươi hãy nói xem.

Khả Nhân chớp chớp mắt:

- “Tâm bệnh hoàn như tâm dược”, câu đó Vương gia không biết sao?

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Tâm dược?

Khả Nhân cười thật dịu:

- Bệnh tim thì phải lấy tim mà trị... Chỉ cần trao quả tim của Vương gia thì Cung Chúa tôi sẽ hết bệnh ngay.

Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười dài:

- Giải cho con tiểu a đầu, thì ra ngươi muốn đoạt trái tim ta à?

Khả Nhân nói:

- Quân vô hí ngôn, Vương gia đã thốt ra thì lời nói của Vương gia là trọng.

Khoái Lạc Vương banh ngực áo cười ha hả:

- Tim của bản vương đây, hãy đến mà lấy.

Khả Nhân lại cúi lạy:

- Vương gia quả thật đại từ đại bi, bệnh Cung Chúa lành được, sẽ không bao giờ dám quên ân.

Cô ta nói xong rút một ngón chuỷ thủ xăm xăm bước tới...

Khoái Lạc Vương vụt quát:

- Hãy khoan.

Tiếng quát như lệnh võ, làm cho Khả Nhân giật mình lui lại:

- Vương gia, chẳng lẽ Vương gia lại... lại nuốt lời à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Tim của bản vương chỉ cho kẻ tuyệt sắc trong thiên hạ cho nên nếu muốn được thì Cung Chúa của người phải đích thân lấy.

U Linh Cung Chúa nói:

- Đã thế thì tiện thiếp xin tuân mạng.

Khoái Lạc Vương cười khà khà:

- Cung Chúa cứ tự nhiên....

Ngọn chủy thủ nhoáng lên và xẹt tới...

Khoái Lạc Vương quả thật cứ ngồi yên...

Ngay lúc ấy, chợt một tiếng thét lên

U Linh Cung Chúa thối lui hơn bảy bước, một người mặc áo đen cao lêu nghêu như cây sậy dừng chân trước mặt Khoái Lạc Vương: Độc Cô Thương.

Khả Nhân kinh hãi kêu lên:

- A... không dè Khoái Lạc Vương là con người dễ nuốt lời.

Khoái Lạc Vương cười:

- Bản vương tuy bằng lòng, nhưng người khác không cho thì biết làm sao?

U Linh Cung Chúa vụt cười hăng hắc:

- Nếu không có tim để trị bệnh thì tốt hơn hết là nên lấy tim ta đi... một trái tim mang bệnh bất trị như thế này thì để lại cũng không ích gì nữa cả.

Vừa nói nàng vừa ưỡn ngực nhích tới, vạt áo choàng bị chênh ra sau, bày trọn bộ ngực căng phồng dưới mảnh áo lót bằng lụa mỏng, bó sát như dán vào thân, làn da trắng hồng như quả đào tơ nổi lên lồ lộ...

Nàng từ từ nhích sát tới Độc Cô Thương trong dáng cách như mời mọc, như trêu ghẹo, như khiêu khích...

Độc Cô Thương gần gần trong cổ những tiếng hăm hừ và cánh tay vụt vươn ra chụp thẳng vào giữa ngực của U Linh Cung Chúa....

Một tiếng hự bật lên như sợi giây thừng đứt, bàn tay Độc Cô Thương vừa chạm tới ngực U Linh Cung Chúa thì thân hình hắn vụt bắn lộn ra sau vạt xuống nền gạch y như một bao cát ngã...

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Có thiệt dưới cảnh hoa vẫn được phong lưu một thuở.

Khả Nhân cười hăng hắc:

- Phải đó, ai nhìn được ngực của Cung Chúa ta, có chết cũng không oan uổng.

Và cô ả quay qua nói với Trầm Lăng và Khoái Lạc Vương:

- Các người cũng đã nhìn được bộ ngực đẹp trên đời có một của Cung Chúa ta, thì các người cũng có thể chết được rồi.

Khoái Lạc Vương gật gật đầu:

- Đúng, sáng được nghe đạo, chiều chết cũng vừa, một phút nhìn được gò bồng đảo tuyệt vời, sau đó chết cũng ngậm cười nhắm mắt.

U Linh Cung Chúa lại bước tới trước mặt Khoái Lạc Vương dịu giọng:

- Bây giờ không còn ai can thiệp, Vương gia có thể ban quả tim cho tiện thiếp chứ.

Khoái Lạc Vương cười:

- Luôn cả vẻ mặt cũng không bằng lòng cho Vương gia nhìn một chút, mà lại cứ nằng nặc đòi cho kỳ được quả tim của bản vương, như thế e chẳng công bình chút nào.

U Linh Cung Chúa cũng cười:

- Vương gia đã nhìn thấy rõ... thân thể của tiện thiếp, như thế hãy còn chưa đủ sao? Vóc thân của tiện thiếp chẳng lẽ chưa đủ giá trị như quả tim của Vương gia à?

Trầm Lăng vụt cười:

- Cả vóc ngọc thân ngà đã không tiếc cho người ta nhìn, thế mà lại cứ không cho thấy mặt, thật quả là một chuyện quá lạ. Có phải vì mặt xấu đến mức không dám nhìn người ư?

U Linh Cung Chúa cười khẩy:

- Công tử muốn xem à? Cứ tự tiện lại mà xem.

Khả Nhân cũng cười xen vô:

- Sợ sau khi xem rồi xỉu đi chứ.

Trầm Lăng cười lớn:

- Mùi hương nơi áo có thể làm say chết Độc Cô Thương, nhưng mùi hương nơi mảnh lụa che mặt làm sao lại có thể làm say Trầm Lăng.

Trong tiếng cười nói, bàn tay Trầm Lăng đã nhoáng lên trước mặt U Linh Cung Chúa...

Không thấy thân hình động đậy, cũng không kịp nhìn kỹ thuật phi thân, thế mà Trầm Lăng lại tới sát bên. U Linh Cung Chúa hoảng hốt lùi bản ra khỏi hành lang hơn một trượng.

Trầm Lăng cười ha hả:

- Đã bảo lại xem thì sao lại bỏ chạy?

Rồi cũng không hiểu bằng động tác nào, bằng thân pháp nào, chỉ nghe dứt câu nói là Trầm Lăng đã tới sát mặt U Linh Cung Chúa...

Khả Nhân tái mặt, cô ta nín luôn không cười nữa

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười khà khà:

- Nương tay một chút nhé, đừng để cho vóc ngọc bị dày vò

Trầm Lăng mỉm cười:

- Cung Chúa có thấy không, đến lúc này mà Vương gia hãy còn lo lắng cho Cung Chúa đấy.

Y như một vũ công, trong tiếng nói cười, Trầm Lăng đã đánh luôn ngót bốn mươi chưởng... Bốn mươi chưởng đánh ra y như những vũ nữ múa ca, vừa nhanh không thấy bàn tay, vừa đẹp lạ lùng

Cả đến Khoái Lạc Vương nhãn lực như thế, cũng không làm sao phân biệt được, chỉ thấy chưởng ảnh giăng từng từng lớp lớp, chứ không làm sao nhận ra chiêu thức...

U Linh Cung Chúa cười khẩy:

- Đàn ông lịch sự biết lo lắng cho người đẹp, đó là một điều mà cô gái nào cũng thích, tại sao công tử không học lấy điều hay của Vương gia?

Và cũng trong tiếng cười nói, nàng cũng đã tránh một cách tài tình hết ngót bốn mươi chiêu của Trầm Lăng...

Khoái Lạc Vương ngồi nhìn sững sốt, không ngờ một cô gái xem chừng ẻo lả như thế, ngoài cái ngón quẩy trảo và độc công, thật không tưởng tượng lại còn có võ công cao như thế.

Tuy nhiên, mặc dù tránh được nhưng xem chừng nàng đã cố gắng hết mức, còn lối đánh của Trầm Lăng thì hình như chỉ mới nửa vời.

Cho dù một người võ công dở đến đâu, nhìn vào cách đánh của Trầm Lăng cũng đều nhận ra lối đánh của mèo vờn chuột, xem hình như kín như hờ, như lợi hại như bông đùa, không phương hại đối phương nhưng đối phương cũng không làm sao thoát được, những gì gọi là dự chiêu hãy còn chưa lại đằng sau.

Võ công của U Linh Quỷ Nữ tuy cao, nhưng cái cao ấy được dùng tận ngọn, ngọn đòn của Trầm Lăng từng chiêu y như chỉ mới bắt đầu.

Khả Nhân cắn môi la lớn:

- Người đàn ông tốt không đánh với đàn bà, kẻ nào đánh với đàn bà là đồ mặt dày mày dạn...

Ngưng một giây, nàng lại dậm chân la nữa:

- Họ Trầm, người có nghe không? Vương gia có thấy không? Hắn muốn sờ ngực Cung Chúa tôi đây, có phải là vô sỉ không?

Khoái Lạc Vương cười:

- Nếu là ta thì cũng phải rờ như thế thôi.

66. Gặp Lại Cổ Nhân

Khoái Lạc Vương đôi mắt lừ đừ, không hiểu vì “ca vũ” của mười bảy cô thiếu nữ quá hấp dẫn, hay tại vì ông ta đang suy nghĩ một chuyện gì...

Thình lình, đám thiếu nữ vụt quặc sát thân hình xuống, họ uốn éo nhanh lên như giấy dựa, như vật mình.

Họ không còn uốn éo nữa mà là họ vặn mình run rẩy, như họ đang bị một sự kích động mê mẩn...

Cuối cùng, Khả Nhân chống khuỷu tay nghiêng đầu, nhưng thân hình vẫn trong tư thế nằm ngửa chân co chân duỗi:

- Vương gia... Vương gia có bằng lòng không ?

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười :

- Quỉ a đầu .

Khả Nhân nói:

- Cả bọn chúng tôi như thế này, nhất định sẽ làm Vương gia thỏa mãn... Vương gia không tin như thế sao ?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Các người đã “trưng bằng chứng” rõ ràng như thế, bản vương sao lại không tin ?

Khả Nhân nói bằng một giọng cực kỳ quyến rũ:

- Thế thì... Vương gia thu nạp chúng tôi nhé .

- Thu nạp các người ?

Khả Nhân cười nụ:

- Cung Chúa của chúng tôi đã bỏ chúng tôi nơi này, như vậy rõ ràng là không cần đến chúng tôi nữa... Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Vương gia đành giết chúng tôi ư ?

Khoái Lạc Vương mỉm cười :

- Thì ra các người định đem thân đổi lấy mạng sống đấy à ?

Khả Nhân nói thật dịu:

- Dù sao Vương gia cũng là bậc tu mi mà...

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Bản vương sao lại giết các người ? Nếu luôn cả đám con gái như thế mà không thả được, thì bản Vương làm sao xứng đáng bậc anh hùng trong thiên hạ ? Làm sao có thể xứng đáng là người đối diện với bậc hào sĩ như Trầm công tử đây ?

Ông vẫy tay nói tiếp:

- Các người đi đi .

Khả Nhân hơi sững sốt:

- Vương gia... Vương gia không cần chúng tôi ư ?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Các người tuy cũng khá là... hấp dẫn đấy, nhưng dưới con mắt của bản Vương, các người chỉ là một đám quỷ chưa... lớn đủ sức, bản Vương không thích đâu .

Khả Nhân trừng mắt:

- Vương... gia...

Khoái Lạc Vương khoát tay:

- Tất cả cố gắng của bọn người đều là việc làm uống công... Thôi, mặc quần áo vào rồi đi về cho lẹ .

Khả Nhân đỏ mặt và vụt đứng phắt dậy vẫy tay.

Mười sáu cô thiếu nữ tên tồ, hè nhau chạy như trốn vào bóng tối.

Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười và khe khẽ vỗ tay...

Một bóng người nhỏ thó từ trong thoáng ra quì mọp:

- Vương gia dạy bảo ?

Trầm Lăng giật mình vì nhận ra đó là chú bé “Tiểu Tinh Linh” chia bài đêm hôm qua, thật không ngờ chú bé ấy lại có được trình độ khinh công như thế .

Khoái Lạc Vương nghiêm giọng:

- Theo bọn quỷ cái đó, xem sào huyệt của chúng ở đâu rồi trở về báo cáo .

Tiểu Tinh Linh lại mọp xuống:

- Vâng .

Tiếng nói phát ra cùng một lúc với thân ảnh phóng lên, chỉ thoáng mắt chú bé “Tiểu Tinh Linh” đã mất hút vào bóng tối.

Trầm Lăng khẽ gục gặt: “Môn hạ Khoái Lạc Vương thật quả đều lợi hại.”

Tuy trong lòng khâm phục, nhưng ngoài mặt Trầm Lăng vẫn giữ vẻ tự nhiên bước tới vòng tay:

- Vương gia thật quả là hào khí, trí tuệ ứng biến khắp thiên hạ không ai bì kịp, tại hạ cũng không bắt giữ được một cô gái như thế thật vô cùng thẹn thù đối với Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười :

- Dung nhan của U Linh Quỷ Nữ mà có thể làm cho Trầm Lăng phải mềm tay thì nhất định phải là một người tuyệt sắc, chỉ tiếc vì bản Vương không được dòm qua...

Trầm Lăng nói:

- Nhưng cô ta vẫn như là một vật trong tay của Vương gia mà .

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Túc hạ chẳng những là người hiểu được bản Vương, mà lại còn là người đã hơn một lần cứu lấy sinh mạng, thật bản Vương không biết phải đối đãi thế nào cho xứng đáng .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Nếu tại hạ dừng bốn chồn thì có lẽ bây giờ cô gái ấy đã trở thành tên tù của Vương gia rồi... Vương gia nói thế càng làm cho tại hạ thêm hổ thẹn.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt:

- Nếu túc hạ không ra tay, bản Vương uống cạn chén rượu đó thì thành tên tù của nàng chứ làm sao nàng lại thành tên tù của bản Vương được.

Trầm Lăng hỏi lại:

- Vương gia thật không biết trong chén rượu ấy có độc à ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Nếu biết thì làm sao lại uống ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Vương gia tuy bưng lên, nhưng đâu đã để cho chén đụng vào môi? Vương gia làm thế chẳng qua muốn thử nhãn lực của Trầm Lăng này thôi, chứ làm gì lại có thể trúng kế của nàng ?

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Trên đời này quả chỉ có Trầm Lăng là thấy được tận đáy lòng ta .

Bấy giờ Độc Cô Thương vẫn còn nằm dài trên nền gạch, nhưng Khoái Lạc Vương không hề liếc tới, ông ta đứng dậy kéo tay Trầm Lăng:

- Đại chiến đã qua, bản Vương cần phải ủy lạo túc hạ... Và trước nhất để cho túc hạ nhìn qua cái đẹp của hậu cung...

Trầm Lăng nói:

- Hậu cung của Vương gia nhất định phải là nơi tuyệt đẹp nhất trần gian, nhưng bây giờ cái mà tại hạ muốn thấy chính là... một người đàn ông xấu .

Khoái Lạc Vương cười :

- Kim Vô Vọng ấy à ?

Trầm Lăng gật đầu:

- Vâng.

Khoái Lạc Vương nói:

- Bản Vương tưởng túc hạ quên hẳn chứ .

Trầm Lăng chép miệng:

- Người bạn tốt trong đời thì làm sao lại dễ quên như thế ?

Khoái Lạc Vương cười :

- Túc hạ có thể kết làm tri kỷ với Kim Vô Vọng thì đã là một điều rất khó, trước mặt bản Vương đã dám thừa nhận mối thâm giao ấy thì lại là một chuyện khó gấp ngàn lần... Được rồi, túc hạ ngay bây giờ bản Vương sẽ cho gọi...

Khoái Lạc Vương hai tay khê vỗ vào nhau, từ phía sau có người bưng ngay chiếc rương nhỏ nhỏ, Trầm Lăng nhìn mau kẻ bưng chiếc rương chợt hơi biến sắc... Gã bưng chiếc rương hai tay đưa thẳng đứng im, không phải Kim Vô Vọng mà là một gã thiếu niên, có lẽ là tên vệ sĩ của Khoái Lạc Vương...

Khoái Lạc Vương vỗ nhẹ lên nắp rương:

- Nếu các hạ muốn gặp Kim Vô Vọng thì cứ mở chiếc rương này.

Chút xíu nữa là Trầm Lãng phát run lên. Từng trải qua bao nhiêu sinh tử, chưa bao giờ Trầm Lãng cảm thấy rờn rợn như bây giờ...

Phải chăng Kim Vô Vọng đã chết rồi à ?

Phải chăng trong rương này đựng chiếc đầu của hắn ?

Bàn tay từng cầm nổi vật nghìn cân, thế mà bây giờ đối với cái nắp rương nhỏ nhỏ, Trầm Lãng cảm thấy như kiệt sức...

Nhìn bàn tay hơi run của Trầm Lãng đặt lên nắp rương, Khoái Lạc Vương vụt khẽ thở dài.

Nắp rương cuối cùng vẫn mở ra, không phải Trầm Lãng mở ra mà do Khoái Lạc Vương mở.

Và trong đó không có đầu người như Trầm Lãng tưởng, mà chỉ có một phong thư.

Như từ vực thẳm được kéo lên, Trầm Lãng thở một hơi dài và liếc nhanh vào dòng chữ trên lá thư:

“Thuộc hạ đã thành người tàn phế, tuy có lòng phục Vương gia đến chết, nhưng không còn sức để thực hiện lòng trung... Vương gia lấy nghĩa quốc sĩ mà đãi kẻ thuộc hạ, hận vì mình không chết được để đáp tình, lòng còn mang ân cao núi, thù sâu như biển, không dám tự hủy hoại, nên đành phải du lang chân trời góc bể, nếu còn có cơ duyên phục được thù, báo được ân, thuộc hạ sẽ nguyện cầu được quỳ nơi trưởng hạ”

Xem xong thư, Trầm Lãng mím miệng thở ra.

Khoái Lạc Vương vỗ mạnh lên nắp rương:

- Ân oán phân minh, Kim Vô Vọng đáng gọi một kỳ nam tử trong vũ trụ.

Trầm Lãng buồn buồn:

- Cũng cầu mong người đi toại nguyện, cầu mong cho ân oán được đền bồi .

Khoái Lạc Vương cất giọng cười dài:

- Tứ Bá của bản Vương, kẻ đi người chết cả rồi, thế nhưng bây giờ bản Vương vẫn còn cười được, tức hạ có biết vì sao không ?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Tại hạ thực không được biết.

Khoái Lạc Vương vỗ vỗ vai Trầm Lãng:

- Chỉ vì bản Vương được tức hạ... mỗi một mình đức của các hạ cũng dư để vượt xa tứ bá .

Giọng cười của Khoái Lạc Vương lại càng cao và ông ta cao hứng kéo tay Trầm Lãng sánh đôi đi thẳng ra sau như hai người bạn...

Nếu dùng lời lẽ để tả lại cảnh tứ đẹp đề của nội cung Khoái Lạc Vương thì thật khó mà đạt được, chỉ có thể nói đó là cảnh trí nội cung của một nhà vua thêm vào đó tính chất hào phóng của thi nhân.

Mười mấy thiếu nữ, có kẻ đang gát đùi trên thành ghế, mười mấy tên tơ đồng, có kẻ dựa nghiêng nệm gấm nhịp sênh ca diu dặt.

Nếu dùng ngôn ngữ để hình dung sự gợi cảm của họ thì có lẽ văn chương không đủ sức.

Tất cả những thiếu nữ đang vui đùa chợt như sững sốt khi thấy Trầm Lãng. Nơi này, ngoài Khoái Lạc Vương, tuyệt nhiên không có một bóng dáng đàn ông nào khác, thế nhưng hôm nay phá lệ, hôm nay lại có một gã thiếu niên. Và ác hại hơn nữa là trên mặt gã lại có một nét cười cực kỳ quyến rũ .

Tất cả những cô gái đều sững sốt.

Bao nhiêu con mắt long lanh đều nhìn vào Trầm Lãng.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Ta cứ tưởng đàn ông khi thấy đàn bà hồn phi phách tán, không ngờ hôm nay lại chứng kiến đàn bà phải điều đứng khi thấy đàn ông.

Đám thiếu nữ đỏ mặt cúi đầu cười khúc khích.

Họ tuy găm mặt, nhưng tia mắt lại cứ len lén chớp về phía Trầm Lãng liên hồi.

Khoái Lạc Vương cười và vỗ vai Trầm Lãng :

- Sao? Túc hạ thấy họ như thế nào ?

Trầm Lãng nói:

- Tiên nữ giáng trần. Vương gia quả là hạnh phúc quá dư .

Khoái Lạc Vương nhướng mày:

- Bất cứ túc hạ để mắt vào ai, bản Vương sẽ trao tặng ngay cho túc hạ.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tại hạ đâu dám thế .

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cổ nhân đã thường có chuyện tặng ái thiếp cho hảo sĩ, giai thoại truyền tụng ngàn đời, thế tại sao bản Vương lại không được chứ... Huống chi, cứ xem cặp mắt của họ nhìn túc hạ thì biết đêm nay họ khó lòng ngủ được... Vậy thì, tại sao bản Vương lại không tỏ ra rộng rãi một chút ? Túc hạ cứ nói đi, bất cứ vừa ý một người nào, bản Vương cũng có thể đưa tặng cho túc hạ.

Trầm Lãng mỉm cười không nói. Hắn nhìn đám thiếu nữ y như một số tượng gỗ phơi bày.

Khoái Lạc Vương liếc Trầm Lãng và cao giọng :

- Số mỹ nữ này bản Vương không dám tự khoe khoang, sự thật chỉ dám nói rằng nội cung phi tần của Hoàng đế, nếu có đẹp thì cũng thế thôi. Chẳng lẽ trong số đó túc hạ không ưng ý được một người sao ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đẹp lắm, chỉ hiềm vì son phấn đã làm dơ nhan sắc .

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- A. Trầm Lãng quả là một nhân vật nhan sắc cao minh.

Trầm Lãng thất giọng :

- Chỉ tiếc vừa rồi Vương gia không thấy được dung nhan của U Linh Quý Nữ .

Khoái Lạc Vương cười :

- Túc hạ cho rằng nàng ấy có một nhan sắc thiên hạ vô song ư ?

Trầm Lãng chỉ cười không nói.

Khoái Lạc Vương vụt nói:

- Được rồi, bản Vương sẽ cho túc hạ diện kiến một nhân gian tuyệt sắc.

Trầm Lãng cười :

- Người đẹp thì dễ có, nhưng người đẹp chắc khó tìm.

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc:

- Bản Vương sẽ đưa túc hạ diện kiến một người, sau khi thấy người ấy rồi, nếu túc hạ còn nói U Linh Quý Nữ là tuyệt sắc vô song thì kể như bản Vương chịu thua vậy.

Ông ta lại kéo tay Trầm Lãng và cười nói tiếp:

- Nhưng này, sau khi thấy nàng rồi đừng có xiêu hồn lạc phách nhé. Tất cả những gì của bản Vương cũng đều không tiếc với túc hạ, chỉ trừ nàng.

Ông ta ngưng nói ngửa mặt cười dài, một giọng cười cực kỳ đắc ý.

Trầm Lãng nói lầm thầm:

- Cũng mong rằng nàng không làm tôi thất vọng.

Lời nói của Trầm Lãng quả có nhiều hậu ý, cũng may là Khoái Lạc Vương không nghe thấy.

Trong nội cung lại còn có nội cung.

Trầm Lãng theo Khoái Lạc Vương xuyên qua nhiều màn hình trướng, từ bên ngoài hãy còn nghe văng vẳng tiếng chắc lưỡi hít hà của đám thiếu nữ khi nãy, trong giọng điệu tiếc rẻ y như có xen lẫn lời nguyên rủa.

Khoái Lạc Vương cười :

- Trầm Lãng, đáng lý túc hạ không nên chạm tự ái của họ, túc hạ không ngó ngang tới họ, chắc chắn sẽ làm cho họ thất vọng vô cùng.

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tại hạ vốn là kẻ lỗ mãng, làm sao bì kịp được phong thái lân hương tích ngọc của Vương gia .

Khoái Lạc Vương cười :

- Thế mà bọn thiếu nữ diễm lệ khi nãy muốn kiếm một người chồng lỗ mãng như thế mà không được đẩy chứ .

Và ông ta vụt thấp giọng :

- Cười nhỏ và đi nhẹ nhẹ một chút, thân thể nàng yếu mềm lắm, chịu không nổi sự kinh động đâu .

Trầm Lãng cười thầm: “Thật không ngờ Khoái Lạc Vương lại lân ái nàng như thế. Phù Sai lân ái Tây Thi chắc cũng không hơn.”

Và Trầm Lãng chợt cảm nghe hồi hộp: “Biết có phải nàng chăng ?”

Chợt thấy màn nhung trước mặt lộ ra một khung cửa hẹp.

Trầm Lãng đã từng thấy nhiều cửa hẹp, có loại bằng cây quý, có loại bằng đá mài, cũng có loại cẩn vàng nạm ngọc, nhưng so với khung cửa này thì hoàn toàn không giống, hoàn toàn không thể sánh được.

Khung cửa này là dùng hoa tươi kết lại, muôn ngàn đoá hoa màu sắc rất khác nhau, lại được kết liền nhau trông vào thật là rạng rỡ.

Hai đứa tiểu hoàn tóc còn gióc biếm đứng hầu ngoài cửa vừa thấy Khoái Lạc Vương đến lại lật đặt quì xuống khấu đầu:

- Vương gia hôm nay đến quá sớm .

Hai cô ả vừa nói vừa liếc Trầm Lãng.

Tuy tuổi hãy còn nhỏ, nhưng đôi mắt của hai cô gái thật là linh hoạt đa tình.

Khoái Lạc Vương cười nói:

- Không phải hôm nay quá sớm, mà tại hôm rồi quá trễ thì đúng hơn .

Cô ả đứng bên phải cười nói:

- Phải rồi, mỗi ngày vào buổi tối Vương gia cũng đều đến viếng an cô nương chỉ có đêm rồi cô nương tôi đợi hết giờ này sang giờ khác mà Vương gia cũng không đến, cô nương tôi sốt ruột gan.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Nàng đợi ta lâu lắm thật à ?

Cô bé nói:

- Thật chứ, không tin Vương gia cứ hỏi Yến Nhi đây thì biết .

Cô bé tên Yến Nhi rướn nói:

- Thuộc hạ cũng không biết cô nương có sốt ruột không, chỉ thấy trong lúc đợi, cô nương đã bóp nát cả một xâu chuỗi minh châu...

Khoái Lạc Vương khoái chí vuốt râu cười ha hả, nhưng tiếng cười vừa phát lên thì ông ta lại rụt cổ thè lưỡi hỏi:

- Cô nương có phải bây giờ đang ngủ không ?

Cô bé tên Oanh Nhi nói:

- Lúc này nhờ uống nửa chén nước sâm nên cô nương mới chớp mắt được đó.

Khoái Lạc Vương gật gật đầu biểu lộ vẻ thất vọng, ông ta y như là không dám kinh động đến giấc ngủ của nàng.

Oanh Nhi nói:

- Bây giờ xin thỉnh Vương gia trước uống vài chung trà, khi cô nương thức giấc chúng thuộc hạ sẽ ra thỉnh Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười thật dịu:

- Bản Vương chỉ nhờ nhẹ vào dờm nàng một chút được không ?

Oanh Nhi nói:

- Vương gia muốn vào thì ai dám cản .

Yến Nhi cười :

- Chỉ có điều Vương gia thừa biết cô nương rất hay giật mình trong lúc ngủ nếu nghe tiếng động, cho nên chính Vương gia đã ban lệnh không cho một ai làm kinh động khi cô nương đang ngủ .

Khoái Lạc Vương ngập ngừng:

- À... à...

Và ông ta quay qua cười gượng nói với Trầm Lăng :

- Có lẽ bản Vương không nên nuốt lời, khi lệnh đã ban ra trước mặt bọn a hoàn nhỉ ?

Trầm Lăng mỉm cười : - Vâng vâng, đúng như thế .

Khoái Lạc Vương nói mau: - Thế thì... chúng ta đi ra ngoài một chút vậy .

Trầm Lăng gật đầu: - Vâng, nên đi ra là phải .

Trầm Lăng thật không ngờ một con người ngang dọc như Khoái Lạc Vương mà lại quá thủ lễ với một cô gái như vậy. Nếu vị cô nương mà đúng như người Trầm Lăng nghĩ thì quả là nàng thủ đoạn quá cao siêu.

Khoái Lạc Vương đi ra mà mắt thì cứ liếc lại nơi khung cửa như luyến tiếc.

Chợt nghe mùi hương từ trong cửa bay ra và tiếp theo là một giọng nói dịu dàng:

- Có phải Vương gia đến đó không ?

Khoái Lạc Vương mừng rỡ ra mặt, nhưng miệng thì cứ nói:

- Được được... nàng cứ ngủ... cứ ngủ...

Oanh Nhi bĩu môi nói nhỏ:

- Đã làm ồn cho người ta tỉnh dậy mà lại còn bảo ngủ đi ngủ đi...

Khoái Lạc Vương làm bộ không nghe:

- Thôi, để lúc khác rồi bản Vương sẽ lại đến.

Tiếng từ trong cửa cười thật dịu:

- Vương gia đã đến mà sao lại không vào ?

Khoái Lạc Vương cười :

- Đi vào làm kinh động nàng sao ?

Tiếng từ trong cửa lại cười :

- Vương gia đã đến thì dù cho ba ngày ba đêm không ngủ tiện thiếp cũng vui.

Giọng cười thật trong thật dịu, thật đúng là một giọng cười làm điên đảo lòng người.

Thoáng nghe giọng cười ấy, mắt Trầm Lăng vụt sáng lên.

Và Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Đã thế, bản Vương xin vào vậy. chỉ có điều, bữa nay có một người khách cũng muốn diện kiến cô nương, không biết cô nương có bằng lòng tiếp hay không ?

Tiếng trong cửa nói:

- Vương gia đã đưa khách đến, tất nhiên phải là hạng siêu quần, lẽ đâu tiện thiếp không vì Vương gia mà tiếp.

Khoái Lạc Vương khẽ kéo tay áo Trầm Lăng và thấp giọng:

- Túc hạ có nghe không ? Giọng nói thật là ngọt lịm .

Trầm Lăng cười :

- Quả thật bất phàm .

Yến Nhi và Oanh Nhi cúi rạp mình:

- Xin thỉnh Vương gia .

Hai người bước vào phòng.

Quả là một thế giới của hương hoa. Muôn vạn đoá hoa hồng tô điểm cho một gian phòng như tiên cảnh.

Trong vạn lục hồng trung, một người thiếu nữ áo trắng, tóc giống như dòng suối đen huyền bỏ xỏa, ngồi dựa nghiêng nghiêng trên chiếc ghế bọc nhung, sắc đẹp của nàng đã làm cho hoa hồng phai nhạt.

Trầm Lăng bước vô tim vụt rộn lên khi nhận ra nàng.

Nàng quả đúng là người mà hắn nghĩ, nàng quả đúng là Bạch Phi Phi .

Đôi mắt của nàng phốt qua Trầm Lăng như nói lên điều u oán, như nói lên nỗi vui mừng... Không bút mực nào có thể tả được đôi mắt đó. Một đôi mắt nặng trĩu tâm tư...

Miệng nàng hé mở như hoa:

- Tiện thiếp yếu đuối không thể đứng lên làm lễ. Xin Vương gia thứ tội .

Khoái Lạc Vương nói mau:

- Được rồi... được rồi, cô nương cứ nằm đi, nằm nghỉ đi.

Và kéo Trầm Lăng nhích tới, Khoái Lạc Vương mỉm cười :

- Đây là công tử Trầm Lăng, người khách muốn được diện kiến cô nương đây .

Chỉ trong một thoáng qua, đầu óc của Trầm Lăng diễn biến không biết bao nhiêu ý nghĩ...

Chẳng lẽ Khoái Lạc Vương lại không biết là nàng biết mình ư ?

Và nàng, nàng chẳng lẽ lại cố ý làm ra vẻ không biết mình ?

Chính Trầm Lăng, Trầm Lăng cũng không biết mình có nên làm bộ không nhận biết nàng chẳng ?

Bạch Phi Phi khẽ thở ra:

- Vương gia đã thừa biết rằng tiện thiếp biết Trầm công tử, thế tại sao lại còn cố làm như thế ?

Khoái Lạc Vương vỗ vỗ trán:

- À à... thì ra Trầm công tử mà cô nương nói đó là Trầm công tử đây sao ?

Bạch Phi Phi cười thật dịu:

- Ngày xưa, lúc lưu lạc giang hồ, nếu mấy bạn không nhờ Trầm công tử cứu trợ, thì bây giờ... bây giờ sợ e không còn để ở đây hầu hạ Vương gia.

Khoái Lạc Vương cười :

- Như thế thì bản Vương phải tạ ơn công tử .

Trầm Lăng vòng tay:

- Không dám .

Bạch Phi Phi :

- Trầm công tử lần này đến đây thật tiện thiếp vui mừng hết sức .

Khoái Lạc Vương cười :

- Bây giờ thì cần nói để cô nương rõ, Trầm công tử hiện nay đã là người nhà của mình rồi.

Bạch Phi Phi lộ vẻ mừng rỡ:

- Thật... thật ấy à ?

Khoái Lạc Vương cười :

- Bản Vương cho đâu có lừa cả mọi người trên đời, nhưng nhất định không bao giờ lừa cô nương đâu .

Bạch Phi Phi nói:

- Thật đây là một hỉ sự, tiện thiếp phải thân tự kính rượu cho nhị vị mới được.

Vừa nói Bạch Phi Phi vừa cố sức chống tay ngồi dậy.

Khoái Lạc Vương lật đật bước lại đỡ lấy nàng:

- Được rồi, cô nương khỏi nhọc, nếu cần thì bản Vương sẽ tự gọi người.

Bạch Phi Phi nói:

- Vương gia yên lòng, tiện thiếp bây giờ khỏe lắm .

Nàng cười nhẹ và tiếp lời:

- Huống chi, bữa nay là ngày anh hùng kiến diện, nếu tiện thiếp không chính tay kính rượu thì lại là một chuyện tiếc rẻ muôn đời.

Nàng bước xuống giường hoa và nhẹ nhẹ đi ra phía sau.

Nhìn theo bóng nàng, Khoái Lạc Vương thở ra:

- Nàng cái gì cũng đẹp, chỉ có điều thể lực yếu đuối quá .

Và ông ta quay qua hỏi Trầm Lăng :

- Túc hạ thấy nàng như thế nào ?

Trầm Lãng mỉm cười, nhưng rồi lại thở ra:

- Danh hoa Lưu chủ, tại hạ đâu dám phẩm bình.

Khoái Lạc Vương khẽ vuốt râu:

- Hơi hám của túc hạ in như là... ghen với bản Vương ?

Trầm Lãng cười :

- Chính Vương gia hy vọng có thể làm cho tại hạ ghen đấy mà .

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Tài sức của Trầm Lãng quả là muôn người nan địch, mà môi mép của Trầm Lãng thì muôn miệng cũng phải chịu thua... Nếu trời bắt chọn giữa Trầm Lãng và Bạch Phi Phi thì bản Vương bằng lòng chọn Trầm Lãng .

Trầm Lãng vòng tay cười :

- Vương gia nói như thế thật còn hơn muôn vàng lời khen tặng .

Khoái Lạc Vương vụt nín cười và nhìn thẳng vào mặt Trầm Lãng :

- Bản Vương đãi túc hạ như thế, mong túc hạ ngày sau đừng có phụ bản Vương.

Trầm Lãng nghiêm giọng :

- Tình tri ngộ này trọn đời không quên được.

Khoái Lạc Vương vỗ vai Trầm Lãng cười lớn:

- Hay lắm, anh hùng và mỹ nhân đều về cả nơi ta nhất định ngày nay bản Vương say mới được... Phải say mới được .

Ngay lúc đó Bạch Phi Phi đã tha thuốc đi ra.

Tà áo lụa của nàng phảng phất như tiên nữ.

Yến Nhi và Oanh Nhi theo sau, một bưng mâm bát trần, một bưng mâm kim bôi mỹ tửu.

Bạch Phi Phi cười thật đẹp:

- Không có chi đãi Trầm công tử, tiện thiếp chỉ có rượu “Khổng Tước Khai Bình”, một thứ rượu Vương gia rất ưa thích, nhưng biết có vừa ý Trầm công tử được chăng ?

Trầm Lãng cười :

- Vương gia là người đầy đủ sức tài để giám thưởng ngoại nhân mỹ tửu, một khi Vương gia đã nhận là ngon thì.

Trầm Lãng nói chưa dứt, Yến Nhi bưng mâm rượu bước tới chột vấp phải tấm thảm dưới chân, chúi vào mình Trầm Lãng. Trầm Lãng lật đật đỡ lấy chột nghe trong tay có một mảnh giấy vo tròn.

67. Liên Hoàn Độc Kế

Nhận được viên giấy vo tròn của Yến Nhi, Trầm Lãng không để lộ gì ra sắc mặt, cứ cười nói như không .

- Cẩn thận chứ cô bé .

Khoái Lạc Vương lừ mắt:

- Ngươi té thì chẳng nói chi, nhưng nếu làm dơ quần áo thì sao? Nếu lỡ làm dơ cả mỹ tửu thì sao?

Bạch Phi Phi vội dịu giọng đỡ lời:

- Không sao, nếu lỡ có gì tiện thiếp sẽ phục ngay rượu khác.

Và nàng lật đặt rót một chén rượu trao cho Khoái Lạc Vương.

Hơi giận của Khoái Lạc Vương tan ngay tức khắc.

Bạch Phi Phi quả thật già “tay ấn”.

Chẳng những nàng làm cho Khoái Lạc Vương không giận được mà hai ả hoàn phải nạp mình tuân lệnh vì cảm phục. Trầm Lăng gục gặt mỉm cười.

Chén rượu vừa cạn, Trầm Lăng cảm thấy “Khổng Tước Khai Bình Tửu” chẳng những hương thơm vị ngọt, mà chất men lại vô cùng đặc biệt, một chất rượu vừa thơm ngát vừa đậm đà, một thứ rượu xưa nay chưa từng nhầm.

Trầm Lăng lúc ngửa mặt uống chén rượu vẫn phải chừa lại nửa phần, đó là chưa kể việc khi rót, Bạch Phi Phi đã chú ý rót lưng hơn, ầy thế mà chất men của rượu cũng đã dẫn ra tứ chi tức khắc.

Thật là mỹ tửu, uống vào ngọt lịm, nhưng khi vào bụng là chất men cực mạnh bùng lên.

Khoái Lạc Vương tâm tình cởi mở, chỉ nốc một cái là cạn ly.

Cho dù là bậc siêu quần, cũng không tránh khỏi nhược điểm của nhân loại tánh: đó là vấn đề tửu sắc.

Trong trùng điệp chúng sinh, đã có mấy ai tránh thoát được hai cạm bẫy ấy? Hai cạm bẫy mà ai ai cũng sẵn sàng vui vẻ dấn chân lên.

Và một bát niêu hùng, Khoái Lạc Vương cuối cùng rồi cũng phải say .

Mặc dù chưa ngã hẳn, nhưng đôi mắt nhon của ông ta đã bắt đầu lơ dờ, giọng nói sắc bén cũng bắt đầu nhừ nhụa.

Trầm Lăng đưa tay vỗ trán mỉm cười:

- Tại hạ đã không còn gượng nổi, xin mạn phép cáo từ .

Khoái Lạc Vương cười khà khà:

- Say? Ai say?

Trầm Lăng cũng cười :

- Vương gia tuy chưa say, nhưng tại hạ đã say .

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Trầm Lăng ơi Trầm Lăng, xem ra thì tức hạ còn bớt quá. Bản Vương hai chén, tức hạ một chén thể mà lại ngã trước rồi ư .

Trầm Lăng nói:

- Vâng vâng... tại hạ làm sao sánh được với Vương gia .

Khoái Lạc Vương đưa tay ngoắc lia ngoắc lựa, y như là sợ Trầm Lăng chạy mất:

- Khoan khoan... đừng đi, đừng đi... uống, uống vài chén nữa .

Ông ta chụp áo Trầm Lăng, nhưng Trầm Lăng đã lách qua và len lén rút lui. Ra tới ngoài cửa vẫn còn nghe tiếng Khoái Lạc Vương kêu với, nhưng giọng nói ông ta đã không còn rõ tiếng.

Yến Nhi đứng ngoài cửa mỉm cười :

- Yến Nhi xin đưa công tử .

Trầm Lăng cười :

- Đa tạ cô nương .

Yến Nhi thướt tha đi trước và liếc lại cười duyên:

- Trầm công tử đã nhu mì mà lại còn lễ mạo, thảo nào mà cô nương tôi đã... đã...

Cô bé che miệng cười ra tiếng và bước đi thật nhanh...

Xuyên qua mấy lần trường rữ, ra tới nhà trước thì đám thiếu nữ khi nãy vẫn chưa ngủ, có cô còn đang soi gương sửa lại mái tóc vành môi, có kẻ đang ngồi dựa ngửa đưa hai bàn tay nắn vuốt cặp đùi, có cô lại dùng mũi dao nhỏ chích lấy nước hoa mai khô để sơn đỏ móng tay...

Trầm Lăng không cúi mặt, nhưng vẫn không liếc ngó cô nào cả.

Đám thiếu nữ xì xào phía sau lưng:

- Xì, làm bộ...

- Cha... lại còn mỉm cười nữa. Cái cười sao mà ác ôn.

- Bộ tưởng đầu cười làm người ta chết được à? Hừ, làm kiêu .

Yến Nhi che miệng cười nho nhỏ:

- Thật là đám ghen xằng .

Trầm Lăng cười :

- Thật ra thì cô gái lúc ghen cũng dễ yêu cả .

Ra khỏi hành lang, ánh ban mai đã trải vàng trên đầu cây ngọn cỏ, khu vườn hoa rạng rỡ hơn lên.

Độc Cô Thương không còn thấy nữa. Nếu không chết có lẽ cũng mang thương không ít.

Trầm Lăng chống tay uốn lưng cười :

- Thôi, xin cô nương trở lại .

Yến Nhi bĩu môi:

- Làm gì mà khách sáo lễ phép dữ vậy .

Vừa nói nàng vừa ngoe nguẩy bỏ đi trở lại.

Trầm Lăng nhìn theo lắc đầu cười :

- Nhỏ người mà lòng sớm lớn, sao có nhiều quá thế.

Yến Nhi vụt quay lại nói:

- Nè, đừng quên.

Cô ả chỉ tay mình và chỉ tay Trầm Lăng...

Trầm Lăng gật gật đầu bước ra khỏi vườn. Ánh nắng ban mai ấm áp làm cho cỏ cây cũng như con người tràn đầy sức sống. Trầm Lăng cảm nghe sự mệt mỏi đêm qua đã tiêu mất cả.

Vừa bước vào tới cửa, Nhiễm Hương như đã chực sẵn chạy ra ôm lấy cổ chàng.

Đầu tóc nàng rối bời, áo quần xốc xếch, mắt nàng thâm quầng ửng đỏ suốt đêm không chợp mắt.

Nàng ôm cứng Trầm Lăng, giọng run như muốn khóc:

- Công tử đã về... trời ơi, cảm ơn trời phật... công tử không sao cả chứ?

Trầm Lăng nói:

- Không, không sao cả .

Nhiễm Hương vồ vồ khắp mình Trầm Lăng:

- Trong mình công tử không sao chứ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Không bị cụt một cánh tay nào hết .

Nhiễm Hương thở hắt một hơi:

- Sao công tử không cho người về cho tôi hay một tiếng? Công tử có biết tôi lo lắng như thế nào không? Trời ơi, suốt đêm nay tôi không hề chớp mắt.

Trầm Lăng dịu giọng :

- Thôi bây giờ đi ngủ đi .

Nhiễm Hương ngó Trầm Lăng bằng tia mắt hết sức tha thiết:

- Công tử cũng đi ngủ một chút.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Từ trước đến nay in hình như tôi chưa hề có phúc được ngủ ngon bao giờ cả .

Nhiễm Hương nũng nịu:

- Công tử không ngủ tôi cũng không ngủ nữa.

Trầm Lăng gượng cười:

- Sao vậy? Ngủ đi chứ .

Nhiễm Hương thấp giọng:

- Công tử không ngủ, tôi cũng không sao ngủ được .

Trầm Lăng cười và hỏi bằng một giọng thật dịu:

- Trước kia, khi chưa gặp biết tôi bộ cô nương cũng không ngủ vậy sao?

Nhiễm Hương đỏ hoe đôi mắt:

- Công tử... công tử thật là ác lắm.

Vừa nói, nàng vừa nhào tới ôm lấy cổ Trầm Lăng cắn một cái thật mạnh.

Trầm Lăng vuốt nhẹ tóc nàng và mỉm nụ cười buồn.

Trừ việc cố gắng mà cười, Trầm Lăng không còn biết sao nữa, không còn biết làm cách nào hơn nữa.

Quá nhiều cô gái bao vây, quá nhiều cô gái ưa thích, việc đó đối với Trầm Lăng không biết nên dùng tiếng “được” hay là “bị” .

Thực tế trước mắt thì phiền phức, đau khổ nhiều hơn là sung sướng .

Sự phiền hà đau khổ ấy, làm cho Trầm Lăng cảm thấy không được đàn bà chú ý tới là phúc đức nhất đời.

Trầm Lăng rót một chén trà vừa kê lên môi rồi vụt quay phắt lại mở tung cánh cửa.

Xuân Kiều đã đứng sững nơi đó tự bao giờ, mặt cô ta thoáng vẻ run sợ...

Đầu tóc cô ta cũng rối bời, quầng mắt cũng thâm hồng, vẻ mặt hốc hác, chứng tỏ rằng cô ta đã cũng suốt một đêm không ngủ.

Trầm Lăng hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Xuân Kiều cúi mặt:

- Không... Không có gì... tôi chỉ đến xem... đến hỏi công tử có... bình an không?

Trầm Lăng cười :

- Không lẽ cô cũng lo lắng nữa sao? Không lẽ cô cũng sợ tôi bị Khoái Lạc Vương giết đi à?

Xuân Kiều vắn vè tà áo gượng cười :

- Trong lòng tôi có nhiều việc không yên, chỉ cầu... chỉ cầu xin công tử đừng chấp cái lỗi của kẻ tiểu nhân.

Trầm Lăng cười :

- Thì ra trong lòng cô cũng có những giờ phút bất an nữa ư?

Giọng Xuân Kiều thật thấp:

- Cầu xin công tử... công tử...

Trầm Lăng dịu giọng:

- Nếu tôi trách cứ hay muốn làm tội tình gì thì đâu có chờ đến bây giờ.

Xuân Kiều thở phào nhẹ nhõm:

- Đa tạ công tử .

Trầm Lăng nghiêm giọng:

- Nhưng từ rày về sau, tôi khuyên cô không nên có hành động nghe trộm ngoài cửa như thế này nữa nhé .

Xuân Kiều tái mặt cúi đầu:

- Vâng vâng... về sau tiểu nhân không dám như thế nữa.

Cô ta vừa mới quay lưng, Trầm Lăng vụt kêu lại:

- Khoan...

Xuân Kiều run rẩy:

- Công tử... công tử dạy bảo điều chi?

Trầm Lăng nói:

- Cho nhà bếp dọn tôi một mâm điểm tâm. Nhớ cho thức ăn nhiều nhiều một chút nhé. Lẹ lên đi, bây giờ thì tôi chỉ cần ăn thôi.

Ngồi quay mặt ra vườn trong ánh nắng ban mai ấm áp, Trầm Lăng ăn điểm tâm và ăn một cách thật ngon.

Ăn xong, Trầm Lăng đã nghe hơi thở nhẹ nhẹ của Nhiễm Hương từ phía giường ngủ.

Cám ơn trời phật, nàng đã ngủ được rồi .

Trầm Lăng lấy viên giấy vo tròn của Yến Nhi trao cho ra xem, thấy viết:

“Bao nhiêu lâu cách biệt, lòng hoài vọng vô cùng, đúng Ngọ ngày hôm nay xin công tử ra phía tây, tiện thiếp sẽ đợi công tử nơi khu rừng rậm xéo ngang hóc núi.”

Lá thư chỉ có mấy dòng chữ ngắn ngủn và cũng không ký tên ai, nhưng Trầm Lăng thừa biết đó là của Bạch Phi Phi.

Bây giờ thì đã gần đúng Ngọ, đúng là giờ yên tĩnh nhất của Khoái Lạc Lâm, Trầm Lăng nhẹ bước ra khỏi phòng, thẳng về hướng chỉ trong thư.

Quả thật là vắng vẻ. Rừng thưa như yên ngủ, không một bóng người, cũng không nghe một tiếng chim. Vạn vật như nín thở e dè, như kinh động đến giây phút của tình nhân hò hẹn.

Dưới tàng cây rậm rạp um tùm kín mít, một cô gái áo trắng đang đứng đợi chờ: Bạch Phi Phi.

Tia mắt nàng như đứng lại trần trần về phía con đường Trầm Lăng đi.

Nhìn dáng sắc của nàng, Trầm Lãng chợt nghe xao xuyến.

Không biết nên mừng hay là còn phải lo buồn.

Nàng quả đúng là một cô gái vừa đẹp vừa nhu mì đoan chính, nhìn vào nàng không ai có thể tìm ra một vết gì có thể làm hoen ố tâm hồn thuần khiết của một cô bé ngây thơ.

Nhưng, trên đời này có mấy ai đoán được thâm tâm của “cô bé ngây thơ” ấy?

Nhìn nàng, Trầm Lãng bất giác vụt nhớ đến Chu Thất Thất.

Tính cách liếng thoắng trong tia mắt như chứa ít nhiều man dại của những cô gái chất phát tự nhiên, một cô gái ngang bướng kỳ khôi, nhưng lại có những phút nhu mì hiền dịu. Tất cả những phức tạp đó, đều trồn trao vào tâm tính của Chu Thất Thất...

Như vậy, cũng không biết nàng là cô gái đáng giận đáng trách hay là đáng thương, đáng yêu.

Chu Thất Thất và Bạch Phi Phi quả là hai cô gái sinh ra tương phản như lửa với nước, hai điển hình của tư thế cực đoan.

Cả hai đều khả ái.

Trên đời chắc không một cô gái nào khả ái như họ nữa .

Trầm Lãng lại thở dài.

Tại sao hai cô gái khả ái như thế lại đều ở trong một mạng vận quá nhiều bi thảm, quá nhiều bất hạnh?

Bạch Phi Phi bây giờ cũng đã trông thấy Trầm Lãng.

Nụ cười rạng rỡ trên mặt nàng như phản chiếu ánh dương quang sáng chói.

Nàng khẽ vẫy tay và quay mình đi sâu vào khu rừng rậm trong hốc núi.

Nơi đây y như từ trước đến nay không một dấu người, hoa rừng đã nở rộ giữa mùa xuân. Một mùa xuân y như là đang ngưng đọng.

Nơi đây đúng hơn là một kẹt núi, nhưng kẹt núi rất rộng, hai bên tàng cây tàng cây, dây mây phủ trùm bí lối, ánh luôn cả ánh mặt trời.

Bạch Phi Phi đứng lại.

Trầm Lãng cũng dừng lại trước mặt nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở dồn dập.

Cuối cùng, nàng nhào tới ngã vào lòng Trầm Lãng.

Trầm Lãng nhẹ vuốt mớ tóc mây mềm mại của nàng.

Thật lâu, không ai nói được nên lời.

Trầm Lãng vụt thở ra:

- U Linh Cung Chúa.

Bạch Phi Phi ngẩng mặt nở nụ cười thật đẹp:

- Luôn cả tên tôi mà công tử cũng quên nữa rồi ư?

Trầm Lãng cúi xuống nhìn sát vào mặt nàng. Bộ mặt vẫn ngây thơ hiền dịu, không kinh hoàng không ác ý.

Về mặt ngây thơ, hiền dịu, nhu mì ấy sao lại có thể là một nữ ma?

Trầm Lãng lại thở ra:

- Có ai có thể quên được tên nàng?

Bạch Phi Phi chớp mắt:

- Thế công tử gọi thiệp là gì nào?

Trầm Lăng nói thật nhỏ:

- Phi Phi... Bạch Phi Phi... một cô gái thông minh, hiền hậu.

Bạch Phi Phi dịu dàng:

- Thế sao công tử lại gọi thiệp là U... U Linh gì đó?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Chứ Bạch Phi Phi không phải là U Linh Cung Chúa ư?

Bạch Phi Phi đẩy nhẹ Trầm Lăng ra, nàng nhẹ nhàng thối lui và tia mắt phảng phất tia giận dữ :

- U Linh Cung Chúa là ai? Tại sao công tử lại luôn nhắc đến nàng? Nàng là một cô gái đẹp lắm à?

Trầm Lăng nhìn vào khoảng trống xa và nói bằng một giọng trầm trầm:

- Đúng, nàng là một người đẹp phi thường, thông minh phi thường, và võ công cũng rất phi thường.

Bạch Phi Phi cúi mặt thở ra:

- Công tử không tiếc lời khen như thế, thì nhất định nàng hơn tôi nhiều lắm. Nhưng tôi van công tử, xin công tử đừng đang tâm khen một ai trước mặt tôi cả .

Trầm Lăng điềm nhiên:

- Nhưng nàng lại cũng là một cô gái ác độc phi thường, những chuyện ác nào người khác không làm được, nàng đều làm được cả .

Bạch Phi Phi ngẩng mặt:

- Công tử đã gặp nàng?

Trầm Lăng nói:

- Tôi đã gặp nàng đêm hôm nay. Chẳng những gặp không mà lại còn cùng nàng giao đấu nữa.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Nàng là con người ra sao?

Trầm Lăng nói:

- Mặt nàng luôn luôn che bằng một vuông lụa mỏng, không cho ai thấy, nhưng tôi đã gỡ được vuông lụa ấy.

Đôi mắt Trầm Lăng vụt như mũi tên bắn thẳng vào mặt Bạch Phi Phi :

- Tôi đã nhận ra nàng chính là cô, cô chính là U Linh Cung Chúa. Chính vì lẽ ấy mà tôi phải ngưng tay.

Bạch Phi Phi thụt lui tái mặt:

- Nàng là tôi? Công tử... công tử không quáng mắt chứ?

Trầm Lăng mím môi thở hắt ra:

- Làm sao tôi quáng mắt được? Người khác có thể giả mạo vẻ mặt của cô, nhưng... không ai có thể giả mạo được đôi mắt... Đôi mắt ngàn đời tôi không lầm lẫn.

Bạch Phi Phi run bắn tay chân:

- Vì thế mà công tử cho rằng tôi là U Linh Cung Chúa... là con người độc ác ấy?

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Tôi không có cách nghĩ nào khác hơn thế được .

Bạch Phi Phi run giọng:

- Nếu tôi là U Linh Cung Chúa thì tại sao lại lưu lạc tận Giang Nam? Tại sao lại mặc tình cho người ta mang đi bán làm nô lệ? Nếu tôi có biết võ công thì ai lại có thể hành hạ tôi được chứ?

Những tiếng nói sau cùng của nàng tuy không dứt quãng nhưng lại tức tưởi không rõ tiếng và nước mắt nàng vọt trào ra...

Trầm Lăng thở dài:

- Chính đó là một việc làm tôi băn khoăn hết sức .

Bạch Phi Phi vừa khóc vừa nói:

- Công tử... Công tử không còn tin tôi một chút nào cả ư?

Trầm Lăng nói:

- Tôi rất muốn tin cô lắm, nhưng tôi cũng không thể không tin ở đôi mắt của tôi .

Bạch Phi Phi lau nước mắt:

- Nhiều việc chính mắt mình thấy, cũng có lúc không phải là sự thật .

Trầm Lăng cau mặt lầm thẫm:

- Phải... những chuyện trước mắt, nhiều lúc cũng không phải là chuyện thật...

Bạch Phi Phi càng tức tưởi:

- Tôi là một đứa bé mồ côi, từ nhỏ đã không biết cha mẹ là ai... Trên đời không có ai đối xử tốt với tôi cả, chỉ có mỗi một mình công tử... Công tử...

Nàng vọt nhào vào lòng Trầm Lăng, khóc òa lên:

- Mà bây giờ... bây giờ công tử cũng không còn tin tôi nữa, tôi... tôi sống chẳng còn nghĩa lý gì.

Trầm Lăng ngậm ngùi:

- Tôi có thể... Có thể tin cô được chẳng...

Bạch Phi Phi ngửa mặt chan hòa nước mắt:

- Công tử... Công tử nhìn kỹ xem tôi có thể là một đứa con gái ác độc được không?

Trầm Lăng lấy tay vuốt mặt nàng và khẽ lắc đầu:

- Không... không giống như thế .

Bạch Phi Phi nói:

- Vậy thì công tử nghi ngờ thiếp làm chi tội nghiệp .

Trầm Lăng thở ra:

- Nếu U Linh Cung Chúa không phải là cô thì tại sao trên đời lại có thể có hai người giống y như đúc thế?

Bạch Phi Phi lau nước mắt, nín khóc nhưng giọng nàng thật buồn:

- Công tử nên biết rằng thiếp có một người chị song sinh... Chỉ có điều thiếp thì suốt đời bị người khác hành hạ, còn chị thiếp thì lại chuyên đi hành hạ người khác...

Trầm Lăng sững sốt:

- Chị em song sinh...

Bạch Phi Phi càng buồn hơn nữa:

- Chuyện này kể ra thì nghe chừng như lạ lắm, nhưng ở đời có nhiều chuyện xảo hợp lạ lùng. Những chuyện đó đâu phải là chuyện không có thể xảy ra, phải không?

Trầm Lăng cau mặt:

- Thật ra...

Bạch Phi Phi như không nghe, nói tiếp:

- Huống chi, đêm rồi công tử gặp gỡ trong một trường hợp thật cấp bách, gặp gỡ trong đêm tối, công tử làm sao lại dám tin chắc vào đôi mắt chính xác của mình?

Trầm Lăng cúi mặt thở ra...

Bạch Phi Phi ứa nước mắt:

- Đã không chắc lắm thì công tử nữ nào nói như thế? Công tử nên biết hạnh phúc trong cuộc đời tôi đều gửi cả vào tay công tử. Công tử nữ nào vứt đi một kiếp sống mỏng manh.

Lặng thinh một lúc, Trầm Lăng khẽ vuốt tóc nàng :

- Tôi lắm.... Tôi cũng có thể lắm... Nhưng chuyện lạ lùng như thế, cô nương cũng không nên trách...

Bạch Phi Phi dựa mặt vào ngực Trầm Lăng, giọng nàng sụt sướt:

- Tất cả đời tôi là công tử... Công tử có giết tôi, tôi cũng không dám oán hờn

Trầm Lăng cúi mặt sát tóc nàng, một hoàn cảnh một tâm sự mà cho dù sắt đá cũng không còn cứng được nữa...

Sắt màu không làm lay chuyển được lòng dạ anh hùng, nhưng sự mềm yếu lại làm cho anh hùng vô phương kháng cự...

Thật lâu... Thật lâu, Trầm Lăng dịu giọng hỏi nàng:

- Suốt thời gian qua cô đã bị khổ sở ra sao?

Bạch Phi Phi nói:

- Hôm đó, tại khách sạn, công tử và Hùng Miêu Nhi đi hết, Chu cô nương lại nổi giận, tôi biết chính tại mình làm cho Chu cô nương cực khổ, nên trong lòng tôi thật vô cùng khó chịu.

Trầm Lăng gượng cười :

- Thật ra thì Thất Thất cũng không phải cố ý như thế.

Bạch Phi Phi nói mau:

- Tôi biết... Tôi biết Chu cô nương có lúc tính hơi khó khăn một chút, nhưng lòng thì lại rất tốt. Và thật ra thì nàng rất thông minh, thẳng thắn mà lại đẹp nữa... Tôi, tôi không làm sao bì với nàng được.

Trầm Lăng hơi mỉm cười nhưng rồi lại thở ra:

- Bao giờ cô cũng nghĩ tốt cho người khác, nội một điểm đó, cô cũng đã hơn Thất Thất rồi.

Bạch Phi Phi tươi sắc mặt:

- Thật à? Công tử nói thật à?

Nhưng nét mặt cười đột nhiên biến mất, nàng cau mày và khẽ thở ra, kể tiếp chuyện cũ:

- Lúc đó tôi muốn len lén bỏ đi để cho Chu cô nương hết giận, không ngờ đang lúc ấy, cái tên quỷ quái Kim... Kim...

Trầm Lăng nhắc:

- Kim Bất Hoán.

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Phải rồi, Kim Bất Hoán nhảy ập vào bịt miệng tôi bắt tôi đi. Hắn bắt tôi đến chỗ Vương công tử gì đó...

Trầm Lăng gật đầu:

- Biết, việc đó tôi biết.

Bạch Phi Phi nói:

- Lúc đó tôi sợ quá, vì tôi biết Vương công tử đó là con người không tốt... Cũng may, lúc đó hấn y như bạn việc gì lắm cho nên không đá động gì đến tôi cả.

Kể đến đây Bạch Phi Phi vụt đỏ mặt, y như cô ta cố gắng lắm mới có thể nói hai tiếng “không tốt” của Vương Lâm Hoa.

Và nàng cúi mặt nói tiếp:

- Sau đó họ lại đưa tôi đến chỗ ở của Vương phu nhân... À, công tử biết không, bà ta đẹp lắm, chính tôi là con gái mà thấy cũng không khỏi ít nhiều xao xuyến...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thế bà ta đối với cô ra sao?

Bạch Phi Phi thở ra:

- Bà ấy đối với tôi rất tốt, bà y như một tiên nữ trên đời... y như có một sức mạnh vạn năng có thể biến cái đau khổ của người đời thành ra sung sướng...

Trầm Lăng nói:

- Chính vì thế mà cô mới nghe lời bà ấy?

Bạch Phi Phi cúi mặt:

- Bà ấy đối xử tốt với tôi quá, lẽ đâu tôi lại cự tuyệt lời yêu cầu của bà...

Trầm Lăng hỏi:

- Bà ấy bảo cô làm gì?

Bạch Phi Phi nói:

- Bà ấy bảo tôi phải len vào kế cận Khoái Lạc Vương thám dò tin tức... Sự thật thì lúc đầu tôi sợ quá, nhưng sau đó nghe nói Khoái Lạc Vương là kẻ thù của công tử, nên tôi bằng lòng đi.

Trầm Lăng cảm động:

- Cảm tạ Phi Phi.

Bạch Phi Phi cười thật đẹp:

- Chỉ cần nghe một câu nói ấy của công tử thì cho dù phải chịu bao nhiêu thống khổ, tôi cũng nguyện sẵn lòng.

Trầm Lăng hỏi:

- Thế bắt đầu từ đó cô phải chịu những khổ sở nào nữa?

Bạch Phi Phi cười buồn:

- Vì cần phải lấy lòng tin của Khoái Lạc Vương, nên bà ta phải đem tôi giam chung với một... cái tên mà tôi tưởng trên đời này không còn ai ghê khiếp bằng hấn nữa...

Trầm Lăng thở ra:

- Chắc cô sợ lắm phải không?

Bạch Phi Phi đỏ mặt:

- Tôi có thể bằng lòng ở chung với mãng xà độc thú, chứ thật không muốn thấy mặt hấn chứ đừng nói tới việc ở chung... Nhưng vì Vương phu nhân, vì muốn cố giúp công tử trừ kẻ thù, cho nên tôi phải cắn răng...

Trầm Lăng gật gù:

- Điều đó chứng tỏ cô cũng có khá nhiều can đảm...

Như sắp nói đến một chuyện kỳ cục, nên mặt Bạch Phi Phi càng đỏ lên hơn nữa .

- Vương phu nhân còn nói cho tôi biết một chuyện bí mật là cái tên ma quỷ ấy không phải là đàn ông mà cũng không phải là đàn bà. Tuy biết thế nhưng khi thấy cặp mắt hắc là tôi cũng phát run lên, và nhất là lúc hắc vũ vai tôi, tôi muốn cắn lưỡi để chết quách cái cho rồi.

Trầm Lăng hỏi:

- Có phải Vương phu nhân cố ý để cho hắc và cô trốn thoát không?

Bạch Phi Phi nói:

- Vương phu nhân biết nếu hắc có thể trốn thoát được thì nhất định sẽ mang tôi theo, và thật vậy suốt dọc đường chạy trốn, thật là...

Nàng rút nước mắt để thay thế cho lời thống khổ, nhưng rồi nàng lại cười :

- Nhưng dù sao thì bây giờ hắc cũng đã chết rồi .

Trầm Lăng hỏi:

- Nhưng đến đâu là hắc chết?

Bạch Phi Phi nói:

- Vừa vào đến cửa Khoái Lạc Vương là hắc chết .

Trầm Lăng cau mày:

- Hắc chết cách ra sao?

Bạch Phi Phi nói thật nhỏ:

- Tôi giết hắc .

Trầm Lăng trố mắt:

- Sao?

Bạch Phi Phi hỏi lại:

- Công tử cho là chuyện lạ lắm sao?

Nàng hất ngược mái tóc lò xo và nói tiếp:

- Vương phu nhân trao cho tôi một chiếc nhẫn, trong chiếc nhẫn đó có một mũi kim thật nhỏ, nhưng lại độc vô cùng, chất độc mạnh lắm, chỉ cần thấu qua lớp áo, chạm nhẹ vào da là nạn nhân ngã chết không kịp la một tiếng... Nó nhẹ nhàng đến mức nạn nhân cũng không thể biết tại sao mình chết... Do đó, tôi chỉ cần vỗ nhẹ lên vai hắc, và tự nhiên là hắc không làm sao biết để mà đề phòng.

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng thở hắt ra:

- À... thì ra là như thế .

Bạch Phi Phi nói bằng một giọng sợ sệt:

- Dù gì tôi cũng đã giết người rồi... công tử có trách tôi không?

Trầm Lăng cười dịu dàng:

- Đâu có gì, cho dù ai ở trong trường hợp đó cũng phải giết hắc.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Thế thì tại sao công tử lại suy nghĩ?

Trầm Lăng nói:

- Có một việc mà từ trước đến nay tôi không biết, cho đến bây giờ mới hiểu ra.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Chuyện gì thế?

Trầm Lăng nói:

- Từ trước tới nay tôi không hiểu vì sao bọn Triển Anh Tông vừa đến cửa Nhân Nghĩa Trang đều ngã ra chết hết, bây giờ vỡ lẽ mới biết đó là do mũi kim độc trong chiếc nhẫn của Vương phu nhân.

Bạch Phi Phi chớp chớp mắt:

- Mũi kim độc ấy chỉ dùng được một lần thôi, nó giống như kim của con ong vậy, chỉ chích một lần là hết nọc...

Trầm Lăng cau mày:

- A... có chuyện như thế nữa sao?

Bạch Phi Phi nói:

- Số người công tử nói đó chết không sót một ai cả, như vậy thì ai đã hạ độc thủ?

Trầm Lăng suy nghĩ một lúc nữa và vụt bật cười:

- Tôi hiểu rồi .

Bạch Phi Phi hỏi:

- Trong đó còn gì bí mật nữa sao?

Trầm Lăng nói:

- Lúc thả họ có lẽ Vương phu nhân có đặt điều kiện... Và điều kiện đó là mỗi một người trong bọn phải giết một người.

Bạch Phi Phi lắc đầu ngơ ngác:

- Tôi thật không hiểu thế nghĩa là sao cả?

Trầm Lăng cười:

- Chuyện đó có thể như thế này, Vương phu nhân dặn riêng từng người, trao cho mỗi người một chiếc nhẫn có kim độc, trong bọn họ ai cũng tưởng chỉ có mình “bị” trao nhiệm vụ đó thôi, cho nên khi đến Nhân Nghĩa Trang thì người này giết người kia,

người kia giết người nọ. Kết quả là tất cả đều là nạn nhân mà tất cả cũng đều là hung thủ .

Nghe Trầm Lăng dẫn giải, Bạch Phi Phi lắc đầu:

- Mưu kế thật là độc hại .

Trầm Lăng mím miệng thở ra:

- Kế tuy độc thật, nhưng nếu trong bọn Triển Anh Tông có được một người quân tử, thì độc kế có đến đâu cũng không thi thố được.

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Đúng là hại người thì bị người hại lại...

Thình lình trong hốc núi có tiếng cười lạnh lạnh:

- Các người cũng thế mà lại đi phê bình kẻ khác.

Một mũi trường kiếm như con bạch xà xẹt mạnh đám mây chẳng chịt ngay chỗ phát ra tiếng nói...

68. Chết Một Mối Tình

Nghe tiếng nói và thấy thanh kiếm ló ra, Bạch Phi Phi hốt hoảng ngã nép vào lòng Trầm Lăng...

Trầm Lăng quay mình lui lại quát lớn:

- Ai?

Mũi kiếm vệt mạnh, một gã thiếu niên anh tuấn phóng ra, nơi miếng hộ tâm kính ba chữ “Tam Thập Ngũ” đập mạnh vào mắt mọi người.

Rõ ràng là viên thuộc hạ của Khoái Lạc Vương : “Cấp Phong Kỵ Sĩ” thứ ba mươi lăm.

Trầm Lăng vẫn mỉm cười :

- Có thể đến nơi đây mà tại hạ không hay biết, chứng tỏ rằng võ công của huynh dài hơn hẳn bạn đồng đội rất xa, thật là một điều đáng xưng tụng vậy.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cười nhạt:

- Đã tự lâm vào trận “mê hồn” thì cho dù trời sập các hạ cũng đâu có nghe tiếng.

Trầm Lăng gật gù:

- Có thể là như thế .

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ trừng mắt:

- Vương gia đãi người trọng hậu, đãi người vào bậc tri kỷ, đáng lý người phải lấy nghĩa đáp tình, thế mà người lại đi dẫn dụ ái thiếp của Vương gia, người có biết tội ấy như thế nào không?

Trầm Lăng mỉm cười hỏi lại:

- Chẳng hay tội ấy ra sao?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ giận dữ :

- Hãy mau theo ta về chịu tội với Vương gia, may ra Vương gia có thể thương tình mà ban cho một cái chết mau lẹ để bớt phần đau đớn.

Trầm Lăng cười :

- Điều đó tại hạ hết sức cảm kích huynh đài, nhưng...

Trầm Lăng chớp mắt rồi lại cười :

- Huynh đài xem Trầm Lăng có phải là kẻ để cho người xử trí chăng?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ trừng mắt:

- Người muốn gì?

Trầm Lăng nói:

- Rất tiếc nếu huynh đài là một người thông minh thì khi này nên lên đi mới phải, nhưng bây giờ dù cho huynh đài có muốn đi cũng trễ rồi.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cười nhạt:

- Người cho rằng ta đến chỉ một mình à?

Trầm Lăng chưa kịp hỏi thì hắn đã nói tiếp:

- Bốn bên đây đều bố trí phục binh, trừ phi người có thể giết sạch chúng ta, chứ nếu chỉ giết được một mình ta thì không làm sao thoát chết.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- A...

Trầm Lăng vẫn hầy còn cười, nhưng Bạch Phi Phi đã không còn chút máu...

Và nàng vụt lướt tới ngang trước mặt Trầm Lăng, nghiêng rằng nói với gã Cấp Phong Kỵ Sĩ :

- Không ăn thua gì đến người này, hấn đến là do ta gọi đấy.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cười nhạt:

- Cô nương quả là tình thâm nghĩa trọng, chỉ tiếc ta là...

Bạch Phi Phi run giọng :

- Người muốn giết thì cứ giết ta đi .

Đôi mắt của gã Cấp Phong Kỵ Sĩ vụt bắn ra những tia nhìn đầy dẫy tà tâm, hấn cười hềnh hếch:

- Người đẹp như cô nương, tại hạ lại có thể xuống tay.

Bạch Phi Phi run bắn thân mình, nàng gượng hỏi:

- Bây giờ người muốn gì?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ háy háy mắt và nở nụ cười dâm dăng:

- Cô nương thử nghĩ xem?

Bạch Phi Phi do dự một lúc rồi nghiêng rằng:

- Được rồi, người cứ để hấn đi thông thả, rồi... rồi người muốn gì... ta cũng bằng lòng.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cười : - Thật đấy chứ?

Nước mắt Bạch Phi Phi bắt đầu rơi xuống và nàng lại cắn răng: - Thật .

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ quay qua Trầm Lăng : - Thế còn ý của Trầm công tử thì sao?

Trầm Lăng mỉm cười : - Nếu thế thì hay biết mấy, hai vị cứ tự nhiên. Câu trả lời của Trầm Lăng làm cho gã Cấp Phong Kỵ Sĩ và Bạch Phi Phi sững sốt...

Bạch Phi Phi run giọng :

- Công tử...

Trầm Lăng cười :

- Cô nương đã quyết hy sinh để cứu tôi, nếu tôi có ý gì chống lại thì hóa ra phụ lòng tốt của cô nương đi sao? Vị huynh đài thấy có phải thế không?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ lại dâm ra ấp úng:

- A... a... tôi...

Trầm Lăng cười :

- Thôi nhị vị đi đi... Chọn chỗ kín đáo kéo bị người ta thấy nhé .

Bạch Phi Phi tức tối:

- Người... không phải là người .

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Đây là do cô nương tình nguyện thế tại sao mắng tôi?

Bạch Phi Phi ghen ngang:

- Tôi... tôi...

Trầm Lãng cười :

- Giá như đây là chuyện trong... tiểu thuyết, hoặc là một vở kịch, thì có lẽ phải sắp xếp câu chuyện như thế này: cô nương thì một mực hy sinh để cứu tôi, thì tôi nằng nằng cản lại, để tôi sẽ liều chết để bảo toàn cho cô, vân vân...và vân vân... Như thế chuyện mới đủ tình tiết, mới hấp dẫn người đọc và người xem, chuyện nói không nhạt nhẽo... Có phải thế không nào?

Trầm Lãng ngó gã Cấp Phong Kỵ Sĩ bằng nụ cười ranh mãnh và nói tiếp:

- Nhưng vì đây là chuyện thật chứ không phải tiểu thuyết hay kịch... mà nếu là có ai cố ý... dàn cảnh đi nữa, thì ở đây lại không có khán giả, chẳng lẽ mình diễn mình xem? Thế cho nên, những tình tiết...éo le, bi hảm, mê ly, rùng rợn ấy cũng... không cần phải có .

Bạch Phi Phi ngơ ngác, không hiểu Trầm Lãng muốn nói gì...

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cũng hơi sững sốt, nhưng rồi gã lại bật cười ha hả:

- Hay, Trầm Lãng đúng là một tay cừ .

Trầm Lãng cũng cười :

- Đâu dám, đâu dám.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ bước tới cười :

- Trầm huynh làm sao nhận ra tôi thế?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Cấp Phong Kỵ Sĩ nếu có trình độ khinh công như huynh đài, thì có lẽ Khoái Lạc Vương sẽ chống cằm ngủ tới ngày mà cũng không sợ... Mà dù Cấp Phong Kỵ Sĩ có được khinh công như thế này, thì cũng không có đôi mắt hữu thần...

Trầm Lãng nhìn thẳng vào mặt gã “Cấp Phong Kỵ Sĩ” và cười lớn:

- Khinh công tuyệt đỉnh như thế, đôi mắt long lanh có một không hai như thế, trừ công tử Vương Lâm Hoa của chúng ta ra, trên đời này nhất định không tìm cho ra được một người .

Bạch Phi Phi càng sững sốt, hết nhìn Trầm Lãng lại nhìn gã “Cấp Phong Kỵ Sĩ” mặt nàng ngơ ngác ngác lỗ khốc lỗ cười...

“Cấp Phong Kỵ Sĩ” Vương Lâm Hoa vòng tay cười :

- Nãy giờ đùa nhau cho vui, xin Bạch cô nương thứ lỗi cho.

Bạch Phi Phi vẫn chưa hết ngơ ngác:

- Người... người là... là Vương công tử?

Vương Lâm Hoa cười :

- Rất tiếc là cái mặt giả này tại hạ làm rất công phu, nếu không thì sẽ lộ nó ra để cho cô nương thấy rõ.

Bạch Phi Phi lại ứa nước mắt ngó Trầm Lãng:

- Công tử... sao công tử nỡ đùa ác với thiếp như vậy?

Giá như Chu Thất Thất thì có lẽ sẽ vừa khóc vừa la vừa thui Trầm Lãng, nhưng Bạch Phi Phi chỉ buồn trách móc:

- Nhưng thật ra thì cũng không thể trách công tử... mà kẻ đáng trách lại chính là tôi, đáng lý... đáng lý tôi không nên...

Thật là khổ, nếu nàng có thái độ như Chu Thất Thất thì có lẽ Trầm Lãng còn dễ chịu hơn, đằng này nàng lại tự trách mình như thế, làm cho Trầm Lãng vô cùng khổ sở, bùi ngùi:

- Tôi cứ tưởng cô đã nhận ra Vương công tử...

Bạch Phi Phi cười như khóc:

- Tôi làm sao nhận được. Cái tên Cấp Phong Kỳ Sĩ tam thập ngũ tôi từng biết, nhưng chính vì biết nên càng không nhận được... Vương công tử trá hình thật không sai một may...

Vương Lâm Hoa cười :

- Cảm ơn lời khen tặng của cô nương, nhưng sự thật thì vẫn bị Trần huynh khám phá...

Rồi như chợt nhớ ra, Vương Lâm Hoa vỗ trán kêu lên:

- Chết rồi thật đáng chết.

Là một kẻ đa mưu đa trí, thế mà Vương Lâm Hoa có cử chỉ hóp tốp y như một tên đàn độn, làm cho Bạch Phi Phi hết sức ngạc nhiên:

- Chuyện gì thế?

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Tại hạ không gọi hai tiếng “Trần huynh” như thế.

Bạch Phi Phi trở mắt:

- Sao lại không được gọi là Trần huynh? Chứ gọi là gì?

Tuy hỏi Vương Lâm Hoa, nhưng mắt Bạch Phi Phi lại liếc về Trần Lăng y như là từ câu nói của Vương Lâm Hoa, nàng có linh cảm một chuyện tày trời.

Sắc mặt nàng cũng theo đó mà biến lần.

Trần Lăng vẫn mỉm cười, nhưng nụ cười bây giờ, Bạch Phi Phi chợt thấy như gấn gượng.

Làm như không thấy điều đó, Vương Lâm Hoa cứ cười như không.

- Cần nên nói để Bạch cô nương rõ, bây giờ thì tôi phải gọi Trần công tử đây là “thúc phụ”.

Bạch Phi Phi bùm miệng kêu hoảng hốt:

- Thúc phụ?

Vương Lâm Hoa vẫn tự nhiên:

- Phải, thúc phụ... bởi vì Trần công tử đính hôn với mẹ tôi .

Y như một tàu chuối héo bị gió quạt, Bạch Phi Phi thụt lui xiêu xiêu muốn ngã, nàng nhìn Trần Lăng bằng tia mắt kinh hoàng đau khổ và giọng nàng run lập cập:

- Thật như thế sao?... Có thể như thế sao?

- Điều đó làm cho cô nương kinh dị lắm ư?

Bạch Phi Phi run rẩy, nước mắt đoang tròn...

Nàng đứng sững như trông một chốc... nàng cứ để mặc cho tay chân run rẩy, để mặc cho nước mắt trào ra... y như là suốt đời nàng không còn cử động gì nữa.

Và cuối cùng, nàng vụt khóc ồ lên:

- Tại sao công tử không nói cho tôi biết... tại làm sao công tử lại cố lừa tôi... Trời ơi .

Nàng gằm mặt xuống tuôn tràn vào đám mây không kể gai góc, không quay đầu lại... nàng xiềng xiềng bằng mình như chạy trốn...

Trần Lăng đứng lặng nhìn theo không cản trở mà cũng không lên tiếng.

Sắc mặt Trần Lăng đã lấy lại sự lạnh lùng cố hữu, không một mảy may thay đổi.

Vương Lâm Hoa cũng đứng yên nhìn Trầm Lăng, không tỏ ra một cử chỉ nào mà cũng không lên tiếng nhưng về mặt hân, tia mắt hân lại hé một nụ cười tàn khốc.

Trầm Lăng chậm chạp quay lại nhìn thẳng vào mặt Vương Lâm Hoa.

Bằng cái cười tàn khốc đó, Vương Lâm Hoa vẫn nhìn thẳng lại.

Vành môi Trầm Lăng vẫn điểm một nụ cười dễ dãi như không.

Tuy đã sửa đổi về mặt bằng thuật dị dung, nhưng khóe miệng Vương Lâm Hoa, cũng y như Trầm Lăng, nghĩa là vẫn giữ nụ cười cố hữu, nụ cười tàn nhẫn.

Thật ra ngoài cả nhân gian, hai con người với hai nụ cười khủng khiếp. Khủng khiếp vì đối diện với ám ảnh chấp chớn chàng của rừng núi âm u, họ là kẻ bằng xương bằng thịt, nhưng bên trong hai nụ cười đó, không ai biết họ đang chứa những ý gì...

Mặc dù tính chất khác nhau, nhưng sự bí mật của nó, hai nụ cười đều trở nên rờn rợn, lạnh mình .

Họ là bạn? Hay thù?

Họ đều nhắm chung một cừu nhân, nhưng họ đang giúp nhau hay đang ám hại lẫn nhau?

Cho dù thế nào, khung cảnh này, giờ phút này, họ đều đứng sát ranh của nguy hiểm, một trong hai người nhất là Trầm Lăng nếu không tự khống chế được, vẫn đề chết sống, mắt còn sẽ diễn ra trong chớp mắt.

Mà sự mất còn đó, không chỉ vào sinh mạng của hai người, nó có đủ tính chất dẫn lây cho đại cuộc, sự sống chết đó, sẽ đưa đến nhiều hậu quả khủng khiếp cho hầu hết vô lâm, một cuộc đại diện xáo trộn không ai lường được.

Nhưng thật may. Không ai dấn lên lần ranh sinh tử đó.

Không khí khủng khiếp cứ qua lần, qua lần... Hai nụ cười vẫn đậu chặt trên môi.

Trầm Lăng lên tiếng trước:

- Tại sao huynh đài phải làm thế? Tại sao phải nói như thế?

Vương Lâm Hoa cười :

- Đoán thử xem?

Trầm Lăng nói:

- Đoán trúng hay không chưa biết, tại hạ chỉ muốn nghe huynh đài nói thôi.

Vương Lâm Hoa cười :

- Đây là ý kiến của mẹ tôi.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Sao?

Vẫn nói với nụ cười bí mật gian ngoa, Vương Lâm Hoa nói:

- Nếu không phải là ý kiến thì mẹ tôi đâu có làm như thế.

Trầm Lăng chặn ngang:

- Ngay bây giờ huynh đài đang đứng trên cương vị nào nói chuyện với tại hạ đây?

Vương Lâm Hoa nói:

- Đứng trong khoảng giữa đệ huynh, khoảng giữa bạn thù.

- Bây giờ huynh đài và tại hạ quay trở lại tình bạn?

Vương Lâm Hoa nói:

- Trước mặt người khác, Trầm huynh là bậc “trưởng thượng” của đệ... là bậc “Thúc phụ” của đệ, nhưng nếu riêng hai chúng ta thì mình là huynh đệ, là bằng hữu... mà đôi khi cũng có thể là... đối địch.

Nhìn ngay Vương Lâm Hoa một lúc, Trầm Lăng bật cười :

- Không dè huynh đài có lúc nói thật thẳng thắn .

Vương Lâm Hoa cười :

- Có muốn đối cũng không đối được Trầm huynh mà .

Hai người cùng vỗ tay cười lớn, y như là người bạn... tâm đầu ý hợp .

Trầm Lăng vụt nói:

- Nhưng huynh đài hãy còn quên một việc, có thể việc ấy vô cùng quan trọng đối với công việc trước mắt của ta.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Nếu là việc trọng yếu thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ không quên.

Trầm Lăng nói:

- Chẳng lẽ huynh đài quên rằng một khi mà người con gái lại kích động khủng hoảng tinh thần, thì bất cứ việc gì họ cũng có thể làm được cả .

Vương Lâm Hoa nói:

- Lý lẽ đó có thể là câu kinh nhật tụng của mọi người đàn ông trên thế gian này, tôi làm sao lại quên được.

Trầm Lăng nói:

- Thế huynh đài không sợ vì quá giao động tâm tư, Bạch Phi Phi sẽ nói hết bí mật của mình cho Khoái Lạc Vương sao?

Vương Lâm Hoa cười :

- Nàng sẽ không bao giờ làm như thế?

Trầm Lăng hỏi:

- Huynh đài biết như thế?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Tự nhiên là phải biết.

Trầm Lăng gặng lại:

- Nhưng huynh đài có nắm chắc không?

Vương Lâm Hoa cười :

- Không nắm chắc thì đại gì lại làm như thế .

Trầm Lăng chớp mắt như muốn hỏi thêm, nhưng thoáng qua, lại đột ngột sang chuyện khác:

- Dầu gì huynh đài đến đây cũng là một việc mà tại hạ thật là bất ngờ.

Vương Lâm Hoa cười :

- Kế hoạch của mẹ tôi thật khó có ai biết nổi mà?

Trầm Lăng hỏi:

- Huynh đài không sợ bị Khoái Lạc Vương nhận diện sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- Đừng gần gũi với hắn thì làm sao lộ được.

Và hắn lại cười :

- Tôi biết Trầm huynh có nhiều điểm thắc mắc, nhưng tôi cũng không giải thích tất cả được... Tuy nhiên, tôi sẽ đưa Trầm huynh đi gặp một người, sau đó Trầm huynh có thể hiểu rõ.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- À... nhưng ai thế?

Tia mắt Vương Lâm Hoa lại sáng lên kỳ lạ:

- Gặp rồi sẽ biết .

Trầm Lăng hỏi dồn:

- Chừng nào?

Vương Lâm Hoa nói:

- Ngay bây giờ đây.

Trầm Lăng muốn hỏi thêm, nhưng biết là vô ích nên làm thinh.

Ngay lúc ấy từ góc rừng xa xa có tiếng người cười lớn:

- Trầm công tử quả thật là con người nhiều nhã hứng... cho nên mới có thể tìm một nơi tránh nắng như chỗ này.

Trầm Lăng khẽ cau mày dòm lại thấy một gã thiếu niên mặc áo phạch ngực, tay cầm roi ngựa quất tron trót trên đầu cỏ xam xam đi lại..

Thật là một chuyện bất ngờ nữa, Trầm Lăng không bao giờ tưởng tượng nổi gã thiếu niên ấy lại chính là “Tiểu Bá Vương” .

Trầm Lăng hỏi Vương Lâm Hoa :

- Huynh đài nói người này đây à?

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Sao lại là hắn được .

Tiểu Bá Vương chun ra khỏi đám mây chần chịt và cười ha hả:

- Chỗ này mát mẻ lại kín đáo hết sức, không dè Trầm huynh lại tìm một nơi thật là lý tưởng.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thật đấy, lạ hết sức chứ phải chơi sao .

Tiểu Bá Vương chớp mắt:

- Lạ à? Sao lại là lạ?

Trầm Lăng nói:

- Chưa thấy mà huynh đài đã biết ngay là tại hạ có ở đây từ trong chỗ khuất xa xa mà đã gọi đúng tên rồi, thế không phải là chuyện lạ sao?

Tiểu Bá Vương chột lúng túng:

- À à... hả hả... hỉ hỉ.. hay quá, Trầm huynh há chẳng nghe nói: “Thân chẳng đẹp như sắc chim phượng” nhưng “trí vẫn may có một chút thông minh” sao?

Và hắn lại vỗ tay cười lớn:

- Nơi này mà có bóng người, mà người đó không phải là Trầm huynh thì còn ai vào đây nữa chứ .

Trầm Lăng cũng cười :

- Hay, quả là rất hay... huynh đài quả là kẻ có biệt tài...

Vừa nói, Trầm Lăng vừa đưa tay vỗ lấy vai Tiểu Bá Vương, một cử chỉ thật là thờ ơ như không chú ý, Vương Lâm Hoa đưa tay vuốt tóc mà cùi chỏ lại vừa vặn đỡ lấy tay Trầm Lăng...

Trầm Lăng chớp mắt và Vương Lâm Hoa khẽ lắc đầu.

Những cử chỉ thật nhanh, thật lẹ và cũng thật là tế nhị.

Trong giữa một chân bị đặt ra bìa vực thăm cửa tử vong, thế mà gã Tiểu Bá Vương vẫn ngơ ngơ không biết, hẳn cứ nhìn Trầm Lăng và toe toét cười dần dần...

Nếu bảo là hắn ngu thì cũng không phải, bảo hắn xảo trá như Vương Lâm Hoa thì cũng không phải, mà nếu bảo hắn là kẻ mang bên trong một ý nghĩ siêu việt thì lại càng trật tuốt... Con người của hắn thật đáng liệt vào sổ... hồ nghi.

Trầm Lăng chợt cảm thấy, ít nhất là ngay trong lúc này trong Khoái Lạc Lâm, mỗi một con người vẻ mặt ngoài trông đơn giản, nhưng bên trong của họ đều có một bức màn bí mật lạ lùng.

Tiểu Bá Vương quát quát ngọn roi dờm quanh bốn phía y như là... thường cảnh, rồi chợt ngó thẳng vào mặt Trầm Lăng và hỏi:

- Trầm huynh có biết tôi tìm Trầm huynh có chuyện chi không?

Trầm Lăng chỉ cười không đáp.

Tiểu Bá Vương nói:

- Tiểu đệ tìm Trầm huynh là chỉ muốn cho Trầm huynh gặp mặt một người...

Trầm Lăng nheo mắt:

- Ai vậy?

Tiểu Bá Vương nói:

- Hôm nọ tiểu đệ có mang theo một người con gái thật là quê mùa ấu trĩ, chắc có lẽ Trầm huynh đã phải che mặt mà cười, cho nên đã gọi là đèn lại, lần này tiểu đệ đưa đến một vị cô nương khác để Trầm huynh bình phẩm thử xem.

Trầm Lăng cười :

- Tại hạ dốt về đàn bà con gái lắm, nếu khá thì đâu có đến nỗi phải trợ trợ cho tới ngày nay...

Tiểu Bá Vương cười lớn:

- Trầm huynh đã quá tự khiêm rồi... Phải nói là tại vì biết quá nhiều phụ nữ, cho nên đến ngày nay Trầm huynh vẫn còn... ở không mới đúng chứ . Có phải thế không nào?

Vương Lâm Hoa vỗ tay cười ha hả:

- Hay lắm, thật là chí lý .

Tiểu Bá Vương nói:

- Cái vị cô nương mà tại hạ nói hiện tại ở kế bên đây, tại hạ chỉ cần lên tiếng là mặt ngọc sẽ hiện ngay lập tức, là người nhiều nhã hứng, có lẽ Trầm huynh sẽ không thối từ diện kiến.

Trầm Lăng khẽ nhướng mày:

- Đã thế thì tại hạ có lẽ phải vắng lời vậy.

Tiểu Bá Vương vung roi:

- Trầm huynh đợi một chút nhé, đệ sẽ trở lại ngay.

Nói xong hấn lại dứ roi y như đang ngồi trên lưng ngựa, hai chân thì nhảy cà tưng cà tưng đi tuốt.

Nhìn múp theo hấn Trầm Lãng mỉm cười :

- Đến nay tại hạ mới biết rằng nước không thể lường mà biết, người không thể xem tướng mạo mà đoán vậy .

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Vì đâu mà Trầm huynh nói một câu cảm khái như thế?

Trầm Lãng nói:

- Cái Tiểu Bá Vương này mới xem qua thì y như một... vị thanh niên, nhưng thực ra một người khá cao kiển, thành thử ra tất cả việc làm và dáng điệu từ trước đến nay chỉ cốt làm cho người khác xem thường dễ dàng mắc bẫy thế thôi . Và cái điều làm cho tôi bất ngờ hơn cả vị Tiểu Bá Vương này là thuộc hạ của huynh đài.

Vương Lâm Hoa cười :

- Căn cứ vào đâu mà Trầm huynh biết thế?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Nếu huynh đài không nói thì làm sao hấn biết tại hạ ở đây? Và nếu hấn không phải là thuộc hạ của huynh đài thì huynh đài đâu có cần tại hạ khi nãy? Chỉ có điều huynh đài không lưu ý là tại hạ đâu có hại hấn, tại hạ chỉ muốn xét nhận xem hấn có đúng là thuộc hạ của huynh đài không thôi ấy mà .

Vương Lâm Hoa vỗ tay cười :

- Tài, tài lắm .

Ngay lúc ấy, từ trong lùm mây dày đặc, Tiểu Bá Vương vệt vệt chun ra, hấn cười và nói lớn:

- Đến rồi, đến rồi đây .

Theo hấn là hai phụ nữ khiêng một chiếc kiệu nhỏ, rèm phủ bốn bên.

Họ vừa đặt chiếc kiệu xuống là lập tức quay lưng đi mất.

Và Tiểu Bá Vương đưa tay vén cao rèm trúc, một người thiếu nữ trong chiếc kiệu.

Nàng mặc áo gấm thêu hoa cực kỳ trang lệ, búi tóc trái đào được búi lộn lên cao và Trầm Lãng hơi giật mình. Người thiếu nữ trong kiệu chính là Chu Thất Thất.

Trầm Lãng thật không thể tưởng tượng được.

Chu Thất Thất đã được Vương phu nhân xem là “con tin” để khống chế Trầm Lãng, thế sao bây giờ bà ta lại cho nàng đến nơi này?

Dưới đôi mắt của Trầm Lãng, đây không phải là vấn đề giả mạo.

Cho rằng thuật dị dung có cao siêu đến đâu, con người Chu Thất Thất khó có người giả được. Những nét ranh mãnh vừa khả ái vừa... bực mình ở con người đặc biệt của nàng, nhất là đối với Trầm Lãng , thì những nét độc đáo đó, không có thể dị dung được cả

Sửng sốt hồi lâu, Trầm Lãng gượng cười :

- Lâu quá... Thất Thất vẫn mạnh đấy chứ?

Hỏi bằng một giọng điềm đạm bình thường, nhưng Trầm Lãng thừa biết Chu Thất Thất sẽ đáp lại một cách nồn nả nồng nhiệt bằng lời lẽ và cả bằng cử chỉ... Vì đó là đặc tính bất di bất dịch của nàng, nhất là đối với Trầm Lãng...

Nhưng không Trầm Lãng đã hực tay chơi với...

Nàng cũng điềm đạm trả lời:

- Vẫn mạnh, đa tạ công tử .

Vẻ mặt nàng lạnh băng băng...

Trầm Lăng hơi nhích chân, cảm nghe như ngọn roi quất vào da thịt.

Không, không phải nàng giả đồ.

Không ai mà giả đồ mà qua được mắt Trầm Lăng.

Và chính bây giờ, có lẽ trong đời đây là lần thứ nhất, Trầm Lăng mới biết thế nào là một người bị đối xử lãnh đạm. Nhất là sự lãnh đạm ấy xuất phát từ ở một người mà mình đinh ninh rằng không bao giờ có thể đối với mình.

Tiểu Bá Vương quất quất roi ngựa mỉm cười.

Vương Lâm Hoa nhếch môi cười đắc ý .

Trí thông minh như bị mất thời hỗn loạn, Trầm Lăng hỏi Vương Lâm Hoa một câu mà tưởng như không thể thốt ra từ cửa miệng của con người nổi tiếng điềm tĩnh nhất thời:

- Nàng... cô ấy làm sao thế?

Vương Lâm Hoa cười :

- Gia mẫu tôi chợt nhận ra rằng cảm chân một người để khống chế một người là đều không phải, nhất là đối với Trầm công tử thì phải để được tự do, để cho Trầm công tử tự nguyện tự giác hành động... Thông cảm như thế, đáng lý Trầm công tử phải cảm kích gia mẫu tôi mới phải chứ .

Trầm Lăng lúng túng:

- Nhưng... nhưng cô ấy đã đến đây...

Vương Lâm Hoa mỉm cười :

- Huống chi gia mẫu tôi thấy rất cần để Chu cô nương đến gặp Trầm công tử để làm một cuộc... bắt đầu diện kiến .

Trầm Lăng cau mặt:

- Bắt đầu diện kiến?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Đây là một việc mới mẻ, vì gia mẫu tôi đã cho tôi và Chu cô nương được phép đính hôn.

Trầm Lăng nghe như choáng váng, đôi mắt hốt hải nhìn Chu Thất Thất :

- Cô... cô...

Chu Thất Thất điềm đạm mỉm cười :

- Chẳng lẽ công tử không cho là một tin vui sao?

Trầm Lăng mím môi đứng lặng.

Vương Lâm Hoa đắc ý đợi chờ.

Nhưng, ngọn đèn độc hiểm này vẫn không đánh ngã được Trầm Lăng.

Hắn kịp thời lấy lại phong độ, hắn mỉm miệng cười , nụ cười cố hữu và chậm chạp vòng tay:

- Cung hỉ, tại hạ xin chân thành cung hỉ .

Chu Thất Thất điềm đạm như không :

- Đa tạ Trầm công tử.

Bàn tay của nàng khẽ đưa lên, rèm trúc khua lên và buông xuống.

Dòm vào chiếc kiệu chỉ còn thấy bóng dáng điềm nhiên của nàng theo những tạt gió qua rèm.

Thạch Trầm vẫn là Trầm Lăng độ nào.

Tiểu Bá Vương tắt nụ cười, tia mắt nhìn Trầm Lăng có một chiều bội phục.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Tôi biết Trầm công tử nhất định còn một vấn đề cần hỏi.

Trầm Lăng gật đầu:

- Vâng, tại hạ muốn hỏi Hùng Miêu Nhi?

Vương Lâm Hoa nói:

- Bây giờ hấn đang làm một việc mà chắc Trầm công tử không thể nào tưởng tượng...

Trầm Lăng chụp mạnh cánh tay Vương Lâm Hoa :

- Hấn đâu?

Vương Lâm Hoa đau nhói nhưng vẫn cố làm mặt tĩnh:

- Hấn đang.

Ngày lúc đó chợt nghe nhiều tiếng kêu lên:

- Trầm công tử... Trầm công tử... mau, Vương gia sai người đi thỉnh.

Vương Lâm Hoa chớp mắt:

- Đây không thể nói chuyện được nữa, Trầm huynh đi đi tôi sẽ có liên lạc sau.

Trầm Lăng nhìn mau vào mặt hấn và buông tay đi thẳng...

Rượu sóng sánh trong chén pha lê trông y như nước ngọc...

Khoái Lạc Vương ực cạn một hơi và cười lớn:

- Bệnh rượu, bệnh rượu... Anh hùng từ ngàn xưa có lẽ ít ai không bị nó dày vò.

Trầm Lăng mỉm cười :

- Anh hùng nếu không bị bệnh rượu, y như người đẹp thiếu vẻ u sầu. Nhất định cuộc đời sẽ mất đi nhiều phong vị, chỉ tiếc vì vấn đề bệnh rượu của anh hùng, không được chép kỹ trong lịch sử .

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Cái bọn sử quan từ xưa quả là trong người thiếu thốn chất men...Chỉ cần ghi chép thật kỹ về bệnh rượu của anh hùng, thì có lẽ sẽ ăn đứt tất cả những bộ sách gọi là “kỷ thư” trong thiên hạ.

Trầm Lăng gật gù:

- Tào Tháo và Lưu Bị sau khi ngắm rượu luận anh hùng, rồi ai là người say trước? Ban Định viễn đầu quân giới tửu, phải chăng trước đó đã uống luôn ba đấu? Tất cả những chuyện sử không ghi ấy chính tại hạ là giai thoại ngàn đời .

Khoái Lạc Vương vụt nín cười và nhìn Trầm Lăng :

- Nhưng ngay bây giờ đây là chuyện hứng thú là gì?

Trầm Lăng trầm ngâm hỏi lại:

- Tiểu Linh Tinh khinh công tuyệt kỹ, nhưng đã dạo ra được sào huyệt U Linh Quân Quý hay chưa?

Khoái Lạc Vương khẽ cau mày:

- Chuyện đó rất là vô thú, khỏi bàn.

Trầm Lăng thấp giọng :

- Hắn vẫn chưa về à?

Khoái Lạc Vương thở ra:

- Đúng hắn chưa về .

Và ông ta vụt đập mạnh tay:

- Đến bây giờ hắn chưa về thì có lẽ không bao giờ về nữa

69. Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Trầm Lăng chép miệng gật gù:

- U Linh Cung Chúa quả là lợi hại... Nhưng một ngày nào đó tôi nhất định sẽ làm cho nàng lộ mặt.

Khoái Lạc Vương vụt chồm tới tươi cười:

- Chuyện đó gác lại đi, bữa nay bản Vương có một chuyện khác hay lắm.

Trầm Lăng hỏi:

- Xin Vương gia cho biết .

Khoái Lạc Vương vuốt vuốt chòm râu:

- Hôm nay có thêm một người vượt ngàn dặm xa xôi đến tình nguyện xin làm môn hạ bản Vương...

Trầm Lăng nhướng mắt:

- A.. ai thế?

Khoái Lạc Vương nói:

- Người ấy cũng là một anh hùng trong thiên hạ.

Trầm Lăng chớp mắt:

- Anh hùng trong thiên hạ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Người ấy không những tửu lượng không kém túc hạ, mà võ công cũng e rằng không dưới nữa... Độc Cô Thương chịu mới bảy chiêu đã bại vào tay hắn.

Trầm Lăng hỏi:

- Bây giờ người ấy ở đâu?

Khoái Lạc Vương cười :

- Hắn với túc hạ là hai vì sao chói sáng lên một lúc, hà hà...

Thiên hạ anh hùng siêu việt đều tập hội nơi đây, không phải là một chuyện đáng vui mừng thì còn gì nữa chứ?

Ông ta đứng phắt lên cười ha hả:

- Vì thế bản Vương muốn túc hạ gặp hắn, bây giờ thì hắn đang uống liền tu bát tận ngoài kia, túc hạ hãy đến cùng diện kiến nhau đôi ba chén...

Vừa nói ông vừa kéo Trầm Lăng ra dãy hành lang, rẽ qua phòng khách nơi vườn hoa bên trái.

Từ trong đó hơi rượu phát ra phừng phực, giọng cười tiếng nói khê khà.

Yến Nhi đứng bên ngoài khẽ vén rèm ngó vào, khi nghe tiếng Khoái Lạc Vương, cô ả rút cổ lủi mất.

Bên trong rèm có tiếng người con gái cười nói:

- Phương Phương kính hảo hán ba chén, Bình Nhi cũng đã kính hảo hán ba chén, bây giờ tôi kính hảo hán ba mươi chén bộ chē ít sao mà không chịu uống hết chứ?

Một cô gái khác cười nói theo:

- Phải đấy nhe, hảo hán mà không chịu uống hết thì Chu Linh nó sẽ cắn đứt lưỡi hảo hán cho coi .

Giọng một người đàn ông cười ồ ồ:

- Há, ba mươi chén mà nhảm nhò gì? Đem đây đếm đở hết vào cái chậu vàng này rồi ta uống một hơi cho mà xem.

Người ấy qua giọng nói xem chừng đã uống nhiều quá rồi, âm thanh phát ra nghe đặc sệt, tuy nhiên Trầm Lãng vẫn nhận được hơi hám quen quen, nên xăng xái đi vào.

Nơi hành lang phòng khách sát cạnh vườn hoa, năm sáu cô gái mặt áo lụa mỏng manh che nửa lộ xoắn quanh một gã đàn ông, mà vừa liếc qua, Trầm Lãng phát sững sờ : Hùng Miêu Nhi .

Cũng đầu tóc rối bời, cũng áo đen phạch ngực, gương mặt hùng hừng đôi mắt tròn xoe... Hùng Miêu Nhi vẫn với phong độ ngày nào.

Người bạn thiết vẫn an lành, nổi vui mừng đã làm cho Trầm Lãng nghe cay cay nơi mắt...

Hùng Miêu Nhi vẫn chưa hay, hần hắt hắt chiếc chậu vàng, không còn lấy một giọt rượu và cười hà hà:

- Rồi, rồi... Còn ai đâu? Ai muốn kính rượu ta nữa đâu?

Trầm Lãng mỉm cười lên tiếng:

- Tôi... còn tôi .

Hùng Miêu Nhi quay phắt lại, đôi mắt hần vụt như đứng trông.

Rồi thỉnh lình hần “hừm” một tiếng, ném chiếc chậu vàng nhảy phóng tới la lên:

- Trầm Lãng, trời ơi Trầm Lãng... Còn sống nhần đây mà...

Hần ôm chặt Trầm Lãng, hơi rượu từ trong mũi hần khi khi...

Trầm Lãng cảm nghe từ con người của hần tỏa ra một mùi thơm thân thiết, một mùi thơm ngây ngất của tình bằng hữu, không thể tìm ra ở những người con gái...

Và y như dưới mắt hai người không có đám thiếu nữ mơn mớn đào tơ... Không có ai nữa cả, Hùng Miêu Nhi cặp vai Trầm Lãng, hai người lệt bệt băng trong vườn hoa, y như chỉ có họ là chủ nhân ông của vũ trụ...

Mây xám vụt nặng nề, nhiều tiếng sét chớp nổi lên và một trận mưa như trút...

Mặc kệ gió, mặc kệ mưa, Hùng Miêu Nhi vẫn phạch ngực áo lôi Trầm Lãng đi, hơi nóng từ trong người ra hừng hực...

Từ trong vườn hoa dẫn thấu bia rừng không một bóng người, chỉ có cành lá đong đưa theo mưa gió, như nhảy múa vui mừng: “đại hạn phùng cam vũ, tha phương ngộ cố tri”.

Sực nhớ lại lúc này, khi còn ở trong phòng khách, Khoái Lạc Vương vỗ vỗ vai hai người và nói: “Bạn thân lâu ngày gặp lại, giống như tình nhân ngàn dặm trùng phùng, không ai có quyền quấy nhiễu hai người trong giờ phút thiêng liêng này cả”. Trầm Lãng chợt cảm thấy con người tuyệt đại miêu hùng của Khoái Lạc Vương hãy còn nhiều nhân tính trong hàng ngũ ác ma...

Bước đi của Hùng Miêu Nhi nặng nề lạng quạng...

Hần vung vung chiếc bầu rượu “tùng thân” và cười ha hả:

- Bạn... rượu... trên đời này nếu không có bạn, không có rượu thì kẻ tự sát có lẽ sẽ nhiều hơn nữa, mà trong đó, người thứ nhất sẽ là “con mèo hoang” này...

Trầm Lãng đỡ vai hắn, mỉm cười :

- Con mèo rùng, say dữ rồi đấy nhé .

Hùng Miêu Nhi mở đôi mắt tròn xoe:

- Ai? Đứa nào say?

Trầm Lãng cười :

- Cả hai đứa đều say, say rượu và say tình bằng hữu... Này, tôi có nhiều việc đang muốn hỏi đây, phải tỉnh táo mà trả lời chứ...

Nhiều cơn gió mạnh hất từng đợt mưa rào rào cây lá, tiếng gầm tiếng sét chớp giăng...

Hai người vẫn cặp kè như hai kẻ dạo cảnh trong buổi trời quang đăng.

Trầm Lãng nói:

- Chẳng những bây giờ đừng say, mà sau này cũng không nên say nữa, nếu say kiểu đó thì lộ tẩy hết còn gì .

Hùng Miêu Nhi vỗ ngực:

- Tên này mà có thể lộ tẩy sao?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Say muốn chết mà còn bướng... này, bà ta cho cả Chu Thất Thất đến đây là đủ biết mưu kế của bà ta khó lường lắm đấy nhé.

Hùng Miêu Nhi cười :

- Con mẹ đó có thể làm cho Trầm Lãng phải e dè, thì quả là lợi hại dữ.

Làm thinh một lúc, Trầm Lãng lại hỏi:

- Có phải thật bà ta sắp đặt việc đính hôn của Vương Lâm Hoa và Chu Thất Thất không?

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra:

- Đàn bà... đàn bà... luôn luôn là không ra gì cả .

Trầm Lãng hỏi:

- Mà có phải Chu Thất Thất tình nguyện như thế không?

Hùng Miêu Nhi hứ một tiếng lớn:

- Thánh cũng chịu thua, hiểu không nổi lòng dạ họ.

Làm thinh một lúc Trầm Lãng lại thở ra:

- Cũng không trách Chu Thất Thất được... Nàng thấy tôi tính chuyện với Vương phu nhân, thế tự nhiên việc gì nàng cũng có thể làm được cả... tính tình của nàng anh thừa biết mà...

Hùng Miêu Nhi chớp chớp mắt:

- Nhưng ít ra nàng cũng phải biết dụng ý của anh khi làm chuyện đó chứ .

Trầm Lãng cười gượng:

- Thật ra thì có mấy ai có thể hiểu được rõ ý nghĩ và hành động của tôi, có lúc chính tôi, tôi cũng hoang mang không hiểu luôn cả tôi nữa... tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại làm cho nàng bị kích động, tại sao tôi lại lãnh đạm với nàng...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Chuyện có gì không hiểu... Tại anh cố tránh, tại anh chưa dám thừa hưởng ân tình, tại vì anh nghe chiếc găng trên vai còn quá nặng... Cũng có khi anh cảm thấy không biết mình sẽ chết lúc nào ...

Trầm Lãng buồn buồn:

- Có thể như thế .

Hùng Miêu Nhi nói:

- Đã khổ sở như thế, tại sao anh lại cứ gánh vác lấy chuyện nặng nhọc mãi làm chi.

Trầm Lãng thở ra:

- Thật có lúc tôi cũng muốn bỏ quách cái cho rồi... Trên đời có nhiều người, tội gì mình phải gánh trách nhiệm một mình chi cho mệt. Chẳng hạn như Khoái Lạc Vương tuy ác, nhưng đãi ngộ tôi rất trọng hậu, thì chuyện chi phải sống chết với hắn? Nhưng tại sao tôi cứ dấn thân vào nguy hiểm? A... Không ai có thể biết được những gì chứa ẩn trong lòng tôi cả...

Trong khoảng vắng của mưa giông, của vùng đất lạ, có lẽ đã khơi động tình cảm thật của Trầm Lãng bên cạnh người bạn tâm giao... Có lẽ lần thứ nhất hắn để lộ nhiều ưu uất...

Hùng Miêu Nhi mở to mắt nhìn Trầm Lãng, như lắng nghe tâm sự bạn lòng...

Thật lâu, Trầm Lãng thở hắt ra:

- Tự nhiên, nó phải có nguyên nhân...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Vì cái nguyên nhân ấy mà khiến anh bằng lòng chịu khổ sở, chứ không bằng lòng buông gánh nặng?

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng như thế .

Hùng Miêu Nhi bắn khoăn:

- Nhưng nguyên nhân ấy là sao?

Trầm Lãng chép miệng:

- Chỉ vì Khoái Lạc Vương và tôi ở vào cái thế không cùng chung sống được, cho nên dù biết mẹ con họ Vương cũng là loài ác độc, dù biết họ đang lợi dụng tôi, nhưng tôi vẫn bằng lòng hứng chịu, bằng lòng hợp tác với họ để trừ Khoái Lạc Vương.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Giữa anh và Khoái Lạc Vương tư thù sâu lắm hay sao?

Đôi mắt Trầm Lãng chớp ngừng:

- Đúng thế .

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Về chuyện Bạch Phi Phi à?

Trầm Lãng nhếch cười :

- Anh tưởng tôi lại có thể vì một cô gái thế sao?

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nếu không thế thì sao?

Trầm ngâm một phút, Trầm Lãng nói thật chậm:

- Những bí ẩn trong lòng tôi, có lẽ bây giờ chưa nói được.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Chứ bao giờ mới có thể?

Trầm Lăng nói:

- Lúc Khoái Lạc Vương chết .

Hùng Miêu Nhi nói:

- Hắn không chết trước anh đâu...

Trong vòng sáu tiếng đó, nghĩa là trong cái chớp mắt thôi, Hùng Miêu Nhi đã điếm luôn bảy đại huyết trên người Trầm Lăng.

Và cuối cùng là bằng một cùi chỏ thật mạnh, Hùng Miêu Nhi đã hất Trầm Lăng ngã lăn ra hơn bảy thước.

Thật là một chuyện bất ngờ trên tất cả những chuyện bất ngờ.

Cho đến sau khi bị điếm huyết và bị hất ngã xuống, Trầm Lăng cũng không tin rằng Hùng Miêu Nhi là thủ phạm. Tuy tay chân đã bất động, miệng Trầm Lăng vẫn như thường.

Hùng Miêu Nhi chống nạnh cười sắc súa...

Hùng sắc của kẻ say lừ như đột nhiên biến mất.

Trầm Lăng cắn răng và chột kêu lên:

- À... Người không phải... Khá, thật là giỏi .

Cái tên “Hùng Miêu Nhi” cười ha hả:

- Bây giờ mới biết sao? Trễ quá .

Trầm Lăng lấy lại bình tĩnh như thường:

- Long Tứ Hải, thành thật khen đấy .

Long Tứ Hải hai tay phạch rộng ngực áo, hắn vẫn nháy mắt đáng cách Hùng Miêu Nhi :

- Bây giờ hồi phục sự thông minh rồi à?

Trầm Lăng khề gật gù:

- Khi mới gặp người tại sông bạc Khoái Lạc Vương, ta đã cảm nhận người có dáng dấp của Hùng Miêu Nhi. Ta đã nghĩ trên đời này nếu cần giả mạo Hùng Miêu Nhi thì chỉ có một mình người làm được...

Long Tứ Hải cười :

- Thế sao lại để bị bắt?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thứ nhất là ta đã đoán lầm, ta không nghĩ kẻ mang danh hào hùng như Long Tứ Hải mà lại đi làm chó săn chim mồi cho bọn ác ma.

Long Tứ Hải không giận mà lại cười :

- Là một bài học đáng giá đấy chứ? Bất luận kẻ thông minh đến đâu, có trường hợp vẫn lầm, chỉ tiếc khi học được điều hay là người không còn thì giờ dùng được.

Trầm Lăng gật gù:

- Đúng, là con người không ai tránh khỏi bẫy của con người .

Long Tứ Hải nói:

- Cũng cần phải nói thẳng, bọn này muốn cho người mắc bẫy thật cũng đã tốn quá nhiều công phu đấy .

Trầm Lăng nói:

- Hùng Miêu Nhi quả thật đã đến rồi, nếu không thì cho dù Khoái Lạc Vương có tài dị dung như thần, cũng không thể làm cho người giống rập khuôn như thế .

Long Tứ Hải cười :

- Người quả là thông minh, lúc dị dung cho ta, đúng là Khoái Lạc Vương đã phải đặt Hùng Miêu Nhi nằm sát một bên, đã phải thận trọng từng ly từng tý...

Trầm Lăng nói:

- Nhưng còn...

Long Tứ Hải hốt nói:

- Người muốn hỏi giọng nói chứ gì?

Hắn cười và nói tiếp:

- Bản lĩnh nhái giọng của ta chắc người chưa biết? Dầu sao, vẫn sợ người khám phá, nên phải dàn một cảnh say sưa, đã say thì giọng nói lè nhè, có ít nhiều biến cải. Người quên vụ mấy ả ép uống và ta đã bảo đổ cả ba mươi chén rượu vào chậu vàng à? Có thể mới say chứ... Nhưng thật sự người chỉ đứng ngoài nghe mà thôi, chứ đâu đã thấy, khi người vào thì chỉ thấy còn chiếc chậu không . Hà hà, ai mà uống nổi .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thật là diệu kế, bất luận là ai cũng không tài nào nhận ra sự giả trá ấy cả.

Long Tứ Hải nói tiếp:

- Huống chi lại còn... trời giúp nữa. Chính cơn mưa này mới làm cho ta vững tâm hơn, đã giúp ta thành đại sự. Mà cũng lạ, tại sao bữa nay tinh thần của người cũng có vẻ hoang mang, có lẽ người đã tới số rồi .

Trầm Lăng mím môi, nhớ lại chuyện vừa gặp Chu Thất Thất, nhất là chuyện Vương Lâm Hoa cho biết Hùng Miêu Nhi có mặt nơi đây...

Mất mấy giây, Trầm Lăng mới lên tiếng:

- Thế còn Hùng Miêu Nhi...

Long Tứ Hải cười :

- Có một chuyện thật, đó là chuyện Hùng Miêu Nhi đến đầu Khoái Lạc Vương.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Và Khoái Lạc Vương vì hồ nghi Hùng Miêu Nhi...

Long Tứ Hải nói:

- Không phải hồ nghi hắn mà chính là hồ nghi người. Vì khi tỉnh cơn rượu, Khoái Lạc Vương tìm không thấy Bạch Phi Phi, mà cũng tìm không được người, chuyện đã thành nghi vấn, ngay lúc đó, Hùng Miêu Nhi lại dẫn xác tới, cho nên tạm mượn con người của hắn để thử người...

Hắn nói tiếp trong giọng cười đắc ý:

- Chỉ thử thôi, không dè người hiện nguyên hình .

Trầm Lăng hỏi:

- Bây giờ người định làm gì tiếp nữa?

Long Tứ Hải cười sảng sặc:

- Khoái Lạc Vương đã ân cần dặn bảo, nếu người lộ rõ chân tướng thì sẽ giết ngay... Vì người giỏi quá, thông minh quá, hạng người như thế Khoái Lạc Vương không muốn gặp lại.

Trầm Lăng cổ đầu tiếng thở dài:

- Cũng tốt... Chuyện không ngờ nhưng vẫn có.

Long Tứ Hải càng cười lớn hơn:

- Không ngờ kẻ uy danh hiển hách như Trầm Lãng lại chết vào tay phường giặc biển à?

Hắn vừa nói vừa từ từ nhích tới...

Trầm Lãng vụt quát:

- Khoan .

Long Tứ Hải cười thật ác:

- Người có muốn kéo dài thời gian cũng chẳng ích gì, không ai cứu được đâu .

Trầm Lãng cười nhạt:

- Không, không cần việc đó. Ta chỉ muốn biết Hùng Miêu Nhi bây giờ ra sao?

Long Tứ Hải gật gật cười lớn:

- Tốt, thật là tốt... Thật đúng là sinh tử chi giao, đến giờ phút này mà người không quên hắn thì tình bạn quả là ít có. Được, ta cho người biết...

Tia mắt ngang tàng giống Hùng Miêu Nhi của Long Tứ Hải chợt lóe lên cực kỳ độc hiểm:

- Người cứ yên lòng, trên con đường đến cõi âm ty người không cô độc đâu, có Hùng Miêu Nhi cùng bầu bạn... bây giờ có lẽ hắn đã lên đường và đang nóng nẩy chờ người đấy.

Trầm Lãng hốt hoảng:

- Hắn... Hùng Miêu Nhi bị hại?

Long Tứ Hải nhướng mắt:

- Đúng .

Trầm Lãng vẫn còn hốt hải:

- Ai... Ai giết hắn?

Long Tứ Hải gằn gằn:

- Cho người biết, tại sao hắn ỷ mạnh, tại hắn thắng được Độc Cô Thương, cho nên kẻ hành quyết hắn cũng chính là Độc Cô Thương.

Trầm Lãng cổ trần tỉnh nhưng giọng hơi run:

- Nhưng... nhưng khi Khoái Lạc Vương chưa biết rõ chân tướng của ta thì sao lại giết hắn? Nếu ta thật lòng trung với Khoái Lạc Vương, thì giết như thế chẳng oan uổng lắm sao?

Long Tứ Hải lắc đầu:

- Thuộc hạ của Khoái Lạc Vương đều là kẻ tài trí, nếu không thì phải là những kẻ biết làm chuyện ác... Cả hai cái đó, Hùng Miêu Nhi không có, hắn chỉ là tên vũ phu, hữu dũng vô mưu, chết một trăm mạng như thể Khoái Lạc Vương cũng không hề tiếc.

Trầm Lãng làm thình một lúc rồi từ từ nhắm mắt lại:

- Được rồi, bây giờ người cứ việc xuống tay.

Long Tứ Hải nhích tới dựng nghiêng bàn tay phải...

Gió vẫn gào, mưa vẫn ào ào trút nước...

Nhiễm Hương tỳ tay nơi cửa sổ, tia mắt nàng như muốn xoi thủng màn mưa trắng

xóa..

Trầm Lãng đi đâu?

Nhiễm Hương cứ đứng như thế thật lâu...

Có lúc cô ta bật cười... Chuyện biết khó được nhưng lòng cứ muốn... Thật là lạ lùng...

Tay nàng bất cứ đụng vào đâu, bất cứ đụng vào nơi nào trên vóc thân căng căng nhựa sống của mình, nàng cũng cảm như đó là bàn tay Trầm Lãng... Và cứ mỗi lần như thế, nàng cảm nghe thể xác đê mê...

Tại làm sao mà chỉ có thể một mình Trầm Lãng?

Nhiễm Hương biết rất nhiều đàn ông, có thể nói là nàng chỉ khê vẩy tay là khối người chạy lại, nàng không dè lại còn có một người đàn ông cự tuyệt nỗi sự quyến rũ của nàng, mà chính nàng lại không đủ sức để quên Trầm Lãng .

Và cứ nhớ đến Trầm Lãng là nàng cảm nghe xao xuyến lạ thường... Nàng chưa từng có một sự thèm muốn khao khát nào như thế.

Nhiễm Hương nghe hai má hừng hực, nàng chống tay lên cảm nhìn trần trời ngoài mưa. Mưa tuy lạnh nhưng nàng lại nghe nóng ran cơ thể...

Thình lình hai bàn tay của ai từ phía sau choàng bịt cứng hai mắt của nàng... và một giọng cười nho nhỏ vang lên:

- Đố biết ai?

Tim Nhiễm Hương đập mạnh:

- Trầm... Lãng .

Một cái cắn nhẹ lên cổ Nhiễm Hương và nàng quay phắt lại kêu lên:

- Công... tử...

Cho dù dị dung ra hình dạng như thế nào, cử chỉ ngây trúa của Vương Lâm Hoa cũng không làm cho Nhiễm Hương lầm được.

Vương Lâm Hoa cười ha hả:

- Giỏi quá, cứng giỏi quá .

Hắn lật ngửa mặt nàng lên hun như mưa bắc...

Sự kích động thành thạo của Vương Lâm Hoa làm cho Nhiễm Hương bủn rủn tay chân, thân thể nàng quật quạ quật quại như một tàn lá héo.

Vương Lâm Hoa bế xốc nàng lên đi lại phía giường...

Tuy đã chán ngấy Vương Lâm Hoa, nhưng Nhiễm Hương cũng không tài nào cưỡng lại nổi giữa cơn thèm khát...

Thân nàng dán chặt xuống giường và mặt Vương Lâm Hoa dán sát vào mặt nàng.

Nhiễm Hương hỗn hển:

- Quỷ... sao lại đến đây... Có thấy Trầm Lãng không?

Vương Lâm Hoa cười :

- Đừng nói... Đừng nói...

Nhiễm Hương ưỡn mình lên, giọng nàng như rên rỉ:

- Ừ... ừ... nhẹ nhẹ... nhẹ nhẹ...

Nàng siết chặt lấy Vương Lâm Hoa như con rắn quấn, nhưng trí nàng lại tưởng tượng là đang ghì Trầm Lăng...

Đàn bà thật là lạ, trong khi đang tận lực hưởng thụ với một người, họ vẫn có thể tưởng tượng đến một người mà họ thích.

Thân nàng uốn éo, miệng nàng cứ rên lên:

- A... Trầm Lăng... Coi, nhẹ nhẹ... Trầm Lăng...

Vương Lâm Hoa vừa thở vừa cười :

- Đồ yêu đồ quỷ, Trầm Lăng, ta đang trông cho người chết đây...

Nhiễm Hương lại ưỡn người lên...

Bên ngoài gió mưa vẫn rì rào...

Bàn tay của Long Tứ Hải vừa nhắm cổ Trầm Lăng hạ xuống, thành linh có tiếng quá lạnh lạnh:

- Khoan .

Long Tứ Hải hết hồn quay lại...

Một bóng người áo đen ồm tong, như cây sậy lướt tới trong mưa gió : Độc Cô Thương.

Long Tứ Hải hoàn hồn.

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ:

- Rồi .

Long Tứ Hải hỏi:

- Thế Trầm Lăng... còn đợi gì nữa?

Độc Cô Thương lạnh lùng :

- Người không thể giết hắn .

Long Tứ Hải trố mắt:

- Sao vậy?

Độc Cô Thương nghiêng răng:

- Con người như hắn phải được chết một cách tương xứng... Phải để ta giết hắn .

Long Tứ Hải thở phào:

- Đã thế thì xin mời Độc Cô huynh .

Hắn mỉm cười lui lại, để nhường chỗ cho Độc Cô Thương.

Gì thì không biết, chứ chuyện giết người thì hắn tin ở sự lão luyện của Độc Cô Thương lắm. Muốn ngộp một cái hay muốn kéo dài giờ phút đứt hơi, Độc Cô Thương đều có thể làm cho nạn nhân thỏa mãn...

Long Tứ Hải mặc nhiên nhận chịu kém hơn Độc Cô Thương về môn đó, và hắn cảm thấy đúng, con người của Trầm Lăng cần phải được một cái chết như hổ giỡn môi.

Hắn điềm nhiên đứng yên chờ đợi...

Hắn hoàn toàn tin tưởng Độc Cô Thương, một con người khoái nhìn sự đau đớn của kẻ khác. Đó là một đặc điểm khiến Độc Cô Thương được Khoái Lạc Vương sủng ái, đủ can trường để làm chuyện ác, giỡn với một thể xác hấp hối mà không biết rùng mình.

Bên ngoài trời vẫn âm ỉ, nhưng gió mưa trong phòng bắt đầu hạ xuống...

Nhiệm Hương rướn mạnh thêm một cái rồi duỗi thẳng tay chân.

Vương Lâm Hoa cũng hơi thở dồn dập, nhưng hắn đã nhảy phóc xuống giường mặc y phục vô tức khác...

Nhiệm Hương vẫn ngửa mặt nhìn hắn. Cô ta, tất cả những người đàn bà đều cần một sự vuốt ve sau phút dập dồn...

Nhưng Vương Lâm Hoa thì không. Hắn không bao giờ có cử chỉ đó. Hắn là con người cần thỏa mãn, chứ không phải làm cho người khác thỏa mãn...

Hắn lo sửa soạn cho hắn, bỏ mặc Nhiệm Hương đang cần đến một bàn tay.

Và cô ta vụt nghe tức tối, tủi cực.

Cô ta chợt cảm nhận ra mình chỉ là một món đồ...

Cô ta quắc mắt giận dữ. Cũng cặp mắt lẳng lơ lơ đãng như muốn đứng trông khi nãy, bây giờ bỗng lóe lên tia oán độc lạ lùng...

Vương Lâm Hoa ngó nàng, cười híp mắt:

- Ngồi dậy không nổi à? Thấy không? Ta không giống những tên đàn ông khác mà... Không có một người đàn ông bản lãnh như Vương Lâm Hoa thì lấy ai thỏa mãn cho cô gái phóng đảng Nhiệm Hương.

Cô gái phóng đảng?

Nhiệm Hương quắc mắt nhìn Vương Lâm Hoa, cổ tay nắm chặt chiếc gối cắn răng, nhưng cơn bủn rủn vừa qua làm cho cô ta không tài nào nhắc nổi...

Vương Lâm Hoa nhìn chăm chập vào mắt cô ta và cười :

- Thôi, tối rồi... Bây giờ thì bận lắm. Yên lòng đi, ta không để nàng hiu quạnh lâu đâu .

Nhiệm Hương nghiêng răng và vụt hỏi:

- Người đi đâu?

Vương Lâm Hoa nói:

- Có người đang đợi .

Nhiệm Hương hỏi dồn:

- Ai?

Vương Lâm Hoa khẽ uốn mình:

- Chu Thất Thất.

Nhiệm Hương mở to đôi mắt:

- Chu Thất Thất? Cô ta cũng đến rồi à?

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Tự nhiên, cho cô hay nàng đã ưng ta rồi đấy nhé .

Nhiệm Hương trở mặt:

- Ưng người?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Nhưng cô cứ yên lòng, cô ta bây giờ chưa dùng được đâu, ta còn phải đến với cô... Cô thì quá phóng đảng, nhưng được cái vóc thân hấp dẫn quá...

Hắn cúi xuống đàng đàng lên ngực Nhiễm Hương và cười hềnh hệch:

- Có lúc tôi thật không hiểu cô luyện cách nào mà lại được... quá như thế này, chỉ tiếc Trầm Lăng là thằng ngốc không biết hưởng thụ...

Nhiễm Hương run giọng :

- Hưởng thụ... hưởng thụ...

Và nàng vụt chồm lên hai tay siết cổ Vương Lâm Hoa, rít lên giận dữ :

- Àu ma, người là tên ác ma...

Vương Lâm Hoa giáng cho Nhiễm Hương một tát ngã nhào, nắm ngón tay hắn lên má nàng như máu...

Hắn trừng trừng mắt:

- Điên hả?

Nhiễm Hương bật ngửa trên giường la lớn:

- Người giết ta đi... giết đi...

Vương Lâm Hoa hất hàm:

- Sợ ta không đến nữa hả?

Nhiễm Hương rống lên:

- Người đến nữa ta sẽ liều chết với người... động đến một ngón tay của ta nữa là ta sẽ liều chết với người...

Vương Lâm Hoa cười lớn, hắn vò vò trên ngực Nhiễm Hương và nói:

- Đụng đến là liều chết à? Hay là không đụng đến rồi chết vì chịu không nổi? Thôi, bữa khác tiếp tục...

Hắn phóng mình qua cửa sổ, biến mất vào rừng cây...

Nhiễm Hương phục xuống giường khóc rống:

- Phóng đăng... cô gái phóng đăng... Trầm Lăng, Trầm Lăng... đi đâu? Đi đâu mà chẳng trở về?

Độc Cô Thương nhìn Trầm Lăng bằng tia mắt lạnh băng băng...

Tia mắt của Độc Cô Thương lúc nào cũng trở trở như mắt chết, nếu bảo còn thân sắc thì đó là thân sắc của căm hờn, oán độc...

Chính Long Tứ Hải nhiều khi cũng rùng mình trước đôi mắt của Độc Cô Thương...

Hắn không biết khi Độc Cô Thương giết người, đôi mắt có biến đổi chút nào không?

Rồi hắn lại nhìn Trầm Lăng. Sắc mặt Trầm Lăng vẫn y nguyên, y vẫn như những lúc bình thường...

Long Tứ Hải khẽ cau mày: “Một con người biết trước giờ sắp chết mà lại có thể bình tĩnh như thế này được sao? Trên đời, trừ Trầm Lăng ra, còn có bộ mặt nào như thế nữa không?”

Và hắn chợt cảm thấy Độc Cô Thương và Trầm Lăng đúng là hai quái vật .

Và bây giờ thì một quái vật đang sửa soạn làm thịt một quái vật...

Một quái vật lạnh lùng sắp sửa cho tay vào máu, và một quái vật đang bình thản đợi chờ...

Long Tứ Hải càng muốn được nhìn kỹ trong giờ phút chót...

Không phải nhìn lối giết, mà là nhìn vẻ mặt...

Hắn muốn xem khi Độc Cô Thương xuống tay, vẻ mặt và nhất là đôi mắt có thay đổi gì không?

Hắn muốn xem ngay giờ phút chết, vẻ mặt Trầm Lăng, nhất là vành môi luôn luôn điểm nụ cười cố hữu ấy, có thay đổi gì không?

Bây giờ thì Long Tứ Hải trở thành kẻ sốt ruột nhất, hết nhìn khuôn mặt Trầm Lăng, lại nhìn vào đôi mắt trắng dã của Độc Cô Thương....

Hắn gần như nín thở đợi chờ...

Vương Lâm Hoa tung qua cửa sổ và băng mình trong mưa gió...

Hắn nghe phảng phất tiếng khóc của Nhiễm Hương, hắn khẽ nhếch môi, một sự thỏa mãn cực kỳ tàn nhẫn.

Vương Lâm Hoa sinh ra y như là rất thích nghe người khác khóc, nụ cười hắn càng rạng rỡ khi nghe tiếng rên la của kẻ khác...

Chính Vương Lâm Hoa cũng không biết tại sao, từ lúc nhỏ hắn đã thích xem người ta thống khổ, nếu thấy người khác vui cười hạnh phúc thì y như là hắn đau khổ vô cùng...

Thế nhưng không bao giờ hắn nhận chịu là mình có tính tật đó, tự nhiên hắn càng không bao giờ nhận chịu có mặc cảm tự ti. Hắn không chịu hay không dám nhận chính vì mặc cảm tự ti ấy đã làm cho hắn trở nên thù hận tất cả...

Nhưng, trên đời có lẽ người mà hắn sợ nhất là mẹ hắn.

Hắn thường tự nói với chính mình: “Đối với mẹ hắn, hắn hết sức kính yêu và bội phục, hắn không bao giờ chịu nghĩ là sợ hãi, vì nếu nhận như thế thì hắn sẽ thù hận bà ta nốt.”

Cái điều đó có thể nói là hắn bức tức chung thân, nhưng hắn cũng cứ ngậm cầm: “ai cũng có gia đình, cha anh, thế tại sao hắn lại không có?”

Mẹ của kẻ khác tại sao có thể hiền dịu nhu hòa, còn mẹ hắn thì tại sao lại không như thế?

Bao nhiêu vấn đề bức dọc đã lớn lên theo với hắn từ lúc nhỏ. Nhưng từ bảy tuổi trở lên, mỗi khi nghĩ tới những việc đó thì hắn lập tức xua đuổi ra xa...

Và điều lạ hơn hết là tất cả hành động trả thù, không biết trả thù ai, trả thù cái gì, hắn đều nhắm vào phụ nữ.

Hắn muốn làm cho họ tủi nhục, làm cho họ cất đầu lên không nổi, làm cho gia đình họ ly tán, cha mẹ họ chia lìa...

Bây giờ thì Vương Lâm Hoa đang băng trong mưa gió, hắn định đi tìm Chu Thất Thất... Hắn đang suy nghĩ làm cách nào cho Chu Thất Thất thống khổ suốt đời.

Tự nhiên hắn cũng nghĩ đến Trầm Lăng, vừa rồi hắn làm bộ đứng đưng nhìn Trầm Lăng và Chu Thất Thất chọi nhau, nhưng hắn biết trong tâm khảm Chu Thất Thất vẫn chỉ in mỗi bóng hình Trầm Lăng.

Cho dù sau này nàng có lấy hắn thật đi nữa, thì hắn cũng chỉ là hình nộm của Trầm Lăng mà thôi. Chuyện Nhiễm Hương vừa rồi càng làm cho hắn nhận chứng điều ấy.

Hắn nắm chặt hai tay nghiêng rằng treo treo, cơn giông “tật đổ” gượng dậy trong đầu hắn.

Giữa cơn mưa trút nước ào ào, hắn chợt khựng lại, bóng người loáng thoáng...

Hắn vuốt nước mắt nhìn kỹ, nhận ra Độc Cô Thương, Trầm Lăng và Hùng Miêu

Nhi.

Độc Cô Thương đang trông dáng sắc sắp sửa giết Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi thì lại đứng chấp tay sau đít thông dong...

Ban đầu hắn hơi ngạc nhiên, nhưng hắn biết liền là Hùng Miêu Nhi giả mạo, hắn nhớ dưới trướng Khoái Lạc Vương rất nhiều kẻ giỏi tuyệt về thuật dị dung.

Vương Lâm Hoa chợt cảm thấy lòng hả dạ...

Hừ, Trầm Lăng rồi cũng bị mắc lừa .

Trong khoảnh khắc, Vương Lâm Hoa thật vô cùng đắc ý, không có cái gì có thể hình dung được sự đắc ý của hắn.

Nhưng dù gì, Trầm Lăng bây giờ vẫn là đồng bọn của hắn, tự nhiên hắn phải giúp Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa cân nhắc địa thế, cân nhắc một cái đánh, chỉ một cái thôi nhưng phải trúng đích.

Hắn biết trong vùng Khoái Lạc Lâm này người duy nhất có thể cứu được Trầm Lăng chỉ có hắn mà thôi.

Hắn khẽ lắc đầu: “Trầm Lăng quả có nhiều vận may không tưởng được .”

Độc Cô Thương nhích tới sát Trầm Lăng...

Vương Lâm Hoa vùng抖擞 ý. Tại sao phải cứu Trầm Lăng? Tại sao mình lại cho hắn hưởng vận may là cái gì? Cứ dừng cứu thử xem, vận may có tự nhiên đến với hắn không? Hắn chết thì có quan hệ gì với mình chứ?

Vương Lâm Hoa gục gặc: “Trầm Lăng chết, có thể ngoài mặt Chu Thất Thất sẽ làm vẻ dửng dưng, nhưng trong thâm tâm nàng sẽ cực kỳ đau khổ. Tại sao lại không để cho cô ả đau khổ chứ?”

Trầm Lăng chết, mưu kế của mẹ hắn có thể lỗ đở, nhưng chuyện đó quan hệ gì với hắn?

Trầm Lăng chết là hắn khỏe, hắn sẽ mỉm cười nhìn cái đau khổ âm thầm...

Vương Lâm Hoa nhếch nụ cười dễ sợ...

- Được, để cho hắn chết .

Hắn lựa gốc cây kín đáo, lựa một chỗ ngồi thoải mái chờ xem...

Có lẽ đây là một chuyện vui nhất trong đời.

Bây giờ thì quả là phải chết.

Hùng Miêu Nhi đã chết, Chu Thất Thất không biết ở đâu, Vương phu nhân ở xa, Kim Vô Vọng thì lưu lạc...

Bây giờ trên đời không còn ai có thể cứu Trầm Lăng nữa.

Độc Cô Thương bước tới cúi xuống nhìn...

Trầm Lăng thản nhiên nhìn lại...

Độc Cô Thương hỏi thật chậm:

- Trầm Lăng, ngươi có điều chi muốn nói?

Trầm Lăng khẽ nhếch môi:

- Không có gì... Được chết vào tay ngươi thì kể cũng hay.

Độc Cô Thương hừ hừ trong cổ nhưng rồi lại làm thinh.

Trầm Lăng nói tiếp:

- Chỉ vì ngươi là người duy nhất mà ta nhận thấy đúng là kẻ ác, vì ngươi không bao giờ có ý che dấu sự tàn nhẫn độc ác của mình, bằng vào thái độ đó, ngươi đã hơn hẳn những hạng giả danh quân tử .

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Tốt, nghĩ tình vì câu nói đó của ngươi, ta sẽ cho ngươi được chết một cách êm

ái...

Về mặt hắn lạnh băng băng, tia mắt vẫn lừ lừ trắng dã, hắn không thay đổi một chút gì và hắn vung tay giáng xuống...

Sắc mặt Trầm Lăng vẫn như không, nhưng nếu có ai dòm sát, sẽ thấy trong đáy mắt có sự thay đổi lạ lùng... Không ai thấy cả, và Trầm Lăng từ từ xuôi tay, môi vẫn phẳng phất nụ cười như đã nhận được cái chết vô cùng thỏa mãn...

70. Ngoài Tổ Trong Mờ

Nhìn thấy Độc Cô Thương hạ thủ, Vương Lâm Hoa thở hắt ra một cái. Không biết đó là cái thở dài có lẫn chút buồn ngủ hay là tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn biết dưới chiêu lực của Độc Cô Thương, không một ai sống nổi.

Long Tứ Hải vỗ tay cười sảng sặc:

- Rồi, mát mẻ. Đúng là một chiêu cực kỳ thuần thực.

Độc Cô Thương lui lại lạnh lùng:

- Xem coi hắn đã dứt hơi chưa ?

Long Tứ Hải cười nhỉnh:

- Dưới chiêu lực của Độc Cô huynh, đâu có kẻ nào phải ngất ngư.

Miệng tuy nói thế, nhưng hắn vẫn bước tới cúi mình dòm sát, không phải định xem Trầm Lăng chết chưa, mà hắn muốn xem vành môi có giữ được phẳng phất nụ cười dễ ghét hay không.

Nhưng, vĩnh viễn hắn không làm sao thấy được.

Long Tứ Hải vừa mới khom xuống, thân hình ngay đơ xuôi xị của Trầm Lăng vụt bật lên như quỷ nhập tràng, và Long Tứ Hải bị một chiêu ngay giữa ngực bắn lộn ra tắt thở.

Long Tứ Hải chết mà nét mặt kinh hoàng trên mặt vẫn chưa tan kịp.

Vương Lâm Hoa từ trong chỗ nấp phóng thẳng mình lên như điện giật.

Chẳng lẽ Trầm Lăng chết rồi còn hiện quỷ ?

Cho dù chiêu lực của Độc Cô Thương chưa làm cho hắn chết ngay, thì huyết đạo hắn vẫn còn bị Long Tứ Hải phong bế kia mà ?

Độc Cô Thương đứng yên một chỗ, mặt vẫn lạnh băng băng.

Trầm Lăng bước tới vòng tay mỉm cười:

- Túc hạ tương cứu, thật là một việc mà tại hạ không ngờ, tại hạ trọn đời xin ghi nhớ mãi đức hiếu sinh.

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Ta cứu người không phải vì để được tạ ơn.

À... bây giờ thì Vương Lâm Hoa đã hiểu rõ ràng, chiêu thế của Độc Cô Thương vừa rồi không phải để kết mạng sống mà là để giải huyết cho Trầm Lăng.

Nhưng tại làm sao Độc Cô Thương lại cứu Trầm Lăng ?

Chẳng lẽ tên Độc Cô Thương này lại cũng do kẻ khác giả trang ?

Không, không có thể, bằng vào dáng cách đặc biệt của Độc Cô Thương, bằng vào đôi mắt thần chết của hắn, không có ai giả được.

Và giọng nói của hắn, trước sau như một, giọng nói mà hơi lạnh toát ra như băng giá.

Có lẽ cũng đang suy nghĩ như Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng trân trối nhìn Độc Cô Thương:

- Tại sao túc hạ lại cứu tôi ?

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Ra tay cứu người, không lẽ nhất định phải cần có mục đích à ?

Trầm Lăng cười:

- Xin túc hạ thứ cho câu hỏi sơ sót đó, nhưng thật ra thì trong lòng tôi có chỗ mù mờ, không biết tại sao túc hạ lại cứu tôi ?

Độc Cô Thương vẫn trơ tr:

- Chẳng lẽ ta lại không có quyền cứu người à ?

Trầm Lăng gượng cười:

- Tôi biết túc hạ có ít nhiều bất mãn với Khoái Lạc Vương, nhưng đó chẳng qua là chỉ vì có tại hạ mà ra, nếu tại hạ chết rồi Khoái Lạc Vương sẽ không còn lạnh nhạt với túc hạ nữa.

Độc Cô Thương chớp mắt, có lẽ đây là lần đầu trong đời hắn có phản thay đổi, một sự thay đổi hết sức phức tạp, nhưng hắn vẫn cố che dấu bằng cách ngửa mặt cười dài...

Và hắn nói trong giọng cười ẩn khuất đó:

- Ta cứu các hạ y như một chuyện cứu lầm... lại còn bị các hạ chất vấn lung tung, thật giống là một chuyện hoang đường hết sức.

Trầm Lăng cười:

- Nếu đối với huynh đài mà lòng tại hạ vẫn hây mù mờ thì làm sao tại hạ có thể với huynh đài kết nên bằng hữu ?

Độc Cô Thương vụt nín cười, đôi mắt tròn tròn nhìn Trầm Lăng:

- Các hạ quả thật muốn cùng ta kết giao à ?

Trầm Lăng nói:

- Nếu không có ý đó thì tại hạ đâu có hỏi làm chi ?

Lặng thinh một lúc như cố đè nén một cái gì, Độc Cô Thương nói thật chậm:

- Khoái Lạc Vương là kẻ trọng tài khinh nghĩa, ta đã thất vọng nhiều vì hắn... Ta tuy một lòng trung kiên với hắn, nhưng bất cứ ngày nào, gặp một ai võ công cao hơn đối với hắn ta sẽ trở thành phế vật... Các hạ thấy chứ, đêm qua ta suýt nữa đã chết, nhưng hắn không hề có một tiếng hỏi han.

Trầm Lăng chớp mắt:

- Và tự nhiên là huynh đài muốn “trả” lại chuyện đó ?

- Trả lại ?

Độc Cô Thương cười gay gắt:

- Ta không có ý đó, nhưng ta muốn cho Khoái Lạc Vương biết rằng “bỏ người là bị người bỏ lại”, thế thôi... Và ta cũng muốn cho hắn thấy rằng không có những người như ta giúp sức, hắn sẽ bại vong.

Im lặng một phút, Trầm Lăng thở dài:

- Thành sự rất khó, mà cái khó nhất là cách dùng người, Khoái Lạc Vương tuy có khí khái dùng người, nhưng lại thiếu con mắt tinh vi chọn lựa, không có khuôn thước đo lòng... chuyện lão huynh đài ngày nay, chính là một vết thương trí mạng của hắn.

Độc Cô Thương cau mặt:

- Các hạ vì hắn mà tiếc rẻ đấy à ?

Trầm Lãng thở ra:

- Mắt nhìn thấy sự nghiệp dài lâu của một miêu hùng sắp đổ ngã, thật tại hạ khó cầm cảm khái... Nhưng xin huynh đài yên lòng, Khoái Lạc Vương với tại hạ vốn thế không lưỡng lập.

Độc Cô Thương trầm giọng:

- Chính vì biết các hạ và hắc là hai kinh địch, nên ta mới ra tay cứu các hạ... Trên đời này nếu có kẻ thay được Khoái Lạc Vương về phương diện dựng nghiệp, thì người ấy phải là các hạ mà thôi.

Hắc nắm lấy tay Trầm Lãng, nói bằng một giọng cương quyết:

- Chỉ cần các hạ có được chí cả, Độc Cô Thương này sẽ nguyện vì các hạ mà dốc hết sức mình.

Trầm Lãng nghiêm giọng:

- Được huynh đài tương trợ, thật là tại hạ được sung hạnh nhất đời, chỉ hiềm vì...

Độc Cô Thương hỏi:

- Sao ?

Trầm Lãng chỉ thấy Long Tứ Hải:

- Người này chết rồi, Khoái Lạc Vương sẽ khó để cho ta gần gũi...

Lặng thinh một phút, Độc Cô Thương vụt cười:

- Hắc chết nhưng vẫn có cách làm sống được...

Trầm Lãng hơi sững sốt:

- Tại hạ chưa hiểu ý huynh đài...

Độc Cô Thương nói:

- Hắc giả Hùng Miêu Nhi, thì kẻ chết là Hùng Miêu Nhi chứ đâu phải Long Tứ Hải ?

Trầm Lãng nhìn chằm chập Độc Cô Thương nhưng không nói.

Độc Cô Thương cười:

- Long Tứ Hải có thể giả Hùng Miêu Nhi, thì tại sao Hùng Miêu Nhi lại không có thể giả ra Long Tứ Hải ?

Câu nói của hắc vẫn còn mập mờ, nhưng Trầm Lãng chợt hiểu vỗ tay:

- Thật là hay.

Độc Cô Thương nói:

- Long Tứ Hải giả Hùng Miêu Nhi có thể qua mặt được Trầm huynh, thì Hùng Miêu Nhi giả Long Tứ Hải lại không qua được mắt Khoái Lạc Vương sao ?

Trầm Lãng cười:

- Đúng lắm, Hùng Miêu Nhi và Long Tứ Hải có nhiều nét giống nhau... nhưng có điều phẩm cách thì hơi khác...

Độc Cô Thương nhìn Trầm Lãng và hơi chớp mắt:

- Tại sao Trầm huynh không hỏi xem tại hạ đã... có giết Hùng Miêu Nhi không ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Huynh đài đã cứu tại hạ thì có đâu lại giết Hùng Miêu Nhi ? Câu hỏi đó quá thừa, nếu cần là hỏi Hùng Miêu Nhi bây giờ ở đâu thì mới đúng ?

Độc Cô Thương nói:

- Câu hỏi đó cũng không cần.

Trầm Lăng cười:

- Đúng, huynh đài đã yên tâm đến đây, tự nhiên là Hùng Miêu Nhi đã được ở một nơi yên ổn.

Độc Cô Thương nói:

- Tuy vậy, bây giờ hãy còn một vấn đề có lẽ quá khó khăn.

Trầm Lăng hơi suy nghĩ:

- Sao lại...

Chưa tròn câu hỏi, Trầm Lăng vụt cau mày:

- Quả thật, vấn đề đó rất nghiêm trọng...

Độc Cô Thương gặng lại:

- Trầm huynh biết ý tôi muốn nói...

Trầm Lăng nói:

- Vấn đề quan trọng là thuật dị dung.

Độc Cô Thương nôn nóng:

- Trầm huynh không biết nhiều về công việc ấy sao ?

Trầm Lăng gượng cười:

- Tôi đâu phải là thần thánh như có một số người tưởng tượng.

Độc Cô Thương dậm chân:

- Đây là diệu kế chỉ có trời mới biết, nhưng nếu không biết thuật dị dung thì kế như là kế bỏ đi.

Nhưng Độc Cô Thương vụt hỏi:

- Trầm huynh không biết thế tại sao lại phá được cách dị dung của Giang Tả Tư

Đồ ?

Trầm Lăng nói:

- Đó là do một người khác.

Độc Cô Thương hỏi:

- Người đó bây giờ ở đâu ?

Trầm Lăng nói:

- Không xa lắm.

Độc Cô Thương nôn nầy:

- Không xa thì tại sao...

Trầm Lăng lắc đầu chận ngay:

- Tuy ở gần đây, chỉ hiềm vì hấn không bằng lòng.

Độc Cô Thương cau mặt:

- Chưa nhờ thì tại sao lại biết không bằng lòng.

Trầm Lăng chớp mắt mỉm cười:

- Nếu hấn bằng lòng thì bây giờ đã đến đây rồi.

Câu nói của Trầm Lăng làm cho Độc Cô Thương ngơ ngác...

Nhưng từ trong chỗ nấp, Vương Lâm Hoa lại giật mình.

Trầm Lăng quả là lợi hại, thính giác của hắn tinh quá. Chỗ nấp của mình thật kín và khi đến cũng rất nhẹ nhàng, thế mà hắn vẫn phát giác... Vương Lâm Hoa đành cười cười trơ trẽn bước ra...

Độc Cô Thương quắc mắt:

- Có phải người này không ?

Trầm Lăng cười:

- Chứ còn ai vào đây nữa

Độc Cô Thương nhìn chăm chú:

- Có phải đây là “Thiên Diện Công Tử” Vương Lâm Hoa, người mà danh tiếng đã được thiên hạ khắp nơi đồn đãi ?

Wương Lâm Hoa cười:

- Không dám... Vương Lâm Hoa chính là tại hạ, còn “danh tiếng” thật quả không dám nhận... Còn “Thiên Diện Công Tử” thì lại càng thật không biết ai đã ban cho.

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Trừ Vương Lâm Hoa ra, còn có ai đủ khả năng rình nghe chuyện của người khác ? Trừ Vương Lâm Hoa ra còn có ai có đủ khả năng để xứng với danh hiệu “Thiên Diện Công Tử” chứ.

Wương Lâm Hoa vòng tay cười:

- Đa tạ lời khen tặng.

Hắn cố ý làm như không hiểu câu bóng gió của Độc Cô Thương, hắn cứ trơ trẽn đến mức cứ kéo những câu xoi mói của người khác trở thành lời khen tặng, quả Vương Lâm Hoa là một con người không chịu lép vế bao giờ.

Trầm Lăng cười:

- Vương công tử ra mặt, tự nhiên là bằng lòng giúp việc dị dung cho Hùng Miêu Nhi chứ ?

Wương Lâm Hoa nói:

- Dị dung thì đâu có khó, chỉ vì...

Hắn liếc Độc Cô Thương và nói tiếp:

- Nhưng không biết Độc Cô tiên sinh có tin tại hạ được chăng ?

Độc Cô Thương vẫn lạnh lùng:

- Tin không tin chỉ thế thôi. Chuyện này chỉ có các hạ làm được là các hạ phải làm.

Wương Lâm Hoa cười:

- Như thế là tại hạ chắc không còn cách nào khác nữa ?

Mặt của Độc Cô Thương sắt lại:

- Tự nhiên.

Wương Lâm Hoa cười lớn:

- Hay. Có thể vo tròn bóp méo cái đầu của “con mèo rừng” ấy thì còn thú vị nào bằng, tại hạ lẽ đâu lại từ chối dịp may như thế.

Độc Cô Thương hỏi:

- Đồ dùng để dì dung có mang sẵn theo không ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Vật bất khả ly thân mà.

Độc Cô Thương vung tay:

- Tốt, đi.

Trầm Lăng, Vương Lâm Hoa dưới sự dẫn đường của Độc Cô Thương băng mình dưới cơn mưa tầm tã...

Đi được một đôi, Trầm Lăng khê hỏi:

- Chỗ ẩn của Hùng Miêu Nhi không ai biết chứ ?

Độc Cô Thương nói:

- Ở suốt mười năm nơi đây chưa chắc ai tìm được chỗ ấy.

Vương Lâm Hoa chớp mắt:

- Cũng mong rằng nơi bí mật ấy đừng phải là động đá sau Hoa Thần Miếu.

Độc Cô Thương quay phắt lại trừng trừng:

- Các hạ biết nơi ấy ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Tình cờ thôi.

Trầm Lăng cau mặt:

- Đã đến nơi ấy rồi à ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Đó cũng là chỗ ẩn thân của Chu Thất Thất, nhưng động đá hang vách quanh co lắm, chưa chắc Chu Thất Thất đã gặp được Hùng Miêu Nhi.

Trầm Lăng gật gù:

- Cũng không sao....

Nằm vật mãi trên giường một lúc khá lâu, Nhiễm Hương vụt vùng dậy băng tuốt ra vườn...

Dầm dưới cơn mưa, mắt nàng đỏ bừng bừng, nàng thù hận tất cả đàn ông, chỉ trừ Trầm Lăng.

Nàng biết không còn hy vọng gì nữa, nhưng không hiểu tại sao nàng vẫn muốn đi tìm.

Nàng chưa biết tìm Trầm Lăng để làm gì, nhưng nàng muốn đi tìm cho kỳ được.

Qua khỏi khu vườn, vừa nhắm vào bia rừng, Nhiễm Hương vụt dừng lại...

Từ phía trước, có tiếng hát lè nhè...

Lý Đăng Long mặt đỏ như gấc chín, lạng quàng vừa đi vừa hát ngêu ngao...

Chỉ trong thoáng cái, Nhiễm Hương chợt hiểu...

Gã đàn ông bị vợ “cắm sừng” này, nhất định vừa bị một vợ đau. Có thể vừa bắt quả tang vợ đang ân ái với người khác mà không dám hé môi, nếu không hấn đầu lại cả lơ thất thểu dưới cơn mưa như thế ?

Lý Đăng Long nhận ra Nhiễm Hương, và đôi mắt hấn dán vào mình nàng trên trời...

Bây giờ Nhiễm Hương mới nhớ lại mình chỉ mặc chiếc áo lót mỏng tanh mà nước mưa đã dán sát vào da thịt...

Đôi mắt ngầu ngầu của Lý Đăng Long như bị hút dính vào gò ngực trắng ngần.

Hắn bước sát lại và giọng gã như bị nghẹn:

- Cô... cô có lạnh lắm không ?

Nhiễm Hương đứng yên nhìn vào mắt hắn:

- Say rồi à ?

Lý Đăng Long lắc đầu lia lịa:

- Đâu có... đâu có... không hiểu tại sao ai cũng cứ bảo là tôi say. Xuân Kiều nói tôi say... Sở Minh Cầm nói tôi say...bây giờ cô cũng bảo tôi say... Tôi đâu có say.

Nhiễm Hương chớp mắt:

- Xuân Kiều, Sở Minh Cầm...

Lý Đăng Long gật gật:

- Phải họ mới đuổi tôi đây... Ha ha... Họ chun vô phòng kín cởi áo quần... Hà hà... Trời mưa mà họ kêu nực.

Hắn nói mà đôi mắt cứ dán vào ngực Nhiễm Hương, gò ngực căng lên, ướt át...

Và không hiểu tại sao, Nhiễm Hương vụt hỏi:

- Xuân Kiều ngủ trong phòng Sở Minh Cầm à ?

Lý Đăng Long cười hề hề:

- Ngủ.... Cô cũng biết chuyện “ngủ” ấy nữa à ?

Nhiễm Hương đỏ mặt, nhưng vẫn trả lời:

- Sao lại không biết.

Lý Đăng Long nhìn sững Nhiễm Hương, tròng mắt hắn như muốn rớt lên gò ngực nàng..

Nhiễm Hương nghiêng rằng: Khốn nạn, đàn ông đều khốn nạn như nhau, trừ Trầm Lăng.

Bụng thì chửi mà miệng nàng cứ cười khiêu khích...

Lý Đăng Long vụt quì xuống, cổ hắn như bị đặc lại, hai tay hắn ôm lấy đùi của Nhiễm Hương..

Không, hắn không phải ôm, tay hắn cứ vuốt lên vuốt xuống và run lẩy bẩy...

Nhiễm Hương khép chặt hai chân lại...

Nàng càng khép, cặp đùi thon thon càng rấn lại, hai bàn tay của Lý Đăng Long càng run bần bật....

Nhiễm Hương khê hắt hàm:

- Đứng dậy đi.

Lý Đăng Long như lú lút:

- Đứng...đứng không được...

Nhiễm Hương nghiêng rằng, nhưng cuối cùng nàng nói:

- Ở đây không được, phải đi tìm chỗ kín...

Như bắt được vàng, Lý Đăng Long đứng phắt lên:

- Chỗ kín... có có... có chỗ này không ai biết cả, kín lắm... làm gì cũng không ai biết...

Nhiễm Hương lăm lăm lập lại:

- Làm gì cũng không ai biết...

Và nàng để mặc cho Lý Đăng Long lôi đi...

Hắn lôi Nhiễm Hương sên sệt, hắn không còn biết gì nữa cả, hắn chỉ mong mau tới chỗ...

Hắn lôi nàng về phía Hoa Thần Miếu, hắn lôi nàng ra sau động đá...

Nhưng hắn không kịp vào động, hắn như không còn chịu nổi nữa, hắn vật ngã Nhiễm Hương ngay ngoài cửa động...

Hắn quì xồm trên mình nàng, hai tay hắn run bần bật, hắn cào hắn cào, hắn rút quãng tất cả những mảnh vải nào còn vướng trên mình nàng...

Nhiễm Hương nằm trơ chịu đựng, hai chân nàng khê dang ra...

Làn da trắng phau phau lộ lộ dưới giọt mưa rỉ rả, nước mưa cũng làm cho da thịt nàng trơn mát hơn lên...

Lý Đăng Long hồ hồ học học trượt qua trượt lại, tia mắt đỏ ngầu y như một con thú nổi cơn điên.

Nhiễm Hương trần mình, môi nàng nhếch một nụ cười kỳ dị...

Lý Đăng Long như tiêu tan hồn phách, hắn không còn biết gì nữa cả, hắn như cái máy...

Nhiễm Hương đưa tay lên đầu nắm lấy viên đá to bằng đầu gối, mím môi rướn mình lên...

Lý Đăng Long vụt khụy cánh tay, cả thân hình của hắn duỗi thẳng rã rời...

Nhiễm Hương nắm chặt viên đá, nghiêng răng giáng mạnh lên ót Lý Đăng Long.

Lý Đăng Long hự lên một tiếng, tay chân duỗi thẳng giấy nghe đànhạch...

Nhiễm Hương hất hắn xuống, dang tay giáng mạnh hai ba cái nữa, Lý Đăng Long lặng im luôn.

Nhìn vào xác hắn Nhiễm Hương nghiêng răng:

- Chỗ kín lắm, làm gì cũng được... Làm gì cũng được... Hừ, đàn ông toàn là một lũ heo...

- Phải, đàn ông là một lũ heo, giết là phải lắm.

Giọng nói lạnh lẽo phát lên thành linh làm cho Nhiễm Hương giật mình đứng phắt lên...

Bóng người áo trắng, một cô gái áo trắng đứng ngay nơi cửa động.

Nhiễm Hương buông rơi viên đá, hốt hải kêu lên:

- Chu Thất Thất.

Vẻ mặt Chu Thất Thất lạnh lùng:

- Giết là đáng lắm.

71. Pho Tượng Trong Hang

Nhiễm Hương run rẩy đứng lên, nàng muốn kéo áo cho bớt sự lỏa lồ nhưng chiếc áo đã mỏng mà lại rách tươm, làm cho nàng cuống quýt...

Thật là lạ, không sợ chuyện trần truồng trước mặt một người đàn ông nào, thế mà bây giờ nàng lại thẹn thù trước Chu Thất Thất...

Không biết có thấy rõ điều ấy hay không, nhưng Chu Thất Thất lại bảo:

- Hãy đứng xích vào bóng tối đây .

Nhiễm Hương bước tới như chiếc máy.

Phía trong hang tuy không bị mưa nhưng cũng không khô ráo gì cho lắm, song có phần ẩm áp hơn ở bên ngoài.

Dù vậy, Nhiễm Hương cũng vẫn cứ run, nàng cố kềm nhưng không hiệu quả.

Im lặng nhìn nàng một lúc, Chu Thất Thất vụt cởi chiếc áo choàng ngoài trao cho Nhiễm Hương.

Y như một đứa bé chưa từng thấy áo tốt, Nhiễm Hương lúng ta lúng túng xỏ chiếc áo vào mình...

Nàng cúi đầu và nói thật khẽ:

- Cám ơn Chu cô nương .

Chu Thất Thất nói bằng một giọng hết sức tự nhiên:

- Không cần phải nói đến chuyện ơn nghĩa, chị cũng là một người con gái đáng thương như tôi vậy thôi.

Nhiễm Hương vẫn cúi đầu:

- Cô nương nhận ra tôi sao?

Chu Thất Thất gật đầu:

- Nhận ra chứ sao không?

Nhiễm Hương hỏi nhỏ:

- Cô nương giận tôi sao?

Chu Thất Thất gặng lại:

- Giận chị? Sao lại giận?

Nhiễm Hương ngập ngừng:

- Trầm Lãng... Trầm công tử...

Chu Thất Thất vụt lớn tiếng:

- Ngậm lại, tôi không bằng lòng nói tới tên hắn một lần nữa .

Nhiễm Hương giật mình thụt lui...

Nhiễm Hương giật mình thụt lui mấy bước, nàng mở tròn đôi mắt nhìn Chu Thất Thất :

- Không được nói đến tên hắn? Tại làm sao thế?

Gương mặt của Chu Thất Thất trở lại vẻ lạnh lùng:

- Từ rày về sau, trước mặt tôi, chị đừng nói đến tên của gã đàn ông nào cả, bởi vì tôi bây giờ đã là vợ của công tử Vương Lâm Hoa .

Chu Thất Thất nói bằng một giọng hết sức bình thường, nhưng Nhiễm Hương lại cảm nghe như một tiếng sét xẹt ngang tai, nàng lại thụt lui thêm mấy bước nữa và cất giọng run run:

- Thật... thật như thế sao?

Chu Thất Thất lạnh lùng :

- Tại làm sao lại không thể là thật chứ?

Nhiễm Hương vẫn còn run:

- Tôi không thể nào tin được, cô nương làm sao lại có thể... ứng Vương Lâm Hoa? Làm sao có thể ứng một cái tên vô sỉ như thế được? Hắn là một tên vô sỉ nhất trên đời này. Thà là lấy một con heo chứ không thể lấy một người như hắn .

Không tỏ vẻ gì giận dữ, Chu Thất Thất chỉ cười nhạt:

- Tại làm sao tôi lại không thể lấy hắn?

Nhiễm Hương thở một hơi dài:

- Cô có biết rằng hần...

Chu Thất Thất chận ngang:

- Chị không phải nói chuyện xấu của hần trước mặt tôi, hần là con người như thế nào tôi biết rõ còn hơn chị nữa. Nhưng tôi không cần, cho dù hần có ngủ chung với chị, tôi cũng không kể ra làm sao cả .

Thật quả là một chuyện không ngờ, Nhiễm Hương không ngờ Chu Thất Thất lại có thể nói hai tiếng “ngủ chung” một cách tự nhiên như thế.

Nàng chợt phát giác ra con người trong trắng của Chu Thất Thất đã biến đổi rồi. Biến đổi một cách không thể tưởng tượng được.

Chu Thất Thất lại cười nhạt:

- Chị hết hồn rồi à?

Nhiễm Hương lắc đầu:

- Tôi tuy có hết hồn thật, nhưng đồng thời tôi cũng biết rằng cô nương không hề yêu hần, chứng tỏ ở sự bất cần của cô nương. Nếu cô thật tâm yêu một người đàn ông nào thì nhất định cô phải có lòng ghen.

Chu Thất Thất nhướng mắt:

- Thật thế à?

Và nàng lại gật gù:

- Cũng có lẽ...

Nhiễm Hương nói:

- Cô đã không thích hần, nhưng lại bằng lòng ưng hần... chỉ tại vì cô oán hận Trầm Lăng, mà có hận Trầm Lăng là tại vì cô yêu Trầm Lăng. Quá yêu sinh hận, và hận quá hóa điên.

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Ngậm miệng lại, người nói đến tên hần nữa, ta sẽ giết người ngay.

Nhiễm Hương bùi ngùi:

- Cô cứ giết tôi đi, nhưng tôi cần nói cho cô biết rằng cô không nên giận hần, vì cô sẽ không bao giờ gặp được một người đàn ông như Trầm Lăng... Nếu là tôi, nếu được một người đàn ông đối đãi với tôi như thế, thì nếu tôi phải, tôi phải chết vì hần, tôi cũng vui lòng...

Chu Thất Thất vụt bật cười, giọng cười sắc súa:

- Sẽ mãi mãi không bao giờ gặp được một người đàn ông đối đãi với tôi như Trầm Lăng đã đối đãi với tôi... đúng, câu nói đó đúng, trên đời này chắc có lẽ không bao giờ có được nhiều người lòng lang dạ chó như thế nữa .

Nhiễm Hương cau mặt:

- Cô cho rằng hần đối với cô như thế à? Cô cho rằng hần đối với cô không tốt à?

- Tốt, hứ, hần đối với tôi tốt quá... tốt quá...

Nàng lại cười, cười sắc súa, cười mà nước mắt nước mũi chầm ngòam.

Nhiễm Hương dịu giọng :

- Hần đối đãi với cô như thế nào, cô sẽ mãi mãi không làm sao hiểu được .

Dán mắt vào vách núi, Chu Thất Thất rít qua kẽ răng:

- Không biết thì lại càng tốt, tôi cũng sẽ mãi mãi không cần biết.

Nhiễm Hương hỏi:

- Cô có biết tại sao hấn lại đính hôn với Vương phu nhân không?

Chu Thất Thất nghiêng rằng:

- Tôi là đàn bà cho nên tôi không biết .

Nhiễm Hương cau mặt:

- Cô cho rằng hấn bị Vương phu nhân quyến rũ à?

Chu Thất Thất cười khẩy:

- Tự nhiên. Tôi là con nít, còn bà ta thì...

Nói chưa dứt nàng vụt nghẹn ngang và gục xuống nền đá khóc ồ ồ như một đứa trẻ đánh mất một món đồ chơi quý giá:

- Dáng cách của bà ta tôi sẽ không bao giờ làm được, mà... mà cái bọn đàn ông thì lại rất thích dáng cách ấy. Cái bộ uốn éo núng nẩy của bà, cái đôi mắt đong đưa của bà, tôi thấy mà bắt ói...

Nhiễm Hương gật gật đầu:

- Phải, khó có người thoát khỏi sức dụ cảm của bà ta, nếu có người thoát khỏi thì người đó chính là Trầm Lăng .

Chu Thất Thất quát mắt:

- Thoát khỏi? Thế tại sao hấn... tại sao hấn...

Nhiễm Hương chặn ngang:

- Bất luận hấn làm việc gì, bất cứ hấn hành động ra sao, tất cả cũng đều vì cô, cô nên biết rằng nếu hấn không ưng thuận với Vương phu nhân như thế thì cô sẽ bị một hậu quả như thế nào không? Nội một việc đó, tôi tưởng rằng cô cũng sẽ không bao giờ hiểu được .

Chu Thất Thất run giọng :

- Nhưng... nhưng tại làm sao hấn...

Giọng của Nhiễm Hương dịu dàng y như một người chị nói với em:

- Hấn vì cô mà hy sinh tất cả, không nề hà bất cứ một chuyện gì, thế mà cô lại hoàn toàn không hiểu được lòng hấn, cô lại hờn trách và có những hành động phản bội hấn. Trong lòng hấn chịu không biết bao đau khổ, nhưng không hề nói ra một tiếng với ai, chỉ vì hấn thà bằng lòng khổ lấy một mình chứ không chịu làm cho cô phải khổ .

Chu Thất Thất vụt quay lại nói từng tiếng một :

- Tại làm sao người lại cố biện bạch dùm cho hấn như thế? Có phải người và hấn...

Nhiễm Hương cười nhạt:

- Cô nói như thế không phải bôi nhục tôi, mà chính cô đã bôi nhục lấy cô, bởi vì chính tôi, tôi đã cố dụ hấn, tôi đã không ngần ngại làm đủ mọi cách để dụ hấn, nhưng... Trầm Lăng, Trầm Lăng là một con người không phải sinh ra để cho người ta dụ dỗ, hấn đã bỏ tôi ngủ một mình, hấn chỉ nghĩ đến mỗi một mình cô mà thôi.

Nàng thở ra một hơi thật dài và nói tiếp một giọng thật chậm:

- Vì lẽ đó mà tôi phục hấn, đối với một người đàn ông như thế, bất cứ hạng đàn bà nào cũng phải phục tùng chứ không chỉ riêng tôi. Tự nhiên, tôi là một cô gái bản tiện, là một cô gái lẳng lơ, nhưng tôi cũng vẫn là người, tôi không thể để cho lương tâm tôi u tối mãi.

Nước mắt Chu Thất Thất đã khô, nét mặt của nàng ngơ ngẩn lạnh lùng...

Đôi mắt của nàng đắm đắm nhìn vào Nhiễm Hương, miệng nàng lẩm bẩm:

- Xem ra thì... thì ai ai cũng hiểu hấn cả, chỉ riêng một mình tôi...

Nhiễm Hương lại dịu giọng :

- Cô không thể hiểu lòng hẩn là tại vì cô yêu hẩn quá mức... điều đó cũng không phải là đáng trách...

Nàng thở hắt ra và nói tiếp:

- Ái tình, quả là thứ mà có thể làm cho bất cứ người đàn bà nào cũng dễ trở nên mù quáng.

Chu Thất Thất ngẩn ngơ ngồi xuống, nàng ngẩn ngơ nhìn sững vào vách đá không nói một lời...

Thật lâu nước mắt nàng nổi tiếp lăn dài theo má...

Nhiễm Hương nhìn nàng và nói thật chậm:

- Bây giờ cũng chưa phải là muộn, tất cả những hố sâu đáng tiếc đều có thể có cách khóa bằng... Tôi là một người con gái mang nhiều bất hạnh, kiếp sống của tôi đã an bài rằng không bao giờ được nếm mùi hạnh phúc... nhưng còn cô, so với tôi, cô còn có nhiều cơ hội tạo nên hạnh phúc cho mình...

Như không dần được niềm vui cực bởi hoàn cảnh quá trái ngang, Nhiễm Hương nói chưa dứt câu đã gục đầu nức nở...

Hai người cùng nhìn nhau và cùng khóc như nhau. Thật lâu không một ai nói được một lời.

Ngay lúc đó, chợt có tiếng người lạnh lạnh:

- Chỉ biết khóc thôi là hạng đàn bà ngu dại, là thứ đàn bà bỏ đi .

Tiếng nói lạnh lùng nhưng trong vút, một giọng nói thật đẹp...

Nhưng, giữa hang đá tối om om không một bóng người, giọng nói vút phát lên từ trong hốc tối y như tiếng gọi hồn, làm cho Chu Thất Thất giật nảy mình đứng dậy...

Ngay giữa lòng hang, một bóng người áo trắng đứng sững như thiên thần. Tuy trên mặt phủ một mảnh lụa nhưng đôi mắt vẫn lóe lên rờn rợn...

Đôi mắt lạnh lùng ghim thẳng vào mặt Chu Thất Thất và Nhiễm Hương:

- Tại làm sao con gái lại luôn luôn cứ để cho người ta khi dễ? Có phải tại vì mình chỉ biết rơi nước mắt, chỉ biết khóc không thôi? Mà từ trước đến nay nước mắt đã có giải quyết được những gì không đã chứ?

Bị đôi mắt xói vào hồn, và bị bởi lẽ lạnh băng làm cho Nhiễm Hương run rẩy co quắp vào hốc đá, nhưng Chu Thất Thất thì lại đứng phắt dậy quắc mắt trừng trừng:

- Có lẽ từ nhỏ đến lớn người không bao giờ biết khóc à?

Người áo trắng lạnh lùng :

- Không bao giờ .

Chu Thất Thất gặng lại:

- Có lẽ từ nhỏ đến lớn người chưa bao giờ gặp chuyện đau khổ cả à?

Người áo trắng rùn vai:

- Sự đau khổ mà ta đã gặp, các người không bao giờ tưởng tượng nổi, nhưng ta không bao giờ chịu để cho rơi nước mắt. Không một chuyện gì có thể làm cho ta rơi nước mắt được cả .

Chu Thất Thất nhìn người áo trắng trên trời:

- Người... người không phải là đàn bà à?

Giọng nói của người áo trắng chừng như thấp xuống:

- Ta không phải là đàn bà... Hừ, ta quả không phải là đàn bà .

Cách nói và giọng nói của người áo trắng làm cho Chu Thất Thất chợt nghe ớn lạnh, nàng rùng mình và hỏi lại:

- Thế người... Người là... là cái gì?

Người áo trắng nói gần từng tiếng một :

- Ta chỉ là một nhân vật U Linh... Người ta gọi là U Linh Cung Chúa

Hoa Thần Miếu .

Một ngôi miếu cũ hoang tàn, tuy ở trong vùng Khoái Lạc Lâm nhưng thật ra thì không xứng với khu vườn kiến trúc khang trang mang danh từ “Khoái Lạc” ấy chút nào cả.

Tự nhiên, nó là ngôi miếu được dựng lên bởi một vị yêu hoa ngày xưa nào đó, mà người chủ nhân Khoái Lạc Lâm lại không lưu ý đến ngôi miếu ấy bao giờ. Có lẽ là người không nghĩ đến việc tín ngưỡng thần linh.

Vừa vào đến ngôi miếu Trầm Lăng đã vội đưa tay phủi những giọt mưa trên trán. Sự thật thì áo ướt đã quá nhiều, chuyện phủi như thế không phải là hết được, nhưng đó là một cử chỉ mà Trầm Lăng thường có để trấn an.

Vương Lâm Hoa và Độc Cô Thương cùng vào đến, nhưng họ không vào thẳng chính điện, đó cũng là sự biểu lộ nỗi lo âu sợ sệt.

Độc Cô Thương khẽ nói:

- Cái hang núi đó ở ngay sau miếu này đây.

Vương Lâm Hoa tỏ vẻ băn khoăn:

- Không biết Chu Thất Thất có gặp Hùng Miêu Nhi hay không?

Độc Cô Thương nói:

- Hang núi sâu lắm và Hùng Miêu Nhi ở tuốt trong xa.

Vương Lâm Hoa cười :

- Những cô gái nhất định không phải là hạng người hay đi vào hang tối Chu Thất Thất tuy không giống những cô gái tầm thường nhưng cũng vẫn là một cô gái nhỏ.

Như không ưa nói đến chuyện phụ nữ, Độc Cô Thương hứ một tiếng:

- Khéo nói chuyện không đâu .

Vương Lâm Hoa cười :

- Đúng, quả đó là một câu nói không đâu, nhưng ai bảo các hạ nghe làm chi? Có lẽ các hạ nên đi vào trong đó xem động tĩnh là phải hơn.

Độc Cô Thương phát ghét vừa định muốn xông tới nhưng Trầm Lăng đưa tay cản

lại:

- Khoan, hãy xem pho tượng kia kìa .

Nơi điện thờ thần cũng đã bị thời gian làm cho buiii đóng âm u, nếu đứng xa thì cũng không thấy gì lạ, nhưng nếu lại gần sẽ thấy ngay một pho tượng.

Pho tượng tạc hình một cô gái nhà quê, tay trái cầm một đóa hoa để ngay giữa ngực, tay phải sờ lấy cánh hoa.

Ngôi miếu kiến trúc tuy rất tầm thường, nhưng pho tượng nét khắc cực kỳ tinh xảo, trong vùng bóng tối âm u, nhìn pho tượng y như một người con gái sống.

Hơn nữa, bàn tay sờ cánh hoa lại thật nhẹ nhàng, đúng là một vị Hoa Thần đang từng tíu nhẹ vuốt cánh hoa, và đôi mắt của tượng thần “Thôn nữ” ấy đang nhìn vào đóa hoa đang vuốt.

Vương Lâm Hoa thoáng vẻ trầm ngâm:

- Ai tạc ngôi tượng thật quả là có ý, và ý của người tạc tượng nhất định trong chúng ta khó có ai mà biết được.

Trầm Lăng gật gù:

- Có lẽ không đoán được .

Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Huống chi “Hoa Thần” lại là một cô thôn nữ, càng làm cho chuyện thêm kỳ quái, cứ theo tôi biết thì trong sách xưa có nói “Hoa Thần” đáng lẽ phải là...

Độc Cô Thương đâm bực:

- Bây giờ không phải lúc... khảo cổ, cái tượng “Hoa Thần” ấy là nam hay nữ, già hay trẻ, hòa thượng hay ni cô, đối với chúng ta không quan hệ gì cả .

Trầm Lăng nói chậm chậm:

- Có quan hệ chứ sao không?

Độc Cô Thương hỏi:

- Sao gọi là có quan hệ?

Trầm Lăng hỏi lại:

- Huynh đài có nhìn rõ gương mặt của pho tượng ấy chưa?

Vương Lâm Hoa vụt kêu lên:

- À, đúng rồi, đúng là gương mặt của nàng .

Độc Cô Thương nhìn kỹ lại và cũng thoáng giật mình:

-Ồ nhỉ, giống in là...

Vương Lâm Hoa cười :

- Là nàng .

Trầm Lăng hỏi:

- Độc Cô huynh thấy nó phải là giống không?

Độc Cô Thương trầm giọng :

- Giống lắm, thật là giống .

Họ nói đúng, gương mặt của Hoa Thần vừa hiền dịu vừa đẹp đẽ, trong cái dịu hiền đẹp đẽ đó lại phảng phất nỗi bi thương: giống hệt gương mặt Bạch Phi Phi.

Vương Lâm Hoa dòm sừng một hồi rồi vụt kêu lên:

- Không, không phải .

Độc Cô Thương hỏi:

- Cái gì không phải?

Vương Lâm Hoa nói:

- Ngôi miếu dựng lên đến nay, ít nhất cũng đã mười năm rồi, thế thì, khi tạc tượng này, Bạch Phi Phi còn là một cô bé chừng sáu bảy tuổi làm sao người ta lại...

Vương Lâm Hoa chưa nói dứt thì Độc Cô Thương đã vỗ tay:

- Phải rồi người tạc tượng này đâu phải là tiên tri, làm sao liệu được rằng khi lớn lên Bạch Phi Phi sẽ giống y như thế? Cho nên pho tượng này tuy quả có giống nàng nhưng có thể đó chỉ là một sự trùng hợp tình cờ mà thôi .

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không, đây không phải là một sự trùng hợp tình cờ.

Độc Cô Thương cau mặt:

- Không phải trùng hợp à?

Trầm Lăng nói:

- Không phải là trùng hợp, nhưng tượng thần này cũng không phải theo dáng vóc của Bạch Phi Phi mà tạc ra.

Độc Cô Thương càng lấy làm lạ:

- Không phải căn cứ theo dáng vóc của Bạch Phi Phi mà tạc ra, lại cũng không phải là sự trùng hợp tình cờ, như vậy là sao?

Trầm Lăng nhìn tượng thần và nói từng tiếng một :

- Tượng thần này mô phỏng theo hình dáng mẹ của Bạch Phi Phi .

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Mẹ của nàng?

Độc Cô Thương nói lớn:

- Bạch Phi Phi đến đây chưa tròn một tháng, thì tượng của mẹ nàng sao lại ở đây? Mẹ của nàng sao lại có thể biến thành... ra Hoa Thần?

Trầm Lăng nói bằng một giọng hơi lơ đãng:

- Nhất định phải có một nguyên nhân bí mật .

Độc Cô Thương cau mặt:

- Bí mật lại bí mật .

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ thì chưa có thể nói ra được, vì ngay bây giờ tôi cũng chưa nắm chắc vấn đề cho lắm.

Trầm ngâm một lúc lâu, Vương Lâm Hoa nói:

- Có lẽ mẹ của Bạch Phi Phi chỉ là một người đàn bà tầm thường, chỉ là một thôn nữ tầm thường, thì tại sao người ta lại tạc bà ta thành tượng Hoa Thần? Mà nếu mẹ của Bạch Phi Phi không phải là một thôn nữ tầm thường thì tại sao lại để cho nàng lênh đênh trôi nổi?

Trầm Lăng lại gật gù:

- Có lẽ sự lưu lạc của nàng cũng không phải là chuyện thật .

Vương Lâm Hoa mở to đôi mắt:

- Không phải là chuyện thật .

Trầm Lăng nói:

- Có thể mẹ của Bạch Phi Phi tuy chỉ là một thôn nữ, nhưng sau lại nhờ vào sự gặp gỡ tình cờ nào đó biến bà ta thành một kỳ nhân... có thể là võ lâm kỳ nhân nữa chưa biết chừng.

Đôi mắt Vương Lâm Hoa càng mở to hơn nữa:

- Võ lâm kỳ nhân?

Độc Cô Thương nói:

- Cứ theo chỗ tôi biết thì hơn mười năm trước đây, trong võ lâm không có một kỳ nhân nào như thế cả.

Trầm Lăng nói:

- Có những bậc kỳ nhân mà sự lộ mặt của họ huynh đài không thấy được.

Độc Cô Thương cau mặt:

- Nhưng ít nhất cũng phải nghe tên...

Trầm Lăng lắc đầu:

- Có những võ lâm kỳ nhân mà tên tuổi thật của họ huynh đài cũng không biết được.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Nhưng cuối cùng bà ta là ai anh có biết không?

Trầm Lăng gật gù:

- Cũng có thể tôi biết .

Độc Cô Thương hơi bực dọc:

- Biết thì sao lại không nói ra đại cái cho rồi?

Trầm Lăng nói:

- Có lẽ bà ta và nhóm U Linh Quần Quỷ có quan hệ với nhau.

Độc Cô Thương sững sốt kêu lên:

- Sao? Anh nói sao?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Bây giờ thì tôi chưa có thể nói rõ được .

Vương Lâm Hoa nói:

- Dù gì thì ngôi miếu này cũng có quan hệ với đám U Linh Quần Quỷ, vậy thì phải chăng cái hang động này... à đúng rồi, cái hang sâu thăm thẳm tối om này nhất định phải là sào huyệt của chúng rồi chứ không còn nghi ngờ gì nữa .

Độc Cô Thương tái mặt:

- Nếu thế thì Hùng Miêu Nhi...

Nói chưa dứt lời hắn đã lật đật tung mình phóng tới...

Vương Lâm Hoa nhìn Trầm Lăng mỉm cười, nụ cười của hắn tự nhiên là miễn cưỡng, vì ánh mắt của hắn đã rợn lên niềm lo lắng. Hắn nói với Trầm Lăng bằng một giọng trầm trầm:

- Nếu không may mà mình đoán trúng thì tất cả mọi việc đều thay đổi... Mà sự thay đổi đó rất có thể là bất lợi, sự phiền phức của chúng ta sẽ... Rất có thể nhiều hơn...

Thấy cửa Lý Đằng Long vẫn phoi ngoài mưa gió...

Nửa thân người của hắn trần truồng, đầu của hắn bị đập nát, chỉ còn có khuôn mặt thì nhìn được rõ ràng.

Độc Cô Thương phát hiện ra trước nhất. Hắn hoảng hốt kêu lên:

- Ai in như là Lý...

Trầm Lăng nói:

- Đúng là Lý Đăng Phong chứ còn ai nữa .

Độc Cô Thương cau mặt:

- Tại làm sao hắn lại chết ở nơi đây?

Vương Lâm Hoa tái mặt:

- Chu Thất Thất cũng ở tại hang này, gã họ Lý lại chết trong dáng cách như thế này, hay là hắn đã gặp Chu Thất Thất và vì vô lễ đối với nàng cho nên bị nàng giết chết .

Trầm Lăng lắc đầu:

- Chắc không phải là Chu Thất Thất.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Làm sao biết không phải là Chu Thất Thất?

Trầm Lăng nói:

- Chu Thất Thất hạ thủ thì không độc dữ như thế.

Độc Cô Thương nói:

- Hay là bọn U Linh Quần Quỷ?... Rất có thể là bọn U Linh Quỷ Nữ hạ thủ đấy nhé .

Trầm ngâm một lúc, Trầm Lăng lại lắc đầu:

- Cũng không phải là bọn U Linh Quỷ Nữ.

Độc Cô Thương cau mày:

- Làm sao chắc không phải là bọn U Linh Quỷ Nữ?

Trầm Lăng nói:

- U Linh Quần Quỷ hành sự vốn rất là bí mật nếu là U Linh Quần Quỷ hạ thủ thì nhất định họ không bao giờ để thi thể lại nơi đây đâu .

Độc Cô Thương ngẫm nghĩ gật đầu:

- Có lý .

Trong cái gật đầu của hắn bộc lộ đầy vẻ bội phục, bây giờ hắn mới hoàn toàn phát giác Trầm Lăng quả cao hơn người một bậc, cao ở chỗ nghĩ ra những việc mà người khác không thể nghĩ ra.

Vương Lâm Hoa vẫn còn thắc mắc:

- Không phải Chu Thất Thất cũng không phải đám U Linh Quần Quỷ thì ai vào đây chứ?

Trầm Lăng nói:

- Tự nhiên là nơi đây còn có người khác nữa .

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Người khác nữa?

Trầm Lăng nói:

- Tuy tôi chưa biết chắc người ấy là ai, nhưng nhất định phải là phụ nữ.

Độc Cô Thương trầm ngâm:

- Phụ nữ?... Nơi Khoái Lạc Lâm này nếu kể về phụ nữ mà có thể giết người thì chẳng có bao nhiêu.

Vương Lâm Hoa cười :

- Cần gì phải nhiều?

Thấy mình nói câu nào cũng bị gã họ Vương kê vào một vãi, Độc Cô Thương nổi đóa không thềm nói nữa bỏ đi thẳng vào trong động.

Càng sâu vào trong, lòng hang càng tối âm âm, giá mà có người đi đụng đầu cũng không thấy rú. Độc Cô Thương đi trước, Vương Lâm Hoa và Trầm Lăng theo sau, mắt họ đảo quanh tìm kiếm...

Độc Cô Thương hỏi:

- Cái cô Chu Thất Thất nào đó có phải nói đợi ở đây không?

Wương Lâm Hoa nói:

- Nhất định nàng không đi đến nơi nào khác nữa đâu .

Độc Cô Thương gặng lại:

- Như vậy thì tại sao bây giờ lại không thấy?

Wương Lâm Hoa nhún nhún vai:

- Có phải Hùng Miêu Nhi nói đợi ở đây không?

Độc Cô Thương trả lời:

- Hùng Miêu Nhi thì nhất định không dám đi bậy đâu .

Wương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Thế sao bây giờ hẳn lại không có nơi đây?

Cách nói của hai người y như là cố tình soi mói lẫn nhau, nhưng thật ra thì họ cũng đang lo quỳnh trong bụng. Những người đáng lý phải có mặt nơi đây thì bây giờ lại đều không thấy bóng, như thế thì nghĩa lý làm sao chứ?

Như không dẫn được nữa, Độc Cô Thương vụt chụp lấy tay của Vương Lâm Hoa giật mạnh:

- Đây... độ chừng xem họ có thể đã bị hại rồi không nhỉ?

Wương Lâm Hoa rùn vai:

- Vợ tôi tìm không được, tôi còn chưa nôn nóng thay, các hạ chuyện chi mà gấp thế?

Độc Cô Thương quắc mắt:

- Người quả không phải là con người .

Wương Lâm Hoa cười :

- Cõi gương mặt lạnh như băng thế ấy mà máu trong người lại quá nóng nhỉ? Nhưng Độc Cô huynh cũng đừng tưởng đâu tôi không nôn nẩy nhé, tôi cũng đang lo lắm đây, chỉ có điều tôi biết chắc rằng họ không thể chết.

Độc Cô Thương gặng lại: - Tại sao biết chắc được chứ?

Wương Lâm Hoa nói: - Bọn U Linh Quỷ Nữ không có lý do gì để giết họ. Độc Cô Thương cười : - Giết người có lúc cũng cần phải có lý do nữa à? Vương Lâm Hoa nói: - Nhưng riêng bọn U Linh Quỷ Nữ thì không bao giờ giết người mà không có lý do .

Độc Cô Thương chỉ hừ một tiếng chứ không thềm nói...

Wương Lâm Hoa nói tiếp:

- Nhất là đối với Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất thì giữ họ lại còn có lợi nhiều hơn là giết.

Độc Cô Thương quay lại ngó Trầm Lăng...

Đôi mắt của Trầm Lăng chớp sáng liên hồi nhưng không nói một lời nào cả...

Độc Cô Thương hỏi:

- Hắn nói thế có lý không?

Trầm Lăng nói:

- Cũng có thể như thế lắm.

Vương Lâm Hoa nói liền theo:

- Thì thế cho nên bây giờ chúng ta không cần phải đi kiếm họ, cứ việc đi tìm cho ra sào huyệt của bọn U Linh Quần Quỷ thì tự nhiên sẽ lôi họ ra ngay.

Độc Cô Thương hơi do dự:

- Nhưng... nhưng sào huyệt của bọn nó biết ở đâu? Chung quanh đây đâu có manh mối gì để phăng cho được?

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhất định là sào huyệt của chúng trong hang này chứ không xa đâu.

Độc Cô Thương trừng mắt:

- Người biết à? Tại làm sao người biết? Có đi đến đó rồi à?

Trầm Lăng thấp giọng :

- Vương huynh nói có lý lắm, nhất định sào huyệt của họ ở đây, chỉ có điều hang này có dấu vào mà không có dấu ra, thành thử cũng hơi khó theo dõi.

Độc Cô Thương ngẫm nghĩ và lẩm thầm trong miệng:

- Thì ra họ thấy rõ hơn mình...

Vốn là con người từ trước đến nay luôn tự phụ mình hơn kẻ khác, nhưng đứng trước mặt Vương Lâm Hoa và Thạch Trầm, Độc Cô Thương mới nhận thấy mình là một kẻ dần. Cái điều mà không bao giờ hắn tưởng tượng có thể xảy ra .

Vương Lâm Hoa chợt nói:

- Bây giờ vấn đề đặt ra cho chúng ta là cần phải biết xem cái hang này có rộng lắm không, có sâu lắm không... biết được như thế, là mình sẽ dễ dàng nhận định...

Miệng thì nói nhưng mắt hắn lại ngó Độc Cô Thương.

Mím môi suy nghĩ một giây, Độc Cô Thương nói:

- Đất thì ẩm thấp, bóng tối ngửa bàn tay không thấy, rất khó mà đoán đúng... tôi chưa từng nghe ai nói đã đến đây bao giờ cả .

Vương Lâm Hoa nói:

- Rất có thể đây thuộc về đường hầm bí mật, tự nhiên sẽ có nhiều bẫy rập hoặc người mai phục, chúng ta cứ như thế này đi vào thì e rất khó mà lộn ra.

Độc Cô Thương nói:

- Chứ không đi như thế này thì làm sao bây giờ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Cần phải có một sự chuẩn bị cho thật chu đáo, cần phải có đủ dây, lửa đốt, lương khô... phải có nhiều những thứ ấy.

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Bây giờ mới nói đến chuyện chuẩn bị thì thật là quá trễ .

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng, bây giờ thì trễ lắm, nên nhớ rằng trong vùng đất của Khoái Lạc Vương không phải là chỗ có thể diên trì, vì thế cho nên...

Hắn khẽ thở ra và nói tiếp:

- Nhất định trong hang này phải có bầy rệp, và con đường hầm bí mật nhất định cũng có nhiều ngõ ngách lắm, chỉ cần đi sai một bước thì bọn ta sẽ chết rục ở trong này...

Vương Lâm Hoa gật đầu:

- Chắc chắn là như thế .

Độc Cô Thương cười nhẹ:

- Nếu thế thì bỏ cuộc à?

Vương Lâm Hoa thấp giọng:

- Theo tôi thì cái gì khác tôi cũng có thể làm, nhưng việc bỗng dưng lại tự đi vào chỗ chết thì xin chịu .

Độc Cô Thương hơi giận:

- Người cần phải cứu là ai người quên rồi à?

Vương Lâm Hoa nhún nhún vai:

- Bất cứ mạng của ai cũng không thể cân nặng hơn mạng của chính mình.

Độc Cô Thương quắc mắt:

- Người... người quả là...

Thạch Trầm vụt quát khe khẽ:

- Im .

Độc Cô Thương giật mình ngưng nói, và ngay lúc đó chợt có ánh lửa bùng lên...

Giữa vùng bóng tối âm u, giữa lúc không khí đang căng thẳng, một ánh lửa yếu ớt bập bùng in hình thấp thoáng bóng người...

Độc Cô Thương, Vương Lâm Hoa, Trầm Lãng, cả ba người nín hơi lặng tiếng nép mình sát bóng tối.

Ánh lửa di động còn cách chừng vài ba trượng đột nhiên dừng lại...

Độc Cô Thương không dừng được, quát lên:

- Ai?

Bốn phía lặng trang. Ánh lửa y như lùi lại...

Trầm Lãng thấp giọng :

- Đuổi theo .

Vương Lâm Hoa giật áo nói nhỏ:

- Sao lại theo? Không sợ trúng bẫy của họ à?

Trầm Lãng nói:

- Ánh lửa đó rất có thể là bọn U Linh Quân Quý cho đến đón mình, mà họ đã có ý muốn gặp thì nhất định chưa có biến đâu...

Miệng thì trả lời Vương Lâm Hoa nhưng chân Trầm Lăng đã phóng đi tới trước.

Độc Cô Thương nói:

- Người không dám rượt theo thì cứ ở đây mà đợi .

Vương Lâm Hoa rùn vai cười :

- Đã đến nước này không theo cũng không được.

72. Cờ Gặp Tay Cao

Bóng tối đã làm cho không khí như nghẹt lại...

Trong sức ép trầm trầm của địa đạo chỉ có một đóm lửa xanh rờn lao chao theo gió, chập chờn như ánh ma trời, khí lạnh từng đợt xông lên, càng làm cho khung cảnh đậm màu khủng bố...

Bọn Trầm Lăng không thấy đường, cũng không phân định được phương hướng, họ chỉ còn cách dò từng bước một theo ánh lửa, y như là những linh hồn vất vưởng đang nương theo lửa quỷ nhập tử thành .

Càng đi sâu vào trong, hơi lạnh càng buốt vào da thịt...

Những manh áo mỏng ẩm nước mưa, lại đi giữa trận âm phong lạnh lẽo, quả là một khí vị cực kỳ khó chịu, nhưng bọn Trầm Lăng vẫn không nhận thấy. Họ đang bị lửa quỷ đèn ma thu hút, họ đang bị không khí khủng bố đè nặng trong lòng g...

Nói sợ sệt thì không đúng, mà nói không sợ cũng không đúng. Vì mặc dù sợ nhưng họ đang vận dụng tinh thần, khí lực để đối phó, hai trạng thái ấy tạo thành một tình thế cực kỳ căng thẳng.

Trầm Lăng thận trọng từng bước một. Nhưng nếu bảo rằng chuyện gì sẽ xảy ra ở những bước tới đây thì chính hắn cũng khó trả lời.

Những mũi tên tẩm độc, phải chăng đã gồm sẵn đâu đây? Trong bóng tối âm u kia, phải chăng đã giăng sẵn hầm chông gai lưới sắt? Giữa vùng gió lạnh lao chao ánh đèn ma quái, phải chăng đã được xông đầy những chất thuốc mê?

Không ai dám trả lời mà cũng không ai dám nghĩ .

Hơi thở của Độc Cô Thương càng lúc càng nặng nhọc, phải chăng hắn đã sợ rồi ư?

Trầm Lăng chợt thở ra...

Hắn đã thấy được nỗi lo lắng của người khác.

Hắn đã đọc được sự sợ sệt của những người bạn đồng hành...

Nhược điểm của con người rất được dễ dàng che dấu trong vùng bóng tối... Bóng tối là nơi dung thân cho tất cả những gì không dám công khai bộc lộ ra ngoài...

Và chính những kẻ càng thông minh chừng nào, lại càng lợi dụng bóng tối nhiều chừng ấy.

Có lẽ hơn ai hết, cái người mệnh danh là U Linh Cung Chúa rất thông minh.

Trầm Lăng cố lắng nghe nhưng vẫn không nhận ra tiếng thở của Vương Lâm Hoa.

Thở nặng hơi như Độc Cô Thương là do sợ sệt, mà lặng trang như Vương Lâm Hoa cũng là đang bất an trong lòng. Hắn cũng là kẻ thông minh, hắn biết triệt để lợi dụng bóng tối. Đó cũng là điều mà Trầm Lăng phải ghi nhớ đối với gã họ Vương.

Thình lình từ trong bóng tối mông lung, từ trong không khí nặng nề chợt có mùi hương thoang thoang...

Cùng một lượt với mùi hương nức mũi ấy, một giọng cười nổi lên như tiếng ngọc khua.

Giọng cười của một người con gái:

- Các người khỏi phải nín hơi, mùi thơm ấy không phải thuốc mê đầu mà sợ. Chẳng những không phải là mê được mà nó còn là một mùi hương hiểm có, nếu các người không ngủ thì uống lắm đấy .

Vương Lâm Hoa bật cười:

- Đúng lắm “Bá Hoa Hương Phần” này đúng là thứ mà không biết bao nhiêu thiếu phụ muốn có được một nhúm để làm dịu lòng chồng, không biết bao nhiêu người đẹp thanh lâu chỉ cần một chút để đào tiền của những tay lăng tử, thế mà họ kiếm không ra. Không ngờ nơi đây cô nương lại có được vật quý như thế .

Tiếng của người con gái cười dòn:

- Người nói đó là công tử Vương Lâm Hoa đấy chứ?

Vương Lâm Hoa hỏi lại:

- Sao cô nương biết được kẻ hèn này?

Tiếng nói của cô gái:

- Nghe nói Vương công tử là tri kỷ của hồng nhan, là người mà hầu hết các cô gái đều ưa thích, thế thì ngoài Vương công tử ra còn ai có thể hiểu rõ thâm ý của người như thế chứ?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Đa tạ lời khen tặng.

Ngưng một giây, hắn nói tiếp:

- Cô nương có phải là U Linh Cung Chúa?

Cô gái trả lời:

- Đúng.

Vương Lâm Hoa nói:

- Nghe người ta đồn rằng Cung Chúa chẳng những là tuyệt sắc giai nhân mà còn lại hạng “cân quất anh thư” thế sao hôm nay xem chừng lại có lẽ quá tầm thường như thế?

U Linh Cung Chúa gặng lại:

- Có vẻ tầm thường?

Vương Lâm Hoa cười:

- Nếu không tầm thường thì tại sao tiếc chỉ một chút ánh sáng mà không cho chúng tôi được diện kiến dung nhan.

U Linh Cung Chúa cười lạnh lạnh:

- Tưởng tượng bao giờ cũng vẫn là đẹp hơn, công tử cứ tưởng tượng rằng tôi là một người tuyệt sắc, cứ nhắm mắt mà tưởng tượng như thế phải có hay hơn không? Bởi vì nếu ánh sáng bật lên thì e rằng công tử sẽ thất vọng đi chăng? Bất cứ người con gái thông minh nào cũng đều tuyệt đối không nên làm cho người đàn ông thất vọng nhất là một người đàn ông như công tử...

Nàng ngưng một giây rồi lại hỏi:

- Trầm công tử nghĩ có phải thế không?

Thật là tế nhị, nàng chuyển đề một cách khéo léo vô cùng.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Làm sao tại hạ lại có thể biết được tâm sự của những cô gái nhỏ?

U Linh Cung Chúa cười hăng hắc:

- Người đàn ông nào trên đời đều cũng tự hào rằng mình tất am hiểu được tâm lý của những cô gái, nhưng chỉ có kẻ thông minh mới dám tự nhận là không hiểu nổi tâm sự của đàn bà. Trầm công tử có khác hơn những người đàn ông khác, thảo nào mà chẳng làm cho nhiều cô gái phải si mê .

Như không dần được cái lối nói chuyện đó, Độc Cô Thương quát lớn:

- Nếu muốn nói chuyện tào lao xin mời đi nơi khác.

U Linh Cung Chúa gặng lại:

- Nơi đây không thể nói chuyện được à? Chẳng lẽ các hạ không thấy đây là khuê phòng của tôi sao?

Độc Cô Thương cười khẩy:

- Tôi chỉ thấy đây là tốt để giết người mà thôi .

U Linh Cung Chúa gặng lại:

- Thế à? Vậy các hạ hãy nói thử xem chỗ này là chỗ nào thế?

Độc Cô Thương ngáp ngừng:

- À... à...

Hắn không thể trả lời. Mà cũng không một ai có thể trả lời được.

Ánh lửa xanh rờn vẫn còn y chỗ cũ, nhưng sức sáng lơ mơ không quá nửa tầm tay. Bốn phía vẫn bao bọc một màu đen thâm thẳm, một màu đen tuyệt vọng.

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Nơi này là nơi nào? Hừ, nơi nào thì không biết, nhưng nhất định không phải là khuê phòng

Giá như không phải trong không khí căng thẳng, nếu không phải đang đứng giữa hang tối âm u chập chờn quỷ quái thì Trầm Lăng không tài nào nín cười được. Con người như Độc Cô Thương mà cũng có thể nhận xét và so sánh giữa chiến trường với chốn... phòng khuê thì quả thật là chuyện đáng tức cười .

Và tiếng của U Linh Cung Chúa chợt cất lên dịu dịu:

- Sao? Không thể là khuê phòng à? Đâu các hạ nhìn kỹ thử xem?

Độc Cô Thương làm thinh...

U Linh Cung Chúa nói tiếp:

- Đâu các hạ hãy nhìn kỹ ở phía trước mặt thử xem?

Độc Cô Thương nói:

- Không, ta không thấy gì cả .

U Linh Cung Chúa nói:

- Ta nói cho các hạ biết, đối diện với các hạ là một bức họa thật lớn đấy.

Độc Cô Thương cười nhạt:

- Bức họa? Bức họa vẽ gì thế? Vẽ quỷ à?

U Linh Cung Chúa nói một cách tự nhiên:

- Bức họa ngay trước mặt các hạ là thủ bút của Ngô Đạo Tử, đó là bức họa Phật Quan Âm, trước bức họa tôn nghiêm, kẻ nào dám khinh thường thì kẻ đó là hàng người nhu phụ vô lễ.

Trầm Lăng bật cười:

- U Linh Cung Chúa mà cũng thờ tượng Quan Âm thì quả là một chuyện thế gian hi hữu đấy.

U Linh Cung Chúa nói:

- Trên điện thờ tiên phật cũng vẫn là chốn “U Linh” thế thì tại sao “U Linh” lại không thể thờ tượng Quan Âm?

Vương Lâm Hoa vỗ tay:

- Đúng, thật là quá đúng .

U Linh Cung Chúa nói:

- Còn bên trái bức họa này là giường ngủ, vây quanh những bức trướng hồng, trên trướng thêu đôi chim Đỗ Quyên với mùa xuân, khóm thực được trong mùa hạ... Những thứ đó đều là do bàn tay khéo léo của “Bắc Kinh” Đỗ Thất Nương đấy .

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Có thể cho tại hạ ghé mắt vào một chút được không?

U Linh Cung Chúa cười nhè nhẹ:

- Vương công tử sao lại có ý nghĩ tầm thường như thế? Đường kim thần diệu của Đỗ Thất Nương, không nhìn cũng đã đẹp rồi mà. Trầm công tử thấy có phải thế không?

Trầm Lăng nói:

- Nghe nói cái giường không, tại hạ đã có ý ước được chiếc mềm kéo lên tận cổ ngủ ngon một giấc rồi, còn cái việc có màn thêu của Đỗ Thất Nương hay không thì đối với tại hạ cũng chỉ có thể thôi .

U Linh Cung Chúa sắc cười:

- Bên cạnh chiếc giường là tủ áo của tôi, trong đó có mười mấy bộ y phục hầu hết là áo trắng, chỉ có một chiếc màu hồng...

Vương Lâm Hoa nói:

- Cung Chúa mà mặc bộ áo màu hồng vào thì nhất định là đẹp không thể tả .

U Linh Cung Chúa cười:

- Nếu công tử thích thì tôi sẽ mặc nó để cho công tử xem.

Vương Lâm Hoa nói:

- Đa tạ... Nhưng không biết sau tủ áo đó là chỗ của ai?

U Linh Cung Chúa gặng lại:

- Công tử thật muốn biết à?

Vương Lâm Hoa đáp:

- Thật chứ sao không.

U Linh Cung Chúa cười hăng hắc:

- Nếu công tử thật tình muốn xem thì cứ việc về nhà ra sau tủ áo của lệnh đường là biết ngay chứ khó khăn gì .

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- À, phải rồi, tại hạ đã biết rồi .

Thật là một chuyện lạ lùng, không biết giờ phút nào đây máu sẽ dễ dàng đổ xuống, thế mà họ lại có thể nói chuyện với nhau một cách như không, nhưng nghe chuyện úp mở dị kỳ hẳn buột miệng hỏi lớn:

- Cái gì ở đằng sau tủ chứ?

Vương Lâm Hoa cười ha hả:

- Thật là tội nghiệp cho một gã đàn ông thì thôi. Các hạ thật không biết phía đằng sau tủ áo của phụ nữ là chỗ gì hả? Hả hả... là buồng để thay đồ chứ còn gì nữa?

Độc Cô Thương mím môi, thật không biết nên giận hay cười.

Vương Lâm Hoa hỏi tiếp:

- Chẳng hay bàn trang điểm của Cung Chúa đặt tại nơi nào nhỉ?

U Linh Cung Chúa nói:

- Bên phải của bức họa là trang đài, trên đó có một gương hình hột xoài nho nhỏ, nó cũng là vật thủ công của người thợ khéo nhất ở kinh thành...

Vương Lâm Hoa nói:

- Và lẽ tự nhiên còn có nước hoa hảo hạng, thứ nước hoa đặc chế của Vương Phương Trai ở kinh đô nữa chứ?

U Linh Cung Chúa cười:

- Chỉ tiếc vì nước hoa của Vương Phương Trai mùi hơi gắt quá, vì thế tôi phải dùng nước hoa của Mai Khôi Nghi Phương Cách ở Giang Nam chỉ có chiếc lục bằng loại cây Ô Mộc thì vốn là xuất phẩm của phân hiệu Vương Phương Trai tại Liễu Châu thôi.

Vương Tố Tố thở ra:

- Sự lựa chọn vật dụng của Cung Chúa quả là xuất chúng.

Trầm Lăng vụt cười và nói tiếp theo:

- Và nơi khuê các tự nhiên là không thể thiếu dao cạo?

U Linh Cung Chúa cười:

- Trầm công tử quả là một nhân vật tao nhã, bên cạnh bàn trang điểm đúng là chỗ đặt cạo râu...

Nàng vừa nói tới đây thì tiếng đàn vụt nổi lên...

Tiếng đàn réo rắt, mùi hương mê mẩn, khung cảnh vụt trở nên cực kỳ thơ mộng...

Tuy thừa biết đó là những lời giả dối, nhưng bất giác Độc Cô Thương chợt cảm thấy y như mình đang đứng giữa... khuê phòng. Giá không bị bóng tối, thứ bóng nhiều hăm dọa, thì có lẽ hẳn sẽ bước tới đặt dít lên thử xem chiếc giường ấy nó êm ái ra sao

Trầm Lăng cứ cười:

- Chúng tôi ngày nay được đặt chân đến khuê phòng của Cung Chúa thì thật đúng là tam sinh hữu hạnh, nhưng không biết chúng tôi đã phạm vào lỗi gì mà Cung Chúa bắt đứng mãi nơi đây như thế?

U Linh Cung Chúa cười:

- Chính công tử đã phạm trọng tội .

Trầm Lăng gặng lại:

- Trọng tội?

U Linh Cung Chúa nói:

- Công tử đã lén xem mặt tôi nên phải tội đứng ở đây suốt kiếp.

Lời lẽ tuy không hiền nhưng giọng điệu lại hết sức dịu dàng, giống y như giọng nói của một cô gái đứng trước mặt tình nhân... và nếu đó là thủ đoạn thì đúng là một thủ đoạn cao cường.

Hình như nàng cố làm cho giọng nói khác đi, và Trầm Lăng nghe mơ hồ không giống tiếng Bạch Phi Phi cho lắm, tuy nhiên, về âm thanh uyển chuyển dịu dàng thì lại y hệt như nhau...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tại sao Cung Chúa lại không muốn cho người ta thấy mặt?

U Linh Cung Chúa nói:

- Bởi vì ta đã có lời thề nặng trước điện U Linh Sư Tổ, phạm kẻ nào nhìn thấy mặt ta, thì bất luận là ai, cũng chỉ có hai con đường giải quyết..

Trầm Lăng hỏi:

- Con đường thứ nhất?

U Linh Cung Chúa trả lời nhát mặt:

- Chết .

Trầm Lăng thở ra:

- Tại hạ chỉ muốn đi con đường thứ hai thôi...

U Linh Cung Chúa nói thật chậm rãi:

- Cho đến bây giờ, chưa có một người nào được đi con đường thứ hai cả, chỉ vì con đường đó không phải ai cũng đều đi được... Trên đời này, kẻ nào có thể đi vào con đường đó... thật thì quá ít.

Trầm Lăng hỏi:

- Ít nhưng là được bao nhiêu?

U Linh Cung Chúa cười:

- Nghiêm chỉnh mà nói thì chỉ có một người.

Trầm Lăng thở ra:

- Một người? Như thế thì quá ít đi chẳng?

Giọng của U Linh Cung Chúa chột như dụ lại:

- Đối với công tử mà nói thì một người cũng đâu có ít.

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao vậy?

U Linh Cung Chúa nói:

- Bởi vì con người duy nhất có thể đi vào con đường thứ hai đó chính là công tử.

Trầm Lăng bật cười:

- Quả là vinh hạnh cho tại hạ biết bao. Nhưng mà giá Cung Chúa có thể cho biết con đường thứ hai ấy như thế nào thì có lẽ tại hạ còn hứng thú hơn lên nữa đây .

U Linh Cung Chúa nói thật nhẹ:

- Con đường thứ hai là người đó phải kết hôn với tôi .

Vương Lâm Hoa vụt kêu lên:

- Không công bình, không công bình rồi. Tại làm sao ai ai cũng muốn kết hôn với Trầm Lăng như thế chứ? Tại làm sao lại không phải là tôi? Nếu Cung Chúa chọn tôi thì nhất định tôi sẽ bằng lòng rất lẹ.

U Linh Cung Chúa cười:

- Trầm công tử cũng bằng lòng lẹ vậy .

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Sao Cung Chúa biết rằng tôi cũng bằng lòng?

U Linh Cung Chúa không trả lời mà lại nói:

- Hùng Miêu Nhi cũng là bạn thân của công tử đấy chứ?

Trầm Lăng gật đầu:

- Đúng .

U Linh Cung Chúa lại hỏi:

- Chu Thất Thất cũng là người bạn tốt của công tử nữa chứ?

Trầm Lăng đáp mau:

- Vâng .

U Linh Cung Chúa nói:

- Thế thì tự nhiên công tử biết tại sao phải đáp ứng với tôi rồi?

Độc Cô Thương thét lên:

- Hai người ấy đã lọt vào tay ngươi rồi à?

U Linh Cung Chúa đáp một cách hết sức tự nhiên:

- Thật không may mà đúng như thế .

Độc Cô Thương giận dữ:

- Dùng thủ đoạn để áp bức người phải thành thân với mình quả là một hành động vô sỉ .

U Linh Cung Chúa cười:

- Nếu có người con gái nào dùng thủ đoạn ấy để ép buộc các hạ thành thân, thì e rằng sự thích thú sẽ làm cho các hạ mất ăn mất ngủ đi chứ... Trầm công tử, có phải thế không nhỉ?

Độc Cô Thương gầm một tiếng và nhún chân nhảy tới, nhưng Trầm Lăng đã vội kéo tay hấn lại...

Độc Cô Thương quắc mắt:

- Buông ra, tại làm sao...

Trầm Lăng cười:

- Muốn sống chết với họ thì ít nhất cũng xem họ ở chỗ nào đã chứ?

Độc Cô Thương thấp giọng:

- Tiếng nói ở đó thì tự nhiên con người cũng ở đó chứ đâu .

Trầm Lăng hỏi:

- Độc Cô huynh có thấy nàng chưa?

Độc Cô Thương nói càn:

- Không cần phải thấy.

Trầm Lăng gặng lại:

- Nhưng Độc Cô huynh có thấy rõ được tôi không?

Độc Cô Thương ngập ngừng:

- Không, không thấy rõ người nhưng con mắt thì...

Trầm Lăng chặn lại:

- Như thế được rồi, ít nhất cũng phải thấy con mắt, nhưng mắt nàng thì lại không thấy thì tại làm sao vậy? Độc Cô huynh có thấy không, rất có thể là nàng đang nhắm mắt cũng có thể nàng đang ẩn núp ở sau một cái gì... Mà rất có thể nàng núp ở sau bàn trang điểm, nếu Độc Cô huynh nhảy tới rồi lật đổ bình nước hoa của nàng thì có phải là uống quá đi không?

U Linh Cung Chúa bật cười:

- Trầm công tử quả là kẻ thông minh, làm đổ bình nước hoa thì còn đỡ, nhưng nếu trước mặt tôi là hàng gươm bén thì các hạ dám đầu vô đó rồi sao?

Trầm Lăng cười:

- Nhưng nếu giữa khuê phòng mà có giàn đao kiếm thì chẳng là mất đẹp đi sao?

U Linh Cung Chúa cười lớn hơn:

- Nếu Trầm công tử không đáp ứng về hôn sự với tôi thì lại càng mất đẹp hơn nữa? Một người con gái tự động cầu thân đã là một chuyện quá lạ rồi, nhưng nếu người được cầu thân lại cự tuyệt thì mới càng lạ hơn nữa... và tự nhiên, sẽ không tránh khỏi phản ứng .

Trầm Lăng nói:

- Nhưng làm sao tôi lại có thể tin rằng Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất có ở nơi đây?

U Linh Cung Chúa nói:

- Tưởng gì chứ chuyện ấy thì quá dễ...

Nàng chưa nói dứt thì từ phía xa xa có tiếng chữ um lên:

- Đồ chết bầm, đồ con chó... đánh giết gì thì cứ đánh giết, mò mò nhột thấy mẹ người ta...

Trầm Lăng nhận rõ đó là tiếng quát tháo của Hùng Miêu Nhi.

Vương Lâm Hoa bật cười:

- Thật là ngộ, con mèo hoang đó không phải bị hành hạ, mà chính đang được người ta ve vuốt... chỉ tiếc vì hần quá dần về chuyện phụ nữ, chứ gặp tôi có lẽ tôi sẽ cầu xin được mò dùm như thế mãi...

U Linh Cung Chúa hỏi tiếp:

- Bây giờ thì công tử bằng lòng rồi chứ?

Trầm Lăng nói thật chậm:

- Nếu Cung Chúa quả là người mà đêm trước tôi đã thấy mặt, thì tôi sao lại có thể từ chối khi được một người vợ đẹp như thế? Vậy ngay bây giờ Cung Chúa có thể cho tôi xem mặt được không?

U Linh Cung Chúa cười:

- Nói đi nói lại quanh quẩn rồi công tử cũng trở lại chuyện buộc tôi phải lộ hình, có phải thế không?

Trầm Lăng cười:

- Nếu Cung Chúa câu nệ không muốn cho thấy mặt thì ít nhất cũng cho nhìn qua đôi mắt chứ .

Như người đang thèm khát, Trầm Lăng thở dài nói tiếp:

- Đôi mắt như thu thủy ấy, tại hạ nhìn qua một lần mà có lẽ đến chết cũng không làm sao quên được.

U Linh Cung Chúa cũng thở ra:

- Lời của công tử thật là cảm động, tôi làm sao lại có thể từ chối được .

Nàng vừa nói dứt câu thì quả nhiên một đôi mắt vụt sáng lên.

Đôi mắt ngời ngời y như hạt ngọc dạ quang óng ánh.

Trong lúc đôi mắt vừa mới chớp lên, thì hai cặp mắt của Trầm Lãng và Độc Cô Thương vùng biến mất...

Trước khi yêu cầu U Linh Cung Chúa cho nhìn đôi mắt, Trầm Lãng đã len lén viết thầm vào lòng bàn tay của Độc Cô Thương: “Thấy mắt nàng, ta nhắm mắt nhảy tới”

Mấy chữ thật ngắn nhưng cũng may, Độc Cô Thương hiểu được...

Là kẻ thông minh, tự nhiên Trầm Lãng hiểu như thế nào là lợi dụng bóng tối, khi nhắm mắt lại là chân đá tung lên...

Cổ nhiên, đôi mắt của U Linh Cung Chúa có thể là không nhắm, nhưng Trầm Lãng đã quyết không cho nàng có được cơ hội tránh né hay kháng cự...

Bốn chân nhảy lên là bốn chưởng đã lập tức tung ra, tất cả những bộ môn: chụp đánh, phạt ngang, điểm huyết... đều được bốn bàn tay tinh luyện phóng tới ào ào...

Cho dù võ công của nàng có nhanh cách mấy, trong trường hợp này cũng đành phải xuôi tay...

Và quả thật, nàng không kịp kêu lên thì thân mình đã quật què mềm nhũn.

Trầm Lãng mở bừng mắt ra rùng động kêu lên:

- Người là ai?

Trong bóng tối âm u không có tiếng trả lời...

Chỉ có đôi mắt, đôi mắt nhìn Trầm Lãng trân trân, đôi mắt thật đẹp, thật dịu dàng như cổ nói: “Trầm Lãng chẳng lẽ công tử còn chưa nhận được tiện thiếp sao?”

Đôi mắt long lanh u ám đó chợt rơi hai hàng lệ...

Trầm Lãng hoảng hốt đỡ lấy thân nàng...

Một cô gai mềm nhũn lóa lờ, nàng đã bị điểm huyết trước khi Trầm Lãng xuống tay .

Trầm Lãng ra tay mau quá. Hắn quyết không cho đối phương có cơ hội tránh né, quyết cho cái đánh mình không trật và quả thật hắn đã đánh trúng, nhưng khôn nạn thay, hắn không đánh trúng được người mình nhắm .

Hắn lật đật giải khai huyết đạo cho nàng và thấp giọng:

- Cổ mà rắng lên, nàng không thể chết...

Nước mắt nạn nhân cứ tiếp tục chảy dài xuống má, giọng nàng rên rỉ nhưng không có vẻ oán hờn:

- Công tử không cần phải an ủi làm chi, tôi biết tôi phải chết... cái chết đối với tôi có lúc cũng thật là đáng sợ... nhưng có lúc lại không có nghĩa lý gì đâu...

Độc Cô Thương buột miệng kêu lên:

- Nàng... là ai thế?

Vương Lâm Hoa nói bằng một giọng hết sức lạnh lùng:

- Các người đã giết lầm rồi, các người đã giết Nhiễm Hương.

Độc Cô Thương trở mắt:

- Nhiễm Hương nào? Có phải là...

Độc Cô Thương muốn nói con “a đầu” nhưng khi nhìn thấy gương mặt đăm ứot gần mắt sắc của nàng, hắn chợt nghe thương hại nên không nói tiếp:

Trầm Lãng cúi đầu ủ rũ:

- Nhiễm Hương, tôi đã có lỗi quá nhiều với nàng... thật tôi không ngờ sự việc lại có thể...

Nhiễm Hương lắc đầu, giọng nàng yếu ớt:

- Công tử đừng nói như thế, đừng bao giờ nói như thế... Được chết trên tay công tử, là chuyện mãn nguyện nhất trong đời tôi rồi.

Vành môi méo xệch nhưng đôi mắt nàng loé sáng nụ cười và cuối cùng nàng chợt nắc lên một tiếng rồi giật mình xuôi tay im lặng.

Người đàn bà bất hạnh đã kết liễu cuộc đời bất hạnh, nhưng đôi môi nàng vẫn điểm nụ cười thỏa mãn...

Bóng tối lại nặng nề im lặng, một sự im lặng của chết chóc của đau thương...

Trầm Lãng cứ giữ xác của Nhiễm Hương trên tay không bỏ xuống.

Thật lâu U Linh Cung Chúa vùng lên tiếng:

- Trầm Lãng bây giờ thì công tử đã biết rồi chứ? Công tử không thể làm gì được đâu, trừ phi công tử phải thành thân với tôi. Nếu không công tử sẽ không còn hy vọng.

Trầm Lãng nói bằng một giọng trách oán:

- Tại làm sao cô nương lại làm như thế chứ? Tại làm sao cô hại nàng .

U Linh Cung Chúa cười:

- Làm như thế là tại vì tôi muốn cho công tử biết rằng: Đã không phải là thần thánh thì nhất định có lúc công tử phải làm sai, đừng tưởng rằng mình thông minh hơn kẻ khác.

Trầm Lãng thở dài buồn bã:

- Đúng là tôi đã làm sai, đúng là có lúc tôi cũng phải làm sai, nhưng tôi hy vọng cô nên suy nghĩ thật kỹ, phải chăng cô cũng đang làm một việc hết sức sai lầm?

Sau câu nói của Trầm Lãng bóng tối lại rơi vào im lặng.

Thật lâu, Trầm Lãng lên tiếng:

- Phải, có nhiều việc cô làm rất được thành công, chẳng những cô lừa được tôi mà cô còn lừa được tất cả những người có mặt ở đây nhưng liệu cô có lừa được mãi mãi như thế không đã chứ?

U Linh Cung Chúa không lên tiếng...

- Cô rắp tâm lừa khắp mọi người trong thiên hạ, vì lẽ đó cho nên cuối cùng cô không có được một người thân. Bởi vì một kẻ đã chuyên tâm lừa người thì đâu còn có thể tin ai? Và cứ như thế suốt cuộc đời của cô sẽ hoàn toàn rơi vào tịch mịch .

U Linh Cung Chúa chợt cười hăng hắc:

- Ai bảo rằng tôi sẽ tịch mịch, buồn khổ? Đâu hãy nghĩ lại thử xem ngay bây giờ, ít nhất là công tử đang buồn khổ hơn tôi đấy chứ?

Trầm Lãng nói:

- Cô rất vui trước những nỗi thống khổ của kẻ khác, có phải thế không?

U Linh Cung Chúa nói:

- Không... mà đúng, công tử nói đúng. Nhất là đối với sự thống khổ của công tử.

Trầm Lãng hỏi:

- Đã thù hận tôi như thế thì tại sao cô lại muốn thành thân với tôi?

U Linh Cung Chúa chợt trầm ngâm, một giây sau nàng mới nói:

- Bởi vì tôi không thể nhìn sự vui sướng của công tử, tôi không thể cho công tử cùng người khác...

Trầm Lãng chận ngang:

- Cô không muốn cho tôi kết hôn với người khác, có phải thế không?

Như không thể trả lời thẳng, U Linh Cung Chúa nói khác đi:

- Nếu tôi phải đau khổ suốt cuộc đời, thì tôi cũng sẽ làm cho công tử đau khổ suốt cuộc đời

Không hiểu bị kích động bởi một vấn đề gì, giọng nói của nàng có vẻ run run...

Trầm Lăng thở dài:

- Rất tốt, bây giờ tôi có thể đoán chắc được cô là ai rồi .

U Linh Cung Chúa hỏi:

- Sao? Là ai thế?

Trầm Lăng nói:

- Nếu quả thật cô với tôi là người vốn không quen biết, thì tại làm sao cô lại căm hận tôi như thế... à... trước đây tôi những tưởng cô là một con người rất lương thiện, không ngờ tôi lại có thể nhìn sai đoán lầm con người như thế .

Cười bằng một tiếng ngán ngán buồn buồn, Trầm Lăng nói tiếp:

- Cũng có thể đây là lần đầu tiên trong đời người của tôi phạm một sai lầm khá lớn.

Không khí lại lặng im...

Trầm Lăng gặng lại:

- Tôi nói đúng đấy chứ?

U Linh Cung Chúa cũng gặng lại:

- Nếu nói đúng thì sao?

Trầm Lăng thở ra:

- Tôi hy vọng rằng cô nên tự suy nghĩ lấy...

U Linh Cung Chúa nói:

- Tôi thấy không cần thiết phải làm chuyện đó .

Trầm Lăng nói:

- Nhưng riêng tôi...

U Linh Cung Chúa ngắt ngang:

- Công tử cũng không cần phải suy nghĩ gì cả .

Trầm Lăng hỏi:

- Tại sao?

U Linh Cung Chúa nói:

- Bây giờ, tôi và công tử không có con đường thứ hai nào để đi nữa cả .

Trầm Lăng hỏi:

- Tại làm sao cô lại cũng không có con đường thứ hai để đi?

U Linh Cung Chúa nói:

- Bây giờ. Tôi không còn có thể lựa chọn được nữa, chỉ còn cách là phải cho công tử chết.

73. Hoàn Toàn Lộ Mặt

Im lặng một lúc, Trầm Lãng hỏi chậm chậm:

- Cô có một sức tự tin rằng sẽ có thể làm cho tôi chết được à?

U Linh Cung Chúa cười:

- Thừa sức tự tin như thế.

Trầm Lãng hỏi tiếp:

- Tôi chết rồi cô vui sướng lắm sao?

U Linh Cung Chúa nói:

- Cũng chưa chắc như thế.

Trầm Lãng thở ra:

- Đã không chắc là sung sướng thì tại sao...

U Linh Cung Chúa nói:

- Cái lý lẽ đó thật là đơn giản, tôi không chiếm được công tử thì phải làm cho công tử chết, thế thôi.

Trầm Lãng nói giọng buồn buồn:

- Cũng tốt vậy thì Cung Chúa hãy ra tay đi...

Không dần được nữa, Độc Cô Thương gầm lên:

- Trầm Lãng, ta tưởng mi là kẻ thông minh, không ngờ ngươi là một gã điên.

Trầm Lãng cười:

- Điên?

Độc Cô Thương nói lớn:

- Cho đến giờ phút này mà còn ở đó nói chuyện tâm sự được à? Chỗ này đâu phải là chỗ ngồi tán gẫu? Giờ này là giờ nói chuyện tâm tình sao?

Trầm Lãng cười gượng:

- Chuyện giữa tôi và nàng, Độc Cô huynh không hiểu được đâu.

Độc Cô Thương hỏi:

- Nhưng người ấy là ai mới được chứ?

Trầm Lãng nói như gần giọng từng tiếng:

- Không bao giờ ai có thể tưởng tượng được nàng là Bạch Phi Phi.

Độc Cô Thương gần như muốn nhảy dựng lên:

- Trầm Lãng, điên thật rồi à? Bạch Phi Phi... Bạch Phi Phi sao lại là U Linh Cung Chúa. Một cô bé nhu mì như thế sao lại “quỉ nữ” được chứ?

Trầm Lãng nói:

- Chính tôi hồi đầu cũng không tin như thế, nhưng bây giờ sự thật sẽ hiển nhiên dù không tin cũng không được.

Độc Cô Thương quay về phía U Linh Cung Chúa:

- Ngươi... ngươi là Bạch Phi Phi?

Từ trong bóng tối, U Linh Cung Chúa cất giọng lạnh lùng:

- Bây giờ ta là ai cũng không có quan hệ đối với những kẻ sắp chết, ta là ai cũng chẳng ăn nhằm gì.

Độc Cô Thương gầm lên:

- Mốc xì, người mà...

U Linh Cung Chúa chặn lại:

- Đừng, đừng có vọng động, muốn chết sớm à?

Nàng cười khẩy và nói tiếp:

- Người cho rằng đây là chốn phòng khuê của ta đấy ư?

Độc Cô Thương quắc mắt:

- Chứ ở đây là đâu?

U Linh Cung Chúa gần từng tiếng:

- Cho người biết đây là địa ngục của trần gian.

Độc Cô Thương vụt cười gằn...

Nhưng hần cười quá lớn thành ra không còn đúng cách cười gằn nữa vì cười gằn mà quá lớn như thế, Độc Cô Thương đã làm cho người ta thấy rõ cái cười găng gượng, cái cười để khóa lấp nỗi lo âu sợ sệt...

Hắn vừa cười vừa nói:

- Từ mười bốn tuổi, ta đã xông xáo giang hồ, đến nay thì đã quá bốn mươi năm rồi, trong vòng bốn mươi năm đó, ta đã đứng không biết bao nhiêu lần trên lần ngang sống chết... Đừng có nói địa ngục trần gian mà cho dù “U Minh Địa Ngục” đi nữa cũng không làm cho ta sợ được đâu. Đem chuyện đó ra để dọa ta là người lắm to rồi đấy.

U Linh Cung Chúa cười nhe nhõ:

- Ta cũng mong người đừng vì quá sợ mà phải ngắt đi mà ta cũng không tính dọa người chút nào cả. Chỉ có điều ta cần cho người biết, địa ngục trần gian nó còn kinh khủng gấp ngàn lần địa ngục chốn “U Minh” đấy.

Hình như muốn câu chuyện được lái sang một chiều hướng khác, U Linh Cung Chúa cười cười nói tiếp:

- Ta nói thế thôi, chứ so với U Minh địa ngục thì Nhân gian phải đẹp hơn nhiều lắm.

Độc Cô Thương gặng lại:

- Đẹp hơn nhiều lắm?

U Linh Cung Chúa nói:

- Chứ sao đẹp hơn rất nhiều, vì thế cho nên người không thấy được thì quả là điều quá uổng.

Độc Cô Thương cười gằn:

- Hừ hừ... rất tiếc...

U Linh Cung Chúa điềm nhiên:

- Trong quỉ ngục không có đèn lửa, con mắt của phàm nhân vào thì ví như kẻ đui mù, để giúp đỡ cho các người, ta sẽ mô tả về quan cảnh tượng đó để cho các người được biết...

Câu nói của U Linh Cung Chúa vừa dứt thì mùi hương sực nức cùng mất biến theo luôn, một mùi tanh tưởi, mùi của máu khô thịt rửa xông lên nồng nặc...

Giọng cười trong điệu nhu hòa của U Linh Cung Chúa cũng theo không khí mà thay đổi... Từ tiếng nói giọng cười như luồng gió mát mơn mang, vụt the thê nhọn hoắt y như một tiếng kêu của quỉ...

Không khí thay đổi thành hai khung cảnh một trời một vực và giọng cười tiếng nói cũng y như là hai người.

Tiếng nói của U Linh Cung Chúa bây giờ phiêu đảng không biết tự hướng nào đưa đến:

- Giả như các người nhìn thấy được, các người sẽ nhận ra rằng khoảng đất mà các người đang đứng đó là vô cùng đẹp dễ... Trước mặt các người, mặt đất trơn láng y như ngọc khảm, những bức họa, những trướng thêu, thì là cả một nghệ thuật tinh vi, một nghệ thuật tốn khá nhiều tâm huyết...

Nàng cười nhẹ và nói tiếp:

- Nhưng các người có biết khung cảnh đẹp ấy được dựng lên bằng vật liệu gì không?

Độc Cô Thương đâm bụng, nhưng hắn chỉ cười nhạt:

- Đất là đất, trướng màn chỉ vải, chứ còn cái gong gì nữa mà thêu đặt cho lắm chuyện.

Tiếng cười của U Linh Cung Chúa vụt xói lên như tiếng vượn hú giữa đêm đông, một thứ tiếng rùng mình rợn gáy:

- Người sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi vì thế ta thấy cần nói cho người biết... khoảng đất mà các người đang đứng đó đã được lót bằng xương trắng đầu lâu, từng khúc xương từng mảnh sọ người, trai có, gái có, già có, trẻ có... nó được xếp bằng và cán láng, láng đến nỗi sờ tay vô tưởng chừng như mặt đất được lót bằng thứ đá hoa cương.

Nàng nói tiếp trong giọng cười hăng hắc:

- Không chừng bây giờ chân các người đang dẫm lên khúc xương của một cô gái đa tình nào đó...

Những đường gân trong đôi chân của Độc Cô Thương chợt nghe hơi giật, hắn cảm thấy có vô số độc xà đang quần trên làn da lạnh ngắt...

Và U Linh Cung Chúa cất giọng trầm trầm:

- Các người có biết bên cạnh các người là giống gì đó không?... Bức họa ấy mà, bức họa thêu núi xanh, mây trắng và dòng sông xanh xanh biếc.

Độc Cô Thương cười khẩy:

- Lại cũng là kim chỉ thần kỳ của Đỗ Thất Nương nữa chứ gì?

U Linh Cung Chúa cười:

- Đúng, đó chính là thủ xảo của Đỗ Thất Nương, có thể nói đó là tối kiệt tác trong những kiệt tác của nàng... Nhưng, các người có biết được nó được thêu bằng loại chỉ gì hay không?

Nàng nói luôn trong giọng cười the thé:

- Kim thêu được mài bằng xương trắng và chỉ, chỉ được tước ra từ những sợi gân xanh... thứ gân xanh thường thấy nổi trên tay của những người thiếu nữ ấy mà... thứ kim, thứ chỉ lại hiếm có lại được thêu trên mảnh da người, loại da trắng muốt, non mềm của những cô gái đang xuân, thứ da của những cô gái trắng ngần như... Chu Thất Thất, mà vì dám cãi lời ta nên lột da căng ra để làm thứ vải thêu.

Độc Cô Thương cười sắc súa:

- Lại định dọa ta đấy à? Người cho là cái chuyện lột da rút gân là những chuyện ta chưa từng làm hay sao?

U Linh Cung Chúa nói:

- Tự nhiên người đã có làm rồi, nhưng còn kỹ thuật nữa chứ. Người có biết làm cách nào để lột một tấm da người cho nguyên vẹn không nhỉ?

Độc Cô Thương cười khẩy:

- Cách thức thì có rất nhiều, người muốn thử không?

U Linh Cung Chúa cười thật lớn:

- Tự nhiên cách thức có nhiều, nhưng nếu muốn cho một tấm da được ngay thẳng, nguyên vẹn, đừng cho một vết tích nào thì phải là một nghệ thuật. Điều đó ta e rằng người chưa biết.

Độc Cô Thương hừ hừ trong miệng:

- Ta chỉ biết lột da là lột da chứ không cần nghệ thuật.

U Linh Cung Chúa cười:

- Như vậy người chỉ biết lột da để giết người chứ không biết lột da để mà... trang điểm. Người có thích nghe thì ta nói cho nghe?

Độc Cô Thương lạnh lùng:

- Người thích nói thì cứ nói.

- Trước hết là chôn cô nàng xuống đất, để lộ phân nửa người thôi, sau đó xẻ một đường ngăn ngắt trên đầu của nàng, lấy thủy ngân rót vào nơi đó từng giọt từng giọt một...

Giọng nàng thấp xuống như một người chị đang vẽ cho một đứa em làm... bánh:

- Lúc đó tự nhiên con người của nàng bị phản ứng, miệng nàng ngậm cứng lại, thân hình nàng uốn éo, vặn vẹo trời ngược lên trên... nàng vặn mình trời lên, trời lên... Nàng trời lên bằng thân hình với xương với thịt, còn lớp da thì ở lại, một lớp da không bọt thịt, rất đều đặn, không chỗ dày chỗ mỏng. Cái khối xương thịt của nàng cứ nhoi lẩn, nhoi lẩn cho đến bao giờ tuột hết lớp da.

Độc Cô Thương rung mình chẳng miệng:

- Nín, nín... Câm họng lại.

U Linh Cung Chúa cười thật dịu:

- Không muốn nghe nữa à? Sợ rồi à?

Độc Cô Thương rít lên:

- Người... người là ác ma, người là ác quỷ, người không phải là người.

U Linh Cung Chúa cười:

- Ta đã nói với người rồi, ta đâu phải là người... À quên, ta quên một chuyện sau đó, sau khi nàng tuột hết lớp da, ta mới lấy một thau nước sôi dội lên cái thân hình chỉ còn trơ thịt và xương không đó...

Độc Cô Thương rống lên, y như chính mình đang bị ai lấy nước sôi chế vào vết thương chưa kéo da non.

- Người... Ta sẽ sống chết với người...

U Linh Cung Chúa điềm nhiên:

- Đứng lại, đừng có vọng động, người có biết trước mặt người là gì đấy không?

Câu nói của nàng y như bững thép chặn ngang, Độc Cô Thương rúng động nhích lui một bước.

U Linh Cung Chúa lại dịu giọng:

- Trước mắt các người là một cái ao, nhưng không phải là thứ ao mà hồi thuở nhỏ chúng ta thường lội xuống vớt bèo, để ngắt hoa sen trắng, hay là để rượt bầy ngỗng đang bơi... Ao này khác với những ao thường nhiều lắm, đẹp hơn những ao thường nhiều lắm.

Nàng cười hăng hắc và nói tiếp:

- Nó là cái ao... máu. Không có nước, chỉ có máu không thôi.

Dưới ao cũng không có hoa sen hồng, không có ngỗng trắng, những thứ nổi trên mặt... máu là tim, gan phèo phổi... cũng có những cặp mắt vừa mới khoét có những vành ta, lỗ mũi vừa mới cắt ném xuống, cũng có những chiếc lưỡi lêu bêu trên mặt... máu.

Tiếng của nàng vụt bén ngọt như dao:

- Nếu không khéo để cho té xuống thì... thì mùi vị của cái ao máu này e khó chịu lắm, người liệu mà tránh để phải sẩy chân.

Giọng nói của U Linh Cung Chúa lúc này lúc khác, có lúc rõ ràng là nàng nói, nhưng có lúc thì lại y như không phải là nàng...

Độc Cô Thương vẫn đứng y một chỗ, nhưng hẳn cảm thấy người con gái giữa khuê phòng khi này không còn nữa, không khí, phấn son và nước hoa phùng phức hồi này bây giờ chỉ còn là xương khét máu tanh.

Bây giờ người con gái chốn khuê phòng khi này đã biến thành ác quỷ.

Từ lâu cứ đứng lặng yên, bây giờ Trầm Lăng vụt bật cười giọng cười thật lớn...

U Linh Cung Chúa hỏi:

- Trầm công tử cười chi thế?

Trầm Lăng nói:

- Cô nương quả là một kẻ thông minh, tôi thật vô cùng bội phục.

U Linh Cung Chúa gặng lại:

- Sao?

Trầm Lăng nói:

- Tôi biết vô lâm rất nhiều người thích chuyện giả thần lộng quỷ, vì muốn làm cho người khác sợ, họ đã bỏ công bỏ của tạo ra rất nhiều khung cảnh cực kỳ khủng khiếp, và họ còn moi móc đặt cho những nơi đó nhiều cái tên nghe đến phải lạnh người, như “Sum La Mi Miếu”, “U Linh Quỷ Điện” vân vân...

U Linh Cung Chúa cười:

- Đúng, quả là có nhiều chuyện xảy ra như thế.

Trầm Lăng nói tiếp:

- Nhưng cô và họ không giống nhau, cô thông minh hơn nhiều.

U Linh Cung Chúa cười:

- Thật thế à?

Trầm Lăng nói:

- Khác hơn họ, cô chỉ cần những lời tường thuật sơ sơ, không phải tốn công, không phải tốn của, mà đã dựng được khung cảnh làm cho người phải sợ...

U Linh Cung Chúa cười hăng hắc:

- Công tử cho rằng tôi nói láo đấy chứ?

Trầm Lăng cười:

- Bất luận láo hay là thật cũng không có gì quan hệ. Những con người như chúng tôi không thể vì sợ mà chết được đâu... Nếu cô muốn cho chúng tôi chết thì nên dùng thủ đoạn khác họa may.

U Linh Cung Chúa thở ra:

- Tôi chỉ biết dọa người chứ không thủ đoạn nào khác nữa...

Nàng chưa dứt lời thì bốn phía có tiếng động rít lên trong gió, bắn thẳng vào Trầm Lăng và Độc Cô Thương...

Hơi đi tuy mạnh, nhưng không phải là tên mà là ám khí...

Đã sẵn mục tiêu ám khí đi ngay vừa nhanh vừa mạnh, cho dù ban ngày mà thành linh bị bốn bên ập vào như thế, cũng không dễ dẫu gì tránh được, huống chi trong bóng tối âm u...

Độc Cô Thương và Trầm Lăng lặng im...

Ám khí veo veo trong gió một lúc thật lâu cũng vẫn không thấy tiếng người động tĩnh...

Ngưng thêm một lúc nữa, U Linh Cung Chúa kêu to nhỏ:

- Trầm Lãng... Trầm Lãng...

Bóng tối vẫn im phăng phắc...

Không khí chết chóc nặng nề trôi qua, chợt nghe có tiếng một người con gái, có lẽ là tỳ nữ của U Linh Cung Chúa:

- Có lẽ chúng đã chết cả rồi?

U Linh Cung Chúa nói:

- Chưa chắc...

Tiếng người con gái nói:

- Họ không tài nào tránh kịp đã, mà cũng đâu có nghe tiếng họ nhảy tránh bao giờ đâu?

U Linh Cung Chúa nói:

- Đúng, không có tiếng động mà cũng không có tiếng kêu.

Tiếng người con gái nói:

- Họ quả là những tên lỳ lợm, chết cũng chẳng la mả.

U Linh Cung Chúa nhẹ nhõm thở ra... Nhưng rất khó mà phân biệt cái thở của nàng do cảm xúc hay do một vấn đề khác nữa.

Tiếng cô gái hỏi:

- Bây giờ mình có thể đốt đèn lên xem được rồi ư?

U Linh Cung Chúa nói:

- Khoan, hãy đợi một chút...

Bóng tối lại trở vào im lặng, không nghe tiếng thở của Trầm Lãng và Độc Cô Thương. Tiếng động thì không nói chi, chứ nếu hơi thở mà cũng không nghe nhất định là người đã chết...

U Linh Cung Chúa nói nhỏ nhỏ:

- Trầm Lãng... chết thật rồi sao? đừng trách tôi mà công tử tự trách lấy mình... Tuy nhiên, công tử có chết cũng vẫn như thái độ là sống ở cõi đời này...

Thình lình tiếng của Vương Lâm Hoa vụt cất lên:

- Có thư thái không chưa biết, tại hạ chỉ thích sống hơn.

U Linh Cung Chúa nói một cách tự nhiên:

- Người sống là vì ta chưa muốn cho người chết đấy.

Vương Lâm Hoa cười:

- Tự nhiên... tại hạ tự nhiên là biết điều ấy lắm chứ. Nếu không thì mẹ tôi đâu có đưa cô đến nơi này? Và nếu không thì đâu có trao cái mạng của... gã bán nam bán nữ ấy cho cô nương?

U Linh Cung Chúa nói:

- Mẹ người là con người khá thông minh.

Vương Lâm Hoa cười:

- Nhưng cô nương nên nhớ cho rằng cái miệng của tại hạ cũng kín lắm đấy, chuyện gì có quan hệ đến cô nương, tại hạ không hề hé ra một tiếng. Có điều tại hạ rất phục là cho đến bây giờ tại hạ mới biết được cô

nương là U Linh Cung Chúa, mặc dù tại hạ cũng thừa biết cô nương là một nhân vật phi thường. Thật ra thì tại hạ vốn biết cô nương là..

U Linh Cung Chúa hét lên:

- Đủ rồi, hãy câm lại... Nếu miệng ngươi không kín thì không sống được đến bây giờ đâu, ta cũng nói cho ngươi biết đấy.

Vương Lâm Hoa thấp giọng:

- Vâng, câm thì câm.

U Linh Cung Chúa dịu giọng trở lại:

- Ta giết Trầm Lăng, không biết mẹ ngươi sẽ nghĩ sao nhỉ?

Vương Lâm Hoa cười:

- Nói chuyện gì đó, cô nương có thủ đoạn giết được Trầm Lăng thì nhất định mẹ tôi phục lâu rồi.

U Linh Cung Chúa lạnh lạnh:

- Vì ta, ta sẽ không ngần ngại giết bất cứ những ai.

Vương Lâm Hoa cười hì hì:

- Mẹ tôi đã thấy rõ tài đại lược của cô nương... Vì ngoài cô nương ra, thì còn ai có thể chịu khuất phục để đóng một vai trò khéo léo khó khăn như thế được.

U Linh Cung Chúa cười gằn gằn nhưng không nói...

Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Vì lẽ đó cho nên mẹ tôi mới thành tâm thật ý cùng cô nương hợp tác... Một là để trừ khử Khoái Lạc Vương, hai là sẽ cùng với cô nương chia đôi thiên hạ...

U Linh Cung Chúa cười mũi:

- Ta đến Trung Nguyên, hơn phân nửa việc là để tìm kiếm mẹ ngươi, lúc còn nhỏ là ta đã quyết tâm gặp cho được mẹ ngươi rồi, ta muốn xem mẹ ngươi đẹp đến mức nào mà lại có thể cho “hắn” ruồng bỏ mẹ ta...

Vương Lâm Hoa cười:

- Chuyện ngày xưa cô nhắc lại làm chi nữa? Mẹ của cô nương và mẹ của tôi đều bị “hắn” bỏ rơi, mà tôi và cô nương lại là...

U Linh Cung Chúa thét lên:

- Câm miệng lại.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Nhưng bây giờ...

U Linh Cung Chúa gằn giọng:

- Ta đã không giết ngươi, ngươi còn muốn gì nữa chứ?

Vương Lâm Hoa nói:

- Không, tại hạ chỉ muốn cô nương cho chút ánh sáng để tại hạ có thể nhìn xem cái chết của Trầm Lăng ra sao thôi mà...

Hắn cười và nói tiếp:

- Tại hạ muốn xem thử coi sao khi chết rồi, hắn còn giữ được cái nụ cười mỉm mỉm quỷ quái nữa hay không thôi, cái thắc mắc trong đời của tại hạ là chỉ muốn xem mặt hắn trong giờ phút ấy...

Im lặng một chút, U Linh Cung Chúa mới nói bằng một giọng thật nhẹ và thật chậm:

- Đốt đèn lên.

Ánh sáng...

Bóng nặng nề, bóng tối hải hùng lập tức dạt ra...

Bây giờ, khung cảnh trước mặt hiện ra rõ rệt. Nó không phải là phòng khuê của thiếu nữ, mà cũng không phải là địa ngục trần gian... đã không có tượng Quan Âm của Ngô Đạo Tử, không có trướng thêu của Đỗ Thất Nương, mà cũng không có bàn trang điểm...

Xương trắng làm nền, máu đọng thành ao cũng đều không có nốt.

Nơi đây chỉ là một hang đá âm u như muôn ngàn hang đá khác, nếu lạ chẳng là do bóng người ẩn hiện chập chờn và loáng loáng ánh lửa ma chơi...

Và nếu lạ hơn là Trầm Lãng...

Hắn vẫn không chết.

Hắn và Độc Cô Thương vẫn đứng trơ trơ...

Hắn đứng lặng yên như tượng gỗ, môi hắn vẫn điểm nụ cười... nụ cười mà Vương Lâm Hoa ghét cay ghét đắng.

Hắn và Độc Cô Thương đấu lại vào nhau, họ đều cởi áo ra và giăng ngang trước mặt, y như trẻ nhỏ giăng áo làm màn, cả hai núp kín trong bức “màn” đó.

Mưa thấm ướt làm cho vải áo thêm dày, cộng vào đó chân lực của hai người dồn lên, khiến cho bao nhiêu ám khí đều không thủng được...

Vương Lâm Hoa đứng từ phía xa xa, mắt hắn tròn tròn, da mặt hắn xám xanh.

Sự rung động làm cho U Linh Cung Chúa run run tà áo...

Trầm Lãng cười:

- Trong ngàn kế của kẻ trí, nhất định phải có một bị hư... Cô nương thêu dệt chuyện quỷ ma, cố làm cho chúng tôi tâm thần tán loạn để sau đó là tung ra ám khí... Cô nương quyết đặt chúng tôi vào tử địa, nhưng cô nương quên rằng trong khi cô nương nói chuyện huyền thuyên thì chính là lúc bọn này dành thì giờ để sắp đặt cách ngăn ám khí.

U Linh Cung Chúa hơi run giọng:

- Trầm Lãng ngươi.... ngươi là quỷ chứ không phải là người.

Trầm Lãng cười:

- Nhưng tại hạ chỉ thích làm người chứ không cam tâm làm quỷ.

Hắn quay về phía Vương Lâm Hoa nói tiếp:

- Vương huynh nhất định đồng ý với tại hạ về điểm ấy chứ?

Vương Lâm Hoa nói giọng như nghẹt họng:

- Á... à...

Trầm Lãng sắc cười:

- Vương Lâm Hoa ơi, khi chưa đoán chắc rằng ta chết hay sống thì đừng bao giờ nói ra những điều bí mật.

Như đã lấy được bình tĩnh, Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Đâu có, thật ra thì đâu có gì đáng coi là bí mật.

Trầm Lãng nói:

- Phải, chính tôi cũng đã biết khi thả Bạch cô nương, tự nhiên là Vương phu nhân có dụng ý, tôi cũng biết khi giết “Sắc Bá” của Khoái Lạc Vương, Bạch cô nương cũng không phải hành động vô tình... và như thế thì chuyện cũng đâu có gì bí mật.

Vương Lâm Hoa nói:

- Thế thì, tại sao?

Trầm Lăng nói:

- Vì “U Linh Bí Cấp”, Khoái Lạc Vương đã lừa gạt mẹ của Bạch Phi Phi, rồi lại vì Vương phu nhân mà bỏ hẳn bà ta nữa. Đã vậy, sau khi biến cuộc Hoang Sơn vì bảo vệ sự bí mật đó, ông ta lại bỏ luôn người đẹp họ Vương, để cho một đứa con gái, một đứa con trai phải bơ vơ theo mẹ.

Vương Lâm Hoa cười nhạt, hắn cố gắng bình tĩnh:

- Hay, người còn biết những gì nữa không?

Trầm Lăng vẫn bằng một giọng chậm rãi:

- Tôi biết hai người con của Khoái Lạc Vương đã chẳng những không xem ông ta là một người cha mà lại còn oán hận thấu xương, hận vì không biết làm sao chính tay giết con người đó.

Vương Lâm Hoa nghiêng rằng:

- Nếu đổi lại thì người sẽ làm sao?

Trầm Lăng thở ra:

- Đó là chuyện ân oán của các người, không ai có thể có ý kiến vào vấn đề ấy được... Nếu còn để bàn phiếm thì người ta chỉ có thể nói rằng hai anh em lòng lạnh như băng, thủ đoạn như lang sói, quả không hổ là con của... người cha ấy.

Vương Lâm Hoa run giọng:

- Giỏi, giỏi... người nói chuyện hay lắm... ta cũng mong rằng người có thể nói như thế mãi.

Hắn nói mà chân hắn cứ lừ lừ bước tới, gương mặt của hắn xám xanh...

Y như một cái bóng ma, U Linh Cung Chúa xà tới chặn ngang:

- Không sao, cứ để cho hắn nói.

Trầm Lăng thở ra:

- Hiếu nghĩa đối với mẹ như non thái, cũng không có ai trách gì khi thấy Bạch cô nương oán hận người cha... Riêng tôi, tôi lại càng bội phục sự nhẫn nại chịu đựng của cô nương, cách đóng trò của cô khéo quá...

U Linh Cung Chúa gần gần:

- Nói tiếp nữa đi.

Trầm Lăng bằng một giọng chậm chậm:

- Cô đã dò biết lai lịch của Vương phu nhân và Vương Lâm Hoa, cho nên cô mới ngấm ngấm lên vào Trung Nguyên, lại còn đem thân làm nô lệ, cốt để cho tên háo sắc Vương Lâm Hoa mua về, đặt thừa cơ mà trả oán...

Y như bị động mối thương tâm, U Linh Cung Chúa nói giọng buồn buồn:

- Bởi vì tôi quá biết thủ đoạn của mẹ con hắn, nếu lấy sức mà cự thì tôi e mình không phải địch thủ, nên tôi quyết dùng trí mà thôi.

Trầm Lăng cười:

- Không ngờ mưu kế của các người lại bị lòng tốt của Chu Thất Thất phá hoại? Chính vì cái hảo ý vô tình đó mà nàng trở thành chương ngại vật của các người.

Bạch Phi Phi cười nhạt:

- Tôi thì không giận nàng, chỉ thương hại cho sự thật thà của nàng thôi. Con người đó thật đáng gọi là “thật thà cha dại”, ai rắp tâm hại nàng, nàng cũng không hay.

Trầm Lăng nói:

- Thế mà cô vẫn cứ lừa nàng, hết cách này bày cách khác, bởi vì cô biết càng thật thà chừng nào thì càng dễ bị lừa dối chừng bấy...

Bạch Phi Phi cười khẩy:

- Tự nhiên, vì ta đã sắp đặt công việc theo một chương trình vạch sẵn, chỉ có khi lọt vào tay của cái tên bán nam bán nữ ấy thì quả thật ngoài dự liệu của ta.

Trầm Lăng nói:

- Nhưng lần đó thì từ rủi cô lại được cái may, đáng lý hồ đầu lọt vào tay Vương Lâm Hoa, nhưng nhờ vị “hảo tâm” Chu Thất Thất làm cho cuộc diện thêm nhiều thuận.

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Đúng, nói tôi thử nghe?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vì thế nên ở trong ngôi nhà bí mật trên đỉnh núi cô mới thả cho Vương Lâm Hoa đi, lại còn làm bộ ngờ ngợ ngẩn ngẩn để lừa tôi, thật là tức cười, đã bị cô lừa mà tôi lại khuyên lớn an ủi cô nữa chứ.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Lúc nàng thả tôi đi, tôi lấy làm lạ hết sức, con người nhu nhược đáng thương như Bạch Phi Phi không ngờ lại quá ớn như thế này.

Bạch Phi Phi cười nhạt:

- Đàn ông luôn luôn là hạn dễ bị lừa, càng tỏ ra thông minh chừng nào, càng dễ bị lừa hơn chừng ấy, chỉ cần làm bộ thật thà chất phát, làm bộ yếu đuối đáng thương là họ sẽ tin ngay. Tội nghiệp là tội nghiệp cho Chu Thất Thất, cô ta cái gì cũng không biết, thế mà lại luôn tỏ ra mình là xuất chúng, chính vì thế cô ta lần quần cứ bị sa bẫy đàn ông.

Trầm Lăng thở ra:

- Chu Thất Thất thật là cô gái đáng thương, tôi đã trách nàng sơ xuất không chú tâm bảo vệ cho cô, mà cô lại cố ý để cho họ bắt.

Bạch Phi Phi cười:

- Ai lại quá dốt như người vậy? Nếu quả người ta vào phòng bắt mà lại không la lên được một tiếng nữa sao?

Trầm Lăng cười gượng:

- Kẻ đáng thương thứ hai là Kim Vô Vọng, hẳn đã vì cô mà phải chịu tàn phế... Có lẽ trong lúc đó, ẩn mặt trong bóng tối, cô đã cười cho hắn là kẻ ngu, có phải thế không?

Nhắc đến cảnh Kim Vô Vọng, làm cho máu nóng của Trầm Lăng nổi lên, đôi mắt luôn luôn nhu hòa của hắn vụt bắn ra những tia giận dữ, y như những tia lửa xanh rờn chiếu thẳng vào mặt Bạch Phi Phi.

Cô gái “U Linh Cung Chúa” rúng động thụt lui hai bước:

- Không, không... Điều đó thật tôi cũng không ngờ

Trầm Lăng thở hắt ra, giọng hắn bình tĩnh trở lại:

- Thế rồi cuối cùng cô cũng gần Vương Lâm Hoa và Vương phu nhân, nhưng có lẽ cô cảm thấy rằng giết họ không bằng lợi dụng họ.

Bạch Phi Phi cũng có vẻ buồn buồn:

- Bởi vì tôi cảm thấy chính họ cũng không khác mẹ con tôi là mấy, bà ta cũng là kẻ bị bỏ rơi, bà cũng là một kẻ đáng thương...

Trầm Lăng hỏi:

- Dù gì đi nữa cô cũng khá lợi dụng kế sách của họ để gần gũi Khoái Lạc Vương, và Khoái Lạc Vương cũng là kẻ háo sắc, hẳn nhắm mắt nghe lời chứ không cưỡng bách cô...

Hắn mỉm cười nói tiếp:

- Việc này cũng hơi lạ, rất có thể ngoài bản tánh hiếu sắc ra, còn có thể vì sợi dây tình cảm thiêng liêng giữa tình phụ tử, nên Khoái Lạc Vương mới nuông chiều cô như thế, hẳn cũng không đến nỗi mềm yếu như thế.

Bạch Phi Phi vụt thở dài:

- Rất có thể...

Trầm Lăng hỏi:

- Nhưng với cô thì sao? Đối với ông ta, cô có cảm thấy vấn đề thiên tính... có tình cảm thiêng liêng gì không?

Bạch Phi Phi vụt quắc mắt:

- Không, không gì cả.

Và nàng nghiêng răng nói tiếp:

- Nếu tôi không phải là thú thì tôi cũng không phải là người... Tôi không còn là người đã lâu rồi, từ khi tôi nhìn thấy cái chết đau khổ của mẹ tôi thì tôi đã thề rằng tôi sẽ không bao giờ làm người nữa.

Lặng im một lúc, Trầm Lăng nói:

- Có điều chắc cô không ngờ rằng tôi lại đến đây à?

Bạch Phi Phi lắc đầu:

- Không, tôi biết chứ, tôi biết rằng công tử sẽ đến đây.

Trầm Lăng cười:

- Và vì biết thế cho nên cô cũng đã sớm nghĩ ra phương cách để lừa tôi?

Bạch Phi Phi làm thính, đôi mắt của nàng ngời ngời nhìn hắn xuyên qua làn lụa mỏng..

Thật lâu nàng mới hỏi:

- Công tử cho rằng những gì tôi nói với công tử cũng đều là lừa dối cả à?

Trầm Lăng cũng nhìn thẳng lại nàng:

- Chứ không đúng thế sao?

Bạch Phi Phi cười, giọng cười của nàng thật là buồn bã:

- Công tử là người rất dễ thông cảm cho đàn bà, thế tại sao công tử lại không hiểu được lòng tôi?

Trầm Lăng gượng cười:

- Tôi cũng nghĩ rằng đối với tôi, cô có đôi phần chân thật, nhưng... nhưng cho đến giờ phút này tôi mới...

Bạch Phi Phi nói:

- Tôi đã nói cho công tử nghe rồi, một người con gái khi họ đã yêu ai mà họ không được cùng người đó toại nguyện thì họ sẽ... hủy diệt hướng chi, đối với công tử, chết có lẽ còn dễ hơn là sống.

Trầm Lăng thở ra:

- Phải, vừa rồi cô đã vì tôi mà tỏ vẻ thương tiếc, nhưng...

Như bị khích động, hấn vụt nói như thét:

- Nhưng từ đây về sau, cô đừng bao giờ nói tôi là người dễ thông cảm với đàn bà, hiểu rõ lòng dạ đàn bà... và bây giờ tôi mới biết cô muốn hại một người đàn ông nào là cô dùng phương pháp cực kỳ hiểm độc, cô làm cho người đó tự cho rằng mình là kẻ rõ đàn bà hơn ai hết...

Vương Lâm Hoa vụt thở phào một cái và gật gù liên tiếp:

- Câu nói của Trầm huynh vừa nói có thể gọi là một câu nói mà tại hạ ưng ý nhất trong suốt buổi nói chuyện hôm nay, nếu có kẻ tự phụ mình là người hiểu rõ lòng dạ đàn bà hơn ai hết thì kẻ đó đã tự rước họa vào mình một cách đáng thương.

Bạch Phi Phi cũng gật đầu:

- Tốt, các người đều là đàn ông, cho nên các người về hòa với nhau có phải thế không?

Vương Lâm Hoa sững sốt:

- Tôi... tôi chỉ...

Bạch Phi Phi cười nhạt:

- Các người có biết tôi sẽ dùng phương thức nào để đối phó với các người không?

Trầm Lăng nói:

- Tôi rất mong được nghe.

Bạch Phi Phi nói:

- Phương pháp mà đàn bà dùng để đối phó với đàn ông thường thường là phương pháp ngu dốt lắm... Nhưng phương pháp ngu dốt thì thường thường cũng là phương pháp hữu hiệu nhất.

Trầm Lăng gặng lại:

- Phương pháp ngu dốt?

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Một phương pháp đã dùng rồi nhưng thành công, đem ra dùng một lần nữa, há không phải là phương pháp ngu dốt hay sao?...

Nàng vừa nói vừa lắc mình dang ra xa, y như một bóng quỷ chấp chèn...

Gương mặt bình tĩnh của Trầm Lăng vùng đổi sắc...

Vương Lâm Hoa như hoảng hốt, hấn phóng mình tới kêu lên:

- Bạch Phi Phi không nên...

Nhưng ngọn đèn đã tắt, bóng tối ập vào...

Bóng tối y như lúc ban đầu, bóng tối của những gì tuyệt vọng...

74. Họa Tai Liên Tiếp

Trầm Lăng khoát tay ngược lại:

- Tất cả mau lui lại .

Từ trong bóng tối xa xa, vắng vắng tiếng của Bạch Phi Phi : - Đừng mong lui lại nữa .

Liên theo tiếng nàng nói, một tiếng nổ long trời. Bụi đá chung quanh bắn ra nghệt thờ.

Trầm Lăng tuy nhảy lui thật lẹ, nhưng cũng bị đá vung trúng mình đau nhói . Độc Cô Thương dặm chân hẳn học: - Không xong, con a đầu đó đã đề phòng, nó đã cắt đứt con đường rút lui của ta

rồi .

Vương Lâm Hoa thét lên.

Bạch Phi Phi cười hăng hắc:

- Ủa, sao lại không như thế được?

Vương Lâm Hoa lớn tiếng:

- Vừa rồi cô đã nói.

Bạch Phi Phi cười :

- Vừa rồi ta có nói là không giết người, nhưng bây giờ thì ta đổi ý. Người phải biết lòng dạ của đàn bà chứ, lòng dạ của đàn bà luôn luôn là thay đổi mà .

Vương Lâm Hoa thét lên:

- Người giết ta rồi người sẽ nói với mẹ ta làm sao?

Bạch Phi Phi cười lớn:

- Bà ta làm sao biết ai giết người? Vả lại bà ta đâu có nhờ ta bảo hộ cho người? Người nói năng sao mà giống trẻ con quá thế?

Vương Lâm Hoa nổi đóa :

- Người... người quên rằng ta và người vốn là...

Hắn nói chưa dứt thành linh có một bàn tay khê kéo áo hắn và Trần Lăng kề tai nói nhỏ:

- Hãy men sát vào vách đá và đừng lên tiếng nữa, mình sẽ có cách...

Vương Lâm Hoa nghiêng rằng:

- Con a đầu ti tiện...

Hắn ngậm miệng lại không nói hết câu, hắn không phải là kẻ ngu, hắn biết trong bóng tối kẻ nào lên tiếng kẻ đó là cái bia cho thiên hạ nhắm...

Tiếng Bạch Phi Phi văng vẳng từ xa:

- Trần Lăng, công tử đừng có trách tôi nhé, tôi vốn không thể giết công tử, nhưng hiem vì công tử đã biết nhiều chuyện... Một con người mà biết nhiều chuyện thì con người đó khó có thể sống...

Nàng cười nhẹ và nói tiếp:

- Còn như Độc Cô Thương thì quả là vô cố, hắn chỉ chết cho... có bạn với các người thôi .

Chỉ nói đến đó rồi nàng nín im, phương hướng trong hang tối trở nên mù mịt...

Trần Lăng, Vương Lâm Hoa, Độc Cô Thương, cả ba dựa sát và men theo vách đá, họ cố hành động thật nhẹ gần như nín thở...

Cả ba người không nói, nhưng trong bụng bắt đầu cảm thấy rờn rợn Bạch Phi Phi, họ cùng cảm thấy người con gái này quả đáng sợ .

Tự nhiên còn có nhiều cô gái rất là độc ác, nhưng họ không lợi hại bằng Bạch Phi Phi, họ có được cái mềm dịu, nhưng vẫn không bằng Bạch Phi Phi, vì họ không cộng được lòng dạ sắt lạnh và độc ác như nàng...

Vừa đẹp dễ, vừa dịu hiền, lại vừa độc ác... một người con gái như thế có thể gọi là một loại thuốc độc nguy hiểm, nhất là cho bọn đàn ông trên cõi trần gian này, một thứ thuốc độc bởi nhụy hoa và mật ngọt .

Và Bạch Phi Phi xứng đáng nhất để dẫn đầu cho loại người như thế.

Trần Lăng mò theo vách đá, mò đúng theo hướng mà vừa rồi hắn phát giác có lối ra, nhưng bây giờ thì nơi đó đã bị nhiều khối đá lớn chặn bít mất...

Cả cái kẻ hở bên góc bây giờ cũng đã bị đá nhỏ lấp kín.

Như vậy là Bạch Phi Phi đã có chủ ý bố trí sẵn cả rồi...

Trầm Lăng thở ra và tiếp tục mò trở lại, ngay lúc đó có một bàn tay kéo lấy tay hắn và viết một chữ “Độc”

Biết Độc Cô Thương muốn nói chuyện, Trầm Lăng vội viết:

- Có gì thế?

Độc Cô Thương viết:

- Anh xem nàng sẽ đối phó với chúng ta như thế nào?

Trầm Lăng thở ra và viết:

- Chưa biết, đợi xem .

Hơi ngưng một lát, Độc Cô Thương lại viết:

- Không biết mình phải đợi...

Chữ “đợi” chột kéo dài ra, bàn tay kia phật thẳng vào yết hầu của hắn...

Sự việc biến đổi thành linh, bất cứ ai cũng rất khó lòng tránh được, nhưng Trầm Lăng thì khác, có lẽ hắn đã quá lẹ, cũng có thể hắn đã đề phòng, cho nên chỉ khẽ nghiêng đầu và bàn tay lật lại, hắn đã ngược lấy mạch môn của đối phương và khẽ tai nói nhỏ nhưng gần từng tiếng một :

- Vương Lâm Hoa, ta đã biết người từ sớm, người đừng có dở trò .

Wang Lin Hua bỗng sững sờ đứng lặng.

Có lẽ hắn thắc mắc không hiểu tại sao Trầm Lăng trong lúc bắt phòng mà lại có thể phát giác kịp âm mưu của hắn.

Như đoán được ý nghĩ của đối phương, Trầm Lăng khẽ nói:

- Tay của người nhỏ mà dài, lại mịn màng hơn tay của Độc Cô Thương, người làm sao có thể qua mắt ta được.

Wang Lin Hua thở dài, hắn muốn hại Trầm Lăng, nhưng không làm sao không phụ con người này được.

Trầm Lăng gắt nhe nhỏ:

- Người tưởng rằng giết ta rồi Bạch Phi Phi sẽ tha cho người à?

Wang Lin Hua cứng họng làm thinh...

Trầm Lăng nói tiếp:

- Người độc mà ngu, người có giết ta nàng cũng chẳng tha người, việc hay hơn hết là ngay bây giờ ba chúng ta phải hợp lực tìm cách thoát ra, nếu người còn manh tâm làm quỷ thì chính người tự rước vào mình cái chết cực kỳ oan uổng.

Wang Lin Hua thở dài sườn sượt .

Đang mò mẫm theo vách đá, Độc Cô Thương nghe tiếng thủ vệ phăng lần tới, ba người gom chung một chỗ, nhưng vẫn chưa ai tìm ra kẻ...

Một tiếng nổ lại dội lên rung chuyển, thừa trong tiếng nổ Độc Cô Thương mới nói một câu:

- Xem chừng nàng quyết tính chôn sống bọn mình rồi .

Nghe hơi hám thất vọng của Độc Cô Thương, Trầm Lăng bật cười :

- Đó là cách bắt rùa trong giỏ ấy mà .

Âm hưởng của tiếng nổ lần dứt hẳn, bọn Trầm Lăng lại ngậm miệng làm thinh...

Chợt từ trong góc tối phía trước khua tiếng động...

Độc Cô Thương vẽ lên lưng Trầm Lăng :

- Phía trước mặt có người, coi chừng thủ hạ của Bạch Phi Phi.

Trầm Lăng quay tay viết lại:

- Nghe rồi, tôi sẽ sang bên đó

Và y như một con cá chao trong nước, hần nhích mình nghiêng nghiêng lần tới trong tư thế dễ phòng...

Trầm Lăng di động một cách nhẹ nhàng không một chút lao chao trong không khí, nhưng kẻ đối diện lại đâm sầm lao tới, tuy không bị va vào nhau, nhưng bản năng cảnh giác đã khiến cho cả hai cùng phản ứng...

Tay phải của Trầm Lăng tà tà phạt tới...

Tuy là chưởng thế đưa ra trong lúc thành linh, nhưng chưởng lực vừa mạnh vừa tầm công kích lại vừa chính xác...

Không ngờ đối phương cũng không phải là kẻ tầm thường, chưởng thế của Trầm Lăng vừa tống ra thì phong quyền của đối phương cũng ào ào cuộn tới... Đối phương đã lấy công làm thủ. Hình như quyết không để cho Trầm Lăng chiếm thượng phong...

Trầm Lăng rung động: “Tại làm sao nơi đây lại có cao thủ tuyệt luân như thế?”

Vừa suy nghĩ, Trầm Lăng vừa tung ra luôn năm sáu chưởng, tự nhiên khi cảm biết đối phương là tay kinh địch, từng chưởng lực của Trầm Lăng đưa ra đều nhắm vào thế bức, nhưng đường quyền của đối phương cũng không một giây sơ hở, bất cứ chưởng nào của Trầm Lăng tung ra cũng đều bị đối đầu, thế đối đầu cực kỳ hung hãn...

Trầm Lăng vừa đánh vừa cau mặt... Và khi hóa giải ngọn quyền thứ tám của đối phương, hần vụt kêu lên:

- Hùng Miêu Nhi .

Đối phương cũng nhảy lùi lại ngạc nhiên:

- Trầm Lăng đó à?

Trầm Lăng thở phào:

- Thật là may, nếu tôi không kịp nghĩ ra thì quả là nguy hiểm... Khi không mà sống chết với nhau thì đúng là một trò chơi.

Hùng Miêu Nhi nói liền theo:

- Trò cười này đã quá

Và hần đậm chân nói tiếp:

- Tức chết không, thế đánh ác liệt của Trầm Lăng mà mình nghĩ hoài không ra chứ . Nhưng tại làm sao Trầm huynh lại đến chỗ này?

Trầm Lăng gượng cười :

- Không chỉ một mình tôi, mà có cả Độc Cô huynh và Vương Lâm Hoa nữa..

Hùng Miêu Nhi sưng sốt nhưng rồi lại bật cười :

- Vậy thì vui quá nhỉ?

Trầm Lăng kéo tay Hùng Miêu Nhi lần lại bên vách đá:

- Vẫn y như cũ, xem chừng cho dù có bị bao nhiêu gian khổ dày vò thì Hùng Miêu Nhi cũng vẫn là Hùng Miêu Nhi cứ không hề thay đổi nhỉ?

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Không phải con người sắt, nhưng vốn là con mèo sắt đây chứ đâu phải là con mèo ướt.

Độc Cô Thương gắt nhỏ:

- Vừa vừa chứ, nói lớn quá vậy?

Trầm Lăng cười :

- Bây giờ thì chưa sao đâu, đưa Hùng Miêu Nhi đến đây, Bạch Phi Phi còn chưa thì giờ cho mình đánh lăm nhau chơi, chứ chưa dùng ám khí đâu, bởi vì nếu không thế thì nàng đã giết hấn mất rồi .

Độc Cô Thương gạt đẩy:

- Đúng, nhất định cô ả còn có nhiều trò lắm, hướng chỉ cô nàng thừa biết ám khí khó mà làm gì mình được.

Trầm Lăng suýt chút đã bật cười...

Độc Cô Thương nói lớn, cốt ý làm cho Bạch Phi Phi không nghe thấy chứ nếu nghe thì nàng đã nhìn rõ ruột gan của Độc Cô Thương...

Hắn có thể lừa ai chứ làm sao lừa cô gái tinh ranh ấy được?

Nhưng bây giờ thì nàng đang ở chỗ nào?

Chẳng lẽ nàng đã bỏ đi?

Nàng bỏ đi thì mục đích giam bọn Trầm Lăng nơi đây để làm chi?

Vương Lâm Hoa có lẽ bắt đầu nôn nóng, hấn hỏi:

- Hùng huynh làm sao lại đến nơi đây?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ban đầu tôi cũng thắc mắc không hiểu tại sao đã lọt vào đây mà lại còn giải huyết, thêm vào đó lại còn chùm vải đen lên đầu nữa chứ... Chính tôi đang băn khoăn tự hỏi như thế thì chợt nghe hơi gió và Trầm Lăng đã tới sát một bên...

Hấn cười và nói tiếp:

- Vương Lâm Hoa, ta không phải trả lời cho người đâu nhé, ta nói chuyện với Trầm Lăng đây .

Vương Lâm Hoa cũng cười :

- Không cần biết con mèo hoang nói chuyện với ai, miễn họ Vương này nghe là được rồi... Nghe lỏm cũng được nữa mà bạn .

Giá như bình thường, có lẽ ai cũng phải bật cười cái lối lý như đá cuội của Vương Lâm Hoa, có lẽ trên đời này không có việc gì có thể làm cho hấn nổi tự ái lên được cả .

Trong lúc bốn người nói chuyện, ai cũng chú tâm nghe ngóng chung quanh, nhưng có một việc mà không ai ngờ tới là câu chuyện giữa họ còn có một người thứ năm nghe lỏm nữa...

Người ấy ẩn trong bóng tối cách họ xa xa...

Người thứ năm này ngóng theo tiếng nói lần lần nhích lại...

Trầm Lăng nói:

- Bạch Phi Phi làm như thế là cố ý cho mình vì không nhìn thấy mà tàn sát lẫn nhau, nhưng ngoài việc ấy ra, có lẽ nàng còn có âm mưu khác nữa...

Người thứ năm trong bóng tối càng xích lại gần nhưng bọn Trầm Lăng vẫn không hay biết...

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng:

- Thật tôi không thể ngờ “U Linh Cung Chúa” lại có thể là Bạch Phi Phi... nàng là một người con gái hiền lành. Một con kiến y là cũng không nở giết, thế mà lòng dạ lại quá tàn nhẫn như thế?

Trầm Lãng cười :

- Đàn bà là loại người mà lòng dạ rất khó đo lường. Bạch Phi Phi là một trong những cô gái khó hiểu ấy... và có thể nguy hiểm hơn nữa, vì tâm kế của nàng rất thâm trầm, cho đến bây giờ, tôi vẫn chưa thấy người nào hơn nàng về phương diện ấy được...

Trầm Lãng nói chưa dứt, chợt có tiếng một người con gái cười khanh khách:

- Trầm Lãng, cảm ơn người đã có lời khen tặng, ta có cho người chết được êm ái...

Và tiếng chưa dứt, Trầm Lãng đã nghe hơi gió xẹt vào đại huyết “thiên tông” của mình?

Như một con vù xoay ngang, Trầm Lãng nghiêng mình quật xéo qua một chướng...

Nhưng hai bàn tay đối phương y như chong chóng, liên tiếp bủa vào yếu huyết của Trầm Lãng không để hở một giây...

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Giá nó không phải là đàn bà thì tôi sẽ giúp Trầm Lãng một tay.

Độc Cô Thương nói:

- Cái con quỷ cái ấy lòng dạ độc ác nhưng võ công thì làm sao bì được với Trầm Lãng.

- Tự nhiên, tự nhiên...

Chợt nghe một tiếng “tách” và tiếp liền theo là tiếng rú của người con gái...

Độc Cô Thương vui mừng hỏi lớn:

- Bắt được nó rồi phải không?

Không nghe Trầm Lãng trả lời, chỉ nghe tiếng cô gái cười sảng sặc:

- Trầm Lãng, đồ mi dám giết ta .

Trầm Lãng nói thật chậm:

- Phải, tôi không dám, quả thật tôi không dám.

- Người không dám giết ta thì người là một tên thất phu vô dụng .

Trầm Lãng vụt thở hắt ra và nói bằng một giọng thật thấp:

- Tôi đâu phải là con người dễ lừa, thế mà không biết tại sao ai cũng muốn lừa tôi thế .

Độc Cô Thương mở tròn đôi mắt sững sờ.

Hùng Miêu Nhi hỏi lớn:

- Không phải Bạch Phi Phi à?

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Tự nhiên là không phải?

- Chứ ai thế?

Chưa ai trả lời thì cô gái đã la lên:

- Ai bảo ta không phải. Ai bảo ta không phải? Trầm Lãng người không giết ta thì người sẽ hối hận, ta quyết sẽ làm người hối hận suốt đời.

Trầm Lãng thở dài sườn sượt:

- Chu Thất Thất, tại sao cô cứ muốn cho tôi giết cô hoài như thế chứ?

Tiếng cô gái nói gần như khóc:

- Người... Người nói gì thế? Người điên rồi à?

Trầm Lãng cười buồn:

- Cô tưởng tôi không biết cô à? Nếu quả “U Linh Cung Chúa” đến ám toán tôi, thì nàng cứ làm thỉnh hành động chứ chuyện chi lại phải lên tiếng trước?

Độc Cô Thương vỗ trán:

- À, có thể mà mình nghĩ mãi không ra...

Vương Lâm Hoa cười nói:

- Đã thế mà nhái giọng lại không giống nữa chứ... “U Linh Cung Chúa” đâu có dại gì tự tay mình đi ám toán Trầm Lãng.

Chu Thất Thất rít lên:

- Câm mồm người lại .

Vương Lâm Hoa cười và quả nhiên hần không nói nữa...

Chu Thất Thất khóc rống lên:

- Trầm Lãng, Trầm Lãng... Tại làm sao người lại chẳng chịu giết ta... tại sao...

Trầm Lãng nói:

- Làm sao lại giết? Thất Thất, chẳng lẽ đến bây giờ mà nàng cũng không hiểu một chút gì cả sao?

Chu Thất Thất cứ khóc:

- Tôi biết...tôi biết... nhưng bây giờ thì không còn kịp nữa, tôi... tôi không thể sống được, tôi sống không còn sinh thú gì nữa cả.

Trầm Lãng dịu giọng :

- Chuyện chi lại phải chết?

Chu Thất Thất nói:

- Chỉ có chết... chỉ có chết tôi mới an lòng, tôi chỉ mong được chết trên tay của anh... Trầm Lãng, tôi van anh, anh hãy giết tôi đi, anh hãy làm ơn cho tôi chết mau một chút...

Độc Cô Thương ngưng ngẩn, hần lăm thắm tự nói một mình:

- Quá nhiều người muốn giết Trầm Lãng, thế mà lại cũng có quá nhiều người muốn được chết vào tay Trầm Lãng... thật là một chuyện lạ lùng...

Hần nói nhỏ nhưng Thất Thất lại nghe, nàng thét lên:

- Các người không thể biết, các người không biết gì cả .

Trầm Lãng nói:

- Tôi cũng không biết, thật tôi không biết tại sao...

Chu Thất Thất run giọng :

- Anh không biết? Anh không biết thật à?

Trầm Lãng ôm nàng vào lòng dịu giọng :

- Thất Thất... có nghe tôi nói không? Thất Thất...

Chỉ cần một tiếng dịu dàng của Trầm Lãng gọi lấy tên nàng, chỉ cần bấy nhiêu đó thôi chứ không cần gì hơn nữa... bao nhiêu oán hờn tủi cực của nàng lập tức tiêu tan...

Bao nhiêu chuyện bực tức, bao nhiêu chuyện hiểu lầm, coi như đã trở thành quá khứ...

Chỉ cần một tiếng dễ dàng ngăn ngủi, tiếng nói của tình nhân, bất cứ khoảng cách giữa cặp nhân tình nào, chỉ một tiếng ngăn ấy thôi, cũng thừa đủ thu ngăn lại... Tiếng khóc ray rức của Chu Thất Thất đã lắng trang...

Độc Cô Thương chợt cảm thấy không khí lạnh lẽo trong hang đá vùng ẩm lại. Mặc dù bóng tối đã che tất cả, nhưng thâm tình của họ ai ai cũng đều nhìn rõ...

Vương Lâm Hoa vụt cười nhạt:

- Thật là thơ mộng thay cho một cặp tình nhân.

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Người gai mắt rồi à?

Vương Lâm Hoa thản nhiên:

- Người đừng quên rằng ta là vị hôn phu của Chu Thất Thất đấy nhé, chính mắt mình nhìn người vợ tương lai của mình đang nói chuyện tình với người khác, thì trong lòng không có một chút cảm giác gì sao chứ?

Hắn vụt lớn tiếng:

- Hùng Miêu Nhi, nếu đổi lại là ta, thì người sẽ làm sao chứ?

Hùng Miêu Nhi làm thinh đứng lặng...

Vương Lâm Hoa nói:

- Các người ít nhất cũng phải đợi một chút đã chứ

Hắn vụt cười và nói tiếp:

- Có muốn làm tình làm tự thì cũng phải đợi một chút chứ .

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Đợi cái gì?

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Các người cho rằng ta không thể cưới một người vợ nào khác nữa à? Các người tưởng ta nhất định phải cưới cho kỳ được Chu Thất Thất thôi à? Các người tưởng trên đời này chỉ có mỗi một mình nàng là con gái sao chứ?

Hùng Miêu Nhi có hơi mừng:

- Người... người nói...

Vương Lâm Hoa cười gằn:

- Đối với ta, nàng đã vô tình, thì ta còn cưới nàng làm gì chứ? Bởi vì cưới một người như thế thì không khác nào đi cưới một khúc cây, chẳng thà ta tạo một tượng cây để cưới làm vợ có phải đỡ tốn công tốn của hơn không?..

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng:

- Người nói thật đấy chứ?

Vương Lâm Hoa cười hi hi:

- Cái con người mà ưa nói dối nhất trên đời này, có lúc cũng phải có một câu nói thật chứ .

Hắn thở phào một cái rồi nói lớn:

- Trầm Lăng, Chu Thất Thất, các người có muốn nói chuyện tình ái với nhau, hay là muốn làm cái gì đó thì cứ tự do đi, chuyện hôn nhân giữa ta và Chu Thất Thất được kể như là bỏ...

Chu Thất Thất ôm chặt lấy Trầm Lăng...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Hay. Vương Lâm Hoa, từ lúc biết người đến giờ ta mới nghe người nói câu xứng đáng là một câu nói của con người, rất tiếc vì ở đây không có rượu, giá mà có thì chỉ một câu nói đó thôi, cũng đủ để cho ta kính người ba chén.

Wang Lin Hua nhấp mắt:

- Ba chén thôi à? Ít nhất cũng phải ba trăm chén mới xứng đáng chứ .

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Phải phải... ba trăm chén, ba trăm chén...

Tiếng cười của Hùng Miêu Nhi kéo dài hứng thú, và sau đó thì không khí lại lặng lẽ, vì không ai nói thêm một lời nào...

Hùng Miêu Nhi còn hứng lắm, hẳn còn rất nhiều điều muốn nói, những người khác hình như cũng muốn nói, nhưng trong giờ phút đó có lẽ không một ai muốn khuấy động, khung cảnh êm đềm của Trầm Lăng và Chu Thất Thất...

Thật lâu, Vương Lâm Hoa lên tiếng:

- Bây giờ, tôi đang nghĩ...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Người nghĩ gì?

Wang Lin Hua nói:

- Tôi nghĩ không biết Trầm Lăng và Chu Thất Thất đang làm gì? Rất tiếc là ở đây không có được một ngọn đèn...

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Con người tầm bậy là cuối cùng rồi cũng nghĩ bậy, vừa nói một câu đáng đồng tiền bát gạo, bây giờ lại làm mất cha nó luôn.

Độc Cô Thương vụt hỏi:

- Ở đây tuy không có đèn nhưng lại có cây .

Hùng Miêu Nhi ngạc nhiên:

- Cây gì?

Độc Cô Thương nói:

- Cây Huỳnh Liên .

Thoáng hơi sững sốt, nhưng rồi Hùng Miêu Nhi vụt cười ha hả:

- Đúng đúng... đáng mà nên thuốc .

Độc Cô Thương hỏi:

- Nhưng sao Bạch Phi Phi lại lặng im như thế nhỉ?

Hắn hỏi trống không, nhưng ai cũng biết là hắn hỏi Trầm Lăng...

Và bây giờ Trầm Lăng mới lên tiếng:

- Tự nhiên là cô ta đang sắp đặt mưu kế khác

Độc Cô Thương hỏi:

- Đoán thử xem cô ả sẽ bày trò gì nữa vậy?

Im lặng một lúc, Hùng Miêu Nhi vụt nói lớn:

- A, tôi đoán được rồi nghe .

Độc Cô Thương hỏi:

- Nói nghe thử coi .

Hùng Miêu Nhi nói:

- Lửa, lửa...

Giọng nói của Độc Cô Thương có hơi hoảng hốt:

- Đúng rồi, nó lấp bít tất cả ngõ ra đúng là định dùng hỏa công... Nhưng...

Hắn ngần ngừ rồi nói tiếp:

- Ở đây toàn là đá, nó cũng khó mà dỡ cái trò chơi lửa lắm.

Hùng Miêu Nhi thở ra:

- Đá quả là khó đốt thật, nhưng Bạch Phi Phi không phải ngu, chẳng lẽ cô ả lại không biết lấy cỏ khô lá khô để làm mồi dẫn hỏa à?

Độc Cô Thương càng hoảng:

- À à... đúng rồi, nếu con quỷ cái nó giữ trò đó thì bọn mình chịu chết chứ làm sao có ngõ ra .

Vương Lâm Hoa điềm nhiên:

- Nhưng các người cứ yên lòng, nếu nàng định dùng lửa thì nhất định không đợi đến bây giờ đâu, không để cho Trầm Lăng có quá nhiều thì giờ mà nói chuyện... ái tình như thế đó đâu .

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Trầm Lăng, anh độ xem nàng có dùng lửa không nào?

Trầm Lăng nói:

- Không, nàng không dùng lửa đâu.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Thế thì... hổng lẽ lại dùng nước? À... nguy đấy nhé, nếu cô ta chơi cái trò nước thì nguy đấy nhé .

Vương Lâm Hoa cười mũi:

- Trên núi thì nước ở đâu nhiều đến có thể làm ngập nổi .

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ai khác làm không được chứ nàng thì có thể lắm, Trầm Lăng, anh thấy có thể không?

Trầm Lăng nói:

- Không, nàng cũng sẽ không dùng nước đâu .

75. Gan Mật Anh Hùng

Câu nói của Trầm Lăng làm cho Hùng Miêu Nhi hơi mừng nhưng hắn lại hỏi:

- Tại sao nàng lại không làm thế?

Trầm Lăng nói:

- Bởi vì dùng lửa hoặc nước là một việc quá thông thường.

Trầm Lãng nói thật chậm:

- Nàng tuy độc ác, nhưng thật đáng gọi là... tiên nữ của ác ma... Nàng tuy lòng dạ không tốt, nhưng cũng lại là cái không tốt... siêu phàm, cho nên những biện pháp thông thường mà ai cũng có thể nghĩ ra thì nàng không dùng đến.

Hùng Miêu Nhi thở phào:

- Nhưng cũng cầu cho nàng đừng làm như thế.

Trầm Lãng nói:

- Biện pháp của nàng dùng để đối phó với chúng ta nhất định sẽ là một biện pháp hết sức lạ lùng, không một ai có thể đoán được...

Hắn thở dài, nói tiếp:

- Nàng muốn làm cho chúng ta chết, nhưng phải bằng cái chết mà chúng ta sẽ phục nàng.

Chu Thất Thất vụt nói:

- Anh hiểu lòng dạ cô ta quá hế.

Trầm Lãng cười gượng:

- Chuyện đã tới nước này, không hiểu cũng phải tìm mà hiểu chứ.

Chu Thất Thất hỏi:

- Bạch Phi Phi quả là một con người ghê gớm đến thế cơ à?

Trầm Lãng thở ra:

- Nàng không phải là một người con gái tầm thường, ai cũng không thể phủ nhận được điều đó cả.

Chu Thất Thất nói nhỏ nhưng giọng nàng hơi tương tức:

- Tiếc quá, phải có con Bạch Phi Phi ở đây, nghe anh nói chắc nó hả lòng hả dạ lắm.

Vừa nói hết câu, nàng vụt chồm lên cắn một cái thật mạnh vào cổ Trầm Lãng...

Tuy làm bộ giận như thế nhưng chính Chu Thất Thất mới là kẻ hả lòng hả dạ hơn ai hết, ngay trong lúc này, nàng là kẻ vui sướng hơn ai hết...

Chỉ cần có Trầm Lãng ở bên mình, chỉ cần Trầm Lãng nói chuyện với nàng là nàng vui vẻ, vì đó là hy vọng, là yêu cầu cấp thiết và duy nhất trong đời sống của nàng.

Bao nhiêu sự hung hiểm, bao nhiêu chuyện đáng sợ trước mắt, nàng đều có thể xem thường, cả đến chuyện chết sống nàng cũng thị như không có, chỉ cần phải có Trầm Lãng bên cạnh nàng thôi.

Trừ Chu Thất Thất ra, còn lại người nào cũng cảm nghe lo lắng nặng nề...

Độc Cô Thương cứ càu nhàu trong miệng:

- Nàng sẽ đối phó bằng một biện pháp lạ lùng... Không ai có thể nghĩ ra biện pháp ấy... nghĩa là biện pháp gì?

Hùng Miêu Nhi bực dọc:

- Bất luận biện pháp gì, tôi trông nó làm phức cái cho rồi, càng sớm càng tốt, chần chờ riết phát ghét.

Vương Lâm Hoa cười khẩy:

- Đừng có nóng, nàng không để Hùng huynh đợi lâu đâu.

Vương Lâm Hoa vừa nói dứt thì chợt nghe có tiếng chân người...

Tiếng bước chân thật nhẹ, nhưng hoàn cảnh này dội vào tai bọn Trầm Lăng nghe tung tung như tiếng trống...

Độc Cô Thương nắm chắc hai bàn tay nghiêng răng hỏi nhỏ:

- Ai? Đoán coi kẻ đến là ai?

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Không đoán được, chúng ta không bao giờ đoán được.

Tiếng bước chân đứng lại, dừng ở phía ngoài...

Một khối đá bị nạy, khe hở nơi đó lộ ra hơi rộng...

Ánh sáng của ngọn đèn hắt ra, quét ngang gương mặt trắng bệch của Độc Cô Thương.

Ánh sáng rọi thình lình, Độc Cô Thương giật mình thụt lùi mấy bước và quát lên:

- Ai?

Tiếng đáp ở bên ngoài :

- Ta.

Giọng nói trầm trầm lạnh ngắt, mang theo một uy lực kinh người...

Tiếp liền theo, từ nơi khe đá lộ ra đôi mắt: Đôi mắt xanh rờn y như dã thú chứ không phải mắt người...

Độc Cô Thương buông thõng đôi tay run rẩy:

- Khoái... Khoái Lạc... Vương...

Từ bên ngoài, Khoái Lạc Vương cất giọng lạnh như băng:

- Rất tốt, ngươi vẫn còn nhớ đến danh hiệu của bản vương đó là một điều rất tốt.

Mất cả tự chủ, Độc Cô Thương thụt lùi liên tiếp... Tiếng nói của Khoái Lạc Vương làm cho hắn chợt cảm nghe như nhiều ngọn roi ma quất quất vào da thịt, hắn nghe toàn thân như giật giật liên hồi...

Khoái Lạc Vương gần gần:

- Không ngờ à? Không ngờ rằng bản vương tìm ra các ngươi ở đây à?

Độc Cô Thương bấm chặt móng tay vào da thịt:

- Ngươi... ngươi làm sao...

Khoái Lạc Vương cười:

- Tại làm sao bản vương lại không biết chứ? Câu hỏi đó quá thừa, ngươi quên rằng bản vương là một con người không việc gì không biết, không việc gì không làm được sao? Trên khắp cõi trần này đâu có gì có thể qua mắt được bản vương?

Độc Cô Thương bủn rủn ngồi bệt ngay xuống đất...

Ánh sáng của ngọn đèn di động, quét qua khuôn mặt của Hùng Miêu Nhi...

Hùng Miêu Nhi trợn tròn hai mắt nhưng phải thụt lùi ra sau hai bước.

Khoái Lạc Vương cười:

- Tốt lắm, ngươi vẫn còn sống, không thể phủ nhận đây là một chuyện xảy ra ngoài dự liệu của bản vương. Độc Cô Thương là kẻ hiếu sát đã biến thành cố tật, thế mà không ngờ hắn lại có thể tha người...

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Chỉ vì hắn là người, hắn còn có nhân tính chứ không phải như ngươi...

Ánh sáng lại dời ngay vào mặt Vương Lâm Hoa...

Vương Lâm Hoa đứng dựa lưng sát vào vách, da mặt hắc y như biến thành một màu xám ngoét như vách đá, mồ hôi trên trán hắc từng giọt từng giọt nhỏ xuống ròng ròng...

Chỉ có đôi mắt của hắn là không thay đổi: vẫn đôi mắt tinh ranh giảo hoạt, hắc lia tia mắt xoay nhanh bốn phía, hắc cổ tìm một kẻ hở để tạo ra sinh lộ...

Khoái Lạc Vương cười:

- Lại rất là tốt, có lẽ đây là Vương Lâm Hoa, kẻ có đại danh vang Trung Nguyên đấy chứ gì? Trừ Vương Lâm Hoa là một kẻ thông minh nhất hiện nay, còn ai có thể có đôi mắt ác độc như thế nữa.

Vương Lâm Hoa nhếch mép:

- Không dám, không dám.

Khoái Lạc Vương nói:

- Bản vương có nghe người ta nói Vương Lâm Hoa là kẻ thông minh nhất hiện nay, bây giờ gặp đây, mới thấy rõ bộ mặt quả là thông minh ấy.

Vương Lâm Hoa cười:

- Không dám, quá khen quá khen.

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Chỉ tiếc rằng ngươi đã làm một việc quá ngu.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Bất cứ một kẻ nào chống đối với bản vương, nếu không phải điên thì kẻ đó cũng khật khùng. Con người của ngươi như thế ấy, nếu dùng đại đột chống đối với bản vương, sẽ được sống trọn một đời lạc thú.

Vương Lâm Hoa rùn vai:

- Thật ra thì tôi cũng không muốn chống đối với ông, nếu ông thả tôi ra thì tôi...

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Bây giờ ngươi mới nói câu đó thì quá muộn rồi.

Ánh đèn lại dời qua mặt Trầm Lăng và Chu Thất Thất...

Về mặt Chu Thất Thất không chút sợ sệt, đôi mắt nàng cứ đăm đăm nhìn Trầm Lăng như không việc gì xảy ra...

Trước mắt nàng bây giờ không có hận thù, không có oán ghét mà chỉ có yêu đương...

Nàng vuốt mặt Trầm Lăng và giọng nàng thật dịu:

- Trong mấy ngày qua anh ốm quá, ốm đến nỗi trông thấy rõ.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Vĩ đại, thật là vĩ đại... “ái tình” quả là vĩ đại, ái tình có thể làm cho người ta quên tất cả... Trầm Lăng, người quả là một con người nhiều hạnh phúc đấy nhé.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ái tình vĩ đại như thế, chỉ tiếc cho những người không biết hối tiếc, có nhiều người đã yêu họ, thế nhưng họ lại vất bỏ như một món đồ chơi.

Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Người nói thế là với nghĩa gì?

Trầm Lăng đáp:

- Tôi nói thế là nghĩa gì, thiết tưởng ông là người hiểu rõ hơn ai hết mới phải.

Lặng thinh một chút, Khoái Lạc Vương vụt cười lớn:

- Bất luận như thế nào, các vị vẫn còn sống nơi đây, đó là chuyện đáng mừng.

Trầm Lăng gặng lại:

- Là chuyện đáng mừng à?

Khoái Lạc Vương nói:

- Nhất định các vị không thể nào hiểu nổi và tại sao nếu các vị chết đi lại là một chuyện thương tâm đối với bản vương?

Đã sẵn bực vì câu nói của lão ta nãy giờ, Hùng Miêu Nhi giận dữ quát lên:

- Muốn gì thì muốn, đừng nói chuyện tầm ruồng.

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc:

- Bởi vì nếu không phải chính tay bản vương giết các vị, thì quả là một điều đáng tiếc trên đời... Cho nên khi thấy các vị còn đợi ở nơi đây, thì bảo sao bản vương không thích thú.

Hùng Miêu Nhi gầm lên:

- Đã vậy thì tại sao ngươi còn chưa chịu ra tay?

Khoái Lạc Vương chậm rãi nói:

- Giết người cũng là cả một nghệ thuật, các vị không phải là những kẻ tầm thường, nếu bản vương lấy cách thông thường mà giết các vị chẳng hóa ra đã tự làm mất cả hứng thú đi sao?

Như không còn dần được, Độc Cô Thương hỏi bằng giọng run run:

- Ngươi... ngươi định làm gì?

Khoái Lạc Vương hỏi lại:

- Các vị quả thật muốn nghe à?

Vương Lâm Hoa vụt cười:

- Nếu ông giết tôi thì nhất định ông sẽ hối hận về sau.

Khoái Lạc Vương lắc đầu:

- Bản vương hành sự không bao giờ hối hận cả.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Thật à? Thật không hối hận à?

Hắn vụt ngửa mặt cười, nói tiếp:

- Nếu thế thì cứ thử xem, cứ giết đi.

Khoái Lạc Vương hất mặt:

- Sao? Trầm Lăng?

Trầm Lăng nói bằng một cách bình thản:

- Tôi thì tôi rất an tâm, vì tôi biết hiện thời ông chưa định giết tôi.

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Cuối cùng Trầm Lãng vẫn là kẻ thông minh... Các vị bây giờ là những con chim ở trong lồng, sớm muộn gì rồi cũng sẽ phải chết, bản vương đầu có chuyện chi mà phải vội...

Ông ta ngừng một chút rồi vụt cất giọng hòa hoãn:

- Thật ra thì bây giờ các người vẫn có hai con đường để chọn.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Lại có chuyện hai con đường.

Khoái Lạc Vương nói tiếp:

- Con đường thứ nhất tự nhiên là chết, bất cứ lúc nào bản vương cũng có thể đặt các vị vào con đường đó được cả, có lẽ các vị không bao giờ nghĩ ngờ về bản lĩnh đó của bản vương chứ?

Vương Lâm Hoa nhìn Hùng Miêu Nhi không nói... tự nhiên điều đó không một ai có thể chối cãi được...

Làm thinh một lúc, Vương Lâm Hoa hỏi:

- Thế còn con đường thứ hai?

Khoái Lạc Vương nói:

- Con đường thứ hai là các vị bằng lòng với bản vương một việc, thì bản vương sẽ để cho các vị yên ổn ra khỏi nơi này, và trong một tiếng đồng hồ bản vương hứa là sẽ không đuổi theo.

Hùng Miêu Nhi gặng lại:

- Trong vòng một tiếng đồng hồ không đuổi theo à? Có thật thế không?

Khoái Lạc Vương nói:

- Tự nhiên là thật chứ giả làm sao được? Trong vòng một tiếng đồng hồ, các vị có thể rời khỏi nơi đây xa lắm, thêm nữa, bản vương hứa rằng trong vòng ba ngày ba đêm, các vị đừng để bản vương theo kịp thì từ rày về sau, bản vương sẽ không bao giờ động đến một sợi lông chân của các vị.

Bọn Chu Thất Thất, Độc Cô Thương, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa đưa mắt nhìn nhau thoáng vẻ hơi mừng...

Thật ra họ không phải đều là những người sợ chết, nhưng trước cảnh nguy vong chợt lóe lên một chút sinh cơ thì ai lại không hy vọng vì cho dù Khoái Lạc Vương tuy mạnh nhưng nếu họ chạy trước một tiếng đồng hồ thì lão ta cũng không có cách gì theo kịp được.

Chỉ riêng Trầm Lãng thì thấy khác, nghe Khoái Lạc Vương nói, hần thở ra:

- Nhưng nếu muốn đi vào con đường thứ hai đó thì phải nhận điều kiện, có phải thế không?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Quả là Trầm Lãng nhìn suốt được lòng ta.

Vương Lâm Hoa lại hỏi:

- Điều kiện đó ra sao?

Khoái Lạc Vương nói:

- Ta chỉ cần lấy một cái đầu người.

Vương Lâm Hoa đổi sắc:

- Đầu của ai?

Khoái Lạc Vương nói thản nhiên:

- Điều mà bình sinh bản vương rất căm hận, đó là người bội phản, cho nên kẻ đã phản ta mà đứng trước mặt ta thì ta nhất định không cho hắn sống đến một giây.

Vương Lâm Hoa thở phào:

- Có phải ông định giết Độc Cô Thương?

Khoái Lạc Vương vụt gầm lên:

- Đúng, chỉ cần các người lấy đầu hắn trao cho ta thì ta sẽ để các người yên ổn ra khỏi nơi đây lập tức.

Tia mắt rờn rợn của Vương Lâm Hoa dời về phía Độc Cô Thương...

Hùng Miêu Nhi quát lên:

- Độc Cô Thương có nhiều ân nghĩa, kẻ nào đụng đến lông chân của hắn, ta sẽ sống chết ngay với kẻ đó.

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Người đã suy nghĩ kỹ hay chưa? Nếu các người không bằng lòng, tự nhiên là chết hết, trái lại, thỏa thuận theo điều kiện đó thì sẽ tiết kiệm được bốn mạng người... Chuyện quá tốt như thế mà kẻ nào không bằng lòng thì kẻ đó là ngu.

Hùng Miêu Nhi trừng mắt nghiêng rằng:

- Người... người đừng có hồng bực bách chúng ta làm cái chuyện tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Bản vương muốn cho thiên hạ thấy rằng, kẻ nào bội phản bản vương thì kẻ ấy rước lấy kết quả cực kỳ thảm hại.

Vương Lâm Hoa nói:

- Dùng cách ấy làm gương cho kẻ khác thì thật là quá hay, mình không nên trách ông ta gì cả... trái lại, có lẽ còn phải tán thành...

Hùng Miêu Nhi nạt lớn:

- Không, thà là cùng chết cả, chứ ta không bằng lòng giết hắn.

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Người quả là ngu nhưng ta nghĩ Trầm Lăng sẽ không ngu như thế.

Chu Thập Thập lớn tiếng:

- Trầm Lăng cũng vậy, không thể giết bạn để sống...

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Tôi hỏi là hỏi ý kiến của Trầm Lăng, chứ không phải hỏi cô.

Tự nhiên là như thế, chỉ cần Trầm Lăng đồng ý là đủ, ai phản đối cũng không thành vấn đề...

Tất cả bao nhiêu cặp mắt đều hướng về phía Trầm Lăng...

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vương Lâm Hoa, tôi hy vọng rằng anh nên biết một việc.

Vương Lâm Hoa nói:

- Tôi nghe đây, nói đi.

Trầm Lăng nói chậm chậm:

- Anh nên biết rằng tôi không phải là hạng người quá sợ chết như anh đâu.

Vương Lâm Hoa biến sắc, Độc Cô Thương thì nước mắt rưng rưng...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay cười lớn:

- Trầm Lăng vẫn là Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi này xem không trật một ai mà.

Chu Thất Thất ngã vào mình Trầm Lăng, nàng cười hăng hắc:

- Tôi lại càng không bao giờ nhìn lầm ai cả... thật là thích thú ghê đi...

Nàng cười nhưng nước mắt nàng ràn rụa, chứng tỏ sự vui mừng quá sức đã làm cho Chu Thất Thất cười ra nước mắt.

Khoái Lạc Vương cười gằn:

- Hay, các người đều là bậc nghĩa sĩ, nhưng bản vương cần xem cái nghĩa khí của các người giữ được bao lâu?

Ông ta chấm dứt câu bằng một cái vỗ tay...

Từ khe hở, dưới ánh đèn, bảy tám đốm sáng lập lòe bay vút vào bên trong, tiếng “vo vo” rít xé trong không khí

Trầm Lăng kêu lên:

- Kim Độc Phong.

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Trầm Lăng quả đúng là con người hiểu rộng biết nhiều, đúng đó là một thứ ong cực độc... Chỉ cần bị chích trúng một mũi thôi thì sẽ bị đau nhức suốt bảy ngày đêm, và cuối cùng sẽ bị chảy nước vàng mà chết.

Hùng Miêu Nhi nhún mình, bảy tám con ong đã bay vù tới như những đốm lửa.

Vương Lâm Hoa nghiêng răng quất hai ống tay áo rộng, hai con ong bị cuốn, hết bay...

Độc Cô Thương nhảy dựng lên dẫm nát hai con nữa.

Chỉ có Hùng Miêu Nhi tay không, áo ngắn, hấn không dám đụng tới, chỉ còn có cách nhảy quanh tránh né...

Trầm Lăng chồm mình tới búng tay liên tiếp, mấy con ong còn sót lại rớt luôn.

Khoái Lạc Vương cười:

- Hay, áp dụng “Đàn Chỉ Thần Công” một cách rất hay.

Hùng Miêu Nhi cười ngạo nghễ:

- Bây giờ ngươi mới biết lợi hại à?

Khoái Lạc Vương lạnh lùng:

- Ngươi đắc ý hơi sớm đấy. Tám con ong độc ta vừa thả vào đó chỉ là “giới thiệu” thôi mà...

Ông ta cười ha hả, nói tiếp:

- Trong tổ ong của bản vương có đến hàng vạn con, chứ đâu phải chỉ loe ngoe như thế? Các người chỉ có thể giết được năm bảy con, chứ nếu vài ngàn con bay ra một lượt, thì liệu các người còn có cười được nữa hay không chứ?

Vương Lâm Hoa la lớn:

- Còn đợi gì nữa mà không giết hấn? Chờ ông ta thả cả bầy ong vào để chết hết cả đám đấy à?

Hùng Miêu Nhi sừng sộ:

- Không, cho dù cách gì đi nữa, cũng không ai có quyền đụng đến Độc Cô Thương.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Trầm Lăng, chẳng lẽ ngươi cũng ngu như Hùng Miêu Nhi sao?

Trầm Lăng cười:

- Cũng có lúc ta thấy cũng cần ngu như thế.

Chu Thất Thất nói:

- Tôi cũng tình nguyện thà cùng chết với Độc Cô Thương.

Vương Lâm Hoa dặm chân:

- Thật là tức chết đi thôi... gặp cái bọn điên này thì kể như hỏng hết...

Độc Cô Thương vùng trầm giọng:

- Khoái Lạc Vương là kẻ đại ác, đại gian, nhưng hắn đã nói ra thì không bao giờ lại nuốt lời, hắn nói thả các vị là hắn thả, hắn hứa trong vòng một tiếng đồng hồ không đuổi theo thì nhất định hắn sẽ làm đúng như thế...

Hùng Miêu Nhi gắt:

- Đó lại là một chuyện khác.

Độc Cô Thương lắc đầu, gương mặt hắn chợt có vẻ lơ đãng:

- Các vị có lòng với tôi như thế, thật là một việc quá sức tưởng tượng của tôi... Trong đời của Độc Cô Thương này được có hai người bạn tốt như thế tưởng cũng quá đủ rồi... thật là quá đủ rồi...

Độc Cô Thương cười bằng một giọng thật buồn và nói tiếp:

- Khoái Lạc Vương nói thật chứ không phải dọa, trong tay hắn có nhiều ong độc lắm... dù gì tôi cũng đã được mãn nguyện lắm rồi...

Vừa nói đến đây, Độc Cô Thương vụt chụm cả hai chân lao thẳng đầu vào vách

đá...

Bốp....

Tiếng dội khô khan như ai đập một cái gáo dừa, Độc Cô Thương lộn vòng trở ra ngã chúi xuống nền đá tạt hơi.

Trước phút sắp từ giã cõi đời, miệng Độc Cô Thương vẫn còn nghe lấp lụp:

- Được một tri kỷ, chết cũng thỏa mãn rồi, hướng chi mình có đến hai...

Hùng Miêu Nhi khóc rống lên:

- Đồ ngu... chuyện gì phải chết... đồ ngu...

Nhân diện của mỗi con người đều rất khác nhau, sự hồi dương của Độc Cô Thương rất là kỳ lạ, sau câu nói của Hùng Miêu Nhi, hắn vụt cười lên nghe đến rợn người:

- Các bạn có thể làm một kẻ ngu như Vương Lâm Hoa đã nói, thì tại sao tôi lại không biết làm một kẻ ngu như thế chứ? Các bạn đừng quên rằng tôi chết cho các bạn, các bạn phải sống... phải sống...

Hắn nấc lên một cái và bây giờ hắn mới ra người thiên cổ.

Chu Thất Thất vừa khóc vừa nói:

- Trong đám ác vẫn có người lương thiện... thì ra trên đời kẻ lương thiện cũng không phải ít.

Tuy muốn cho Độc Cô Thương chết vì cái sống của mình, nhưng Vương Lâm Hoa cũng không thể nhìn cảnh ấy, hắn quay mặt qua hướng khác kêu lên:

- Xong rồi, Khoái Lạc Vương, còn nói gì nữa không?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Thuận với ta là sống, nghịch với ta là chết, không có con đường nào khác nữa... Chuyện trước mắt đó, các vị đã thấy rõ ràng, cuối cùng của các vị cũng thế mà thôi.

Trầm Lăng gần từng tiếng một:

- “Tứ Bá” dưới tay của các hạ, kẻ chết, kẻ bỏ đi, tay chân của các hạ đều đứt cả rồi. Các hạ để cho đến khi tất cả mọi người còn lại nổi lên phản biến một lượt, thì có lẽ không còn ăn năn kịp nữa.

Khoái Lạc Vương cười mũi:

- Bản vương ngang dọc một đời bằng tài sức của chính mình đã bao nhiêu năm rồi, thiên hạ ai đã làm gì bản vương được chứ? Huống chi...

Ông ta ngửa mặt cười một tràng dài rồi nói tiếp:

- Huống chi bây giờ lại có được một tay chân đắc lực, một con người mà so với bọn bộ hạ của bản vương hơn gấp ngàn lần, thì bây giờ bản vương còn sợ gì ai nữa chứ?

Trầm Lăng hơi rung động nhưng miệng vẫn điềm nhiên:

- A... người ấy là ai thế?

Khoái Lạc Vương cười sảng sặc:

- Các người sẽ không bao giờ đoán nổi người ấy là ai... Nếu không nhờ vào diệu kế của người ấy thì bản vương không làm sao tìm được các người, được người ấy ở bên cạnh, trọn đời bản vương sẽ không biết đến cái lo là gì nữa cả.

Bọn Hùng Miêu Nhi quả đã hết hồn, người mà Khoái Lạc Vương xem trọng và đề cao như thế thì nhất định tài của hắn không thể dưới Trầm Lăng được...

Nhưng khắp trong võ lâm hiện tại, lại còn có một người như thế nữa sao?

Vương Lâm Hoa vụt cười:

- Vô luận như thế nào, các hạ cũng phải giữ lời hứa, hãy để cho chúng tôi ra khỏi nơi đây rồi sẽ tính.

Khoái Lạc Vương cũng cười:

- Ra đi, bản vương có cản trở gì đâu?

Vương Lâm Hoa hơi lo lắng:

- Các hạ...

Khoái Lạc Vương cười và chặn nói:

- Phía bên đây là những khối đá chồng lên sơ sài đấy thôi, theo đó, các vị sẽ tìm được con đường ra rất dễ, bản vương đã chẳng cản trở mà còn đợi nơi cửa động để tiễn đưa các vị đi nữa...

Câu nói xa lền xa lền, đúng là Khoái Lạc Vương đã bỏ đi...

Vương Lâm Hoa kêu lên:

- Khoái Lạc Vương... Khoái Lạc Vương... khoan...

Hắn gọi giật ngược, nhưng chỉ nghe tiếng dội của hắn chứ không có tiếng trả lời...

Cũng may ngọn đèn vẫn còn để nguyên chỗ cũ.

Vương Lâm Hoa chạy lại xô thử ngay chỗ đó, và hắn thở phào: - Hắn không có gạt mình, đúng là chỗ này đá chỉ sắp hờ mà thôi. Hùng Miêu Nhi nhìn hắn bằng con mắt đỏ lòm: - Thật tình ngươi coi việc sống chết quan trọng đến như thế sao? Vương Lâm Hoa nói:

- Thật thì tại hạ không bao giờ muốn cho mình chết, nhưng nếu người nào muốn tìm cái chết thì tại hạ không hề phản đối.

Hùng Miêu Nhi mím miệng không nói nữa, cả bọn xúm lại chỗ có ánh sáng của ngọn đèn mò tìm lối thoát...

Rõ ràng nơi đó đã được xếp chồng chất lên nhau và được trét bằng đất sét, nhưng phải mất một lúc khá lâu mới tìm ra lối thoát...

Hùng Miêu Nhi xúc lấy xác Độc Cô Thương, và từng người, từng người một nhẹ nhẹ đi ra.

Họ rất sợ cây đèn rơi tắt.

Đến bây giờ bọn Trầm Lăng mới phát hiện ra địa đạo này rất nhiều ngõ ngách quanh co phức tạp, kiểm điểm sau cùng, thấy có ba con đường có thể thoát ra ngoài. Ba con đường đó, lại cũng là những con đường quanh lộn sâu hun hút.

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Nguy rồi, chúng ta mắc mưu hắc rồi.

Trầm Lăng gật gù:

- Có thể...

Vương Lâm Hoa nói:

- Tuy hắc nói thả mình, nhưng đường như thế này nếu không có dẫn thì làm sao mà ra được? Đúng là ta bị hắc chôn sống nơi đây rồi.

Trầm Lăng thở ra:

- Có lẽ là chết đói...

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Đúng rồi, cho đến bây giờ, trong bọn mình có người ít nhất cũng đã một ngày một đêm không ăn cơm rồi, chắc là chết đói thật quá.

Trầm Lăng nói:

- Đây là độc kế của Khoái Lạc Vương, hắc muốn làm cho chúng ta đói lả, làm cho dễ sống dễ chết, lúc bấy giờ hắc có thả, mình cũng không làm sao đi nổi nữa.

Vương Lâm Hoa nghiêng rằng:

- Đến lúc đó, đừng nói một tiếng đồng hồ, hắc có thể cho mình đi trước một ngày, mình cũng không mong thoát được.

Chu Thất Thất dựa mình vào Trầm Lăng, nàng thở dài sườn sượt:

- Đừng nhắc thì còn đỡ, nhắc tới tôi phát đói rồi đây.

Trầm Lăng vụt nhướn mình lên chớp mắt:

- Có rồi, có rồi.

Hùng Miêu Nhi mừng hỏi:

- Tìm được cách thoát rồi à?

Trầm Lăng vẫy tay:

- Mang cái đèn lại đây.

Vương Lâm Hoa rọi đèn, Trầm Lăng khom mình xuống dòm sát mặt đá... Mặt đá tuy cứng nhưng nhờ ẩm thấp cho nên bằng vào kinh nghiệm, vẫn có thể nhìn được ít nhiều dấu vết...

Trầm Lăng vừa dòm vừa nói lầm thầm:

- Trong ba con đường này, chỉ nhận diện được một là có thể...

Hắc tập trung tư tưởng không dám để một phút giây lơ đãng, bọn Hùng Miêu Nhi cũng không dám kinh động, luôn cả Chu Thất Thất cũng chỉ đứng xa lấy mắt nhìn chứ không dám lại gần...

Thình lình đèn vụt tắt.

Vương Lâm Hoa lắc lắc và ném cây đèn xuống đất, dậm chân:

- Hết cha nói đầu rồi.

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Thật là ác, hắn đã tính toán trước tất cả... Hắn để cây đèn lại để tỏ ra có nhân có nghĩa, nhưng lại cố ý chứa dầu thật ít, khôn nạn thật.

Trầm Lăng gượng cười:

- Hắn đã làm đúng theo lối mèo vờn chuột, hắn đã xem bọn mình là bầy chuột cùng đường, hắn định vờn riết cho mình đuối sức rồi hắn mới ăn.

Vương Lâm Hoa tặc lưỡi:

- Mà thật anh cũng không còn nghĩ ra được cách gì nữa à?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Hắn xem mình là chuột nhưng mình có phải là chuột không đã chứ?

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Sao lại có thể là chuột được.

Và hắn lộ vẻ vui mừng:

- Không phải là chuột... À đúng rồi, nghĩa là anh đã tìm ra lối thoát?

Trầm Lăng nói bằng một giọng dè dặt:

- Tôi đã nhận ra dấu chân của bọn người khi mới vào đây, đúng là dấu chân đi theo hướng ngách bên trái, mà đã có dấu chân đi vô thì tự nhiên phải ra được chứ.

Vương Lâm Hoa vỗ tay:

- Đúng rồi, như thế thì nhảy thoát cho mau...

Trầm Lăng căn dặn:

- Tất cả dùng tay trái vịn vào vách đá, tay phải thì nắm chặt lấy nhau, người này nắm lấy tay người kia đừng để đi lạc. Tôi đi trước và Chu Thất Thất thì đi kế bên tôi.

Chu Thất Thất kêu lên:

- Vương Lâm Hoa không được đi sau tôi, tôi không chịu hắn nắm tay tôi đâu.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Thì tôi đi sau rồi vậy.

Chu Thất Thất nói:

- Hùng Miêu Nhi, anh phải cẩn thận nhé, có một con người như thế đi sau lưng thì...

Hùng Miêu Nhi cười nhạt:

- Yên lòng đi, hắn là người thông minh, trước khi có cơ hội đào thoát chắc chắn, quyết không khi nào hắn làm chuyện ám toán mình đâu.

Chu Thất Thất hầm hầm:

- Không được đâu. Với hạng người ấy, anh phải hết sức đề phòng mới được.

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Đàn bà, thật là lòng dạ... Đàn bà...

Chu Thất Thất gắt:

- Sao? Đàn bà sao? Hừ, đàn bà nhưng vẫn là tốt hơn người.

Vương Lâm Hoa nói:

- Cô đừng quên, nếu không phải là tôi thì cô và Trần Lăng đã...

Chu Thất Thất vụt cười:

- Tôi đã nói, trong đám ác vẫn có nhiều người thiện, lòng dạ của người có lúc cũng... được được, giá như người cứ kha khá như thế mãi, thì chúng ta có phải vui hơn không?

Vương Lâm Hoa làm thinh và lặng lẽ thở ra...

76. Thái Độ Anh Hùng

Thấy Vương Lâm Hoa có dáng suy nghĩ, Chu Thất Thất nói tiếp :

- Ta mong người nên hiểu rằng làm một con người tốt thì trong đời sẽ được vui nhiều hơn một con người xấu .

Vương Lâm Hoa cứ đánh chữ làm thinh. Chu Thất Thất cũng không nói thêm gì nữa.

Bốn người cứ nắm tay nhau lần đi tới trước.

Không biết được bao lâu, nhưng mọi người đều có cảm giác thấy đã đi xa lắm, thế mà trước mắt vẫn âm u, hoang tối một màu không có gì biến đổi.

Hùng Miêu Nhi nôn nóng :

- Trần Lăng, không đi làm đây chứ ?

Chu Thất Thất gắt :

- Làm sao được ? Hắn không bao giờ làm đâu .

Vương Lâm Hoa cười nhẹ :

- Người khác không tín nhiệm Trần Lăng quá như cô tín nhiệm hắn đâu.

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Không tín nhiệm sao không đi riêng một mình đi .

Vương Lâm Hoa lại nín.

Hắn không muốn cãi nhau với những cô gái, nhất là cô gái ... Chu Thất Thất.

Vả lại câu nói của nàng cũng không phải là sai .

Một lúc lâu, Vương Lâm Hoa lại cũng không dần được, hắn hỏi :

- Trần Lăng, lúc bọn mình đi vô thì đâu có lâu quá như thế này ?

Trần Lăng ngập ngừng :

- Cũng có thể do có người dẫn đường nên mình cảm thấy không lâu.

Chu Thất Thất nói liền theo :

- Đúng rồi. Xí. Một cái chuyện tầm thường vậy mà cũng không nghĩ ra nổi .

Cứ bị Chu Thất Thất “kê” mãi, Vương Lâm Hoa nổi đóa nín luôn.

Cả bọn làm thinh đi tới.

Đường vẫn tối om om mà in hình càng đi càng thấy hẹp lại mà vẫn không thấy loé một tia hy vọng gì cả, chính Chu Thất Thất bây giờ cũng đâm ra ngờ vực.

Vương Lâm Hoa hỏi ngay :

- Trần Lăng nhất định không lầm đấy chứ ?

Chu Thất Thất rướn giọng :

- Làm sao lại ...

Trần Lăng thở ra :

- Đúng là lầm rồi .

Vương Lâm Hoa cười nhạt :

- Bao nhiêu sinh mạng nơi đây đều giao hết cho huynh đài, thế mà huynh đài lại xem như trò chơi sao chứ ?

Hùng Miêu Nhi đâm tức :

- Đâu có phải Trần Lăng cố ý dẫn đi như thế, nhưng trong lúc ngựa bàn tay không thấy thì làm sao không lầm được ? Người định đổ trách nhiệm cho một người à ?

Chu Thất Thất tiếp luôn :

- Đúng rồi, ta đã nói hồi nãy rồi, người cứ việc đi một mình đi chứ còn nói lảng tránh gì cho nhiều chuyện ?

Trần Lăng tặc lưỡi :

- Đến nước này thì chắc phải do Vương huynh dẫn thử một chuyến xem sao .

Vương Lâm Hoa lật đật cười hòa :

- Trong lúc nôn nóng tiểu đệ nói càn thế thôi... các vị trách cứ làm chi ... Trần huynh mà không thể đưa chúng ta ra khỏi nơi này thì trong chúng ta còn ai mà có thể làm được nữa .

Tất cả đều làm thinh và lại lần mò đi tới nữa.

Cứ đi mãi như thế, đã mỗi chân mà lại đói bụng, nhưng không một ai than vãn tiếng nào, vì dù sao, mạng sống vẫn là trên hết.

Chỉ có Chu Thất Thất thì ngậm miệng không thẩu, nàng vừa thở vừa rên nho nhỏ.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Mệt lắm rồi à ? Nghỉ một chút đi .

Chu Thất Thất nghiêm giọng :

- Không, tôi không có mệt ... Đi, cứ việc đi tới .

Trần Lăng dụ giọng :

- Sao lại không mệt ? Nhưng phải ráng nhé, Thất Thất nhé, ngoan đi nhé.

Chu Thất Thất cười :

- Chỉ cần một câu nói của anh như thế thì tôi cũng đủ hết mệt rồi .

Vương Lâm Hoa cười gằn :

- Không ai nói với tôi một câu như thế hết hèn gì tôi mệt muốn đứt hơi luôn .

Hùng Miêu Nhi nổi cáu :

- Mệt thì tại sao không ngồi xuống mà nghỉ cho khoẻ đi ?

Vương Lâm Hoa thở hắt ra :

- Tôi chỉ nói thế thôi mà ... Bọn mình bây giờ như người mù đi trong đêm tối, nhưng nhất định rồi sẽ có lối ra.

Hùng Miêu Nhi làm thinh nhưng hần cũng nhè nhẹ thở dài.

Trầm Lãng bắn khoăn :

- Hồi nãy rõ ràng thấy đúng là con đường phía trái, nhất định không lầm thế mà tại sao mình lại đi lầm ? Không, nhất định sẽ có ngõ ra .

Vương Lâm Hoa chán nản :

- Bây giờ có trời mà biết .

Trầm Lãng nói lớn :

- Bất luận vấn đề ra sao, chúng ta cũng không nên thất vọng, và cũng không nên tính chuyện nghỉ ngơi gì cả. Cứ đi, nhất định rồi sẽ có lối thoát .

Hùng Miêu Nhi cũng quả quyết :

- Đúng rồi, còn đi được là còn tìm ra lối thoát .

Cả bọn hăng hái kéo nhau đi tới.

Qua một khúc quanh thình lình Chu Thất Thất đá trúng phải một vật gì khua leng keng.

Vương Lâm Hoa cúi xuống nhặt lên và hần vụt kêu tuyệt vọng :

- Thôi rồi, kể như bế mạc cuộc đời .

Hùng Miêu Nhi xô tới hỏi :

- Cái gì thế ? Chuyện gì mà ... bế mạc ?

Vương Lâm Hoa ủ rũ :

- Cây đèn, cây đèn hết dầu mình liệng xuống đất khi nãy đây .

Hùng Miêu Nhi cũng đâm hoảng :

- Như vậy là đi rết rồi mình vòng y lại chỗ ban đầu à ?

Vương Lâm Hoa nói như một kẻ hết hơi :

- Đúng là đi trong cái vòng tròn chứ còn gì nữa .

Trầm Lãng vùng nói lớn :

- Như vậy là đúng rồi, mình đã có đường ra .

Vương Lâm Hoa hỏi dồn :

- Sao ? Có đường ra à ?

Trầm Lãng nói :

- Nếu quả thật trở lại y chỗ ban đầu thì đúng là mình có lối thoát.

Vương Lâm Hoa cười nhạt :

- Anh nói thật tôi hết đường hiểu nổi .

Trầm Lãng cười :

- Hồi nãy chúng ta dùng tay trái để lần theo vách, như thế là mình cứ quẹo theo phía trái, trúng nhâm chỗ tử lộ ...vòng tròn. Chính cái con đường sống nằm bên phía phải mà mình không biết .

Vương Lâm Hoa vỗ tay :

- Đúng quá rồi, đúng là đã có ngõ thoát ...

Chu Thất Thất thiếu chút nữa đã nhảy tung lên :

- Bây giờ có thấy ta nói đúng chưa ? Trầm Lăng không bao giờ lầm mà.

Vương Lâm Hoa cũng cười, nụ cười của hắn thật cởi mở :

- Hồi này tôi cũng đã nói rồi, trên đời này, ngoài Trầm Lăng ra không còn ai có thể dẫn bọn mình thoát được .

Trầm Lăng nghiêm giọng :

- Bây giờ chúng ta dùng tay phải lần theo vách, nhưng tay trái vẫn giữ nhau chứ đừng cho lạc.

Tia hy vọng loé lên, cả bọn không còn nghe mệt mỏi gì nữa, họ nắm chắc tay nhau lần theo vách ... quả nhiên, lần này chỉ đi một quãng không xa trước mắt đã thấy chập chờn ánh sáng.

Càng đi gần lại, ánh sáng càng rõ hơn lên.

Chu Thất Thất chụp lấy tay Trầm Lăng, giọng nàng mừng rỡ :

- Kia rồi, miệng hang trước mặt rồi kìa. Thấy hôn, đã nói Trầm Lăng giỏi lắm mà.

Giá như bình thường thì Hùng Miêu Nhi đã phải cười rộ lên vì câu nói của Chu Thất Thất, nhưng bây giờ thì chính hắn cũng mừng quýnh :

- Đúng rồi, quả là chúng ta đã thoát cả rồi .

- Phải hết sức cẩn thận, mình chưa thoát ra hẳn, chỉ mới bắt đầu thôi .

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Mới bắt đầu nghĩa là sao ?

Trầm Lăng thở ra :

- Anh quên rằng Khoái Lạc Vương còn đang chờ chúng mình ngoài kia sao ? Chuyện đào thoát của mình bây giờ mới chính thức bắt đầu, sự gian khổ nguy nan hãy còn đang giăng hàng trước mặt.

Quả nhiên, Khoái Lạc Vương đang chờ ngoài cửa.

Ánh nắng chan hòa mặt đất, bầu trời xanh ngát một màu, đúng là một ngày không khí trong lành đẹp đẽ.

Một gian trại nhỏ nhưng khá là trang nhã, từng cơn gió nhẹ hất vào lung lay rèm trúc, Khoái Lạc Vương ngồi trên ghế trong trại y như một nhân sĩ thừa lương.

Trước mắt ông ta bày một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bầu rượu hương men phưng phức, và tự nhiên, có rượu là có gái, hai ả nữ tỳ mơn mớn hầu ở hai bên.

Ngoài ra, hôn ba mươi tên vệ sĩ thiếu niên mình vận kinh trang, tay bông gươm bén, đứng sắp hàng sau trại hùng hùm củ củ.

Ông ta nhìn Trầm Lăng, vẻ mặt tuy không đổi sắc nhưng không làm sao giấu được ít nhiều thất vọng.

Trầm Lăng không tiều tụy như ông ta tưởng, hắn vẫn đỉnh đạt uy phong.

Hắn vẫn ưỡn ngực thẳng lưng, đôi mắt hắn vẫn ngời ngời.

Và điều mà Khoái Lạc Vương có thể tức tối nhất là vành môi của hắn, vành môi vẫn nhếch một nụ cười ngạo nghễ .

Nhưng quả là một bậc niều hùng như Trầm Lăng đã từng khen, tuy có chỗ không được hài lòng. Khoái Lạc Vương vẫn cười ha hả :

- Thật là hay, các vị cuối cùng rồi cũng vẫn đến đây .

Trầm Lãng mỉm cười :

- Tại hạ đâu có dám để cho các hạ phải thất vọng .

Khoái Lạc Vương chớp chớp mắt :

- Bản vương biết Trầm Lãng là con người không giờ để cho ai thất vọng cả. Bởi vì nếu các vị không ra được thì bản vương sẽ mất cả hứng thú .

Trầm Lãng cười :

- Trên đời này lại có người không ra được con đường đó hay sao ?

Hắn vừa cười vừa đi thẳng tới.

Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi, và Vương Lâm Hoa nối tiếp theo sau.

Bọn họ cũng cố ráng uốn ngực thẳng lưng đi như Trầm Lãng, nhưng sự thật thì hai chân họ đã muốn sụm và bụng đói cồn cào .

Khoái Lạc Vương đưa chén lên, rượu trong chén óng ánh như pha lê, ông ta nhướng mày cười lên :

- Bản vương có ý mời các hạ đôi chén, nhưng nghĩ rằng các vị đang gấp lên đường, vì thế cho nên những chén mời xin hẹn kỳ sau vậy .

Hùng Miêu Nhi nổi đóa, hắn muốn chửi thề ít tiếng cho đã, nhưng hắn cố cắn răng nén giận.

Đang lúc đói, sâu rượu lại hoành hành, lão cố tình làm cho mùi rượu bay ra rồi lại chêm thêm một câu xóc óc thể có đáng chửi vào mặt lão không chứ ?

Chu Thất Thất mặt quá dựa vào mà gần như là ngã hẳn lên lưng Trầm Lãng, nàng nói nho nhỏ :

- Đi mau đi, đi mau cho khỏi nơi này, tôi ghét cái tuồng mặt của hắn quá.

Khoái Lạc Vương cứ nâng chén rượu cười cười :

- Các vị cần đi mà bản vương thì không đưa xa được, chỉ xin kính các vị một chén và xin kính chúc các vị thượng lộ bình an vậy .

Lão đưa chén lên môi uống cạn và đánh khà một tiếng thật dài.

Hùng Miêu Nhi chợt cười ha hả :

- Người uống một mình buồn quá vậy, người bạn cũ của người đây, người bạn mà sinh tiền luôn luôn kề cận bên người, hãy uống với hắn đi, hắn đang nhìn người đó .

Nói dứt câu, Hùng Miêu Nhi đi thẳng lại ném xác Độc Cô Thương xuống bên cạnh Khoái Lạc Vương.

Xương đầu tuy bị bể nát, nhưng đôi mắt Độc Cô Thương vẫn còn nguyên, đôi mắt trợn trừng trắng dã.

Đám nữ tỳ hoảng hốt, bụm mặt run rẩy thối lui.

Khoái Lạc Vương nín cười tái mặt.

Hùng Miêu Nhi nghiêng rằng :

- Độc Cô huynh ơi, chẳng những ban ngày anh cần bầu bạn với hắn cho vui, mà ban đêm cô tịch lạnh lắm, cho nên, khi đêm về, anh cũng đừng quên hắn nhé .

Khoái Lạc Vương vỗ bàn quát lớn :

- Câm miệng lại .

Đôi mắt mèo của Hùng Miêu Nhi chớp sáng ngời ngời :

- Đêm đến, những oan hồn tìm đến trò chuyện với người chắc không ít lắm đâu, có phải thế không ? Bây giờ thêm một oan hồn nữa thì có chi mà sợ?

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Người ... người không đi thì ta ...

Hùng Miêu Nhi vừa bước đi vừa cười sảng sặc :

- Trong đời làm quá nhiều tội ác, đêm xuống oan hồn đến gọi tên.

Khoái Lạc Vương nắm chặt tay, chén rượu nát nghe rào rạo.

Vương Lâm Hoa vừa bước qua khỏi vệt xoay lại đưa một ngón tay :

- Nhớ cho rằng phải đúng một tiếng đồng hồ đã nhé .

Đang cơn tức tối, Khoái Lạc Vương quát lớn :

- Một tiếng đồng hồ không hơn không kém đi mau .

Vương Lâm Hoa cười :

- Sao lại đem cơn tức với Hùng Miêu Nhi mà trút cả vào tôi ?

Nhìn theo Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa, Trần Lăng mỉm cười thấp giọng :

- Hai người tuy gian trá ngay thẳng khác nhau, nhưng hoàn cảnh này họ đều tỏ rõ được khí phách .

Chu Thất Thất cười :

- Có thể cùng chung với anh được thì đâu có hạng tầm thường .

Trần Lăng dịu dàng đi lại trước mặt Khoái Lạc Vương và khẽ gật đầu mỉm cười :

- Ngày nay từ già, không biết khi nào gặp lại .

Khoái Lạc Vương cười gằn :

- Yên lòng, ngày gặp lại sẽ không xa đâu .

Trần Lăng thở ra :

- Tuy giận, nhưng các hạ vẫn không chịu nuốt lời, vẫn cho bọn này đúng một tiếng đồng hồ, như thế, Khoái Lạc Vương bao giờ cũng vẫn là Khoái Lạc Vương, tại hạ thật vô cùng khâm phục .

Lặng thinh một lúc, Khoái Lạc Vương bật cười :

- Hay, trong đời này, xem chừng ngoài Trần Lăng ra, không còn ai xứng đáng là tri kỷ của bản vương, trong thiên hạ anh hùng, trừ Trần Lăng ra, không còn ai đáng lọt vào mắt bản vương nữa cả .

Ông ta vụt ngưng cười, tia mắt chiếu vào mặt Trần Lăng một cách dữ dằn :

- Chỉ có điều ... Bản vương đãi người không bạc, tại sao người lại cứ muốn đổi đầu với bản vương chứ ?

Trần Lăng cười diêm dăm :

- Có thể rằng ngay khi mới sinh ra thì tôi đã đổi đầu với các hạ rồi.

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Tốt lắm, nếu không có con người để đổi đầu với bản vương, thì có lẽ ngày này qua ngày khác bản vương không còn biết thú vị là gì nữa.

Trần Lăng nghiêm giọng :

- Dù gì họ Trần cũng thành thật kính các hạ là anh kiệt trong thiên hạ. Ngày sau, nếu không may các hạ lọt vào tay tại hạ, thì nhất định tại hạ sẽ dành cho các hạ một cái chết xứng đáng với hào khí đó.

Khoái Lạc Vương đưa chén lên cười lớn :

- Thân mình bị đặt vào một hoàn cảnh như thế này, trừ Trần Lăng ra, trong thiên hạ nhất định không ai còn có thể giữ vững nét hào hùng như thế, nội một điểm đó, các hạ cũng rất xứng vào hàng anh kiệt.

Lão ta đưa mắt về phía nữ tỳ và vẫy tay :

- Trầm công tử là đương đại anh hùng, hãy rót rượu để bản vương kính người một chén.

Bọn nữ tỳ trân trọng nhìn Trầm Lăng và một ả khoan thai bước tới rót một chén rượu đầy, yếu điệu dâng lên :

- Trầm công tử, thiếp xem chừng công tử đã mệt mỏi quá rồi, tội chi công tử cứ khẳng khẳng chúc cái khổ vào mình như thế ? Chi bằng ... chi bằng công tử hãy về cùng với vương gia, để chung hưởng vinh hoa phú quý.

Trầm Lăng tiếp lấy chén rượu mỉm cười không nói.

Chén rượu vừa sang tay Trầm Lăng, Khoái Lạc Vương đã hất chân lên, cô gái dâng rượu bị đá văng tuốt vô góc trại lăn cù hai ba vòng, cô ta lồm ngồm đứng lên run rẩy :

- Vương gia, nô tỳ ... nô tỳ muốn vì Vương gia mà thuyết phục ...

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Trầm công tử là vị anh hùng trong thiên hạ, người dám mở miệng nói ra những lời như thế, người đã biết tội của người chưa ?

Trầm Lăng hai tay nâng chén nghiêm chỉnh :

- Cho dù hoàn cảnh như thế nào đi nữa, tình tri ngộ của các hạ, Trầm Lăng này cũng xin nguyện khắc cốt ghi xương.

Khoái Lạc Vương cũng nâng chén :

- Xem chừng tình của chúng ta nằm trong chén rượu này rồi, nếu còn có cơ hội gặp lại, thì chỉ sợ rằng sẽ không còn lời nói nào để nói với nhau .

Dứt câu, lão ta nhìn Trầm Lăng một cái thật dài và lẳng lặng nâng chén rượu lên nốc cạn.

Trầm Lăng nói thật chậm :

- Chúng ta có thể cùng uống với nhau một chén này tưởng không phải là chuyện dễ.

Khoái Lạc Vương nói một bằng giọng sang sảng :

- Đúng chúng ta cùng sống với nhau như thế, đã là một chuyện quá khó rồi, ngày nay, lại cũng có thể cùng uống với nhau một chén trong hoàn cảnh đối đầu thì quả hơn một ngàn chén của bọn phạm phu tục tử .

Trầm Lăng đưa chén lên cao :

- Đã thế, xin mời .

Khoái Lạc Vương cũng nâng chén thật cao :

- Xin mời .

Hai người cùng ngửa mặt uống luôn một lượt.

Bọn “Cấp Phong Kỳ Sĩ” và đám nữ tỳ nín hơi sững sốt, không khí chung quanh vụt nặng nề bi thương mà hùng tráng lạ lùng.

Đây là chén rượu của anh hùng, đây là chén rượu vừa ghìm nhau, vừa kính mến nhau, của hai kẻ anh hùng trong thiên hạ.

Bao nhiêu hào khí và ít nhiều ngạo nghễ đều cùng một lúc rót trọn vào chén rượu tưng bừng.

Luôn cả Chu Thất Thất cũng cảm thấy có quá nhiều ý vị trong chén rượu cùng mời cùng uống ấy.

Tuy đang mệt mỏi, tuy đang đói lả và tuy đang nặng niềm lo cho bước đường sắp tới, nhưng nàng cũng cảm thấy máu nóng dâng lên theo chén rượu hào hùng.

Và cũng chính bởi sự xúc động lạ lùng ấy mà nàng bỗng nhiên tưng bừng nước mắt.

Cạn xong chén rượu Khoái Lạc Vương ngửa mặt thở dài :

- Hừ, đi .

Trầm Lãng chậm rãi vòng tay và chậm rãi quay mình.

Hắn đi một cách tự nhiên và không hề quay ngoặt lại.

Chu Thất Thất vịn vai Trầm Lãng và khe khẽ thở dài :

- Tôi thật không hiểu nổi. Hắn đối xử quá tốt với anh như thế mà tại sao hắn lại cứ muốn giết anh .

Trầm Lãng buồn buồn :

- Hắn không thể có cách lựa chọn nào khác, mà tôi cũng không có cách lựa chọn nào khác được ... đó là một trường hợp không làm sao đổi ... từ xưa đến nay, những kẻ anh hùng dường như sinh ra là đối địch chứ không phải sinh ra để đồng tình .

Chu Thất Thất trở mắt :

- Anh hùng ? Hắn cũng có thể gọi là anh hùng ?

Trầm Lãng nghiêm giọng :

- Hắn tuy là một kẻ ác độc gian hiểm, nhưng vẫn là một kẻ anh hùng. Không ai có thể phủ nhận được thực tế ấy cả .

Chu Thất Thất cau mặt thì thầm :

- Anh hùng ... anh hùng ... có lúc thật tình tôi không thể hiểu nổi hai tiếng anh hùng ra làm sao cả, và ai là người có thể giải thích được như thế nào là anh hùng trong thiên hạ ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Không ai có thể giải thích được cả .

Bây giờ thì không còn thấy Khoái Lạc Vương cũng không còn thấy mái trại của hắn nữa.

Thoát khỏi tầm mắt của Khoái Lạc Vương, chẳng những Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa mà luôn cả tượng sắt Hùng Miêu Nhi cũng không làm sao đi thẳng lưng nổi nữa, chân họ nghe y như đeo một thớt đá trăm cân.

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Đói quá rồi, Trầm Lãng, ráng tìm một chút nước uống có được không ?

Hùng Miêu Nhi cười :

- Kể ra thì Trầm Lãng đỡ quá, hắn còn uống được một chén rượu ngon .

Chu Thất Thất háy mắt :

- Ganh à ?

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Tại làm sao phải ganh ? Tôi chỉ thấy thích thú có được người bạn anh hùng, luôn cả kẻ địch sống chết mà vẫn phải kính trọng hắn như thế ấy, thì tại sao lại ganh tỵ chứ .

Chu Thất Thất bật cười :

- Con mèo hoang quả là một người bạn tốt, nếu tôi có một đứa em gái nhất định tôi sẽ gả cho anh gấp .

Hùng Miêu Nhi càng cười lớn hơn :

- Cô không có em gái, xem chừng có lẽ tôi phải đợi đến lúc cô với Trầm Lãng sinh con gái họa may .

Chu Thắt Thắt đỏ mặt, rửa:

- Miệng mềo hoang thì đúng là nói hơi ... chuột chết .

Vương Lâm Hoa hít một tiếng tỏ vẻ bất bình :

- Đến nước này mà còn nói đùa được thì phục hết sức .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Người mà biết cái quái gì ? Bây giờ thì mới đúng là lúc cần phải đùa đấy chứ.

Vương Lâm Hoa cười khẩy :

- Không lo thoát cho sớm chỉ sợ rồi đây phải đùa dưới đao của Khoái Lạc Vương. Xem chừng cái điệu này thì tại hạ chắc đành phải đi trước.

Trầm Lăng nhìn hẩn, nghiêm giọng :

- Bây giờ chúng ta là những kẻ đã dùng đến sức cuối cùng, nếu cố đi thật mau thì sẽ không ráng được bao xa nữa đâu. Không chừng chỉ ráng chừng năm ba bước là đã ngã quỵ. Bởi vì càng cố gắng trong lúc kiệt sức, thì sức lại càng mau kiệt sức.

Vương Lâm Hoa thở ra :

- Thực tế thì như thế, nhưng thực tế thì chúng ta chỉ có được mỗi một tiếng đồng hồ .

Trầm Lăng nói : - Nếu quyết tâm tìm con đường sống thì một tiếng đồng hồ cũng không phải ngắn. Vương Lâm Hoa nhướng mắt :

- Thế thì bây giờ ...

Trầm Lăng chận nói :

- Bây giờ việc cần làm trước nhất là đi tìm một nơi có nước, người có ý chí, tức là đã có sắt, mà nước thì lại chính là gang, có nước uống thì ráng nhịn đói nổi.

Một tay cầm chén rượu một tay se sẽ vuốt râu, Khoái Lạc Vương ngồi suy nghĩ.

Một gã thiếu niên vận áo đen hối hả chạy vào, gã quỳ xuống vừa thở vừa nói :

- Bẩm báo Vương gia, thuộc hạ đã trông thấy Trầm Lăng.

Khoái Lạc Vương nhướng mày :

- Nói tiếp .

Gã áo đen nói :

- Thuộc hạ và hai mươi chín anh em vâng lệnh Vương gia, đã tìm chỗ kín mai phục, đã tìm những tàng cây cao...

Khoái Lạc Vương gắt :

- Nói dài dòng, ai lại không biết cái chuyện mai phục .

Gã thiếu niên áo đen lật đật mọp xuống :

- Lúc thuộc hạ nhìn thấy bọn họ, thì chính là lúc mà họ đi hết muốn nổi, nhưng ... nhưng Trầm Lăng ... Trầm Lăng thì vẫn trong sáng mạnh mẽ như thường ...

Khoái Lạc Vương nắm chặt hai tay :

- Tiểu tử Trầm Lăng quả là lợi hại ...

Ông ta lại hỏi :

- Còn Hùng Miêu Nhi ?

Gã thiếu niên áo đen nói :

- Hùng Miêu Nhi thì xem có vẻ mệt lắm, nhưng luôn luôn nói chuyện cười cợt với cô gái họ Chu. Thuộc hạ không nghe họ nói những gì, nhưng nhìn vẻ mặt thì họ rất là vui vẻ.

Khoái Lạc Vương cau mày :

- Lợi hại, quả thật là lợi hại, Trầm Lăng, Trầm Lăng...Hừ, người quả thật xứng là một đối thủ của bản vương.

Cô gái dâng rượu đứng bên miệng hỏi :

- Đi chậm thì có gì mà lợi hại ?

Khoái Lạc Vương thở hắt ra :

- Bằng vào sức khoẻ của họ thì trong lúc này, nếu mà họ đem toàn lực để tranh thủ thời gian, thì nhất định không đến nửa tiếng đồng hồ, họ sẽ ngã quỵ tất cả. Với hoàn cảnh này, nếu không phải là chủ trương của Trầm Lăng thì nhất định không kẻ nào đủ can đảm để mà đi chậm .

Cô gái cau mặt và vụt kêu lên :

- Có một đối thủ như Trầm Lăng thì quả thật là đáng sợ .

Khoái Lạc Vương trợn mắt :

- Người quên rằng đối thủ của hần là ai à ?

Bị tiếng gất của Khoái Lạc Vương, cô gái xanh mặt cúi đầu :

- Vâng, vâng ... hần dù có lợi hại cách mấy, cũng không ... không làm sao sánh nổi với Vương gia .

Lặng thinh một lúc Khoái Lạc Vương hỏi lại :

- Bây giờ chúng đang đi về hướng nào ?

Gã thiếu niên áo đen nói :

- Xem chừng chúng lần xuống bìa suối.

Chu Thất Thất nhảy tưng lên :

- Tới rồi, tới rồi ... may mà nơi đây còn có được một dòng suối .

Vương Lâm Hoa mím môi :

- Nếu Khoái Lạc Vương cho người mai phục dưới dòng suối này, thì biết đâu chúng ta chẳng là những con thiêu thân nhảy vào lưới lửa .

Trầm Lăng cười :

- Còn trong vòng một tiếng đồng hồ, nhất định Khoái Lạc Vương vẫn còn tôn trọng lời hứa, quyết rằng hần không khi nào tấn công chúng ta đâu. Hần tuy không phải là quân tử, nhưng điều này tôi có thể tin được hần.

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Sao anh dám tin chắc như thế ?

Trầm Lăng cười :

- Bởi vì tôi đã lấy tư cách anh hùng mà đối với hần, tự nhiên hần không bao giờ lại chịu tự bỏ cái tư thế anh hùng ấy. Huống chi hần cần có thái độ như thế để tỏ rõ thủ đoạn của mình, làm cho chúng ta chết mà phải phục.

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- Biết đâu, hần sẽ rải thuốc độc xuống dòng suối ?

Vương Lâm Hoa lắc đầu :

- Chuyện đó thì cô cứ yên tâm, nước chảy thì không bao giờ có thể rải độc được.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Cái gì mà có vụ độc trong đó thì mình phải tin vào sự nhận xét của Vương Lâm Hoa, cũng như muốn làm thợ mộc thì phải tôn Lỗ Ban làm sư tổ vậy mà .

Chu Thất Thất không cười mà lại thở ra :

- Tôi thì tôi có linh cảm rằng hần sẽ không để cho mình uống nước ...

Như sợ không ai tin, Chu Thất Thất lại hất hàm :

- Thật mà, các người tuy cái gì cũng giỏi, nhưng nhất định không có được cái trực giác như tôi đâu. Cái món trời dành riêng cho những cô gái mà.

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Tôi thì tôi rất tin vào trực giác đó, nhưng vãi trời lần này cái trực giác của cô bị lạc.

Trầm Lãng làm thinh. Cả bọn cũng làm thinh xăm xăm đi xuống suối.

Dòm lên dòm xuống thấy hai bên bờ suối lạnh trang, Hùng Miêu Nhi kêu lên một tiếng mừng rỡ và nhảy ào lại ngồi chồm hổm dựa bờ suối định vốc nước lên tay.

Chợt nghe từ trên dòng suối có tiếng cười ồn ào :

- Cài bẫy heo này rần mắt thật, bay đã tắm mà còn ỉa dưới nước nữa thì ai mà uống cho nổi ?

Hùng Miêu Nhi giật mình đứng nhóng dậy dòm lên

Từ bên trên dòng suối, ba cô gái ăn vận theo lối mặc nữ đang đứng vỗ tay cười hỉ hỉ và một bầy vừa heo nái vừa heo con mập ú đang lội ào ào dưới nước.

Ngoài ra, từ trên dòng suối ấy, nào là bò, dê, gà, vịt, luôn cả chó cũng lội bì bõm và ỉa dưới suối .

Hùng Miêu Nhi giận quá nhảy dựng lên chửi ó :

- Mẹ nó, đồ mắc toi, mắc dịch... đồ chết bầm ...

Đám mặc nữ vỗ tay cười hăng hắc :

- Có nước mà không uống được. Hay, hay, có nước mà không uống được .

Chu Thất Thất thở dài sườn sượt :

- Tôi nói có sai đâu .

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng trèo trẹo :

- Ác tặc, súc sinh ... thật là quân khốn nạn ...

Chu Thất Thất cười gượng :

- Cái việc làm tổn đức này nếu không phải Khoái Lạc Vương thì không còn ai nghĩ ra nổi .

Vương Lâm Hoa đứng lặng đi mấy phút, rồi hần vụt ngồi xuống hai tay vốc nước uống nghe ừng ực .

Chu Thắt Thắt trở mặt :

- Trời đất. Nước cứt heo cứt chó không mà cũng uống à ?

Vương Lâm Hoa uống no đứng dậy nói một cách tự nhiên :

- Nếu nằm thoi thóp giữa sa mạc mà có được nước cầu tiêu thì cũng là quý hóa .

Chu Thắt Thắt lắc đầu :

- Nhưng người ... người ...

Vương Lâm Hoa cười :

- Đại trượng phu có thể co mà cũng có thể duỗi, “Hoài Âm Hầu” Hàn Tín mà còn có thể chịu nhục lòn tròn giữa chợ, thì cái tên hậu sinh vô tài vô tướng như Vương Lâm Hoa này sao lại không có thể uống một chút nước cứt này được chứ ? Hừ, để cho đến lúc các người đi hết nổi rồi thử xem cái thứ nước này có quý không thì biết .

Chu Thắt Thắt kéo tay Trầm Lăng :

- Anh... anh mà uống cái thứ... nước này thì đừng có bao giờ ngó mặt tôi nữa nhé ...

Trầm Lăng lắc đầu ngao ngán :

- Thật tình thế quả là khốn đốn... tôi chỉ sợ các người không còn sức...

Chu Thắt Thắt dậm chân :

- Tôi thà chết chứ không bao giờ chịu uống nước dơ như thế.

Hùng Miêu Nhi nhăn mặt :

- Tôi cũng nhất định không uống nổi .

Suy nghĩ một hồi, Trầm Lăng nói :

- Bây giờ chúng ta cứ men theo bờ suối này mà đi không cần ẩn núp gì nữa cả, nếu họ có nom theo, mình đi như thế họ càng không đoán nổi ý định của mình.

Tuy không cãi lại lời Trầm Lăng, nhưng Vương Lâm Hoa nói bằng một giọng cự nự :

- Nhớ rằng giao kết không còn bao lâu nữa đấy nhé .

Hết chén này đến chén khác, Khoái Lạc Vương cứ uống liên miên không nghỉ.

Đó cũng là một lối bộ lộ sự sốt ruột.

Lại một gã thiếu niên áo đen chạy vào sụp xuống :

- Bẩm cáo Vương gia, bọn họ đã đến bên dòng suối .

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Chỉ tiếc rằng ta không nhìn được tận mặt, không trông rõ được bộ mặt nhăn nhó của chúng trong lúc này.

Gã thiếu niên áo đen cười hùa theo :

- Cái gã Hùng Miêu Nhi tức muốn lòi tròng con mắt, cô gái họ Chu thì thiếu điều muốn khóc, luôn cả Trầm Lăng cũng sững sờ ...

Khoái Lạc Vương vỗ tay :

- Diệu kế của bản vương thì ai có thể đoán được. Thấy nước trước mắt mà không uống được, nhất định bọn chúng dở cười dở khóc .

Gã thiếu niên áo đen cười :

- Điều đáng cười hơn hết là cái gã thiếu niên có bộ mặt trắng bệch ấy, chú ta bình tĩnh uống một bụng no bốc ké .

Khoái Lạc Vương vọt kêu lên thảng thốt :

- Vương Lâm Hoa uống à ?

Thái độ giật mình của Khoái Lạc Vương làm cho gã thiếu niên áo đen hoảng hốt :

- Vâng, vâng ... hần uống...

Khoái Lạc Vương bật ngựa trên ghế thỏ ra :

- Giải cho Vương Lâm Hoa, không ngờ hần lại có thể nhẫn nhục như thế ấy... Xem chừng chỉ có con người đó là nguy hiểm, không thể xem thường hần được...

Chừng như không dẫn được, cô gái dâng rượu cau mày :

- Cái con người mà luôn cả nước cốt nước đá cũng uống thì có đáng gì mà gọi là lợi hại .

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Người mà biết cái gì ? Lúc hung hãn thì hung hãn hết sức, lúc nhẫn nhục thì nhẫn nhục tận cùng, loại người như đó mới đúng là con người lợi hại. Cái khuyết điểm duy nhất của Trầm Lăng là da mặt không dày, lòng dạ không ác, cái đó sẽ cản trở không cho hần làm nên việc lớn, nội một điểm đó, hần không làm sao bì kịp Vương Lâm Hoa.

Lão ta ngựa mặt cắt giọng trầm trầm :

- Đổi lại là ta thì ta cũng uống nước đó ngay.

Ả nữ tỳ cúi mặt không dám hó hé một lời nào nữa.

Qua một phút lại một gã thiếu niên áo đen khác chạy vào quỳ xuống :

- Bẩm cáo Vương gia, bọn họ đã men theo bờ suối đi thẳng trở lên.

Đôi mắt Khoái Lạc Vương quắc sáng ngời ngời :

- Cách họ đi như thế nào ?

Gã thiếu niên đáp :

- Họ men theo bờ suối và vẫn đi rất chậm rãi.

Khoái Lạc Vương nhướng mắt :

- Họ đi trơ trơ ngoài bìa suối à ?

Gã thiếu niên áo đen nói :

- Bẩm không, họ đi rất từ từ, không có vẻ hối hả lẫn trốn, họ đi như những kẻ dạo chơi.

Nhìn qua giọt nước báo giờ, Khoái Lạc Vương khẽ cau mày :

- Qua hết ba phần tư của thời gian ước hẹn rồi, thế mà họ lại không nôn nóng, không lẫn trốn... Trầm Lăng... hừ... Trầm Lăng, gã tiểu tử này muốn giở trò gì đây chứ ?

77. Vùng Lên Trong Lưới

Dọc theo bờ suối, cứ cách một khoảng là lại có heo, gà vịt lội đầy, nước có đó nhưng không làm sao uống được.

Không gấp không hốt, Trầm Lăng cứ từ từ bước tới, đúng y như kẻ nhàn tản ngao du...

Chu Thắt Thắt choàng lấy cổ Trầm Lãng và gục đầu trên vai hắn. Vành môi mọng ướt ngày nào, bây giờ đã tái ngắt khô queo. Tròng mắt trong vút như pha lê của nàng bây giờ cũng nổi lên nhiều tia máu đỏ lờ lờ...

Nhưng chỉ cần được gần Trầm Lãng là nàng không lo lắng gì nữa cả...

Hùng Miêu Nhi giọng nói gần như muốn khàn khàn:

- Trầm Lãng, anh đang nghĩ gì thế?

Trầm Lãng mỉm cười và thỉnh linh móc từ trong túi ra một vật tròn tròn, ánh sáng chiếu ngời qua mấy kẽ tay...

Không biết Trầm Lãng định làm cái trò gì, Hùng Miêu Nhi nhăn mặt:

- Cái gì thế ?

Trầm Lãng cười:

- Đố anh đấy?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu uể oải:

- Chịu, không đoán được.

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Giờ phút này Trầm huynh còn có thể ở đó đồ chơi thì quả là ngây thơ, quả là khả ái vô cùng.

Không thèm trả lời Vương Lâm Hoa, Trầm Lãng ngó Hùng Miêu Nhi:

- Hùng huynh đã từng thấy tôi dùng qua ám khí chưa nhỉ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Chưa.

Trầm Lãng nói:

- Vì thế mà các vị cho rằng tôi không biết về ám khí, có phải thế không?

Vẫn chưa biết ý định của Trầm Lãng nên Hùng Miêu Nhi không muốn nói mà chỉ gật đầu cầm chừng:

- Ủ, ừ...

Trầm Lãng cười:

- Anh lầm rồi, tôi học võ từ hồi còn để chỏm, không thứ nào là không biết, kể cả khinh công cũng vào hạng tuyệt đỉnh thì ba cái thứ ám khí vo ve ấy có nghĩa gì mà không thể biết?

Khi không vụt thấy Trầm Lãng tự khoe khoang, một việc mà không bao giờ hắn có, cho dù bằng một thái độ tế nhị, Hùng Miêu Nhi hết sức lấy làm lạ nhưng chỉ còn biết cười gượng gạo:

- Đúng, đúng... tôi lầm...

Chu Thắt Thắt cười nụ:

- Là một con người hành sự quang minh chính đại cho nên không thích dùng ám khí chứ có gì mà không biết.

Trầm Lãng cười:

- Có lý chứ không phải hoàn toàn đúng.

Hùng Miêu Nhi cự nự:

- Thì nói đại cho người ta nghe coi.

Trầm Lãng cười:

- Sở dĩ tôi không dùng ám khí là tại vì ám khí của tôi quá độc.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Sao...

Trầm Lãng dứ dứ tay:

- Đây là ám khí mà từ lâu tôi không bằng lòng dùng đến...

Thấy từ trong kẽ tay của Trầm Lãng lóe ra ánh sáng, Hùng Miêu Nhi hoiù:

- Đó... đó là thứ ám khí gì vậy?

Trầm Lãng cười:

- Tên của nó là Cửu Thiên Thập Địa Sư Hồn Thần Châm. Bất luận là ai, chỉ cần bị nó chạm nhẹ vào da, trong vòng nửa tiếng đồng hồ sẽ phát độc chết, da thịt người ấy sẽ rửa thành một đồng nước vàng. Khắp trên thiên hạ ngày nay không có thuốc nào cứu nổi.

Vương Lâm Hoa nói giọng lạnh lạnh:

- Thứ ám khí cực độc đó chưa chắc chỉ có mình Trầm Lãng biết dùng thôi đâu.

Trầm Lãng cười:

- Thứ ám khí này còn có một chỗ hiểm khác nữa.

Vương Lâm Hoa chưa kịp hỏi thì Trầm Lãng đã nói tiếp:

- Nói ra có lẽ có người sẽ không tin, bởi vì thứ ám khí này nó có một sức hút tự nhiên, y như có một ma lực sư hồn, tôi chỉ cần nhích tay lên...

Trầm Lãng đưa tay trở qua trở lại và nói luôn:

- Một khi Sư Hồn Thần Châm bay thì bất cứ đối phương ẩn một nơi kín đáo cách mấy, tự nó, nó cũng sẽ tìm ngay đến.

Hùng Miêu Nhi cau mặt:

- Lại có thứ ám khí lợi hại như thế nữa à ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Nhớ như là tôi chưa từng nói dối anh lần nào cả...

Quay qua nhìn đám cây rậm sau mõm đá, Trầm Lãng cao giọng lạnh lùng:

- Nhưng để cho anh thấy rõ hơn, anh cứ nhìn theo lùm cây đó nhé.

Trầm Lãng nói chưa dứt tiếng thì trên tàng cây, từ phía sau hốc núi, mười mấy bóng đen ào ào tung ra, y như một bầy chuột bị chó săn đuổi...

Trầm Lãng ngó theo cười lớn:

- Sao ? Anh thấy ám khí của tôi lợi hại rồi chứ ? May mà chưa tung ra mà thiên hạ đã hoảng hồn rồi thấy chưa ?

Hùng Miêu Nhi vỗ tay:

- Quả đúng là lợi hại nhưng thật tình thì tôi chưa nghe ai nói đến thứ ám khí lợi hại như thế bao giờ... Đâu, anh cho tôi xem thử nó một chút coi.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Tại hạ cũng muốn được ghé mắt qua một chút.

Trầm Lãng thấp giọng:

- Thật ra thì nó cũng không có gì lạ cho lắm...

Chu Thất Thất giục:

- Thì cho xem nó đi.

Trầm Lăng nhìn nàng cười:

- Nhưng kẻ nóng xem hơn hết thì lại chính là cô. Có phải thế không?

Bị đánh trúng tim đen, Chu Thất Thất đỏ mặt nguýt dài...

- Đây, muốn xem thì cứ xem...

Hắn xoè nhũn tay ra, Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất và Vương Lâm Hoa đưa mắt nhìn ngơ ngác...

Vật sang sáng mà Trầm Lăng cầm trong tay từ nãy giờ không phải là ám khí mà là một... nén bạc.

Hùng Miêu Nhi trố mắt:

- Cái... cái gì kỳ cục vậy?

Trầm Lăng cười:

- Đây không phải là Sư Hồn Thần Châm mà là Hù Người Thần Châm...

Hùng Miêu Nhi cười ha hả:

- Biết rồi, biết rồi. hay, quá là hay.

Chu Thất Thất cũng vỗ tay:

- Tôi biết mà, trên đời làm gì có thứ ám khí như hắn nói... tôi biết hắn dọa người ta mà...

Hùng Miêu Nhi nói:

- Lợi hại ở chỗ đó đấy chứ. Thứ ám khí độc khác thì chờ tung ra mới thấy, còn thứ này thì mới nói không là đã có thiên hạ chạy bắn khói rồi.

Vương Lâm Hoa khẽ lắc đầu:

- Đây là một kế hay nhưng mình cũng vẫn không còn đường... bây giờ muốn chạy cũng không biết phải chạy đi đâu... cho nên dù có dọa được đám do thám đó cũng chẳng có lợi ích gì cả.

Hùng Miêu Nhi cười nhỏ lại và cuối cùng nín hân. Câu nói của Vương Lâm Hoa quả thật sát với tình hình...

Khoái Lạc Vương vẫn ngồi trên bàn rượu nhưng vẻ mặt của ông ta hơi có phần cau lại, hình như trong lòng đã cảm thấy bất an...

Ông ta vừa nâng chén rượu lên chợt thấy mười mấy gã thiếu niên áo đen xông xộc chạy vào, dáng điệu người nào xem chừng cũng đã cuống quýt...

Khoái Lạc Vương cố làm ra vẻ bình tĩnh, vỗ bàn:

- Chết bầm, ai gọi chúng bay về làm gì thế?

Đám thiếu niên áo đen rạp xuống:

- Bẩm cáo Vương Gia... Trầm Lăng... Trầm Lăng... nó...

Khoái Lạc Vương quát mắt:

- Trầm Lăng làm sao? Bản Vương chưa ra tay mà hắn đã dám...

Tên thiếu niên áo đen dẫn đầu mọp xuống:

- Bẩm... bẩm hắn chưa làm gì, nhưng... ám khí của hắn...

Khoái Lạc Vương cau mày:

- Trầm Lăng dùng ám khí ? Mà ám khí như thế nào mới được chứ ?

Gã thiếu niên áo đen ấp úng:

- Bẩm... hần chưa... ném ra.

Khoái Lạc Vương đập bàn giận dữ:

- Àùm khí chưa ném ra thì cái đám vô dụng của chúng bây đã chạy rồi ? Thế mà chúng bay còn dám mang mặt về đây nữa à ?

Gã thiếu niên áo đen dập đầu sát đất:

- Bẩm... bẩm Vương Gia, nếu chờ hần ném ra thì bọn thuộc hạ sẽ không còn về yết kiến Vương Gia được nữa...

Khoái Lạc Vương càng giận dữ hơn nữa:

- Đồ ăn hại, đám bây quả là đồ vô dụng.

Gã thiếu niên bạo gan nói lớn:

- Bẩm Vương Gia, thứ ám khí đó gọi là Cửu Thiên Thập Địa Sư Hồn Thần Châm. Thứ ám khí này có tính linh... bất cứ ai núp nơi nào, tự nó , nó cũng tìm đến ngay chỗ ấy...

- Cái gì gọi là Cửu Thiên Thập Địa Sư Hồn Thần Châm ? Mà bọn người có thấy nó ra làm sao không chứ ?

Gã thiếu niên áo đen ngập ngừng sợ sệt:

- Bẩm... thuộc hạ... nghe hần nói...

Khoái Lạc Vương quát mắt:

- Chỉ nghe hần nói mà bọn người đã tin rồi à ?

Gã thiếu niên áo đen nói:

- Bẩm Vương Gia, thuộc hạ không thể không tin.

Khoái Lạc Vương quát lớn:

- Tại là sao ? Tại làm sao lại không thể không tin ? Bọn người có biết Trầm Lăng đã cố ý dọa bọn người không ? Hừ, trong khắp thiên hạ làm gì có thứ ám khí kỳ dị như thế ấy chứ?

Gã thiếu niên áo đen sợ quá dập đầu gần chảy máu :

- Giá như mà người khác nói thì thuộc hạ nhất định sẽ không tin nhưng đây lại là chính miệng Trầm Lăng nói ra.

Khoái Lạc Vương nạt lớn:

- Bọn người sợ hần như thế à?

Gã thiếu niên áo đen run rẩy:

- Bẩm... bẩm... chúng thuộc hạ quả... cũng có hơi sợ hần...

Khoái Lạc Vương giận xanh mặt nhưng không làm sao hơn được, ông ta chỉ cười

gần:

- Giỏi, Trầm Lăng... giỏi lắm, chỉ bằng vào một vài câu nói băng quơ mà người đã làm cho đám thuộc hạ mai phục của bản vương phải bỏ chạy... hừ, hừ... giỏi, nhưng người cũng đừng mong thoát được...

Nhìn giọt đồng hồ trước bàn, Khoái Lạc Vương nói gần từng tiếng:

- Một trăm tám mươi tay cung nỏ, vòng vây tối hậu của bản vương đang chờ đợi người... Trầm Lăng ơi ! Trầm Lăng, bản vương đâu có điên gì thả người, nếu quả còn có một con đường thoát được...

Chu Thất Thất kéo tay Trầm Lăng:

- Có thể thoát khỏi Khoái Lạc Vương rồi, bây giờ chúng mình hãy chạy mau đi !

Vương Lâm Hoa cười buồn:

- Ra khỏi Khoái Lạc Lâm cũng chưa chắc đã thoát được nhưng dù gì vẫn đỡ hơn ở trong đám rừng này. Nếu tính cho đúng giờ thì chúng ta chắc có thể ra kịp.

Trầm Lăng lắc đầu:

- Mình không ra Khoái Lạc Lâm.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Không ra? Ở lại trong này à ?

Trầm Lăng gật đầu:

- Phải, chúng ta phải ở lại trong cái vùng Khoái Lạc Lâm này.

Vương Lâm Hoa trở mặt kêu lên:

- Trầm Lăng điên rồi à ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Thật tình Vương huynh không nghĩ ra cái lẽ tại sao phải ở trong này à ?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Thả cộp dễ nhưng bắt cộp rất khó, Khoái Lạc Vương đã tính đúng rằng bọn mình không còn có ngõ nào để thoát được, nếu hắn không chắc mười phần như thế thì nhất định không bao giờ hắn lại thả mình.

Vương Lâm Hoa rùn vai:

- Cũ quá, nói chuyện đó hơi nhảm.

Không kể đến việc xoi mói của Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng cứ nói:

- Con người ấy mà thành nên đại nghiệp, một phần lớn là nhờ vào sự cẩn thận. Cho dù biết rằng sự đói khát sẽ làm cho bọn mình không chịu đựng nổi nhưng hắn cũng không bao giờ dễ dàng để cho chúng mình ra khỏi Khoái Lạc Lâm...

Vương Lâm Hoa ngắt lời:

- Tự nhiên, hắn đã xem chúng ta là đại thù địch của hắn thì tự nhiên là phải cẩn thận chứ sao...

Nói đến đây, Vương Lâm Hoa vụt thoáng hơi suy nghĩ và giọng hắn đổi ra nghiêm

ngặt:

- Đúng rồi, tôi mới nghĩ ra, nhất định hắn sẽ không để cho mình ra khỏi được Khoái Lạc Lâm, nhất định hắn có sự bố trí khác nữa...

Trầm Lăng nói:

- Bên ngoài Khoái Lạc Lâm, hắn còn một lực lượng mai phục sẵn, một lực lượng mai phục cuối cùng, mà đối với mình, sự mai phục đó được xem là trí mạng. Nếu chúng ta không ra khỏi Khoái Lạc Lâm thì thôi, bằng như ra được, chỉ cần nhích khỏi ra một bước thôi, cũng e rằng...

Chu Thất Thất sốt ruột kêu lên:

- Thế thì chúng ta phải làm sao ? Chẳng lẽ bó tay chịu chết ở đây ư ?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Sinh mạng của chúng mình hôm nay có bảo đảm được chăng là ngay trong Khoái Lạc Lâm này thôi, chúng ta hãy tìm một chỗ núp kín đáo, chờ đến khi trời tối rồi sẽ tìm cách thoát ra.

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Nhưng trong Khoái Lạc Lâm này làm gì có chỗ kín đáo để chúng ta có thể làm chỗ ẩn mình ?

Hùng Miêu Nhi xen vô:

- Bây giờ trong Khoái Lạc Lâm này bầy rập giương ra từng gốc cây ngọn cỏ, nơi nào cũng có thể có mai phục, dễ chi tìm được một chỗ an toàn.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Có chứ sao không, vì biết có chỗ an toàn cho nên tôi mới tìm cách làm cho bọn thám tử của Khoái Lạc Vương chạy hết để chúng không thể biết được hướng đi của mình.

Vương Lâm Hoa nói:

- Bọn thám tử ở đây tuy đã chạy hết nhưng ở phía trước vòng vây của chúng vẫn còn...

Trầm Lăng thấp giọng:

- Họ ở phía trước nhưng ta đâu có đi lên phía đó ? Chúng ta đi trở lại đằng sau, đi lộn lại con đường mình đã qua. Họ đã dẹp hết rồi bởi vì Khoái Lạc Vương tưởng rằng mình cứ theo con đường này mà đi về phía trước chứ không bao giờ đi lộn lại...

Chu Thát Thát trở mặt:

- Nhưng... nhưng mình đi đâu mới được chứ ?

Hùng Miêu Nhi cũng xôm tới hỏi:

- Mà trong Khoái Lạc Lâm này còn có chỗ nào là chỗ an toàn cho mình ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Các người cứ việc theo tôi rồi tức khắc sẽ biết.

Vương Lâm Hoa ngửa mặt thở dài:

- Cũng mong rằng anh tính đúng... thời gian mà chúng ta còn lại xem chừng không được nữa tiếng đồng hồ...

Cầm chiếc đuă chắm vào chén rượu, Khoái Lạc Vương vẽ vẽ trên mặt bàn... Ông ta vẽ địa đồ của Khoái Lạc Lâm và miêng cứ thì thầm:

- Trầm Lăng bây giờ đang ở đây... coi đây, từ trạm canh thứ mười hai đến trạm canh thứ ba mươi đã bị hấn làm sợ mà chạy hết... nhất định hấn sẽ do con đường này mà đi tới...

Khoái Lạc Vương vụt quần chiếc đuă, gọi lớn:

- Tam thập nhất, tam thập nhị, tam thập tam... ba trạm canh đó còn có mặt tại vị trí không?

Một gã đại hán bước ra cúi rạp mình:

- Bẩm Vương Gia, tất cả đều còn y tại chỗ.

Khoái Lạc Vương gắt lớn:

- Tại sao cho đến bây giờ vẫn không có báo tin về?

Gã đại hán cúi đầu:

- Bẩm Vương Gia, việc đó thuộc hạ không được biết.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ai chỉ huy mấy trạm canh này?

Đàng sau, một gã thiếu niên áo đen bước đến cúi mình:

- Bẩm Vương Gia, những trạm canh đó do thuộc hạ điều khiển.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Ngay bây giờ bên ngoài còn có bao nhiêu trạm ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ đáp:

- Trừ đệ ngũ đến đệ thập nhị đã về phục lệnh, từ đệ thập tam đến đệ tam thập đã vì sợ mà chạy về, hiện tại còn khoảng mười bốn trạm.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Mười bốn trạm đặt tại chỗ nào?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói:

- Mười bốn trạm bố trí khoảng cuối cùng, sát vòng đai Khoái Lạc Lâm. Bất luận bọn Trầm Lăng đi đâu cũng đều phải qua vòng đai đó.

Khoái Lạc Vương quát mắt:

- Người có đoán chắc như thế không?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cúi đầu:

- Thuộc hạ đã quan sát kỹ càng địa thế Khoái Lạc Lâm, nhất định không thể có chuyện sơ suất được.

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Như thế thì tại sao tới giờ này mà vẫn chưa có tin báo ? Giờ ước hẹn không còn bao lâu nữa, chẳng lẽ bọn chúng cứ đứng y một chỗ không đi ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói:

- Tất có thể... Trầm Lăng rất có thể chưa đi tới.

Khoái Lạc Vương trừng mắt:

- Nói xàm, nếu còn bỏ được thì hẳn cũng sẽ bỏ mà đi chứ làm gì có chuyện đứng y một chỗ.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ thoáng hơi sợ sệt:

- Hay là... là vòng đai đó đã bị Trầm Lăng phá đi rồi.

Khoái Lạc Vương lại gắt:

- Giờ giao hẹn chưa hết, làm sao hẳn lại dám hành động. Nhất định là không bao giờ Trầm Lăng lại dám liều lĩnh như thế.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cúi đầu:

- Vâng, vâng.

Khoái Lạc Vương nhướm mình lên:

- Còn đứng làm chi ? Tại sao chưa đi điều tra cho rõ ràng ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cúi rạp mình lui trở ra ngoài...

Khoái Lạc Vương nhìn giọt đồng hồ khẽ nói qua tiếng rít:

- Trầm Lăng... Trầm Lăng... người đi đâu ? Hừ, trừ phi người chấp cánh mới mong thoát được thiên la địa võng của bản vương.

Qua một lúc khá lâu, Khoái Lạc Vương đã hỏi ngay:

- Chuyện đã ra sao rồi ? Nói mau !

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cúi mình:

- Bẩm... Trầm Lăng... Trầm Lăng không có đi tới trước, tất cả vòng đai vẫn chặt chẽ nhưng bóng dáng hắc thì... biến mất...

Khoái Lạc Vương rúng động:

- Hắc... hắc không đi tới trước thì... hắc ở đâu ? Không lẽ hắc lại đứng y một chỗ à ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói: - Thuộc hạ đã đến chỗ cũ nhưng không có bọn chúng ở đó. Khoái Lạc Vương trở mắt: - Không có ở chỗ cũ thì hắc... hắc đi đâu ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cúi đầu:

- Về nguyên tắc báo cáo của trạm canh thì... thì coi như... coi như đối phương đã... đã thất tung.

Khoái Lạc Vương nạt lớn:

- Đồ vô dụng, cái gì lại thất tung ? Đã nằm trong vòng lưới của ta, hắc ... hắc có cánh à ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cắn môi:

- Thuộc hạ cũng không tin như thế nhưng đã tìm khắp chỗ vẫn không thấy bóng dáng của bọn chúng, cho nên... cho nên thuộc hạ đành phải báo cáo... thất tung.

Khoái Lạc Vương giận dữ:

- Làm gì lại có chuyện như thế được ? Tại làm sao lại như thế ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ lại ấp úng:

- Nhưng... nhưng sự thật thì như...

Khoái Lạc Vương quát:

- Đồ vô dụng, câm miệng lại.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cúi rạp mình không dám trả lời...

Cô gái dạng rượu vút nói:

- Không đi tới trước, hay là hắc đi ngược trở lại ?

Khoái Lạc Vương quắc mắt:

- Đi ngược trở lại ? Đi vào tử lộ à ? Bộ hắc điên à ?

Nhưng rồi ông ta lại vỗ bàn kêu lên:

- À... đúng, bằng vào cái thông minh của Trầm Lăng, rất có thể khi làm cho các trạm canh sợ chạy mất, hắc sẽ ... đi ngược trở lại phía sau.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cau mày:

- Nhưng... làm sao hắc dám...

Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Người không dám mà hắc dám. Trầm Lăng dám làm chuyện đó khi đã biết chắc trạm canh phía sau không còn nữa, và khi đoán rằng bản vương không nghĩ đến việc đó tự nhiên là hắc dám đi ngược trở lại... ông ta nắm tay đâm mạnh xuống mặt bàn:

- Đúng là lợi hại... Trầm Lăng quả đúng là lợi hại... ngang dọc giang hồ suốt mấy mươi năm, bản vương chưa từng gặp một đối thủ nào như hần, một đối thủ có thể làm cho bản vương phải thất đi một nước...

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nói:

- Nhưng cho dù hần có lui lại thật đi nữa thì... hần sẽ phải đi đâu ?

Khoái Lạc Vương cười nhạt:

- Tự nhiên là hần sẽ rìm một nơi kín đáo ẩn mình.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ thắc mắc:

- Nhưng trong vòng Khoái Lạc Lâm này, làm gì có chỗ cho hần dung thân ?

Khoái Lạc Vương cười gằn:

- Đó chính là sự cùng đường của hần. Hần có đào đất cũng không làm sao trốn thoát. Hần mà có thể trốn được đến ngày mai thì bản vương cũng xin phụng hần.

Ngừng một giây, Khoái Lạc Vương chợt kêu lớn:

- Cấp Phong Đệ Nhất Kỵ ở đâu ?

Một gã thiếu niên mang bài hiệu đệ nhất chạy ra cúi đầu:

- Thuộc hạ có mặt.

Khoái Lạc Vương nói:

- Người và hai đội cửa, thập kỵ mã suất lĩnh chín người đi sưu tra vùng Thính Đào Quán, nếu phát hiện dấu vết bọn Trầm Lăng thì lập tức báo hiệu bằng tên lửa nhưng đừng lộ mặt.

- Tuân lệnh!

Gã vòng tay lui nhanh ra ngoài....

Khoái Lạc Vương lại gọi:

- Cấp Phong Đệ Nhĩ Kỵ suất lĩnh hai đội thập nhất, thập nhị kỵ mã mang chín người sưu tra Tông Hương Quán, làm y như lệnh trước...

Đúng là một “Niều Hùng” như Trầm Lăng đã từng ca ngợi, chỉ ngồi một chỗ, Khoái Lạc Vương đã bố trí nhân mã dày đặc cả Khoái Lạc Vương. Sự bố trí chặn đầu một vòng đai rồi bên trong lại cho sức sào y như quây bùn bắt cá đó, thật cho dù bọn Trầm Lăng có chấp cánh cũng đừng hòng thoát được.

Ngồi lắng tai nghe hai đội nhân mã rầm rộ tung ra, Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười sảng sặc:

- Trầm Lăng ơi ! Trầm Lăng... bản vương cũng cố thử xem người sẽ trốn nơi nào!

Bên ngoài, tiếng ngựa hí, tiếng chó sủa lên vang dậy, một cánh hướng về bên phải, một cánh hướng về bên trái tạo thành thế gọng kềm bừa cỏ, Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Bằng vào thính giác “thần khuyển” của bản vương, bọn người thử trốn xem sao.

Thình lình, Trầm Lăng vụt nắm tay Chu Thất Thất kéo bừa xuống suối và miệng thì kêu lớn:

- Xuống, xuống hết.

Không một chút do dự, Hùng Miêu Nhi vội phóng theo...

Vương Lâm Hoa khê cau mặt nhưng rồi hần cũng nhảy xuống và thở hắt ra:

- Trầm Lăng hành sự quả nhiên thật là chu mật !

Chu Thất Thất ngơ ngác:

- Làm cái gì vậy ? Đường bằng không đi, lại nhảy xuống suối làm chi ?

Trầm Lãng thấp giọng:

- Người thì rất khó theo dấu mình nhưng nếu chó săn thì chúng đánh hơi giỏi lắm, chỉ có cách đi dưới nước mới có thể làm mất dấu mất hơi.

Chu Thất Thất cười:

- Thật không có việc gì mà Trầm Lãng lại không nghĩ tới...

Nàng nói mà lại liếc về phía Vương Lâm Hoa, ý muốn cho hắn phải nhận rằng hắn không thể bì với Trầm Lãng được.

Trầm Lãng làm thinh nhưng khi vừa nhảy xuống nước thì lập tức rượt đám heo, ngựa, bò, dê mà Khoái Lạc Vương đã thả dọc theo giòng suối...

Chu Thất Thất hỏi:

- Rượt chúng làm chi vậy ?

Trầm Lãng cười:

- Một chút rồi biết. Khoái Lạc Vương thả thú xuống suối tính hại mình nhưng không dè bây giờ lại giúp mình...

Chu Thất Thất cau mày:

- Sao lại giúp mình ?

Trầm Lãng không nói, cứ cong lưng rượt bầy thú...

Ngựa nhanh chân chạy thẳng lên bờ, chó chạy tiếp theo, kế đó là bò dê và sau rốt là heo...

Chờ cho bầy thú lên hết trên bờ, Trầm Lãng vụt bẻ thốc Chu Thất Thất nhảy phóng lên lưng heo, ấn chân xuống đà vọt tới bầy bò, rồi từ trên lưng bò lấy đà phóng vút theo đàn ngựa...

Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa cũng nhái y theo Trầm Lãng.

Cho đến lúc Trầm Lãng ngồi yên trên lưng ngựa thì khoảng cách từ đến bờ suối đã ngoài mười trượng...

Trầm Lãng ôm Chu Thất Thất ngồi trên một con ngựa, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa thì mỗi người một con. Cứ như thế, đàn ngựa dẫn đầu chạy băng băng, đám dê bò heo chó cũng nhắm mắt chạy theo...

Chu Thất Thất vẫn chưa hiểu được, nàng hỏi:

- Nhưng cái trò này nghĩa là làm sao ?

Trầm Lãng cười:

- Chó săn của Khoái Lạc Vương theo đến bờ suối là mất hơi, chúng không ngờ mình nhảy xuống nước, tự nhiên là đuổi sang hướng khác, và như thế là mình đã thoát được xa rồi. Biết chưa ?

Chu Thất Thất vỗ tay:

- Hay, hay quá... ngoài anh ra, nhất định không ai nghĩ ra cách này đâu.

Trầm Lãng cười:

- Không phải vậy đâu. Hùng Miêu Nhi, Vương Lâm Hoa và ngay chính cô vẫn có thể nghĩ ra hoặc hay hơn thế nữa không chừng nhưng tại có tôi rồi các người ỷ lại, làm cho sáng kiến cũng theo đó mà tiêu mất đi.

78. Đường Tơ Kẽ Tóc

Tùng cây không cao, nhưng tàng lá xum xuê bóng mát rợp trời.

Trước mặt là một gian nhà mái ngói đỏ ối, hành lang chạm trổ tinh vi, màn lụa màu xanh phất phơ nơi cửa sổ và bên trong vắng ngắt...

Nhìn thấy gian nhà, Hùng Miêu Nhi hoảng hốt kêu lên :

- Sao... sao in là nơi của Khoái Lạc Vương vậy ?

Trầm Lãng cười :

- Chứ còn của ai vào đây nữa ?

Hùng Miêu Nhi tròn tròn đôi mắt :

- Mà mình lại đi đâu đây ? Chẳng lẽ lại trốn vào trong này à ?

Trầm Lãng gật đầu :

- Đúng như thế.

Hùng Miêu Nhi nhìn sững Trầm Lãng :

- Anh không đùa đấy chứ ?

Trầm Lãng nghiêm giọng :

- Sao lại đi đùa trong giờ phút này ?

Hùng Miêu Nhi gặng lại :

- Thiếu gì chỗ trong Khoái Lạc Lâm mà mình lại tới trốn trong nhà của Khoái Lạc Vương ?

Trầm Lãng nói :

- Bởi vì đây là chỗ an toàn duy nhất trong Khoái Lạc Lâm .

Hùng Miêu Nhi ngơ ngác :

- Đây là chỗ an toàn duy nhất ? Nhà của hấn, hấn muốn ra vô chừng nào tùy ý, mà anh lại nói là chỗ an toàn ? Điên rồi sao ?

Trầm Lãng nói mau :

- Nhà của hấn nhưng hấn không tới đây đâu .

Chân bước vào nhà, nhưng miệng Hùng Miêu Nhi lại hỏi :

- Tại sao anh biết hấn không vào đây ?

Trầm Lãng nói :

- Chúng bị mất dấu của mình, tự nhiên là báo cáo với Khoái Lạc Vương là bọn mình đột nhiên mất tích và khi được tin như thế làm sao Khoái Lạc Vương lại có thể an tâm mà trở về đây ? Trong tình thế được xem là lạ lùng này, hấn chỉ còn cách phải ở tại chỗ trực tiếp chỉ huy cuộc tìm kiếm, tất cả tay chân bộ hạ của hấn cũng đều bị việc giăng lưới rập của hấn mà nặng sị cả lên... trước giờ bắt lại được chúng ta, nhất định gian nhà này còn để không lâu lắm .

Hùng Miêu Nhi vẫn còn cảm thấy băn khoăn :

- Nhưng... nếu...

Trầm Lãng cười :

- Bây giờ thì nhất định chúng không kiếm tới chỗ này đâu, bởi vì chúng không khi nào nghĩ rằng mình sẽ đến, không khi nào mình dám đến, đó là một nhược điểm chung của loài người mà... Ai lại trốn ngay trong nhà kẻ địch bao giờ .

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Vạn nhất mà hấn nghĩ đến thì sao ?

Trầm Lãng nói :

- Sau khi lùng khắp mọi nơi rồi, cuối cùng chúng mới nghĩ tới nơi đây, nhưng nếu muốn lục lợi hết vùng Khoái Lạc Lâm thì ít nhất cũng mất ba tiếng đồng hồ...

Hắn cười và nói tiếp :

- Mà nếu chúng phải mất ba tiếng đồng hồ để tìm hết Khoái Lạc Lâm thì mình sẽ có được ba tiếng đồng hồ ở lại nơi đây ngơi nghỉ .

Hùng Miêu Nhi gật gù :

- Hay, mà cũng rất mạo hiểm.

Trầm Lãng thở ra:

- Phải, quả thật đây là một việc làm mạo hiểm, nhưng bây giờ thì chúng ta không thể có con đường nào khác nữa, dù có muốn không mạo hiểm cũng không làm cách nào khác hơn được nữa.

Hùng Miêu Nhi cười gượng :

- Không dè anh cẩn thận như đàn bà mà lại có thể làm những chuyện ớn xương sống như thế này...

Vương Lâm Hoa thấp giọng :

- Đó chính là điểm mà làm cho tôi phục hắn đấy .

Chu Thát Thát cười :

- Té ra người cũng có chỗ phục Trầm Lãng nữa à ? Phải rồi, câu nói này mới đúng là câu nói của lương tâm đó .

Trầm Lãng vụt cười :

- Bọn mình trốn ở chỗ này thế mà còn có lắm việc hay đấy nhé .

Hùng Miêu Nhi hỏi :

- Cái gì mà anh bảo là hay ?

Trầm Lãng cười :

- Ngay bây giờ, trong Khoái Lạc Lâm này có lẽ chỉ có nơi đây là có thực phẩm, vì Khoái Lạc Vương là một con người kén ăn lắm, cho nên nhất định thức ăn luôn luôn có dự trữ, điều chắc chắn nữa là không bao giờ có rắn độc nơi đây.

Trước khi nói thì Trầm Lãng đã bắt đầu lục soát, khi nói dứt câu là đã có một hũ rượu trên tay.

Chu Thát Thát bật cười :

- Trầm Lãng, điệu bộ anh thật dễ thương hết sức...

Trầm Lãng quay lại thì thấy trên tay nàng cũng có một đĩa thịt chim quay phơi khô...

Không khí trong Khoái Lạc Lâm thật là im lặng...

Hàng mấy trăm người lục soát, nhưng họ hành động hết sức nhẹ nhàng kín đáo, chỉ thỉnh thoảng nghe một vài tiếng chó sủa “gâu gâu”.

Khoái Lạc Vương gằm gằm im lặng, sự nín lặng của ông ta làm cho đám thuộc hạ không tên nào dám hé môi...

Ánh mặt trời ngả hẳn về tây, không khí trong rừng càng lúc càng nặng nề dễ sợ...

Thình lình Khoái Lạc Vương vỗ bàn quát lớn :

- Đồ ngu, đồ vô dụng, cả mấy trăm người kiếm cả buổi không ra, thì còn sống làm cái quái gì nữa chứ .

Qua một lúc nữa, trời càng tối dần, đám thuộc hạ vây quanh không một ai dám ngẩng mặt nhìn thẳng vào Khoái Lạc Vương cả...

Và mãi đến bây giờ, gã Cấp Phong Đệ Nhất Kỵ Sĩ mới ủ rũ quay về...

Mười mấy tên thuộc hạ khác đứng bết bết đằng xa chứ không dám lại gần ...

Khoái Lạc Vương hất hàm :

- Không tìm ra manh mối gì cả phải không ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ mọp xuống :

- Thuộc hạ đã cho quần nát chung quanh Thính Đào quán, như moi lên từng gốc cỏ... Thế nhưng vẫn không thấy dấu vết gì của Trầm Lăng cả...

Khoái Lạc Vương vỗ bàn :

- Thật là vô dụng .

Gã Cấp Phong Đệ Nhị cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng lên.

Tiếp theo đó, các tên Cấp Phong Kỵ Sĩ Đệ Tứ, Iệ Ngũ... lần lượt trở về, họ quỳ mọp không dám hé môi.

Bởi vì nếu họ mở miệng thì nhất định chỉ nói được câu duy nhất :

- Chúng thuộc hạ không tìm ra Trầm Lăng .

Thấy dáng cách của bọn thuộc hạ, Khoái Lạc Vương càng giận dữ :

- Nuôi bọn này quả thật là uổng cơm.

Ngay lúc đó, gã Cấp Phong Đệ Tam dẫn bảy chó lóc thốc chạy về, dáng điệu của hắn y như đám chó một nhòai ủ rũ...

Khoái Lạc Vương dẫn mạnh chén rượu xuống bàn :

- Người đã vô dụng mà cho đến bảy chó cũng là đồ bị thịt .

Gã Cấp Phong Iệ Tam mọp đầu sát đất :

- Thuộc hạ dẫn bảy chó đến sát bìa suối, nhưng...

Khoái Lạc Vương cười khẩy :

- Nhưng Trầm Lăng thông minh hơn bọn người, vì hắn đã nhảy xuống suối cho mất hơi, có phải thế không ?

Gã Cấp Phong Iệ Tam càng mọp đầu sát xuống :

- Vâng, vâng...

Khoái Lạc Vương gắt :

- Thế còn bờ bên kia ? ít nhất bọn hắn cũng phải lội lên chứ ?

Gã Cấp Phong Iệ Tam nói :

- Hai con “Đại Hắc, Tiểu Hắc” nhủi mũi khắp cùng rễ cây ngọn cỏ bên kia bờ mà cuối cùng vẫn không kiếm ra hơi .

Khoái Lạc Vương đập mạnh tay xuống bàn :

- Thật là một bầy vô dụng, chẳng lẽ bọn Trầm Lăng cứ lội theo nước mà đi à ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ mọp đầu sát dưới đất không dám ngẩng lên nữa.

Khoái Lạc Vương quát lớn :

- Đồ chết bầm, chúng là ma quỷ gì mà tìm không được ? Nó có cánh hay là bọn bay đui chứ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ run rẩy :

- Chúng thuộc hạ đã soát không còn một gốc cỏ nào, nhưng vẫn không thấy một vết tích gì khả nghi cả...

Khoái Lạc Vương cau mặt và hơi dịu giọng :

- Thế tại sao lại không thấy thì nghĩa lý làm sao ? Ta chỉ sợ bọn người chưa...

Nói đến đó, mắt Khoái Lạc Vương vụt sáng lên và ông ta nín luôn, cau mày suy nghĩ...

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ vội nói :

- Bây giờ trong Khoái Lạc Lâm chỉ còn một nơi chưa soát, đó là ngôi nhà nghỉ của Vương gia...

Khoái Lạc Vương nhướng mình thẳng lên :

- Người vừa mới nghĩ ra đây phải không ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ run giọng :

- Bẩm... thuộc hạ... thuộc hạ...

Khoái Lạc Vương gắt lớn :

- Tại làm sao người lại không chịu nói sớm chứ ?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ càng run :

- Thuộc hạ nghĩ rằng Trầm Lăng sẽ không dám...

Khoái Lạc Vương quát mắt :

- Đồ ngu, tại sao hắn lại không dám ? Chính hắn phải chọn một nơi mà không ai nghĩ tới như thế, một nơi mà bọn ngu chúng bay không nghĩ tới đó, hiểu chưa ? Đồ ngốc, tại sao người lại cứ câm miệng như thế chứ ?

Thật sự thì câu trách mắng đó, chính Khoái Lạc Vương cũng đã tự trách mắng mình, bởi vì sau khi nghe tìm khắp chỗ không ra Trầm Lăng thì ông ta mới vụt nhớ ra nơi ấy...

Tuy nhiên, lời lẽ của kẻ trên bao giờ cũng là ... hữu lý, và lẽ tự nhiên, gã thuộc hạ cũng không bao giờ “dám thấy” như thế, cho nên hắn chỉ còn cách duy nhất... cúi đầu :

- Tội thuộc hạ thật là đáng chết...

Khoái Lạc Vương quát lớn lên để lấp liếm :

- Không mau điều động đi lục soát còn ở đó làm gì nữa ?

Bọn Trầm Lăng yên lành ngủ tròn một tiếng đồng hồ...

Thật là mệt mỏi, nhưng trước hoàn cảnh sống chết trong đường tơ kẽ tóc đó, không một ai dám nằm ngủ rảnh.

Tự nhiên, được ăn một bụng no, được ngủ một giấc ngon lành, sức khỏe của họ khôi phục khá nhiều, nhất là Trầm Lăng, tinh thần và thể lực xem chừng như càng thêm phấn chấn.

Chu Thất Thất cứ nằm ngoan trong lòng Trầm Lăng, nàng y như con mèo con trong giấc ngủ vô tư...

Riêng Hùng Miêu Nhi thức dậy thì đã bắt đầu xao xuyến :

- Phải lo thoát lẹ khỏi nơi đây đi chứ .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Không có gì phải vội, hãy chờ một lúc nữa đã .

Ngay lúc đó, tiếng chó sủa chợt căn rộ lên, nhưng tiếng chó càng lúc càng xa kéo về hướng khác.

Hùng Miêu Nhi thở ra :

- Lại thật, bọn chúng quả thật không léo hánh đến chỗ này... họ đông như thế mà tại sao không một ai nghĩ ra chỗ trốn của mình nhỉ ?

Trầm Lăng cười :

- Tại vì Khoái Lạc Vương quá lợi hại .

Chu Thất Thất bật cười :

- Đã bị anh lừa mà lợi hại cái gì khô gì ?

Trầm Lăng nói :

- Khoái Lạc Vương là con người từ trước đến nay rất tự thị vào tài trí của mình, đúng lý ra thì cứ việc gì hắn làm cũng ít khi trôi chảy, nhưng cũng chính thế mà hắn không chịu dung nạp ý kiến của một ai, thành ra thuộc hạ tuy đông song cũng chỉ là hạng “thiên lôi” không hơn không kém .

Chu Thất Thất gật đầu :

- Phải rồi, hắn đúng là một kẻ độc tài hơn ai hết .

Trầm Lăng nói :

- Và tự nhiên cung cách đó tạo cho hắn nhiều sơ hở. Tìm kiếm một vật đánh rớt, người ta luôn luôn bỏ quên những chỗ trống trải gần gũi nhất, đó là nhược điểm của hầu hết những người thông minh, con người càng quảng bác càng tinh tế chừng nào thì

những việc nhỏ nhất gần gũi nhất như chiếc vớ mang hàng ngày trong chân, lại càng không lưu ý chừng ấy.

Chu Thất Thất cười :

- Anh xét đoán người nào cũng y như là đi guốc trong bụng họ... Thật nhiều lúc tôi cũng lấy làm khó hiểu hết sức, anh cũng là người, thế nhưng tại sao lại có nhiều chỗ khác hơn người thế nhỉ ?

Trầm Lăng cười và nói tiếp chuyện Khoái Lạc Vương :

- Nếu là một người chủ khác, khi có gì sơ suất, tất nhiên thuộc hạ của họ sẽ nhắc nhở, nhưng đối với Khoái Lạc Vương thì lại khác, hắn là kẻ có tài thành ra càng độc tài, tự phụ, chính đám thuộc hạ cũng thấy và cũng phục điều đó, cho nên họ tự đem sáng kiến của họ mà ném bỏ hết khi đứng trước mặt Khoái Lạc Vương.

Chu Thất Thất thở ra :

- Đáng lý tôi phải đến cho hắn biết việc này mới được... Một con người thông minh đến đâu, cũng không làm sao bằng một trăm bộ óc tầm thường nhập lại, bởi vì không một ai tránh khỏi có lần sơ xuất, mà chỉ cần một lần sơ xuất nho nhỏ thôi cũng đủ để hư cả việc lớn... cần phải nói cho hắn biết như thế mới được .

Cách nói và dáng điệu của Chu Thất Thất như đang lo lắng cho chuyện thất bại của mấy người thân thiết, làm cho Trầm Lăng bật cười :

- Phải rồi, “Tam Ngu Thành Hiền” mà. Nhưng này, cô định đến cho Khoái Lạc Vương biết chuyện sai lầm của hắn thật đấy à ?

Chu Thất Thất đỏ mặt thui lên lưng Trầm Lăng.

Hùng Miêu Nhi vụt hỏi :

- Nhưng... nhưng ít ra đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương cũng phải ghé qua chỗ này một chút mới phải chứ ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Anh chưa làm thuộc hạ Khoái Lạc Vương nên anh chưa biết, không có lệnh của hắn thì ai mà dám léo hánh đến đây chứ ?

Hùng Miêu Nhi làm thinh, hắn dòm ra cửa sổ...

Không khí bên ngoài bây giờ thật là vắng lặng, một sự vắng lặng lạ lùng...

Nghe tiếng sục sạo của bầy chó săn khi nãy tuy có phần ghê rợn, nhưng dù sao cũng không ghê rợn như tình trạng im lặng quá lạ lùng này..

Sự im lặng không một tiếng động xa gần, chứng tỏ sự im lặng quá nhiều hăm dọa.

Chính sự im lặng đó đã làm cho Trầm Lăng hơi biến sắc, hần đứng dậy và thấp giọng :

- Bây giờ thì chúng bắt đầu tiến đến lục soát chỗ này đây, chúng ta đi thôi .

Tất cả như cổ máy, cùng đứng lên một lượt...

Hùng Miêu Nhi nhìn quanh, chụp lấy ngọn bút trên bàn viết vội lên tường :

- “Cám ơn sự giúp đỡ chỗ nghỉ và cung cấp thức ăn. Xin cáo biệt .”

Viết xong, cảm thấy như còn thiếu, Hùng Miêu Nhi lật đặt hoạch thêm :

- “Chỉ tiếc vì rượu có hơi ít một chút”

Ánh trăng vàng vạc rơi xuống rừng đêm, cây lá im lìm như cảnh chết.

Sương khuya đọng ứ đầu cây rơi chạm trên cành lách tách, hoà lẫn với tiếng côn trùng rả rích làm cho không khí đậm vẻ tiêu sơ...

Tất cả bước ra ngoài và Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng bây giờ thì đi đâu ?

Trầm Lăng nói nhỏ :

- Chờ khi nào tôi nói một tiếng “đi” thì Vương huynh và Hùng huynh lập tức đưa Thất Thất vòng qua căn nhà mất thăng đến động đá phía sau “Hoa Thần Miếu” nơi mình thoát ra hồi trưa, nhưng nhớ đừng có vào sâu lắm nhé .

Chu Thất Thất trở mắt :

- Trời đất. Sao lại đến động đá sau Hoa Thần Miếu nữa ? Chính hồi trưa Khoái Lạc Vương cặng trại ra nơi đó mà .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Khi nghĩ ra rằng bọn mình ở nơi đây, nhất là chắc chắn mình ở nơi đây chứ không còn nơi nào khác, Khoái Lạc Vương lập tức sẽ dẫn bọn thuộc hạ đến bao vây, trong cơn tức giận đó, không bao giờ chịu ngồi một chỗ để chờ báo cáo như trước nữa đâu.

Trầm Lăng thở hắt ra và nói tiếp :

- Giả như còn có người giữ gìn nơi đó thì nhất định cũng chỉ là bọn lóc cóc, các người sẽ thừa sức đối phó... Vả lại từ đây đến đó cũng cách khá xa, ví dù có đụng chuyện cần phải ra tay thì bên này Khoái Lạc Vương cũng không làm sao nghe biết được.

Chu Thất Thất nhăn mặt :

- Sao không tìm nơi khác ?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Nơi nào khác cũng không bằng nơi đó, một là nơi đó rất kín đáo, có thể ẩn mình được lâu... Hai là nơi đó ngoài vòng Khoái Lạc Lâm, giữa đêm tối chúng ta có thể tùy cơ hội mà thoát đi dễ dàng hơn.

Hùng Miêu Nhi gật đầu :

- Có lý...

Trầm Lăng nói tiếp :

- Thứ ba là Khoái Lạc Vương vốn nhiều mưu lược, dù biết chắc mình ở đây và dù có dốc toàn lực đến đây, các nơi khác nhất định cũng còn chia nhiều bộ phận ngăn chặn... Có thể là phân nửa lực lượng đến đây, phân nửa lực lượng chỉ đi những nơi khác, trừ động đá sau Hoa Thần Miếu, còn thì nơi nào cũng là nguy hiểm trùng trùng...

Lần này thì Vương Lân Hoa gật đầu thật lẹ :

- Đúng lắm, nếu tôi là Khoái Lạc Vương thì tôi cũng phải bỏ sót nơi Hoa Thần Miếu, chính bọn mình mắc kẹt trong đó mới thoát ra...

Trầm Lãng nói :

- Bây giờ đúng là lúc phải lấy lòng mình mà suy bụng người, phải nắm chặt tâm lý của Khoái Lạc Vương thì trận này mình mới hy vọng có cơ hội thắng ...

Chu Thát Thát vụt hỏi :

- Nhưng vạn nhất mà mình tính sai một nước thì sao ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đây là một trận gọi là sống chết, trận sống chết không phải do mưu lược trường kỳ mà là bằng sự quyết định trong tích tắc, sống hay chết đều phải gửi vào sự quyết định tức thời, sự quyết định vào phút chót ấy

Hắn ngửa mặt thở dài và nói tiếp :

- Sự quyết định có tính cách cấp thời mà nó đòi hỏi một sự chính xác, chỉ một sơ suất nhỏ thôi, tính mạng của mình cũng sẽ lọt vào tay kẻ khác. Đây là một canh bạc thiếu công bình, nhưng chúng ta không đánh cũng không làm sao được .

Tất cả đều im lặng. Một sự im lặng nặng nề, mỗi người đều mang trong mình một lo âu tốt bậc...

Hùng Miêu Nhi ngửa mặt thì thào :

- Xem chiến trường như một canh bạc, xem tính mạng như một con bài... Hay, thật là một canh bài quá hay .

Wương Lân Hoa mím miệng gật đầu:

- Hay, nhưng Trầm Lãng ơi, mong rằng anh đừng phải nhấc sai một nước, không được sai một nước nào cả, chỉ sai một ly thôi, sinh mạng chẳng những tàn theo canh bạc mà bên vai anh còn mang đi luôn cả ba sinh mạng của bọn này .

Trầm Lãng gượng cười :

- Thật ra thì tôi cũng không cố ý mang sinh mạng của ba vị ra để đánh bạc, nhưng...

Chu Thát Thát chặn hỏi :

- Anh bảo... chỉ ba chúng tôi đến Hoa Thần Miếu thôi sao ?

Trầm Lãng gật đầu :

- Ba người đi trước .

Chu Thát Thát hỏi :

- Còn anh ?

Trầm Lãng nói :

- Tôi ở lại đây .

Chu Thát Thát giãi bày :

- Anh ở lại đây ? Tại làm sao anh phải ở lại đây ?

Trầm Lãng nói :

- Nếu chúng ta cùng đi một lượt, đám chó săn của Khoái Lạc Vương sẽ đuổi theo ngay. Vì thế tôi phải ở lại đây làm cho chúng lạc hướng, ba người cứ đến đó đợi tôi.

Chu Thất Thất xanh mặt :

- Nhưng... nhưng chủ lực của họ kéo róc đến nơi đây, mà Khoái Lạc Vương lại... lại quá lợi hại... một mình anh ở lại làm sao...

Trầm Lãng nhìn nàng, mỉm cười trấn tĩnh :

- Nguy hiểm thì cũng có thật, nhưng không đến nỗi nào đâu .

Chu Thất Thất ôm chặt lấy Trầm Lãng, giọng nàng run run :

- Không, không được đâu... tôi không chịu anh ở lại một mình đâu .

Trầm Lãng vuốt tóc nàng, dịu giọng :

- Đừng có làm như trẻ con ấy, người ta cười chết. Hãy đến nơi đó đợi tôi, tôi không sao đâu, ngoan đi .

Chu Thất Thất dậm chân đồm độp :

- Không... không chịu đâu...

Chu Thất Thất đeo lấy cổ Trầm Lãng, nước mắt nàng ràn rụa :

- Tôi van anh... xin anh cho tôi ở lại...

Trầm Lãng vuốt tóc nàng và nói thật nhẹ :

- Ở lại chỉ làm tăng thêm nguy hiểm cho tôi thôi chứ không có ích lợi gì đâu... Thất Thất muốn làm tăng thêm nguy hiểm cho tôi sao ?

Chu Thất Thất vừa khóc vừa nói :

- Nhưng... nhưng nếu vạn nhất mà...

Trầm Lãng nghiêm giọng :

- Vạn nhất mà gặp nguy hiểm thì một mình tôi cũng vẫn hơn là chết cả bốn người... Tôi ở lại đây thì chúng ta mới có con đường sinh lộ, bằng không ...

Chu Thất Thất cắn môi khóc :

- Nếu anh mà gặp nguy hiểm thì chắc tôi sẽ...

Vuốt tóc nàng, Trầm Lãng mỉm cười :

- Thất Thất hãy yên lòng, tôi không thể chết đâu... Trên đời này, không ai có thể làm cho tôi chết dễ dàng được, dù Khoái Lạc Vương cũng thế . Thất Thất hãy tin tôi đi .

Chu Thất Thất dụi nước mắt vào áo Trầm Lãng, thật lâu nàng mới nói :

- Tôi tin anh... anh không thể chết... vì tôi anh không thể chết...

Hùng Miêu Nhi dụi mắt cố gượng cười :

- Tại làm sao trên đời lại có những chuyện quá khó ngăn nước mắt như thế này... tại sao...

Hắn chưa nói dứt lời thì bốn phía chung quanh có nhiều tiếng lá khô khua...

Trầm Lãng gắt nhỏ :

- Đi .

Chu Thất Thất quơ tay định ôm người yêu một lần nữa nhưng Trần Lăng đã vội đẩy mạnh ra và Hùng Miêu Nhi chụp lẹ tay nàng, cả ba người luồn theo bóng tối vòng qua ngôi nhà mát, chạy nhanh về hướng Hoa Thần Miếu...

Chu Thất Thất vừa chạy vừa ngoái lại nhìn Trần Lăng, đôi mắt đỏ hoe của nàng như muốn nói lên lời tha thiết : “Trần Lăng, hãy cố hết sức cẩn thận giữ mình... nếu chàng có mệnh hệ nào thì Thất Thất của chàng cũng sẽ không làm sao sống được một mình...”

Trong vùng bóng tối âm u, bóng người vụt hiện lên nhấp nháy trông trùng trùng...

Không khí im lặng từ nãy giờ vụt nổi lên ào ào khắp theo tiếng lá khô khua...

Mấy mươi người vừa đến trước cửa nhà vụt rẽ làm hai thất chặt thành một vòng đai rộng.

Những thanh trường đao được họ cấp sát vào vách, y như sợ ánh thép làm lộ mục tiêu. Hành động của họ nhanh nhẹn như mèo rình chuột.

Ẩn mình trong bóng tối, Trần Lăng khẽ gật đầu : “Môn hạ của Khoái Lạc Vương đều quả là những tay hảo thủ”.

Tiếp liền theo đám đã bao vây, ba bốn mươi người nữa cung nỏ căng giây, tất cả đều mọp mình hướng những mũi tên bịt sắt lên mái ngói...

Những tay cung nỏ này khinh công hơi kém nhưng sức lực thì rất mạnh, bước đi của họ không nhanh nhẹn nhưng chắc nịch, chứng tỏ họ chỉ cần dùng sức mạnh để buông tên, vì chung quanh đã bị vây kín cả rồi, họ không cần phải dùng khinh công để che giấu hành tung.

Trần Lăng nhếch mép gật đầu : “Sự điều động bố trí của Khoái Lạc Vương quả xứng đáng là một danh tướng kỳ tài”.

Và bây giờ thì Trần Lăng đã nhìn thấy Khoái Lạc Vương.

Đôi mắt ông ta y như hai đóm sao đêm chớp nhoáng, tuy đứng y một chỗ nhưng khí thế của ông ta bức xạ khắp nơi.

Khẽ phất tay áo ra hiệu, đám thuộc hạ rạp mình xuống một lượt và Khoái Lạc Vương quát lớn :

- Trần Lăng hãy ra mặt đi. Đã nằm cứng trong vòng vây của bản vương thì có nuôi hy vọng thoát thân nữa sao ?

Trần Lăng mím môi, từ trong nhà cho tới ngoài vườn, không khí rừng đêm hoàn toàn vắng lặng.

Khoái Lạc Vương gần giọng :

- Trần Lăng, bản vương trọng người là kẻ anh hùng, nên bằng lòng cho người thông thả đi ra, nếu người không dẫn đo điều lợi hại thì buộc lòng bản vương phải hành động đấy .

Bốn phía vẫn im lìm.

Khoái Lạc Vương cười gần :

- Tốt lắm, đã thế thì bản vương đành chiều lòng vậy .

Ông đẩy nhẹ bàn tay, ngón ba mươi ngọn đuốc nổi lên sáng rực...

Ầm, ầm ...

Cùng một lúc ánh đuốc nổi lên, nhiều tiếng động tiếp theo và cửa cái, cửa sổ bị đập tung ra hết...

Hai mươi mấy người, chừng như là toán tiền xung, ào vô một lượt và cũng cùng một lượt kêu lên :

- Không có Trần Lăng .

Khoái Lạc Vương biến sắc và không thấy ông ta có cử động gì nhưng thân ảnh đã từ bụi rậm vút ra y như một cánh dơi đêm...

Trần Lăng gật gù : “Quả là tuyệt diệu khinh công”.

Sà mình xuống đứng giữa dãy hành lang, Khoái Lạc Vương quát lớn :

- Lục soát .

Hồi còi lanh lảnh rúc vang, từ trong bóng tối, tiếng chó sủa lên hồ hộc...

Trầm Lãng thở phào một hơi nhẹ nhõm và thò tay vào túi nắm chặt mười mấy đồng tiền...

Gã Cấp Phong Iệ Tam dẫn bốn con chó ào ào lao tới.

Là giống chó vùng Tây Vực, bốn con chó săn của Khoái Lạc Vương con nào con nấy cao lớn như hổ dữ, đôi mắt chúng thao láo như hai ngọn đèn đỏ rực.

Chúng vừa lao tới vừa hộc hộc như cộp đôi sút chuồng.

Mười mấy đồng tiền từ nơi tay Trầm Lãng bắn ra...

Tám ngọn đèn, tám con mắt của bốn con chó, vụt tắt ngấm.

Như hổ dữ bị thương, bốn con chó vừa rống vừa chồm lên đứt phăng dây xích...

Không còn phân biệt được gì nữa khi mắt đã đui và máu đã đổ, bốn con chó đặng ai ngoạm nấy, lẽ tự nhiên, nạn nhân là thủ hạ Khoái Lạc Vương.

Tiếng cho gầm dữ, tiếng người rú lên và xô dạt vào nhau, vòng vây chặt chẽ của Khoái Lạc Vương bỗng không bị loạn.

Khoái Lạc Vương tái mặt quát lớn :

- Giết chó và truy địch .

Mấy mươi ngọn đao chớp nhoáng, bốn con chó săn trung thành với chủ từ bấy lâu nay đành phải tan nát thịt xương dưới những đao của chủ.

Lúc bấy giờ thì Trầm Lãng đã ở cách đó non mười trượng, hấn sợ họ theo không kịp làm hồng kế "điệu hổ ly sơn" của mình, nên quay đầu lại và chột thót ruột sống sờ...

Một cặp mắt xanh rờn đã hiện cách chỗ hấn đứng chỉ non hai trượng.

Đúng là đôi mắt của Khoái Lạc Vương.

Lão đã tự thân dẫn đầu truy nã.

Trọn cả vùng Khoái Lạc Lâm lập tức tiếng còi báo động vang lên tứ phía.

Một mặt đuổi theo, một mặt Khoái Lạc Vương tự nổi còi lệnh thông tri cho các cánh quân mai phục. Trầm Lãng chạy đến đâu, lão ta bám sát theo sau.

Trầm Lãng biết mình đã hãm thân tử địa, bất cứ giây phút nào, bất cứ ở nơi đâu, cũng dễ dàng bị địch thủ chặn ngang sinh lộ, nhưng hấn chỉ ngán có mỗi một kẻ theo sau, kẻ đó là Khoái Lạc Vương.

Hấn tự biết sức mình đã bị hao tổn quá nhiều sau mấy ngày gian khổ cam go, bây giờ nếu cùng Khoái Lạc Vương giao đấu thì chỉ còn có một con đường chết .

Tình cảnh mỗi phút càng gấp rút, vầng trán của Trầm Lãng đã lấm tấm mồ hôi .

Khoái Lạc Vương vừa đuổi theo vừa cười sắc súa :

- Trầm Lãng, còn chạy đi đâu nữa cho thêm mệt, tại sao không đứng lại tử chiến một trận với bản vương ?

Tự nhiên, Khoái Lạc Vương biết chắc rằng Trầm Lãng không khi nào thoát khỏi, và tự nhiên lão ta cũng biết rõ rằng đến bây giờ thì hấn không còn phải là đối thủ của mình nữa.

Khoái Lạc Vương đuổi theo bằng một trạng thái ung dung tự đắc, ông ta có nghĩ thế cũng đúng, vì thực tế đã bày ra trước mắt, Trầm Lãng đã trở thành con cá trong vòng lưới đang từ từ thắt lại...

Trong giờ phút chót đó thì Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi đã ẩn mình sát bên động đá sau Hoa Thần Miếu...

Họ đứng yên nghỉ mệt và lắng nghe bốn thiếu nữ đang thu dọn bàn ghế nơi phía trước...

Bốn cô ả vừa dọn dẹp vừa nói chuyện với nhau :

- Vương gia bữa nay tức giận lắm, từ thuở giờ tôi mới thấy ổng giận dữ một lần. Cái gã tiểu tử Trần Lăng đó quả thật là giỏi đấy nhé .

Cô ả thứ hai cười :

- Hắn thì giỏi đứt đi còn gì nữa, Vương gia bữa nay bị hắn một vỏ đầu điên đấy nghe... Coi cậu trai nhỏ nhà như thế mà lợi hại nhỉ .

Cô gái thứ ba hỏi :

- Các chị độ chừng bữa nay hắn có thoát được không ?

Cô gái thứ tư nói :

- Tuy bản lĩnh của hắn có cao, nhưng song quyền thì làm sao chống nổi bốn tay... Tôi chắc rằng không thể nào hắn chạy thoát được đâu, các chị chưa rõ chứ tôi thì tôi biết võ công của Vương gia kinh lắm đấy .

Cô gái thứ hai thở ra :

- Con người nhỏ tuổi đẹp trai mà chết đi thì uổng biết là bao nhiêu .

Cô gái thứ ba cười sặc sụa :

- Rồi, cảm rồi, mệt rồi...

Cô gái thứ nhất nói :

- Thấy cặp mắt hắn không cũng đủ tê cứng tay chân rồi, chỉ có sắt đá mới không mê hắn .

Chu Thất Thất nắm chặt hai tay, nghiêng răng trèo trẹo...

Hùng Miêu Nhi giục nhỏ :

- Xông đại tới đi .

Chu Thất Thất hỏi :

- Có cần làm tắt ngọn đèn lồng đó trước không ?

Vương Lâm Hoa khoát tay :

- Đừng, chúng nó có bốn người, nếu sơ sẩy để cho một đứa kịp phóng ám hiệu thì bọn mình hết phương đào thoát...

Chu Thất Thất hỏi :

- Chứ làm sao bây giờ ?

Trầm ngâm một chút, Vương Lâm Hoa nói :

- Hai người núp kín nơi đây đừng động gì cả, để một mình tôi ra mặt...

Chợt thấy cô gái thứ tư bưng nửa chén rượu của Khoái Lạc Vương còn thừa lại đưa lên ngang mặt và cười :

- Trần Lăng, xin kính chàng một chén và cầu chúc cho chàng chết sớm .

Cô gái thứ nhất nhướng mắt :

- Ủa, cô mê hắn lắm mà lại cầu cho hắn chết ?

Cô gái thứ tư thở ra :

- Bởi vì hắn có sống hắn cũng không thuộc về mình được, thôi thì cầu cho hắn chết để mình khỏi phải nuốt nước miếng khan .

Cô gái thứ ba cười :

- Chị này quả thật là ác .

Cô gái thứ ba nói :

- Lòng dạ đàn bà mà...

Vương Lâm Hoa nói liền theo :

- Lòng dạ đàn bà tốt lắm, chỉ có cái miệng là hay nói dữ thế thôi phải không ?

Tiếng nói của Vương Lâm Hoa cất lên thành linh làm cho đám thiếu nữ giật mình, nhưng khi nhìn vào bộ mặt, nét cười “dại gái” của hắn, các cô cũng hơi vững bụng...

Vả lại, Vương Lâm Hoa vốn là một gã đẹp trai, thêm vào đó hắn lại cố làm ra vẻ “thèm thuồng” khiến cho mấy ả đã không sợ mà lại còn hơi thích thú...

Đôi mắt cô ả thứ tư nhìn Vương Lâm Hoa trân trối, nhưng miệng thì làm bộ gất lên :

- To gan thật, ngươi đến đây mà không sợ chết ả ?

Vương Lâm Hoa cười híp mắt và nói thật dịu dàng :

- Được chết dưới những bàn tay của người đẹp thì có phải một trăm lần chết như thế tại hạ cũng xin tình nguyện .

Cô gái thứ hai nói :

- Tưởng có bộ mặt trắng trẻo như thế rồi bọn ta không giết được ngươi ả ?

Vương Lâm Hoa làm bộ dầu dầu sắc mặt tỏ ra :

- Thật tình thì tại hạ vốn không dám đến, nhưng... nhưng vì nhìn thấy các cô... thấy những vị tiên nữ hạ trần như thế này, tại hạ cảm lòng không đậu... Huống chi, bây giờ tại hạ đã không còn sinh lộ, thì thôi thà rằng chết dưới tay người đẹp còn hơn là... Thôi, đã thế, xin quý vị cô nương xuống tay cho kẻ này tạ tội nguyện .

Vừa nói hắn vừa lơ đãng đi tới...

Cô gái thứ ba cười hăng hắc :

- Các chị thấy hắn nói có đáng thương không nè ?

Núp trong bóng tối, Hùng Miêu Nhi khẽ bật cười :

- Thủ đoạn của Vương Lâm Hoa đối với đàn bà quả là cao cường nhỉ .

- Hắn biết mấy cô ả bị Khoái Lạc Vương quản thúc quá chặt, hắn đánh trúng vào sự khát khao của họ...

Hùng Miêu Nhi cười :

- Cô biết tâm lý đàn bà rành quá hé .

Chu Thất Thất bĩu môi :

- Tôi không phải là đàn bà ả ?

Hùng Miêu Nhi cũng cười và dòm lại thất Vương Lâm Hoa đang làm dáng cách hết sức ử rữ :

- Tôi biết các cô là người tốt, không nỡ giết một kẻ đáng thương, nhưng nếu các cô không giết tôi thì e rằng ... e rằng sẽ liên lụy đến các cô...

Cô gái thứ nhất nói :

- Người quả thật là một người biết điều, chỉ tiếc vì...

Vương Lâm Hoa khoát khoát tay :

- Không, không... cô nương không cần phải giải thích, tôi rất thông cảm hoàn cảnh của các cô... Tôi đã không trốn thoát được thì đành cam chịu chết, chứ lòng dạ nào làm cho các cô phải liên lụy vì tôi ? Nhưng chỉ có điều trước khi chết, cầu xin các cô mở rộng lòng thương cho tôi được nhờ một việc...

Cô gái thứ tư nói :

- Được rồi, nói đi, chuyện gì ta cũng có thể giúp cho người được cả...

Nói dứt câu, mặt cô ta vụt ửng đỏ lên và mấy cô khác thì cắn môi cúi mặt...

Vương Lâm Hoa cố nín cười để thở ra :

- Bây giờ thì tôi chỉ muốn cùng các cô uống một chén rượu để vui được một phút rồi yên lòng nhắm mắt .

Tưởng hần muốn... chuyện gì khác, không dè hần chỉ xin uống rượu, mấy cô gái khát khao chợt cảm nghe thất vọng, cô gái thứ tư không dần nổi, cố hỏi “gợi” một câu :

- Chỉ... uống rượu không thôi à ?

79. Vào Ra Cửa Tử

Vương Lâm Hoa làm như tuyệt vọng:

- Được như thế thì tôi cũng thoả mãn lắm. Còn mong gì hơn nữa.

Cô gái thứ tư trề miệng:

- Xì, nhát như thỏ đế.

Vương Lâm Hoa làm bộ không hiểu:

- Sao? Cô nương bằng lòng việc cầu xin của tôi ư?

Cô thứ tư cười, nháy mắt:

- Người thật ngốc quá. Giá như người yêu cầu... cái gì nữa.... chị em ta cũng bằng lòng.

Vương Lâm Hoa làm bộ bối rối:

- Tôi... tôi... bây giờ...

Cô gái thứ tư véo nhẹ má hần cười:

- Đồ ngốc, bây giờ thì sao?

Vương Lâm Hoa vẫn làm vẻ ngơ ngẩn không hiểu. Cô gái thứ tư nguýt dài:

- Ngốc quá... Thôi, để ta lấy rượu cho mà uống, rồi muốn... muốn gì nữa thì muốn...

Mấy cô nàng cười ngặt nghẽo, mỗi người rót một chén rượu đầy, bẹo má véo tay đùa giỡn với Vương Lâm Hoa. Cô gái thứ tư kề sát mặt vào mặt hần thở thê:

- Đừng có buồn, uống đi, biết đâu chừng sẽ có cơ hội thoát được. Uống đi, uống cho ấm bụng, rồi...

Nàng ta ngưng ngang câu nói, bàn tay nhỏ nhắn véo mạnh vào ngực Vương Lâm Hoa. Y như một kẻ đang mê mải vui mừng quá đỗi, tay chân quỳnh quáng. Hai tay y quơ qua quơ lại, thân hình ngả tới ngả lui... Mấy cô càng cười to hơn nữa. Cô thứ ba ép sát thân mình vào hần, nháy mắt:

- Như người cũng làm đàn ông sao?

Vương Lâm Hoa giọng run run:

- Tôi rất mong... nhưng đáng tiếc...

Cô thứ tư mỉm cười:

- Tiếc cái gì?

Vương Lâm Hoa lấy bầy:

- Rất tiếc, rất tiếc ...vì... vì..

Hắn làm bộ nói chẳng ra câu nhưng ngay lúc đó, cả bốn cô gái cùng biến sắc sững sờ, mặt lộ rõ vẻ kinh hãi, như muốn chạy mà không nhấc chân lên được. Bốn cặp mắt trợn trừng và dần dần trắng nhợt, rồi bốn cây thịt từ từ đổ xuống.

Vương Lâm Hoa nhìn họ thì thầm nói tiếp câu nói dang dở:

- Rất tiếc, vì ta phải là một người đàn ông giết những cô gái thích mình trong trường hợp bất đắc dĩ...

Hùng Miêu Nhi và Chu Thát Thát bước lại nhìn thì thấy bốn cô gái, rồi lại nhìn nhau sững sờ... Thì ra những chén rượu uống chung khi nãy Vương Lâm Hoa đã lén bỏ thuốc độc vào. Và mấy cô gái mãi mê đùa bỡn tình ái để tới nỗi bị đầu độc mà không hay. Vương Lâm Hoa ngó Hùng Miêu Nhi và Chu Thát Thát mỉm cười:

- Các người đã từng thấy loại độc nào trên thế gian mà lại phát tác mau lẹ như thế ấy không? Để tới nỗi mấy cô ả chết êm dịu như vậy.

Hùng Miêu Nhi mím môi không nói, Chu Thát Thát thì lặng thinh một hồi rồi thở dài:

- Không hiểu Trầm Lăng đã tới gần hay chưa?

Vương Lâm Hoa cũng nói:

- Cũng mong hắn tới sớm một chút, chứ nếu không thì...

Chu Thát Thát gặng :

- Nếu không thì sao?

Vương Lâm Hoa dần từng tiếng một:

- Nếu không, chúng ta chẳng thể đợi lâu hơn.

Chu Thát Thát giận dữ lớn tiếng:

- Đồ vô lương tâm. Nếu không có Trầm Lăng, người có thoát được tới đây không? Vậy mà bây giờ người lại dám mở miệng nói câu : không thể chờ hắn được?

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Phải nói ngược lại mới đúng. Nếu không có hắn, ta sao lại bị Bạch Phi Phi nhốt vào hầm? Sao ta lại bị lọt vào tay Khoái Lạc Vương? Sao ta phải biết ơn hắn?

Chu Thát Thát tức giận quá la lên:

- Vậy tại sao ngay lúc vừa rồi trước mặt hắn người không nói câu đó?

Vương Lâm Hoa thản nhiên:

- Vì ta sợ. Ta không dám nói. Trả lời như vậy được chưa?

Hùng Miêu Nhi hừ hừ trong họng:

- Ta vừa nói trong con người người còn chút nhân tính, vậy mà bây giờ người đã...

Kéo tay Hùng Miêu Nhi, Vương Lâm Hoa trầm giọng:

- Hùng huynh, huynh thử nghĩ mà xem, chúng ta ở lại đây lâu thêm một chút thì lại càng nguy hiểm bội phần. Huynh thấy chết cả đám ở đây hơn hay thoát được người nào hay người đó là hơn?

Chu Thát Thát giận run:

- Người...người có thể thốt ra những lời như vậy sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- Chính Trầm Lăng nói như vậy đấy chứ. Ta tin là nếu trong hoàn cảnh này, Trầm Lăng cũng làm như vậy mà thôi.

Chu Thất Thất quay lại phía Hùng Miêu Nhi :

- Miêu Nhi, huynh...

Hùng Miêu Nhi ngắt lời:

- Ta không thể bỏ Trầm Lăng .

Vương Lâm Hoa thở ra một hơi:

- Hai người nói thế mà nghe được hay sao? Bây giờ bọn người của Khoái Lạc Vương đang tập trung bao vây Trầm Lăng, là cơ hội tốt cho chúng ta đào thoát dễ dàng. Ta thừa cơ trốn đi tất có nhiều hi vọng.

Hắn đảo mắt qua một vòng rồi tiếp:

- Huống chi, không có chúng ta ở đây làm vướng chân vướng tay, Trầm Lăng sẽ có thể đào thoát dễ dàng hơn. Mọi người không tin vào khả năng của Trầm Lăng hay sao?

Hùng Miêu Nhi ngắc ngứ:

- Nhưng... mà...

Hắn xem chừng có dao động vì những lời nói vừa rồi của Vương Lâm Hoa. Nhưng hắn chưa kịp nói một câu cho rành mạch, Chu Thất Thất đã quát mắng:

- Được. Vậy hai người đi đi.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Còn cô?

Chu Thất Thất ngửa mặt nhìn trời, trả lời dứt khoát:

- Ta đợi Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Nếu hắn không bao giờ quay trở lại?

Chu Thất Thất vẫn thản nhiên:

- Ta cứ đợi.

Vương Lâm Hoa lại gặng:

- Cô định đợi tới chừng nào?

Chu Thất Thất quả quyết:

- Tới chết.

Vương Lâm Hoa quay lại hỏi Hùng Miêu Nhi:

- Còn huynh? Họ là cặp uyên ương đồng sinh đồng tử, huynh định chết cùng với họ sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ta sẽ đi cùng người.

Vương Lâm Hoa vỗ tay:

- Vậy mới đúng là hành động của kẻ nam tử thức thời chứ.

Chu Thất Thất chen vào một nụ cười buồn:

- Đó mới thật là nghĩa khí của bằng hữu. Hùng Miêu Nhi, ta đã nhìn nhầm huynh.

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt:

- Làm thật à?

Chu Thất Thất khoát tay:

- Đủ rồi, hai người đi cho khuất mắt ta.

Vương Lâm Hoa gần giọng:

- Cả cô cũng phải đi.

Chỉ một bàn tay nhưng nháy mắt hấn nhăm vào sáu bảy trọng huyết của Chu Thất Thất....

Càng lúc, sự rượt đuổi càng làm khoảng cách giữa Khoái Lạc Vương và Trầm Lăng gần hơn...

Một bậc kiêu hùng quả có chỗ hơn người. Bao nhiêu năm vui mình trong tửu sắc, khinh công của Khoái Lạc Vương vẫn tuyệt đỉnh như xưa. Dù đã cố tận dụng thân pháp, Trầm Lăng cũng không làm sao bắt được Khoái Lạc Vương. Thành linh, ánh thép tua tủa nhoáng lên, Trầm Lăng bị chặn ngay trước mặt. - Đỡ.

Vừa vung tay vừa hét lên tiếng “đỡ”. Tiếng nói vẫn còn trong miệng, đám người đã bị dạt cả ra hai bên. Mỗi tên đều bị một tát tai in đỏ hằn trên mặt... Rồi , y như một con rắn, Trầm Lăng thoát đi một cách dễ dàng. Khoái Lạc Vương vừa lúc tới nơi, giận dữ quát mắng thuộc hạ: - Thật là đồ vô dụng.

Khi đó thì Trầm Lăng đã mất hút về xa rồi. Khoái Lạc Vương liền tiếp tục bám theo.

Trong vườn cây lưa thưa, hai bóng người thoáng qua thoáng lại như bóng ma, đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương chỉ trông thấp thoáng, chứ không nhìn rõ bóng người. Trầm Lăng bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Thân thể con người chẳng phải sắt đá, tới một mức nào đó cũng phải kiệt lực mà thôi. Bây giờ, hi vọng bắt bỏ nổi Khoái Lạc Vương mà tới chỗ hẹn với Hùng Miêu Nhi thật là mong manh. Nhưng trong lòng Trầm Lăng thì không hề có tới ba chữ “không thể được” .

Giữa rừng đêm, ánh đuốc bập bùng, ánh thép ngời ngời....

Xéo phía Tây, một ngôi lầu ngói đỏ tường cao, có lẽ là một nghinh phong lâu dành cho du khách cho nên trước đó có một khoảng sân khá rộng, trong sân có một trụ cờ cao, treo lá hiệu kì đề ba chữ: “Khoái Lạc Lâm”. Trên cột cờ cao nghệu có một tên đại hán bám cứng. Trên tay gã cầm một chiếc đèn lồng, cứ nhắm thấy Trầm Lăng đi tới đâu thì hấn quay ngọn đèn về phía đó. Toàn vùng Khoái Lạc Lâm đều đặt dưới tầm kiểm soát của hắn, mà mục tiêu chú ý là Trầm Lăng.

Khoái Lạc Vương thấy Trầm Lăng đi vào vùng này thì cười sảng sặc:

- Trầm Lăng. Tới giờ này ngươi còn cố gắng nữa làm gì? Ngươi tin ngươi có thể thoát được hay sao?

Trầm Lăng quay mặt lại cười lớn:

- Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta là như vậy mà, ngươi không biết hay sao?

Vừa nói, Trầm Lăng vừa tung mình lên bám vào một ngọn cây kế đó. Khoái Lạc Vương nhìn thấy cười lớn hơn:

- Trầm Lăng, ngươi sợ quá tới phát điên rồi à? Nhảy lên ngọn cây trống trải, ngươi muốn làm hồng tâm cho người của ta tập bắn hay sao?

Câu nói của Khoái Lạc Vương như ngầm ra lệnh. Bao nhiêu cung nỏ chẳng biết chờ sẵn từ bao giờ, lập tức chìa lên.

Quả thật như Khoái Lạc Vương nói, tình thế Trầm Lăng bây giờ rất nguy hiểm. Chỉ cần Khoái Lạc Vương hạ lệnh, thì lập tức chàng thành con nhím ngay. Khoái Lạc Vương đứng dưới nhìn lên nhưng chưa vội xuống lệnh. Vào phút ấy, Trầm Lăng quăng mình bắn thẳng lên trụ cờ. Gã đại hán nhìn thấy hốt hoảng co chân đá mạnh ra một cái. Hắn định không cho Trầm Lăng lên được cột cờ, ai dè tự mình chuốc họa. Vì Trầm Lăng, khi thân mình tới gần trụ cờ liền một tay chụp lấy cây cột luôn mình xuống dưới, một tay nắm lấy cổ chân gã đại hán giật mạnh. Bị giật bất ngờ, gã đại hán chơi với lộn nhào mấy vòng rồi rơi xuống bụi rậm xa xa kèm theo một tiếng kêu kinh khiếp. Trầm Lăng liền đó thoăn thoắt như một con vượn leo tuốt lên chót vót cột cờ, đứng sững theo thế Kim Kê Độc Lập, trông thật uy nghiêm. Tà áo phất phới, thân mình in hình lên trời đêm như một vị thần. Giờ đây, tất cả bọn người truy đuổi kể cả Khoái Lạc Vương cũng ở dưới chân hắn. Khoái Lạc Vương quát một tiếng, tức thì tiếng dây cung bật vang lên tanh tách, nhưng Trầm Lăng đã cởi áo ngoài, cuốn nhẹ một vòng. Bao nhiêu mũi tên bịt sắt vì lên cao đã yếu đà, đụng phải cái cuốn nhẹ của Trầm Lăng thì rớt cả xuống đất như lá rụng. Khoái Lạc Vương rít lên:

- Trầm Lăng. Người liệu đứng trên đó bao lâu?

Trầm Lăng cười:

- Bất luận bao lâu. Người dám leo lên đây mới là anh hùng, bằng không thì cứ đứng dưới nhìn lên cho nó bớt cong cái cần cổ...

Khoái Lạc Vương giận dữ:

- Người tưởng ta không dám?

Y theo cách của Trầm Lăng vừa rồi, Khoái Lạc Vương nhún mình nhảy lên ngọn cây rồi từ đó quật mình lấy đà vút thẳng lên trên ngọn cột cờ. Trầm Lăng ở bên trên nên có lợi thế hơn. Trầm Lăng cầm áo trên tay quay nhẹ một vòng. Tuy chỉ một chiếc áo song kinh lực thật kinh người. Vì thân mình đang chơi vui không có điểm tựa nên Khoái Lạc Vương không dám đối kháng. Ông ta thu mình lại, hai tay vươn thẳng tới chụp lấy cột cờ phía dưới chân Trầm Lăng. Nhưng từ trên, chiếc áo của Trầm Lăng lại quất xuống, nhắm ngay khoảng giữa vai Khoái Lạc Vương... Quả nhiên là kẻ kiêu hùng. Vừa nghe tiếng gió từ trên ập xuống, Khoái Lạc Vương chụp luôn chéo áo, định giật mạnh làm cho Trầm Lăng mất đà, như Trầm Lăng là với tên đại hán khi nãy. Nhưng chuyện này Trầm Lăng đã tính trước. Hắn giật một cái thật mạnh khiến thân áo đứt soạt làm đôi. Khoái Lạc Vương bị hất ra ngoài rơi xuống đất.

Trầm Lăng cười lớn:

- Hay. Bị té như vậy mà vẫn có thể giữ vững thân mình đáp nhẹ xuống đất. Thân pháp tuyệt diệu.

Khoái Lạc Vương coi đây chưa lời châm biếm, giận run lên, giật lấy cây cung trên tay một xạ thủ đứng cạnh, kéo dây cung :

- Đây.

Cùng với tiếng quát, tiếp theo là một tiếng “Kịch” khô khan, cây cung sắt của Khoái Lạc Vương gãy ngay chính giữa. Trầm Lăng vỗ tay cười lớn:

- Quả là thần lực. Tiếc rằng sự tức giận khiến sức mạnh đó đi quá mức. Khoái Lạc Vương thành linh phóng thẳng tới bên cột cờ, ngửa mặt cười sảng sặc: - Hay lắm, Trầm Lăng. Người chống mắt mà coi thủ đoạn của bản vương. Ông ta vừa nói vừa ngồi xuống, dựng bàn tay nghiêng nghiêng phạt mạnh vào trụ cờ.

Rắc...rắc...

Cột cờ lớn bằng miệng cái chậu con, thế mà bị chưởng lực của Khoái Lạc Vương làm đứt tiện tới hơn tám phần, chuyển mình đổ xuống. Đám bộ hạ vây quanh hò reo

vang dậy. Bọn họ tin chắc Trầm Lăng sẽ bị quật xuống, nếu không bị chết cũng trọng thương. Cột cờ từ từ đổ xuống. Trầm Lăng kẹp chân vào cột như cưỡi ngựa, ngọn cờ đập thẳng vào ngôi lầu. Khi còn cách lầu chừng vài trượng, Trầm Lăng vụt cười ha hả:

- Thủ đoạn của Khoái Lạc Vương hay thật.

Ầm...

Cột cờ giáng xuống nóc lầu. Tường lầu xây bằng loại đá hoa thật chắc, cột cờ đổ xuống chẳng hề chi, nhưng nóc lầu thì bị sụp hẳn. Cổ bám vào thân cột để khỏi bị văng ra, chờ tới khi nóc lầu bị phá thủng, Trầm Lãng mới phóng tuốt vào trong lầu qua lỗ hồng đó y như con mèo chui vào ổ gạch vụn. Khoái Lạc Vương quát lớn:

- Bao vây chặt. Đứng để y thoát.

Tiếng reo hò vang dội, bọn thủ hạ của Khoái Lạc Vương chạy rầm rập, bao vây kín ngôi lầu. Mấy gian lầu đóng chặt cửa, Khoái Lạc Vương ngay từ đầu đã dán mắt vào nơi đó, Trầm Lãng khó thể thoát ra mà không bị phát hiện. Vòng vây càng lúc càng khép kín...

Gã Cấp Phong Iệ Nhất bước tới cung tay:

- Bẩm Vương Gia, không biết có nên sử dụng hoả công không?

Ánh mắt dữ dằn của Khoái Lạc Vương khẽ chớp, ông ta kêu lớn:

- Trầm Lãng. Người có chịu ra hay không? Hạn trong nửa giờ nữa, nếu người không chịu ra thì ta sẽ thiêu rụi căn lầu này. Lúc đó đừng trách ta sao tàn nhẫn thế.

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cười thầm tự mãn:

- Trầm Lãng, lần này người mà thoát nổi thì ta làm ngựa cho người cưỡi đấy...

Vương Lâm Hoa ra tay quá lẹ, lại bất ngờ, nên tay hắn vừa nhích lên thì Chu Thất Thất đã quỵ xuống. Vương Lâm Hoa đưa tay nhẹ đỡ lấy nàng, quay lại nói với Hùng Miêu Nhi:

- Hùng huynh, đệ không có ý làm nàng bị thương, tạm thời chỉ chế ngự huyết đạo để đưa nàng ra khỏi chỗ chết rồi tính sau.

Hùng Miêu Nhi gật đầu lơ đãng:

- À ... Ừ...

Vương Lâm Hoa giục:

- Thôi, mình hãy đi mau đã.

Bây giờ thì Chu Thất Thất đã mê man, Vương Lâm Hoa ôm xốc lấy nàng nói:

- Chúng ta cứ theo khe núi hẹp mà đi. Xin Hùng huynh chịu khó mở đường.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Huynh mở đường đi, để ta bồng nàng.

Thoáng do dự, nhưng Vương Lâm Hoa cũng phải gật đầu:

- Vậy cũng được...

Hùng Miêu Nhi bước lại đưa tay đón lấy Thất Thất. Vừa trao Chu Thất Thất cho Hùng Miêu Nhi, Vương Lâm Hoa chợt nghe cánh tay tê điếng. Vương Lâm Hoa hốt hải kêu lên:

- Hùng huynh, huynh làm gì vậy?

Hùng Miêu Nhi Quắc mắt lạnh lùng không nói. Vương Lâm Hoa từ từ khụy xuống run run:

- Huynh... huynh không phải cũng muốn đi với tôi sao?

Hùng Miêu Nhi cười gằn:

- Người nghĩ Hùng Miêu Nhi này cũng là kẻ bất nhân bất nghĩa như người hay sao? Người coi thường ta quá rồi.

Vương Lâm Hoa toát mồ hôi:

- Hùng huynh, chính là anh tự nguyện đi với tôi, tôi đâu có ép buộc gì. Tại sao bằng lòng rồi lại nuốt lời như thế?

Hùng Miêu Nhi thản nhiên:

- Ta học cách của người thôi.

Vương Lâm Hoa cứng họng:

- Nhưng chính anh...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Người luôn gạt người ta, cũng phải có một lần người bị người ta gạt chứ.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Hùng Miêu Nhi có thể gạt được Vương Lâm Hoa, thật là chuyện lạ trên đời.

Hùng Miêu Nhi cười khẩy:

- Chính vì người không tưởng tượng nổi nên mới bị gạt.

Vương Lâm Hoa nói:

- Hay lắm. Kể như ta thua một lần. Vậy người muốn gì?

Hùng Miêu Nhi vặn lại:

- Nếu người là ta thì người làm sao?

Vương Lâm Hoa ấp úng:

- Ta ...Ta...

Hùng Miêu Nhi quát lớn:

- Ta thật muốn giết chết người lắm. Nhưng nếu bây giờ ta giết người, Khoái Lạc Vương sẽ chê cười bọn ta không biết hợp sức, chỉ lo tàn sát lẫn nhau.

Vừa nói, Hùng Miêu Nhi vừa tung chân đá cho Vương Lâm Hoa một đá văng tuốt ra xa, chỉ vào mặt hắn gần từng tiếng:

- Bây giờ ta muốn cho người biết mấy điều. Thứ nhất: Có kẻ không hay lừa người, vì họ không muốn làm, chứ không phải vì họ không biết làm việc ấy. Nếu muốn, họ có thể làm bất cứ trong trường hợp nào, biết chưa?

Vương Lâm Hoa nhướng mắt lên:

- Cái đó thì bây giờ ta biết rất rõ.

Hùng Miêu Nhi nói tiếp:

- Thứ hai, không cần biết chừng nào Trầm Lăng quay lại, chúng ta cũng phải chờ. Trên đời này nếu có ai có thể khiến Hùng Miêu Nhi này tình nguyện chờ đợi thì đó là Trầm Lăng.

Vương Lâm Hoa khẽ thở ra:

- Biết, biết rồi. Nhưng...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nhưng sao?

Vương Lâm Hoa nói:

- E là Trầm Lăng không thể thoát nổi.

Chờ một lúc lâu không thấy Trầm Lăng trả lời, Khoái Lạc Vương bắt đầu đếm:

- Một... Hai...

Ngưng một giây, Khoái Lạc Vương nhấn mạnh:

- Giỏi lắm Trầm Lăng. Bình tĩnh như thế thật hiếm có. Người cổ mà thoát khỏi trận này nhé.

Ông khoát tay một cái về phía Phong Kỳ Sĩ. Như đã sẵn sàng từ khi nào, bọn thuộc hạ của Khoái Lạc Vương nổi lửa tức khắc. Khoái Lạc Vương lại nói:

- Các người chia làm năm lớp. Lớp một : đoản đao, lớp hai: cung thủ, lớp thứ ba: Toàn thể Kỳ đội Cấp Phong, lớp thứ tư : trường thương, lớp thứ năm: lại cung thủ... nơi nào để Trầm Lăng thoát, nơi đó phải dâng đầu.

Tiếng dạ ran vang lên, hàng trăm đại hán nhanh nhẹn chia thành đội ngũ.

Lửa bắt gỗ nương theo sức gió bốc cao, bên ngoài lầu cháy bùng bùng, một vòng nhân mã trùng trùng vây kín. Tình cảnh như thế, đừng nói tới người, một con chuột cũng khó thoát.

Hùng Miêu Nhi vừa giải huyết đạo cho Chu Thất Thất thì nàng vụt tung mình giáng thẳng vào ngực hắn một quyền liêng xiêng. Tay đánh, miệng chửi um cả lên:

- Đồ súc sinh, khốn kiếp, vong ân bội nghĩa, phản bạn...Ta thà chết không đi chung với bọn các người...

Nàng vừa chửi vừa đánh Hùng Miêu Nhi tới tấp. Hùng Miêu Nhi chịu tới ba bốn đấm mới bắt được tay nàng. Hắn nhìn nàng, ôn tồn:

- Làm gì dữ quá vậy hả? Muội nhìn lại xem.

Chu Thất Thất vùng vẫy la:

- Ta không xem, ta không xem..

Miệng nói thế, nhưng nàng vẫn quay lại, thấy Vương Lân Hoa nằm quay trên đất thì sững sốt ngập ngừng:

- Sao... sao...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Hùng Miêu Nhi này đâu phải kẻ vô sỉ như muội nghĩ ?

Chu Thất Thất nhìn hồi lâu rồi cúi đầu:

- Miêu huynh, muội đã trách lầm huynh, huynh đừng trách muội nhé...

Hùng Miêu Nhi cười:

- Sao lại trách muội được.

Nàng nhìn Hùng Miêu Nhi nói:

- Muội đã xử không phải với huynh, tại sao huynh lại không giận muội?

Hùng Miêu Nhi Quay mặt ra chỗ khác cười lớn:

- Có một muội muội dễ thương như nàng thì phận làm ca ca như ta phải chịu lép vế một chút cũng có gì là lạ chứ.

Chu Thất Thất nắm tay Hùng Miêu Nhi lắc liên hồi:

- Muội chẳng dễ thương chút nào. Ca ca mới thật là dễ thương nhất đó.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Nếu cô bé nào cũng nghĩ như muối thì hay quá.

Tiếng cười của hắn rộn ràng sáng khoái, cười mở vô cùng. Chu Thất Thất thở dài:

- Nếu những cô gái khác mà nghĩ như thế về đàn ông thì thật là ngốc. Vì đâu phải đàn ông trên đời ai cũng tốt như ca ca đâu.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Ta tốt lắm sao? Có lẽ...nhưng ta cũng hay quên lắm. Chuyện gì ta cũng mau quên hơn bất cứ ai.

Thất Thất nói ngay:

- Đúng. Huynh là người không hay để ý tới những chuyện đã qua, nhưng chỉ là những chuyện không đáng để ý mà thôi. Chứ chuyện ân nghĩa chắc chắn trọn đời huynh không quên.

Nàng nói tiếp:

- Có được một ca ca như huynh là điều bất cứ cô gái nào cũng phải mong muốn.

Vương Lâm Hoa vụt chen vào:

- Đã có một ca ca như thế thì là người tình luôn còn gì nữa.

Chu Thất Thất quay phắt lại:

- Người ... người dám nói như vậy?

Vương Lâm Hoa cười:

- Không lẽ ta nói sai?

Chu Thất Thất nghiêm giọng:

- Ta không thèm trách người, vì lòng dạ người dơ quá, không thể hiểu được tình cảm trong sáng của người khác. Trọn đời người cũng chỉ sống mãi trong bóng tối bẩn thỉu, không thể thấy được ánh sáng đẹp đẽ của đời.

Vương Lâm Hoa điềm nhiên nói:

- Sống trong bóng tối cũng không sao. Còn hơn bị lửa thiêu cháy thế kia.

Chu Thất Thất không hiểu:

- Người nói gì?

Vương Lâm Hoa ngửa mặt lơ đãng nhìn trời, lẩm bẫm nói một mình:

- Lửa sáng, sáng lắm ... nhưng ta cam tâm sống mãi cuộc đời dơ trong bóng tối, chứ không làm con thiêu thân chết trong ánh sáng của lửa hồng.

Hắn nói rồi mắt từ từ hướng về phía Tây. Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất bất giác quay ra nhìn theo. Ngọn lửa phừng phừng, cả một vùng trời cao ngất sáng rực. Chu Thất Thất nắm lấy tay Hùng Miêu Nhi run run:

- Lửa ... lửa đang cháy... Trầm Lăng...

Hùng Miêu Nhi nói lớn:

- Không đâu. Trầm Lăng không khi nào bị...

Rõ ràng hắn nói là để trấn an chính mình. Tuy miệng nói, mà mặt hắn cũng bắt đầu đổi sắc. Vương Lâm Hoa cứ lẩm bẫm:

- Thật đáng tiếc... Trầm Lăng chết rồi, e lại tới chuyện ở đây...

Lửa mỗi lúc mỗi lên cao. Gió mỗi lúc càng thổi mạnh. Nhưng trong ngôi lầu tuyết nhiên không thấy một bóng người thoáng ra... Trong biển lửa cao ngất, nếu không ra thì tới con gián cũng thành tro bụi. Nhìn ngọn lửa hùng hực, Khoái Lạc Vương thở dài sườn sượt. Gã Cấp Phong đệ nhất cười đắc chí:

- Đại hoạ đã trừ bỏ, sao Vương Gia lại...

Khoái Lạc Vương vuốt râu:

- Người biết cái gì. Trầm Lăng sống tất nhiên là mối hoạ lớn cho ta. Giờ phút nào ta cũng muốn trừ khử hắn. Nhưng hắn chết rồi... Thật đáng tiếc...

Gã Cấp Phong thấy Khoái Lạc Vương nói vậy thì không dám nói thêm, lẳng lặng làm thỉnh. Khoái Lạc Vương nói tiếp giọng bùi ngùi:

- Hiện nay trên thế gian này ta chẳng còn tìm ra một đối thủ như Trầm Lăng được nữa. Hắn chết rồi, cõi đời này thật tịch mịch cô liêu...

Cấp Phong Kỵ Sĩ nói nường theo:

- Lòng dạ của tuyệt thế anh hùng, kẻ tầm thường như thuộc hạ thật không thể hiểu thấu.

Khoái Lạc Vương lại thở dài:

- Đáng tiếc hơn nữa là tới giờ y vẫn chưa chính thức giao đấu với ta. Ta sợ bây giờ tới cuối đời không thể tìm ra kẻ có thể tiếp nối ta ba chiêu. Ta không dám xưng mình tuyệt đại vô công, nhưng hiềm vì tìm không ra đối thủ, biết làm sao đây?

Gã Cấp Phong Kỵ Sĩ cũng cố thở dài cho đúng điệu:

- Quỳnh giao ngọc thụ, càng cao càng cảm thấy chơ vơ. Làm bậc cao sĩ trong thiên hạ, tâm tình càng cô quạnh. Nhưng thiên hạ anh hùng đều quy tụ dưới chân Vương Gia, điều đó cũng có thể làm Vương Gia được ít nhiều an ủi.

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Nói rất hay. Không ngờ người cũng là kẻ hiểu biết. Vậy mà lâu nay ta không hay.

Được khen, gã Cấp Phong Kỵ Sĩ nở phồng mũi lên. Hắn nói thêm một câu để tăng sự “hiểu biết” của mình:

- Trầm Lăng bây giờ vẫn không thấy tăm hơi, e là hắn đã ra tro rồi.

Khoái Lạc Vương chưa kịp nói gì, y đã tiếp:

- Theo ý thuộc hạ, có lẽ nên tìm cách dập lửa, nếu không sức gió quá mạnh có thể lan ra xung quanh...

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Đúng lắm. Khu vườn nếu để cháy rụi cả thì kẻ cũng uống.

Do dự một chút, Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Sau khi các người dập tắt lửa thì cố kiểm cho được thi hài của Trầm Lăng. Dù chỉ là mấy mảnh xương tàn cũng phải lấy lễ vương hầu mà mai táng. Sinh thời hắn đáng mặt anh hào, khi hắn chết ta cũng nên đối xử với hắn cho xứng đáng...

80. Lại Vào Trong Giỏ

Ngọn gió thổi tạt qua, hơi lửa hùng hực đùa tới phía động đá miếu Hoa Thần.

Thế mà Trầm Lăng vẫn chưa trở lại.

Hùng Miêu Nhi nôn nóng đứng không yên một chỗ.

Chu Thất Thất nhìn chăm chú về hướng có lửa cháy mà cảm thấy nóng ruột gan, nàng kéo tay Hùng Miêu Nhi giật giật:

- Anh nói lửa đó có phải do Trầm Lăng phóng không nào?

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Lửa đột ngột bùng lên, ngọn đã cao mà chu vi lại rộng, thế lửa đó nhất định không phải do sức một người, Trầm Lăng làm sao có thể tạo nên một biển lửa dữ dội như thế.

Giọng Chu Thất Thất hơi run:

- Thế thì... thì...

Vương Lâm Hoa nói:

- Nhất định là Trầm Lăng bị vây rồi, chính Khoái Lạc Vương đã...

Hùng Miêu Nhi trừng mắt:

- Câm họng lại... Thất Thất, đừng nghe lời hắn.

Vương Lâm Hoa cười:

- Ngoài miệng thì người bảo nàng đừng nghe lời nói của ta nhưng trong lòng chính người cũng nhận thấy lời ta là đúng... có phải thế không nhỉ?

Chu Thất Thất tròn tròn đôi mắt nhưng giọng cũng vẫn còn run run:

- Người... người...

Vương Lâm Hoa cười hi hi:

- Trầm Lăng mà chết rồi thì chắc hai người thỏa mãn lắm... Đã thế thì còn làm bộ dạng nóng nảy làm chi? Chẳng lẽ đóng kịch với tôi à?

Chu Thất Thất bước tới rít lên:

- Người không chịu câm cái miệng quỷ của người lại à?

Vừa nói nàng vừa vung chân định đá vào mình Vương Lâm Hoa, nhưng hắn vụt trở mình nắm cứng lấy cổ chân nàng. Và nhanh như cắt, chỉ trong một cái vung tay, Vương Lâm Hoa vừa nắm chân nàng vừa điểm luôn ba trọng huyệt.

Hùng Miêu Nhi la lớn:

- Buông ra.

Nhưng hắn chưa kịp nhảy tới thì Vương Lâm Hoa đã đưa tay ấn ngay tử huyệt của Chu Thất Thất:

- Nếu người bước lên một bước thì Chu Thất Thất sẽ còn là cái xác.

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng khựng lại.

Vương Lâm Hoa cười khà khà:

- Bây giờ thì đến phiên người cũng phải biết rõ mấy việc. Thứ nhất, Vương Lâm Hoa này không phải là kẻ dễ bị lừa, thứ hai, nếu tính về kỹ thuật lừa gạt thì người hãy còn kém xa ta nhiều lắm...

Hùng Miêu Nhi giận run:

- Ta tức vì khi này không chịu giết người...

Vương Lâm Hoa càng cười lớn:

- Tại vì người là một thằng ngu.

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra:

- Bây giờ người muốn gì?

Vương Lâm Hoa cười nhạt:

- Nếu người muốn cô muội muội khả ái của người sống thì người phải ngoan ngoãn mở đường an toàn, và người nên nhớ rằng nếu không đưa ta đi được vào con đường an toàn, thì kẻ chết trước chính là nàng đấy nhé.

Hùng Miêu Nhi chưa biết phải làm sao thì chợt nghe có tiếng cười:

- Hẳn dẫn đường không ổn đâu, người có thể dẫn đường phải là tôi kia chứ.

Giọng nói đặc biệt lọt vào tai, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi đều giật mình quay lại.

Hùng Miêu Nhi mừng ra mặt, còn Vương Lâm Hoa thì y như một con rít thấy gà quỳnh cả tay chân.

Nhưng cả hai cùng kêu lên một lượt:

- Trầm Lăng?

Trầm Lăng từ từ đi lại...

Đầu tóc hần tuy hơi rối và y phục có vẻ xốc xếch, nhưng mắt hần rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Hần nhìn Vương Lâm Hoa và mỉm cười cả môi lẫn mắt:

- Buông nàng ra được rồi chứ?

Vương Lâm Hoa hơi biến sắc nhưng chỉ thoáng qua hần cười ngay:

- Trầm huynh đã trở về thì tự nhiên đệ phải thả Chu cô nương chứ, đâu có gì trở ngại.

Hần giải khai huyết đạo cho Chu Thất Thất và nói tiếp:

- Tiểu đệ nghĩ Trầm Lăng đã vì chúng tôi mà mạo hiểm, thế nhưng Hùng huynh với Chu cô nương thì lại cứ... vui đùa với nhau... cho nên tiểu đệ đã phải vì Trầm huynh mà... bất bình, chỉ còn biết dùng cách này để ngăn cản Chu cô nương thôi.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Lòng tốt của anh tôi xin ghi nhớ vậy.

Chu Thất Thất nắm tay Trầm Lăng run giọng:

- Anh... anh tin hẳn được à?

Trầm Lăng cười:

- Thất Thất nghĩ xem tôi có thể tin được hay không?

Chu Thất Thất nhè nhẹ thở ra và dựa hẳn vào mình Trầm Lăng.

Hùng Miêu Nhi cười lớn:

- Nếu Trầm Lăng là một con người dễ bị người ly gián như thế thì Hùng Miêu Nhi này đâu có đem sinh mạng mà giao cho hẳn.

Chu Thất Thất vò vò ngực Trầm Lăng và dịu giọng hỏi:

- Tại làm sao thế vậy? Có biết người ta chờ sốt ruột sốt gan như thế nào không?

Trầm Lăng nói:

- Lực lượng Khoái Lạc Vương bố trí khắp Khoái Lạc Lâm, cho nên tôi không thể không cẩn thận.

Chu Thất Thất cười:

- Thấy tôi ích kỷ ghê chưa? Không lo hỏi chuyện nguy hiểm của anh mà lại cứ đi kể lại sự chờ đợi của mình... không giận tôi chứ?

Hùng Miêu Nhi bật cười:

- Nói được một câu như thế, chúng tớ cô lớn dữ rồi đấy.

Vương Lâm Hoa đâm bực:

- Phải rồi, phải rồi, đã lớn lên rồi... nhưng bây giờ đã đi được chưa đây?

Trầm Lăng nói:

- Không có gì phải vội, chúng ta ở đây không có gì nguy hiểm nữa đâu.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Sao mà không nguy hiểm?

Trầm Lăng cười:

- Họ đang bận lo đốt cho chết tôi, cho nên chưa đuổi theo bây giờ đâu.

Chu Thất Thất trở mắt:

- Họ đang đốt anh?

Trầm Lăng thở ra:

- Khoái Lạc Vương quả là là con người vô công tuyệt đỉnh, thiếu chút nữa là tôi đã không còn đường tẩu thoát... Sau cùng tôi phải nhảy lên trụ cờ và hấn đồn gãy đi...

Tuy bây giờ Trầm Lăng đã đứng trước mặt mình, nhưng khi nghe hấn kể chuyện, Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất cũng phải rướm mồ hôi vì sợ hãi...

Chu Thất Thất hỏi:

- Thế... thế rồi lúc đó anh làm sao?

Trầm Lăng cười:

- Tuy là một bậc kiêu hùng nhưng Khoái Lạc Vương cũng không thể ngờ rằng khi phóng lên ngọn cờ, chính tôi cũng đã mong cho hấn đồn gốc cho gãy, vì thế nên tôi đã phải dùng lời khích cho hấn giận.

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Tại sao phải làm vậy?

Trầm Lăng nói:

- Cây cột cờ đó cao ngoài mười trượng, tự nhiên khi ngã xuống, tôi có thể đà vọt đi xa, chứ nếu bằng một cái nhảy thường, làm sao thoát ra xa như thế được?

Hùng Miêu Nhi gật gù:

- Lý thì nghe đơn giản như thế, nhưng nếu đổi là tôi thì chặt đầu, tôi cũng không thể nghĩ ra.

Chu Thất Thất cười:

- Tôi đã từng nói mà, chỉ có Trầm Lăng mới có thể thoát được cảnh ngặt nghèo nhất trên đời này thôi.

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Rồi làm sao lại có chuyện lửa thiêu?

Trầm Lăng nói:

- Khi ngã xuống, ngọn cờ đập ngay lên nóc một tòa lầu, tôi bèn theo lỗ hổng của nóc lầu ấy mà nhảy tót vào trong...

Chu Thất Thất chụp hỏi:

- Rồi lại từ trong ngôi lầu ấy đi à ?

Trầm Lăng cười:

- Ai cũng nghĩ như thế, và Khoái Lạc Vương cũng nghĩ như thế bởi vì khi gặp đường cùng, ai lại chẳng nhảy theo lỗ hổng của nóc lầu bị sụp ấy để tìm chốn ẩn thân, hoặc lừa cách chui sang ngõ khác...

Chu Thất Thất nóng nảy:

- Nhưng anh thì lại không làm thế?

Trầm Lăng cười:

- Một khi đi vào cuộc đấu trí với một con người như Khoái Lạc Vương thì có nhiều trường hợp phải làm ngoài lẽ bình thường... Có như thế mới làm cho Khoái Lạc Vương không đoán được...

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Thế rồi anh làm sao?

Trầm Lăng nói:

- Tôi cũng vẫn nhảy tọt vào cái lỗ hổng của nóc lầu ấy, nhưng không nhảy luôn vào trong, chỉ thụp đầu xuống rồi leo lại trên cây, và khi nghe Khoái Lạc Vương hô thuộc hạ bao vây thì đã nhảy trở lên.

Chu Thất Thất thở phào một tiếng y như chính mình mới vừa thoát khỏi nơi nguy hiểm:

- Khi nhảy trở lên, họ không thấy anh à?

Trầm Lăng lấy đầu:

- Sự việc xảy ra chỉ trong tích tắc, và thật ra khi thấy tôi đã nhảy vào ai cũng tưởng tôi sẽ nhảy luôn xuống đất, họ bận lo chú ý những khung cửa chung quanh bên dưới hơn là nhìn người trở lên.

Hắn cười và nói tiếp:

- Cái cơ hội đó chỉ thoáng qua như bóng ngựa qua cửa sổ, sớm hay trễ hơn một chút xíu, sẽ bị họ phát giác được ngay. Vì khi thấy vừa nhảy xuống, không ai có thể ngờ rằng tôi đủ can đảm phóng lên trong lúc đó.

Chu Thất Thất gật đầu liên tiếp:

- Đúng, đó là nhược điểm khi nhìn và nhận xét sự vật của con người.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Trong trường hợp đó, tôi có thể can đảm để làm bất cứ một việc gì, nhưng bảo nhảy trở ra nóc lầu như thế ấy thì nhất định là chết chứ không làm được.

Chu Thất Thất hỏi Trầm Lăng:

- Nhảy ra rồi làm sao nữa?

Trầm Lăng nói:

- Khi phóng trở lên, tôi không nhảy xuống đất mà lại nhảy vút lên một tầng cây, núp theo chân cây từ từ tuột xuống, rồi vừa lúc lệnh bao vây vừa ban ra, thuộc hạ của Khoái Lạc Vương ùn ùn đổ xô về phía ngôi lầu, tôi bèn trà trộn đi theo họ.

Chu Thất Thất buột miệng kêu lên:

- Trời đất.... Sao không trốn mà lại nhập vào với họ? Thật anh quả liều mạng.

- Mạo hiểm thì có chứ không phải liều mạng đâu. Thất Thất phải biết con mắt của Khoái Lạc Vương tinh lắm tôi chỉ sợ con mắt hắn chứ không sợ con mắt của kẻ khác.

Khê liếc Vương Lâm Hoa, Trầm Lăng nói tiếp:

- Vì thế cho nên tôi phải trà trộn vào đám thuộc hạ của hắn, chỉ có cách đó Khoái Lạc Vương mới không phát hiện được, và tôi cũng không phải tổn sức, vì họ đông lắm, chỉ cần nhập vô tự nhiên là thác người tràn tới đẩy mình đi luôn.

Chu Thất Thất cười:

- Cảnh đó kể ra cũng là vui nhỉ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Vui thì thật có vui đó, nhưng tôi chịu thua không khoái cái trò ấy một chút nào cả.

Chu Thất Thất cười:

- Trên đời này chắc chỉ có một mình Trầm Lăng thích trò vui ấy mà thôi.

Trầm Lăng cũng cười:

- Lúc đó thì thật tôi không thấy gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy hơi kiêu hãnh. Lúy đó, chỉ một thoáng qua, trong óc tôi nảy ra trăm ngàn quyết định, mà một quyết định chỉ cần sai trong đường tơ kẽ tóc thì bây giờ chắc chắn là không có ở được nơi đây.

Chu Thất Thất mím miệng rùng mình:

- Đừng kể thì thôi, chứ kể đến tôi nghe nổi da gà đến đó. Tôi van anh, từ rày về sau đừng có bao giờ mạo hiểm như thế nữa.

Đến bây giờ Vương Lâm Hoa không còn nín được nữa, hần bật thở ra:

- Bằng lương tâm mà nói, bây giờ thì tôi không thể không phục Trầm Lăng... đừng nói việc quyết định sai lầm, mà chỉ chậm hay sớm hơn một cái nháy mắt thì anh cũng đều phải chết.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Vì nghĩ như thế cho nên Vương huynh tin chắc rằng tôi không thể trở về đây được phải không?

Không trả lời câu hỏi, Vương Lâm Hoa nói lảng sang chuyện khác:

- Bây giờ Khoái Lạc Vương và thuộc hạ đang chú ý nơi đám lửa, tại sao chúng ta không thừa cơ hội mà thoát đi?

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ tuy có cơ hội, nhưng tốt hơn là nên chờ một chút nữa.

Vương Lâm Hoa cau mặt:

- Tại sao lại không đi ngay?

Trầm Lăng nói:

- Bây giờ cái tin Trầm Lăng đã bị thiêu chưa truyền lan khắp nơi, chờ một chút nữa đây, khi tin ấy mọi người hay biết thì tự nhiên các trạm canh sẽ dễ lơ đãng, bây giờ chúng ta thoát ra có lẽ dễ dàng hơn.

Vương Lâm Hoa lắc đầu:

- Tôi chịu thua trí tuệ của anh luôn.

Chu Thất Thất háy mắt cười lạt:

- Hừ, bây giờ định tăng bốc hả? Riêng ta thì muốn cho người ở lại đây mới phải.

Vương Lâm Hoa cười gượng:

- Tại hạ cũng có một vài chỗ tốt, tỷ như...

Vương Lâm Hoa chưa nói dứt, chợt nghe có tiếng nho nhỏ từ xa vọng lại.

Tiếng rên đó hình như từ phía Hoa Thần miếu...

Trầm Lăng cau mày thấp giọng:

- Lúc các người đi ngang qua Hoa Thần miếu có thấy gì không?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Không thấy... mà thật ra thì không có chú ý lắm?

Trầm Lăng nói:

- Vương huynh chịu khó sang bên đó thử xem.

Vương Lâm Hoa cười nhắc nhó:

- Chuyện sai khiến này lại cũng là một việc thông minh nữa đấy.

Thật ra bây giờ lòng có không muốn, Vương Lâm Hoa cũng không thể có lý do chính đáng để chối từ.

Hắn nhặt hai viên đá ném vào cửa sổ.

Trầm Lăng nhìn theo mỉm cười:

- Con người đó quả là một bậc nhân tài.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở ra:

- Nếu không vì trọng tài thì tôi đã giết hắn rồi.

Chu Thất Thất nói:

- Là một con người quá xấu, cái xấu có thể làm cho người ta cảm hận thấu xương nhưng so với Kim Bất Hoán thì hắn vẫn cao minh hơn một bậc.

Trầm Lăng cười:

- Trong võ lâm hiện nay, hạng người xấu khó có thể kiếm một người thứ hai như, hắn so với Kim Bất Hoán không được, vì Kim là tiểu nhân, còn hắn là quân tử trong đám xấu.

Chu Thất Thất sắc cười:

- Đúng, hắn thật ra không phải là hạng cực ác, có lúc cũng tỏ ra khá khá, chỉ có điều cái đó phớt qua mau quá... chẳng hạn như lúc này, khi Trầm Lăng vừa tới là hắn thả tôi ra liền, giá mà Kim Bất Hoán thì nhất định sẽ còn nhiều chuyện nữa.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Chính vì thấy cái phần tốt trong con người hắn cho nên đã nhiều lần giận lắm nhưng tôi không nỡ giết.

Ngay lúc đó, Vương Lâm Hoa chợt từ trong Hoa Thần miếu phóng ra, vẻ mặt hắn trông có nhiều thay đổi, hắn ngó Chu Thất Thất lại ngó Trầm Lăng mỉm cười:

- Anh đoán thử xem ai ở trong đó?

Trầm Lăng cau mày chưa nói thì Chu Thất Thất đã gắt lên:

- Thì nói đại coi, còn ở đó mà hỏi dố.

Vương Lâm Hoa nở nụ cười bí hiểm:

- Thật tôi không ngờ, không ngờ nàng bị người ta dấu dưới bệ thờ thần, mà lại còn mang nội thương khá nặng.

Hắn nói chưa dứt thì Trầm Lăng đã lướt mình tới trước.

Chu Thất Thất trừng mắt:

- Mà người đó là ai ? Cứ nàng nàng hoài.

Vương Lâm Hoa nói từng tiếng một:

- U Linh Cung Chúa Bạch Phi Phi.

Hoa Thần miếu trong cảnh ban đêm trông thật là âm u.

Nói là “Hoa Thần” nhưng chỗ thờ thì y như địa ngục.

Trầm Lãng vừa vào khỏi cửa là thấy ngay Bạch Phi Phi, cô gái đẹp dịu dàng thùy mị nhưng hành động và danh hiệu rợn người : “U Linh Cung Chúa”.

Nhưng bây giờ nàng chỉ là một cô gái tầm thường, một cô gái đáng thương.

Da mặt nàng trắng bệch cực kỳ đau khổ của nàng đang cố ngẩng lên như trông đợi khẩn cầu người trợ cứu.

Nàng cũng thấy liền Trầm Lãng, nước mắt nàng vọt trào ra, giọng nàng run rẩy:

- Trầm Lãng, tại làm sao công tử chưa chết? Tại làm sao công tử đến đây? Tại làm sao lại đến ngay giữa lúc này?

Trầm Lãng im lặng nhìn nàng:

- Tuy cô đối xử với tôi như thế, nhưng tôi vẫn có thể cứu nàng. Tôi đến đây đáng lý cô mừng mới phải chứ?

Bạch Phi Phi rít lên như khóc:

- Tôi không cần công tử cứu, tôi chẳng thà chết chứ không bằng lòng để cho công tử nhìn thấy cảnh này... Dưới con mắt của công tử cho dù tôi có khổ ải, dù có đáng thương, tôi cũng vẫn muốn làm cho công tử cảm thấy đáng căm hờn, đáng sợ...

Nàng bật khóc lên thành tiếng:

- Tôi có chết cũng không muốn cho công tử nhìn bằng cặp mắt... đáng thương... Công tử ra đi... đi ra đi...

Trầm Lãng cứ lẳng lặng nhìn nàng:

- Tại sao cô trở thành như thế?

Bạch Phi Phi chùi nước mắt:

- Công tử đã biết còn hỏi khó tôi làm gì nữa?

Trầm Lãng lắc đầu:

- Tôi không biết.

Bạch Phi Phi đập mạnh hai tay xuống đất rít lên:

- Công tử thừa biết tôi không phải là địch thủ của Khoái Lạc Vương... hắn đánh tôi mang thương và đem bỏ nơi đây, tôi biết rất rõ dụng ý của hắn... hắn muốn cho công tử nhìn thấy hoàn cảnh khốn nạn của tôi... bây giờ thì công tử hài lòng rồi chứ?

Trầm Lãng mím miệng lầm thầm:

- Tại làm sao lại hài lòng?

Ngay lúc đó một bàn tay khế đặt lên vai hắn.

Chu Thất Thất đã vào tới đằng sau...

Bạch Phi Phi run giọng:

- Đi ra... các người đi ra... đừng có dờ dờ âu yếm trước mặt tôi, Chu Thất Thất, tôi biết cô hận tôi lắm, cô cứ việc giết tôi đi.

Bạch Phi Phi im lặng một lúc thật lâu. Chu Thất Thất vụt thở dài:

- Đúng, quả thật tôi rất thù cô, tôi thù cô thấu xương thấu cốt, nhưng bây giờ thì...

Nàng nhìn Trầm Lãng nói tiếp:

- Chúng mình mang cô ấy đi.

Trầm Lăng đứng yên không nói...

Hùng Miêu Nhi liếc nhanh Trầm Lăng và nói trống không:

- Gì thì gì chứ bảo tôi bỏ một người con gái yếu đuối chết nơi đây thì thật tình tôi không làm được...

Trầm Lăng vẫn làm thinh.

Chu Thất Thất dậm chân:

- Trầm Lăng, sao lại không nói gì cả vậy?

Vương Lâm Hoa chen vô:

- Tôi biết tại sao Trầm huynh không nói.

Chu Thất Thất hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Đây có thể là một ác kế của Khoái Lạc Vương, hẳn cố ý để nàng lại nơi đây để đề phòng chúng ta rất khó đi mau.

Chu Thất Thất liếc Trầm Lăng:

- Trầm Lăng, có phải anh nghĩ như thế không?

Trầm Lăng lắc đầu:

- Không.

Chu Thất Thất cau mặt:

- Thế sao anh...

Trầm Lăng thở ra:

- Hùng huynh, anh bỗng nàng đi nhé.

Bạch Phi Phi run giọng:

- Các người... các người muốn cứu tôi?

Hùng Miêu Nhi không nói, cứ đi lại bế xốc nàng lên.

Bạch Phi Phi trở mặt, bây giờ nàng mới bắt đầu sững sốt:

- Tôi đã bao phen tìm kế quyết giết các người, thế mà các người lại còn cứu tôi à?

Chu Thất Thất chớp nhanh đôi mắt và nước mắt nàng đã rơm ra...

Nàng quay đầu chỗ khác, thấp giọng:

- Thất Thất nói đúng, “U Linh Cung Chúa” chết rồi, chúng ta chỉ nghĩ có Bạch Phi Phi còn sống mà thôi.

Nằm trên vai Hùng Miêu Nhi, Bạch Phi Phi vụt khóc rống lên.

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Cái khuyết điểm duy nhất mà cũng là cái khuyết điểm tai hại nhất của chúng ta là chúng ta quá mềm yếu.

Chu Thất Thất quát mắt :

- Nếu bọn này không lòng thì người làm sao sống được?

Vương Lâm Hoa hơi đỏ mặt nhưng hẳn làm thinh.

Tất cả đều yên lặng quay ra, Hùng Miêu Nhi hỏi nhỏ:

- Chúng ta đi như thế nào đây ?

Trầm Lăng thấp giọng:

- Vương Lâm Hoa mở đường, tôi và Chu Thất Thất đoạn hậu, nhằm ngay khoảng trống chính giữa đi ra.

Wương Lâm Hoa cau mặt :

- Tại sao không men theo vách đá mà lại đi vào khoảng trống?

Trầm Lăng nói:

- Sát vách núi luôn luôn có sự phòng vệ cẩn mật, và bất cứ sự phòng vệ nào cũng đều có sơ suất, chỗ sơ suất thường lại là ở những nơi trống trải... hướng chỉ sau trận hỏa công vừa rồi, nhất định họ sẽ tụ sát bên núi để xem thể lửa...

Wương Lâm Hoa tắc lưỡi:

- Quả thật anh có những nhận xét thật nhanh và thật đúng.

Bạch Phi Phi vụt kêu lên:

- Không không đúng đâu.

Trầm Lăng nhướng mắt:

- Tại sao không đúng?

Bạch Phi Phi thở ra nụ cười buồn:

- Các người đã đối xử tốt với tôi, tôi không thể...

Wương Lâm Hoa chớp mắt, hơi mừng:

- Phải rồi, đây là nơi sinh trưởng của cô ấy, nhất định cô ấy rất thông thạo đường đi nước bước...

Bạch Phi Phi nói:

- Tôi bị thương tuy nặng, nhưng nếu các người giải khai dùm ba đại huyết “Phong Thị”, “Hoàn Nhiêu” và “Dương Quan” thì tôi có thể đi được và tôi sẽ tình nguyện dẫn đường.

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Con đường này quả thật là...

Bạch Phi Phi cười ảo não:

- Tôi tuy bị hại bởi tay Khoái Lạc Vương, nhưng con đường này hẳn chưa biết và trên đời này ngoài tôi ra không ai biết cả.

Wương Lâm Hoa gật đầu:

- Làm lạnh gập lạnh, lời người ta nói thật không ngoa.

Trong lòng hang núi cực kỳ u ám, gần như mọi vật đều bị che bởi màn đen...

Bạch Phi Phi lấy ra một cục đá lửa đánh lên châm một ngọn đuốc. Ngọn đuốc tuy nhỏ nhưng cũng đủ để soi sáng con đường trước mặt.

Một tay cầm đuốc, một tay Bạch Phi Phi lần theo vách đá dẫn đường.

Hùng Miêu Nhi theo sát vịnh nàng nhưng nàng từ chối. Con đường hung thật, quanh co khúc khuỷu vô cùng. Nhưng đối với bọn Chu Thất Thất, đó là một con đường tương đối bằng phẳng và cũng ngắn hơn những khoảng đường mà cả bọn phải đi suốt mấy ngày qua.

Rõ ràng con đường có thể thoát được vòng nguy hiểm.

Chu Thất Thất cười khan:

- Thật không dè cuối cùng rồi mình cũng thoát được như thường.

Hùng Miêu Nhi cũng cười:

- Không biết tại sao mà tôi lại không thấy có gì là nguy hiểm cả. Vì thật sự thì chưa có trận giao đấu nào sinh tử cả.

Chu Thất Thất cười lớn:

- Đúng rồi, tôi cũng nghĩ như thế ấy... nhưng suy cho kỹ thì vừa rồi nếu chúng ta đi sai chừng nửa bước thôi cũng đủ để bỏ mạng rồi, mặc dù chưa cùng ai chính thức giao đấu. Tuy vậy, bây giờ thì sự nguy hiểm ấy đã qua rồi. Thật không ai ngờ được chuyện như thế cả.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, bước chân cũng lần lần nhẹ nhàng thư thái. Không còn nặng nề phập phồng lo sợ như khi nãy nữa.

Bạch Phi Phi thở phào một tiếng và quay đầu lại nói:

- Đây là đúng nơi cửa ra, để tôi lên trước xem động tĩnh ra sao.

Chu Thất Thất bước tới nắm tay nàng và cười thật dịu:

- Chúng mình hãy bỏ qua những chuyện cũ đi nhé.

Bạch Phi Phi hơi bùi ngùi:

- Chỉ cần cô nương đừng giận tôi là được rồi.

Chu Thất Thất càng dịu giọng:

- Từ đây về sau Phi Phi sẽ là đứa em ngoan của tôi, tôi làm sao lại có thể giận Phi Phi được.

Thật tình trên vẻ mặt và giọng nói của Chu Thất Thất không phảng phất một chút giận hờn gì cả. Một phần do thái độ của Bạch Phi Phi, một phần tự trong nguy hiểm thoát ra, sự vui mừng không cho phép người ta dung nạp hận thù được nữa.

Bạch Phi Phi cúi đầu thấp giọng:

- Cảm tạ Chu cô nương...

Chu Thất Thất cười:

- Tôi phải cảm tạ Phi Phi mới đúng chứ.

Bạch Phi Phi thoáng vẻ buồn buồn:

- Qua được cơn nguy hiểm này, thì tôi sẽ không bao giờ... không bao giờ...

Nhưng nàng vụt ngưng thần ngẩng đầu lên nở một nụ cười thật tươi và bước theo nấc thang sắt lên miệng đường hầm...

Trầm Lăng đứng nhẹ vào vai Chu Thất Thất:

- Qua một trận này hình như Thất Thất cũng có nhiều biến đổi.

Chu Thất Thất cười vui vẻ:

- Chỉ vì đến bây giờ tôi mới biết rõ rằng anh đối xử tốt với tôi nếu không thì... Nè, tôi nói cho mà biết nhé, nếu anh lười thôi là tôi sẽ trở lại chứng cũ nữa cho coi.

Trầm Lăng cười:

- Chỉ có tài ghen bậy ghen bạ.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay phụ họa:

- Ớt nào là ớt chẳng cay. Cô em gái tôi tự nhiên là phải vậy chứ.

Nhìn theo dáng yếu điệu của Bạch Phi Phi, Chu Thất Thất hỏi nhỏ Trầm Lăng:

- Anh thấy cô ta với anh “Mèo hoang” có được không?

Trầm Lăng cười:

- Tôi xem chỉ có cô ta mới xứng làm chị dâu của tôi thôi. Nếu mà quả có được một ngày ấy thì có lẽ tôi sẽ vui hơn bao giờ hết.

Ngay lúc đó Bạch Phi Phi đã dỡ xong tấm ván nắp hầm, ánh sáng theo đó lùa vào địa đạo.

Bên ngoài y như là trời đã sáng hẳn rồi.

Vương Lâm Hoa thở phào:

- Thơm quá, thơm quá... trên miệng hầm chắc là một vườn hoa.

Bạch Phi Phi bò hẳn lên trên.

Trầm Lăng vụt cau mặt:

- Khoái Lạc Vương không biết con đường này, nghĩ ra thật là...

Bạch Phi Phi dòm xuống cắt ngang câu nói của Trầm Lăng:

- Lên mau đi.

Vương Lâm Hoa cười:

- Lần này thì chắc hẳn không cần đến tôi đi mở đường nữa nhỉ.

Chu Thất Thất đẩy Trầm Lăng:

- Lên đi, anh bị chúng tôi làm khổ nhiều quá, lần này nhường anh hưởng không khí tự do trước đó.

Trầm Lăng mỉm cười, nhẹ nhàng bước lên thang.

Miệng hầm hơi chật, chỉ vừa mỗi một người chui.

Trầm Lăng vừa ló đầu lên chợt nghe như máu trong con người đông đặc lại. Đôi mắt hắn sững sờ và toàn thân như tê cứng...

Bên trên miệng hầm đúng là phòng ngủ của... Khoái Lạc Vương.

Chính nơi mà Bạch Phi Phi trồng đầy những bụi hoa hồng thắm.

Thảo nào mà Vương Lâm Hoa chẳng nghe thấy mùi thơm...

Thảo nào Bạch Phi Phi chẳng có hóa thân là “U Linh Cung Chúa”.

Thì ra, nơi đây, Bạch Phi Phi đã có sẵn một địa đạo thông đồng với U Linh Quần Quỷ, vì thế nên lúc ngủ nàng không cho một ai lai vãng nơi đây, bởi đó là lúc mà nàng không còn là Bạch Phi Phi mềm yếu mà là lãnh tụ của U Linh Quần Quỷ : U Linh Cung Chúa.

Thảo nào Khoái Lạc Vương đã phí công lao theo dõi, nhưng chẳng đem lại một kết quả nào.

Bây giờ thì Trầm Lăng hoàn toàn hiểu rõ cái bí mật lạ lùng ấy.

Nhưng hiểu rõ đã hơi chậm mất rồi.

Khoái Lạc Vương đang ngồi nhích mép đầm đăm nhìn Trầm Lăng và mấy mươi mũi tên đang chia thẳng vào nơi hắn vừa ló đầu lên.

Bàn tay phải của Khoái Lạc Vương đưa ra, ngón tay trở khê ngoắc trong nụ cười đắc ý.

Trầm Lăng tự biết chỉ một phút ngắn ngủi là những mũi tên sắt sẽ cắm lên đầu mình như một con nhím.

Hắn đành phải gượng mình bước hẳn lên trên.

Vừa ló mình lên, Trầm Lăng bị ngay bàn tay thon nhỏ dịu dàng của Bạch Phi Phi điểm vào đại huyệt “Kinh Môn”, “Chí Thắt”.

Và sau cùng là đến lượt Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi.

Bây giờ thì Bạch Phi Phi dựa nghiêng vào lòng Khoái Lạc Vương, môi nàng nở nụ cười thật ngọt.

Trầm Lăng, Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa và Hùng Miêu Nhi ngồi một hàng dựa vào tường, cả đến ngón tay cũng không động đậy gì được cả.

Thật là lỗ khóc lỗ cười. Gần đến phút tiếp giáp với không khí tự do, thì cũng là phút lọt vào bẫy.

Gần đến giờ phút giáp với sự thành công, thì dùng một cái, như từ trên trời rớt xuống vũng lầy thất bại.

Chu Thất Thất bực tức quá muốn phát khóc, nhưng mắt nàng chỉ đỏ chứ không ra nước mắt.

Bạch Phi Phi nhìn bọn Trầm Lăng nói trong nụ cười tươi rói:

- Không ngờ nhỉ? Trầm Lăng, kẻ tự xưng tụng là không một việc gì không làm được, nhưng cuối cùng rồi cũng phải lỗ bước một bước chân.

Trầm Lăng thở ra:

- Đáng lý tôi phải nghĩ ra việc này sớm hơn một chút...

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn:

- Đến giờ phút này chắc các người đã biết cái câu ta nói được một trợ thủ vô cùng đắc lực tức là ta đã ám chỉ vào nàng rồi chứ. Chính thế, chính một cánh tay của nàng đủ linh diệu hơn bọn Kim Vô Vọng, hay nói thẳng ra là hơn gấp trăm lần.

Wang Lâm Hoa cười gượng:

- Nàng quả là một con người con gái lợi hại mà trong đời ta mới thấy, giá mà có hai người con gái như thế, thì chắc hẳn ông trong thiên hạ này phải tự sát không còn một mống.

Bạch Phi Phi cười:

- Không dám, quá khen, quá khen.

Hùng Miêu Nhi gằm lên:

- Được rồi, tôi phục cô đấy, nhưng có điều tại sao cô lại kẹt trong Hoa Thần Miếu, thật là một chuyện mà tôi chịu thua không hiểu nổi.

Bạch Phi Phi càng cười lớn hơn nữa:

- Ai cũng bảo rằng Trầm Lăng bị lửa thiêu chết, riêng tôi thì tôi không tin. Tôi không tin rằng Trầm Lăng lại có thể chết một cách dễ dàng đến thế. Do đó, tôi đặt giả thuyết nếu tôi là Trầm Lăng thì tôi sẽ đào thoát bằng con đường nào? Con đường nào con người Trầm Lăng có thể đi? Tự nhiên chỉ có con đường duy nhất, và tôi đến nơi đó, nơi con đường duy nhất đó, quả nhiên tôi gặp đúng các người.

Wang Lâm Hoa thở ra:

- Trầm Lăng có tài nhìn thấu ruột gan kẻ khác, mà cô lại nhìn thấu ruột gan Trầm Lăng. Xem thế, có thể nói cô đã hơn Trầm Lăng một bậc.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Không, Trầm Lăng không bao giờ kém ai một bậc cả. Chỉ có điều lòng dạ Trầm Lăng không đen tối, cho nên không nghĩ đến việc vong ân bội nghĩa của kẻ khác, không nghĩ đến lòng dạ vô sỉ của kẻ khác, thế thôi.

Wang Lâm Hoa lại thở ra:

- Tôi đã từng nói, cái khuyết điểm lớn nhất của Trầm Lăng là lòng dạ quá tốt quá mềm.

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Như thế thì cái nhìn của các người và nhìn của bản vương có chỗ giống nhau.

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng:

- Nhưng tại sao khi thấy chúng ta rồi mà các người không mang người đến giao đấu chứ?

Bạch Phi Phi dịu giọng:

- Con mèo hoang, chuyện ấy đến bây giờ mà người còn chưa biết nữa à? Nếu lúc ấy tôi gọi người đến giao đấu thì chẳng những không chắc bắt được các người, mà không chừng lại còn bị các người thừa cơ đào thoát. Trí óc các người tuy không lớn lắm, nhưng võ công thì lại là hạng khá không đấy mà.

Hùng Miêu Nhi tức tối:

- Và vì sợ quá cho nên người mới giả bộ bị thương để lợi dụng lòng tốt của người?

Bạch Phi Phi cười hăng hắc:

- Đúng, nhưng nhớ rằng ta cũng đã lao tâm khổ trí lắm mới được các người đấy chứ, đâu phải là chuyện dễ. Chẳng những ta đã tự đổ máu vào huyết của mình mà còn phải đánh vào mặt cho sưng lên nữa. Nhớ rằng tự đánh mình như thế là đau lắm đấy nhé.

Hùng Miêu Nhi quát mắng:

- Nhưng tại sao người tin chắc rằng sẽ không bị bọn ta khám phá ra gian kế của người chứ?

Bạch Phi Phi càng cười dòn hơn nữa:

- Thật là ngây thơ. Các người đều là quân tử cả mà. Quân tử thì ai lại đi xét trong thân thể con gái làm chi? Vả lại lúc bấy giờ trời tối, mà mặt ta thì thật là tái xanh.

Chu Thất Thất nghiêng rằng:

- Tại làm sao người biết chắc rằng bọn ta sẽ cứu người?

Bạch Phi Phi nhún vai:

- Vừa, đã bảo các người là quân tử mà. Không nhớ lời của Hùng Miêu Nhi sao? Hẳn bảo “không thể nào bàng quan nhìn một người con gái mang trọng thương sắp chết mà không cứu” đấy sao?

Trầm Lăng miệng thở dài:

- Lúc đó ta làm thỉnh không nói là ta đã nghi ngờ nguy kế của cô. Nhưng thật tình mà nói thì cô đóng kịch quá hay, giả mà cô cứ khẳng khái vai nài xin cứu thì nhất định sự hoài nghi của ta sẽ tăng lên nữa.

81. Ngoài Cửa Ngọc Môn Quan

Trầm Lăng nói chưa dứt thì Bạch Phi Phi đã cười lớn ngắt lời:

- Lòng dạ đàn ông ta đã thấy rõ như soi đuốc. Ta càng bảo người bỏ đi là người sẽ không bao giờ chịu bỏ ... Chu Thất Thất, cô cần phải học cái hay đó của tôi, nếu mà cô học thành tài, thì về sau sẽ không bao giờ bị bỏ rơi đâu.

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Tại làm sao ta phải học cái chuyện lừa phỉnh ấy của người? Tại sao Trầm Lăng lại chẳng thích người? Điều ấy người cần học ta mới phải chứ.

Thoáng hơi đỏ sẫm, nhưng Bạch Phi Phi lại cười:

- Thế cô cho rằng Trầm Lăng thích cô à?

Chu Thất Thất hất mặt:

- Tự nhiên.

Bạch Phi Phi vùng vịnh giọng:

- Bà chị khôn ngoan, xin bà chị nhớ cho rằng một cái nhìn sẽ không bao giờ biết thích ai được nữa đấy nhé.

Chu Thất Thất sững sờ một lúc rồi nước mắt trào ra ...

Thật tình nàng không muốn khóc trước mặt Bạch Phi Phi, chỉ tức tức cho đôi mắt không theo ý đó, khi đã bắt đầu chảy nước mắt rồi thì càng lúc càng như bắt chớn chảy tràn ướt má.

Một tay ôm Bạch Phi Phi, một tay Khoái Lạc Vương vuốt râu cười nói:

- Trừ được Trầm Lăng rồi thì từ đây về sau bản vương có thể ngủ yên, ngày nay thì ...

Hùng Miêu Nhi lớn giọng:

- Mới bây giờ mà người nghĩ đến chuyện ngủ yên thì e rằng hơi sớm đấy.

Khoái Lạc Vương vặn lại:

- Sao?

Hùng Miêu Nhi nói:

- Người nên nhớ người hãy còn một kẻ đối đầu chứ? Bọn ta bắt quá chỉ muốn lấy tính mạng của người thôi, chứ còn người kia sẽ ăn thịt người, lột da người làm chiếu.

Khoái Lạc Vương cười nhẹ:

- Thật à? Ai mà dữ thế?

Hùng Miêu Nhi cười khẩy và chỉ vào Bạch Phi Phi:

- Người ấy đấy, cái con người dịu dàng đang ngồi trong lòng người đấy.

Khoái Lạc Vương vuốt nhẹ lên vai Bạch Phi Phi:

- Người bảo nàng là kẻ đối đầu với ta à?

Hùng Miêu Nhi lớn giọng:

- Người có biết con người ấy là U Linh Cung Chúa không?

Khoái Lạc Vương cười hần hả:

- Người cho rằng bản vương không biết chuyện ấy à? Hừ, người đã lầm, nếu không biết thì bản vương đâu đã để nàng trong lòng, bản vương cần nói cho người hiểu, khắp trong thiên hạ này, trừ U Linh Cung Chúa ra, không một người con gái nào xứng với bản vương cả.

Trầm Lăng rúng động kêu lên:

-Người ... người định cưới nàng làm vợ?

Khoái Lạc Vương cười đắc ý:

- Ta thấy hơn bao giờ hết, đây chính là lúc mà ta cần phải kết thúc đời cô độc của ta.

Trầm Lăng run giọng:

- Nhưng ... nhưng người có biết nàng vốn là ...

Chỉ một đôi tiếng nữa thôi, cuộc diện có thể có nhiều thay đổi, sự thay đổi có thể kinh thiên động địa, nhưng Bạch Phi Phi đã cắt ngang bằng hai cái tát nẩy lửa vào mặt Trầm Lăng:

- Trầm Lăng, người không muốn sống đến ngày mai nữa à? Ta mới chọn được người chồng lý tưởng, thế mà người lại muốn tìm lời làm thương tổn?

Trầm Lăng cố nói:

- Nhưng ... nhưng chính cô biết giữa cô và hắn ...

Bạch Phi Phi trừng mắt thét lên:

- Người nói thêm một tiếng, ta sẽ giết người tức khắc.

Vương Lâm Hoa vụt nói lớn:

- U Linh Cung Chúa và Khoái Lạc Vương vốn là một đôi giai ngẫu do trời định sẵn, việc đó Trần huynh nên tỏ ra thức thời, đừng phá hoại hôn nhân đẹp đẻ này, phá hoại hôn nhân của người là một chuyện tổn đức lắm đấy nhé.

Trầm Lăng thở dài cúi mặt làm thinh....

Bạch Phi Phi đi lại dựa vào Khoái Lạc Vương bằng một dáng sắc cực kỳ yếu điệu:

- Bây giờ thì bọn tù nhân là do ở Vương gia, xin Vương gia định liệu.

Khoái Lạc Vương nói:

- Ung nhọt không sớm trừ, để càng lâu càng khó chịu.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Vương gia định giết họ ngay bây giờ à?

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Bản vương e để lâu sinh biến.

Bạch Phi Phi liếc mắt về phía bọn Trầm Lăng:

- Tiện thiếp muốn kể cho Vương nghe một chuyện ...

Khoái Lạc Vương cười cỏi mở:

- Ài nường có chuyện gì hay cứ kể, bản vương luôn luôn nghe.

Bạch Phi Phi dịu giọng:

- Xưa kia có một người luôn luôn ao ước được ăn thịt thiên nga, thế mà hắn tận dụng bao nhiêu tâm lực vẫn không làm sao ăn được một miếng.

Câu chuyện thật chẳng có gì hứng thú, nhưng từ cửa miệng người đẹp nói ra, nghe thật ngọt ngào hấp dẫn ...

Khoái Lạc Vương cười phụ họa:

- Trên đời biết bao kẻ muốn ăn thịt thiên nga, nhưng thật sự thì rất ít có kẻ ăn được.

Bạch Phi Phi nói tiếp:

- Nhưng con người đó quả là hạnh vận, cuối cùng rồi hắn vẫn tìm được, hắn mừng quá nhai ngấu nghiến ...

Khoái Lạc Vương cười:

- Con người đó quả là vội vàng.

Bạch Phi Phi cũng cười:

- Chính vì tính khí vội vàng đó cho nên về sau có người hỏi hắn mùi vị của thiên nga như thế nào, hắn không làm sao kể được.

Khoái Lạc Vương cười lớn hơn nữa:

- Nhai ngón ngấu và nuốt trôi vội vàng như thế thì còn biết mùi vị gì đâu mà kể lại.

Bạch Phi Phi cười theo:

- Đã bao gian khổ mới tìm được của, mà khi tìm được rồi lại nuốt vội vàng, như thế chẳng là một việc đáng tiếc lắm sao? Vì thế cho nên về sau đã không một ai tán thưởng việc ăn được thịt thiên nga của hần, mà còn chê cười hần là kẻ hấp tấp ...

Khoái Lạc Vương tắt hần nụ cười, đăm đăm nhìn Trầm Lăng thật lâu mới nói:

- Đúng, bản vương đã lao tâm khổ trí mới bắt được Trầm Lăng, nếu cứ mang hần ra mà hạ ngục một đao thì quả là một điều đáng tiếc, há chẳng bị người đời mai mỉa là hấp tấp như kẻ ăn thịt thiên nga kia sao?

Bạch Phi Phi nói tiếp:

- Huống chi, mỗi con người trong bọn chúng vẫn còn nhiều giá trị để lợi dụng ... Chúng mình chưa vắt hết nước thì sao lại dễ dàng ném phí vô chanh.

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- Người đàn ông nào được một hiền nội trợ như ái nường quả thật đại phúc ... Đã thế, bọn người của chúng bản vương giao cho ái nường.

Bạch Phi Phi cười đắc ý:

- Tiện thiếp nghĩ rằng họ đang muốn chết hơn là sống trong tay ta, nhất là họ rất không muốn Vương gia giao họ cho tiện thiếp ...

Bọn Trầm Lăng bị dời qua một gian thạch thất.

Gian nhà đá trống trơn bốn vách trơn trượt y như một cỗ quan tài. Tựa mình bên khung cửa, Bạch Phi Phi tay cầm chén rượu, miệng nở nụ cười thật đẹp:

- Cảm phiền nhé, cảm phiền chịu chật hẹp một đêm, ngày mai Khoái Lạc Vương sẽ đưa các người đi. Thật tình tôi chưa đến đó bao giờ nhưng tôi nghĩ rằng phong cảnh chắc không tệ lắm.

Vương Lâm Hoa hỏi:

- Khoái Lạc Vương đi về à?

Bạch Phi Phi gạt đầu:

- Sáng sớm ngày mai lên đường, nơi Khoái Lạc lâm này thật sự cũng không có gì lưu luyến, phải không?

Không trả lời, Vương Lâm Hoa lẩm bẩm một mình:

- Được vào hang ổ của Khoái Lạc Vương cũng không phải là điều vô ích nhưng ...

Hần vụt cao giọng:

- Tại sao hần không thừa cơ kéo binh đánh rốc vào Trung Nguyên mà lại quay trở về?

Bạch Phi Phi nói:

- Người cần phải biết hần là một con người hết sức cẩn thận, không nắm chắc chắn trong tay hần không bao giờ hành động. Muốn tiến binh vào tận Trung Nguyên, nhất định hần phải chuẩn bị cực kỳ chu đáo, huống chi ...

Nàng nở nụ cười và nói tiếp:

- Hần còn phải gấp trở về để lo làm lễ thành hôn với tôi nữa chứ.

Trầm Lăng cau mặt:

- Cô ... quả thật cô bằng lòng kết hôn với hần à?

Bạch Phi Phi cười hăng hắc:

- Sao? Anh ghen rồi à?

Trầm Lãng nghiêm mặt:

- Cô đừng nên quên, dù gì hần cũng là cha ruột của cô đấy.

Tất hần nụ cười, Bạch Phi Phi nói như gần từng tiếng một:

- Vì hần là cha ruột của tôi, nên tôi mới bằng lòng lấy hần.

Trầm Lãng trừng mắt:

- Cô ... chẳng lẽ cô ...

Tia mắt dịu dàng cổ hữu của Bạch Phi Phi vụt lóe lên như mắt rắn:

- Anh mà cũng không đoán được dụng ý của tôi à?

Vương Lâm Hoa vụt chen vô:

- Tôi thì tôi đoán được từ khuya ... bởi vì khi Khoái Lạc Vương phát giác ra vợ mình chính lại là ... con gái của mình, lúc đó e rằng hần sẽ đau đớn gấp trăm ngàn lần bị phanh thây xé thịt.

Vương Lâm Hoa chợt bật cười ha hả:

- Vì dù sao hần cũng là con người mà.

Bạch Phi Phi cũng cười, giọng cười của nàng bây giờ nghe thật ác:

- Khá, chỉ có người là hiểu rõ ý ta ... phải chứ, chúng ta cùng chung một huyết thống mà, thứ huyết thống của ác ma, thứ huyết đáng gọi là “bá độc” ấy mà.

Vương Lâm Hoa cười lớn:

- Đúng đó là thứ huyết độc của hần di truyền, thật không ngờ ngày nay lại chính thứ huyết độc ấy làm cho hần chết.

Qua sự đối đáp của hai người, Hùng Miêu Nhi cảm thấy ớn lạnh, hần lăm lăm trong miệng:

- Anh em như thế đó ... cha con như thế đó ... không lẽ trong con người của họ quả thật có dòng máu ác ma? Phải chăng quả là một thứ huyết thể di truyền? ...

Chiếu tia mắt vào mặt Bạch Phi Phi, Chu Thất Thất nói rít qua kẽ răng:

- Đã chỉ cầm hận Khoái Lạc Vương, tại sao người lại hại bọn ta? Bọn này có gây ác cảm gì với người không chứ?

Bạch Phi Phi nhướng mắt:

- Tại sao ta phải giết bọn người à? Cố nhiên không chỉ có một lý do.

Chu Thất Thất hét lên:

- Nói đi, nói thẳng thử xem?

Bạch Phi Phi nói thật chậm:

- Nếu không bắt bọn người mà dâng cho Khoái Lạc Vương thì làm sao hần tin ta được? Làm sao hần trọng vọng ta được? Các người là công cụ tiền thân của ta đó, đó là lý do duy nhất.

Chu Thất Thất nghiêng răng:

- Còn lý do nữa?

Bạch Phi Phi nói:

- Tự nhiên là còn nữa chứ ... Này nhé, ta là một con người bất hạnh, vận mạng của đời ta là sự kết quả thâm, ta không thể nào để yên cho các người hưởng hạnh phúc thông dong.

Nàng nói thật chậm nhưng âm thanh nhọn hoắt, nó nói lên sự hung ác và oán hận tột cùng ...

Nàng căm hận tất cả mọi người, nàng căm hận luôn cả chính con người của chính mình nữa ...

Nàng ngửa mặt cười sằng sặc:

- Chỉ tiếc vì lực lượng của ta không nhiều, không đầy đủ ... hận vì ta không thể gom cả con người trên thế gian này ra giết hết, giết không thừa một mống ...

Chu Thất Thất vận lại:

- Như thế thì đời sống của ngươi còn có lạc thú gì nữa?

Bạch Phi Phi nhướng mắt:

- Ta đây à? Ngươi cho rằng ta muốn sống lắm chẳng?

Và nàng bật cười the thé:

- Cho cô biết, bắt đầu từ cái ngày mà tôi biết đời như thế nào, thì tôi đã vì cái “chết” mà cố sống ... Cuộc đời đã thống khổ như thế cho nên tôi phải tưởng tượng đến cái chết để mà vui.

Nàng chấm dứt câu nói bằng cái nhìn chăm chăm vào Chu Thất Thất ...

Trầm Lăng gượng cười:

- Chẳng lẽ suốt đời trong lòng cô chỉ có hận thù?

Bạch Phi Phi xoay người lại trút chén rượu lên mặt đất, nàng cười lớn:

- Đúng, chết chóc, hận thù, dưới con mắt của tôi, trên đời này chỉ có chết chóc làm cho tôi sống, và hận thù làm cho tôi vui.

Nàng quay phắt mình bước ra người trong giọng cười hăng hắc.

Cánh cửa đóng sầm.

Cánh cửa đã ngăn cách bóng nàng, nhưng lòng khảm lạnh vẫn còn vang vọng tiếng cười và vang vọng tiếng “chết chóc, hận thù ... căm thù, chết chóc”.

Đến ngày thứ hai, Khoái Lạc Vương rời Khoái Lạc lâm. Một đoàn như nước chảy, cuộn cuộn những xe, những ngựa, những người.

Cả một đoàn thuộc hạ vẫy vẫy, nhưng bình thường không một ai trông thấy, bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ tổ chức của Khoái Lạc Vương kỷ luật rất nghiêm minh, rất khó có một người nào điều khiển hay hơn nữa.

Vợ chồng Lý Đăng Long, chủ nhân Khoái Lạc Vương và Hoàng Minh Cầm trước sau không thấy mặt. Tự nhiên Lý Đăng Long thì đã chết rồi, nhưng còn Xuân Kiều và Hoàng Minh Cầm ở đâu?

Không ai hỏi mà cũng không ai buồn nói tới.

Trong hàng ngũ Khoái Lạc Vương thỉnh thoảng mất đi một người hay đôi ba mươi người, y như là một chuyện bình thường, không đáng để cho ai lưu ý.

Như một giòng nước chảy, đoàn người kéo thẳng về Tây.

Trầm Lăng, Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa được dồn lên một cỗ xe, trước bừa xe có bốn đại hán ngồi canh giữ.

Thật ra cũng không cần phải canh giữ, vì bọn họ không làm sao chạy được, tất cả đều bị điểm huyết.

Tiếng xe ngựa ồn ào, bụi cát tung mù mịt.

Bụi cuốn theo xe, bụi tung lên mũi, bụi hút vào rèm, bụi phủ lên mặt người nham nhở.

Vẻ mặt rạng rỡ của Trầm Lăng bây giờ đã được bụi làm lem luốc, tuy nhiên, nụ cười khinh khỉnh nơi khóe môi vẫn mãi mãi trường tồn.

Cho dù con đường dẫn đến chỗ tử vong, cho dù móng vuốt của tử thần chồm vờn ngay trước mặt, hấn vẫn cười, việc đó không biết là dễ hay khó hơn là khóc.

Tiếng xe lộc cộc, vó ngựa dòn tan, giòng người cứ cuộn cuộn chảy, cứ như thế đi riết cho tới giữa trưa.

Đột nhiên, vó ngựa tụt đến gần, khuôn mặt của Bạch Phi Phi ngoài khung cửa sổ xe. Nét mặt nàng tươi cười hòa dịu đến dễ thương.

Nàng vẫy tay, tên đại hán ngồi trước xe nhảy xuống.

Vương Lâm Hoa nói:

- Có lẽ đem thức ăn cho chúng ta đó.

Nàng vung tay ném vào một cái gói.

Gà rán, cơm sốt, làm cho bọn Vương Lâm Hoa rõ giải. Hai hôm rồi họ không có một miếng gì trong bụng.

Vương Lâm Hoa cười dòn:

- Cô quả là người tốt bụng, nhưng nếu cô không giải khai huyết đạo thì bọn này làm sao ăn được?

Bạch Phi Phi mỉm cười:

- Cơm thịt đã đem tới, làm sao ăn được là chuyện của các người. Vì không lẽ tôi lại phải dứt? Làm thế Khoái Lạc Vương ghen chết đi sao?

Nàng rút roi, vừa cười vừa thúc ngựa đi luôn.

Bọn Vương Lâm Hoa trơ mắt nhìn cơm thịt. Bụng đói cồn cào mùi thịt thơm phưng phức, không còn hình phạt nào hơn nữa.

Hùng Miêu Nhi giận nóng thấu da, nhưng hấn cũng chỉ giương mắt mèo và nuốt nước bọt khan chịu trận.

Qua một lúc khá lâu, Bạch Phi Phi quay lại, nàng dòm vào cười lên ánh mắt:

- Ôi chà, sao mà ít ăn thế? Sao y như là còn nguyên nhỉ? Không ngon à?

Vừa nói vừa thò tay vào xách cái giỏ ném tuốt ra xa.

Tuy không bị ai hành hạ, nhưng suốt hai ngày bị đói mệt làm bọn Vương Lâm Hoa tiều tụy xơ xác y như một đám xác chết chưa chôn.

Hùng Miêu Nhi tức tối muốn chửi cha nó lên mấy tiếng cho đã miệng thế nhưng cũng không đủ hơi sức để chửi.

Đi riết cho đến tối ngày hôm sau, khi bóng tịch dương nhuộm xám bãi cát vàng họ đang gục đầu mê mệt chợt nghe vắng vắng đâu đây giọng hát kéo dài náo nức:

- “Ra khỏi Ngọc Môn Quan, lệ tiếp nối hàng hàng ...”

Hùng Miêu Nhi nhếch nụ cười méo mó:

- Hồi còn nhỏ tí xúu tôi đã nghe và thuộc lòng mấy câu hát đó, tôi cứ tưởng tượng những buổi chiều nắng tắt, ráng vàng rọi xéo lên Ngọc Môn Quan hùng vĩ, rọi dài theo đoàn lũ hành cô độc trên sa mạc mênh mông là tôi hình dung ra được cảnh đẹp lung linh trước mắt, tôi mong ước có một ngày nào đó, tôi sẽ nhập vào đoàn lũ hành đi đến tận nơi.

Vương Lâm Hoa nhướng mắt:

- Bây giờ thì anh đã đến tận nơi rồi.

Hùng Miêu Nhi gật đầu uể oải:

- Đúng, bây giờ thì kể như tôi đã đến tận nơi rồi, nhưng cái ánh vàng tươi đẹp của buổi chiều, cái hùng vĩ của Ngọc Môn Quan, cái vệt dài uớt khúc trên biển cát của đoàn lữ hành ... tất cả đều không trông thấy gì hết, có lẽ mãi mãi tôi sẽ không trông thấy điều mong ước.

Chu Thất Thất ráng nói thật lớn:

- Miêu Nhi, anh cũng đã thay đổi rồi, tại làm sao mà anh lại có cái giọng đờ ma như thế? Hào khí của anh đâu mất cả rồi?

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Chẳng lẽ cô không biết một chân lý: đói khát là thứ làm cho khí lực người ta dễ dàng tiêu tan hơn hết?

Chu Thất Thất làm thinh, thật sự nàng cũng không còn đủ hơi để mà cãi nữa.

Đoàn xe ngựa đi thêm một dỗi nữa rồi dừng lại, bọn gia nhân Khoái Lạc Vương khiêng bọn Trầm Lăng xuống xe.

Dưới bóng hoàng hôn, dấu chân lạc đà in trên cát thành một giải dài vô tận, nhiều con lạc đà trên lưng có buộc cả “bành” phủ mui vải lùm xùm.

Phía trước mặt sa mạc mênh mông, chỉ thấy trời với cát, bụi tốc mù mù

Đã đến “Bạch Long Đồi”, một vùng sa mạc lớn nhất bắt đầu của Ngọc Môn Quan. Nơi đây, ngựa không còn dùng được nữa.

Bọn đại hán dẫn đến bên đám Trầm Lăng hai con lạc đà, và như đã quá quen, hai con vật nằm mọp xuống.

Hùng Miêu Nhi cau mặt hỏi:

- Làm gì thế?

Gã đại hán đáp bằng một giọng lạnh lùng:

- Đây là “thuyền” sa mạc, muốn yên ổn thì hãy ngồi lên cho tử tế.

Rồi như khiêng một bao đồ, đại hán quăng Hùng Miêu Nhi lên “bành” lạc đà một cái đụi.

Chu Thất Thất nghĩ rằng họ sẽ để mình ngồi chung một “bành” với Trầm Lăng, nàng cảm thấy nhẹ nhàng, cho dù phải chết chung với Trầm Lăng, nàng cũng cảm thấy không uất hận.

Không dè ngay lúc đó thì Bạch Phi Phi chạy tới, nàng cười hăng hắc:

- Ngồi ngất ngưỡng trên bành lạc đà đi trong sa mạc dưới một chiều tắt nắng, có lẽ sẽ có nhiều thi vị? Chu cô nương ngồi chung với ai đây?

Chu Thất Thất nghiêng rặng quay qua phía khác.

Bạch Phi Phi cười:

- Sao? Cô ghét đến không thèm nhìn mặt tôi à? Được thế thì tốt lắm.

Nàng nghiêm mặt lấy roi chỉ vào mặt Vương Lâm Hoa ra lệnh cho đám gia nhân:

- Đem người này và cô kia để chung lên một bành, Vương Lâm Hoa sắp xếp như thế hay chứ?

Nói dứt lời, cô ta ra roi cho ngựa phóng đi

Chu Thất Thất cắn môi gần chảy máu, và nước mắt bắt đầu nhiều xuống.

Vương Lâm Hoa nói giọng buồn buồn:

- Thôi, kệ nó ... trong lúc này thì ngồi chung với ai thì cũng thế thôi.

Chu Thất Thất tức mình bật khóc.

Trầm Lăng nhìn nàng nói thật dụi:

- Thất Thất, yên lòng đi, đây cũng chưa phải tuyệt đối là bước đường cùng của mình đâu.

Chu Thắt Thắt vừa khóc vừa nói:

- Bây giờ thì tôi chỉ muốn chết thôi ... Ít nhất là trước khi chết tôi cũng còn thấy được mặt anh.

Mảnh ván vuông vuông uốn theo chiều cong thật đẹp, bước lên lưng lạc đà trên đó mui vải được dựng lên như một chiếc kiệu nhỏ, lắc lư khắp khểnh theo bước đi của lạc đà, với từng cơn gió tung lên.

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi bị đóng đưa y như ngồi trên một chiếc ghe nhỏ ngoài sóng lớn

Hùng Miêu Nhi lặng thinh không nói, hẳn cũng không dám nói Trầm Lãng, nhưng Trầm Lãng thì lại nhìn hẳn dăm dăm

Hình như nôn nóng lắm cho nên Khoái Lạc Vương ra lệnh đi luôn, đi không kể đến việc nghỉ đêm.

Qua một lúc khá lâu, Hùng Miêu Nhi vụt hỏi:

- Trầm Lãng, anh đang suy nghĩ gì thế?

Trầm Lãng nói:

- Trong những giờ phút như thế này, tốt hơn hết là đừng suy nghĩ gì cả.

Hùng Miêu Nhi nói:

- Nhưng ... theo anh thì bọn mình còn có cơ hội đào thoát không chứ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Lúc nào cũng có cơ hội cả, nếu mình còn sống.

Hùng Miêu Nhi nhăn mặt:

- Nhưng liệu bọn ta còn có thể sống được bao lâu?

Trầm Lãng nói thật chậm:

- Cứ theo tình hình này thì Bạch Phi Phi chưa muốn giết chúng ta, bởi vì nếu không thì nàng đâu có tìm cách cản trở Khoái Lạc Vương làm chi. Cũng có thể là nàng muốn hành hạ mình thêm nữa.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Sống mà như thế này thì chết có lẽ sướng hơn.

Trầm Lãng nói:

- Khác hơn chứ, bởi vì chỉ cần còn sống là tự mình sẽ tạo cơ hội, điều quan trọng là mình phải có một niềm tin, phải hiểu giá trị sống, có như thế mình mới nuôi đủ can đảm sống bất cứ trong trường hợp nào.

Hùng Miêu Nhi nhìn sững Trầm Lãng, nhìn sững về mặt hòa nhã nhưng đầy cương nghị, nhìn sững cái mỉm cười trên mặt hốc hác của hắn.

Hình như càng đi sâu vào sa mạc càng gặp nhiều cơn gió dữ, nhiều lúc nhiều nơi gió xoáy thành những cây cát dựng lên cao, tiếng động ồ ồ liên tiếp y như biển khơi bão tố.

Thình lình từ phía trước có tiếng truyền dài ra sau tận nút đoàn:

- Dừng lại ... dừng lại, kéo trại lên.

82. Dã Chiến Trên Sa Mạc

Tiếng truyền vắng vẳng từ phía trước lớn dần, ngang qua bọn Trầm Lãng rồi kéo dài tuốt ra sau, cuối cùng đoàn lạc đà dừng hẳn lại.

Hùng Miêu Nhi và Trầm Lăng vẫn bị dễ yên, mãi một lúc sau thật lâu mới có người khiêng xuống. Lúc bấy giờ dinh trại huy hoàng lộng lẫy của Khoái Lạc Vương đã dựng xong rồi. Chung quanh có nhiều trại nhỏ, bọn hán tử đem Trầm Lăng và Hùng Miêu Nhi vào một trong những căn trại nhỏ đó.

Trong căn trại này để khá nhiều đồ vật y như một cái kho và Chu Thất Thất đã nằm chèo queo trong đó tự bao giờ.

Phía bên trái là Vương Lâm Hoa. Họ nhìn nhau bằng tia mắt hỏi han chứ không nói.

Thật lâu, Vương Lâm Hoa khẽ thở dài: - Trầm Lăng, anh đừng trách tôi nhé, đây không phải là tôi có ý muốn như thế

đâu .

Trầm Lăng mỉm cười:

- Ai trách gì anh đâu ?

Wương Lâm Hoa nói:

- Tuy cùng ngồi chung một bàn với Chu cô nương nhưng tôi không có điều chi vô lễ cả, đã vậy mà Chu cô nương trợn trừng nhìn tôi y như là muốn giết tôi đấy .

Hắn thở ra và nói tiếp:

- Bây giờ tôi mới nhận rõ sức oán hận của con người, bây giờ bắt gặp tia nhìn của Chu cô nương tôi bỗng nghe ớn lạnh .

Hùng Miêu Nhi gặng lại:

- Anh mà sợ cô ấy à ?

Wương Lâm Hoa nói:

- Tự nhiên tôi không nói là sợ cô ấy, tôi chỉ muốn nói đến những tia mắt oán hờn... tia mắt đó bất cứ nằm trên khuôn mặt của ai cũng đều dễ sợ cả .

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu:

- Đúng, sức mạnh của hận thù đúng là một sức mạnh đáng sợ...

Wương Lâm Hoa nói:

- Hồi trước tôi chỉ nghe nói cái đáng sợ của sức mạnh tình yêu, bây giờ tôi thấy thêm sức mạnh của hận thù .

Thình lình bên ngoài có tiếng nói theo:

- Đúng, trên đời này nếu muốn nói đến lực lượng mạnh nhất thì phải nói đến hận thù .

Giọng nói thật sắc như dao, nhưng khi bước vào, vẻ mặt của Bạch Phi Phi lại tươi như hoa nở. Y như câu nói vừa rồi không phải phát xuất từ nơi cửa miệng của nàng .

Bây giờ thì lối ăn diện của Bạch Phi Phi không giống là một cô gái cưới ngựa cầm gươm nữa, nàng mặc chiếc áo choàng dài thêu kim tuyến, mái tóc chảy mượt loã xoã phủ bờ vai, gương mặt sáng rõ như vầng trăng giữa thảng: một gương mặt vừa cao quý đẹp đẽ, chỉ có đôi mắt sắc bén là vật duy nhất có thể làm cho người ta nhận ra chân tướng của nàng .

Nàng nhìn khắp mọi người và mỉm cười:

- Bây giờ thì các người đã nhận rõ mùi vị của hận thù rồi chứ ?

Không một ai trả lời, riêng Chu Thất Thất thì giận đến phát run.

Bạch Phi Phi nói bằng giọng hết sức hoà hoãn:

- Đối xử với các người như thế, tôi muốn cho các người nếm đủ mùi vị thật của hận thù... Từ trước đến giờ chắc các người chưa oán hận ai nhiều nhỉ ?

Nàng bước tới trước mặt Chu Thất Thất và nói tiếp:

- Bây giờ đây chắc cô hận tôi dữ lắm phải không ?

Chu Thất Thất cắn răng ngó chằm chập vào mặt Bạch Phi Phi ...

Bạch Phi Phi lại mỉm cười:

- Tôi không để cho cô và Trầm Lăng ngồi chung một con lạc đà, chuyện đó dưới mắt người khác thì chỉ là một chuyện cỏn con, nhưng với cô thì cô hận tôi thấy xương thấu tủy...

Chu Thất Thất run giọng:

- Người ... người cũng như thế...

Bạch Phi Phi chặn ngang:

- Biết, tự nhiên là tôi biết chứ. Có những chuyện dưới con mắt của người khác thì rất là nhỏ nhặt, nhưng trong con mắt của tình nhân thì ý nghĩa lại khác hẳn đi.

Chu Thất Thất lại rít lên:

- Đúng, tôi căm hận cô, tôi căm hận đến mức có thể chết... có thể đến chết .

Bạch Phi Phi nói:

- Bất quá tôi chỉ tách riêng Trầm Lăng và cô mà cô hận tôi như thếa ấy, giả như mẹ của cô bị bắt buộc phải suốt đời không gặp được người thân ái... vì bị người ta điểm nhục và cuối cùng lại bị “người tình” điểm nhục ấy bỏ rơi luôn...

Tia mắt nàng vụt long lên một cách dữ dằn:

- Nếu như cô là một đứa con do mẹ cô bị người ta cưỡng bức sinh ra, thì cô có biết rằng bao nhiêu thống hận của đời chỉ riêng một mình cô gánh lấy hay không ?...

Tiếng nói của nàng càng lúc càng như bị nhai nghiền ra trăm mảnh:

- Vì thế cô sinh ra là bị trút ngay lên đầu sự thống hận đó, cô chỉ biết sống với hận thù, chứ không bao giờ biết được sự yêu thương, luôn cả người thân duy nhất, luôn cả người mẹ đáng thương của cô, vì quá căm hận mà đâm ra hà khắc, mặc dù cô là nạn nhân, mặc dù cô không có lấy một chút lỗi lầm...

Nàng chụp lấy vạt áo của Chu Thất Thất và thét lên:

- Nếu cô sinh ra và lớn lên trong một hoàn cảnh như thế thì cô sẽ ra sao ?

Chu Thất Thất chớp mắt:

- Tôi... tôi ...

Bạch Phi Phi vụt cười, tiếng cười dễ sợ:

- Là một cô gái được cưng như trứng mỏng như cô thì làm sao có thể tưởng tượng được một hoàn cảnh khốn khổ như thế... Chỉ vì người ta không cho cô và người yêu của cô ngồi chung trên một khoảng đường , cô đã kêu lên rằng đó là một chuyện bi thương nhất trong đời, và căm hận không bắt được người ấy để băm vằm cho hả giận .

Chu Thất Thất cúi mặt:

- Tôi ... tôi không có ý như thế .

Bạch Phi Phi buông tay thở một hơi dài, vẻ mặt của nàng bây giờ bỗng trở lại dịu hiền khả ái của một cô gái ngây thơ trong trắng...

Nàng nhìn Trầm Lăng mỉm cười:

- Nếu nàng không có ý như thế thì ngày mai lại để nàng ngồi chung với Vương Lâm Hoa nữa vậy.

Dứt lời, Bạch Phi Phi bước ra...

Trong gian lều nhỏ không ai nói một lời, luôn cả khi người mang cơm nước đến dứt ăn cũng không ai nói với ai một câu nào cả.

Ngồi dựa riêng một góc thật lâu, Hùng Miêu Nhi nói lầm thầm:

- Đúng là một cô gái mà không có thể đoán được trong lòng... cho đến bây giờ tôi cũng chưa biết mình thương cô ta hay ghét ? Cũng có thể... cô ta là một kẻ đáng thương .

Chưa ai tán thành hay phản đối lời nói của Hùng Miêu Nhi, thì chợt nghe bên ngoài có tiếng động, nhiều mũi tên lửa bắn lên...

Bầu trời đen kịt, hoả tiễn toé lên như những ngọn pháo bông nối tiếp nhau đơm hoa trong đêm tối...

Lẽ tự nhiên bọn Trầm Lăng vì ở trong trại nên không trông thấy được cảnh đẹp tuyệt vời, họ chỉ nghe tiếng tên xé gió, và văng vẳng tiếng hô tiếng hét...

Vương Lâm Hoa khẽ cau mày:

- Chuyện gì xảy ra thế nhỉ ?

Hùng Miêu Nhi lắng tai nghe:

- Có thể Khoái Lạc Vương bị địch nhân đột kích.

Vương Lâm Hoa nheo mắt:

- Ai mà dám vuốt râu hùm như thế ?

Trầm Lăng trầm ngâm:

- Khoái Lạc Vương tuy dữ, nhưng dân biên giới cũng có thể dám làm lăm. Vàng ngọc lụa là nhử ngay trước mắt thì thiếu gì kẻ dám liều.

Hùng Miêu Nhi cười:

- Bất luận sự việc xảy ra như thế nào, vì chưa biết chuyện sẽ...

Một bóng người nhảy phắt vào cắt đứt câu nói của Hùng Miêu Nhi, đó là gã đệ nhất Cấp Phong Kỵ Sĩ .

Hùng Miêu Nhi lừ mắt:

- Có chuyện gì đó ?

Gã đệ nhất kỵ sỹ mỉm cười:

- Vương Gia cho mời các vị .

Trầm Lăng cười:

- Đang đêm mà lại có chuyện gì thế ?

Gã kỵ sỹ đáp:

- Bên ngoài có lẽ sắp sửa có chuyện hay, các vị không xem thì uống lăm... và hình như Vương Gia muốn Trầm công tử xem qua thủ đoạn của người .

Bên ngoài vẫn im lặng như tờ, bọn gia nhân hán tử trùm mền lên kín mít nằm la liệt trên cát ngủ vùi...

Nơi gian trại hoa quý của Khoái Lạc Vương đèn đuốc sáng choang, nhưng cũng im lìm, bọn Trầm Lăng được đặt ngồi nơi bóng tối phía bên ngoài gian trại ấy.

Tiếng hò hét khi này càng lúc càng gần.

Và chỉ trong một phút trôi qua, vó ngựa vụt dậy lên, một đoàn nhân mã, đao lớn cầm tay ào ào tràn tới...

Số đại hán môn hạ Khoái Lạc Vương đang trùmen nằm ngủ, y như một đám quỳ sứ hiện hình, họ vùng dậy một cách mau lẹ, cung nỏ đã trương dây...

Giống như một trận mưa rào, đám cung thủ buông tên cùng một lúc...

Từ những gò cát chung quanh, đoàn lực sĩ tay đao thiện chiến như đã chờ đợi sẵn từ bao giờ, họ cũng cùng một lúc đứng lên và lập tức rẽ hình cánh quạt...

Đám người ngựa hùng hùng hổ hổ bỗng nhiên thắt vòng vây, loạt đầu là cung nỏ, loạt sau là mã tấu xáp lá cà. Tiếng huỳnh huỵch của cây người từ trên yên vật xuống hoà lẫn với tiếng rú hãi hùng thê thiết, máu óc xối lên bãi cát vàng...

Đoàn người ngựa tập kích trại Khoái Lạc Vương hoàn toàn rơi trọn vào ổ phục kích. Y như một đuôi bão quét qua, ban đầu thật im, kế đó là giông gió nổi lên, nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đều trở về im lặng...

Bãi cát phẳng lặng bây giờ chỉ còn lại yên cương, áo giáp đứt văng bốn phía, cây người cây ngựa ngổn ngang và máu, máu đã làm cho cát loang lổ từng vùng, từng vùng...

Phải chứng kiến từ phút đầu mới thấy sự dũng cảm của đoàn quân tập kích, họ bị phục kích thành linh, nhưng trừ số người đã ngã, số còn lại không hề thối lui nửa bước, y như một đoàn quân tình nguyện “ra đi không hẹn ngày về”. Họ không chút chi nao núng mà cứ ào ạt tiến lên như không hay biết rằng mình đã lọt vòng phục kích, họ dũng cảm chiến đấu cho đến người cuối cùng và phút cuối cùng.

Hùng Miêu Nhi chép miệng:

- Đúng là sự can đảm của chiến sĩ vùng Tây Vực.

Vương Lâm Hoa thở dài:

- Nhưng môn hạ của Khoái Lạc Vương cũng không yếu kém, họ y như là những chiến sĩ thiện chiến nhất của đoàn quân thiện chiến.

Trầm Lăng gật gù:

- Nhất là gã Cấp Phong đệ nhất, võ công của hắn không phải tầm thường mà cơ trí cũng khá cao, hắn đáng gọi là một kiện tướng trong đoàn quân bách chiến.

Vương Lâm Hoa cười:

- Vật nào mà được Trầm Lăng phẩm đề thì giá trị của nó có thể vượt hơn cả bản thân của nó.

Bọn Trầm Lăng chỉ phẩm bình riêng. Một cánh bên này, trong khi cánh bên kia trại vẫn còn đang xôn xao. Họ chỉ còn lại non phân nửa nhưng họ chiến đấu vẫn y như khi mới đến, cho tới khi từ xa xa có tiếng còi giục già họ mới chịu quay đầu ngựa về nơi xuất phát...

Gã Cấp Phong đệ nhất hô to:

- Hãy chừa đường cho họ.

Đám võ sĩ của Khoái Lạc Vương rất có quy củ, vệt ra một con đường rộng...

Chiến địa bây giờ mới thật là vắng lặng. Đó đây cây người ngang dọc, máu đổ từng vùng, đao kiếm lớn gãy văng rơi rớt, lớp lớp cắm trên mặt cát ngập máu, những chùm tụi ở chuôi đao theo gió phát phơ.

Hùng Miêu Nhi thở hắt ra một hơi dài:

- Huyết chiến, đúng là một trường huyết chiến.

Tiếp theo câu nói của Hùng Miêu Nhi, một giọng cười nổi lên ha hả:

- Trên biên thùy sa mạc, cuộc chiến như thế đâu có đáng kể gì.

Từ trong trại, Khoái Lạc Vương bước ra nhìn Trầm Lăng:

- Trạng thái sinh hoạt nơi sa mạc có lẽ không thể đem so sánh với Trung Nguyên , phải thế không nhỉ ?

Trầm Lăng mỉm cười:

- Máu đổ trên sa mạc cũng không giống như máu đổ ở những nơi nào khác.

Khoái Lạc Vương vỗ tay ca lớn:

- Sa mạc hề bích huyết, anh hùng hề huân ca, phong vũ hề đao kiếm, hồ rượu hề đầu lâu... Dũng sĩ ngự yên hề cát trắng, giai nhân tựa cửa hề sông ngâu.

Ông ta chấm dứt lời ca bằng một giọng cười ròn rợn:

- Dưới cờ của bản vương, không một dũng sĩ nào không phải bách chiến... Long Quyển Phong, Long Quyển Phong ... nếu quả người có đảm lượng thì mặc tình thi thố .

Trầm Lăng ngược hỏi:

- Long Quyển Phong là ai ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Họ là một bọn cướp lấy lưng trên sa mạc, mà Long Quyển Phong là kẻ cầm đầu, và chỉ có hắn là con người có đủ gan mật dám vờ râu cọp.

Như có hơi cao hứng, Hùng Miêu Nhi hỏi luôn:

- Hắn là con người như thế nào ?

Khoái Lạc Vương lắc đầu:

- Bản vương cũng chưa từng gặp mặt .

Hùng Miêu Nhi hỏi tiếp:

- Hắn mới tấn công lần thứ nhất à ?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Họ cho rằng bản vương đã bá chiếm địa bàn hoạt động của họ, họ thường thường khuấy phá, riêng đối với Long Quyển Phong thì chắc có lẽ đã từng nghe uy danh của bản vương nên hắn chưa bao giờ ra mặt giao tranh.

Đó là một lối nói của Khoái Lạc Vương, chứ thật ra thì Long Quyển Phong vốn là một nhân vật mà thiên hạ chỉ nghe qua danh tiếng chứ hành tung của con người ấy cũng chưa một ai biết được bao giờ.

Ngần ngừng giây lâu, Khoái Lạc Vương lại nói:

- Cánh của Long Quyển Phong tuy thường quấy nhiễu nhưng với lực lượng đáng kể thì có thể nói đây là lần thứ nhất... Cho nên, tuy chúng bị thua chạy, nhưng theo tình hình này thì có lẽ rồi chúng lại tấn công.

Trầm Lăng cau mày:

- Cũng có thể họ đến lần này tuy động mạnh nhưng vẫn không là chủ lực, và người lãnh đạo có lẽ đang ở đằng sau điều khiển, tiếng còi thu quân và lối lui binh khi này đủ chứng tỏ hành động của họ có chương trình, có qui củ hẳn hoi.

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Trầm Lăng thật không hổ là ... Trầm Lăng , đúng, tấn công lần này chính là tấn công để thăm hỏi tình hình, lực lượng, không phải tấn công cầu thắng. Vì thế, không luận thắng hay bại, chỉ cần có hiệu lệnh là họ rút lui ngay.

Hùng Miêu Nhi tắc lưỡi:

- Đem bao nhiêu sinh mạng ra làm một cuộc... thăm dò, trả bằng một giá như thế có phải đã quá cao chăng ?

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Trên chiến trận, vấn đề đặt ra là thắng hay bại, cho nên bất cứ thủ đoạn nào cũng không có chuyện chối từ...Thu một kết quả nào đó bằng đổi một sinh mạng nào đó không phải là vấn đề đáng đặt ra đối với kẻ chủ trương.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu:

- Những kẻ chủ trương, những kẻ vận trù quyết sách có lẽ là loại người máu lạnh .

Vương Lâm Hoa xen vô:

- “Nhất tướng công thành vạn cốt khô”, không tàn nhẫn thì không thể thành một tướng tài... Cứ như thế thì tên Long Quyển Phong này không những hung hãn mà còn là một tay thao lược.

Khoái Lạc Vương cười thách đố:

- Bản vương cũng đang mong xem hắn có bao nhiêu thủ đoạn đây .

Và Khoái Lạc Vương vụt nghiêm giọng:

- Hãy kiểm điểm thương vong .

Gã Cấp Phong đệ nhất lướt tới cúi đầu:

- Bẩm Vương Gia, đã kiểm điểm xong tất cả.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Tình trạng ra sao ?

Gã Cấp Phong vòng tay:

- Bẩm Vương Gia, hai mươi người chết, mười ba bị thương, đối phương tử vong một trăm mười bảy người .

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Bạch cô nương đâu ?

Gã Cấp Phong nói:

- Bẩm Vương Gia, thuộc hạ không được biết.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Giàn trận đã xong chưa ?

Gã Cấp Phong thưa:

- Bẩm Vương Gia, đệ tử đã thi hành đúng lệnh của Vương Gia. Tất cả phân ra mười sáu đội, bốn đội cung nỏ, bốn đội phủ đao, bốn đội khiên mây, và bốn đội trường thương, mỗi đội do bảy công phu kỳ sỹ thống lĩnh.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Có bao nhiêu thám báo và đi chưa ?

Gã Cấp Phong đệ nhất thưa:

- Bẩm Vương Gia, đội thám báo gồm mười hai người, do Cấp Phong đệ tam xuất lĩnh và đã đi lâu rồi.

Khoái Lạc Vương khoát tay:

- Tốt lắm, cho người lui.

Ánh lửa hiệu lệnh lại nhoáng lên, bóng người lố nhố khắp nơi, hàng ngũ vô cùng trật tự. Từng cơn gió cuốn lên, bụi cát mù mù, thấy người hãy dọc ngang, máu đọng khô quanh từng vũng...

Sa mạc im lìm bỗng biến thành tử địa...

Khoái Lạc Vương chấp tay sau đít đứng ngay trước trại lều bầm:

- Chiến trường... quả là chiến trường, nơi đã làm cho anh hùng hào kiệt cổ kim say đắm. Bản vương ... hừ, có lẽ ta cũng như họ mà thôi...

Chu Thất Thất vụt nói:

- Vùng đất chết chóc, quỷ quái như thế này thì có gì mà say đắm chứ .

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Sự kích thích và lạc thú của chiến trường không phải để cho một cô gái nhỏ dễ dàng hiểu biết... Khi mà cô có thực quyền, khi mà trong tay cô có muôn ngàn sinh mạng, cô sẽ thấy cái thích thú không thể hình dung, một sự thích thú mà không có cái gì có thể thay thế được ...

Khoái Lạc Vương nói chưa dứt thì từ xa xa có một bóng người lao tới nhanh như chớp...

Đám thuộc hạ quát rập lên:

- Ai ? Đứng lại .

Bóng người lao tới cười cười hăng hắc:

- Đồ chết bầm, đui cả rồi à ?

Trong tiếng cười lãnh lút, Bạch Phi Phi đã sát đến Khoái Lạc Vương, bây giờ nàng đã ăn vận khác hẳn, mình mặc bộ đồ chên, mặt che vuông lụa mỏng. Nếu không quen giọng cười trong trẻo và tướng đi dịu dàng thì rất khó nhận ra nàng .

Khoái Lạc Vương cười rặng rờ:

- Nàng đi đâu thế ? Bản vương đang vì nàng mà lo lắng không yên đây .

Đưa tay lột mảnh lụa che mặt, Bạch Phi Phi cười:

- Vương Gia đoán thử xem ?

Khoái Lạc Vương chớp mắt:

- Đi do thám quân tình của Long Quyển Phong đấy à ?

Bạch Phi Phi vỗ tay cười lớn:

- Quả là một tuyệt thế kỳ tài... chuyện gì cũng không dấu được Vương Gia.

Khoái Lạc Vương dịu giọng:

- Long Quyển Phong không phải như những tên cướp tằm thường, nàng một mình xông xáo như thế, vạn nhất có xảy ra điều gì thì bản vương sẽ ăn năn suốt đời...

Giọng nói của con người sắt đá đến đây lại vụt mềm như bún:

- Tại sao nàng lại vì bản vương mà xông pha nguy hiểm như thế ?

Bạch Phi Phi cười thật dịu:

- Đời tôi đã gửi trọn cho Vương Gia, thân tôi đã thuộc về Vương Gia, nếu phải vì Vương Gia mà chết thì đâu có gì phải nói... huống chi, bằng vào lũ chuột nhắt ấy làm sao mà có thể giết tôi chứ .

Khoái Lạc Vương vỗ tay cười lớn:

- À, bản vương quên khuấy mất U Linh Cung Chúa của chúng ta rồi chứ... Cái tên lục lâm thường tài như Long Quyển Phong dưới mắt Cung Chúa thì đâu có đáng kể gì .

Bạch Phi Phi nói:

- Chỗ đáng sợ không phải Long Quyển Phong đâu .

Khoái Lạc Vương cười:

- Chỗ đáng sợ là Cung Chúa của ta đây phải không ?

Bạch Phi Phi bật cười:

- Vương Gia định trêu tôi sao chứ ?

Khoái Lạc Vương nheo mắt:

- Sau cơn quyết chiến cũng nên có những trận cười.

Bạch Phi Phi nghiêm giọng:

- Nhưng tôi muốn nói đến một con người đáng sợ...

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Ai ?

Bạch Phi Phi nói:

- Người quân sư của họ.

Đôi mày của Khoái Lạc Vương cau lại:

- Quân sư à... Long Quyển Phong còn có quân sư nữa à ? Thế sao từ trước đến nay bản vương không nghe nói nhỉ ? Bạch nương làm sao biết được thế ?

Bạch Phi Phi nói:

- Thuộc hạ của Long Quyển Phong nói lại.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Họ nói như thế nào ?

Bạch Phi Phi nói:

- Tôi tình cờ rình nghe được, mà cứ theo cung cách của họ thì họ xem Long Quyển Phong là một cái thể anh hùng, và đối với vị quân sư thì họ tôn kính như một ông thánh sống.

Khoái Lạc Vương hỏi:

- Có thấy được con người ấy hay không ?

Bạch Phi Phi nói:

- Dinh trại của Long Quyển Phong và vị quân sư của hắn nghiêm mật lắm, không một người có thể vào được, tự nhiên là tôi cũng không thể thấy.

Khoái Lạc Vương cau mặt:

- Có nghe được tên của hắn không ?

Bạch Phi Phi nói:

- Tôi dụ bắt được một tên tuần thám, hắn quả là một kẻ cứng đầu, uy hiếp thế nào cũng không chịu mở miệng...

Khoái Lạc Vương cười:

- Nhưng tự nhiên là “U Linh Cung Chúa ” có cách làm cho hắn phải mở miệng.

Bạch Phi Phi cười:

- Tôi bèn gỡ mảnh lụa che mặt, nhích môi nhìn hắn mỉm cười... hắn liền nói ra tất cả .

Khoái Lạc Vương thích chí cười thật lớn:

- Tự nhiên, tự nhiên... có thể nói tất cả đàn ông trên thế gian này không một người nào có thể chống chọi nổi với nụ cười của Bạch nương mà .

Như không thể dần được, Chu Thất Thất nói như thét:

- Có chứ, nơi đây ít nhất cũng có ba người .

Không thèm để ý, Khoái Lạc Vương hỏi Bạch Phi Phi:

- Hắn nói như thế nào ?

Bạch Phi Phi thấp giọng:

- Cứ theo hắn nói thì vị quân sư của hắn là một nhân vật thần bí, gia nhập vào đám Long Quyển Phong cũng chưa được bao lâu, nhưng không những Long Quyển Phong hết sức tín nhiệm mà tất cả mọi người cũng rất kính phục hắn. Con người này suốt ngày đêm đều mặt áo choàng đen, bao mặt bằng khăn đen, không một ai thấy được mặt thật của y.

Khoái Lạc Vương hỏi dồn:

- Thế còn tên hiệu của hắn ?

Bạch Phi Phi lắc đầu:

- Không ai biết tên chỉ nghe ngoại hiệu là “Phục Cừ Sứ Giả” .

- ” Phục Cừ Sứ Giả ” ?

Lập lại bốn tiếng ” Phục Cừ Sứ Giả ” về mặt của Khoái Lạc Vương có vẻ trầm ngâm:

- Không lẽ tên này lại có thù hận với bản vương? Và tấn công lần này phải chăng Long Quyển Phong đã bị hắn lôi cuốn ?

Bạch Phi Phi gật đầu:

- Xem chừng rất có thể là như thế lắm.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Khoái Lạc Vương vụt à lên một tiếng:

- Tự xưng ” Phục Cừ Sứ Giả ” dấu tên và không dám lộ mặt, phải chăng hắn là kẻ mà bản vương biết mặt ?

Bạch Phi Phi hỏi:

- Vương Gia không thể đoán ra sao ?

Khoái Lạc Vương nói:

- Chỉ trong vòng một thời gian ngắn ngắn mà có thể làm cho Long Quyển Phong tín nhiệm như thế, nhất là bằng vào hành động vừa vũng vàng, vừa mạnh mẽ ấy, nhất thời rất khó đoán được...

Chu Thất Thất cười nhạt:

- Tạo hận thù nhiều quá thì làm sao mà đoán được .

Trong lúc câu chuyện của mình có vẻ quá trầm trọng, Khoái Lạc Vương không để ý đến lời lẽ khó chịu của Chu Thất Thất , ông ta hỏi Bạch Phi Phi:

- Ngoài những việc đó ra, Bạch nương còn có nghe thêm được gì nữa hay không ?

Bạch Phi Phi có vẻ thận trọng:

- Căn cứ vào nhân mã của chúng thì trừ số thảm bại vừa rồi, lực lượng chúng không quá hai trăm, chỉ như thế thì chúng cũng không đáng kể.

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Còn lại không quá hai trăm thì lực lượng ta hơn hẳn gấp hai .

Bạch Phi Phi nói:

- Vì thế chúng không dám tấn công theo lối khinh địch, hình như chúng chuẩn bị chờ cơ hội... Nhưng cứ theo tình thần thuộc hạ của chúng hùng hùng cù cù như thế ấy thì rất có thể chúng sẽ dám đột kích thêm một lần nữa lắm đấy.

Khoái Lạc Vương loé tia mắt xanh rờn:

- Chờ cơ hội bản vương sẽ tạo cơ hội cho chúng.

Bạch Phi Phi hỏi:

- Vương Gia định như thế nào ?

Khoái Lạc Vương nói giọng gần gần:

- “Tiên phát chế nhân, lấy công làm thủ”.

Bạch Phi Phi vỗ tay:

- Công kỳ vô bị là tất thắng. Tài của Vương Gia không còn ai sánh kịp.

Khoái Lạc Vương quay qua phía Trần Lăng:

- Sao ? Trần Lăng ? Thấy kế của bản vương như thế có được không ?

Trần Lăng thở ra:

- Quả thật không hổ tài đại tướng .

Khoái Lạc Vương cười lớn:

- Tài đại tướng. Sao lại chỉ là tài đại tướng thôi ? Từ xưa đến nay có đại tướng nào sánh kịp với bản vương không chứ ? Nếu Hàn Tín có được cái sâu độc như bản vương thì đâu lại bị chết dưới tay Lữ Hậu ? Nếu Hạng Vũ có được cái kiên nhẫn như bản vương thì làm sao có chuyện bại binh nơi Cai Hạ, ngoài ra những kẻ khác thì đâu có đáng kể là gì .

Trần Lăng gật gật đầu:

- “Độc” và “nhẫn” hai điều đó quả thật không ai có thể so được với Khoái Lạc Vương .

Khoái Lạc Vương cười như pháo nổ:

- Chỉ cần được Trần Lăng khen một tiếng thì đã hơn ngàn câu của kẻ khác .

Và như hứng chí, ông ta vỗ tay:

- Mang rượu tới đây .

Bạch Phi Phi cười:

- Tiệc thiếp sẽ vì Vương Gia mà tự tay rót rượu .

Khoái Lạc Vương càng cười lớn hơn nữa:

- Chờ bản vương uống xong tiệc rượu này sẽ cho bọn chúng rơi đầu mà không kịp nhắc tay .

Chén ngọc đầy ăm ắp và tự tay người đẹp dâng lên... Khoái Lạc Vương uống cạn một hơi, gọi lớn: - Cấp Phong đệ nhất .

Gã thanh niên uy dũng lao tới vòng tay: - Đệ tử xin đợi lệnh .

Khoái Lạc Vương khoát tay: - Điều động nhân mã, chuẩn bị tấn công .

Gã Cấp Phong khom mình:

- Tuân mạng.

Hắn chưa lui khỏi thì một bóng người đã thấy từ xa lao tới trên lưng tuấn mã... Đám vệ sĩ quát lớn:

- Xuống ngựa . Ai ?

Người trên lưng ngựa đưa cao ngọn cờ trắng phất lia phất lia: - Tại hạ phụng lệnh bang chủ đến thỉnh hàng .

Khoái Lạc Vương cau mày ra lệnh:

- Cho hần đến .

Người trên ngựa nhảy xuống quì mọp dài dưới đất:

- Xin Vương Gia mở lượng từ bi...

Khoái Lạc Vương vuốt râu gặng lại:

- Các người muốn hàng à ?

Tên cầm cờ trắng dập đầu luôn mấy lượt:

- Tài đức của Vương Gia sáng như nhật nguyệt, bang chủ của chúng tôi tự thấy mình đứng trước Vương Gia tỷ như đom đóm lập lòe, vì thế sai tiểu nhân đến thỉnh hàng, từ nay về sau nguyện sẽ làm tôi mọi dưới cờ đại nghĩa của Vương Gia .

Khoái Lạc Vương cười ha hả:

- Long Quyển Phong cuối cùng vẫn xứng đáng là kẻ thông minh, nếu hần không hàng sớm e rằng không còn kịp nữa .

Người cầm cờ trắng vẫn mọp dài dưới đất:

- Xin Vương Gia sớm ban ân đức .

Khoái Lạc Vương gật đầu:

- Được rồi, người hãy về nói lại với chủ người, sáng mai kéo hàng quân đến, bản vương sẽ dung cho một con đường sống .

Người cầm cờ trắng dập đầu thêm mấy lượt:

- Dập đầu vạn tạ ân trời biển của Vương Gia, đức đại của Vương Gia đến chết chúng tôi cũng chẳng dám quên .

Gã vừa nói vừa bò thụt lui ra ngoài thật xa mới tung mình lên ngựa...

Khoái Lạc Vương đưa mắt nhìn theo mỉm cười:

- Long Quyển Phong ơi, người quả là kẻ thông minh đấy nhé .

Bạch Phi Phi cũng mỉm cười:

- Vương Gia, có phải...

Khoái Lạc Vương cười lớn chặn ngang:

- Chuẩn bị tấn công .

Gã Cấp Phong kỵ sỹ sững sờ:

- Chúng đã hàng sao Vương Gia lại hạ lệnh tấn công ?

Khoái Lạc Vương trầm giọng:

- Chúng sửa soạn chịu hàng lẽ tất nhiên không chuẩn bị đề phòng, phải nhắm đúng cơ hội ấy mà tấn công, phải giết cho chúng không còn manh giáp .

Sắc mặt của gã Cấp Phong kỵ sỹ biến từ thẳng thốt sang bội phục:

- Vương Gia quả thật là cao kiến .

Khoái Lạc Vương bật ngựa ra sau ghế cười ha hả:

- Dùng binh không thể không dùng ám trá, giết địch phải giết cho tận cùng gốc rễ, đó chính là sở trường của bản vương mà .

Gã Cấp Phong kỵ sỹ cúi rạp mình:

- Bẩm vâng, cái bọn luôn luôn quấy nhiễu ấy phải được trừ khử tận gốc .

Khoái Lạc Vương bước ra nghiêm giọng:

- Chờ lại hai đội phòng vệ, còn tất cả theo ta .

Gió thổi mỗi lúc rít xoáy vào trong cát, bụi vàng bốc lên từng đám mịn mù...

Khoái Lạc Vương và Bạch Phi Phi thống xuất đại đoàn nhân mã kéo rốc về phía trước.

Nhìn theo đám bụi mù cuốn dậy, Hùng Miêu Nhi thở hắt một hơi dài:

- Con người của Khoái Lạc Vương tâm địa hiểm ác mà thủ đoạn cũng cực kỳ tương xứng .

Trầm Lãng mỉm cười:

- Nhưng lần này thì e rằng hần phải đạp chân vào bẫy .

Hùng Miêu Nhi tròn tròn đôi mắt:

- Mắc bẫy à ?

Trầm Lãng nói một cách vu vơ:

- Hần đi lần này nhất định sẽ đánh vào lỗ trống.

- Tại sao vậy ?

Trầm Lãng cười:

- Việc thỉnh hàng của Long Quyển Phong là giả trá, anh không thấy kẻ mang cờ trắng khi này hay sao ? Bộ đáng hần đúng là sợ sệt và tôn kính, nhưng lời nói của hần rất trơn tru, cử chỉ của hần rất ổn định, bằng vào tư thái đó đâu có thể gọi là thật sự đầu hàng.

Hùng Miêu Nhi lẩm bẩm:

- Nhưng ... bọn chúng...

Trầm Lãng chặn ngang:

- Chúng một mặt trá hàng, một mặt điều động nhân mã ra ngoài, chỉ chờ Khoái Lạc Vương tấn công là chúng sẽ vòng ra sau lập tức.

Và như nghĩ đến một điều hứng thú, Trầm Lãng bật cười nói tiếp:

- Đúng như câu nói của Khoái Lạc Vương vừa rồi “dùng binh không thể không dùng ám trá” bạn này thì vỏ quýt và móng tay sẽ gặp nhau.

Hùng Miêu Nhi vỗ tay cười ha hả:

- À, thì ra đây là “điệu hổ ly sơn”...

Trầm Lãng gật đầu:

- Đúng, như thế .

Hùng Miêu Nhi hỏi:

- Nhưng tại sao chúng biết Khoái Lạc Vương ...

Trầm Lãng chặn nói:

- Cứ như thế đó đủ biết tên quân sư của Long Quyển Phong tài trí không dưới Khoái Lạc Vương đâu, và hình như hắn biết rất rõ tính tình của Khoái Lạc Vương, biết rõ như người đã từng thân cận. Vì thế hắn mới đánh ván cờ này.

Chu Thất Thất cười:

- Cả hai bên nếu luôn về gian trá thì thật là đồng sức.

Trầm Lăng nói:

- Có thể Khoái Lạc Vương yếu hơn ở chỗ “không biết người biết ta”, cho nên trận này cầm chắc phải thua.

Hùng Miêu Nhi khoái chí gật đầu:

- Đúng rồi, hắn hiểu rõ Khoái Lạc Vương lắm, nhưng Khoái Lạc Vương thì chẳng biết hắn là ai, bao nhiêu đó cũng đủ thua rồi.

Chu Thất Thất ngó Trầm Lăng:

- Nếu Khoái Lạc Vương có được một người quân sư như Trầm Lăng thì chắc sẽ không thua, lão ta chỉ được lối khoe khoang, và thích người bưng bọ. Bao nhiêu đó cũng đủ thua xa Trầm Lăng rồi.

Vương Lâm Hoa nhún vai:

- Nhưng cũng có thể tên quân sư của Long Quyển Phong không thông minh như Trầm Lăng và cũng có thể chuyện này Trầm Lăng đoán không hoàn toàn đúng.

Trầm Lăng mỉm cười:

- Tên quân sư của Long Quyển Phong tự xưng là “Phục Cừu Sứ Giả” vốn đối đầu với Khoái Lạc Vương, tất nhiên đã nắm trong tay chín phần thắng lợi, nếu không thì ngoại hiệu của hắn sẽ biết thành “Tổng Tử Sứ Giả” hay sao ?

Vương Lâm Hoa thở dài chán nản:

- Nếu hắn đúng là thông minh như Trầm Lăng nói thì chúng ta kể như bể mạt cuộc đời .

Chu Thất Thất cau mày:

- Tại sao lại bể mạt ?

Vương Lâm Hoa làm thinh không nói, tia mắt hắn đăm đăm nhìn về phía trước...

Ngoài xa xa mấy tên đại hán mang đại đao qua lại tuần hành, bọn chúng luôn luôn dòm chừng cử động của đám Trầm Lăng, chúng nói chuyện xầm xì nhưng không nghe rõ bọn chúng nói gì...

Suy nghĩ một hồi Chu Thất Thất vùng tái mặt:

- Đúng rồi, chúng ta chắc sẽ nguy rồi .

Trầm Lăng quay lại:

- Sao thế ?

Chu Thất Thất run giọng:

- Nếu Long Quyển Phong hùa đám quân thiết kỵ đến đây nhất định chúng sẽ giết sạch không chừa một mống, cho dù chúng ta có biện bạch thế nào cũng không làm sao...

Hùng Miêu Nhi nói liền theo:

- Đúng rồi, lâm trận thì rảnh đâu mà ở đó nghe mình được .

Vương Lâm Hoa nói gần từng tiếng:

- Chuyện xảy ra nhất định sẽ là như thế, nếu quân thiết kỵ của Long Quyển Phong đến đây, thì dinh trại của Khoái Lạc Vương một mảnh cây cũng không còn nguyên vẹn .

Chu Thắt Thắt gần muốn khóc:

- Trầm Lãng, bây giờ phải làm sao đây ?

Trầm Lãng mỉm cười:

- Đừng có hoảng hốt, biết đâu lại chẳng là cơ hội vạch cho chúng ta một con đường sống .

Nói đến đó, Trầm Lãng vụt phóng mình lên gọi lớn:

- Mấy ông bạn ơi, sang đây cho nhờ chút xú đi .

Bọn canh phòng châu lại nói xì xào với nhau một hồi rồi hai người đi lại phía Trầm Lãng , một tên trong bọn gất giọng:

- Muốn gì ?

Trầm Lãng cười xà giao:

- Ở ngoài nay gió lớn quá, không biết quý vị đại ca có thể dờ duml chúng tôi xê vào trong khuất một chút và nhờ các vị lấy duml mấy tấm thảm trải đất trong đó trum cho chúng tôi đỡ qua cơn lạnh được không ?

Gã đại hán cười khẩy:

- Sao nghe người ta nói người là da đồng xương sắt gì đó mà lại sợ lạnh rồi à ?

Hắn nói giọng nghe hung dữ, nhưng dáng sắc xem chừng có vẻ bằng lòng...

Nhưng tên ốm cao cản lại:

- Trước khi đi Vương Gia đã nhiều lần căn dặn rằng bọn này quỷ quyệt lắm, lòi thoi là có chuyện xảy ra ngay...

Tên lùn mập cười:

- Thấy họ nằm co quắp cũng tội nghiệp, vả lại bọn chúng bị liệt hết rồi làm gì được ai mà sợ ?

Gã ốm cao cự nự:

- Anh chịu trách nhiệm đấy nghe ?

Trầm Lãng mỉm cười nói mát:

- Nếu quý vị đại ca thấy không dám tự chuyên thì...

Trầm Lãng chưa dứt lời thì tên mập lùn đã thét lớn:

- Tôi làm tôi chịu, không ai trút cho anh đâu mà sợ .

Hắn vừa nói vừa quấy tay gọi thêm ba tên nữa đến khiêng bọn Trầm Lãng ra phía sau trại bỏ nằm xuống chỗ mái vãi sà thấp nhất, và tự nhiên nơi đó tối om om, vì ánh đèn phía trước không rọi thấu.

Chờ cho đám đó đi xa, Chu Thắt Thắt phóng lên hỏi:

- Nơi này cũng chưa chắc an toàn...

Trầm Lãng nói:

- Tự nhiên là không an toàn, nhưng so với phía trước thì vẫn khá hơn nhiều .

Chu Thắt Thắt nói:

- Vẫn còn trong vòng trại này thì phía sau hay phía trước đâu có cách là bao ?

Trầm Lãng nói:

- Tuy không xa nhưng nơi đây không phải là nơi đáng chú ý, bởi vì trại này chắc lắm, đám thiết kỵ của Long Quyền Phong đến đây nhất định sẽ dùng đao phạt ngã để dễ tung hoành, và như thế bọn ta sẽ bị mái vãi

bổ này dậy lên trên. Vả lại trong chiến trận không ai ở đó mà đi vạch từng manh vải một, nhất định là một cuộc đánh úp thành linh như thế này .

Vương Lâm Hoa thở ra:

- Tôi chưa thấy ai hành động mà tính toán tỉ mỉ như Trầm Lăng .

Chu Thất Thất cười hy vọng:

- Đúng đấy nhé, cái chuyện không ai nghĩ thì Trầm Lăng nghĩ, một chuyện xem qua có thể tầm thường nhưng khi làm việc thì lại vô cùng quan hệ...

Chu Thất Thất nói chưa hết câu chợt nghe phía ngoài vó ngựa khua vang càng đến gần càng nghe gấp rút...

Hùng Miêu Nhi trở mắt:

- Đến rồi đấy nhé .

Chu Thất Thất gương cười:

- Trầm Lăng đoán việc như thần .

83. Đoàn Quân Thiết Kỵ

Tiếng vó ngựa càng dồn tới như cát bay gió lốc, đám đại hán giữ trại nhao... nhao...

Từ trước đến nay họ luôn luôn cho rằng Khoái Lạc Vương ra quân là tất thắng, bây giờ thấy thanh thế của Long Quyển Phong họ đều vỡ mộng, họ không ngờ chuyện có thể diễn biến như thế ấy...

Thế phòng thủ của họ bắt đầu rời rạc, lộn xộn, có người đang mở ngủ giật mình hoảng hốt, có người quỳnh quáng chạy đi kiếm cung đao, có nhiều tiếng kêu nhau ơi ới :

- Cái gì vậy ?

- Chuyện gì xảy ra kỳ cục vậy ?

Nhưng chỉ có tiếng binh khí khua vang, tiếng thấy người ngã vật và những tiếng rú kinh hồn trả lời họ mà thôi...

Lúc bấy giờ thì vó ngựa như trời long đất lở, đao quang chớp sáng ngời ngời, môn hạ Khoái Lạc Vương có người đao chưa kịp rút khỏi vỏ thì đầu đã rụng, có người cung đã tra tên nhưng chưa kịp buông dây nỏ đã bị thủng từ trước đến sau, máu phọt ra ồ ạt, có nhiều người tay chân quỳnh quít bị ngựa càn lên thành một đồng thối lầy nhầy...

Tiếng ngựa, tiếng binh khí chạm vào nhau, tiếng người rú lên từng chập, tạo thành điệp khúc tử thần nghe rợn chân lông .

Từ ngoài xa xa, ba tên cầm còi tuần canh báo động, đứng run như cây sậy. Bọn chúng chỉ từng báo động một cách vô cùng... linh mãnh và oai vệ là khi nào có người tới một cách ôn hoà hay khúm núm, bây giờ thì có động thật, có động chết người như thế này, ai cũng đã thấy cái chết kề bên, có người chưa kịp thấy thì đã chết mất rồi thì còn báo động cái quái gì nữa chứ ? Chi bằng cứ như thế mà cút luôn có lẽ còn được việc hơn .

Ba đứa bèn nhảy mất cho nhau, mọp xuống nín hơi bò tuốt ra ngoài xa...

Nhưng chỉ mới có bò được một khoảng chợt nghe có một giọng quát lên lạnh lạnh :

- Giữa chiến trận không thể dung cho một đứa nào đào thoát, đứng lại .

Tiếng quát tuy thật có uy nghiêm, nhưng kể về giọng lớn thì vẫn chưa bằng tiếng thét của chúng khi tuần canh mà thấy có người thấp thoáng, nhưng bây giờ thì tiếng quát đó có một mãnh lực dị thường, ba tên tuần canh run bắn người té nhũn xuống đất, và bây giờ thì chúng mới thấy hai người trên ngựa đang đứng trên gò cát kế bên.

Hai con ngựa một đen một trắng, trên lưng con ngựa trắng chở một người áo choàng trắng, vấn khăn trắng, che mặt bằng lụa trắng, toàn thân trắng nuột như một bóng ma chập chờn giữa đêm khuya. Trên lưng con ngựa đen chở một người mặc áo choàng đen, vấn khăn đen, che mặt bằng vuông lụa đen, toàn thân đen hắc một màu y như bóng dáng tử thần đang đứng gọi hồn...

Cả hai người toát ra một âm khí rợn người, bốn con mắt của họ như bốn vì sao lấp lánh, và trước bối cảnh chiến trường, đôi mắt của họ lộ vẻ sát khí hùng hùng...

Ba tên tuần canh tay chân tê cóng như không còn gân cốt, chúng cố gắng hỏi bằng một giọng run run :

- Các... các người là ... là ai ?

Người áo trắng cười hần hắc :

- Luôn ta mà các người cũng không đoán nổi nữa à ?

Một trong ba gã đại hán nói như lạc giọng :

- Ông là... là Long....

Người áo trắng sắc cười :

- Đúng, Long Quyển Phong .

Ba tên đại hán của Khoái Lạc Vương vùng quay nhìn về phía người áo đen bỗng run bần bật...

Như đoán biết tâm trạng của chúng, người áo đen cất giọng trầm trầm :

- Phục Cừu Sứ Giả .

Tự nhiên bọn chúng đều đã biết rõ nhưng nói không ra tiếng và bây giờ thì thiếu chút nữa đã đứt hơi .

Long Quyển Phong hắt hàm :

- Các người đã biết rồi thì chắc không cần sống nữa phải không ?

Ba tên đại hán vụt nhón lên một lượt và rập đầu lạy như tế sao :

- Xin đại nhân tha mạng... Xin đại nhân tha mạng...

Người áo đen vụt hỏi :

- Các người muốn được tha lăm phải không ?

Ba tên đại hán càng lạy dài hơn nữa :

- Vâng vâng... xin đại nhân...

Người áo đen sắc cười rờn rợn và vụt đưa tay áo kéo lệch chiếc khăn che mặt :

- Các người hãy xem thử ta là ai cái đã...

Vừa thấy mặt người áo đen, ba tên đại hán cùng thất sắc rú lên một lượt.

Tiếng rú ban đầu là giọng kinh hãi, nhưng khúc đuôi của tiếng rú lại là giọng người giãy chết, vì khi họ vừa cất tiếng thì nơi tay người áo đen ba vết sáng vút ra...

Ba tên đại hán kêu không dứt tiếng thì đã ngã ngựa ra trợn trừng đôi mắt.

Long Quyển Phong vỗ tay tán thưởng :

- Lẹ quá, lẹ quá... thật quả là khoái thủ .

Tia mắt người áo đen vẫn lạnh băng băng, tia mắt nhìn ba người giãy chết y như trùn dế .

Long Quyển Phong quay lại cười nói tiếp :

- Tuy các hạ không chịu lộ cho thấy võ công nhưng bằng vào lối tung ám khí đó đủ thấy các hạ không phải hạng tầm thường, thế tại sao lại cứ ẩn mặt hoài thế nhỉ?

Người áo đen rùn vai không nói...

Thấy ba tên đại hán ngực như còn thoi thóp, Long Quyển Phong hỏi luôn :

- Dáng cách chết của họ hình như họ có biết các hạ phải không ?

Người áo đen vẫn một mực làm thinh...

Long Quyển Phong nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của người áo đen và chột thờ

dài :

- Bao nhiêu tháng nay có lẽ các hạ đã biết rằng tôi thật tình muốn kết tình bằng hữu với các hạ, thế sao các hạ có nhiều điều chưa tỏ thật với tôi, cho đến bây giờ tên của các hạ mà tôi cũng không được biết .

Người áo đen lạnh lùng :

- Bạn chỉ cần biết tôi có thể giúp bạn thắng Khoái Lạc Vương là đủ .

Nói với Long Quyển Phong mà đôi mắt người áo đen vẫn trực thị về phía trước, phía trước là bãi chiến trường, phía trước là nơi mà người ta đang vọt máu, thấy người, thấy ngựa chồng chất lên nhau.

Ngọn lửa phục cừu được nhen từ đôi mắt lạnh lùng của hắn và cháy lan ra bãi cát mênh mông.

Long Quyển Phong cười nói một mình :

- Đúng, chỉ cần biết một điều, như thế cũng đã đủ rồi. Bây giờ thì cổ của Khoái Lạc Vương đã sẵn vòng dây...

Người áo đen vẫn một giọng lạnh lùng :

- Chưa, vòng dây nơi cổ hắn ta hãy còn nói lỏng, ta chỉ mới nắm đầu dây. Đây không phải là đòn trí mạng, đòn trí mạng ta còn dành để cho ngày mai.

Long Quyển Phong cười :

- Bất luận ra sao, trận này cũng làm cho hắn thấm đòn, từ xưa đến nay có thể nói đây là lần thứ nhất Khoái Lạc Vương bị một đòn đau điếng.

Người áo đen rùn vai :

- Tại vì hắn luôn gặp dịp may.

Long Quyển Phong cười :

- Nhưng bây giờ, thì dịp may của hắn không còn nữa.

Người áo đen gật gật đầu :

- Đúng, dịp may của hắn đã xoay chiều, nhưng cũng chưa phải là xoay hắn.

Long Quyển Phong hỏi :

- Tại sao ?

Người áo đen nói thật chậm :

- Tại vì tôi còn chưa tìm thấy một người .

Giọng của Long Quyển Phong có vẻ ngạc nhiên :

- Chưa tìm thấy một người ?

Người áo đen gật đầu :

- Đúng, nếu tôi tìm thấy hắn thì vận may của Khoái Lạc Vương mới hoàn toàn đổ vỡ.

Ánh mắt của Long Quyển Phong vọt ngời lên :

- Ai ?

Người áo đen lắc đầu :

- Các hạ không biết hẩn .

Long Quyển Phong hỏi :

- Thế thì chúng ta đâu biết tìm hẩn ở đâu ?

Đôi mắt lạnh băng băng của người áo đen vẫn dăm dăm về phía trước :

- Người ấy nếu không bằng lòng ra mặt thì không ai có thể tìm thấy hẩn được.

Long Quyển Phong thở dài nhưng vẫn cố hỏi :

- Hẩn có thể ra mặt tại nơi đây chứ ?

Người áo đen gật đầu :

- Cũng có thể .

Long Quyển Phong nói :

- Bao giờ gặp hẩn, xin các hạ van nài cho hẩn đến giúp một tay.

Người áo đen cười nhạt :

- Người ấy như một thần long xuất thế, không bằng lòng bất cứ một sự thao túng nào, như các hạ, thì làm sao có thể thu phục hẩn vào hàng môn hạ ?

Long Quyển Phong cười gượng :

- Nhưng, nhưng còn các hạ ?

Người áo đen nói :

- So với hẩn thì tôi cũng chẳng đáng kể vào đâu .

Long Quyển Phong nói :

- Rất tiếc, cũng mong rằng hẩn sẽ không bị Khoái Lạc Vương mua chuộc.

Người áo đen dừng dừng :

- Nếu hẩn đã là môn hạ của Khoái Lạc Vương thì nơi đây tôi và các hạ sẽ không có đất chôn mình.

Long Quyển Phong chớp nhanh đôi mắt :

- Lợi hại đến thế sao ?

Người áo đen nói : - Rất tiếc là tôi không có đủ ngôn ngữ để hình dung tài ba trí tuệ và võ công của hẩn .

Long Quyển Phong hỏi dồn : - Hẩn và Khoái Lạc Vương có quan hệ với nhau không ? Người áo đen nói : - Người duy nhất mà hẩn muốn giết chính là Khoái Lạc Vương . Long Quyển Phong chớp mắt lầm bầm : - Nếu cần chặt bỏ đi một cánh tay để được con người ấy, tôi cũng vẫn vui lòng. Người áo đen thấp giọng : - Tôi nghĩ rằng có lẽ hẩn không ở xa nơi đây lắm...

Gió hú, cát bay, vùng sa mạc mù mù như cơn lốc.

Thật lâu, gió từ từ lặng xuống, tiếng động bốn bên im phăng phắc, những người giữ trại của Khoái Lạc Vương đã biến thành những chiếc thây bết máu lầy nhầy...

Một kỵ sỹ từ phía sau lao ngựa tới chặt ngã cây đại kỳ, ngọn đèn đỏ xuống hắt vào lều vải cháy lan, biển máu bây giờ đã trở thành biển lửa...

Trong tiếng hoan hô đặc thắng, xen lẫn giọng rên rỉ đau thương, vó ngựa dẫm thây người , máu thịt hóa thành những bông hoa tung toé .

Người áo đen nhìn sững vào trận địa nói chậm chậm :

- Khoái Lạc Vương đã sắp về .

Long Quyển Phong hỏi :

- Hắn thu binh à ?

Người áo đen khẽ gật đầu .

Long Quyển Phong rút ra một chiếc còi đưa lên miệng...

Đoàn kỵ mã reo mừng chiến thắng :

- Long Quyển Phong vạn tuế. Đại quân sư vạn tuế .

Long Quyển Phong ngửa mặt cười dài :

- Hay .

Người áo đen lạnh lùng :

- Bây giờ mà cười thì e rằng hơi sớm.

Long Quyển Phong quay phắt lại :

- Xin quân sư cho lệnh để quân ta diển tiến.

Người áo đen buông một tiếng khô khan :

- Rút .

Long Quyển Phong quay phắt lại, hỏi giọng ngạc nhiên :

- Đang lúc thắng thế, sĩ khí đang bừng bừng thì tại sao lại phải rút ?

Người áo đen nói từng tiếng một :

- Tôi nói rút .

Long Quyển Phong khẽ thở ra :

- Cũng được, chỉ sợ trong khi rút quân phân tâm phân tán và nếu Khoái Lạc Vương truy kích...

Người áo đen đáp :

- Khoái Lạc Vương dùng toàn những con lạc đà.

Long Quyển Phong hỏi lại :

- Nghĩa là sao ?

Người áo đen chậm rãi đáp :

- Lạc đà tuy bền sức nhưng nếu cần phải truy kích thì thua ngựa một trời một vực.

Long Quyển Phong do dự :

- Nhưng ... nhưng tại sao ta lại không đánh tiếp ?

Người áo đen lạnh lùng :

- Nếu các hạ lấy theo lẽ thường mà xét đoán Khoái Lạc Vương nhất định sẽ rước lấy thảm bại vào mình.

Long Quyển Phong gặng lại :

- Tại sao ?

Người áo đen nhún vai :

- Bởi vì Khoái Lạc Vương không phải như hạng người thường khác.

Long Quyển Phong cố nói :

- Nhưng hắn vẫn là...

Người áo đen ngắt lời :

- Hắn mắc kế ta lần này nhất định sẽ không thẹn mà sinh ra nóng nảy, trái lại hắn sẽ cẩn thận hơn. Trong khi đó, người của các hạ qua trận này khí lực đã có nhiều hao tổn, nhưng vì thắng thế ắt không tránh khỏi sinh lòng ngạo mạn. Cho nên, cần phân những việc lợi hại đó, rút là thượng sách.

Long Quyển Phong à lên một tiếng dài :

- Đúng, đúng lắm .

Và hắn hỏi lại :

- Nhưng nếu rút thì nên rút về đâu ?

Người áo đen đáp :

- Nói là rút, nhưng kỳ thực vẫn phải tấn công.

Long Quyển Phong nhướng mắt ngạc nhiên, thì người áo đen đã nói tiếp :

- Đánh ngay vào sào huyệt hắn .

Long Quyển Phong lộ vẻ mừng, nhưng vẫn chưa được mấy yên tâm :

- Sào huyệt của hắn từ trước đến nay được coi là tuyệt đối bí mật chúng ta làm sao biết được ?

Người áo đen thấp giọng :

- Tôi biết .

Long Quyển Phong vỗ tay :

- Hay lắm, bây giờ hắn mắc kẹt ở đây, sào huyệt tự nhiên bỏ trống, chúng ta nhất định sẽ thành công.

Người áo đen thúc ngựa :

- Đi .

Long Quyển Phong vỗ tay ra hiệu, đoàn kỵ mã rầm rập lao theo.

Lửa chỉ cháy nơi trại trước bên sau mái lều sụp ngã chồng chất lên nhau. Bọn Trầm Lăng bị nhiều mái trạm sụp đè nhưng quả nhiên thoát nạn. Tiếng ngựa lằn lằn mất hút về xa.

Chu Thất Thất kêu nho nhỏ : - Trầm Lăng ... Trầm Lăng .

Trầm Lăng lên tiếng : - Tôi đây .

Chu Thất Thất thở phào và nàng bỗng bật cười : - Tôi đã bảo Trầm Lăng tính toán thì không bao giờ sai cả . Hùng Miêu Nhi cũng cười : - Làm sao mà sai được ? Nếu hắn sai một chút thôi, thì mạng chúng ta đã mất lâu

rồi.

Vương Lâm Hoa thở ra :

- Không ngờ tên quân sư này là một nhân vật quá lợi hại. Khoái Lạc Vương mà có thể lọt vào bẫy hắn thì quả không phải là một chuyện chơi. Trầm Lăng, anh có thể đoán được hắn là ai không ?

Trầm Lăng nói :

- Bây giờ thì không chắc lắm.

Chu Thất Thất vụt hỏi :

- Lạ nhỉ. Tại sao chúng lại rút lui vậy cả ?

Trầm Lăng cười :

- Đã giết sạch rồi, không rút lui còn ở làm chi nữa ?

Chu Thất Thất lại hỏi :

- Nhưng tại sao họ không thừa thắng tấn công để giải quyết trận cuối cùng ?

Trầm Lăng cười nhẹ :

- Nếu cô là quân sư thì đám Long Quyển Phong sẽ chết sạch không còn một mống.

Chu Thất Thất nhướng mắt :

- Tại sao vậy ?

Trầm Lăng nói :

- Khoái Lạc Vương đâu phải là hạng tầm thường, bị thua trận này hắn sẽ tu chỉnh ngay binh mã, hắn sẽ làm gỏi đám quân của Long Quyển Phong, đám quân ngạo mạn vì vừa thắng được một trận huy hoàng.

Chu Thất Thất gật gật đầu :

- Hay...

Nhưng rồi nàng lại vụt kêu lên :

- Không, như thế là chết . Nhất định Khoái Lạc Vương sẽ đuổi theo.

Trầm Lăng lắc đầu :

- Hắn không đuổi theo được, vì nơi đây hắn chỉ dùng lạc đà mà lạc đà thì không theo kịp được ngựa.

Chu Thất Thất lại gật đầu, nhưng vẫn không chịu đuối lý :

- Lạc đà không theo kịp ngựa, nhưng ngựa của Long Quyển Phong qua một trận đã kiệt sức rồi.

Trầm Lăng bật cười :

- Họ không biết thay ngựa à ?

Chu Thất Thất cười theo...

Vương Lân Hoa vụt nói :

- Tôi nghĩ rằng tên Phục Cừu Sứ Giả này hiểu quá rõ Khoái Lạc Vương như thế, nhất định hắn cũng biết rõ sào huyệt của lão ta và bây giờ, có lẽ hắn đi để tấn công nơi đó.

Chu Thất Thất khen :

- Khá. Vương Lân Hoa kẻ cũng là hạng khá.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Nếu quả thật như thế, thì Khoái Lạc Vương kỳ này kẻ như tuột dốc rồi.

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không đâu, hắn chưa hẳn tuột dốc đâu. Bởi vì nơi đây là bản địa của hắn. Cho dù hắn đang ở ngoài nhưng sào huyệt của hắn lực lượng cũng đủ để đối phó bất cứ kẻ nào dám xâm phạm. Nếu hắn tuột dốc một cách dễ dàng như thế thì hắn đâu còn là Khoái Lạc Vương nữa ?

Vương Lân Hoa thấp giọng :

- Nhưng lão ta bị một khắc tinh, cái tên Phục Cừu Sứ Giả này biết rõ Khoái Lạc Vương và đó chính là yếu tố quan trọng hàng đầu của vấn đề thắng lợi.

Trầm Lăng nói :

- Tuy thế, nhưng Khoái Lạc Vương vốn là một con người thận trọng. Vả lại, nội cái danh hiệu Phục Cừu Sứ Giả cũng đủ nói lên phần nào sự nôn nóng của gã quân sư. Mà đối với Khoái Lạc Vương chỉ cần một tí xú nôn nóng là sẽ dễ dàng thất bại.

Vương Lâm Hoa cười nhẹ :

- Chẳng lẽ những gì anh đoán cũng đều trúng cả ?

Hùng Miêu Nhi mở tròn đôi mắt :

- Sao lại không ? Anh cứ đợi mà xem .

Đêm càng sâu, gió không mạnh nhưng khí lạnh càng lúc càng nhiều. Cát không còn xoáy trong những cơn lốc nữa, nhưng bụi mù vẫn ngùn ngụt khắp

nơi.

Đoàn người của Khoái Lạc Vương tiến tới một cách âm thầm. Bước chân của đoàn lạc đà vốn đã ít gây tiếng động mà bây giờ vòng lục lạc treo quanh cổ chúng cũng được lệnh gỡ đi.

Những gian trại lớn lợp bằng mái vải sừng sững trên gò cát, bóng người lố nhố ngồi dựa nghiêng phía ngoài trại, trông đáng sợ như là một mối.

Bốn phía lặng im thín thít.

Bạch Phi Phi nói nhỏ :

- Tới rồi .

Khoái Lạc Vương vung tay quát lớn :

- Xuống ngựa. Giết

Gã Cấp Phong đệ nhất vội thu kiếm lại kêu lên hốt hãi :

- Không xong, đã trúng kế rồi .

Bóng người lố nhố coi như lực lượng canh phòng lúc này, tất cả đều là hình nộm bằng cỏ khô.

Gã Cấp Phong đệ nhất cùng đám thuộc hạ dừng kiếm lại ngơ ngác nhìn nhau tái mặt...

Bạch Phi Phi thất sắc kêu lên :

- Diệu Hồ Ly Sơn .

Khoái Lạc Vương đứng sững như trời trồng, mặt lạnh căm căm như người đá.

Lão không cử động mà cũng không nói một lời, chòm râu ông ta phất phất trong gió, trông đáng sợ cực kỳ dễ sợ .

Không một ai dám nói một tiếng nào...

Bạch Phi Phi nhích lên thấp giọng :

- Chúng ta rút trở lại đi thôi .

Gã Cấp Phong đệ nhất chùng như cũng không còn dần được nữa, hần bước tới đứng sau lưng Bạch Phi Phi vòng tay mọp xuống :

- Cánh đó đã dùng kế dương đông kích tây, bây giờ thì e rằng sự tình sẽ không còn kịp nữa.

Khoái Lạc Vương tức giận cười nham hiểm :

- Bây giờ, nếu có trở lộn về thì cũng không còn kịp nữa đâu.

Gã Cấp Phong đệ nhất lại vòng tay :

- Nhưng nếu quay trở về ngay bây giờ, thì biết chừng đâu...

Khoái Lạc Vương gắt lớn :

- Câm miệng lại .

Gã Cấp Phong đệ nhất rung động, cúi đầu quay qua chỗ khác, không dám nói thêm nửa tiếng.

Đưa đôi mắt nhìn về bụi cát mịn mờ ở phía trước. Khoái Lạc Vương nhếch môi cười lạc :

- Giải cho gã Phục Cừu Sứ Giả, bản vương đã xem nhẹ hấn nên mới mắc mưu này.

Bạch Phi Phi dịu giọng :

- Thắng bại là chuyện thường của bất cứ một cuộc giao đấu nào, gặp một thất bại nhỏ, tiện thiếp nghĩ rằng Vương Gia không nên để nó vào lòng.

Khoái Lạc Vương vụt ngửa mặt cười dài :

- Từ thuở nhỏ đến nay vào sanh ra tử đã muôn ngàn bận, giao tranh với thiên hạ ta đã gặp không biết bao nhiêu chuyện khó khăn, lần thất bại nho nhỏ này làm gì có thể khiến bản vương bận tâm với nó chứ ?

Bạch Phi Phi nói :

- Thế thì, chúng ta nên quay lại ngay.

Khoái Lạc Vương ngưng cười, trầm giọng :

- Đã bị trúng một kế rồi, bây giờ nếu chúng ta hoảng hốt quay trở lại nhất định sẽ trúng thêm một kế nữa .

Bạch Phi Phi nhướn mắt hỏi lại :

- Tại sao thế ?

Khoái Lạc Vương thấp giọng :

- Nàng không thấy à ? Thủ hạ của ta bây giờ gần như không có một người nào còn đủ chí khí, bởi vì từ lúc theo ta đến giờ, họ chưa từng gặp một lần thất bại , do đó, bây giờ họ đâm ra hốt hoảng, nếu chúng ta quay trở lại với đoàn quân mang tinh thần như thế ấy, bất ngờ gặp bọn Long Quyển Phong ào ào ra tấn công, thì nhất định chúng ta sẽ không còn mạnh giáp.

Bạch Phi Phi thở ra :

- Liệu đoán của Vương Gia quả thật là chính xác, tuy nhiên...

Khoái Lạc Vương vụt cất giọng cười khà khà :

- Các người tưởng rằng bản vương đã mắc bẫy chúng thật rồi à ?

Bạch Phi Phi vừa nhướn mắt nhưng chợt hiểu ý Khoái Lạc Vương , nàng vội bật cười khanh khách :

- Tiện thiếp biết chứ sao không, làm sao Vương Gia lại mắc bẫy chúng chứ ?

Khoái Lạc Vương càng cười lớn hơn nữa :

- Bản vương cố ý làm cho bọn chúng dương dương tự đắc, làm cho thuộc hạ của chúng ngạo mạn khinh địch, lúc bấy giờ bản vương sẽ cho chúng biết điều lợi hại.

Ngưng một giây, trong giọng cười đắc ý Khoái Lạc Vương nói tiếp :

- Bây giờ cho dù chúng đã tập kích được doanh trại của chúng ta, nhưng chúng cũng chẳng làm gì hơn được. Lực lượng tại bản dinh bất quá chỉ là những người yếu đuối, tinh thần đã cạn, còn lực lượng chính của mình thì đang có mặt tại nơi đây.

Bọn Cấp Phong kỳ sỹ cũng như toàn thể thuộc hạ của Khoái Lạc Vương nghe lời lẽ ông ta tinh thần vụt phấn chấn lạ thường, nếu không vì vấn đề giữ cho im lặng thì có lẽ họ đã nhảy lên hoan hô vang dậy.

Bạch Phi Phi cười lớn :

- Nếu bảo trên đời này có kẻ không bao giờ bị bại thì kẻ đó chính là Vương Gia.

Trong đám Cấp Phong kỳ sỹ có người lên tiếng :

- Vương Gia sẽ không bao giờ biết bại... bọn Long Quyển Phong tưởng đâu rằng kẻ mình đã thành tựu, bọn chúng có lẽ đang cười nói hả hê, chắc chắn trong chúng không một ai có thể ngờ mình đang đi vào con đường thảm bại.

Giọng của Khoái Lạc Vương gần gần :

- Không phải đang đi vào thảm bại mà chúng đã thảm bại. Tất cả anh em nghe cho rõ, mọi người phải chuẩn bị, binh khí phải sẵn sàng, theo bản vương quay trở về lập tức, thử xem chúng có dám đối đầu với lực lượng của ta không .

Bạch Phi Phi rùn vai :

- Muôn đời chúng cũng không dám làm như thế.

Trong đám đại hán nhiều người rập lên cười rộ :

- Chắc chắn bây giờ bọn chúng đang cúp đuôi chạy thẳng một hơi.

Chỉ trong vòng một vài câu nói, Khoái Lạc Vương đã làm cho tinh thần lụn bại của đám thuộc hạ phần chấn trở lại, có lẽ còn hơn cả lúc mới xuất phát ra đi, đúng là một phản ứng của kẻ có đặc tài, của một con người xứng đáng chỉ huy.

Đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương có vẻ tôn ông ta cao quá nhưng thật sự thì Khoái Lạc Vương quả xứng đáng để cho họ tôn thờ. Vì từ trước đến nay, những danh tướng mang danh trăm trận trăm thắng giỏi lắm cũng chỉ ngang như thế mà thôi.

Bạch Phi Phi ngoài mặt vẫn cười nói tỏ vẻ hân hoan, nhưng từ trong thâm tâm nàng lại thở dài sườn sượt. Nàng biết rằng thắng được trận này, không phải do Long Quyển Phong mà là gã quân sư của hắn. Và nàng cũng thừa biết, muốn trừ được con người ấy, nhất định không phải là chuyện dễ dàng.

Thấy dáng sắc thắng thế của người tướng, đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương hăm hở dàn thế trận kéo lộn trở về, so với lúc đi, tinh thần của họ quả có hơn nhiều lắm .

Nếu kể về những kỳ tích của trận chiến, thì phải nói ngoài việc xoay chuyển tinh thần thuộc hạ của Khoái Lạc Vương ra, chưa nghe một đại tướng nào đủ tài hành động, chưa nghe một đại tướng nào đủ tinh thần mang ra ứng dụng, chứ chưa kể đến việc hành động.

Bây giờ thì Khoái Lạc Vương đã thấy rõ sự sụp đổ dinh trại của mình, thấy rõ cảnh máu rơi thịt đổ, thấy người chồng chất ngổn ngang.

Bạch Phi Phi thở dài thấp giọng :

- Tất cả cái gì cũng không đáng tiếc, chỉ tiếc có một ...

Khoái Lạc Vương mỉm cười :

- Trầm Lăng phải không ?

Bạch Phi Phi nói :

- Để cho Trầm Lăng chết như thế này quả là một điều đáng tiếc. Tiếc tiếc vốn muốn lợi dụng hắn, nhiên hậu sẽ để cho chịu đủ điều khổ sở trước khi hắn chết.

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Nàng hãy yên tâm, hắn không bao giờ chết đâu mà sợ.

Bạch Phi Phi nhướng mắt :

- Đã đành võ công của hắn ta cao, mưu kế của hắn cũng rộng, nhưng đoàn thiết kỵ của Long Quyển Phong dẫm nát từng ngọn cỏ, cho dù sỏi đá cũng phải tan thì hắn làm sao sống được ? Ở đây, với hoàn cảnh của hắn , không làm sao có cơ hội nào để cho hắn đào thoát cả.

Khoái Lạc Vương vẫn cười :

- Người khác thì không có cơ hội, chứ với hắn thì phải có thừa.

84. Lan Nở Rừng Sâu

Câu nói của Khoái Lạc Vương làm cho Bạch Phi Phi đâm ra ngờ vực :

- Nhưng bây giờ tại đây...

Khoái Lạc Vương cười và chặn lại :

- Nếu Trầm Lăng không có bản lĩnh làm cho mình sống được thì đâu có đáng kể là Trầm Lăng nữa.

Quang cảnh dinh trại của Khoái Lạc Vương bây giờ là nhiều đóm lửa rải rác đó đây, những thân người máu bết lầy nhầy, một khung cảnh thật là đáng sợ.

Bất cứ một ai đã từng có mặt nơi bãi chiến trường sau khi kết liễu, nhất định người ấy sẽ không bao giờ quên được những gì khủng khiếp kinh hoàng.

Đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương sắc diện có nhiều biến đổi, có nhiều người tay đao của họ thoáng thấy rung rung.

Với giọng cười sang sảng, Khoái Lạc Vương nói :

- Cô hãy xem, bọn chúng đã cúp đuôi chuồn mất, bằng vào số người của họ làm sao dám chính thức giao đấu với bản vương ?

Như lấy lại được tinh thần, đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương hô lớn :

- Chúng ta hãy đuổi theo.

Khoái Lạc Vương cười :

- Không cần phải vội, bọn chúng không làm sao đào thoát được đâu.

Tia mắt của ông ta lia quanh bốn phía và lại nói tiếp :

- Mau gỡ tất cả những mái vải đã bị sập xuống, trên những chỗ ấy nhất định sẽ có Trầm Lăng .

Bạch Phi Phi cười gượng :

- Cũng mong rằng hắn chưa thể chết.

Khoái Lạc Vương rùn vai :

- Nhất định Trầm Lăng không thể chết dễ dàng như thế được.

Lửa bắt đầu yếu thế, tự nhiên không phải là do người dập tắt mà do gió cát tự làm rụi tàn. Không một đồng lửa nào ở giữa sa mạc mà có thể tồn tại được lâu.

Lửa cháy lớn cho dù có nước dội đôi khi cũng phải thúc thủ, nhưng với cát thì không , đối với lửa, cát có một sức huỷ diệt vạn năng.

Gã Cấp Phong đệ nhất đang xuất lãnh một nhóm thuộc hạ nhặt nhạnh những gì rơi rớt, mà cần yếu hơn hết là những túi da đựng nước.

Tại sa mạc, nước không thể cứu lửa được, nhưng nước là một điều trọng yếu đối với sinh mạng của con người.

Và bây giờ Khoái Lạc Vương đang uống nước.

Khoái Lạc Vương ngồi vuốt râu nhìn hần, hồi lâu, lão ta vụt nói :

- Trước khi bọn Long Quyển Phong đến đây, ngươi đã tìm cách làm cho thuộc hạ của ta dời bọn người ra phía sau này phải không ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Đúng ...

Bây giờ tuy bị cát bụi dập vùi, mình mẩy mặt mày lấm lem, nhưng nụ cười của Trầm Lãng vẫn y nhiên, nếu không phải chính mắt thấy, thì không ai tin rằng, Trầm Lãng đã phải chịu qua một cơn ác chiến mà hần tuyệt đối không có khả năng chống chọi hay chống đỡ.

Không ai ngờ con người như thế, mà bây giờ vẫn có nụ cười rạng rỡ.

Khoái Lạc Vương nhìn sững vào mặt Trầm Lãng và nói thật chậm :

- Ngươi có biết bọn Long Quyển Phong hiện giờ trốn chạy về đâu không ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Họ không phải trốn, kẻ thắng trận không thể dùng tiếng trốn được.

Khoái Lạc Vương sững mảy, nhưng rồi lại cười lớn :

- Đúng, bọn chúng không phải trốn, nhưng bọn chúng đi đâu ?

Trầm Lãng đáp :

- Các hạ lại cần phải hỏi đến tôi sao ?

Khoái Lạc Vương không kém :

- Bản vương đang hỏi các hạ đấy .

Trầm Lãng trả lời :

- Một con người muốn giết rắn thì phải tìm nó ở nơi đâu ?

Ánh mắt Khoái Lạc Vương vụt ngời lên :

- Hay, Trầm Lãng quả không hổ là Trầm Lãng. Nếu bản vương không nắm được người ở trong tay thì suốt đời không làm sao yên giấc và chắc chắn ăn cũng chẳng biết ngon.

Lão ta cười sắc súa và nói tiếp :

- Nhưng Trầm Lãng ơi, ngươi tưởng rằng muốn vào được hang rắn là dễ lắm hay sao ?

Trầm Lãng mỉm cười :

- Dễ hay khó điều đó chưa biết rõ, chỉ biết rằng đối phương đang hành động.

Khoái Lạc Vương vụt quay phắt lại :

- Cấp Phong đệ nhất ở đâu ?

Gã Cấp Phong đệ nhất bước tới vòng tay :

- Đệ tử vừa kiểm điểm lương thực, nước uống còn không quá một ngày...

Khoái Lạc Vương trầm giọng :

- Chuyện đó không cần thiết, ta đã thiết lập bảy chỗ nuôi ngựa trong vùng này, bây giờ nơi nào gần nhất ở đây ?

Gã Cấp Phong đệ nhất vòng tay :

- Tại Bạch Long đồi.

Khoái Lạc Vương nói :

- Nơi đó có thể bị Long Quyển Phong phát hiện hay không ?

Gã Cấp Phong đệ nhất nói :

- Vùng đồng cỏ đó là nơi mới được phát hiện, cho dù Long Quyển Phong đã sống lâu tại vùng sa mạc nhưng nhất định hẳn cũng không làm sao tìm được.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Người có bảo đảm được không ?

Gã Cấp Phong đệ nhất nói :

- Đệ tử đã nguy trang cẩn thận, tuyệt đối không làm sao phát hiện được.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Nuôi được bao nhiêu con ngựa ?

Gã Cấp Phong đệ nhất thưa :

- Vì nơi có vùng cỏ nước không được rộng lắm, cho nên đến nay chỉ mới nuôi được mười hai con ngựa, nhưng toàn là những thứ ngựa quý, đã được tuyển dụng kỹ càng.

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Bằng vào sức của lạc đà thì từ đây đến đó phải mất bao nhiêu lâu ?

Gã Cấp Phong kỵ sỹ thưa :

- Trong vòng hai tiếng đồng hồ là có thể tới đồi Bạch Long.

Khoái Lạc Vương lại hỏi :

- Trừ người ra, còn có ai biết đường đến đó hay không ?

Gã Cấp Phong kỵ sỹ thưa :

- Còn có Cấp Phong đệ tam.

Khoái Lạc Vương ngửa mặt cười dài :

- Tốt lắm, tốt lắm... Bằng vào khả năng của người đã đủ sức chống chọi một mình. Bây giờ người hãy thống lĩnh đại quân, mang cả Trầm Lăng theo luôn. Chỉ có điều đối với họ người cần phải cẩn thận đề phòng.

Gã Cấp Phong đệ nhất vòng tay mọp sát mình :

- Như thế thì Vương Gia ...

Khoái Lạc Vương khoát tay :

- Người truyền cho Cấp Phong đệ tam tuyển dụng chín tên vệ sĩ, chuẩn bị chu đáo để theo bản vương đến Bạch Long đồi.

Gã Cấp Phong đệ nhất mọp xuống một lần nữa :

- Đệ tử xin tuân mạng.

Gã lùi ra sau ba bước và quay thẳng ra ngoài.

Khoái Lạc Vương kéo tay Bạch Phi Phi :

- Bạch nương hãy cùng đi với bản vương .

Bạch Phi Phi mỉm cười :

- Vương Gia định đi đâu ?

Khoái Lạc Vương chớp ánh mắt ngời ngời : - Chúng ta hãy trở về để đập tà mũi nhọn của cái tên quân sư quạu mo ấy...

Chỉ một thoáng sau, đoàn người của Khoái Lạc Vương vội vã lên đường. Họ đã không bỏ phí một chút thời gian, họ chuẩn bị sẵn sàng và lên đường cấp tốc...

Chu Thất Thất nhìn theo và khẽ lắc đầu :

- Cứ theo tình thế này thì cái tên " Phục Cửu Sứ Giả " ấy có lẽ sẽ gặp nhiều thảm bại .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Tự nhiên, trong trận này, người quân sư của Long Quyển Phong có ít nhiều nôn nóng, sự nôn nóng đó sẽ đem lại nhiều bất lợi, nhưng cũng trong trận này Khoái Lạc Vương muốn trừ ngay người đó chắc không phải là một việc dễ dàng đâu.

Chu Thất Thất rùn vai :

- Rất mong là hần và Khoái Lạc Vương ...

Chu Thất Thất nói chưa dứt lời thì gã Cấp Phong đệ nhất xăng xái bước vô, hần nhìn Trầm Lăng mỉm cười :

- Vương Gia đã trao cho tôi một gánh... vàng quá nặng, ngoài sức gánh của tại hạ, cho nên tại hạ mong rằng trên khoảng đường dài sẽ được sự giúp đỡ tận tình của Trầm công tử... Điều đó tại hạ sẽ vô cùng cảm kích.

Trầm Lăng cười :

- Sao huynh đài lại khách sáo với tôi như thế ?

Gã Cấp Phong đệ nhất nghiêm giọng :

- Đây là sự thật và lời nói của tại hạ là lời xuất phát chân tình ở tận đáy lòng. Thật sự, đã từ lâu, thái độ đường đường chính chính của Trầm công tử đã khiến tại hạ vô cùng khâm phục. Cho nên, trên khoảng lộ trình này nếu được sự chỉ bảo của Trầm công tử thì thật là một vinh hạnh cho tại hạ và tại hạ nguyện cung kính vâng lời.

Trầm Lăng thở ra :

- Khoái Lạc Vương có một người đệ tử như huynh đài thì thật là một điều đại hạnh. Đối với một kẻ tù như tại hạ mà huynh đài vẫn giữ vẻ khiêm cung, con người có được thái độ như thế thì lo chi mai sau không thành đại nghiệp .

Gã Cấp Phong đệ nhất vòng tay :

- Được công tử khen cho một lời có thể nói rằng đó là một điều an ủi lớn lao nhất trong đời tại hạ .

Trầm Lăng hỏi :

- Chẳng hay huynh đài danh tính là chi ?

Gã Cấp Phong đệ nhất nói :

- Một khi đã gia nhập vào môn hạ của Vương Gia thì danh tính của chúng tôi gần như không còn nhớ nữa, và ngày tháng trôi đi, dần dần hình như ai nấy thấy đều quên. Nhưng Trầm công tử có lòng thương mà hỏi thì tại hạ buộc lòng phải nhớ...

Gã mỉm cười nói tiếp :

- Hồi lúc trước, cách đây khá lâu rồi, hình như có người gọi tại hạ là Phương Tâm

Kỵ...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Đa tạ . Một cái tên thật đẹp và rất xứng với người ...

Ngần ngừ một giây, Trầm Lăng hỏi tiếp :

- Chẳng hay huynh đài có thể cho biết chúng ta sẽ đi về hướng nào chăng ?

Phương Tâm Kỵ nói :

- Đến Lạc Ngõa để chuẩn bị thêm thức ăn, nước uống và sau đó chúng ta sẽ thẳng đường về Tây Bắc.

Vương Lâm Hoa vụt chen vào :

- Về hướng Tây Bắc ? Nghĩa là sẽ về đâu ?

Phương Tâm Kỵ nói :

- Đến vùng “La Bồ Diệu Nhĩ”.

Vương Lâm Hoa cau mặt :

- La Bồ Diệu Nhĩ ? Có phải đó là nơi mà giang hồ truyền ngôn rằng không một dấu chân muôn thú, không một vết tích con người, nó là một vùng... đất chết ?

Phương Tâm Kỵ mỉm cười :

- Đúng, chính là nơi đó .

Chu Thất Thất chồm tới hỏi dồn :

- Một vùng đất đến nỗi không còn dấu vết động vật như thế thì người làm sao ở được ?

Đôi mắt Phương Tâm Kỵ lơ đãng về phía xa, môi hắn điểm nhẹ một nụ cười bí mật :

- Được chứ, vẫn có người ở được.

Chu Thất Thất nói :

- Người nào khác thì cũng có thể, nhưng một kẻ suốt đời sống trong sang cả, chú trọng nhiều xa hoa vật chất như Khoái Lạc Vương, một người mà suốt một lộ trình đằng đằng vẫn cứ màn trường hoa gấm, hải vị sơn trân, thì làm sao có thể sống được trong vùng đất chết như thế chứ ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Khoái Lạc Vương là một nhân vật phi thường, mà đã là nhân vật phi thường thì chỗ ở cũng phải phi thường chứ .

Phương Tâm Kỵ vỗ tay :

- Thảo nào Vương Gia đã phải thường nói Trầm công tử là một tri kỷ trên đời, thật quả không ai có thể hiểu người bằng công tử .

Vùng Lạc Ngõa là nơi duy nhất có cây có nước gần nhất của vùng phụ cận đồi Bạch Long, nhiều năm gần đây đã biến đổi thành một thị trấn tương đối khá phồn thịnh trong biên thủy sa mạc.

Nơi đây, dân du mục bên ngoài cũng như khách thương bên trong đã dùng làm địa điểm trao đổi buôn bán, vì từ ngoài vào và từ trong ra, bất cứ khách lữ hành đơn độc hay đoàn áp tải lưu tiêu cũng đều phải lấy nơi

này làm chỗ nghỉ ngơi và bổ sung lương thực, nhất là nước uống. Cả vùng sa mạc mênh mông chỉ có đây là nơi duy nhất có nước.

Đoàn người của Phương Tâm Kỳ dừng lại nơi đây và sau khi chuẩn bị xong xuôi là hạ trại hồi hã lên đường hướng về La Bố Điều Nhĩ.

Đây là con đường độc đạo gian nan khổ nhọc nhất, nếu không phải là Phương Tâm Kỳ, nếu không phải là người đã thuộc nằm lòng từng ly từng tí thì nhất định không ai có thể vượt qua.

Điều đáng nói là cho dù gian khổ như thế nào, hàng ngũ của họ vẫn uy nghiêm chỉnh tề, họ quanh quẩn lại theo lòng sông mà nước đã cạn khô, đất như đá vôi gập ghềnh nứt nẻ...

Bây giờ thì Chu Thát Thát đã được ngồi chung trên một con lạc đà với Trầm Lăng, điều đó đã làm cho nàng quên mất cả những gì mệt nhọc...

Chưa có bao giờ Chu Thát Thát được ngồi sát bên mình Trầm Lăng lâu như thế đó, bao nhiêu ám ảnh chết chóc hãi hùng đã biến đi tất cả, trong lòng nàng chỉ còn một cảm giác dịu dàng, nàng không uống rượu mà lại nghe thấy men tình ngan ngát...

Nhịp bước lạc đà lắc lư khắp khểnh sự va chạm giữa hai thân thể con người càng làm cho hồn nàng cảm thấy lâng lâng... càng đi tới, bóng tối của những gì đe dọa, bóng tối hãi hùng lâng lâng, vòng hái của tử thần trong những ngày qua, bây giờ cũng đã theo bước chân lạc đà, theo sự gần kề ấm áp mà nhạt dần và tan biến, trước mắt nàng chỉ còn toàn một màu hồng, màu mắt dịu của yêu thương.

Chu Thát Thát như say khướt trong thời gian rực rỡ hoa lòng, giờ phút nàng khao khát đợi mong mà chưa bao giờ có được. Nàng không còn bận tâm đến sự lo sợ phập phồng như những ngày qua...

Nhưng, nàng đâu có biết rằng con đường họ đang đi là con đường dẫn tới “tử thành”, càng đi tới bao nhiêu, khoảng cách giữa họ và biên giới tử vong càng thêm thân gần lại...

Càng sâu vào vùng “đất chết” cát bụi vàng như lắng xuống vì nơi đây thật là heo hắt, không khí cực kỳ êm tĩnh, chỉ còn tiếng lục lạc nơi cổ lạc đà mới chứng tỏ rằng nơi đây hãy còn động vật, còn thì bốn bên phẳng lặng như tờ, sự tịch mịch ở đây rất lạ lùng, sự tịch mịch chứa ẩn nhiều khủng bố.

Chu Thát Thát khẽ ngóng cổ dòm ra và nàng nhăn mặt :

- Không hiểu tại làm sao Khoái Lạc Vương lại ở được nơi này ?

Trầm Lăng cười :

- Trong lòng sa mạc mênh mông này, biết bao nhiêu nơi đáng gọi là thần bí, chắc chắn trong vùng bị gán là “đất chết” này cũng có một nơi thần bí như thế, và đó chính là chỗ ở lý tưởng của Khoái Lạc Vương.

Chu Thát Thát nhướng mắt :

- Thần bí à ? Không lẽ trong vùng sa mạc này cũng có cổ thành, cổ mộ....

Trầm Lăng nói :

- Nếu có và đã gọi là “thần bí” thì không ai có thể đoán ra được khi mình chưa nhìn tận mắt.

Chu Thát Thát ngồi sững một lúc rồi như vụt nhớ lại kỷ niệm ngày xưa, nàng nhìn Trầm Lăng và nở một nụ cười thật đẹp :

- Anh có nhớ không ? Có nhớ lúc mình ở trong ngôi cổ mộ không ?

Trầm Lăng thở dài :

- Làm sao quên được, đó là lần thứ nhất mà mình gặp Kim Vô Vọng ...

Chu Thát Thát xụ mặt :

- Người ta đang nhớ đến anh thì anh lại lo nhớ sang người khác.

Trầm Lăng nhìn nàng dịu giọng :

- Mình đã ngồi sát bên nhau mà còn nhớ nổi gì nữa ? Nhớ là khi nào không thấy, không biết tin tức của nhau ra sao, đó chính là trường hợp của Kim Vô Vọng hiện nay...

Nói đến chuyện trong cổ mộ, Chu Thất Thất chợt nhớ tới Chu Bát, mắt nàng ửng lên và nói bằng một giọng rưng rưng :

- Không biết Bát đệ bây giờ ở đâu, lành dữ thế nào ? Tuổi nó còn nhỏ quá...

Nàng không nói tiếp vì nước mắt đã ròng ròng...

Trầm Lăng cười như thể trấn an :

- Cậu ấy là một đứa bé thông minh ngoan ngoãn, ai cũng không nỡ hại nó đâu, bất cứ lọt vào tay ai, nhất định người ấy sẽ lo cho nó chu toàn.

Chu Thất Thất vẫn dàu dàu :

- Nhưng nếu lọt vào tay kẻ ác thì ...

Trầm Lăng nói :

- Thất Thất đã quên Hoa Nhị Tiên rồi à ?

Chu Thất Thất lắc đầu :

- Nhưng bà ấy...

Trầm Lăng cười :

- Cô tưởng bà ấy bỏ đi luôn à ? Không đâu, tuy không nói ra nhưng bằng vào khoé mắt, bằng vào cái nhìn triu mến của con người đặc biệt ấy, tôi đoán chắc bà ta sẽ tìm mọi cách theo dõi và mang cậu bé đến chỗ an toàn, và biết đâu, vì chỗ tình cảm đặc biệt với cô, với cậu Bát mà bà ta sẽ trở lại con đường đứng đắn hơn, bà ta sẽ dùng cậu ấy làm người bầu bạn, kể truyền, nếu không nói là môn đệ.

Chu Thất Thất đưa tia mắt buồn buồn về phía xa xăm :

- Cũng nguyện như thế .

Tiếng lục lạc của lạc đà cắt ngang câu nói của nàng và Cấp Phong đệ nhất khoát rèm vải nhìn Trầm Lăng, mỉm cười áy náy :

- Trầm công tử ...

Trầm Lăng hỏi chặn :

- Phương huynh đài cứ tự nhiên.

Gã Cấp Phong kỵ sỹ ngập ngừng :

- Xin nhị vị thứ lỗi... tại hạ thật cảm thấy hết sức vô lễ.

Chu Thất Thất cau mặt :

- Sao ? Chuyện gì thế ?

Phương Tâm Kỵ xô hai mảnh lụa đen trong tay ra và nói :

- Phía trước đây là địa điểm đã đến, tại hạ xin phép... nhị vị vui lòng che mắt lại.

Chu Thất Thất quắc mắt :

- Ngồi trong cái bành này thì còn thấy gì đâu nữa mà phải bịt mắt bịt mũi.

Phương Tâm Kỵ vòng tay :

- Thật là phiền phức cho nhị vị nhưng đây là lệnh của Vương Gia , tại hạ không làm sao khác hơn được...

Thế là bọn Trầm Lãng không còn thấy gì nữa cả. Tuy rất nhẹ, nhưng mảnh vải lụa đen vẫn được buộc khá kỹ càng.

Đi thêm một đôi nữa chợt nghe có tiếng người xao xáo rồi im bật, tiếp theo đó là một giọng nói thật chậm :

- Vạn trường cao lâu...

Có tiếng gần hơn :

- Thâm cốc u lan .

Đoàn lạc đà vụt lướt nhanh qua, bước của chúng nghe chùng chùng như bằng phẳng chứ không khập khiễng như trước nữa...

Chu Thất Thất nói :

- Hình như họ hô khẩu hiệu như thế là có lẽ đã sắp đến sào huyệt của chúng rồi.

Trầm Lãng gật gù :

- Tiếng bước chân lạc đà nghe hình như đất bằng phẳng, chắc là đang đi trên một con đường quang đãng...

Tiếng ồn ào nổi lên, họ nói chuyện xa xa gần gần, có cả tiếng đàn bà con nít, tiếng cười nói bệch bạc của người già cả...

Chu Thất Thất ngạc nhiên :

- In như là một cái chợ ?

Trầm Lãng lắc đầu :

- Có lẽ là một tốp du mục thì đúng hơn...

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng sao Khoái Lạc Vương lại ở một chỗ như thế này ?

Trầm Lãng cười :

- Chuyện đó thì tôi cũng chịu thua, không biết nổi .

Tiếng cười tiếng nói xa dần rồi im bật...

Đoàn lạc đà lại cứ thẳng đường, nhưng lần này hướng đi của chúng có hơi dốc xuống và bước chân khun dội lại như hai bên đường có vách núi thật cao.

Chu Thất Thất lạ lùng :

- Thật là kỳ cục, hổng lẽ họ lại đi vào hang ?

Trầm Lãng làm thính, in như là hắn đang cố gắng lắng nghe...

Chợt có nghe tiếng của Phương Tâm Kỳ :

- Tam đệ, Vương Gia đã đến chưa ?

Giọng cười của gã Cấp Phong đệ tam :

- Tự nhiên là tới rồi, chứ nếu không thì đệ làm sao lại có mặt ở đây ? Vương Gia bảo anh mang bọn Trầm Lãng vào .

Đoàn lạc đà chậm dần, và ngừng hẳn lại, bọn Trầm Lãng được dời sang kiệu nhỏ tiếp tục đi tới nữa.

Trầm Lãng kêu khê :

- Thất Thất ...

Tiếng cười của Phương Tâm Kỳ :

- Chu cô nương ngồi một kiệu khác.

Trầm Lãng cười hỏi :

- Đây là đâu ? Dưới mặt đất à ?

Phương Tâm Kỳ cũng cười :

- Khi công tử gặp Vương Gia thì tức khắc sẽ biết ngay chứ gì .

Trầm Lãng làm thinh, trong óc hẳn nhiên vẫn đề tới cùng một lúc

Nếu bảo ở trên mặt đất thì không đúng, vì lối đi mỗi phút một nghiêng theo chiều xuống, còn nếu bảo ở dưới mặt đất thì cũng là vô lý, vì đất trong vùng sa mạc không làm sao đào xuống được, không ai có thể xây lâu đài dưới sâu được cả

Nhưng như thế thì ở đâu ?

Mảnh lụa đen cuối cùng rồi cũng được lột xuống

Trầm Lãng nheo nheo mắt, đúng là trạng thái của con người ở trong một thế giới tối tăm đột ngột bị đưa vào một nơi rực rỡ huy hoàng, đúng là một chuyện lạ lùng hết sức...

Không ai có thể ngờ rằng nơi đây lại có cung điện nguy nga như thế, mà nếu đây là dưới đất sâu thì lại là một chuyện lạ lùng nhất trong muôn ngàn chuyện lạ lùng trong lịch sử lạ lùng.

Những tấm thảm màu hồng trải dài theo thềm đá trắng phau dọc theo hành lang, cột đá được chạm trổ tinh vi theo lối vẽ thời trung cổ, quả đây là cung điện của bậc Vương Hầu...

Từ trong bức sâu hun hút, ánh sáng huy hoàng, Khoái Lạc Vương nở một nụ cười đặc ý :

- Trầm Lãng, các hạ xem chỗ ở của bản vương có được không ?

Trầm Lãng khen thành thật :

- Trên đời có một, cho dù trên mặt đất cũng không ai có thể xây dựng đồ sộ như thế này, còn nếu là ở dưới mặt đất...

Khoái Lạc Vương cười ha hả :

- Chính là ở dưới đất đấy chứ .

Trầm Lãng lắc đầu :

- Dưới mặt đất mà có thể tạo ra cung điện như thế này thì nhất định không có ngôn ngữ nào dùng để tán thưởng cho hết ý. Nếu không thấy tận mắt chắc chắn nói ra không một ai tin .

Khoái Lạc Vương vuốt râu nhướn mắt :

- Nơi đây tuy do bản vương tu chỉnh nhưng không phải là do bản vương kiến tạo .

Trầm Lãng nói :

- Nếu không phải Vương Gia kiến tạo thì cái người kiến tạo toà lâu đài này chắc phải là một con người ghê gớm lắm .

Khoái Lạc Vương cười :

- Lấy sức của một người thì làm sao có một nơi như thế này được... tuy nhiên, các hạ đừng lấy làm lạ, toà lâu đài này vẫn ở trên mặt đất đấy .

Trầm Lãng ngạc nhiên :

- Trên mặt đất sao lại thấy đi chúi xuống ?

Khoái Lạc Vương nói :

- Nơi đây vốn là một thị thành, nó đã bị chôn vùi mất tích từ đời nhà Tấn, càng ngày càng bị vùi sâu, bản vương tình cờ phát hiện và phải sửa sang ngót mười năm, tốn phí lên đến hàng trăm vạn mới tạm khôi phục được gần gần như cũ.

Trầm Lăng nhướng mắt :

- Túc hạ nói nghe gần như là... thần thoại .

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Thần thoại ? Không phải là thần thoại đâu, trong cổ sử có ghi lại nhiều việc liên quan đến nơi này .

Trầm Lăng nói :

- Tại hạ rất muốn được nghe .

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Lâu Lan, chắc các hạ đã từng nghe đến hai tiếng ấy chứ ?

Trầm Lăng lim dim đôi mắt lắng nghe :

- Lâu Lan... Lâu Lan...

Rồi hần vụt mở mắt ra kêu lên :

- Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.

Khoái Lạc Vương cười :

- Nói thử xem ?

Trầm Lăng nói :

- Lâu Lan là một trong những nước vùng Tây Vực, đời Võ Hán có nhiều lần thông sứ cùng Đại Uyển và luôn luôn bị Lâu Lan chặn đường hành hung bộ sứ, mãi đến đời Chiêu Đế mới trừ được nạn ấy, lúc bấy giờ đại tướng nhà Hán mới giết được vua nước Lâu Lan.

Khoái Lạc Vương vỗ tay :

- Hay, kể như các hạ từng đọc nhiều sử sách .

Trầm Lăng hỏi :

- Như vậy lâu đài này là cổ thành thủ phủ của vương quốc Lâu Lan ?

Khoái Lạc Vương gật đầu :

- Đúng, đây là kinh đô của nước Lâu Lan.

Ông ta nở nụ cười đắc ý :

- Đây, là một Cổ Thành bị vùi lấp lâu đời, bản vương may mắn phát hiện được, nó là một bí mật lớn nhất trong những bí mật vùng sa mạc, những kẻ học thức cổ kim không một ai có thể tưởng tượng trong vùng đất chết như thế này lại có thể có một lâu

đài mà lại là lâu đài Kinh Đô của một quốc gia. Nó là một chứng tích cho nền văn minh Trung Cổ, nền văn minh mà cho đến nay và mãi về sau chưa biết những nhà khảo cổ có tìm thêm được gì nữa hay không .

Nhìn sững Khoái Lạc Vương , Trầm Lăng khẽ gật đầu :

- Tuy không phải các hạ kiến tạo nhưng cái khó khăn phát hiện cũng như tu chỉnh chắc có lẽ không thua gì cái khó khăn của người xây dựng nó lên.

Khoái Lạc Vương lại vỗ tay cười :

- Trầm Lăng quả là người biết bản vương .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Nhưng có điều tôi không biết là Hùng Miêu Nhi bây giờ ở đâu ?

Khoái Lạc Vương lại còn cười lớn hơn nữa :

- Không hỏi Chu Thất Thất mà lại hỏi Hùng Miêu Nhi, Trầm Lãng quả đúng không phải là hạng phàm phu tục tử. Các hạ cứ yên lòng, các hạ còn sống là không một ai chết cả .

Trầm Lãng hỏi :

- Thế còn... cái tên kia ?

Khoái Lạc Vương đập bàn quát lớn :

- Cái tên “Phục Cừu Sứ Giả” ấy quả là một con cáo già, chuyện tấn công không thành lập tức lui đi mất biệt, thật không biết hấn lui vào một ngách nào mà không làm sao tìm ra dấu vết .

Nhưng lão ta lại cười ha hả :

- Nhất định hấn còn đến nữa, nếu hấn đủ can đảm, bản vương sẽ cho hấn biết vấn đề lợi hại .

Khoái Lạc Vương vụt nín vì tiếng cười của Bạch Phi Phi ...

Nàng đã cởi bỏ bộ đồ chèn từ bao giờ, dưới ánh sáng huy hoàng, nàng vận bộ đồ lụa mỏng như cánh chuồn và những viên ngọc óng ánh khiến cho người nhìn dễ có cảm tưởng nàng là một tiên nữ hạ trần, nếu không thì phải là một ... u linh nơi địa ngục .

Nàng ngó Trầm Lãng bằng một nụ cười thật đẹp :

- Trầm Lãng, người có muốn nghe một chuyện vui nhất hay không ?

Trầm Lãng thần nhiên :

- Chuyện có thể làm cho người vui thích thì lúc nào tôi cũng muốn nghe .

Bạch Phi Phi nói như cổ kéo dài từng tiếng một :

- Vương Gia và ta đã quyết định, bảy ngày nữa hôn lễ sẽ cử hành .

Đã được nghe không phải một lần, nhưng sắc mặt Trầm Lãng vẫn tái đi khi Bạch Phi Phi nói dứt :

- Các người ... các người thật ...

Bạch Phi Phi sặc cười :

- Vì lẽ đó, ít nhất người cũng còn sống được mười bữa nữa, vì trong vòng kiết nhật, ta không muốn có chuyện giết người .

Trầm Lãng nhìn vào khoảng trống không , miệng hấn lẩm bầm :

- Bảy ngày... bảy ngày sau...

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười lớn :

- Nơi đây đất rộng người thưa, trong ngày hôn lễ bản vương muốn thỉnh các hạ uống rượu mừng .

Bạch Phi Phi nói liền theo trong giọng cười hấn hắc :

- Trước giờ chết, người vẫn còn chứng kiến được hôn lễ giữa người đẹp thông minh số một với một vị anh hùng vĩ đại nhất trong vô lâm hiện đại, kể như kiếp sống của người tuy ngắn nhưng cũng chẳng mấy thiệt thòi.

Đây là một gian nhà đá, vách đá khắc những hình thù kỳ dị như cung điện thời thượng cổ, có những hình người đầu thú, có những hình thú đầu người , tuy hình coi có vẻ dữ dằn, nhưng nét khắc cực kỳ tinh xảo.

Gian nhà thật cổ, nhưng trang trí thì lại hết sức mới mẻ, sang trọng, những chiếc kỷ trà bằng những thứ gỗ quý giá, những chiếc ghế ngồi chạm trổ công phu, nệm giường và màn trướng thêu hoa dệt gấm...

Lẽ tự nhiên đây là những vật dụng mà sau khi phát hiện được cung điện này Khoái Lạc Vương mới bắt đầu trang trí, một nghệ thuật dung hợp cổ kim mà phi người có óc thẩm mỹ tinh vi không ai có thể chỉnh trang được một cách tận kỳ như thế.

Trầm Lăng nằm thoải mái trên chiếc giường nệm trắng tinh.

Hắn mở mắt thao láo nhưng không nhìn thấy được những hình khắc tinh diệu ấy vì trong lòng hắn đang mãi băn khoăn, ray rứt...

Lời lẽ thần nhiên của Bạch Phi Phi khi nãy làm cho Trầm Lăng dở khóc dở cười.

Sự kết hợp giữa mỹ nhân với bậc anh hùng cái thế, dù lành dù ác, Khoái Lạc Vương và Bạch Phi Phi cũng đáng được gọi là anh hùng, là tuyệt thế mỹ nhân. Nhưng sự kết hợp của họ không phải là một rục rỡ vinh quang mà là một bi kịch mang nhiều tính chất hoang đường khủng khiếp...

Dưới mắt Trầm Lăng, bi kịch đáng sợ ấy sắp sửa phát sinh, nhưng hắn lại không có khả năng cản trở...

Thêm vào đó, hắn lại còn quá nhiều việc cần phải suy nghĩ đắn đo, nên không còn tâm trí đâu để thưởng thức những hình khắc trên vách kia nữa.

Không khí nơi này thật là vắng lặng y như một mộ phần. Trầm Lăng chợt bật cười một mình, không lẽ quả thật hắn sẽ chết ở đây ?

Nhưng hắn bỗng nghe tiếng xê dịch của khung cửa đá, hắn nghe đến mùi hương dịu dịu quen thuộc nơi người của Bạch Phi Phi ...

Nàng bước đến sát giường, cúi nhìn vào mặt hắn ...

Một ả thị tỳ bưng vào một mâm thức ăn tiến vào đặt lên ghế rồi lại rón rén lui ra...

Bạch Phi Phi đi một vòng quanh phòng rồi đột nhiên dừng lại cười :

- Trầm Lăng, anh có biết gian phòng này vua Lâu Lan dành cho ai ở đây không?

Trầm Lăng lắc đầu trả lời uể oải :

- Ai ở thế ?

Bạch Phi Phi nói :

- Thái giám, đây là nơi dành riêng cho bọn thái giám...

Nàng lại đi vòng vòng theo vách, đưa tay lên sờ những bức hình nửa người nửa thú, và quay lại hỏi :

- Anh có biết những hình này tượng trưng cho cái gì không ?

Trầm Lăng nói lảng ra :

- Tôi không biết về cổ sử, tôi chỉ muốn hỏi cô...

Bạch Phi Phi lắc đầu :

- Đừng hỏi tôi, tôi đang hỏi anh đây này, anh có biết những hình vẽ ấy tượng trưng cho cái gì không ?

Trầm Lăng thở phì một tiếng :

- Tôi không biết .

Bạch Phi Phi thần nhiên như không thấy vẻ bất mãn của hắn :

- Những hình vẽ này là một bộ phận trong tôn giáo Lâu Lan, nó tượng trưng cho dục vọng của con người, thứ tình dục mà không bao giờ được thỏa mãn.

Tuy đã có nghe nhiều chuyện có tốt, có xấu, nhưng chưa bao giờ hắn nghe một người con gái công nhiên thảo luận những chuyện như thế... Hắn gượng cười :

- Cô quả đúng là một con người thông thái .

Nhìn thẳng vào mặt Trần Lăng , Bạch Phi Phi cười hần hắc :

- Giật mình à ? Có gì đâu phải bức mình, đàn bà không thể thảo luận về vấn đề tình dục sao ? Tôi đã từng nghe nhiều người gán cho câu chuyện này một tội danh tục tằn thô bỉ, thế mà những kẻ đạo đức nhất trong đời này cũng vẫn lao đầu vào như thường.

Trần Lăng cúi mặt ho luôn hai ba tiếng...

Bạch Phi Phi cười khẩy :

- Đừng có làm bộ ho, đây là một vấn đề cần phải thảo luận nghiêm chỉnh.

Nàng chỉ những hình nửa người nửa thú trên vách đá và nói tiếp :

- Một con người, khi lòng dục không được thoả mãn, thì bên ngoài họ là người, nhưng trong lòng hết phần nửa đã biến thành dã thú.

Trần Lăng nheo nheo mắt cười :

- Thật thế à ?

Như không thấy thái độ mai mỉa của Trần Lăng , Bạch Phi Phi nói tiếp :

- Tỷ như bọn thái giám, họ là những con người một có một tâm trạng bất bình thường và luôn luôn làm những chuyện cũng bất bình thường. Phần đông những thái

giám luôn luôn lấy sự ngược đãi người khác làm một thú vui, anh có biết tại sao họ như thế hay không ?

Trần Lăng gượng cười :

- Tôi chưa từng làm thái giám .

Giọng nói của Bạch Phi Phi vẫn đều đều và nghiêm chỉnh :

- Chỉ tại lòng dục của họ không được thoả mãn một cách tự nhiên. Vì lẽ đó họ luôn lấy việc tranh quyền đoạt lợi, chuyên tạo ra sóng gió và ngược đãi người khác để xả bớt cái ầm ứ trong lòng họ. Một gia đình bình thường, một con người có vợ, có con, họ có thể làm những chuyện thuộc về tranh danh đoạt lợi nhưng tuyệt nhiên không bao giờ có những hành động tàn khốc như bọn thái giám.

Nàng mỉm cười dừng lại và hỏi tiếp :

- Anh thấy như thế có đúng không ?

Trần Lăng thở ra :

- Cũng không thể cho đó hoàn toàn là vô lý.

Bạch Phi Phi nhún vai :

- Ngoài miệng anh không chịu hoàn toàn thừa nhận nhưng tôi cam đoan rằng ngay bây giờ, trong lòng anh đã thật sự đồng ý với lời lẽ của tôi. Tôi không tự cao nhưng tôi quả quyết rằng vấn đề này không một ai nghiên cứu thấu triệt. Nếu có, cũng là rất ít.

Trần Lăng gật gật đầu :

- Đúng, ít lắm .

Bạch Phi Phi lại đi vòng theo vách đá, dáng đi của nàng thật hết sức mềm mại, dịu dàng, cuối cùng, nàng đứng quay mặt thẳng vào Trần Lăng :

- Anh có biết tại sao tôi để anh ở trong gian phòng của bọn thái giám này không ?

Trần Lăng lại gượng cười :

- Tâm tư của cô ai mà đoán được ?

Bạch Phi Phi nhướn mắt :

- Bởi vì cái sinh hoạt của anh cũng không khác gì hơn bọn thái giám bao nhiêu.

Trầm Lăng ngơ ngác :

- Tôi ... tôi cũng như thái giám à ?

Hắn cười nhẹ và nói luôn :

- Trong đời, tôi đã từng bị người ta mắng chửi nhiều lời thật nặng, thật độc, người có lẽ đây là lần thứ nhất tôi nghe được lời nói kỳ dị của cô.

Bạch Phi Phi hất hàm :

- Sao ? Bất mãn rồi à ? Chứ anh không phải giống y như thái giám sao ? Hừ, ráng hết sức mình để trấn áp vào lòng dục, bây giờ nếu anh dám nói một câu rằng : anh là một con người không có lòng dục thì anh quả xứng đáng là một tên đại bại trong thiên hạ .

Trầm Lăng ngáp ngừng :

- Tôi ... tôi ...

Bạch Phi Phi bĩu môi :

- Vì lẽ đó cho nên trong thâm tâm của anh ...

Nàng chỉ chỉ tay lên hình vẽ trên vách và nói tiếp :

- Trong lòng anh đã gần giống những thứ đó lắm, những chuyện không nên làm anh vẫn cứ làm, những chuyện không cần anh xen vô, anh cũng cứ xen vô, đúng anh là một tên... thái giám .

Trầm Lăng lắc đầu :

- Lần thứ nhất trong đời tôi nghe được một câu chuyện hết sức hoang đường.

Bạch Phi Phi xôm mình tới :

- Sao, anh không thừa nhận à ? Tôi hỏi anh nhé, tại sao anh không dám gần gũi đàn bà chứ ?

Trầm Lăng nhắm mắt :

- Tại vì tôi là chó .

Bạch Phi Phi cười :

- Phải được như chó thì cũng là tốt lắm rồi. Bởi vì lòng dục của chúng vẫn được xuất phát một cách bình thường, và vì tình dục được bình thường như thế, cho nên anh có thấy một con chó nào cố tâm đi tìm giết cho kỳ được một con chó khác không ? Trong khi đó thì con người vĩ đại của chúng ta luôn luôn tìm cách sát hại lẫn nhau không dứt.

Trầm Lăng làm thỉnh không nói.

Hắn biết Bạch Phi Phi luôn luôn nguy hiểm, nhưng hắn cũng cảm thấy rằng, trong cái nguy hiểm của nàng có những điều thật khó mà bài bác.

Bạch Phi Phi bước sát tới trước mặt Trầm Lăng, nàng dòm cận mặt hắn và cười hắc hắc :

- Vì thế cho nên tôi gọi con người là một động vật ngu xuẩn nhất. Khi đói, họ dám kêu, khi khát họ dám nói, nhưng khi lòng dục nổi dậy, họ không dám nói một lời.

Trầm Lăng thở dài sườn sượt :

- Tôi không biết cô đem những lời lẽ đó nói trước mặt tôi với dụng ý gì ?

Bạch Phi Phi cười thật dịu :

- Rồi sẽ biết.

Nàng bưng mâm thức ăn lại để ngay trước mặt chàng :

- Bây giờ, anh nói cho tôi biết, anh có đói không ?

Không đợi Trầm Lăng trả lời, nàng cười cười nói tiếp :

- Cái này thì chắc dám nói nhỉ ?

85. Hoàng Tử Hay Tù Nhân

Trầm Lăng ăn một cách ngon lành, thức ăn đã ngon, mà hắn cũng cần bồi dưỡng cho sức lực, hắn biết nhất định phải có cơ hội. Và khi gặp cơ hội là phải phản ứng thật nhanh.

Bạch Phi Phi không nói nữa, nàng chỉ lo đút cho hắn. Và như cố ý khuyến khích hắn ăn nhiều.

Hắn ăn xong, nàng đứng dậy nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Bây giờ anh có cần gì nữa không ?

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không .

Bạch Phi Phi cười :

- Có cũng không dám nói.

Nàng xoay mặt lại dịu dàng và yếu điệu đi ra.

Trầm Lăng trở mắt nhìn theo cho tới khi nàng khuất bóng. Hắn chép miệng thở dài...

Nàng quả là cô gái dị thường, dị thường đến mức không làm sao đoán được.

Ngôi thạch thất lại trở về im lặng gần như mộ phần.

Trên đời này có lẽ ít người chịu đựng nổi lâu dài trong khung cảnh tịch mịch và cô đơn như thế.

Trầm Lăng lẩm bầm trong miệng :

- Có phải mình quả không cần việc gì nữa hay không ? Tại sao mình không thể nói ?

Hắn nằm ngửa trên giường mơ màng nhớ đến Bạch Phi Phi. Nhớ đến khuôn mặt yêu kiều, nhớ đến vóc người thon nhỏ, nhớ đến suối tóc mịn màng, nhớ đến hơi hương dịu dịu và gò ngực phập phồng của người trinh nữ...

Bỗng nhiên, Trầm Lăng nghe dòng máu nóng trong người lưu chuyển, hắn cảm thấy mình như đang ham muốn, như tuổi xuân thì đang độ khát khao...

Thân thể đã không cử động được, mà chân khí cũng không làm sao đề kháng. Hắn cố cắn răng chịu đựng...

Càng chịu đựng, Trầm Lăng càng nhớ tới Bạch Phi Phi ...

Lời lẽ có vẻ nguy hiểm của nàng nhưng hình như lại đúng, hình như có... ít nhiều chân lý, thứ chân lý trần trụi mà lại là thực tế trên đời .

Trầm Lăng nằm ngửa nhìn trần nhà mà chịu đựng...

Hai mang tai hắn nóng bừng bừng, cổ nghe khô cháy và mồ hôi đầm ướt...

Hắn đang gần như đứt hơi trong sự chế ngự khát khao trong cơ thể thì chợt nghe một tiếng động khẽ, hắn ngẩng lên nhìn thấy Bạch Phi Phi đang đứng dựa đầu giường...

Tay bưng chén nước, nàng vừa cười vừa hỏi :

- Có khát nước lắm không ?

Trầm Lăng nói nghe đặc sệt :

- Khát... khát lắm .

Nàng nắm chặt tay Trầm Lăng nói gần từng tiếng :

- Anh biết không, tất cả những chuyện đó đều do bàn tay sắp xếp tinh tế của tôi... đó là một kế hoạch, một kế hoạch đã thi triển gần hết và đang tiếp tục thi hành phần chót. Tôi dám cả quyết thách thức không một con người nào dù tài ba cách mấy, dù người đó là... Trầm Lăng cũng không phá hoại được kế hoạch thần diệu nhất của tôi...

Ngày “vĩ đại” nhất mở màn .

Tất cả quả nhiên được tiếp tục thi hành trót lọt, không một chút gì trở ngại, không một chút gì sơ hở...

Màn kết thúc của vở bi kịch thê thảm nhất bắt đầu .

Hùng Miêu Nhi mặc bộ đại hồng bào lộng lẫy, mặt mày sạch sẽ, chải gỡ đàng hoàng, nhưng gương mặt của hân vẫn hằm hằm, đôi mắt tròn xoe dễ sợ...

Vương Lâm Hoa ngó hân cười cười bằng đuôi mắt :

- Hùng huynh, thật tôi không ngờ anh lại dễ coi như thế ấy. Hôm nay trông anh người ta cứ tưởng là một ... tân trạng .

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng :

- Còn người, người thì rất giống là... con cháu của ta .

Vương Lâm Hoa bật cười, Hùng Miêu Nhi mắng xong rồi bất giác bật cười...

Tình thế quả là đáng tức cười .

Cả bọn khách “bất đắc dĩ” này trông không khác chi hình nộm, họ ngồi trên những chiếc đôn bọc gấm cực kỳ sang trọng, tiếng sênh tiếng trúc đều đặn nổi lên tứ phía bên ngoài, bọn đại hân từng cặp bước vô khiêng bọn Hùng Miêu Nhi ra khỏi nhà giam...

Y hệt đám rước thần.

Đại diện rộng mênh mông, đèn hoa kết tụ giăng rực rỡ. Cung điện cổ lỗ được điểm xuyết tân kỳ bởi sự trang hoàng khéo léo, làm nổi bật một cái gì đó rất đặc biệt.

Đúng như lời Trầm Lăng nói, Khoái Lạc Vương là một nhân vật phi thường, cung cách và chỗ ở cũng phi thường.

Trước khung cảnh huy hoàng, nhưng bọn Hùng Miêu Nhi vừa vào tới chợt có một cảm giác hơi rờn rợn...

Sự trang hoàng đẹp đẽ và sang trọng vẫn không làm sao che hết dấu vết sầm sập âm u. Đồ án kỳ dị ẩn tàng một cái gì đó huyền bí khi dừng nên cung điện này, bây giờ được trang điểm xáo trộn ít nhiều, nhưng chính sự xáo trộn mà không che lấp hết ấy nó làm cho khung cảnh trở thành ngơ ngớ, cái gì đó khiến cho lòng người linh cảm đến chuyện bất thường .

Thềm đá hoa cẩm ngọc được phủ lên tấm thảm màu hồng đậm, phía tận cùng bên trong có một chiếc bàn mặt ngọc và hai chiếc ghế bành phủ gấm thêu hoa, vòng quanh theo thành ghế, những đường kim tuyến nổi lên óng ánh.

Nhất định đó là ngôi vị của tân lang và tân giai nhân. Phải nói là ngôi vị của Vương Gia và Vương Phi mới đúng .

Lúc Chu Thất Thất được khiêng vào thì Trầm Lăng đã có mặt ngồi phía sau chiếc bàn dài.

Nhìn Trầm Lãng đã không biết bao nhiêu lần, nhưng bây giờ vừa vào tối thấy hẳn là Chu Thất Thất cảm nghe như... nghẹt thở, mắt nàng rục lên y như có thắp đèn.

Trầm Lãng cũng đang mỉm cười nhìn nàng chăm chăm...

Thật là đáng tạ ơn trời phật, lần này thì họ cho Chu Thất Thất và Trầm Lãng ngồi gần.

Trầm Lãng hỏi bằng một giọng thật dịu :

- Máy ngày rày nghe trong người có khoẻ mạnh không ?

Chu Thất Thất cắn chặt môi không nói...

Tâm lý đàn bà quả thật lạ lùng.

Trầm Lãng hỏi luôn :

- Sao không thềm ngó tới tôi vậy ?

Chu Thất Thất vẫn làm thính, hai mắt nàng hồng hồng lóng lánh.

Trầm Lãng dịu giọng hơn nữa :

- Làm gì mà buồn như thế ?

Chu Thất Thất cắn môi cho khỏi bật khóc :

- Tự nhiên là tôi đâu có được vui vẻ như anh .

Trầm Lãng ngạc nhiên :

- Tôi vui à ?

Chu Thất Thất nói :

- Có người phục thị cho anh, có người lo thay đổi quần áo cho anh thì làm sao không vui ?

Bây giờ thì không ngăn được nữa, nói xong câu đó, nước mắt nàng nhỏ rùng rùng...

Trầm Lãng cười :

- Nữa, lại dở trò trẻ con ra nữa. Không sợ người ta cười à ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Tôi hỏi anh, vậy chứ... người ta bảo là người ta đã cùng với anh... có cái gì... mà cái... đó là cái gì chứ ?

Trầm Lãng bật cười :

- Tại làm sao Thất Thất cứ đi tin người ta như thế chứ ?

Chu Thất Thất hay một cái thật dài :

- Anh không vui thế sao anh lại cười được chứ ?

Trầm Lãng thấp giọng :

- Thật tình thì tôi cũng hơi vui, nhưng tuyệt đối không phải cái vui như cô nói.

Chu Thất Thất gặng lại :

- Chứ anh vui cái gì ?

Giọng Trầm Lãng càng thấp hơn nữa :

- Bây giờ thì không nên hỏi, lát nữa tự nhiên sẽ biết.

Tia mắt Trầm Lãng ngời ngời thật khó ai đoán nổi đôi mắt ấy chứa đựng những gì, Chu Thất Thất nhìn vào đôi mắt ấy, nàng thở ra không nói nữa, nàng im lặng trong thái độ băng lòng.

Từ ngoài hành lang cho đến bên trong đại điện, bọn cầm y đại hán thuộc hạ Khoái Lạc Vương ngồi đứng dài, dáng sắc của họ trang nghiêm, cẩn mật.

Hành lang hai bên màn trướng tầng tầng lớp lớp, hai hàng nhạc hầu thấp thoáng xa xa...

Hôn lễ chưa tới giờ khai mạc, không khí trong đại điện lặng im thin thít, thật là giây phút vừa ngọt ngào vừa trang trọng chưa từng thấy.

Qua mấy phút sau, Phương Tâm Kỳ từ ngoài đi vào, tự nhiên con người hẳn cái gì cũng hoàn toàn đổi mới, có thể nói những gì thuộc về “dự hôn lễ” đã được hẳn “vỡ trang” từ đỉnh đầu xuống gót chân .

Trầm Lăng nhìn hẳn mỉm cười :

- Bữa nay chắc huynh đài bận lắm nhỉ ?

Phương Tâm Kỳ vòng tay cười :

- Được có việc bận nhiều, đệ càng cảm thấy cao hứng hơn lên .

Trầm Lăng hỏi :

- Tình hình bên ngoài ra sao nhỉ ?

Phương Tâm Kỳ cười bằng giọng đặc ý :

- Trời trong vắng vặc không gợn mây, khung cảnh của đất trời êm tịnh khiến cho không một ai có thể có ý nghĩ đánh giết lẫn nhau...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Thật sự sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ ?

Phương Tâm Kỳ làm một cử chỉ tự tin :

- Trong một chu vi mấy trăm dặm cây cỏ sơn sơn, muôn thú an nhàn thư thái, không ai có thể tìm thấy triệu chứng bất thường. Trầm Lăng công tử hãy yên tâm, ngày vĩ đại của Vương Gia tuyệt đối không có một kẻ nào điên cuồng khuấy nhiễu .

Trầm Lăng cười lớn :

- Như thế thì ngày nay tôi phải một phen say khướt rồi .

Phương Tâm Kỳ nói :

- Trầm công tử, Chu cô nương, Hùng công tử và Vương công tử là số tân khách duy nhất trong hôn lễ của Vương Gia, xin bốn vị cứ thật tình, thật tình để đáp lại nhã ý của người chủ tiệc .

Chu Thát Thát hơi ngạc nhiên :

- Chỉ có bọn tôi là khách thôi à ?

Phương Tâm Kỳ cười :

- Trong võ lâm hiện nay, trừ các vị ra thì còn ai xứng đáng là tân khách của Vương Gia nữa chứ ?

Chu Thát Thát cười nhạt :

- Thật là vinh hạnh cho tôi biết bao nhiêu .

Ngay lúc đó, một gã Cấp Phong kỵ sỹ từ ngoài hồi hã đi vô nói với gã Cấp Phong đệ nhất :

- Đại ca, hãy chuẩn bị mau lên, hôn lễ sắp khai mạc rồi đó .

Gã Cấp Phong đệ nhất lật đật đi ra...

86. Người Khách Lạ Nam Cường

Nhạc hoà tấu nổi lên, từ những tiết điệu dồn dập lần lần hoà hườn, y như một lượn sóng tung vôi cao vút rồi rập xuống nhẹ nhàng.

Mười sáu cặp đồng nam đồng nữ, cặp thì bưng những vòng hoa rực rỡ, cặp thì bưng những mâm rượu mà cả chén lẫn bầu đều là loại đồ cổ cực kỳ quý giá.

Chúng bước đi theo nhịp trống, tiếng kèn, trang trọng đến trước mặt bọn Trầm Lăng rót rượu cúi đầu...

Trầm Lăng mỉm cười :

- Cám ơn .

Một thiếu nữ nói khẽ bên tai Trầm Lăng :

- Nương Nương có lệnh, nếu công tử nói lên nửa tiếng có phương hại đến cuộc vui của hôn lễ thì mũi chủy thủ trên tay của nô tỳ sẽ lập tức ghim đúng vào thần xu huyết...

Trầm Lăng khẽ liếc qua thấy bọn Chu Thất Thất, Hùng Miêu Nhi và Vương Lân Hoa thấy đều biến sắc, rõ ràng sau lưng họ cũng đều có một người thiếu nữ đang thì thầm...

Nhất định họ cũng đang nghe một câu y như Trầm Lăng .

Hơi thép lạnh chạm nhẹ vào giữa lưng Trầm Lăng, hấn chớp mắt mỉm cười :

- Nương Nương của cô cẩn thận thái quá, bọn người của chúng tôi đâu lại đi làm mất hứng cuộc vui sao ?

Người thiếu nữ gật đầu :

- Nếu công tử làm thỉnh được thì chẳng những cuộc vui trọn vẹn mà Nương Nương của tôi cũng sẽ cảm kích vô cùng.

Cô ả đứng thẳng người lên, nhưng mũi chủy thủ vẫn kề sát vào lưng Trầm Lăng.

Kế hoạch hành động của Bạch Phi Phi quả là chu đáo, nàng sợ bọn Trầm Lăng nói lộ sự quan hệ giữa nàng và Khoái Lạc Vương ...

Trầm Lăng vẫn mỉm cười một cách thần nhiên...

Nhạc lại nổi lên và im bất : Khoái Lạc Vương xuất hiện .

Trừ bọn Trầm Lăng ra, tất cả thuộc hạ của Khoái Lạc Vương đứng phắt lên nghiêm chỉnh...

Bằng những bước đi chậm chạp nhưng chắc chắn, con người của Khoái Lạc Vương toát ra một sắc thái thanh cao, trang nhã lạ lùng...

Từ chòm râu, vẻ mặt cho đến móng tay, sự sạch sẽ tinh khiết đến đôi một kẻ sạch nhất đứng gần cũng đậm ra e thẹn...

Hùng Miêu Nhi cười nhe nhỏ :

- Nhìn vào đôi mắt của Khoái Lạc Vương, người ta có cảm tưởng hấn sửa soạn ra trận hơn là sửa soạn làm chú rể .

Hùng Miêu Nhi nói thật nhỏ, nhưng khi hấn dứt câu thì đôi mắt Khoái Lạc Vương vụt loé lên ngời ngời chiếu thẳng vào mặt hấn .

Nếu là một người nào khác, cái nhìn của Khoái Lạc Vương nhất định sẽ làm cho người đó rụng rời, người đối với Hùng Miêu Nhi thì hấn lại giả đồ không thấy và cười ha hả :

- Khoái Lạc Vương, xin chúc mừng ông nhé... Hôm nay là ngày đại hỷ, tôi thấy tia mắt ông nên dịu xuống, bởi vì không khéo sẽ làm cho Tân Nương hoảng hốt bây giờ...

Câu nói của Hùng Miêu Nhi làm cho đám thủ hạ của Khoái Lạc Vương xanh mặt...

Họ nghĩ rằng sấm sét sẽ nổi lên...

Và Khoái Lạc Vương cũng đã cau mày...

Nhưng ông ta lại cũng bật cười ha hả :

- Các hạ hãy yên lòng. Tân Nương của bản vương là một người mà không phải ai cũng có thể làm cho nàng sợ được đâu .

Vương Lâm Hoa thở ra :

- Đó là một lời nói thật chứ không phải khoe khoang .

Khoái Lạc Vương ngồi xuống và ban nhạc lại trở lên.

Vị Tân Nương vẫn chưa thấy bóng.

Nhạc trở lên ba chập, Khoái Lạc Vương khẽ cau mày, đám thuộc hạ bắt đầu ngơ ngác...

Chu Thất Thất cố ý nói hơi lớn :

- Sao thế nhỉ ? Tân Nương ở đâu cả ?

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Chưa lâm trận mà đã bồn đảo à ?

Họ biết Bạch Phi Phi nhất định sẽ đến, nhưng họ cố ý chọc tức Khoái Lạc Vương và quả thật, gương mặt rạng rỡ của ông ta bắt đầu hơi nặng :

- Nương Nương đâu ?

Phương Tâm Kỳ bước tới cúi đầu :

- Nửa giờ trước đây thuộc hạ còn thấy Nương Nương ở tại Điểm Trang Lâu .

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Cùng ở đó gồm có những ai ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Ngoài hai lão bà chuyên lo chăm sóc Nương Nương, hai người này vừa lớn tuổi vừa có nhiều kinh nghiệm trong việc phù dâu, vì đó là nghề chuyên môn của họ, còn có thêm một người thợ già chuyên lo việc sửa tóc, người này từ quan ngoại đã được tuyển chọn kỹ càng...

Khoái Lạc Vương cau mày :

- Lại có rước thợ sửa tóc ở xa nữa à ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Đó là một lão già, chuyên nghề từ thuở nhỏ, từ vùng này dẫn ra quan ngoại, bất cứ con gái nhà ai, nhất là trong hàng sang trọng, mỗi khi làm lễ thành hôn đều do một tay của người thợ chuyên về trang điểm ấy. Lão làm ăn rất cẩn thận, thật thà...

Khoái Lạc Vương gặng lại :

- Người có cho điều tra, khám xét cận kề chưa ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Bọn thuộc hạ đã điều tra rồi và khi lão đến còn phải qua mấy lần kiểm xét, quyết không thể là do người khác dìm dung và không có một chút gì đáng nghi ngờ.

Khoái Lạc Vương mỉm cười :

- Hai hôm nay bản vương bận rộn quá thành thử không để ý đến những điều nhỏ nhặt, các người cẩn thận như thế là tốt lắm.

Nhưng ông ta vẫn không dấu được vẻ băn khoăn :

- Nhưng tại sao đến bây giờ mà Nương Nương chưa tới ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Thuộc hạ đã cho người đi nghinh giá .

Khoái Lạc Vương nhồm mình lên cười tươi nói :

- Tới rồi .

Tiếng nhạc trỗi lên thật nhẹ, tất cả bao nhiêu cặp mắt đều quay hẳn ra ngoài...

Tân nương đã đến...

Vương Phi đã đến...

Như ngọc phượng giáng trần, tà áo lụa kéo dài trên tấm thảm hồng, dáng đi của Bạch Phi Phi thật nhẹ nhàng, mềm mại...

Mỗi bước chân nàng nhắc tới y như có một làn mây cuốn nhẹ theo sau, so với Khoái Lạc Vương, khí thái vương giả của nàng trội hẳn...

Với chiếc vương miện Tân Nương, với màn lưới che mặt bằng những hạt kim cương li ti xâu lại, gương mặt nửa kín nửa hở rạng rỡ như hoa làm cho bao nhiêu huy hoàng trong đại điện chợt như tắt ngấm .

Tất cả những người có mặt gần như nín thở...

Mặc dù biết bi kịch đã mở màn, nhưng dáng dấp thanh cao tuyệt đỉnh của Bạch Phi Phi đã làm cho bọn Trầm Lăng cũng quên khuấy mất những gì khủng khiếp sẽ đến...

Bạch Phi Phi đi thẳng vào, và Hùng Miêu Nhi vụt kêu lên :

- Tân Nương đến thì Tân Lang phải đứng lên đón tiếp chứ ?

Khoái Lạc Vương cười :

- Đúng như thế .

Bạch Phi Phi đến sát bên bàn, Khoái Lạc Vương đứng nâng chén :

- Xin mời... xin chư vị hãy say một bữa thật vui .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Như vậy là đã xong nghi lễ rồi à ?

Khoái Lạc Vương cười :

- Bản vương đâu lại rập y theo hạng phàm phu tục tử, bản vương chỉ giữ lễ chứ không thể để cho lễ thành sợi giây trói buộc .

Đôi mắt ông ta đảo quanh bốn phía :

- Hôn lễ chỉ cần trang trọng chứ không phải chạy theo hư văn, bản vương xin long trọng tuyên bố : hôm nay là ngày lễ thành hôn vĩ đại nhất và Tân Nương là một tuyệt thế giai nhân .

Bạch Phi Phi chợt như e thẹn, nàng cúi đầu khẽ nói :

- Đa tạ Vương Gia .

Khoái Lạc Vương đặt chén rượu xuống cười ha hả và toàn đại điện tiếng hoan hô vang dậy như pháo nổ...

Hùng Miêu Nhi lớn tiếng :

- Khoái Lạc Vương, nếu ông mời bọn này bằng cách cho người bưng rượu kê vào miệng thì nhất định kẻ này sẽ nhổ ra ngay .

Khoái Lạc Vương thoáng hơi trầm ngâm nhưng cuối cùng lại vẫy tay :

- Phương Tâm Kỳ, hãy giải huyết nơi cánh tay trái họ... hôm nay là ngày vui, đừng để kém vui .

Thế là tay trái của bọn Trầm Lăng được cử động, nhưng thật ra thì để nâng chén rượu đưa vào mồm chứ không thể làm gì hơn nữa.

Tiếng nhạc lại trỗi lên...

Rượu được ba tuần, Khoái Lạc Vương cười cười nhìn Trầm Lăng :

- Trầm Lăng các hạ xem trong trăm ngàn năm nay, thế giới võ lâm có ai so sánh kịp với Khoái Lạc Vương không chứ ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Núi nào cũng có đỉnh cuối cùng, hoan lạc nào cũng đến nơi giới hạn .

Khoái Lạc Vương cau mặt :

- Trầm Lăng, các hạ nên nhớ rằng các người bây giờ vẫn là tù nhân của bản vương đấy nhé .

Trầm Lăng cười :

- Thuốc cứu mạng thường thường là đắng, lời nói phải luôn luôn là không bù tai, ông nghe hay không đâu có hại gì ?

Ánh mắt của Khoái Lạc Vương như một mũi dao nhọn xoáy vào giữa mặt Trầm Lăng ...

Tiếng vui cười trong đại điện cũng vội vàng lắng xuống... Chu Thất Thất toát mồ hôi...

Nhưng Khoái Lạc Vương vụt bật cười sặc sụa :

- Ghen rồi... Trầm Lăng, đang ghen đấy phải không ? Hà hà... vừa ghen tức sự thành công của bản vương lại vừa ghen tức vì bản vương cưới được giai nhân tuyệt sắc. Có phải thế không Trầm Lăng ?

Vương Lâm Hoa vụt xen vào :

- Thế ông không giận à ?

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Người mà được Trầm Lăng ghen ghét cần phải thấy tự cao, tại sao bản vương lại giận hấn chứ ?

Ông ta đứng phắt lên nâng cao chén rượu :

- Xin mời, xin mời chư vị vì cuộc hôn lễ vô tiền khoáng hậu của bản vương mà cạn luôn ba chén nữa...

Nhiều tiếng hoan hô vang dậy, nhiều tiếng ly chén chạm mạnh vào nhau...

Vương Lâm Hoa liếc tia mắt lạnh lùng về phía Trầm Lăng :

- Người ta sửa soạn động phòng hoa chúc, còn mình thì sửa soạn rơi đầu... Trầm Lăng, anh đã bó tay rồi à ?

Trầm Lăng gượng cười :

- Thời cơ chưa tới, anh bảo tôi phải làm sao bây giờ ?

Vương Lâm Hoa cười nhẹ :

- Thời cơ bao giờ mới tới lận? Chờ khi đầu mình rơi xuống rồi mới đến phải không ?

Trầm Lăng nói :

- Cho dù như thế thì cũng không biết làm sao hơn .

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Chết thì chết chứ gì mà phải quýnh lên như thế ? Yên lòng đi, uống cho đã rồi hẵng hay .

Chu Thất Thất buồn buồn :

- Tôi mong được chết ngay bây giờ, chết bây giờ vẫn còn được gần nhau...

Lẽ tự nhiên tiếng “nhau” này nàng chỉ dành riêng cho mình và Trầm Lăng ...

Hùng Miêu Nhi nâng chén lên cười :

- Trầm Lăng, kính anh ba chén đầy nha... kiếp này được làm bạn với anh, tôi cho rằng tôi đã sống quá đủ rồi .

Giọng cười của hắn thật dòn, nhưng không làm sao che hết nỗi niềm chua xót.

Có thể hắn không đến nỗi chua xót cho chính thân phận mình, mà hắn đang chua xót cho Chu Thất Thất, cũng có thể hắn chua xót cho cả Bạch Phi Phi ...

Đúng câu nói của một người thi nhân nào đó :” anh hùng không sợ chết nhưng không tránh khỏi nỗi thương tâm .”

Khoái Lạc Vương liến nhìn Bạch Phi Phi, nàng qua khe hở của màn lưới che mặt bằng kim cương càng tăng thêm vẻ mê hồn...

Như sững sờ trước vẻ đẹp ảo huyền, Khoái Lạc Vương vùng buông chén rượu :

- Xin các vị cứ ở đây uống rượu nhé, cứ uống, cứ uống cho say chết cũng chẳng sao, bản vương ... bản vương xin mạn phép kiêu từ...

Vương Lâm Hoa cười hần hắc :

- Đúng, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng... đáng lý phải động phòng sớm hơn một chút nữa...

Khoái Lạc Vương cười ha hả :

- Vương Lâm Hoa quả đúng là con người biết thưởng thụ thú phong lưu...

Tiếng cười của Khoái Lạc Vương chưa dứt, chợt từ ngoài có kẻ chạy vào... Mọi người giật mình quay lại vì dáng đi gấp rút của gã Cấp Phong .

Nhìn thanh kiếm tà tà giắt xéo ngang lưng của gã, Trầm Lăng chớp mắt ngồi ngời :

- Hắn là một trong những kẻ có nhiệm vụ tuần thám bên ngoài .

Vương Lâm Hoa cũng sáng mắt gật đầu :

- Đúng, hắn đấy .

Hùng Miêu Nhi liếc nhanh về phía Trầm Lăng :

- Trông thần sắc của hắn hình như có biến ?

Sắc mặt Vương Lâm Hoa vùng rạng rỡ và hân hân bầm :

- Cũng mong như thế... cũng mong như thế...

Phương Tâm Kỳ lật đặt xốc tới, hai người thì thầm với nhau một lúc, da mặt của Phương Tâm Kỳ như tái hẳn ra...

Khoái Lạc Vương chớp mắt, ông ta ngồi trở xuống rót thêm một chén rượu nhưng chỉ bưng chứ không uống, sắc mặt ông ta hơi nặng... và đôi mắt như sao băng chiếu thẳng về gã Cấp Phong đệ nhất.

Phương Tâm Kỳ vội bước tới bên Khoái Lạc Vương , thấp giọng :

- Bên ngoài có người xin được vào kính hạ...

Khoái Lạc Vương cau mặt :

- Kính hạ ? Hôn lễ của bản vương các người đã để lộ ra ngoài à ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Hỷ tín chỉ trong vòng thuộc hạ chứ không cho vượt qua căn cứ .

Khoái Lạc Vương vỗ bàn :

- Đã không tiết lộ ra ngoài thì tại sao họ lại biết ?

Phương Tâm Kỳ cúi đầu :

- Thuộc hạ xin nhận hết tội tuần phòng sơ hở...

Sắc diện của Khoái Lạc Vương chợt hoà hoãn lại :

- Nhiều người nhiều tiếng, cũng không phải là lỗi riêng một mình người, chỉ có điều... cố vượt khỏi những lớp phòng thủ của ta để vào nơi đây thì e rằng không phải vì ý tốt .

Phương Tâm Kỳ cười bồi :

- Bằng vào thịnh uy của Vương Gia, họ cố mạo hiểm để làm lễ cung hỷ cũng không phải là quá đáng .

Khoái Lạc Vương cười lớn :

- Đúng ...

Nhưng sắc mặt ông ta vụt hơi trầm :

- Có biết họ đến đông hay ít ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Tất cả là chín người, có khiên một chiếc rương lớn nói là lễ vật .

Khoái Lạc Vương hỏi :

- Dáng cách họ ra sao ?

Phương Tâm Kỳ thưa :

- Cứ theo Cấp Phong thập tứ báo cáo thì người cầm đầu là Bốc Công Trực, có biệt hiệu là “Lam Điền Đạo Ngọc”, một cự phú miền biên giới Cô Qua. Nghe nói người ấy khinh công cao lắm, có thể gọi là một cao thủ, tuy ông ta ít nổi tiếng võ lâm.

Khoái Lạc Vương trầm ngâm :

- Bốc Công Trực ... bản vương đã nghe qua tên ấy, chỉ có điều giữa bản vương và hắn vốn không có mối bang giao, sao lại có chuyện vượt đường xa dâng lễ ?

Phương Tâm Kỳ cười :

- Cũng có thể hắn muốn cầu thân, muốn nương tựa vào thế lực của Vương Gia để bảo toàn cơ nghiệp... Bởi vì hiện bây giờ biết bao nhiêu hào kiệt võ lâm , nhất là những kẻ có nhiều tài sản đều rất muốn đầu nhập vào môn hạ Vương Gia. Đành rằng họ vì ý tự tư, nhưng căn bản vẫn vì tôn kính .

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười :

- Được rồi, đã thế thì cứ cho họ vào... bằng vào lực lượng chín người của họ trừ phi muốn chết mới dám tới đây gây sự.

Phương Tâm Kỳ bái mạng lui ra...

Chu Thất Thất thấp giọng :

- Trầm Lăng, anh có thấy đúng là Bốc Công Trực đến đây dâng lễ mừng chăng?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Chưa chắc là như thế .

Vương Lâm Hoa lạnh lùng :

- Đúng như Khoái Lạc Vương vừa nói, bằng vào một số người như thế, nếu không thật dâng lễ thì là đến dâng đầu à ?

Hùng Miêu Nhi thở ra :

- Tên “Lam Điền Đạo Ngọc” Bốc Công Trục này ngày trước tôi có nghe danh, hắn cũng có tiếng trong giang hồ nhưng so với Khoái Lạc Vương thì một trời một vực .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Vấn đề này nhất định sẽ có nhiều chuyện lạ bên trong mà chúng ta khó lòng biết rõ, nó không thể giản đơn như một mặt của con xúc xắc... và coi, chuyện lạ lại từ trong chiếc rương lễ vật mà ra...

Vương Lâm Hoa cười nhạt :

- Chẳng lẽ trong chiếc rương ấy có... con yêu trong ấy hay sao ? Bởi vì chỉ có yêu tinh chứ không thì không có gì làm lung lay Khoái Lạc Vương được cả .

Trầm Lăng cười :

- Cũng chưa biết chừng, sự đời có nhiều việc xem đơn giản mà lại rất phức tạp...

Đó là một chiếc rương bằng gỗ quý, bên ngoài cẩn vàng khảm bạc, gắn nhiều hạt kim cương to lớn lung linh...

Tám người khiêng chiếc rương ăn mặc cực kỳ hoa lệ, đúng dáng cách của người đi ăn cưới, chỉ có điều tướng mạo của họ rất tầm thường, hầu hết đều giống bọn khách thương.

Chỉ trừ Bốc Công Trục .

Tướng mạo người này không tầm thường một chút nào cả...

Đôi mắt hắn hơi sâu, tròng đen vàng lợt, tròng trắng lại hơi xanh, mỗi lần chớp mắt tia sáng ngời ngời...

Lương quyền của hắn thật cao, tóc hắn hơi vàng xám và quần cuốn từng lọn tròn tròn, đứng xa trông như những cuộn tơ...

Hắn ăn mặc thật hết sức là sang trọng và điều làm cho mọi người ngó nhiều hơn hết là đôi vòng đeo ở lỗ tai của hắn.

Nhìn vào toàn thể , “Lam Điền Đạo Ngọc” Bốc Công Trục quả là con người kỳ bí, nhưng nếu nhìn vào miệng cười của hắn thì bất cứ ai cũng dễ có cảm tình.

Hùng Miêu Nhi thấp giọng :

- Nghe trong giang hồ truyền ngôn rằng người này có một người mẹ ở vùng biên ngoại và rất giỏi về thuật ẩn thân, nghe nói thuật ấy từ Ba Tư truyền sang, mà dòng họ của Bốc Công Trục cũng là người Ba Tư nữa. Chỉ có điều không biết Bốc Công Trục có học được thuật ấy của mẹ ông ta hay không ?

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Như thế nào gọi là thuật ẩn thân ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Nghe đâu đó là thuật của người phù thủy Ấn Độ, Phi Châu và cũng có xuất hiện nhiều ở Ba Tư nữa.

Hắn mỉm cười nói tiếp :

- Sự lợi hại của nó không nghe nói rõ, chỉ nghe rằng nếu cần trốn địch, thì thuật này là cách độc nhất vô nhị trong các thứ võ công .

Chu Thát Thát bật cười :

- Môn võ công gì lại chỉ chuyên môn... chạy trốn .

Hùng Miêu Nhi cũng cười :

- Học được thuật này nghe nói khi cần trốn thì không một ai có thể tìm được. Không ai cần nổi mà cũng không làm sao rượt nổi, vì thế, sự truyền tụng võ công của Bốc Công Trục trong giang hồ e rằng cũng chỉ vì môn ấy mà thôi...

Vương Lâm Hoa mỉm cười lăm thăm một mình :

- Thuật đào tẩu ? Cũng hay hay...

Trầm Lăng mỉm cười nhìn vào mặt Vương Lâm Hoa , ai cũng biết trong tim đen là hắn đang chíp cái thuật “đào tẩu” ấy dữ lắm...

Chiếc rương hoa quý được khiêng vào đặt ngay chính giữa...

Tất cả cặp mắt trong đại điện đều bị hút cả về phía Bốc Công Trục và chiếc rương.

Cả hai, một người, một vật đứng là mục tiêu rất ưa nhìn.

Khoái Lạc Vương vẫn ngồi trong tư thế chủ nhân, sắc mặt cổ tạo vẻ uy nghiêm hoà dịu, nhưng tia mắt ông ta cũng không khỏi dán vào hai vật đó. Bốc Công Trục thừa biết thiên hạ đang tập trung dòm mình nhưng vẻ mặt hắn rất tự nhiên, không gấp gáp mà cũng không khúm núm.

Phong thái của hắn trông thật an nhàn...

Tiếng nhạc tiếp khách lại trỗi lên đúng cách, Khoái Lạc Vương vẫn chưa nói một câu nào...

Bốc Công Trục vẫn trong tư thế an nhàn, hai chiếc vòng đeo tròn ten nơi lỗ tai của hắn đang đưa óng ánh...

Tiếng nhạc thưa dần và dứt hẳn, giàn hầu bên phía trái, tiếng xướng ngôn cao

vút :

- Nam Cương Bốc Công Trục tiếp kiến .

Bốc Công Trục bước nhanh lên mấy bước vòng tay :

- Nam Cương Bốc Công Trục xin bái kiến Vương Gia . Cung hạ đại lễ hôn nhân quý phủ .

Khoái Lạc Vương hơi nghiêng mình đáp lễ :

- Các hạ không ngại đường xa đến đây, thanh tình ấy khiến cho Tiểu Vương vô cùng áy náy .

Bốc Công Trục nói :

- Văn bối từ lâu đã ngưỡng mộ uy danh của Vương Gia, chỉ hận mình không có duyên bái kiến. Hôm nay mạo muội đến đây, được Vương Gia không hài tội đã là một điều đại hạnh cho văn bối lắm rồi .

Khoái Lạc Vương cười ha hả :

- Bốc quan nhân khách sáo rồi đấy nhé... Mời, xin mời ngồi.

Câu nói của Khoái Lạc Vương chưa dứt thì hai bên tả hữu một giàn đơn gấm đã được dời ra...

Bốc Công Trục cúi đầu lui lại, nhưng hắn chưa ngồi vội, hắn vòng tay cung kính :

- Đa tạ Vương Gia đã cho phép được ngồi, nhưng văn bối mong Vương Gia hãy nhận cho lễ mọn.

Khoái Lạc Vương vuốt râu cười :

- Công khó đường xa đến chung vui với bản vương như thế là đã quá lắm rồi, bản vương dám đâu nghĩ đến hậu lễ của Bốc quan nhân .

Bốc Công Trục vòng tay :

- Vương Gia giàu trùm bốn bể, trên đời này đâu có lễ vật nào xứng đáng để cung dâng, văn bối không dám dùng những thứ tầm thường, vì thế đã phải phí rất nhiều tâm huyết mới tìm ra được chút lễ mọn này, xin Vương Gia thương tình dung nạp .

Khoái Lạc Vương cười :

- Bốc quan nhân đã hết tình, bản vương đành phải vắng theo...

Và ông ta vụt ngừng cười đột ngột, đôi mắt chăm chăm vào chiếc rương trầm giọng :

- Nhất định là quà tặng của Bốc quan nhân phải là hi hữu, bản vương nhất định không ngăn được lòng tham, muốn được xem ngay tức khắc .

Bốc Công Trục vòng tay cung kính :

- Thật ra thì lễ tuy mọn nhưng cũng khá là đặc biệt, vẫn bối phải phí quá nhiều tâm huyết mới được vào tay, mong Vương Gia không tị hiềm vật mọn là vẫn bối cảm kích vô cùng .

Hắn vỗ tay nhẹ, tám tên thuộc hạ chậm chậm, bước lại khiêng chiếc rương đặt sát vào bậc tam cấp trước bàn của Khoái Lạc Vương .

Bao nhiêu cặp mắt của những người có mặt đều tập trung vào chiếc rương, ai ai cũng chờ xem món lễ mà chắc chắn phải là vật hi hữu trên đời...

Chỉ riêng có vị Tân Nương Bạch Phi Phi từ đầu chí cuối đôi mắt ngời ngời ẩn sau màn lưới kim cương, không hề chú ý đến chiếc rương mà lại nhìn vào Khoái Lạc Vương ...

Hình như đối với chiếc rương mà Bốc Công Trục khéo léo “quảng cáo” này giờ không làm cho nàng hứng thú, hoặc là nàng đã quá thừa biết bên trong chứa đựng những gì rồi...

87. Biến Động Thành Linh

Chiếc rương có khoá nhưng không khoá.

Ánh mắt xanh kỳ bí của Bốc Công Trục chớp lên, hắn chậm chậm đặt tay lên miệng rương mà miệng cứ cười cười :

- Đây là món lễ... sống động, xin Vương Gia xem vật vui mà nhận cho...

Hắn nói chưa dứt thì trong điện đường vụt nổi lên nhiều tiếng kêu nho nhỏ...

Không phải tiếng kêu vì khen vật quý mà là tiếng kêu kinh ngạc...

Nắp rương đã được mở ra, món lễ chứa bên trong là một con người sống, một người con gái, mà lại là cô gái... trần truồng .

Cô gái nằm co ngửa trong rương, da thịt trắng hồng, đôi mắt khép, hở hai hàng mi cong vút...

Gò ngực lồ lộ trong nhịp thở đều hoà, đúng là dáng sắc của một thiếu nữ đang ngon trong giấc điệp.

Thuộc hạ của Khoái Lạc Vương gần như nín thở, họ hồi hộp vì món lễ bất ngờ, họ hơi ngạc nhiên vì “toà thiên nhiên” của người đẹp phơi bày lồ lộ và họ kinh hoàng không lường được hậu quả của màn “dâng lễ” này diễn biến ra sao...

Trầm Lăng , Chu Thất Thất , Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa thiếu chút nữa đã nhổm lên khỏi ghế, một phần vì “lễ vật” lạ lùng, nhưng cái chính là dáng sắc của người con gái trong rương...

Đúng là sắc của... Vương phu nhân .

Cũng may, và cũng lạ cái nét “mê lực” hấp hồn người của Vương phu nhân thì hình như nàng còn thiếu...

Nhưng rõ ràng, nàng có vẻ hao hao gương mặt của Vương phu nhân .

Vương Lâm Hoa nhuốm mình tới hơn chút nữa...

Tiếng cười sang sảng của Khoái Lạc Vương kéo mọi người về thực tế :

- Cô gái này xem ra thì cũng hay hay... chỉ có điều giữa hôn lễ như thế này, các hạ lại biểu món quà như thế ấy, các hạ không sợ Tân Nương nổi ghen hay sao chứ ?

Bốc Công Trục mỉm cười :

- Xin Vương Gia không nên hiểu lầm dụng ý của văn bối, đưa người đàn bà này đến đây, văn bối không có ý là để cho Vương Gia dùng làm tỳ thiếp, mà cốt muốn dâng cho Vương Gia và Nương Nương làm “tế vật” trong ngày hôn lễ .

Khoái Lạc Vương cau mày :

- Nghĩa là sao ? Bản vương chưa nhận rõ nội dung của câu nói đó.

Bốc Công Trục nói chậm rãi :

- Từ cổ, bất cứ một trọng lễ nào cũng đều dùng sinh vật để làm “tế vật” đầu tiên, và nếu được “người” làm “tế vật” thì cuộc lễ đó càng thêm long trọng .

Khoái Lạc Vương hỏi liền theo :

- Và các hạ đem người đàn bà đó đến đây để cho bản vương giết chết ?

Bốc Công Trục mỉm cười :

- Văn bối đưa nàng đến đây chính vì ý đó .

Khoái Lạc Vương vỗ mạnh tay lên mặt bàn :

- Người muốn trêu đùa ta phải không ?

Bốc Công Trục vòng tay :

- Văn bối không dám thế .

Khoái Lạc Vương giận dữ :

- Hôm nay là kiết nhật của bản vương, người lại xui bản vương phải giết người như thế là nghĩa lý gì ? Trên đời này lại có những chuyện nghịch lý đến thế sao ?

Bốc Công Trục vẫn thản nhiên :

- Chỉ vì trong trường hợp tình cờ, văn bối biết được người đàn bà này có manh tâm đến phá hoại cuộc hôn lễ của Vương Gia, vì thế nên tìm cách bắt nàng đến cho Vương Gia làm “tế vật”. Đó mới chính là điều đại kiết .

Khoái Lạc Vương gặng lại :

- Người nói người đàn bà này đến phá hôn lễ của bản vương ?

Bốc Công Trục vòng tay :

- Người ấy định tâm như thế .

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc :

- Bằng vào một người đàn bà như thế mà có thể phá được hôn lễ của bản vương sao ?

Bốc Công Trục nói :

- Ban đầu văn bối cũng không tin, nhưng sau khi nghe rõ ý của y thị thì văn bối e rằng...

Bốc Công Trục ngập ngừng y như lời sắp nói ra có điều bất tiện...

Khoái Lạc Vương gằn giọng :

- Người đàn bà ấy nói như thế nào ?

Bốc Công Trục lại ngập ngừng :

- Người ấy...

Khoái Lạc Vương vỗ bàn hét lớn :

- Nói mau .

Bốc Công Trục cúi đầu :

- Văn bối thật tình không dám lập lại .

Khoái Lạc Vương trừng mắt :

- Tại sao ngươi không dám nói ?

Bốc Công Trục tỏ vẻ sợ sệt :

- Nếu cứ thuật lại đúng như lời nàng nói thì sợ rằng phải mang tội với Vương Gia ...

Khoái Lạc Vương nói :

- Cứ nói, bản vương không trách các hạ đâu.

Bốc Công Trục nói :

- Vương Gia đã cho phép thì văn bối mới yên lòng...

Hắn đằng hắng hai ba tiếng như cố lựa lời :

- Người ấy nói là có đủ thẩm quyền ngăn cản cuộc hôn lễ của Vương Gia...

Khoái Lạc Vương lớn tiếng :

- Bằng vào cái gì mà nó dám nói như thế chứ ?

Đôi mắt xanh rờn của Bốc Công Trục đảo quanh bốn phía, hắn nói bằng một giọng hơi khiếp :

- Nàng nói rằng nàng là vợ chính của Vương Gia .

Tất cả những người có mặt sững sốt vì câu nói đó...

Khoái Lạc Vương giận dữ :

- Nó dám nói

Tia mắt của Khoái Lạc Vương thoáng nhìn về phía cô gái trong rương và hình như đã phát giác vẻ tương tự... Vương phu nhân nên ông ta ngưng lại không nói tiếp...

Bốc Công Trục làm như không thấy, tiếp tục luôn :

- Tự nhiên văn bối không thể tin vào lời nói băng quơ bậy bạ của nàng, nhưng người đàn bà này lại còn nói... nói thêm những lời mà... mà thật là... khó nói...

Khoái Lạc Vương cứ nhìn cô gái trong rương một cách sững sờ im lặng...

Bạch Phi Phi nhích lên một bước :

- Con ấy nói những gì ?

Bốc Công Trục nói :

- Nếu Vương Gia hứa không bắt tội thì tại hạ mới dám cạy lời...

Bạch Phi Phi nói :

- Các hạ cứ nói đi, không ai bắt tội cả.

Bốc Công Trục liếc nhanh về phía Bạch Phi Phi một cái :

- Người ấy nói rằng bất cứ ai cũng có thể thành hôn với Vương Gia, nhưng chỉ có... chỉ có Vương Phi là không được...

Bạch Phi Phi gặng lại :

- Tại sao ?

Bốc Công Trục hơi ngáp ngừng :

- Bởi vì... bởi vì, người ấy nói Vương Phi là... là con ruột của Vương Gia .

Có nhiều tiếng thốt hơi trong hàng ngũ thuộc hạ của Khoái Lạc Vương, tuy hơi nhỏ nhưng vì không khí quá im lặng nên nghe rất rõ ràng...

Bọn Trầm Lăng đưa mắt nhìn nhau biến sắc...

Họ đã nghi ngờ cô gái trong rương và bây giờ lại càng tăng thêm vẻ nghi ngờ nữa...

Nhất định nàng ấy không phải là Vương phu nhân ...

Vương phu nhân không thể lọt vào tay của Bốc Công Trục một cách dễ dàng như thế...

Nhưng, nếu không phải thì nàng là ai ?

Tại sao nàng lại biết được chuyện bí mật kinh thiên động địa đó ? Tại làm sao nàng và Vương phu nhân lại có một vẻ mặt giống nhau ? Giữa nàng và Khoái Lạc Vương có mối quan hệ như thế nào ?

Vòng hoa kim cương trên đầu cô dâu đã phát run bần bật... Ánh mắt sau màn lưới kim cương chớp sáng ngời ngời... Bạch Phi Phi nhích tới trước mặt Khoái Lạc Vương run giọng : - Lời của Bốc Công Trục thuật lại, Vương Gia đã có nghe không ? Tia mắt của Khoái Lạc Vương vẫn sững sờ về phía trước : - Có nghe... tự nhiên là có nghe...

Bạch Phi Phi rít lên : - Đã có nghe thì tại sao Vương Gia còn chưa chịu giết con khốn ấy ? Giọng nói của Khoái Lạc Vương có vẻ... lơ đãng :

- Giết ? Giết ai ?

Bạch Phi Phi nói như thét : - Giết cái con khốn kiếp đang nằm trong rương đó . Thái độ của Khoái Lạc Vương vẫn ngơ ngơ : - À, à... giết nó ...

Bạch Phi Phi dậm chân : - Tại sao Vương Gia chưa chịu ra tay ? Tại sao Vương Gia chần chờ ? Khoái Lạc Vương nói như người ở trong mộng : - Ra tay? Ra tay ngay bây giờ à ?

Thần thái của Khoái Lạc Vương thật là kỳ dị, lời nói chính miệng ông ta nói ra, nhưng hình như lại không phải là ông ta ...

Thật là lạ lùng, một bậc niếu hùng trong thiên hạ thế mà bây giờ lại trở thành một con người ngẩn ngẩn ngơ ngơ...

Như cơn giận đã trào lên cực độ, Bạch Phi Phi rung bắn tay chân :

- Không chịu ra tay như vậy phải chăng con khốn đó đúng là... vợ của Vương Gia, phải thế không ?

Khoái Lạc Vương cười bằng một giọng lạ thường :

- Tự nhiên là không phải .

Bạch Phi Phi lại rít lên :

- Không phải thì tại sao không giết ? Tại sao ?

Khoái Lạc Vương lại lầm bầm trong miệng :

- Nàng bảo ta phải giết... phải giết... được, tốt lắm... tốt lắm...

Vành môi của Bốc Công Trục nhếch lên một nụ cười kỳ lạ, hần vụt bước lên mấy bước, rút thanh đao nạm bạc nơi lưng hai tay dâng lên cho Khoái Lạc Vương ...

Bạch Phi Phi đón lấy rút ra khỏi vỏ và ném lên bàn trước mặt Khoái Lạc Vương, giọng nàng hơi run run :

- Nếu Vương Gia không giết thì tôi sẽ liều chết ngay ở nơi đây .

Khoái Lạc Vương ngược mặt lên và vụt cười dài :

- Vương Phi bảo thì bản vương ... nghe theo...

Ông nắm lấy thanh đao và giọng nói vùng đành lại :

- Giết người , hừ... giết người lại dễ như thế kia à ?

Ngon đao cất lên, nhanh như điện chớp, xả ngay vào mặt... Bạch Phi Phi

Ánh đao như một vòng móng bạc, thế xuống như một ngọn gió trời đầu...

Tự nhiên, không một ai lấy làm lạ, vì đường đao từ nơi tay Khoái Lạc Vương nhất định là đường đao cấp sát, chỉ có một việc bất ngờ là đường đao không xuống ngay mình cô gái trong rương như mọi người đều tưởng mà đường đao lại xẹt thẳng vào mặt Bạch Phi Phi , vị Vương Phi mới vừa được cài vòng hoa trên tóc...

Cho dù Khoái Lạc Vương có tin rằng nàng là con ruột của mình, Khoái Lạc Vương cũng không thể hạ sát thủ như thế ấy...

Nói chung, bất cứ tình huống nào đi nữa, Khoái Lạc Vương cũng không có cơ gì cho đường đao ác nghiệt bay vào người của Bạch Phi Phi ...

Và chuyện lạ thứ hai là dường như Bạch Phi Phi đã đoán trước được sự việc sẽ xảy ra như thế, hoặc vì lý do gì đó mà nàng đã sẵn đề phòng, nên đường đao tuy xuống thật nhanh, thật thành linh, nhưng nàng vẫn tránh thoát một cách không khó khăn chi mấy .

Ánh thép tung ra, tiếng kêu hót hải của mọi người chưa thoát ra khỏi cửa miệng thì thân ảnh của Bạch Phi Phi đã nhoáng lên, tà áo cưới trắng toát phiêu diêu như một đám mây ở dưới chân nàng ...

Và bây giờ, tiếng kinh hô của mọi người mới phát lên thành tiếng.

Tránh xong đường đao và khi chân còn chưa chạm đất, Bạch Phi Phi đã kêu lên :

- Tại sao không giết con khốn ấy mà lại nhắm vào tôi ? Vương Gia đã mất trí rồi à ?

Khoái Lạc Vương cười sằng sặc :

- Ngươi kể con con của các người có thể lừa người khác chứ làm sao lại có thể qua mắt được bản vương .

Bạch Phi Phi trở mặt :

- Ngươi kể ? Như thế nào gọi là ngươi kể ?

Khoái Lạc Vương rần giọng :

- Bốn phía hãy giữ chặt cửa đừng cho một ai chạy thoát .

Tuy chưa biết rõ thật hư, nhưng bằng vào mệnh lệnh của gia chủ, đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương ứng tiếng rập lên, binh khí loáng ngời.

Bốc Công Trục lui ra một bước :

- Vãn bối xin có lời...

Khoái Lạc Vương cười nhạt :

- Người muốn nói về người đấy à ? Hừ, với người thì hôm nay chỉ có đi chứ chẳng có chuyện trở về .

Lui thêm hai bước nữa, Bốc Công Trục vụt ngửa mặt cười dài :

- Hay lắm. Khoái Lạc Vương, ông quả là con người lợi hại, “Lam Điền Đạo Ngọc” này xin thành thật có lời khen đó .

Giọng cười của hắn kéo dài cùng một lúc với nhiều tiếng “bốc, bốc, bốc, bốc” vang lên, một luồng khói tím đen từ trong người hắn bật lên mù mịt...

Khoái Lạc Vương đứng phắt lên thét lớn :

- Tất cả nín hơi... đừng cho chúng chạy thoát...

Vỗ vện một câu nói ngắn ngủn của Khoái Lạc Vương, đám khói mù từ trong người của Bốc Công Trục đã lan rộng cả một vùng đại điện...

Ngay trong lúc đó, Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất, Vương Lâm Hoa chợt nghe có một bàn tay chồm tới giải khai huyết đạo cho mình, và tiếng của Trần Lăng cất lên :

- Vận khí nín hơi và theo tôi ngay lập tức .

Đại điện trang nghiêm và hoa lệ bây giờ đã trở thành hỗn loạn, tiếng la, tiếng rú từng chập vang lên...

Chu Thất Thất mơ mơ hồ hồ nắm chặt vạt áo Trần Lăng, nàng cứ thắc mắc không biết ai đã giải khai huyết đạo cho Trần Lăng... Nàng cũng không hiểu Trần Lăng làm sao để thoát khỏi nơi đây...

Nhưng Trần Lăng vẫn thoát như thường.

Khói mù của Bốc Công Trục đã lan ra tới phía bên ngoài, hàng rào phòng vệ bên ngoài của Khoái Lạc Vương cũng đã bắt đầu sặc sụa...

Họ thấy bọn Trần Lăng xông ra, họ cố sức lướt tới cản ngăn, nhưng họ bị văng ra bốn phía, trên đời này có ai có thể ngăn Trần Lăng chứ .

Chu Thất Thất tay chân hãy còn tê cóng, Hùng Miêu Nhi và Vương Lâm Hoa cũng loạng choạng bám chặt theo sau...

Tuy họ là bậc võ công có hạng nhưng bị bế huyết một thời gian lâu quá, nhất thời không thể nào cử động được như những lúc thường.

Đó là một thông lệ cho những ai cùng chung cảnh ấy.

Chỉ riêng Trần Lăng thì không .

Trên lưng hắn phải cõng một người, tay chân hắn vẫn còn lạnh lẽo và cứng mẫn...

Bọn Chu Thất Thất không biết hắn cõng ai, nhưng trường hợp này thì không ai đủ thì giờ để hỏi.

Tuy vậy, sau khi khói mù tan bớt, họ vẫn thấy được người trên lưng Trần Lăng là một người trần như nhộng: cô gái trong rương .

Thật là một chuyện lạ lùng, trong phút chốc bản thân mình không chắc có thoát được hay không mà Trần Lăng lại còn lo tới cô gái ấy...

Nàng là ai ?

Tại sao Trần Lăng phải cứu ?

Bọn Chu Thất Thất hết sức thắc mắc, nhưng họ vẫn làm thinh.

Sự thật không làm thinh cũng không biết phải làm gì hơn, khi trước mắt họ chỉ có một vấn đề : phải cố thoát cho kỳ được, hay đúng hơn là phải bám đuôi để bị đứt đuôi .

Khói chưa tan hẳn, bọn Trần Lăng tiến theo một con đường nhỏ, có khoảng bằng phẳng, có khoảng xây tam cấp, cuối cùng họ ra khỏi cung điện của Khoái Lạc Vương ...

Bây giờ thì họ đã thấy được những vì sao...

Bầu trời vắng vẻ trong suốt, xanh lơ, ánh sao bàng bạc mênh mông, cảnh vật im lìm của khung trời về lúc nửa đêm thật là lặng lẽ. Nếu không phải những kẻ vừa chứng kiến biến động bên trong thì chắc chắn sẽ cho đây là một vùng... đất chết .

Xế về góc đông nam, tàu ngựa hãy còn lơ nhố mấy bóng người giữ gìn, Trầm Lăng kéo cả bọn nép vào bóng tối đi lần tới, và hẩn chỉ thoảng nhún mình, đám canh tàu ngựa ngã rạp xuống đất như những thân cây bị đốn...

Tất cả phóng lên ngựa và qua một khoảng đường khá dài, họ trú mình vào một vùng tạm nghỉ của dân du mục.

Sau khi Trầm Lăng làm xong lương khô và nước uống, họ lại lên ngựa xuôi về hướng đông nam, vùng sa mạc vẫn mênh mông bát ngát...

Bọn Hùng Miêu Nhi tuy khí lực chưa hồi phục nhưng vẫn thừa sức tra roi vào mông ngựa, họ đi luôn một hơi thật dài không nghỉ, lia xa chỗ cũ hơn ba mươi dặm.

Mặc dù vẫn còn trong vùng sa mạc ngút chân trời, nhưng bọn Trầm Lăng đã hoàn toàn bỏ hẳn thuộc khu của Khoái Lạc Vương xa lắm. Sự vui mừng thoát nạn đã làm cho Chu Thất Thất quên cả mệt mỏi, nàng cho ngựa phi nhanh hơn ai hết.

Hùng Miêu Nhi vụt bật cười :

- Vương Lâm Hoa, thấy không, ta đã nói còn một chút hơi là Trầm Lăng còn tìm được con đường sống mà .

Chu Thất Thất cũng cười hẩn hắc :

- Bây giờ chịu chưa ? Vương Lâm Hoa phục Trầm Lăng rồi đấy chứ ?

Wương Lâm Hoa giật giật dây cương :

- Tôi đã vận dụng hết trí phán đoán nhưng vẫn không hiểu được cách thoát trận này của Trầm Lăng .

Chu Thất Thất nói :

- Tôi thì tôi vẫn tưởng rằng mình nằm mộng .

Lần thứ nhất mới thấy nàng dịu giọng với Vương Lâm Hoa, có lẽ hoàn cảnh vừa thoát ra từ cõi chết khiến cho ai cũng dễ dàng, cởi mở...

Chu Thất Thất cho ngựa lên song song với Trầm Lăng và khẽ nói :

- Bây giờ nên nghỉ để lấy sức, nếu không ...

Chỉ tay về phía cồn cát trước mặt, Trầm Lăng gật đầu :

- Nơi đó nghỉ được .

Câu đầu tiên sau khi xuống ngựa của Chu Thất Thất :

- Trầm Lăng, anh làm tự giải huyết đạo tài tình như thế ?

Trầm Lăng lẩm bẩm :

- Huyết đạo...

Hẩn vụt ngáp ngừng. Thật là cả một vấn đề bí mật...

Không giống với những bí mật thông thường, vì bất cứ sự bí mật nào rồi cũng có lúc sẽ không còn là bí mật nữa, nhưng với vấn đề này, vấn đề làm sao Trầm Lăng tự giải huyết được, có lẽ nó sẽ theo hẩn xuống mộ sâu, đối với người đời, nó sẽ vĩnh viễn là bí mật...

Những gì êm đềm nhất mà cũng là chua xót nhất trong thời gian với Bạch Phi Phi ở gian thạch thất vừa qua đã khiến cho Trầm Lăng bồi hồi...

Mỗi ngày ba bữa, nàng mang cơm đến cho chàng, nàng giải khai huyết đạo cho chàng và hai mặt kề nhau, hai tâm hồn, hai chiếc thân hoà hợp...

Cuộc tình duyên vừa miễn cưỡng vừa tự nguyện hiến dâng kéo dài trong những giây phút thần tiên nhất trên cõi nhân sinh, mà kết quả hứa hẹn nhiều bi thảm không làm cho họ bận lòng, họ gạt bỏ tất cả để sống cho trọn vẹn...

Nhưng đối với Trầm Lãng, ngoài tình yêu có giờ khắc ấy, hắn còn phải tính toán công việc ở ngày mai.

Sự tính toán đó Bạch Phi Phi có nghĩ vì nàng không lạ gì con người Trầm Lãng, một con người không phải dễ quên tất cả vì hơi men tình ái...

Nàng biết chàng phải nghĩ đến ngày mai, vì ngày mai đó không chỉ riêng một mình chàng mà hãy còn có nhiều người khác nữa.

Nhưng điều nàng không biết được rằng chàng có thể tính toán nổi ngay trong lúc gần gũi với nàng, ngay trong lúc vũ trụ tưởng chừng như sụp đổ bởi ái ân...

Và như vậy là Trầm Lãng đã thành công.

Cứ mỗi lần đến, nàng giải huyết đạo để cho chàng ăn uống và để cho chàng trọn vẹn yêu đương, xong xuôi nàng thần nhiên bế huyết. Nhưng nàng không ngờ...

Mà quả thật không ai có thể ngờ được, trong lần sau cùng, Trầm Lãng đã ngấm ngấm vận khí đan điền phong bế huyết đạo, cho nên nàng có cẩn thận điểm lại tất cả những trọng huyết như bao lần trước thì... cũng như không.

Như vậy lần sau cùng, nàng chỉ giải chứ không điểm được...

Và đó là một sự bí mật tại sao Trầm Lãng có thể tự giải khai huyết đạo để giải cứu cho đồng bọn trong giờ phút nguy hiểm nhất trong đời.

Sự bí mật đó chỉ một mình Trầm Lãng biết, và hắn sẽ mang nó theo sau khi chết xuống mồ.

Câu hỏi của Chu Thát Thát làm cho hắn hơi lúng túng, nhưng chỉ thoáng qua hắn tỉnh lại ngay. Hắn mỉm cười, cái mỉm cười cố hữu :

- Các người đã chẳng từng nói rằng tôi có một “ma lực” thần bí hay sao ? Chuyện làm sao giải huyết thì chính là nhờ cái ma lực thần bí đấy.

Chu Thát Thát cười :

- Tôi biết, không bao giờ có ai có thể hiểu được anh, chính tôi cũng chịu đầu hàng, chỉ biết mừng chứ không biết làm sao hơn nữa. Nhưng ...

Đôi mắt nàng nhìn về phía “cô gái trong rương” và hỏi tiếp :

- Nhưng tại sao anh lại phải mạo hiểm cứu nàng ?

“Cô gái trong rương” đã được đặt nằm ngay ngắn, Trầm Lãng đã dùng chiếc áo choàng quần nàng kín mít, nhưng không vì thế mà không ai nhận ra khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng ...

Nàng hãy còn mê mang vì huyết đạo chưa được giải, nhưng chính cái vẻ mơ mơ màng màng ấy đã làm cho người nhìn phải rung động vì nét kiều diễm của người đẹp trong giấc ngủ say, nhất là hai hàng mi cong vút khép hờ càng làm cho mặt ngọc thêm rạng rỡ...

Trầm Lãng nhìn sững vào khuôn mặt của nàng và chột thổ dài :

- Các người sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi cô ấy là ai ?

Chu Thát Thát trố mắt :

- Ai vậy ? Nàng là ai vậy ?

Hùng Miêu Nhi chồm tới :

- Vương phu nhân à ? Đâu có thể...

Vương Lâm Hoa ngắt lời :

- Có hơi giống đó, nhưng nhất định là không phải.

Trầm Lãng không trả lời, hắn bước lại ngồi xuống dùng vai áo thấm nước nhè nhẹ lau mấy lượt qua khắp mặt nàng ...

Hùng Miêu Nhi , Vương Lâm Hoa mở tròn đôi mắt bàng hoàng sửng sốt, Chu Thất Thất há hốc miệng ngẩn ngơ...

Bạch Phi Phi .

Thật là một chuyện bất ngờ, quá sức bất ngờ...

Không ai có thể dự đoán nổi cô gái “trong rương” lại là Bạch Phi Phi ...

Thật lâu, ba người như chợt tỉnh cơn mê, Chu Thất Thất lắc đầu nguầy nguậy :

- Trời ơi là trời... Tại làm sao lại có chuyện lạ lùng như thế này chứ ? Bạch Phi Phi làm sao lại bị... trọng thương, rõ ràng nàng là ... một cô dâu kia mà .

Trầm Lăng chậm rãi trả lời :

- Cô dâu không phải là Bạch Phi Phi mà là Vương phu nhân .

Chu Thất Thất trố mắt :

- Trời đất... sao lại là Vương phu nhân ? Còn sao Bạch Phi Phi lại chui lọt vô rương ?

Trầm Lăng nói :

- Các người có nhớ đến việc cô dâu đến chậm hay không ?

Chu Thất Thất nói :

- Sao lại không... nhưng ...

Trầm Lăng hỏi luôn :

- Có nhớ mấy người thợ chuyên môn lo việc trang điểm cho cô dâu không ?

Chu Thất Thất nói :

- À, tôi biết rồi, như vậy là có người giả dạng...

Vương Lâm Hoa nói :

- Làm sao có thể qua mặt đám thuộc hạ Khoái Lạc Vương, không có chuyện giả dạng đâu...

Trầm Lăng gật đầu :

- Đúng, không có chuyện giả dạng, vì họ là người thợ chuyên môn đã được tra cứu kỹ càng, nhưng có một điều, đám thuộc hạ tài ba của Khoái Lạc Vương không tìm biết nổi là những người ấy có thể đã bị đối phương mua chuộc từ lâu...

Chu Thất Thất hỏi :

- Nghĩa là...

Trầm Lăng gật đầu :

- Những người đó hoặc là thuộc hạ cũ của Vương phu nhân, hoặc là đã bị Vương phu nhân mua chuộc, họ có nhiệm vụ đánh thuốc mê Bạch Phi Phi, còn những việc diễn tiến về sau thì do Vương phu nhân và Bốc Công Trực sắp đặt.

Bọn Hùng Miêu Nhi lặng thinh suy nghĩ, và Chu Thất Thất vụt hỏi :

- Vương phu nhân một mình lên vào thì có lý, vì khả năng của bà ta thừa sức qua mặt đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương, nhưng còn Bốc Công Trực thì rõ ràng từ ngoài vào, cái rương cũng từ ngoài khiêng vào thì làm sao Bạch Phi Phi lại trong đó ?

Trầm Lăng cười :

- Khá, nhận xét khá... Nhưng có một chuyện đáng chú ý mà không ai chú ý là tám người khiêng rương, tuy nói khiêng rương đáng lẽ chứ thật là đi vào hang cọp, thế thì tại sao họ lại chọn những kẻ quá tầm thường ?

Tầm thường như những thương buôn, tầm thường đến nỗi không một ai chú ý. Họ tập trung quan sát vào con người kỳ dị của

Bốc Công Trực, chính vì thế mà khi vào gần đây họ đổi chiếc rương mà Vương phu nhân đã bỏ Bạch Phi Phi vào bao giờ mà cả đám thuộc hạ của Khoái Lạc Vương cũng chẳng hay...

Hùng Miêu Nhi cau mặt :

- Bốc Công Trực ...

Trầm Lăng nói :

- Tự nhiên giữa Bốc Công Trực và Vương phu nhân đã thông đồng mưu kế từ trước rồi. Người như Vương phu nhân mà thuyết phục ai lại chẳng được...

Khê liếc Vương Lâm Hoa , Trầm Lăng nói tiếp :

- Vả lại, với thuật ẩn thân tuyệt diệu của mình, Bốc Công Trực đâu có xem chuyện vào hang cộp của Khoái Lạc Vương vào đâu. Hắn rất sẵn sàng tiếp tay với Vương phu nhân, mà cũng không chừng họ là người quen thân với nhau từ trước...

Hùng Miêu Nhi vỗ tay :

- Đúng rồi, chính tôi lúc đó cũng chỉ ngó đáng mạo kỳ dị của Bốc Công Trực nghĩ rằng chuyện lạ xảy ra, nếu có thì sẽ xuất hiện từ con người của hắn chứ không phải do đám bộ hạ khiêng rương...

Trầm Lăng nói :

- Đó là chỗ tinh diệu nhất trong kế hoạch của Vương phu nhân, từ lúc Vương phu nhân đội lốt Bạch Phi Phi đi vào một nơi giao hẹn trước, để bọn Bốc Công Trực đến đổi. Lúc đó bao nhiêu cặp mắt đều dồn cả về “cô dâu” thì còn thì giờ đâu để thấy chuyện chiếc rương ấy nữa... Rồi đến khi bọn Bốc Công Trực vào thì bao nhiêu cặp mắt lại lo chú cả vào con người mắt xanh, tóc quăn, và lo đề phòng biến động phát ra từ con người ấy, không ai có thì giờ thấy được chuyện đổi rương... Đó là lý do phức tạp mà cũng rất giản dị để hiểu tại sao rương từ ngoài khiêng vào mà lại có Bạch Phi Phi trong ấy.

Chu Thất Thất gật gật đầu :

- Quả thật là diệu kế .

Trầm Lăng nói :

- Hắn là diệu kế rồi. Nhưng ở đời bất cứ một diệu kế nào cũng vẫn có thể không làm sao tránh khỏi một kẻ hở, nó là qui luật tương đối của vấn đề...

Chu Thất Thất thú nhận :

- Tôi nghĩ không ra cái gọi là kẻ hở ấy .

Trầm Lăng mỉm cười :

- Khoái Lạc Vương và Vương phu nhân ngoài chuyện vợ chồng còn có thể gọi là “tri kỷ” nữa, trí mưu của bà ta như thế nào, Khoái Lạc Vương là người biết rõ hơn ai hết. Các người có thấy thế không ?

Chu Thất Thất gật gật đầu :

- Đúng, họ đáng là tri kỷ, câu nói đó thật là chính xác .

Trầm Lăng nói :

- Chính vì là “tri kỷ” nên vấn đề kẻ hở mới sinh ra... Người như Vương phu nhân làm sao có thể vô ý để cho cơ mật bị tiết lộ ? Người như Vương phu nhân sắp đặt công việc thì làm sao mà Bốc Công Trực lại “tình cờ” nghe thấy được ?

Chu Thất Thất vụt à lên một tiếng thật dài :

- Đúng rồi... Đó là kẻ hở. Đáng lý Bốc Công Trực không nên nói như thế .

Trầm Lãng mỉm cười :

- Còn nữa, người như Vương phu nhân làm sao có thể lọt vào tay Bốc Công Trực một cách dễ dàng như thế chứ ?

Hùng Miêu Nhi gật đầu luôn mấy lượt :

- Thật là một kẻ hồ quá lớn, mười người như Bốc Công Trực cũng không làm sao bắt được Vương phu nhân .

Trầm Lãng nói :

- Chính vì thế mà không cần phải nghĩ nhiều, Khoái Lạc Vương vẫn có thể khám phá vấn đề một cách dễ dàng. Và tự nhiên, nếu người trong rương không phải là Vương phu nhân, thì sao đáng sắc lại giống Vương phu nhân ? Và người đó là ai lại có thể nói ra chuyện cực kỳ bí mật ấy ?

Mọi người còn đang ngơ ngác thì Trầm Lãng nói tiếp :

- Hoá trang cho Bạch Phi Phi tương tự như mình, lẽ tự nhiên là Vương phu nhân có một dụng ý khá độc, nhưng chính vì lẽ ấy càng làm cho Khoái Lạc Vương nhớ đến bà ta mau hơn nữa... Nhớ đến bà ta trong khi biết người trong rương không phải bà ta, vậy thì bà ta ở đâu ? Bà ta đang đóng vai trò gì trong vở kịch mà bà ta là tác giả ? Và người thật trong rương là ai ?

Trầm Lãng mỉm cười nói luôn :

- Người như Khoái Lạc Vương lẽ đâu lại không nghĩ ra được điều được coi như thần bí mà nhiều sơ hở ấy chứ ?

Mọi người làm thinh, không phải vì vấn đề mờ ám mà họ làm thinh vì... họ sợ ngay Trầm Lãng .

Chuyện nói ra thì nghe không có gì khúc mắc như thế ấy, nhưng thật sự không phải ai cũng có thể nói được tách bạch từng chi tiết như Trầm Lãng , nhất là không phải đợi khi tình hình yên ổn rồi mới phân tích, mà chính hần vừa quan sát vừa phân tích để hành động kịp thời khi đang là tên tù trong vòng khống chế của địch nhân .

Thật lâu, Vương Lâm Hoa mới hỏi :

- Trầm Lãng, theo anh Bốc Công Trực và mẹ tôi có thể thoát khỏi nơi đó không?

Trầm Lãng nói hơi dè dặt :

- Bọn mình thoát được thì lẽ đâu họ không thoát được .

Chu Thất Thất nói :

- Bọn mình thoát được là nhờ có anh, còn họ, trong bọn họ có ai như anh không chứ ?

Vương Lâm Hoa nói giọng buồn buồn :

- Hơn nữa, đối với bọn mình, Khoái Lạc Vương không chú ý mấy, vì hần nghĩ mình là con cá nằm trên thớt, còn với họ thì...

êm sa mạc lạnh căm căm...

Lớp lo lương ăn nước uống, lớp đường xá không thông mà rắn rết bất cứ lúc nào cũng như sẵn đợi dưới chân...

Trầm Lãng và Hùng Miêu Nhi lo đi dò đường, Vương Lâm Hoa ở lại giữ ngựa, Chu Thất Thất săn sóc Bạch Phi Phi ...

Nước thấm vào khăn lau mặt nàng cứ khô thật lẹ, Chu Thất Thất lắc đầu :

- Thuốc mê của Vương phu nhân mạnh quá...

Vương Lâm Hoa rùn vai :

- Sợ sẽ không bao giờ tỉnh lại đâu, đừng có phí nước vô ích .

Chu Thắt Thắt lườm lườm :

- Mạng sống của người ta không hơn chút nước à ?

Vương Lâm Hoa cười :

- Cô đối với cô ta như thế, không nhớ chuyện tức lúc trước à ?

Chu Thắt Thắt nói :

- Bất luận cô ta đối với tôi như thế nào đi nữa thì cô ta vẫn là một con người, lại là một người đàn bà , tôi không thể lấy mắt nhìn để cho cô ta chết. Cho dù phải lấy hết phần nước của tôi cho cô ta cũng chẳng sao .

Vương Lâm Hoa cười :

- Nếu cô bị chết khát mà Bạch Phi Phi còn sống thì e rằng Trầm Lăng ...

Chu Thắt Thắt chồm lên :

- Người dám nói thế à ? Thật con người của người như thế mà không hiểu tại sao Trầm Lăng lại cứ để cho người sống mãi...

Vương Lâm Hoa nhúng vai :

- Trầm Lăng không giết tôi là vì hắn thông minh, chứ nếu không thì...

Chu Thắt Thắt lớn tiếng :

- Nếu không thì sao ?

Ngay lúc đó Hùng Miêu Nhi trở về, hai con mắt của hắn ngời ngời trong tối như đôi mắt cú mèo...

Vương Lâm Hoa cười cười trả lời Chu Thắt Thắt :

- Nếu không thì tôi đã chết mất từ lâu rồi .

Hùng Miêu Nhi về một chút thì Trầm Lăng cũng về tới. Chu Thắt Thắt hỏi trước hơn ai hết :

- Sao ? Anh tìm được hướng đi chưa ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Trên đời này không nơi nào mà không có ngõ đi cả. Bây giờ hãy đi nghỉ, sáng mai hắn hay...

Quá mệt mỏi, bọn Trầm Lăng ngủ một giấc cho tới lúc mặt trời gần đứng bóng.

Giá mà đừng bị sức nóng của mặt trời thiêu đốt thì có lẽ họ sẽ ngủ đến chiều.

Cả bọn gần như thức dậy cùng một lúc, tuy cũng có kẻ trước người sau chút đỉnh nhưng họ không gọi nhau, vì ai cũng đang ngơ ngác đến kinh hoàng...

Tất cả đều bị trói.

Hùng Miêu Nhi bị trói riêng, Trầm Lăng và Chu Thắt Thắt bị trói dính đầu lưng với nhau. Vương Lâm Hoa thì thảm bại hơn ai hết. Hắn bị chôn đứng xuống cát, chỉ còn lộ hai vai trở lên, mặt hắn đỏ bừng bừng...

Bạch Phi Phi biến mất.

Tất cả ngựa không còn lấy một con .

Qua cơn thẳng thốt, Chu Thắt Thắt kêu lên trước nhất :

- Chết rồi... ai trói bọn mình như thế ? Bạch Phi Phi đâu ?

Vương Lâm Hoa phun phèo phèo cho cát trong miệng bay ra :

- Con quỷ đó chứ còn ai nữa .

Chu Thất Thất ngoái lại thấy tình cảnh của Vương Lâm Hoa, nàng bật cười quên cả sợ :

- Trên đời này có lẽ ai cũng thù người nhiều hơn cả...

Rồi như chợt nhớ ra, nàng hơ hời :

- Ai ? Người bảo ai trối...

Trầm Lăng thở dài :

- Bạch Phi Phi chứ còn ai vào đây nữa .

Chu Thất Thất cau mặt :

- Nhưng làm sao cả bọn không hay để bị trối dễ dàng như thế ?

Trầm Lăng nói :

- Tỉnh dậy cùng một lúc nghĩa là mình đã bị thuốc mê thì hay làm sao ?

Chu Thất Thất hỏi :

- Nhưng làm sao cô ta lại có thuốc mê ? Chính cô ta bị lột sạch quần áo kia mà?

Vương Lâm Hoa cứ phun phèo phèo không ngớt :

- Có quần áo mới có thuốc mê à ? Hừ, thảo nào cứ bị chúng lừa. Sống cạnh Khoái Lạc Vương, sống cạnh kẻ cực kỳ nguy hiểm ấy Bạch Phi Phi luôn phải đề phòng, mà đã nói là đề phòng với một con người như thế thì thuốc mê đâu phải là gói mang kè kè bên lưng ? Nó chỉ cần một tí nhét cứng trong móng tay là dư sức hạ hàng mấy mươi mạng như thường .

Trầm Lăng không nói gì, hần đang chăm chú nhìn những dấu in như nét chữ viết trên cát ở trước mặt hần , giống như nét chữ viết rồi lại trôi đi...

Chu Thất Thất vụt kêu lên :

- A... ai viết cái gì đây nè...

Cô ta chồm tới và Trầm Lăng phải ngã ngựa theo, vì hai người bị trối đầu lưng...

Hùng Miêu Nhi ráng ngoái cổ lại kêu :

- Viết cái gì ? Đọc lên coi...

Chu Thất Thất đọc :

” Một giọt nước ân xin trả bằng dòng sông lớn

Xin để hai người yên sống, chấp cánh mà bay

Kiếp sống đã bắt hạnh, nghĩa tình xin dứt từ đây

Chiếc bóng lênh đênh viễn xứ, trọn đời sa mạc vùi thân”

Chu Thất Thất nghẹn ngào, tiếng nàng vào những chữ cuối cùng không còn nghe rõ...

Hùng Miêu Nhi thở dài :

- Tội nghiệp...

Vương Lâm Hoa phun phèo phèo :

- Người ta bắt cột như cột chó thể mà vẫn thương vẫn khóc được thì quả lạ lùng .

Chu Thất Thất háy mắt về phía hần và nói bằng giọng buồn buồn :

- Nàng đã đi rồi... chỉ đi có một mình... Trầm Lăng, Bạch Phi Phi luôn mong chiếm được anh, thể mà bây giờ, khi đến phút cuối cùng, nàng lại bỏ đi một mình để anh lại cho tôi trọn vẹn...

Chu Thất Thất bật khóc lên thành tiếng :

- " Chiếc bóng lênh đênh viễn xứ, trọn đời sa mạc vùi thân... ". Bạch Phi Phi ơi... tại sao lại bỏ đi... tại sao mình không thể sống chung với nhau như hai chị em được chứ ...

Trầm Lăng lặng thinh...

Hắn không dám góp lời, hắn sợ sẽ cũng như Chu Thất Thất, hắn sợ không ngăn nổi tiếng nước nở của lòng...

Hùng Miêu Nhi thở dài sườn sượt :

- Thôi, hãy để cho cô ấy ra đi, cuộc đời hình như đã an bày như thế...

Mặt trời càng lên cao, ánh nắng càng gay gắt...

Hùng Miêu Nhi cảm nghe da mình như bị một lớp muối xát lên, nhưng hắn không buồn, hắn biết Bạch Phi Phi không phải muốn hại người, cô tay phải bắt hết ngựa đi để không ai làm sao theo được, và cái lối trối này bất quá chỉ là một trò chơi răn mắt mà thôi...

Chỉ có Vương Lâm Hoa là bị nặng, Hùng Miêu Nhi nhìn hắn bật cười :

- Trối mà còn nằm trên mặt đất như thế này dù gì nghe cũng khoái hơn một chút...

Vương Lâm Hoa trừng mắt phều phèo :

- Như vậy mà người còn cười được à ?

Hùng Miêu Nhi nói lớn :

- Không cười sao được ? Trông người bị chôn sống như thế phật trên bàn cũng phải nhảy xuống mà cười ... hả hả... hả hả...

Vương Lâm Hoa nghiêng răng :

- Được, người cứ cười đi, cười cho đã rồi sẽ chết khô vì đói khát...

Trầm Lăng nói :

- Không ai chết cả .

Vương Lâm Hoa gắt :

- Không ai chết thì ... thì chắc chỉ có một mình tôi chết thôi à ?

Trầm Lăng cười :

- Nếu anh nói ít một chút để giữ gìn sức khỏe thì cũng không làm sao chết được.

Vương Lâm Hoa sáng mắt :

- Anh bảo rằng tại mình sẽ có cứu tinh ?

Trầm Lăng gật đầu :

- Tự nhiên .

Vương Lâm Hoa phun cái phèo :

- Sa mạc mênh mông, có khi cả đời không có lấy một bóng người, chỉ trừ có kẻ biết mình ở đây... mà ai biết chứ ỉ

Trầm Lăng nói :

- Bạch Phi Phi .

Vương Lâm Hoa sững sốt nhưng rồi hắn cũng ráng cười thành tiếng :

- Người ta nói Trầm Lăng dù thân gần côi chết cũng không quính quáng, nhưng bây giờ thì nhận xét ấy không dùng được nữa rồi... Chưa chi mà hấn đã phát điên...

Hấn chấm dứt câu nói mỉa mai bằng một giọng cười ngặt nghẽo, giọng cười của hấn trong một hoàn cảnh kỳ dị khiến cho kẻ bạo gan như Hùng Miêu Nhi cũng cảm thấy da mình ớn lạnh...

Trầm Lăng vẫn thản nhiên :

- Tôi thì tôi quả quyết rằng mình sẽ có cứu tinh, tự nhiên không phải Bạch Phi Phi tự thân tự đến đây nhưng nàng sẽ chỉ cho người khác đến cứu .

Vương Lâm Hoa phun phèo phèo không nói...

Bốn bên sa mạc mênh mông, ánh nắng chói như bầu trời có hột...

Hùng Miêu Nhi, Chu Thất Thất cũng linh cảm như Trầm Lăng, nhưng càng lúc sức nóng như càng gia tăng, họ bắt đầu hoa mắt và cũng bắt đầu nghi ngại...

Vừa mệt mỏi vừa bị sức nóng nung đốt, cả bọn cơ hồ cùng lúc cùng thiếp dần dần...

Thình lình nghe tiếng Trầm Lăng kêu lên :

- Đến rồi ... đến rồi...

Bọn Hùng Miêu Nhi mở choàng mắt dậy nhìn quanh, thấy xa xa bụi cát mờ mờ...

Bốn con kiện mã từ xa lao tới, trên yên bốn gã đại hán áo trắng một màu...

Vương Lâm Hoa vụt kêu lên :

- Chết rồi, thủ hạ Long Quyển Phong .

Trầm Lăng cười :

- Long Quyển Phong thì đã có sao ?

Vương Lâm Hoa trừng mắt :

- Long Quyển Phong là một kẻ cường đạo sát nhân, chúng ta lọt vào tay hấn thì sống làm sao được ?

Trầm Lăng cười :

- Long Quyển Phong là một cường đạo, điều đó tôi không quên, nhưng tôi còn nhớ thêm tên quân sư che mặt của hấn nữa .

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Tên quân sư của hấn thì sao ? Anh quen hấn à ?

Trầm Lăng nói :

- Hấn che mặt thì tôi biết là ai mà quen với không quen ?

Vương Lâm Hoa hỏi :

- Thế sao anh biết hấn sẽ cứu mình ?

Trầm Lăng cười :

- Tôi linh cảm như thế và ít khi nào tôi linh cảm mà lại sai đi .

Vương Lâm Hoa nhìn lại đám đại hán cỡi ngựa và vụt kêu hốt hãi :

- Chết, họ vừa bỏ đi rồi... Hay là chúng chẳng thấy mình .

Trầm Lăng nói :

- Đó là lực lượng tiền tiêu. Họ sẽ đến ngay bây giờ...

Hùng Miêu Nhi la lớn :

- Đúng rồi... bụi cuốn mù trời kia .

Đoàn kỵ mã đứng ở xa xa, số chạy tới chỗ Trầm Lãng chỉ khoảng mười người và dẫn đầu là vị quân sư mặc áo choàng đen khuất cả hai tay...

Hắn dừng ngựa nhảy xuống, bên trong, nơi hai lỗ nhỏ trên vuông vải đen che mặt, tia mắt xanh rờn chiếu về Trầm Lãng ...

Trầm Lãng cười nhưng giọng rung rung :

- Kim Vô Vọng... Kim huynh...

Người mặc áo choàng đen khựng lại một giây rồi thành linh giựt phăng vuông vải che mặt chạy ào lại ôm Trầm Lãng :

- Trầm huynh, tại làm sao anh đoán ra tôi ?

Hùng Miêu Nhi tròn xoe đôi mắt...

Đúng là Kim Vô Vọng chứ còn ai nữa ?

Cánh tay cụt ngắn ngắn trong tay áo phát phơ...

Giọng của họ Kim cực kỳ cảm động :

- Trầm Lãng, anh thật là thần nhân .

Trầm Lãng cười :

- Thần nhân vẫn bị trói như thường... Nhưng khoan, nói chuyện về anh cho tôi nghe đã.

Kim Vô Vọng bùi ngùi :

- Không phải tôi bắt nạt với Khoái Lạc Vương, không gần nhau được thì xa, đó là thái độ của người quân tử ... Nhưng Khoái Lạc Vương đã dồn tôi vào tận chân tường, hắn thấy tôi tàn phế, hắn biết tôi không còn sức lực, hắn loại tôi và tìm cách giết tôi cho kỳ được bằng cách ném đá dẫu tay...

Hùng Miêu Nhi xen vô :

- Sao lại tàn nhẫn đối với cộng sự viên như thế ?

Trầm Lãng gật gù :

- Không dùng được thì phải giết, đó là đường lối của Khoái Lạc Vương, đường lối chung của những “niều hùng bá đạo”...

Kim Vô Vọng nói tiếp :

- Vì thế những kẻ muốn sống chỉ còn phải chọn con đường tự vệ .

Hắn thở dài nói tiếp :

- Phải thừa nhận là lực lượng của Khoái Lạc Vương không dễ diệt trừ, mặc dù tôi là kẻ nắm trọn nhược điểm của hắn ...

Tự tay cởi trói cho Trầm Lãng và ra hiệu cho thuộc hạ lo cho bọn Vương Lâm Hoa, Kim Vô Vọng nói trong tiếng thở dài :

- Nhưng ở đời, anh hùng dù dũng đến đâu cuối cùng rồi cũng phải xuống mồ .

Trầm Lãng trở mặt :

- Anh đã giết hắn rồi à ?

Kim Vô Vọng nói :

- Sau khi thất bại lần đầu, chuyến này tôi tu chỉnh binh mã trở lại thì toà cung điện cổ chỉ còn là gạch vụn tro tàn, thân cháy thành than, xương phơi khắp chỗ... Trong số đó có hai thân người ôm chặt vào nhau, ngón tay áp út nơi bàn tay trái của một trong hai người hãy còn dính ba chiếc nhẫn...

Hắn thở dài kết luận :

- Thật không ai có thể ngờ một con người tung hoành ngang dọc như Khoái Lạc Vương cuối cùng lại vùi thân trong đồng tro tàn .

Lẽ tự nhiên không ai hỏi, nhưng ai cũng biết chiếc thân quấn chặt với Khoái Lạc Vương chính là Vương phu nhân .

Trầm Lăng lăm lăm :

- Tình nghiệt cứ đeo đẳng vào nhau cho đến chết...

Vương Lâm Hoa vụt ôm mặt khóc rống lên, tiếng khóc của hắn cực kỳ thê thiết...

Dầu gì, đến phút cuối cùng, thiên tính con người, tình thương đối với cha mẹ vẫn trở về với hắn ...

Kim Vô Vọng lừ mắt nói từng tiếng một :

- Ta không định tha cho ngươi, nhưng bằng vào chút lương tri qua tiếng khóc của ngươi, ta cố cứu cho ngươi lần này là lần chót đấy, liệu mà giữ lấy hồn .

Quay qua nhìn Chu Thất Thất, Kim Vô Vọng hỏi Trầm Lăng :

- Có phải nàng có một người anh rể thứ ba, người đã được giang hồ gọi là thương gia hào phóng nhất đó hay không ?

Trầm Lăng trố mắt :

- Sao anh biết ?

Móc ra một phong thư, Kim Vô Vọng nói :

- Lúc lo chuẩn bị lực lượng với Long Quyển Phong, tôi có việc ngang qua biên giới, gặp được người này, ông ta nói có nghe tin Trầm Lăng đã ra vùng sa mạc, và có biết tôi là bạn thân thiết của anh, nên gửi tôi phong thư này sau khi biết tôi sẽ ra vùng sa mạc...

Nghe tin tức của anh mình, Chu Thất Thất chồm lên và Trầm Lăng xé vội bức thư

ra :

”Trầm bằng hữu thân mến,

Nhân một việc tình cờ, được một cô gái cho biết bạn đã ra vùng sa mạc ...

Tin rằng bằng vào tài trí của bạn, mặc dù người cho tin thái độ mập mờ, nhưng tôi cả quyết bạn sẽ thành tựu trong chương trình vạch sẵn... Thư này đến tay bạn có lẽ tôi đã trở lại cố hương để tin cho gia đình được yên lòng...

Về Thất Thất , tôi đặt cả niềm tin về bạn. Về bé “Hoả Hải Nhi” thì xin bạn cho Thất Thất biết cậu ta sẽ trở thành một người hữu dụng về sau, vì khi lìa khỏi ngôi cổ mộ, Hoa Nhị Tiên như đã khám phá hồng trần, bà ta tìm mang Chu Bát đến một nơi an toàn và đem cả những gì thu được trong một đời bà nung đúc cho cậu nên người chính trực...”

Nỗi vui mừng đã làm cho Chu Thất Thất không đợi Trầm Lăng xem hết, nàng chụp lấy bức thư ôm vào lòng mà nước mắt hân hoan chảy dài theo má...

Kim Vô Vọng nắm tay Trầm Lăng :

- Khoái Lạc Vương chết rồi mà anh vẫn chưa được trực diện cùng hắn giao đấu, anh có cảm thấy tiếc không ?

Trầm Lăng cười :

- Tuy chưa giao đấu về võ công , nhưng tôi và Khoái Lạc Vương đã giao đấu nhiều với nhau về trí, và tôi nghĩ rằng đó mới là then chốt của vấn đề... Dem võ lực để quyết sự thắng bại theo tôi là hạ sách. Con người phải hơn thua nhau về trí óc, như thế con người mới xứng đáng là động vật thông minh nhất trên quả địa cầu này. Lẽ tự nhiên sự thông minh đó phải là sự thông minh của người quân tử, chứ nếu dùng trí thông minh để làm những chuyện bất nhân thì nó sẽ trở thành gian xảo, điều ngoa...

Câu nói của Trầm Lăng như trúng ý của Hùng Miêu Nhi, hấn gật gật và mỉm cười đắc ý...

Vương Lâm Hoa thì mím miệng làm thinh, đôi mắt sáng ngời nhìn vào khoảng trống không của biên thủy sa mạc như đang so sánh cõi thiên nhiên vô tận mà suy ngẫm Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lam-tuyet-dia>